

Hành Trình Huyền Thoại

Contents

Hành Trình Huyền Thoại	5
1. Q.1 - Chương 1: Cánh Cửa Mở Ra Thế Giới Khác	5
2. Q.1 - Chương 2: Thức dậy Bên Trong Nghĩa Địa	7
3. Q.1 - Chương 3: Gian Khổ	11
4. Q.1 - Chương 4: Trốn Thoát Khỏi Shadow Isles	15
5. Q.1 - Chương 5: Miss Fortune-thợ Săn Tiền Thưởng	19
6. Q.1 - Chương 6: Cướp Biển Gangplank	22
7. Q.1 - Chương 7: Nàng Tiên Cá	26
8. Q.1 - Chương 8: Kết Nối Sinh Mệnh	29
9. Q.1 - Chương 9: Kennen Và Học Viện Ninja	34
10. Q.1 - Chương 10: Thử Thách Thứ Nhất	37
11. Q.1 - Chương 11: Một Vòng Quanh Ionia	40
12. Q.1 - Chương 12: Thử Thách Thứ 2	44
13. Q.1 - Chương 13: Vượt Qua Thử Thách	47
14. Q.1 - Chương 14: Thử Thách Thứ Ba	51
15. Q.1 - Chương 15: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	55
16. Q.1 - Chương 16: Đêm Tối Bên Cạnh Đại Cầm Nữ	60
17. Q.1 - Chương 17: Sức Mạnh Bóng Đêm Khai Mở (phần 1)	63
18. Q.1 - Chương 18: Sức Mạnh Bóng Đêm Khai Mở (phần 2)	67
19. Q.1 - Chương 19: Giải Lời Nguyên	71
20. Q.1 - Chương 20: Lột Xác (phần 1)	75
21. Q.1 - Chương 21: Lột Xác (Phần 2)	78
22. Q.2 - Chương 1: Sức Mạnh Mới Của John	82
23. Q.2 - Chương 2: Shen Và Akali, Tử Chiến ????	86
24. Q.2 - Chương 3: Tên Điên Singed	89
25. Q.2 - Chương 4: Chiến Tranh Chính Thức Bắt Đầu	93
26. Q.2 - Chương 5: Thua Trận!	97
27. Q.2 - Chương 6: John Làm Chỉ Huy, Tập Hợp Lực Lượng.	100
28. Q.2 - Chương 7: Leesin Tự Thiêu Mình Để Khơi Dậy Sức Mạnh Ionia	104
29. Q.2 - Chương 8: Kế Hoạch Chặn Đứng Quân Noxus	107
30. Q.2 - Chương 9: Riven Bị Phản Bội	111
31. Q.2 - Chương 10: Irelia, Cô Gái Chiến Binh Kiêu Hùng	115
32. Q.2 - Chương 11: Chiến Thuật Du Kích	118
33. Q.2 - Chương 12: Tâm Sự	122
34. Q.2 - Chương 13: John Chết?????	126
35. Q.2 - Chương 14: Bộ Mặt Thật Của Dawn	130
36. Q.2 - Chương 15: Thương Tích Nghiêm Trọng Của John	134
37. Q.2 - Chương 16: Sức Mạnh Mặt Trăng	137
38. Q.2 - Chương 17: Tộc Rakkor	141
39. Q.2 - Chương 18: Phản Đồ Dị Giáo	144
40. Q.2 - Chương 19: Rời Khỏi Vách Ngăn Vĩ Đại	148
41. Q.3 - Chương 1: Hiểu Thành Dâm Tặc	151

42. Q.3 - Chương 2: Kịch Chiến	154
43. Q.3 - Chương 3: Cô Sẻ Làm Người Hầu Của Ta	157
44. Q.3 - Chương 4: Thị Trấn Ma	160
45. Q.3 - Chương 5: Thỏ Phỉ Chặn Đường	163
46. Q.3 - Chương 6: Thành Cổ Không Tên	167
47. Q.3 - Chương 7: Học Viện Ma Pháp	170
48. Q.3 - Chương 8: Kết Nghĩa Anh Em	174
49. Q.3 - Chương 9: Vụ Án Mạng Trong Đêm (p1)	178
50. Q.3 - Chương 10: Vụ Án Trong Đêm (p2)	181
51. Q.3 - Chương 11: Hung Thủ Là Người Đó!?	185
52. Q.3 - Chương 12: Chân Tướng	189
53. Q.3 - Chương 13: Thiếu Nữ Trong Rừng- Rose	193
54. Q.3 - Chương 14: Vũ Khí Mới (p1)	197
55. Q.3 - Chương 15: Vũ Khí Mới (p2)	201
56. Q.3 - Chương 16: Janna, Khu Dân Cư Nghèo Tại Piltover	205
57. Q.3 - Chương 17: Cô Gái Bí Ẩn	209
58. Q.3 - Chương 18: Sự Trừng Phạt Của John (p1)	212
59. Q.3 - Chương 19: Sự Trừng Phạt Của John (p2)	216
60. Q.3 - Chương 20: Đại Chiến	219
61. Q.3 - Chương 21: Bí Ẩn Thân Phận (p1)	223
62. Q.3 - Chương 22: Bí Ẩn Thân Phận (p2)	227
63. Q.3 - Chương 23: Kế Hoạch Tiêu Diệt	230
64. Q.3 - Chương 24: Đại Náo Piltover Lần 2 (p1)	233
65. Q.3 - Chương 25: Đại Náo Piltover Lần 2 (p2)	237
66. Q.3 - Chương 26: John Xảo Hí Caitlyn	241
67. Q.3 - Chương 27: Rời Piltover	246
68. Q.3 - Chương 28: Hoa Máu Giữa Tuyết Trắng	249
69. Q.4 - Chương 1: Tinh Thần Lực Cực Đại	254
70. Q.4 - Chương 2: Bộ Giáp Hắc Ám	258
71. Q.4 - Chương 3: Kế Hoạch Của Viện Trưởng	262
72. Q.4 - Chương 4: Mê Cung	265
73. Q.4 - Chương 5: Bảy Loại Nguyên Tố Cổ Ngữ (phần 1)	269
74. Q.4 - Chương 6: Bảy Loại Nguyên Tố Cổ Ngữ (phần 2)	272
75. Q.4 - Chương 7: Bảy Loại Nguyên Tố Cổ Ngữ (phần 3)	276
76. Q.4 - Chương 8: Vụ Cáo Buộc Demacia	280
77. Q.4 - Chương 9: Vụ Ám Sát	284
78. Q.4 - Chương 10: Quá Khứ Của Skarner	288
79. Q.4 - Chương 11: Đại Chiến Noxus Và Demacia	291
80. Q.4 - Chương 12: Chiến Tranh	295
81. Q.4 - Chương 13: Ngừng Chiến	298
82. Q.4 - Chương 14: Ryze- Pháp Sư Lang Thang	302
83. Q.4 - Chương 15: Nguyên Nhân Không Thể Sử Dụng Sức Mạnh Bí Ẩn	306
84. Q.4 - Chương 16: Bilgewater City	309
85. Q.4 - Chương 17: John Và Miss Fortune Hội Ngộ	313
86. Q.4 - Chương 18: Kế Hoạch	317
87. Q.4 - Chương 19: Cuộc Chiến Trên Biển (phần 1)	320
88. Q.4 - Chương 20: Cuộc Chiến Trên Biển (phần 2)	324
89. Q.4 - Chương 21: Kết Quả! Thảm!	328
90. Q.4 - Chương 22: Tấm Lòng Của Miss Fortune	332
91. Q.4 - Chương 23: Aatrox- Chiến Binh Cổ Đại	335
92. Q.4 - Chương 24: Aatrox Và John	339
93. Q.4 - Chương 25: Irelia Bị Bắt	343
94. Q.4 - Chương 26: (không Tiêu Đề)	347

95. Q.4 - Chương 27: Luật Thiên Sứ	351
96. Q.4 - Chương 28: Xâm Nhập Noxus	355
97. Q.4 - Chương 29: Leblanc	358
98. Q.4 - Chương 30: Đoàn Tù	362
99. Q.4 - Chương 31: Lời Tiên Tri Trong Mơ	366
100. Q.4 - Chương 32: Thực Hiện Kế Hoạch	370
101. Q.4 - Chương 33: Bẫy	373
102. Q.4 - Chương 34: Chết!	377
103. Q.4 - Chương 35: Tương Kế Tù Kế	380
104. Q.4 - Chương 36: Tẩu Thoát	384
105. Q.4 - Chương 37: Giải Cứu	388
106. Q.4 - Chương 38: Gặp Lại Người Quen (phần 1)	392
107. Q.4 - Chương 39: Gặp Lại Người Quen (phần 2)	395
108. Q.4 - Chương 40: Đám Cưới Của John Và Sally	399
109. Q.4 - Chương 41: Ly Biệt	402
110. Q.4 - Chương 42: Ngày Hủy Diệt Đến	407
111. Q.5 - Chương 1: Khai Mào Cho Tất Cả, Máu Đỏ Khắp Valoran	410
112. Q.5 - Chương 2: Bí Ẩn Được Đưa Ra Ánh Sáng	416
113. Q.5 - Chương 3: Điều Khiển Sức Mạnh (phần 1)	420
114. Q.5 - Chương 4: Điều Khiển Sức Mạnh (phần 3)	425
115. Q.5 - Chương 5: Sự Thật Giấu Kín	429
116. Q.5 - Chương 6: Điều Khiển Sức Mạnh (phần 2)	433
117. Q.5 - Chương 7: Liên Minh Huyền Thoại	437
118. Q.5 - Chương 8: Thông Báo Toàn Valoran	440
119. Q.5 - Chương 9: Ngày Trọng Đại (phần 1)	444
120. Q.5 - Chương 10: Ngày Trọng Đại (phần 2)	448
121. Q.5 - Chương 11: Ngày Trọng Đại (phần 3)	451
122. Q.5 - Chương 12: Ngày Trọng Đại (phần 4)	455
123. Q.5 - Chương 13: Bầu Người Đứng Đầu	459
124. Q.5 - Chương 14: Cuộc Chiến Bắt Đầu	462
125. Q.5 - Chương 15: Công Phá Thành Throw (phần 1)	466
126. Q.5 - Chương 16: Công Phá Thành Throw (phần 2)	470
127. Q.5 - Chương 17: Kế Hoạch Jarvan (phần 1)	474
128. Q.5 - Chương 18: Kế Hoạch Của Jarvan (phần 2)	477
129. Q.5 - Chương 19: Một Đêm Được Hưởng Hai Lần	481
130. Q.5 - Chương 20: Phá Vòng Vây (phần 1)	485
131. Q.5 - Chương 21: Phá Vòng Vây (phần 2)	489
132. Q.5 - Chương 22: Ba Anh Em Chỉ Huy Hư Không	493
133. Q.5 - Chương 23: Đại Chiến	496
134. Q.5 - Chương 24: Ahri Đến!	500
135. Q.5 - Chương 25: Ahri Thành Người	504
136. Q.5 - Chương 26: Vị Trí Đứng Đầu Liên Minh Là Của...? (phần 1)	507
137. Q.5 - Chương 27: Vị Trí Đứng Đầu Liên Minh Là Của...? (phần 2)	511
138. Q.5 - Chương 28: (không Tiêu Đề)	515
139. Q.5 - Chương 29: Cuộc Chiến Giờ Mới Bắt Đầu	519
140. Q.5 - Chương 30: Thảm!	522
141. Q.5 - Chương 31: Công Thành Vuncan (phần 1)	528
142. Q.5 - Chương 32: Công Thành Vuncan (phần 2)	532
143. Q.5 - Chương 33: Chữa Thương	536
144. Q.5 - Chương 34: Quả Báo	541
145. Q.5 - Chương 35: Giao Chiến Với Đội Trưởng Và Đội Phó	545
146. Q.5 - Chương 36: Tàn Cuộc	549
147. Q.5 - Chương 37: Đảo Ngược Thời Gian	553
148. Q.5 - Chương 38: Nhường Vị	556

149. Q.5 - Chương 39: Cầu Hôn	560
150. Q.5 - Chương 40: Khổ Chiến	563
151. Q.5 - Chương 41: Nhanh, Bất Ngờ, Dữ Dội	568
152. Q.5 - Chương 42: So Tài	573
153. Q.5 - Chương 43: Thư Giãn	577
154. Q.5 - Chương 44: Đại Chiến (phần 1)	580
155. Q.5 - Chương 45: Đại Chiến (phần 2)	583
156. Q.5 - Chương 46: Bát Quái Trận	588
157. Q.5 - Chương 47: Fonga Tử Trận	591
158. Q.5 - Chương 48: Chiến Thuật Đục Tàu	596
159. Q.5 - Chương 49: Thực Lực Của Lucas	601
160. Q.5 - Chương 50: Giao Tranh	606
161. Q.5 - Chương 51: Chiến Dịch	610
162. Q.5 - Chương 52: Bản Nhạc Cuối Cùng	615
163. Q.5 - Chương 53: Ân Hận	620
164. Q.5 - Chương 54: Sona Được Cứu Sống	624
165. Q.5 - Chương 55: Thảm Bại	628
166. Q.5 - Chương 56: Phần Nộ	633
167. Q.5 - Chương 57: John Hóa Điên	638
168. Q.5 - Chương 58: (không Tiêu Đề)	642
169. Q.5 - Chương 59: Giải Bùa Chú	645
170. Q.5 - Chương 60: Trận Chiến Cuối Cùng Trên Đất Demacia	650
171. Q.6 - Chương 1: Trận Chiến Vực Gió Hú	656
172. Q.6 - Chương 2: John Và Caitlyn	660
173. Q.6 - Chương 3: Tấn Công	665
174. Q.6 - Chương 4: Cha Và Con	670
175. Q.6 - Chương 5: Sự Thật	673
176. Q.6 - Chương 6: Chuẩn Bị Trước Trận Chiến	676
177. Q.6 - Chương 7: Bể Tắc!	680
178. Q.6 - Chương 8: Liên Hoàn Kế (phần 1)	683
179. Q.6 - Chương 9: Liên Hoàn Kế (phần 2)	688
180. Q.6 - Chương 10: Giao Chiến	692
181. Q.6 - Chương 11: Đối Mặt Cái Chết	696
182. Q.6 - Chương 12: Hi Vọng Trong Tuyệt Vọng	700
183. Q.6 - Chương 13: Viện Binh	704
184. Q.6 - Chương 14: Kết Liễu!	707
185. Q.6 - Chương 15: Hận Thù Nền Chấm Dứt	711
186. Q.6 - Chương 16: Tái Tạo Cơ Thể Và Giao Kèo	714
187. Q.6 - Chương 17: Tổng Tấn Công	720
188. Q.6 - Chương 18: Baron Xuất Hiện	724
189. Q.6 - Chương 19: Chiến Đấu Với Baron, Tử Thương Vô Số	728
190. Q.6 - Chương 20: Hãm Nhập Tuyệt Cảnh	733
191. Q.6 - Chương 21: Tuyệt Địa	736
192. Q.6 - Chương 22: Tuy Hai Mà Một	741
193. Q.6 - Chương 23: Chúa Tế Xuất Hiện	744
194. Q.6 - Chương 24: Đây Mới Là Liên Minh	748
195. Q.6 - Chương 25: Lâu Đài Chúa Tế	752
196. Q.6 - Chương 26: Chiến! Chiến! Chiến!	755
197. Q.6 - Chương 27: Sức Mạnh Thực Sự Của Malzahar	759
198. Q.6 - Chương 28: Các Cô Gái Gặp Nạn	763
199. Q.6 - Chương 29: Quyết Đấu	767
200. Q.6 - Chương 30: Đại Kết Thúc (phần 1)	771
201. Q.6 - Chương 31: Đại Kết Thúc (phần 2)	775

Hành Trình Huyền Thoại

Giới thiệu

Truyện Hành Trình Huyền Thoại là một trong những truyện viết về chủ đề game khá quen thuộc, đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-trinh-huyen-thoai>

1. Q.1 - Chương 1: Cánh Cửa Mở Ra Thế Giới Khác

“ Hỡi cánh cửa kia

Hãy phát huy sức mạnh

Để đưa về cho ta

Người được chọn ở thế giới khác”

Năm 2013, Duy Tân University, Đà Nẵng City.

Bầu trời xanh thẳm như một khối ngọc bích xanh lam cỡ lớn, ánh mặt trời chói chang như một quả cầu lửa đang treo lơ lửng bên trong khối ngọc bích cỡ lớn ấy.

“Reng.....Reng.....”

Tiếng chuông tan học đã điểm, hàng trăm sinh viên đại học nhanh chóng rời khỏi phòng học tiến xuống bãi giữ xe, từng đoàn học sinh tùm nập năm tụm ba cười nói vui vẻ ra về.

Ê John! làm vài trận xếp hạng chứ hả.

(Dưới đây là dòng NVC tự kể)

À quên! xin được giới thiệu với các bạn, tôi tên John thực ra cái tên này cũng là do mọi người đặt à thôi, lý do ư có lẽ tên nick liên minh huyền thoại mà tôi hay chơi lấy tên ấy. Tôi là một sinh viên năm nhất của trường đại học, tuy nhiên về phần học lực thì cũng chỉ có thể coi là tạm được, làm gì cũng vụng về, nếu nói tôi giỏi một cái gì đó thì có lẽ chơi game là tôi tự hào nhất. À mà quên nói ọi người biết, tôi thật sự rất thích chơi liên minh huyền thoại, thích đến nỗi mà đêm ngủ cũng mơ về nó.

Nói về gia đình thì thật sự đó là điều tôi buồn nhất, mẹ tôi mất khi mới sinh tôi ra, cha tôi thì một nhà khảo cổ, ông ấy cũng rất nổi tiếng đó nha, thế nhưng khi tôi lên ba tuổi ông ấy trong một lần đi khai quật ở Ai Cập thì mất tích. Nhiều bạn bè ông ấy đến bảo với tôi rằng ông ấy gặp tai nạn nên đã mất. Số tôi thật bất hạnh, thấy bạn bè có cha có mẹ mình thì không thật sự rất cô đơn, hiện tại tôi sống với bà nội mình, ngoài học ra chỉ biết có game làm bạn.

John nhìn đám bạn thân của mình hẩn gật đầu một cái thật lẹ, nhanh chóng lấy xe, đến quán net chúng tôi thường chơi, thằng nào thằng nấy nhanh chóng login vào game. Một cuộc chiến giữa các huyền thoại sắp được bắt đầu.

“tin khẩn cấp! Con bão số 9, Theo thông tin từ trung tâm dự báo khí tượng thủy văn trung ương, hồi 14h chiều nay một cơn bão bất thường đã hình thành tại quần đảo Hoàng Sa cách bờ biển Đà Nẵng 160km về hướng đông, theo thông tin mới nhất chúng tôi nhận được thì sức gió mạnh nhất ở gần tâm cơn bão lên đến 50m/s, tốc độ di chuyển nhanh đến bất thường đạt đến 100km/h, cơn bão hiện tại di chuyển theo một hướng đông, dự báo đến 15h30 cơn bão sẽ tiến vào Thành Phố Đà Nẵng.....” (tiếng nói trên tivi)

Ông chủ quán net xem tin tức biết sắp có bão tiến vào thì bộ dáng vô cùng hốt hoảng nói: “ chết chết, vào bất ngờ kiểu này dân đâu mà chuẩn bị kịp.”

Sau đó ông chủ quán nhanh chóng thông báo ọi người biết việc có bão và nói mọi người nên ra về sớm ai nấy trong quán đều nhanh chóng ra về chỉ trừ John và và những đứa bạn vì vẫn còn trong trận đánh và đang ở thế thắng nên không thể bỏ không mà thoát được, John vừa đánh vừa nói với ông chủ quán net: “ chú à, đợi bọn cháu một lúc sắp xong rồi.”

Ông chủ quán nét gấp rút nói: “ mấy cháu mau về với gia đình đi, sắp có bão lớn vào thành phố rồi, bữa nay ta coi như không tính tiền mấy đứa, mau về với gia đình đi, ta còn chuẩn bị để chống bão nữa.”

Thế nhưng John lại chẳng quan tâm đến những gì ông chủ quán net nói hấn và đám bạn vẫn say sưa chơi game.

Rít....Rít

Tiếng rít gió qua khe cửa bắt đầu vang lên, tiếng rít gió lạnh đến cả xương tủy, bên ngoài gió bắt đầu mạnh dần, những hàng cây bắt đầu bị từng cơn gió như những con quái thú cắn xé, lá rụng, cành cây gãy rơi khắp đường.

Ầm....Ầm.....

Tiếng sấm rền trên trời, mây đen kéo đến nhanh như chớp, gió ngày một lúc một mạnh, nhiều cánh cửa như không chịu được sức mạnh của gió mà bắt đầu có những vết nứt.

Ông chủ quán Net lo lắng nói: “ sao lại thế? dự báo nói đến 3h30 bão mới vào tại sao chưa đến 3h đã vào rồi, cơn bão này mạnh quá.”

Có một điều mà ngay cả đài dự báo khí tượng cũng không thể lường trước được đó chính là cơn bão này quá mức bất thường, nó di chuyển ngày một nhanh, ngày một mạnh, tốc độ của nó bây giờ có thể sánh ngang với cả một chiếc xe đua F1, đây là một hiện tượng mà trong lịch sử của nhân loại chưa từng xuất hiện.

Ầm....Ầm.....

Tiếng sấm chớp ầm ầm bên ngoài. “ bụp” một tiếng điện đã bị cúp bên trong quán net bây giờ trở nên tối om, cả đám bạn John bắt đầu la hét, bọn chúng la hét không phải vì sợ bóng tối mà bởi vì trận đấu đã bị bỏ ngang. John lúc này mới nhận ra mọi thứ xung quanh mình, mọi thứ tối om, gió rít từng cơn lạnh lòng, tiếng sấm nổ bên tai như muốn đánh thẳng vào não.

“đã đến giờ”

Một giọng nói kì lạ không biết từ đâu vang vẳng bên trong tai của John, hấn hoảng hốt nói: “ ê tụi bây, có nghe thấy gì không?”

Một đứa trong đám bạn của John lên tiếng: “ có nghe rất rõ, tiếng sấm ầm ầm, tiếng gió rít ghê rợn.”

John tức khắc nói: “ không phải, ý ta không nói đến mấy cái đó, tụi bây có nghe ai đó nói bên tai hay không, giọng nói trầm trầm.”

“Nghe cái con khỉ mi ấy, bây giờ bão thế kia thằng nào nói nghe cho lọt.”

“Đi thôi! đến giờ rồi”

Giọng nói đó lại một lần nữa vang lên bên tai John, hấn nghe rất rõ.

Ầm.....

Đột nhiên cả căn phòng như bị một thứ năng lượng gì đó cách biệt, đám bạn xung quanh John cùng với ông chủ quán, tất cả đều bất tỉnh. John lúc này vô cùng hoảng sợ, hắn đổ cả mồ hôi nói lớn: “ ông là ai? ông làm gì bạn của tôi vậy?”

“đã đến giờ! đi thôi!”

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên trong tai của hắn, vẫn câu nói ấy, John càng lúc càng sợ hãi.

Ầm....Ầm....

Như có một cơn động đất, chấn động xung quanh chân hắn, ngay sau đó một đồ hình ma thuật kì lạ bắt đầu xuất hiện, bao phủ toàn thân, một cánh cửa kì lạ từ bên trong chiếc vòng ma thuật kì bí kia dần xuất hiện, cánh cửa được điêu khắc vô cùng tinh xảo, những con rồng, quái thú cứ như vậy xuất hiện trên cánh cửa. John sợ hãi hắn không dám nhìn vào cánh cửa kia.

Cánh cửa như có một ma lực cực đại, cánh cửa mở ra, một con đường ánh sáng bảy sắc xuất hiện hấp dẫn ánh mắt của John, đôi mắt dần nhìn vào bên trong con đường ấy, hắn cảm thấy thực sự rất đẹp, từ bên trong con đường ấy giọng nói kia lại vang lên: “ đi thôi, người được chọn.”

Ngay lúc John vẫn chưa hiểu gì thì từ bên trong cánh cửa kia, một lực hút cực đại đã kéo hắn vào bên trong, cả căn phòng lại trở về như cũ. Mọi chuyện trở nên như cũ cả cơn bão, cả những người xung quanh, có vẻ như hiện tại không ai, không một ai biết đến sự tồn tại của John.

John đã biến mất tại thế giới của mình đến một nơi nào đó, nơi đó sẽ là gì đây? những tình tiết nào sẽ xuất hiện xung quanh nhân vật chính John?

2. Q.1 - Chương 2: Thức Dậy Bên Trong Nghĩa Địa

Xuyên suốt vũ trụ cao cao, có ai biết được những điều bí ẩn và bất thường mà ngay đến khoa học công nghệ cao cũng chưa thể nào lý giải được.

Tại một nơi hoang sơ vắng vẻ, bên trong là vô số nghĩa địa lồi lõm. Nơi đây cứ lúc ẩn lúc hiện những hồn ma u oán, bay qua bay lại, những âm thanh kêu gào đau đớn, than khóc cứ tiếp diễn. Tại đây dường như không có một chút tia nắng mặt trời nào, chỉ một màn đêm hoang sơ, gieo rắc nỗi đáng sợ kinh hoàng tột độ.

Tại một khu đất nhỏ, nơi đó không có gì đặc biệt để thu hút ánh nhìn, không bia mộ, không hoa tươi, chỉ toàn cát và đá, thế nhưng đột nhiên dị biến phát sinh, từ bên dưới lớp đất kia. “ rắc” một tiếng, lớp đất bên trên bị nứt ra, bắt đầu đổ sang hai bên. Một bàn tay bị bùn đất bám đầy thình lình thò lên, rồi bàn tay kia cũng xuất hiện, hai bàn tay cử động, đào bới lớp đất phía bên trên, cuối cùng từ dưới đất một người thanh niên đột ngột đứng dậy hắn ta nhắm mắt, phì phì phun hết đồng đất cát trong miệng mà mắng chửi: “ con mẹ nó! cái thứ gì thế này? tự đứng lại ngậm một đồng cát trong miệng.”

Người thanh niên đó ngoại trừ khuôn mặt trắng bệch ra thì không có gì đáng chú ý, hắn bắt đầu lò mò đứng dậy, cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng. Lúc này hắn mới chú ý xung quanh, nơi đây chỉ toàn bia mộ và xác chết. Đâu đó vẫn có tiếng oác oác của vài con quạ đen.

Sắc mặt thể hiện sự sợ hãi, tên thanh niên kia ngồi bệch xuống đất tay chỉ tứ tung rồi nói: “ đây là đâu? tại sao ta lại ở đây?”

Hắn tự hỏi nhưng không ai giải đáp, hắn ngồi thất thần một lúc rồi đứng dậy xem xét, hắn bước từng bước tiến đến trước, hắn bị những bia mộ hấp dẫn ánh mắt trên đó viết bằng những thứ ngôn ngữ mà hắn chưa từng nhìn thấy, thứ ngôn ngữ ấy cực kì quái lạ.

Cậu thanh niên kia cứ như vậy bước đi, hết xem bên trái rồi xem bên phải, nơi này thoạt nhìn có vẻ đáng sợ kinh khủng nhưng không hiểu sao hắn lại không chút sợ hãi. Đi được một lúc hắn thấy trước mặt là một

cánh cổng bằng sắt cũ kĩ đã rỉ sét, cánh cổng đó không còn nguyên vẹn cong queo rồi gãy đủ cả. Hắn nghĩ rằng đây chính là cửa ra vào ngôi mộ hắn tiến về phía trước với hi vọng rời khỏi cái nơi quỷ ma này đột nhiên hắn phát hiện trước mặt mình như đang có bóng người bước lại, người đó càng ngày càng tiến lại gần.

Người? đó là khi nhìn xa ta tưởng vậy, nhưng khi đến gần mới nhận ra kẻ đó bộ dáng vô cùng kinh khủng, chiếc lưng gù gù, tướng đi cà nhắc, da hắn có màu xanh kì lạ đã thối trên tay cầm một chiếc xẻng lớn. Cậu thanh niên kia nhìn thấy tên quái nhân trước mặt sắc mặt sợ hãi vô cùng đơn giản là hắn chưa từng gặp ai như thế trước đây.

Tên quái nhân kia phát hiện có người trước mặt, bộ dáng cũng tỏ ra kinh ngạc vô cùng hắn cầm chiếc xẻng chỉ thẳng vào thanh niên trước mặt nói lớn: “ con người? làm cách nào người vào đây được?”

“ta...ta....ta tên John, ta không biết tại sao ta lại ở đây?”

Hóa ra cậu thanh niên kia chính là John, sau khi bị hút vào cánh cửa ma thuật kia hắn ta bị đưa đến đây, nơi xa lạ và không ai thân quen.

John nhìn kĩ quái nhân trước mặt hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc như nhớ cái gì đó hắn đột nhiên la lớn lên khiến tên quái nhân trước mặt cũng giật mình, hắn chỉ vào quái nhân kia nói: “ ông tên là Yorick Mori.”

Quái nhân hai mắt tròn xoe nhìn hắn kinh ngạc nói: “ thằng nhãi, sao biết tên và cả họ của ta? nói cho ta biết làm cách nào con người như ngươi lại vào được đây?”

John không chút sợ hãi, hắn ta đi lại gần Yorick lấy tay sờ sờ vào người gã, hắn cười nói: “ đúng là thật? không thể tin được ta lại gặp được Yorick bằng xương bằng thịt như những đêm nằm mơ, mà không biết có phải ta đang mơ không nhỉ.”

John lấy tay nhéo thật đau lên người, hắn nhận ra mình không nằm mơ, lục lọi lại kiến thức về các tướng trong trò chơi liên minh huyền thoại hắn đột nhiên phát hoảng lùi lại ba bước run sợ nói: “ theo ta biết Yorick sống tại Shadow Isles, nơi này chính là Shadow Isles ư?”

Yorick một bụng khó hiểu gật đầu nói: “ thì nơi này vốn là shadow isles, này thằng nhãi nói cho ta biết làm sao người vào được đây? muốn vào được đây phải đi ngang qua ba nơi ở của mấy gã điên kia, làm cách nào người vào đây được?”

John thở dài nói: “ làm sao ta biết được, khi ta thức dậy đã thấy mình nằm trong ngôi mộ đằng kia.”

John vừa nói vừa chỉ vào bên trong ngôi mộ, Yorick lấy chiếc xẻng của mình thọt thọt vào người John kiểm chứng, hắn gật đầu: “ đúng là mùi từ trong đây, thật là quái lạ.”

“hú...hú....chiến đấu.....chiến tranh.....chạy.....chạy.....”

Đột nhiên từ đằng xa một tiếng hú hét kinh sợ vang lên, tiếng hú đó ngày càng gần, tiếng vó ngựa lộc cộc có thể nghe thấy bằng lỗ tai. Yorick nhìn về hướng đó cười khà khà nói: “ tốt rồi, gã điên ấy sắp đến, có lẽ gã đánh hơi thấy mùi của người, cũng tốt người cứ chết trước đi đã rồi chúng ta hãy nói chuyện sau.”

John cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên đột nhiên xuất hiện, hắn hướng ánh mắt ra xa nơi phát ra âm thanh la hú kinh tởm và tiếng vó ngựa.

“lộc cộc...lộc cộc...”

Một bóng ma tiến đến, bóng ma kia có hình thù kì lạ nửa người nửa ngựa, mà nói là người cũng không hẳn, hắn trông giống một con ma hơn, với đôi mắt rồi miệng phát ra những thứ ánh sáng khiến con người phải sợ hãi. John kinh hãi ngã xuống đất nhìn tên quái ma trước mặt mà kêu lên kinh hãi: “ bóng ma chiến tranh Hecarim, mẹ ơi con chết mất, con đang ở đâu thế này.”

Hecarim nhìn vào John hắn cũng giống như Yorick lần đầu gặp John vậy kinh ngạc muôn phần hắn chỉ mũi giáo trên tay vào người John giọng nói trầm và đầy đáng sợ nói: “ loài người? sao lại vào được đây? cũng tốt nạp mạng đi, ta đang ngứa chân tay lắm đây.”

Yorick đứng bên cạnh vác chiếc xẻng lên vai bộ dáng như không thèm quan tâm. Hecarim hú lên một tiếng bốn chân hắn nhảy cả lộc cả lộc, một hồi rồi phi thẳng vào người John. John thực sự rất hoảng sợ, hắn lần

người qua bên trái may mắn tránh được một đòn, nhưng Hecarim là một con quái vật đáng sợ, dễ gì tha cho hắn, Hecarim lại lao đến tấn công, lần này là mũi giáo trên tay đâm rồi thọt liên tục.

John sợ đến mức gần như muốn khóc, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự sợ hãi tột độ đến thế. Hecarim vẫn không chịu buông hắn lao đến rất nhanh hướng thẳng vào John mà tông đến. John hoảng sợ theo quán tính lấy tay che trước mặt.

“rầm”

John vẫn bình an, hắn ta mở mắt ra, nhìn trước mặt phát hiện đôi tay của mình có thể ngăn cản Hecarim. Hắn giật mình rút tay lại lùi lại vài bước nói: “ hecarim ông đừng giết tôi, nếu không có hóa thành ma tôi cũng không để yên cho ông đâu.”

Hecarim bị John dùng tay chặn lại đã kinh ngạc rất nhiều, nghe hắn nói thế thì đột nhiên cười ha hả nói: “ thẳng nhãi ngươi chắc không có não hử, ngươi nghĩ khi ngươi chết linh hồn của ngươi sẽ bám được vào ta sao? hay là vừa chết đã bị gã điên Thresh đem linh hồn mà thu thập.”

“thresh?”- John nuốt một ực nước bọt, hi vọng trôi đi những gì mình vừa nói, nơi đây đúng thực là Shadow Isles nơi ở của những quái nhân. Hắn bắt đầu suy nghĩ, không lẽ bản thân mình đã lạc vào thế giới của Liên Minh Huyền Thoại hay sao? đến 90% là có khả năng đó.

Hecarim bước từng bước đến bên cạnh John cười khà khà nói: “ kể cũng lâu nơi này chưa có con người đến, giữ lại mạng sống của ngươi vài hôm để chơi đùa cũng không tệ.”

Nói rồi hắn xoay qua nhìn Yorick nói: “ yorick, lần này lão phải chờ đợi lâu một chút rồi, ta muốn giữ thẳng nhãi này chơi vài hôm.”

Yorick nghe thế, cũng không thêm quan tâm, xoay người hướng về phía bên trong ngôi mộ làm công việc thường ngày của mình.

John nhìn vào Hecarim cố gắng nặn cho ra nụ cười nịnh bợ nói: “ hecarim đại ca, đẹp trai, tha ạng quèn này của tôi được không, tôi không quen bị bắt giam đâu.”

Hecarim nghe hắn nói thế bỗng nhiên không cảm xúc nói: “ chạy đi! nếu ngươi chạy thoát khỏi ta, ta sẽ suy nghĩ.”

Còn gì hơn câu nói đó, John phóng như điên chạy trốn, mặc kệ trước mặt sẽ có nguy hiểm gì bây giờ trốn được rồi tính tiếp. John cũng hoàn toàn kinh ngạc với tốc độ của mình, hắn cảm thấy từ khi vào thế giới này, thể lực, thị lực, sức mạnh của cơ thể tất cả đều tăng lên, nơi này thực sự quá kì lạ.

Hecarim nhìn vào tốc độ của John gật gật đầu nói: “ tên con người này không phải người bình thường, có thể chặn được sự di chuyển của ta, còn có tốc độ di chuyển kia nữa, ha ha ta khoái tên nhãi này rồi.”

“để xem ngươi chạy nhanh hay vó ngựa hủy diệt của ta nhanh”- Nói rồi Hecarim phi nước kiệu chạy như một mũi tên hướng về phía John đang chạy trốn chết.

“phải thoát khỏi đây! phải thoát khỏi nơi quỷ quái này!”- trong lúc chạy John không ngừng nghĩ những điều đó trong đầu, hắn lúc này không có nghĩ gì nhiều, đơn giản là chạy thoát.

“a”

Trong lúc chạy hắn không ít lần vấp phải đá, rễ cây trên đường mà ngã lăn ra mặt đất, cả người trầy xước, áo quần rách nát, trông hắn bây giờ rất là thảm.

“bịch”

Bỗng nhiên John như bị dính vào một thứ gì đó trước mặt không tài nào động đậy được, ánh mắt đảo quanh nhìn hắn đột nhiên hoảng sợ nhận ra đó là một chiếc mạng nhện khổng lồ, khuôn mặt hắn đột nhiên tái xanh.

.....

Hecarim phi nước kiệu tốc độ nhanh khủng khiếp, hắn ta chạy một lúc thì đột nhiên không thấy bóng dáng John đâu cả, hắn trầm nghĩ: “ tên nhãi này chạy nhanh đến thế sao?”

Đi lòng vòng tìm kiếm xung quanh hecarim phát hiện đôi giày của John bị rơi trên mặt đất, cạnh đó vẫn còn sót lại vài chiếc tơ nhện. Hecarim nhặt đôi giày lên nắm chặt nói: “con mụ Elise bắt thằng nhãi rồi.”

Tại một chiếc hang cách đó không xa, bên trong hang đen tối âm u, ẩm thấp, ở bên trong luôn phát ra một cỗ khí cực kì đáng sợ. John bị quần tơ nhện cả người chỉ còn để lộ ra đôi mắt. Hắn bây giờ rất kinh sợ, nếu hắn nhớ không nhầm thì Elise nữ hoàng nhện nhện chính là sống trên đảo này, cô ta nổi tiếng ác độc.

Đúng như những gì John đã nghĩ, nơi đây chính là chiếc hang của Elise và hắn bị chính cô ta bắt về đây. Elise từ bên ngoài hang bước vào, hiện tại cô ta đang ở hình dạng con người, trên lưng vẫn còn những chiếc chân nhện đáng sợ, đôi mắt lạnh như băng, khuôn mặt không chút cảm xúc. Elise tiến lại gần John nói: “con người a, lâu lắm rồi chưa có con người đặt chân đến nơi này, thật là thú vị.”

“Ư...Ư...Ư...”

John miệng bị bịt chặt, không thể nói được gì, hắn cứ ư ư liên tục. Elise lấy che miệng lại cô ta xé toạt một lớp tơ nhện đang quấn quanh miệng John nói: “nhãi ranh muốn nói gì thì nói đi, nhưng người đừng lo ta sẽ không giết ngươi sớm đâu, cái gã Hecarim điên khùng kia đang tìm người thì phải.”

John lo lắng nói: “cô sẽ không ăn thịt tôi chứ, thịt tôi dai lắm, ăn không ngon đâu.”

Elise cười đáp: “người đừng lo, ta chưa ăn thịt người đâu, ta định sẽ giữ người lại chơi với ta một thời gian, loài người, đã lâu không được tiếp xúc với họ rồi.”

John hoảng sợ nói: “cô định làm gì tôi?”

“đi theo ta đừng ồn ào”- Elise tháo tơ dưới chân John sau đó kéo hắn đi thẳng vào bên trong hang, đúng hơn là đến phòng của cô ta. Nơi đây đâu đâu cũng toàn là tơ nhện, đồ trang trí cũng toàn hình con nhện. Elise đẩy John ngồi ra chiếc ghế được điêu khắc hình con nhện tám chân cạnh đó nói: “nói cho ta biết làm cách nào người vào được đây? nếu muốn vào đây ít nhất phải đi qua nơi ở của Thresh và tên Kathus kia, con người như người không có khả năng đó.”

John hôm nay đã bị hỏi đi hỏi lại câu này 4-5 lần rồi, hắn bực mình nói: “ta cũng không rõ, ta bị một cánh cửa hút vào sau đó khi tỉnh dậy là tại đây.”

“ồ chào! con người như người dám nói chuyện với ta giọng điệu đó sao? không sợ ta ăn thịt người à.”- Elise thấy bộ dáng không chút sợ hãi của John ngạc nhiên trên chóc.

John nghiêng rằng nói: “vào đây thì có khác gì chết, ăn thịt ta đi, dù sao chết trong tay người đẹp còn hơn chết trong tay mấy gã xấu xí biến thái ngoài kia.”

Có lẽ sau khi vào thế giới này cái khả năng chém gió của hắn cũng được cải thiện đáng kể, John nhắm mắt làm bộ dáng như không thích sống. Elise nghe hắn kêu mình xinh đẹp thì vô cùng thích thú năm ngón tay nhón hoặc vuốt ve khuôn mặt của hắn nói: “vì câu nói ấy nên ta sẽ không ăn thịt người.”

John biết tâm lý phụ nữ rất thích được khen đẹp vậy nên hắn lần này cũng áp dụng như thế, và tất nhiên đã thành công.

“Elise...mụ ra đây cho ta....”- (tiếng Hecarim từ bên ngoài hang hét lớn)

Elise nghe thấy giọng nói của Hecarim thì vô cùng bực cô ta lầm bầm nói: “tên rách việc này đến đây có việc gì?” sau đó lập tức xoay người rời đi.

John ở bên trong cố gắng cựa quậy, nhằm tìm cách thoát khỏi cái lồng tơ nhện siết chặt này, tuy nhiên đều không thành công. Hắn chỉ còn cách ngồi đó đợi, mắt hết ngắm trần nhà lại ngắm xuống đất, mà dù ngắm ở đâu cũng có một điểm chung là cứ vài phút lại có vài con nhện con bò ngang qua, và không ít lần chúng xem John như một chương ngại vật phải vượt qua.

Hơn mười lăm phút trôi qua, Elise từ bên ngoài bước vào, bộ dáng cô ta trông có vẻ khá mệt mỏi. John nghi hoặc nói: “có chuyện gì xảy ra vậy?”

Elise thở dài một tiếng đáp: “cái tên điên kia đúng thật là rách việc, hắn đến để đòi lại người, nhưng ta đã từ chối thế là ta với hắn đánh nhau, thực lực ngang nhau có đánh đến cả ngày cũng như thế, cuối cùng hắn bảo sẽ chia sẻ người.”

“chia sẻ là sao?”

“là một ngày người sẽ ở cùng ta, một ngày người sẽ ở cùng hân, cứ như vậy xen kẽ nhau thôi!”

John như muốn bất tỉnh, họ xem hân như thứ gì đây? một món đồ chơi có thể chia sẻ, người này chơi xong đến người kia. Hân thầm nguyện rửa kẻ nào đó đã đem hân đến đây, mất đi sự tự do, sống không khác nào chết thế này.

3. Q.1 - Chương 3: Gian Khổ

John bộ mặt buồn rầu, bây giờ hân biết làm gì được, bị trói thế này, bị đối xử như một món đồ chơi thì làm sao đây?

“chết”- bây giờ hân cũng rất muốn tự sát thế nhưng lý do vì sao hân lại vào thế giới này, người nào đã đưa hân đến đây, chưa biết gì cả mà đã chết thì thật là quá ảm ức.

Elise tiến lại gần John cô ta đưa mặt lại sát mặt hân hít hít mấy cái rồi nói: “ người....không phải con người?”

Câu nói này khiến John giật bắn người, nếu hân không phải là người thì là cái giống gì đây? John ấp a ấp úng đáp: “ cô....cô nói cái gì vậy? ta không phải là người sao?”

Elise lắc đầu nói: “ không, ý ta là người không giống con người bình thường.”

Elise đột nhiên vùng mạnh tay, chiếc móng tay sắc nhọn cắt qua da hân làm chảy máu, Elise lấy những giọt máu đó liếm vào miệng nếm nếm, cô ta đột nhiên nhăn mặt nói: “ kì lạ....quá kì lạ.....mùi máu của người không giống máu của những con người ta đã nếm trước đây, đã thế trong máu không một chút ma pháp nào.”

John bị Elise cắt một phát trên da, đau đớn vô cùng, hân nghiêng răng nói: “ thực ra cô muốn nói gì, ta là con người đây.”

Elise hỏi: “ người tên gì?”

“John”- hân đáp một cách nhanh chóng.

“ từ sau này người sẽ làm người hầu cho ta, ta bảo gì cũng phải nghe theo, nếu làm tốt mạng sống của người sẽ được kéo dài chút chút.”- Elise cười cười một cách quái dị, đôi mắt như không có con ngươi chỉ một màu đỏ, nhìn chằm chằm hân.

John bây giờ có thể từ chối được sao, đành chấp nhận. Elise cười hả hả, đột nhiên ngồi lên đùi hân, hai chân kẹp chặt ngang hông, mặt để sát khuôn mặt John, chiếc lưỡi thè ra liếm liếm trên làn da của hân, khiến hân thực sự nhột không thôi.

John lúng túng bảo: “ cô tránh ra, đừng làm vậy? trước giờ chưa có ai làm vậy với tôi cả, tránh ra đi.”

Elise cười tươi bảo: “ ta nói người không phải là người bình thường quả đúng mà, mùi trên người người không giống với bất kì tên nào ta đã gặp trước đây, thật là thơm.”

Nói rồi cô ta lại liếm trên mặt hân, đến tai hân, John liếc mắt có thể nhìn thấy đôi răng nanh nhọn hoắt đáng sợ bên trong miệng của cô ta.

“Á”

Đột nhiên Elise kêu lên, cô nhìn xuống hạ thân của John, có cái gì đó đang nhô lên, Elise bực mình nói: “ cái thứ này thật là cản trở để ta cắt đi.”

John nghe thế hoảng sợ cùng cực, sắc mặt tái xanh lập tức nói: “không được không được, cái đó là cội nguồn sự sống của ta, nếu mất ta sẽ chết luôn đấy.”

Elise nghi ngờ hỏi: “thật không?”

“Thật! nếu ta chết đi, cô sẽ không còn người hầu, như vậy cuộc sống về sau sẽ buồn chán lắm đúng không?”

“đúng! vậy mau đem cái cội nguồn sự sống ấy của người ra cho ta xem đi.”- Elise quả thực quá ngây thơ, cô ta không hề hay biết nó là thứ gì, ánh mắt vẫn cứ tập trung nhìn vào cái đó dưới hạ thân John. Sắc mặt John xuất hiện một mảng màu đỏ, hắn nói: “không được, thứ này nếu để người khác nhìn thấy thì lập tức mất hết năng lượng, đến lúc đó ta cũng chết.”

Elise nháy nháy đôi mắt bảo: “thế thì thôi vậy, người tên John đúng không? cái tên nghe không hay chút nào, từ này về sau ta sẽ gọi người là Jo nhé.”

“sao cũng được, bây giờ cô có thể cưỡi trời cho tôi được chứ, cô cưỡi trời thì tôi cũng không chạy được đâu.”

Elise rời khỏi người hắn tay khê vung lên lớp, tơ nhện trói bên ngoài lập tức lỏng ra. John đứng dậy cưỡi toàn bộ đám tơ kia, quơ tay quơ chân động đậy. Hắn nhìn Elise nói: “bây giờ mạng của ta nằm trong tay cô, cô muốn ta làm gì?”

Elise lùi lại ba bước cười nói: “đánh ta đi.”

John trợn tròn đôi mắt, hắn ngoáy ngoáy cái lỗ tai, cứ tưởng mình nghe nhầm.

Elise nhắc lại: “đánh ta đi, lâu rồi không có trò gì vui vẻ, tới đây.”

John biết mình không phải nghe nhầm, hai tay đưa lên trước áp ứng nói: “cẩn thận đó, ta từng học qua võ đó nhé.”

Elise lấy tay che miệng cười nói: “càng tốt, như vậy mới vui, lại đây.”

John không chút khách khí, hắn dồn toàn bộ sức mạnh lên nắm đấm tay phải lao đến nhắm vào người Elise mà đấm. “bịch” một tiếng, Elise nhẹ nhàng đưa năm ngón tay đỡ được cú đấm của hắn, trong ánh mắt ngỡ ngàng, John vội rút tay lại xoay xoay cổ tay nói: “đánh lại vừa này tôi chưa khởi động kĩ.”

Elise mỉm cười đáp: “được thôi, sức mạnh của người quả nhiên không phải tầm thường, trong người không mang một chút sức mạnh phép thuật nào nhưng lại có thể tung ra một cú đấm mạnh đến thế, quả nhiên không bình thường, ta thích vậy.”

John cũng không quan tâm đến những gì Elise nói làm gì hắn lại nhảy đến, lần này là tung ra liên hoàn đá và đấm, tất nhiên tất cả đều trúng không khí. Elise quá nhanh hay nói cách khác cô ta nhìn thấy trước cử động của John rồi dễ dàng tránh né chúng, Elise bò trên tường như một con nhện thực thụ, cười nói: “đánh đã chưa? bây giờ đến lượt ta nhé!”

Nói xong Elise nhún người lao đến đập vào bụng hắn mấy phát thật đau, chưa để hắn kịp phòng bị hay làm bất cứ điều gì, Elise lại lao vào lần, này cô ta nhấc bổng cả người hắn lên rồi xoay xoay như một cái chong chóng.

Đầu óc John xoay vòng vòng choáng váng, hắn ngã lăn ra đất mà không thể cự quậy gì. Elise đứng ở bên cười nói: “vui thật đấy, đứng dậy nào chúng ta đánh tiếp, chưa lúc nào ta cảm thấy vui đến như thế.”

John khó khăn ngồi dậy, lấy tay tát vào mặt với mục đích làm cho tỉnh táo, hắn tức giận nhìn Elise, bật dậy lao đến, tung đấm, tung đá, dồn hết sức mà xả loạn chiêu thức. Elise vừa cười vừa đỡ các cú đánh của hắn. Kết thúc, John bị Elise đánh cho tơi bời, khuôn mặt hắn, cả người hắn, nơi đâu cũng toàn vết bầm tím, nằm bất động trên mặt đất.

Elise ngồi xuống bên cạnh nói: “tên hầu thân yêu! người sao vậy? ta ra tay nặng quá sao? “

John nhìn cô ta, giọng như khóc nói: “cô lợi hại, ta bị cô đánh kiểu này có mà chết sớm.”

“ọc....ọc...”

Đột nhiên một thứ âm thanh mà John không hề mong muốn vang lên, chiếc bụng đói bắt đầu phản chủ, Elise nghe vậy cười bảo: “sao người đói hả.”

John sắc mặt có chút ngượng nói: “thú thật là cũng đói chút chút.”

Elise xoay người tiến ra bên ngoài phòng, rất nhanh cô ta đã quay lại, trên tay cầm một chiếc khay đựng đầy thức ăn. John cứ tưởng sẽ được ăn một món gì đó thật ngon nhưng thực tế luôn đi ngược lại, thứ Elise đem đến gồm có, chuột, nấm đen, và nhiều loại bọ kì lạ khác. John nhìn vào đồng thức ăn ấy như muốn nôn ra. Elise thấy hần tỏ vẻ chê thức ăn của mình thì gằng giọng nói: “ đây đều là những thức ăn ngon mà chỉ có khách quý ta mới mời ăn thôi đấy, vì người đã giúp ta vui như vậy nên ta mới cho người ăn, còn không lo ăn đi.”

John nhăn mặt nói: “ thứ này làm sao mà ăn được, ta là con người mà.”

Elise bỏ khay thức ăn ra bên cạnh tiến sát lại gần hần nói: “ trên Shadow Isles này không có thức ăn cho con người, nếu người muốn sống thì hãy ăn đi.”

John nghe thấy thế cũng sợ, hần nhìn quá khay thức ăn, hai con chuột màu đen to tổ chẳng, hần lập tức rùng mình. Nhìn qua số nấm và mấy con bọ bên cạnh trông cũng đỡ hơn rất nhiều, hần bốc lấy một con bọ bỏ vào miệng, một mùi vị kinh khủng bốc lên, từ cuống họng thông lên mũi. John như muốn nôn ra vậy, nhưng bây giờ quan trọng nhất là sống, hần cố gắng bỏ từng thứ vào miệng, lấy tay bịt mũi mà nuốt. Elise thấy thế cười ha hả sau đó đến chiếc ghế dựa bên cạnh ngồi xuống đó rồi nói: “ đến đây, đầm bóp cho ta.”

John cố gắng nhẫn nhịn, hần bây giờ đâu thể làm gì khác, trái lệnh cô ta chắc chắn chết. John tiến đến sau lưng cô ta bắt đầu làm cái công việc mà hằng ngày hần chỉ làm cho bà của mình ở thế giới kia.

Elise nhắm mắt hưởng thụ nói: “ Jo, tên nhãi như người có biết vì sao ta và cả Hecarim đều chưa muốn giết người không?”

John đằng sau nghe vậy cũng tò mò lắc đầu : “ vì sao?”

Elise vẫn nhắm mắt hưởng thụ nói: “ vì trên người người có một loại khí giống bọn ta, một loại khí của người đã chết.”

John giật mình, hần lần đầu tiên nghe đến chuyện như vậy.

Elise tiếp tục nói: “ người không thấy lạ là tại sao sức mạnh, thánh giác, thị giác, tất cả các giác quan của người đều hơn người thường sao? còn nữa, hầu hết con người khi đặt chân đến vùng đất này họ sẽ bị nỗi sợ hãi đầy dọa cho đến chết, riêng thằng nhãi như người thì không.”

John lúc này mới nhận ra những gì Elise nói là vô cùng chính xác, từ khi đến đây, các giác quan của hần, cả sức mạnh thể lực đều tăng hơn rất nhiều.

Elise nói tiếp: “ tuy bọn ta cảm thấy người giống bọn ta nhưng điều đó không có nghĩa là người hết nguy hiểm, hiện tại trên đảo chỉ có năm người ta, Yorick, Hecarim, Kathus và Thresh. Trước đây có cả Evelyn, và Mordekaiser tuy nhiên hai tên đó đã rời đảo này được một thời gian rồi. Jo, ta nhắc người nhớ một điều, đừng bao giờ đến nơi ở của Kathus hoặc Thresh hai kẻ đó đều vô cùng khát máu, nếu chúng biết có sự tồn tại của con người trên đảo nhất định không tha cho người, cả ta và Hecarim lúc đấy cũng không thể làm gì được.”

John gật gật đầu rồi hỏi: “ tại sao cô lại tốt với tôi như thế?”

Elise nghe hần nói thế đột nhiên mở mắt, cô ta xoay người lại nhảy thẳng vào người hần khiến hần ngã lăn ra đất, Elise đưa sắt mặt vào mặt John chiếc lưỡi đỏ đỏ liếm môi nói: “ đơn giản thôi, vì người là người hầu của ta, và lại trước giờ ta chưa từng gặp con người nào thú vị như người cả, thịt thơm, mùi hương cũng rất đặc biệt.”

Nói rồi Elise liếm một đường lên mặt hần. Một cảm giác tê dại truyền đi cả thân hần. John cố gắng nặn ra nụ cười nói: “ được rồi! sau này đừng làm vậy nữa.”

Elise cười cười quỷ dị nói: “ thịt người thật thơm, không biết ăn vào sẽ có mùi vị gì nhỉ, nhưng cứ nghĩ sẽ ăn người ta lại cảm thấy tiếc quá.”

John đưa hai tay lên nói: “ đừng đừng ăn, thịt ta xem vậy chứ nhai và dờ tẹ lắm.”

Elise rời khỏi người hần kéo áo hần đứng dậy nói: “ bộ trang phục này của người cũng thật lạ, này rốt cuộc người là người của vương quốc nào vậy? Ionia, Demacia, hay Noxus.”

John không muốn cho ai biết hắn đến từ thế giới khác nên cũng chỉ đáp là từ một nơi ít người biết đến mà thôi. Elise cũng không quan trọng việc này nên gật đầu cho qua.

John hỏi: “ thế tôi có thể ngủ ở đâu vậy?”

Elise nhìn hắn sau đó nói: “ người muốn đi ngủ rồi sao? đợi chút.”

Elise nhảy ra phía trước hai tay liên tục bắn ra tơ nhện vào không trung, cô ta nhảy qua bên trái, nhảy qua bên phải rất nhanh chóng một chiếc mạng nhện được giăng ra, John mở mắt há hốc mồm nhìn những cử động nhẹ nhàng kia. Elise tạo xong chiếc mạng nhện tiến cạnh hắn, tóm lấy cổ áo rồi ném vào chiếc mạng nhện nói: “ người sẽ ngủ cùng ta trên nó.”

John bị ném vào chiếc mạng nhện, cả người hắn như dính vào bên trong đó không tài nào cựa quậy gì được. Elise đu lên mạng nhện do mình tạo ra nằm lên đó và bắt đầu ngủ.

Ngày thứ nhất nhanh chóng trôi qua, một ngày mà có lẽ cả đời hắn cũng không thể nào quên được, có quá nhiều thứ xảy ra, từ việc bị đưa đến thế giới này, không rõ nguyên nhân, không rõ mục đích đến việc bây giờ phải làm người hầu của một nữ hoàng nhện nổi tiếng hung ác.

Ngày thứ hai nhanh chóng đến, trên Shadow isles này không có mặt trời, sáng trưa chiều tối, cũng chỉ một màu đen u ám tịch mịch. Từ sáng sớm, Hecarim đã đứng ngoài cửa hang hô lớn, gây náo động đòi Elise đưa người. Cô ta cũng rất bức tức tuy nhiên giao kèo vẫn là giao kèo, ả ta tóm lấy cổ áo của John lôi ra ngoài đưa cho Hecarim. John bị Hecarim nhấc cả người lên khỏi mặt đất cười bảo: “ thằng nhãi người bây giờ thì đừng mong chạy thoát khỏi ta nhé.”

Elise ở cạnh nhàn nhạt nói: “ hắn ta bây giờ là người hầu của ta, nếu người làm hắn có việc gì thì đừng trách ta đấy nhé.”

Hecarim cười khà khà đáp: “ yên tâm! sáng sớm mai ta sẽ đem hắn trả lại cho cô” – Hắn nhanh chóng lôi John chạy sâu vào rừng.

John bị Hecarim dùng một tay nhấc bổng lên, hắn cảm thấy khó chịu vô cùng. Chạy được một đoạn Hecarim thả hắn xuống đất rồi nói: “ Thằng nhãi, từ nay về sau ta và người sẽ chơi một trò chơi.”

John nghi hoặc hỏi: “ trò gì?”

Hecarim vung vung cây thương trên tay đáp: “ ta và người sẽ chơi trò thợ săn và thú hoang, chỉ cần người chạy thoát khỏi ta đến sáng ngày hôm sau thì coi như người thắng, lúc đấy ta sẽ tha cho người một mạng sống.”

John tròn mắt nhìn Hecarim, hắn đáp: “ đơn giản vậy thôi sao?”

Hecarim gật đầu nói: “ phải phạm vi là trong khu rừng quỷ dị này, nhưng ta cảnh báo người trước nếu người vì trốn ta mà đến mấy nơi ở của mấy tên điên còn lại trên đảo, mạng sống của người ta không thể cứu được.”

John gật đầu, sau đó xoay người chạy thật nhanh, rất nhanh chóng hắn đã biến mất trong từng tán lá tại khu rừng. Hecarim hưng phấn hú lên thật lớn hắn nhảy cà lộc cà lộc sau đó phi nước kiệu đuổi theo.

John chạy như chưa từng được chạy, hắn chạy với tốc độ đáng kinh ngạc thế nhưng tốc độ của Hecarim lại kinh ngạc hơn rất nhiều, bên tai John luôn vang lên từng tiếng ngựa chạy, tiếng hú phát ra từ chính Hecarim.

Bịch

Hecarim từ đằng sau đuổi kịp hắn nhảy lên hai chân trước đập thẳng vào lưng khiến hắn đau đớn như muốn nát ra làm nhiều mảnh, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất.

Hecarim cười sảng khoái nói: “ thằng nhãi người quả nhiên không phải người bình thường chạy cũng nhanh phết, đứng dậy nào chúng ta làm lại.”

Cứ như vậy mọi chuyện tiếp diễn từ ngày này sang ngày khác, hết bị Elise đem ra đánh như một bao cát đến lượt bị Hecarim rượt đuổi đến hộc hơi. Ba tháng trôi qua trên đảo như địa ngục, John dần dần quen

được cuộc sống hiện tại, dù có khổ cực thế nào nhưng trong đầu hắn luôn tràn trề một niềm tin mãnh liệt sẽ được sống.

Trong ba tháng này hắn liên tục bị hành bởi Elise và Hecarim tuy nhiên chính như vậy lại vô tình giúp hắn tăng cường thể lực, độ dẻo dai của cơ bắp. Hiện tại Hecarim chỉ có thể đuổi ngang hắn nhưng không tài nào chạm vào người hắn được, Elise mặc dù cô ta có sự dẻo dai của loài nhện, phản xạ cực nhạy nhưng John liên tục đánh nhau với cô ta nên cũng dần luyện tập theo cách di chuyển của loài nhện, giác quan của hắn bây giờ so với loài nhện cũng không khác là bao. Mọi chuyện có vẻ vẫn tiếp diễn khá êm đềm cho đến một ngày.....

Trước một ngôi mộ tang hoang đến kì lạ, ở giữa ngôi mộ là một ngôi nhà trông vô cùng đáng sợ với khắp nơi là những bộ xương người có, thú vật có. Từ ngôi nhà luôn bốc lên một thứ khí đen quỷ dị đầy tang thương chết chóc. Đứng trước ngôi mộ Yorick Mori cầm chiếc xẻng của mình gõ vào cổng được làm hoàn toàn từ xương. Từ trong căn nhà ma quái kia, cánh cửa đột nhiên bật tung, một bóng đen lao nhanh ra ngoài xuất hiện trước mặt Yorick, đám khí đen bắt đầu tan ra để lộ một con quái vật khoác trên mình một bộ trang phục đỏ kì dị, điều đáng sợ hơn hắn ta không có khuôn mặt, đầu hắn đơn giản chỉ là một hộp sọ. Trên tay hắn cầm một cây trượng và một cuốn sách, giọng nói hắn vô cùng đáng sợ: “ người đến tìm ta có việc gì?”

“ta có chuyện muốn nói với người, trên đảo này có một con người.”

4. Q.1 - Chương 4: Trốn Thoát Khỏi Shadow Isles

Trước cửa hang của Elise, John bây giờ không còn giống với John của ba tháng trước, khuôn mặt thể hiện sự từng trải không còn chút non nớt, cơ bắp trên người cũng rắn chắc và hiện hữu hơn. Hecarim vẫn như trước đây sau khi giữ hắn một ngày liền ngay tức khắc trả lại cho Elise.

Bỗng nhiên ầm một tiếng, một mảng đất nhỏ dưới chân bị nổ tung, Elise và Hecarim giật mình nhìn sang thì thấy ở cách họ không xa tên quái nhân với cái đầu là một hộp sọ đứng đấy, sắc mặt Elise và Hecarim bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

“Karthus lão diên người đến trước cả ta cơ đấy.”

Tiếng nói từ đằng sau vang lên người đến lần này là một gã cũng đáng sợ không kém, cái đầu gã bùng bùng ngọn lửa màu xanh quỷ dị, tai cầm sợi xích xoay xoay, cuối sợi xích là chiếc lông đèn.

Elise hoảng hốt nói: “ Karthus và cả Thresh hai gã diên này sao lại đến đây?”

“Là ta đã nói cho họ biết mà đến”- Yorick từ trong rừng bước ra.

Karthus tức giận quát: “ hai người các ngươi thật sự to gan dám để con người sống trên đảo này, mau giao nó cho ta.”

Elise nắm chặt tay nói: “ đừng nói nhảm, hắn bây giờ là người của ta, các ngươi làm gì được hắn chứ?”

Thresh cười hả hả đáp: “ vậy ý cô là thách thức bọn ta bắt được hắn chứ gì? dễ thôi dễ thôi.”

Hecarim nhìn sang Yorick nói: “ Yorick ta đã bảo với lão là tên nhãi này rất thú vị nên chưa muốn giết vội sao? tại sao lại đi nói với hai gã này.”

Yorick lạnh lùng đáp: “ Hecarim ngươi biết đấy, giết người không phải thói quen của ta, ngươi bảo sẽ giữ hắn lại chơi vài hôm nhưng bây giờ đã ba tháng trôi qua, ta thực sự chờ không được.”

John nhận ra hai người tới kia là Karthus và Thresh hai tên này độ ác độc và cả độ diên thì hơn Hecarim và Elise vài phần, điều gì mà chúng không dám làm chứ. Thresh bên cạnh nhìn sang Karthus cười khà khà nói: “ Ta cho ngươi xử lý thằng nhãi con người kia trước đấy, nếu làm không được thì để ta, ha...ha...”

Karthus không chút đáp trả hắn mở cuốn sách trên tay, hai hàm răng toàn xương chạm vào nhau kêu lạch cạch lạch cạch.

Elise bỗng nhiên tái xanh hết lớn: “ là khúc gọi hồn của lão!”

John chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì từ trên đầu, một dải sáng đỏ không hiểu từ đâu xuất hiện. Hắn đưa mắt nhìn sang Elise rồi nhìn sang Hecarim cả hai đều lắc đầu vô vọng. Elise cố gắng nói: “ Jo thân yêu! sau khi người chết ta sẽ chôn người trong hang, người sẽ là người hầu mà ta yêu quý nhất, vĩnh biệt.”

“bùm”

Một luồng năng lượng khủng khiếp bắn xuống đầu của John luồng năng lượng đó mạnh đến mức làm mảnh đất xung quanh chân hắn sập xuống, Elise và Hecarim mặc dù rất tức giận nhưng cũng không thể làm gì, “ khúc gọi hồn” của karthus một khi thi triển thì không thể nào tránh được.

Karthus đóng quyển sách lại giọng nói âm địa lạnh lùng: “ tất cả con người bước lên Shadow Isles đều không thể sống, ta muốn nhìn thấy cái chết của mỗi kẻ như thế có cảm giác thế nào, các người hiểu chứ.”

Elise nghiêng răng nói: “ Karthus, lão quá đáng lắm, dù sao hắn cũng là người hầu của ta.”

Thresh tiến đến cạnh Karthus nói: “ bây giờ đến việc của ta, hồn hắn đâu nhỉ?”

Thresh tỏ dáng vẻ như đang tìm kiếm, đột nhiên bụp một tiếng từ dưới đất, một cánh tay mò lên, tiếp theo đó là cả người. John cả cơ thể cháy đen quần áo rách rưới thế nhưng trông qua hắn vẫn bình an. Karthus, Elise, Hecarim, Yorick,Thresh ngạc nhiên đến trợn mắt, họ không thể nào tin được John vẫn còn sống sau chiêu mạnh của Karthus.

Elise chạy đến bên cạnh hắn, bộ dáng lo lắng nói: “ Jo yêu quý, người còn sống, thật là không nghĩ ra được.”

Karthus lấp bắp nói: “ thế này là thế nào? tại sao? tại sao? khúc gọi hồn của ta lại không thể tiêu diệt một con người bình thường như người.?”

John cũng rất ngạc nhiên, bởi khi hắn bị luồng năng lượng khủng khiếp kia đánh trúng, cả cơ thể giống như không thể kiểm soát được, rồi đột nhiên không hiểu sao từ trong người hắn một luồng năng lượng kì lạ nào đó xuất hiện cứu hắn một mạng này.

Thresh bỗng nhiên cười ha hả nói: “ hay hay, thú vị thật, trong bộ sưu tập các phạm nhân của ta chưa có kẻ nào đặc biệt thế này, Karthus, nếu lão không xử được thằng nhãi này thì để ta đem về xử lý nhé.”

Elise và Hecarim nghe vậy cũng chưa kịp phản ứng gì thì chiếc lưới hái găng trên dây xích của Thresh đã bắn đến trói chặt John lôi hắn về bên cạnh Thresh, sau đòn đánh cực mạnh vừa rồi John gần như không còn chút sức lực nào để phản kháng, dễ dàng bị Thresh tóm được.

Rầm

Thresh hóa thành một đám khói, đem theo John biến mất tại vị trí. Elise lửu giận bùm bùm nói: “ hai lão điên các người thật sự quá đáng.”

Yorick cầm chiếc xẻng xoay người bước đi xem như mọi chuyện đã được giải quyết xong, việc còn lại chỉ là chờ đợi cầm xác của John về. Elise tức giận nhìn Yorick bỏ đi, cô ta không thể kiềm chế đột nhiên hét lớn, hóa thành một cơn ghen khổng lồ và ghê tợn lao đến tấn công Yorick. Yorick xoay người nhìn cơn ghen to lớn đang tiến đến hắn cười cười chiếc xẻng trên tay đột nhiên rực sáng, hắn đánh thật mạnh vào Elise đang bay đến, ngay tức khắc một hồn ma toàn thân màu trắng trong suốt kinh tởm xuất hiện tấn công Elise.

Hecarim lao đến đứng giữa cả hai hô lớn: “ hai kẻ các người dừng lại cho ta.”

Karthus cũng xem như mọi chuyện đã kết thúc hắn hóa thành một cái bóng đen biến mất nhanh chóng. Yorick sau khi chặn được bước tiến của Elise thì ngay tức khắc rời đi.

Elise lửu hận đầy mình cô hóa lại dạng người đưa mắt nhìn Hecarim nói: “ sao ông lại ngăn tôi.”

Hecarim xoay người lại nói: “vào hang đi, chúng ta có chuyện cần nói.”

Tại một nơi khác trên Shadow Isles, nơi đây đâu đâu cũng toàn tiếng kêu than u oán khóc thét kinh sợ. Những chiếc nhà tù bằng sắt bên trong truyền ra những âm thanh rùng rợn khiến ai nghe thấy cũng dựng tóc gáy. Và một nơi giống như thế đang giam giữ John.

Tại một cái nhà ngục tăm tối, John bị treo lên, hai tay hai chân hoàn toàn bị trói. người hấn trông vô cùng tàn tạ, khắp nơi đều là máu.

Thresh bước vào cười ha hả nói: “ thế nào những trò chơi ở đây cũng vui lắm chứ đúng không? muốn chơi tiếp chứ, ta sẽ cùng người chơi từ từ, ha ha ha.”

Thresh lấy từ chiếc bàn gỗ bên cạnh một con dao sắc nhọn bước đến bên cạnh nói: “ hôm nay chúng ta sẽ chơi trò chơi mới nhé, trò chơi này để xem con dao này sắc đến mức nào.”

Đôi mắt thâm tím của John nhìn vào Thresh, hấn phần hận nói: “ muốn giết cứ giết, việc gì phải tốn nhiều thời gian với ta như vậy.”

Thresh đưa tay cười ha hả nói: “ ngay cả khúc gọi hồn của lão Karthus cũng không lấy mạng của người được thì giết người một cách bình thường sao mà thành công, phải để người chết từ từ, tận hưởng sự ăn mòn của cái chết như vậy mới thú.”

Nói rồi Thresh lấy chiếc dao rạch ngang vào bụng John.

“a”- Tiếng la hét thảm thiết vang lên, John nghiêng chặt răng, máu từ trên bụng bắt đầu chảy ra liên tục, khuôn mặt hấn gần như trắng bệch. Thresh cười ha hả nói: “ con dao này chưa bén lắm, để ta lấy con dao khác .”

Thresh xoay qua chiếc bàn gỗ bên cạnh, lần này hấn lấy một con dao mà so với cây dao của mấy tên đao phủ thì không kém là bao. Thresh nhìn cây dao đó nói: “ này thẳng nhãi, ta đổ người, nếu ta cầm cây dao này chém vào bụng người thì người nghĩ người có thành hai khúc không?”

John ngẩng đầu lên, “phụt” một tiếng hấn phun ra một búng máu trong miệng vào mặt Thresh.

“vậy đó là câu trả lời của người, được để ta thử, ha...hả....”- Thresh cầm cây dao chuẩn bị tư thế thì ngay lúc này từ bên ngoài cửa đột nhiên một tiếng nổ vang lên. Kế tiếp đó, một làn sương trắng kì dị tràn vào, một nỗi sợ hãi tràn ngập cả phòng.

“kẻ nào?”

Bịch

Thresh còn chưa kịp ú ớ gì thì đã ngã lăn trên đất bất tỉnh. Từ bên ngoài Elise nhanh chóng tiến vào, cô ta dùng tay chặt đứt sợi dây thép cột chặt John. Còn lại chút ý thức John nhìn người phụ nữ vừa vào hấn nở nụ cười nói: “ là cô à?”

Elise không đáp cô hóa thành con nhện khổng lồ công John trên lưng nhanh chóng rời đi.

Trong cơn hôn mê, đôi tai John vẫn nghe loáng thoáng:

“hiện tại chúng ta phải đưa thẳng nhóc rời khỏi Shadow Isles, vết thương của nó thế nào?”

“ta đã dùng loại tơ đặc chế, nó có thể cầm máu và tăng tốc độ trị lành vết thương.”

“vậy thẳng nhóc không được ở lâu trên này, khi Thresh tỉnh dậy lão sẽ điên lên mà lùng xục nó, ta đã chuẩn bị cho nó một chiếc bè rồi, sau khi rời khỏi đảo, sống chết của nó thì để nó tự lo vậy.”

“hài, Jo yêu dấu, tạm biệt người.”

“Thẳng nhãi, sau này hi vọng sẽ gặp lại người, người là con người kì lạ nhất mà ta từng gặp, tạm biệt.”

.....

Ba ngày lênh đênh trên biển cả, John bắt đầu tỉnh lại, điều đầu tiên hấn nhận ra chính là việc mình đã rời khỏi Shadow Isles. Thế nhưng rời khỏi đó thì sao? Bấy giờ ở trên biển cả mênh mông hấn biết lấy gì để ăn để uống.

John cố sức vận dụng mọi khả năng của mình với hi vọng bắt được một con cá nào đó trên biển cả mênh mông này. Thế nhưng trên chiếc bè ngoài hấn thì không còn một thứ gì khác. Ngày qua ngày sống trong đói khát, nhiều lúc hấn có cảm giác như không thể nào cầm cự tiếp được.

Đến một đêm, trên biển đột nhiên xuất hiện một trận bão lớn, gió thổi mạnh, chiếc bè của John chao đảo, hấn bây giờ sức cùng lực kiệt, cơn bão đến hấn cũng chẳng bận tâm.

Ầm...ầm

Những cơn sấm sét nổ lên liên tiếp trên trời, mưa bắt đầu rơi, gió gào thét, biển rung động liên tục.

Ầm.....

Chiếc bè của John không thể nào chịu đựng được sự thịnh nộ của cơn bão, ngay lập tức bể ra thành nhiều mảnh, John cố gắng níu kéo, hấn ôm một khúc gỗ chịu đựng giữa cơn bão lớn.

Nhiều ngày liền không có gì ăn khiến hấn không còn chút sức lực buông khúc gỗ trên tay John bắt đầu chìm vào trong đại dương, lần này hấn thực sự đã chết?

Đây là suy nghĩ chợt lướt qua trong đầu, đột nhiên như có một đôi tay mềm mại nâng cơ thể hấn dậy, tiếp sau đó hấn cảm thấy có một thứ gì đó mềm mại đang dính vào miệng hấn, một thứ nước gì đó đang từ từ chảy vào bên trong cơ thể giúp hấn hồi phục được phần nào sức lực, trong đại dương mênh mông, John cố gắng mở mắt, đập vào mắt hấn là một cô gái xinh đẹp với mái tóc xanh dương, đôi mắt kiêu diễm, Đôi môi mông đầy quyến rũ, cô ấy mỉm cười nhìn John không nói, sau đó xoay người bơi đi. John đột nhiên cảm thấy đầu óc như choáng váng, hấn tiếp tục bất tỉnh, trước khi bất tỉnh hấn kịp để lại một câu nói: “nàng tiên cá.”

“John dậy đi! ta đưa cậu đến đây không phải muốn cậu chết như vậy?”

Từ sâu thẳm trong ý thức một giọng nói bắt đầu vang lên.

“John cậu nghe kĩ đây, ta chính là người đưa cậu đến thế giới này, và ta không muốn cậu chưa hoàn thành sứ mệnh của mình đã phải bỏ xác nơi đây.”

John vẫn bất tỉnh nhưng ý thức của hấn vẫn còn đó, từ trong cơn mơ hấn nhìn thấy một người toàn thân trùm kín, xung quanh người đó được bao phủ một tầng khí dày đặc.

“người là kẻ đã mang ta đến đây? thằng khốn, mày có biết đã làm ta phải cực khổ tui nhục thế nào khi sống trên Shadow Isles hay không?”

“John ta để cậu ở trên đó mục đích là giúp cậu làm quen với sự cực khổ và đau đớn qua đó rèn luyện một cơ thể có ý chí mạnh mẽ. Tất cả đều là muốn giúp cậu cả thôi.”

“giúp tôi sao? ba tháng trên đảo với tôi như địa ngục.”

“không phải ba tháng đó cậu đã học được nhiều thứ sao? Elise và Hecarim mặc dù có làm cậu đau đớn, tui hổ nhưng họ lại không hề làm hại cậu, chính họ lại là người cứu cậu đấy thôi.”

“Không cần nhiều lời, mau đưa tôi về, tôi muốn về lại thế giới của mình.”

“John ta đưa cậu đến đây để giúp ta thực hiện một sứ mạng cao cả, mà chỉ có mình cậu là làm được.”

“sứ mạng ư? tôi yếu đuối tầm thường thế này thì làm được trò trống gì chứ?”

“cậu vẫn chưa nhận ra sao, khi đưa cậu vào thế giới này ta đã thay đổi toàn bộ thể chất của cậu hơn thế ta còn đưa vào người cậu một loại năng lượng cực kì mạnh mẽ và đặc biệt, chính thứ năng lượng đó đã cứu cậu chết dưới tay Karthus.”

“có sao?”

“thứ năng lượng ta đưa vào người cậu rất mạnh, thậm chí là lớn hơn bất cứ nguồn năng lượng thông thường khác, chỉ có điều với thể chất và trình độ hiện tại cậu vẫn chưa thể nào sử dụng nó được.”

“Tôi không cần quan tâm, tôi muốn về.”

“Ba năm, nếu trong ba năm cậu có thể sử dụng được năng lượng ở trong người cậu thì lúc đó tôi sẽ đưa cậu về.”

“thật chứ, chỉ cần tôi sử dụng được nó là có thể trở về thế giới của mình sao?”

“đúng vậy! nhưng hãy nghe cho kĩ đây, thứ sức mạnh đang tồn tại trong cơ thể cậu là một loại sức mạnh cực kì đặc biệt, không đơn giản để có thể kích hoạt được nó.”

“vậy phải làm sao mới kích hoạt được?”

“muốn kích hoạt năng lượng đó cậu cần hội đủ hai yếu tố, thứ nhất là thể chất thứ hai là tinh thần, mặc dù tôi đã giúp cậu cải tạo thể chất của bản thân nhưng chừng đó là chưa đủ cậu cần phải tập luyện nhiều, và nơi tốt nhất không ở đâu khác chính là Hội Kinkou-Học viện Ninja tại Ionia.”

“thể còn tinh thần? muốn tu luyện nó phải làm cách nào?”

“ba tháng ở trên Shadow Isles cậu đã gián tiếp học những điều căn bản nhất từ Thể chất và Tinh Thần, nếu muốn nâng cao tinh thần lực không gì khác cậu phải tu luyện trở thành một pháp sư.”

“Pháp sư? có phải là người có thể điều khiển các thuộc tính và làm phép không?”

“không sai, pháp sư chính là họ, nếu muốn kích hoạt năng lượng bên trong cơ thể thì phải tu luyện tinh thần lực một cách liên tục và bài bản, hãy đến Học Viện Ma Pháp nơi đó sẽ giúp cậu.”

“được, ta sẽ làm theo lời ông, trong ba năm, nhất định ta sẽ kích hoạt được sức mạnh ông đã để vào người ta. Đến lúc đó hi vọng ông không nuốt lời.”

“ta chỉ sợ đến lúc đó cậu lại không muốn quay trở về mà thôi!”

5. Q.1 - Chương 5: Miss Fortune-thợ Săn Tiền Thưởng

“có người trôi trên biển”

“mau vớt anh ta lên.”

“này...này...tĩnh lại...tĩnh lại....”

John như bị ai đó kêu gọi liên tục, hần mở mắt, hít một hơi thật sâu trước mắt hần là rất nhiều người vây xung quanh, bọn họ ăn mặc giống như thủy thủ vậy. John ngồi dậy bảo: “tôi đang ở đâu đây?”

“Cậu đang ở trên tàu của chúng tôi, chúng tôi thấy cậu trôi nổi trên biển nên đã cứu lên đây.”- Một thủy thủ ở bên trái lên tiếng.

John mệt mỏi nhưng cũng không quên nói lời cảm ơn, người thủy thủ nọ cười đáp: “đừng cảm ơn chúng tôi, cậu cần cảm ơn thuyền trưởng, chính cô ấy đã trông thấy cậu nổi trên mặt nước”

Nói rồi người thủy thủ chỉ tay về hướng bên cạnh, ở đó một cô gái với mái tóc đỏ, thân hình bốc lửa, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt quyến rũ, đôi môi đỏ mông yểu kiều, cô ấy đội một chiếc mũ khổ lớn, chiếc áo nửa kín nửa hở để lộ một phần ngực trông cô ấy vô cùng khiêu gợi, hể làm đàn ông thì không thể nào rời mắt được.

John tâm trạng lúc này vô cùng hỗn loạn, nhiều suy nghĩ, hần không may mắn để ý đến vóc dáng bốc lửa của cô gái thuyền trưởng, hần bước lại gần, khuôn mặt của cô gái này trông rất quen: “cảm ơn cô đã cứu ta.”

Cô gái với mái tóc đỏ dài kia đang lái tàu thấy hần đến và nói lời cảm ơn thì cũng xoay lại mỉm cười nói: “không có gì, thấy người gặp nạn thì cứu thôi.”

Cô gái tóc đỏ cười một cách hút hồn nói tiếp: “lúc vớt anh lên đây, chúng tôi phát hiện trên người anh rất nhiều vết thương, chắc anh đã trải qua một thời gian không tốt đẹp gì.”

John gật đầu, hần không muốn nhắc đến những chuyện trên Shadow Isles. Cô gái tóc đỏ nhìn sang người thủy thủ cạnh đó nói: “Tom, cậu đi lấy cho anh ta một bộ quần áo.”

John nhìn lại quần áo trên cơ thể mình, không khác gì một tên ăn xin ngoài đường, bẩn thỉu, lem luốc. Hắn mỉm cười nói: “ cảm ơn cô, sau này có việc gì khó khăn cứ nói tôi sẽ cố gắng báo đáp cô Sarah Fortune”

Cô gái tóc đỏ kia tên là Sarah Fortune biệt danh thường được gọi chính là Miss Fortune, cô ấy là một thợ săn tiền thưởng khét tiếng, và đặc biệt hơn là một người cực kì căm ghét hải tặc.

Đôi mắt Sarah khẽ biến khi nghe John nhắc đến tên của cô ấy, cây súng trên người cô ấy đột nhiên chìa thẳng vào mặt hắn, bộ mặt của Sarah lúc này không còn vui vẻ như trước mà thay vào đó là một khuôn mặt lạnh lẽo. Sarah nói: “ anh là ai? tại sao lại biết tên thật của tôi?”

John giật mình hắn lại thầm than cái trí nhớ của mình, hắn đột nhiên nhìn thấy trên chiếc mũ rộng lớn đang đội của cô ấy có khắc tên liền chỉ lên nói: “ trên chiếc mũ có khắc tên nên tôi nghĩ đó là tên của cô.”

Sarah rút súng lại nhìn hắn với ánh mắt kì lạ sau đó xoay người đi để lại lời xin lỗi. Người thủy thủ tên Tom đem đến cho John một bộ quần áo nhìn hắn nói : “ Cậu đáng lẽ ra không nên nói chuyện đó ra, thuyền trưởng vốn có một quá khứ không đẹp lắm đâu.”

John khó hiểu nói: “ chuyện là thế nào anh nói rõ được không?”

Tom gật đầu nói: “ cậu thay quần áo trước đi.”

Tom dẫn hắn xuống bên dưới khoang tàu, hắn nhanh chóng thay bộ quần áo mới, bộ đồ mới làm hắn trông không khác gì một thủy thủ thực thụ. Tom nhìn hắn mỉm cười gật đầu nói: “ cậu ra dáng là một thủy thủ lắm đấy.”

John cười đáp: “ bây giờ anh có thể nói cho tôi nghe chuyện của cô ấy chứ?”

Tom gật đầu, kiếm chiếc ghế gỗ cạnh đó ngồi xuống và bắt đầu nói: “ cậu biết không, trên con tàu này và hầu hết những người quen của thuyền trưởng, không ai biết đến tên thật của cô ấy.”

“tại sao?”- John thắc mắc hỏi.

“bởi vì những người biết tên thật của cô ấy đều đã chết cả rồi, tôi vốn là bạn từ nhỏ nên biết rất rõ, năm cô ấy lên mười sáu tuổi cả làng cô ấy, trong đó có gia đình tôi đã hoàn toàn bị giết sạch, khi cô ấy trở về chỉ kịp phát hiện kẻ giết mẹ cô ấy có đôi mắt màu đỏ máu rồi sau đó bị bắt tỉnh, tôi thì đang ở ngoài khơi đánh cá nên lúc đó mới sống được.”- Tom vừa kể vừa hồi ức lại quá khứ đau thương, hắn không kiềm chế được mà chảy dài nước mắt, giọng nói đầy cảm xúc và ngẹn ngào.

John đến bên cạnh vỗ vào vai an ủi: “ đừng quá đau buồn, vậy đã tìm ra tên hung thủ chưa?”

Tom lau đi nước mắt trên mặt nói: “ vẫn chưa, từ sau cái ngày định mệnh đó, sarah như trở thành một con người khác hẳn, cô ấy điều tra và biết chuyện này liên quan đến hải tặc, từ đó trong lòng cô ấy luôn căm thù bọn chúng, nơi đâu có dán treo thưởng để tiêu diệt hải tặc hoặc có thông tin về chúng cô ấy luôn là người đi đầu tiêu diệt, bởi vậy cô ấy mới có cái biệt danh Thợ Săn Tiền Thưởng”

John thở dài một hơi, không nghĩ lại có người bất hạnh như vậy.

Tom đứng dậy vỗ vào vai John nói: “ cô ấy tức giận khi cậu nhắc đến cái tên Sarah bởi vì cô ấy không muốn nhớ lại quá khứ đau buồn của mình, chúng tôi cũng hay quen gọi cô ấy là Miss Fortune, cậu cũng nên gọi như vậy, được rồi, chúng ta đi ăn trưa thôi.”

John gật đầu cùng Tom đi lên trên, Tom xoay đầu cười nói: “ à tôi còn chưa biết tên cậu.”

“cứ gọi tôi là John được rồi!”- John quay đầu cười thân thiện đáp.

Tom dẫn John đến bên bàn ngồi cùng các thủy thủ khác, bọn họ cười nói vô cùng vui vẻ náo nhiệt, một người thủy thủ nhìn John nói: “ này, cậu kể cho bọn ta nghe về quá khứ của cậu đi, từ đâu trên người cậu lại có nhiều vết thương kinh khủng đến vậy, nếu là bọn ta bị dính một trong những vết thương ấy chắc chắn chết rồi đấy!”

John không muốn cho ai biết chuyện hắn ở trên Shadow Isles nên bịa ra nói: “ thực ra tôi vốn là người thích đi du lịch đây đó, cách đây không lâu tàu tôi bị đắm trôi dạt vào một hòn đảo, để sống sót tôi phải chiến đấu với hổ, heo rừng, gấu nhằm kiếm thức ăn, các vết thương này từ đó mà có.”

ồ! cậu thật giỏi nhé, có thể sống sót tại một hòn đảo hoang như vậy!

John lúc này mới để ý hẳn không thấy Miss Fortune ở đây, quay sang nhìn Tom hỏi: “ thuyền trưởng đi đâu rồi?”

Tom mỉm cười nói: “ tôi nghĩ cô ấy ở trên mũi tàu rồi, để tôi đem đồ ăn lên cho cô ấy.”

John đột nhiên ngăn Tom lại nói: “ cứ để tôi!”

John cầm lấy khay thức ăn tiến về phía mũi tàu, ở đây Miss Fortune ngồi dựa vào cột, đôi mắt hướng ra bãi biển xa xăm ,ưu tư như đang nghĩ về vấn đề gì đó.

John tiến đến bên cạnh đặt thức ăn bên cạnh Miss nói: “ cô ăn đi, không nên nhịn đói.”

Miss vẫn không nhìn hẳn, lên tiếng nói: “ cứ để đấy, tôi muốn ở một mình.”

John vẫn không rời đi hẳn nói: “ tôi đã nghe mọi chuyện từ Tom, cậu ấy đã nói hết rồi, tôi xin lỗi vì đã khơi dậy kí ức buồn của cô.”

Miss xoay đầu nhìn hẳn, sau đó lại nhìn ra biển nói: “vậy à, cậu ta thật nhiều chuyện.”

John đột nhiên ngồi bên cạnh Miss lắc đầu nói: “ không đâu, tôi hiểu những gì cậu ta nói, hiểu những gì mà cô và cậu ấy đã trải qua.”

Miss Fortune cầm lấy chiếc mũ trên đầu sờ sờ nó đôi mắt bỗng nhiên đỏ hoe lên nói: “ chiếc mũ này là sinh nhật lần thứ mười sáu mẹ đã tặng tôi, bà còn tự tay thêu lên trên đó tên của tôi, nó như là báu vật không thể tách rời của tôi vậy, thế mà giờ đây bà ấy đã đi xa rồi, anh nói hiểu vậy anh hiểu cái gì.”

Miss Fortune đột nhiên xoay người tóm lấy cổ áo của John đôi mắt của cô ấy ửng đỏ, từng hàng từng hàng nước mắt chảy dài trên hai má. John đưa tay lau đi nước mắt trên má Miss Fortune khiến cả cơ thể cô ấy đột nhiên run lên hẳn nói: “ sao tôi lại không hiểu chứ, tôi sinh ra đã không có biết có tình thương của mẹ mình, năm lên ba tuổi cha tôi mất tích và được cho là chết, sao tôi không biết cảm giác của cô chứ, cô còn tốt hơn tôi, cô được sống với mẹ mình một thời gian biết được thế nào là tình thương, tình mẫu tử, còn tôi, tôi có không.”

Càng nói giọng nói của John ngày một nghẹn lại, đôi mắt hẳn cũng bắt đầu đỏ dần, hẳn giữ chặt hai vai Miss Fortune.

Miss Fortune thả tay ra khỏi cổ áo hẳn tránh ánh mắt kia nói: “ bốn năm, trong suốt bốn năm ấy, tôi đã đi điều tra nhưng không tài nào biết được kẻ đã giết mẹ mình, tôi thật vô dụng.”

John đứng dậy thở dài nói: “tôi có thể lần cuối gọi cô là Sarah được chứ! Sarah nếu cô thật sự yêu mẹ của mình thì đừng có yếu đuối như vậy, bà ấy trên kia khi thấy cô như thế sẽ không vui chút nào. Còn việc tìm kiếm hung thủ nếu tôi có thông tin gì tôi sẽ giúp đỡ cô.”

Miss Fortune nhìn hẳn, hít một hơi thật sâu, cảm xúc như được kiềm nén, bộ mặt cũng trở lại như trước kia, nhìn John nói: “ thật xấu hổ khi để anh thấy được sự yếu đuối của tôi.”

John mỉm cười nói: “ con người có ai không có những lúc yếu mềm, cô cũng vậy thôi đừng xấu hổ, hãy cố gắng biến nó thành sức mạnh đi.”

Miss Fortune tiến đến cạnh hẳn cười nói: “ thật không hiểu sao tôi như có cảm giác quen biết anh từ lâu rồi vậy.”

John mặt đột nhiên đỏ lên cười cười gãi đầu nói: “ vậy sao? chắc có lẽ chúng ta cùng có một quá khứ không mấy gì vui vẻ nên dễ chia sẻ cho nhau mà thôi.”

Miss cầm khay thức ăn lên cười nói: “ chúng ta về ăn cùng mọi người thôi!”

John cùng Miss tiến về phía bàn ăn của mọi người, hẳn đột nhiên hỏi: “ à, hiện tại chúng ta đang đi đâu vậy?”

Miss Fortune đáp: “ đến Ionia, chúng tôi có đặt làm một số hàng hóa ở đó, nên đến đó lấy. Có việc gì sao?”

John gật đầu nói: “ nơi tôi muốn đến cũng là Ionia”

6. Q.1 - Chương 6: Cướp Biển Gangplank

Ba ngày trên biển là ba ngày trải nghiệm vô cùng thú vị, sức khỏe của John hồi phục nhanh đến mức đáng kinh ngạc, những vết thương kinh khủng trên cơ thể bây giờ chỉ là những vết sẹo mờ. Cũng trong ba ngày này, John bắt đầu tập làm quen với nghề thủy thủ, công việc lấy biển cả làm nhà này, vô cùng thú vị từ việc xác định hướng gió, phương hướng trên biển cho đến việc hấn được học vài đòn quyền do chính Miss Fortune chỉ dạy để phòng thân.

Lúc này John đang cùng mọi người kéo dây buồm điều chỉnh theo hướng gió, Tom tiến lại gần hấn cười nói: “ John thuyền trưởng muốn gặp cậu.”

John xoay người gạt đầu bước đi, Tom xoay đầu nói: “ John cảm ơn cậu.”

John kì lạ hỏi: “ sao lại cảm ơn tôi?”

Tom tiến đến vỗ vai hấn đáp: “ từ ngày có cậu ở trên tàu, tôi thấy Thuyền trưởng thay đổi hẳn, cô ấy không còn buồn rầu và suốt ngày ngồi một mình thơ thẩn nữa.”

John mỉm cười hì hì, trong suốt ba ngày ở trên tàu, đêm nào Miss cũng đến tìm hấn để nói chuyện, có lẽ tìm ra được một người tin tưởng để tâm sự là cách tốt nhất trút hết toàn bộ gánh nặng trong lòng.

Tom nói: “ cậu đi đi, thuyền trưởng đang đợi.”

John gạt đầu xoay người bước đi. Mở cánh cửa phòng, John tiến vào bên trong thấy Miss đang xem xét bản đồ hấn nói: “ cô muốn gặp tôi có việc gì không?”

Miss Fortune mỉm cười xinh đẹp đáp: “ cũng không có gì quan trọng, ba ngày ở trên tàu cậu cảm thấy thế nào?”

John cười đáp: “ cũng rất thú vị.”

Miss tiến lại gần tay cô sờ sờ lên ngực hấn cười nói: “ tôi nghe các thủy thủ khác nói cậu làm việc rất chăm chỉ, sức khỏe của cậu cũng hơn rất nhiều người bình thường, điều này thật lạ so với vóc dáng không to con gì.”

John cười cười không nói lui lại một bước tránh cánh tay đang “sờ mờ lơ lơ” (sờ mó lung tung) ,mà muốn nói hấn cũng không biết nói sao cho cô ấy hiểu.

Miss kéo tay áo hấn đến cạnh chiếc bàn có đặt tấm bản đồ rồi nói: “ Cậu xem đi, hiện tại chúng ta đang ở đây. Đến Ionia cũng phải mất gần một tháng, trong suốt thời gian này cậu có chịu đựng được cuộc sống trên biển không?”

John gạt đầu liếc nhìn Miss nói: “ đương nhiên là được, dù sao ở đây cũng rất thoải mái, mỗi ngày đều gặp người đẹp.”

Miss mỉm cười ha hả nói: “ đừng có mà nịnh bợ tôi. Được rồi còn điều thứ hai là quãng đường từ đây đến đó nếu may mắn chúng ta sẽ không gặp các đội tuần tra từ hải quân Demacia hoặc Noxus, nếu như suì sẻo gặp bọn họ thì thật rắc rối.”

John khó hiểu hỏi: “ bọn họ gây gió dễ gì cho ta à?”

Miss lắc đầu đáp: “ cũng không phải làm gì, đối với nhữn thuyền buôn bọn chúng chỉ yêu cầu kiểm tra mà thôi, nhưng đôi lúc cũng có vài rắc rối không cần thiết.”

“Két” (Tiếng mở cửa)

Tom mở cửa bước vào bộ dáng hấn có vẻ khấn trương nhìn Miss nói: “ Thuyền trưởng ra đây mau.....”

Miss và John nhìn nhau sau đó nhan chóng rời khỏi phòng tiến lên trên, Tom đưa cho Miss một chiếc ống nhòm rồi nói: “ thuyền trưởng nhìn đi phía trước là con tàu Dead Pool của Hải tặc Gangplank.”

Thông qua chiếc ống nhòm Miss nhận ra con tàu huyền thoại trước mặt, và cô còn phát hiện nó đang đi về hướng tàu của mình với tốc độ rất nhanh. Miss khẩn trương nói: “tất cả chuẩn bị vũ khí, súng pháo sẵn sàng đợi lệnh.”

John gấp gáp nói: “có chuyện gì vậy?”

Miss xoay đầu nói: “là hải tặc, tôi đã từng kể với cậu hai điều mà tôi muốn làm nhất rồi đúng không, thứ nhất là tìm ra hung thủ đã giết hại mẹ tôi và những người trong làng thứ hai là thống nhất Bilgewater tuy nhiên kẻ cản đường duy nhất đó đang ở trước mặt chúng ta.”

“gangplank? kẻ đang ở trên con tàu cướp biển kia chính là Gangplank mà cô vẫn thường nhắc đến?”- John nhìn về phía con tàu hải tặc trước mặt mà nói.

Miss Fortune chỉ kịp nói thế sau đó chạy lên buồng lái bắt đầu chỉ huy mọi việc. Tom cầm theo một cây đao chạy đến đưa cho John bảo: “cậu cầm lấy, chúng ta sắp chiến đấu rồi.”

Con tàu Huyền thoại Dead Pool với lá cờ hải tặc đầu lâu và một cây kiếm một cây súng bắt chéo tung bay trong gió, nó hướng đến chiếc tàu của Miss Fortune với một tốc độ nhanh kinh khủng, không khác gì một bóng ma giữa đại dương vậy.

“ầm....ầm....”

Hàng loạt tiếng pháo bắn ra nổ vang rung động trên mặt biển.

Miss Tom hét lớn: “Thuyền Trưởng chúng ta đáp trả chứ?”

Miss quan sát sau đó đưa tay ngăn lại bảo: “khoan đã, bọn chúng xem ra không có ý bắn vào chúng ta.”

Đúng như những gì Miss Fortune nói: “những loạt đạn pháo kia hoàn toàn không bắn trúng tàu của họ mà đơn giản là chỉ bắn vào biển như một cách hù dọa.”

Dead Pool tiếng nhanh đến cạnh tàu trên đó những tiếng la hét hú hú của bọn hải tặc vang lên không ngừng. Miss Fortune cười nói: “Gangplank người cũng dư đạn quá ha....”

“Ha....ha....chỉ là màn chào hỏi thôi mà thuyền trưởng Miss Fortune.”- Kẻ đáp trả chính là một tên cướp biển khét tiếng và nổi danh nhất tại Valoran này, thuyền trưởng cướp biển Gangplank.”

Tom xoay qua nói với John: “hắn ta là Gangplank một tên cướp biển khét tiếng đấy, cậu hãy cẩn thận.”

Miss Fortune nhếch môi cong xinh đẹp lên, tay cầm hai cây súng xoay xoay. Gangplank nói tiếp: “Thuyền trưởng Miss ta đến để nhắc nhở cô, dạo này ta phát hiện quân đội Noxus đang điều động quân lực, đóng thuyền chiến, có lẽ sắp đến có gì đó phát sinh, sao thấy ta tốt bụng chứ? ha...ha....”

John quan sát con tàu, đột nhiên đôi mắt hắn lóe sáng, hắn tiến đến bên cạnh Miss Fortune nói nhỏ nhỏ vào tai cô, đôi mắt của Miss nhướng lên nhìn sang hắn hỏi: “là thật chứ?”

John gật đầu. Miss hoàn toàn tin tưởng hắn, cô ấy đưa cây súng của mình lên nhắm vào đầu của Gangplank cười cười một cách đầy ý đồ. Gangplank nhướng mày lên nói: “Miss Fortune cô không dám bắn ta đâu đúng không...ha....ha..... chắc cô biết hậu quả chứ.”

Miss Fortune cười nói: “đương nhiên là ta biết, nhưng có ai bảo ta bắn đầu người đâu, cái ta muốn bắn là thứ này.”

Nói rồi Miss Fortune xoay súng bắn về phía thân con tàu. “bùng” một tiếng, tiếng súng nổ vang lên,viên đạn bắn vào thân tàu. Gangplank thấy Miss bắn hụt hắn cười lên sung sướng, đột nhiên “ầm....ầm....” tiếng nổ kinh thiên vang lên liên tục, toàn bộ súng pháo phía trong khoang tàu phát nổ liên tục, cả con tàu Dead Pool huyền thoại chao đảo,khói lửa bắt đầu bốc lên, tiếng người la hét đau đớn, tiếng kẻ kinh sợ mà gào rống.

Gangplank hét lên: “cái con mẹ gì vậy? chuyện gì xảy ra?”

Một tên thủy thủ trên tàu Dead Pool từ bên dưới khoang thuyền chạy vội lên nói: “Thuyền trưởng toàn bộ pháo của chúng ta đều nổ cả, chúng ta không còn vũ khí gì.Tàu đang cháy lớn, phải dập tắt lửa ngay.”

Gangplank xoay đầu đưa ánh mắt căm tức nhìn Miss Fortune và đám thủy thủ của cô ấy đang cười sung sướng, hấn tức giận đưa tay nói: “ rút lui, lập tức dập đám cháy ngay cho ta. Miss Fortune ta sẽ không quên mối nhục này đâu.”

Miss cười ha hả nói lớn: “Được thôi, ta chờ người đến đòi nợ đây, cứ tự nhiên.”

“chạy đi...chạy đi.....ha...ha.....” (tiếng thủy thủ trên tàu Miss hét lên trên chộc)

Dead Pool hư hỏng rời đi, toàn bộ thuyền viên trên tàu Miss Fortune lập tức hú vang trên tức bọn chúng, Tom tiến lại gần John hỏi: “ nãy vừa nãy cậu nói gì với thuyền trưởng thế?”

John cười trả lời: “ chẳng là tôi phát hiện trên thân tàu Dead Pool có một quả pháo giống như từ một con tàu nào đó bắn vào nhưng lại chưa nổ, sau đó tôi nói chính xác vị trí quả pháo đó cho Thuyền trưởng và việc còn lại là cô ấy chỉ cần bắn vào đó, quả pháo kia nhất định sẽ nổ.”

“phải và thật may mắn vị trí quả pháo lại nằm gần nơi đặt toàn bộ súng pháo tầm xa và vũ khí trên thuyền Dead Pool nên bọn chúng bị chúng ta phá hủy toàn bộ vũ khí chiến đấu.”- Miss Fortune cười nói với Tom, sau đó cô nhìn sang John với ánh mắt khâm phục nói: “ John cậu làm tôi bất ngờ đấy, thường thì các quả pháo bên ngoài đều có màu đen và trùng với màu sơn bên ngoài của Dead Pool thế mà cậu vẫn phát hiện ra.”

Miss không hiểu nhưng John lại vô cùng hiểu, đơn giản là cơ thể hắn đã được cải tạo lại thị giác cực kì tốt hơn con người bình thường vài lần. Thế nhưng hắn ta chỉ cười đáp: “ Chỉ là may mắn thôi.”

Miss xoay người nói với toàn bộ thủy thủ: “ mọi người về lại vị trí, xuất phát đến Ionia thôi nào.”

Miss nói: “ chuyện Gangplank nói vừa nãy có thể là thật xem ra quân đội Noxus đang muốn làm điều gì đó, khả năng trước khi gặp chúng ta lão và thủy thủ đoàn đã chiến đấu cùng vài chiến thuyền của quân đội Noxus nên mới có một quả pháo còn lưu lại trên thân tàu.

John cũng hiểu ý mà Miss đang nói đến, hấn gật đầu nói: “ sắp đến chúng ta cần thận chút là được.”

Mọi chuyện nếu như vậy thì thật tốt đẹp tuy nhiên vẫn chưa xong, khi mọi người vừa trở về vị trí thì một thuyền viên trên tàu đột nhiên hô lớn: “ có người nổi trên biển, mau cứu lấy cậu ta....mau lên....”

Miss và John nhanh chóng chạy đến bên cạnh tàu, những thủy thủ trên tàu nhanh chóng thả một tấm lưới xuống kéo lên.....

“cái gì thế này.....”

“thật sự tôi không tin vào mắt mình.....”

“hi vọng đây không phải là mơ.....”

John hai mắt mở tròn hấn lắp bắp nói: “ là người cá.”

Người vừa được cứu lên một nửa trên không khác gì một con người, nhưng nửa dưới là một chiếc đuôi cá lớn. Tom kinh ngạc nói: “ thật không thể tin được, tôi từng nghe truyền thuyết về tộc người cá nhưng chỉ biết là người cá chỉ có các cô gái xinh đẹp không nghĩ là có cả đàn ông nữa.

Người cá được cứu lên khuôn mặt vẫn còn rất trẻ, đôi mắt nhắm chặt, trên thân toàn những vết thương do những thứ sắc nhọn gây nên.

Một người thủy thủ trên tàu bỗng nhiên nói: “ hôm nay chúng ta thật là may mắn mà, có thể bắt được một người cá, bán cho bọn thương buôn chắc sẽ được nhiều tiền lắm đây.”

John nghe vậy vội ngăn cản nói: “ mọi người xin đừng làm vậy? mạng của tôi từng được một người cá cứu, xin mọi người đừng làm hại họ.”

Miss ở bên cạnh gằng giọng nói: “ nghe cho rõ đây, không ai được động đến anh chàng người cá này, nếu không đừng trách cây súng của ta.”

“rồ”

John cúi người xem xét, hấn cổ sức vận dụng những cách thức cứu người mà trước đây đã học được. Hai tay để ngay vị trí lồng ngực nơi xương ức hai tay bắt đầu ấn mạnh lên xuống đều đặn.

“này anh ta đang làm gì vậy?”

“sao tôi biết, chưa từng thấy ai cứu người như anh ta”

Những người thủy thủ ở cạnh bắt đầu bàn tán cách cứu người kì lạ này.

“ợc”

Chàng thanh niên người cá phun nước từ trong người ra, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu tỉnh lại, hấn nhìn những người xung quanh đột nhiên hoảng sợ nói: “ làm ơn đừng hại tôi, hãy tha cho tôi.”

John đưa tay trấn an nói: “ đừng sợ, bọn tôi không ai làm hại anh cả.”

Chàng thanh niên người cá dựa thẳng vào vách thuyền nói: “ vậy hãy để tôi đi, tôi cầu xin đấy tôi đang có việc quan trọng hãy để tôi đi.”

Miss Fortune xoay đầu nhìn đám thủy thủ của mình nói: “ mọi người trở về làm việc đi, nơi này đã có tôi lo.”

Đám thủy thủ nhanh chóng tản ra, chàng thanh niên người cá nhờ vậy cũng bớt sợ hãi hơn. John mỉm cười thân thiện nói: “ hiện tại anh đang bị thương rất nặng, không nên đi đâu cả, hãy ở lại đây chúng tôi sẽ giúp đỡ cho anh.”

“không không, tôi phải đi, tôi có việc quan trọng, không thể chậm trễ,tôi phải...”- Chàng thanh niên người cá xoay người định trèo qua vách thuyền để nhảy xuống biển thì đột nhiên ngã lặn ra cả người anh ta bắt đầu khô lại, miệng lắp bắp: “ nước tôi cần nước...”

Miss Fortune khẩn trương nói: “ nguy rồi, người cá sống chủ yếu nhờ vào nước nếu không có nước họ sẽ khô lại mà chết mất.”

John gấp gáp nói: “ vậy phải làm sao?”

Không chút suy nghĩ Miss lập tức la lớn: “ Tom, cậu vào phòng của tôi đập đem chiếc buồng tắm ra đây.”

Tom lập tức nghe lệnh dẫn theo một số người thủy thủ khác vào đó đem chiếc buồng tắm ra. Miss lập tức nói: “ nâng anh ta lên để vào bên trong sau đó lấy nước biển đổ đầy lại.”

John lập tức hiểu hấn khen: “ cô thật thông minh.”

Mọi việc diễn ra nhanh chóng, khuôn mặt và làn da của chàng người cá cũng hết khô lại, hấn cố sức nói lời cảm ơn. John nhìn chiếc buồng tắm bạch kim sang trọng kia bỗng đứng khuôn mặt hấn đỏ lên ngượng ngùng nói: “Miss à lần này tôi nợ cô rồi.”

Miss cười cười nói: “ biết nợ là tốt, cậu liệu mà đền cho tôi chiếc buồng tắm khác đi, bằng không đừng trách cây súng bên cạnh tôi không có mắt.”

John hai mắt tròn tròn kinh hãi nói: “ sao cô ác vậy?”

Miss liếc nhìn hấn nói: “ bây giờ mới biết thì đã muộn rồi, tôi giao người cá này lại cho cậu.”

Nói rồi Miss Fortune xoay người rời đi.

Tay của anh chàng người cá kéo lấy ống tay áo của John cầu xin nói: “ cảm ơn ý tốt của mọi người, nhưng xin hãy để tôi đi, nếu không tôi sẽ ân hận suốt đời, cầu xin anh đấy, hãy để tôi đi.”

7. Q.1 - Chương 7: Nàng Tiên Cá

John nhìn hần khuyên ngăn nói: “hiện tại anh đang bị thương rất nặng nên nghỉ ngơi đừng cử động nhiều, tôi từng được một người cá cứu sống nên tôi rất muốn trả ơn, anh hãy nghe tôi.”

“anh từng được một người cá cứu sống? thảo nào bên trong cơ thể của anh tôi cảm nhận được một luồng năng lượng nhàn nhạt của sinh mệnh đại dương”- Anh chàng người cá kia vừa nói vừa chỉ vào ngực của John.

“sinh mệnh đại dương?”- John nhắc lại bốn chữ này với sự khó hiểu.

Anh chàng người cá kia gật đầu nói: “đây là một loại nước thánh đặc biệt của bộ tộc của tôi nó thường dùng để trị thương và hồi phục sinh lực. Nếu như anh có thể tiêu hóa được sinh mệnh đại dương thì tôi có thể tin tưởng anh được rồi, sau này cứ gọi tôi là Aqualis.”

John cười cười hần nhớ lại lúc hần dần chìm vào bên trong đại dương sâu thẳm, lúc đó hần cảm nhận như có một thứ gì đó lỏng lẻo chảy qua miệng hóa ra lúc đấy, người cá đã cứu hần bằng cách cho hần uống Sinh Mệnh Đại Dương. Thế nhưng hần vẫn có điều khó hiểu hỏi: “anh bảo anh tin tưởng tôi thế là thế nào?”

Chàng người cá tên Aqualis cười nói: “bộ tộc chúng tôi đều là những người cá thân thiện và luôn luôn giúp đỡ những tộc khác sống bên trong đại dương, chính vì vậy mà chúng tôi từ khi mới sinh ra đã có một giác quan cực kì đặc biệt có thể nhận biết người nào tốt người nào xấu, những người cá chúng tôi chỉ cứu những người tốt mà thôi.”

John gật đầu hiểu hần cười đáp: “vậy sau này anh cứ gọi tôi là John, à mà vừa rồi vì sao anh cứ một mực đòi rời đi vậy? lại bảo sẽ hồi hận suốt đời nữa, hãy kể tôi biết, nếu giúp được tôi sẽ giúp.”

Aqualis gật đầu, đôi mắt mông lung bắt đầu kể: “không dấu gì anh, tộc chúng tôi bên trong đại dương gọi là tộc Marai, tộc của chúng tôi phụ thuộc rất nhiều vào ánh sáng của viên đá mặt trăng để xua tan sự khủng bố của chốn đại dương sâu thẳm. Vấn đề ở chỗ mỗi viên đá mặt trăng chỉ duy trì được một trăm năm, sau một trăm năm nếu không tìm thấy một viên đá mặt trăng khác thay thế thì tộc nhân chúng tôi sẽ bắt đầu suy yếu và chết dần.”

John lo lắng hỏi: “vậy tộc nhân các anh đã kiếm được chưa?”

Aqualis gật đầu nói: “năm năm trước công chúa của bộ tộc chúng tôi cũng chính là con gái của tộc trưởng, đã dũng cảm đi vào vực sâu thẳm của đại dương tìm kiếm trong khi cả tộc không một ai có dũng khí làm điều đó, cả tộc trưởng và các tộc nhân đều nghĩ cô ấy chắc chắn sẽ chết nhưng thật không ngờ, sáu ngày sau đó, cô ấy trở về với trên tay là viên đá mặt trăng tỏa sáng.”

John cười nói: “vậy là tốt rồi, tộc nhân của các anh có viên đá mặt trăng tất cả họ sẽ không ai phải chết, nhưng tại sao anh lại lo lắng và gấp rút đến thế?”

Aqualis buồn rầu nói: “cậu không biết thôi, việc tìm ra viên đá mặt trăng mới chỉ hoàn thành một nửa chặn đường, sau khi công chúa đem viên đá mặt trăng về thì ngay lập tức được phong tước hiệu “Nàng Tiên Cá” đây là tước hiệu danh dự mà chỉ có những người được chọn gánh vác sự sống còn của cả bộ tộc, công việc còn lại của cô ấy là đem viên đá mặt trăng lên mặt nước vào cái đêm đông chí của năm thứ một trăm cô ấy phải thực hiện nghi thức hoán đổi với người được viên đá mặt trăng chọn.”

John trầm ngâm không nói, hần tiếp tục lắng nghe.

Aqualis đáng vẻ mặt buồn rầu nói: “Đêm nay đã là cái đêm đông chí của năm thứ một trăm thế nhưng chúng tôi vẫn chưa có một tung tích gì từ công chúa. Tộc nhân chúng tôi ngày một suy yếu, nhiều người bắt đầu cảm nhận thấy cái chết đang đến rất gần. Đã thế cách đây một tuần Bộ tộc hải quái nhân cơ hội tộc nhân chúng tôi đang suy yếu mà bắt đầu tấn công giết hại rất nhiều người, tộc trưởng bị thương rất nặng và ông chỉ có một điều ước là muốn nhìn lại đứa con gái của mình, chính vì thế tôi đã liều mình thoát khỏi vòng vây của bọn hải quái mà đi tìm công chúa.”

John gật đầu nói: “tôi hiểu rồi, tôi sẽ giúp anh tìm công chúa của tộc, anh có thể biết cô ấy đang ở đâu chứ?”

Aqualis gật đầu nhưng rất đau khổ nói: “ biết thì làm được gì? bây giờ tôi bị thương nặng không thể di chuyển.”

John cười nói: “ anh không thấy chúng ta có tàu sao, cứ để tôi lo.”

John xoay người chạy thật nhanh vào bên trong buồng lái gặp Miss hấn bắt đầu kể lại mọi chuyện cho cô ấy nghe, Miss suy nghĩ một lúc rồi nhìn hấn nói: “ nếu như giúp cậu ta đi tìm công chúa chúng ta sẽ muộn thời gian đến Ionia cậu chắc chứ?”

John quả quyết nói: “ chắc, cứu người quan trọng hơn, Miss hãy giúp tôi.”

Miss cười ngón tay chỉ vào giữa trán hấn mà nói: “ nhìn bộ mặt của cậu không giúp không được rồi ha...ha....”

“Khởi động hệ thống phản lực của tàu!”- Miss đột nhiên hô lớn.

“rồ”

“hệ thống phản lực bên trái đã khởi động”

“hệ thống phản lực bên phải đã khởi động”

John mắt chữ O mồm chữ A kinh ngạc nói: “ tàu....con tàu này thật là quá khủng khiếp, tôi không biết nó có cả hệ thống này nữa đấy?”

Miss cười nói: “ con tàu này do chính tôi thiết kế mà, so với Dead Pool huyền thoại không kém bao nhiêu đâu, cậu mau đi gọi anh chàng người cá kia dẫn đường đi.”

“được!”

Con tàu Miss Fortune lấy tên theo đúng tên chủ nhân của nó rẽ nước mà chạy, thực sự không khác gì một chiếc xe đua công thức một tốc độ cực kinh hoàng.

Màng đêm buông xuống, không khí trở nên dần lạnh lẽo hơn trên đại dương xanh thẳm.

Con Tàu Miss Fortune đi theo chỉ dẫn của Aqualis tiến đến một mỏm đá giữa biển khơi, mỏm đá trông không có gì đặc biệt nhưng dưới cái đêm trăng tròn nó giống như một viên ngọc giữa đại dương tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Aqualis vui mừng nói: “ tôi hoàn toàn cảm nhận được công chúa, cô ấy đang ở trên đấy.”

Miss nhanh chóng nói: “ thả xuống,ta và John sẽ lên đó Tom cậu ở lại đây trông coi mọi việc.”

Aqualis nhanh chóng nhảy xuống biển, John và Miss ngồi trên chiếc xuồng nhỏ nhanh chóng tiến vào bên trong, sở dĩ cô không muốn nhiều người đi cùng bởi vì sợ sẽ làm cô công chúa người cá sợ hãi.

“la lá la la....biển xanh mênh mông chỉ có ta cô đơn chốn này....la lá la la.....” (tiếng hát của nàng tiên cá vang lên)

John và Miss Fortune vừa bước lên bờ đã nghe thấy tiếng hát cao vượt ngọt ngào và đầy du dương, John không thể kiềm chế mà khen: “ giọng hát thật hay, bài hát thật tuyệt.”

Aqualis vui mừng khôn siết nói: “ là giọng hát của công chúa.... đúng là công chúa rồi.Mau đi theo tôi.”

Aqualis nhanh chóng dẫn theo tiếng hát dẫn hai người John và Miss đến chỗ Nàng Tiên cá. Tại một tảng đá một người con gái cực kì xinh đẹp, khuôn mặt cô ấy như tạc từ ngọc, da thịt mũm mĩm trơn láng, ánh mắt trong veo như đại dương bao la xanh thẳm, đôi mi thanh tú, đôi môi mỏng đỏ kết hợp với nhau tạo nên một dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. voc người thon thả, đường con rung động lòng người, bên dưới là chiếc đuôi cá với những chiếc vây xinh đẹp đang phản chiếu lại ánh sáng từ mặt trăng lấp lánh.

Aqualis thấy cô gái trước mặt liền mừng đến phát khóc: “ công chúa, cuối cùng tôi cũng tìm được người.”

Tiếng hát ngưng lại cô gái người cá kia quay đầu lại nhìn thấy Aqualis thì kinh ngạc, sau đó thấy John và Miss đang sững sờ nhìn mình thì đột nhiên cô ấy sợ hãi núp về phía sau tảng đá.

John nhận ra khuôn mặt xinh đẹp đó, lúc hấn dần chìm vào đại dương sâu thẳm tưởng chừng như chết đi, chính cô gái này đã cứu hấn: “ là cô! là cô lúc đó đã cứu ta....”

Nàng Tiên Cá nhận ra John nhưng vẫn rất sợ nên chỉ núp sau tảng đá gập gập đầu. Aqualis vội nói: “ công chúa đừng sợ, họ là người tốt, người mau cùng tôi trở về đi, tộc trưởng đang rất muốn gặp người.”

Nàng Tiên Cá lắc đầu giọng nói thanh thót vang lên: “ không....ta phải ở lại đây tìm người để thực hiện nghi thức hoán đổi.”

Aqualis đau khổ nói: “ điều đó liệu còn có quan trọng không? tộc chúng ta bị bọn Hải quái tấn công cho dù có tìm được thì cũng không thể thực hiện nghi thức hoán đổi, công chúa mau về thôi, nếu về bây giờ vẫn còn kịp.”

“sao! tộc của chúng ta bị tấn công sao?”- Nàng tiên cá cảm thấy giật mình lo sợ.

John đột nhiên bước đến cười nói: “ cô tên Nami là nàng tiên cá trong truyền thuyết.”

Nàng Tiên Cá công chúa của tộc Marai tên là Nami. cô ấy ngẩn người khi thấy John biết tên của mình, đột nhiên một viên đá từ bên trong cơ thể Nami chiếu sáng xuất hiện ra bên ngoài, viên đá có hình dáng mặt trắng tỏa ra thứ ánh sáng thuần khiết. Mặt trên trên cao như nhận được nguồn năng lượng từ viên đá phát ra muồn dải ánh sáng bắn thẳng về phía John trong sự ngỡ ngàng của hắn.

Nami lấy tay che miệng nói: “ anh là người được viên đá mặt trắng chọn, sẽ là người thực hiện nghi thức hoán đổi.”

Aqualis từ kinh ngạc đến vui mừng nói: “ thật là may mắn quá, không ngờ người công chúa cứu lại chính là người mà chúng ta cần tìm.”

Nami bây giờ không còn chút sợ hãi cô ấy tiến lại gần John nói: “ cầu xin anh hãy thực hiện nghi thức hoán đổi với tôi, có như vậy tộc của chúng tôi mới sống được.”

John cầm viên đá mặt trắng trong tay đáp: “ tôi nợ ơn cô một mạng, được tôi sẽ giúp, nhưng thực hiện thế nào?”

Nami liền đáp: “ anh với theo chúng tôi về tộc, thực hiện tại đền thờ Thần Tiên Cá.”

Thấy khuôn mặt John khó hiểu và có chút khó khăn, Aqualis tiến lại gần đưa cho hắn một viên ngọc nói: “ người được viên đá mặt trắng lựa chọn có thể xuống biển mà không sợ chết đuối.”

“khoan đã!”- Miss Fortune đột nhiên đưa súng chĩa về phía hai người cá nói: “ các người tưởng muốn đưa cậu ta đi là được sao?”

John xoay lại hắn nắm lấy tay của Miss nói: “ bỏ súng xuống đi,đừng làm vậy họ sẽ sợ đấy!”

“nhưng....”- Miss fortune có vẻ có điều khó nói.

John mỉm cười nói: “ đừng lo, tôi nợ họ mạng sống này, đây là cơ hội để báo đáp, hãy để tôi đi cùng họ.”

Miss lắc đầu nói: “ không được, lúc này cậu không nghe họ nói gì sao? tộc của họ đang bị tấn công, nếu cậu đi như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

John vỗ vai cô ấy an ủi nói: “ hãy tin ta, mạng này của ta to lắm, không dễ chết được đâu, cô hãy đến Ionia trước đi, xong việc tôi sẽ nhờ những người cá này đưa đến đó, hãy tin ta.”

Nami gập đầu nói thêm: “ xin đừng lo chúng tôi không có ý làm hại gì anh ấy cả, hãy tin chúng tôi.”

Miss đắn đo suy nghĩ, cô rút trong người ra một cây dao đưa cho hắn nói: “ cầm lấy nó mà phòng thân, nếu người có mệnh hệ gì thì ta nhất định không tha cho những người cá này đâu.”

John cười cười nhận cây dao nhét vào sau lưng, hắn biết Miss rất quan tâm cho hắn nên cũng không biết nói gì ngoài hai chữ “ yên tâm”

John cùng Nami và Aqualis nhanh chóng lặn xuống biển. Ở trên bờ đôi mắt Miss Fortune đột nhiên đỏ lên, miệng cô ấy lẩm bẩm: “ người có thể gọi ta là Sarah cũng được mà.”

8. Q.1 - Chương 8: Kết Nối Sinh Mệnh

Đại dương sâu thẳm John cảm thấy vô cùng kinh ngạc hẳn không nghĩ được, hẳn có thể thở trong nước như trên bờ vậy, quần áo lại không hề ướt, cảm giác này không biết diễn tả bằng lời thế nào.

Nami đột nhiên hỏi: “ Aqualis hiện tại tộc ta như thế nào?”

Aqualis lập tức đáp: “ hiện tại tộc ta đang bị quân đội của Hải quái tấn công và bao vây, những chiến binh bảo vệ tộc cùng mọi người vì sắp đến hạn một trăm năm nên bắt đầu suy yếu, không còn đủ sức để chống cự quá lâu.”

Nami gật đầu nói: “ chúng ta đi theo lối ngầm đặc biệt của hoàng gia để vào, phải nhanh chóng thực hiện nghi thức.”

Nói đến nghi thức đột nhiên trong đôi mắt xinh đẹp của Nami phảng phất một nét u buồn, điều này John may mắn nhận ra, hẳn không hiểu lắm nhưng cũng hỏi: “ nghi thức ấy cụ thể là làm thế nào?”

Nami chấn định lại tinh thần đáp: “ John anh là người được viên đá mặt trăng chọn, chúng ta sẽ tiến hành nghi thức hoán đổi, tôi trao viên đá mặt trăng cho anh, sau đó anh và tôi thực hiện ước nguyện tiên cá cùng chung một ước nguyện là giúp tộc Barai được tiếp tục sự sống thêm một trăm năm nữa, sau đó anh sẽ được ban thêm một điều ước.”

John giật mình hỏi lại: “ có điều ước sao? ước gì cũng được phải không?”

Nami u buồn gật đầu.

Tiến đến gần một vách đá lởm chởm, Nami vịn vào một tảng đá nhỏ cạnh đó, một cánh cửa nhanh chóng xuất hiện.

“đi thôi! chúng ta không có nhiều thời gian nữa.”

Đi hết con đường, ánh sáng bắt đầu hiện ra, đập vào mắt hẳn là một thành phố dưới nước vô cùng tráng lệ, những viên pha lê với đủ màu sắc chiếu sáng cả thành phố. John không thể kiềm chế mà hô lên: “ đẹp quá”

Aqualis nói: “ đây là nhà của chúng tôi tộc Barai.”

Nami nhanh chóng dẫn John tiến về nơi ở của tộc trưởng. Bộ dáng của cô ấy vô cùng nóng vội.

“là Nàng Tiên Cá cô ấy đã trở lại!”

“ cô ấy về rồi, mau báo cho tộc trưởng mau....”

“chúng ta được cứu rồi”

“Nami con gái ta....”- Một người cá to lớn tay cầm chiếc đinh ba, khuôn mặt già nua lao nhanh về hướng Nami ông không kiềm nén được cảm xúc của mình mà ôm chặt lấy cô ấy.

“cha....”- Nami như muốn khóc òa lên ôm chặt lấy người cha của mình.

Tộc trưởng tộc Barai nói: “ Nami con đã hoàn thành sứ mệnh?”

Nami gật đầu nói: “ cha....xin thứ lỗi con gái bất hiếu sau này không thể phụng dưỡng cha.”

Tộc trưởng như hiểu ra ý nói của Nami liền u buồn gật đầu nói: “ Tên con sẽ được mọi người nhớ đến suốt đời, con gái, con là niềm vinh dự của cả tộc ta.”

Nami xoay người kéo John tiến về phía Ngôi đền Thần Tiên Cá, tiến vào bên trong John nhận thấy hai bên của ngôi đền có rất nhiều tấm đá ghi tên của rất nhiều người và bọn họ đều có một điểm chung là đều có tước hiệu “Nàng Tiên Cá”. John hỏi: “ đây là những người được lưu tên muôn đời cho những cống hiến phải không?”

Nami lắc đầu nói: “ đó là những bia mộ của họ.”

John giật mình kinh ngạc nói: “ sao vậy? tại sao họ lại chết?”

Nami lúc này không muốn dấu điều gì liền nói: “ Sau khi thực hiện nghi thức Nàng Tiên Cá sẽ hóa thành bọt biển, kết thúc sứ mệnh mà chúng tôi phải gánh vác.”

“cô sẽ chết sao?”- John kích động tiến lại gần nắm lấy hai vai của Nami nói: “ sao điều này có thể xảy ra? tại sao cô lại phải chết chứ?”

Nami đau buồn nói: “ đó là định mệnh, không thể tránh khỏi, chúng ta làm nghi thức thôi.”

Nói rồi Nami tiến về phía bức tượng Thần Tiên Cá to lớn trước mặt, John lúc này đầu óc rối loạn, ân nhân cứu mạng hần sắp chết trước mặt mà hần không có cách gì để cứu, hần không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng đau khổ.

Nami bắt chéo hai tay trước ngực miệng lâm râm đọc một thứ cổ ngữ nào đó, sau đó cô ấy mở mắt ra nói: “ nhân danh Tiên Cá người được chọn của đại dương xin hãy nhận lấy Viên đá mặt trăng thay cho tất cả tấm lòng của tộc nhân Barai hãy cho chúng tôi được sinh sống và giúp đỡ mọi người thêm một trăm năm nữa.”

Viên đá mặt trăng trong người John nhanh chóng bay ra lơ lửng giữa không trung tỏa ra ánh sáng thuần khiết. Nami hít một hơi nở nụ cười xinh đẹp tuyệt trần nói: “ hãy quên đi những gì tôi nói, anh hãy chấp nhận ý nguyện của tôi và tộc nhân Barai hãy nhận viên đá mặt trăng và cho chúng tôi được sinh tồn thêm một trăm năm.”

John gạt đầu hần đưa tay về phía viên đá mặt trăng miệng bắt đầu nhắm nhắm, chỉ thấy sau đó cả bức tượng Thần Tiên Cá đột nhiên phát sáng tỏa ra thứ ánh sáng không khác gì của viên đá mặt trăng. “Ầm” một tiếng từ bức tượng thần tiên cá phát ra một vòng sáng năng lượng bao phủ cả tộc Barai lại, những tộc nhân của tộc Barai nhanh chóng hồi khỏe lại, những binh sĩ cảm thấy sức mạnh tuôn trào.

“công chúa cô ấy đã làm được”

“tộc chúng ta sống rồi”

“hoan hô Nàng Tiên cá....”

Nami mỉm cười có lẽ giờ phút này cô ấy đã xem nhẹ cái chết của bản thân: “ cảm ơn anh đã cứu tộc nhân chúng tôi John, bây giờ là điều ước thứ hai của anh, hãy ước đi bất cứ điều gì.”

John biết Nami đang cố gắng che dấu nỗi buồn của mình, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như thế lại chết thì thật đáng tiếc, hần nói: “ không lẽ trước giờ chưa có ai ước để Nàng Tiên Cá như cô được sống tiếp sao?”

Nami cười, nụ cười lần này là nụ cười của sự đau khổ, cô chua chát nói: “ có, đã từng có vài người muốn ước như vậy nhưng viên đá mặt trăng không thể làm một con người đã chết sống lại. John anh hiểu tôi nói gì chứ?”

John vô cùng thất vọng, hần thực sự rất muốn cứu Nami, hần không cam tâm để Nami phải chết, hần hít thật sâu nói: “ Nami, tôi không muốn cô chết, mạng sống này của tôi là do cô cứu, nếu không có cô thì John này cũng không đứng ở đây, dù phải trả giá gì tôi cũng không để cô chết.”

Hai mắt Nami ửng đỏ, cô như muốn khóc lớn, giọng nói nghẹn lại: “ đừng phí điều ước của mình, mạng sống của một người cá thì có gì quan trọng với một con người như anh chứ, còn việc tôi cứu anh đó có lẽ chỉ là tình cờ mà thôi, xin đừng suy nghĩ nhiều.”

John quyết tâm nói: “ tôi sẽ dùng điều ước thứ hai này cứu cô, Nami.”

Tim đập thình thịch, không biết lúc này Nami nghĩ gì chắc có lẽ cô ấy rất cảm động trước những lời nói của John hai hàng nước mắt chảy dài trên má: “ anh không thể cứu tôi được đâu, những điều ước bảo như giữ lại sự sống cho tôi hay giúp tôi hồi sinh sẽ không bao giờ xảy ra.”

John tiến lại gần Nami đưa tay lên vai cô ấy rồi nói: “ điều ước thứ hai của ta, hãy liên kết sự sống của ta và Nami, Nami chết ta chết, Nami sống ta sống.”

Viên đá mặt trăng tỏa sáng rực rỡ, điều ước thứ hai thực hiện ngay tức khắc, giữa hai người nhanh chóng bị ràng buộc một sợi dây vô hình liên kết sống chết. Nami lắc đầu đau khổ nói: “ tại sao phải làm thế? có làm như vậy anh cũng chỉ sẽ chết theo tôi thôi, anh thật ngốc.”

John lắc đầu nói: “ mạng sống của ta là do cô cứu, hãy để ta báo đáp.”

“à”

Cơ thể Nami đột nhiên vô cùng đau đớn, tay cô, da của cô bắt đầu biến mất hóa thành từng đợt từng đợt bọt biển, John lúc này cũng không khác gì Nami hẳn vô cùng đau đớn, ngã lặn ra trên sàn mà lặn lộn. Nami nhìn thấy hẳn cũng đang chịu sự dày vò đau đớn ấy tim như muốn vỡ thành nhiều mảnh: “ anh thật ngốc tại sao lại ước điều này chứ? còn nhiều điều ước khác lớn hơn tại sao anh không thực hiện lại đi bảo vệ một người cá tầm thường như tôi?”

John nghiêng chặt răng cố gắng nở ra nụ cười nói: “ chẳng phải tôi đã nói rồi sao? tôi không muốn cô chết vậy thôi.”

“cơn đau này làm sau đau bằng những cơn ta phải gánh chịu khi còn ở trên Shadow Isles cơ thứ, nó làm sao đau bằng cú đâm của Elise, cú đá của Hecarim hay từng ngày khổ cực đau đớn khi bị Thresh tra tấn.”- Trong đầu lúc này của John một ý chí cực mạnh đang cố gắng kiềm chế nỗi đau trên cơ thể này.

Nami nằm trên sàn, cô ấy vẫn cứ khóc, cơ thể đang dần dần nhạt đi hóa thành từng hạt bong bóng: “ trong cuộc đời này, Nami chưa gặp một ai như anh, một người tốt như anh không xứng đáng phải chết cùng Nami thế này.”

John cố gắng gượng dậy nói: “ mạng tôi to lắm không chết được đâu, tôi đã hứa với Miss rồi, nếu tôi chết cô ấy nhất định không tha cho tộc của cô đâu, ha..ha...”

Cười như một cách miễn cưỡng hai hàm răng cắn chặt cơn đau kinh khủng dần lan một căn gác tan chảy đang dần xuất hiện từ tay đến chân.

“không chết, ta không thể chết, ta không thể chết.....”- Đôi mắt John đột nhiên trở nên khác lạ, từ bên trong cơ thể hẳn, một nguồn năng lượng kì bí màu tím đột nhiên tuôn trào mạnh mẽ thứ năng lượng này cũng chính nó trước đây tại Shadow Isles đã cứu hẳn thoát khỏi kĩ năng “Khúc Gọi Hồn” của Karthus. Nó thực mãnh mẽ, mạnh mẽ đến nỗi có thể chống lại cái chết đang đến gần, sức mạnh kì bí mà người thần bí để vào trong người John lúc này đang trời dậy.

Nếu tưởng tượng cái chết như một cái đầu lâu thì sức mạnh này lại như một con mãnh thú cắn nát chiếc đầu lâu đó.

Cơ thể John trở lại bình thường, cả Nami cũng vậy, cô ấy sững sốt nhìn cơ thể mình không còn tan thành bọt biển nữa, Nami kinh ngạc nhìn John, sau đó lao đến ôm chặt lấy hẳn mà khóc. John mỉm cười nói: “ tin ta chưa? ta đã bảo rồi, mạng của ta to lắm, không chết được đâu.”

Nami khóc thật lớn, mạng sống của cô bây giờ hoàn toàn phụ thuộc vào John cô không thể tin được rằng mình vẫn còn sống. Gật đầu nói: “ Nami tin anh.”

John cười nói: “ Tin là tốt, Nami cô còn cái nước gì Sinh mệnh đại dương gì đó không? bây giờ tôi cảm thấy mệt mỏi vô cùng.”

Nghe hẳn nói thế đột nhiên sắc mặt Nami đỏ ửng, cô gật đầu nhưng có vẻ có chút khó khăn. John lấy làm lạ hỏi: “ có thể cho ta một ít chứ, đừng lo ta không uống hết đâu.”

Nami ấp úng nói: “ nhưng...nhưng...”- Rồi đột nhiên cô ấy cúi thấp người áp sát môi của mình lên môi của hẳn, một nụ hôn? chưa thể khẳng định nhưng John có hai cảm giác xuất hiện nhanh chóng thứ nhất là môi của Nami rất mềm thứ hai là một dòng nước đang chảy vào bên trong cơ thể hẳn giúp thể lực của John nhanh chóng hồi phục.

Nami đỏ mặt xoay đi chỗ khác nói: “ Sau này Sinh mệnh đại dương của Nami sẽ chỉ dành cho anh thôi.”

Khuôn mặt của John đỏ bừng không kém, cả người hẳn đột nhiên nóng bừng, tim đập liên tục. Hẳn cố gắng ổn định tinh thần nói : “ chúng ta ra ngoài thôi, giúp tộc nhân của cô đánh lui kẻ địch.”

Nami gật gật đầu nhanh chóng đỡ John đứng dậy, hai người rời khỏi đền thờ Thần Tiên Cá. Ở bên ngoài lúc này vô cùng náo động, quân đội bảo vệ làng được điều động liên tục, cả những người dân trong tộc cũng tự trang bị binh vũ khí để có thể đánh nhau bất cứ khi nào.

Tộc trưởng Barai tộc sững sốt khi thấy John và Nami bước ra từ ngôi đền ông không thể không kinh ngạc bởi đến cạnh Nami rưng rưng nước mắt nói: “ Nami con gái ta.....con không chết? sao điều này có thể....”

Nami cười nói: “ là do anh ấy đã cứu con, mạng sống bây giờ của Nami là của anh ấy.”

John tiến đến nói: “ tộc trưởng hiện tại quân địch thế nào rồi?”

Tộc trưởng Barai tộc cố gắng kiềm nén cảm xúc nói: “ hiện tại bọn chúng đang tập hợp quân lực sẽ tấn công vào đây bất cứ khi nào, nhưng bây giờ có Nami chúng ta có thể yên tâm rồi.”

Nami tiến đến đột nhiên nắm lấy tay của John cười nói: “ đi theo Nami, Nami sẽ cho anh thấy sức mạnh của người được đại dương chọn.”

Tiến đến tòa thành quân đội lúc này ai nấy cũng toàn vũ khí trên tay sẵn sàng chiến đấu. John nhìn phía trước quân địch là tập hợp những tên quái dị, nào là tên nửa người nửa cua, tên có bộ dáng như con cá mập...v...v.....Nami cười giải thích: “ Bọn chúng gọi là Hải quái là những tên máu lạnh sống tại hẻm núi hủy diệt trong lòng đại dương, bọn chúng là tập hợp của những tên bị chính tộc của mình ruồng bỏ.

“ra là vậy!”-John gật gật đầu.

Nami xuất hiện làm cho binh lính trong thành bảo vệ lập tức hưng phấn, nhuệ khí tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Phía bên kẻ địch một tên cao lớn bộ dáng không khác gì một con bạch tuột nói: “ hãy mau đầu hàng đi, đừng mong chống cự vô ích, giao nộp toàn bộ vàng bạc của cải quý giá và phụ nữ, chúng ta có thể tha mạng cho tộc nhân các người.”

“ăn cướp hả!”- John nghĩ thầm trong đầu.

Nami miệng lẩm nhẩm một hồi, sau đó từ trên tay cô xuất hiện một luồng ánh sáng chói lóa, luồng ánh sáng ấy nhanh chóng hóa thành một cây quyền trượng tỏa sáng.

Nami hô lớn: “ Quyền Trượng Đại Thiên Sứ phát huy sức mạnh trừ tà diệt quỷ.”

Quyền trượng tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ chói lóa, khiến lũ Hải Quái chói mắt không thể nhìn được gì. Đội trưởng đội bảo vệ tộc hô lớn: “ đây là thời cơ của chúng ta, tấn công.”

“tấn công...”

“tấn công...”

Các chiến binh của tộc Barai tấn công dũng mãnh, người nào người nấy chiến ý ngút trời, Nami cũng tham gia trận chiến, Quyền Trượng Đại Thiên Sứ trong tay sức mạnh của cô cực kì đáng sợ, liên tục các quả cầu nước bắn ra giam giữ rất nhiều kẻ địch.

“Ầm” một tiếng một cơn sóng thần kinh khủng được Nami tạo ra quét sạch quân địch cản đường. John hai mắt tròn to bỗng nhiên trong người cảm thấy ngứa ngáy nói: “ cô ấy mạnh thật, ta cũng không thể ngồi không thế này được, đánh luôn.”

John chạy nhanh đến song cước tung ra là có tên phải ngã gục,hắn rút con dao Miss Fortune đưa cho tấn công liên tục không ngừng, tốc độ di chuyển, cảm giác chiến đấu lúc này không khác gì khi đánh cùng Elise và Hecarim tại Shadow Isles. Hắn tóm cổ một tên nửa người nửa cá mập cười ha hả nói: “ đám phát chết luôn nè!”

Cho tên đó ăn một đám lập tức lăn ra bất tỉnh, John lại tiếp tục lao đến, thể lực sự dẻo dai của hắn khiến đám Hải quái hoàn toàn bất lực. Nami nhìn sang bất ngờ nói: “ John anh ấy thật giỏi.”

Trận chiến bùng nổ hai bên đánh nhau ác liệt phần thắng dần nghiêng về phía người dân của Tộc Barai, sức mạnh của Nami là chìa khóa dẫn đến chiến thắng này.

“chạy chạy mau....”

“ nếu muốn giữ mạng thì chạy mau....”

“Bọn chúng quá mạnh thằng nhãi con người kia và con bé cầm trượng....chúng ta đánh không lại.”

Toàn bộ quân Thủy quái bắt đầu bỏ chạy, kẻ chạy sang đông kẻ lại chạy sang tây, rối loạn dẫm đạp lên nhau mà chạy trốn sợ hãi.

“thắng rồi! thắng rồi! Nàng Tiên Cá muôn năm”

Cuộc chiến kết thúc người dân tộc Barai có được hòa bình mà họ mong muốn, đêm hôm đó một buổi tiệc cực lớn được tổ chức. John vinh dự được ngồi ngang hàng với Tộc trưởng với những gì hắn đã làm toàn thể tộc nhân Barai đều vô cùng ngưỡng mộ.

Tộc trưởng nói: “ anh bạn trẻ ta thực sự không biết lấy gì đền đáp cậu, cả dân tộc chúng ta nợ cậu.”

John cười nói: “ đừng như vậy, ta từng nợ Nami con gái ông một mạng sống đấy là điều ta nên làm.”

Nami ngồi bên cạnh lắc đầu nói: “ không đúng, là Nami nợ anh mới đúng.”

John cười cười đánh trống lãng nói: “ ăn tiệc ăn tiệc, đừng nhắc lại chuyện đó nữa.”

Nami cười đứng lên kéo lấy tay hắn: “ chúng ta ra nhảy đi, Nami sẽ dạy anh điệu nhảy của tộc Barai chúng tôi.”

.....

Không có buổi tiệc nào không tàn, sau khi ở lại cùng tộc nhân Barai vài hôm John cũng muốn nói lời từ biệt, hiện tại hắn có nhiều việc cần phải giải quyết. Nami dù nói thế nào cũng không thể níu kéo hắn được nên đành gật đầu trong nuối tiếc. Nami muốn đưa John đến Ionia nơi mà anh ta muốn đến, trên đường đi John nhìn thấy khuôn mặt có chút buồn rầu của Nami hắn cười nói: “ đừng buồn vậy chứ! sau này có cơ hội ta nhất định quay lại tìm cô.”

Nami không khá hơn chút nào nói: “ Nami không muốn xa anh đâu, John, Nami muốn ở bên cạnh anh.”

John cười cười đáp: “ Nami cô là người cá, không thể xa nước được, tin ta đi, nhất định sau này ta sẽ đến tìm cô mà.”

John cô gắng thay đổi chủ đề nói: “ Viên đá mặt trăng sau khi thực hiện điều ước thì biến mất Nami cô có biết là sao không?”

Nami nghe hắn hỏi thế nên trả lời: “ ánh sáng của viên đá mặt trăng đã được bức tượng Thần Tiên cá hấp thụ nó sẽ tỏa ánh sáng suốt một trăm năm, phần còn lại của viên đá mặt trăng sẽ hóa thành một dòng năng lượng hòa cùng với máu của anh.”

John giật mình xem xét cơ thể. Nami thấy thế cười nói: “ anh đừng lo nó không làm hại gì anh đâu.”

John ừ một tiếng hai người nhanh chóng tiến đến Ionia.

Bắc Ionnia tại một bãi biển đầy đá và hoang vắng, John cùng Nami nổi lên trên mặt nước hơn hai mươi ngày di chuyển cùng ở với Nami cùng nói chuyện cùng ăn uống hắn cảm thấy thân thiết với cô vô cùng. Nhìn thấy phía trước là đất liền John không hiểu sao lại cảm thấy như có chút gì đó mất mát, hắn quay lại nhìn Nami khuôn mặt xinh đẹp vui vẻ trước đây đã được thay thế bằng một khuôn mặt u buồn.

John tiến đến cạnh cô tay đặt lên vai an ủi nói: “ Nami hiện tại mạng sống chúng ta đã liên kết làm một, mặc dù ở xa nhau nhưng cô vẫn có thể cảm thấy tôi thế nào mà đúng không, vậy không có gì phải đau buồn cả.”

Nami đột nhiên lao đến ôm chầm lấy John cô khóc lóc nói: “ sau này anh sẽ quay lại tìm Nami chứ? Nami sẽ mãi mãi không bao giờ quên được anh.”

John cũng không hiểu được bản thân mình, hắn cũng rất muốn ôm chặt lấy cô, được nói những lời từ tận sâu trong tim nhưng hắn không thể, có cái gì đó đang ngăn cản hắn vậy. Nami rời khỏi người hắn đôi mắt bỗng trở nên kiên định nói: “ Nami sẽ chờ anh, chờ một năm, mười năm thậm chí trăm năm Nami cũng sẽ đợi anh.”

Nói rồi Nami xoay người lặn sâu vào bên trong đại dương để lại John với khuôn mặt ngây ngốc, hắn lấy tay dấm thật mạnh vào mặt mình mà thậm chí bản thân ngu ngốc.

9. Q.1 - Chương 9: Kennen Và Học Viện Ninja

Sau khi chia tay với Nami, John tiến vào khu rừng nhỏ cạnh đó để nghỉ ngơi. Đêm nay có lẽ là đêm dài nhất của hắn từ khi đặt chân đến cái thế giới xa lạ nhưng cũng không kém phần quen thuộc này, cứ mỗi lần nhắm mắt lại hình ảnh rồi nụ cười của Miss Fortune và cả Nami đều hiện lên trong tâm trí. John cảm thấy hối hận vô cùng, hối hận vì không biết trân trọng những ngày khi ở cùng họ đến bây giờ khi xa cách mới thấy tiếc nuối.

John không thể nào ngủ được, ngồi dậy đôi mắt mông lung nhìn vào đóm lửa trước mặt hắn thở dài một hơi.

“xoạt xoạt”- Đột nhiên có tiếng lá cây rung từ bụi cỏ cạnh đó, John phản xạ cực nhanh hắn cầm trên tay một cây củi đang cháy rực, hắn nghĩ đây có thể là một con thú hoang nào đó vì không kiểm chế được cơn đói sẽ làm liều mà tấn công.

“bịch”- Từ trong bụi cỏ trước mặt một bóng người đi ra, bước chân lảo đảo sau đó ngã lên mặt đất. John giật mình hắn biết mình đã đoán sai ngay lập tức tiến lại đỡ lấy người đó, cả người được trùm trong một chiếc áo lớn, John lấy tay hất chiếc mũ đội đầu ra đập vào mắt hắn là một khuôn mặt rất xinh đẹp nhan sắc của cô ấy không kém Miss hay Nami một chút nào. John đột nhiên giật mình hắn phát hiện ra trên đầu cô gái ấy có một đôi tay giống với tai mèo, và cô ấy....còn có đuôi, không chỉ một mà là chín chiếc đuôi màu trắng đang ve vẩy.

John lập tức đỡ cô gái ấy bên cạnh đống lửa, hắn phát hiện trên người cô gái đầy thương tích, lớn có nhỏ có, máu chảy ướt cả chiếc áo lớn khoác bên ngoài. Lấy ít nước đổ vào miệng cô gái kia. Hắn đoán được thân phận của cô gái trong trí nhớ của hắn chỉ có một người duy nhất có hình dáng giống y như vậy- Ahri.

Đôi mắt mệt mỏi dần mở ra, đập vào mắt Ahri là khuôn mặt lo lắng của John, Ahri sợ hãi cố sức đứng lên nói: “ đừng làm hại tôi, tôi không có làm điều gì cả, đừng làm hại tôi.”

John đưa tay trấn an Ahri: “ cô bình tĩnh, tôi không làm hại gì cô cả, cô đang bị thương rất nặng cần được chữa trị.”

Ahri đột nhiên khóc lớn, có lẽ cô ấy vừa trải qua một chuyện gì đó rất đáng sợ.

“thằng khốn!”- Một âm thanh chấn động bên lỗ tai khiến John cảm thấy vô cùng đau nhức, ngay sau đó một bóng đen lao đến tung một cước đá vào người hắn khiến hắn phải lùi lại vài bước. Bóng đen kia lập tức đỡ lấy Ahri ân cần nói: “ Ahri cô không sao chứ? tôi đã bảo cô cứ trốn ở đó đợi tôi đánh lạc hướng bọn người kia rồi mà.”

Ahri mệt mỏi dựa vào lòng người vừa mới đến nói: “ tôi xin lỗi, sau khi anh đi có một đám người khác tìm đến, vì sợ quá nên tôi phải bỏ trốn.”

John nhìn khuôn mặt người vừa mới đến, trang phục như một ninja, khuôn mặt thì được che kín, trên hai tay gắn hai cây kiếm sắc nhọn. John đột nhiên nghĩ đến một người- Zed.

Đúng như hắn đoán người lao đến tấn công hắn vừa rồi chính là Zed, hắn ta nhìn John với ánh mắt đầy tức giận nói: “ thằng khốn, cô ấy đang bị thương nhưng người cũng không tha, ta sẽ giết người.”

“đừng!”- Ahri đột nhiên đưa tay giữ Zed lại nói: “anh ta không làm hại gì tôi hết, anh ta chỉ muốn giúp...”

Nói đến đây Ahri đột nhiên bất tỉnh, Zed vô cùng lo lắng quay lại nói: “ chuyện đêm nay người không được nói cho bất cứ ai biết, nếu không đừng trách vì sao còn trẻ mà đã chết.”

Nói rồi Zed đột nhiên biến mất tại vị trí, John chưa kịp phản ứng thì Zed đã đứng sau lưng hắn: “ hãy nhớ cho kĩ, không được cho bất cứ ai biết chuyện đêm nay.”

“bịch”- John bị Zed từ đằng sau đánh thật mạnh lăn ra bất tỉnh. Zed nhanh chóng bế lấy ahri tiến vào sâu trong rừng.

“này....này....tĩnh dậy....tĩnh dậy....”- Một giọng nói vang lên bên tai John.

Dần dần mở đôi mắt hần nhìn thấy trước mặt hần là một con sóc chuột biết nói à không đúng hơn phải là một Ninja sóc chuột, hần thốt lên nói: “ Kennen”

“đúng rồi đây là tên của tôi, nhưng sao anh lại biết?”- Chú chuột Ninja kia ngơ ngác nhìn hần, kinh ngạc nói.

John lấy tay sờ sờ sau gáy của mình, bây giờ vẫn còn cảm giác tê nhức: “ một Ninja có khác a, thân pháp lạnh lợi thật, ta bắt đầu thích trở thành một Ninja rồi đây!”- John nghĩ vậy trong đầu nghe câu hỏi của Kennen hần cười nói: “ à không có gì, tôi từ nhỏ có một tài lẻ là đoán tên người khác rất giỏi.”

“ồ! hay vậy? bữa nào dạy ta với,mà anh đang làm gì trong rừng vậy?”- Kennen trông rất hứng thú với John cười hi hi nói.

John cười nói: “ cái này là bẩm sinh mới có dạy không được đâu, tôi chỉ đang nghỉ đêm ở đây mà thôi, mà cậu làm gì ở nơi hoang vắng thế này?”

Kennen không muốn nói về vấn đề này nên chỉ trả lời rằng: “ đi làm nhiệm vụ thì bắt gặp cậu đang nằm trong rừng, tôi thấy kì lạ quá nên đến hỏi thăm chút thôi.”

John gật gật đầu, bỗng nhiên hần nhớ đến cái gì liền hỏi: “ nhìn quần áo của cậu thì chắc cậu là một Ninja rồi, vậy cậu biết Học Viện Ninja ở đâu không? tôi muốn được gia nhập.”

“sao cậu muốn gia nhập học viện Ninja sao? thế thì may quá, học viện năm năm mới tổ chức chiêu sinh một lần, vừa may hôm nay là ngày đăng kí, để tôi dẫn cậu đi.”- Kennen vui vẻ kéo áo của John.

John đứng dậy thu dọn đồ đạc sau đó cùng Kennen hướng về phía tây bắc của khu rừng, trên đường đi Kennen nói: “ muốn gia nhập vào học viện thì bắt buộc cậu phải vượt qua ba thử thách do chính chủ học viện và là Ninja bậc thầy đề ra, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng hết chưa?”

John kinh ngạc hỏi: “ còn có thứ đó nữa sao?”

Kennen xoay người nói: “ ủa, hóa ra cậu vẫn chưa biết gì à, vậy thì làm sao chuẩn bị tốt để có thể vượt qua ba thử thách kia chứ.”

John gãi đầu nói: “ thế thử thách ấy có khó không? cậu biết gì có thể nói cho tôi biết chút chút được chứ?”

Kennen lắc đầu nói: “ không được, thử thách mỗi năm mỗi khác, các thử thách đều được các sư phụ bảo quản kĩ, không ai được biết trước cả.”

“đây chúng ta đến rồi!”- Vừa đi vừa nói chuyện rất nhanh chóng John và Kennen đã đến học viện Ninja, bên ngoài học viện trông vô cùng đơn giản, hai bức tượng Ninja cầm phi tiêu đứng oai dũng khiến ai nhìn cũng cảm thấy kính trọng. Từ bên ngoài có thể dễ dàng cảm nhận được một luồng khí kì lạ từ bên trong toát ra, luồng khí ấy khiến người ta vừa run sợ vừa tôn kính.

Kennen đưa John tiến vào bên trong đập vào mắt hần là một khu vườn rộng lớn trải thảm cỏ xanh mượt, khắp nơi trên khu vườn ấy đâu đâu cũng để các dụng cụ luyện tập, từ luyện thể lực đến luyện ném phi tiêu, các học viên Ninja ai nấy cũng ra sức luyện tập không ngừng nghỉ.

John hoàn toàn choáng ngợp với những gì diễn ra trước mắt. Kennen cười nói: “ sao choáng rồi hả, hi hi, lúc tôi mới gia nhập đây cũng không khác gì cậu cả, bị nơi này làm cho choáng ngợp.”

John gật gật đầu nói: “ nơi này thật tuyệt,chúng ta ghi danh đăng kí ở đâu?”

Kennen nhanh chóng dẫn theo John, đi qua vào tòa nhà cao lớn lộng lẫy đến một khi biệt viện, nơi đây có khá đông các thanh niên tụ tập, ai nấy cũng cười nói vui vẻ, nhưng đều có chung một tâm trạng- “phấn khích”.

“cậu làm nhiệm vụ về rồi à, có thông tin gì không?”- Tiến đến là một cô gái trong trang phục Ninja, cô gái kia thật sự rất xinh đẹp mái tóc dài đen óng mượt được buộc chặt lại, đôi mắt trong veo như giọt sương, chiếc mũi cao cao kết hợp với đôi môi mỏng khiến cho bất cứ người đàn ông nào nhìn cô cũng si mê. Kennen cười đáp: “ có thể nói là vậy, tớ đi tuần tra quanh khu rừng nhưng có bóng dáng gì cả, có lẽ đã thoát rồi.”

Akali gật gật đầu nhìn qua John với ánh mắt kì lạ hỏi: “cậu ta là ai?”

Kennen đáp: “một người mà tớ gặp ở trong khu rừng cậu ấy bảo muốn gia nhập học viện để trở thành ninja nên tớ dẫn đến đây.”

Akali gật đầu nói: “vậy phải vào đăng kí nhanh đi, sắp hết giờ đăng kí rồi, à Kennen này cậu nhớ báo cáo lại nhiệm vụ cho sư phụ đấy.”

Akali rời đi ánh mắt John vẫn không rời khỏi bóng lưng kia, Kennen lùn hơn John rất nhiều cánh tay nhỏ nhắn kéo lấy áo hắn nói: “cô ấy là mỹ nhân của học viện Ninja này đấy, đừng thấy cô ấy nói chuyện vui vẻ như vậy mà tưởng dễ tiếp cận, cô ấy rất mạnh.”

John cười nói: “cô ấy tên Akali đúng không?”

Hai mắt Kennen trợn ngược,ngón cái đưa lên khâm phục nói: “cậu quả nhiều giỏi, khả năng đoán tên bẩm sinh ấy tôi không thể nào làm được khâm phục, khâm phục.”

John cười ha hả bảo: “vào đăng kí trước đã rồi nói chuyện tiếp.”

Kennen gật đầu nói: “cậu cứ đi thẳng rồi gặp người đang ngồi trên bàn đằng kia đăng kí đi, tôi đi báo cáo nhiệm vụ lại cho sư phụ trước, sẽ quay lại đây nhanh thôi.”

John gật đầu, hắn chạy thật nhanh đến bên bàn làm thủ tục đăng kí ghi danh.

“tên gì?”

“John”

“tuổi?”

“18”

“Khả năng đặc biệt?”

Trúng câu hỏi này John suy nghĩ một lúc đáp: “không có.”

Cái gã làm thủ tục đăng kí ghi danh cho John nhượng mày hắn viết vào đó “không có” sau đó lại hỏi tiếp: “quê quán là người ở nơi nào? nếu đến từ Noxus xin đi về tại đây không chấp nhận người Noxus làm học viên.”

John lại một lần nữa suy nghĩ hắn từ thế giới khác đến đây không lẽ lại khai mình đến từ thế giới khác, hắn liền trả lời: “không có”

“hứ!”- Cái gã ghi danh đôi mắt trợn ngược nhìn hắn nói: “này thằng nhãi, giống với tao đó à? khả năng đặc biệt không có đã đành, đằng này quê quán cũng không có là sao?”

Mọi ánh mắt nhanh chóng đổ dồn về phía chỗ John đăng kí ghi danh. John cười đáp: “thì ta vốn không có nhà, không có quê đơn giản vậy thôi, miễn sao không phải người của Noxus là được đúng không?”

Thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình, cái gã kia lập tức ngồi xuống ghi: “Không có!”

“được rồi đây cầm lấy tờ giấy này, chúc người thành công được gia nhập học viện.”- Tên ghi danh kia đưa cho John một tờ giấy hắn nói ngoài miệng là thế những trong đầu thì nghĩ: “khả năng đặc biệt không có thì còn lâu mới vượt qua thử thách.”

John cầm tờ giấy quay lại sân chờ cùng những người khác, hắn bắt đầu nhìn ngắm xung quanh, hiện tại nơi đây rất đông người ước chừng khoảng một trăm, nam có nữ cũng có, bọn họ đều cười nói vui vẻ.

Kennen nhanh chóng quay lại gặp John nói: “sao rồi đăng kí được chưa?”

John cười đáp: “được rồi, không biết là họ sẽ thử thách gì nhỉ.”

Kennen cười cổ vũ nói: “cậu cố lên, tôi sẽ ở trên xem cậu vượt qua thử thách nhé, cậu mà chính thức trở thành Ninja nhất định tôi sẽ cho cậu thấy nhiều thứ thú vị tại đây.”

John cười nói: “vậy sao? xem ra tôi cần phải cố gắng hết sức rồi.”

Từ bên ngoài một người mặc trang phục Ninja màu xanh người này che kín mặt sau lưng đeo hai cây kiếm, voc người vạm vỡ khỏe mạnh, đôi mắt lạnh lùng sắc đá, đi phía sau người đó là hơn bốn mươi ninja khác ai cũng bịt mặt chỉ để lộ đôi mắt mà thôi.

Kennen thấy người ấy đến nhìn qua John hỏi: “tôi đồ cậu nhé, người mặc bộ Ninja màu xanh đeo kiếm sau lưng kia là ai?”

John cười hì hì, mới nhìn hắn đã nhận ra: “anh ta là Shen đúng không.”

Kennen lần này đưa đôi mắt tròn xoe khâm phục nhìn hắn nói: “tôi không chịu đâu, cậu nhất định phải dạy tôi kĩ năng này.”

John cười khì khì đáp: “tôi đã bảo rồi, kĩ năng này sinh ra mới có, học không được.”

Kennen ở ở mấy tiếng xem ra có chút hơi buồn rồi nói: “anh ấy là Ninja giỏi nhất ở đây là một người bạn tốt của tôi, lần thử thách này anh ta chủ trì, cậu nhớ cố gắng lên nhé.”

John gật đầu sau đó đột nhiên hỏi: “kennen cậu biết ở Ionia này cảng biển ở đâu chứ?”

Kennen gật đầu hỏi: “có chuyện gì sao?”

John cười nói: “sau khi hoàn thành các thử thách tôi muốn nhờ cậu dẫn tôi đến đó.”

Kennen đưa tay nói: “không thành vấn đề, cố gắng lên.”

10. Q.1 - Chương 10: Thử Thách Thứ Nhất

Shen- Mắt Hoàng Hôn là Ninja giỏi nhất của Học viện Ninja suốt một trăm năm qua, tượng đài cho những Ninja kế cận noi theo. Lúc này Shen bước vào bên trong sân trên tay cầm một chiếc hộp anh ta nói: “hôm nay là ngày Học viện chiêu sinh một trăm người các vị là những người may mắn nhất trong số hàng ngàn người có muốn đăng kí vào học viện. Tuy nhiên học viện không phải là nơi muốn vào là vào những người được nhận vào đây phải là những người có ý chí sắt đá, có sức mạnh tiềm ẩn mà không ai có thể có được.

Trên phiếu ghi danh của mọi người đang cầm có ghi mã số theo thứ tự từ 1 cho đến 100 đó là số thứ tự sẽ theo mọi người cho đến hết đợt thử thách, nếu ai làm mất tờ giấy này hoặc làm nó bị rách hư hại cũng đồng nghĩa với việc bị loại.

John nhìn vào tờ giấy của mình trên đó có ghi số một trăm, hắn nghĩ thầm mình thật may mắn khi là người cuối cùng đăng kí thành công.

Shen nhìn sơ qua một lượt rồi nói tiếp: “Mọi người bây giờ mau ngồi theo thứ tự thành mười hàng, mỗi hàng mười người. Ngồi cách nhau một cánh tay, tôi sẽ phát giấy làm bài thử thách đầu tiên.”

John trợn mắt: “làm bài kiểm tra trên giấy hả?”

Hắn kinh ngạc cũng đứng, bởi trước giờ có nghe nói đợt thử thách nào mà lại làm bài kiểm tra đâu chứ. Mọi người không có suy nghĩ nhiều như hắn nhanh chóng theo thứ tự ngồi xuống bãi cỏ. Rất nhanh chóng tất cả đã vào vị trí. Những người giúp việc từ bên ngoài rất nhanh chóng đem theo bàn đến, đủ một trăm cái bàn nhỏ ột trăm người.

Shen thấy mọi chuyện đã đâu vào đấy thì lập tức mở chiếc hộp trên tay ra đưa cho những người Ninja sau lưng mình đi phát. Shen nói: “mọi người nghe đây, sau khi nhận được giấy kiểm tra không được xem trước phải lập úp nó lại khi nào có lệnh của tôi mới được mở lên làm, nếu trái lệnh sẽ bị cho là bỏ cuộc thi.”

John lúc này muốn khóc mà cũng không được, có ai nghĩ thử thách để trở thành một Ninja lại làm bài kiểm tra đâu chứ. Hắn cảm giác lúc này không khác gì trước kia còn làm học sinh trải qua không biết bao nhiêu kì kiểm tra .

Shen nói: “ thử thách lần này chắc mọi người cũng hiểu đó là muốn kiểm tra tri thức của mọi người, là một Ninja việt có tri thức tốt và tầm hiểu biết rộng rãi là điều vô cùng quan trọng. Tôi cũng nói lun thử thách đầu tiên này sẽ có một số nguyên tắc.Khi tôi nói không ai được phép có bất kì câu hỏi nào.”

“không có bất kì câu hỏi nào? có làm quá không?”- John nghĩ như vậy trong đầu.

“nguyên tắc thứ nhất: Mỗi người thi sẽ sẵn 10 điểm, tổng cộng có mười câu hỏi trong giấy kiểm tra, mỗi câu tương ứng với một điểm,phần thi này theo hình thức trừ điểm dần, cứ sai một câu sẽ bị trừ đi một điểm như vậy người đó sẽ còn 9 điểm.”

John lấy tay sờ sờ cảm nghĩ: “ nếu vậy sai hết mười câu thì sẽ còn không điểm, còn nếu đúng hết thì số điểm không đổi.”

“nguyên tắc thứ hai: không được gian lận trong lúc thi, hiện tại bốn mươi Ninja xuất sắc nhất sẽ ngồi thành bốn hàng bao vây xung quanh mọi người để kiểm tra, chỉ cần phát hiện một người gian lận trong lúc thi lập tức sẽ bị loại.”

Vừa nói xong 40 mười Ninja sau lưng Shen lập tức ngồi xung quanh một trăm người trước sau trái phải gì cũng có, John cảm giác giống như mình đang bị đóng trong một cái hộp hình vuông lớn vậy.

“Chưa hết, mỗi lần bị phát hiện hành vi gian lận sẽ lập tức trừ 2 điểm, nếu như bị năm lần thì bị loại. Nhớ đấy giờ những trò gian lận vô nghĩa tầm thường chỉ tổ hủy hoại bản thân mọi người mà thôi, nếu đã muốn trở thành một Ninja thì phải hành động sao cho giống một Ninja.”

John cảm thấy cơ thể đột nhiên lạnh lạnh, có lẽ có quá nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn vào hắn chẳng hay là lúc đầu hắn đang có ý định quay nhìn bài gian lận chút chút nhưng những câu nói tiếp theo của Shen làm hắn nổi cả da gà.

Shen gật đầu nói: “ được rồi, vậy ta tuyên bố thử thách đầu tiên bắt đầu. Bài thi sẽ làm trong vòng một giờ đồng hồ.”

Rất nhanh chóng một trăm người trong đó con John lập tức lật tờ giấy lên, đập vào mắt hắn là chi chít chữ.

“câu 1: Giả sử bạn là một Ninja đang làm nhiệm vụ phía trước có một cô gái rất xinh đẹp đang bị một đám người xấu bắt nạt, nhưng cạnh đó lại có một bà lão vì không cẩn thận mà ngã xuống núi đang lúc nguy cấp bạn sẽ cứu ai? giải thích?”

Mới đọc câu đầu tiên xong John lập tức hoa mắt hắn nuốt một ngụm nước bọt sau đó đọc câu thứ 2: “ Cho một hình Parapol như hình vẽ, bạn là một Ninja hãy dựa vào hình Parapol để dự đoán đường bay khi kẻ địch tại điểm B ném ám khí vào bạn để có thể tránh né, và cũng theo Parapol bạn phải ném như thế nào để có thể trúng chính xác kẻ địch.”

“Xác định rồi!”- John nằm gục lên bàn hắn một câu cũng không biết, bài kiểm tra quá khó đối với hắn, nếu không hỏi về chuyện Ninja thì cũng hỏi những vấn đề tại thế giới này hắn mới đến đây làm gì hiểu nhiều biết nhiều như thế chứ.”

John cố gắng lật qua trang tiếp theo, câu 10: “ đây là câu đặc biệt người chủ trì thử thách sẽ đọc khi đủ 45 phút. Cố gắng nghe thật kĩ những gì người chủ trì nói.”

“tiêu rồi lần này xác định thật rồi! thằng cha thần bí kia ơi, lần này chắc ta thất hứa quá, khó thế này sao mà qua đây.”- John thực sự muốn khóc nhưng khóc không nổi.

Akali và Kennen đến bên cạnh Shen trên tay cô cầm một tờ giấy kiểm tra nói: “ anh Shen sao lần thử thách năm nay khó vậy, đến em cũng chưa chắc làm được nửa số câu.”

“em cũng thế!”- Kennen bộ dáng nhỏ nhắn gật đầu nói.

Shen vẫn như thế đứng nhìn một trăm người bên dưới đang vò đầu bứt tóc mà viết, hắn đáp: “ đây là những gì sự phụ muốn, anh cũng chỉ làm theo mà thôi.”

John nhìn sang đám Ninja giám thị ở hai bên cạnh, hắn thấy đôi mắt của họ cực kì tập trung, đảo đi đảo lại quan sát không ngừng. Đột nhiên trong đầu hắn tự hỏi: “ tại sao họ lại phải quan sát kĩ đến mức như vậy? cứ như chắc chắn rằng sẽ có người gian lận vậy?”

“hả?”- Như có một tia sáng lóe lên trong đầu John hắn cố gắng nhớ lại những gì Shen vừa nói: “Nhớ đây giờ những trò gian lận vô nghĩa tầm thường chỉ tổ hủy hoại bản thân mọi người mà thôi, nếu đã muốn trở thành một Ninja thì phải hành động sao cho giống một Ninja”

John nhắm đi nhắm lại rồi phân tích: “ giờ những trò gian lận vô nghĩa tầm thường vậy là ám chỉ chúng ta phải gian lận sao cho thật cao siêu, không tầm thường, còn nữa muốn làm Ninja phải hành động sao cho giống một Ninja. Hiểu rồi đây vốn không phải bài kiểm tra để xem ai có tri thức hơn ai mà đây vốn là bài kiểm tra để xem độ tinh ranh và gian xảo của mỗi người. Một Ninja độ gian xảo và thông minh xử lý mọi tình huống mới là thứ quan trọng nhất.”

John mỉm cười nhìn những người xung quanh đang hí hục viết: “ xem ra thử thách vào học viện Ninja không đơn giản chút nào, lại có nhiều mưu mẹo đến thế.”

John bắt đầu cố gắng sử dụng thị giác thính giác cực nhạy của mình. Thị giác giúp hắn nhìn thấy người ở trước hắn đến mấy hàng, thính giác giúp hắn nghe được cử động tay của những người xung quanh qua đó đoán ra chữ họ định viết.

Ở phía bên trên, Shen đột nhiên nói: “ bài kiểm tra nhưng không phải kiểm tra, lời nói thật cứ như lời nói dối, khi nào có ai nhận ra điều này thì người đó xứng đáng lọt vào vòng thứ 2.”

Kennen nhìn xuống John thấy hắn này giờ vẫn chưa viết gì thì vô cùng lo lắng, hai tay cứ xoắn lại, Akali ở bên cạnh cười nói: “ Kennen cậu đang lo lắng cho người bạn mới của mình à?”

Kennen gật đầu lia lịa đáp: “ phải phải, bài thi khó quá không biết cậu ấy làm được không?”

“Bụp”

Một chiếc phi tiêu từ bên ngoài phóng vào người thanh niên ngồi sau lưng John, người thanh niên đó giật mình hét lớn: “ anh làm cái gì vậy?”

Ninja bên ngoài vừa phóng phi tiêu vào nói: “ cậu phạm 5 lỗi gian lận, Loại.”

John và cả mồ hôi trên trán, tim hắn như muốn rút cả ra, cái cảm giác này còn hơn xa khi còn làm bài thi kiểm tra trên lớp lúc trước nữa.

“cạch.....cạch....” (tiếng kim đồng hồ quay.)

Ba mươi phút đã trôi qua, John đang cố gắng sử dụng mọi giác quan của mình để quan sát, thế nhưng thật làm hắn thất vọng, mấy kẻ kia cũng không biết gì cả. Hắn như muốn khóc to lên vậy, hiểu được mấu chốt vấn đề thế mà vẫn không tài nào làm được bài.

“số 20 rớt”

“số 46 rớt”

“số 66 rớt”

.....

Cứ như vậy liên tục có hơn năm mươi người đã bị loại, câu hỏi quá khó khiến họ buộc phải gian lận, người thì quay cốp, người thì hỏi bài, tất cả chúng quy là gian lận đủ năm lỗi là cho rớt.

Hiện tại xung quanh John không còn một ai, ở tại sân lúc này chỉ còn chừng ba mươi mấy người mà thôi.

“Số 7 rớt”

“ầm”- người thanh niên mang mã số 7 bị Ninja bên cạnh cho rớt vì lỗi gian lận lập tức tức giận đập bàn đứng lên nói: “ tôi làm gì mà mấy người bảo tôi gian lận? bằng chứng đâu?”

Ninja đó đôi mắt lộ vẻ coi thường, “vù” một tiếng đã đem tên thanh niên kia dán chặt vào gốc cây cách đó chừng hai mươi mét cười nói: “ sức mạnh của ta là bằng chứng, cậu nghĩ có thể qua mắt được một Ninja như ta sao?”

“rùng mình” (cảm giác của toàn bộ thí sinh khi thấy cảnh đó)

John nuốt nước bọt hắt kinh hãi đến tận xương tủy, mới ở đây vào một phát đưa người kia đến nơi cách đó hơn hai mươi mét, kinh khủng, đây là sức mạnh của một Ninja sao?

Shen nhìn vào đồng hồ nói: “ đã đủ 45 phút, tôi sẽ đọc câu hỏi thứ 10.”

John nhìn vào tờ giấy làm của mình, trên đó chỉ có mỗi đề bài, còn lại là giấy trắng, hắn không thể làm được một câu nào, thế những bỏ cuộc giữa chừng thì hắn không làm được, nên cố gắng câu kéo hi vọng làm được câu cuối cùng này kiếm được 1 điểm cũng quý.

Ánh mắt, lỗ tai của hơn hai mươi người còn lại đều chăm chú nhìn vào Shen, anh ta nói lớn: “ trước khi đọc câu thứ mười, tôi có một nguyên tắc bổ sung, đó là nguyên tắc Lựa Chọn.”

Shen nói tiếp: “ trước tiên tôi muốn mọi người trả lời cho tôi biết có muốn tiếp tục hay không tiếp tục cuộc thi. Nếu như chọn không tiếp tục thì sẽ bị đánh rớt và phải ra về.”

“thế chẳng khác nào muốn chúng tôi tiếp tục rồi!”- (rất nhiều người cùng nói lớn)

Shen nói tiếp: “ nếu chọn tiếp tục, tất nhiên vẫn sẽ ở lại làm câu thứ 10 nhưng nếu làm sai câu này thì toàn bộ điểm sẽ mất hết đồng nghĩa với việc sẽ bị loại và thêm nữa từ nay về sau sẽ không thể đăng kí trở vào học viện Ninja. Mọi người chọn đi, không tiếp tục để 5 năm sau quay trở lại, hay tiếp tục để vĩnh viễn không thể trở thành một Ninja.”

“có cái luật điên khùng vậy sao?”- John trợn mắt nghĩ vậy.

Hắn chú ý những người xung quanh, xem ra ai cũng đang bị lung lạc ý chí, họ vô cùng lo lắng, nếu chấp nhận ở lại làm được câu mười thì không nói nhưng nếu không được thì từ nay họ sẽ không thể trở thành một Ninja như mong ước.

Shen tiếp tục nói lớn: “ suy nghĩ và lựa chọn cho chính xác, nếu mọi người chọn không tiếp tục thì có thể 5 năm sau quay lại lúc đó con đường trở thành Ninja vẫn còn rộng mở, nhưng nếu mất đi tư cách để trở thành một Ninja thì sao? mất cả tương lai và niềm mơ ước nữa, hãy suy nghĩ đi.”

“tôi.....tôi xin bỏ cuộc...”

Một cánh tay đưa lên, giọng nói có vẻ rất khó khăn.

“Tôi....tôi cũng muốn bỏ cuộc.”

Một cánh tay khác đưa lên, người này nối tiếp người kia, hiện tại chỉ còn đúng 15 người ngồi trên sân trong đó có John.

“vậy những người ngồi đây đã quyết định tiếp tục?”- Shen hô lớn nhìn 15 người còn lại ngồi dưới.

“bach.....bach.....” (tiếng vỗ tay)

Shen đột nhiên vỗ tay rồi nói: “ chúc mừng, 15 người ở lại chính thức vượt qua vòng thử thách đầu tiên.”

“vượt qua rồi sao?”- John kinh ngạc há hốc mồm, hắn không tin được mình đã vượt qua thử thách đầu tiên.

11. Q.1 - Chương 11: Một Vòng Quanh Ionia

“thế là thế nào? chúng tôi đã vượt qua rồi sao, vậy câu hỏi thứ 10 thì sao?”- Một người vì quá bất ngờ nên đã đứng bật dậy nói.

Shen đáp: “ thực chất ngay từ đầu đã không có câu thứ mười rồi”

“chờ đã, vậy chín câu trước thì sao? Không lẽ chúng tôi cố sức vận óc để làm chín câu đó đều vô nghĩa?”- Một người khác cũng hỏi.

Shen lắc đầu nói: “ không, chín câu đấy đều có mục đích cả, tuy nhiên nhận ra mục đích của chín câu đó không mới quan trọng.”

“là bắt chúng tôi phải gian lận tinh vi, sử dụng đầu óc sắc bén để xử lý các tình huống sao cho các Ninja ở ngoài kia không quan sát hoặc phát hiện ra đúng không?”- John đột nhiên nói lớn, câu nói này khiến Shen vô cùng kinh ngạc, anh ta nhận ra toàn bộ những người có mặt trên sân chỉ duy nhất mình John có thể nhìn thấy ẩn ý chứa sau chín câu kia.

“hóa ra là vậy, sự phụ thật ỉn.”- Kennen cùng Akali trầm trồ khâm phục người ra thử thách này, Akali nhìn sang Kennen sau đó nhìn John cười tươi nói: “ Bạn của cậu Kennen, anh ta thật giỏi có thể hiểu thâm ý mà sự phụ đưa ra.”

Shen gật đầu nói: “ những gì cậu nói là chính xác, mục đích chín câu kia là như thế. Tuy nhiên nếu chỉ giữ những trò gian lận tầm thường thì rất chắc. Đã là một Ninja thì đôi khi chúng ta rơi vào nguy hiểm, đến lúc chỉ có thể sử dụng sự gian xảo và nhảy bén xử lý mọi tình huống mới mong giữ được mạng sống, đây là điều vô cùng quan trọng mà một Ninja cần phải được trang bị.”

Một cậu thanh niên đưa tay nói: “ nhưng tôi vẫn chưa hiểu câu thứ mười cho lắm.”

Shen gật đầu giải thích: “ thực chất câu thứ mười chính là câu quyết định của thử thách đầu tiên này. Chấp nhận tiếp tục hay không tiếp tục đây là hai sự lựa chọn cực kì quan trọng của mọi người, nếu không chấp nhận thì sẽ bị loại nhưng không mất tư cách ghi danh để trở thành Ninja vào 5 năm sau, nhưng nếu chấp nhận mà không thể vượt qua thì sẽ mất tư cách trở thành một Ninja mãi mãi. Có thể nói lựa chọn nào cũng sẽ làm người như đang bị tra khảo về mặt tinh thần vậy.”

“đúng rồi ha...đúng rồi...”- (tiếng xì xầm ở bên dưới)

“Giả sử mọi người đều là những Ninja, khi biết trước mắt có một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, nguy cơ mất mạng như chơi lúc đó vì muốn bảo vệ tính mạng bản thân và những người trong đội, mọi người sẽ làm thế nào? Từ chối nhiệm vụ để bảo vệ mạng sống? Câu trả lời là Không. Có những nhiệm vụ chúng ta không được phép từ chối nó vì nó là nơi tốt nhất để chúng ta thể hiện dũng khí và khả năng vượt mọi khó khăn của chính bản thân cho những người đồng đội thấy. Đây mới chính là tư chất của một Ninja cần có.”- Shen giọng nói đầy nội lực, thể hiện khí chất khác người, ai nghe cũng hiểu, đặc biệt hơn như được tiếp thêm sức mạnh.

Akali gật đầu bước đến trước sánh ngang với Shen nói lớn: “Kẻ không dám đánh cược sinh mệnh của mình vào nhiệm vụ kẻ chỉ muốn nín kéo cái ảo tưởng “sống vì ngày mai” thứ phé thải như thế không xứng đáng làm một Ninja kiêu hùng.”

Shen vỗ vào vai Akali nói: “ thử thách đầu tiên đến đây kết thúc, mọi người có thể về nghỉ ngơi hoặc ở lại đây nghỉ ngơi cũng được, thử thách thứ hai sẽ bắt đầu lúc sáu giờ tối nay, ai đến muộn coi như bị loại.”

Kennen lập tức chạy xuống dưới đến ngay bên cạnh hân chúc mừng: “ cậu thật giỏi có thể nhận ra điều ẩn ý bên trong thử thách ấy, đến tôi cũng không tài nào biết được cho đến khi anh Shen nói ra.”

John cười cười đáp: “ chỉ may mắn thôi mà.”

Kennen đột nhiên lấy tay che miệng rồi gãi gãi đầu nói: “ xin lỗi, nhưng tôi có thể hỏi cậu tên gì được không....? Lúc mới gặp cậu chỉ lo hỏi những thứ vớ vẩn quá quên mất hỏi tên cậu....”

Nói đến đây đột nhiên Kennen cuối thấp đầu ngượng lại, hai ngón tay trở cứ chỉ chỉ vào nhau, bộ dáng rất đáng yêu. John cười nói: “ cậu cứ gọi tôi là John được rồi. À Kennen này cậu có thể dẫn tôi đến cảng biển của Ionia được chứ?”

Kennen gật đầu nói: “ được thôi, nhưng cậu muốn đến đó làm gì?”

John vội nói: “ cậu mau dẫn tôi đi đi, chỉ là có chút việc riêng mà thôi.”

Kennen gật đầu nhanh chóng đi trước dẫn đường cho John. Shen đi một vòng xung quanh chỗ ngồi của những người mới vừa thi xong khi đến chỗ ngồi của John anh ta cầm tờ giấy thi lên nhìn vào nó rồi nói thầm: “ John, cậu ta có lẽ là một tài năng, cần phải để ý nhiều hơn.”

Trở lại với John, sau một giờ đi từ Học Viện đến Trung tâm Ionia, John nhận ra trên đường đi bắt gặp rất nhiều tán cây cổ thụ hơn trăm tuổi, những tòa nhà cổ kính, con người ở đây vô cùng thân thiện, nụ cười luôn luôn hiện trên môi mỗi người, khi họ nhìn thấy Kennen ai nấy cũng mỉm cười cúi chào.

Bến cảng Ionia lúc này vô cùng tấp nập người qua lại, thuyền buôn từ rất nhiều nơi đến đây để giao thương trao đổi. Ionia nằm giữa biển vậy nên việc giao thương với những vùng xung quanh và đặc biệt là Demacia rất được chú trọng.

John nhìn xung quanh bến cảng, ánh mắt đảo qua đảo lại liên tục, hẳn hoàn toàn không tìm thấy con tàu Miss Fortune, hẳn cố gắng níu kéo chút hi vọng, chạy đến gặp một người lái buôn cạnh đó vội hỏi: “ Anh này, có thể cho hỏi chút được không?”

Người thanh niên được John hỏi gật đầu cười nói: “ cậu hỏi gì?”

John đáp: “ không biết anh có nhìn thấy một con tàu mang tên Miss Fortune không? Thuyền trưởng của con tàu ấy là một cô gái rất xinh đẹp.”

“thấy”- người thanh niên kia gật đầu nói tiếp: “ nhưng cách đây hai ngày con tàu ấy đã rời đi rồi, mà công nhận nghe, thuyền trưởng con tàu đó thật xinh đẹp, ta ước gì có một người vợ như vậy.”

John cười cười che đi sự thất vọng của mình hẳn chán nản rời đi. Kennen thấy thế chạy đến hỏi: “ John này, cậu tìm con tàu ấy có vấn đề gì à?”

John lắc đầu đáp: “ cũng không có gì cả, trên đây có vài người quen của tôi thôi, tiếc quá ! Họ đã đi rồi.”

Kennen gật đầu ừ ừ, đột nhiên từ đằng xa vang lên tiếng hét: “cướp....cướp....bắt lấy hắn.”

Kennen quay đầu tức giận hét lớn: “ dám ở Ionia này mà cướp bóc...”

Sau đó cả người cậu ta hóa thành một cầu sét phóng đi với tốc độ khủng khiếp, gió thổi lên vù vù, các tia điện bắn ra khắp nơi.

“vút”- Kennen đạp chân lên một chiếc bàn gỗ gần đó phóng đến cạnh tên cướp, một chiếc phi tiêu được tạo ra từ sét bắn thẳng về phía tên cướp, khiến hắn ta ngã lảo nhào ra mà co giật. Đứng nhìn thân hình Kennen nhỏ nhắn mà xem thường cậu ta, tốc độ lẫn sức mạnh không hề thua kém một tên to con nào khác. Kennen đứng trên người tên cướp tức giận nói: “ ở Ionia này đừng mơ có thể làm những chuyện cướp bóc như vậy!”

“này đây là Kennen đây, cậu ta thật giỏi nha.”

“phải rồi, cậu ta cùng Akali và Shen tạo thành bộ ba chuyên thực hiện công lý tại Ionia này mà”

“Kennen, cảm ơn cậu, chúng tôi truy bắt tên này nhiều ngày rồi mà vẫn không thành công, cảm ơn cậu”- Một đội vệ quân nhanh chóng chạy đến dẫn đầu là một thanh niên thân mặc giáp sắc, hông đeo kiếm, khuôn mặt thể hiện sự phóng khoáng và đầy nam tính.

Kennen thấy người này thì cười đáp: “ không có chuyện gì, đây là công việc của những Ninja như chúng tôi mà.”

“mau giải hắn đi”- Người thanh niên mặc giáp kia gật đầu nói: “ thật làm phiền cậu rồi, chúng tôi đi trước đây.”

John nhìn theo bóng lưng của các đội vệ binh kia rời đi rồi tiến lại gần Kennen hỏi: “ trông anh ta ngầu quá nhỉ?”

Kennen cười cười đáp: “ anh ta là Zelos là sĩ quan cấp cao tại Ionia này đây, chưa hết đâu anh ta còn là con trai của đại kiếm khách Lito lừng danh nữa.”

“đại kiếm khách Lito sao?”- John hoàn toàn không biết gì nên hỏi lại.

Kennen gật đầu đáp: “ chắc cậu không biết đại kiếm khách Lito là nhân vật được rất nhiều người trên Ionia thậm chí là cả Demacia và Noxus tôn trọng, kiếm thuật của ông ấy cao siêu đến mức có cảm giác như nó đang sống như một sinh vật có linh hồn vậy. Chỉ tiếc rằng cách đây hai năm ông ấy đột nhiên qua đời vì bệnh để lại hai người con, một là trai trưởng Zelos như cậu vừa gặp lúc này, và người con gái tên là Irelia.

“Irelia?”- John giật mình nói.

Kennen gật đầu kì lạ hỏi: “ đúng rồi! cậu biết cô ấy à? Cô ấy lợi hại lắm nhé, kiếm thuật của cô ấy không kém gì cha của mình đâu, khi nào có cơ hội tôi nghĩ cậu nên chứng kiến.”

John cười đáp: “ thực sự cũng muốn chứng kiến, chúng ta quay về thôi.”

Kennen lắc đầu nói: “ bây giờ còn sớm, thử thách thứ hai đến tối mới bắt đầu mà, tiện thể vào đến trung tâm đảo rồi, tôi sẽ giới thiệu cho cậu vài thứ thú vị.”

John suy nghĩ thấy Kennen nói cũng đúng nên gật đầu nói: “ được thôi, cậu dẫn đường đi, tôi cũng muốn tham quan hòn đảo đẹp nhất của Valoran này.”

Kennen nhanh chóng kéo hẳn đi đến đủ chỗ, đến mỗi nơi Kennen đều tận tình trình bày đầy đủ mọi thứ nào là lịch sử, rồi người nào nổi tiếng đã ở đó..v...v....

“kia là tu viện Hirana đây là nơi Sona sống trước đây,cô ấy rất xinh đẹp nha, đàn hay nữa, chỉ tiếc cô ấy không thể nói chuyện được. Tuy nhiên cách đây ba năm cô ấy đã được một gia tộc tại Demacia nhận làm con nuôi nên không còn ở đây nữa,tôi rất thích nghe cô ấy đàn, lâu lâu cô ấy lại về đây một lần, và lần nào tôi cũng không bao giờ bỏ lỡ một buổi biểu diễn nào cả.”

John gật gù đầu nhìn tu viện cổ kính kia thì ra đây vốn là nơi Sona được nhận nuôi và lớn lên. Sona rất xinh đẹp điều này hẳn biết, và thực sự hẳn muốn được sớm gặp mặt cô gái này một lần.

Không để hẳn suy nghĩ hay dừng chân nghỉ, Kennen lại tiếp tục lôi hẳn đi tiếp.

“kia là Tu viện Shojin đây là một tu viện có lịch sử hàng trăm năm nay tại Ionia là nơi tu hành của nhiều người, đặc biệt nha, trong đó có một người tên là Leesin ông ấy là một thầy tu cực kì lợi hại đấy, thế nhưng theo những gì tôi biết thì do ông ấy đã làm ra một chuyện khiến cho ông ấy không thể nào tha thứ cho bản thân nên đã ở lại đây xuất gia đi tu nhằm sám hối.”

John gật gù đầu hẳn cười đáp: “ ông ấy lợi hại lắm đúng không? Vậy lúc nào đó tôi cũng phải đến gặp ông ấy thôi.”

Kennen kéo hẳn đi tiếp nói: “ cậu đừng có mơ, ông ấy lợi hại lắm đấy, ngay đến sư phụ cũng nể ông ấy vào phần.Đi thôi tôi dẫn cậu đến nơi này rất thú vị.”

Kennen nhanh chóng dẫn John đến một nơi khá hoang vắng, tuy nhiên có một thứ kì lạ khiến đôi mắt hẳn trợn to, một tòa lâu đài bay lơ lửng giữa không trung.

Kennen cười nói: “ sao? Kì lạ lắm à, John này, tôi dẫn cậu đến đây chỉ để xem thôi chứ đừng bao giờ liều mình mà vào đó nhé.”

John mắt vẫn không rời khỏi tòa lâu đài, hẳn không hiểu sao tòa lâu đài kia lại có một sức hút kì lạ đối với hẳn như vậy.

Kennen nói tiếp: “ tòa lâu đài kia gọi là Pháo Đài Celestial, nó là nơi trú ngụ của Syndra- Nữ Chúa Bóng Tối. Cô ta cực kì đáng sợ đấy, ngay cả sư phụ của tôi cũng chưa dám vào trong ấy đâu.”

“là của Syndra à!”- John lặp lại một lần nữa, tim hẳn đột nhiên đập mạnh giống như có một thứ gì đó đang vẫy gọi hẳn vào đó vậy.

Kennen thấy hẳn quá tập trung vào Celestial nên xoay người kéo hẳn đi, đi theo tôi vẫn còn nhiều thứ hay lắm tại Ionia này, ví dụ như khu rừng phía nam này, đó là nơi trú ngụ của Tinh Nữ-Soraka, cô ấy là một thầy thuốc cực giỏi đó.

Kennen cả ngày bận rộn kéo John hết từ đông sang tây lại từ bắc đến nam, có thể nói hiện tại trong đầu của John chỉ toàn những địa điểm mà Kennen đã giới thiệu. Đi chơi nhiều cũng mệt và đói, Kennen và John ghé vào một tiệm cơm cạnh đó ăn. Tại nơi đó hẳn gặp một người rất quen thuộc-Zed.

Zed vẫn không khác gì vào cái đêm gặp hẳn, khuôn mặt vẫn bịt kín, thậm chí không thể nhìn ra đôi mắt bên trong kia nữa. Khi Zed nhìn thấy John anh ta bỗng nhiên có chút kinh ngạc sau đó lập tức rời đi. Kennen

cầm đầu gà lên găm một cái kìm lạ hỏi: “ John này, giả sử như cậu vào được học viện thì nên tránh xa anh ấy ra.”

“tại sao?”- John nghi hoặc hỏi.

Kennen đáp: “ anh ấy trong học viện được xem là một tài năng kiệt xuất đấy, so với anh shen thì không phân cao thấp tuy nhiên tính cách anh ấy khá lạnh lùng ít nói và thường hay đối xử với những người xung quanh rất lạnh nhạt, bởi vậy hầu hết những người trong học viện không ai thích anh ấy cả.”

John gật gù đầu, hẳn đã từng chạm trán với Zed tại khu rừng nhỏ, lúc đấy còn bị anh ta đánh cho bất tỉnh, tính cách lạnh lùng đúng là không sai, thế nhưng hẳn vẫn có cảm giác ở bên trong anh ta rất khác.

Sau giờ ăn, Kennen và John nhanh chóng quay trở về học viện Ninja để chuẩn bị mọi thứ cho cuộc thử thách thứ hai này. Một cuộc thử thách trong đêm...

12. Q.1 - Chương 12: Thử Thách Thứ 2

Đúng sáu giờ tối, tất cả những người vượt qua vòng thứ nhất đã có mặt đầy đủ không thiếu một ai. Shen nhanh chóng xuất hiện, anh ta nhìn xung quanh một lúc rồi gật đầu nói: “ tốt lắm, mọi người đã có mặt đầy đủ, vậy nghe thử thách thứ hai đây.”

John cùng mọi người chăm chú nghe, cố gắng không bỏ sót một lời.

“mọi người hãy đem tờ giấy ghi danh của mình ra, bỏ vào trong những chiếc ống tre này.”- Shen vừa nói vừa đưa tay ra hiệu ngay tức khắc những người giúp việc đem ra đúng 15 chiếc ống tre. Sau khi John cùng những người khác bỏ tờ giấy ghi danh vào bên trong lập tức ống tre kia bị một bùa ma thuật khóa chặt lại không tài nào mở ra được.

Shen thấy mọi thứ đã xong thì nói tiếp: “ thử thách thứ hai chính là thử thách về khả năng ẩn náu và lẫn trốn. Mỗi người sẽ giữ chiếc ống tre có tờ giấy ghi danh của mình bên trong sao cho thật cẩn thận chạy lên ngọn núi sau học viện bắt đầu ẩn nấp hoặc làm bất cứ việc gì trừ việc rời khỏi núi, nếu bị phát hiện lập tức sẽ hủy tư cách trở thành học viên vĩnh viễn.”

“trốn tìm à?”- John thầm nghĩ như vậy trong đầu.

Shen tiếp tục nói: “ mọi người có hai mươi phút để tìm nơi ẩn náu cho bản thân, sau hai mươi phút tôi sẽ cử một đội Ninja chuyên truy tìm tung tích, những ninja này khi gặp mọi người thì ngay lập tức sẽ tấn công và cố gắng đoạt lấy ống tre mà mọi người đang cất giữ. Tất nhiên mọi người vẫn có quyền chống trả, hoặc làm bất cứ việc gì, quan trọng nhất vẫn là phải bảo vệ ống tre đó thật tốt cho đến sáng mai.”

“Bọn họ đều là những Ninja được huấn luyện kỹ càng, hơn nữa còn có kinh nghiệm chiến đấu, nếu như gặp phải họ thì làm sao chúng tôi có thể đánh lại được?”- Một người thắc mắc hỏi.

Shen đáp: “ vậy thì cố gắng ẩn nấp sao cho kỹ đừng bị phát hiện, được rồi mọi người đi đi, sẽ có người dẫn đường đến ngọn núi sau học viện, thử thách thứ hai bắt đầu, kết thúc sẽ là lúc mặt trời mọc vào sáng sớm mai. Đi đi.”

John và mọi người nhanh chóng tiến thẳng về phía ngọn núi sau học viện. Khi tất cả đã biến mất trên con đường, Shen vẫy tay gọi Akali đến nói: “ cậu thanh niên tên John ấy, em để ý cậu ta nhé.”

Akali mỉm cười dịu dàng nói: “ anh yên tâm. À sư phụ muốn gặp anh đấy.”

Shen gật đầu sau đó rời đi.

John theo người dẫn đường nhanh chóng tiến đến ngọn núi sau học viện, ngọn núi hẻo lánh kết hợp với màn đêm mù mịt thật đúng là làm lòng người cảm thấy khiếp sợ, đầu đó vẫn còn vang lên vài tiếng chó sủa hú rừng rợn.

Người dẫn đường nói: “tôi dẫn mọi người đến đây, bây giờ thử thách chính thức bắt đầu, hãy tìm nơi ẩn nấp cho đến sáng mai, chúc may mắn.”

John và những người khác lập tức chia ra mỗi người một hướng mà chạy, tất cả đều biết nếu đi chung lại với nhau rất khó để ẩn nấp, đã thế khi chiến đấu chưa chắc chiếm được chút phần thắng nào.

Tại một căn phòng trông khá đơn sơ giản dị, một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi, mái tóc đã vài chỗ bạc trắng, làn da ngăm đen, đôi mắt bình bình lên từng đợt khí chất của một Ninja lão luyện. Shen từ bên ngoài bước vào, cúi người nói: “sư phụ”

Người đàn ông trung niên kia hóa ra lại là sư phụ của Shen nếu không muốn biết sâu hơn quan hệ của họ chính là cha con. Tuy nhiên luật Ninja vẫn phải tuân theo, Shen không được phép gọi “cha” tại học viện. Sư Phụ Shen chính là một bậc thầy Ninja là một cao thủ trong cao thủ mà ai ai cũng phải kính nể, không ai biết tên thật của ông ngoại trừ Shen, mọi người vẫn thường hay gọi ông là Dawn sư phụ (Dawn ở đây có nghĩa là bình minh). Người đàn ông trung niên kia thấy Shen bước vào gật đầu sau đó lấy chén trà trước mặt nhấp một ngụm nói: “mọi chuyện thế nào rồi? vẫn diễn ra tốt đẹp chứ?”

Shen gật đầu đáp: “mọi thứ vẫn ổn, ngoài trừ đệ tử phát hiện ra một người có tố chất rất tốt.”

“humm! vậy sao?”- Tỏ ra chút kinh ngạc, Dawn sư phụ cười nói: “là ai? Cậu ta có đặc điểm gì?”

Shen đáp: “cậu ta tên John, con đã xem qua tờ khai báo của cậu ta, khả năng đặc biệt không có, không có nhà nói chung là không có gì quá đặc biệt cho đến khi con phát hiện ra cậu ta nhận ra những điểm mấu chốt mà sư phụ ẩn dấu sau thử thách thứ nhất.”

Dawn sư phụ có chút ngạc nhiên nói: “có thể nhận ra chứng tỏ tư chất rất tốt, bây giờ đang thi thử thách thứ hai đúng chứ, đây sẽ là thử thách tốt nhất để chúng ta thấy được năng lực của cậu ta.”

Shen gật đầu nói: “Sư phụ còn dặn dò gì không?”

Dawn sư phụ gật đầu nói: “chuyện truy lùng con bé hồ ly kia thế nào rồi, có tin tức gì chưa?”

Shen lắc đầu xin lỗi nói: “Sư phụ tha thứ, sau cái đêm đó, tung tích của cô ta hoàn toàn biến mất, các đệ tử vẫn đang chia nhau đi truy lùng.”

“Ừm”-Dawn sư phụ đáp: “nếu phát hiện cô ta lập tức giết ngay, đừng để sống, nếu không nhất định sẽ có tai họa, Zed đạo này ta thấy nó rất lạ, con có thời gian cũng nên hỏi thăm nó.”

Shen thở dài nói: “Zed, cậu ta vốn xưa nay ít nói, lạnh nhạt với mọi người hơn nữa luôn luôn đối đầu với đệ tử, chắc chắn cậu ta sẽ không muốn sự quan tâm từ đệ tử đâu.”

Dawn sư phụ gật đầu rồi đưa tay ý bảo Shen rời đi, “khoan”- Đột nhiên Dawn sư phụ bảo Shen dừng lại, nói: “con bé Akali đó, ta thấy nó có vẻ có tình cảm với con, Shen con nên nhớ tương lai con sẽ là chủ nhân của hội chúng ta đừng bao giờ để tình cảm chi phối biết chưa.”

Một thoáng nét buồn bã xuất hiện trong mắt của Shen rồi nhanh chóng biến mất, anh ta gật đầu không nói gì sau đó rời khỏi phòng, ánh mắt nhìn về ngọn núi sau học viện lẩm bẩm nói: “xem ra đã đến giờ đội truy tìm tung tích đã xuất phát.”

Trở lại với John, sau khi chạy thật nhanh vào sâu trong núi, hắn dừng lại bên một tảng đá lớn thở hổn hển, hắn bắt đầu suy nghĩ: “thử thách thứ hai này không biết có ẩn dấu gì như thử thách đầu hay không? Hay đơn giản chỉ là chơi trò trốn và tìm đây.”

John nhìn vào ống tre hắn đang mang trên người, hắn thầm nghĩ: “những Ninja được phái đến để lấy các ống tre nhất định là những Ninja tinh anh của học viện, với kinh nghiệm của họ việc tìm ra mình nhất định không quá khó khăn. Nếu như đơn giản như vậy thì chẳng phải tất cả các Ninja ấy đều sẽ tìm ra những người như chúng ta sao? Như vậy thì sẽ chẳng có ai lọt qua được thử thách này. Rất cuộc là có ẩn ý gì đằng sau đây.”

John vẫn cố suy nghĩ nhưng chưa có lời giải hắn đành phải tiếp tục tiến đến phía trước ý định đơn giản chỉ là tìm ra nơi nào đó ẩn nấp rồi mới suy nghĩ tiếp vấn đề này. Cứ đi như vậy John cũng không biết mình đã đi được bao lâu đột nhiên hắn phát hiện trước mặt có một chiếc hang động nhỏ, bên trong có ánh sáng chiếu

ra, John suy nghĩ: “ ai ở trong đó được nhỉ, nếu là những người đang thực hiện thử thách giống mình thì không đời nào họ ngu đến mức lại đốt lửa để người khác biết mình ở đó được, còn nếu đó là những Ninja đang tìm những người như hắc thì quả thật không có từ gì để bình luận ngoài từ “rảnh” ra.”

John tò mò tiến lại gần cửa hang, hắc vẫn rất cẩn thận đề phòng mọi sự cố bất ngờ có thể xảy ra, cúi thấp người, len lỏi qua từng lùm cỏ tiến lại gần hang động, không một tiếng người nói chuyện nào từ trong đó phát ra, đôi lúc cũng nghe vào tiếng tí tách do củi cháy mà thôi.

“là ai ở ngoài đây? anh Zed đúng không?”- Giọng nói nhẹ nhàng pha chút lo lắng từ bên trong truyền ra.

John nhận ra giọng nói này, hắc đứng thẳng người dậy tiến vào bên trong hang cười nói: “ là tôi”

Người con gái xinh đẹp bên trong hang kia có chín chiếc đuôi, cùng với đôi tai trên đầu, còn là ai nữa đây ngoài Ahri.

Ahri kinh ngạc nhìn John nói: “ là anh! Sao anh lại tìm được đến đây?”

John cười nói: “ chỉ là tình cờ mà thôi, mà sao cô lại ở đây? Không lẽ nơi này là nơi cô ở sao?”

Ahri biết hắc là người tốt, không hề có ý gì với cô nên cũng bớt chút lo lắng nói: “ cũng không hắc, đây chỉ là nơi ở tạm thời thôi.”

John ngồi bên đống lửa hỏi: “ Ahri này, cô có thể nói cho tôi biết tại sao cô bị người ta truy đuổi rồi ra tay ác độc như thế được chứ?”

Ahri buồn rầu nói: “ anh muốn biết sao?”

John gật đầu. Ahri thấy thế nên bắt đầu kể: “ chuyện xảy ra cách đây hơn ba tháng trước lúc ấy tôi vô tình tiến lại gần một người đàn ông đàn bị bao vây trong một trường ma thuật kì lạ sau đó sự sống của ông ta bắt đầu truyền sang tôi, cả cơ thể lúc ấy bắt đầu biến đổi, trở thành con người giống thế này, lúc ấy tôi vô cùng vui sướng rồi đi khắp nơi tại vùng đất này. Thế nhưng mọi thứ không như tôi tưởng tượng trước đó, những người ở đây gọi tôi là quái vật, ác quỷ xua đuổi tôi. Chưa dừng lại ở đó người đàn ông truyền sự sống ấy qua cho tôi lại là một Ninja trong hội Kinkou tại Ionia này đang làm nhiệm vụ, họ bắt đầu tìm ra manh mối và truy sát tôi nhằm báo thù. Sau đó tôi gặp Zed anh ấy tuy bề ngoài rất lạnh lùng nhưng ở bên anh ấy tôi nhận ra con người thật bên trong, anh ấy rất tốt, quan tâm đến tôi thật sự.”

John giật mình: “ hóa ra cô bị thương lần trước chính là do những Ninja gây nên, nhưng Zed anh ấy cũng là một Ninja mà...”

Ahri gật đầu nói: “ đúng vậy lúc biết anh ấy là một Ninja trong số họ tôi vô cùng sợ hãi nhưng chính anh ấy đã thề rằng sẽ không bao giờ làm tổn hại đến tôi, tôi tin anh ấy, tôi nghe nhiều người bảo Zed là tên lạnh lùng, và có ác cam với nhiều người nhưng đối với tôi anh ấy rất tốt.”

John mỉm cười gật đầu đáp: “ tôi cũng giống cô, từ lần đầu tiên gặp anh ta tôi cũng có một cảm giác rằng cái vẻ lạnh lùng bên ngoài đơn giản chỉ là vỏ bọc mà thôi.”

Ahri mỉm cười xinh đẹp gật đầu.

“Ahri chúng ta phải đi mau, nơi này không an toàn nữa rồi”- Đột nhiên Zed từ bên ngoài vội vàng bước vào trong. Khi thấy John đang ngồi bên trong thì kinh ngạc cực độ, kiểm trên tay lập tức sẵn sàng: “ lại là người? Sao người tìm được đến đây?”

John đứng dậy, lần này hắc đã chuẩn bị kĩ, không để anh ta đánh lên mình một lần nữa, hắc nói: “ tôi chỉ vô tình tìm được nơi này thôi, Zed, tôi đã biết tất cả mọi chuyện từ Ahri rồi, anh hãy tin tôi, tôi không hề có ý hại hai người.”

“không có ý hại?”-Zed phẫn nộ nói: “ người nói thế nghe lọt lỗ tai được sao? Hiện tại người đang thực hiện thử thách để gia nhập học viện, thử thách thứ hai này các Ninja giỏi nhất trong việc truy lùng tung tích sẽ tiến vào khu rừng này, người nghĩ người không để lại bất cứ dấu vết nào sao? Họ sẽ nhanh chóng tìm đến đây thôi.”

John lúc này mới thực sự tỉnh ngộ, hắn thật quá sơ ý không nghĩ đến chuyện này. Ahri ở bên cạnh tiến lại gần cầm Zed nói: “ Zed, anh ấy không có ý xấu đâu, Ahri tin là vậy, không phải anh nói anh luôn tin Ahri sao? Cất vũ khí đi.”

Zed nhìn sang Ahri sau đó hai lưỡi kiếm trên tay lập tức thu lại hắn nhìn John nói: “ nếu Ahri đã nói người không phải kẻ xấu thì ta tin là vậy, nhưng tốt nhất người nên đi đi, các Ninja khác sẽ nhanh chóng lần theo dấu vết bắt được người thôi.”

John gật đầu nói: “ hai người cũng cẩn thận, chuyện của hai người ta sẽ không nói cho ai biết cả, hãy tin ta, Zed anh vốn là đứa trẻ mồ côi, tôi cũng không khác gì anh, nên rất hiểu cảm giác của anh lúc này, Ahri là cô gái tốt cô ấy sẽ lấp đi phần đã mất trong tim anh, hãy bảo vệ cho cô ấy thật tốt.”

Nghe những lời ấy Zed đột nhiên chấn động hắn chần chờ một lúc rồi nói: “ cảm ơn người đã cứu cô ấy lúc ở trong rừng.”

John mỉm cười nói: “ cũng không hấn là cứu gì, tôi chỉ tình cờ phát hiện cô ấy đang bị thương nặng mà thôi, được rồi tôi đi trước đây.”

“khoan”- Zed đột nhiên ngăn John lại nói: “ hãy nhớ những thứ kẻ địch cần có chưa chắc ta cũng cần có, mất đi đôi khi kết thúc nhưng đó cũng là con đường. Hãy cẩn thận.”

John không hiểu lắm những lời Zed vừa nói, hắn gật đầu một cái rồi nhanh chóng chạy đi.

Ahri đứng bên cạnh thắc mắc hỏi: “ vừa nãy sao anh không giúp cậu ấy vượt qua thử thách lần này?”

Zed lắc đầu nói: “ thử thách nên để cậu ta tự vượt qua, khi đó mới thể hiện cậu ta là một Ninja chân chính, ta chỉ có thể gợi ý như vậy, còn phải xem ngộ tính của cậu ấy nữa, được rồi chúng ta rời khỏi đây thôi, nơi này không an toàn.”

Nói xong Zed rút từ trong người ra hai quả bom màu đen ném vào bên trong hang lập tức cả hang sập xuống, không một tiếng động. Zed nói: “ như vậy hiện tại nơi này sẽ không còn chút dấu vết hay mùi vị của chúng ta để các Ninja truy tìm kia có thể lần ra, đi thôi.”

John sau khi chia tay với Ahri và Zed thì ngay lập tức cố sức chạy thật nhanh hi vọng không làm liên lụy hai người họ.

“vù...vù...”-tiếng gió reo rít qua các cành cây.

Sắc mặt John đột nhiên trở nên tái đi, hắn thầm kêu than: “ nguy rồi, mình đã bị phát hiện.”

13. Q.1 - Chương 13: Vượt Qua Thử Thách

“bịch”- Tiếng chạm đất của một người từ trên cao rơi xuống, John sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn người vừa đến. Hắn nhận ra đó là một nữ Ninja. Khuôn mặt che đi một nửa chỉ để lộ ra mỗi đôi mắt sắc bén như cú vào buổi đêm. Trang phục của cô ấy cũng vô cùng cuốn hút, đôi chân dài để lộ ra khiến cho hắn hơi ửng đỏ mặt nhưng nhìn thấy đôi liềm trên tay thì mọi ý nghĩ dù là nhỏ nhất cũng bị dập tắt.

John cố gắng nặn ra nụ cười nói: “ có phải cô là Akali không? Được xem là mỹ nhân của học viện Ninja.”

Cô gái Ninja đó chính thực là Akali, điều này ai cũng có thể dễ dàng nhận ra qua trang phục quá đặc biệt quá quen thuộc kia, Akali vẫn lạnh nhạt nói: “ cậu nghĩ nói những lời đó là tôi sẽ không ra tay sao? Cho dù cậu là bạn của Kennen nhưng tôi tin chắc cậu ấy cũng không trách tôi nếu có lỡ tay làm cậu bị thương.”

John đưa hai tay lên trước miệng thì cứ nói, nhằm câu kéo thời gian để cái đầu kia suy nghĩ cách thoát: “ không không, tôi đâu có ý đó, hiện tại chúng ta đang thực hiện thử thách, đây cũng là nhiệm vụ của cô đúng không.”

Akali hừ một tiếng đáp: “ xem ra cậu cũng là người biết lý lẽ, nhưng thật tiếc là cậu đã gặp tôi, thôi thì 5 năm sau hãy quay lại ghi danh hi vọng lúc đấy thử thách sẽ đơn giản hơn thế này.”

John kì lạ hỏi ngược lại: “ vậy không lẽ những lần trước thử thách đơn giản hơn thế này sao?”

Akali gật đầu đáp: “ đúng vậy thử thách lần trước đơn giản hơn thế này nhiều, năm nay không hiểu sao sự phụ lại ra những thử thách khó đến thế.”

John cảm thấy việc đánh trống lảng của mình đã thành công, chân trái bước về sau một bước, tiếp đến là chân phải. Rồi nhanh như chớp đã chạy mất dấu. Akali nhìn bóng lưng hần biến mất cười một tiếng nói: “ John à, sao đầu óc cậu đơn giản vậy? tưởng dễ trốn khỏi tôi vậy sao?”

Nói rồi Akali đột nhiên biến mất tại vị trí, chỉ để lại những tiếng gió rít vù vù.

John đang chạy thật nhanh, đầu không hề dám nhìn lại đằng sau hần cứ nghĩ mình đã thoát được Akali nhưng đó lại là suy nghĩ sai lầm, Akali như một bóng đêm xuất hiện ngay trước mặt hần đáp một cước khiến hần ngã lăn ra đất đau đớn ôm ngực.

John cố sức gượng dậy, hần biết có chạy cũng không thoát được một Ninja, cầm chiếc ống tre đang đeo bên hông bỏ vào trong ngực, hết cách rồi thì chỉ có đánh, đánh không lại cũng phải đánh.

Akali cười nhẹ kinh ngạc nói: “sao! Cậu không có ý định bỏ chạy nữa sao? Đánh nhau với tôi không thắng được đâu.”

John lắc lắc đầu cho tỉnh lại sau cú đá đau đớn vừa rồi, hần đáp: “ chạy cũng không thoát chi bằng đánh nhau với cô sao, đánh không lại thì không còn gì tiếc nuối cả.”

Akali vỗ tay nói: “ khá khen cho tinh thần của cậu, Kennen quả nhiên có mắt có thể kết bạn được với một người như cậu cũng không tệ, được rồi đến đây.”

John lúc này có cảm giác như trở lại quá khứ trước kia còn ở Shadow Isles, lúc đấy ngày nào hần cũng cùng Elise đánh tay đôi, và lần nào cũng bị cô ấy cho đo ván nằm đất, cả người sưng tấy cả lên.

“a”- John hét lên một tiếng rõ to, khiến khu rừng đột nhiên rung động, hần lao đến Akali, liên hoàn cước tung ra, Akali dễ dàng né được, liên hoàn đâm tung ra cô ấy lại dễ dàng đỡ được, lùi lại một bước Akali cười nhẹ nói: “ cũng không tệ rất có lực, hơn hần những người bình thường khác, nào tiếp tục, để coi cậu giữ được ống tre kia lâu đến mức nào.”

John hít sâu một hơi lại lao lên, hàng trăm thứ vũ lướt qua đầu hần, tất nhiên đó chỉ là mấy thứ vũ mèo cào, chó nhảy nhất thời nghĩ ra mà thôi. Akali bộ dáng như đang chơi đùa với hần vậy, cô xoay người đạp vào cây lộn ngược ra sau lưng John sau đó tiến nhanh lại siết lấy cổ hần nói: “ thế nào? Bây giờ cậu tự nguyện đưa hay là tôi dùng vũ lực để lấy.”

Cả khuôn mặt hần đỏ lên, khuôn mặt đỏ không phải vì Akali đang đứng sát hần một cái gì đó đàn hồi đang chạm vào da hần mà đỏ mặt ở đây là vì hần đang nghẹt...thở. Cố gắng mở miệng nói: “ Shen có bảo chỉ cần bảo vệ được ống tre có cất giữ tờ giấy ghi danh thì có thể làm mọi thứ đúng không.”

Akali gật đầu đáp: “ đúng là như vậy nhưng bây giờ cậu nghĩ có thể thoát khỏi tay tôi sao? Dù có làm gì đi nữa thì cũng không tránh được việc tờ giấy kia nằm trong tay tôi đâu.”

John hít một hơi thật sâu nói: “ Akali xin lỗi cô nhé, đây chỉ là do tình thế bất buộc mà thôi.....”

Nói rồi hần đột nhiên vòng hai tay ra đằng sau bóp thật mạnh vào hông của Akali khiến cả người của cô ấy đột nhiên run lên như điện chạy ngang. Một cảm giác kì lạ đây đàn tính truyền vào đôi tay hần. Akali lập tức buông hần ra lùi lại mấy bước nhìn hần với ánh mắt đầy tức giận nói: “ người.....sao người dám làm điều đó.”

Khuôn mặt John đỏ bừng bừng như lửa đốt, đây là việc đầu tiên hần làm từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay a, hần ngượng ngùng nói: “ xin lỗi cô, chỉ là tình thế bất buộc mà thôi...”

Akali đôi mắt như muốn bốc lửa lập tức hét lớn: “ Chuẩn bị tiếp chiêu đi, tôi không thể tha thứ cho hành động đó của cậu được.”

John run lên đưa tay ra trước, hai lòng bàn tay xòe ra hấn nói: “ cô đừng đến đây nếu không tôi sẽ xài tuyệt chiêu đấy, Akali à, cô cứ làm như chưa thấy tôi đi...đừng gây khó dễ cho tôi nữa.”

“không!”- Akali nhìn đôi tay hấn đột nhiên có một hình ảnh chạy nhanh qua đầu cô khiến cả người cô run lên, hai má ửng hồng nhẹ nhẹ nói: “ cậu đừng làm những trò bĩ ỉ như vậy nữa, đây là nhiệm vụ và Ninja phải có nghĩa vụ chấp hành, hãy giao ống tre kia ra đây bằng không đừng trách tôi.”

John thật sự khó xử, hấn làm những hành động bĩ ỉ đến thế này đơn giản cũng chỉ vì muốn gia nhập học viện Ninja nhanh chóng học tập rồi hoàn thành lời hứa 3 năm của mình mà thôi, bây giờ ống tre như sinh mạng của hấn tuyệt đối không thể giao ra.

Thấy John vẫn kiên quyết không giao nộp, Akali vung hai cây liềm lên hét lớn: “ vậy tôi sẽ cho cậu thấy thế nào là vũ điệu bóng đêm.”

Akali như hòa vào cùng màn đêm biến mất không thể nhìn thấy, lúc John chưa kịp nhận ra điều gì thì từ đằng sau một cú đá cực mạnh đập đến khiến hấn đau đớn ngã lăn ra đất. Chưa dừng lại ở đó, một chiếc liềm từ đâu bay đến cắt đường khá sâu trên chiếc áo suýt tí nữa là đã chạm vào da.

John bật dậy lau đi mồ hôi trên mặt hấn cô gắng vận dụng Thính giác và thị giác cực nhạy của mình để đoán cử động của Akali trong bóng đêm, thế nhưng một Ninja như cô để một người như John phát hiện thì thật quá đáng buồn. Akali cứ như một u linh trong khu rừng hết từ bên trái đánh sang rồi đến từ bên phải đánh sang khiến John bị đánh cho tơi tả cả người bị đầy thương tích.

John lúc này nằm trên mặt đất, cái cảm giác này thật là quen à, trước đây hấn chẳng phải cũng thường xuyên bị Elise đánh cho đến mức nằm dài trên đất đó sao! John đột nhiên cười to cười rất to đến mức chấn động khiến nhiều thú vật phải bay chạy tán loạn

Akali hiện ra trước mặt hấn cô nhìn bộ dáng tơi tả kia có chút hối hận nói: “ có lẽ ta đã ra tay quá nặng rồi, dù sao anh ta cũng chỉ là một người bình thường.”

John mở mắt nhìn Akali trước mặt cười nói: “ cô giỏi lắm, xứng đáng là một Ninja xuất sắc, tôi đánh không lại ha....ha....đánh hay lắm....đánh hay lắm....”

Akali đột nhiên cảm thấy sợ hãi cô biết trong lúc đánh hấn cô cũng kèm vào đó cả sự tức giận trước đó hấn dám sàm sỡ mình.Bây giờ John bị đến đến mức cười lớn như một tên điên như thế khiến cô cảm thấy rất áy náy: “ này cậu không sao chứ? Nếu lúc đầu cậu chịu trao ống tre cho tôi thì đã không thể thảm thế này.”

John nhìn Akali đôi mắt đột nhiên dần nhắm lại, hơi thở bắt đầu dừng lại.....

Akali đột nhiên hốt hoảng tiến lại gần hấn nói: “ này.....này.....tĩnh lại....cậu đừng làm tôi sợ đấy..... này đừng có chết....này.....này....”

Khuôn mặt Akali đột nhiên tím lại cô hoảng sợ vô cùng đây là lần đầu tiên cô ra tay với một người bình thường lại mạnh đến thế, Akali vô cùng hối hận liên tục lung lay John.

“bụp”- Đôi mắt John đột nhiên mở ra, hấn bật dậy cực nhanh xoay người khổng chế Akali, cả người đề lên người cô, John nhanh tay cầm lấy chiếc liềm của Akali để lên cổ cô nói: “ sao? Bị lừa rồi nhé, cô thua tôi rồi.”

Akali vẫn còn ngơ ngác, đây là lần đầu tiên có kẻ dám ngồi lên người cô, nhưng rất nhanh chóng Akali đã lấy lại tinh thần quát lên: “ cậu lừa tôi?”

John cười cười nói: “ đánh trực diện thì không lại cô, đành phải dùng chút tiểu xảo, cô bây giờ đã bị tôi khổng chế, cô thua rồi.”

Akali nhếch môi cười nói: “ cậu nghĩ như vậy là thắng tôi sao? Xem thường tôi quá rồi đấy.”

Lời nói ấy John còn chưa kịp tiếp thu thì đột nhiên “bùm” một tiếng,cả người Akali hóa thành một gốc cây, John ngơ ngác như nai vàng, Akali từ bên phải lao đến xoay người tung một cước cực mạnh đá hấn văng một gốc cây cạnh đó rồi rơi xuống cứ như một cục thịt vậy.

Akali nói: “ khá khen cho cậu là có thể khiến tôi gặp nhiều rắc rối đến vậy, nhưng cũng nên kết thúc rồi, trời cũng sắp sáng, dù có muốn hay không tôi vẫn sẽ lấy ống tre bên trong người của cậu.

John lăn lộn trên mặt đất hần đầu đón đến nỗi không thể nói nên lời, đột nhiên hần nhớ lại những gì Zed đã nói lúc trước: “hãy nhớ những thứ kẻ địch cần có chưa chắc ta cũng cần có, mất đi đôi khi kết thúc nhưng đó cũng là con đường.”

“kẻ địch cần có chúng ta thì không cần có, thứ mất đi sẽ dẫn chúng ta đến con đường khác...ha....ha....hiểu rồi....hiểu rồi....”- John đột nhiên lẩm bẩm những từ đó rồi cười lớn khiến Akali phải nhíu mày lại.

John dựa vào gốc cây sau đó đem ống tre kia ra cười nói: “ cô cần thứ này đúng không?”

Akali gật đầu không nói.

John cười cười, lấy từ trong người ra một vật dụng mỗi lửa khi còn ở trên tàu Miss Fortune kiếm được, một ngọn lửa nhanh chóng xuất hiện, Akali kinh ngạc hỏi: “ cậu định làm gì?”

John nhìn vào ống tre cười nói: “ thứ kẻ địch có chưa chắc là thứ ta cần có,cái cô muốn chính là thứ này thì việc gì tôi phải giữ nó lại, đốt đi có phải tốt hơn không.”

Akali không kịp ngăn cản, cả ống tre đã bị John ột mỗi lửa đốt đi, Akali khó hiểu hỏi: “ cậu hành động như vậy là sao? Nếu tờ giấy ghi danh ấy mất đi thì anh cũng mất luôn cả tư cách để tham gia thử thách đấy.”

John đứng dậy nói: “ giữa việc để cô lấy nó đi và việc tôi đốt nó thì có khác gì nhau đâu, cũng mất cả thôi mà.”

Akali thở dài sau đó bỏ đi.

John mỉm cười nhìn vào ống tre đang bị ngọn lửa bùng bùng thiêu cháy, hần lẩm bẩm: “ tôi đặt cược cả vào anh đấy Zed.”

Một ngày mới bắt đầu, ánh nắng ban mai chiếu rọi, một kí ức mới. một khởi đầu mới, nhắc mọi người quên hết đi mọi quá khứ đau buồn, bỏ lại sau lưng và rời xa những thứ thương tâm.

Sau cuộc chiến đêm qua với Akali, John cảm thấy khá mệt mỏi, hần quyết định ngủ lại trong rừng một đêm, vào đúng ánh mặt trời đầu tiên ló dạng John bắt đầu xuống núi. Dén dưới chân núi có ba bóng người đã đứng đó sẵn, Akali, Kennen và Shen.

Khi thấy John xuất hiện Kennen lập tức chạy đến hỏi: “ John.....John....sao rồi....sao rồi.....cậu có vượt qua thử thách không? ống tre đâu.”

John cười cười không đáp tiến lại đứng đôi diện với Shen,và Akali. Ánh mắt Akali nhìn hần có chút kì lạ nhớ đến đêm qua lại vừa có chút tức giận nhưng lại vừa có chút gì đó ngượng ngùng. Shen nhìn John hỏi: “ ống tre của cậu đâu cho tôi xem.”

John lắc đầu nói: “ không có, đêm qua tôi đã tự tay đốt nó đi rồi.”

Kennen giật mình nói: “ John sao cậu lại làm vậy? như vậy cậu sẽ mất tư cách tham gia thử thách đấy? tại sao vậy?”

Shen khi nghe hần nói vậy bỗng nhiên giật mình vội nói: “ hãy cho tôi biết lý do vì sao cậu lại đốt nó đi?”

John lập tức đáp: “ Thử thách lần này là một thử thách để xem ai có khả năng bảo quản văn kiện tài liệu quan trọng nhất nhưng mục đích của nó không phải như vậy, mục đích của nó là để xem ai có đủ can đảm đem thứ quan trọng mà người nào cũng muốn lấy kia phá hủy đi mà thôi.”

Akali, Kennen và Shen đều tròn mắt kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc của họ lại khác nhau, nếu với Akali và Kennen thì sự kinh ngạc nằm ở chỗ liều lĩnh và tin vào bản thân. Còn với Shen thì khác hần kinh ngạc đơn giản vì John đã tìm ra được mục đích đằng sau thử thách thứ hai này. Shen đáp: “ cậu đã đúng, thử thách này mục đích là như vậy?”

Akali vội hỏi: “ Anh Shen như vậy là sao? Em và Kennen hoàn toàn không hiểu.”

Shen lập tức giải thích: “ Một Ninja đôi lúc cũng phải thực hiện những nhiệm vụ như đi trao các loại văn kiện tài liệu cơ mật liên quan đến an nguy của một quốc gia, một gia tộc. Giả sử như Ninja đó bị kẻ địch bao vây và cố sức để lấy cho bằng được văn kiện quan trọng kia thì sao? Nếu đã là Ninja thì phải nghĩ xa hơn về vấn đề mạng sống, thứ kẻ địch cần chính là văn kiện quan trọng nếu để thứ đó lọt vào tay của kẻ

địch, an nguy của cả quốc gia, dân tộc sẽ bị nguy hiểm. Đến lúc đó ta phải làm thế nào? Hai tay dang cho kẻ địch hay liệu chết bảo vệ nó? Câu trả lời là không bởi vì sao? Khi bị bao vây không có đường nào để thoát cả, lúc đó ta phải quyết định, giữ lại văn kiện hay thiêu hủy nó, một Ninja biết suy nghĩ sẽ lựa chọn thiêu hủy nó để bảo vệ cho đất nước cho dân tộc của mình.”

Akali gật gật đầu xoay nhìn John, những vết bầm tím trên mặt hấn vẫn chưa khỏi, cô cảm thấy có chút lỗi lầm. Kennen thì sung sướng không gì tả nổi cậu ta chạy đến bên cạnh John hai mắt tròn xoe long lanh hâm mộ nói: “ John cậu thật tuyệt vời...có thể tìm ra điều ẩn ý chứa sau thử thách thứ hai này thậm chí thử thách đầu tiên cậu cũng tìm ra, tôi hâm mộ cậu quá.”

John gãi đầu cười cười, Shen tiến lại vỗ vai hấn nói: “ cậu thực sự rất giỏi, khiến tôi kinh ngạc rất nhiều.”

John nhìn xung quanh kì lạ hỏi: “ nhưng sao này giờ tôi không thấy ai khác ngoài tôi vậy?”

Akali đáp: “ đơn giản vì họ đã bị loại cả rồi.”

“loại?”- John mắt chữ A mồm chữ O nói: “ không lẽ không có ai vượt qua thử thách này sao?”

Shen gật đầu: “ đúng là không có ai ngoài cậu.”

Kennen nhảy nhót lên sung sướng nói: “ nếu vậy thì thử thách thứ ba đầu cần cậu ấy làm đúng không anh Shen. Thế là cậu ấy đã trở thành học viên của Học viện Ninja rồi.”

Shen chưa kịp trả lời thì từ đằng sau lưng một tiếng nói vang lên: “ ai bảo không cần thực hiện thử thách thứ ba.”

14. Q.1 - Chương 14: Thử Thách Thứ Ba

Shen, Akali và Kennen quay lại nhìn họ nhận ra người đang đi đến, cả ba lập tức cúi đầu chào, Kennen thấy John không chào liền lấy cánh tay nhỏ nhắn của mình kéo kéo áo hấn nói: “ cậu không được thất lễ với Dawn sư phụ, chào đi”

Dawn sư phụ đưa tay nhìn vào John cười nói: “ không cần thiết phải như vậy đâu, cậu là John đúng chứ.”

John gật đầu, sau đó Dawn sư phụ tiến lại gần vỗ vỗ vai hấn nói: “ khá lắm, lần thử thách vô cùng khó khăn vậy mà cậu vẫn vượt qua được, thực sự làm ta rất kinh ngạc, tuy nhiên luật lệ vẫn là luật lệ, vẫn còn thử thách thứ ba phía trước, không biết cậu có dám thực hiện hay không?”

John không chút suy nghĩ gật đầu. Dawn sư phụ cười lên ha hả nói: “ tốt...tốt....một thanh niên trẻ tuổi như cậu cần phải có nhiệt huyết bùng cháy như thế, được rồi vậy ta sẽ đích thân công bố thử thách thứ ba cho cậu biết.”

John, Shen, Akali và Kennen bắt đầu chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ.

“hãy đến Pháo Đài Celestial.”- Dawn sư phụ giọng nói và điệu bộ vô cùng bình thường tuy nhiên khi mỗi câu chữ lọt vào tai ba người Shen Akali và Kennen họ lập tức giật mình, Kennen nói: “ sư phụ! Sao có thể được, nơi đó rất nguy hiểm John cậu ấy không thể?”

Akali cũng nói thêm: “ đúng vậy sư phụ, không phải người đã nói với chúng đệ tử tuyệt đối không được vào đấy hay sao? Nơi đó quá nguy hiểm với cậu ấy.”

John biết nơi đó là đâu, Pháo đài Celestial là nơi ở của Nữ Chúa Bóng Tối- Syndra, theo một số người sống ở đây cô ấy ít khi ra khỏi tòa lâu đài của mình, nhưng sức mạnh mà cô ấy nắm giữ thực sự rất lợi hại, lợi hại đến mức Dawn sư phụ cũng không dám làm gì cô ấy.

Dawn sư phụ bỏ ngoài tai những lời nói của Akali và Kennen, ông ta nhìn chăm chăm vào John hỏi lại: “ thế nào cậu quyết định thực hiện thử thách thứ ba này chứ?”

John gật đầu bất chấp sự phản đối của Kennen: “ không được John, nơi đấy quá nguy hiểm.”

Kennen vội xoay sang nhìn Dawn sư phụ nói: “sư phụ có thể cho cậu ấy thử thách khác được không?”

Dawn sư phụ nhìn Kennen sắc mặt có chút không vui nói: “đây là thử thách cuối cùng, nếu không thể vượt qua thử thách này làm sao có đủ tư cách làm học viên của học viện chúng ta.”

Kennen cúi đầu, John thấy vậy an ủi: “không sao đâu, mạng của tôi rất lớn, không dễ chết được, Dawn sư phụ không biết cụ thể thử thách mà người muốn tôi làm là gì?”

Dawn sư phụ gật đầu nói: “bên trong Pháo Đài Celestial có một người phụ nữ, chắc cậu cũng biết đây là ai đúng không, cô ta là Syndra, nhiệm vụ lần này không quá khó khăn chỉ cần cậu gặp và đưa cái này cho cô ta là được.”

Dawn sư phụ ấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ hình vuông, John vừa cầm vào nó lập tức cảm thấy có một cảm giác gì đó rất khác lạ, giống như một cảm giác của sự chết chóc vậy. Dawn sư phụ nói tiếp: “Thực chất đây là một nhiệm vụ của người khác nhờ Ninja như chúng ta thực hiện, tuy nhiên khi người đó vừa gửi vật này thì đã qua đời, đây có lẽ là thử thách tốt nhất để xem thực lực của cậu thế nào.”

Shen nghe vậy đột nhiên nói: “sư phụ vậy sao trước giờ không nghe sư phụ nhắc đến vật này? Còn nữa nơi ấy quá nguy hiểm đối với một người chưa được huấn luyện như cậu ta, liệu có...”

Dawn sư phụ xoay nhìn Shen nói: “con định chất vấn ta sao? Ta đã bảo rồi, đây là nhiệm vụ cũng chính là di nguyện của người đã chết khi giao chiếc hộp lại cho ta, ta cũng không rõ bên trong có thứ gì, bởi lẽ nó đã được bảo vệ bởi một lớp phong ấn.”

John gật đầu nói: “vậy để tôi thực hiện thử thách cuối cùng này chỉ cần đưa nó cho Syndra thôi đúng không? Không có ẩn ý gì sau thử thách thứ ba này chứ?”

Dawn sư phụ cười ha hả nói: “không có gì cả, đơn giản chỉ là đem nó giao cho cô ta mà thôi, rất đơn giản mà.”

John gật đầu sau đó lập tức rời đi, hướng đến Pháo Đài bay Celestial.

Dawn sư phụ nhìn bóng dáng John đang dần biến mất thì đột nhiên trong mắt hiện lên một chút gì đó là lạ. Ông nhanh chóng rời đi. Kennen lo lắng nói: “nơi đó rất nguy hiểm, đã từng có vài đệ tử của học viện vì quá tò mò mà đến đó sau đấy không một ai trở ra, liệu John có....”

Akali ngồi xuống bên cạnh Kennen vỗ vai an ủi nói: “cậu yên tâm, đêm qua tớ đã giao đấu với cậu ta, có thể về cách chiến đấu cậu ấy không bằng những Ninja như chúng ta nhưng đầu óc của cậu ấy là vô cùng lạnh lợi, nhất định sẽ không có chuyện gì cả đâu.”

Shen cũng nói tiếp: “đúng vậy. Không hiểu sao qua hai thử thách anh lại có một lòng tin với cậu ta, Kennen em yên tâm, cậu ấy sẽ không sao đâu.”

Kennen nắm chặt tay nói: “nếu cậu ấy có mệnh hệ gì, em nhất định cho cả tòa lâu đài đó chìm ngập trong sấm sét.”

Trở lại với John của chúng ta.

Sau khi rời khỏi học viện hắn chạy một mạch đến Pháo đài bay Celestial, bước đi theo con đường mòn xuyên qua cánh rừng nhỏ trước mặt, hắn đã nhanh chóng đứng trước cánh cửa lâu đài. Cả một lâu đài to lớn nhưng không có một bóng người, thậm chí cả thú vật, con trùng cũng không có. Tòa lâu đài tỏa ra một luồng không khí ảm ảm hiện hiện đầy rừng rợn, một màu sắc đen tối nhanh chóng bao trùm cả một khu vực lớn xung quanh.

John tiến lại gần cánh cửa, đôi tay hắn chưa chạm gì vào cánh cửa đó, đột ngột vài tiếng, cánh cửa kia đột nhiên mở ra trước mặt hắn. John cảm thấy có chút gì đó rừng rợn, hắn cố gắng hít một hơi thật sâu trấn áp toàn bộ nỗi sợ trong lòng, sau đó bước vào. Đập vào mắt hắn là một khung cảnh trắng lè của một tòa lâu đài nguy nga, thế nhưng kì lạ ở chỗ trong này hoàn toàn trống rỗng, không có người, không có bất cứ một vật dụng đồ đạc gì.

John bước đến trước vài bước thì “ầm” một tiếng, cánh cửa ra vào sau lưng hắn đột nhiên đóng chặt lại. John chạy đến cố sức mở ra nhưng không được, giống như bị khóa chặt lại vậy.

Hắn xoay người tiếp tục tiến đến trước. “xì...xì...”- John nhận thấy dưới chân của mình đang xuất hiện một luồng ma pháp hắc ám đang tập trung lại, không gian đó đang bắt đầu vặn xoắn, John linh cảm thấy điều không hay ngay tức khắc nhảy sang một bên. “ ầm” một tiếng tại nơi đó một quả cầu hắc ám to bằng cái đầu người xuất hiện, dư chấn của năng lượng kia làm gạch xung quanh đó nứt vỡ. John thầm kêu mình may mắn tránh được

“kẻ ngu xuẩn nào dám vào lâu đài của ta?”- Một giọng nói phụ nữ vang lên kế tiếp đó, một bóng đen bắt đầu xuất hiện, bóng đen kia dần hiện ngay trước mắt John, một cô gái trong trang phục đồ đen, chiếc váy ngắn để lộ đôi chân thon dài, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng vô cảm, và càng đặc biệt hơn cô ta đang lơ lửng trên không cách mặt đất chừng ba mét, ba quả cầu đen đang bay lơ lửng xung quanh người cô ta.

John lập tức đứng lên nói: “ cô là Syndra đúng chứ? Tôi đến để trao cho cô một thứ.”

“Trao đồ vật ư? Cho dù có như vậy việc ngươi dám vào lâu đài này thì sẽ không thể nào sống được, chịu chết đi.”- Syndra lập tức tung ma pháp những quả cầu hắc ám được cô điều khiển trên tay vô cùng thuần thục, có đảo qua đảo lại tấn công dồn dập John.

John vừa tránh vừa nói: “ tôi đến chỉ để trao vật này mà thôi chứ không có ý gì khác.”

Syndra nhìn bộ dáng hắn sau đó ngừng tấn công ma pháp lại nói: “ đưa đây! Việc giết ngươi từ từ giải quyết cũng không muộn.”

John lấy từ trong túi áo ra chiếc hộp mà Dawn sư phụ đã giao đưa cho cô ấy. Syndra sau khi cầm vào chiếc hộp đôi mắt của cô đột nhiên nhú lại, lớp phong ấn bên ngoài lập tức bị phá bỏ, mở nắp hộp lên một luồng ánh sáng tím bắt đầu tỏa sáng, Syndra kinh ngạc nở nụ cười nói: “ là nó...cuối cùng ta cũng tìm được nó.”

Syndra nhìn viên ngọc màu tím đặt trong hộp vui mừng khôn tả, cô ấy nhanh chóng cầm lấy viên ngọc lên thì lúc này dị biến đột nhiên phát sinh, Từ trong chiếc hộp một con rắn độc nhỏ bắn đến như tia chớp cắn vào ngực Syndra. Không hề có chút phòng bị Syndra bị con rắn độc cắn ngay lập tức ngã gục xuống. John hai mắt mở to kinh ngạc hốt hoảng chạy đến đỡ lấy cô, con rắn độc sau khi cắn Syndra thì ngay tức khắc hóa thành một đồng tro không chút dấu vết.

Khuôn mặt Syndra lúc này đột nhiên trắng bệch, mũi chảy máu, hai lỗ tai bắt đầu có dấu hiệu xuất huyết. Syndra nhìn John cánh tay bóp chặt vào cổ hắn cảm tức nói: “ ngươi lừa ta.....ngươi dám....hạ độc...”

John lắc đầu nói: “ không....tôi không biết gì cả....tôi....tôi không muốn làm hại cô....tôi không biết trong chiếc hộp ấy có rắn độc...”

Chất độc nhanh chóng phát tác khiến toàn thân cô uể oải, cánh tay không còn chút sức lực.

Syndra đẩy hắn ra một bên cô sức đứng dậy nhưng không thể, cô nói cứ như khóc: “ không ngờ Syndra ta hôm nay lại chết như thế này...ta không phục....ta không phục...”

John lần nữa tiến lại cạnh Syndra hắn thấy tại vết thương bị rắn cắn chất độc đang lan ra rất nhanh chóng, khuôn mặt của Syndra lúc này nhợt nhạt như người sắp chết vậy. John cảm thấy mình thật có lỗi, hắn đã gián tiếp khiến cô ấy như thế này. John nói: “ đừng chết....tôi sẽ cứu cô....hãy tin tôi những việc này tôi không hề hay biết gì cả....tôi sẽ cứu cô....”

Syndra tức giận nhưng bây giờ toàn thân cô vô lực không thể làm gì cô nói trong một mõi: “ cút đi....đừng chạm vào người ta....cút...”

John mặc kệ những lời nói của Syndra hắn bắt đầu suy nghĩ cách cứu cô nhưng không có cách nào trừ một cách là hút lấy máu độc. John hít một hơi thật sâu sau đó cúi người, đặt môi của hắn lên miệng vết thương tại ngực của Syndra mà bắt đầu hút lấy chất độc ra.

“không...đừng....đừng làm ô uế thân thể ta....cút đi....tránh xa ta ra....”- Syndra vẫn cứ mắng chửi hắn.

John hút lấy một ngụm máu độc sau đó phun ra bên ngoài rồi nói: “ hãy tin tôi, tôi không hề có ý làm hại cô....tôi sẽ cứu cô...dù sao đây cũng là lỗi của tôi khi trao chiếc hộp đó...”- Nói xong John lại cúi đầu hút lấy máu độc tiếp, khuôn mặt của hắn dần dần trở nên nhợt nhạt hơn, đôi môi bỗng nhiên thâm tím lại, mồ hôi đổ ra liên tục.

Syndra khóc....có lẽ đây là lần đầu tiên cô phải rơi nước mắt: “ cho dù người không có ý hại độc ta thì người và ta cũng không quen biết gì nhau, tại sao phải làm vậy?”

John bộ dáng mệt mỏi nói: “ đơn giản là tôi đã gián tiếp hại cô, John này không muốn hại ai cả....tôi sẽ cứu cô....”

John lại tiếp tục cúi xuống hút lấy máu độc, hắn đã làm như vậy được hơn mười lần, chất độc trên ngực của Syndra bắt đầu giảm đi, khuôn mặt của cô cũng có tí sắc trở lại.

“người....”- Syndra không nói nên lời, bây giờ cô vô cùng mệt mỏi mặc cho hắn làm gì.

John nở nụ cười nói: “ chất độc đã được tôi hút sạch rồi...cô sống rồi...hãy tin tôi...tôi không có ý làm hại cô.”- Nói xong John gãi gục trên người Syndra khuôn mặt hắn trắng bệch như người chết, cả người bắt đầu lan truyền chất độc. Đây là một loại độc được cực mạnh cho nên khi John hút nó ra thì đồng thời hắn cũng bị dính phải nó.

Syndra cảm thấy trên người độc tố không còn, cô nhanh chóng dùng ma pháp của mình cầm máu tại vết thương ngồi dậy nhìn John đang bất tỉnh, Syndra lập tức dùng ma pháp nâng hắn dậy đem về phòng mình.

Trong phòng Syndra, John lúc này bất tỉnh nằm trên giường cô, Syndra nhìn hắn với một ánh mắt vô cùng khác, cô nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn trầm nghĩ: “ chúng ta không quen biết gì nhau tại sao lại liều mạng để cứu tôi chứ?”

Syndra đã thử dùng ma pháp của mình đẩy chất độc ra khỏi cơ thể hắn nhưng không thành công, cô đứng lặng im bên cạnh nhìn chất độc đang dần lan ra khắp cơ thể.

“Syndra....tôi không có ý làm hại cô....tôi sẽ cứu cô....tôi sẽ cứu cô....” (John bất tỉnh mê sảng nói)

Syndra nghĩ lại những gì John đã nói, với hành động của hắn, cô tin hắn nói thật, nhưng bây giờ không cứu được John khiến Syndra cảm thấy vô cùng có lỗi. Cô ngồi bên cạnh hắn đột nhiên phát hiện chất độc trong cơ thể John không hề di chuyển thêm nữa, nó như đang dần thu hẹp lại. Từng đợt từng đợt thu hẹp lại. Đôi mắt Syndra bỗng nhiên mở to kinh ngạc, cô nhìn John với ánh mắt vô cùng kì lạ, bởi lẽ lúc cô dùng ma pháp của mình để thử tống chất độc ra thì không hề cảm thấy trong người hắn có chút ma pháp nào, vậy mà giờ đây....

Syndra kinh ngạc thốt lên: “ chàng thanh niên này thật đặc biệt....”

Bên ngoài thấy là vậy nhưng bên trong lại vô cùng khác, ở trong cơ thể John lúc này luồng sức mạnh màu tím vốn được giấu trong người hắn một lần nữa thức tỉnh, nó mạnh mẽ như một con mãnh thú cắn nát những thứ gì cản đường mình, chất độc kia dù mạnh đến đâu cũng bị sức mạnh màu tím kì bí kia chấn áp hoàn toàn. Rất nhanh chóng toàn bộ độc trong cơ thể của John đã biến mất. Khuôn mặt hắn vẫn nhợt nhạt, đôi mắt dần mở ra, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Syndra trước mặt hắn cố gắng nở nụ cười nói: “ cô không sao”

Syndra gạt đầu, đột nhiên John nắm lấy tay cô rồi nói: “ Syndra tôi không làm điều gì hại cô cả....cô tin tôi....”

Syndra lần đầu tiên bị một người con trai nắm tay khiến cả người cô run lên, sô gạt đầu nói: “ ta...ta tin anh...được rồi anh mau buông tay đi.”

John thấy mình có hành động không đúng liền rút tay lại xin lỗi. Syndra vội hỏi: “ chiếc hộp ấy ai nhờ anh đem đến cho tôi?”

John đáp: “ là Dawn sư phụ, ông ấy muốn tôi đưa chiếc hộp này cho cô đồng thời là thử thách thứ ba cho tôi.”

“thử thách?”- Syndra khó hiểu.

John gạt đầu giải thích: “ thực ra là tôi đang muốn vào học viện Ninja của ông ấy thế nhưng phải vượt qua ba thử thách mới có thể nhận làm học viên. Đây chính là thử thách cuối cùng....tuy nhiên tôi lại không nghĩ được bên trong đó lại có rắn độc.”

Syndra đem viên ngọc được để trong chiếc hộp đó ra nói: “ đây gọi là ngọc hắc ám, thứ này của một kẻ đã bị tôi giết chết cách đây khá lâu, thật không ngờ khi chết rồi hắn ta vẫn có thể suýt chút nữa lòi tôi xuống đó cũng với gã, John là này tôi nợ cậu mạng sống.”

John cười nói: “ cô biết tên tôi sao? Cô nói vậy có nghĩa là Dawn sư phụ không phải là người đã làm chuyện này.”

Syndra nở nụ cười nhạt nói: “ trong lúc cậu hút máu độc trên người tôi, không phải liên tục nói tên mình ra sao? Còn việc này có liên quan đến lão già ấy không thì không thể biết được, nhưng tôi cũng muốn cảnh báo cậu, lão ta là một tên cáo già đấy, nếu xét về nhân phẩm thì con trai lão còn tốt hơn lão rất nhiều lần.”

“con trai? Con trai Dawn sư phụ là ai?”- John hỏi

Syndra cất viên ngọc đi rồi nói: “ Shen, cậu Ninja ấy chính là con trai lão.”

Ồ- John kinh ngạc, hắn bây giờ mới biết Shen chính là con trai của Dawn sư phụ. Hắn cô gắng ngồi dậy nhưng không thể thăm cười khổ trong lòng: “ ước gì bây giờ có sinh mệnh đại dương của Nami thì hay quá.”

Syndra thấy hắn thế cười nói: “ anh cũng thật là kì lạ....mặc dù trúng độc nặng như vậy nhưng lại không chết. Hơn nữa hành động của anh khiến tôi không biết phải nói làm sao chúng ta không hề quen biết nhau nhưng anh lại chấp nhận suýt mất mạng để cứu tôi, không biết phải nói anh ngốc hay gì nữa đây.”

John cười cười nói: “ mạng tôi to lắm không chết được đâu. Việc làm cô bị thương cũng khiến tôi cảm thấy vô cùng có lỗi cho nên....ột...ột.....”

Khuôn mặt John bỗng nhiên hiện lên một mảng đỏ nhạt hẳn lúc này mới nhớ sáng nay chưa ăn gì cả, đã thế còn trúng độc nên cơ thể trở nên suy kiệt vô cùng.

Syndra nghe tiếng bụng của John kêu lên cô không kiềm chế được mà lấy tay che miệng cười sau đó nói: “ anh cứ nằm đấy, để tôi đi lấy chút gì đó cho anh ăn.”

John cười ngượng nói: “ cảm phiền cô quá.”

Khoảng mười phút sau Syndra quay lại trên tay cô là một chén cháo còn nóng, cô để trên giường bảo: “ ăn đi, ăn khi còn nóng.”

John muốn ngồi dậy nhưng không thể, cánh tay của hắn bây giờ như không thể làm theo lời sai khiến của hắn vậy. John nhìn Syndra cạnh đó hắn định nói gì đó nhưng nghĩ lại thôi. Syndra sao không phát hiện ra hành động kì quái kia của hắn được, cô nhanh chóng hiểu ra, khuôn mặt cũng có chút khó xử, cô ngồi xuống cạnh hắn, bưng tô cháo lên nói: “ đây tôi dứt cho.”

John đỏ mặt ấp úng nói: “ tôi...tôi....”

Syndra cũng đâu khác gì hắn, trước giờ cô có chăm sóc cho ai như vậy đâu. Múc một thìa cháo dứt vào miệng hắn. Hai mắt hắn đột nhiên mở tròn, ngón cái đưa lên nói: “ cháo của cô ngon thật.”

Syndra thấy thế đột nhiên cười nói: “ lo ăn đi.”

15. Q.1 - Chương 15: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Hai ngày sau đó John ở tại Pháo đài bay Celestial để dưỡng thương, ở bên ngoài không một chút tin tức gì của hắn. Shen, Akali, Kennen đều vô cùng lo lắng. Kennen nhìn Shen nói: “ e không thể ngồi yên được, em phải đi đến đó.”

Shen lập tức ngăn lại nói: “ đừng hành động ngu ngốc, ở đó rất nguy hiểm, anh tin cậu ấy với đầu óc thông minh kia nhất định sẽ không sao đâu.”

Trong khi đó tại Pháo đài Celestial, John lúc này đã bình phục hẳn, tốc độ bình phục của hắn cũng khiến cho Syndra hết sức bất ngờ, hai ngày qua ở cùng hắn quả thực Syndra có một cảm giác rất khác, cái cảm giác ấy không như trước đây khi cô còn ở một mình. John nhìn Syndra cười nói: “ đến lúc tôi phải đi rồi, nếu không trở về sớm bọn họ nhất định sẽ rất lo lắng.”

Syndra cảm thấy có chút mất mát gật đầu nói: “ được rồi, anh cũng nên quay trở lại đi, nhưng sau này rảnh hãy đến đây, nơi này luôn luôn mở cửa chào đón cậu.”

John gật đầu ngay lúc hắn định quay lưng rồi đi thì Syndra đột nhiên nắm lấy tay hắn ngăn lại nói: “ khoan đã, John anh nên cẩn thận, chuyện lần này nếu như không phải do những kẻ thù trước đây của tôi muốn báo thù thì nhiều khả năng chính là do Dawn sư phụ, hắn là một kẻ rất gian xảo, hãy đề phòng gã.”

John cảm thấy đôi tay mềm mại kia đang nắm lấy tay hắn, cười gật đầu.

Syndra buông tay John ra nhìn vào bóng lưng đang dần biến mất trước mặt trong đôi mắt có chút gì đó ửng đỏ kia, không biết cô ấy đang suy nghĩ điều gì.

John chạy thật nhanh quay trở về Học viện Ninja. Trước cửa học viện có một bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đang ngồi ủ rũ tại đó. John tiến lại hô lớn: “ kennan”

Kennan đang ngồi ủ rũ ở cửa khi nghe thấy tiếng nói của John lập tức nhảy lên vui sướng, Kennan như một tia chớp chạy đến nhảy thẳng lên cổ của hắn mà ôm chặt vui sướng nói: “ cậu đã về rồi.”

John cảm động cười nói: “ được rồi cậu mau xuống đi, cậu nặng thật đấy.”

Kennan không chịu xuống xoay người ngồi trên cổ hắn nói: “ nào mau vào trong thôi, mọi người đang đợi cậu.”

John thực sự không biết nói sao thôi thì mặc cho Kennan nhỏ bé ngồi trên cổ vậy, John bước vào bên trong phát hiện Shen Akali và cả Dawn sư phụ đang đi đến. Có lẽ họ đã biết chuyện hắn về.

Akali nhanh chóng chạy đến xem xét cô cười nói: “ không hề có dấu hiệu bị thương, thật tốt.”

Shen cũng gật đầu nói: “ cậu đã hoàn thành xong thử thách rồi chứ? Việc cậu trở về chứng tỏ bây giờ cậu chính thức trở thành học viên của học viện Ninja, chúc mừng cậu.”

Dawn sư phụ bước đến một bước ông ta nhíu mày nhìn John sau đó hỏi: “ cậu đã đưa cho Syndra chiếc hộp đó rồi đúng chứ? Cô ta có nói gì không?”

John lập tức đáp: “ không gì cả, cô ấy trông rất vui vẻ.”

Dawn sư phụ hai hàng lông mày nhíu lại hỏi: “ thực sự không có gì phát sinh sao?”

Đôi lông mày của John cũng nhíu lại hắn mù mờ phát hiện ra điều gì đó, sau đó đáp: “ không có gì cả.”

Kennan ở trên cổ John vội hỏi: “ thế sao cậu lại trở về muộn đến vậy?”

John không muốn nói chuyện hắn bị trúng độc ra nên trả lời: “ tại sau khi cô ấy nhận được thứ trong chiếc hộp thì cực kì vui vẻ nên đã mời tôi ở lại làm khách vài ngày.”

Akali hơi chút ngạc nhiên nói: “ cô ta tốt đến vậy sao?”

John nhún vai đáp: “ không rõ lắm, có lẽ cô ấy đang vui vẻ vì nhận được chiếc hộp.”

Dawn sư phụ thở dài một tiếng sau đó xoay người bước đi, không nói thêm gì cả. Shen tiến lại nói: “ bây giờ cậu về nghỉ đi, chiều nay chúng ta bắt đầu tập những thứ cơ bản nhất để trở thành một Ninja. Kennan em dẫn cậu ấy đến nơi ở đồng thời nói cho cậu ấy một số quy định của học viện.”

“vâng”- Kennan nhanh chóng trả lời sau đó ở trên cổ của John bắt đầu chỉ hướng dẫn hắn đi.

Trên đường đi, John cười nói: “ Kennan cậu xuống đi, ngồi trên đây khiến tôi khó chịu quá.”

Kennan ha hả đáp: “ cảm giác này thật là thú vị.”

John thở dài nói: “ cậu ăn cái gì mà nặng vậy hả.”

Kennen xòe mấy ngón tay ra đếm: “ ăn cơm, ăn thịt, ăn cá, ăn trái cây....nhiều lắm...”

John mếu miệng không biết nói gì, Kennen thực sự không khác gì một đứa con nít cả. Rất nhanh chóng Kennen đã dẫn John đến một căn phòng trống trải thoáng mát. Kennen nhảy khỏi cổ hần nói: “ từ nay về sau nơi này là phòng của cậu, anh Shen đặc biệt sắp xếp cho cậu một nơi thông thoáng và ít bị người khác làm phiền đây.”

John bước vào căn phòng, mặc dù nó không lớn lắm nhưng có thể xem là khá thoải mái, hần cười đáp: “ cậu chuyển lời cảm ơn của tôi cho anh ta.”

Kennen nhảy lên bàn nói tiếp: “ chưa xong đâu, ở học viện này có một số luật lệ cậu cần phải nghiêm chỉnh chấp hành.”

Kennen bắt đầu liệt kê một dải các điều lệ ở đây, nào là các học viên không được gây gỗ đánh nhau, không được nói xấu người khác v...v..... Điều luật thì nhiều mà những gì lọt vào đầu John cũng chỉ có một thứ đó là tuyệt đối không được vào ngôi đền phía sau học viện, nếu bị phát hiện lập tức bị đuổi và bị đánh tàn phế suốt đời không thể trở thành Ninja.

John nằm trên giường cảm giác này thật thoải mái, lâu lắm rồi hần mới có cảm giác này. Kennen không để cho hần thoải mái được lâu lập tức lôi hần dậy nói: “ đây là phòng ở của cậu, bây giờ tôi sẽ dẫn cậu đi xem phòng tắm của các học viên, phòng ăn, phòng tập luyện.....”

“còn phải đi nữa sao?”- John mệt mỏi nói.

Đến chiều buổi học đầu tiên để chính thức trở thành một Ninja cũng bắt đầu, bài học đầu tiên của hần chính là ném phi tiêu, Ném thì dễ nhưng làm sao ném trúng mục tiêu một cách chính xác nhất mới khó. John dù cố sức bao nhiêu cũng không thể làm được.

Ngày thứ hai là học thể lực, các Ninja phải đi lấy nước từ một con sông cách đó hơn ba cây số trở về học viện, không lấy nước coi như không có nước để mà tắm. Mặc dù John có cơ thể cải tạo đặc biệt hơn những người bình thường nhưng những công việc thể này cũng khiến hần như muốn chết.

Và trong bài tập thứ hai ấy hần về chót, bị phạt rửa chén bát cho toàn bộ học viên.

John đang ngồi bực mình với đồng chén bát kia, hần không nghĩ khi mình đến thế giới này lại phải cực khổ đến thế. Đột nhiên một ông lão bưng một xô nước đến ngồi bên cạnh hần, ông ấy cười cười với hần một sau đó cùng hần rửa đồng chén bát, John bất ngờ cười nói: “ này ông lão....đây là hình phạt của tôi....hãy để tôi làm, ông đi nghỉ đi....ông cũng lớn tuổi rồi đừng làm mấy công việc này.”

Ông lão kia không trả lời chỉ cười cười gật gật rồi quay sang làm tiếp, John kì lạ hét to vài tiếng, rõ ràng ông lão kia không chút phản ứng. John đoán ra ông ấy bị câm và điếc không nghe thấy hay không nói được gì. John vừa rửa đồng chén bát vừa nói: “ thật là...không nghĩ trên đời này lại có những người như ông, không thể nói không thể nghe, thật tôi nghiệp, này ông lão....nghỉ đi....chuyện nhỏ này để tôi cho.”

John đứng dậy nâng ông lão kia đứng lên dìu ông ấy qua chiếc ghế gỗ cạnh đó nói: “ ông ngồi yên đây, những cô việc thể này đừng có làm....để đó cho tôi.”

Ông lão kia có chút kinh ngạc sau đó nở nụ cười.

“này lão câm....mau đi giặt giúp chúng tôi những quần áo này.”- Một đám học viên đem theo rất nhiều quần áo đến vứt vào người ông lão mà nói.

John thấy thế cực kì tức giận vội nói: “ này những thứ quần áo ấy, các anh tự giặt cũng được mà, tại sao lại bắt một ông lão như vậy đi làm mấy công việc đó.”

Một tên trong số đó nói: “ ông ấy là người giúp việc, đây là công việc của ông ấy cậu cần được sao?”

John tức giận đến phát điên, hần bây giờ như muốn lao vào ấy tên đó vài cái đấm vậy, ông lão kia vội đứng trước mặt John ngăn lại. Đám học viên kia cười ha hả sau đó rời đi. John khó chịu nói: “ sao ông lại ngăn cản tôi, để tôi ấy tên kia một trận chừa thói xem thường người khác.”

“không cần, cũng quen cả rồi!”

John giật bản người, hấn lùi lại một bước run rẩy nói: “vừa rồi là ông nói đó phải không?”

“cậu đừng sợ, ta nói chuyện với cậu thông qua ý niệm...ta ta không nghe thấy gì...miệng cũng không nói được nên chỉ có thể giao tiếp qua ý niệm mà thôi và cậu là người duy nhất tôi cho biết bí mật này.”- Ông lão kia cười cười truyền ý niệm sang cho hấn.

John cố gắng gõ gõ vào đầu mình mấy phát cho tỉnh sau đó nói: “làm thế nào để tôi có thể dùng ý niệm nói chuyện với ông đây?”

“cậu là một cậu bé tốt, vậy nên tôi sẽ chỉ cậu cách dùng ý niệm để trao đổi tin tức...”

Ông lão kia bước đến lại gần hấn, tay phải để lên trán một luồng năng lượng kì lạ chảy vào bên trong đầu khiến đầu hấn cứ như muốn nổ tung lên. Rất nhanh mọi thứ lại như cũ. John cảm thấy bây giờ đầu óc của mình sáng suốt hơn hẳn. Hấn thử dùng ý niệm của mình trao đổi: “ông...có nghe thấy tôi chứ.”

“có nghe rất rõ....cậu quả nhiên là tài năng mặc dù tôi truyền cho cậu khả năng giao tiếp bằng ý niệm nhưng thứ này cần phải tập luyện nhiều ngày mới thành thục được không ngờ cậu lại có thể sử dụng ngay lần đầu tiên.”- Ông lão kia truyền âm lại nói.

John cười hì hì truyền âm đáp: “không ngờ trên thế giới này lại có một thứ lợi hại thế này, sau này chúng ta có thể nói chuyện thoải mái rồi.”

Ông lão cười truyền âm đáp: “Phải, để tôi giúp cậu rửa xong đồng chén bát này.”

John ngăn lại truyền âm nói: “không được, đây là việc của tôi, hãy để tôi làm,cả đồng đồ kia nữa hãy để tôi, ông mau ngồi nghỉ đi, không được nói gì cả cứ để đó.”

John cười cười tâm trạng của hấn rất vui vẻ,nhanh chóng làm tiếp công việc của mình.

Những ngày tiếp theo sáng chiều hấn cùng với những Ninja khác tập luyện năng nổ, đến tối thì lại tìm ông lão vừa cầm vừa điếc kia truyền âm trò chuyện.

Tại sân tập của học viện John đang chăm chú theo dõi cặp đấu trước mặt mình, bên trái là Shen sẽ đấu cùng với Zed. Thực chất đây chỉ là một cuộc so tài tập luyện nho nhỏ mà thôi tuy nhiên đối với hai người thì lại khác, dù là so tài gì đi nữa thì với họ không khác gì một trận chiến thực sự cả.

Dawn sư phụ cầm trên tay chén trà vừa thơm vừa uống vừa xem trận đánh.

Zed là người ra tay đầu tiên anh ta lao đến như điện hai kiếm trên tay lập tức rút ra tấn công Shen liên tục. Shen cũng không để mình rơi và thế hạ phong lập tức huy động bộ pháp lao đến trước mặt Zed, hai kiếm sau lưng lập tức rút ra chém vào Zed.

“keng” -một tiếng thanh thúy vang lên Zed và Shen tiếp tục tấn công, Zed động thổ Shen cũng động thổ theo, Shen sử dụng kiếm khí tấn công liên tục Zed cũng không kém xử dụng lời kiếm đáp trả.

Trận đấu kéo dài một cách này lửa, kẻ tám lạng người nửa cân không phân cao thấp. Zed xoay người tung một cước đá về phía Shen. Cú đá kia kèm theo sức mạnh cực lớn của anh tiếng gió rít nghe lạnh thấu xương. Shen cũng không chịu kém, xoay người tung ra một cước cực mạnh. Hai cước chạm nhau làm không khí xung quanh chấn động mạnh, gió thổi lên. Dawn sư phụ thấy thế đứng dậy nói: “được rồi, đánh đến đây thôi, Shen con đánh tốt lắm.”

Không một lời khen, không một lời hỏi thăm Zed cảm thấy vô cùng tức giận, hấn nhìn Shen với ánh mắt đầy lửa hận rồi lập tức rời đi. John muốn chạy đến nói chuyện với anh ta nhưng Kennen vội giữ lại nói: “John...John....cậu đi với tôi...tôi được biết Sona cô ấy đã đến Ionia này rồi, tôi cũng có vé để xem buổi biểu diễn của cô ấy, tối nay cậu phải đi với tôi đó.”

“sao Sona cô ấy đến Ionia rồi à?”- John giật mình hấn thực sự rất muốn gặp cô ấy, nghe nói cô ấy vừa đàn hay vừa xinh đẹp nữa.

Kennen gật đầu nói: “cô ấy hiện tại đang ở hồ Bảy Sắc, chúng ta mau đến đó đi, tôi thật nóng lòng được gặp cô ấy.”

Sona

John chưa kịp trả lời thì đã bị Kennen lôi đi.

Hồ bảy sắc là một chiếc hồ nhỏ tại trung tâm của Ionia, hồ này có tên bảy sắc bởi vì xung quanh hồ có trồng bảy loại cây khác nhau, đến mùa chúng đều nở ra bảy màu hoa khiến cả hồ trở nên đẹp đến kinh ngạc. John và Kennen chạy một mạch từ học viện đến đây mà không hề nghỉ ngơi, Kennen đang rất muốn gặp được Sona nên không cảm thấy chút mệt mỏi nào.

Đến nơi John cảm thấy kinh ngạc vô cùng ở đây tụ tập rất đông người, vương tôn quý tử, cho đến những thương nhân giàu có đủ mọi tầng lớp, có thể thấy sức hút của Sona là lớn vô cùng. Đột nhiên có một tiếng la hét hoảng vang lên: “ Sona cô ấy rơi xuống hồ rồi mau cứu...có ai không mau cứu cô ấy.”

John hét hoảng chen vào giữa đám đông trước mặt, trước mắt hắn là con thuyền của Sona đang bị bốc cháy, chỉ có duy nhất mỗi Sona rơi xuống nước, tuy nhiên chưa có ai dám nhảy xuống cứu cô. Kennen lo lắng nói: “ mau cứu cô ấy...mau cứu cô ấy....John cậu cứu cô ấy đi....tôi sợ nước...”

“Ừm”- John không chút chậm trễ cởi giày lập tức nhảy xuống hồ, bơi thật nhanh đến nơi Sona đang dần chìm xuống . Nhanh chóng ôm chặt lấy cơ thể của Sona trong lòng rồi đưa cô ấy lên bờ, John nhận thấy khuôn mặt xinh đẹp như tiên của Sona lúc này trắng bệch, môi bắt đầu thâm tím, ngực ngừng đập. Kennen chạy đến hét hoảng nói: “ chuyện này là sao? Tại sao cô ấy lại rơi xuống nước.....mau gọi Soraka cô ấy có thể cứu lấy Sona....mau lên...”

John cả người ướt như chuột lột vội nói: “ không kịp đâu, phải cứu cô ấy ngay nếu không cô ấy sẽ chết.”

John lập tức lấy tay đặt trước ngực Sona bắt đầu ép nước lên xuống thế nhưng vẫn không có dấu hiệu gì...John lo lắng nhìn khuôn mặt Sona vẫn như thế không chút chuyển biến. John bắt đầu dùng cách khác- Hô Hấp Nhân Tạo. (để ta được hô hấp nhân tạo cho Sona trả gì cũng chịu)

Những người hầu và người bảo vệ của Sona lập tức ngăn cản nói: “ không được đụng vào cô ấy nữa, hãy mau gọi thầy thuốc đến.”

Kennen hoàn toàn tin tưởng vào John lập tức đứng ra nói: “ các người có muốn cứu cô ấy hay không? Nếu muốn cứu hãy để cậu ấy làm việc của mình.”

Đám người kia không ai không biết Kennen nên lập tức lui lại để cho John tiếp tục công việc của mình.

John hít lấy một hơi thật sâu sau đó đặt môi của hắn lên môi Sona, hắn cảm thấy đôi môi mỏng của cô ấy thực sự rất mềm và thơm, nhưng không có nhiều thời gian để nghĩ như thế, thổi một hơi thật mạnh vào bên trong sau đó lại tiếp tục ép ngực rồi lại thổi hơi....

Những người xung quanh nhìn thấy hành động của John không hiểu hắn đang là gì nhưng khi thấy hắn môi chạm môi với Sona thì không ít kẻ bắt đầu máng chửi nào là: “ quân dân tộc, thấy người khác gặp nguy lợi dụng, bỉ ổi, vô sỉ...đủ cả.”

Kennen thấy John làm hành động đó cũng không dám nhìn hai tay nhỏ nhắn che mắt.

John lo lắng liên tục hô hấp nhân tạo cho Sona trong đầu hắn lúc này chỉ một việc là muốn cô ấy tỉnh lại.

“ọc”- Sona đột nhiên có phản ứng miệng cô bắt đầu tràn ra nước, đôi mắt bắt đầu mở ra,nhìn thấy John đang mỉm cười nhìn mình, trên trán mồ hôi và nước hồ hòa cùng làm một. Một đội cảnh vệ nhanh chóng chạy đến nói: “ cô không sao chứ?”

Sona ngồi dậy ánh mắt vẫn không rời khỏi John, ánh mắt ấy khiến John cảm thấy có chút xấu hổ hắn cố gắng nhìn sang chỗ khác. Một người hầu nhanh chóng tiến đến đỡ lấy Sona dậy dìu cô ấy đi, ánh mắt Sona vẫn không rời khỏi hắn.

Kennen tiến lại gần John nói: “ cậu thật là tuyệt vời, tôi không nghĩ lại có cách cứu người như thế đấy....chỉ tiếc là tôi nay có thể chúng ta không được nghe cô ấy biểu diễn đàn nữa rồi.”

Lúc này một người hầu bên cạnh Sona tiến đến cạnh John và Kennen người đó bảo: “ tiểu thư muốn đêm nay gặp riêng ân nhân cứu mạng của mình, cô ấy rất muốn gặp anh đấy, đừng từ chối.”

Kennen ghen tị nói: “ John sao cậu may mắn thế? “

John cười cười gật đầu, nhìn sang Kennen nói: “khi gặp cô ấy nhất định tôi sẽ nói tốt cậu, như vậy sau này cậu tha hồ nghe cô ấy đánh đàn.”

“thật chứ?”-Kennen hai mắt tròn xoe.

16. Q.1 - Chương 16: Đêm Tối Bên Cạnh Đại Cầm Nữ

Đêm khuya yên tĩnh, đầu đó vẫn còn vang lên vàng tiếng con trùng kêu như một bản giao hưởng nhẹ nhàng giữa màn đêm tĩnh lặng. John lúc này đang đứng trước một tòa nhà to lớn sang trọng và nguy nga, tòa nhà này được thiết vô cùng đặc biệt, toàn bộ từ trong ra ngoài đều được lát gạch, khiến nó vừa mang nét cổ kính vừa có chút hiện đại.

Một người phụ nữ với trang phục người hầu từ bên trong đi ra, đến trước mặt John nói: “tiểu thư ời cậu, xin hãy đi theo tôi.”

John gật đầu đi theo cô gái kia, không hiểu sao hắn có chút gì đó khá hồi hộp lo lắng, trước đi dù có gặp những người phụ nữ xinh đẹp như Miss hay Nami hắn cũng chưa từng có cảm giác này. Trong lúc đi cô gái người hầu kia lên tiếng nói: “Tiểu thư của chúng tôi không thể nói chuyện được như những người khác, đây cũng là việc khiến tiểu thư cảm thấy vô cùng đau khổ, vậy nên khi gặp cô ấy hi vọng anh đừng nhắc đến vấn đề này.”

John gật gật đầu đáp: “điều này ta biết, ai cũng có nỗi khổ trong lòng mà, đừng lo tôi sẽ không đề cập gì đến chuyện này đâu.”

Cô gái người hầu kia tiếp tục nói: “anh thực sự rất may mắn, trước đây chưa từng có người đàn ông nào có cơ hội được gặp riêng với tiểu thư cả, ngay cả Garen tướng quân, hoặc Javan hoàng tử cũng không thể.”

John cười đáp: “nói vậy tôi thực sự may mắn quá rồi.”

Cô gái người hầu kia tiếp tục dẫn đường cho John đi qua vài ba cái hành lang đến bên một ngôi nhà nhỏ nằm giữa khu vườn rộng lớn đầy hoa. Mùi hương của các loài hoa bắt đầu lan tỏa, khiến cho John không thể kiềm lòng mà hít một hơi thật sâu. Cô gái người hầu kia nói: “Tiểu thư rất thích hoa, chúng ta đến rồi.”

Cô gái người hầu kia lấy tay gõ vào cửa nói: “tiểu thư, tiểu nữ đã dẫn anh ta đến đây rồi.”

“tanh”- Từ bên trong một nốt nhạc vang lên.

Cô gái người hầu đẩy cửa vào nhìn về John nói: “tiểu thư bảo chúng ta vào, anh đừng để cô ấy đợi.”

John tiến vào bên trong, nơi đây mọi thứ rất bình thường, ngôi nhà được xây từ tre, bàn ghế tất cả đều từ tre và gỗ cả, những thứ trang trí trong căn nhà này cũng vô cùng thô sơ như vài chiếc đàn, vài ống sáo.....

John tiến đến ngồi vào chiếc bàn tre cạnh đó theo như cô gái người hầu kia chỉ, hắn lập tức thấy trước mặt hắn, một lớp lụa mỏng che đi căn phòng trước mặt, cô gái người hầu kia bước vào bên trong một lát sau đó đi ra mở chiếc tấm vải lụa lớn che đi căn phòng, một gương mặt như thiên thần lập tức xuất hiện, khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng mượt mà không tì vết, nụ cười quyến rũ lòng người khiến cho John ngây ngốc.

Sona gật đầu nở nụ cười nhìn John, không chút thất lễ, John lập tức chào lại, Sona nhìn sang cô gái người hầu của mình đang ngồi bên cạnh, hai tay Sona bắt đầu diễn tả những hành động liên tục. John qua nhận ra ngay, bởi ở thế giới trước kia hắn cũng từng nhìn thấy điều này, đó là cách nói chuyện của những người câm. Cô gái người hầu sau khi hiểu được Sona nói gì liền xoay sang truyền đạt lại cho John: “tiểu thư nói rất vui vì anh đã đến, cô ấy muốn nói lời cảm ơn việc anh đã cứu cô ấy thoát chết.”

John gật đầu cười đáp: “cứu người là việc nên làm, không cần phải cảm ơn đâu.”

Sona nâng chiếc cốc trước mặt mình lên tỏ ý mời John uống, John cũng thông minh nên hiểu ý nâng cốc cùng uống với Sona. Thứ nước John uống không phải rượu mà là một loại nước trái cây mà Sona thường rất thích uống. Sona tiếp tục thể hiện hành động bằng cử chỉ với cô gái người hầu bên cạnh.

“Tiểu thư muốn hỏi tên anh là gì? Hiện tại làm gì tại vùng đất Ionia này?”- Đó là những gì cô gái người hầu kia truyền đạt lại

John đáp: “ cô cứ gọi tôi là John.”

Sona gật đầu mỉm cười sau đó lại truyền đạt thông điệp bằng hành động của mình, cô gái người hầu nói: “ tiểu thư muốn tấu một khúc nhạc để tặng anh.”

John vui vẻ gật đầu, có gì hay hơn khi được nghe tiếng đàn của Sona kia chứ.

“tinh....tang....tình....tang...tang....”- Tiếng đàn du dương đầy cảm xúc bắt đầu được vang lên, đôi lai mảnh khảnh thon dài kia của Sona đánh vào những sợi đàn nhẹ nhàng uyển chuyển, âm thanh từ đó phát ra thật sự hay đến mức không gì có thể lột tả được, John nhắm chặt đôi mắt mình lại để mà hưởng thụ từng bậc cảm xúc đang dâng trào, hẳn có cảm giác như mình đang ở một bãi cỏ xanh mênh mông, từng đợt gió nhẹ nhẹ dịu dàng thổi ngang, một thiếu nữ xinh đẹp như tiên từ trên trời bay xuống với chiếc đàn trên tay.....

Sona cứ như trở thành một con người khác khi chơi nhạc, phong thái ung dung, thanh cao, tao nhã đều thể hiện ra bên ngoài, người đàn ông nào nhìn thấy dáng vẻ chơi đàn của cô đều trở nên mê mẩn.

Trong lúc đang hưởng thụ từng nhịp điệu âm nhạc huyền ảo mà Sona tấu, đột nhiên John nhớ đến một thứ, hẳn nhớ đến khả năng mới học được gần đây- “tâm ý truyền tin”.

John thử truyền âm nói với Sona: “ cô có nghe thấy tôi nói không?”

“tanh...”-Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, Sona dánh về kinh ngạc nhìn về hẳn, miệng hơi mở mở ra để lộ những chiếc răng trắng tinh. Sona lập tức truyền âm đáp: “ làm sao....làm sao anh có thể có được khả năng này.....”

John cười tươi như hoa, bây giờ hẳn biết được Sona có thể nói chuyện với hẳn bằng khả năng truyền âm này, giọng nói của cô nghe thật tuyệt không kém bao nhiêu so với tiếng đàn của mình cả. John gật đầu đáp: “ được nghe giọng nói của cô thật sự tuyệt vời.”

Sona cố gắng chấn định lại tinh thần nhìn qua cô gái người hầu bên cạnh ra lệnh cho cô ấy lui đi, cô gái người hầu tỏ vẻ đôi chút kinh ngạc và bảo muốn được ở bên cạnh nhưng Sona vẫn một mực muốn ở riêng với John.

Sau khi cô gái người hầu kia rời khỏi, Sona nhìn John với ánh mắt khác lạ nói: “John, anh có thể cho Sona biết làm thế nào anh có thể nói chuyện bằng truyền âm với Sona được chứ?”

John cười cười vút mũi nói: “ Thực ra cũng là may mắn mà thôi, tôi quen được một ông lão bị câm, chính ông ấy đã dạy tôi thứ này.”

Sona nghe hẳn giải thích thì có chút khó tin nói: “ có thật vậy không? Sona nghe mẹ nuôi nói trên đời này chỉ có mỗi mẹ nuôi là có thể nói chuyện với Sona bằng cách truyền âm này mà thôi.”

John nghe vậy cũng giật mình, hóa ra mẹ nuôi của cô ấy cũng có khả năng này. John lắc đầu nói: “ điều này tôi cũng không rõ lắm, nhưng ông lão ấy bảo đây là khả năng đặc biệt chỉ dành cho những người có duyên mà thôi, cưỡng cầu không thể có.”

Sona nghe vậy gật đầu, ánh mắt hiện lên chút u buồn nói: “ mẹ nuôi của Sona cũng có nói như vậy, không hiểu sao khi được nói chuyện cùng anh Sona rất vui.”

John cười cười hì hì.

Sona hỏi: “ sao anh lại cười ? ”

John đáp: “ à không! Chỉ là được nói chuyện với cô nên tôi cũng cảm thấy rất vui mà thôi.”

Sona nở nụ cười xinh đẹp lập tức truyền âm nói: “ Anh John biết không, trước đây Sona luôn cô đơn, Sona cứ nghĩ cả đời này ngoài mẹ nuôi ra sẽ chẳng bao giờ được nói chuyện với ai cả, nhưng hôm nay Sona rất vui, cuối cùng Sona cũng đã nói chuyện được với người khác ngoài mẹ nuôi.”

John cười đáp: “ hôm nay tôi cũng rất vui, trước đây tôi luôn nghe nói việc Sona không thể nói chuyện, hôm nay lại vừa có thể nghe tiếng đàn của cô, ngắm nhìn dung mạo xinh đẹp kia lại được nghe giọng nói từ cô, tôi cảm thấy thật sự rất vui.”

Sona tấu lên một khúc nhạc rồi truyền âm nói: “ để Sona đánh cho anh nghe một bài, đây là bài mà Sona rất thích, hi vọng anh cũng thế.”

John cười đáp: “ mọi bài nhạc của cô đều rất hay, nếu đã là bài mà cô yêu thích thì chắc chắn đó phải là bài rất tuyệt.”

Sona đỏ mặt vừa đánh đàn vừa đáp: “ Anh khen Sona quá. Bài này có tên gọi là Khúc Cao Trào.”

Tiếng đàn du dương lại vang lên, bài nhạc như có linh hồn vậy, đôi tay Sona gảy đàn khiến cho từng nốt nhạc cứ như được nâng lên một tầm cao khác, khiến lòng người tràn ngập cảm xúc. John tận hưởng từng giai điệu một của bản nhạc. Hắn như không thể kiềm chế được bản thân hai tay múa qua múa lại theo từng điệu nhạc. Sona nhìn dáng vẻ của hắn đột nhiên cười, đây là ca khúc mà cô không bao giờ đem ra biểu diễn, đơn giản vì cô đã thề chỉ khi nào tìm ra người thích hợp mới tấu nó lên cho người đó nghe mà thôi.

Giai điệu kết thúc những điệu nhạc vẫn còn đâu đó bay bổng trong phòng, John lúc này mới nhận ra hành động kì quặc của mình hơi có chút khó xử cười trừ nói: “ vừa nãy có làm những điều không hay.....”

Sona lắc đầu cười đáp: “ không sao cả đâu, Sona rất thích thấy anh như vậy, đêm nay Sona cảm thấy thật vui, vui nhất từ trước đến nay.”

John nhìn khuôn mặt đang tươi cười của cô hắn đột nhiên hỏi: “ Sona.....tôi có thể hỏi cô một việc được chứ?”

Sona nhanh chóng gạt đầu. John hỏi: “ cô có thể cho tôi biết nguyên nhân vì sao cô không thể nói chuyện được không?”

Sắc mặt Sona đột nhiên trở nên buồn rầu, John như cảm thấy có gì vừa cắt vào tim mình vậy hoảng hốt nói: “ tôi xin lỗi vì đã nói những thứ không hay, cứ coi như tôi chưa từng nói gì đi.”

Sona đứng dậy cầm chiếc đàn của mình đến bên cạnh John, đôi mắt bỗng nhiên ửng đỏ nói: “ thực ra Sona cũng muốn nói cho anh biết, từ lúc biết anh John có thể nói chuyện với Sona bằng truyền âm Sona cũng muốn thổ lộ hết mọi thứ cho anh biết rồi.”

John cảm thấy có chút bất ngờ, không hiểu sao hắn lại vừa vui mà cũng vừa buồn, vui vì Sona tin tưởng hắn, buồn vì hắn không hiểu con tim của bản thân mình rốt cuộc đang làm gì, từ Miss đến Nami rồi Syndra bây giờ đến Sona mỗi khi ở cạnh họ hắn cảm thấy vô cùng hứng thú, mỗi người cho hắn một cảm giác khác nhau nhưng chung quy lại vẫn chỉ một chữ “Tình”.

Sona nói: “ theo như mẹ nuôi nói với Sona thì, Sona bị dính một lời nguyền, khiến cả đời không thể nào nói được.”

John giật mình hỏi lại: “ lời nguyền ư? Ai đã gieo lời nguyền này cho cô? Liệu có cách nào có thể giải được lời nguyền ấy không?”

Sona lắc đầu, từ đôi mắt chảy dài hàng hàng nước trong veo, cô đáp: “ mẹ nuôi nói Sona bị nguyền rủa ngay từ khi còn chưa sinh ra, cách để giải lời nguyền ư? Trước giờ mẹ nuôi chưa từng nói. À bà ấy cũng từng nói chiếc đàn này vốn là vật ở bên cạnh Sona khi vừa mới lọt lòng, và nó nắm giữ một bí mật lớn.”

John lại kinh ngạc lần nữa, hắn nhìn vào chiếc đàn gỗ được chạm khắc tinh xảo trên tay Sona hỏi: “ chiếc đàn này có bí mật gì vậy?”

Sona lắc đầu đáp: “ không biết, mẹ nuôi chưa từng nói cho Sona biết về bí mật ấy.”

John nhìn khuôn mặt ủ rũ với hai hàng nước mắt chảy dài, hắn lấy tay nhẹ nhàng lau đi rồi nói: “ đừng khóc nữa, lời nguyền ấy, tôi sẽ tìm cách giúp cô, nhất định tôi sẽ tìm cách để Sona có thể nói chuyện được.”

Sona nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, cô ấy cảm động mà nhìn hắn thật lâu, John thật sự không quen với những việc này lắm, hắn cố gắng nói đi chuyện khác: “ cô có thể dạy tôi chơi đàn được chứ? Khi nghe thấy tiếng đàn của cô, tôi cảm thấy cơ thể rất thư thái, đầu óc trở nên sáng suốt.”

Sona không chút ngần ngại lập tức gật đầu, Sona nắm lấy tay John đặt lên chiếc đàn của mình, ngay lúc ấy chiếc đàn có sự biến đổi kì lạ, sự biến đổi này cả hai đều không nhận ra đó chính là ở góc bên trái của chiếc đàn một kí hiệu đặc biệt hiện lên- một kí hiệu cổ.

John được Sona chỉ dạy tận tình, tâm trạng cũng rất vui, hẳn rất hứng thú với việc đánh đàn này nên tiếp thu rất nhanh, đêm đã khuya, Sona không chút mệt mỏi, cô dạy cho John cách đánh đàn từng chút một, nụ cười vui vẻ của cô vẫn luôn hiện trên môi. Đêm nay John học được chút ý về kĩ thuật đánh đàn, nhưng thấy trời đã khuya hẳn nói: “ trời cũng tối rồi, tôi phải về, đêm mai chúng ta gặp lại nhé, thực sự tôi cần học ở cô rất nhiều a,hi hi.”

Sona gật đầu nói: “ đêm mai Sona biểu diễn, anh nhất định phải đến nhé. Sona rất muốn đánh đàn cho anh nghe.”

John lập tức gật đầu, còn điều gì tuyệt vời hơn khi được nghe Sona tấu nhạc kia chứ, hẳn chia tay với Sona rời khỏi căn nhà tre. Sona ở bên trong sờ sờ vào chiếc đàn của mình rồi cô ôm nó vào lòng, một nụ cười hiện lên trên mặt.

Tâm trạng đêm nay của John phải nói là trên cả tuyệt vời, đi trên đường trong đầu hẳn chỉ toàn một âm nhạc của Sona.

“vút...vút...”

Đột nhiên John nghe được trong gió có những tiếng động kì lạ, sau đó một bóng người bay đi ,hắn lập tức chạy theo nhưng không thể nào đuổi kịp bóng đen kia. John đành bỏ cuộc để quay trở về học viện, lúc này trời đã tối, mọi người đều ngủ cả, John đang đi theo con đường hành lang quen thuộc trở về phòng của mình thì lúc này hẳn đột nhiên phát hiện ra Zed, anh ta mới bước ra từ thư viện, John kì lạ nghĩ: “ Zed anh ta xưa nay đâu thích đọc sách vậy sao phải vào thư viện làm gì.”

John không chút ngần ngại chạy nhanh đến chỗ Zed nói: “ Zed! Khuya rồi sao anh chưa đi ngủ?”

Zed có chút giật mình nhưng thấy đó là John nên cũng không có hành động gì quá mức, đáp: “không phải cậu cũng chưa đi ngủ đó sao? Hay đi nghe nhạc của cô nàng Sona kia tấu khiến cậu không thể nào ngủ được.”

John cười hi hi nói: “ anh cũng biết chuyện đó sao?”

Zed đáp: “ chuyện cậu được Sona mời gặp riêng có ai mà không biết cơ chứ, nhiều kẻ cuồng Sona đang muốn cho cậu mấy trận đấy, bọn chúng sợ cậu sẽ lấy mất cô ấy của họ”

John gãi đầu nói: “ làm gì có chuyện đó cơ chứ? À mà lúc nãy tôi thấy anh từ bên trong thư viện đi ra, thường ngày anh đâu thích đọc sách đâu?”

Zed xoay đầu bước đi nói: “ chỉ là muốn tìm hiểu vào điều mà thôi, đừng có nhiều chuyện.”

John thấy Zed dần biến mất hẳn cũng không hiểu đầu đuôi gì cả nên quay trở về phòng mình.

17. Q.1 - Chương 17: Sức Mạnh Bóng Đêm Khai Mở (phần 1)

Một ngày mới bắt đầu, John vẫn như mọi ngày bắt đầu tập luyện để trở thành một Ninja thực thụ, những bài tập khốc liệt rèn luyện ý chí và thể xác, John vẫn cố sức vượt qua. Có một điều khác với mọi hôm đó là việc hôm nay ánh mắt mọi người nhìn hẳn rất khác, giống như đang nhìn kẻ thù vậy.

John mặc dù cảm thấy rất kì lạ nhưng cũng không tiện hỏi, Kennen tiến lại gần hẳn giả vờ ho hò vài tiếng nói: “ đêm qua cậu đi đâu mà khuya mới về vậy?”

John cười nói: “ không phải cậu biết tôi đi gặp Sona hay sao mà còn hỏi vậy?”

Kennen nheo mắt nói: “ vì biết cậu ở chỗ Sona nên tôi mới hỏi vậy, cậu có biết việc cậu ở cùng với cô ấy đến tận khuya như vậy khiến rất nhiều người trong học viện ganh ghét cậu không hả.”

John nghe vậy mới hiểu ra ánh mắt của mọi người, khó khăn nói: “ cậu phải tin tôi a, đêm qua tôi chỉ đơn giản là nghe cô ấy đàn và muốn cô ấy dạy đàn cho tôi thôi.”

“hả!”- Kennen bất ngờ nói: “ cậu học đánh đàn á?”

John kì lạ gật đầu nói: “ phải mà sao thế? Có chuyện gì à?”

Kennen đi một vòng xung quanh hần nhìn ngó khắp nơi rồi nói: “ trước đây chưa từng nghe đàn ông phải biết đánh đàn, đây vốn là việc của phụ nữ mà....cậu....có vấn đề gì không đấy..?”

John đột nhiên giật mình, cái việc này thực sự quá lạ, ở thế giới hần con trai con gái học đánh đàn là chuyện bình thường, vậy mà theo Kennen nói đàn ông ở thế giới này không thể học đánh đàn. John khó hiểu hỏi lại: “ tại sao đàn ông lại không thể học đánh đàn được chứ? ở chỗ tôi trước kia, đàn ông hay phụ nữ đều có quyền học những thứ mình thích.”

Kennen lắc đầu nói: “ở chỗ cậu khác, ở nơi này không giống thế....cậu cẩn thận đấy nếu không sẽ bị bọn nhiều chuyện kia đem ra làm trò cười đến lúc đó tôi cũng không thể giúp.”

“mọi người tập trung lại!”- Shen từ bên ngoài bước vào nói lớn, mọi học viên đang luyện tập quanh đó ngay lập tức tập trung thành hai hàng đợi lệnh.

Shen cùng Akali tiến đến, nhìn qua một lượt Shen nói: “ Hôm nay chúng ta sẽ tập về cách chiến đấu cận chiến,John cậu lên đây.”

Shen nhìn về phía John rồi chỉ tay kêu hần bước lên, John lập tức bước lên trước đối diện với anh ta. Shen nhìn hần nói: “ John cậu hãy tấn công tôi đi, dùng hết sức mạnh mà cậu có, đừng lo tôi sẽ không dùng đến nhẫn thuật để đánh với cậu đâu, chỉ dùng sức mạnh bình thường mà thôi.”

John gật gù đầu, hai tay thủ thế, hét lên một tiếng, hần lao vào tấn công, lên hoàn đấm tung ra, Shen như biết trước cử động của hần anh ta tránh né rất dễ dàng. John lùi lại một bước xoay hông tung ra một cước quét ngang, Shen nhảy lên, lộn một vòng trên không rồi đáp xuống sau lưng hần, anh ta đưa nắm đấm về phía trước, một cú đấm mạnh mẽ đầy uy lực đánh thẳng vào lưng John khiến hần ngã lộn trên mặt đất.

Shen sau khi hạ được John liền nói: “ điều đầu tiên cần nhớ khi đánh cận chiến với đối thủ chính là việc nắm bắt thời cơ và điểm yếu mà đối thủ để lộ ra dù là một khoảnh khắc nhỏ nhưng cũng phải tận dụng cho được.”

Shen tiến lại gần John đưa tay đến nói: “ cậu không sao chứ?”

John nắm lấy tay của Shen cứ tưởng anh ta giúp mình đứng dậy nhưng sự thật không phải thế, Shen nhanh như chớp tay kia đấm thẳng vào mặt John khiến hần một lần nữa ngã lộn ra đất. Shen lại nói: “ điều thứ hai ta muốn dạy mọi người chính là đối thủ của chúng ta sẽ không bao giờ giúp chúng ta hay đánh nhau một cách công bằng cả, phải cẩn thận đề phòng mọi lúc.”

John sờ sờ mặt của mình ngồi dậy nói: “ anh ra tay thật mạnh.”

Shen lùi lại ba bước nói: “ chưa gì đã ngồi ra đất vậy....đứng lên tiếp tục đánh.”

Buổi tập hôm đó John bị Shen cho ăn đòn cực no, no đến nỗi buổi trưa và chiều hôm đó cả người đều cảm thấy tê nhức, đám học viên còn lại kia thấy John bị đánh, ánh mắt bọn chúng tỏ vẻ hứng thú vô cùng, chung quy là vì đã có người gián tiếp thay bọn chúng cho John một bài học vì tội ở bên cạnh với Sona.

Đêm đó đúng như lời hẹn, John cùng Kennen đến nhà hát lớn tại trung tâm Ionia để xem Sona biểu diễn, đáng đi của John phải nói là dị vô cùng, những vết bầm tím trên cơ thể vẫn chưa đỡ hần nên tướng đi có chút xiên xẹo, Kennen nhìn hần cười ha hả nói: “ anh Shen chỉ muốn dạy mọi người cách để chiến đấu cận chiến mà thôi không ngờ lại gián tiếp làm cái lũ học viên kia sung sướng đến thế, thật tội nghiệp cho cậu.”

John khổ sở đáp: “ Shen anh ta thật ác độc, dạy thì cũng nên ra tay nhẹ chút có phải hơn không, tại sao lại ra tay nặng đến vậy kia chứ?”

Kennen đáp: “ anh ấy vốn là vậy, làm việc gì cũng rất nghiêm khắc. Chúng ta đến nơi rồi, mau vào kiểm chỗ ngồi thật đẹp nào, nhanh lên chứ không mất chỗ.”

John và Kennen sau khi qua đợt kiểm tra vé vào nhanh chóng kiểm chỗ ngồi tuy nhiên cả hai lập tức thất vọng khi có nhiều kẻ còn đến sớm hơn cả hai người bọn họ, chỗ đẹp hoàn toàn bị chiếm mất. Một cô gái nhanh chóng bước lại nói: “ hai vị có phải là John và Kennen hay không? Tiểu thư Sona đã chuẩn bị cho hai vị một chỗ ngồi rất đẹp xin hãy đi theo tôi.”

Kennen vui mừng trên mặt chạy theo, cậu ta quay đầu lại nhìn John nói: “ công lao cậu thật lớn a, đi nhanh thôi.”

John và Kennen được ngồi ngay tại vị trí đẹp nhất từ vị trí đó có thể quan sát cả khán đài và đặc biệt hơn là có thể ngắm Sona một cách rõ nhất.

Kennen ngồi cạnh John cậu ta rất hứng thú, nhìn quanh một vòng rồi chỉ từng người giới thiệu cho John: “ cậu thấy vị kia ngồi ở hàng thứ hai ghế thứ năm từ trái sang chứ, ông ấy là Leesin mà trước đây tôi nói cho cậu biết đấy.”

John nhìn theo ngón tay nhỏ bé của Kennen hẳn phát hiện thấy một vị thầy tu, khoác trên người một bộ trang phục “Thầy Dòng” chiếc áo đỏ có mũ che đi một nửa khuôn mặt của ông. Kennen tiếp tục nói: “ nghe người ta nói ông ấy rất thích nghe Sona đàn, bởi khi nghe nhạc điệu do cô ấy tấu lên thì ông ấy cảm thấy trở nên vô cùng thanh thản, những sai lầm hối hận của ông ấy trước đây cũng giảm đi rất nhiều, à, tôi cũng nghe mấy vị thầy tu trong tu viện Shojin nói vì được nghe tiếng đàn của Sona mà ông ấy tự sáng tạo ra một tuyệt kĩ tên gọi là “Sóng Âm” từ khi sáng tạo ra tuyệt kĩ đó ông ấy lợi hại hơn trước gấp bội.”

John ồ lên một tiếng, nghe Kennen kể hẳn mới biết được những thứ mới lạ như vậy. Kennen lại kéo tay hẳn chỉ về phía hàng thứ ba ở giữa nói: “ cậu có thấy hai người kia không, ông ấy là Master Yi và đệ tử của mình Ngô Không, hai người họ thường thích ẩn cư bên trong khu rừng phía nam của Ionia đấy, rất lợi hại nha, ngài Yi là một bậc thầy về Wuju đấy, cùng đẳng cấp với kiếm khách Lito.”

John nhìn hai người họ Sư phụ Yi ra dáng cao nhân, ông ngồi yên tĩnh, trên mặt đeo một thứ rất kì lạ nhìn xa cứ như ông ấy có rất nhiều mắt vậy, bên cạnh ông đệ tử Ngô Không bộ dáng nghịch ngợm chọc phá những kẻ xung quanh.

Kennen cười nói: “ Cậu ta khá là nghịch nhưng thực lực rất mạnh, nghe nói ngài Yi trước kia vì muốn luyện tuyệt kĩ Wuju của mình đến mức cao nhất, mức độ biến ảo khôn lường mà ngay cả đến mắt của ông cũng không thể nhìn thấy chính bản thân mình nên đã tự tay chế tạo một chiếc mũ đặc biệt, trên đó có rất nhiều ống dài nhìn cứ như là mắt vậy, nhờ đó khả năng Wuju của ông ấy được nâng lên liên tục, đến mức người ta đồn rằng, khi ông ấy di chuyển sẽ chẳng có ai nhìn được hình dáng của ông ấy ngoại trừ chính những con mắt trên chiếc mũ kia.”

“bụp...bụp...”- (Tiếng đèn tắt.)

Những bóng đèn xung quanh đột nhiên tắt đi, đây chính là báo hiệu cho buổi biểu diễn của Sona đã bắt đầu, mọi người lập tức yên lặng chờ lắng nghe tiếng đàn tuyệt diệu từ chính tay cô đàn.

“tanh....tinh...tang.....”- Những giai điệu tuyệt diệu cuối cùng cũng vang lên, mọi người nhanh chóng bị tiếng đàn làm ê hoặc, cảm nhận từng thanh âm trong trẻo đầy cảm xúc. John nhìn trên khán đài, Sona từ bên dưới khán đài xuất hiện lên, cô khoác trên người một bộ trang phục xanh dương, với dải lụa trên vai, mái tóc màu xanh lam dài mượt càng làm tôn thêm vẻ đẹp động lòng người của mình.

John thực sự muốn nhìn Sona liên tục, hẳn không một chút cảm thấy chán. Sona nhìn về phía John nở nụ cười, sau đó lại tiếp tục đàn. Tiếng đàn du dương khiến ai cũng phải nhắm mắt để cảm nhận, John nhận thấy tiếng đàn của Sona thật sự quá diệu kì, những vết thương làm hắn đau đớn lúc này bây giờ đã giảm đi, giống như âm nhạc mà Sona tấu có khả năng giảm đau vậy.

Buổi biểu diễn tiếp tục, không một ai có thể rời bước khỏi chiếc ghế của mình, đơn giản vì bên ngoài có hàng trăm người đang xếp hàng do không có vé nên chỉ có thể đứng bên ngoài lắng nghe.

“giai điệu của cô làm ta cảm động tâm hồn, còn sự calm lặng của cô chấn động cơ thể ta”- Jericho Swain đã từng nói thế, cái tên Swain có ai tại Valoran này mà không biết ông ta, một người được xem lạnh lùng vô

cảm nhất Noxus mà phải thốt lên như thế khi nghe thấy những điệu nhạc mà Sona đã tấu, điều đó cũng đủ để khẳng định sự cuốn hút mà âm nhạc của Sona mang lại.

.....

Buổi biểu diễn của Sona vô cùng ấn tượng, ấn tượng đến nỗi khi buổi diễn đã kết thúc chưa một ai dám rời khỏi ghế mà ra về, ai nấy cũng đang tự nhăm lại những giai điệu mà Sona đã tấu. Một cô gái người hầu tiến lại gần chỗ John nói với hắn: “ tiểu thư nhắn lại với anh là đến gặp tiểu thư.”

John gật đầu nhìn sang Kennen đang rất hí hửng nhảy múa tại chiếc ghế của mình hắn nói: “ kennen, cậu về trước nhé, tôi có chút việc.”

Kennen hai mắt nhắm chặt, chắc vẫn còn đang muốn thưởng thức âm nhạc còn chưa bay ra khỏi đầu mình,cậu ta đáp: “ đi đi, cậu cứ làm gì mình thích, tôi còn phải bay...bay giữa đám hoa này....”

John lắc đầu bất lực nhìn Kennen, hắn trông thấy bộ dáng ấy thực sự muốn cười cho vỡ bụng. Rồi đi cùng cô gái người hầu, John đến chỗ Sona sống, chiếc nhà tre vẫn thế, đơn sơ mộc mạc.”

John bước vào bên trong, Sona ngồi lau chùi chiếc đàn cổ của mình thấy hắn bước vào cười một tiếng, truyền âm nói: “ hôm nay chúng ta học đàn tiếp chứ?”

John tiến đến ngồi đối diện với Sona cười hì hì truyền âm đáp: “ hôm nay cô đã biểu diễn mệt lắm rồi, hay để bữa sau đi.

Sona lắc đầu cười nói: “ không mệt, Sona cảm thấy khi ở bên cạnh anh John được dạy cho anh âm nhạc mà Sona yêu thích thì Sona cảm thấy không mệt chút nào.”

Sona nói xong mới nhận ra mình có nói điều gì đó quá lộ liễu nên lập tức cúi mặt ngượng ngùng. John cười cười hắn nhận ra sự quan tâm mà Sona dành ình nên đáp: “ được rồi nếu vậy hôm nay chúng ta sẽ học một ít thôi vậy, nhớ nhé một ít thôi, tôi không muốn thấy cô vì dạy nhạc cho tôi mà mệt mỏi.”

Sona cười vui vẻ gật đầu, bắt đầu dạy hắn đánh đàn. Cùng lúc đó ở bên ngoài, trên một mái nhà cạnh đó, một bóng đen đứng từ ngoài nhìn vào thấy John và Sona đang ở cùng nhau, bóng đen kia thở dài một hơi lầm bầm nói: “ không lẽ đây là số trời đã định sao? Con bé liệu có chấp nhận sự thật hay không, John.....nếu cậu thật sự yêu con bé liệu cậu có giám đem mạng sống của mình ra để giải đi lời nguyền trên người con bé không.....đến lúc đó con bé nhất định sẽ rất đau khổ...hài...”

Bóng đen kia đột nhiên biến mất như chưa từng có ai tại nơi đó.

John rời khỏi nơi ở của Sona như mọi lần hắn lại nhanh chóng tiến thẳng về học viện, hôm nay một lần nữa hắn lại bắt gặp Zed, hắn không vội tiến đến bắt chuyện mà cố gắng theo dõi xem anh ta đang làm điều gì. Đi với Zed được một lúc anh ta vẫn chưa phát hiện John đang theo dõi, bỗng nhiên John giật mình phát hiện nơi Zed đang muốn đến chính là nơi bị xem là cấm địa của học viện Ninja- Ngôi đền sau học viện.

Zed đang chuẩn bị tiến vào thì John lập tức ngăn cản chạy đến nói: “ Zed đừng vào đó, không lẽ anh không biết đây là cấm địa của học viện hay sao?”

Zed giật mình quay lại thấy John anh ta tỏ ra vô cùng lo lắng, hai kiếm trên tay nhanh chóng được rút ra. John đưa tay ra trước nói: “ Zed đừng làm điều dại dột, tôi sẽ không nói cho ai biết chuyện này cả, anh hiểu con người của tôi mà.”

Zed rút lại kiếm của mình nói: “cậu đi đi, tôi không muốn ai dính vào chuyện này cùng tôi.”

John đáp: “ vậy cho tôi biết đi, tại sao anh lại liều mình tiến vào cấm địa của học viện?”

Zed thở dài một hơi nói: “ John tôi coi cậu là bạn, và tôi cũng rất tin tưởng vào nhân phẩm của cậu, thôi được để tôi nói cho cậu biết. Mấy hôm nay tôi vào thư viện với mục đích là tìm thêm được một loại nhẫn thuật mạnh mẽ hơn như vậy tôi có thể chiến thắng được Shen. Một lần tôi vô tình phát hiện ra một tấm da cũ kĩ trên đó có viết bên trong ngôi đền này cất dấu một bí mật vô cùng lớn, tôi nghĩ bên trong có thứ tôi cần tìm.”

John gật đầu nói: “ hóa ra là vậy à, nhưng nếu chuyện này để những người khác biết thì rất nguy hiểm.”

Zed gật đầu nói: “bởi vậy nên tôi muốn cậu đừng nói cho ai biết, tôi tin cậu nên mới nói sự thật này.”

John gật đầu nói : “ tất nhiên tôi sẽ không nói cho ai biết cả, tôi có thể giúp anh được chứ?”

Zed có chút kinh ngạc nói: “ cậu giúp tôi sao? Đừng có tham gia vào chuyện này, rất nguy hiểm, không biết bên trong ngôi đền kia có ẩn chứa bí mật hay thứ gì khác nguy hiểm.”

John lắc đầu nói: “ không phải vừa rồi anh bảo tôi là bạn anh sao? Vậy hãy để tôi giúp.”

Thấy thiện ý của John cao như vậy Zed không đành lòng từ chối anh ta thở dài một hơi rồi nói: “ vậy cũng được, nhưng nói trước bên trong chắc sẽ có nhiều cạm bẫy nguy hiểm đến lúc đó tôi không thể cứu cậu thì.....”

John đưa tay nói: “ yên tâm tôi mạng lớn lắm, không thể nào chết được đâu.”

Zed xoay người hướng về phía ngôi đền, John cất bước theo sau.

18. Q.1 - Chương 18: Sức Mạnh Bóng Đêm Khai Mở (phần 2)

Ngôi đền phía sau học viện vốn là nơi cấm địa, nghiêm cấm các học viên bước vào thậm chí những người là chủ nhân của học viện cũng không thể bước vào đó. Nơi đây là một nơi vô cùng đáng sợ, một màu đen u tối lan tràn khắp mọi nơi, những luồng không khí lạnh lẽo đến thấu xương. Những âm thanh kì lạ cứ như tiếng ai đó đang khóc than u oán.

John đứng sau lưng Zed, hẩn nhìn ngôi đền cũ kĩ trước mặt, không hiểu sao cảm thấy có chút sợ hãi, cái không khí này sao giống với không khí khi còn ở tại Shadow Isles quá, rừng rợn, lạnh lẽo và đầy ma quái.

Zed nói: “ nếu cảm thấy sợ thì có thể quay về, ta không cần cậu đâu.”

John lập tức nói: “ sợ gì chứ? Vào đi, tôi sẽ cố gắng giúp anh.”

Zed bước thẳng tiến vào ngôi đền, John lập tức bước theo sau. Ngay khi họ vừa bước lên những bậc đầu tiên của cầu thang gỗ một trận gió lớn bắt đầu thổi mạnh,. Zed và John mặc kệ cơn gió bước tiếp, hai người đột nhiên có cảm giác như mình vừa đi qua cái màng gì đó mỏng mỏng, theo bước chân dần xuyên qua cả cơ thể. John cảm giác ấy vừa lẩn lẩn, bồng bồng, vừa có chút gì đó.....hắn cũng không biết diễn tả sao cho được cái cảm giác ấy.

Zed và John đẩy cánh cửa cũ kĩ bước vào bên trong. Sau khi hai người bước vào thì ở bên ngoài hiện lên một màng bảo hộ kết giới cường đại, màng kết giới ấy thậm chí những người có ma pháp cực cao cũng chưa chắc xuyên qua được nó.

John vào bên trong hẩn phát hiện ở trong này vô cùng tối. Mặc dù vậy kì lạ ở chỗ nơi đây lại sạch sẽ, sạch đến kì lạ, không một chút bụi, không một chút mạng nhện. Zed tiến đến phía trước, anh ta nhìn quanh một lượt rồi nói: “ theo như ta tìm hiểu những điều đã viết bên trong tấm da cũ đó thì rõ ràng có thứ gì đó đang được cất dấu trong này, vậy tại sao trong này lại không có gì cả.

John bước đến cạnh Zed ánh mắt hẩn đảo quanh, kì lạ là trong ngôi đền này ngoài một cái bàn,một cái bài vị, trên đó không có chữ và một chiếc gối ở bên dưới chiếc bàn thì không còn gì khác.

Zed tiến lại gần chiếc bài vị kia anh ta định xem xét ở đó, John đột nhiên ngăn cản anh ta lại nói: “ đừng chạm vào bất cứ thứ gì? ở đây rõ ràng không bình thường chút nào.”

Zed cũng rất cẩn thận rút tay lại nói: “ John cậu thông minh,có suy nghĩ gì không?”

John lấy tay vuốt cằm suy nghĩ một lúc nói: “ ở đây xung quanh không có bất cứ thứ gì ngoài cái bàn đặt tấm bài vị cùng chiếc gối này, có lẽ mẫu chốt của nó nằm ở đây.”

Zed cũng nhận ra điều này nên nói: “ ta cũng biết nhưng nếu không tìm hiểu những thứ này thì làm sao tìm ra thứ gì?”

John đột nhiên nghĩ ra một thứ, hần nói: “ đây là ngôi đền, tất nhiên là để thờ một ai đó, ở đây lại có bài vị chi bằng chúng ta lạy họ vài lạy coi như tỏ lòng tôn kính trước.”

Zed còn chưa kịp nói gì thì đã bị John kéo quỳ xuống, John và Zed lạy trước bài vị một lạy, thì lúc này có phát sinh kì lạ, tấm bài vị đột nhiên sáng lên, trên đó xuất hiện bốn chữ: “ Chúa Tể Bóng Đêm.”

Zed và John còn chưa kịp bày tỏ cảm xúc của bản thân thì đột nhiên không khí xung quanh bắt đầu trở nên khác lạ, cả căn phòng đột nhiên biến mất. John và Zed như đang lạc vào một nơi đầy màu đen.

“ ầm”- một tiếng một bóng đen trước mặt hai người xuất hiện, bóng đen kia hư vô ảo ảo, không có hình thù cố định, từ bóng đen kia phát ra tiếng nói: “ ba trăm năm mới có người đến đây tìm ta, coi như người đó có duyên để nhận được sự chân truyền sức mạnh vĩ đại của bóng đêm từ ta. Tuy nhiên đây là sức mạnh cực kì cường đại nên không dễ gì trao, phải xem duyên của kẻ đó thế nào.”

Bóng đen kia sau khi nói xong ngay lập tức biến mất, John nghe vậy nhìn sang Zed cười nói: “ hay quá, vậy là đúng như anh đoán rồi, ở đây có chứa một loại bí kĩ đặc biệt.”

Zed không tỏ ra chút vui mừng nói: “ ông ta bảo sức mạnh của ông ấy chỉ dành cho người có duyên, vậy làm sao mới có được nó đây.”

Ngay lập tức câu hỏi của Zed có lời giải đáp, trước mặt hai người vô số các hộp gỗ xuất hiện, phải hơn một trăm cái là ít. Âm thanh từ bóng đen kia lại vang lên: “ bên trong một chiếc hộp nào đó ở kia có chứa sức mạnh mà ta để lại, nếu là người có duyên thì hãy lựa chọn chiếc hộp đó ỉnh. Nên nhớ chỉ có thể chọn một, nếu chọn sai linh hồn lẫn thể xác của người sẽ bị bóng tối ăn mất.”

John có hơi chút rùng mình, hơn trăm chiếc hộp mà chỉ có thể được chọn một lần, xác suất là quá thấp, chọn một lần phải trúng ngay, nếu chọn sai thì chết chắc.

John và cả Zed cảm thấy vô cùng khó xử, Zed nhìn vào John nói: “ bây giờ làm sao đây, ở đây có cả trăm chiếc hộp, biết chọn cái nào.”

John bước đến gần xem những chiếc hộp đang lơ lửng trước mặt hần, chiếc nào cũng như nhau không gì khác cả. Hần nhìn quanh một lúc cũng không biết nên chọn cái nào đây.

Zed đến gần một chiếc hộp nói: “ có phải cái này không?”

John lắc đầu nói: “ không chắc được, tất cả thứ này đều giống nhau, nếu chọn đại ăn may thì không thể được.”

Zed vội hỏi: “ vậy phải làm sao đây? Không lẽ bỏ cuộc, chúng ta đã đến tận đây kia mà.”

John lắc đầu nói: “ tất nhiên chúng ta không thể bỏ cuộc được, hãy để tôi suy nghĩ thêm đã.”

Zed gật đầu, hiện tại John là người thông minh nhất, cậu ta từng vượt qua những thử thách một cách dễ dàng, đối với thứ này chắc hẳn sẽ không gặp chút khó khăn.

Zed ngồi xuống, hần nhìn quanh hơn một trăm chiếc hộp, mắt thường không nhận ra thì dừng dùng mắt, John đã nghĩ như vậy, hần ngay lập tức nhắm mắt lại để cảm nhận. Hàng trăm chiếc hộp gỗ được vẽ lên trong đầu của John, từng cái một lướt qua đầu hần. Năng lượng màu tím bên trong cơ thể hần đột nhiên trỗi dậy, sức mạnh ấy truyền thẳng lên não khiến John có một cảm giác kì lạ. Hần đột nhiên mở mắt đứng bật dậy nói: “ tôi tìm ra rồi, là nó.”

Zed gấp rút nói: “ là cái nào?”

John chạy thật nhanh về phía trước, dừng lại bên cạnh một chiếc hộp gỗ bay lơ lửng, Zed từ đằng sau nói: “ là nó sao? Tại sao cậu chắc là nó?”

John lắc đầu nói: “ không rõ lắm chỉ là cảm nhận được mà thôi, tôi cảm nhận được từ bên trong phát ra một sức mạnh bóng tối cực lớn.”

Zed hít một hơi thật sâu nói: “ được vậy tôi đánh liều vậy?”

Zed cầm vào chiếc hộp, từ từ mở nó ra, ngay lập tức một thứ năng lượng đen tối bắn thẳng vào người anh ta. John lo lắng nói: “ Zed anh không sao chứ?”

Cùng lúc ấy tại pháo đài nơi Syndra sinh sống cô đột nhiên cảm nhận được một nguồn sức mạnh bóng tối đang thức tỉnh, môi mỉm cười nói: “ xem ra ta sắp có đồng minh rồi, Dawn chắc lão ta khi biết chuyện này sẽ bất ngờ lắm đây.”

Toàn bộ hàng trăm chiếc hộp khác nhau tức khắc biến mất, bóng đen kia lại hiện ra, hắn nói: “ chúc mừng người đã thừa hưởng được sức mạnh tối thượng của ta. Bây giờ thì hãy đi đi.”

Cả không gian xung quanh nhanh chóng trở lại như cũ, ngôi đền cũ kĩ xuất hiện ngay trước mắt. Zed cầm trên tay chiếc hộp gỗ bên trong có một cuộn giấy hắn mở ra thì lập tức vui mừng tột độ, hắn giữ hai vai của John mà nói: “ cảm ơn cậu, cuối cùng tôi cũng tìm thấy nó rồi.”

John cũng vui mừng lấy nói: “ được rồi, hi vọng anh sẽ tập luyện được các tuyệt kĩ bên trong đó, chúng ta phải rời khỏi đây sớm, nếu không bị phát hiện sẽ không tốt.”

Zed và John nhanh chóng rời khỏi ngôi đền. Sau đó Zed đột nhiên mất tích ba ngày, việc Zed mất tích có lẽ chẳng ai quan tâm cả bởi những người trong học viện không có thiện cảm gì với anh ta. Ngoại trừ một người cảm thấy việc Zed mất tích vô cùng kì lạ đó là Dawn sư phụ, rốt cuộc trong hồ lô ông ta chứa gì thì không ai biết cả.

[Click here to view the original image of 900x506px.](#)

Zed

Cũng trong ba ngày này, tại nơi ở của Sona, mẹ nuôi của cô ấy đột nhiên xuất hiện khiến cho Sona vô cùng bất ngờ. Sona truyền âm nói với mẹ nuôi của mình: “ Mẹ nuôi đến Ionia này có việc gì vậy?”

Mẹ nuôi của Sona tên là Lestara Buvelle, là một phụ nữ giàu có và là người của gia tộc Buvelle danh giá và đầy lòng nhân ái nhất Demacia. Bà Lestara đáp: “ ta đến đây để đón con trở về, gần đây ta nghe được bên Noxus đang chuẩn bị tàu chiến và quân đội có lẽ sắp đến sẽ có chiến tranh, việc Noxus dòm ngó vùng đất này đã lâu, không ngoại trừ sẽ khởi đầu cuộc chiến ở đây.”

Sona lắc đầu nói: “ nếu vậy con cũng muốn chiến đấu để bảo vệ nơi này, mẹ nuôi à, người cũng biết con sinh ra tại đây cơ mà.”

Bà Lestara gật đầu thở dài nói: “ ta biết là vậy tuy nhiên ta rất lo cho con...”

Bà cầm vào chiếc đàn của Sona vuốt ve nó đột nhiên phát hiện ký tự kì lạ tại góc đàn, khuôn mặt bà đột nhiên hoảng hốt nói: “ Sona....cái này....”

Sona khó hiểu hỏi: “mẹ nuôi có chuyện gì vậy? chiếc đàn bị làm sao à?”

Bà Lestara nhìn vào ký tự cổ kia vội hỏi: “ Sona nói cho ta biết, gần đây con có quen biết ai không? Có để ai chạm vào chiếc đàn này không?”

Sona nghe hỏi vậy đột nhiên cúi đầu khuôn mặt có chút đỏ ửng lên gật đầu. Bà Lestara thở dài nói: “ không lẽ đây là số trời sao?”

Sona nhìn dáng vẻ của bà kì lạ hỏi: “ mẹ nuôi à, có chuyện gì sao?”

Bà Lestara đáp: “ Sona con có thể kể cho ta biết những chuyện xảy ra gần đây được chứ?”

Sona chỉ có bà Lestara là người thân của mình nên cô không bao giờ giấu bà điều gì cả, lập tức kể lại mọi chuyện. Sona sau khi kể lại thì khuôn mặt hiện lên một đám mây hồng ngượng ngùng nói: “ con thích anh ấy, không biết anh ấy có thích con không?”

Bà Lestara tiến đến ngồi cạnh Sona nói: “ Con gái, có phải ta từng nói với con chiếc đàn này có chứa một bí mật đúng không?”

Sona gật gù đầu, bà Lestara nói tiếp: “ vậy con hãy cho ta gặp cậu ta....nếu như con muốn giải bỏ đi lời nguyền của mình.”

.....

Học viện Ninja, Phòng ở của John.

“cốc....cốc....”

Lúc này John đang nằm trên giường đọc sách thì từ bên ngoài có tiếng gõ cửa, hần lập tức bước đến mở cửa, người ở bên ngoài chính là ông lão bị câm. John cười mời ông ấy vào bên trong. Vào bên trong ông lão bị câm truyền âm nói: “ ta muốn cho cậu biết 2 sự thật.”

John khó hiểu hỏi: “ sự thật ư? Là sự thật gì?”

Ông lão bị câm chỉ tay muốn John ngồi xuống sau đó ông ấy nói: “ ta đến đây là cho cậu biết hai bí mật mà ta vốn giấu từ rất lâu. Bí mật đầu tiên của ta chính là liên quan đến cô bé Sona mà cậu vẫn hay gặp.”

John nghe ông ấy nhắc đến Sona thì kinh ngạc hỏi: “ sao ông biết cô ấy?”

“là bởi vì ta đã theo dõi cậu, khi hay tin cậu gặp riêng Sona ta đã lo lắng chuyện cậu sử dụng khả năng truyền âm để nói chuyện với cô bé nên đã đi theo.”- Ông lão bị câm thở dài nói.

John đột nhiên nhớ lại bóng đen trước đây hần phát hiện, hóa ra là do ông lão bị câm này đang theo dõi mình, John hỏi: “ tại sao ông lại phải làm thế?”

Ông lão bị câm đáp: “ bởi vì ta là người đã cứu sống con bé và đem nó gửi đến tu viện.”

“hả!”- John kinh ngạc.

Ông lão bị câm gật đầu nói tiếp: “ thực ra chuyện là thế này, ta với cô bé Sona kia vốn ở chung một làng, ngôi làng của chúng ta nằm sâu bên trong rừng xanh, ít ai biết đến, nó có tên là Làng Âm Thanh, nghe tên cậu cũng hiểu, mọi người trong làng ta ai cũng có khả năng đàn ca, cực kì điêu luyện.”

“Vào hai trăm năm trước khi các trưởng lão trong làng muốn tạo ra giai điệu hay hơn thần kì hơn nên đã họp lại và thiết kế ra một chiếc đàn cầm, chiếc đàn cầm ấy được làm từ gỗ của cây đại thụ ngàn tuổi, trên đàn có mười sáu sợi dây mỗi sợi dây là lông của một quái thú trong truyền thuyết như Hoàng Kim sư tử, Bạch Hổ v...v.... Khi chiếc đàn được tạo ra tất cả các vị trưởng lão đều cảm thấy vô cùng hưng phấn và đặt tên cho nó là ‘etwahl’ là chữ cái đầu tiên trong tên của các vị trưởng lão tạo ra nó. Tuy nhiên đó chưa phải là kết thúc. Để tạo ra thứ âm thanh tuyệt vời nhất một vị trưởng lão đã đề xuất ý kiến đưa phép thuật vào bên trong để mỗi giai điệu vang lên là như có một ma pháp lôi cuốn vậy. Rất nhanh chóng tất cả các trưởng lão kia đã đồng ý họ đã thay nhau thử truyền phép thuật của bản thân vào bên trong cây đàn nhưng không thể nào làm được, chiếc đàn quá kì diệu nó không chấp nhận phép thuật của bất cứ ai.”

John kinh ngạc nói: “ chiếc đàn ấy liệu có phải là chiếc đàn mà Sona đang cầm không?”

Ông lão bị câm gật đầu nói: “ John cậu thật thông minh mới đó đã nhận ra, thế nhưng không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Sau khi các vị trưởng lão kia thử đưa phép thuật của mình vào không thành công họ bắt đầu nghĩ đến nguồn phép thuật mà tổ tiên để lại- Phép Thuật từ thời cổ ngữ. Tất cả các vị trưởng lão vì quá muốn tạo ra thứ âm thanh tuyệt vời nhất thiên hạ nên đã trái lời khuyên của các lão tổ của Làng Âm Thanh đem nguồn Ma thuật cổ ngữ đưa vào bên trong chiếc đàn. Chiếc đàn quả đúng là báu vật tuyệt diệu nó nhanh chóng hấp thụ sức mạnh ma thuật ấy, nó tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh nhất, rực rỡ nhất. Thế nhưng ngay chính lúc ấy từ chiếc đàn tỏa ra một luồng năng lượng cực đại khiến toàn bộ người dân trong làng của ta...họ...tất cả họ đều không thể nói được, ngay cả những đứa trẻ được sinh ra sau đó cũng không thể nói.”

John kinh ngạc hốt hoảng nói: “ không lẽ việc Sona cô ấy không nói được chính là do cây đàn, và cả ông nữa tại sao ông lại biết những việc này.?”

Ông lão bị câm thở dài nói: “ bởi vì ta vốn là một trong số những vị trưởng lão đó. Có thể nói đó là sai lầm lớn nhất của chúng ta, khiến toàn bộ người trong làng dính với lời nguyền, không ai có thể nói được. Sau đó chiếc đàn kia như có linh tính vậy nó chỉ chọn những người xứng đáng để sử dụng nó mà thôi. Suốt hơn một trăm năm bọn ta liên tục tìm cách để phá bỏ lời nguyền nhưng không thành công. Đến một ngày vì quá tức giận, toàn bộ các trưởng lão họp nhau và ra quyết định phá vỡ chiếc đàn kia. Thế là đêm ấy bọn ta bí mật trộm lấy chiếc đàn từ trong tay chủ nhân của nó dùng toàn bộ sức mạnh của bản thân để có thể phá bỏ nó. Thế nhưng thật đáng sợ.... chiếc đàn ấy có một sức mạnh quá lớn....sức mạnh mà nó tạo ra đã phá hủy toàn bộ ngôi làng, kể cả chủ nhân của nó.”

John thần thờ nói: “ mọi chuyện à vậy sao? Hóa ra cha mẹ của cô ấy đã chết như vậy! vậy chiếc đàn ấy vẫn còn và Sona cô ấy chính là người được chiếc đàn ấy lựa chọn?”

Ông lão bị câm gật đầu nói: “ đúng vậy! ngay vừa lúc ngôi làng bị phá hủy thì cô bé Sona kia vừa chào đời và thật kì lạ cô ấy lại chính là người được chiếc đàn ấy chọn làm chủ nhân của mình.”

John vội hỏi: “ không lẽ không có cách nào phá bỏ lời nguyền đó sao?”

Ông lão câm kia gật đầu nói: “ cách thì có nhưng quá nguy hiểm, bởi vì cách này nguy hiểm và không khả thi nên từ đầu bọn ta đã gạt nó qua một bên.”

John tiến lại giữ chặt lấy hai vai của ông lão bị câm nói: “ đó là cách gì? Xin hãy nói cho tôi biết?”

Ông lão bị câm nhìn vào bộ mặt lo lắng của hắn nói: “ ta hỏi cậu, cậu thực sự thích con bé Sona kia chứ?”

John lập tức gật đầu, bây giờ hắn không muốn dấu gì cả, hắn không muốn mình lại phải hối hận như chuyện của Miss và Nami. Ông lão bị câm kia thở dài nói: “ nếu vậ thì chỉ còn cách đó mà thôi, đây là cậu phải hấp thụ toàn bộ sức mạnh Pháp Thuật Cổ Ngữ ở bên trong chiếc đàn ấy vào người, có như vậy khi chiếc đàn mất đi Ma Pháp Cổ Ngữ ấy lời nguyền nhất định sẽ giải. Thế nhưng không phải ai cũng có thể hấp thụ được, phải là người được chiếc đàn kia đồng ý làm việc đó.”

“phải được nó đồng ý ư?”- John kinh ngạc nói

Ông lão bị câm gật đầu nói: “ đúng vậy, chiếc đàn ấy có linh tính và nó biết được nỗi khổ của chủ nhân mình nên rất muốn giúp chủ nhân của nó, vì nó không thể tự loại bỏ đi sức mạnh phép thuật cổ ngữ kia ở bên trong nên chỉ có thể lựa chọn được người xứng đáng làm điều đó, và cậu đã được nó lựa chọn.”

John hiểu ra vấn đề nói: “ nếu vậy thì làm ngay thôi, tôi không thể để cho cô ấy suốt đời không thể nói chuyện được.”

Ông lão bị câm nhìn vào quyết tâm của hắn nói: “ cậu chắc chứ? Việc này sẽ đánh đổi cả tính mạng của bản thân, giả sử như cậu chết đi Sona con bé sẽ rất đau khổ.”

John cũng nghĩ đến điều đó nên cũng vô cùng khó xử. Hắn hỏi: “ vậy bí mật thứ hai ông muốn nói là gì?”

Ông lão gật đầu nói: “ bí mật thứ hai chính là ta vốn không phải là con người.”

19. Q.1 - Chương 19: Giải Lời Nguyền

John giật mình hốt hoảng, hắn lùi lại vài bước hỏi ngược lại, giọng nói có chút run run: “ ông nói ông không phải là con người, vậy ông là gì?”

Ông lão bị câm thở dài lắc đầu nói: “ thực ra ta chỉ là một linh hồn mà thôi, lúc ngôi làng bị chiếc đàn phá nát, ta vì không cam tâm phải chết và muốn chuộc lại lỗi lầm của mình nên đã sử dụng toàn bộ sức mạnh phép thuật của bản thân để bảo vệ lấy linh hồn của mình, đó là lý do vì sao bây giờ ta còn tồn tại và chỉ có thể xuất hiện vào buổi tối mà thôi.”

John kinh ngạc lắc đầu nói: “ không thể nào, tôi từng chạm vào người ông mà, ông không thể là linh hồn được.”

Ông lão bị câm gật đầu nói: “ đúng vậy theo lý thuyết thì linh hồn sẽ không thể bị ai chạm vào được, tuy nhiên trong lúc ta thực hiện việc sử dụng phép thuật của mình để bảo vệ linh hồn mình thì đã bị nhiễm một ít năng lượng từ chiếc đàn phát ra nên ta có cơ thể không khác gì người bình thường....tuy nhiên cũng sắp kết thúc rồi.”

“sắp kết thúc?”- John khó hiểu hỏi: “ ý ông là sao vậy?”

Ông lão bị cầm đáp: “ thời hạn của ta sắp hết, ta phải biến mất khỏi thế gian này rồi, John cậu là chàng trai tốt, cô bé Sona kia là tộc nhân của cùng của ngôi làng Âm Thanh,ta hi vọng cậu hãy chăm sóc nó thật tốt.”

John gật đầu nói: “ tất nhiên, nhưng ông có thể nói cho tôi biết làm cách nào để có thể giải được lời nguyên ấy chứ?”

Ông lão bị cầm đứng dậy tiến đến cạnh John nói: “ chỉ cần cậu hấp thụ toàn bộ phép thuật cổ ngữ ở bên trong chiếc đàn vào cơ thể mình là được, tuy nhiên việc này thực sự quá nguy hiểm, cho nên ta muốn tặng cậu một món quà.”

“món quà?”- John kinh ngạc, ông lão bị cầm hai tay bắt ấn chú kì lạ một luồng năng lượng màu vàng óng bắt thẳng vào người hắn, ông lão bị cầm kia nói: “ ta đã trao cho cậu cả sinh mệnh của mình, hi vọng với chút ít phép thuật này nó sẽ cứu sống cậu khỏi việc bị ma pháp cổ ngữ kia ăn mòn, John cậu có giải được lời nguyên đó hay không, không quan trọng, quan trọng là trước khi ta vĩnh biệt thế gian này đã gặp được một người như cậu, tạm biệt.....”

Nói rồi cả cơ thể ông lão bị cầm hóa thành một đám khói tan vào không khí, John đứng ngơ người, có lẽ mọi chuyện xảy đến quá nhanh khiến hắn chưa thể nào tiếp nhận được.

“mình là người duy nhất có thể giải được lời nguyên của Sona.....mình phải cứu cô ấy khỏi lời nguyên.”

“cốc....cốc....”- Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, John vẫn như vậy dường như hắn không nghe thấy bất cứ điều gì cả.

Kennen từ bên ngoài bước vào nhìn hắn với ánh mắt kì lạ nói: “ John cậu làm sao vậy? tôi gõ cửa cậu không ra là sao?”

Nghe giọng nói của Kennen, John mới thực sự tỉnh lại hắn lắc đầu nói xin lỗi, kennen nói: “ người của Sona vừa đến, họ bảo nhắn lại với cậu là cô ấy muốn gặp cậu đây.”

John âm ỉ vài tiếng rồi bước ra bên ngoài, hắn đi như một người vô thức tiến thẳng đến nơi ở của Sona, trong đầu hắn lúc này có quá nhiều chuyện.

Khi đến nơi, John bước vào bên trong, ở đó ngoài Sona ra còn có một người phụ nữ khác bà ta tuổi xem như đã ngoài năm mươi nhưng trông vẫn rất quý phái xinh đẹp. Sona truyền âm nói: “ John anh đến rồi, mau ngồi đi.”

John gật đầu ngồi lên chiếc ghế cạnh đó, bà Lestara nhìn John truyền âm nói: “ đúng như những gì Sona đã kể cậu có khả năng truyền âm nói chuyện.”

John lúc này kinh hoảng, hắn không hiểu làm sao bà ấy lại biết truyền âm nói chuyện, Sona nhìn hắn đang kinh ngạc thì vội giải thích: “ Bà ấy là mẹ nuôi của Sona, anh đừng lo.”

John nghe Sona nói vậy thì cũng yên tâm, hắn hỏi Sona: “ cô gọi tôi đến đây có việc gì vậy?”

Sona lắc đầu nhìn mẹ nuôi. Bà Lestara thở dài nói: “ ta gọi cậu đến đây cũng là vì chuyện của con bé, cậu thực sự yêu con bé chứ?”

Nghe câu hỏi của bà Sona đột nhiên đỏ mặt cúi đầu, còn John hắn đã lơ mơ đoán được những gì bà ấy sẽ nói tiếp theo nên gật đầu nói: “ đúng thực là tôi có thích cô ấy, có phải bà muốn tôi phá bỏ lời nguyên trên người cô ấy đúng không?”

Sona và bà Lestara vô cùng kinh ngạc, nhưng cái kinh ngạc của mỗi người một khác, Sona kinh ngạc vì John nói đến việc giải bỏ lời nguyên trên người mình. Còn Bà Lestara lại kinh ngạc vì John biết những gì bà ấy sắp nói.

“làm sao cậu biết những việc này?”- Bà Lestara nghi vấn hỏi.

John thở dài nói: “ một ông lão đã nói cho tôi biết, ông ấy cũng giống Sona không thể nói được và là một trưởng lão của ngôi làng trước đây Sona sinh ra.”

Bà Lestara kinh ngạc vội nói: “ vậy ông ấy đâu rồi, hãy dẫn ta đi gặp ông ấy.”

John lắc đầu nói: “ sau khi ông ấy nói hết mọi việc cho tôi thì ông ấy đã hoàn toàn biến mất, bởi lẽ ông ấy chỉ là một linh hồn cố níu kéo cuộc sống và sửa chữa sai lầm của mình.”

Bà Lestara thở dài lắc đầu. Sona nghe hai người nói thì khó hiểu cực kì hần nhìn bà Lestara hỏi: “ mẹ nuôi, rốt cuộc hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Bà Lestara nắm lấy tay Sona nói: “ bây giờ ta sẽ kể cho con nghe toàn bộ sự thật, về bí mật đằng sau chiếc đàn, rồi làm sao cha mẹ con lại chết.”

Bà Lestara bắt đầu kể lại mọi chuyện, khuôn mặt Sona liên tục thay đổi từ ngơ ngác đến đau thường, buồn rầu, cô úp mặt xuống bàn mà khóc thật to.

John nhìn mẹ nuôi Sona nói: “ tôi có thể hỏi bà một câu được không? Tại sao những chuyện ấy bà lại biết hết vậy?”

Bà Lestara đáp: “ năm xưa ta vốn là một người rất yêu thích âm nhạc, cho nên khi ta nghe nói đến tại vùng đất Ionia này có một ngôi làng bí ẩn rất yêu thích âm nhạc, lúc ấy ta đã tìm đến nó, ta sống ở đó một thời gian kết thân được rất nhiều người. Cho nên mọi việc ở đó ta điều biết rõ.”

Bà Lestara lại nhìn John nói: “ cậu thực sự yêu Sona vậy cậu có muốn giải bỏ lời nguyền trên người nó không? Mặc dù việc này có thể phải đánh đổi cả sinh mạng.”

John đứng dậy tiến đến cạnh Sona hần vuốt ve mái tóc xanh lam mượt mà của cô nói: “ ta chấp nhận.”

Sona ngẩn đầu lại ôm chặt lấy hần ngăn cản nói: “ không được, anh không được làm vậy? nếu anh chết đi Sona phải làm sao đây?”

John đã liệu trước tình huống này hần ngấm nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Sona mà thương tâm nói: “ yên tâm đi, mạng sống của anh rất lớn, không thể chết được đâu.” (hehe....xưng hô thay đổi rồi nhé.....)

Sona vẫn không chịu buông John cô ấy nói: “ không không Sona không muốn mất anh, chính anh là người đem lại niềm vui cho Sona, anh John không được bỏ Sona không được.”

Bà Lestara thấy đứa con gái của mình như vậy cũng cảm thấy vô cùng đau khổ.

John hiểu tấm lòng Sona dành cho hần nhưng vì Sona hần phải làm điều này. John từ đằng sau đánh một chưởng thật mạnh lên cổ của cô ấy khiến Sona lập tức bất tỉnh, bà Lestara thấy vậy có chút hốt hoảng nhưng John đã kịp nói: “ đừng lo cô ấy chỉ ngủ một giấc mà thôi, bà hãy giúp tôi để loại bỏ lời nguyền này.”

Bà Lestara thấy quyết tâm của hần nên nhắc nhở trước: “ cậu có chắc hay không? Chuyện này cực kì nguy hiểm, nếu như cậu chết đi, con bé”

John lấy ngón tay sờ sờ trên gương mặt xinh đẹp của Sona nói: “ đừng lo tôi không chết được đâu, cứu Sona quan trọng hơn.”

Bà Lestara nhắm chặt mắt lại rồi mở ra, bà tiến lại cầm chiếc đàn của Sona lên tay rồi nhanh chóng vẽ lên một đồ hình ma pháp kì lạ. Gió đột nhiên thổi mạnh, ma pháp nguyên tố trong không khí đột nhiên chấn động kịch liệt, Bà Lestara nói: “ cậu hãy đặt tay lên chú ấn này, vì cậu đã được chiếc đàn này chọn nên sẽ không gặp khó khăn gì khi toàn bộ sức mạnh ma thuật bên trong chảy vào người.”

John không chút chậm trễ, hần đặt tay phải của mình vào, ngay lập tức một dòng năng lượng cực đại nhiều như đại dương chảy vào người hần, khuôn mặt hần đột nhiên sáng lên năm màu: “ Đỏ-Hỏa, Vàng Kim-Lôi,Xanh lam-Thủy,Xanh Lá-Phong,Vàng Nhật- Thổ.”

Cả cơ thể của John bắt đầu méo mó, hần cảm giác như muốn nổ tung ra, quỳ xuống nghiến chặt răng. Những tiếng xương kêu lách cách vang lên không ngừng. Bà Lestara lo lắng nói: “ John ta nghĩ cậu nên thôi đi, con bé cần cậu, đừng như vậy nữa.”

John cố gắng nói trong đau đớn: “ không được, thấy Sona đau buồn việc không thể nói chuyện khiến tôi vô cùng đau khổ, tôi phải giải được lời nguyền này.”

“á”-John hét to, cả căn nhà đột nhiên chao đảo chấn động, tiếng hét của hần vang vọng khắp vùng đất Ionia này.

Tại lâu đài Celestial, Syndra đang ngồi trong phòng đột nhiên cảm nhận được rung chuyển cực đại của Ma pháp nguyên tố trong không khí, sau đó cô nghe tiếng hét kia, tim cô đột nhiên thắt chặt lại, đôi mắt đột nhiên không hiểu sao lại ửng đỏ: “ là John anh ấy đang gặp nguy hiểm.”

Trên một con tàu đang lênh đênh giữa đại dương, Miss ngồi trên boong tàu, đột nhiên trái tim cô đau nhói, cô có một giác bất an kinh khủng.

Ở bộ tộc Barai, Nami đột nhiên lăn lộn đau đớn, sinh mạng của cô và John liên kết lại với nhau, mọi đau đớn hằn chịu Nami cũng chịu tương tự, đôi mắt Nami chảy dài hai hàng nước đau đớn nói: “ anh John, Nami có lỗi, Nami không được ở bên cạnh anh, chia sẻ đau đớn này....Anh John anh không được chết, Nami muốn gặp lại anh dù chỉ một lần.”

Tại ngôi nhà của Sona lúc này, toàn bộ năng lượng cổ ngữ đã chảy vào cơ thể của John, hắn đang lăn lộn đau đớn trên sàn nhà, lực phủ ngũ tạng bắt đầu bị tổn thương nghiêm trọng, kì kinh bát mạch cứ như muốn vỡ tung, thất khiếu chảy máu Bà Lestara nhìn hắn như vậy vô cùng đau đớn định dùng phép thuật của mình làm giảm cơn đau của hắn lại nhưng không thể, bà đã sử dụng hết năng lượng của bản thân để mở phong ấn.

Sona bị tiếng hét thảm đau đớn của John làm cho thức tỉnh, cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì trở nên hốt hoảng vô cùng, cô lao lại ôm chặt lấy John khóc nói: “ sao sao anh lại làm thế?”

Bà Lestara kinh ngạc nói: “ sona con nói được rồi!”

Sona có tâm trí đau mà nhận ra điều này cô ôm chặt lấy hắn khóc nói, mặc cho hắn đang giãy dụa đau đớn.
“phụt”

John phun ra một búng máu lớn, đôi mắt đỏ như máu, da trên người cứ như muốn nứt toát ra vậy. Ở bên trong cơ thể hắn năng lượng sinh mệnh mà ông lão bị cầm đưa vào người John lúc này cũng vô tác dụng, sức mạnh của phép thuật cổ ngữ kia quá mạnh, thứ bây giờ chống được với nó chỉ có thể là sức mạnh kì bí màu tím kia.

Thứ sức mạnh kì bí kia và sức mạnh phép thuật cổ ngữ ấy cứ như hai con mãnh thú tấn công liên tục nhưng không thể nào phân được thắng bại.

John đau đớn vô cùng, hắn bây giờ cảm thấy cơ thể không còn nghe theo bản thân nữa, hắn hét lên thảm thiết, chân tay bắt đầu co lại.

Phụt

John lại một lần nữa phun ra một búng máu, máu của hắn bắn cả lên người của Sona nhưng cô ấy vẫn không bỏ hắn ra, cô khóc nói: “ anh John, nếu anh chết Sona cũng sẽ chết theo, Sona sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

John đột nhiên đẩy Sona ra hắn cố gắng nói: “ tránh xa anh ra, đừng lại gần đây....”

Sona bị John đẩy ra ngay lập tức được bà Lestara đỡ lấy, mẹ nuôi của Sona ôm chặt lấy con mình khóc nói: “ đừng đến gần cậu ấy, sức mạnh phép thuật cổ ngữ đang bắt đầu ăn mòn cơ thể cậu ấy bên trong, chỉ có trời mới giúp cậu ấy sống được.”

“á”- John lại hét lên đau đớn một lần nữa, cả căn nhà tre lập tức bị thổi tung, cơ thể của John xảy ra dị biến, lúc chuyển thành màu đỏ thì nóng như lửa đốt, lúc chuyển thành màu xanh lam thì mồ hôi chảy như nước.....

Syndra từ xa theo âm thanh tiến đến phát hiện thấy John đang đau đớn khổ sở, cô lập tức hốt hoảng lao lại gần hắn, đôi tay run lên vì sợ hãi nói: “ chuyện gì xảy ra thế này? John ai đã làm anh ra thế này?”

Syndra nhìn thấy Sona gào khóc, đôi mắt cô đột nhiên trở nên dữ tợn hét lớn: “ là hai người các ngươi hại anh ấy thế này đúng không? Ta phải giết các ngươi.”

Một quả cầu hắc ám nhanh chóng xuất hiện trên tay Syndra nhưng lập tức cánh tay của John đã ngăn cản: “ đừng.....hại họ.....là ta tự nguyện làm vậy.....”

Sona thoát khỏi vòng tay của bà Lestara lao đến bên cạnh John nói: “ sao anh lại phải làm như vậy? không phải Sona đã bảo chỉ cần cùng anh nói chuyện mỗi ngày là Sona cảm thấy vui rồi sao?”

Syndra không để ý đến Sona cô ấy nhìn vào bộ dáng khổ sở của John hai hàng nước mắt chảy dài nói: “ John cố lên, em sẽ giúp anh.”

John lắc đầu nói: “Không kịp nữa rồi, sức mạnh phép thuật kia quá lớn anh....Syndra hãy hứa....đừng làm hại Sona bởi vì....cô ấy cũng giống cô....”

Sona thấy John bất tỉnh, hốt hoảng vô cùng cô vội nói: “ phải mau đưa anh ấy đến Soraka, cô ấy có thể cứu được anh John.”

Syndra gạt đầu nâng John lên nói: “ đi ngay!”

20. Q.1 - Chương 20: Lột Xác (phần 1)

Bà Lestara thấy Sona muốn đi theo thì vội ngăn cản nói: “ Sona con định đi theo cô ta sao?”

Sona gạt đầu nói: “ Mẹ nuôi, anh ấy đã liều cả mạng sống của mình để cứu con khỏi lời nguyền, con không thể để anh ấy như vậy được....”

Syndra xoa đầu nói: “ nếu đi bộ thể này thì sẽ không kịp mất, Cô bám chắc vào.”

Syndra lập tức huy động sức mạnh bóng đêm nâng cả cô John và Sona bay lơ lửng trên không sau đó tiến thật nhanh về hướng nam.

Trên đường đi, Syndra và cả Sona đều vô cùng lo lắng ạng sống của John, Syndra nhìn Sona sau đó lại nghĩ đến câu cuối cùng hắn nói. Syndra nhìn vào Sona nói: “ sau khi chữa trị cho John xong tôi muốn một lời giải thích từ cô.”

Khu rừng Grove Astral là nơi ngự trị của Soraka tinh nữ duy nhất và là người có khả năng chữa trị rất nhiều loại bệnh tại vùng đất Ionia này. Syndra đưa hai người John và Sona đến trước ngôi nhà nhỏ đơn sơ nằm giữa khu rừng, Sona biết nơi này là đâu bởi trước đây cô cũng đã đến đây. Sona và Syndra hai người cùng đỡ lấy John tiến lại cửa liên tục gọi tên Soraka.

[Click here to view the original image of 1215x717px.](#)

Soraka

Từ bên trong Soraka bước ra, cô gái có hình thù đôi chút kì lạ, đôi chân của cô không giống chân người, nói chính xác thì nửa người nửa thú. Mái tóc màu trắng cột dài của cô càng làm tôn thêm vẻ bí ẩn vốn có của mình.

Soraka sau khi thấy hai người thì đã vô cùng kinh ngạc nhưng khi thấy John lại càng kinh ngạc hơn, bởi vì với ánh mắt của cô cũng có thể nhận ra John đang bị thương rất nặng.

Soraka gấp rút nói: “ mau đưa anh ta vào bên trong.”

Sona lẫn Syndra không chút chậm trễ nhanh chóng đỡ lấy John vào bên trong đặt nằm lên trên giường. Soraka bắt đầu xem xét mọi thứ, khuôn mặt cô thay đổi liên tục. Syndra vội hỏi: “ anh ấy thế nào có cứu được không?”

Soraka lắc đầu nói: “ anh ta bị thương quá nặng, nguồn phép thuật bên trong cơ thể lớn đến mức cơ thể anh ấy không thể nào chịu đựng được, nhưng cũng may bên trong cơ thể anh ta có một nguồn sức mạnh khác ngang ngửa với sức mạnh phép thuật kia nên hiện tại hai luồng năng lượng này đang ở thể bình hòa chưa làm gì quá mức.”

Sona gấp rút nói: “ vậy phải làm gì đây? Làm cách nào để cứu sống anh ấy.?”

Soraka lắc đầu nói: “ rất khó, trước giờ tôi chưa từng gặp chuyện thế này, hiện tại tôi chỉ có thể tạm thời giữ mạng sống của anh ta được một lúc, còn chữa bằng cách nào xem ra tôi cần phải hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.”

Nói rồi Soraka huy động sức mạnh phép thuật của mình, đôi tay phát sáng, một luồng năng lượng ôn hòa bắn vào người của John giúp hắn duy trì mạng sống ít nhất là được một lúc.

Soraka đưa tay ý bảo hai người ngồi qua bên bàn rồi nói: “ bây giờ có thể kể cho tôi nghe mọi chuyện được chứ?”

Sona bắt đầu kể lại mọi chuyện, Syndra cũng muốn biết nguyên nhân vì sao John lại ra nông nỗi này.

Khuôn mặt Syndra tràn đầy cảm xúc thay đổi, hắn nhìn sang John đang nằm trên giường, trong đầu cô không biết đang nghĩ việc gì? John vừa yêu Sona vừa yêu cả cô như vậy.....

Soraka sau khi nghe xong câu chuyện thở dài nói: “ sức mạnh phép thuật cổ ngữ à, vừa này tôi có xem qua trong người anh ta có đến hai nguồn sức mạnh kì lạ, một là sức mạnh phép thuật cổ ngữ mang năm loại đặc tính ma pháp nguyên tố Hỏa,Thủy,Lôi,Phong,Địa. Còn lại nguồn sức mạnh kia rất lạ tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ.”

Sona hỏi: “ vậy có cách nào cứu anh ấy không, nếu anh ấy chết, tôi cũng không thích sống nữa.”

Soraka gật đầu nói: “ vậy hãy đợi tôi một lát, tôi cần tìm hiểu lại thật kĩ,”

Nói xong Soraka nhanh chóng tiến vào bên trong phòng mình, đem rất nhiều sách cổ ra để xem xét.

Sona bước lại cạnh John ngồi xuống giường, đôi mắt bỗng nhiên đỏ ửng, cánh tay mảnh dẻ vuốt ve khuôn mặt của hắn. Syndra đột nhiên cảm thấy như có gì đó cắt sâu vào tim của mình. Sona đột nhiên nói: “ Syndra cô cũng thích anh ấy đúng không?”

Syndra không đáp, cô đang chiến đấu nội tâm. Sona nắm lấy tay Syndra nói: “ tôi cũng thích anh ấy, và tôi cũng không phải người hẹp hòi gì, Syndra nếu cô thực sự thích anh ấy thì tôi cũng không ngăn cản gì đâu, chúng ta cứ như chị em là được.”

Syndra kinh ngạc nhìn Sona, cô không nghĩ Sona lại nói ra những lời đó: “ cô thực sự muốn vậy sao? Nếu như vậy John sẽ không chỉ yêu mình cô đâu, ‘trái tim’ anh ấy sẽ phải chia ra ỗi người đấy.”

Sona lắc đầu nói: “ tôi không quan tâm trái tim anh ấy sẽ chia ra bao nhiêu, chỉ cần trong tim anh ấy có Sona là được rồi.”

Syndra thở dài nói: “ ngay từ đầu gặp hắn ta đã nghĩ hắn có thứ gì đó không giống người bình thường mà. Hài...”

Sona đáp: “ John, anh ấy rất tốt, Sona tin anh sẽ không phụ bạc với những người đã yêu thương anh ấy.”

Syndra như bị những lời nói của Sona làm cho thuyết phục ngồi cạnh John nắm lấy tay hắn rồi nói: “ phải...tên này hắn rất kì lạ.....hắn thậm chí xả thân quên cả mạng sống chỉ để bảo vệ những thứ không đâu, cứu những người không hề quen biết mình.”

“có rồi!”- Soraka từ trong phòng bước ra bộ dáng vô cùng gấp rút nói: “ có một cách có thể cứu lấy anh ta”

Sona và cả Syndra cùng đồng thanh đáp: “ là cách gì.”

Soraka cầm theo một quyển sách cổ,khá rách nát, cô lật ra nói: “ quyển sách cổ này có nói khi con người đang ở ranh giới của sống và chết thì lúc đấy con người kia sẽ ở gần nhất với các vì sao, nếu những vì sao chấp nhận người đó thì những vì sao sẽ trao cho sinh mệnh sống và trở thành người đại diện cho công lý và ánh sáng.

Syndra và Sona khó hiểu hỏi: “ cô có thể nói rõ hơn được không.”

Soraka gật đầu,nói: “ đây là một quyển sách cổ từ thời đại cổ ngữ của tộc tinh nữ chúng tôi bởi vậy dù có đọc ra mọi người cũng khó hiểu, nhưng nói tóm lại chúng ta sẽ khiến cho bạn hai người sẽ lột xác để có một thân xác mới.

Sona và cả Syndra kinh ngạc hốt hoảng nói: “lột xác ư? Anh ấy là con người chứ có phải sâu đầu mà lột xác thành bướm?”

Soraka quả quyết nói: “các cô hãy tin ở tôi, mặc dù cách này khá cổ nhưng theo những gì ghi trên đây tôi chắc chắn nó sẽ cứu sống được bạn hai người.”

Sona nhìn Syndra sau đó gật đầu nói: “vậy bây giờ chúng tôi phải làm gì để giúp anh ấy.”

Soraka gấp rút ngồi trên bàn lấy bút ra vừa viết vừa nói: “Tôi sẽ viết một lá thư nhờ cô đưa đến ột người, có cô ấy mới có thể thực hiện việc này.”

Syndra bước đến nói: “vậy hãy để tôi đi.”

Soraka viết xong lá thư ngay lập tức Syndra nhận lấy sau đó dùng hết tốc độ của mình bay đi nhắm nơi đã ghi trên lá thư.

Trong căn nhà của Soraka, Sona vô cùng lo lắng nói: “Soraka bây giờ chúng ta làm gì tiếp?”

Soraka gật đầu nói: “chúng ta cần phải chuẩn bị kĩ lưỡng nhất, không được để quá trình trị thương xảy ra bất cứ việc gì, Sona cô giúp tôi ra phía sau nhà, ở đó là kho thuốc cô lấy những thành phần có ghi như trong này giúp tôi. Nên nhớ thuốc 1kg thì lấy 1kg không lấy hơn hoặc thiếu đi dù chỉ một ít.”

Soraka lấy trong người ra một mảnh giấy đưa cho Sona, cô ấy lập tức gật đầu chạy về phía sau nhà.

Soraka hít sâu một hơi, cô dọn trống toàn bộ phóng khách của mình, nơi này chỉ còn lại mỗi chiếc giường John đang nằm bất tỉnh. Sau đó Soraka xử dụng đến sức mạnh của các vì sao trên thiên đường. Hai cánh tay của Soraka lập tức phát sáng, thứ ánh sáng màu vàng thánh khiết. Soraka bắt đầu vẽ lên mặt đất những đồ hình ma thuật kì lạ, sau đó miệng cô lầm rầm đọc chú ngữ liên tục, cánh tay lay động Soraka hét lên: “Chòm sao Bảo Bình hiện!”

“chòm sao song ngư hiện!”

“chòm sao Bạch dương hiện!”

“Chòm sao kim ngư, song sinh,cự giải, sư tử, xử nữ, thiên bình, bò cạp, nhân mã, ma kết hiện....hiện.....hiện.....”

Mười hai chòm sao ứng với mười hai cung giờ xuất hiện thành một hình tròn tỏa ra từng đợt dao động năng lượng cực đại. Trán của Soraka thấm đầy mồ hôi, cô cảm thấy có chút mệt mỏi. Sona lấy xong thuốc từ phía sau chạy lấy cô bất ngờ với đồ hình trận pháp ma thuật trước mặt. Soraka lập tức nói: “đừng hồi lung tung.....mau giúp tôi đưa anh ta vào trong trận pháp.”

Sona gật đầu sau đó hai người cùng khiên John nằm ngay trung tâm trận pháp, mười hai chòm sao lập tức lóe sáng mãnh liệt. Soraka cũng bất ngờ với việc này nên nói: “anh chàng này thật đặc biệt, cậu ta vốn là người được chọn bởi các vì sao cho nên khi vừa vào đã được các vì sao chấp nhận và hỗ trợ giữ lại mạng sống.”

Sona lo lắng nói: “bây giờ chúng ta làm gì tiếp đây? Tôi đã đem đủ số thuốc cô cần đến rồi.”

Soraka gật đầu nói: “bây giờ đến công đoạn tạo kén, Sona cô giúp tôi cởi toàn bộ đồ trên người anh ta sau đó dùng dải băng này quấn chặt toàn bộ người anh ta lại như một xác ướp ấy, mà cô từng thấy xác ướp rồi chứ?”

Sona gật đầu nhưng việc cởi đồ cho John khiến cô có chút ngập ngừng. Soraka nói: “cô là người anh ấy yêu nên chắc hẳn chuyện này sẽ không sao đâu, cô đừng ngại tôi sẽ ra bên ngoài không làm phiền cô.”

Nói rồi Soraka bước ra bên ngoài, cô cũng tranh thủ để nghỉ ngơi, bởi việc tạo trận pháp mười hai chòm sao khiến cô mất rất nhiều sức lực.

Bên trong căn nhà Sona khuôn mặt đỏ ửng cô cúi thấp người cởi từng nút áo trên người John, đôi tay run lên liên tục, khi thấy bộ ngực săn chắc kia Sona sợ hãi rút tay lại như không dám nhìn, khuôn mặt cô đỏ bừng như lửa đốt. Thế nhưng vì mạng sống của John và vì cô yêu anh ta nên cô vẫn tiếp tục.

Soraka đang nghỉ ngơi bên ngoài thì nghe trong gió có tiếng động, Syndra đã trở về cô mang theo một người con gái nước da có chút ngăm đen, mái tóc ngắn màu nâu, Soraka vui mừng nói: “ karma cảm ơn cô đã đến.”

Hóa ra người con gái kia tên là Karma, Syndra vội vã nói: “ hiện tại anh ấy thế nào rồi, bây giờ chúng ta làm gì tiếp.”

Soraka nói: “ chờ đợi Sona làm xong công việc của cô ấy....”

“tôi đã làm xong rồi!”- Vừa mới nói thì Sona từ trong nhà đi ra.

Soraka thấy vậy, không để lãng phí thời gian liền nói: “ vào thôi, đã đến thời khắc quyết định rồi.”

Vừa bước vào nhà Syndra lập tức kinh hãi khi thấy trước mặt cô là một trận pháp ma thuật kì lạ, ở giữa trận pháp là một cái xác ướp bị quấn bằng từ trên xuống dưới chỉ để hở lỗ mũi và đôi mắt.

“là John sao anh ấy lại như vậy?”- Syndra nhận ra xác ướp kia là John.

Soraka nói: “ đây là cách để trị liệu, đừng lo lắng. Karma hiện tại anh chàng kia đang bị thương rất nặng không chỉ lực phủ ngũ tạng, kì kinh bát mạch đều tổn thương mà thậm chí linh hồn anh ta cũng bị thương tổn rất nặng, cô có thể dùng Kính Mantra của mình để hồi phục lại linh hồn cho anh ta được chứ?”

Karma gật đầu nói: “ tất nhiên được, nhưng phải kết hợp cùng trận pháp của cô và phải tìm người có linh hồn mạnh mẽ để cùng tu sửa nó.

Soraka gật đầu nói: “ chuyện này tôi đã tính cả rồi.”

Soraka xoay đầu nhìn Sona và Syndra nói: “ hai cô có dám đem cả mạng sống của mình để cứu anh ta chứ?”

Sona và Syndra không cần suy nghĩ lập tức gật đầu. Soraka nói: “ vậy hiện tại tôi cần sự giúp đỡ từ hai người, Sona cô đã từng xử dụng qua cây đàn và nhiều lần tiếp xúc với sức mạnh ma thuật cổ ngữ ở bên trong nó bây giờ tôi sẽ làm cô thành mối dẫn để chuyển bớt những ma thuật dư thừa bên trong cơ thể anh ta sang người cô, đồng thời nhờ vào trận pháp cứu chữa mọi thương tích bên trong cơ thể. Syndra cô là cô gái thiên tài, từ nhỏ đã tu luyện sức mạnh hắc ám vậy nên linh hồn của cô vô cùng mạnh mẽ, cô sẽ cùng với Karma để sử dụng linh hồn chính mình cứu lấy anh ấy, hai cô làm được chứ?”

Syndra lập tức nói: “ làm đi, đừng dài dòng.”

Soraka gật đầu nói: “ Sona cô ngồi bên trái anh ta, Syndra cô thì ngồi bên phải, Karma chúng ta làm thôi, không nên để lâu, phép thuật của tôi chỉ có thể cạm cự mạng sống anh ta thêm được vào phút nữa.”

Karma gấp rút gật đầu, kính Mantra theo miệng đọc chú ngữ của Karma ngay lập tức xuất hiện lơ lửng phía sau lưng cô, chiếc kính phát ra thứ ánh sáng chan hòa, khiến lòng người trở nên nhẹ nhõm hơn. Sau khi tất cả đã vào vị trí Karma lập tức huy động kính Mantra tạo ra một sợi dây liên kết giữa linh hồn Syndra và linh hồn John, sợi dây liên kết kia ngay lập tức phát sáng mãnh liệt.

Ở bên Soraka, hai tay cô bắt ấn quyết, mười hai chòm sao nhanh chóng xoay phòng với tốc độ cực nhanh, một luồng sức mạnh ma thuật từ bên trong cơ thể của John bắt đầu chuyển vào cơ thể Sona, khuôn mặt cô bắt đầu có chút nhần nhố, nhưng so với đau đớn mà John phải chịu đó có là bao nhiêu, Sona đã nghĩ như vậy.

21. Q.1 - Chương 21: Lột Xác (Phần 2)

Sợi dây liên kết linh hồn của John và Syndra ngày một tỏa sáng, điều đó chứng tỏ điều gì? Điều đó chứng tỏ linh hồn của Syndra đang thông qua sợi dây liên kết để chữa trị cho John. Nếu như mọi chuyện thành công thì từ nay về sau, John và Syndra sẽ trở nên tâm ý linh thông.

“phụt”- Sona và Syndra cùng lúc phun ra một búng máu lớn, họ đang bắt đầu cạn kiệt sức lực, ở bên ngoài Karma và Soraka cũng không khá hơn, sắc mặt của họ nhợt nhạt thấy rõ.

Mười hai chòm sao liên tục xoay chuyển, trận pháp liên tục hấp thụ những tinh hoa nguyên tố ở trong không khí và cơ thể của John để giúp hắn trị thương. Lớp băng quấn quanh cơ thể hắn đột nhiên phát sinh dị biến, từng đợt năng lượng chạy ngang, nặng nặng đỏ, xanh, xanh lục, vàng, vàng nhạt.....

“bình bịch.....Bình bịch....”- Tiếng tim đập to đến mức có thể nghe bằng lỗ tai thông thường.

Soraka đột nhiên hét lớn: “ hồi những vì sao trên thiên đường hãy nghe tiếng gọi của con, cứu vớt lấy chàng thanh niên này, hãy cho anh ta một sự sống mới, một thân xác mới.....hãy để anh ta làm người của các vì sao.....kết án....”

Mười hai chòm sao đột ngột dừng lại sau đó thu nhỏ thành một hình tròn trước ngực John. “ vút “ lên một tiếng mười hai chòm sao hoàn toàn nhập vào bên trong cơ thể của John cũng lúc ấy một vụ chấn động cực lớn chấn bay bốn người ra. Syndra mệt mỏi đến vô lực, cô sử dụng chính linh hồn mình để cứu lấy linh hồn của John, linh hồn bị thương tổn còn đáng sợ hơn những vết thương trên cơ thể gấp mấy chục lần.

Sona vì hấp thụ những sức mạnh cổ ngữ dư thừa trong cơ thể John nên lúc này cô cảm thấy không hề ổn chút nào, mặc dù trước đây chính sức mạnh này mình đã từng sử dụng nhưng đưa nó vào cơ thể thể này thì chưa bao giờ.

Syndra nhìn sang Soraka nói: “ anh ấy sẽ bình phục đúng chứ?”

Soraka gật đầu nói: “ mọi nguy hiểm đã qua, anh ta sẽ mau chóng tỉnh lại thôi, hai cô cũng mệt rồi có cần nghỉ ngơi gì không?”

Sona và Syndra lắc đầu nói: “ không cần tôi muốn ở đây chờ cho đến khi anh ấy tỉnh lại.”

Đến giữa trưa.

“rắc...rắc...”- Tiếng lớp băng quấn quanh cơ thể John bắt đầu rạn nứt, một vết nứt ở tay xuất hiện, một vết nứt ở ngực, rồi ở chân.....cứ như thế lớp băng bên ngoài liên tục nứt vỡ, những tia ánh sáng chói lóa bắn lên từ những vết nứt kia.

Một sinh linh mới đang được khai sinh, một con người đang bắt đầu lột xác để trở thành một con người khác, một hình hài mới, một sức mạnh mới.....giống như một con sâu đang tự phá kén hóa bướm.....

“ầm” một tiếng toàn bộ lớp băng đó đã bị phá nát, cả cơ thể của John được bao bọc bởi một lớp ánh sáng chói lóa, bỗng cả cơ thể hắn bay lên lơ lửng giữa căn phòng. “vù...vù...”- hàng loạt các ma pháp nguyên tố hội tụ về cơ thể của John.

“ha...ha...”- Soraka đột nhiên cười to nói: “ chúng ta thành công rồi, thành công rồi...anh ta đang được các vì sao ban phúc....”

Mọi thứ nhanh chóng trôi qua lớp ánh sáng bao phủ xung quanh cơ thể John lập tức biến mất, hắn rơi trên mặt đất.

Sona và Syndra vội vã lao đến bên cạnh hắn, họ nhận ra John lúc này rất khác, khuôn mặt đẹp trai hơn trước, da trắng hơn, cơ thể săn chắc, cơ bắp cuộn cuộn, chỉ có điều trên người hắn không mặc chút quần áo nào nên khiến hai người lần đầu tiên nhìn thấy cái gọi là cội nguồn sự sống ấy của John có chút sợ hãi.

Soraka ném qua một chiếc mền nói: “ tạm thời che cơ thể anh ta lại.”

Sona đắp chiếc mền lên người John khuôn mặt dù vẫn rất mệt mỏi nhưng vẫn hiện lên hai áng mây hồng xinh xinh. Đôi mắt John từ từ mở ra, đập vào mắt hắn là hai khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần. Syndra rơi nước mắt nói: “ John cuối cùng anh cũng tỉnh lại, thật là tốt quá.”

John nhìn khuôn mặt hai người hắn đột nhiên kì lạ hỏi: “hai người là ai? Tại sao ta lại ở đây?”

Câu nói khiến con tim của hai người con gái xinh đẹp như muốn nát tan, Sona khóc òa lên nói: “ john anh không nhận ra Sona và Syndra sao? Anh không nhớ chút gì sao?”

Syndra cũng rơm rớm nước mắt, cô không nghĩ được John lại quên mất mình. John đột nhiên cười ha hả nói: “ bị lừa rồi nhé.”

Khuôn mặt của cả bốn người quanh đó méo đi, Syndra tức giận đâm mạnh vào ngực hắn nói: “ tên khốn, sao anh dám....”

Syndra đột nhiên ngã lên ngực của hắn mà thiếp đi, Sona ở bên cạnh cũng vậy. John vô cùng hốt hoảng: “ hai người làm sao vậy? này...này...”

Soraka tiến đến nói: “ xem ra họ đã quá mệt rồi nên để họ nghỉ ngơi.”

John nhận ra hai cô gái trước mặt, trí nhớ của hắn vẫn còn, hắn nhận ra họ là Soraka và Karma. John gật đầu nói: “ cô có thể kể lại mọi chuyện cho tôi được chứ? Vì sao tôi lại ở đây.”

Soraka gật đầu nói: “ đỡ họ lên giường nằm nghỉ trước rồi tôi sẽ kể lại toàn bộ cho anh.”

.....

John được Soraka kể lại toàn bộ sự việc hắn kinh ngạc nhận ra Sona và cả Syndra đều muốn cứu hắn mà thậm chí đánh cược với sinh mạng của bản thân. Hắn tiến đến giường nơi hai người đang ngủ ngất nhìn hai khuôn mặt xinh đẹp nhưng khá nhợt nhạt và mệt mỏi, trong lòng hắn tự nhiên cảm thấy thật sự có lỗi, hắn không chỉ yêu một người mà đến hai người, nếu như chuyện này một trong hai biết được thì thật sự rất khó để đối mặt.

John nghĩ vậy vì có lẽ hắn chưa biết việc Sona và Syndra biết hết tất cả rồi, và hai người không hề xem nhau như kẻ địch mà coi nhau như chị em.

Soraka tiến đến cạnh Karma nói: “ thế nào rồi, cô đã luyện thuần thục kính Mantra chưa?”

Karma lắc đầu nói: “ điều cuối cùng để sử dụng tuyệt kỹ mạnh nhất của Kính Mantra tôi vẫn chưa làm được, muốn thực hiện thành công cần phải có tinh thần vô cùng minh mẫn, đồng thời việc hợp nhất giữa hơi thở và hấp thụ ma pháp bên trong không khí, nó quá khó.”

John ở bên nghe vậy vội nói: “ không biết tôi có thể giúp gì cho cô không?”

Karma nhìn hắn lắc đầu nói: “ không thể đâu, cậu không biết cách tu luyện để điều hòa nhịp điệu hơi thở sao cho dung hòa với tự nhiên.”

John suy nghĩ những gì Karma nói, hắn có nhớ đến một thứ ở thế giới trước kia liền nói: “ tôi biết có một bài võ có khả năng giúp cô thực hiện được điều đó.”

Nói rồi John lập tức múa bài võ đó, đây chính là bài Thái Cực Quyền nổi tiếng. Mỗi động tác nhẹ tựa bông hồng, nhịp nhàng uyển chuyển. Hơi thở nhịp nhàng, không rối loạn. Bài quyền cứ như vô thực vô ảo. Lấy nhu chế cương. Nhìn ở bên ngoài nhẹ nhàng uyển chuyển nhưng khi chạm vào lại như đại dương xanh thăm không thể nào làm được gì.

Karma nhìn John múa Thái Cực Quyền, cô lập tức trở nên mê mẩn. Cô nhanh chóng nói: “ đây là bài quyền gì? Tại sao trước giờ tôi chưa từng thấy, đã thế nó quá ảo diệu.”

John dừng lại cười nói: “ nếu cô muốn tôi có thể dạy lại cho cô.”

Những ngày tiếp theo John hàng ngày đều truyền lại cho Karma bộ Thái Cực Quyền ảo diệu, Karma nhiều lần muốn nhận hắn làm sư phụ nhưng John đều từ chối, hắn dạy cô đơn giản vì muốn báo đáp việc cô đã cứu hắn mà thôi.

Có một điều khiến hắn kinh ngạc hơn từ sau khi hắn lột xác thành công chính là việc hắn có thể cảm nhận được sức mạnh ma pháp nguyên tố trở trong không khí, sức mạnh này thực sự quá tuyệt diệu, trước giờ hắn không hề biết được sức mạnh ma pháp cổ ngữ đang chảy trong người hắn lại kì diệu đến thế.

John hiện tại có thể cảm nhận được bên trong cơ thể mình có hai luồng năng lượng đang chảy, luồng năng lượng ma thuật cổ ngữ kia vẫn liên tục di chuyển qua các mạch máu, kinh mạch toàn thân vô cùng bình hòa và John có thể tùy ý sử dụng nó. Nguồn năng lượng còn lại kia chính là sức mạnh màu tím kì bí ấy, nó ngang ngửa với sức mạnh ma pháp từ thời cổ ngữ và nó cứ như một bức tường thành vững chắc vậy, dù John có thử bao nhiêu lần cũng không thể nào sử dụng được nó, và có lẽ phải làm theo người thần bí kia nói: “ cần phải rèn luyện cả thể xác và tinh thần mới có thể sử dụng được.”

Qua lần lột xác này thể xác của John đã được cải thiện một cách khủng khiếp có thể nói cơ duyên này là một điều tốt, hắn đã đáp ứng được tiêu chí đầu tiên trong hai tiêu chí để có thể sử dụng sức mạnh màu tím kì bí kia. Nhưng đến một ngày hắn sử dụng được thì sao? Hắn có muốn quay trở về với thế giới của mình trước kia hay không? Hay lại muốn ở lại đây cùng chung sống với những người mình yêu thương....

Cũng trong những ngày này tại Học viện Ninja xảy ra rất nhiều việc. Việc chấn động nhất chính là sau ba ngày biến mất không rõ tung tích, Zed lại xuất hiện, và trong lần xuất hiện lại anh ta lập tức thách đấu Shen.

Tại khu đất tập luyện của học viện, Shen và Zed đang đứng đối đầu với nhau. Dawn sư phụ nhìn qua Zed ông ta đột nhiên nheo mắt, lão cảm nhận thấy Zed có chút gì đó khác lạ.

Shen lao đến tấn công Zed, kiếm khí lăng lệ xé gió lao đến. Hai kiếm trên tay Zed lập tức rút ra, song kiếm chém thẳng ngay lập tức chặn được kiếm khí từ Shen. Zed lao đến với tốc độ cực nhanh, liên hoàn kiếm cứ liên tục chém về phía Shen.

Shen lùi lại liên tục, một lớp bảo vệ xuất hiện bên ngoài cơ thể như một lớp giáp chặn toàn bộ kiếm chiêu mà Zed gây ra. Shen xoay người tung một cước thật mạnh, Zed không dễ gì bị đánh bại, ánh ta mượn lực từ chân của Shen nhảy lên cao. Vài phi tiêu sắc lẻm bắn ra xé gió hướng về phía Shen.

Shen rút kiếm sau lưng mình chém rơi toàn bộ số phi tiêu kia. Zed nói: “ cũng không tệ, tiếp chiêu đi.”

Zed lập tức độn thổ từ dưới đất, hàng trăm mũi kiếm phá đất đâm lên. Shen liên tục sử dụng Hư vô bộ pháp tránh né. Shen không chịu kém cạnh cũng sử dụng độn thổ. Cuộc so tài từ trên mặt đất bây giờ chuyển sang trong lòng đất.

“ầm”

Mảnh đất nổ tung Shen và Zed bay lên, cả hai liên tục tung chiêu không ngừng nghỉ. Shen và Zed lùi lại cách nhau mười mét, Shen nói: “ mấy ngày không gặp cậu có vẻ lợi hại hơn trước rất nhiều.”

Zed lạnh lùng đáp: “ đó là ta chưa tung hết sức ra mà thôi, hãy xem đây.”

Zed đột nhiên hay tay bắt ấn, một bóng phân thân bóng tối xuất hiện ngay trước mặt. Shen kinh ngạc vô cùng anh ta chưa bao giờ nhìn thấy nhẫn thuật này trước đây.

Phân thân bóng tối kia lập tức sao chép lại toàn bộ tuyệt kĩ của Zed. Bây giờ Shen giống như một đánh hai vậy cực kì gặp bất lợi. Zed cúi nửa người nói: “ đến đây kết thúc rồi, để tôi cho cậu xem thế nào là sức mạnh vĩ đại của bóng tối.”

Ba chiếc bóng của Zed đột nhiên xuất hiện quanh Shen. Zed hoàn toàn biến mất trước mặt anh ta. Ba chiếc bóng ấy lao vào tấn công Shen liên tục, Shen chỉ biết phòng thủ bởi anh ta không thể nào làm gì được những cái bóng kia. Trên ngực Shen đột nhiên xuất hiện một cái chú ấn kì lạ, Zed hiện hình ngay sau lưng Shen nói: “ chấm dứt rồi, tôi đã thắng.”

“ầm.....”- dấu ấn trên ngực của Shen đột nhiên nổ tung, Shen trọng thương nằm trên đất.

Mọi học viên xung quanh kinh ngạc không thôi, Zed đã thắng Shen bằng nhẫn thuật kì lạ và cực kì lợi hại. Dawn sư phụ kinh hãi, ông nhận ra thứ Zed sử dụng, chạy đến đỡ lấy Shen sau đó nhìn Zed nói: “ đồ phản bội, sao người dám vào nơi cấm địa của học viện kia chứ?”

Zed nhìn sư phụ của mình hắn nói: “Người không khen con sao? Con đã đánh bại cậu ta.”

Dawn sư phụ đầy phẫn nộ nói: “ người xem người đã làm gì Shen, thứ sức mạnh của người chính là sức mạnh bị cấm kị, người đã dám trái lời rằng dạy của ta....cút đi...từ nay về sau trong học viện Ninja không còn có ai tên là Zed nữa cả.....người bị khai trừ khỏi học viện vĩnh viễn.”

Câu nói ấy như chấn động sâu thẳm trong tim của Zed khiến anh ta không thể nào tin được điều đó lại là sự thật Zed hỏi lại: “ người nói gì vậy, người đừng đùa với con.”

Dawn sư phụ khuôn mặt lạnh như băng nói: “ người không nghe ta nói gì sao, ta nói người bị khai trừ khỏi nơi này vĩnh viễn.”

Zed cảm thấy vô cùng tức giận, mỗi nỗi tủi nhục dâng tràn bên trong trái tim vốn cô đơn lạnh lẽo kia, hắn nói: “ được, nếu ông đã từ bỏ tôi thì tôi cũng không hứng thú gì với nơi này.....từ này về sau Zed này sẽ không còn là học viên của cả học viện này nữa.....”

Zed biến mất ngay tại chỗ, Dawn sử phụ hồ lạnh một tiếng lão ta đang nghĩ gì thì không ai biết cả.

John mất tích bây giờ đến lượt Zed bị đuổi khỏi học viện, xem ra sóng gió tại đây vẫn chưa hoàn toàn lặng.

22. Q.2 - Chương 1: Sức Mạnh Mới Của John

Trong khu rừng Grove Astral đầy yên tĩnh và tràn ngập nguyên tố ma thuật trong không khí. Lúc này đây John đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá, trước mặt hắn là một chiếc hồ nước nhỏ, thỉnh thoảng có vài con cá nhoi lên.

Sona cùng Syndra đi đến, suốt ba ngày ở tại nơi này họ đã nói rõ mọi chuyện về mặt tình cảm cho John, hắn cũng không muốn dấu diếm hai người nên đã kể cho Sona và Syndra về chuyện của Miss và Nami. Lúc đầu Syndra có chút không chấp nhận được nhưng rồi, cũng nhờ vào cái miệng bơi đầy mật của hắn cô ấy đã chấp nhận.

Syndra tiến đến nhìn John, cô cảm thấy từ sau khi hắn lột xác, hắn đã khác trước rất nhiều, không còn là một chàng trai yếu đuối như trước. John mở đôi mắt ra , hắn cảm nhận được Sona và Syndra đang đi đến, xoay đầu cười nói: “ cũng đã đến lúc nên trở về rồi nhỉ.”

Syndra gật đầu cười nói: “ John, anh đã hoàn toàn thuần thục cách sử dụng các tuyệt kỹ ma pháp cổ ngữ có trong người anh rồi chứ?”

John gật đầu đáp: “ thuần thục hết cả rồi, sao....em muốn so tài à?”

Syndra cười cười gật đầu nói: “ tất nhiên Syndra cũng rất muốn so tài thử xem sức mạnh ma thuật cổ ngữ trong người anh so với sức mạnh bóng đêm của Syndra thì cái nào hơn.”

Sona cười nói: “ nếu vậy để Sona ở ngoài tấu một khúc nhạc cho hai người.”

John nhìn Sona âu yếm nói: “ được nghe nhạc do Sona tấu thì còn gì bằng.”

John đứng dậy, đối diện với Syndra, John vô cùng bình thản.

Syndra cười nói: “ nếu lúc đánh nhau Syndra có lỡ tay làm anh bị thương thì đừng giận nhé.”

John cười cười gật đầu. Hai tay nhanh chóng thủ thế. Syndra lập tức hội tụ sức mạnh ma thuật của mình một quả cầu hắc ám lập tức xuất hiện ngay dưới chân của John thế nhưng tốc độ của hắn thực sự quá kinh ngạc, nếu so với tốc độ của những Ninja xem ra có phần hơn. Syndra liên tục tạo ra những quả cầu hắc ám tấn công mạnh mẽ vào John.

John nhảy lên tránh né, có cảm giác cơ thể hắn nhẹ như bông hồng vậy, muốn nhảy đi đâu muốn làm gì thì tùy ý. John lộn ngược người ra phía sau Syndra vốn hắn định đánh từ phía sau tuy nhiên Syndra là ai? Cô là Nữ chúa bóng tối, làm sao có thể dùng một cách đơn giản như thế có thể hạ được cô kia chứ.

Syndra sử dụng ý lực của bản thân điều khiển các quả cầu hắc ám tấn công dồn dập John. Một quả cầu hắc ám không biết từ đâu ở trên trời đột nhiên xuất hiện bắn thẳng xuống đầu hắn. John mỉm cười cả người hắn đột nhiên hóa thành một tia chớp thoát cái đã hiện ở chỗ khác.

John cười nói: “ Lôi động quả nhiên lợi hại a....tiếp tục nào..”

John cười cười đột nhiên từ trong miệng hắn bắn ra hơn chục hỏa cầu, quả nào cũng to bằng một cái bánh xe tải vậy. Syndra cảm nhận có chút uy hiếp cô lập tức sử dụng sức mạnh của bản thân một luồng năng lượng đen bắn ra đẩy lui toàn bộ hỏa cầu....ầm....ầm.....số hỏa cầu ấy chạm vào đất nổ tung, chạm vào cây làm cây cháy rụi.

John vỗ tay nói: “ sức mạnh của Syndra thật sự lợi hại nha....”

Syndra cười nói : “ Syndra nghĩ anh John nên tung hết sức đi, nếu không thua dưới tay Syndra sẽ kì lắm đấy.”

Sona ở một bên tấu nhạc cười nói: “ đúng đấy, anh John đừng để thua cô ấy.....”

John vút mũi đáp: “ được thôi, Sona em tiếp tục tấu nhạc đi.”

Sona cười cười tiếp tục tấu lên những giai điệu tuyệt vời, chiếc đàn cô đang tấu chính là chiếc đàn trước đây cô sử dụng. Sự việc là sau khi John lột xác trong lúc Sona đang nằm trên giường thì chiếc đàn này tự động bay đến bên cạnh cô. John lúc ấy cũng kinh ngạc không thôi nhưng nghĩ lại nó vốn có linh tính và coi Sona là chủ nhân của mình nên đã tìm được đến đây. Sau đó Sona phát hiện ra sức mạnh ma pháp cổ ngữ trong người của mình khi kết hợp với chiếc đàn sẽ tạo nên thứ sức mạnh vô cùng lớn. Mà cũng thật kì lạ sức mạnh cổ ngữ được Sona hấp thụ từ John lại không hề làm cô ấy chút thương tổn nào ngược lại nó cứ như một thứ sức mạnh để Sona tùy ý sử dụng.

Syndra đột nhét hết lên một tiếng toàn bộ sức mạnh dâng trào, hàng chục quả cầu hắc ám lượn lờ xung quanh cô. “Bùng nổ sức mạnh” có thể dùng từ ấy để diễn tả Syndra lúc này, hàng chục quả cầu ấy đột tỏa ra thứ năng lượng mạnh mẽ, dao động từ thứ năng lượng ấy làm cho cây cối muốn bật rễ, chim muông cũng hoảng sợ.

John hứng thú nói: “ cuối cùng cũng xài đến chiêu mạnh nhất à.....được thôi để xem sức mạnh của năm nguyên tố thì triển cùng một lúc sẽ thế nào.”

John đưa hay tay lên phía trước, hai lòng bàn tay chạm vào nhau sau đó dần mở ra, cơ thể cúi thấp nửa người hai lòng bàn tay được về ngay hông, sức mạnh ma pháp đang dần hội tụ lại trong lòng bàn tay ấy. (chiêu này giống Kamejoko cứ tưởng tượng ra kiểu đó là được)

Thời tiết không có gió nhưng bộ quần áo của John lại lay động mãnh liệt. Mái tóc đen của hắn đột nhiên dựng thẳng, đôi mắt hóa thành ngũ sắc phát ra ánh sáng thần thánh.

John hét lên sau đó bắn thẳng thứ sức mạnh kinh khủng ấy ra, đất đá trên đường đi lập tức hóa thành tro bụi, không có thứ gì có thể ngăn cản được thứ sức mạnh ấy cả.Syndra dâng tràn một nỗi sợ hãi cô sử dụng hết sức mạnh của mình bắn hơn chục quả cầu hắc ám về phía trước....

“ầm....ầm....ầm.....”

Hàng chục quả cầu hắc ám kia nhanh chóng bị phá nát không thấy tung tích, thứ sức mạnh ấy đang bắn thẳng về phía Syndra, cô sợ hãi....

“vù....”

Đột nhiên nó biến mất trước mặt Syndra, cô mở mắt ra thì thấy John đang ôm lấy mình, cánh tay của hắn vòng qua eo cô, hắn cười nói: “ thấy sao? Lợi hại chứ hả?”

Syndra đánh mạnh vào ngực hắn nói: “ suýt tí nữa làm người ta sợ chết khiếp.”

Sona cầm chiếc đàn của mình tiến lại gần hắn cười nói: “ Anh John, sức mạnh ấy của anh bây giờ thật lợi hại, sau này khó kiếm ra được đối thủ.”

John lắc đầu nói: “ anh vốn không thích đánh nhau, cũng không thích làm hại bất kì ai, anh chỉ dùng thứ sức mạnh này khi nguy cấp và để bảo vệ những người mình thương yêu nhất thôi.”

Nghe những lời nói đó, Sona và Syndra vô cùng cảm động.

“khụ...khụ...”- Soraka ở cạnh đó giả vờ ho khan để đánh thức họ khỏi màn đường mật “chém gió”. Soraka tiến đến nói: “ Luyện tập thì cứ tự nhiên nhưng bây giờ mấy người làm hư hại không biết bao nhiêu cây cối trong rừng, phải tính sao đây?”

“ha..ha...”- John cười hả hả xin lỗi nói: “ soraka thực xin lỗi cô, để tôi sửa chữa lỗi vậy.”

“tay trái là thổ, tay phải là thủy. Thổ và thủy kết hợp Mộc hình thành.”- John đập hay tay trái phải vào mới nhau lập tức toàn bộ cây cối bị gãy sống lại, những cây non mọc trên đó bắt đầu lớn nhanh như thổi, thoáng chốc đã trở thành những gốc đại thụ cao to sừng sững.

John nhìn sang Soraka cười nói: “ thế nào hả? Được chứ?”

Soraka hừ hấn một tiếng rồi bước đi, cô đột nhiên quay lại nói: “ Karma cô ấy về làng của mình rồi, cô ấy còn nhắc nếu anh có rảnh đến làng cô ấy chơi.”

John cười gật đầu nói: “ tất nhiên rồi...”

Thấy bóng dáng Soraka dần biết mất, John xoay đầu nhìn về phía hai người phụ nữ sau lưng hần cười nói: “ bây giờ chúng ta về thôi, Syndra em định quay lại pháo đài bay của mình sao?”

Syndra gật đầu: “ đó là nhà em...nên em tất nhiên phải về đó, nếu có thời gian anh hãy đến đó....Syndra luôn luôn chào đón anh.”

John có chút tiếc nuối nhưng hần cũng không lo bởi bọn họ đều ở Ionia này muons gặp lúc nào mà không được. John nhìn qua Sona hỏi: “ còn em thì sao?”

Sona khó khăn nói: “ em cũng không chắc mình có thể ở lại đây bao lâu....nhà em hiện tại ở Demacia, anh John nếu sau này anh đến Demacia anh hãy đến nhà Sona nhé....lúc ấy nhất định Sona sẽ tiếp đón anh.”

John gật gật đầu nói: “ được rồi chúng ta về thôi.”

Syndra bay lên cô sử dụng sức mạnh của mình để nhắc bóng Sona cùng với mình, John cũng bay lên, bây giờ hần có thể bay như chim vậy, đơn giản vì trong cơ thể hần có sức mạnh ma thuật cổ ngữ thuộc tính Phong nên đối với hần việc bay lên bay xuống thế này quá đơn giản.

Ba người bay trên bầu trời Ionia để quay trở về, rời khỏi cánh rừng Grove Astral đầy kỉ niệm, gần một tuần sống ở đây đã cho họ có những kỉ niệm không thể nào quên được.Syndra xoay đầu nói: “ Anh John anh hãy cẩn thận với Dawn sư phụ ở học viện lão ta là một con cáo già đấy,chuyện hôm trước Syndra bị đánh đập cũng là do lão bày ra, Syndra đã điều tra kĩ rồi.”

John kinh ngạc nói: “ thật sao? Nhưng mà lão ta sao lại làm vậy? Không lẽ lão ấy thù gì Syndra sao?”

Syndra lắc đầu nói: “ chuyện này không liên quan đến hận thù gì đâu, theo Syndra suy đoán nhiều khả năng lão ta đang muốn độc chiếm sức mạnh bóng tối ẩn dấu ở trong học viện. Trước khi phát hiện anh bị thương Syndra đã cảm nhận được sức mạnh bóng tối trỗi dậy từ bên trong học viện.”

John giật mình nói: “ đúng rồi, cách đây một tuần ta có giúp cho Zed chiếm được sức mạnh ấy....không lẽ...”

Syndra tỏ chút kinh ngạc sau đó lắc đầu nói: “ xem ra anh chàng Zed kia gặp điều không may rồi, với cái đầu đầy thâm hiểm ấy ông ta sẽ làm bất cứ điều gì để có được sức mạnh bóng tối bên trong Zed.”

John vội vàng nói: “ vậy anh phải ngay lập tức quay trở về học viện....”

John đột nhiên dừng lại, thính giác và thị giác của hần lúc này đã minh mẫn hơn rất nhiều, mắt hần bây giờ thật sự không sai khi đặt cho cái biệt danh “thiên lý nhãn”.

John nhìn về phía hòn đảo cách đó hơn một trăm km. Sona kì lạ hỏi: “ anh John có chuyện gì vậy? ở nơi đây là hòn đảo Navori, vốn là một hòn đảo ít người sinh sống tại đó.”

John có vẻ nghiêm trọng nói: “ ta thấy ở đó có rất nhiều tàu thuyền chiến đấu, quân đội rất đông, tên nào cũng tay cầm vũ khí....”

Sona cười nói: “ chắc là quân đội của Ionia đấy, họ vẫn hay tập trận trên biển mà...”

John chưa từng gặp qua quân đội hoàng kì của quân đội Ionia nên hần cứ nghĩ Sona nói đúng nên cũng gật gật đầu nói: “ được rồi chúng ta về thôi.”

.....

Sau khi Sona và Syndra về lại nơi ở của mình, John tiến thật nhanh đến học viện, lúc này hần đang rất lo cho Zed, nếu như Zed bị đuổi khỏi học viện thì đó là lỗi của hần.

Zed bước thật nhanh vào bên trong, mọi ánh mắt lập tức đổ dồn vào người hắn, ai ai cũng thấy kinh ngạc. Kennen từ bên trong đang cầm một quyển sách thấy hắn bước vào, kinh ngạc, vui sướng dâng tràn ngay tức khắc hóa thành một quả cầu sấm lao thật nhanh đến bên cạnh John nhảy thẳng lên cổ hắn ôm chặt nói: “John cậu đi đâu một tuần nay vậy? Làm tôi lo muốn chết.”

John cười cười nói: “kennen mấy ngày không gặp cậu vẫn không khác gì cả, đừng có ngồi trên cổ tôi như vậy được không?”

Kennen lắc lắc cái đầu nói: “cậu mất tích một tuần, khiến tôi rất lo vậy nên cậu sẽ bị phạt...”

Kennen nhìn quanh không thấy Shen và Akali đâu nên hỏi: “Shen và Akali đâu rồi?”

Kennen đáp: “hai người bọn họ cùng nhau ra ngoài làm nhiệm vụ rồi, mà cậu hỏi làm gì....họ là một cặp đũa....khổ thân cho anh Shen, luôn bị cha mình cấm đoán không cho có tình cảm với Akali...”

John lòi Kennen xuống, với sức mạnh bây giờ của hắn việc lòi Kennen xuống quả rất đơn giản. Kennen lần đầu tiên bị người ta nhắc bồng bềnh này có chút kinh ngạc. John hỏi: “Kennen cậu trả lời thành thật cho tôi nhé, Zed đâu rồi?”

Kennen nghe nhắc đến Zed đột nhiên u buồn nói: “Anh ta bị sư phụ đuổi khỏi học viện rồi, vĩnh viễn không bao giờ được quay lại đây.”

John chấn động tinh thần hắn gấp rút hỏi: “tại sao anh ấy lại bị đuổi?”

Kennen đáp: “Sư phụ phát hiện anh ta vào nơi cấm địa của học viện rồi học được nhãn thuật bị cấm nên sư phụ đã đuổi anh ấy đi.”

John thả Kennen xuống đất hắn đâm thật mạnh vào bờ tường, bờ tường ấy ngay lập tức nát như tương. Kennen tròn tròn mắt kinh ngạc run sợ nói: “John mấy ngày nay cậu mất tích rồi cuộc đã đi đâu vậy?”

John nhìn Kennen nói: “Dawn sư phụ ở đâu mau dẫn ta đi gặp ông ấy ta muốn nói rõ mọi chuyện cho ông ấy nghe, Zed không hề xứng đáng nhận hình phạt ấy.”

Kennen giữ hắn lại lắc đầu nói: “muộn rồi, sư phụ đã ra lệnh đuổi anh ấy, còn gạch tên ra khỏi những học viên của học viện nữa, mọi chuyện đã xảy ra ba ngày nay rồi.”

“á”- John tức giận hét lớn, tiếng hét của hắn làm chấn động của học viện, mọi kiến trúc rung chuyển. Dawn sư phụ đang ngồi trong phòng bị cổ chấn động kia làm cho kinh hãi, ông bước ra khỏi phòng nhìn về phía nơi phát ra âm thanh....

John lấy lại chút bình tĩnh nói: “cậu biết Zed hiện tại đang ở đâu chứ?”

Kennen lắc đầu nói: “không biết, anh ấy xưa nay ít nói chuyện với mọi người nơi anh ấy ở cũng không ai biết cả.”

John hít sâu một hơi, hắn cảm thấy vô cùng có lỗi, nếu đêm đó hắn không giúp Zed có được sức mạnh kia thì bây giờ anh ấy đâu phải bị đuổi khỏi học viện. Kennen nhìn ra ngoài cửa có chút lo lắng nói: “sao giờ này anh Shen và Akali chưa về nhỉ?”

John lấy làm lạ hỏi: “không phải cậu bảo hai người họ đi làm nhiệm vụ rồi sao?”

Kennen gật đầu nói: “đúng là như vậy nhưng nhiệm vụ ấy hai người họ đi từ hôm qua rồi, sao đến giờ vẫn chưa về.”

John hỏi tiếp: “thế họ làm nhiệm vụ ở đâu?”

Kennen nói: “trên đảo Navori ấy.”

“cái gì?”- John hốt hoảng nói: “trên đảo Navori ở phía nam Ionia sao?”

Kennen gật đầu khó hiểu: “cậu sao vậy? Có chuyện gì à?”

John gật đầu nói: “trên đường đi tôi phát hiện trên đảo có rất nhiều tàu chiến và quân đội, tôi nghĩ đó là quân đội của Ionia.”

Kennen lắc đầu nói: “ không đúng, mấy hôm nay quân đội Ionia đang làm lễ kỉ niệm họ sẽ không xuất quân ra đâu.”

John nghe vậy đột nhiên một dự cảm không lành nổi lên gấp rút nói: “ đi mau....Shen và Akali đang gặp nguy hiểm....”

Nói rồi John lôi Kennen bay lên không trung lao với tốc độ nhanh khủng khiếp.

23. Q.2 - Chương 2: Shen Và Akali, Tử Chiến ????

Kennen bị John lôi bay lên trời khiến cậu ta cực kì sợ hãi, cả người run lên cập cập, tay chân cứ nín chặt vào người John không buông. Giọng nói của Kennen cứ run lên: “ John....cậu....biết....bay....tôi....sợ... ộ....cao.....”

John lo lắng cho sự an nguy của Shen và cả Akali nên nói: “ Kennen cậu nhắm mắt lại và bám chặt vào người tôi, chỉ có cách này mới mong đến hòn đảo Navori ấy thật sớm để cứu Shen và Akali.”

Kennen đột nhiên nghe lời, cậu ta nhắm chặt mắt coi như không thấy gì, không cảm nhận gì.

John triển khai tốc độ bay đạt đến mức nhanh nhất, hấn phóng thật nhanh về phía hòn đảo Navori, trong lòng đột nhiên có một cảm giác rất xấu.

Tại hòn đảo Navori.

Hai bóng đen di chuyển liên tục, và cực nhanh qua các cành cây trong khu rừng. “bịch” một tiếng hai bóng đen kia ngã trên đất. Hai bóng đen kia đều là những người không mấy xa lạ,Shen và Akali, bộ dáng của họ rất chặt vật.

Shen cả người dính đầy máu, Akali cũng không khá hơn, chân phải của cô đã bị thương, máu đang liên tục chảy ra. Shen nhìn vết thương của Akali lo lắng nói: “ chúng ta cần phải tìm chỗ trú ẩn trước, vết thương của em ngày một nặng hơn rồi.”

Akali lắc đầu nói: “ anh Shen hãy bỏ mặc Akali đi, anh hãy cố gắng trốn về học viện, em sẽ ở lại đây giữ chân bọn chúng, trở về học viện và báo mọi chuyện có ở đây, Ionia đang bị đe dọa.”

Shen lắc đầu kiên quyết nói: “ không bao giờ bỏ rơi bạn bè, đồng đội, đó là luật của những Ninja chúng ta....em quên rồi sao?”

Akali nắm lấy tay Shen, khuôn mặt cô bắt đầu tái đi, thở dốc nói: “ giữa mệnh hệ dân tộc và cá nhân anh chọn cái nào?”

Shen đột nhiên bị Akali hỏi như vậy nhất thời khó xử, hấn coi như không nghe thấy gì bẻ Akali bằng hai tay dẩy nói: “ đừng nhiều lời, cứ tìm nơi nào đó ẩn náu trước đã.”

Shen lập tức đem theo Akali biến mất tại chỗ, Shen chạy liên tục, bắt chắp sự lùng lục của quân đội Noxus, cuối cùng Shen cũng tìm ra một cái hang nhỏ dưới gốc cây đại thụ, Shen bước vào trong vận dụng kinh nghiệm và giác quan của mình hấn phát hiện đây vốn là một cái hang của một con gấu hay hổ gì đó nhưng đã bị bỏ trống từ rất lâu.

Shen yên tâm đặt Akali nằm bên trong,ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp tiều tụy kia không hiểu sao Shen cảm thấy rất khó chịu, anh ta xe một miếng vải lớn trên áo của mình bắt đầu băng lại vết thương trên chân của Akali, vết thương kéo dài từ đùi gối lên đùi, Shen vẫn bình tĩnh, định lực của một Ninja không cho phép hấn phân tâm trước bất cứ thứ gì. Akali khuôn mặt có chút đỏ lên nhưng cũng không nói.

Sau khi băng xong vết thương, máu đã được cầm, Shen nhìn ra bên ngoài không thấy tiếng động hay quân đội truy đuổi hấn lúc này cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Akali nhìn Shen nói: “ Anh Shen thế này là sao? Tại sao quân đội Noxus tiến vào Ionia mà bên hội Kinkou chúng ta không có chút thông tin gì báo về?”

Shen lắc đầu nói: “ thật ra trước đây đã có thông tin báo về nói quân đội Noxus đang liên tục chuẩn bị vũ khí và tàu chiến, lúc đó bên hội của chúng ta đã dự đoán chúng sẽ làm điều gì đó, giống như gây ra một cuộc chiến vậy, và cha ta cũng đoán được lần này quân đội Noxus nhắm vào chính là Ionia này.”

Akali có chút kinh ngạc nói: “ vậy tại sao bọn em lại không được biết gì?”

Shen thở dài nói: “ thực ra lúc đó mới chỉ dự đoán mà thôi, Noxus là một nước lớn , quân lực mạnh, họ có thể chuẩn bị quân đội để tập trận, nếu chúng ta vô cơ vu oan cho họ thì rất có thể bên Noxus sẽ tận dụng cơ hội này mà gây chiến. Chỉ có điều phải công nhận rằng, lần ra quân này của Noxus quá kín, kín đến nỗi mọi thông tin tình báo của chúng ta đều không thể biết được.”

Akali lo lắng nói: “ vậy phải làm sao đây? Ionia sẽ không thể tránh khỏi một cuộc chiến đẫm máu.”

Shen gật đầu nói: “ không tránh được thì cũng phải đánh thôi, bằng mọi giá phải bảo vệ vùng đất này.”

Akali nhìn khuôn mặt bị chiếc khăn bịt mắt kia che đi một nửa, cô như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Shen nhìn Akali nói: “ em nên nghỉ ngơi đi, trong một thời gian ngắn có lẽ quân đội truy đuổi sẽ không thể đến đây được, tranh thủ thời gian này là cách tốt nhất để hồi phục lại sức lực.”

Akali hít một hơi thật sâu nói: “ Anh Shen nếu giả sử như Akali không thể cùng anh trở về hội được...anh có.....”

Shen lập tức ngắt ngang lời nói của cô: “ đừng nói nữa, dù bằng cách nào chúng ta đi hai người thì cũng về hai người....anh sẽ không bỏ em ở lại đâu....”

Akali buồn bã nói: “ anh Shen, Akali muốn nói với anh điều này.....bây giờ Akali đã bị thương rất nặng ở bên cạnh anh chỉ có làm hại anh mà thôi.....Akali muốn nói Akali thích anh Shen...”

Đôi mắt Shen đột nhiên rung động, hắn nhìn Akali.....cả người như run lên nhưng không hiểu sao hắn lại không thể nói lên được lời nào.....

Akali nắm lấy tay Shen nói: “ Akali biết anh Shen sau này sẽ trở thành hội trưởng của hội Kinkou không có thời gian và tâm trí để quan tâm đến chuyện tình cảm này....nhưng không sao chỉ cần Akali thích anh là được rồi.”

Shen lắc đầu cố gắng nói sang chuyện khác: “ Akali chắc em bị chảy máu quá nhiều nên nói sảng rồi, nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài bảo vệ.”

Shen bước ra bên ngoài cửa hang, bỏ mặc Akali buồn nằm trong động, hai hàng nước mắt chảy dài.

Shen ngồi thiền thờ trên một tảng đá, những lời nói của Akali cứ luôn quanh quẩn trong tâm trí, Shen thực sự cũng có tình cảm với Akali thế nhưng....

“bùm”- đột nhiên một quả bom khói bắn vào chỗ Shen đang ngồi, quả bom khói ấy phát nổ bắn ra hàng loạt đám khói màu xám. Shen giật mình kinh hoàng hắn nhận ra đây là bom độc của quân đội Noxus.

Shen chạy thật nhanh vào bên trong hang nói: “ Akali chúng ta phải rời khỏi đây mau, quân đội của Noxus đến rồi.”

Akali không thể đi lại với cái chân bị thương nên Shen lập tức công cô trên lưng. Shen lao thật nhanh ra bên ngoài cửa hang chạy thật nhanh.

“hai kẻ bỏ trốn đang di chuyển về hướng đông bắc, đội truy đuổi tổ 4,5 lập tức theo dấu.”

Shen chạy thật nhanh, bây giờ thứ hắn bảo vệ không chỉ là mạng sống của bản thân mà còn của cả Akali nữa.

“ầm”

Một quả bom nổ ngay trước mặt Shen khiến anh ta cùng Akali rơi trên mặt đất, Akali đau đớn ngất xỉu. Shen rút hai cây đoản kiếm trên lưng ra, bây giờ có chạy cũng không kịp.

“hai người các ngươi nghĩ sẽ chạy khỏi chúng ta sao? Chạy trốn khỏi quân đội Noxus là một quyết định sai lầm đấy.”

Từ trong đám khói đi ra là một tên mặc giáp sắt cả người, tay cầm hai cây súng. Hắn ta có bộ mặt cực kì đáng sợ với đầy các vết sẹo trên mặt, theo sau gã là hơn trăm binh sĩ, tên nào cũng tay cầm đao, tay cầm súng.

Shen cố gắng đứng trước mặt Akali để bảo vệ cô. Akali mặc dù không thể đứng nhưng cô vẫn có thể ngồi dậy, hai tay hai chiếc lưỡi liềm, có thể chiến đấu bất cứ khi nào.

Tên mặc giáp sắt cầm hai cây súng cười ha hả nói: “ các người gặp đội trưởng đội quân số 4 Rayz ta cũng coi như là may mắn lắm rồi, trong số những kẻ đến lần này ta là người nổi tiếng thương người nhất đấy, lính đầu giết thằng Ninja ấy, giữ lại mạng sống của cô bé Ninja kia cho ta, tối nay ta sẽ tận hưởng đêm khoái lạc.”

“rõ”

Hơn trăm binh lính từ sau lưng của gã lao đến tấn công, bọn chúng không dám xài súng đơn giản vì sợ không may bắn trúng Akali thì tên đội trưởng tự nhận thương người kia cho đầu bay xuống đất mất.

Shen với ánh mắt lạnh lùng của mình nhìn đám quân lính đang xông đến nói: “ Akali dù bất cứ giá nào anh cũng sẽ bảo vệ em.”

Shen sử dụng Hư Vô Bộ Pháp lao đến trước, kiếm khí đánh ra lừng lẹ, từng tên từng tên ngã xuống. Shen di chuyển cực nhanh ra chiều không chút thương tình, một kiếm chết một tên. Shen phóng kiếm của mình vào một tên đang có ý định tấn công Akali sau đó lập tức biến lại gần hắn lấy lại cây kiếm, tả xung hữu đột vào giữa đám lính.

Akali lúc này cũng không khá hơn là bao, một đám lính khác đang tấn công cô, mặc dù Shen vẫn cố gắng bảo vệ Akali nhưng quân địch quá đông, anh ta không hề có chút cơ hội thoát khỏi vòng vây được.

Akali nhìn đám lính tay cầm đao kiếm xông đến, cô lập tức phần nộ hét lên, lưỡi liềm trong tay cô múa lên liên tục, những kẻ xấu số ngay lập tức phải bỏ mạng, mặc dù Akali không đi lại được nhưng khả năng chiến đấu của cô nghe đồn là có từ trong bụng mẹ, không thể xem thường.

Tên đội trưởng của quân đội số 4, Rayz nhìn đám lính của mình đang dần chết trong tay Shen hắn vô cùng tức giận hét lớn: “con mẹ nó, tránh hết ra cho ta.”

Đám lính nghe lệnh lập tức lùi lại, Shen bắt đầu thở dốc, dù là Ninja ngày đêm luyện tập nhưng chung quy anh ta vẫn là con người, chiến đấu với đám lính tinh nhuệ kia sức lực gần như bị vắt kiệt.

Tên đội trưởng quân đội số 4 nhìn Shen với ánh mắt như nhìn kẻ đã chết, hắn cầm hai cây súng to tổ chẳng lên cười nói: “ vĩnh biệt”

“bằng.....bằng.....”- hàng trăm viên đạn bắn ra liên tục, Shen tránh né khổ sở, kiếm trên tay bị đạn bắn văng đi xa, lớp giáp hộ thể mà Shen cố sức tạo lên người cũng nhanh chóng bị phá nát.

“á”- Shen bị trúng hai viên đạn ở tay và chân khiến hắn hét lên đau đớn.

Tên Rayz cười khoái chí, dùng súng đáng với người thì người ta bảo ta xài đồ xịn mới thắng, thôi thì cầm kiếm đánh với người cho công bằng vậy.

Tên Rayz lập tức hợp nhất hai cây súng lại, giống như một thứ lắp ghép, hai cây súng sau vào lần đưa ra đưa vào đã hợp nhất thành một cây đại kiếm to lớn.

Thân hình tên Rayz đó cao to vạm vỡ, đại kiếm kia thật hợp với hắn.

Shen cầm một kiếm trên tay, ánh mắt căm thù nhìn kẻ địch, anh ta lập tức hư vô bộ pháp lao đến, tên Rayz kia không phải hạng tôm tép gì, đại kiếm quét ngang, sóng kinh lực mạnh khủng khiếp lập tức chấn lui Shen. Chưa dừng lại ở đó, Rayz cầm đại kiếm chém mạnh về phía trước, một sức mạnh kinh hồn bắn thẳng về phía hắn. Shen nhắm chặt đôi mắt, hắn bây giờ đã bị thương nặng không thể di chuyển nữa rồi.

“keng”

Akali đột nhiên lao đến trước mặt Shen, đôi lưỡi liềm chắn trước mặt chặn một kiếm này, đôi lưỡi liềm ấy đột nhiên bị chắn cho gãy vụn, Akali thổ huyết gục ngã. Shen hét hoảng ôm lấy Akali mà nói: “ akali....akali tỉnh lại, em không được chết....không được chết.....”

Rayz tỏ vẻ tiếc nuối nói: “ ôi, đỡ đòn giúp à, thật tiếc vì đêm nay chúng ta không được khoái lạc cùng nhau rồi.”

Đôi mắt của Shen đỏ lên, hấn hận đến tận xương tủy nhìn tên Rayz trước mặt, Shen hét lên phẫn nộ, cầm kiếm lao đến.

“phụp”

Tên đội trưởng của quân đội số 4 kia không chỉ ác độc mà còn đầy thâm hiểm, hấn ta cầm đại kiếm đỡ lấy một chém của Shen rồi từ trong tay một thanh kiếm nhỏ bắn ra đâm thẳng vào bụng của anh ta.

Shen lão đảo bước lùi vài bước, anh ta nhìn máu đang liên tục chảy trên bụng của mình, ngã xuống đất....Shen cố gắng lách về phía Akali đang nằm, mặc áo đang chảy liên tục, Akali đôi mắt mờ mờ nhìn Shen bị một kiếm đâm vào bụng cô thật sự đau lòng, hai hàng nước mắt chảy dài đau khổ.

Shen tiến lại gần Akali tay hấn sờ lên khuôn mặt của cô nói: “ Akali anh cũng muốn nói.....anh thích em....”

Shen lập tức gục ngã...

24. Q.2 - Chương 3: Tên Điên Singed

Akali phun ra một búng máu, máu và nước mắt của cô như hòa lại làm một, Akali nhìn Shen gã gục trên người mình, trái tim cô như tan nát. Cánh tay còn chút sức lực, cầm lấy cây kiếm mà Shen đánh rơi, đặt lên cổ, đôi mắt Akali nhắm chặt lại : “ Shen, để Akali đi cùng anh.”

“đừng có làm điều ngu ngốc”- Đột nhiên một cách tay nắm lấy cổ tay cô ngăn cản Akali tự sát. Akali mở mắt ra, đó là John và Kennen, ánh mắt Kennen đầy lửa hận nhìn tên to cao trước mặt, cậu ta nghiêng chặt răng gầm lên: “ mày là kẻ đã đánh những người bạn của tao ra nông nổi này....không thể tha thứ.”

John giữ lấy vai Kennen nói: “ cậu giúp tôi đưa hai người họ rời khỏi đây, tên kia cứ để cho tôi.”

Kennen hai mắt oán hận, nói: “ hấn đã giết anh Shen....”

John đáp: “ đừng lo, Shen anh ta chưa chết, vừa rồi tôi đã truyền vào trong người anh ta một ít sức mạnh phép thuật để cầm máu, cả Akali cũng vậy, cậu mau đưa họ rời khỏi hòn đảo này ngay.”

Kennen nghe John nói vậy xoay người đưa tay vào lỗ mũi của Shen để xem xét, đúng như John nói Shen vẫn thở như vậy có nghĩa anh ta còn sống.

Kennen gạt đầu sử dụng sức mạnh sấm sét tối thượng của mình nhắc bóng hai người lên chạy đi.

Rayz thấy Kennen đem hai người đi thì vô cùng tức giận, đại kiếm trên tay nhanh chóng tháo ra thành hai cây sủng bắn xối xả về phía Kennen, John đâu phải bị mù, hấn ta lập tức sử dụng sức mạnh phép thuật của đất tạo một lớp lá chắn chặn toàn bộ đạn, hấn nhép môi cười, nụ cười của John lúc này thật đáng sợ: “ đối thủ của mày là ta.....dám tổn thương đến bạn bè của ta thì đừng mong toàn mạng.”

Nếu là trước đây nhất định John không dám nói những câu thể này, nhưng bây giờ hấn đã khác, sau khi lột xác sức mạnh về thể xác đã vượt mức của một người bình thường đã thể trong cơ thể có sức mạnh của phép thuật từ thời cổ ngữ hỗ trợ, John bây giờ không còn là John yếu đuối của ngày xưa nữa rồi.

Tên Rayz thấy John khiêu khích hấn, gã cười ha hả đáp: “ tốt....một thằng nhãi miệng còn hôi sữa như mi mà cũng dám lên mặt với ta sao? Được nhóc con lại đây.”

“rắc....rắc....”- John bẻ các ngón tay đôi mắt hấn đột nhiên bắn ra ngũ sắc, cả người được bao bọc bởi lửa, nước,lôi,phong. Đi một bước, đất nứt ra một đoạn, đi hai bước đất tách ra làm hai.

Trong mắt gã Rayz kia đột nhiên cảm thấy bất an, hần hét lên: “ quân đâu, làm gỏi thằng nhãi ấy cho ta.”
Hơn mấy chục tên lính lập tức xông lên. “bùm....bùm...”- Súng đạn bắn ra liên tục tuy nhiên khi chạm vào vòng bảo vệ của John đều lập tức hóa thành bụi.

John giọng nói đầy căm phẫn nói: “ ta vốn định không muốn sử dụng đến sức mạnh này để hại bất cứ ai, nhưng nếu kẻ đó dám làm hại đến bạn bè của ta thì nhất định không thể tha thứ.....không thể tha thứ....”

Mỗi chữ “không thể tha thứ” hần nghiêng chặt răng, thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng rắc rắc do ma sát giữa những chiếc răng tạo ra.

“mẹ nó còn không mau giết chết hần cho ta...”- Tên Rayz thấy lũ lính của mình có chút run sợ thì lập tức quát lớn.

“cút đi”- John phẫn nộ quát một tiếng, cánh tay phải cung lên hơn hai chục tên lính lập tức bị chấn bay đi đập vào cây bên đường mà chết không kịp ngáp.

Rayz thấy sức mạnh của John cảm thấy sợ hãi, hần run lên nói: “ thế này là thế nào? Tại sao tên nhãi kia lại có sức mạnh ngang như ngài Darius hay Swain đại nhân đến như vậy.”

John vẫn bước đến từng bước, mỗi bước chân là mỗi lần hần gieo vào đầu những tên lính nỗi khiếp sợ không tên.

Rayz cầm súng xả điên loạn....mày chết đi...chết đi.....

John không hề bị chút thương tổn nào, bởi vì đạn vốn không thể xuyên qua lớp bảo vệ kia. Rayz tức giận, gã ngay lập tức ghép hai cây súng của mình lại thành một cây đại kiếm chém thẳng về phía John.

“ầm...”- John đưa tay bắn ra một đợt hỏa diễm nóng kinh khủng thiêu đốt gã Rayz đang lao đến. John giọng nói đầy căm phẫn nói: “ ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi.....chết đi....”

John lao đến, nắm đấm tay trái cứng như sắt đá, nắm đấm tay phải nặng như núi. Bộ giáp sắt kim loại trên người gã đội trưởng đội số 4 vỡ thành từng mảnh. Chưa dừng lại ở đó John như kẻ điên, hần liên tục đánh vào gã, lửa bốc cháy, sấm điện chớp chớp, đất nổ ầm ầm, nước chảy ào ào, cuồng phong rít gào, những tên lính may mắn còn sống sót tên nào cũng mặt đầy kinh hãi, bọn chúng chưa thấy ai ra tay tàn nhẫn như John, cả đám lập tức bỏ chạy, ngu gì ở lại để chết không toàn thân như gã đội trưởng của quân đội số 4 kia.

Mọi chuyện kết thúc John lùi lại vài bước hần lắc đầu cho tỉnh lại, hần cảm giác như vừa rồi không phải mình vậy, sức mạnh ấy cứ như không thể kiểm soát cuối cùng hần như phát điên lên.

John xoay đầu sử dụng đôi mắt tinh tường của mình hần phát hiện Kennen hiện đã đưa được Shen và Akali đến bên bờ biển, hần lập tức phóng thật nhanh ra đó.

.....

Chuyện ở đảo Navori sau khi John và Kennen trở về đem theo Shen và Akali bị thương cực nặng kể lại cho Dawn sư phụ nghe. Dawn sư phụ lập tức ra lệnh thông báo cho quân đội Ionia chuyện Noxus bắt đầu chiến dịch xâm lược Ionia này để họ kịp chuẩn bị.

Ở trong phòng của mình Dawn sư phụ nhìn Shen thương tích khắp người hôn mê bất tỉnh, lão vô cùng lo lắng.

“két”- tiếng cửa đột phòng được kéo ra, John bước vào bên trong. Dawn sư phụ thấy hần bỗng nhiên lão cười nói: “ John....từ lúc gặp cậu trở về sau khi hoàn thành thử thách thứ ba đến nay ta chưa từng gặp lại cậu....làm một người phụ trách cả học viện như ta thật sự có lỗi khi quan tâm đến các học viện của mình.”

John chưa đoán ra được ông ta có ý gì nên chỉ gật đầu nói: “ Dawn sư phụ đừng nói như vậy....người phải quản lý nhiều việc, làm sao có thể quan tâm đến một học viên thấp kém như con được.”

Dawn sư phụ nói: “ đừng nói vậy....đã vào học viện của ta nhất định không ai thấp kém cả, chuyện lần này của Shen và Akali ta rất muốn cảm ơn con đã cứu họ.”

John cười, khiêm tốn đáp: “ chúng con đều là những đồng môn, thân nhua như anh em, sao lại có thể để họ gặp nguy hiểm được, ra tay cứu là chuyện đương nhiên mà thôi.”

Dawn sư phụ gật đầu thở dài nói: “ta có thể hỏi con một việc được không?”

John gật đầu. Dawn sư phụ hỏi: “sức mạnh mà con sử dụng không biết bắt nguồn từ đâu? Ta cảm nhận nó không giống với bất cứ một loại sức mạnh nào có trên Ionia này.”

John không muốn cho lão ta biết hắn đang ẩn chứa sức mạnh từ thời cổ ngữ nên lập tức dẫu: “đây là một loại phép thuật tầm thường do con may mắn học được, không có gì đặc biệt cả.”

Dawn sư phụ biết hắn đang dẫu nên cũng không muốn hỏi quá sâu bèn nói: “chỉ cần sức mạnh ấy không phải tà ác là được....được rồi ta có một chuyện quan trọng muốn nói với con đây.”

John khó hiểu hỏi: “là chuyện gì vậy?”

Dawn sư phụ nói: “chắc con không biết, ta ngoài là viện trưởng của học viện ninja còn là hội trưởng của Hội Kinkou đây là hội tập hợp những Ninja ưu tú nhất do học viện đào tạo ra, họ sẽ phụ trách làm những nhiệm vụ cấp cao để bảo vệ Ionia này....con có muốn gia nhập hay không?”

John từng nghe qua hội Kinkou này, hắn cũng hiểu khá nhiều về hội thông qua Kennen trước đây tuy nhiên tính cách của hắn không thích gò bó vậy nên nói: “Dawn sư phụ, cảm ơn ý tốt của người, nhưng tính cách của con không thích gò bó nên chắc không phù hợp với cách làm việc trong hội đâu.”

Dawn sư phụ cười lắc đầu nói: “không sao, chuyện này con cứ từ từ suy nghĩ, ta có chuyện còn quan trọng hơn đây.”

“là chuyện gì vậy ạ?”

“ta muốn con cùng Kennen đại diện những Ninja trong học viện tham gia chiến đấu chống Noxus lần này, những ninja trong hội kinkou nhất định sẽ thu thập mọi thông tin tốt nhất để báo cho con biết.”- Dawn sư phụ đột nhiên tiến cử hắn tham gia trận chiến, khiến John vô cùng bất ngờ.

John đang suy nghĩ, hắn thực sự không muốn chém giết gì cả, càng không muốn có chiến tranh. Dawn sư phụ nói tiếp: “ta nghĩ con nên tham gia, hiện tại ngoài con và Kennen ra không ai có thực lực cao cả, Shen và Akali đang bị thương rất nặng cho nên họ sẽ không thể làm gì được.....hãy giúp chúng ta bảo vệ vùng đất xinh đẹp này.”

John không có lý gì để từ chối cả, hắn gật đầu. Dawn sư phụ vui vẻ nói: “tốt lắm, con về nghỉ ngơi đi, sáng mai hãy đến doanh trại quân đội Ionia.

John vừa rời đi khoảng năm phút lập tức một Ninja mặt đeo mặt nạ kì quái xuất hiện như một cái bóng bên cạnh Dawn sư phụ, hắn ta nói: “đợi lệnh của hội trưởng.”

Dawn sư phụ nói: “người hãy nói với tất cả người trong hội lập tức đi thu thập thông tin tình báo về việc Noxus tấn công Ionia và hỗ trợ cho John và Kennen, đồng thời phái những người giỏi nhất bí mật theo dõi nhất cử nhất động của thằng John đó, nhiều khả năng hắn biết nơi ẩn náu của Zed.”

“rõ”-Tên Ninja kia nhận lệnh sau đó lập tức biến mất.

Trở về phòng mình Kennen đã ở đó ngồi đợi sẵn cậu ta lập tức hỏi: “John, sư phụ cho gọi cậu có chuyện gì vậy?”

John lập tức kể lại toàn bộ sự việc. Kennen lập tức hưng phấn nói: “Sư phụ thật anh minh, người phái chúng ta tham gia trận chiến này thật đúng, tôi nhất định sẽ báo thù cho anh Shen, và chị Akali.....”

John thở dài nói: “cậu nên về ngủ đi, ngày mai chúng ta sẽ đến doanh trại.”

Một ngày mới lại bắt đầu, ánh bình minh tỏa sáng rực rỡ từ phía đông, người người bắt đầu lao vào công việc thường ngày mà không hề biết tương lai sắp đến của họ đang dần bao phủ một màu đen.

Lúc này Kennen cùng với John tiến thẳng đến doanh trại quân đội Ionia. Việc Dawn sư phụ tiến cử hai người vào quân đội chống lại cuộc xâm lăng của quân đội Noxus đã sớm được đưa đi, bên phía quân đội Ionia không có chút gì làm khó hai người.

Vào trong trại chỉ huy, John gặp lại Zelos con trai kiếm khách Lito nổi danh mà Kennen đã từng giới thiệu cho hắn trước đây.

Zelos sau khi thấy Kennen và John thì rất vui mừng nói: “ hai người cuối cùng đã đến rồi à, lại đây, Dawn sư phụ có gửi tin nói, John rất thông minh, anh ấy có thể giúp chúng ta rất nhiều việc.”

John nghe Zelos nói vậy cũng hơi chút nở lỗ mũi, hần khiêm tốn nói: “ đừng nói vậy, tôi chỉ may mắn làm vài việc thành công thôi, chứ trong quân sự cũng không rành gì.”

Zelos cười cười chỉ cho John và Kennen tấm bản đồ quân sự trên bàn, ở đó Zelos đã dự đoán quân số kẻ địch, hướng di chuyển v...v....

Kennen nhảy lên trên bàn nhìn, bởi lẽ cậu ta quá thấp mà cái bàn lại khá cao, tuy nhiên không ai bận tâm về điều này lắm. Zelos nhìn vào bản đồ quân sự nói: “ lần trước tôi thấy rất nhiều tàu chiến xuất hiện ở đảo Navori, có thể kẻ địch sẽ chọn nơi này làm nơi tập kết quân lực.”

John nhìn qua bản đồ, hần lắc đầu nói: “ không chắc vậy đâu, hiện tại chúng đã bị chúng ta phát hiện ở đảo Navori chúng sẽ nghĩ chúng ta sẽ cử quân đội đến đó, như vậy việc đưa quân vào sẽ gặp khó khăn, theo tôi chúng sẽ chọn một nơi khác để đóng quân vừa rộng lớn, vừa cách xa Ionia, khiến chúng ta muốn đưa quân đến đó cũng gặp nhiều khó khăn, tôi thấy nơi này có lẽ chúng sẽ nhắm đến.”

“Đảo Galrin sao?”- Kennen có chút kinh ngạc, John kì lạ hỏi: “ nơi đấy có gì sao?”

Kennen gật đầu nói: “ đấy là nơi sinh sống của ngài Master Yi, ngôi làng mà ngài ấy bảo vệ nằm ở đó. Hơn nữa ở đấy lực lượng phòng vệ của quân đội cực kì mỏng.”

Zelos hốt hoảng nói: “ nếu như quân đội Noxus chọn nơi đó làm căn cứ thì nguy rồi, hôm qua sau khi chúng tôi nhận được tin quân đội Noxus xâm chiếm thì đã đưa thư nhờ sự giúp đỡ của những người có thực lực mạnh nhất trong Ionia này, và người nhận được thư đến đây sớm nhất chính là ngài Yi.”

.....

Hòn đảo Galrin, một nơi yên bình, với muôn thú chạy nhảy, trăm hoa đua nở đột nhiên “ầm”, một vụ nổ lớn đã phá tan sự yên bình vốn có nơi đây, hàng trăm chiến tàu chiến, muôn thú bắt đầu sợ hãi bỏ chạy.

Ầm....ầm....

Lại thêm hàng loạt tiếng pháo nổ, cả khu rừng đang tràn ngập trong biển lửa.

“đốt đi.....đốt đi.....ha....ha.....”- Một tên với khuôn mặt lạnh lẽo đầy kinh tởm, cái đầu trọc lè tể vài sợi tóc, cơ thể gầy gò cao cao như que củi, và càng kinh dị hơn khi cái cơ thể còm nhom ấy lại vác một bình thuốc cực lớn sau lưng, cầm một chiếc khiên to đến mức có thể che cả cơ thể.

Nếu John ở đây chắc chắn với vài trí nhớ của hần sẽ nhận ra kẻ kia là ai, hần là Singed, một nhà bác học của Noxus chuyên điều chế thuốc độc, và được xem như là thiên tài trong cái thể loại này.

Hần ta bước từng bước cười ha hả nói: “ Phá hết...phá hết.....”

Một tên lính chạy đến báo: “ thưa ngài, chúng tôi phát hiện có một ngôi làng cách đây 4km về hướng đông.”

Singed hử một cái sau đó lại cười ha hả nói: “ có làng sao....tốt tốt.....ta đang muốn thử nghiệm vài sản phẩm mới, các người cứ lo tập trung và dựng trại, để ngôi làng đó cho ta xử lý.”

“vâng”

Singed lập tức chạy như bay về hướng đông, hần vừa chạy vừa sung sướng ca hát, trông hần có vẻ như đang rất thích thú việc sắp làm.

Ngôi làng đơn sơ, mộc mạc như đầy ắp tiếng cười sắp phải nhận một đại họa kinh khủng. Singed đến trước ngôi làng, hần nhìn vào cái cổng làng rồi nhìn vào những người dân bên trong đang cần cù làm việc, hần lấy từ trong người ra một bình nước màu xanh lục, hần cười khoái chí như một kẻ điên: “ hãy xem sản phẩm mới của ta đây.....véo....”

Singed từ bên ngoài ném vào bên trong ngôi làng hàng chục chiếc bình như thế, sau khi chiếc bình kia chạm đất vỡ tan nó lập tức phát nổ, một đám khí màu xanh lúc bắt đầu tràn ra cả ngôi làng....

Singed

Tiếng ho sặc sụa của những người trong làng, tiếng hét đau đớn của họ, tiếng những đứa trẻ khóc lên vì đau đớn, tiếng người già sợ hãi mà bò lên mặt đất.....Tất cả những điều đó làm cho Singed vô cùng khoái chí, hắn vừa nhảy vừa đi vào bên trong, nhìn hàng trăm người đang nằm vật vã trên mặt đất, khuôn mặt ai nấy cũng tràn ngập sự thống khổ, hắn bắn một phụ nữ lại từ trong người lấy ra một bình thuốc màu đỏ cười khà khà nói: “ cô thật may mắn nhé, cô sẽ là người đầu tiên sử dụng loại thuốc mới phát minh của ta....nó có tên gọi là thuốc kinh hãi...”

Nói rồi Singed nốc cả bình thuốc ấy vào miệng người phụ nữ, lập tức người phụ nữ ấy la lên kinh hãi, hai mắt bắt đầu chảy máu, người phụ nữ liên tục lăn lộn trên mặt đất, tự cào vào mặt mình mà hét lên.....

Singed thấy thế hứng chí: “ thành công rồi.....cuối cùng cũng thành công một loại....”

Hắn thấy một thanh niên đang lăn lộn trên đất ,chạy đến,và lấy ra một bình thuốc màu tím nốc cả bình vào miệng anh ta rồi nói: “thuốc này là thuốc mới nha....người uống nhiều quá....”

Người thanh niên sau khi bị Singed ép uống, anh ta lập tức hóa điên đầu đập liên tục vào tường, miệng chảy máu, mồ hôi bỗng nhiên hóa thành máu, lăn lộn trong đau đớn.

Singed hứng chí: “ các người hôm nay sẽ là vật thí nghiệm cho ta thử thuốc ha...ha....lại đây....lạ đây.....”

Singed như một kẻ điên, một kẻ điên máu lạnh, hắn tắm trong máu của những người dân làng, mọi thứ thuốc có trong người đều đem ra thử nghiệm, những người dân kia họ chỉ là những người bình thường làm sao chống lại được, kẻ thì chết khi mới vừa hít phải khí độc, kẻ thì bị đem ra thử thuốc cho đến chết. Thậm chí những đứa trẻ mới vài tuổi, một con chó, một con gà hắn cũng không tha.....

“hôm nay thật là may mắn.....kiếm được nhiều kẻ thử nghiệm thuốc mới đến thế.....ha...ha.....”- Singed nhảy lên như điên, hắn chạy ra khỏi ngôi làng để lại sau lưng là xác của hơn trăm người.....kẻ thì đang lăn lộn chờ chết....người thì nằm chết trong vũng máu do chính mình tạo ra.....

“ầm” một tiếng ngôi làng phát nổ, ngọn lửa như hung hãn thiêu trụi mọi thứ.

25. Q.2 - Chương 4: Chiến Tranh Chính Thức Bắt Đầu

Ngôi làng hoàn toàn bị phá hủy, khi John cùng ngài Yi đến thì tất cả đã quá muộn, Master Yi nhìn những người trong làng của mình, từ những người trẻ tuổi đến những người già, không còn một ai sống sót, thậm chí những con chó con gà cũng chết một cách đầy đau khổ.

Master Yi phẫn nộ hét lên thật lớn: “ Noxus.....ta nhất định sẽ báo thù.....báo thù.....”

John nhìn cảnh ngôi làng bị phá hủy trước mặt hắn cũng vô cùng phẫn nộ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều người chết đến thế hắn không tin được, lại có những kẻ ác độc đến mức một đứa trẻ cũng không tha. Hắn cố gắng kiềm nén cảm xúc tiến lại gần Master Yi đang đau khổ mà quỳ cả hai chân trên đất mà khóc hận.....: “ Yi....ông đừng nên đau khổ.....hãy lấy sự hận thù này chuyển thành sức mạnh....cùng chúng tôi đẩy lui quân Noxus.....”

Master Yi đứng dậy, lấy kiếm ra đâm vào lòng bàn tay mình rồi nói: “ vết thương này sẽ giúp ta ghi mối thù này suốt đời, quân đội Noxus, những kẻ đã làm cho ngôi làng của ta ra tình cảnh này sẽ phải trả giá.

Mặc cho tay chảy máu Master Yi cầm kiếm tự đào những ngôi mộ chôn những người trong làng, John cũng không muốn để ông ấy làm việc đó một mình nên cũng đào những ngôi mộ và chôn cất họ....

Mọi thứ xong hết John vỗ vai Master Yi nói: “ Ngài Yi chúng ta nên quay trở về thôi, nơi đây đã trở thành căn cứ đóng quân của quân đội Noxus, không nên ở lâu.”

Master Yi gật đầu sau đó quỳ lạy trước tất cả các ngôi mộ một lần nữa. John dùng sức mạnh phép thuật hệ phong đưa hai người bay lên trở về doanh trại.

Trên đường đi không ai nói gì cả, lúc này im lặng chính là liều thuốc tốt nhất.

Trở về doanh trại khi bước vào bên trong, ở đây rất đông người, trong đó John dễ dàng nhận ra :Zelos, Sona, Irelia, Ngộ Không, Kennen, thậm chí có cả Udyr. Trong số những người này riêng có Irelia và Udyr là những người đầu tiên hắn gặp. Irelia khuôn mặt lạnh lùng, thân mặc bộ giáp màu đỏ trên lưng đeo một loại kiếm cực kì kì lạ mà trước giờ chưa ai thấy. Udyr thì mặc một bộ đồ da thú, chân mang dép, trông rất giống với những người thời nguyên thủy trước đây.

Kennen thấy John cùng Master Yi đã trở về thì vô cùng vui mừng chạy đến hỏi: “ sao rồi hòn đảo Galrin bây giờ thế nào?”

John thở dài nói: “Hòn đảo ấy bây giờ đã trở thành nơi đóng quân của Noxus rồi, quân đội canh phòng tại đó quá mỏng không thể nào chống lại được, ngay cả ngôi làng của ngài Yi cũng bị phá hủy hoàn toàn....”

“sao?”- Ngộ Không nghe vậy tức giận đập bàn tiến đòi muốn sống chết với cái bọn Noxus kia nhưng cũng may được những người khác ngăn cản, Master Yi lên tiếng: “ mọi người đừng lo, việc quan trọng bây giờ là đánh lui quân đội Noxus bảo vệ vùng đất mà chúng ta yêu quý này.”

Kennen gật đầu sau đó hô lớn: “ nếu đã đến thì xuất hiện đi.”

Lập tức một Ninja mang chiếc mặt kì quái dị xuất hiện bên trong lều khiến toàn bộ những người khác giật mình, rút vũ khí, Kennen đưa tay nói với họ: “ mọi người bình tĩnh, đây là thành viên của hội Kinkou chúng tôi, họ có nhiệm vụ thu thập các thông tin tình báo rồi đem về đây.”

Zelos nghe vậy thở ra nói: “ tôi cũng có nghe về hội này của mọi người, thế không biết họ có thông tin gì không?”

Tên Ninja kia không nói gì đưa ra một cuộn giấy sau đó lập tức biến mất, Kennen cầm cuộn giấy đọc đọc qua rồi sắc mặt cậu ta có chút nhợt đi, Zelos cầm lấy cuộn sách xem qua.

“rốt cuộc trong đó viết gì vậy?”

Zelos thở dài nói: “ điều đầu tiên trong này nói là phía Demacia đã biết chuyện Noxus có ý định xâm lược Ionia chúng ta từ trước, tuy nhiên không hiểu sao mọi thông tin khi truyền đến đây đều bị mất một cách thần bí.”

Irelia khó hiểu hỏi: “ làm sao họ biết chuyện này?”

Zelos trả lời: “ Là con gái của dòng tộc Crownguard tên là Luxana trong một lần liều mình xâm nhập vào nơi họp kín của những người thủ lĩnh cấp cao của Noxus mà biết được.”

John nhận ra cái tên này. Zelos nói tiếp: “ điều thứ hai mới thực sự đáng sợ lần ra quân này của Noxus, tổng cộng quân địch đem theo ba trăm tàu chiến với vũ khí tối tân và hiện đại nhất, hơn hai mươi vạn quân lính tinh nhuệ, và hàng loạt những vũ khí tối tân được trang bị riêng..... đã vậy dẫn đầu cuộc xâm lăng này là những chiến binh được xem là giỏi nhất bên Noxus như Riven, Singed, Warwick.”

Sắc mặt mọi người trở nên xuống sắc, quân đội lần này của Noxus quá mạnh, riêng về khoảng quân số đã hơn bên phía Ionia gần như gấp đôi rồi.

Zelos lập tức nói: “ nếu so về quân số và vũ khí nhất định Ionia sẽ không thể đánh lại, bây giờ tôi sẽ trực tiếp đến Demacia cầu viện trợ, mọi việc ở lại đây sẽ do tướng quân Ionia là ngài Hammes chỉ huy. Irelia vội nói: “ không được, lão ta chỉ là một kẻ vô dụng....nếu để hắn chỉ huy trận chiến này e rằng sẽ có hàng ngàn người phải chết một cách vô ích.”

Zelos nhìn em gái mình thở dài nói: “ ta biết nhưng bây giờ không còn sự lựa chọn nào khác cả, mọi người mau về chuẩn bị đi, ta sẽ đi thông báo với tướng quân Hammes sau đó sẽ tức tốc đến Demacia cầu viện trợ.”

Zelos lập tức rời khỏi lều, sau đó mọi người cũng rời đi, chỉ còn Kennen, Sona và John ở lại. John tiến đến cạnh Sona nói: “ sao em không trở về Demacia? ở lại đây quá nguy hiểm?”

Sona lắc đầu nói: “ Sona muốn ở lại đây bảo vệ nơi mình đã sinh ra, Sona muốn chiến đấu và bảo vệ mọi người.”

John đáp: “ nhưng như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Sona lắc đầu cười nói: “ Anh John đừng lo, Sona lợi hại lắm, không ai làm được gì đâu...hì...hì....”

Kennen tiến lại nói: “ John có thể ngày mai quân đội sẽ bắt đầu ra trận, chúng ta nên trở về chuẩn bị thôi”

John thở dài nói: “ hai người về trước đi, tôi muốn ở lại đây một lúc....”

Kennen hiểu rất rõ tính cách của hắn nên nói: “ có phải cậu phát hiện ra điều gì không?”

Sona cũng nói: “ Anh John nếu muốn ở lại đây Sona cũng sẽ ở lại....”

John không ngăn cản hai người họ, tiến lại bên cạnh chiếc bàn đặt tấm bản đồ quân sự hắn suy nghĩ: “ hiện tại quân đội Noxus đang đóng quân tại đảo Galrin nhiều khả năng mục tiêu tấn công tiếp tục của chúng sẽ là đảo Navori, từ đảo Navori đến đảo trung tâm Ionia này thì ở phía Nam là gần nhất nếu thế nhiều khả năng chúng sẽ sử dụng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh tấn công liên tục trên một đường thẳng.....không đúng.....”

Trong lúc đó tại doanh trại Noxus, bên trong trại chỉ huy quân đội, Riven, Warwick, Singed đang ngồi bên trong. Trong số những người này có Riven là người am hiểu trận mạc nhất. Riven nói: “ chúng ta sẽ sử dụng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh để chiếm lấy khu vực phía nam Ionia này chứ? Từ đây đến thành phố trung tâm thủ đô của Ionia Placidium rất gần.”

Warwick khuôn mặt thật sự phải nói là hắn rất đẹp trai, một bộ mặt điển hình của những quý ông đầy quyền lực tại Noxus, Ww (warwick viết tắt thành ww cho nhanh nhé mọi người.) cười ha hả nói: “ Riven cô đừng lo mọi chiến thuật tấn công Ionia này đã được ngày Swain chuẩn bị sẵn cả rồi.”

Riven khó hiểu hỏi: “ không phải ngài ấy đã bị hội đồng tối cao cho đình chỉ công tác trước trận chiến này rồi sao?”

Ww cười khà khà lắc đầu nói: “ đúng là như vậy nhưng cô nên biết việc tấn công Ionia lần này cũng là một phần trong kế hoạch của ngài ấy, bởi vậy toàn bộ kế hoạch đã có ngay đây cả rồi.”

Riven gật đầu nói: “ nếu ngài ấy đã ra tay thì không có việc gì phải lo cả.”

Singed ở bên cười ha hả nói: “ chiến thuật gì cũng được....miễn sao có thứ để liên tục thử nghiệm thuốc là ok.”

Ww nhìn tên học trò của mình cười ha hả nói: “ phải phải....có ngài Swain ra tay nhất định quân đội chúng ta sẽ chiến thắng, thậm chí ngay cả khi bên Demacia có đưa quân đến viện trợ cũng không kịp vì ngài Swain đã tính trước tất cả rồi.”

.....

Một ngày mới lại đến.

Bên trong doanh trại chỉ huy của bên phía Ionia một tên thân người cao to, khuôn mặt đầy lông lá, cả người mặc giáp hồng đeo kiếm bước vào, những người quen thuộc trong quân đội ngay lập tức nhận ra gã kia chính là tướng quân Hammes, hắn ta vừa bước vào đã tỏ ra khá kiêu ngạo nói: “ mọi chuyện ta đã được nghe Zelos kể lại hiện tại ta là người sẽ chỉ huy trận chiến này, các người phải tuân thủ mệnh lệnh của ta nếu không sẽ bị xử phạt.”

Irelia đưa ánh mắt coi thường nhìn gã nói: “ tướng quân, không biết bây giờ người có ý kiến gì về tình hình quân sự không.?”

Hammes nhìn vào bản đồ quân sự gã cười nói: “ đương nhiên biết, hiện tại quân đội của Noxus đang đóng quân tại Galrin, nơi này rất gần Navori, ta nghĩ đầu tiên chúng sẽ tấn công vào đó sau đó sử dụng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh để chiếm phần khu phía nam của Ionia bởi từ nơi đó đến thủ đô là rất gần.”

Nghe hắn nói xong những người khác cảm thấy rất có lý riêng John thì nghĩ ngược lại: “ theo tôi bọn chúng sẽ không làm thế đâu.”

Hammes cùng mọi người đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn về John, tướng quân Hammes nói: “ thế là sao? Người có ý kiến gì à?”

John gạt đầu chỉ tay vào bản đồ nói: “ hiện tại quân đội của Noxus đúng là đang đóng quân ở Galrin và mục tiêu tấn công đầu tiên của chúng chính là Navori tuy nhiên nơi chúng tấn công sau đó không phải là phía nam mà là phía đông, tức là tấn công trực diện Ionia, mặc dù đường từ phía đông đến thủ đô Placidium có xa hơn một chút nhưng với những trang bị tối tân cho quân đội Noxus thì việc đi lại này không một chút khó khăn.”

Kennen biết John rất thông minh, những việc hắn nói ra nhất định có cơ sở nên lên tiếng: “ John nói có lý....có thể....”

Tướng quân Hammes tức giận cắt ngang nói: “ người nghĩ người là ai mà ở đây đòi so tài chỉ huy với ta.....ta chắc chắn phía Noxus sẽ đem quân đánh về phía Nam....”

Vừa nói xong một tên binh sĩ vội vã chạy vào báo: “ thưa tướng quân....quân đội ở Navori không thể nào chống trả được sức mạnh đến từ quân Noxus nên đã thất thủ, đảo Navori đã mất rồi.”

“cấp báo”- Lại một tên lính khác chạy vào nói: “ thưa tướng quân hiện tại phát hiện có gần một trăm con tàu chiến quân đội Noxus đang hướng về phía nam.”

Hammes nghe như vậy cười ha hả trên tức John nói: “ người thấy sao? Ta nói đúng chứ? Ta đã bảo rồi những gì ta nói luôn luôn đúng để ta đi chặn đứng và đánh bại bọn chúng xong sẽ quay lại xử phạt người sau.”

Hammes lập tức rời đi, Master Yi, Ngô Không, Udyr cũng đi theo, riêng Irelia, Kennen và Sona là còn ở lại. John nhìn Irelia nói: “ sao cô không đi cùng bọn họ....có thể lão ta đã nói đúng.”

Irelia lắc đầu nói: “ tên đó là một kẻ vô học, do gia đình nhiều đời làm trong quân đội mà bây giờ được lên chức thế này...những gì hắn nói tôi không bao giờ tin, cậu tên John đúng chứ? Cậu có thể nói lại những suy nghĩ của mình hay không?”

John cười nói: “ cô tin tôi sao?”

Kennen và Sona ở bên nói vào: “ chúng tôi tin John.”

Irelia thấy hai người họ đặt lòng tin vào John như vậy cũng cười nói: “ cậu cứ nói hết suy nghĩ của mình đi rồi tôi sẽ nói ý kiến tôi sau.”

John gạt đầu nói: “ nếu đúng như suy nghĩ của tôi, nhất định bên Noxus sẽ biết việc chúng ta đoán được hướng di chuyển của quân đội mình nên sẽ sử dụng một đội hướng về phía nam làm mồi nhử, nhưng thực chất sẽ có một đội chủ lực khác tấn công về hướng đông. Vì sao tôi nghĩ vậy ư? Rất đơn giản thứ nhất việc chúng biết chúng ta có được thông tin về quân đội cũng như những trang bị mà chúng mang theo nên nhất định sau khi đoán được hướng di chuyển sẽ đem rất nhiều binh sĩ đến phía Nam Ionia để phòng thủ, như vậy quân đội phòng thủ tại những nơi khác sẽ vô cùng yếu đặc biệt là phía đông, nơi này có bến cảng lớn thuyền buôn ra vào tấp nập đây là sơ hở cực lớn để phía Noxus khai thác.”

Irelia kinh ngạc nghe từng câu từng chữ những suy đoán của John cô ngạc nhiên nói: “ cậu nói cứ như một nhà quân sự lỗi lạc vậy....làm sao cậu có thể nghĩ ra những điều mà không ai nghĩ đến như vậy?”

John cười cười nói tiếp: “ tôi đã từng đến phía đông Ionia ở đó có một bãi biển dài, quân đội cũng khá thưa thớt, nếu bên Noxus đã quyết định khai chiến với Ionia nhất định đã tìm hiểu kỹ nơi này....”

Sona vội nói: “ nếu nói như anh John thì quân đội Noxus sẽ đưa quân đội chủ lực của mình hướng về phía đông vậy sao, bên phía quân binh tuần tra trên biển của Ionia lại không phát hiện ra một chút quân lực di chuyển về hướng ấy?”

John suy nghĩ một lúc nói: “ chúng ta chỉ nhận được thông tin là Noxus đem hơn ba trăm thuyền chiến đến, vậy mà chúng tấn công ở hướng nam chỉ với một trăm con tàu, còn hai trăm con tàu kia đi đâu, việc chúng ta không phát hiện ra quân đội di chuyển trên biển của Noxus đang đi về hướng đông không loại trừ khả năng chúng có tàu ngầm.”

Kennen, Irelia, Sona kinh hãi, Sona hốt hoảng nói: “ lúc ở Demacia Sona có nghe vài người đi buôn bán ở Noxus trở về họ bảo là phát hiện thấy Noxus đang tiến hành thử nghiệm và cho thiết kế nhiều loại tàu chiến cực lạ, có khi nào như anh nói.”

John gấp rút nói: “ nhiều khả năng là vậy, chúng ta lập tức đến hướng đông xem sao.”

26. Q.2 - Chương 5: Thua Trận!

John cùng mọi người lập tức rời khỏi lều chỉ huy, Ireliia nhìn một tên lính quát nói: “ lập tức triệu tập quân đội chúng ta đến phía đông Ionia mau.”

Tên lính kia vội đáp: “ tướng quân Hammes vừa đem theo toàn bộ quân binh đến phía nam rồi, ở đây không còn quân đội nào cả.”

Ireliia tức giận quát:” thằng khốn Hammes, thế còn quân đội bảo vệ tại phía đông thế nào?”

Tên lính kia đáp: “ sau khi có lệnh của tướng quân, một phần quân đội bảo vệ khu vực phía đông đã di chuyển sang phía nam cả rồi.”

Kennen nhìn John nói: “ đúng như những gì cậu nói, tên Hammes kia đã đem hầu như toàn bộ quân đội về hướng nam để chống lại quân đội Noxus đang hướng đến đó.”

John vội nói: “ đừng chần chừ ở đây nữa chúng ta cứ đến đó trước, nếu như suy đoán của tôi đúng thì chúng ta phải ra tay chặn bọn chúng lại, chặn càng lâu càng tốt, giảm thiểu số lượng thiệt hại.”

Sona gật đầu nói: “ vậy bây giờ chúng ta đi ngay...”

John cùng Ireliia, Kennen, và Sona gấp rút đến khu vực bờ biển phía đông, nơi này khá hoang vắng. Ireliia lấy từ trong người ra một chiếc tù và thổi lên U U, ngay lập tức một đám binh sĩ mặc giáp chạy ra đến trước mặt cô, nhìn bọn người John có chút bất ngờ cô giải thích: “ đây là chiếc tù và mà anh Zelos đã đưa cho tôi, anh ấy bảo chỉ cần muốn điều động quân đội thì thổi vào đấy, quân binh khi nghe thấy tiếng tù và sẽ lập tức nghe lệnh.”

Ireliia

John hiểu ra nhìn vào đám quân binh ít ỏi đếm đi đếm lại cũng hơn một trăm người, nếu quân đội Noxus có đánh vào nhất định không thể chống đỡ nổi. Sona lo lắng nói: “ anh John bây giờ chúng ta làm gì tiếp ?”

John không đáp hần sử dụng sức mạnh phép thuật có trong người bắt đầu cố gắng nghe tiếng động ở trong biển: “ u.....rù....rù....”- Tiếng động cơ ngày một lớn dần.

John sắc mặt đại biến nói: “ không ổn rồi, quân đội Noxus đang di chuyển đến đây rất nhanh, Ireliia cô lập tức cùng những quân đội này hướng vào thành phố bên trong sơ tán mọi người ngay lập tức.”

Ireliia gật đầu sau đó nói: “ thế nhưng người dân ở thành phố quá nhiều, mình tôi không thể nào sơ tán hết được.”

“để đó tôi giúp!”- Kennen lên tiếng sau đó cậu ta huýt sáo một tiếng rất nhanh chóng có hơn một trăm Ninja mang mặt nạ kì quái xuất hiện, Kennen lập tức ra lệnh: “ các người cùng ta tiến vào thành phố lập tức sơ tán mọi người càng sớm càng tốt.”

Ireliia đột nhiên hỏi: “ John thế cậu thì sao?”

John cười nói: “ tất nhiên là ở lại đây cầm chân bọn chúng rồi....mọi người đi nhanh đi đừng làm mất thời gian vô ích.”

Sona liền nói: “ vậy Sona sẽ ở lại đây hỗ trợ anh John.”

John không chút ngần ngại, hiện tại cũng chỉ có Sona với những giai điệu tấu lên bởi chiếc đàn của mình có thể hỗ trợ hần tốt nhất mà thôi. John nhìn hai người Kennen và Ireliia nói: “ sau khi sơ tán mọi người hãy bắn pháo hiệu lúc đó hãy rút cả đi, đừng ai đến đây nữa, quân đội sẽ không thể đến kịp chúng ta sẽ đánh bỏ nơi này mà thôi.”

Kennen và Irelia cũng có chút lo lắng nhưng họ không muốn mất quá nhiều thời gian nên lập tức rời đi, để lại ba chữ: “hãy cẩn thận.”

John ngồi bệt xuống đất, Sona thấy thái độ có vẻ đứng đưng của John kì lạ hỏi: “ anh John không chuẩn bị gì để chống lại quân đội Noxus sao?”

John nhìn Sona cười đáp: “ mọi chuẩn bị bây giờ đã quá muộn rồi, chúng ta chỉ có thể liều chết để cầm chân quân đội Noxus trước khi đám người Kennen và Irelia sơ tán hết tất cả mọi người, Sona có sợ không?”

Sona cũng ngồi xuống bên cạnh hắn cười nói: “ ở bên cạnh anh John Sona có điều gì phải sợ đây.”

John không nói chỉ nắm lấy tay hắn.

“ầm”- (Tiếng sóng biển chấn động mạnh)

Một con tàu được bao bọc trong một luồng ma pháp nhanh chóng trôi lên trên mặt biển.

“ầm” , “ầm” , “ầm” Lại hàng chục rồi đến hàng trăm con tàu khác tiếp tục xuất hiện lên trên mặt biển, con tàu nào cũng được bao bọc bởi một lớp màng ma thuật chống nước....có lẽ chính thứ này đã giúp chúng lặn dưới nước một cách đơn giản mà không gặp quá nhiều khó khăn.

“ầm....ầm....”- (hàng loạt tiếng đại bác, pháo đạn bắn vào nổ tung chấn động cả bờ biển)

Những con tàu kia sau loạt bắn pháo khai mào thì ngay lập tức những cánh cửa sắt to lớn bên hông thuyền bắt đầu được mở ra, bước ra đầu tiên chính là Warwick (viết tắt thành Ww cho nhanh) hắn cười ha hả nói: “ đám quân đội Ionia thật là ngu ngốc chúng không hề hay biết việc chúng ta đã lừa bọn chúng một vỏ sử dụng kế dương đông kích tây này để đánh vào Ionia này....ha...ha....”

“thưa ngài....có hai kẻ cản đường chúng ta....”- Một tên lính lập tức chạy đến báo.

Ww hướng ánh mắt của mình nhìn về phía trước, hắn thấy một chàng trai và một cô gái đang ngồi trên bãi biển đôi mắt họ đang nhìn về phía hắn mà đúng hơn là nhìn về cả quân đội Noxus, điều kì lạ hơn chính là mặc dù xung quanh toàn là hố do boom mìn bởi loạt pháo vừa rồi gây ra nhưng nơi họ ngồi lại không chút bị gì.

Ww nhận ra cô gái kia là ai cười ha hả nói: “ thật là may mắn quá đi đó mà, không nghĩ được mới vừa bước lên đảo đã gặp ngay một mỹ nhân của Demacia- Sona.”

Ww dẫn theo hơn mười vạn quân lính theo sau tiến lại, cách John chừng ba mươi mét hắn cười ha hả nói: “ thằng nhãi kia, nếu muốn sống thêm vài ngày thì mau giao Sona cho ta...”

John đứng dậy, phủi cát trên hông bộ dáng như không có việc gì nói: “ người à, nhìn đẹp trai sáng sủa mà sao đầu óc ngu muội quá đi, đời nào ta lại chịu để một cô gái xinh đẹp như Sona vào tay đám các người được.”

Ww lần đầu tiên bị người ta chửi là ngu hắn tức giận quát: “ con mẹ mày, trước giờ chưa có thằng nào dám chửi ta ngu cả, ta nói cho người biết Ww ta là một bậc thầy về phát minh độc dược và các sáng chế, người phải tự hào khi sẽ là kẻ chết trong tay ta.”

John nghe hắn ta tự nhận là Ww thì đột nhiên kinh ngạc, theo trí nhớ của hắn Ww phải là một người sói chứ không phải là một gã trung niên tướng mạo sáng sủa thế này được.

“đại nhân xin hãy để tôi giáo huấn thằng nhãi này đem Sona tiểu thư về cho ngài.”- Một tên lính mặc giáp tay cầm búa tiến lại lấy lòng.

Ww phát tay ý bảo hắn cứ tự nhiên. Tên lính kia lập tức lao đến búa trên tay đưa cao tuy nhiên chưa kịp làm gì thì đã bị một cước của John văng xa bất tỉnh. Ww cùng đám lính phía sau kinh ngạc đến mức mắt tròn xoe nhìn hắn. John sờ sờ lỗ mũi nói: “ lão già....xấu xí....lão nghĩ việc mấy người sử dụng quân đội tấn công phía Nam Ionia để làm môi nhử thực hiện kế dương đông kích tây tấn công vào phía đông này sẽ thành công sao?”

Ww nghe hắn nói vậy bỗng nhiên có chút chấn động những gì hắn làm đều là những kế hoạch mà ngày Swain đã vạch sẵn, ai cũng biết ngài ấy là bậc thầy chiến thuật, vẽ đường đi nước bước như thần, vậy mà lại bị tên nhãi ranh trước mặt đoán ra được, Ww hỏi: “ làm cách nào người đoán ra được bọn ta ở đây.?”

John chưa vội trả lời hắn chỉ chỉ vào đầu mình sau đó cười ha hả, mục đích của hắn bây giờ là cầm chân quân đội Noxus càng lâu càng tốt, nếu bây giờ mà đánh nhau dù hắn có biết phân thân cũng khó lòng đánh lại hết được.

Ww cười ha hả nói: “ thằng nhãi, ta công nhận là người rất giỏi, ta thực sự không nghĩ ra được tại vùng đất này lại có một người giỏi như ngươi, thế nhưng người biết ngài Swain chứ? Những kế hoạch mà ngài ấy vạch ra điều biến hóa ảo diệu, không thể nào biết được đâu.”

John nghe hắn nói vậy bỗng nhiên trong đầu hắn lóe lên khuôn mặt hắn trở nên thất sắc nói: “ không lẽ các người.....”

Trong lúc đó tại phía nam Ionia, gần như toàn bộ quân đội tinh nhuệ nhất của Ionia lúc này đều tập trung tại đây. Tướng quân Hammes lúc này đứng trên một mỏm đá cao nhìn ra bãi biển trước mặt, sau lưng gã có Master Yi, Ngộ Không cùng Udyr, Ngộ Không đứng ngồi không yên cứ cầm cây thiết bãng của mình quay quay nói: “ quân địch đâu....quân địch đâu.....sao chưa đến....”

“báo!”- Một tên lính thám thính lập tức chạy đến báo: “ Hơn trăm chiến thuyền của quân đội Noxus đang di chuyển về hướng Nam đột nhiên dừng lại, bọn chúng cứ di chuyển lòng vòng nhưng không hề có ý định tấn công vào đây.”

“cái gì?”-Hammes kinh ngạc nói: “ bọn chúng không có ý định tấn công vào đây là sao?”

“báo!”- Một tên lính thám thính khác chạy đến, tên lính này bộ dáng cực độ hốt hoảng, hắn nói: “ hơn....hơn hai trăm tàu chiến xuất hiện ở phía đông Ionia và...và....quân đội Noxus rất đông đã tràn lên bờ biển rồi....”

“hả”- Master Yi, Ngộ Không, cả Udyr kinh ngạc không thôi, Master Yi lên tiếng nói: “ nếu vậy những gì cậu thanh niên John kia nói đều là chính xác....”

Hammes cảm thấy một sự nhục nhã đang dâng tràn, hắn căm thù Noxus, căm thù cả John khi đã dám vượt mặt hắn, làm mất mặt hắn trước hàng vạn quân sĩ.

Udyr nói: “ bây giờ chúng ta phải trở về, để ngăn chặn lại quân địch....”

Hammes trầm nghĩ trong đầu: “ sau khi quay trở về nhất định bằng mọi cách giết chết thằng nhãi kia.”

Ngay tức khắc hơn mười vạn quân sĩ tinh nhuệ rời đi, hướng phía đông Ionia di chuyển với tốc độ nhanh nhất có thể.”

Tại bờ biển lúc này Ww sau khi nghe những gì John dự đoán hắn tỏ ra kinh ngạc vô cùng sau đó cười ha hả nói: “ thằng nhãi....người giỏi thật....đúng như những gì người nói, sau khi quân đội chủ lực của Ionia nghe tin bọn ta đã tiến vào đất liền bằng bờ biển phía đông nhất định chúng sẽ lập tức kéo quân về đây một cách nhanh nhất, tận dụng sơ hở đó, đám quân lúc đầu làm vai trò mồi nhử sẽ chuyển thành vai trò tấn công, chiến đóng khu vực phía nam, Đông và Nam đều có quân đội Noxus như vậy sẽ tạo ra thế gọng kìm, các người sẽ chết chắc....”

John tức giận hắn đâm thật mạnh vào cát hắn tự trách bản thân lúc đầu sao không nghĩ ra thêm điều này sớm hơn kia chứ, bây giờ đã quá muộn rồi.

Sona nghe vậy cũng xuống tinh thần cô an ủi John: “ anh đừng tự trách mình nữa, có trách là trách Noxus có một chiến thuật gia quá giỏi như Swain mà thôi.”

John đứng dậy nhìn về phía sau lưng mình, ở đó vẫn chưa hề có pháo hiệu bắn lên, chứng tỏ việc sơ tán mọi người vẫn chưa thể thực hiện xong, hắn nhìn Ww trước mặt nói: “ các người lần này tấn công Ionia đã tính toán rất kĩ, ta nghĩ việc bên phía Demacia biết chuyện các người có ý định xâm chiếm Ionia,sau đó ngăn chặn mọi thông tin từ bên ngoài truyền vào cũng là do các người làm cả đúng chứ?”

Ww gật đầu nói: “ thằng nhãi ta phải công nhận một điều là người rất thông, mình ta sẽ cho người một cơ hội, người có muốn gia nhập Noxus chúng ta hay không? Nếu người đồng ý ta sẽ không hại mạng sống của

người thậm chí còn để Sona tiểu thư bên cạnh người nữa, thấy sao tốt chứ hả.”

John cười ha hả nói: “ cảm ơn ý tốt của ngài nhưng thật tiếc, tính của tôi không muốn bị gò bó, rất tiếc tôi phải từ chối rồi, con về Sona tôi nhất định sẽ bảo vệ cô ấy.”

Ww tức giận nói: “ nếu vậy đừng trách ta vô tâm, giết chết thằng nhãi ấy cho ta, riêng Sona hãy giữ lại mạng cho cô ấy.”

Ww lập tức ra lệnh cho đám lính xông lên tấn công, John cười khỏ nhìn Sona nói: “ xem ra chúng ta không tránh được một trận chiến rồi.”

Sona không chút sợ hãi nói: “ Ở bên cạnh anh John, được chiến đấu cùng anh thì sợ gì nữa chứ.”

John mỉm cười nhìn cô sau đó xoay người hai tay lập tức bùng lên sức mạnh phép thuật cổ ngữ cực đại, hấn lao thẳng vào giữa hàng vạn quân địch, tả xung hữu đột đánh chém điên cuồng, máu chảy như suối, Sona đột nhiên đôi chân cách mặt đất một khoảng nhỏ sau đó nói: “ sona sẽ đàn cho anh một khúc nhạc...”

“tinh....tang.....tính....tàng....”

Những giai điệu kích lệ bắt đầu được tấu lên, John nghe được những điệu nhạc đó cảm thấy cơ thể như khỏe hẳn lên, sức chiến đấu tăng lên vô cùng.

John chiến đấu anh dũng, lửa, điện,phong....cứ xuất hiện liên tục, thế nhưng quân địch là quá đông.

“hự”- Quân địch quá đông mà John chỉ có một người, hấn bị một tên lính dùng cán thương đánh thẳng vào bụng, ngã lảo ra đất.

“bịch...bịch...”- lại thêm vài thứ vũ khí khác đánh vào cơ thể hấn.

“xoạt”- Một mũi kiếm chém ngang, cắt vào ngực hấn một vết thương khá sâu, máu bắt đầu chảy ra, Sona kinh hãi lập tức đánh đàn cực nhanh, bây giờ âm điệu của cô không còn dùng để hỗ trợ cho John nữa mà để tấn công, mỗi âm thanh qua tai một tên lính điều khiển bọn chúng đau đớn vô cùng.

“bùng...bùng...”

Tiếng pháo hiệu nổ trên bầu trời, John nhìn thấy pháo hiệu thầm trách một câu: “ làm việc gì mà lâu, khiến ta bị thương rồi.”

Sona tiến đến lại cạnh John nói: “ anh John chúng ta rời khỏi đây thôi.”

John gật đầu nhìn Ww ở bên ngoài đám lính nói: “ tạm biệt nhé, hi vọng lần sau chúng ta sẽ gặp lại.”

John sử dụng sức mạnh hệ lôi và Phong trong cơ thể nhanh chóng hóa thành một dòng điện bay đi, Ww tức giận nhưng hấn không còn cách nào khác để ngăn chặn hai người lại, nên lập tức ra lệnh: “ lập tức tấn công vào thành phố chiếm nó đi.”

Trên đường quay về John thấy quân đội chủ lực đang gấp rút chạy về hướng nam hấn thân mang trọng thương máu vẫn không ngừng chảy, đáp xuống trước mặt tên Hammes kia nói: “ muộn rồi, quân Noxus đã chiếm thành công thành phố cảng, và có thể hiện tại là phân khu phía nam nữa....”

Vừa mới nói xong, tức thì một tên lính thân đầy thương tích, máu chảy khắp người cười ngửa chạy đến, hấn ngã lảo xuống đất, nói những từ cuối cùng trước khi chết: “ phân khu phía nam đã thất thủ....”

27. Q.2 - Chương 6: John Làm Chỉ Huy, Tập Hợp Lực Lượng.

Hammes nghe nói vậy sắc mặt hấn đột nhiên sa sầm xuống.

“John, Sona”- Irelia cùng Kennen nhanh chóng chạy đến bên cạnh John và Sona, John sắc mặt tái nhợt cười nói: “ mọi người trở lại rồi à.”

Sau đó John lập tức bất tỉnh, Sona vô cùng hoảng hốt cô lập tức nói: “ anh ấy bị thương rất nặng bây giờ hãy trở về doanh trại trước, chúng ta cần chữa trị thương thế trên người anh ta.”

Toàn bộ quân lính và mọi người ngay lập tức trở lại doanh trại.

Đêm nay một bầu không khí nặng nề bao trùm cả liêu chỉ huy.

Ở bên trong mọi người đang ngồi, ai nấy cũng đều có sắc mặt vô cùng buồn bã. Sona vừa bước vào bên trong Kennen lập tức hỏi: “ thế nào rồi, thương tích của cậu ấy ổn chứ.”

Sona gật đầu nói: “ anh ấy chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe lại ngay thôi.”

Kennen nhìn tên Ninja mang mặc nạ kì quái đứng cạnh đó nói: “ bây giờ thì người nói đi, thông tin thế nào?”

Tên ninja kia là một thành viên trong hội Kinkou của Kennen chuyên đi thu thập thông tin hẳn ta nói: “ sau khi quân đội Noxus tấn công được phân khu phía nam hiện tại bọn chúng đang cố gắng xây dựng căn cứ mới tại đó, đồng thời theo quan sát thấy, xem như mai hoặc chậm nhất là ngày mốt quân đội Noxus sẽ tiếp tục đưa quân tiến sâu vào bên trong Ionia. Về thương vong hiện nay chưa thể kiểm kê chính xác con số nhưng sau khi quân Noxus phá hủy phân khu phía nam hơn hai ngàn binh lính trấn thủ tại đó đều chết hết, không còn một ai sống sót.”

“không còn một ai sao? Bọn chúng không ngờ lại ra tay tàn độc đến vậy”- Kennen tức giận đập tay lên ghế nói.

Tên Ninja kia tiếp tục nói tiếp: “ở phía đông do toàn bộ dân cư tại thành phố cảng đã được di tản hết cho nên thiệt hại về người có thể nói là không tổn thất gì, chỉ có điều thành phố cảng đã bị chiếm đóng, ở đông và nam đều có quân Noxus, tạo ra thế giọng kiềm vào thủ đồ Ionia là Placidium, người dân bắt đầu hoang mang lo sợ, không ai còn dám có ý định chiến đấu hay phản kháng gì cả.”

Master Yi thở dài nói: “ nếu như lúc đầu chúng ta nghe lời cậu thanh niên John ấy thì bây giờ đã không phải gặp khó khăn đến thế này.”

Kennen nhìn tên Ninja nói: “ thế còn tin gì nữa không?”

Tên Ninja gật đầu nói: “theo thông tin từ các thành viên trong hội chúng ta đang hoạt động ở Demacia thì ngài Zelos đã an toàn đến đó để cầu viện trợ tuy nhiên từ Demacia đến đây khá xa, dù cho quân đội Demacia có hành quân ngày đêm e rằng khi đến nơi đã quá muộn. Còn nữa ở phía đông chỉ huy quân đội là Ww ông ấy được xem như là bậc thầy tại Noxus, ở phía nam là có tướng quân Riven một chiến binh dũng mãnh nhất Noxus, Singed nhà bác học là học trò của Ww ông ta là kẻ chuyên điều chế thuốc độc và cũng là người đã hủy diệt ngôi làng của ngài Master Yi.”

Master Yi nghe vậy lập tức đứng bật dậy nói: “ điều này có đúng không? Chính hắn là kẻ đã hủy diệt ngôi làng của ta.”

Tên Ninja gật đầu hẳn nói tiếp: “ mọi thông tin chúng tôi thu thập được chỉ có thế, à còn nữa, người đứng sau đưa ra các chiến thuật tấn công lần này cho quân đội Noxus là một bậc thầy chiến thuật tên là Swain người này không dễ đối phó mọi người cần thận.”

Nói rồi tên ninja kia lập tức rời đi, Udyr lắc đầu nói: “ lòng dân hoang mang, binh sĩ trở nên mất lòng tin, sĩ khí suy giảm nghiêm trọng, chúng ta thực sự không còn cách nào để bảo vệ Ionia này sao?”

“á”- Irelià hét lên tức giận cô rút kiếm chặt đôi chiếc bàn trước mặt của Hammes, khiến hắn ta giật mình tái mặt nói: “ người định làm gì, muốn phản sao?”

Irelià sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt như muốn bốc lửa nói: “ là do lỗi của ngươi, cái đầu ngu dốt của ngươi đã hại chết không biết bao nhiêu các binh sĩ, và có thể nay mai thôi! Con số đó sẽ tăng lên người chết không chỉ là binh sĩ mà còn là những người dân vô tội của Ionia này.”

Hammes bật giật phần nộ quát: “ ngươi nghĩ ta muốn vậy sao? Chẳng qua lần này bên Noxus có một bậc thầy chiến thuật vạch đường đi nước bước cho nên ta cũng không thể nào trở tay kịp.”

Irelia tức giận đến mức cô đưa thẳng kiếm lên trước mặt gã nói: “ người thân là một tướng quân mà nói những lời như vậy sao? Nếu lúc đầu người nghe lời của John thì có khi chúng ta lại không phải rơi vào thế gọng kiếm khó khăn thế này,tội của người đáng phải chết.”

Irelia lật tức vung kiếm chặt đứt đầu Hammes, mọi người xung quanh không thể làm gì để ngăn cản lại bởi cô ấy ra đòn quá nhanh, Ngô không thấy Hammes bị giết gật đầu nói: “ hắn chết đúng lắm, thua trận không dám nhận lại đi đổ cho quân địch quá mạnh.....”

Sona nói: “ bây giờ chúng ta phải làm sao đây, quân đội đã suy giảm nhuệ khí rồi, bây giờ thêm thông tin tướng quân bị giết nước e rằng.....”

Irelia lập tức nói: “ mấy người đừng lo trong quân đội ta biết rất rõ ai cũng căm gét hắn ta, việc hắn chết thực ra làm rất nhiều binh sĩ phấn chấn lên đấy.”

Udyr đứng dậy hỏi: “ thế bây giờ ai làm chỉ huy trận đánh này đây.?”

Irelia lập tức đáp: “ còn ai vào đây nữa, đợi khi John tỉnh chúng ta lập tức đưa cậu ấy lên làm chỉ huy, trong trận chiến này không ai có năng lượng đoán được chiến thuật cũng như đưa ra những đường đi nước bước giỏi hơn cậu ấy cả.”

Master Yi,và tất cả mọi người lập tức gật đầu tán thành, Irelia nói: “ mọi người bây giờ mau trở về nghỉ đi, xem ra ngày mai sẽ không còn là ngày yên tĩnh nữa rồi. Sona sức khỏe của John nhờ cô chăm sóc cậu ấy.”

Bên trong căn lều John bắt đầu tỉnh lại, Sona vì chăm sóc hắn cả đêm cho nên đã ngủ thiếp đi bên cạnh. John ngồi dậy, nơi vết thương vẫn còn cảm giác tê nhức. Sona tỉnh lại cô thấy John đã tỉnh sắc mặt trở nên vui mừng nói: “ con John anh đã tỉnh lại rồi à.”

John hỏi: “ ta đã ngủ trong bao lâu rồi?”

Sona cười nói: “ anh đừng lo, mới chỉ một đêm mà thôi, để Sona đi nói ọi người biết.”

John lắc đầu nói: “ không cần, mau đỡ ta dậy, đến lều chỉ huy ngay đi.”

Sona gật đầu sau đó cố gắng đỡ hắn đi đến lều chỉ huy, vào bên trong mặc dù mới sáng sớm nhưng hầu như đã có đầy đủ mọi người ở đây, riêng chỉ thiếu Hammes vì hắn đã bị Irelia một kiếm chém bay đầu. Irelia thấy John cùng Sona bước vào lều thì vui mừng nói: “ John cậu đã tỉnh lại rồi à? “

John gật đầu nói: “ tình hình chiến sự thế nào?”

Irelia lắc đầu nói vô cùng nan giải cả đêm qua tôi cố vắt óc suy nghĩ cách phá giải nhưng không tài nào làm gì được, hiện tại quân đội Noxus đang chuẩn bị lực lượng xem ra sớm muộn gì chúng cũng sẽ hành quân tiến công về phía thủ đô Placidium.

John gật đầu sau đó hắn nhìn quanh không thấy Hammes và Kennen đâu cả kì lạ hỏi: “ Tướng quân Hammes và Kennen đâu cả rồi, sao họ lại không ở đây?”

Irelia tiến đến dìu hắn ngồi xuống ghế rồi nói: “ Hammes đêm qua đã bị tôi một kiếm giết chết rồi, còn Kennen cậu ấy bảo trở về học viện để xin thêm viện quân nếu cần thiết, sẽ trở lại ngay thôi.”

“chết rồi?”- John kinh hãi nhìn Irelia nói: “ sao cô lại giết hắn ta, dù gì hắn cũng là tướng quân, nếu hắn chết lòng binh sĩ nhất định sẽ hỗn loạn.”

Irelia cười tươi như hoa nói: “ thực ra là ngược lại đấy, đêm qua khi ta thông báo với toàn binh sĩ là Hammes bị sát thủ từ Noxus phái đến ám sát, cậu biết thái độ của binh sĩ thế nào không, bọn họ hô vang sung sướng đấy.”

“có chuyện này sao?”- John kinh dị, hai lỗ tai hắn cứ tưởng nghe nhầm.

Irelia gật đầu nói: “ đúng là như vậy đấy, hiện tại chúng tôi có một yêu cầu không biết cậu có thể chấp nhận được hay không?”

John khó hiểu nhưng cũng gật đầu, Irelia và những người khác đột nhiên tiến đến đứng trước mặt hắn nói: “ chúng tôi muốn cậu làm chỉ huy của chúng tôi để đánh trận chiến này.”

“tôi ư?”- John đứng bật dậy hấn kinh ngạc, và lắc đầu nói: “ tôi không thể đâu, chính tôi lúc đầu đã không nghĩ đến tình huống bọn chúng sẽ quay lại tấn công phân khu phía nam làm quân đội tổn thất nặng nề, tôi không xứng đáng với vị trí đó.”

Master Yi nói: “ ngoài cậu ra không ai có thể đảm nhiệm vị trí ấy cả, chúng tôi tin cậu sẽ giúp chúng tôi đánh bại được quân đội Noxus.”

Sona ở bên cạnh cũng nói: “ anh John, hãy chấp nhận đi, Sona không muốn quê hương của mình bị rơi vào tay kẻ xấu.”

John thở dài sau đó gật đầu nói: “thôi được, vậy tôi sẽ tạm thời làm vị trí này.”

Irelia vui mừng nói: “ thật tốt quá, nếu có cậu thì chúng tôi cũng an tâm hơn rất nhiều, không biết bây giờ cậu đã có kế sách gì chưa?”

John tiến lại bên cạnh chiếc bàn để bản đồ quân sự hấn nhìn thể cục hiện nay, một “gọng kiềm” đầy chắc chắn đang được tạo ra, thực sự rất nan giải. Irelia đứng bên cạnh nói: “ quãng đường từ phía nam đến thủ đô Placidium so với phía đông ngắn hơn rất nhiều, tuy nhiên đoạn đường đi phía nam lại khá hiểm trở, chúng ta có thể lợi dụng việc này, còn phía đông mặc dù đường dài, đường đi hiểm trở cũng có nhưng so với phía nam quả thực không bằng, đã thế nơi giao nhau của đường đi phía đông và đường đi phía nam là đến ngay tòa thành Shon-xan, đây là một tòa thành kiên cố và là lá chắn mạnh nhất để bảo vệ Placidium ở phía sau. Nếu quân Noxus xuyên thủng được tòa thành này e rằng Ionia của chúng ta sẽ không còn cách nào cứu được.”

John gật đầu hấn nhìn chăm chăm vào bản đồ nhằm tìm cách phá giải thế trận hiện nay. John nhìn sang Irelia hỏi: “tình hình quân sĩ hiện tại thế nào, về quân lực và sĩ khí?”

Irelia lập tức đáp: “ hiện tại sĩ khí quân ta vô cùng thấp, nếu như bảo họ ra chiến đấu cùng quân đội Noxus nhất định không được, về quân lực thì càng không thể so cùng Noxus được.”

John gật gật đầu, tình thế này thật khó khăn, điều quan trọng nhất bây giờ là vực lại tinh thần cho quân sĩ. Ngộ Không tiến lại hỏi: “ cậu có kế sách gì chưa?”

John gật đầu nói: “ tạm thời thì chúng ta sẽ cố gắng vực lại lòng quân trước đã, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tôi sẽ viết một lá thư khiêu chiến với toàn thể quân đội Noxus, thông qua lá thư tôi sẽ viết về tinh thần của Ionia nhất định không đầu hàng bọn họ, và hù dọa quân đội Noxus để bọn chúng nhanh chóng rời đi.”

Irelia khó hiểu nói: “ cách này không được, quân sĩ sẽ không ai dám tin vào việc đó sẽ làm quân đội Noxus sẽ chuồn bước đâu.”

John lắc đầu nói: “ thực ra đó chỉ là đòn tâm lý mà thôi, tôi chắc chắn trong kế sách mà Swain đưa cho bọn chúng co ghi rằng hiện tại sĩ khí quân ta đang rất thấp, tôi dùng cách này chỉ để bọn chúng nghĩ khác đi thôi.”

Irelia gật đầu nói: “ vậy cũng được nhưng ai sẽ là người đem thư đi.”

“để đó tôi lo!”- Kennen bước vào bên trong, cậu lập tức xung phong nhận việc này: “ John cứ để việc này cho tôi, các ninja trong hội kín sẽ đưa thư, mọi việc sẽ dễ dàng mà thôi.”

John cười nói: “ cậu đi về học viện có tin tức gì không?”

Kennen lắc đầu nói: “ về phía bên quân đội Noxus thì không có gì cả, tuy nhiên tôi báo cho cậu một tin mừng, Shen và Akali đang phục hồi rất nhanh.”

John cười gật đầu nói: “ thế thì thật tốt, vậy Kennen cậu nghe đây, chúng tôi cần mọi người sao chép lá thư mà tôi viết thành hàng ngàn tờ như thế sau đó đem rải chúng khắp nơi trong doanh trại quân Noxus, cậu làm được chứ.”

Kennen đưa ngón tay cái lên nói: “ chuyện nhỏ!”

John gật đầu sau đó lập tức ngồi xuống viết thư, lời văn đầy danh thép, thể hiện sự không khoan nhượng với quân đội Noxus và nêu cao tinh thần bảo vệ hòa bình và vùng đất Ionia này, bức thư thay cho lời tuyên chiến!

Kennen nhanh chóng nhận bức thư rồi rời khỏi lều, Irelia hỏi: “ tiếp theo chúng ta làm gì?”

John nói: “ chờ đợi và bắt đầu chiêu mộ những người giỏi nhất trên Ionia này, tôi có vài người muốn mời họ đến giúp chúng ta.....”

28. Q.2 - Chương 7: Leesin Tự Thiêu Mình Để Khơi Dậy Sức Mạnh Ionia

Sáng hôm đó quân đội phía nam của Noxus bắt đầu cho những đội tiên phong của mình tấn công sang những khu vực lân cận, mục đích mở đường cho quân đội chủ lực sau đó duy chuyển, trong đó ngôi làng của Karma đang sinh sống nằm trên đường tiến quân của quân đội Noxus, ngôi làng bị phá hủy, toàn bộ dân làng bị bắt, tuy nhiên nhờ sự mưu trí của mình Karma đã thương lượng và cứu thoát dân làng của mình rồi đưa họ đến phía bắc lánh nạn còn cô thì đến thủ đô Placidium.

Người dân làng Karma sống sót đó là điều may mắn tuy nhiên vẫn có nhiều nơi không được như thế.....

Một tên binh sĩ đến báo với kẻ cầm đầu của đội quân chinh phạt này: “ thưa tướng quân, ở bên trái con đường có một ngôi làng nhỏ chúng ta có cần san bằng nơi ấy ra không?”

Tên cầm đầu khuôn mặt dữ tợn nói: “ người không nghe chỉ thị từ đại nhân Singed sao? Gặp gì phá nấy, còn con đường bên phải thì sao?”

Tên lính kia vội nói: “ ở đó có một ngôi đền cổ, ở tại ngôi đền đó có một tên quái dị tay cầm cung, đang ra sức bảo vệ.”

Tên cầm đầu tức giận quát: “ các người đúng là vô dụng mà có một thằng mà cũng xử lý không xong, đi phá nát ngôi làng đó đi, để thằng kia cho ta..”

“rõ”

Ở tại ngôi đền cách đó không xa, một chiến binh mang trên người chiếc áo vải mỏng, trên tay cầm cung dững mãnh chiến đấu giữa vòng vây của quân lính Noxus, anh ta mạnh mẽ đến nỗi có cảm tưởng rằng không ai có thể ngăn cản được những mũi tên mà anh ấy bắn ra.

“phụp....phụp....”

Hai gã bị một mũi tên bắn xuyên qua người găm thẳng vào gốc cây. Chàng thanh niên kia có mái tóc màu đen dài đôi mắt thể hiện sự mạnh mẽ của một chiến binh quả cảm.

Tên cầm đầu của đợt chinh phạt các vùng lân cận này, tiến đến thấy binh sĩ của mình lần lượt gục ngã,hắn tức giận nhìn chàng thanh niên cầm cung quát nói: “ thằng khốn kia mày là thằng nào?”

Chàng thanh niên kia giọng nói lạnh lùng: “ Varus, nếu muốn giữ mạng thì lập tức rút quân đi, không ai được chạm đến ngôi đền.”

Tên cầm đầu kia đầu như muốn bốc hỏa hắn cầm kiếm phóng đến tấn công Varus. Cây kiếm kia chém ngang chém dọc nhưng không thể nào chạm được vào người của anh ta.

“véo”

Varus cầm mũi tên lấp vào cây cung trên tay, mũi tên như xé gió bay đi đâm xuyên quá lòng bàn tay cầm kiếm của gã cầm đầu kia, hắn hét lên đau đớn rơi kiếm, quỳ trên mặt đất.

Varus tiến lại gần mũi tên thứ hai chuẩn bị rời cung thì đột nhiên lúc này, “ầm” một tiếng, một tiếng nổ mạnh cách đó không xa, một đám khói lớn nhanh chóng xuất hiện, Varus nhìn về phía đám khói anh ta bỗng nhiên kinh hãi, tên cầm đầu tận dụng lúc Varus phân tâm hắn lao đến húc cả người, khiến anh ta

ngay lập tức ngã lăn ra đất, tên cầm đầu kia đứng dậy cười ha hả nói: “ nhìn khuôn mặt lo lắng của người ta biết ngôi làng bên kia đang bị quân đội Noxus chúng ta phá hủy nhất định là ngôi làng của người rồi.”

Varus dùng ánh mắt của loài thú hoang nhìn hẩn nói: “ người đã là gì ngôi làng của ta?”

Tên cầm đầu nói: “ chỉ là phá hủy nó để không cản bước tiến của quân đội ta thôi mà, cả ngôi đền này của người cũng vậy, sẽ bị quân đội chúng ta san phẳng mà thôi.”

Varus tức giận anh ta bắt người dậy lao đến tấn công điên cuồng, đám lính còn sống thấy thủ lĩnh của mình bị tấn công bọn chúng không thể ngồi yên mà nhìn, lập tức lao đến đánh Varus. Anh ta bây giờ như con thú hoang điên cuồng tấn công, một mũi tên, hai mũi tên rồi ba mũi tên, cứ thế lần lượt mỗi mũi tên bắn ra là có một kẻ lại bỏ mạng.

Varus giết toàn bộ kẻ địch trước mặt máu chảy đỏ cả mặt đất hẩn lập tức chạy về ngôi làng của mình.....thế nhưng đã quá muộn, cả ngôi làng đã bị thiêu thành tro bụi, trên đất là vô số những xác chết.

“Bác”

“em gái”

“em trai”

Varus bây giờ thật tội nghiệp vì muốn làm tròn nhiệm vụ bảo vệ ngôi đền, anh ta đã không thể trở về làng để bảo vệ những người mình thân yêu nhất, tất cả họ đều đã chết dưới sự xâm lăng của quân đội Noxus. Varus hét lên một cách đầy phẫn nộ và đau đớn, trái tim này bây giờ đã tan nát, tình yêu, bây giờ thay bằng thù hận. Varus chạy như điên rời khỏi ngôi làng hẩn quay trở lại ngôi đền nơi mình đã bảo vệ, anh thề rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho Noxus những kẻ đã làm làng của anh ra nông nổi này. “Varus quyết định tìm đến cái hổ trong ngôi đền, sử dụng sức mạnh đen tối để báo thù ọi người. Cái hổ của sự tha hóa đó nuốt chửng anh, như một ngọn lửa nuốt chửng que củi mong manh, nhưng sức mạnh ghê tởm của nó bùng cháy trong anh cho tới khi lịm đi. Đây là một con đường độc đạo không cách nào quay đầu lại. Với quyết tâm sắt đá, anh gieo mình vào ngọn lửa đen, nhận lấy nguồn năng lượng tà ác gắn vào da thịt mình... và đi cùng với nó là viễn cảnh của một sự hủy diệt.” (trích trong truyền thuyết của Varus).

Trở lại với quân đội Ionia.

Kennen sau khi cùng những Ninja trong hội sao chép lại toàn bộ lá thư của John thành hàng ngàn bản như nhau lập tức trong đêm tối, khi mà tất cả mọi binh sĩ đã ngủ say, canh phòng lúc ấy là lỏng lẻo nhất những Ninja thuộc hàng xuất sắc nhất hội Kinkou đã len vào cả doanh trại phía đông và phía nam để rải bức thư.

Sau khi bức thư được quân đội Noxus tiếp nhận, mục đích của John sau đó đã hoàn thành, lá thư đã làm cho ý chí của không ít binh sĩ Noxus bị lung lay đồng thời, sĩ khí của quân đội Ionia cũng theo đó tăng lên đáng kể.

Ww cầm lấy lá thư thì vô cùng tức giận hẩn đập bàn hét lớn: “ con mẹ nó! Tưởng ta là con nít sao mà với vài dòng chữ này lại muốn hù dọa ta được chứ.”

Ngày 12 tháng 10 năm 20 CLE.

John và mọi người đang ở trong lễ chỉ huy thì đột nhiên Kennen từ bên ngoài chạy vào bộ dáng hốt hoảng nói: “ John....mọi người mau đi cùng tôi.”

John kì lạ hỏi: “ có chuyện gì vậy?”

Ngài Lee Sin ông ấy ở vườn hoa sen Ionia tự thiêu mình để phản đối cuộc tấn công của Noxus vào Ionia.

John kinh ngạc, mọi người cũng kinh, ngay lập tức tất cả nhanh chóng đến vườn hoa sen Ionia. Tại nơi này một đồng lửa đỏ rực đang phừng phừng cháy, ở giữa ngọn lửa là một vì thủy tu, ở trong đồng lửa ông ấy tự chuyển sức mạnh phép thuật của mình vào bên trong,để cơ thể vào tình trạng đau đớn tột cùng, ở trong lửa ông nói to: “ phản đối chiến tranh.....phản đối Noxus.....chúng tôi muốn bình yên.....chúng tôi muốn tự do.....”

Những lời nói ấy liên tục lặp lại, hàng chục người xung quanh nhanh chóng lấy nước đến để dập tắt nhưng ngọn lửa quá to, không thể bị dập một cách nhanh nhất được.

John ở bên ngoài nói: “ mọi người mau chóng giúp ông ấy đi, phải dập lửa.”

John lập tức sử dụng sức mạnh phép thuật cổ ngữ của mình một luồng nước bắn ra liên tục từ lòng bàn tay bay thẳng đến đám lửa đang thiêu đốt cả người Lee sin.

“tại sao ông ấy lại làm vậy?”

“ông ấy muốn phản đối chiến tranh”

“ông ấy muốn tự do, ông ấy không quan tâm sống chết”

“chúng ta cũng muốn bảo vệ Ionia”

“tại sao chúng ta lại sợ Noxus?”

Những lời bàn tán bắt đầu lan truyền, vụ việc Lee sin thầy tu của tu viện Shojin tự thiêu bản thân để phản đối cuộc tấn công Noxus đã làm chấn động toàn Ionia, mỗi người dân bỗng dưng có lại tinh thần, họ muốn bảo vệ vùng đất xinh đẹp này, họ muốn làm những điều mà ngài Lee sin đây đã làm. “vì Ionia”

Đám lửa được dập tắt, một đám các thầy tu lập tức tiến lại mang Lee Sin đi cứu chữa, ánh mắt mỗi người dân Ionia nhìn Lee sin với sự kính trọng.

Một người dân đột nhiên đưa tay lên nói: “ vì Ionia, vì hi sinh của ngài Lee sin chúng ta quyết không đầu hàng...”

“vì Ionia, quyết không nhân nhượng quân Noxus”

“chúng ta phải chiến đấu bảo vệ nơi xinh đẹp này”

“đánh lui Noxus”

.....

Đám người John nhìn nhau họ cũng cảm nhận được sĩ khí trong lòng người dân đang dâng cao hơn bao giờ hết, Irelia tiến lên một bước nói: “ chúng ta không để lũ ngoại bang xâm phạm vùng đất thiêng liêng này, mọi người hãy cùng quân đội chúng tôi đứng lên đánh bại Noxus.”

John nhìn sĩ khí của mọi người dâng cao gật nói: “ thời cơ xem ra đã đến, chúng ta nhanh chóng chuẩn bị cho đợt phản công thôi.”

Mọi người nhanh chóng trở về doanh trại, lập tức một tên lính chạy lại nói: “ thưa đại nhân, có một 3 người muốn cùng chúng ta chống lại quân Noxus.”

John lập tức tiến vào lều hăn nhận ra ở đây có: “Syndra, Varus, Soraka”

John nhìn thấy Syndra và Soraka nở nụ cười, sau đó nhìn sang chàng thanh niên lạnh lùng cánh tay đem kì lạ cầm một cây cung màu đỏ, mái tóc bạc dài, đôi mắt lạnh lùng, John tiến lại nói: “ anh chắc là Varus, rất vui khi có anh cùng chúng tôi chống lại Noxus.”

Varus lạnh lùng nói: “ tôi đến đây chỉ để trả thù những gì quân đội Noxus đã gây ra với làng của mình mà thôi.”

Master yi tiến lại nói: “ tôi cũng bị quân đội Noxus phá hủy làng, chúng ta đều có chung một kẻ thù và có chung một nỗi khổ, hãy cùng chúng tôi chiến đấu nhất định chúng ta sẽ đánh bại quân đội Noxus.”

Irelia nhìn về phía John nói: “ bây giờ chúng ta có kế sách gì để chống lại quân đội Noxus?”

John tiến đến bên cạnh bản đồ quân sự, nhìn vào đó nói: “ hiện tại quân đội phía Nam đang liên tục cho quân tiên phong đi mở đường, vậy nên nhiều khả năng ngày mai chúng sẽ theo hướng này tấn công vào Placidium. Nếu tôi đoán không nhầm những gì mà Swain lên kế hoạch lần này có viết: quân đội phía nam so với quân đội phía đông sẽ ít hơn rất nhiều về mặt quân số vậy nên quân Ionia sẽ tấn công quân đội phía nam, tận dụng điều này mà quân đội phía đông tăng tốc độ tiến công chiếm được pháo đài Shon-Xan, sau đó thẳng tiến vào thủ đô Ionia.”

Irelia gật đầu nói: “ nếu thế nhất định quân đội Noxus ở phía nam sẽ biết chúng ta tấn công bọn chúng mà sẽ có sự phòng bị, vậy chúng ta sẽ tấn công quân đội ở phía đông đúng chứ?”

John cười cười lắc đầu nói: “ không...chúng ta sẽ tương kế tựu kế, vẫn đánh vào quân đội phía nam nhưng đồng thời cũng không để cho kẻ địch ở phía đông dễ dàng đi tiếp.”

Irelia cùng mọi người đều khó hiểu cô hỏi: “ vậy rốt cuộc chúng ta phải làm cách nào?”

Ở hướng đông tòa pháp đài Shon-xan ta sẽ thực hiện kế sách “vườn không nhà trống”.

“vườn không nhà trống?”- Irelia là người hiểu biết về các chiến thuật quân sự nhất, anh cô làm trong quân đội cho nên với những chiến thuật cũ hay mới cô đều có xem qua tuy nhiên cái chiến thuật này của John quá mức mới lạ: “ đây là chiến thuật gì? Sao tôi chưa từng nghe đến tên?”

John cười bảo: “ đây là một chiến thuật cực kì lợi hại mà chỉ có mỗi tôi biết mà thôi, tôi xin nói rõ chiến thuật này đôi chút, tòa thanh Shon-xan nằm trong vùng Shon-xan này là một tòa thành được xây dựng một cách cực kì kiên cố, tuy nhiên xung quanh nó lại bao gồm những con đường khá khó đi,cho nên chúng ta sẽ làm thế này.....thế này.....”

.....

Sáng hôm sau mọi chuyện cứ theo kế hoạch đã chuẩn bị sẵn, ai nấy đều lập tức lên đường đến nơi để chuẩn bị, John nhìn Irelia nói: “ Irelia cô phụ trách bảo vệ ngôi đền Placidium đây là nơi vô cùng quan trọng trong kế hoạch, nhiệm vụ lần này vô cùng khó khăn mình cô có gánh vác được không?”

Irelia cười nói: “ yên tâm, tôi sẽ làm được,Vì Ionia!”

Irelia ngay lập tức dẫn theo một đội quân tiến thẳng về phía ngôi đền Placidium. John nhìn bóng lưng Irelia đang dần biến mất hẳn chúc cô an toàn trở về

29. Q.2 - Chương 8: Kế Hoạch Chặn Đứng Quân Noxus

Quân đội Noxus ở phía nam do Riven cùng Singed dẫn đầu đang tiến đến trung tâm của Ionia, thủ đô Placidium, đội quân Noxus mạnh mẽ, bước chân hủy diệt đi qua đâu nơi đó trở thành bình địa, cỏ cây gặp đội quân Noxus cũng như muốn héo mà chết đi. (cái này giống quân mỏng cổ năm xưa.!)

John đứng trên một ngọn núi cao hần nhìn xung quanh một lúc sau đó nhìn Master Yi, Ngộ Không và Udyr nói: “ đã đến lúc mọi người xuất phát đi, ngài Yi, tôi tin ngài không vì mối thù cá nhân mà sẽ làm ảnh hưởng đến đại cuộc.”

Master Yi gật đầu sau đó lập tức cùng Ngộ Không, Udyr và một nhóm quân lính hơn năm ngàn người tiến lên.

Kế hoạch đầu tiên chặn quân địch ở hướng nam: “ đường đi từ phía nam đến trung tâm Ionia tuy gần nhưng cũng khá hiểm trở, trong đó quân Noxus phải bắt buộc đi qua một khu rừng nhỏ. Master Yi cùng Ngộ không sẽ đi tiên phong dẫn theo quân đội cầm tử vừa đánh vừa giả bộ thua trận dụ địch tiến vào bên trong rừng, Udyr ở bên trong dẫn theo một đội quân mai phục sẵn, khi quân địch tiến vào sẽ sử dụng hỏa tiễn đốt cả khu rừng, chia tách lực lượng quân địch, quân địch tuy mạnh nhưng khi bị tách ra sẽ vô cùng yếu. Mặc dù biết chỉ huy của quân đội Noxus khu vực phía Nam này là Riven, cô ta có rất nhiều kinh nghiệm chiến trường tuy nhiên, Singed thì không, gã ta ra hão thắng và quyết truy tận giết tuyệt nếu có thể, kế hoạch lần này là đánh vào điểm yếu Singed.”

Đúng như kế hoạch Master Yi cùng Ngộ Không dẫn theo ba ngàn quân, chặn trước mũi bước tiến của quân đội Noxus, Riven khuôn mặt có chút kinh ngạc khi thấy kẻ địch quân sĩ ít hơn rất nhiều lần bên cô nhưng vẫn dám tấn công trực diện, cô nghĩ đến lá thư cách đây vài ngày: “ sĩ khí của quân Ionia lại cao đến thế ư, dám lấy ít chọi nhiều?.....không nhất định có bấy.”

Singed ở bên lại không nghĩ như vậy hắn ta ngồi trên một chiếc xe thép tự chế, xung quanh chiếc xe kia là toàn bình thủy tinh chứa đựng độc dược, hắn cười ha hả nói: “thật là tuyệt khi có kẻ đến nộp vật thí nghiệm cho ta....ha....ha....quân đâu tấn công.”

Master Yi chỉ thẳng kiếm của mình lên trời hô lớn: “vì Ionia tấn công....”

Ba ngàn quân lính Ionia cùng Yi và Ngộ Không lao đến tấn công, Master Yi cho thấy vì sao ông là truyền nhân cuối cùng và cũng là người giỏi nhất là bậc thầy Wuju, tuyệt kỹ Anpha bay lượn khắp đội hình địch, mỗi lần ông ra tay là lại có một tên lính ngã xuống, Ngộ Không cũng không kém, chiếc thiết bản nặng ngàn cân đánh lên người một gã cứ như muốn chấn nát xương của hắn vậy.

Quân đội Ionia sĩ khí dâng cao, đây là quân đội cảm tử, họ không sợ chết, trong đầu họ lúc này chỉ nghĩ duy nhất 1 điều: “vì Ionia.”

Singed đứng dậy nói: “thấy các người đánh thật làm ta ngứa tay quá đi.”

Sau đó hắn chạy thẳng vào bên trong chất độc trên người bắt đầu ném ra liên tục, mặc cho đó là quân mình hay quân địch, hắn cứ ném, cứ làm điều mình thích. Riven thấy vậy cô cảm thấy có điều gì đó không đúng, cuộc chiến mà cô mong chờ không phải thế này, nó giống như một cuộc diệt chủng hơn.

Master Yi thấy Singed đáng giết quân lính Ionia ông ta vô cùng tức giận, nhớ đến chuyện ngôi làng mình bị hủy diệt trong tay hắn, Master Yi lại không thể kiềm chế được cảm xúc ông lao vào kiếm thuật Wuju nhanh chóng được thi triển, kiếm pháp như gió, xé toạt không khí chém về phía Singed. Tuy nhiên Singed không phải kẻ dễ bị giết, hắn ném ra những loại độc cực kì lạ, khiến Master Yi không thể nào chém trúng hắn.

Singed cười ha hả nói: “muốn làm vật thí nghiệm cho ta hay sao? Được...được...đến đây.”

Yi phẫn nộ, ông lao đến tốc độ tăng lên kinh khủng, tuyệt kỹ anpha di chuyển ảo ảo thực thực xuất hiện ngay trước mặt Singed một kiếm chém vào người hắn, Singed vô cùng nhanh nhẹn, chiếc khiên to lớn trên tay nhanh chóng đỡ lấy, từ chiếc khiên đột nhiên bắn ra một đám khí độc màu xanh lá, Master Yi nhanh chóng lùi lại. Ông ho lên vài tiếng, cả người bắt đầu đổ mồ hôi rất nhiều, Singed lấy từ trong người ra một bình chứa chất lỏng màu cam, hắn cười khà khà nói: “cho người ném thử loại thuốc ta mới tạo ra nhé, cảm giác sẽ rất sung sướng đấy.”

Ngộ Không xuất hiện kịp lúc chiếc thiết bản đánh mạnh vào chiếc bình khiến nó văng vào một đám lính Noxus cạnh bên, đám lính đó sau khi dính phải chất độc của Singed lập tức ngã lăn ra đất mà cười, chúng cười một cách điên cuồng, sau đó tự cứa xé chính bản thân mình rồi chết....cái chết trong vui sướng....cái chết từ từ không đau đớn.

Ngộ Không nhìn Master Yi nói: “đã đến lúc rồi đi rồi....không nên ở đây quá lâu...”

Master Yi gật đầu sau đó ra lệnh rút lui, quân Ionia nhanh chóng hướng vào khu rừng trước mặt để bỏ chạy, Singed thấy con mồi trước mắt đang tháo chạy, hắn lại càng trở nên sung sướng lập tức ra lệnh: “mau đuổi theo, giết hết...ha....ha....giết hết.....”

Ngay tức khắc Singed dẫn đầu quân đội Noxus chạy theo truy đuổi, hơn tám ngàn quân bắt đầu truy đuổi theo sau. Riven lập tức hét lên ngăn cản: “không được đuổi theo...coi chừng có bấy....”. Hiện tại quân đội bên cạnh Riven lúc này khoảng chừng bốn ngàn quân.

Singed truy đuổi quân đội Ionia đang tháo chạy vào sâu trong rừng thì đột nhiên không thấy dấu vết của bất kì kẻ nào.

“bắn cung”- Udyr từ trong khu rừng đột nhiên hô lớn tiếp theo sau đó, hàng ngàn mũi tên rực cháy lửa bắn ra như mưa, quân đội Singed tiến vào khu rừng hoàn toàn bị tập kích, cả khu rừng ngập trong biển lửa và những kẻ đang tắm trong biển lửa ấy chính là quân đội Noxus, Singed tức giận, hắn nhìn đám lửa đang bao vây chính mình, hắn hét lên: “Riven....cô đâu rồi....mau cứu chúng ta....con mẹ nó....Riven....”

Ở trên một ngọn núi cao John nhìn vào khu rừng đang cháy lớn kia, hắn lập tức ra lệnh: “toàn bộ quân sĩ nghe đây, cùng ta đi tắt công quân Noxus để bảo vệ Ionia nào!”

John thúc ngựa nhanh chóng xuống núi mục tiêu của hắn chính là tấn công quân đội Riven.

Quân đội Ionia do Udyr, Master Yi và Ngộ không nhanh chóng rời khỏi khu rừng đang cháy, tập trung bên ngoài khu rừng sau đó hợp nhất cùng quân đội của John đang tiến đến, tấn công quân đội của Riven đang ở ngoài.

Ngoài rừng, Riven thấy khu rừng đang bốc cháy một cách đáng sợ cô lập tức hốt hoảng nói: “ Singed và quân đội đang ở trong đó, biết ngay là có bẫy mà....mau vào đó cứu người...”

Riven còn chưa kịp làm điều cô muốn thì đã bị quân đội Ionia do chính John dẫn đầu tấn công, Riven kinh ngạc nói: “ thế này là thế nào? Kế hoạch mà ngài Swain nghĩ ra không lẽ đã thất bại, quân đội Ionia....làm sao có thể....”

John thúc ngựa chạy băng băng đến nói: “ tấn công quân Noxus....”

“a”- Tiếng hàng ngàn binh sĩ Ionia hô lớn, sĩ khí dân lên ngút trời.

Riven không nghĩ ngợi nhiều cô lập tức hô lớn: “ tấn công!”

Hai bắt đầu tấn công như vũ bão, đầu rơi máu đổ, cứ thế liên tục, Riven anh dũng trên xa trường, cây kiếm to bản kì lạ trong tay cô cứ như một hung thần chém đến đâu có kẻ chết đến đó, John lao đến cú đâm được bao bọc bởi điện đâm mạnh vào người Riven, tuy nhiên Riven là một chiến binh được đào tạo từ nhỏ cô nhanh chóng dùng kiếm chắn trước mặt chặn một kích này.

John đối mặt Riven.

Riven nhìn thanh niên trước mặt nói: “ chính người đã đứng sau các kế hoạch lần này?”

John gật đầu nói: “ đúng vậy! chúng tôi chỉ muốn bảo vệ Ionia khỏi Noxus, nếu cô chấp nhận đầu hàng chúng tôi nhất định sẽ không làm hại thêm bất kì ai.”

“nói nhảm!”- Riven lập tức quát: “ một chiến binh Noxus sinh ra là để chiến đấu, trong đầu họ không bao giờ có từ đầu hàng,đánh đi.”

Nói rồi Riven lại lao vào tấn công John, kiếm trên tay cô uy lực khủng khiếp, chém trúng đá, đá nát làm nhiều mảnh, chém vào cát, cát nổ lún xuống một hố sâu, John vừa đánh vừa nói: “ cô nghĩ chiến tranh này có nghĩa hay sao? Bao nhiêu người đã chết vì cuộc chiến vô nghĩa này rồi? bao nhiêu người đã mất đi gia đình của họ, cô muốn nhìn thấy cảnh đó hay sao?”

Riven đôi mắt bắt đầu có những tia dao động nhất định, tuy nhiên ngoài miệng cô vẫn nói: “ trong chiến tranh, thương vong là chuyện khó tránh khỏi, chịu chết đi.”

John xoay người đá vào bụng Riven phát sau đó lại nhảy lên iệng phun ra một đoàn hỏa diễm nóng rực. Riven lặn về phía sau sau đó lao đến tam bộ kiếm phóng xuất kiếm lực xé gió sức mạnh như bài sơn đảo hải, khiến John phải liên tục lùi về sau tránh né.”

Riven nhìn quân sĩ của mình, cô nhận ra quân mình đang hoàn toàn bị thất thế, thứ nhất là do quân địch đông hơn, thứ hai là do quân địch đã có sự chuẩn bị trước, mọi kế hoạch mà họ chuẩn bị từ trước nay đã hoàn toàn bị phá sản.

Riven lập tức ra lệnh: “ rút quân.....lập tức rút quân.”

Riven bắt đầu rút quân, cô cùng quân của mình chạy về hướng một ngọn núi cạnh đó, John ra lệnh không đuổi theo hấn nhìn Yi và Ngộ không nói: “ hai người đưa quân bám theo bọn họ, bao vây và cô lập bọn họ là được, không nhất thiết phải đánh trực diện.”

Yi và Ngộ không lập tức nhận lệnh dẫn theo toàn bộ quân lực rời đi.

John nhìn về hướng đông hấn rất lo lắng không biết bây giờ chiến sự ở đó thế nào.

Lúc này đây ở hướng đông vô cùng yên tĩnh.

Đội quân Noxus do chính Ww thiên tài dẫn đầu trên suốt đường đi không gặp bất cứ một sự ngăn cản hay chống trả nào từ phía quân đội Noxus, ngồi trên một cỗ máy thiết kế tại Zuan hấn cười ha hả nói: “ đúng như ngài Swain đã suy đoán, quân đội của Ionia nhất định đang tấn công quân đội phía nam, bây giờ chúng

ta thật thoải mái, chỉ cần công phá thành công thành Shon-xan chiếm toàn bộ vùng đất Shon-xan quanh đây là coi như Ionia đã nằm trong tay Noxus chúng ta...”

Một tên lính chạy đến báo: “ thưa ngài trước mặt đã là pháo đài Shon-Xan rồi.”

Ww cười lên ha hả nói: “ được, mau chuẩn bị các cỗ máy phá thành, ta muốn toàn thành ấy trở thành một đồng gạch vụn.”

“rõ”

Đội quân Noxus vẫn đang tiến gần đến tòa thành, tuy nhiên Ww cảm thấy có điều gì đó không đúng, từ tòa thành trước mặt không một chút động tĩnh gì.

“báo!”- Một tên lính lập tức chạy đến báo: “ Thành Shon-Xan không hiểu sao không hề có một tên lính Ionia nào canh gác, cổng thành lại mở toan...”

Ww kì lạ hẳn nghĩ: “ không lẽ bên trong có mai phục?”

Ww cực kì cẩn thận hẳn ta lập tức sai một đội lính nhỏ tiến vào bên trong kiểm tra, chừng hai mươi phút sau, đám lính kia quay lại báo: “ bên trong không có một ai, thậm chí gà chó cũng không thấy.”

Ww nghe vậy yên tâm, hẳn ta cười to lớn: “ bọn thổ đế, chắc chúng sợ sức mạnh của quân đội Noxus chúng ta nên đã bỏ thành mà chạy với hi vọng giữ lại mạng sống đây mà. Lập tức toàn bộ quân lực tiến vào thành, đêm nay chúng ta sẽ mở tiệc.”

“hoan hô! Hoan hô!”

Đám binh sĩ nghe nói đến việc tối nay sẽ được ăn tiệc, được ăn uống no say nên vô cùng hứng thú. Toàn bộ quân đã tiến vào trong thành, Ww kiểm tra một tòa nhà cao to, xa hoa lộng lẫy nhất để làm nơi ở của mình, hẳn suốt trên đường đi hẳn liên tục cười ha hả, đột nhiên một tên lính chạy đến báo: “ bẩm đại nhân, bên trong thành không còn một chút lương thực, thậm chí gạo nước uống tại các căn nhà dân bên trong cũng không có gì cả.”

“cái gì?”- Ww kinh ngạc không thôi, hẳn xem lại kế hoạch mà Swain đã đưa, hoàn toàn không có những thứ này. Một tên tướng quân cạnh bên nói: “ vậy bây giờ chúng ta có nên mở tiệc như đã nói lúc đầu hay không?”

Ww là kẻ rất coi trọng chữ tín và đặc biệt là hình ảnh của mình hẳn lập tức nói: “ tất nhiên là vẫn mở tiệc, mau đi chuẩn bị mọi thứ đi, ngày mai quân đội áp tải lương thực chắc chắn sẽ đến nơi, đến lúc đó cũng đủ cho chúng ta tấn công đến tận placidium rồi...ha...ha...”

Đêm đó toàn bộ quân binh Noxus bắt đầu lao vào tiệc tùng, thức ăn nước uống đem theo hoàn toàn xài hết.

Ww đang cùng một số tướng lĩnh của mình uống rượu, ăn uống no nê thì một tên lính khuôn mặt hốt hoảng chạy vào báo: “ toàn bộ quân đội áp tải lương thực đã bị tiêu diệt, số lương thực đó đã bị cướp mất rồi.”

“kế hoạch ngăn chặn quân đội Noxus ở phía đông của John: Bước thứ 1:Sử dụng kế sách vườn không nhà trống, di tản toàn bộ quân đội và người dân bên trong thành, đem toàn bộ lương thực thức uống bất cứ thứ gì có thể ăn uống được đều đem đi hết, chỉ để lại một toàn thành trống ở trong. Tiếp theo quân đội chủ lực Noxus nhất định sẽ đi tiên phong dẫn đầu, quân đội áp tải lương thực sẽ đi theo sau, vì số lượng lương thực lớn nên tốc độ di chuyển sẽ rất chậm cho nên khi quân đội chủ lực vào đến thành thì quân lương sẽ không thể đến kịp, tận dụng cơ hội đó ra lệnh cho Syndra cùng Varus mai phục trên đường đi của quân đội áp tải lương thực chặn tiêu diệt toàn bộ và cướp lấy số lương thực ấy. Sau đó quân đội chủ lực Noxus sẽ rơi vào tình thế không có lương thực sẽ bắt đầu suy giảm sức mạnh dần dần....cho đến lúc yếu nhất có thể.”

Ww nghe tin quân đội áp tải lương thực hoàn toàn bị tiêu diệt, hẳn đập bàn đứng dậy nói: “ lý nào lại thế? Không lẽ những ngày sắp đến chúng ta không có lương thực sao?”

Một tên tướng đang ngồi bên dưới vội nói: “ ngài đừng quá lo lắng, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đi, gặp ngôi làng nào thì cướp hết lương thực tại nơi đó, với lại không phải từ đây đến Placidium chỉ mất hai ngày đường sao? Quân lính Noxus chúng ta được huấn luyện nhìn ăn đến bốn năm ngày vẫn có thể sống.”

Ww gật đầu nói: “ các người nói rất đúng nào tiếp tục ăn...”

Sáng ngày hôm sau, toàn bộ quân lính Noxus hầu như chưa ai biết chuyện đội áp tải lương thực đã bị tấn công, ai nấy sau một đêm ăn ngủ trác tách nay tinh thần cũng cao hơn rất nhiều, bọn chúng bắt đầu xếp hàng nghiêm chỉnh, Ww dẫn đầu theo hướng cổng tây tiến ra bên ngoài.

Thành Shon-Xan là một tòa thành được thiết kế vô cùng đặc biệt, cả tòa thành tổng cộng có bốn cửa Đông tây nam bắc, cửa hôm qua quân đội Noxis tiến vào là cửa đông. Muốn đến Thủ đô Placidium phải đi ra bằng hướng cổng Tây. Ở ba cổng còn lại đều có thể dẫn đến Placidium tuy nhiên con đường sẽ xa hơn so với việc đi ở cổng Tây một chút.

Cổng Tây vừa mở, Ww dẫn đầu quân đội vừa mới bước ra khỏi thành ngay tức khắc bị một đội quân Ionia tập kích, dẫn đầu đội quân này là Kennen, cậu ta chỉ huy quân đội sử dụng những cỗ máy bắn đá, và bắn đại tiễn bắn vào quân đội Noxus vừa mới bước ra khỏi thành, cổng thành thì nhỏ cho nên quân Noxus không thể tài nào mà chống đỡ hay có ý định phản kháng.

Ww lập tức hô lớn: “ rút vào thành....rút vào thành....”

Đột đầu tiên quân Noxus thiệt hại bốn trăm binh sĩ.

“bước thứ hai trong kế hoạch của John: Sau khi quân đội Noxus đã vào bên trong thành quân đội Ionia sẽ bao gồm : Kennen, Sona, Syndra và Varus, mỗi người dẫn đầu một đội quân gồm ba ngàn người trong đó có sự giúp đỡ của những người dân Ionia trấn thủ bên ngoài mỗi cổng Đông Tây Nam Bắc, bao vây bốn hướng không cho quân đội Noxus có thể rời khỏi đó quá sớm.”

Ww quay lại căn nhà to lớn mà mình đã ở lại đêm qua hần tức giận nhìn vào tờ kế hoạch tác chiến mà ngài Swain đã đưa cho hần diên lên xé nát tờ giấy đó: “ khôn nạn....ngay cả đến một bậc thầy chiến thuật như ngài Swain cũng không liệu trước được tình hình này....nhất định là thằng nhãi đó đã bày ra mưu kế này.....hần thật sự quá lợi hại, nếu hần không chết nhất định sau này sẽ là mối nguy hiểm cho Noxus chúng ta.”

Một tên tướng quân vội vàng chạy vào nói: “ đại nhân bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Tôi đã cho người đi kiểm tra cả ba cửa còn lại, đều có quân đội Ionia bao vây, chúng ta không còn đường lui nữa rồi, lương thực thì không còn....”

“im đi, ta đang suy nghĩ”- Ww nổi cáu, hần bắt đầu vò đầu suy nghĩ kế sách nhưng không tài nào nghĩ ra được kế gì.

30. Q.2 - Chương 9: Riven Bị Phản Bội

Ba ngày liên tục trôi qua, thông tin việc quân đội áp tải lương thực bị đánh cướp đã truyền đi vào bên trong thành, và người làm việc này không ai khác chính là quân đội Ionia. Mặc dù phía Ww cố gắng giữ kín nhưng không thể nào làm việc đó quá lâu được.

Ba ngày này, quân lính Noxus không có gì bỏ vào bụng, thể lực và sức khỏe bắt đầu suy giảm một cách nhanh chóng, hàng trăm hàng ngàn binh lính vẫn cố gắng giữ lại chút hi vọng bọn chúng lùng sục từng ngôi nhà một hi vọng kiếm được chút gì đó, thể nhưng tất cả đã thất vọng, không có thứ gì để lại có thể bỏ bụng mà ăn, một hạt gạo, một cọng rau...tất cả đều được đem đi.

Vào những đêm khuya ở cả bốn phía của cổng thành liên tục có những nhóm lính nhỏ trong quân đội Noxus vì quá đói nên đã lên ra khỏi thành để kiếm thức ăn và hậu quả là thiệt mạng. Trong ba ngày bị bao vây quân đội Noxus đã thiệt hại ước chừng gần hai ngàn binh lính trong khi bên Ionia chỉ là con số 0 trong trĩnh.

Lúc này Ww đang ngồi trong phòng, tâm trạng hần ta lúc này đứng ngồi không yên, bởi lẽ ba ngày nay hần cũng không có gì bỏ bụng, lòng quân thì đang hoang mang.

Một tên tướng cạnh đó lên tiếng nói: “ đại nhân, nếu cứ để tình trạng này kéo dài e rằng quân sĩ của chúng ta sẽ không tài nào chịu đựng được, chỉ có cách liều chết phá vòng vây xông qua thôi.”

Ww tức giận đá bay chiếc bàn cạnh đó nói: “ triệu tập quân đội, chúng ta sẽ sống chết cùng bọn chúng.”

Cùng lúc đó tại một ngọn núi hoang vắng, quân đội Riven bị quân Ionia do Master Yi và Ngộ Không chỉ huy bao vây. Suốt ba ngày bị bao vây này quân đội Ionia không hề có bất cứ động tĩnh gì tấn công. Điều này càng làm cho quân đội Noxus và Riven cảm thấy bất an hơn rất nhiều, không biết bên Ionia đang tính toán điều gì.”

Bên trong liều chỉ huy Riven nhìn những tướng quân theo mình chinh chiến nhiều năm nói: “ mọi người....chúng ta đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến...sống chết đều đã kinh qua tuy nhiên chưa có lúc nào chúng ta lại rơi vào tình cảnh thế này...cả những chiến thuật mà ngài Swain đã vạch sẵn bây giờ đã trở nên vô dụng cả....không biết ai có kế sách gì không.”

Một vị tướng lên tiếng nói: “ chỉ huy, cô là người giỏi nhất trong chúng tôi, chúng tôi nguyện sống chết cùng cô. Hiện tại quân đội của ngài Singed không biết tổn thất bao nhiêu và đang ở đâu, nếu như liên lạc được quân đội bên ấy thì từ trong và ngoài phối hợp có thể lật được cục diện.”

Riven thở dài nói: “ điều này sao ta không nghĩ qua cơ chứ, tuy nhiên hiện tại chúng ta đang bị bao vây, đến cả thoát khỏi vòng vây của quân đội Ionia kia cũng là điều khó khăn nữa là.”

Một tên lính khác lại nói: “Chỉ huy không phải chúng ta đóng quân cạnh một vách núi sao? Nếu như đêm xuống chúng ta trèo theo vách núi thoát đi chắc chắn sẽ được.”

Riven lắc đầu đưa tay nói: “ Vách núi này ta đã xem qua, nó rất dốc, lại trơn nữa rất khó để mà leo lên trên được, hơn nữa chúng ta còn có rất nhiều vũ khí nặng và thiếc xa chắc chắn sẽ không thể mang theo.”

“Ầm...Ầm...”- đột nhiên có những tiếng nổ lớn ở bên ngoài lều, Riven đứng bật dậy hoảng hốt nói: “ quân đội Ionia tấn công rồi sao?”

“chỉ huy...tướng quân....nguy rồi...”- Một tên lính hốt hoảng chạy vào Riven vội hỏi: “ có phải quân đội Ionia tấn công chúng ta hay không?”

Tên lính kia lắc đầu nói: “ không phải....là....là....pháo độc của ngài Singed....ông ta...cho rất nhiều chiến xa bắn pháo độc ở trên vách núi bắn xuống đây.”

“cái gì?”- Toàn bộ mọi người kinh hãi, Riven lập tức chạy ra bên ngoài, khói độc tràn ra khắp nơi, quân sĩ hít phải khói độc, không nói cũng biết chết trong đau đớn do chính mình tạo ra. Riven phần nộ gầm lên: “ singed? Sao ông dám?”

Ở trên vách núi, Singed đứng nhìn đám quân của Riven bị bom độc của mình mới phát minh bắn cho thừa sống thiếu chết, đau khổ lẫn lộn hần cười hả hê nói: “ ày chết, con khốn, lúc ta bị bao vây bởi biển lửa không vào cứu....bây giờ các người bị bao vây bởi quân đội Ionia thì coi như chết chắc, chi bằng trở thành vật thí nghiệm cho vũ khí mới của ta có phải hay hơn không, chết nhưng vẫn góp công làm cho Noxus sau này trở nên mạnh mẽ hơn.”

Từng người từng người ngã xuống trước mặt Riven, đôi mắt cô chảy ra hai hàng nước mắt: “ đây là chiến tranh gì? Đây là cái gì? Tại sao....tại sao?”

Riven phần nộ hét lớn, binh sĩ, tướng quân bên cạnh mình bị dính phải chất độc bắt đầu ngã lăn ra đất mà lẫn lộn đau đớn.

“phụt”- Riven phun ra một búng máu cô quỳ lên mặt đất: “ Noxus mà ta phục vụ tại sao lại thế này?”

Máu bắt đầu chảy ra trên mũi của cô, đôi mắt cứ chảy dài những giọt nước mắt hối hận, bỗng nhiên một cô gái lạ mặt lao đến ôm chặt Riven, cô gái vừa đến có chín chiếc đuôi trắng tinh mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp, chiếc tai trên đầu cô vậy vậy trông thật dễ thương.

Không phải Ahri thì ai vào đây,Ahri đỡ lấy Riven đứng dậy sau đó đưa cô nhảy lên cách mỏm đá tiến thẳng lên vách núi trốn thoát khỏi đám khói độc.

Ở phía bên kia Singed đôi mắt tinh tường gã nhận ra Riven đã được một người lạ mắt cứu sống, gã tức giận hú lên sau đó chạy đuổi theo.

Ở trên đỉnh núi, Riven sau khi được cứu thoát thì Ahri với ánh mắt có đôi chút đau khổ nói: “ sao cô lại cứu tôi?”

Ahri lắc đầu đáp: “ Ahri đang đi ở gần đây thì phát hiện cô gặp nạn, những người kia đều khó lòng cứu sống, chỉ có mỗi cô Ahri cảm thấy có thể cứu được thôi.”

Riven nắm mạnh tay xuống dưới đất, cảm xúc hiện tại đang bị xáo trộn mãnh liệt hồi hận tức giận đau khổ cứ bủa vây trong tâm trí cô.

“khốn kiếp! không nghĩ cô vẫn có thể sống!”- Singed chạy đến khuôn mặt đầy lạnh lùng giọng nói đầy ác độc vang lên.

Riven thấy Singed trước mặt thì vô cùng tức giận cô nghiêng răng nói: “ thằng khốn, tại sao mày phải làm vậy ? tại sao lại hại chết toàn bộ binh sĩ?”

Singed dừng dừng đáp: “ các người đang bị quân đội Ionia bao vây, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt mà thôi, thà chết trong tay ta còn hơn trong tay của kẻ địch.”

Riven dù đang trúng độc, cơ thể suy nhược nhưng cô cố sức đứng dậy nói: “ mày có biết là một chiến binh thì chết ngoài chiến trường mới là vinh quang hay không? Tội của mày không thể tha thứ được.”

Riven cầm kiếm lao đến nhưng sức không còn thì đánh làm sao? Singed chỉ đã một cước cô lập tức ngã lăn ra đất hằn cùi ha hả nói: “ nhìn xem bây giờ người đi còn không vững mà đòi giết ta sao?”

Ahri ở cạnh bên mặc dù cô không hiểu nhiều lắm nhưng cô biết tên xấu xí đeo một chiếc bình đầy độc được ở trên lưng không phải kẻ tốt gì, cô lập tức lao đến, một quả cầu xanh lam đột nhiên xuất hiện trên tay sau đó bắn thẳng về phía Singed.

Singed nheo mắt gã, tránh qua một bên , ném một bình thuốc độc vào Ahri, bình thuốc đó nổ ngay trên đường đi, một đám khói tím bắt đầu lan ra bám cả vào người của cô. Ahri ho vài tiếng lùi lại cô đột nhiên cảm thấy cơ thể không còn chút sức nào.

Singed nhìn Ahri và Riven suy yếu trước mắt, hằn cùi lên điên cuồng nói: “ đến đây là chấm dứt, hai người các người chết đi.”

“vút”- Một bóng đen xuất hiện ôm hai người vào lòng rồi lùi lại về phía sau.

Ahri xoay đầu nhận ra ngay người vừa cứu cô, cô cười nói: “ John là cậu sao? “

Bóng đen cứu hai người Ahri và Riven hóa ra lại là John, hằn cùi gật đầu nhìn Singed nói: “ này lão điên kia, khôn hồn thì mau rút đi, nếu không ta đập cho nát như tương đấy.”

Singed bị gọi là “lão điên”, hằn giận quá hóa cuồng lao đến hàng chục bình thuốc độc ném về phía John và hai người. Khóe miệng John nhếch lên hằn phun ra một đoàn hỏa diễm nóng rực thiêu trụi toàn bộ số thuốc độc kia.

Singed kinh hãi sau đó lão buộc phải rút lui. John nhìn Riven đang bất tỉnh bên cạnh sau đó lại nhìn Ahri hằn cùi nói: “ ahri đã lâu không gặp cô.”

Ahri gật đầu nói: “ ahri cũng lâu không gặp cậu, nghe nói bây giờ cậu đã làm chỉ huy quân đội Ionia chống lại Noxus rồi, thật là giỏi nghe.”

John lắc đầu nói: “ chỉ là tạm thời mà thôi, tôi cũng muốn giúp đỡ những người dân Ionia bảo vệ vùng đất của họ. Đúng rồi Ahri cô có gặp Zed không?”

Ahri gật đầu nói: “ sau khi bị đuổi khỏi học viện anh Zed như trở thành người khác, anh ấy bây giờ tạo một lực lượng riêng, thu nhận rất nhiều đệ tử, sau khi nghe cậu cùng mọi người quyết tâm bảo vệ Ionia nên cũng muốn giúp một chút.”

John cười nói: “ có anh ấy giúp thì tốt quá, đúng rồi cô biết anh ấy ở đâu chứ? Tôi rất muốn gặp anh ấy.... tôi sẽ cố gắng nói với Dawn sự phụ để có thể thu nhận lại Zed, dù sao thì mọi chuyện cũng từ tôi mà ra.”

“John cậu ở đây!”- Đột nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên, ngay sau đó hai bóng người lập tức xuất hiện, Shen và Akali, John kinh ngạc nhìn hai người. Shen sau khi thấy Ahri ở cạnh John lập tức có chút kinh ngạc sau đó rút kiếm sau lưng ra, John đưa tay ngăn cản: “Shen đừng làm vậy....hãy nghe tôi nói.....cô ấy là một cô gái tốt, cô ấy không hại bất cứ ai cả, không giống với những gì mọi người đã nghe đâu...xin hãy tin tôi.”

Shen và Akali nhìn nhau sau đó gật đầu cất đi vũ khí nói: “chúng tôi tin ở cậu John.”

John cười gật đầu nói: “vết thương hai người sao rồi? tại sao lại ra ngoài này.”

Akali nói: “sau khi thương thế của chúng tôi giảm đi đôi chút vì muốn đóng góp ít nhiều vào việc bảo vệ Ionia nên chúng tôi lập tức tìm cậu, biết cậu đang ở hướng nam này nên chạy đến đây.”

John gật đầu nói: “vậy hai người có thể giúp tôi một việc chứ, cô gái này là chỉ huy của quân đội Noxus nhưng cô ấy bị phản bội, xin hai người hãy đem cô ấy về chăm sóc.”

Shen kinh ngạc nhìn Riven nói: “cô ấy là người của Noxus sao? John tại sao cậu không giết chết cô ta?”

John lắc đầu nói: “chuyện rất dài dòng, nói chung cô ấy cũng chỉ là người bị hại mà thôi, hai người hãy đưa cô ấy và cả Ahri trở về đi....xin bảo vệ họ giúp tôi.”

Akali gật đầu nói: “vậy cũng được nhưng cô gái người cáo này có quan hệ với Zed, điều này tất cả chúng tôi đều biết, sự phụ lại đang rất tức giận chuyện Zed vào cấm địa, tôi e rằng.”

John đáp: “Shen, Akali hai người xin hãy nói lại với Dawn sự phụ rằng, mọi chuyện về Zed là do tôi cả, xin đừng làm khó anh ấy, sau khi kết thúc cuộc chiến tôi sẽ quay trở về chịu tội.”

Shen và Akali kinh ngạc nhìn nhau họ không hiểu trong lời nói của John có ý gì nhưng cũng đành gật đầu.

John cười nói: “được rồi mọi người mau đi đi, tôi phải quay lại phía đông hỗ trợ những người khác.”

Nói rồi John lập tức rời đi, Shen và Akali cũng Ahri công lấy Riven trên lưng rời đi ngay sau đó.

Tại doanh trại của Singed kho lương thực đang cháy lớn....quân lính hốt hoảng dập lửa và không ai để ý cười gây ra đám cháy ấy là một Ninja, đeo chiếc mặt nạ sắt, anh ta là Zed, đến phá hoại một cách âm thầm, ra đi một cách lặng lẽ.

Trở lại với khu vực phía đông.

Ww sau khi ra lệnh triệu tập toàn bộ binh lính, tối đó hấn tổ chức một cuộc họp khẩn cấp để bàn tính kĩ lưỡng chiến thuật thoát khỏi vòng vây.

Rạng sáng ngày hôm sau đồng loạt bốn cửa thành mở tung quân đội Noxus chia ra làm bốn hướng sử dụng các chiếc xe bọc thép đi đầu để giảm thiểu thiệt hại cho quân số một cách tốt nhất, quân đội Noxus không chiến đấu trực diện mà mục đích là chỉ thoát ra khỏi vòng vây càng sớm càng tốt.

Quân đội ở tại bốn cổng bao vây Noxus mấy ngày qua chỉ đợi đến lúc này, cung đạn, pháo nổ, sức mạnh phép thuật cứ sử dụng hết mức có thể, Quân đội Noxus với những cỗ máy hủy diệt đi đầu nhanh chóng mở ra con đường máu thoát khỏi vòng vây.

Một tên lính chạy đến nói với Kennen: “chỉ huy có cần cho quân truy đuổi tiếp hay không?”

Kennen đưa tay ngăn cản nói: “bọn chúng đều làm theo những gì kế hoạch của John bày ra....nhiệm vụ của chúng ta xong rồi.”

Sau đợt mở đường máu thoát khỏi vòng vây quân đội Noxus với sự bảo vệ của những cỗ máy hủy diệt bọc thép đi đầu đã giảm thiểu thương tổn một cách cao nhất có thể. Cụ thể chúng chỉ mất hơn hai ngàn quân nhưng bù lại hơn một nửa các cỗ máy hủy diệt do Zuan thiết kế đều đã bị phá hủy.

“kế hoạch chặn quân đội Noxus ở phía đông, bước thứ 2: Sau nhiều ngày liên quân đội Noxus bị giam trong thành nhất định bọn chúng sẽ tìm cách để thoát khỏi vòng vây, vì cổng thành rất nhỏ nếu cứ như thế đưa quân đi ra nhất định sẽ thiệt hại liên tục và rất nhiều cho nên quân Noxus nhất định sẽ chia quân ra thành bốn đội phá vòng vây ở bốn cửa đồng thời bọn chúng sẽ sử dụng các cỗ máy bọc thép mang theo để làm lá chắn thoát ra bên ngoài, đây là cơ hội không thể tốt hơn để chúng ta có thể phá hủy những cỗ máy hủy diệt

đó. Chắc chắn quân đội Noxus sẽ thoát khỏi vòng vây vậy nên mọi người không nên quá tham mà đuổi theo. Bốn con đường đều dẫn đến con đường độc đạo hướng đến thủ đô Placidium, nơi đó đã có Ireliia trấn thủ.”

Ww nằm trong quân đội Noxus thoát ra khỏi cửa bắc, mặc dù hấn đi con đường này có xa hơn so với cửa Tây nhưng với tính cách cẩn thận của hấn xa hơn chút nhưng an toàn thì vẫn có thể chấp nhận được. Trên đường đi Ww như một kẻ khát máu hấn gặp ngôi làng nào phá nát và giết hết những ngôi làng đó, cướp thức ăn cướp thức uống, những thú rừng nếu gặp cũng không tha, nhiều ngày bị bỏ đói Ww và binh sĩ cô cùng đói.

Ở một ngôi làng họ Soraka đang thực hiện công việc mà John đã giao cho cô, sơ tán toàn bộ những người dân bên trong làng đến nơi an toàn. Thế nhưng bước tiến của quân đội Noxus là quá nhanh, cô không kịp di tản ngôi làng cuối cùng.

Ww nhìn đám dân làng trước mặt đang có ý định bỏ chạy lập tức nhảy xuống khỏi xe nói: “ mẹ nó, để ta khởi động tay chân chút, nhiều ngày bị vây hãm làm ta ức chế lắm rồi.”

Ww dẫn theo một đội quân lao thẳng vào đánh phá ngôi làng, ww ra tay độc ác, hấn đem ra một bộ móng vuốt kì lạ gắn vào tay bắt lấy một thanh niên đang chạy, móng vuốt kia đâm vào trong bụng rồi đột nhiên xoay vòng khiến, máu bắn ra tứ tung, ruột gan gì lòi cả ra.

Ww hét lớn: “ giết sạch cho ta....không được để một ai sống sót....”

Mọi thứ diễn ra trước mắt Soraka, cô kinh hãi nhìn cái tên có vẻ bề ngoài đẹp trai sáng sủa ấy nhưng bên trong lại là một trái tim độc ác, nhồm đầy máu.

Ww chạy đến trước mặt Soraka hấn liếm môi cười ghê gớm nói: “ cô là kẻ cuối cùng.....muốn chết thế nào đây? Chết trong vũ khí mới phát minh của ta hay là sao?”

Soraka ngồi bệch xuống đất, đôi mắt đầy vẻ sợ hãi, đây là lần đầu tiên cô gặp được một gã ác độc đến như thế, hấn ra giết người không gớm tay, một đứa trẻ còn nhỏ tuổi hấn cũng không tha.... Soraka run lên nói: “ tại sao? Tại sao người lại độc ác đến vậy....ta thấy trong tim người chỉ toàn một màu đen...”

Ww cười lên điên cuồng: “ chết đi rồi biết tại sao tim ta đen....”

Móng vuốt đeo trên tay đưa lên cao, Soraka hoảng sợ tột độ, đôi mắt cô đột nhiên hóa thành một màu vàng tỏa sáng, giữa trán cô xuất hiện một ngôi sao sáu cánh nhấp nháy từng đợt giao động năng lượng. Đôi môi mím chặt lại Soraka đang nổi giận.

31. Q.2 - Chương 10: Ireliia, Cô Gái Chiến Binh Kiều Hùng

Ww đột nhiên cảm thấy một cảm giác bất an đang dâng tràn trong lòng hấn đâm mạnh chiếc móng vuốt sắc nhọn bằng thép kia vào người Soraka tuy nhiên, một lớp ánh sáng thánh khiết đã bảo vệ bên ngoài cơ thể của cô chặn đòn đánh của Ww.

Khuôn mặt Ww bắt đầu trở nên khó tin, hấn liên tục dùng thứ vũ khí đáng sợ của mình đâm vào Soraka tuy nhiên không thể nào phá vỡ được lá chắn bảo vệ quanh người cô. Soraka đột nhiên nói, giọng nói không giống với cô thường ngày: “ hồi sức mạnh của những vì sao trên cao, hãy nghe lời triệu tập của ta, trừng phạt những kẻ máu lạnh, ta nguyện rửa người suốt đời hồi kẻ có trái tim đen tối.”

Đôi tay Soraka bắn ra một chùm ánh sáng hoàng kim những vì sao theo đó xuất hiện bao quanh người Ww, hấn bỗng nhiên cảm thấy cả cơ thể vô cùng khó chịu, một cảm giác đau đớn kinh khủng bắt đầu truyền đi. Cái cảm giác trước giờ chưa từng nếm phải

Lông trên tay hấn bắt đầu dài ra và có màu đen đậm, nhưng chiếc răng bắt đầu sắc nhọn dần.....

Sau khi thực hiện lời nguyện rửa kia Soraka lập tức lăn ra bất tỉnh. Syndra đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, ôm lấy cô mà bay đi. Để lại Ww đang điên cuồng giãy giụa gào lên đau đớn, hấn hét lên liên tục những tên lính xung quanh không ai dám đến gần, họ đột nhiên cảm thấy sợ hãi cái thứ xuất hiện ngay trước mắt.

Trở lại với đội quân Noxus hướng ra bằng cổng tây.

Sau khi thoát khỏi vòng vây quân đội Noxus lập tức di chuyển với tốc độ cực nhanh, đây sẽ là quân đội tiên phong tấn công vào thủ đô Placidium đầu tiên bởi vây quân lực ở đội quân đi ra bằng cửa tây này cũng đông hơn so với những cửa khác.

Từ đây đến thủ đô Placidium sẽ phải qua một nơi gọi là đền Placidium, đây chính là nơi mà Irelia được lệnh trấn thủ, trận chiến tại đây cực kì quan trọng đến cục diện của chiến tranh, nếu Irelia thua trận, Thủ đô Placidium nhất định thất thủ, đến khi đó Ionia nhất định rơi vào tay Noxus, còn nếu Irelia thắng, thì coi như trận chiến này quân đội Ionia dành đến 80% cơ hội thắng trận.

Đây là một trận đánh quan trọng cho nên John đã trao chuyện này cho Irelia, nữ chiến binh giỏi nhất của Ionia, về chiến đấu lẫn chiến thuật có lẽ khó ai sánh bằng cô. Tuy nhiên trận đánh này cũng cực kì nguy hiểm bởi, John đã dự đoán trước quân đội Noxus vẫn sẽ làm theo cách đánh nhanh thắng nhanh nên sẽ ột lượng lớn quân binh đi theo cổng tây tấn công nhanh về Thủ đô, nhiệm vụ của Irelia là chặn đầu đánh bại quân đội tiên phong này, nguy hiểm của nó là vô cùng cao cô có thể sẽ phải đánh đổi bằng cả tính mạng của mình.

Quân đội đang từng bước tiến lại gần ngôi đền linh thiên Placidium, Irelia được một tên lính thông báo mọi tình hình cô gật đầu sau đó lập tức hô lớn: “ toàn thể binh lính nghe lệnh! Chuẩn bị nghênh chiến quân Noxus chúng ta thề bảo vệ Ionia đến hơi thở cuối cùng.

“vì Ionia”

“vì Ionia”

Tiếng binh sĩ đồng thanh hô lớn, hào khí dâng cao đến tận trời xanh.

Tên thủ lĩnh của quân đội tiên phong lần này là một gã cao lớn, khuôn mặt đầy các vết sẹo, gã cầm trên tay là một chiếc chùy to tổ bố. Dẫn đầu đến trước mặt quân đội Ionia, hấn gầm lên nói: “ cút mau....cho ông nội chúng mày đi qua....nếu không đừng trách chúng ta .”

Irelia không thèm để tâm bất cứ lời nói nào của hấn ta, cô nhìn lại quân lính của mình mặc dù có sự giúp đỡ của những người dân tuy nhiên quân số vẫn rất chênh lệch.

Cô lập tức vùng kiếm hô lớn: “ vì Ionia,tấn công....”

“tấn công! Tấn Công!”

Hai bên bắt đầu lao vào nhau tấn công, bụi bay tứ tung, tiếng người hô vang để nâng cao sĩ khí. Một tên Noxus ngã xuống lại một người Ionia ngã xuống. Irelia anh dũng thiện chiến, kiếm pháp như thần, vùng lên nhanh đến nỗi khiến kẻ địch phải hoa cả mắt. Irelia giết chết một tên lính rồi nói: “ ai giết được ba tên trở lên sẽ được trọng thưởng.”

Lời ấy nói ra lập tức làm sức mạnh và sĩ khí của quân sĩ Ionia lập tức dâng cao.

“ha...ha....ta giết được ba tên....”- Một người lính Ionia cười ha hả khi anh ta mới vừa giết chết tên thứ ba tuy nhiên thật đau lòng, anh ta phải ngã xuống bởi một tên lính Noxus khác đâm lên.

“ta...được hai tên....còn một tên nữa...”

“ta được ba tên rồi.....”

Tên thủ lĩnh đội quân tiên phong cảm thấy sĩ khí của quân đội Ionia dâng lên rất cao hấn ta lập tức vùng tay náo: “ pháo cao xạ chuẩn bị.”

Ngay lập tức hơn hai chục khẩu pháo được đưa đến, “ầm...ầm....”- hàng loạt tiếng nổ vang lên, quân đội Ionia không thể nào chống trả lại hỏa lực quá mạnh này, từng người từng người bị pháo bắn cho nổ thành từng mảnh.

“á”- Thấy quân mình thiệt hại nặng nề, Irelia tức giận cô tả xung hữu đột xuyên phá tầng tầng lớp lớp quân đội Noxus trước mặt, mình cô một lần vùng kiếm là có đến bảy tám tên phải nằm đất, thấy cách Irelia chiến đấu có ai nghĩ cô là phụ nữ đâu chứ.

Irelia tiến thẳng đến các khẩu pháo, kiếm pháp của cha cô truyền lại bắt đầu phát huy, kiếm khí lăng lệ chém chết toàn bộ những tên lính cạnh đó, sau đấy một kiếm phá nát từng khẩu pháo một.

Tên thủ lĩnh của quân đội tiên phong tức giận vô cùng hấn vùng chùy lao vào tấn công Irelia.

“ầm” một tiếng Irelia đưa kiếm của bản thân lên chặn chùy của gã, hai thứ vũ khí chạm nhau tạo nên một vụ chấn động trong không khí, Irelia bị hấn đánh bay đi ra khoảng năm bước chân, ngã trên mặt đất. Vẫn còn năm khẩu pháo chưa bị phá, chúng vẫn cứ tiếp tục bắn đạn, quân sĩ của Ionia đang bắt đầu giảm dần, những người dân được bảo vệ bên trong ngôi đền có người bắt đầu cầu nguyện, có người bắt đầu mất lòng tin, quân đội Noxus là quá mạnh, quân Ionia không thể làm gì được.

Thông tin đội quân của Irelia trấn thủ tại ngôi đền Placidium bắt đầu truyền đến thủ đô cạnh đó, các trưởng lão biết cô quân đội đang cầm cự và có dấu hiệu thua trận, hội đồng tối cao tổ chức họp khẩn cấp và nhiều khả năng sẽ đưa ra quyết định đầu hàng.

Ở ngôi đền Placidium lúc này Irelia thương tích đầy mình máu đang cahыр dài trên tay cô, chân cô, và cả mặt của cô nữa, những quân sĩ bên cạnh cô lúc này chỉ còn ba trăm người, ai nấy cũng đều cảm thấy mệt mỏi đuối sức. Quân địch thì còn quá đông.....

“hờ...hờ...”- (Hơi thở của Irelia ngày một nhanh dần.)

Cũng tại lúc đó ở một nơi rất rất xa Ionia, bên trong một căn phòng tối đen, chỉ mập mờ vài chiếc đèn cầy, một giọng nói vang lên: “ trận chiến ở Ionia kéo dài hơn so với dự đoán của chúng ta....xem ra phải giúp một tay mới mong kết thúc được...”

“phải....ra tay đi....lời nguyện hắc ám.....”

“a...ma...mi..a...”- (lời niệm chú bắt đầu vang lên liên tục.)

Irelia đang cầm chắc kiếm trong tay ánh mắt ẩn chứa sức mạnh không chịu đầu hàng nhìn quân đội Noxus trước mắt....đột nhiên một thứ gì đó đen tối bám vào người cô.... “á”- Irelia hét lên thảm thiết rồi gục ngã xuống mặt đất, cô cảm thấy thứ đen tối kì lạ kia đang an dân sự sống của mình.....hơi thở dần yếu đi....

“irelia.....”- Soraka được Syndra đưa đến ngôi đền Placidium để giúp đỡ những người bị thương nhưng thật không ngờ vừa đến nơi Soraka và Syndra đã nhìn thấy cảnh này trước mắt. Soraka tiến lại bên cạnh Irelia cô lập tức xem xét mọi thứ sắc mặt có chút khó coi. Syndra lo lắng nói: “ cô ấy bị sao vậy?”

Soraka đáp: “ cô ấy bị trúng lời nguyện hắc ám.”

Syndra lo lắng nói: “ thể cứu được không?”

Soraka gật đầu nói: “ được nhưng cần một chút thời gian...”

Syndra gật đầu xoay người nói: “ được....vậy để tôi cầm chân quân đội Noxus,cô hãy cố gắng cứu chữa cho Irelia.”

Soraka bắt đầu ra tay cứu chữa đôi tay cô bắt đầu tỏa ra ánh sáng....cô liên tục nói chuyện để ý thức của Irelia không bị mất đi: “ irelia cô phải sống...không phải cô muốn chờ anh trai của mình quay trở lại sao? Cô phải sống để được nhìn thấy anh của mình cùng với quân cứu viện quay trở lại chứ....còn lời hứa với John thì sao? Trước khi lên đường cô đã hứa sẽ không để bản thân bị gì cơ mà....đừng mất đi ý thức...”

“Khi sự sống của cô đang dần lịm tắt, Soraka - Tinh Nữ, đã dùng hết sức mình để giữ lại mạng sống của cô. Không muốn ra đi bỏ lại quê hương, Irelia trỗi dậy từ cận kề cái chết, và thanh gươm của cha cô bỗng bay đến cạnh bên cô. Irelia lại lao vào cuộc chiến, tả xung hữu đột. Thanh gươm vẽ nên những điệu múa tuyệt đẹp quanh cô, hạ gục vô số quân lính Noxus. Những kẻ xâm lăng hốt hoảng tháo chạy khỏi Placidium. Irelia được phong tặng danh hiệu Thống Soái Bảo Hộ Ionia.”- (trích từ truyền thuyết của Irelia).

Tin tức Irelia thắng trận lập tức lan truyền đến khắp mọi nơi, tại thủ đô Placidium những người trong hội đồng sau khi nghe tin quân đội Ionia đã đánh lui quân Noxus bảo vệ thủ đô thì vô cùng vui sướng, những lão già nhảy lên ăn mừng như những đứa trẻ.

Kết quả tạm thời nghiêng về quân đội Ionia, toàn bộ quân đội Noxus ở phía nam và cả phía đông tập trung tại một chỗ, quân đội bị tổn thất nghiêm trọng, sĩ khí xuống đến mức thấp nhất, tạm thời quân đội Noxus chưa có bất cứ động thái gì cả.

Ở tại trại chỉ huy lúc này John đang ngồi trên ghế hần nhìn những kết quả từ các trận chiến với quân Noxus trên khắp Ionia báo về, cục diện bây giờ đã thay đổi hoàn toàn, nắm lợi thế lớn nhất bây giờ không phải quân đội Noxus mà quân Ionia.

Kennen vui mừng nói: “ chiến thắng lần này của chúng ta phải kể đến công lớn của cậu John à...”

Master Yi cũng gật đầu nói: “ đúng vậy...những kẻ sách mà cậu bày ra thật quá diệu kì.....chiến thắng lần này của chúng ta công lớn nhất là ở cậu...”

Sona và cả Syndra ở bên cạnh mọi người khen ngợi John không hiểu sao trong lòng họ cũng cảm thấy vô cùng sung sướng, John lắc đầu cười nói: “ đưa ra kế sách là một chuyện, nhưng những người thực hiện kế sách ấy mới thực sự là những anh hùng....các vị đã không tiếc mạng sống của mình để bảo vệ Ionia, những lời khen đó phải dành ọi người mới đúng.”

Udyr lên tiếng nói: “ cậu là một thanh niên tuyệt vời nhất từ trước đến nay mà tôi gặp....cậu không chỉ giỏi trong việc cầm quân mà thực lực của bản thân cũng rất tuyệt....đã vậy nhân phẩm cũng rất tốt, phải nói sao nhỉ cậu quá hoàn hảo.”

John lắc đầu cười nói: “ không như ngài nói đâu Udyr tôi vẫn còn quá nhiều điểm yếu...à đúng rồi thương tích của ngài Lee sin thế nào rồi?”

Kennen nói: “ được những bậc thầy trị thương của Ionia cứu chữa ngài ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi, tuy nhiên đôi mắt của ngài ấy từ nay về sau sẽ không thể nhìn thấy được...”

John gật đầu nói: “ những chiến thắng gần đây của chúng ta không thể phủ nhận có công rất lớn từ ngài ấy, nếu không có hành động vĩ đại kia e rằng lúc này đây sĩ khí cũng như lòng dân không cao như thế này....sau này mọi người phải tôn vinh ông ấy.”

Kennen và những người khác gật đầu.

John hỏi tiếp: “ hiện tại Irelia thế nào rồi? cô ấy đã khỏe chưa?”

Sona cười nói: “ cô ấy đã khỏe lại rồi, hiện tại đang ở trong phòng.”

“John....”- Syndra đột nhiên nói: “ là chuyện về Soraka, lúc ở ngôi làng phía bắc thành Shon-Xan cô ấy đã sử dụng cấm thuật để tạo lời nguyền trên Ww khiến lão ta bây giờ trở thành một người sói, tuy nhiên việc ấy đã ảnh hưởng lớn đến sức mạnh của cô ấy.”

John lo lắng nói: “ vậy bây giờ cô ấy sao rồi?”

Syndra nói: “ cô ấy không sao cả, mặc dù bị mất đi phần lớn sức mạnh nhưng cô ấy vẫn có thể giúp đỡ chúng ta rất nhiều.”

John gật đầu nói: “ được rồi, đêm nay mọi người về nghỉ ngơi đi....ngài mai chúng ta sẽ đánh trận đánh lớn, trận đánh này nếu chiến thắng nhất định Noxus buộc phải kí hiệp ước rút quân khỏi Ionia.”

32. Q.2 - Chương 11: Chiến Thuật Du Kích

John một mình ở trong lều, đêm nay hần không tài nào ngủ được, nhìn vào thể trận trước mắt mặc dù trận chiến tại đền Placidium đã kết thúc thắng lợi thuộc về Ionia, quân Noxus buộc phải rút lui tuy nhiên đó

chưa phải kết thúc. Hiện tại quân đội Noxus ở phía Đông, Nam, Bắc vẫn còn rất đông, đó là chưa nói sau khi quân đội ở hướng tây bị Irelia đánh lui đã chạy về hướng bắc, có thể hai quân đội này đã hợp nhất lại với nhau.

Ở phía Nam chỉ còn lại quân đội của Singed, quân đội của hắn mặc dù bị thiệt hại nặng do bị nhấn chìm trong “biển lửa” tuy nhiên vẫn không thể nào khinh địch được, đặc biệt là Singed những thứ chất độc mà gã mang theo quá mức đáng sợ.

John đi một vòng quanh bản đồ hắn bắt đầu suy tính: “nhiều khả năng việc quân Noxus bị đánh bại ở hướng tây đã được truyền đi đến quân đội Noxus ở những nơi khác, có khi nào bọn chúng sẽ bí mật hợp lại lực lượng hay không? Nếu điều đó xảy ra e rằng lúc đó chống lại Noxus vô cùng khó khăn, quân tiếp viện từ Demacia cũng không hề có chút tin tức gì.”

John chống cả hai tay lên bàn suy nghĩ, hắn không biết bây giờ nên đưa ra kế sách nào cho toàn vẹn: “nếu đánh trực diện với quân đội của Singed ở phía nam thì quá nguy hiểm, chắc chắn quân ta sẽ bị ảnh hưởng không ít từ các chất độc của gã, dù có thắng cũng không thể đảm bảo quân số không thiệt hại nặng. Còn ở phía Bắc thì càng không thể tấn công nữa, theo như những gì Syndra nói lại thì Ww là tướng chỉ huy của quân đội phía Bắc mặc dù hắn đã bị Soraka trong lúc tức giận biến thành một con ma soi tuy nhiên quân đội của hắn ở đó vẫn là rất đông, chỉ còn quân đội ở hướng đông và nam, quân ta hiện tại cũng tổn thất rất lớn tấn công trực diện là điều không thể.....”

“cậu vẫn chưa ngủ à?”- Irelia đột nhiên từ bên ngoài đi vào cười nói: “đã khuya rồi sao cậu không đi nghỉ, chúng ta đã thắng trận quan trọng nhất, quân Noxus đã bị đẩy lùi, sao trông cậu vẫn còn lo lắng vậy.”

John ngẩng đầu thấy Irelia bước vào, trên người cô không mặc bộ giáp như mọi hôm mà mặc một trang phục rất bình thường, cánh tay để lộ ra vài vết băng quấn quanh vết thương.

John tiến lại gần đỡ Irelia ngồi xuống ghế nói: “cô không phải cũng thức sao? Cô đang bị thương nên nghỉ ngơi nhiều vào.”

Irelia lắc đầu nói: “chiến tranh chưa kết thúc làm sao tôi có thể ngủ yên được chứ? John cậu đang có khó khăn gì sao có thể nói cho tôi biết được chứ?”

John thở dài gật đầu nói: “đúng là có chút khó khăn đây, hiện tại qua nhiều trận chiến quân đội Ionia của chúng ta mặc dù sĩ khí dân cao và được người dân hết mình giúp đỡ nhưng cũng bị tổn thất không nhỏ, trong khi đó mặc dù quân Noxus bị tổn thất nghiêm trọng và đẩy lùi không thể tiến đánh thủ đô như kế hoạch nhưng quân số và vũ khí của chúng vẫn còn quá nhiều...”

Irelia nghe hắn nói vậy nghĩ lại cũng đúng, ngay từ đầu quân số hai bên đã có sự chênh lệch quá lớn rồi, Irelia nói: “vậy bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

John đáp: “hiện tại đánh trực diện với quân đội Noxus là điều không thể chúng ta quân ít nên chỉ có thể đánh theo kiểu du kích.”

“du kích?”- Irelia lần đầu tiên nghe được hai chữ lạ lẫm này nên hỏi: “đó là cách đánh gì vậy?”

John cười nói: “cách đánh này mặc dù không quan mình chính đại gì lắm nhưng bây giờ rất phù hợp với thể trận và quân đội ta hiện tại. Nói nôm na dễ hiểu là đánh lén kẻ địch vào đêm khuya ấy mà.”

“đánh lén!”- Irelia kinh ngạc sau đó cười ha hả đứng dậy nói: “John à, cậu thật sự làm tôi cảm thấy rất tò mò nha, tôi không biết trước đây cậu ở đâu và không biết đã từng học qua quân sự chưa nhưng những kế sách của cậu thực sự làm tôi phải khâm phục khâm phục.”

John cười nói: “cô quá khen rồi, mặc dù chúng ta sẽ sử dụng cách đánh du kích này nhưng với lực lượng hiện tại e rằng khó ngăn cản việc quân Noxus quyết tâm hợp nhất quân đội ở mọi nơi lại.”

Irelia cười nói: “hiện tại chúng tôi sẽ luôn luôn nghe theo mọi sự sắp xếp của cậu, dù có hậu quả gì thì cậu cũng không phải gánh chịu một mình đâu.”

John gật đầu nói: “nếu vậy có thể sau này, chúng ta sẽ phải chiến đấu với một đội quân Noxus với đầy đủ quân lực và trang thiết bị, đến lúc đó nếu quân tiếp viện chưa đến tôi e rằng...”

Irelia đột nhiên đưa tay che miệng hắt lại lắc đầu nói: “ đến lúc đó thì quyết một trận sống mái mà thôi, chết cũng vinh quang. Được rồi tôi về đây cậu nhớ nghỉ ngơi sớm.”

Irelia bước từng bước đi ra đột nhiên cô khụy xuống, John nhanh như chớp tiến lại đỡ lấy cô, Irelia dựa vào người hắt đứng dậy nói: “ không sao đâu chỉ là sau khi ngộ ra tinh hoa trong kiếm pháp của cha tôi để lại nên bây giờ có chút choáng váng, về nghỉ một lát sẽ khỏe lại....tạm biệt.”

John gật đầu, nhìn bước đi loạng choạng của Irelia mà có chút lo lắng, trận đánh tại đền Placidium đã lấy của cô quá nhiều sức lực. Hắt quay trở lại bàn làm việc của mình ngắm nhìn chiếc bản đồ quân sự một hồi lâu, hắt có cảm giác rất lạ, cái cảm giác cầm quân này trước giờ chưa từng trải qua, nghĩ lại các vị tướng ở thế giới hắt trước kia chắc họ đã phải rất cực khổ mới nghĩ ra được những kế sách tuyệt diệu thế này.

Trong lúc đấy tại doanh trại Noxus ở phía bắc.

“ mau bước vào trong!”- Một vị tướng kéo theo hơn mười tên lính trong trang phục Noxus bị trói đem vào bên trong lều chỉ huy. Tên tướng kia cúi người nói với một kẻ đang xoay lưng lại bọn họ: “ thừa chỉ huy đây là những kẻ chúng tôi bắt được trong quân đội chúng ta, bọn chúng chính là những kẻ chủ mưu làm cho quân binh chúng ta sĩ khí ngày một suy giảm.”

“giết! Giết hết, những kẻ như vậy không đáng sống trong quân đội Noxus.”- Người được gọi là chỉ huy kia lập tức quay lại, bộ mặt rồi vóc dáng của hắt khiến đám lính bên dưới một phen hoảng sợ, một con ma sói trong trang phục của con người, kẻ đó không phải Ww thì là ai, hắt như một con mãnh thú khát máu ngay lập tức lao vào mười tên lính bắt đầu cắn xé, máu bắn ra khắp nơi, tiếng hét thất thanh trong đau đớn cứ vang lên rồi lại tắt lịm. Ngay cả tên tướng quân dẫn mười tên lính kia vào bên trong cũng không dám nhìn những gì xảy ra trước mắt.

Ww sau khi xơi tái hết mười tên lính, cả người hắt nhuộm đầy máu tươi, bộ trang phục trắng bây giờ như chuyển thành một màu đỏ máu, lau đi vết máu còn dính lại trên miệng tên ma sói Ww nhìn vị tướng quân cạnh đó nói: “ lập tức chọn ra những người nhanh nhẹn nhất trong quân đội đi gửi thư thông báo đến các quân đội ở những nơi khác chúng ta sẽ tập trung lại, dù cho bị tập kích hay bị tấn công thế nào cũng phải tập hợp lại cho bằng được, ta phải trả mối thù này, mối thù biến ta thành hình dáng của một con ma sói, thẳng thắn ranh đó rồi cả con tinh nữ kia ta sẽ không tha cho bất cứ ai...hú...hú...”

Nói rồi Ww hú lên những tiếng hú thê lương chứa đầy lòng thù hận và căm tức.

Ngay trong đêm những chiến binh nhanh nhẹn nhất của quân đội Noxus đã được cử đi về các phía, nhằm thông báo việc hợp quân đội lại với nhau, đến khi quân đội Noxus được hợp nhất lại e rằng lúc đó một trận chiến tổng lực sẽ diễn ra, chiến thắng về phe nào thì chưa thể nói trước được.

Sáng ngày hôm sau John bắt đầu triển khai toàn bộ kế hoạch đánh du kích của mình, đúng như hắt dự đoán quân đội Noxus ở các nơi khác bắt đầu tiến quân di chuyển về hướng bắc, ý định của chúng quá rõ là tập hợp lại với quân đội Ww sau đó cùng nhau tấn công tổng lực vào thủ đô Placidium một lần nữa.

Lợi dụng việc có sự giúp đỡ từ những người dân Ionia nên mỗi đêm quân đội Ionia liên tục tập kích các toán lính nhỏ đi tuần tra tại tất cả các doanh trại của quân Noxus. Những con đường độc đạo chạy xuyên qua núi qua rừng có ai hiểu rõ hơn bằng chính người dân Ionia chứ. Cứ như vậy mỗi đêm với chiến thuật đánh du kích của mình quân đội Ionia làm cho quân binh tại các doanh trại của Noxus giảm đi đáng kể. Mặc dù thế nhưng với lệnh mà Ww đã đưa ra thì dù có bị tập kích và chặn đánh thế nào cũng phải quyết tâm tiến quân để hợp mặt với bọn họ.

John và mọi người liên tục ở trên các con đường bí mật chặn đánh quân đội Noxus đang trên đường đi nhưng như thế vẫn chưa đủ, quân địch quá đông ta lại quá ít kế sách này chỉ có thể làm quân địch tiêu hao đi lực lượng một phần, cho đến khi hợp nhất được với quân đội Noxus của Ww thì coi như kế sách ấy sẽ phá sản.

Bên trong lều chỉ huy của quân đội Ionia, Irelia nói: “ John qua năm ngày liên tục thực hiện cách đánh du kích của cậu quân lực Noxus ở hướng đông,bắc, và Nam của Singed đã bị thiệt hại khá nặng nề, tuy nhiên bước tiến của chúng là quá nhanh chúng ta nên làm gì tiếp đây.”

John nhìn vào bản đồ quân sự hắt thở dài nói: “ nếu với tốc độ tiến quân này thì e rằng chỉ ngày mai thôi quân đội ở những nơi khác sẽ hợp quân lại với quân đội Ww ở hướng Bắc.”

Kennen vội nói: “ John thế bây giờ chúng ta tính sao đây? Nếu để quân đội của bọn chúng hợp lại e rằng với quân lực hiện nay của chúng ta sẽ không tài nào chống lại được.”

John gật đầu nói: “ đêm qua từ thông tin tình báo của hội Kinkou tôi biết được tình trạng lương thực tại quân đội Noxus do Singed chỉ huy đang gặp chút khó khăn, quân lính nhiều ngày liền không có thức ăn, thể lực đang giảm một cách rõ rệt.”

Master Yi lên tiếng nói: “ nếu vậy đây không phải là cơ hội tốt cho chúng ta tấn công vào đó sao?”

John gật đầu nói: “ đúng là như thế thật, nhưng mọi người chắc ai cũng thông qua thông tin biết được đại khái tính cách của Singed, hẳn là một kẻ cực kì tàn nhẫn, trong những ngày qua bọn chúng vừa đi trên đường vừa săn bắt thú vật, vừa vơ vét lương thực tại các ngôi làng nằm rải rác cạnh đó, hơn thế trong các đội quân tiến về phía bắc hợp nhất thì quân đội của Singed là quân đội di chuyển nhanh nhất e rằng chỉ đến chiều tối nay là đến được rồi.”

Irelia lập tức nói: “ nếu vậy thì chúng ta chỉ có thể đánh nhanh thắng nhanh trước lúc quân đội của chúng hợp nhất với quân đội tại phía bắc mà thôi.”

John gật đầu nói: “ chỉ còn cách đó mà thôi, ngăn chặn được phần nào sức mạnh của quân Noxus thì chúng ta càng có lợi, Irelia, Syndra, Varus, Sona mọi người sẽ cùng tôi đánh trận chiến này.”

Master Yi kinh ngạc nói: “ tại sao tôi không được đánh trận này?”

John tiến lại vỗ vai ông nói: “ tôi có một việc quan trọng cho ngài, Yi ngài hãy đến khu vực bờ biển phía đông bí mật lên vào bên trong các con tàu chiến của quân đội Noxus phá hủy toàn bộ vũ khí bên trong đó, nên nhớ đừng phá hủy con tàu hay bất cứ thiết bị lái nào, chỉ phá hủy vũ khí bên trong mà thôi, Ngộ Không và Udyr hãy đi theo giúp đỡ ngài ấy.”

Master Yi lập tức gật đầu dẫn theo Ngộ Không và Udyr nhanh chóng rời đi, Sona tiến lại bên cạnh hắn nói: “ có phải anh John không muốn ông ấy chạm mặt Singed đến lúc sợ sẽ bị cảm xúc chi phối mà làm hỏng kế hoạch đúng chứ.”

John thở dài nói: “ ngài Yi cho dù tu luyện đến mức cao thế nào cũng không thể kiềm chế khi nghĩ đến những người thân thiết mỗi ngày bên cạnh mình trước đây bị giết,anh chỉ quan tâm đến việc ngài ấy khi không kiềm chế được bản thân sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện cổ thuật Wujou sau này mà thôi.”

Sona và mọi người hiểu ra lập tức gật đầu, John tiếng ra bên ngoài nói: “ lập tức triệu tập quân đội, chúng ta sẽ đánh một trận lớn đây.”

Quân đội lần này John đem theo khoảng năm ngàn quân, John không dám đem theo quá nhiều bởi đề phòng có kẻ đánh lên vào doanh trại hoặc có thể tùy cơ ứng biến mà cắt cử quân đội trở về thủ đô bảo vệ.

Lúc này quân đội Singed đang hành quân tiến thẳng về phía bắc để tập trung với Ww, hắn ngồi trên một chiếc chiến xa gần đây các binh thuốc độc,một tên lính cạnh bên nói: “ chỉ huy mấy hôm nay chúng ta liên tục bị quân đội Ionia tập kích quân số đã giảm đi ít nhiều đã vậy nhiều người trong chúng ta do nhịn đói nhiều ngày nên bây giờ cảm thấy vô cùng mệt mỏi..”

Singed lập tức nói: “báo với bọn chúng sau khi chúng ta hợp nhất lại với quân đội của thầy Ww thì sẽ lập tức có thức ăn, còn kẻ nào mà trên đường đi cứ kêu ca ta sẽ cho chúng cảm nhận được thế nào là chất độc đích thực.”

“vâng!”

Tên lính kia nghe vậy lập tức cúi đầu lùi lại.

“tấn công! Tấn Coongggggggggggg”

Quân đội Ionia từ hai bên lập tức tràn ra tập kích quân đội của Singed khiến hắn giật cả người, Syndra lao ra những quả cầu hắc ám đầy uy lực liên tục tạo ra tấn công vào đám lính Noxus. Những mũi tên đỏ như máu được bắn ra từ Varus nhanh như điện xẹt xuyên qua một lúc hai ba tên lính.

Sức mạnh của quân đội Ionia lần này là cực lớn, kế hoạch đánh nhanh thắng nhanh bây giờ chính thức bắt đầu, Sona ở đằng sau liên tục tấu lên những khúc nhạc biến ảo kì diệu, những điệu nhạc như có sức sống làm chiến ý của mỗi binh sĩ Ionia được tăng lên rất nhiều.

John, Irelia tả xung hữu đột vào giữa quân đội Noxus cả hai nhanh chóng tiếp cận Singed, John nói: “ hôm nay là kết thúc rồi, chuẩn bị nạp mạng đi.”

Singed cười ha hả đáp: “ chưa đánh chưa biết ai chết đâu.”

“a”- John và Irelia hét lên tấn công Singed, nắm đấm rực cháy của lửa, của điện liên tục được John tạo ra tấn công vào người của Singed. Irelia kiếm pháp như thần múa lên như chỗ không người tấn công tới tấp Singed khiến hắn chỉ biết lùi lại.

“bịch”- John nhảy lên tung một cước thật mạnh vào ngực của Singed khiến hắn ta ngã lăn ra đất, Singed bị đá một cước rõ đau hắn bắt đầu oán giận, hàng chục bình thuốc độc nhanh chóng được ném ra, John lập tức sử dụng miệng của mình phun ra một đám lửa cực nóng, thiêu trụi mọi thứ...thế nhưng kì lạ vẫn còn sót một bình thuốc độc không bị phá nát đang bay rất nhanh về phía John.

“bằng”- Irelia lập tức chắn trước người hắn, một kiếm chém chiếc bình đó làm hai, thuốc độc trên đó bắn ra tứ tung, những binh sĩ gần đó dính phải lập tức lăn ra đau đớn giãy giụa.

“á”- Một giọt chất độc trong số đó bắn vào chân của Irelia khiến cô hét lên đau đớn ngã xuống, chất độc kia quả là lợi hại chỉ dính phải một giọt mà đã có tác dụng ngay tức khắc, dù Irelia có mặc giáp bên ngoài nhưng vẫn không tài nào chặn được.

Singed lau đi vết máu trên miệng, hắn nói: “người nghĩ ta gốc đến mức sau cái lần người phun lửa phá toàn bộ các bình thuốc độc của ta là ta không nghĩ ra cách gì để chống lại sao? Sau cái ngày đó ta đã nghiên cứu ra một loại bình đựng chống chịu nhiệt độ cực cao, ha...ha....nếu như bây giờ không lo cho bạn mình ta e rằng cô ta sẽ nhanh chóng chết đi đấy.”

John hốt hoảng thấy Irelia đang dần nóng cả người lên, mặc dù biết cô đang chịu đựng sự đau đớn nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút gì đó không cam tâm.

Sona tiến lại bên cạnh John nói: “ để Sona sử dụng sức mạnh cổ ngữ bên trong chiếc đàn này kiềm chế chất độc bên trong người cô ấy, anh John mau giải quyết hắn đi.”

John gật đầu đưa Irelia cho Sona, sau đó lao thẳng vào tấn công Singed, gió lốc cuồng phong nổi lên, sấm chớp rền vang, hỏa cầu to bùng liên tục tấn công về phía Singed.

Chiếc khiên trên tay Singed lúc này bị John đánh cho vỡ vụn cả người hắn cũng đầy thương tích, John lao đến đá thật mạnh vào người của Singed cú đá ấy cứ như một ngọn núi đè phải, Singed phun ra một búng máu lẫn lộn đau đớn trên đất.

“tấn công! Giết hết quân Ionia !”

Đột nhiên lúc này một đội quân Noxus từ đâu không biết lao ra, dẫn đầu là Ww hắn hú lên điên cuồng tấn công quân Ionia. John nhận ra tình thế không ổn, quân đội Ww đã đến, John lập tức đưa tay: “ tất cả rút lui....rút lui mau....”

33. Q.2 - Chương 12: Tâm Sự

Toàn quân đội Ionia sau khi nghe lệnh của John lập tức lui quân, Syndra và Varus mặc dù có chút tiếc nuối nhưng không ai dám trái lệnh của hắn cả.

Ww không hề có ý định đuổi theo quân đội của Ionia hắn chạy đến bệnh Singed nói: “ người không sao chứ?”

Singed nhìn khuôn mặt và bộ dáng người sói đáng sợ của Ww hấn giạt mình lùi lại mấy bước chỉ tay kinh hãi không thể nói nên lời, Ww thở dài nói: “ là ta đây, Ww thầy của ngươi, về doanh trại trước, rồi ta sẽ kể lại mọi chuyện.”

Singed nhận ra giọng nói cũng như cử chỉ của Ww trước đây hấn ta gật gật đầu sau đó phải nhờ vài tên lính đỡ mới có thể ngồi trên xe, quân đội Singed và Ww đã chính thức hợp nhất lại,cuộc chiến sẽ ngày một khốc liệt hơn.

“mau gọi Soraka, nhanh lên!”- John bế lấy Irelia chạy thẳng vào lều, đặt cô nằm lên giường, cả người Soraka đang bắt đầu đỏ bừng lên, trán chảy rất nhiều mồ hôi, môi bắt đầu tím lại.

“cô ấy bị sao vậy”- Nghe tin Irelia bị thương Soraka lập tức chạy đến, cô bắt đầu xem xét thương tích trên người của Soraka, John ở bên cạnh lo lắng nói: “ cô ấy thế nào có cứu được hay không.?”

Soraka gật đầu nói: “ vẫn có thể cứu được, cũng may nhờ có sức mạnh phép thuật của Sona đưa vào kịp lúc để ngăn chặn chất độc lan đi, bây giờ mọi người xin hãy ra ngoài, cô ấy cần chút không khí để thở.”

John cũng xoay người nó: “ chúng ta nên ra ngoài thôi, để Soraka chữa trị cho cô ấy.”

Yi,Varus và những người khác mặc dù cũng rất quan tâm đến vết thương của Irelia nhưng nghe Soraka và John nói vậy bọn họ cũng xoay người rời đi.

“đừng đi....đừng đi...”- Irelia đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay trái của John, trong cơn hôn mê cô cứ nói hai chữ “đừng đi”. John bất đắc dĩ phải xoay người ngồi lại bên cạnh của Irelia, Sona và Syndra đột nhiên nhìn nhau không biết họ đang nghĩ điều gì. Mọi người rời đi sau đó, trong lều chỉ còn có John Irelia và Soraka đang cố sức chữa thương.

John lo lắng nói: “ cô ấy sao rồi?”

Soraka nói: “ vết thương cũ của cô ấy mới chỉ vừa hồi phục, bây giờ lại phải dính thêm vết thương mới, làm cho vết thương tái phát, hiện tại cô ấy đang sốt rất cao, tôi vừa cho cô ấy uống ít thuốc giải độc rồi, tuy nhiên vẫn chưa thể khỏi nhanh được.”

John gật đầu nói: “ cứu được cô ấy là tốt rồi.”

Irelia nắm chặt lấy cổ tay của John đến mức có thể nhìn thấy những vết bầm tím in hình dấu tay trên đó, John không dùng chút sức lực nào để chống lại, bởi hấn nghĩ hiện tại Irelia đang sốt cao cô ấy không làm chủ được hành động của mình nếu như hấn có vận dụng chút sức lực nào ở tay nhất định Irelia sẽ tưởng rằng hấn đang cố sức rút tay ra mà nắm chặt thêm.

Mặc cho cơn đau đang truyền từ cổ tay,John vẫn ngồi bên cạnh Irelia môi cô vẫn không ngừng nói sảng.

Bên ngoài doanh trại tại một gốc cây đại thụ, Syndra đang đứng dựa lưng vào gốc cây, ánh mắt ngắm nhìn ánh trăng tròn tỏa sáng, trong đôi mắt đột nhiên hiện lên vài nét cô đơn.

“đêm nay trăng thật đẹp”- Sona từ đằng sau tiến lại sau đó ngồi xuống dưới lớp cỏ mềm mại dựa lưng vào gốc cây, cô cũng ngắm nhìn trăng. Syndra ánh mắt vẫn không rời ánh trăng nói: “ Phải! đêm nay trăng thật đẹp, nhưng dù đẹp đến đâu nó vẫn cô đơn một mình.”

Sona cười nói: “ có phải cô đang nghĩ về anh John đúng không?”

Syndra mỉm cười đáp: “ không phải cô cũng đang nghĩ về anh ấy sao? Đến bây giờ tôi cũng chưa từng gặp một người đàn ông nào như anh ấy, anh ấy quá kì lạ.”

Sona gật đầu nói: “ phải từ anh John, tôi cũng cảm thấy anh ấy có quá nhiều điều bí ẩn, anh ấy ngoài việc thông minh ra, lại có khả năng quân sự cực kì tuyệt vời, những kẻ sách mà anh ấy nghĩ ra, chưa từng được ai biết đến....nhiều lúc Sona cũng không biết anh ấy là người như thế nào.”

Syndra cũng ngồi xuống bên cạnh Sona nói: “ Sona cô còn nhớ lúc chúng ta cứu anh ấy tại nhà của Soraka chứ? Lúc đó tôi lo việc cứu chữa linh hồn đang bị tổn thương của anh ấy.”

Sona gật đầu nói: “ nhớ chứ? Lúc đó tôi cứ nghĩ anh ấy sẽ chết .”

Syndra lắc đầu nói: “ không ý tôi muốn nói không phải về điều đó, cô biết không khi tôi đang cố gắng hồi phục lại linh hồn anh ấy tôi đã nhìn thấy kí ức của anh John, trước khi gặp chúng ta anh ấy cũng từng yêu hai người con gái khác.”

Sona kinh ngạc nhìn Syndra nói: “cô nói là thật sao?”

Syndra gật đầu nói: “ vừa nãy chắc cô đã nhìn thấy, tôi e rằng Ireliia cũng không thoát khỏi lưới tình. John anh ấy quá kì lạ, làm sao một người đàn ông lại có thể làm nhiều người phụ nữ như chúng ta yêu anh ấy đến vậy.”

Sona lắc đầu nói: “ anh ấy rất kì lạ, nhưng tôi luôn tin tưởng anh ấy, chắc chắn sẽ không có chuyện anh ấy quên chúng ta đâu, đúng chứ?”

Syndra thở dài nói: “ tôi cũng mong vậy.”

Sona nắm lấy tay của Syndra cười nói: “ dù sau này anh ấy có bao nhiêu phụ nữ ở bên cạnh đi nữa thì chỉ cần trong tim anh John có chúng ta là được.”

Syndra cười nói: “ xem chúng ta cả đời này sẽ chẳng thể nào quên được anh ấy, thôi thì tùy duyên vậy,Sona cô có biết ngoài chuyện tôi nhìn thấy hai người con gái mà anh ấy thích ra còn nhìn thấy chuyện gì nữa không?”

Sona lắc đầu nói: “ cô thấy gì nữa vậy?”

Syndra bắt đầu kể lại những hình ảnh mà mình nhìn thấy được lúc John ở trên Shadow Isles cho Sona nghe, nghe xong sắc mặt Sona tràn đầy sợ hãi. Syndra nói: “ cô biết không? Lúc tôi nhìn thấy những hình ảnh đó, thấy những gì John đã trải qua tôi vô cùng sợ hãi, ngay cả tôi khi tại nơi đó nhất định cũng không thể sống nổi vậy mà anh ấy là một con người lại có thể sống sót.”

Sona buồn bã nói: “ không nghĩ ra, trước đây anh ấy đã trải qua những chuyện như thế, vậy mà trước giờ anh ấy không hề nói cho chúng ta biết.”

“hai người sao còn chưa đi ngủ?”- John đột nhiên từ đằng sau đi đến ngồi giữa hia người,tay trái và tay phải vòng qua hai chiếc eo thon thả mềm mại của Syndra và Sona sau đó ôm họ vào lòng nói: “ hai người đang ngủ à?”

Syndra và cả Sona bị hấn ôm vào lòng cũng không có chút phản kháng Sona lắc đầu nói: “ không có gì, chỉ là chuyện riêng tư mà thôi.”

John đột nhiên nói: “ chuyện vừa rồi hai người nói ta đã nghe tất cả rồi, nhiều lúc ta cũng không thể hiểu chính con người của mình nữa, nhưng ta có thể thề rằng dù sau này ta có bao nhiêu người con gái bên cạnh thì hai người vẫn luôn luôn ở trong tim ta...nếu ta...”

Sona và Syndra đột nhiên ngăn hấn lại nói: “ được rồi, bọn em tin anh mà.”

Ở thế giới đầy ma thuật này, lời thề độc luôn được mọi người tin và sợ hãi một cách tuyệt đối, chỉ cần làm trái những lời thề độc chắc chắn sẽ rước phải tai họa, tuy nhiên John là người của thế giới khác cho nên hấn không tin vào những điều này và cũng chẳng chút sợ hãi.

Sona và Syndra nằm trong lòng hấn họ tin vào những gì hấn nói rồi thiếp đi lúc nào không hay biết, John ngắm nhìn hai khuôn mặt xinh đẹp ở trong lòng hấn mỉm cười sau đó ngắm nhìn ánh trăng đêm nay, trăng như một tấm gương phản chiếu mọi điều, ở trên đó John đột nhiên nhìn thấy gương mặt xinh đẹp nhưng đầy ngang tàn của Miss Fortune, rồi gương mặt xinh đẹp khác hiện lên mang đầy tính cách ôn nhu nhẹ nhàng như đại dương, Nami vẫn như thế vẫn xinh đẹp trong lòng hấn. Rồi bỗng nhiên John nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp khác nhưng đầy lãnh khốc, Elise.

Mặc dù lúc còn ở trên Shadow Isles cô ta chuyên lấy hấn ra làm bao tải để đánh, thế nhưng cũng không phủ nhận, cô ấy luôn đối xử tốt với hấn, nhớ lại cái ngày đầu tiên gặp Elise cô ấy còn muốn cắt cái “thứ đó” của mình,John nhìn xuống bên dưới tự cười cười nghĩ: “ nếu lúc đó cô ta cắt thật thì không biết hiện tại hấn thành cái thứ gì rồi nhỉ?”

Một ngày mới lại bắt đầu, theo thông tin từ các Ninja hội kín báo về toàn thể quân đội Noxus đã tập hợp lại thành công, đồng thời thông tin việc quân đội tiếp viện từ Demacia cũng đã có, chỉ khoảng ba ngày nữa thôi, đội quân Demacia do tướng quân Garen dẫn đầu sẽ đến Ionia tiếp ứng.

John bước vào trong căn lều của Irelia, Soraka đang ở cạnh đó chăm sóc cô, hần hỏi: “ cô ấy thế nào rồi? đã hạ sốt chưa?”

Irelia dần dần mở mắt ra, hần nhìn John hỏi: “ trận đánh thế nào? Chúng ta có tiêu diệt được toàn bộ không?”

John ngồi xuống bên cạnh cô nói: “ quân đội Ww đã đến tiếp viện kịp thời cho nên chúng ta không thể hoàn toàn tiêu diệt được, nhưng dù sao cũng làm chúng tổn thất không nhỏ, bây giờ việc quan trọng nhất của cô là nghỉ ngơi.”

Irelia cảm thấy vô cùng có lỗi nói: “ là do tôi đúng không? Nếu tôi không phải bị trúng độc nhất định chúng ta có thể tiêu diệt được Singed từ đó làm quân đội của bọn chúng thiệt hại nặng nề hơn.”

John lắc đầu nói: “ cô không có lỗi Irelia à, người có lỗi phải là tôi mới đúng, nếu như tôi không chủ quan để sót một bình thuốc độc rồi cô phải ra tay cứu tôi thì cô cũng không phải ra nông nổi thế này.”

Irelia không nói gì,cô nằm trên giường, khuôn mặt vẫn còn rất tái nhợt, Soraka tiến lại nói: “ John, sau khi tôi thực hiện lời nguyện lên người Ww, bây giờ sức mạnh của tôi đã bị giảm đi rất nhiều, chất độc bên trong người của Irelia mặc dù đã bị tôi dùng thuốc đẩy ra ngoài nhưng vẫn chưa thể nào giúp cô ấy khỏe ngay lại được...tôi thật xin lỗi.”

John vỗ lên vai Soraka nói: “ cô đừng nói vậy, nhờ có cô mới cứu sống được Irelia, chúng tôi cảm ơn chưa được sao còn trách gì cô cơ chứ.”

soraka gật đầu nói: “ vậy thì hãy để tôi tiếp tục chăm sóc cô ấy, anh nên đi lo công việc của mình đi, chuyện quân sự không nên bỏ lỡ.”

John gật đầu rời đi. “khoan”- Irelia đột nhiên nắm vào cổ tay trái của John khiến hần run lên đau đớn, cô ấy cảm thấy kì lạ, ngay lập tức dùng tay kéo chiếc áo của hần lên, ngay lập tức Irelia hoảng hốt nhìn vết bầm tím in hình bàn tay của cô, Irelia nhìn John nói: “ chuyện này là sao?...tại sao tay anh lại...”

John kéo ống tay áo xuống cười nói: “ không có gì đâu, chỉ là trong lúc tập luyện không may bị chút thương tích ấy mà, cô bảo tôi quay lại có chuyện gì cần nói sao?”

Irelia lắc đầu nói: “cũng không có gì quan trọng, tôi chỉ muốn hỏi anh tin tức về anh trai Zelos và quân đội tiếp viện mà thôi.”

John vỗ vào đầu mình nói: “ suýt tí nữa là quên, sáng nay tôi nhận được tin anh trai cô cùng quân đội Demacia đang trên đường đến đây khoảng ba ngày nữa là đến được.”

Irelia gật gù đầu, John tiến lại địu cô nằm xuống giường nói: “ nhiệm vụ của cô bây giờ là nghỉ ngơi cho tốt, những trận chiến sắp đến tôi sẽ lo liệu...hãy yên tâm nghỉ ngơi đi.”

John sau khi nói xong liền rời khỏi lều, Irelia nằm trên giường cô đột nhiên hỏi Soraka: “ Soraka, cô hãy cho tôi biết sự thật đi...vết thương trên tay anh ấy từ đâu có?”

Soraka đang ở cạnh đó chế thuốc thở dài nói: “ là do cô đấy, đêm qua trong lúc cô đang bị sốt liên tục nắm lấy tay cậu ta không để cậu ta rời xa cô nửa bước, cô bị thương rất nặng nên không kiểm chế được sức mạnh của mình nên nắm cổ tay của cậu ấy rất mạnh đến nỗi vết bầm tím in cả bàn tay của cô.”

Irelia kinh ngạc hỏi lại: “ tại sao anh ta không dùng sức để chống cự lại chứ?”

Soraka liền đáp: “ lúc đó tôi cũng đã hỏi như vậy nhưng cô biết cậu ta trả lời sao không? Cậu ấy bảo nếu dùng sức để chống lại sẽ càng khiến cô tưởng như cậu ấy đang cố sức thoát khỏi tay cô, làm cô không thể bình tâm mà để tôi chữa bệnh.”

“vậy sao?”- Irelia nghe tất cả...cô không biết nói gì.

Hiện tại ở trong lều chỉ huy John vừa bước vào nhìn quanh một vòng thấy Master Yi cùng với Ngô không và Udyr đã quay trở về hắn nói: “ ngài đã thành công rồi chứ?”

Master Yi gật đầu nói: “ xong cả rồi, tôi theo như lời của cậu, phá hủy toàn bộ số vũ khí trên tàu, thậm chí thuốc nổ trên đó tôi cũng cho chúng bị thấm nước cả.”

John gật đầu cười nói: “ ngài làm tốt lắm.”

Udyr khó hiểu hỏi: “ cậu bảo chúng tôi chỉ phá hủy vũ khí mà không phải phá hủy cả con tàu hay thiết bị lái tàu là vì sao vậy?”

John liền giải thích: “ việc này cũng vô cùng đơn giản thôi, toàn bộ thuyền chiến của quân đội Noxus đều đậu trên biển, với hỏa lực của bọn chúng có thể bắn những quả pháo với sức công phá cực lớn vào tận trong bờ, khi hai bên chiến đấu gần trong tầm bắn của tàu chiến Noxus nhiều khả năng bên ta sẽ gặp thiệt hại rất nặng. Đó là thứ nhất, điều thứ hai mới thực sự quan trọng, vì tôi đã tính trước việc quân đội tiếp viện trước sau gì cũng đến và để dễ dàng ứng cứu chúng ta kịp thời quân đội tiếp viện sẽ chọn tiến vào từ hướng đông, hướng đó các thuyền chiến của quân đội Noxus tập trung rất đông và không để gì bọn chúng cho quân tiếp viện tiến vào một cách dễ dàng.”

“tôi hiểu rồi”- Syndra gật đầu nói : “ ý của anh là khi quân đội cứu viện đến sẽ không bị ngăn cản bởi những tàu chiến của quân đội Noxus ở gần đó mà có thể dễ dàng tiến vào bờ và ứng cứu chúng ta.”

John gật đầu, mọi người hiểu kế hoạch của hắn, không ai không tỏ ra khâm phục, Master Yi cúi đầu nói: “tôi thực sự rất khâm phục cậu...những điều thế này tôi không tài nào nghĩ ra được.”

John cười cười tiến lại xem bản đồ quân sự hiện tại quân đội của Noxus đã tập trung lại một chỗ, ước chừng quân số là hơn một vạn, bên mình hoàng toàn không bằng một nửa số đó, nếu như đánh trực diện e rằng...

34. Q.2 - Chương 13: John Chết?????

Kennen nhìn vào bản đồ quân sự sau đó nhìn hắn nói: “ John, cô gái Riven mà cậu đã cứu ấy, cô ấy đã quyết định hỗ trợ chúng ta rồi, cô ấy cung cấp cho chúng ta một số thông tin về quân đội Noxus đến Ionia lần này, tôi nghĩ chúng sẽ giúp được cậu.”

Kennen lập tức nói ra tất cả, John bắt đầu suy nghĩ kế sách, hiện tại quân địch đang ở phía bắc lực lượng bên ta rất nhiều, theo những thông tin mà Riven cung cấp cho thì chắc chắn lần này quân đội Ww sẽ tổng tấn công vào thủ đô Placidium, chúng ta cần phải cầm cự cho được ba ngày cho đến khi quân đội cứu viện đến.

Varus lập tức nói: “ đường đi từ phía quân đội Noxus đến thủ đô Placidium vô cùng khó đo, như sẽ gặp rất nhiều vách núi dựng đứng, đi qua những khu rừng rập và những đầm lầy rộng lớn, chúng ta có thể tìm những người quen thuộc địa hình ở những nơi này sau đó chuẩn bị mọi thứ cần thiết.”

Sona nhìn John hỏi: “ John vậy bây giờ chúng ta sẽ đánh bằng kế gì đây?”

John cười nói: “ chẳng có kế gì cả, chúng ta sẽ tổ chức ăn tiệc ngay trước mặt bọn chúng.”

“ăn tiệc?”- Hai chữ này khiến cho toàn bộ mọi người ở đây kinh ngạc đến trợn mắt không biết hắn đang nói thật hay nói đùa.

Thế nhưng những hành động tiếp theo của hắn cho thấy John không hề đùa giỡn chút nào, Doanh trại của quân đội Ionia nhanh chóng được dời đi, đến ngay trên đường đi của quân đội Noxus.

Lúc này ở tại doanh trại của Noxus, sau khi Singed nghe kể hết mọi việc xảy ra hắn vô cùng tức giận đập phá lung tung nói: “ thực sự đáng hận mà, không nghĩ ra quân đội Noxus anh dùng chúng ta lại bị một thằng nhãi làm cho ra thế này, hắn tên John đúng chứ? Hắn cũng là kẻ đã đánh cho ta ra nông nỗi này, nhất định không thể tha thứ được.”

Ww gật đầu nói: “ đúng vậy không thể tha thứ được, hiện tại thời gian chúng ta đánh phá Ionia đã kéo dài hơn dự định, chúng ta cần nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này lại nếu không sau này trở về sẽ bị trách phạt.”

Singed gật đầu nói: “ hiện tại quân đội chúng ta đang theo hướng bắc hành quân thần tốc về hướng thủ đô Placidium, với tốc độ này nhất định quân đội Ionia sẽ không thể nào ngăn cản được.”

Ww gật đầu nói: “ đúng là thế tuy nhiên ta vẫn rất ngại thằng nhãi tên John kia, ta có cảm giác đầu óc quân sự của hắn cao hơn cả ngài Swain một bậc.”

Singed cười ha hả nói: “ thầy Ww của ta sao lại lo lắng xa đến thế, nếu thực sự gặp lại hắn một lần nữa ta nhất định sẽ không để hắn sống yên ổn, à mà thứ vũ khí mà người đang chế tạo ấy đã hoàn thành chưa?”

Ww thở dài nói: “ hoàn thành rồi tuy nhiên khi xem lại vẫn còn có một số sai sót sức mạnh mà nó gây ra e rằng đối với những người có sức mạnh phép thuật bên trong cơ thể sẽ không quá hại đến tính mạng.”

Singed gật đầu: “ vậy người mau chóng hoàn thành nó đi, ta nghĩ thứ đó sẽ rất hợp nếu đem đối phó với thằng John kia.”

“báo”- Một tên lính hốt hoảng chạy vào bên trong, Ww lập tức đứng dậy nói: “ có chuyện gì?”

Tên lính kia lập tức nói: “ phát hiện trước mặt chúng ta là doanh trại của quân đội Ionia, bọn họ...bọn họ...”

Singed tức giận quát: “ việc gì mà phải ấp úng vậy? mau nói đi.”

“bọn họ đang mở tiệc lớn ăn mừng ạ.”- Tên lính kia vội nói.

“mở tiệc ăn mừng”- Singed và Ww kinh ngạc không thôi, sau đó Singed cười phá lên nói: “ lũ ấy chắc bị ngu rồi, dám ở ngay trước mặt doanh trại chúng ta mà tổ chức tiệc, hãy để tôi dẫn quân đi đánh cho chúng nó một trận tơi bời.”

Ww lập tức ngăn lại nói: “ người không thấy việc này rất khả nghi hay sao? ở lại doanh trại đi, ta đi kiểm tra xem sao?”

Singed không dám trái lệnh lập tức ở lại doanh trại, Ww cùng vài tên thuộc hạ dẫn theo một đám lính nhỏ rời khỏi doanh trại đi tìm hiểu, hắn đứng một khoảng cách khá an toàn với doanh trại Ionia, ánh mắt của loài sói vào ban đêm thường rất tinh, hắn nhìn thấy rất rõ toàn bộ binh lính bên trong đang ăn uống no say, cười đùa vui hát...thậm chí canh phòng cũng cực kì lỏng lẻo, nếu không muốn nói là không thèm canh phòng gì cả.

Tên tướng quân ở cạnh đó lên tiếng nói: “ bọn chúng nhất định coi thường chúng ta nên mới dám làm điều này, chỉ huy hãy để tôi dẫn một đội quân vào phá nát doanh trại kia.”

Ww lập tức tức giận quát tên tướng đó, hắn nói: “ người có ngu không? Chỉ huy của quân đội Ionia là một gã mà trước đây đã cho quân đội Noxus chúng ta ném liên tục trái đắng đấy, quân đội Ionia đột ngột dời về đây sau đó lại còn mở tiệc nhất định có âm mưu gì đó....chúng ta không nên xem thường cái đầu của thằng nhãi kia.”

“thuộc hạ biết lỗi”- tên tướng quân bị Ww quát lập tức cúi người lùi lại. Ww tiếp tục quan sát một hồi lâu, hắn vẫn không phát hiện ra John hay bất cứ một vị tướng lĩnh nào, hắn bắt đầu nghi ngờ hơn nên nói: “ chúng ta quay về doanh trại, tạm thời không tiến quân.”

Ở doanh trại Ionia lúc này mọi người mở tiệc ăn uống ca hát no say, tất cả đều do lệnh của John, ở trong lều chỉ huy, John cùng mọi người uống rượu, nghe Sona đàn, nói chung là ăn chơi cả đêm. Nhưng điều kì lạ là đã hai ngày trôi qua, quân đội Ionia liên tục ăn chơi cả đêm thế mà bên phía doanh trại Noxus cạnh đó không hề có chút động tĩnh gì? Ngay cả việc tiến quân cũng dừng lại.

Ở bên trong doanh trại Noxus một tên lính hồi hả chạy vào nói: “ thưa chỉ huy có thư khẩn cấp từ các con tàu chiến của chúng ta trên biển.”

Ww cầm lấy lá thư sau đó đọc đọc, hắn đột nhiên hú lên điên cuồng nói: “ khốn kiếp...khốn kiếp...ta đã bị chúng bẫy rồi... tại sao bây giờ thư mới đến?”

Thực ra trên thư đó viết: Thứ nhất quân đội tiếp viện Demacia đã sắp tiến gần đến Ionia, thứ hai là toàn bộ vũ khí trên các con tàu đã bị phá hủy cả.

Quan hai chuyện đó với đầu óc vốn thông minh của mình Ww lập tức nhận ra kế sách ăn chơi mỗi đêm của doanh trại Ionia chỉ là cách nghi binh khiến quân đội Noxus không thể tiến đến sau đó chờ cứu binh đến.

Ww tức giận nói: “ lập tức tổng tấn công doanh trại Ionia trước mặt cho ta.”

Ở tại lều chỉ huy, Sona và tất cả mọi người khác vẫn chưa thể nào hiểu được, tại sao trong suốt hai ngày qua bọn họ liên tục ăn chơi, canh phòng lỏng lẻo thế mà quân đội Noxus lại không hề có ý định tiến quân hoặc tấn công họ.

John ngồi trên ghế nhìn tất cả, hần cười nói: “ có phải mọi người đang rất kinh ngạc đúng không, vậy để ta giải thích, thực ra ta nghĩ đến kế sách này là từ việc thông qua những thông tin Riven cung cấp về quân đội Noxus tấn công Ionia này ta biết được Ww là một kẻ vô cùng đa nghi, hần làm việc gì cũng có tính toán cả, cho nên ta quyết định chuyển doanh trại đến trước doanh trại Noxus rồi liên tục tổ chức tiệc, ăn chơi, cố ý cho canh phòng lỏng lẻo, có như vậy Ww sẽ nghĩ quân đội chúng ta có âm mưu gì đó mà không dám hành động khinh suất.”

“ồ”- Mọi người kinh ngạc hô lên, Sona nói: “ vậy kế này có tên gọi là gì?”

“không thành kế”- John cười đáp.

*không thành kế là một kế cực kì lợi hại của quân sư gia cát lượng năm xưa nhé bà con.

Làm như mình không làm gì để kẻ địch tưởng rằng mình có ý định khác, rồi từ đó lừa cho đối thủ vào những điều mình sắp đặt. Đây là một kế cực kì tuyệt diệu. Master Yi tiếp lời: “ nếu vậy tại sao mới sáng sớm cậu lại kêu mọi người lập tức bỏ lại doanh trại đã thế còn để lại rất nhiều hình nộm bên trong có chứa thuốc nổ.”

John cười đáp: “ ngài còn nhớ việc tôi nhờ ngài phá hủy vũ khí trên tàu chiến của bọn chúng chứ? Tôi biết chắc rằng thế nào bên phía quân đội trên tàu sẽ gửi thư thông báo tin tức việc này cho Ww biết nên đã cử rất nhiều ninja trong hội Kinkou chặn mọi con đường chỉ cần thấy thư đến là chặn giết cướp thư. Đồng thời lúc đó tôi cũng đưa ột Ninja trong đó lá thư giả, trên đó ngoài việc ghi vũ khí trên tàu bị phá hủy ra còn ghi cả việc quân đội tiếp viện đang đến, đúng vào ngày hôm nay lá thư giả đó sẽ được gửi đến doanh trại Ww, chắc chắn hần sẽ nhận ra là chúng sẽ bị chúng ta lừa liên tục hai ngày nay mà tức giận đem quân quyết san phẳng doanh trại.”

“đến lúc đó các quả bom bên trong các hình nhân bằng rơm sẽ nổ tung khiến quân địch bị tổn thất.”- Ireliatừ bên ngoài bước vào, mặc dù thương tích của cô vẫn chưa khỏi phải nhờ Soraka giúp đỡ mới đi được.

John đứng dậy nói : “ đúng là như vậy nhưng sao cô không nghỉ ngơi mà lại đến đây làm gì?”

Irelia cười nói: “ mấy ngày không được đánh trận làm tôi không thể nào chịu nổi rồi.”

Đúng như những gì John đã tính toán, quân đội Ww tấn công vào doanh trại giả, bọn chúng nhanh chóng phát hiện ra bên trong này chỉ toàn là hình nộm được mặc quần áo binh lính, Ww tiến thẳng vào lều chỉ huy, ở trên chiếc ghế cao cao, một bộ hình nộm mặc quần áo của John, trên mặt có dán vài dòng chữ: “ ha...ha...bị lừa rồi nhé....bùm.”

“ầm”.

Cả hình nộm ấy lập tức nổ tung.

“ầm” “ầm” “ầm”.....

Hàng chục tiếng nổ nối tiếp nhau vang lên, kèm theo đó là tiếng hét thất thanh từ phía quân đội của Ww.

Ww chạy thật nhanh thoát khỏi cái bẫy boom mìn mà John đã giăng sẵn, hần vừa chạy vừa hận nói: “ thẳng khốn, ta nhất định sẽ xé xác người...nhất định...”

“ầm”- Ww bị một quả bom cạnh đó nổ tung hần, bị hất văng sang một bên chân chảy máu rất nhiều nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng.

“rút quân...rút quân mau...chúng ta đánh bây rồi...”-

Quân đội Noxus chạy tán loạn, trên gương mặt tên nào cũng tràn đầy nỗi sợ hãi.

Sau việc đó quân đội Noxus bị tổn thất nghiêm trọng, công thêm việc biết tin quân cứu viện đang đến Ww cùng Singed lập tức ra lệnh cho quân đội lui binh về bờ biển.

Tận dụng cơ hội có một không hai này, quân đội Ionia thừa lúc tấn công sức mạnh cùng sĩ khí tăng lên gấp ngàn lần, chiến đấu đầy anh dũng.

Một ngày sau khi liên tục bị dồn đánh quân đội Noxus cũng lui được đến bờ biển, tuy nhiên bên phía Ionia do John dẫn đầu thì lại không tha, họ liên tục tấn công.

Ww đứng đối mặt nhìn John hấn tức giận, cái miệng đầy răng sói đầy sắc nhọn và kinh tởm: “ Thằng nhãi, ta cho ngươi một cơ hội nữa hãy quy phục Noxus chúng ta, nhất định ngươi sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, theo như ta tìm hiểu ngươi không phải là một người dân của Ionia này, thì việc gì phải chiến đấu vì bọn chúng cơ chứ?”

John cười ha hả nói: “ cơ hội? Cái này ông nên suy nghĩ lại đi, không biết ai cho ai cơ hội đấy, toàn bộ quân lính nghe đây, sau bao nhiêu ngày chúng ta chiến đấu vất vả, nhiều anh em của chúng ta đã ngã xuống, máu của họ nhuộm đầy trên mảnh đất này, họ ngã xuống là vì cái gì?”

“vì Ionia” (tiếng toàn bộ quân lính cùng với đám người Sona hô lớn)

John tiếp tục khơi dậy ý chí nói tiếp: “ quân địch của chúng ta, kẻ đã giết đi rất nhiều người anh em của chúng ta, người dân Ionia hiền lành....những kẻ đang bị chúng ta dồn vào thế đường cùng thì phải làm gì đây?”

“tiêu diệt Noxus, vì Ionia.....Tiêu diệt Noxus vì Ionia.” (tiếng toàn bộ quân lính cùng với đám người Sona hô lớn)

John gật đầu sau đó hô vang: “ vì Ionia tấn công”

“tấn công! Tấn công”

Quân đội Ionia thể như vũ bão lao vào tấn công quân Noxus, mỗi đôi mắt của họ hiện lên ý chí chiến đấu đáng sợ.

Ww và Singed tức giận hô lớn: “ Quân Noxus không bao giờ lùi bước, tấn công”

Hai bên bắt đầu lao vào nhau, máu bắt đầu văng lênh tít tung, quân đội Ionia tấn công đầy dũng mãnh, họ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, trong đầu lúc này chỉ có mỗi hai chữ : “ Vì Ionia”

John lao vào tấn công Ww, từ khi bị Soraka nguyên rửa trở thành một con ma sói Ww trở nên vô cùng đáng sợ, hấn lao vào cắn xé John, những bộ móng vuốt sắc nhọn xé toạc những mảnh áo quần trên người hấn. John lui lại một bước tay trái giơ thổi vù vù, tay phải lôi điện xì xèo, John hô lớn một tiếng: “ Phong Lôi hợp thể.”

Ngay tức khắc một cơn lốc chứa đầy sấm sét tấn công ww, khiến hấn bị giật điện liên tục lùi về phía sau. Ww như ngửi thấy mùi máu xung quanh hấn càng thêm điên cuồng hú lên sau đó lao vào John với tốc độ nhanh kinh khủng, John bị hấn cắn xé liên tục không tài nào đỡ được lối đánh của một con thú hoang, John tức giận xoay người đá vào bụng của hấn một cú thật mạnh. Ww văng đi lặn và vòng trên đất hấn lập tức ngồi dậy lấy từ trong người ra một vật kì lạ có hình tròn, bên trong chứa năm ống thuốc gì đó, Ww nói: “ ta sẽ để ngươi là kẻ đầu tiên thử nghiệm thứ vũ khí này.”

Ww lại điên cuồng lao đến, John phun ra một đoàn hỏa diễm nóng rực nhưng Ww đã nhảy lên tránh được hấn ném về phía John thứ kì lạ hình tròn ấy, John lập tức đưa tay bắn ra sức mạnh phép thuật cổ ngữ phá hủy nó thì đột nhiên, một vụ nổ lập tức xuất hiện, kì lạ thay vụ nổ ấy chỉ tập trung xung quanh John, một cánh cổng ma thuật quái lạ xuất hiện cạnh đó nó hút tất cả những thứ xung quanh vào bên trong, đá bị hút biến thành bột, John bị hút vào bên trong hấn hét lên đau đớn.

Mọi người nhanh chóng tập trung ánh mắt về phía hấn, Sona và đám tướng lĩnh kinh hãi hét vang tên của hấn.

“ầm”-

Cánh cửa kia đóng lại tất cả biến mất, John biến mất không để lại tung tích gì...

35. Q.2 - Chương 14: Bộ Mặt Thật Của Dawn

Sona, Syndra và cả Irelia nữa ba người nhanh chóng chạy đến chỗ John vừa biến mất. Sona liên tục gào khóc kêu tên của hắn, hai tay cô liên tục xới đồng cát bên dưới, trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ: “ John anh ấy chỉ bị vùi vào bên trong lớp cát này thôi, anh ấy không chết...”

Syndra cũng khóc, cô quỳ cả hai chân xuống, những giọt nước mắt ăn dài trên má, cô không muốn tin John đã chết, Irelia bàn tay nắm chặt kiếm, đôi mắt đỏ ngầu căm hận nhìn Ww, cô điên cuồng lao đến, kiếm thuật Hiten bộc lộ, những tinh linh kiếm như có linh hồn xuất hiện tấn công tới tấp vào mặt Ww.

“keng”- Singed chạy lại chắn trước mặt ww, chiếc khiên trên tay bị những mũi kiếm đầy uy lực của Irelia làm cho vỡ nát. Singed ném về phía cô một bình thuốc độc, Irelia không để gì để bình thuốc ấy chạm vào người nên ngay lập tức lùi lại.

Syndra từ đằng sau với ánh mắt của một loài thú hoang, cô căm hận Ww, sức mạnh bóng tối bắt đầu trỗi dậy, “bùng nổ sức mạnh” xung quanh Syndra được bao phủ bởi một tầng năng lượng bóng tối dày đặc, sau đó hàng chục quả cầu hắc ám cứ như được gia tăng thêm sức mạnh lao vào tấn công Ww.

Ww không phải tên dễ bắt nạt hắn hù lên mảnh liệt sức, đôi móng vuốt sắc nhọn cứng cáp liên tục phá hủy các quả cầu hắc ám. “ầm”, ầm những tiếng nổ vang lên tứ tung, chấn động của nó khiến Ww, Singed và Syndra bị đẩy lui lại, Irelia đỡ lấy Syndra rồi nhìn với ánh mắt thù hận với Ww nói: “ ta sẽ giết ngươi...”

“quân đội cứu viện đến rồi! là chỉ huy Zelos ông ấy cùng với quân đội Demacia đã đến.”

Từ ngoài xa hàng trăm chiến thuyền của quân đội Demacia đang tiến đến Ionia, dẫn đầu là con tàu chỉ huy có Zelos và tướng quân của Demacia Garen.

Đoàn quân Demacia nhanh chóng tiếp cận bờ mà không bị ngăn cản chút nào bởi những tàu chiến của Noxus, đơn giản là vì những tàu chiến kia đã bị Master Yi phá hủy toàn bộ vũ khí rồi.

Garen dẫn đầu quân đội Demacia, anh ta để tóc xẻ dọc, người mang giáp. Tay cầm kiếm, bộ dáng anh dũng thiện chiến, nước da có chút ngăm đen thể hiện sự từng trải trên chiến trường.

Garen

“lập tức bao vây quân đội Noxus!”- Garen sau khi đặt chân lên đất liền lập tức hô lớn.

Toàn bộ đội quân Noxus trong đó có cả Ww và Singed nhanh chóng buông bỏ vũ khí đầu hàng.

Irelia cầm kiếm định lao lại giết chết Ww nhưng Zelos đã có mặt kịp thời anh ta giữ Irelia lại nói: “ không được, không được giết hắn ta.”

“hắn đã giết John....em phải báo thù...”- Irelia căm hận nói.

Zelos lắc đầu nói: “ nếu chúng ta giết hắn chắc chắn bên phía Noxus sẽ không nhượng bộ mà kí hiệp ước rút quân, em phải bình tĩnh lại.”

Garen bước đến cạnh Zelos nói: “ mọi người đã chiến đấu mệt rồi, xin hãy rút quân về nghỉ ngơi, chuyện ở nơi này xin giao lại cho quân đội Demacia chúng tôi giải quyết.”

Zelos gật đầu nói: “ được, mọi chuyện ở đây xin giao lại cho anh.”

Quân đội Ionia nhanh chóng lui quân về doanh trại, mặc dù Irelia, Sona và cả Syndra nữa không muốn quay về nhưng đây là mệnh lệnh họ không muốn trái.

Quân đội Noxus sau đó được cho phép lập một doanh trại để tạm ở, tuy nhiên doanh trại ấy vẫn bị sự giám sát từ quân đội Demacia và Ionia. Theo như yêu cầu của Zelos thì Ww phải gửi thư về phía Noxus yêu cầu kí hiệp ước rút quân và vĩnh viễn không bao giờ được đặt chân đến đây.

Lúc này đây tại doanh trại Ionia một bầu không khí u buồn đang lan tỏa hết mọi nơi, những binh sĩ sau khi nghe tin người chỉ huy John của họ đã bị Ww sử dụng một thứ vũ khí đáng sợ giết chết thì tỏ ra vô cùng buồn bã và đau khổ.

Trong lều chỉ huy, không khí ấy còn nặng nề hơn, Master Yi và những người khác đều tỏ ra đau sót, có ai từng làm việc và ở bên cạnh John nhiều hơn bọn họ chứ, bây giờ John đã chết....đây thực sự là cú sốc quá lớn.

Zelos ngồi trên chiếc ghế mà trước kia John hay ngồi, anh ta được mọi người kể lại những việc mà John đã làm vì Ionia. Sau khi nghe tường tận mọi thứ Zelos vừa kinh ngạc trước khả năng điều binh khiển tướng của John vừa đau buồn vì sự mất mát này, anh ta nhìn mọi người nói: “mọi người xin đừng đau buồn nữa, chiến tranh thương vong là chuyện khó tránh khỏi...”

“không!”- Sona ở bên cạnh khuôn mặt đầm đìa nước mắt nói: “Sona tin anh John vẫn còn sống, anh ấy chưa chết.”

“hu...hu....đúng đúng....John cậu ấy chưa chết...hu...hu...”-Kennen nước mắt nước mũi chảy tùm lum nói.

“đúng vậy chúng tôi đều nghĩ chắc chắn cậu ấy không chết”- Master Yi cùng những người khác đột nhiên đứng bật dậy, họ tin vào giác quan của mình John vẫn còn sống.

“mọi người ở đây hết à?”- Garen từ bên ngoài bước vào trong, anh ta cảm thấy ở đây cũng giống bên ngoài đang bao trùm một bầu không khí ảm đạm: “có chuyện gì xảy ra với mọi người vậy? chúng ta đã đánh bại quân Noxus tại sao quân sĩ và mọi người không vui vẻ cả?”

Zelos đứng dậy tiến đến cạnh Garen nói: “chuyện này tôi sẽ kể với anh sau, bên Noxus thế nào rồi?”

Garen gật đầu nói: “Ww đã đồng ý gửi thư thông báo thua trận về cho Noxus, chắc sớm thôi sẽ có kết quả, hiệp ước rút quân đã được chúng ta chuẩn bị cả rồi.”

Zelos gật đầu sau đó xoay người lại nói: “mọi người cũng nên về nghỉ ngơi đi, xin đừng quá đau buồn về chuyện ấy, tôi cũng như mọi người không muốn cậu ấy phải ra đi, nhưng xin hãy chấp nhận sự thật này.”

Sona và Syndra nhanh chóng rời đi, nói về tính cách thì Syndra mạnh mẽ hơn Sona rất nhiều, cô ấy mặc dù không khóc lóc như Sona nhưng lòng đau cũng có khác gì nước mắt chảy cơ chứ. Ireliia thần thổ trở về lều của mình, ngồi trên giường cô nhớ lại những ngày ở bên cạnh John, những mảnh kí ức cứ như vậy lướt qua liên tục. Đột nhiên nước mắt cô chảy dài, cô hối hận...hối hận vì khi ở cạnh John không biết trân trọng quãng thời gian đó, bây giờ nó đã mất rồi.

Tại doanh trại của quân đội Noxus lúc này, Ww buồn bã ngồi bên trong với Singed hần thở dài nói: “trận chiến này chúng ta không phải thua bởi quân đội Ionia mà thua dưới tay của một thằng nhãi, ta thực sự không hiểu nổi, thằng đó là người thế nào và ở đâu lại chui ra giúp đỡ Ionia ngay lúc này cơ chứ.”

Singed nhìn Ww nói: “không phải người đã sử dụng thứ vũ khí mới sáng chế của mình để biến thằng đó thành không khí rồi sao?”

Ww lắc đầu nói: “ta cũng không rõ lắm nhưng mức sát thương mà thứ đó gây ra không giống như những gì ta đã tính toán, có thể thằng nhãi đó vẫn còn sống nhưng hiện tại hần ở đâu ta cũng không rõ.”

Singed nắm chặt tay nói: “sau khi trở về Noxus nhất định phải báo việc này lên hội đồng tối cao, một ngày để thằng nhãi ấy sống nhất định Noxus chúng ta sẽ không yên.”

“Phải xem ra phải nhờ đến sự ra tay của hội Đặc Nhiệm Đỏ”- Ww thở dài nói như vậy.

Ở một nơi nào đó trên Ionia, trong một khu rừng không tên.

Một Ninja mang chiếc mặt nạ kì quái đang nhảy liên tục qua các cành cây trong khu rừng. Hần ta đột nhiên xuất hiện trước mặt Zed.

Hai kiếm trên tay Zed nhanh chóng dài ra trong thế chiến đấu, tên Ninja mang mặt nạ kì quái kia đưa tay nói: “ dừng nóng! Tôi đến chỉ để truyền lại thông điệp của sư phụ anh.”

Zed kinh ngạc sau đó lập tức thu lại vũ khí nói: “ nói”

Tên Ninja kia lập tức truyền lại: “ sư phụ anh sau khi suy nghĩ lại đã đồng ý để anh chuộc lại sai lầm của mình, ông ấy muốn anh quay trở về.”

“điều này là thật sao?”- Zed kinh ngạc, mặc dù trước lúc bỏ đi hắn có tức giận nói sẽ không thèm quay trở lại học viện nhưng dù sao Dawn sư phụ cũng là người nuôi hắn từ nhỏ cho nên tình cảm của Zed vẫn không dễ gì xóa được.

Tên Ninja mang mặt nạ kì quái kia nói tiếp: “ chắc cậu cũng nghe tin việc John, một học viên trong học viện và chắc hẳn cậu ta rất thân với anh đã chết, chính cậu ấy đã nói với Dawn sư phụ nhận mọi trách nhiệm về mình, ước muốn của cậu ấy là anh sẽ quay trở lại học viện và trở thành một Ninja chân chính.”

“ngươi nói sao? John chết rồi!”- Thông tin này làm Zed thực sự chấn động. Tên Ninja kia có vẻ kinh ngạc nói: “ hóa ra anh vẫn chưa biết gì sao? Thôi được rồi thông điệp tôi muốn truyền lại đã hết, hi vọng anh sẽ quay trở lại.”

Nói xong tên Ninja kia biến mất như chưa từng xuất hiện tại đó, Zed ngồi xuống đất hắn không thể nghĩ rằng John đã chết, chuyện này mà Ahri biết được chắc chắn cô ấy sẽ rất đau buồn.

Zed dẫn theo đám đệ tử mà mình đã huấn luyện trở về học viện, hắn rất hi vọng được nhận sự tha thứ của Dawn sư phụ như những gì tên Ninja kia đã nói.

Ở cổng vào, hắn kinh ngạc khi thấy sư phụ đang đứng đợi, chào đón Zed và đám đồ đệ như những vị khách quý. Vị ninja già đặt kiếm của mình dưới chân Zed và nói rằng ông đã thất bại ở cương vị một người thầy. Khi đuổi Zed đi, vị sư phụ đã đẩy Zed vào vòng tay của những chiếc bóng thay vì dắt hắn trở lại với đạo cân bằng. Vị ninja già khuyên Zed vào ngôi đền để phá hủy chiếc hộp, dẫn dắt các đồ đệ của hắn trở về với sự cân bằng. Zed theo bước vị sư phụ vào trong ngôi đền.

Ở trong đó Zed cầm lấy chiếc hộp đã ình sức mạnh như ngày hôm nay, ánh mắt Dawn sư phụ đột nhiên lóe sáng lên điều gì đó rồi lại vụt tắt lão nói: “ hãy phá nó đi, có như vậy con mới thể hiện sự hối cải của mình, ta sẽ nhận lại con trở thành một Ninja của học viện một đệ tử của ta.”

Zed nói: “ điều này là thật sao? Người sẽ tha thứ cho con sao?”

Dawn sư phụ nói: “ tất nhiên ta sẽ tha thứ cho con và hơn nữa, ta cũng sẽ không ngăn cấm việc con có quan hệ với con bé hồ ly kia.”

Zed kinh ngạc hắn vui sướng khi nghe những điều đó, kiếm trên tay nhanh chóng được rút ra.

“cong”- âm thanh kim loại va chạm thanh thúy được vang lên chiếc hộp nhanh chóng bị Zed phá vỡ. Ngay lúc này đây dị biến đã phát sinh, từ bên trong chiếc hộp một luồng sức mạnh hắc ám đang dần tràn,Zed cảm thấy sức mạnh của bản thân đang dần mất đi nhanh chóng, hắn quỳ hai chân xuống sàn đau đớn.

Dawn sư phụ đột nhiên cười ha hả nói: “ chẳng ngu, cuối cùng ta cũng có được sức mạnh vĩ đại của chúa tể bóng đêm rồi...ha...ha...”

“sư phụ...điều này là thật sao?”- Zed đau đớn cả người nhưng hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dawn sư phụ lập tức đáp: “ zed à....ngươi thật ngu ngốc làm sao...ngươi nghĩ ta thực sự muốn ngươi trở lại học viện hay sao? Ta chỉ đang lợi dụng ngươi mà thôi, khi ta nhật được ngươi ngoài cửa học viện, lúc ấy ta đã nhận ra bên trong cơ thể của ngươi có một sức mạnh bóng đêm tiềm ẩn, sau đó ta đã nuôi nấng ngươi, nhưng không bao giờ khen ngợi động viên ngươi để cho nổi cảm hận, oán trách trong lòng ngươi liên tục phát triển, ta tính đến một ngày rồi ngươi sẽ bị cảm địa của học viện thu hút đến lúc đó ngươi sẽ thay ta khai mở phong ấn chiếm lấy sức mạnh của vị chúa tể bóng đêm trong đó.”

Zed đau đớn nói : “ vậy ngay từ đầu ông đã lợi dụng tôi? Nhưng với khả năng của ông sao không tự chiếm đoạt lấy sức mạnh đó?”

Dawn sư phụ nói: “Được vì người sắp chết cho nên ta sẽ nói cho người biết sự thật, để khi chết đi người cũng không trở thành một kẻ ngu muội. Chúa tể bóng đêm, thực chất đó cũng là một Ninja của học viện chúng ta từ thời xa xưa, người này trí tuệ hơn người đã tự sáng tạo ra một loại nhẫn thuật thiên về bóng đêm, tuy nhiên bị các trưởng lão biết được và tiêu diệt, sức mạnh của ông ấy được phong ấn bên trong chiếc hộp này, khi người phá hủy nó cũng là lúc sức mạnh kia trở nên yếu đuối nhất là cơ hội để ta hấp thụ nó và trở thành một vị chúa tể mới.”

“lão khốn! ta sẽ không tha cho ông?”- Zed lao đến nhưng nhanh chóng bị Dawn sư phụ đá lặn qua một bên, lão nói tiếp: “hiện tại sức mạnh bóng tối bên trong người của người đang mất dần đi, đợi cho đến khi nó hoàn toàn biến mất cũng là lúc ta hấp thụ. À người có biết vì sao ta lại cho người đi truy bắt con bé hồ ly kia không?”

Zed ngẩng đầu lên hỏi: “vì sao?”

Dawn sư phụ nói: “bởi vì trong người ta vốn không có sức mạnh bóng đêm tiềm ẩn như người nên khi hấp thụ sức mạnh ấy xong ta sẽ bị cản trở rất đau đớn, tuy nhiên chỉ cần uống máu của hồ ly thì mọi chuyện đã được giải quyết.”

“hả”- Zed kinh hoàng nhìn sư phụ trước mặt mình, hẳn không nghĩ được vị sư phụ mà ai ai cũng tôn kính lại là một gã cáo già ác độc đến thế, Zed căm hận nói: “nếu ông làm tổn hại Ahri ta nhất định sẽ không bao giờ tha thứ, không bao giờ!”

“ha..ha..ha...”- Dawn sư phụ cười lên ghê rợn nói: “người nhìn lại mình đi đến cả đứng còn không đứng nổi thì làm sao đòi bảo vệ con bé đó...”

Zed đột nhiên hít một hơi nói: “nếu ta không bảo vệ được Ahri thì ta không còn là người mà sức mạnh bóng tối chọn.”

Sức mạnh bóng tối đang ở trong không khí đột nhiên bị Zed hấp thụ ngược lại...từng đợt từng đợt sức mạnh bóng tối chảy vào người hắn. Dawn sư phụ kinh hoàng nói: “không thể nào..làm sao có chuyện ấy được kia chứ?”

Zed nhanh chóng hấp thụ lại toàn bộ sức mạnh, hắn đứng dậy đôi mắt đột nhiên đỏ như máu: “không ai được động đến Ahri.”

Zed bước ra bên ngoài trên kiếm trên tay thấm đầy máu.Hét lên trong điên loạn, Zed lệnh cho đồ đệ của mình hạ sát tất cả những ninja khác trong học viện.

Ngày hôm đó, lực lượng ninja cổ xưa tan vỡ. Dù nhiều người ngã xuống, vẫn có một số thoát được nhờ nỗ lực kiên hùng của Shen. Ahri ở trong học viện thấy Zed như hóa điên cô lập tức lao lại ôm chặt lấy hắn liên tục nói: “Zed anh hãy dừng lại đi...dừng giết người...dừng giết người.”

“ta phải giết...giết tất cả những kẻ dám làm hại đến Ahri”- Zed điên cuồng nói lớn.

Ahri nhìn về Shen và những người khác nói: “mọi người chạy đi, anh ấy đang mất kiểm soát, chạy mau đi.”

Shen biết chuyện Zed đã giết chết cha của mình nhưng anh ta không một chút cảm xúc, liên tục cứu những Ninja đang bị thương rồi cùng Akali nhanh chóng rời đi, Học viện Ninja sau đó trở thành Hội Bóng Đêm do chính Zed đứng đầu.

Thông tin việc Học viện Ninja bị Zed chiếm đoạt nhanh chóng truyền đi khắp nơi, nhưng không ai có ý định xen vào chuyện này, đơn giản là vì đây là việc riêng của chính họ.

Zelos biết tin nên nhanh chóng tìm cho Shen và những Ninja khác một nơi ở mới, Shen kể vị người cha của mình trở thành hội trưởng hội Kinkou, ở bên cạnh anh luôn có sự giúp đỡ của hai người bạn là Kennen và Akali.

Sau khi lên hội trưởng, việc đầu tiên mà Shen làm chính là củng cố lại hội của mình sau đó ra mệnh lệnh cho tất cả các Ninja hội Kinkou trên khắp nơi điều tra thông tin cũng như những chứng cứ chứng minh John vẫn còn sống.

Bên phía hội Bóng đêm, sau khi Zed lên nắm quyền chỉ huy, hắn cũng ra lệnh cho những đệ tử của mình truy tìm tung tích của John hắn biết John không dễ gì chết được, hiện tại Ahri ở bên cạnh và chăm sóc cho Zed, cô biết rằng chỉ có cô ở cạnh Zed mới có thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân mà thôi.

36. Q.2 - Chương 15: Thương Tích Nghiêm Trọng Của John

Ngày 10 tháng 12 năm 20 CLE.

Sau khi nhận được thư báo từ Noxus, đồng ý về việc sẽ kí hiệp ước rút quân ra khỏi Ionia. Quân đội Noxus nhanh chóng rời khỏi Ionia, hòa bình được lập lại ở nơi này.

Quân đội và những người dân Ionia vì muốn ghi nhớ chiến công của John nên đã xây một bức tượng ngay giữa trung tâm thủ đô Placidium. Từ đó về sau một truyền kỳ về những kì tích mà John cùng những tướng lĩnh của mình tạo nên đã lưu truyền đi khắp mọi nơi trên vùng đất Valoran này. Cái tên John sau đó đã trở thành huyền thoại tất nhiên đó là sau này.

Hòa bình được lập lại nhưng Master Yi không thể tha thứ cho những gì Singed đã gây ra cho ngôi làng của mình, ông ấy cùng với đệ tử của mình là ngộ không rời khỏi Ionia để tìm Singed báo thù đồng thời cũng đi tìm tung tích của John, Varus cũng như thế.

Sona thì trở về Demacia cùng với Garen cô sẽ nhờ thế lực của gia tộc cùng khả năng quan hệ rộng rãi của mình với hi vọng tìm ra tung tích của John, Syndra mặc dù không rời khỏi Ionia nhưng cô tại lâu đài của mình sử dụng sức mạnh bóng tối để thu thập tin tức.

Tất cả đều tin rằng John chưa chết cả bên Ionia và cả bên Noxus cũng vậy.

Hiện tại bên Noxus sau khi được Ww kể lại toàn bộ sự việc bộ tộc của Noxus ra quyết định phái những sát thủ giỏi nhất của mình đi tìm tung tích của John nếu phát hiện ra hắn lập tức thi hành nhiệm vụ- Giết.

.....

Vách ngăn Vĩ đại hay còn được gọi là Great Barrier là dãy núi kéo dài từ Đông Sang Tây trên khắp cõi Valoran, phân chia lục địa thành 2 phần bằng nhau. trong khi hầu hết những thành bang của Valoran nằm ở phía bắc thì phía nam Vách Ngăn Vĩ Đại lại là những hoang Mạc và những cánh rừng bị tàn phá bởi cuộc chiến cổ ngữ

Đỉnh cao nhất của Vách Ngăn Vĩ Đại là đỉnh núi Targon, và ở phía nam vách ngăn là nhà của bộ tộc Rakkor và bộ tộc Minotaun.

Vượt lên những đám mây cao nhất của ngọn núi Targon, tồn tại một bộ tộc chiến binh dũng cảm, Tộc Rakkor, những chiến binh lấy chiến đấu là lẽ sống, lấy cái chết trên chiến trường là quan vinh. Những thành viên của bộ tộc được nuôi dưỡng, đào tạo chiến đấu từ khi còn nhỏ, với kỉ luật và sự can trường

Những chiến binh Rakkor được đào tạo để không chỉ giết người bằng 2 bàn tay không, Họ còn được đào tạo để có thể biến bất cứ thứ gì trên tay họ thành vũ khí, chiến đấu và tiêu diệt kẻ địch. và Pantheon được xem là chiến binh giỏi nhất của họ.

Trước năm 16 tuổi, mỗi thành viên Rakkor phải trải qua buổi lễ Kor, một buổi lễ mà 2 thanh niên của tộc phải chiến đấu cho đến chết, và người còn sống sẽ được nhận món một vũ khí của tổ tiên để lại. Đây là 1 buổi lễ man rợ, nhưng cần thiết với nguồn lương thực ít ỏi của bộ tộc. Các đứa trẻ sẽ được huấn luyện thật kĩ cho buổi lễ quan trọng này, nếu chúng từ chối, chúng sẽ bị kết án tử hình.

Pantheon- Chiến binh mạnh nhất của bộ tộc, là người trẻ tuổi nhất còn sống sau buổi lễ man rợ đó, anh ta thực thi những nhiệm vụ khó nhất của bộ tộc, và điều hoàn thành xuất sắc. Anh có hai người bạn thân một Leona hai là Diana, mặc họ đều từ nhỏ lớn lên bên nhau tuy nhiên chỉ duy nhất Leona là người Pantheon thầm yêu mến.

Pantheon

Trên bộ tộc Rakkor, có 1 nhóm người đi theo tiếng gọi cao cả, và họ được gọi là hội Solari, Họ sẽ trút bỏ áo choàng, áo giáp của mình để tôn thờ vị thần mặt trời. Theo truyền thuyết thì hội Solari được một chiến binh sáng lập ra, người có thể triệu gọi sức mạnh của mặt trời làm vũ khí và ông đã cho làm đền thờ vị thần trên đỉnh cao nhất bộ tộc Rakkor, nơi gần mặt trời nhất cho lòng sùng kính mặt trời của mình, một truyền thống được truyền qua nhiều thế hệ của hội Solari. không phải ai của bộ tộc Rakkor cũng được phép trở thành thành viên của hội Solari, dường như không có ai.

Cho đến một ngày, Leona tin rằng giá trị thực sự của một chiến binh nằm ở khả năng phòng hộ và bảo vệ. Khi thời điểm nghỉ thức Kor của cô đến, một buổi lễ mà 2 thiếu niên Rakkor phải chiến đấu tới chết để dành sở hữu một vũ khí cổ, Leona đã từ chối chiến đấu. Chính vì điều này, những người lãnh đạo Rakkor đã ra lệnh hành hình Leona.

Leona

Leona trong trang phục của một thiếu nữ của tộc, đôi tay, đôi chân bị những chiếc xiềng xích chặt, khuôn mặt xinh đẹp trước kia trở nên hốc hác lạ thường, ánh mắt cô nhìn về phía người bạn thời thơ ấu của mình- Pantheon, cậu ấy đang bị rất rất nhiều các chiến binh trong tộc giữ lại, Pantheon liên tục kêu lớn: “ mau thả cô ấy ra...hãy để ta được thay thế cô ấy...đừng hành hình Leona...”

Leona mỉm cười nhìn hắn nói: “ đừng hành động như vậy, cậu bây giờ là chiến binh giỏi nhất của tộc, cả tương lai tộc chúng ta đều nhờ vào sự bảo vệ của cậu cả đấy Pan. (Pan là cách Leona gọi thân mật Pantheon.)

“đừng”- Pantheon đau đớn hét lên.

Nhưng khi lưỡi dao hạ xuống thì những tia mặt trời nổ ra, tẩm đỉnh Targon trong ánh sáng. Khi ánh sáng mờ đi, Leona đứng đó không chút hề hấn trong khi những người hành hình nằm bất tỉnh xung quanh cô. Pantheon thấy Leona vẫn bình an, cả cơ thể cô đang được sức mạnh của mặt trời bảo vệ, hắn chạy thẳng lên pháp trường ôm chầm lấy Leona sung sướng.

Hội Solari ngay lập tức giữ lấy Leona và tuyên bố bản án được bãi bỏ. Cô được trao bộ áo giáp vàng của Solari và thanh kiếm cùng chiếc khiên truyền lại từ chiến binh mặt trời huyền thoại.

Những người trong tộc ai nấy cũng đều vui sướng, tuy nhiên chỉ duy nhất một người là không, Diana mặc dù là bạn từ nhỏ của Leona và Pantheon nhưng cô lại không tôn thờ sức mạnh của thần mặt trời như những gì người trong tộc Solari vẫn thường làm, cô luôn tin rằng, đâu đó vẫn còn một sức mạnh khác vượt qua sức mạnh của mặt trời, đấy là lý do vì sao khi thấy Leona người bạn từ nhỏ của mình được thừa hưởng sức mạnh ấy cô lại không tỏ ra chút vui mừng.

Diana xoay người rời đi, mặc cho đám đông đang reo hò, cô cô đơn rời khỏi tộc hướng về dãy núi trước mặt.

Diana lặng lẽ đi, một ngày, hai ngày, cuối cùng cô cũng đến được chân núi. Cô bắt đầu trèo lên những vách núi lởm chởm đầy trơn trượt ấy, cô đang đi tìm một thứ gì đó chẳng?

Đúng là như vậy! cô luôn cho rằng sức mạnh mặt trời không phải lúc nào cũng thống trị vì vậy suốt nhiều năm cô tìm hiểu và đọc rất nhiều sách cho đến khi cô tìm ra được đâu đó trong ngọn núi trước mặt có chứa một điều bí ẩn mà chưa ai từng biết.

Diana sau khi trèo lên vách núi cô bắt đầu theo những con đường rải đầy đá tiếp tục tìm kiếm, cho đến một ngày cô đột nhiên phát hiện ra một người thanh niên đang nằm trong vũng máu, Diana hốt hoảng lập tức chạy lại bên cạnh người thanh niên đang nằm bất tỉnh kia.

Người thanh niên kia trên người toàn các vết thương kinh khủng, lớn có nhỏ cũng có, thậm chí có thể thấy cả phần xương trắng lộ ra bên ngoài. Diana nhìn sơ qua không giống như là vết thương do thú hoang gây nên, Diana đưa tay lên mũi thì nhận ra hắn vẫn còn thở, cô cố sức lôi hắn ra khỏi vũng máu kia, hái những thảo dược cầm máu có trong khu rừng rồi đắp lên vết thương. Diana nhìn bầu trời, những tia nắng bắt đầu tắt dần, nhường lại màn đêm u tịch.

Màn đêm dần buông xuống, bên trong khu rừng hoang vắng đầu đó vang lên vài tiếng thú hoang đang kêu gọi bầy đàn.

Ở bên trong một chiếc hang động Diana nhóm một đống lửa để sưởi ấm, đêm nay không hiểu sao trời vô cùng lạnh, cô xoay người nhìn thanh niên trẻ tuổi vẫn còn bất tỉnh ấy, quần áo trên người hắn không giống với bất cứ ai ở quanh đây, càng không phải là người của bộ tộc mình, cô tiến lại gần nhìn kĩ.

Các vết thương trên người cậu ta đã được cô cầm máu lại, trong lúc cô đang trị thương cho hắn, cô kinh hoàng khi phát hiện ra chàng thanh niên ấy bị mất đi một cánh tay phải.

Cả người chàng thanh niên kia đột nhiên đỏ bừng, trán bắt đầu đổ nhiều mồ hôi hơn.

Diana vô cùng hốt hoảng, bởi lẽ bây giờ họ đang ở trong một khu rừng trên núi, nếu muốn gọi người cầu cứu thì không thể nào kịp. Diana thường ngày rất lạnh lùng nhưng không vì thế mà cô lại bỏ mặc để chàng thanh niên kia chết.

Diana nhanh chóng chạy ra khỏi hang cô tìm thấy một ít thảo dược có công dụng hạ sốt tuy nhiên chàng thanh niên kia vẫn đang bất tỉnh làm cách nào để đưa số thảo dược vào trong người của hắn đây, Diana đột nhiên nghiêng chặt răng, dường như cô đã thầm quyết định gì đó, cô bỏ hết toàn bộ số thảo dược kia vào miệng rồi nhai ngấu nghiến, sau đó....(cái này tự hiểu tiếp, cái vụ này không biết viết sao đây, đại loại là môi Diana chạm vào môi chàng thanh niên kia để đưa thuốc vào.)

Cơn sốt bắt đầu hạ dần, Diana khuôn mặt đỏ bừng, cô không thể tin được mình lại làm điều đó với một người thanh niên xa lạ không hề quen biết. “ chỉ là cứu người...chỉ là cứu người..”- Cô tự khuyên với chính bản thân mình như thế.

Diana mệt mỏi bắt đầu thiếp đi, một đêm trôi qua nhanh chóng, sáng hôm sau khi Diana thức dậy lúc đó mặt trời còn chưa lên khỏi núi, cô nhìn khuôn mặt người thanh niên kia đã có chút khởi sắc, hơi thở cũng đã ổn định dần, cô đứng dậy đi ra bên ngoài.

Khi Diana quay trở về trên tay cô đang cầm hai con gà rừng, cô phát hiện ra chàng thanh niên kia đã tỉnh lại, tiến lại gần hắn cười nói: “ anh đã tỉnh lại rồi, thật tốt quá.”

Chàng thanh niên kia hỏi: “ tôi đang ở đâu đây? Tại sao tôi lại ở đây?”

Diana đáp: “ nơi này gọi là Vách Ngăn Vĩ Đại, anh đến đây mà không biết đây là đâu sao?”

Chàng thanh niên đôi mắt mông lung bắt đầu nhớ ra mọi chuyện, nói: “ không nghĩ được cánh cổng ấy lại dẫn mình đến một nơi xa như thế.”

“hả anh nói gì thế?”- Diana khó hiểu.

Chàng thanh niên kia đột nhiên cảm thấy điều gì đó kì lạ khuôn mặt háo hức đi: “ tại phải, tại sao tôi không cảm nhận gì được từ cánh tay phải của mình?”

Diana khuôn mặt có chút buồn bã nói: “ anh không biết sao? Lúc tôi cứu anh thì anh đã mất đi cánh tay phải rồi.”

“mất rồi”- John khuôn mặt kinh hoàng: “ sao lại như thế? Sao lại như thế...tay của tôi...á.....”- John như điên dại hét lên, dù hắn đang nằm với mình đây các vết thương không thể ngồi dậy hay di chuyển.

Diana đột nhiên ôm chặt giữ hắn lại nói: “ anh hãy bình tĩnh lại...đừng xúc động...sẽ ảnh hưởng đến vết thương đây.”

Đôi mắt hắn bắt đầu chảy ra hai hàng nước, hắn nhìn Diana nói: “ nói cho tôi biết tại sao tôi lại bị mất tay phải...tại sao?”

Diana không thể trả lời cho hắn câu này được, bởi lẽ khi cô cứu hắn thì cánh tay kia đã không hề thấy đâu.

Chàng thanh niên kia bắt đầu nhớ lại, lúc hắn bị cuốn vào bên trong cánh cửa của vụ nổ kia, hắn cảm giác có một thứ sức mạnh hủy diệt gì đó quét qua cánh tay hắn, sau đó hắn bất tỉnh và không nhớ điều gì nữa.

“không lẽ ta bị mất cánh tay phải từ lúc đó sao?”- Chàng thanh niên kia bắt đầu lẩm bẩm trong miệng.

Diana thấy hắn đã bình tĩnh lại liền nói: “ anh đừng có như vậy nữa, nếu không vết thương sẽ lại tái phát, như vậy công sức tôi băng bó cho anh cả ngày hôm qua sẽ...”

Chàng thanh niên kia nhìn cô với ánh mắt cảm kích nói: “ cảm ơn cô đã cứu mạng tôi.”

Diana cười kiêu diễm, mái tóc đen dài óng mượt không gió tự lay động, cô nói: “ đừng nói vậy, ở một nơi hẻo lánh thế này mà tôi gặp rồi cứu anh thì coi như chúng ta có duyên đi, sau này anh cứ gọi tôi là Diana.”

“diana?”- John kinh ngạc nhìn Diana, bởi lẽ theo trí nhớ của hắn thì Diana mà hắn biết không giống thế này. Diana kì lạ nhìn hắn hỏi: “ có chuyện gì sao? Tôi còn chưa biết tên anh.”

Chàng thanh niên kia đáp: “ cô cứ gọi tôi là John được rồi, cô có thể giúp tôi ngồi dậy được chứ?”

Diana gật đầu sau đó giúp John ngồi dậy dựa lưng vào vách đá, John lúc này mới thực sự nhìn thấy được cánh tay bị mất của mình hắn vô cùng thống khổ, khuôn mặt u buồn đầy đau đớn kia xuất hiện trên gương mặt của John hắn thầm nghĩ: “ bây giờ mình đã trở thành một phế nhân, liệu sau này có còn mặt mũi nào gặp lại những người mà mình yêu được chứ?”

John cô sức thử vận dụng sức mạnh phép thuật trong người lên cánh tay trái còn lại, nhưng thật đáng buồn, không có một chút sức mạnh nào hiện lên, đúng như hắn nghĩ, bây giờ mất đi một cánh tay sức mạnh phép thuật trong người cũng theo đó mất đi sự cân bằng vốn có.

Diana nói: “ có phải anh không sử dụng được sức mạnh phép thuật trong người đúng không?”

John gật đầu buồn bã, Diana cười nói: “ thực ra điều này cũng dễ giải quyết mà thôi, chỉ cần anh luyện cho tinh thần lực của mình trở nên thật tốt thì có thể sử dụng ý nghĩ mà điều khiển sức mạnh phép thuật trong người.”

John kinh ngạc hỏi: “ điều này là thật sao? Làm sao cô biết vậy?”

Diana cười đáp: “ trong tộc tôi cũng có vài người vì đi làm nhiệm vụ mà bị thương giống như anh, ban đầu họ sử dụng sức mạnh về thể chất để điều khiển sức mạnh phép thuật trong người, nhưng về sau khi mất đi một bộ phận trên cơ thể khiến sức mạnh bị mất cân bằng, họ tu luyện tinh thần lực và tất nhiên kết quả là có thể sử dụng được.”

37. Q.2 - Chương 16: Sức Mạnh Mặt Trăng

John gật đầu hiểu ra, hắn nghĩ: “ xem ra ta phải sớm đến học viện ma pháp càng sớm càng tốt mới được.”

Diana đứng dậy nói: “ đói chưa, tôi sẽ làm món gà nướng để anh ăn tắm bổ.”

John đột nhiên hỏi: “ sao cô lại đối xử tốt với tôi như vậy? Chúng ta chưa từng quen biết nhau trước đây mà?”

Diana lắc đầu nói: “ cứu anh ở nơi hoang vu thế này coi như là có duyên, được rồi anh cứ nghỉ ngơi đi.”

John gật đầu, đôi mắt hắn nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài, hắn đang nghĩ đến Ionia, không biết quân cứu viện đã đến chưa?, không biết Ionia hiện tại thế nào, mọi người thế nào? Zed đã được sự phụ tha thứ trở về lại chưa?” Rất rất nhiều câu hỏi trong đầu hắn lúc này, nhưng không thể có lời giải đáp ngay được.

Mùi thịt gà rừng nướng bắt đầu phả vào mũi của hắn, John nhìn Diana, khuôn mặt cô ấy không mang một nét gì lạnh lùng cả, không giống với những gì hắn đã biết trước đây, hắn hỏi: “ ở một nơi hẻo lánh thế này sao cô lại đến đây?”

Diana nhìn hắn sau đó lại nhìn con gà nướng nói: “ tôi chỉ đang tìm vài thứ quanh đây thôi, tìm vài ngày rồi nhưng vẫn không thể nào tìm ra được.”

John ồ lên một tiếng sau đó nói: “ vậy sau khi tôi có thể đi lại được, tôi sẽ giúp cô tìm kiếm, mà thứ cô tìm là gì thế?”

Diana cười nói: “ chỉ là khi còn ở bộ tộc, ai cũng luôn tôn thờ sức mạnh của mặt trời, nhưng tôi thì không nghĩ vậy,sức mạnh của mặt trời không bao giờ tuyệt đối cả, tôi tin vẫn còn có một sức mạnh khác ngang ngửa với mặt trời.”

John ừm mấy tiếng, hần nói: “ dù gì thì cô cũng đã cứu mạng của tôi, tôi sẽ cố hết sức báo đáp.”

Diana cầm hai con gà nước, một con đưa cho hần nói: “ ăn đi, tôi cứu anh không phải mong anh trả ơn đâu.”

John thấy Diana đưa nguyên con gà nướng cho hần, cổ họng ực ực liên tục nhưng hần vẫn ngồi im.

Diana đột nhiên đỏ mặt, cô hiểu lý do vì sao John không cầm lấy con gà nướng,sau đó xin lỗi nói: “ tôi xin lỗi, thật là quên mất anh hiện tại không thể cử động được.”

Diana bỏ con gà của mình xuống sau đó xé từng miếng thịt bỏ vào miệng hần, bộ dáng này người ngoài mà nhìn vào chắc cũng phải ghen tị mà thôi. Diana hai má có chút đỏ lên, đây là lần đầu tiên cô chăm sóc một người đàn ông như vậy. John cũng có chút khó xử nói: “ thật sự là thất lễ quá, phải phiền cô như vậy.”

Diana cố gắng nói: “ anh lo ăn đi, mặc dù có chút không thích nhưng không hiểu sao ở cạnh anh tôi thấy rất thoải mái, chuyện gì cũng có thể nói ra được.”

John đáp: “ Diana này, sau này cô có chuyện gì buồn có thể chia sẻ với tôi.”

Diana cười nói: “ được rồi mau ăn đi, ăn xong đến lượt tôi.”

Diana bắt đầu xé thịt dứt vào miệng của hần, cô dứt nhiều đến nỗi khiến hần mấy lần mắc nẹn.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, thương tích trên người của John đã giảm đi phần nào, hần bây giờ có thể đi lại cử động chân tay theo ý muốn. John đứng trước cửa hang, hít một hơi sâu, hần cảm nhận được sức mạnh màu tím thần bí cùng với sức mạnh phép thuật cổ ngữ vẫn đang chảy trong cơ thể mình, nhưng hần lại không thể nào liên kết được với chúng.

Diana tiến lại gần hần nhìn một lúc nói: “trông anh bây giờ đã khá hơn rồi đấy, có thể tự lo cho bản thân mình được rồi.”

John hơi kinh ngạc hần đột nhiên giữ chặt vai của Diana sau đó nhận ra mình có hơi thiếu kiềm chế nên buông tay nói: “ cô đi đâu sao?”

Diana cười nói: “ phải tôi tiếp tục đi tìm thứ sức mạnh ấy, bây giờ anh có thể tự lo mình được rồi.”

John lắc đầu nói: “ tôi có thể giúp cô tìm kiếm.”

Diana cười cười vỗ vào vai hần nói: “ cảm ơn ý tốt của anh, nhưng anh mới vừa giảm được chút thương tích trên người, có thể hần còn suy nhược, tôi nghĩ anh nên xuống núi tìm một ngôi làng nào đó ở lại, thay đổi quần áo trên người đi, nhìn nó rách nát quá.”

John nhìn xuống quần áo đang mặc trên người, đúng là rách nát thật,hần thở dài nói: “ thế nhưng tôi muốn báo đáp ơn cứu mạng....”

Diana đột nhiên cắt ngang lời nói của hần, khuôn mặt thay đổi 180 độ trở nên cực kì lạnh lùng nói: “ tôi nói với anh rồi, tôi cứu anh không phải để mong anh trả ơn đâu, tạm biệt.”

Diana nhanh chóng rời đi, để mình John ở lại trước cửa động, hần thở dài lắc đầu ngao ngán, xoay trở lại vào trong hang, nhìn thấy một con thỏ và một con gà rừng đang bị trói ở trong hần thầm nghĩ: “ Diana thật chu đáo, trước lúc cô ấy rời đi cũng để lại một ít thức ăn ình.”

John đột nhiên như có quyết định của chính bản thân mình, xưa nay hần vốn không thích nợ ai điều gì cả, đặc biệt là những người đã cứu mạng sống của hần, John càng muốn báo đáp hơn, dù cho người đó có thích hay không. John lấy một khúc cây rừng khá chắc chắn, bỏ lại thức ăn hần bắt đầu đi theo con đường mà Diana đã đi.

Diana vừa đi vừa tìm kiếm, theo như những gì cô đọc thì thứ mà cô tìm kiếm ấy chỉ nằm quanh quần đầu đây mà thôi, Diana tiến lại vách đá xem xem có hang động bí mật nào không thể nhưng cô đã thất vọng, xung quanh không có gì khả nghi cả, trừ một tảng đá to lớn nằm lún sâu vào bên trong vách núi một chút,

Diana cũng đã kiểm tra nhưng không chút kết quả. Cô thở dài hét lớn: “ không lẽ trên đồi này không có thứ sức mạnh nào hơn mặt trời hay sao?”

“hãy để tôi giúp cô!”

Diana giật mình xoay người lại, cô thấy từ đằng sau John đang bước đến. Diana nhíu mặt lại nói: “ anh đi theo tôi sao? Không phải tôi đã nói là hãy tìm một ngôi làng nào đó dưới núi mà đường thương à?”

John tiến lại gần Diana lắc đầu nói: “ cô đừng nói gì cả, có phải cô đang gặp khó khăn hay không.”

Diana thở dài, dù gì thì bây giờ hấn cũng đã đến đây có đuối về cũng không thể, đó là chưa nói hấn có chân muốn đi đâu là quyền của hấn, cô đáp: “ phải nhưng có lẽ thứ đó không có tôi phải bỏ cuộc thôi.”

“bỏ cuộc nhanh như vậy sao?”- John tiến lại gần vách đá xem xét xung quanh một lúc rồi xoay lại nói với cô: “ Diana cô đã xem xét kĩ vách đá này chưa?”

Diana gật đầu nói: “ tất nhiên là đã xem xét hết rồi, nhưng không có gì kì lạ cả, trừ tảng đá kia, nhưng tôi nghĩ do nhiều năm tháng bị bào mòn nên mới như vậy.”

Diana chỉ tay về phía tảng đá hơi bị lún sâu vào trong vách núi nói như thế, điều này khiến John càng để tâm đến vách đá kia hơn, hấn tiến lại gõ vào đó rồi xem xét đủ chỗ, hấn đang nghĩ có thể đầu đó quanh tảng đá này có cơ quan khởi động hay đại loại gì đó mà hấn vẫn thường thấy trong phim lúc trước.

Diana kì lạ tiến lại bên cạnh hỏi: “ tôi đã kiểm tra kĩ rồi, không hề có công tắc khởi động cơ quan hay gì đâu.”

John ở ở mấy tiếng rồi lùi lại hấn ngắm nhìn một lúc,thử suy nghĩ lại những lời của Diana nói , nếu tảng đá kia bị năm tháng do gió mưa mà ăn mòn thì tại sao vách núi xung quanh lại không bị. Lạ hơn một chỗ là chỉ có mỗi tảng đá này bị lún sâu vào bên trong một chút giống như là nó chặn một cửa hang động vậy.

Diana cũng rất thông minh cô nhận ra John đang nghĩ điều gì cười nói: “ có phải anh đang nghĩ tảng đá ấy đang chặn một cửa hang động không? Mà dù đó là sự thật đi nữa thì với sức của tôi cũng không thể phá nát tảng đá to lớn kia được.”

John kinh ngạc nhìn Diana, đôi mắt hấn mở to tròn xoe, nói: “ cô sao giỏi vậy? đọc được suy nghĩ của tôi à?”

Diana cười nói: “ cũng thường thôi.”

“ha...ha...”- John cười lớn, hấn ngồi xuống một viên đá cạnh đó ngắm nhìn tảng đá ấy một lâu, thử nghĩ có cách nào phá được nó hay không.

Diana nhìn lên bầu trời thấy ánh sáng đang dần tắt lịm đi, nhường lại màn đêm. Cô xoay người nói: “ trời cũng sắp tối rồi, thôi thì đêm nay chúng ta ở lại đây vậy.”

John gật đầu không có ý kiến gì, đêm nay hai người lại ở chung với nhau, sau khi ăn tối xong Diana nằm ra đất cô ngắm nhìn ánh trăng sáng rực trong màn đêm lung linh huyền ảo, cô nói: “ anh biết không? Tôi rất thích mặt trăng...nó không chói lòa như mặt trời, nó nhẹ nhàng và đầy cảm xúc.”

John gật đầu nói: “ đêm nay trăng rất đẹp...cũng giống cô thật.”

Diana quay đầu nhìn hấn khuôn mặt có chút hơi đỏ cười nói: “ xem ra cái miệng của anh cũng giỏi tán gái lắm nhỉ, nhưng với tôi không có tác dụng gì đâu.”

John cười đáp: “ chỉ là nói sự thật thôi mà...cô nhìn xem đêm nay thật nhiều sao a...”

Diana cười nói: “ tôi rất thích nằm ngủ giữa bầu trời đêm như thế này..lòng thật thanh thản.”

“ngàn lẻ một đêm!”- John đột nhiên nhớ đến thứ gì đó hấn thốt lên 4 chữ đó. Diana kì lạ hỏi: “ sao? Anh nói gì vậy?”

John bật dậy chạy đến bên cạnh tảng đá kia, Diana khó hiểu hành động của hấn nhưng cũng chạy theo,cô hỏi: “ có chuyện gì vậy?”

John sờ vào tảng đá nói: “tôi đột nhiên nhớ đến một thứ, trước đây tôi được biết có một số tảng đá muốn mở nó ra cần phải có thần chú.”

“thần chú?”- Diana kinh ngạc nói: “hình như trong những quyển sách tôi đã đọc được cũng đề cập đến việc này, nhưng làm cách nào biết được thần chú đó đây?”

John sờ cầm sau đó thử nói: “tảng đá mở ra!”

Không có động tĩnh gì, hần lại thử nói câu khác: “mở ra đi tảng đá thần!”

Lại không có chuyện gì xảy ra. Diana thử nói: “Đá lớn ơi mở ra.”

Vẫn không có động tĩnh gì. Hai người nhìn nhau lắc đầu, John vận dụng đầu óc của mình hần suy nghĩ liên tục nhưng không có chút manh mối nào về thần chú mở tảng đá ấy ra cả.

Diana cười nói: “thôi bỏ đi, dù sao cũng không tìm được. có thể thứ mà tôi tìm kiếm không ở đây.”

John ngao ngán, hần nhìn ánh trăng tròn đang sáng rực trên cao đột nhiên trong đầu hần lóe lên một điều gì đó, hần đứng trước mặt tảng đá hô lớn: “Trăng”

Ầm....ầm....

Tảng đá đột nhiên lay động kịch liệt, nó bắt đầu lồi ra bên ngoài, rồi từ chính giữa tảng đá, một vết nứt nhanh chóng xuất hiện, lan thành một đường thẳng chia đôi hai nửa tảng đá.

Ầm....ầm....

Tảng đá kia bắt đầu tách ra nó một lối đi bắt đầu xuất hiện ngay trước mắt John và Diana.

Diana ngơ ngác nhìn hần hỏi: “sao anh biết?”

John cười ải đầu: “chắc là do may mắn mà thôi.”

John cùng Diana nhanh chóng tiến vào bên trong.

Bùm...bùm.....

Những ngọn đèn được đặt hai bên đường đi đột nhiên sáng rực lên soi sáng cả con đường, John và Diana vẫn bước theo con đường ánh sáng kia tiến vào bên trong.

Đi như vậy chừng mười phút, đập vào mắt Diana và John lúc này là một ngôi đền thần bí, trên đỉnh ngôi đền có vẽ một hình mặt trăng lưỡi liềm. Tòa đền kia được xây dựng với những nét kiến trúc không giống với lối kiến trúc mà hai người nhìn thấy, đặc biệt hơn tòa đền này được xây dựng bên trong một hang động, trên đỉnh động bị khuyết một lỗ đủ để một phần ánh sáng của mặt trăng chiếu vào làm tôn vẻ thần bí của ngôi đền.

John và Diana tiếp tục bước lại gần, phía bên ngoài ngôi đền có rất nhiều bức tượng, mỗi bức tượng là một hình ảnh về các chiến binh cầm trên tay cây kiếm lưỡi liềm, mặc giáp, từ đó bộc lộ ra những nét chiến ý đáng sợ.

Diana chạy thật nhanh vào bên trong ngôi đền, ở đây sáng rực một màu trắng huyền ảo, rất giống với ánh trăng, trước mặt cô là hình ảnh một mặt trăng tròn đang tỏa sáng rực rỡ, cạnh đó có một cái bục trên đó là một chiếc rương gỗ trông khá cũ kĩ.

John cùng Diana tiến lại gần chiếc rương kia, John nói: “có thể thứ cô cần kiếm ở bên trong, mở ra đi....”

Diana gạt đầu sau đó mở chiếc rương gỗ ra, ở trong đó một bộ giáp sáng lấp lánh cùng với một cây kiếm lưỡi liềm.

Ngay khi cô đưa tay chạm vào chúng thì đột nhiên cả người cô sáng rực lên, biểu tượng mặt trăng khắp nơi trên tường bắn ra một thứ ánh sáng huyền ảo vào người Diana, bộ giáp kia đột nhiên bay lên rồi tự mang vào người Diana, thanh kiếm lưỡi liềm sáng bóng kia cũng tự bay vào tay cô.

John chói mắt phải lui lại vài bước khi hần mở ra cũng là lúc thứ ánh sáng kia đã biến mất, hần kinh ngạc nhìn Diana trước mặt...cô ấy không giống với Diana nữa, mà giống với Diana mà hần biết khi còn ở thế giới

trước. Mái tóc đen bây giờ đã chuyển thành màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn đó nhưng thêm vào là đôi chút nét lạnh lùng.

John thực sự quá kinh ngạc với sự thay đổi này.

38. Q.2 - Chương 17: Tộc Rakkor

Diana kinh ngạc với sức mạnh đang tuôn chảy bên trong cơ thể, cô phát hiện thấy ánh mắt có chút khác lạ của John vội hỏi: “ có chuyện gì xảy ra với anh vậy?”

John đáp: “ cô nhìn lại mái tóc của mình đi.”

Diana đưa cây kiếm lưỡi kiếm bóng loáng lên, khuôn mặt, mái tóc của cô được phản chiếu lại trên ấy, Diana hoảng hốt cô lùi lại vài bước ôm đầu nói: “ thế này là sao? tại sao mái tóc tôi lại như vậy, thậm chí tôi còn không nhận ra khuôn mặt của mình nữa...tại sao?”

Diana

John thấy bộ dáng hốt hoảng của Diana, hẳn hiểu tâm trạng của cô lúc này, cũng giống như khi hắn phát hiện ra mình bị mất đi cánh tay phải vậy. John tiến lại cánh tay trái đột nhiên vòng qua eo cô ôm chặt Diana lại nói: “ đừng như vậy? có lẽ đó chỉ là sự thay đổi khi cô tiếp nhận sức mạnh mới mà thôi.”

Diana bị John chặt vào người, cả cơ thể cô đột nhiên cảm thấy vô lực, đôi mắt cô chảy dài hàng hàng nước mắt nói: “ có phải bây giờ tôi trông rất xấu đúng không, mái tóc bạc này có phải làm tôi trở nên già đi đúng chứ.”

“không”- John vỗ về tấm lưng của Diana nói: “ cô không hề xấu hay già đi chút nào cả, mặc dù bây giờ mái tóc của cô có đôi chút khác nhưng với tôi nó vẫn vậy, cô vẫn rất xinh đẹp.”

“thật chứ?”- Diana nhìn hắn với ánh mắt chan chứa một điều gì đó khó nói.

John gật đầu nói: “ tôi không biết nói dối đâu, cũng đã khuya rồi, hay đêm nay chúng ta ở tại ngôi đền này vậy.”

Diana lùi lại vài bước, thoát khỏi vòng tay của hắn, lau đi nước mắt gật đầu nói: “ vậy cũng được, ngày mai tôi sẽ dẫn anh về tộc của tôi, đến lúc đó nhất định mấy lão già đầu đất kia sẽ tin vào những gì tôi nói, ngoài sức mạnh của mặt trời ra vẫn còn một sức mạnh khác mà người ta tôn thờ.”

John gật đầu hắn nằm xuống sàn nhà bên trong ngôi đền, ở đây thật kì lạ, mặc dù nhìn kiến trúc xung quanh rất cũ nhưng không hiểu sao bên trong này vẫn rất sạch sẽ, Diana phát hiện thấy một chiếc hòm gỗ cạnh đó cô tò mò tiến lại mở nó ra, cô vui lên nói: “ John..anh qua đây.”

John đang nằm thì nghe Diana gọi nên lập tức đứng dậy chạy qua, Diana từ bên trong chiếc hòm lấy ra một bộ quần áo còn khá mới đưa cho hắn nói: “ anh hãy thay quần áo trên người mình đi, bộ quần áo anh đang mặc trông rách rưới quá.”

John gật đầu cười nói: “ được rồi, bên trong còn có thứ gì khác không?”

Diana xoay người lại tìm kiếm, nhưng thật tiếc bên trong cũng chỉ có mỗi quần áo mà thôi. John tìm một nơi kín đáo thay toàn bộ quần áo trên người, thật kì lạ khi bộ quần áo này rất vừa với hắn, trở lại vào bên trong ngôi đền John thấy Diana đang nằm ở ôm lấy chiếc gương hình lưỡi liềm của mình, hắn tiến lại cười nói: “ sức mạnh mới thế nào tuyệt vời chứ?”

Diana gật đầu đáp: “ nó thật tuyệt vời, anh biết không John, tôi cảm thấy sức mạnh ấy đang tuôn chảy trong từng mạch máu của cơ thể vậy, cảm giác mà nó mang lại rất giống với mỗi đêm khi tôi ngắm ánh trăng sáng,nó thật tuyệt.”

John nằm bên cạnh Diana gật đầu nói: “ với sức mạnh ấy nhất định những người trong tộc của cô sẽ tin là cô nói thật vậy họ sẽ không còn ai xem thường cô nữa. Diana cô có thể kể cho tôi nghe về tộc của mình được chứ.”

Diana xoay người nhìn hần cười nói: “ anh thật sự muốn nghe sao?”

John gật đầu, Diana bắt đầu kể về bộ tộc của mình. Diana say sưa kể, John chăm chú lắng nghe, sau khi nghe xong hần hỏi: “ cô nói cô có hai người bạn chơi từ nhỏ là Pantheon và Leona nhưng họ không thích cô sao? vì sao vậy?”

Diana lắc đầu nói: “ cũng không hẳn là họ không thích tôi, mà đơn giản là vì tính cách của họ rồi mục tiêu mà họ đặt ra không hoàn toàn giống tôi mà thôi, bất đồng về mặt quan điểm nên không thân gì cho lắm. Đặc biệt kể từ sau khi Leona được thừa hưởng sức mạnh của chiến binh huyền thoại của tộc Solari, tôi càng cảm thấy ghen tị với cô ấy hơn.”

John gật đầu hỏi tiếp: “ Diana này, theo như cô nói thì tộc của cô tôn thờ sức mạnh của mặt trời, nhưng sức mạnh của cô là của Mặt Trăng vậy không biết sau khi trở về?”

Diana cũng có chút lo lắng nhưng rất nhanh chóng qua đi cô nói: “ mặc cho họ có chấp nhận hay không, quan trọng là tôi đã tìm được thứ mà mình mong muốn, còn anh thì sao John cánh tay ấy.”

John nhìn cánh tay bị mất của mình cười nói: “ đúng là lúc đầu có sinh hoạt không quen, làm việc gì cũng khó khăn nhưng bây giờ thì cũng đỡ hơn chút rồi, chỉ có điều hiện tại không thể sử dụng được sức mạnh phép thuật thật có hơi chút khó chịu.”

Diana gật đầu nói: “ vậy anh hãy cố gắng tu luyện cho tinh thần lực của mình trở nên cường đại hơn đến lúc đó mọi chuyện hết sức đơn giản, sắp tới anh có dự định gì không?”

John gật đầu nói: “ tôi có một lời hứa với một người trong vòng ba năm...”

John nói hết cho Diana biết về lời hứa đó của hần, không hiểu sao khi ở cạnh Diana hần vô cùng tin tưởng cô, khi nói ra không có chút gì phải e dè cả. Diana khuôn mặt có chút buồn bã nói: “ nếu nói vậy sắp đến anh sẽ rời khỏi đây sao? nhưng cũng nên như vậy có khi ở học viện ma pháp anh sẽ luyện được tinh thần lực thật cao để sử dụng lại sức mạnh của mình.”

John gật đầu cười nói: “ nếu tôi rời xa cô..cô nhớ tôi chứ?”

“còn lâu”- Diana chu miệng lên nói với hần như thế sau đó cô xoay lưng lại với hần giả vờ như ngủ.

John cười thầm sau đó cũng bắt đầu thiếp đi, những tia sáng mặt trăng xuyên qua cái lỗ khuyết trên trần hang động bắt đầu chiếu vào, những tia sáng ấy tập trung lên người của John, vì hần đang ngủ nên không chú ý nhận ra những vết thương, vết bầm trên cơ thể đang hồi phục nhanh với tốc độ chóng mặt, sức mạnh mặt trăng đang chữa lành những vết thương trên người hần, tuy nhiên cánh tay bị mất thì không thể hồi phục được.

Vì sao những vết thương trên người hần lại được ánh sáng mặt trăng hồi phục nhanh đến như thế? câu trả lời là khi ở dưới đại dương cùng với Nami viên đá mặt trăng chọn hần làm chủ nhân sau khi thực hiện điều ước và giúp đỡ cho tộc Barai nó đã hòa vào cùng với máu của hần, cho nên khi nhận được ánh sáng của mặt trăng các vết thương trên người John lập tức hồi phục lại.

Sang hôm sau thức dậy, John và cả Diana đều kinh ngạc, John không thể tin được những vết thương trên cơ thể mình đã hoàn toàn hồi phục chỉ trừ mỗi cánh tay bị mất, hần cảm thấy lúc này đây mình khỏe mạnh hơn bao giờ hết.

Diana tiến lại gần hần, cánh tay cô sờ hết trên tay hần rồi đến mặt...không một vết sẹo để lại, toàn bộ vết thương đã biến mất cô kinh ngạc nói: “ chuyện này thật thần kì? không thể tin được chỉ sau một đêm mà toàn bộ vết thương trên người anh đã khỏi.”

John gật đầu nói: “ đúng vậy tôi cũng không thể tin được, bây giờ tôi có cảm giác có thể làm bất cứ việc gì ngoài trừ sử dụng sức mạnh phép thuật.”

Diana cười gật đầu: “ vậy thì hay quá, chúng ta mau trở về bộ tộc thôi, tôi sẽ chứng minh cho bọn họ thấy vẫn còn sức mạnh khác ngoài sức mạnh mặt trời thống trị.”

Sau đó John và Diana rời khỏi ngôi đền, phiến đá kia lập tức mở ra rồi đóng lại như cũ, nếu không có thần chú để mở nó ra thì không có cách gì có thể tìm ra ngôi đền ở bên trong cả.

Hai người cứ như thế bắt đầu xuống núi, trên đường đi họ cười nói rất vui vẻ thế nhưng có ai biết được tương lai à không gần thôi chuyện sắp xảy ra sẽ khiến họ không còn có thể cười nói được như vậy nữa.

Bộ tộc Rakkor nằm trên đỉnh núi Targon một đỉnh núi cao nhất và hùng vĩ nhất ở dãy núi được biết với cái tên “ vách ngăn vĩ đại”. Sau hai ngày đi đường John và Diana đã đến trước cổng vào bộ tộc, đột nhiên một tiếng nói vang lên: “ dừng lại”

Người bước đến trong trang phục của một chiến binh, anh ta mang mũ sắt, áo giáp sắt, tay phải cầm mũi lao sắc nhọn bóng loáng, tay trái cầm chiếc khiên hình trong to lớn. Chiếc mũ sắc kia hình như che đi khuôn mặt của anh ta nên không ai nhận ra khuôn mặt của anh ấy như thế nào cả.

Người chiến binh đó tiến lại gần sau khi thấy Diana thì đột nhiên kinh ngạc nói: “ Diana là cô đấy sao? nhiều ngày nay cô mất tích, chúng tôi đang lo lắng cho cô đấy, nhưng mái tóc của cô sao lại?”

Diana khuôn mặt lạnh lùng, đáp: “ chuyện này cậu không cần lo lắng Pantheon à, bây giờ các trưởng lão đang ở đâu?”

Pantheon đáp: “ bọn họ đang ở trong lều của tộc trưởng, mà có chuyện gì không?”

Diana không trả lời câu hỏi đó cô ấy quay sang chỉ vào John nói: “ cậu ấy là bạn của tôi, cậu dẫn cậu ấy đi thăm quan tộc ta một vòng được chứ? tôi đi gặp mấy lão ấy có chút việc.”

Nói rồi Diana nâng gót dời đi, Pantheon khó hiểu xoay sang nhìn John, điều đầu tiên anh nhận ra được là John còn rất trẻ, khuôn mặt lại sáng sủa đẹp trai (^^), chỉ có điều anh ta mất đi một cánh tay phải, Pantheon nói: “ cậu là bạn của cô ấy à? trước đây cô ấy không thích kết bạn với bất kì ai cả.”

John cười đáp: “ đúng thật là vậy đấy, cô ấy là bạn của tôi, anh là Pantheon à, chiến binh giỏi nhất và dũng mãnh nhất của bộ tộc, Diana vẫn hay nói về anh cho tôi biết.”

Pantheon cười ha hả nói: “ cô ấy chỉ đang nói đùa với cậu thôi, tôi không dám nhận mình tài giỏi đâu, mà cậu tên gì?”

“John, anh cứ gọi như vậy đi.”

Pantheon gật đầu nói: “ tôi sẽ dẫn cậu đi một vòng quanh bộ tộc, à vì sao cậu bị mất đi một cánh tay vậy?”

John gần như đã quen với việc thiếu đi cánh tay này, cho nên dù ai có hỏi hấn cũng không quá đau buồn nên đáp: “ là do một trận chiến mà ra cả, lúc đấy tôi không cẩn thận nên đã bị mất đi cánh tay này.”

Pantheon ồ lên một tiếng nói: “ nói vậy cậu cũng là một chiến binh à? những người của bộ tộc chúng tôi rất tôn sùng những chiến binh đầy sức mạnh và dũng cảm, cậu cũng xứng đáng được như vậy.”

John lắc đầu nói: “ tôi không quan tâm ai đó tôn sùng mình đâu, chỉ cần làm được điều gì đó có ích là được.”

“hay lắm!”- Pantheon tính cách vô cùng爽朗 nói: “ tôi rất thích tính cách này của cậu đấy John, cậu biết không bộ tộc của tôi vốn không quá đông đúc, cho nên thường xuyên bị những bộ tộc lớn ở nơi khác thậm chí là quân đội của những đế quốc lớn đến để ăn hiếp, những chiến binh như chúng tôi đều quyết tâm xả thân bằng cả mạng sống này của mình để bảo vệ tộc.”

John ồ một tiếng nói: “ ở nơi thế này mà vẫn bị tấn công sao?”

Pantheon gật đầu nói: “ có chứ, lần gần đây nhất là quân đội Noxus đã tấn công tộc chúng tôi, mặc dù quân đội Noxus chỉ là đi hù dọa thôi nhưng bên tộc chúng tôi cũng đã tổn thất không nhỏ, nhưng từ khi Leona cô ấy được thừa hưởng sức mạnh từ thần mặt trời cho nên sự an toàn của bộ tộc lúc này là rất cao.”

John gật đầu hấn đã từng nghe Diana kể về chuyện này của Leona hấn thật sự rất muốn gặp cô ấy ngay lúc này.

“đến rồi, đây là khu tập luyện của các chiến binh trong tộc chúng tôi.”- Pantheon dẫn John đến một khu đất, ở đây có rất nhiều chiến binh của bộ tộc Rakkor đang tập luyện, những bài tập khắc nghiệt, đầy nguy hiểm như, lăn qua một tấm ván toàn là đinh sắc nhọn, hay tập luyện đứng trên những đám than cháy nóng đỏ hừng hực, hay những bài tập chịu đựng sát thương như lấy cây gỗ đánh vào người.v.v...

Pantheon cười nói: “ cậu thấy sao? những hình thức luyện tập thế này cậu đã từng tập luyện qua chưa?”

John lắc đầu nói: “ những chiến binh ở bộ tộc anh thật tuyệt vời, tôi không thể sánh bằng được.”

Pantheon cười nói: “ được rồi để tôi dẫn cậu đến một số nơi nữa.”

“Ầm”- Đột nhiên lúc này một tiếng nổ vang lên, John và Pantheon cùng tất cả mọi người giật mình nhìn về nơi vừa phát ra tiếng nổ, Pantheon vội nói: “ lều tộc trưởng có chuyện gì rồi, mau đến đó.”

Pantheon dẫn theo một đám quân cầm theo vũ khí nhanh chóng chạy đến, John cũng chạy theo sau.

“Lập tức tiêu diệt tên phản đồ dị giáo cho ta...”

39. Q.2 - Chương 18: Phản Đồ Dị Giáo

Ở tại nơi vừa gây ra tiếng nổ đó, Diana từ bên trong lều của tộc trưởng bay ra bên ngoài, khuôn mặt của cô đầy lạnh lùng cùng sự tức giận, kế tiếp đó là năm lão già lập tức theo sau. Năm lão già trong đó bao gồm bốn lão ông và một lão bà, người nào cũng trông khoảng chừng 70-80 tuổi, thế nhưng họ lại không hề có chút gì gọi là già yếu của người cao tuổi cả.

Lão già đứng đầu, có vóc người hơi ốm, lão chỉ tay vào Diana nói: “ đồ phản bội, người dám phản bội lại bộ tộc chúng ta mà đi thừa hưởng sức mạnh của thứ khác, tội này của ngươi tuyệt đối không thể dung tha, năm người trưởng lão chúng ta sẽ ra tay để loại trừ đồ dị giáo như ngươi.”

“phì”- Diana tức giận, cô xỉ vả vào những gì lão già ốm cao cao kia nói: “ lão già, lão từng nói với ta không có sức mạnh nào khác ngoài sức mạnh của mặt trời là độc tôn, bây giờ tôi tìm ra sức mạnh mới, lão bảo tôi là dị giáo sao? lão già rồi nên đầu óc có chút ngu em hay sao?”

“câm mồm!”- Lão bà tức giận quát: “ ngươi thân là một thành viên trong hội Solari chúng ta vậy mà lại đi tôn thờ sức mạnh khác ngoài sức mạnh của mặt trời vậy xem xem ngươi có phải phản bội hay không?”

“phản bội?”- Diana khinh thường nói: “ thế này mà gọi là phản bội sao? tôi đã chứng minh ấy người thấy ngoài sức mạnh của mặt trời mà hằng ngày mấy người thờ phụng vẫn còn đó sức mạnh của mặt trăng, vẫn có người thờ phụng nó đấy thôi, không giống như những gì mấy người suốt ngày nói mặt trời là độc tôn, là vĩnh hằng.”

“con khốn!”- Những vị trưởng lão nghe Diana nói như thế cũng đầy tức giận, họ không thèm nghĩ bây giờ mình là trưởng lão gì mà giữ thể diện cả cứ văng những từ ngữ không hay ho gì ra.

Lão già cao cao ốm ốm kia tức giận hét lên: “ năm người bọn ta hôm nay sẽ chính thức thanh lý môn hộ đồ phản bội dị giáo như ngươi, tất cả giết chết nó.”

Năm lão già đồng loạt xông đến, sức mạnh phép thuật của họ đồng loạt xuất ra, những luồng ma pháp đầy sức mạnh có cảm tưởng như có thể phá tan cả một ngọn núi lớn. Diana khinh thường sức mạnh kia, hơn lúc nào hết, hiện tại cô đang cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng đang tuôn chảy trong cơ thể.

Thanh gương trên tay cô đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa, gương quét lên, một luồng sức mạnh kinh khủng từ bên trong đó bắn ra bay theo hình lưỡi liềm, nhắm vào năm lão già kia.

“ầm” một tiếng cả năm lão bị vụ nổ làm cho bay tứ tung, Diana hét lên một tiếng, đột nhiên ba quả cầu ánh sáng trông rất giống với mặt trăng xuất hiện quanh trên người của cô chặn lại đòn công kích phối hợp từ trước đó của năm lão già.

Năm trưởng lão bị đánh như vậy không hề tỏ ra chút sợ hãi mà càng tỏ ra đầy tức giận, cả năm lão bắt đầu bay vào sử dụng phép thuật của mình liên tục tấn công Diana.

Pantheon, John cùng mọi người đều nhanh chóng có mặt họ đều chứng kiến tất cả mọi việc, Pantheon kinh ngạc nói: “ thế này là sao? tại sao cô ấy lại đi tôn thờ sức mạnh của mặt trăng kia chứ.”

John rất lo lắng cho Diana, mặc dù hiện tại cô đang một chấp năm nhưng không hề tỏ ra yếu thế hơn nhưng đây là hội Solari có thể cô ấy sẽ không thể cầm cự được lâu.

“có chuyện gì xảy ra vậy?”- Một giọng nói của người phụ nữ vang lên, Pantheon nhận ra ngay người đó là lập tức nói: “ là Diana cô ấy đi tôn thờ và được thừa hưởng sức mạnh khác, cho nên các trưởng lão cho rằng cô ấy là dị giáo và nhất định muốn ra tay tiêu diệt.”

John nhận ra ngay cô gái kia là ai, đó là Leona cô trong trang phục màu vàng chói lóa, cùng với cây kiếm huyền thoại của chiến binh năm xưa, chiếc khiên mặt trời cùng dây chuyền Iron Solari trên cổ chứng minh cho thân phận hiện tại của mình.

Leona nhìn thấy Diana đang bị năm vị trưởng lão bao vây tấn công, cô cũng rất lo lắng nói: “ sao cô ấy có thể làm điều đại dột như vậy được chứ.”

“ầm”

Diana quét thanh gươm lưỡi liềm đầy uy lực của mình lên lập tức chấn bay cả năm lão già lùi lại, cả năm lão đều bị thương không nhẹ, miệng thổ huyết, Diana cũng thế, một mình cô chống lại năm lão già với sức mạnh vượt trội thế kia, mặc dù có sức mạnh từ mặt trăng cực kì lợi hại nhưng cũng không thể tránh khỏi bị thương.

Lão già cao cao ồm ồm hét lên: “ pantheon, Leona ta ra lệnh cho hai người lập tức tiêu diệt đồ dị giáo này ngay tức khắc.”

Pantheon cùng Leona nhìn nhau sau đó chạy lại cạnh mấy lão già kia nói: “ các vị trưởng lão, cô ấy cũng là người trong tộc chúng ta, xin hãy cho cô ấy một cơ hội.”

Lão già cao cao ồm ồm kia đứng dậy nói: “ nể tình nó cũng là người của hội Solari và cũng là bạn từ nhỏ với người cùng Leona nếu nó chấp nhận từ bỏ sức mạnh kia thì bọn ta sẽ cho nó một cơ hội sống nhưng không thể ở lại tộc được.”

Pantheon và Leona nghe vậy cũng thấy rất vui vội quay lại khuyên Diana, Pantheon nói: “ Diana cô nghe rồi đấy, mau từ bỏ sức mạnh ấy đi, như vậy cô sẽ được sống, chỉ là bị đuổi khỏi tộc mà thôi, chúng ta vẫn là bạn bè, đừng làm khó chúng tôi.”

Diana hừ lạnh nói: “ Pantheon và Leona hai người từ nhỏ lớn lên cùng với tôi chắc hiểu rõ tính cách cũng như khát vọng của tôi mà, đây chính là thứ sức mạnh mà tôi hằng ao ước, sao lại có thể từ bỏ nó được.”

“ngươi nghe rõ rồi chứ Pantheon!”- Bà già trong năm vị trưởng lão kia bước đến nói: “ nó đã phản bội Hội Solari chúng ta,phản bội lòng tin của chúng ta nó phải bị tiêu diệt, đây là mệnh lệnh của tộc trưởng cũng là mệnh lệnh mà năm vị trưởng lão của chúng ta.”

Leona lên tiếng: “ nhưng cô ấy...”

“không cần nói gì cả!”- Lão già ồm ồm cao cao kia tiến lên một bước đưa tay nói: “ lập tức tiêu diệt phản đồ này ngay cho ta.”

Lệnh được ban ra không ai dám trái, ngay lập tức có hơn mấy chục chiến binh của bộ tộc Rakkor cầm vũ khí xông vào tấn công Diana, trước đó cô đã bị thương nên lần này chiến đấu với những chiến binh mạnh mẽ nhất của tộc cô khó lòng chiếm thế thượng phong.

Bịch

Diana bị một mũi giáo cắt qua phần hông, máu bắn ra xối xả. Một người chiến binh khác lao đến , tay cầm giáo hùng hổ tấn công cô, ngay lúc này đây một bóng người từ phía sau lao nhanh như một mũi tên, song cước đập thẳng vào mặt của người chiến binh kia khiến hắn ta ngã lăn ra đất như một cái bao cát vậy.

John đứng chắn trước mặt Diana hần lo lắng nói: “ vết thương của cô sao rồi? máu chảy nhiều quá.”

Diana khuôn mặt dần dần trắng bệch, giọng nói yếu đi : “ không sao đâu, tôi còn cầm cự được, John đừng nhúng tay vào chuyện này, tôi không muốn anh bị liên lụy bởi việc làm của tôi.”

John không đáp Diana bởi lẽ câu nói kế tiếp hành động kế tiếp đã trả lời cho tất cả: “ ngày hôm nay, kẻ nào muốn làm hại Diana hãy bước qua xác của ta.”

“thằng ngông cuồng kia là ai vậy? Mau lập tức giết hần rồi cả con dì giáo kia.”- Một lão già khác trong năm vị trưởng lão tức giận quát, một đám chiến binh với vợ bắp cuộn cuộn lập tức xông vào, John khuôn mặt đột nhiên trở nên lãnh khốc, mặt dù hần không thể sử dụng sức mạnh phép thuật nhưng không vì thế mà sức mạnh cơ bắp rồi khả năng chiến đấu của hần bị yếu đi. John lao vào giữa những tên chiến binh kia. Chân trái đá trúng một tên rồi nương theo lực phản xoay người đá thêm một tên khác.

“Cú đã nặng như núi thái sơn, cú đấm mạnh như sức hủy diệt của sóng thần.”- Tạm thời có thể bình luận về sức chiến đấu của John với những chiến binh tộc Rakkor kia là như thế.

Pantheon thấy thế, anh ta cũng rất khó khăn trong quyết định của mình cả hai đều là những người anh ta quen biết, dù John mới chỉ gặp mặt cách đây chưa đến một giờ nhưng chừng đó cũng quá đủ để anh ta nhận ra tính cách của John.

Một lão già mập mạp trong số năm vị trưởng lão kia, thấy John đánh những chiến binh dũng mãnh của tộc thì máu nóng như trào lên tận não, lão hùng hổ lao vào, một đợt phép thuật dao động trong không khí, miệng lão niệm chú ngữ rất nhanh, sau đó từ trong không khí vô số các binh khí đủ loại như búa, rìu, kiếm đao xuất hiện.

Vũ khí do phép thuật tạo nên có sức sát thương không kém gì với vũ khí bình thường, một đợt mưa vũ khí nhắm vào John mà lao đến.

John nhìn cơn mưa vũ khí kia có chút lo lắng, sức mạnh phép thuật của hần nay đã không còn thì làm sao chống lại đây. John liếc thấy bên cạnh có một chiếc khiên của những chiến binh Rakkor bị hần hạ gục trước đó, lẩn qua tránh đi hai mũi kiếm đang lao đến, John cầm chiếc Khiên chặn cơn mưa vũ khí kia lại.

Keng..keng..keng

Tiếng kim loại vang lên thanh thúy. “John”- Đột nhiên âm thanh của Diana vang lên John xoay người lại thì thấy cô đã ả gục trên mặt đất, hần hốt hoảng chạy lại bên cạnh cô. Liên tục gọi “ Diana Diana” nhưng cô vẫn không tỉnh lại.

“đây là cơ hội tốt mau giết chết thằng kia cùng con bé dì giáo mau.”

John đưa ánh mắt thù hận nhìn năm tên trưởng lão hần nghiêng rặng sau đó công Diana đứng trên lưng, John từ trên tay ném ra một quả boom khói sau đó biến mất ngay tức khắc. (cái này giống Ninja nè)

‘khốn kiếp! mau tìm ra hai đứa nó cho ta, phải bắt sống về đây hành hình trước tượng của thần mặt trời.”

.....

Tại ngôi đền mặt trăng, sau khi đưa Diana trốn được ra khỏi bộ tộc Rakkor và đám người của hội Solari, hần ngay lập tức đưa cô quay trở lại đây, bởi lẽ nơi này chính là nơi an toàn nhất hiện tại.

John đặt Diana nằm ở giữa ngôi đền, khuôn mặt của cô lúc này trắng như một người đã chết, hơi thở bắt đầu yếu đi. Đôi mắt yếu ớt mở ra,Diana cố gắng cười với hần: “ có phải tôi sắp chết rồi không?”

“không! cô sẽ không chết đâu”- John cố gắng an ủi Diana, hần nhìn những vết thương trên người cô, ngoài việc bị nội thương ra còn bị mất máu rất nhiều nữa, có lẽ việc mất máu quá nhiều đã khiến cô ra nông nổi thế này.

Hiện tại máu vẫn đang chảy cần phải băng vết thương kia lại ngay lập tức,thế nhưng nếu muốn làm điều đó phải cởi chiếc áo giáp cùng áo của cô ấy ra....

Diana cười nói: “ anh muốn làm gì thì làm đi đừng ngại.”

John hít sâu một hơi: “ Diana sau này cô muốn xử lý tôi thế nào cũng được, nhưng hiện tại tôi cần phải cứu cô.”

John lập tức tháo bỏ chiếc áo giáp trên người Diana xuống, để lộ chiếc áo vải bộ ngực cao vút bên trong. Hắn cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, hít một hơi thật sâu.

John phát hiện Diana lại bất tỉnh, đôi tay hắn run lên từng đợt, cái việc này trước đây đã làm đầu, không run mới lạ. Trán hắn đỏ rất rất nhiều mồ hôi.

Trong ngôi đền mặt trăng, cô nam quả nữ, biết tìm đâu ra người trợ giúp, muốn băng bó vết thương đang chảy máu kia cần phải cởi toàn bộ áo bên ngoài của Diana mà việc này trước đây John chưa từng làm nên không tránh khỏi đôi chút khó khăn.

Đôi tay run run mở từng thắt nút, John loay hoay một lúc mới cởi được chiếc áo bên ngoài của cô, một thứ tuyệt vời nhất của thiếu nữ lộ ra ngay trước mắt hắn, John cố gắng áp chế mọi luồng suy nghĩ. John không quan tâm nếu cứ để mất máu quá nhiều tính mạng của Diana sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Hắn xé một mảnh vải trên áo của mình sau đó bịt mắt của mình lại, hắn vận dụng đến giác quan thứ 6 cực kì đặc biệt của mình để băng bó vết thương trên người Diana, làn da mượt mà trơn lán truyền vào tay của John khiến hắn không biết bao nhiêu lần phải hít hơi để áp chế cảm xúc, dù gì thì cũng nói hắn là đàn ông, có đàn ông nào nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp như Diana ở ngay trước mắt mà không ghiền cơ chứ.

John bắt đầu băng bó mọi vết thương trên bụng, của cô, sau đó nhanh chóng mang lại áo.

Mọi chuyện kết thúc John cởi mảnh vải bịt mắt của mình ra, những vết băng bó tuy nhìn không đẹp cho lắm nhưng cũng đã chặn máu chảy ra trên người của Diana.

Hắn thở dài một hơi, sau đó nhìn Diana, hiện tại cô vẫn như thế, đôi môi bắt đầu xanh lại.

John hốt hoảng sờ vào trán của Diana, trán cô đang rất nóng, Diana mở đôi mắt của mình lên, cô cảm thấy vết thương trên người của mình đã được hắn băng bó, cô có hơi chút ngượng nhìn hắn cười giọng nói yếu ớt : “ là anh băng bó sao? Trông nó thật xấu.”

John cúi thấp người đôi mắt hắn đỏ lên nhìn Diana nói: “ đừng tỏ ra như vậy? cô phải sống, cô phải sống để mà trách tôi nữa chứ... đừng chết.”

Diana lắc đầu nói: “ không kịp nữa rồi...mất máu quá nhiều cộng với bị thương đã khiến tôi đến giới hạn của mình...trước lúc chết có thể quen biết anh khiến tôi rất vui...hi vọng kiếp sau sẽ gặp được gặp lại anh.”

“không! cô không thể chết, ơn cứu mạng của cô tôi còn chưa báo mà.”

“John trước lúc chết, tôi có thể nhờ anh một chuyện được không?”

“được được...cô mau nói đi.”

“tôi cảm thấy lạnh quá...anh ôm tôi được chứ? Tôi thấy rất lạnh.”- Giọng nói của Diana bắt đầu run lên, nước mắt lăn dài trên hai má. John cũng thế hắn thật sự không muốn nhìn Diana phải chết trước mặt mình, hắn ôm chặt Diana vào lòng.”

Diana nhắm mắt lại đôi môi mỉm cười, cô nói: “ ầm ầm, trong lòng ngực anh thật ấm John. Bây giờ tôi có thể đi được rồi.”

John đột nhiên quyết tâm, trong tâm hắn bây giờ là quyết bằng mọi giá cứu lấy Diana. John cầm lấy thanh gươm của cô tự cắt vào động mạch trên tay của mình, sau đó cắt vào mạch trên tay của Diana, hắn muốn truyền máu của mình vào cho cô ấy, bù đắp số máu đã mất đi.

Khuôn mặt John bắt đầu trắng bệch. Hắn lấy miếng vải bịt mắt lúc nãy, dùng răng của mình cột chặt tay hai người, sử dụng chút thủ thuật mà hắn biết lúc ở học viện Ninja, máu trong người của John bắt đầu thông qua vết cắt trên tay Diana mà chảy vào người cô.

Hắn ôm chặt lấy Diana nói: “ cô không được chết, tôi không cho cô chết.”

40. Q.2 - Chương 19: Rời Khỏi Vách Ngăn Vĩ Đại

Cứ như vậy máu trong người của John cứ chảy vào người của Diana, nhường như vì máu của hắn có hòa trộn cùng với đá mặt trăng lúc trước cho nên ngay khi chảy vào người của Diana, những vết thương trên người của cô nhanh chóng lành lại.

Sắc mặt của Diana cũng bắt đầu hồng hào trở lại, hơi thở không còn suy nhược như lúc trước.

John nhìn thấy sự thay đổi của cô hắn nở nụ cười sau đó nả gục lên người Diana.

Một đêm nhanh chóng trôi qua, một ngày mới bắt đầu, Diana cứ tưởng mình đã chết cô mở mắt lại nhìn mọi thứ xung quanh, cô cảm thấy có ai đó đang nằm trên người của mình, cô ngồi dậy phát hiện John khuôn mặt trắng bệch, cô hốt hoảng phát hiện cánh tay hai người bị cột chặt, như hiểu ra điều gì, Diana đột nhiên ôm chặt lấy hắn mà hét lên: “tại sao?...tại sao anh lại phải làm điều này chứ?”

Diana vừa khóc vừa ôm chặt lấy John cô ngằm nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, rồi cô đột ngột nhận ra hắn vẫn còn thở, sức mạnh màu tím kì bí bên trong cơ thể của John đã giữ lại mạng sống của hắn, tuy nhiên việc này Diana không hề biết, cô đặt hắn nằm lên sàn sau đó chạy thật nhanh ra bên ngoài, hái rất nhiều thảo dược vào, cô lập tức nhai toàn bộ số thảo dược kia rồi dùng môi của mình đưa vào miệng của hắn.

Những thứ thảo dược kia đều là loại thảo dược đặc biệt giúp hồi phục sinh lực. Đôi mắt John dần dần mở ra hắn nhìn thấy Diana khuôn mặt xinh đẹp đầy lo lắng ình, hắn cười nói: “ làm gì mà lo lắng vậy? mạng tôi cao lắm, không chết được đâu?”

Diana đột nhiên khóc òa lên, cô ôm chặt lấy hắn nói: “ anh thật ngốc...thật sự quá ngốc tại sao lại làm một việc nguy hiểm đến như thế chứ.”

John dùng cánh tay trái của mình vỗ nhẹ vào lưng Diana nói: “ đừng khóc, chẳng qua tôi không muốn thấy cô chết mà thôi...cô còn rất trẻ mà...lại xinh đẹp nên không thể chết được.”

Diana vẫn cứ tiếp tục ôm chặt lấy hắn nói: “ anh nói dối...anh nói dối...tôi không cho phép anh làm như vậy một lần nữa...anh không được phép, tôi không muốn mất anh...”

John mỉm cười cảm động hắn ôm chặt lấy Diana....ngay lúc này đây, không một lời nói nào có thể diễn tả được cảm xúc hiện tại của hai người. Từ giờ phút này trở nên vô nghĩa. Chỉ có yên tĩnh yên tĩnh và yên tĩnh.

Diana đột nhiên hôn lên đôi môi của hắn, đây là nụ hôn xuất phát từ chính trái tim của cô, trái tim lạnh lùng băng giá nay đã có chủ, John đáp lại nụ hôn ấy, hai người bắt đầu đắm chìm đắm chìm....(cái đoạn này nóng quá nên không đề cập nhiều.)

.....

Ba ngày trôi qua, bên ngoài ngôi đền mặt trăng những chiến binh của tộc Rakkor vẫn ngày đêm truy tìm tung tích hai người, những lão già kia tin rằng, Diana đang bị thương nên không thể nào rời khỏi vách ngăn vĩ đại này được.

Ở bên trong ngôi đền, Diana bây giờ không khác gì một người vợ vậy, cô chăm sóc cho hắn cực kì chu đáo, John hiểu và cảm nhận được tình cảm của cô nên cũng không muốn dấu diếm điều gì, trong ba ngày này hắn đã nói hết mọi chuyện trong quá khứ của mình cho Diana nghe.

Ban đầu cô có chút không chấp nhận được nhưng dần dần Diana tin vào tình của cảm hắn, cô tin rằng hắn không lừa gạt mình không phản bội tình yêu mà mình dành cho hắn.

Bên ngoài đang bao trùm một màn đêm huyền ảo, trăng đêm nay rất tròn và kì lạ thứ ánh sáng phát ra từ nó rất khác so với những ngày thường.

Bên trong ngôi đền mặt trăng.

Diana cầm một chén cháo gà rừng nói: “ John anh mau ăn đi, ăn đi cho khỏe.”

John cầm lấy chén cháo húp từ từ, hiện tại hẳn chỉ có một cánh tay nên không tài nào làm gì khác ngoài việc cầm rồi húp, tuy có chút không giống như trước kia.

John đột nhiên hỏi: “ Diana hiện tại bên ngoài thế nào rồi?”

Diana đáp: “ bên ngoài vẫn như vậy, các chiến binh trong tộc Rakkor vẫn ngày đêm đi kiểm tra, John anh có dự định gì chưa?”

John gật đầu nói: “ chúng ta sẽ rời khỏi đây đi, sẽ không trở lại nơi này nữa.”

Diana cũng nghĩ như vậy gật đầu nói: “ đêm nay là đêm trăng tròn của tháng, sau khi ăn tối xong chúng ta sẽ rời khỏi đây, chỉ cần được ở cạnh anh thì Diana cảm thấy mãn nguyện rồi.”

John ôm Diana vào lòng. Đột nhiên lúc này biểu tượng mặt trăng trong ngôi đền đột nhiên sáng lên. John và Diana vô cùng kinh ngạc họ đứng bật dậy chăm chú theo dõi, đột nhiên từ biểu tượng mặt trăng kia bắn ra một dải ánh sáng kì ảo ra trước mặt họ. Một bóng thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc bạc không khác gì Diana xuất hiện. Cô ấy mỉm cười nhìn hai người sau đó nói với Diana: “ xin chào người được chọn, cô tên là Diana đúng chứ?”

Diana kinh ngạc gật đầu sau đó cô gái kia nói tiếp: “ ta xin tự giới thiệu ta là chiến binh của Mặt trăng chính ta là người đã trao cho cô sức mạnh tối thượng của mặt trăng.”

“là cô sao?”- Diana kinh ngạc.

Cô gái kia gật đầu nói: “ ta và cái lão già đã sáng tạo nên hội Solari vốn là kẻ thù của nhau, lão cho rằng sức mạnh của mặt trời là tối thượng, còn ta cho rằng sức mạnh của mặt trăng mới là tối thượng, cho nên hai trăm năm trước chúng ta đã có một trận đại chiến bất phân thắng bại, lão lập ra hội Solari để những người sau này cũng đi theo con đường của mình là tôn thờ mặt trời, còn ta ta lập ra một tộc riêng ình để tôn thờ sức mạnh của mặt trăng. Thế nhưng nào ngờ đâu, lão ta vì tính cách độc đoán của mình trong một đêm đã đánh lén giết hại tộc nhân của ta, khiến họ dần dần chết đi trong tuyệt vọng. Những bức tượng đang kia chính là những chiến binh đã dũng cảm chiến đấu để bảo vệ tộc nhân của mình.”

Cô gái kia chỉ vào những bức tượng bên trong đền.

Diana kinh ngạc, đây đều là những điều mà cô đã đọc được trong một cuốn sách cổ của bộ tộc, cô hỏi: “ nếu vậy sao bây giờ cô mới xuất hiện?”

Cô gái kia nói: “ ta hiện tại cũng chỉ là một linh hồn luôn ở tại ngôi đền này để bảo vệ nó mà thôi, Diana à, cô là người được ta lựa chọn, chỉ có những thiếu nữ có lòng tin vào mặt trăng mới có thể cầm được thanh gươm ánh sáng ấy thôi, đêm nay là đêm trăng tròn, cũng là ngày ta chết, cứ ngày này mỗi năm ta lại xuất hiện và chờ người kế vị sức mạnh của mình.”

John kinh ngạc nói: “ nếu vậy cô muốn truyền lại sức mạnh của bản thân mình cho cô ấy.”

Cô gái kia gật đầu nói: “ đúng là như thế, Diana cô muốn tiếp nhận toàn bộ sức mạnh của ta chứ? Nếu cô đồng ý ta sẽ truyền lại ngay bây giờ, tuy nhiên cô cần có thời gian để tập luyện thuần thục nó, và không nơi nào tốt bằng nơi này cả, tôi biết hai người có ý định rời đi nên...”

John hiểu những gì cô gái ấy nói hẳn mặc dù có chút tiếc nuối nhưng vì Diana hẳn quay lại nói với cô: “ Diana hãy chấp nhận đi.”

Diana xoay người về phía hẳn nói: “ nhưng nếu như vậy, Diana sẽ không được đi cùng với anh...điều này.”

John tiến lại gần cô, hẳn ôm chặt lấy Diana nói: “ đừng nói như thế, hãy cố gắng tu luyện cho thật mạnh mẽ để chứng minh với mấy lão già kia rằng sức mạnh mà em nắm giữ mới thật sự mạnh nhất.”

Cô gái kia gật đầu nói: “ cậu ấy nói rất đúng, cô hãy nghe cậu ấy tiếp nhận sức mạnh này của tôi, đó cũng là tâm nguyện duy nhất mà tôi muốn thực hiện.”

Diana nghe lời John chấp nhận ở lại để cô gái kia truyền thụ lại sức mạnh tối thượng của mình.

Cô gái kia vui mừng mỉm cười sau đó nhìn John nói: “ trong người cậu đang chảy dòng máu của mặt trăng, điều này thật sự làm tôi vô cùng kinh ngạc, thế nhưng hiện tại tôi chỉ là một linh hồn nên sẽ không thể giúp

được gì cho cậu cả, tôi biết bên ngoài có rất nhiều người đang truy lùng cậu và Diana cho nên tôi có thể sử dụng sức mạnh của mình đưa cậu rời khỏi vách ngăn vĩ đại này.”

Diana vui mừng nói: “ có thật cô có thể đưa anh ấy rời khỏi đây chứ?”

“thật!”- cô gái kia gật đầu, Diana vô cùng vui mừng, nếu John an toàn rời khỏi đây thì Diana sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

Cô gái kia nói tiếp: “ không còn sớm nữa, cậu nên đi thôi.”

Cô gái lập tức phất tay, một thứ ánh sáng thánh khiết bắn thẳng vào người John đưa hắn rời khỏi ngôi đền.

John được đưa đến nơi gọi là Mogron Pass, đây là con đường bậc thang duy nhất rời khỏi Vách ngăn vĩ đại, John đứng yên tại đó nhìn về phía xa, hắn thầm chúc cho Diana nhanh chóng học được sức mạnh tối thượng của mặt trăng. Hắn cũng có quyết tâm cho bản thân mình: nhanh chóng đến học viện ma pháp tìm cách gia nhập đó và luyện cho tinh thần lực của bản thân đạt đến cảnh giới cao nhất lúc đó hắn có thể sử dụng lại sức mạnh của bản.

“quả nhiên đúng như tôi đoán.”- Một giọng nói vang lên.

John kinh ngạc thấy phía trước mặt của mình, một chiến binh tay phải cầm giáo, tai trái cầm khiên đang đứng đó, John thốt lên: “ pantheon?”

Pantheon tiến lại gần hắn nói: “ Diana ở đâu? Sao không đi cùng với cậu?”

John đáp: “ cô ấy đang ở một nơi an toàn, anh đừng hòng làm hại cô ấy.”

Pantheon lắc đầu nói: “ đừng hiểu lầm, mặc dù cô ấy đi theo còn đường khác với chúng tôi nhưng dù sao chúng tôi vẫn lớn lên cùng nhau, tôi chỉ lo lắng cho vết thương của cô ấy mà thôi.”

John ở một tiếng sau đó đáp: “ cô ấy hiện tại đã khỏe rồi, nhưng sao anh biết tôi đến đây?”

Pantheon lắc đầu nói: “ là Leona cô ấy rất thông minh, nhiều ngày các chiến binh trong tộc không tìm ra hai người nên cô ấy đoán ra có thể hai người đã trốn chạy đến tận đây.”

“ra vậy”- John kinh ngạc.

Pantheon tiến lại gần John nói: “ cậu nói cho tôi biết, mối quan hệ của hai người là thế nào được chứ?”

John không chút dẩu diếm hắn nói thẳng: “ cô ấy tương lai sẽ là vợ của tôi.”

“vậy xin cậu hãy bảo vệ cô ấy thật tốt, mấy lão già trong tộc rất tức giận chuyện cô ấy tôn thờ sức mạnh của mặt trăng.”- Pantheon vỗ vào vai của John.

John gật đầu nói: “ anh yên tâm, hiện tại cô ấy đang được an toàn.”

“được rồi, cậu đi đi,mặc dù chúng ta quen biết chưa lâu nhưng đều là chiến binh với nhau nên tôi rất hiểu rõ, cậu là một người rất đáng tin cậy.”- Pantheon nói.

John hỏi: “ anh không bắt tôi sao?”

Pantheon lắc đầu: “ cả tôi và cả Leona, không ai muốn bắt hoặc làm hại một trong hai người cả, được rồi tôi đi đây.”

Pantheon đột nhiên hét lớn một tiếng sau đó anh lao lên thẳng bầu trời như một mũi tên, rồi biến mất tại đó. (Ulti Pantheon)

John thở dài nói: “ Xem ra trong tộc Rakkor vẫn còn rất nhiều người tốt, chẳng đường sắp đến e rằng sẽ có nhiều chông gai đây. Diana hãy cố gắng tu luyện, sẽ có một ngày tôi sẽ quay lại nơi này đón cô.”

41. Q.3 - Chương 1: Hiểu Thành Dâm Tặc

Thế giới Huyền Thoại (tạm thời đặt cái tên như vậy !) cảnh đẹp vô số, lên cao có mây mờ ẩn hiện, ôm ấp ngọn núi trong lòng, phía dưới lại có thạch lâm với vô số quái thạch đẹp đẽ, xa xa lại có cả thác nước nữa.

“ta đã lạc vào thế giới này đã gần một năm...rồi mọi chuyện sẽ đi về đâu? Có ai biết được?”

Nổi xồn xang trước vẻ đẹp thiên nhiên dần dần dịu xuống, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, cảm thấy tâm hồn rộng mở. Một con lạch nhỏ xanh xanh uốn lượn quanh co dọc theo dãy núi tuôn chảy, từ lúc John leo lên cao đến giờ, hắn cảm thấy thân thể nóng vô cùng, liền nhảy ùm vào dòng nước mát, rồi thả mình trôi xuống theo dòng nước tận hưởng cái cảm giác khoái lạc chốn thiên nhiên.

Chẳng biết trôi theo dòng nước được bao lâu, hắn cảm giác được dòng nước đã chảy chậm lại, rồi ngừng chảy. Hắn mở bừng mắt, dòng sông vẫn tiếp tục uốn lượn chảy về nơi xa, nhưng hắn thì đã bị sóng đẩy vào một đầm nhỏ ven sông.

Đột nhiên nước trong đầm bắn tung tóe, một bức họa tuyệt mỹ theo đó hiện ra trước mắt John. Một cô gái nhô lên khỏi mặt nước, mái tóc dài vàng óng xòa xuống đôi vai thon thả, khuôn mặt còn đọng lại vài giọt nước hệt như những viên ngọc, thật là xinh đẹp tuyệt trần, thanh tú thoát tục. cô rất trẻ, chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, đôi mắt trong sáng, hàng mi cong, sống mũi dọc dừa, cái miệng chúm chím cũng, hệt như tiên nữ hạ phàm.

Đưa mắt xuống thấp hơn John suýt chảy máu mũi. Ngay sát mặt nước, đôi gò bồng đảo kiêu hãnh vừa nhô lên, lấp loáng sáng, khơi dậy dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

Cùng lúc ấy, cô gái cũng nhìn thấy John, cặp mắt to sáng lộ vẻ kinh hoàng cùng cực. Cô liền la toáng: “Ồi, người đâu... Dâm tặc...”

John kinh hãi, không ngờ sự việc ngớ ngẩn này lại xảy ra với mình. Tội danh dâm dật phóng dăng, đã mang thì thực khó mà rửa sạch được. Trong lúc luống cuống hắn nhảy chồm tới, kéo cô gái vào lòng, bịt miệng cô lại. Tầm thân mềm mại mịn màng trong tay khiến máu hắn rần rật..

Đột nhiên cô gái phát ra một luồng đại lực suýt hất tung hắn đi, cùng lúc tầm thân tuyệt mỹ bay vút lên khỏi mặt nước, đáp xuống bờ đầm. Cô mau chóng mặc lại quần áo.

Khi dòng lực đổ sang, John biết ngay sự việc không ổn rồi. Cô bé trông xinh xắn thanh khiết mà thực tế lại là một Pháp sư cao cường. Hắn cảm thấy phép thuật của cô gái này ỉnh hơn mình rất nhiều. Nếu không phải vì hắn trôi được đến đây một cách im ắng thế thì đời nào chạm được vào người cô ta.

Nghe động, mười mấy người từ khu rừng gần đấy lao đến nhanh như chớp. Không trung láy động, một dải sáng loáng bay ra khỏi rừng, tạo thành một lồng bình phong màu lam chắn kín cô gái. Đám người nọ cũng đã tới nơi, lập tức đứng quây lưng để chắn quanh cô ta.

John lúc này kiến thức không kém vừa nhìn thấy ánh sáng phóng ra đã biết ngay là phép thuật của một vị pháp sư, đồng thời cũng nhận ra mười mấy người kia đều là cao thủ võ học. Hắn cảm thấy thật đau đầu, tình thế này càng chứng tỏ cô gái kia tuyệt không phải là người thường, nếu không phải tiểu thư quyền quý thì cũng là cô chiêu nhà giàu, hắn đã dây vào hạng người không nên dây.

“bắt lấy hắn ta”-Cô gái kia tức giận ra lệnh.

Ngay lập tức hơn chục cao thủ đang đứng bảo vệ xung quanh cô ấy lao đến bao vây John. Hắn lập tức nói: “ Tiểu thư xinh đẹp... xin đừng làm vậy, chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Nhường như cô gái kia không hề để ý những gì hắn vừa nói, những cao thủ đang bao vây hắn lập tức xông vào, người nào người nấy sức mạnh võ nghệ cao cường, John mặc dù cũng không tệ nhưng một lần đối đầu với nhiều kẻ như thế cũng khiến hắn gặp khó khăn.

“ầm”

Một cao thủ trong số đó biết sử dụng phép thuật, một cánh tay khổng lồ được tạo từ đất đầm mạnh lên người hắn. John ngã lún ra đất thì ngay lập tức những người cao thủ kia tiến lại khổng chế, tay chân của hắn.

Cô gái kia tức giận tiến lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn đột nhiên cô phát hiện hắn mất đi một cánh tay thì sắc mặt có chút dịu lại đôi chút. Thế nhưng cô gái người hầu bên cạnh tức giận nói: “ tiểu thư...tên này đã dám có những hành động vô lễ với người chi bằng giết hắn đi.”

Cô gái kia đột nhiên nói: “ ta thấy hắn mất đi một cánh tay...tội nghiệp quá.”

“tiểu thư à, cô đừng có thương người như thế chứ? Hắn là một tên dân tộc, nhất định đã hại không biết bao nhiêu cô gái khác rồi.”- Con bé người hầu kia bắt đầu thêm dầu vào lửa.

Cô gái xinh đẹp có mái tóc vàng được gọi là tiểu thư , chùng đó cũng đủ biết thân phận của cô ta thế nào rồi. Cô ấy nói: “ theo người thì ta nên làm thế nào đây?”

Cô gái người hầu kia đáp: “ hắn nhìn thấy thân thể ngọc ngà của cô thì chộc đui con mắt hắn, đề phòng sau này hắn nói bậy bạ cắt luôn lưỡi của hắn. Hắn là một tên dân tộc nhất định hại rất nhiều cô gái nhà lành khác nên thiến hắn đi.” (má !người hầu mà chém gió vãi chương, ác kinh vãi.)

Cô gái xinh đẹp có mái tóc vàng khó khăn nói: “ như vậy có ác lắm không?”

“không ác đâu, tiểu thư cứ để cho tôi lo.”- Nói xong cô gái người hầu kia tiến lại cạnh John, cô tức giận đá hắn một cái vào bụng. Hiện tại hắn đang bị những cao thủ kia khống chế, không tài nào động đậy gì được, muốn đá lại cũng không thể.

Hắn nhìn cô gái xinh đẹp kia nói: “ đó là hiểu lầm mà thôi...lúc đó tôi đang trôi theo dòng nước tình cờ gặp cô ở trong này..thực sự là hiểu lầm mà.”

“người còn ở đó giáo biện hay sao?”- Cô gái xinh đẹp tóc vàng kia không khỏi tức giận nói như thế.

John lập tức đáp: “ tiểu thư xinh đẹp à...lúc đó vì quá hoảng sợ, ta cứ lo cô sẽ la toáng lên cho nên....nên mới ôm cô.”

“im ngay”- Cô gái người hầu cạnh đó lại tung cho hắn một cước nói: “ người dám lăng nhục tiểu thư của chúng ta...tuyệt đối không tha...người đầu...mau cắt thứ đó của hắn đi.”

Cô gái tóc vàng ném cái nhìn đáng sợ về phía John đang nằm vật dưới đất, nói: “Hừm, thật không ngờ người dám phỉ báng, sỉ nhục bổn tiểu thư, phải cho người ném mùi đau khổ mới được.”

“người đầu.....thiến”- Cô gái người hầu hô lớn.

John nghe như sét đánh ngang tai, hắn hầu như muốn ngất đi.

Cô gái tóc vàng, chạy lại bên cạnh hắn, khuôn mặt vừa rồi còn ngăn cản chuyện này đột nhiên thay đổi 180 độ, trở nên hí hửng như sắp được xem cái gì đó cực kì thú vị.

John cảm thấy toàn thân run lên, hắn muốn giãy giụa, nhưng không nhúc nhích nổi, muốn hét gào, nhưng không thành tiếng. Chỉ trong tích tắc, mồ hôi đã ướt đầm cả tấm áo. “Thân ta tựa cá nằm trên thớt, gặp phải ác ma này coi như xong đời rồi. Trời già khốn khiếp muốn ta thành thái giám ư? Ta @#\$\$%^&*()...” John thậm chí rửa hàng tràng dài.

Một tên thị vệ rút trường kiếm, cố ý hươ hươ trước mặt John để dọa, làm cho hắn sợ đến nổi nhắm tịt hai mắt lại. Mũi kiếm lạnh tê dí sát vào da khiến John nổi hết cả gai ốc. Người thị vệ cười ác độc, từ từ nhích kiếm xuống phía hạ thể John, sự kéo dài thời gian tra tấn đó khiến hắn khổ sở vô cùng, người như bong bóng xì hơi, thân thể cứ giật lên từng chập.

“khoan”-Ngay khi tên thị vệ đó đưa cao tay định chém mạnh, thì cô gái tóc vàng kia đột nhiên ngăn lại, cô người hầu bên cạnh kì lạ hỏi: “ tiểu thư? Có chuyện gì vậy?”

Cô gái tóc vàng kia đột nhiên nói: “ ta nghe anh trai nói người đàn ông chỉ có duy nhất thứ đó mà thôi, nếu cắt đi ta thấy hắn tội nghiệp quá.”

“tiểu thư à, người thật nhân từ, bọn thuộc hạ vô cùng kính phục.”- Cô gái tóc vàng nhìn hắn sau đó lại nhìn xuống hạ thân của hắn, nhất thời cô đỏ mặt nói: “ người tên gì?”

John lập tức đáp: “ John...cô có thể gọi ta như thế.”

“John?”- Cô gái tóc vàng nhìn sang cô người hầu bên cạnh hỏi: “ cái tên này hình như nghe quen quen đúng không?”

Cô hầu gái kia đáp: “đấy là tên của vị anh hùng trong truyền thuyết đã đưa người Ionia đến hòa bình, đánh bại quân đội Noxus đấy ạ, nhưng tiểu nữ thấy người đàn ông này không giống với vị anh hùng trong truyền thuyết đâu, người cùng tên xưa nay rất nhiều mà.”

Cô gái tóc vàng gật đầu nói: “ người nói đúng à, ta nghe anh trai kể lại vị anh hùng ấy rất đẹp trai, võ nghệ và phép thuật cao siêu, đầu óc thông minh sắc sảo, không giống với người này, hắn còn bị mất một cánh tay nữa.”

John nghe họ nói thế hắn cũng không hiểu là hai người họ đang nói về ai, nếu hắn biết hai người họ đang nói về hắn chắc hắn kinh ngạc đến mức chết luôn rồi.

Một tên thủ hạ đang khổng chế John xoay người hỏi: “ Tiểu thư? Tên này giải quyết sao đây? Có thiên hắn hay không?”

Cô gái nhìn chằm chằm John nói: “ tội chết của người có thể tha, nhưng không thể để người sống mà đi đây đó nói bậy bạ được, từ ngày hôm nay người sẽ là người hầu của ta.”

“ầm”- như một tiếng sấm nổ lên trong đầu hắn, làm người hầu ột cô gái mới 16-17t gì đó sao? Có nằm mơ hắn cũng không mơ được như vậy.

Cô gái người hầu thấy John ngơ ngác nhìn tiểu thư của mình tức giận nói: “ này, tiểu thư của bọn ta có lòng tốt tha cho người còn không mau cảm tạ cô ấy mau.”

Cô gái tóc vàng đứng dậy cười cười vài cái tà bí nói: “ từ sau này người sẽ là người hầu của ta, à, người cũng đừng mơ thoát được ta nhé, những cận vệ xung quanh ta người nào cũng là cao thủ trong cao thủ cả đấy.”

John bị vài tên thị vệ bắt đứng lên, rồi cúi cảm ơn tiểu thư của họ, sau đó những người kia thả John ra. Bây giờ chân tay thoái mái hắn muốn làm gì mà chả được tuy nhiên ngay khi hắn mới vừa định dờ bước chạy đi thì ngay tức khắc, năm tên hộ vệ đã đứng chặn trước mặt, John cười cười nói: “ cùng lắm thì đi theo mấy người chứ có gì đâu?”

Cô gái tóc vàng kia tiến lại cạnh hắn, hai ngón tay để hình cây kéo đưa qua đưa lại trước mặt hắn nói: “ nếu người có ý định bỏ trốn ta sẽ cho người thiên người ngay tức khắc.”

“ực”- John rút một ngụm nước bọt, hắn thực sự không hiểu cô gái trước mặt mình là thiên thần hay ác quỷ nữa đây, sao có ấy lại nhần tâm đến vậy.

“được rồi mau lên đường thôi”

John bị cô gái tóc vàng kia bắt mang theo một đồng hành lý, cũng may mà hắn có sức mạnh vượt trội so với con người cho nên mới cảm thấy không có quá khó khăn lắm nhưng cũng không tránh khỏi vài lời rủa thầm trong đầu.

Cô gái tóc vàng xinh đẹp kia dẫn đầu đoàn của mình đi theo con đường mòn xuyên qua một cánh rừng, John đi bên cạnh một tên thủ hạ của cô, dáng người hắn cao to, ít nhất là cao hơn hắn một cái đầu, hắn hỏi: “ này...tiểu thư của mấy người là ai vậy?”

Tên thủ hạ đó liền đáp: “ cô ấy là Luxanna, là tiểu thư của dòng tộc danh giá nhất Demacia Crownguards.”

“Luxanna? Có phải cô gái đã lên vào buổi họp tối cao của Noxus và biết được kế hoạch tấn công Ionia không?”- John liền hỏi.

“phải chính là cô ấy! cô ấy rất tài giỏi vậy nên những người thuộc hạ như bọn ta rất kính trọng cô ấy, người phải cảm thấy hãnh diện khi được làm người hầu của cô ấy.”- Tên thủ hạ ấy nói trong tự hào.

“hãnh diện cái con khỉ!”- John thầm mắng như vậy trong đầu nhưng không dám nói ra, bây giờ hắn vô cùng oán hận cái cô gái mang tên Lux ấy, ai ngờ rằng một nam nhân như hắn lại bị cô cho làm người hầu kia chứ.

Đột nhiên, ở còn đường mòn trong rừng cạnh đó xuất hiện một đám người, dẫn đầu là một tên công tử mặc đồ xa hoa lộng lẫy, khuôn mặt có chút gì đó hiện lên nét nham hiểm.

Lux nhìn thấy hấn và thủ hạ của hấn ta, khuôn mặt chợt có chút biến sắc, cô nói: “ Thế giới này thật nhỏ bé quá,không nghĩ lại gặp một tên như ngươi ở đây.”

42. Q.3 - Chương 2: Kịch Chiến

Tên thiếu gia kia cũng nhìn thấy Lux hấn cười ha hả nói: “ không ngờ nha, không ngờ lại gặp tiểu thư nổi tiếng của dòng tộc Crownguards ở nơi rừng hoang nước độc này.”

Lux nhếch môi khinh thường nói: “ phải ha...không biết thiếu gia đi đâu tại nơi hoang vắng thế này?”

Tên thiếu gia kia cười đáp: “ bọn thiếu gia tất nhiên là có chuyện rồi, Luxanna tiểu thư thật sự tốt nhé, quan tâm cho ta như vậy.”

“quan tâm cái con khỉ”- Lux nghĩ như vậy trong đầu nhưng ngoài miệng cô cười đáp: “ nếu vậy không dám cản đường thiếu gia đi, ta xin nhường lại.”

Tên thiếu gia kia cười ha hả nói: “ Nếu đã có duyên gặp mặt chi bằng đêm nay hai đoàn chúng ta sẽ cùng ăn tối với nhau, cô thấy sao tiểu thư Luxanna?”

Lux che miệng cười nói: “ không nghĩ ra thiếu gia Vagan lại có suy nghĩ hay như vậy, cũng được thôi, trời hôm nay cũng sắp tối rồi.”

Hai đoàn do Lux và tên thiếu gia Vagan kia nhanh chóng dựng trại chuẩn bị thức ăn buổi tối. Điều dễ dàng nhận ra chính là ánh mắt và thái độ của họ đối với nhau không phải bình thường, giống như là kẻ thù vậy? ăn tối chung? Liệu có âm mưu gì không? Trong đầu hai người kia đang nghĩ cái gì thì cũng chính họ mới biết.

Buổi tối hôm đó, mọi chuyện xảy ra vô cùng êm thấm, không có gì kì lạ diễn ra cả, những hộ vệ của Lux và của tên thiếu gia Vagan kia rất biết điều, họ không gây gổ gì với nhau, nhưng ai biết được đây mới chỉ là tiền đề cho vài chuyện thú vị trước mắt.

Nhưng trước khi đến chuyện đó, thì người bây giờ khổ nhất là John, hấn với thân phận người hầu của Lux bị cô sai dọn dẹp cả đồng thức ăn mà họ bỏ lại, nói chung làm đủ thứ, John lúc này bụng đầy hận ý, hấn thực sự muốn ăn tươi nuốt sống Lux mà, trước đây hấn luôn nghe nói về cô ấy nào là một tiểu thư xinh đẹp hiền lành lại tài giỏi ai ngờ gặp rồi mới biết. “ chưa gặp chưa biết Luxanna gặp rồi mới biết dùng gấp sướng hơn.” (Chế thôi nhé)

John nhiều lần muốn trốn khỏi đây nhưng không thể nào, lúc trước vài tên thủ hạ của cô canh giữ xung quanh đã khó trốn lần này lại thêm thủ hạ của tên thiếu gia Vagan gì đó nữa, cơ hội trốn thoát của hấn gần như bằng không, cho dù sức mạnh thể chất, hay được tu luyện các kĩ thuật lẩn trốn của Ninja đi nữa thì với hàng đồng cao thủ đứng xung quanh thế này khó lòng mà chạy.

Gần khuya, John vẫn đang cặm cùi ngồi bên cạnh một gốc cây, có lẽ lúc này đây, chính là lúc hấn đang tận hưởng cái cảm giác sung sướng nhất, John đánh mắt nhìn xung quanh, hấn đột nhiên phát hiện có chút kì lạ, lều của Lux và Vagan đều đang sáng, ở trong đó có rất nhiều người, không biết là đang bàn bạc điều gì.

Giữa đêm tối tĩnh lặng, khu rừng ẩn tàng một bầu không khí chết chóc, bên trong chiếc lều của tên thiếu gia Vagan, hấn cùng những thủ hạ thân tín của mình đang thì thầm điều gì đó. Chỉ nghe loáng thoáng như :

“ Nên động thủ càng sớm càng tốt”

“khi cô ấy thành người của ngài”

“không cần lo lắng, cứ cẩn thận bí mật sai thủ hạ bao vây lều của bọn họ lại, ta tin chắc con nhóc kia cũng đang lên âm mưu như chúng ta, chúng ta tuyệt đối phải đi trước cô ta một bước. Heh heh, đêm nay ta sẽ

để bọn chúng khẩn trương lo lắng, rạng sáng mai chúng ta sẽ tấn công khi bọn chúng mất cảnh giác và mệt mỏi nhất.”

“các người mau đi chuẩn bị đi, giết sạch tất cả, chỉ để lại cô ấy thôi heh heh.”

Cũng tại lúc đó tại căn lều của Lux, một cuộc bàn luận kín cũng đang diễn ra. Lux nói: “ Các người chắc hẳn ai cũng biết tên Vagan là người thế nào rồi mà đúng không? Hẳn ý mình là thiếu gia trong một gia đình thương nhân có quan hệ với triều đình Demacia mà tỏ ra hống hách, hẳn với ta vốn có hiềm khích từ lâu, nhiều khả năng sẽ có một trận chiến sống còn vào ngày mai, các người có đồng lòng tiêu diệt tên hỗn đản ấy không?”

“đồng lòng”

“chúng tôi nguyện hi sinh để bảo vệ tiểu thư.”

.....

John ở bên ngoài thánh giá thuộc hàng siêu cấp của hắn đều nghe hết mọi bàn luận của hai người, hắn thăm thán phục khả năng của Lux, chỉ cần vài lời nói là có thể kích thích ý chí chiến đấu của những thủ hạ bên mình, đồng thời hắn cũng thầm cười trong bụng, sáng sớm mai sẽ có kịch hay để hắn xem, đến lúc đó có thể là cơ hội để hắn trốn thoát.

Một tên thị vệ bước ra khỏi lều tiến đến cạnh John nói: “ bắt đầu từ giờ phút này, người sẽ luôn ở bên cạnh tiểu thư để bảo vệ cô ấy, nếu người có ý định chạy trốn, đừng trách chúng ta không bẻ tay giò của người.”

Tên đó nói xong liền bỏ đi, không thèm để ý đến cái mặt ngơ ngác của hắn.

John chống cằm suy nghĩ kế hoạch chạy trốn của mình: “ đợi lúc bọn chúng hỗn loạn ta sẽ chạy trốn sao?, cái này không ổn lắm, cái tên vừa rồi bảo mình phải ở bên cạnh Lux để bảo vệ cô ta, nếu như mình bỏ chạy nhất định hẳn ta là kẻ đầu tiên phát hiện ra...hay ta bắt Lux giao cho tên thiếu gia kia sau đó là an toàn rồi đi...không được, cái mặt thẳng thiếu gia kia gian lắm, hẳn nhất định không để yên ĩnh rồi đi đâu.”

Tia nắng đầu tiên dần xuất hiện nơi đằng đông, John biết rằng giờ phút sinh tử sắp bắt đầu. (với bọn thủ hạ thôi, thẳng này sống dai lắm)

John như lệnh, chạy đến đứng bên cạnh Lux, mà đúng hơn là đứng sau lưng cô, bởi vì hai con người hầu đã dành mất vị trí đứng bên cạnh rồi. Lux đánh cái nhìn kì lạ nhìn hắn sau đó nói: “ người sợ chết không?”

John nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia không hiểu sao hắn lại gét cực kì hắn lắc đầu bên ngoài nhưng trong bụng lại nói: “ chết ai mà không sợ.”

Đúng lúc này, hai mươi bóng người đang từ từ thu hẹp vòng vây từ bên ngoài tiến vào. Áp lực trên vai của đám thị vệ Lux gần như được cởi bỏ, cái cảm giác chờ đợi nó còn nặng gấp mấy lần cái cảm giác được đánh nhau rồi chết. Dù cho sống hay chết bọn chúng cũng đều mãn nguyện vì đã dùng hết sức lực của bản thân để bảo vệ cho Lux.

Đêm yên tĩnh ấy vừa mới qua thì sát khí đã bùng lên mãnh liệt, hai mươi người thủ hạ của tên thiếu gia Vagan ấy lao vào tấn công như vũ bão, tên nào tên nấy khí thế như hổ báo.

Ngay lập tức đám thị vệ của Lux đáp trả bằng loạn tiễn, những mũi tên trên tay những tên thủ hạ ấy bắn liên tục về phía hai mươi tên kia. Thế nhưng thủ hạ của tên thiếu gia Vagan quả nhiên không phải tầm thường, kiếm trên tay vung lên như gió chặn toàn bộ tên.

“con mẹ nó, chuẩn bị cũng cẩn thận gớm”- Tên thiếu gia Vagan tức giận nói.

“còn chưa hết đâu! Xông lên cho ta”- Lux hô lớn.

Hai đám thị vệ nhanh chóng lao đến giáp lá cà, tiếng kim loại vang lên leng keng không dứt. Hai con người hầu bên cạnh Lux cũng lao vào, ai ngờ được hai người họ lại là cao thủ kia chứ, thế như vũ bão, quyền cước tung ra liên tục đầy sức mạnh. John nhìn con bé người hầu trước đó chuyên nói xấu hắn và cũng là người bày ra cái trò thiện hảo với ánh mắt kinh ngạc đến tròn tròn.

Một tên thủ hạ của Vagan thiếu gia nhanh chóng tiếp cận Lux, John lập tức lao đến hấn giả vờ như đánh vào quyền rồi để cho hấn đánh ình nả lên đất, hấn bắt đầu trò giả chết để đợi cho hai bên lưỡng bại câu thương, lúc đó hấn có thể dễ dàng chạy thoát rồi.

Lux thấy John bị đánh bại chỉ trong vài chiêu thì tức giận vô cùng, cô giậm chân tức giận rủa: “ đồ vô dụng...bất bổ tiểu thư phải ra tay à.”

Lux lấy từ sau lưng mình ra một cây quyền trượng, một luồng phép thuật ánh sáng bắt ra từ cây trượng nhắm thẳng vào tên thủ hạ của tên Vagan đang lao đến. Ngay lập tức hấn ta đã lả ra bất tỉnh nhân sự. John nằm dưới đất, một con mắt mở ra để xem xét mọi chuyện thấy được sức mạnh phép thuật của Lux John hoàn toàn kinh ngạc.

Tên Vagan thiếu gia kia cũng không phải hạng bình thường, hấn cũng có phép thuật, lao vào tấn công bọn thủ hạ của Lux, miệng hấn niệm một tràng chú ngữ, một băng chùy nhanh chóng hiện ra giữa không trung, băng chùy hóa thành một dải sáng đâm xuyên qua hai tên thủ hạ của Lux.

John nằm im bất động, chờ cơ hội để chạy trốn.

Hai bên đều có thương vong, đám người của Lux lãnh hết vết thương này đến vết thương khác nhưng vẫn kiên trì chiến đấu, chống trả quyết liệt.

Đột nhiên Lux lao đến, pháp trượng trong tay cô vung lên liên hồi, mỗi lần vung lên như có kẻ sẽ nả xuống vậy.

John cũng rất ngạc nhiên, tình hình trước mắt cho thấy bên phía của Lux đang gặp rất nhiều bất lợi hấn cứ nghĩ cô sẽ bỏ trốn đi, nhưng ngược lại cô lại xông vào tấn công quyết liệt hơn.

Tên thiếu gia Vagan kia cũng đâu có kém hấn giết vài tên thủ hạ của Lux sau đó lao vào đối mặt với cô, phép thuật đối đầu kịch liệt, những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên.

Lux bị tên Vagan đá một cước vào bụng, cô nả lả ra mặt đất, những thủ hạ của cô và của Vagan hiện tại là chết sạch. Chiến trường lúc này chỉ còn có Lux Vagan và John đang giả chết (thực chất là nằm xem kịch)

Lux tức giận nhanh chóng đứng dậy, cô hét lên một tiếng, chiếc quyền trượng của cô trôi lơ lửng trước mặt, phép thuật nhanh chóng hội tụ lại một chỗ, cô hét lên: “ Cầu vòng tối thượng.”

Tên Vagan sắc mặt kinh hãi, hấn lập tức vận dụng sức mạnh phép thuật của mình tạo thành một lớp màng bảo vệ.

“ầm...”

Tiếng nổ kinh thiên, sức mạnh của nó như quét tan mọi thứ cản đường, một mảng rừng lớn đã bị cô phá hủy. “Cách”- Đột nhiên một cái cồng kì lạ bay lại rồi gắn vào tay của cô, Lux đột nhiên cảm thấy mình trở nên vô cùng yếu đuối, cô ả gục lên mặt đất kinh hãi nói: “ rất cuộc cái này là thứ gì? Tại sao sức mạnh phép thuật trong người của ta lại gần như không còn thế này?”

“đấy là vòng tay khóa phép”- Tên Vagan từ trong đám khói mù đi ra, cả người hấn rách nát, thương tích không nhẹ, hấn cười một cách đầy đáng sợ nhìn Lux nói: “ thứ đó là một vũ khí mới được tạo ra nhằm đối phó với những pháp sư như cô đấy, bây giờ cô không còn sức mạnh để xem cô chống lại ta như thế nào?”

Lux kinh hãi nhìn vào Vagan, cô nghiêng răng nói: “ nếu ngươi có làm gì ta nhất định anh trai ta rồi những người trong Demacia nhất định không tha cho ngươi đâu.”

“thật vậy sao?”- Vagan tiến lại cạnh Lux bàn tay bẩn thỉu của hấn sờ sờ trên gương mặt của cô nói: “ nếu bây giờ ngay tại đây ta sẽ cùng cô tận hưởng cảm giác khoái lạc sau đó đem cô đến một nơi nào đó cất giữ, cứ như vậy mỗi lần ta cảm thấy buồn chán lại đến tìm cô để vui vẻ, thử hỏi có ai biết được chứ, đúng không?”

Lux nghe hấn nói vậy đột nhiên một cảm giác sợ hãi dâng tràn, cô run lên nói: “ ngươi định làm gì ta? Ngươi đừng đụng đến ta...không được làm ô uế thân thể này.”

“ta cứ thích thế đấy được chứ?”- Tên Vagan kia đưa mặt hấn sát lại gần Lux hít một hơi rồi cười âm thầm nói: “ ta thực sự rất muốn ở cạnh cô, Luxanna tiểu thư à, ta yêu cô mất rồi.”

Lux lấy đầu của mình đánh thật mạnh vào đầu của hắn sau đó đứng dậy chạy đi, nhưng chạy vài bước lại cảm thấy mệt mỏi rồi ngã xuống, Vagan cười khoái chí xoa xoa đầu tiên lại nói: “ lúc này cô sử dụng kỹ năng mạnh nhất của mình để đánh ta bây giờ ta và cô đều bị thương nặng cả, cô lại bị ta khóa sức mạnh phép thuật hiện tại muốn chạy cũng khó, thôi thì hầu ta đi...”

“phì”- Lux phun nước bọt vào người Vagan khinh thường mắng chửi: “ cái đồ đầu abcdxyz.....”

Tên Vagan bị Lux mắng chửi thậm tệ thế nhưng hắn lại không tỏ ra chút gì gọi là tức giận hắn cười ha hả nói: “ nhìn cô kia, càng chửi càng xinh đẹp, chửi tiếp đi...ở đây ngoài ta và cô ra không còn ai cả...heh..heh..”

“thực ra là còn đây”

43. Q.3 - Chương 3: Cô Sẽ Là Người Hầu Của Ta

John đột nhiên đứng dậy, hắn cầm cây kiếm rơi bên cạnh quơ quơ cười nói: “ vốn dĩ ta định nằm đây xem kịch vui nhưng khi nghe người nói sẽ làm chuyện bậy bạ với cô ấy, ta đột nhiên nổi máu anh hùng muốn được ra tay cứu đây a.”

“người...người chưa chết?”- Cả hai người giật mình nhìn John thốt lên.

“ha...ha...”- John cười ha hả nói: “ tất nhiên là không chết rồi, mạng ta cao lắm, không ai lấy được đâu.”

Tên Vagan thiếu gia biết hắn là người của Lux nên có chút kinh hoảng, hiện tại cả hai người đều bị thương rất nặng không thể sử dụng phép thuật hay đánh đấm gì, có thể nói John mà ra tay thì 100% lấy mạng người đó, hắn vội nói: “ vị anh hùng này, nếu người chấp nhận đi theo ta, ta hứa sẽ cho người thật nhiều vàng bạc châu báu, thậm chí những cô gái xinh đẹp nhất ta cũng cho người, người thấy thế nào?”

John làm bộ xoa xoa cằm nói: “ đề nghị của người cũng không tệ.”

Lux nghe vậy cũng không chịu thua nên nói: “ người là người của ta mà nhớ chứ? Người không thể theo hắn được.”

“quỷ cái, ta nói ta là người của cô khi nào hả?”- John nghe Lux nhắc đến cái chuyện xấu hổ đó hắn tức điên lên mắng cho cô một câu. Tên Vagan thấy hắn gọi Lux là quỷ cái thì cười toe toét nói: “ hay lắm....người chửi hay lắm...nếu người đồng ý là người của ta nhất định ta sẽ không bạc đãi người.”

“im đi, con mẹ nó”- John lại tiếp tục tức nói: “ ai bảo ta sẽ đồng ý là người của người chứ?”

Lux nghe vậy cũng yên tâm vội nói: “ hay chi bằng người giúp ta giết chết tên này, nhất định từ nay về sau ta sẽ không làm khó người nữa, được chứ?”

John ồ lên xoa cằm tỏ dáng suy nghĩ, tên Vagan kia vô cùng lo sợ nếu John mà đồng ý với điều kiện kia thì hắn chết chắc, bởi vậy hắn nói: “ nếu người đồng ý để ta đi, ta sẽ giao cô ta lại cho người, muốn làm gì cô ả cũng mặc người, thấy sao hả.”

“ồ..ta thích cái này nhé.”- John cười heh heh gật đầu.

Lux sợ hãi, cô nghĩ đến cái chuyện khi gặp hắn ở trong hồ, biết đâu được hắn cũng là một tên dã tâm thì sao, Lux nhìn hắn, đôi mắt cô đột nhiên đỏ lên nói: “ người không được đối xử với ta như vậy? anh ta sẽ không tha ấy người đâu.”

John tức giận quát: “ mặc kệ thằng anh của cô, mấy hôm nay ta bị cô hành hạ muốn tức điên rồi đây,bây giờ nhất định phải trả lại cho cô gấp trăm lần.”

Nói rồi John giả vờ bước lại gần, hắn làm ra khuôn mặt vừa dè vừa ác độc, mục đích đơn giản cũng chỉ là hù Lux mà thôi. Lux kinh hãi cô đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền nói: “ người...người muốn khôi phục lại cánh tay của mình chứ? Ta biết rất nhiều vị giáo sư tài giỏi ở học viện ma pháp, bọn họ có thể sử dụng sức mạnh phép thuật để hồi phục lại cánh tay của người.”

Câu nói ấy thực sự khiến hắn động tâm, đôi chân mày nhíu lại hắn nói: “ điều này là thật?”

Lux thấy hắn thực sự để tâm đến điều mình nói liền gật đầu: “ ở học viện ma pháp có rất nhiều người tài giỏi nhất định họ có thể khôi phục lại cánh tay cho ngươi. Chỉ cần ngươi giết chết hắn ta ta sẽ dẫn ngươi đi.”

John liếc nhìn Vagan hắn cười hề hề vài tiếng nói: “ thật tiếc những điều cô ta nói quá mức hấp dẫn với ta rồi.”

Vagan biết mình đã hết đường thoát hắn quỳ xuống lạy John cầu xin tha mạng, John tiến lại đá hắn một cái sau đó kiểm trên tay vung lên như gió. Chiếc quần trên người hắn bị John cắt đứt thành nhiều khúc tụt trên mặt đất, hắn lạnh lùng nói: “ còn không mau cút đi, xưa nay ta ghét nhất hạng người ăn hiếp phụ nữ.”

Vagan lòng đầy căm hận nhưng không thể làm gì hắn lập tức bỏ chạy mất tích vào rừng. Lux tức giận nói: “ sao ngươi không giết hắn ta, còn làm sao để mở khóa vãi vòng này nữa, người để hắn chạy mất rồi?”

“cốc”- John quay sang cốc vào đầu của Lux một phát thật đau nói: “ giết người không phải là thói quen của ta,với lại bây giờ cô không có sức mạnh phép thuật trong người không phải càng dễ cho ta quản lý hơn sao. Cô mau dẫn ta đến học viện mau, cô đã hứa rồi đấy.

“đau quá..”- Lux ôm đầu chủ miệng lên liếc hắn với ánh mắt đầy tức giận nói: “ không phải ngươi vừa nãy nói rất ghét kẻ nào ăn hiếp phụ nữ sao? Ngươi vừa ăn hiếp ta.”

John cười khà khà đáp: “ ta ghét kẻ nào ăn hiếp phụ nữ chứ có nói ta ghét chính ta đâu, đừng nhiều lời đi thôi.”

“không đi!”- Lux đột nhiên ngồi yên không đi với hắn, John nhướng mày nói: “ có thực là không đi không?”

Lux không thèm nhìn mặt hắn ngó sang một bên chủ miệng nói dứt khoát: “ không đi”, cô làm vậy đơn giản là vì cô nghĩ rằng chỉ có cô mới có thể dẫn đường cho hắn đến học viện ma pháp và giúp hắn hồi phục cánh tay kia nên cô mới tỏ ra thái độ như vậy, nhưng John cũng đâu phải hạng tôm tép gì hắn cười khà khà nói: “ được thôi, nghe đồn trong khu rừng này đêm đến thường có rất nhiều ma nhá, con nào con nấy miệng đầy mùi hôi thối, răng nhọn hoắc, khuôn mặt gớm ghiếc, bọn chúng thích nhất ăn thịt phụ nữ, à mà hình như cô không còn phép thuật nữa đúng không, cứ ở lại đây nếu thích.”

John làm bộ cất bước rời đi, Lux dù sao cũng là con gái cô nghe hắn hù mấy câu lập tức sợ hãi chạy theo nói: “ đừng để ta ở lại, cùng lắm đi với ngươi là được chứ gì.”

John cười ha hả nói: “ như vậy là ngoan đấy, từ nay về sau cô làm người hầu cho ta đi. Ta sẽ đối đãi cô thật tốt.”

“mơ đi”- Lux tức giận đánh vào người hắn một cái rồi nhanh chóng chạy trước. John lập tức đuổi theo hắn sợ cô ta sẽ chạy thoát mất, như vậy cơ hội hồi phục cánh tay của mình sẽ không còn.

Bây giờ vai trò chủ tớ đã bị đổi 180 độ.

Tiếp tục câu chuyện của John, hiện tại hai người đang nhắm hướng bắc mà di chuyển, theo như Lux nói học viện ma pháp của cô nằm bên trong một tòa thành cổ “không tên”, vì sao nó không có tên ư, đơn giản vì nó quá cổ, tòa thành được xây dựng lúc nào không ai biết, ngay đến cái tên của nó cũng không ai nhớ hay thậm chí là không một quyển sách nào ghi lại, chỉ tò mò biết được nó có từ thời cổ ngữ mà thôi.

Tòa thành “không tên” này nằm ở một vị trí vô cùng đặc biệt, nó không chịu sự quản lý của bất cứ một quốc gia hay một thành phố nào, đó là một tòa thành tự trị, mặc dù vậy nhưng không có một quốc gia nào hay thành phố nào dám đưa quân đánh chiếm nơi đó cả, kể cả Noxus đây tham vọng cũng không làm điều đó, vì sao? Vì ở đó là nơi tụ tập của hàng ngàn cao thủ, đặc biệt hơn có học viện ma pháp đỉnh đỉnh đại danh.

Lúc này đây, Lux ngồi dựa vào một gốc cây để tránh nắng, suốt đường đi cô liên tục bị John “hành hạ”, sau khi ngồi xuống cô lập tức phun ra một tràng chữ: “đồ dâm tặc.... đồ bại hoại....ác nhân.....xyz....abc....”

Hắn lau đi mồ hôi trên trán nói: “ cô nương à, nhìn cô nương xinh đẹp thật đấy, thật không ngờ cô dễ sợ quá.”

Lux làm mặt lạnh với hắn.

Để đề phòng việc trong lúc hấn nhất thời sơ ý để cho Lux chạy trốn, hấn kiểm soát một đoạn dây leo sau đó cột chân của Lux lại rồi kẹp ngang hông mang đi. Lux lần đầu tiên bị người ta đối xử thế này, trong lòng cô đầy oán hận, một đường kim tiểu thư sinh ra trong một dòng tộc chiến binh nổi tiếng nhất Demacia nay lại bị một tên thanh niên kẹp ngang hông mà đem đi, ai mà thấy chắc có chết vì bất ngờ mất thôi.

Lux tức giận quát: “tên bại hoại đáng chết, nếu người không mau bỏ ta xuống, ta...ta sẽ cắn lưỡi tự tử.”

John cũng tỏ ra mình không một chút nhún nhường: “cứ việc, nếu cô chết đi ta sẽ đem cô cho thú rừng ăn, đem theo một cái xác chết không có nghĩa gì.”

“người....người.....cái tên xấu xa người, dám đối xử với ta như vậy người có biết ta là ai không hả ta là tiểu thư của dòng họ Crownguards nếu người làm hại ta nhất định anh ta Garen và cả anh Javan anh ấy sẽ không tha cho người.....”- nói đến đây khuôn mặt Lux đỏ bừng, cảm tưởng giống như núi lửa sắp phun trào ra vậy. John liền tiểu ý nói: “cô tưởng như vậy là ghê lắm hả, nhớ khi trước ta một mình xông pha chiến trường, giúp Ionia đánh bại Noxus lập nhiều chiến công...”

Lux nghe hấn nói đến đó thì lập tức nổi điên hơn: “người câm đi! Người nghĩ người chính là vị anh hùng trong truyền thuyết đó sao? Nằm mơ đi, người dù có tu thêm một trăm...một ngàn kiếp cũng không bằng một móng chân của vị anh hùng đó, hấn là thần tượng của bọn ta đây từ nay về sau cấm người nói bậy.”

“ế”- John nghe cô ấy nói vậy kinh ngạc trong lòng, không nghĩ ra danh tiếng của hấn lại lớn đến thế.

“Mà sao cô nói cô muốn tự tử mà, tự tử đi.”

“Ác tặc....người còn khuyến khích ta tự sát sao, ta sẽ đòi đòi hận người, đòi đòi bám theo người, không cho người một ngày bình yên.”

“oa....được một vị tuyệt sắc đại đại mỹ nhân như cô bám theo cả đời thật là có phúc cho ta quá.”

John dùng lực kẹp lấy cái “hồng mĩ miều” của Lux: “ta sẽ biến cô thành thị nữ cho ta, sao? Đồng ý chứ, được trở thành thị nữ cho ta là có phúc lắm đấy.”

Lux bị John dùng lực quá mạnh hét lên: “ác tặc, người bỏ ta ra mau, đau chết đi được.”

Không khí nóng nực vô tận mặt trời thiêu đốt như muốn nóng chảy cả đại địa lá cây rũ xuống như không còn chút nước nào, chỉ có con ve sầu là húng chí ca hát, kêu o o không ngừng.

Một thân phép thuật bị cái vòng quái ác kia khóa lại, Lux không thể nào chống chọi lại cái nắng nóng như lửa đốt kia, mồ hôi từng giọt từng giọt trên má hồng xinh xắn chảy xuống.

Lúc này hai người đã rời khỏi khu rừng, đến cạnh một gốc cây ven đường hấn thả Lux xuống.

“cô nên nhớ, hiện tại ta là đao thớt, còn cô là cá thịt, nếu cô còn ăn nói bậy bạ, đừng trách ta không “cắt” ra đấy.”- John bắt đầu chơi chiêu hù dọa.

Lux nghe vậy vô cùng tức giận, điên cuồng lao đến cắn vào bắp tay của hấn. John nhanh chóng lấy hai lòng bàn tay kẹp chặt hai má của cô nằng lại rồi xoa xoa nói: “còn hung dữ nữa đừng trách ta không thương hoa tiếc liễu nhé.”

Lux tức giận nhưng không thể làm gì đành ôm mỗi thù này đợi cơ hội sau sẽ trả. Cô giận dữ xoay đầu về một bên, không thèm ngoái đến cái mặt đáng ghét đó nữa, miệng thì cứ lẩm bẩm nguyên rửa hấn.

John thả người xuống bãi cỏ mịn màng, mắt khép lại một cách thỏa mãn. Đột nhiên một con thỏ từ đâu chạy đến, ung dung như chỗ không người. Lux thấy vậy liền muốn bắt làm thành món thịt thỏ ăn bữa trưa, tuy nhiên John lại ngăn chặn: “thả con thỏ ấy đi.”

Lux ngơ ngác chằm chọc hấn: “ô hóa ra người cũng tốt lắm đó nhỉ, không dám làm hại một con thỏ.”

John tiểu ý đáp: “có một con thỏ thì làm sao đủ no buổi trưa được, đằng kia có một con nai kia.”

Lux xoay lưng thì mới phát hiện, cô ta như hiểu cái gì đó nói: “người xem ra cũng chắc tốt lành gì, thật phí công ta khen tặng.”

“ta cần cô khen lắm sao?”- John cười ha hả lao đi và nhanh chóng bắt lấy con nai, một buổi trưa với món thịt nai nướng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Độ một giờ sau, buổi trưa kết thúc, John nằm trên bãi cỏ đôi mắt nhắm lại, Lux ngồi cạnh đó ngắt lấy những đóa hoa dại xé chúng ra làm nhiều mảnh như đang phát tiết sự tức giận của bản thân. Lux kia cẩn thận quan sát, thấy John không chút động tĩnh, cô nàng nhẹ nhàng đứng dậy rút cây dao đã lén giấu từ trước cắt đi sợi dây cột ở chân, hướng ra xa bỏ đi.

Chính lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên: “nếu cô bước thêm bước nữa ta cho cô làm bạn với rừng xanh và thú vật đấy.”

Lux quay đầu lại thì thấy John đứng ngay sau lưng cô, tay vuốt vuốt cằm, tỏ dáng nguy hiểm. Cô nàng giật mình hoảng sợ ngã ra mặt đất rồi mắng chửi: “ác tặc, dâm tặc, hỗn tặc.....một loạt các từ chửi bới được cô gãi tung ra, sau đó cô ta hùng hổ lao đến đánh đấm tới tấp vào người John, tuy nhiên không cái nào trúng cả.”

John cười heh heh chọc ghẹo nói: “sao vậy? trông cô tức giận thật là xinh đẹp nha, làm người hầu của ta thực sự rất xứng đáng.”

“Ngươi, ngươi nghĩ ngươi xứng đáng được ta hầu hạ sao? đồ dâm tặc.”

“ta không phải dâm tặc mặc dù ta có chút háo sắc thật, ha ha ha...”

Nói rồi John giả vờ dùng ánh mắt háo sắc nhìn vào dung nhan xinh đẹp như tiên của Lux, khiến cô nàng một phen đỏ mặt, không dám nhìn hắt.

44. Q.3 - Chương 4: Thị Trấn Ma

Lux xoay đầu đi chỗ khác nhưng miệng thì không dừng nói xấu: “ác tặc, ta nguyện rửa ngươi, khi chết sẽ xuống mười chín tầng địa ngục...”

John châm chọc cô ta: “tầng thứ mười chín chắc do cô mở ra hả khi nào có thời gian ta sẽ đến thăm, muốn ta đem tặng quà gì? đầu lâu, xương cốt hay tro cốt?”

“đồ xấu xa”

John kéo Lux cạnh sát người mình, cánh tay trái vòng qua eo giữ chặt cô lại, hắt đưa mặt mình tiến sát lại mặt Lux, nói: “bây giờ cô đang ở trong tay ta nếu không nghe lời thì đừng trách ta không khách khí.”

Đầu cương không được thì dùng nhu, Lux giả bộ khuôn mặt chùn xuống, nước mắt chảy ra tùm lum, khóc oa lên: “ngươi ý làm đàn ông ăn hiếp phụ nữ yếu đuối như ta.....ngươi là đồ vũ phu....oa.....oa.....”

Gì chứ đối mặt với tiếng khóc của phụ nữ thật sự John không có kinh nghiệm giải quyết hẳn lắm, bỏ lơ cô nàng thì cô nàng lại khóc to hơn, cuối cùng hết cách đành dỗ vậy.

“ta thật sự chịu thua cô luôn.”

John giọng nói run run nói: “ngươi là đồ vũ phu thấy ta phụ nữ mà đi ăn hiếp....oa....oa....”

John biết cô đang gạt hấn nhưng hấn lại không biết cách nào dừng cái trò lừa gạt kia lại liền ngay tức khắc dọa: “nếu cô mà còn khóc nữa tối nay ta ngủ với cô.”

Ngay lập tức Lux hoảng sợ, màng lừa gạt ấy cũng nhanh chóng bị vỡ thành “nhiều mảnh.”

“thật mất nhiều thời gian với cô quá, chúng ta lên đường thôi.”

Có Lux bên cạnh làm bạn đồng hành, không khí chuyến đi trở nên rất vui, cả ngày hai người không cãi nhau vài chục lần thì coi như không chịu nổi. John không còn mang cô bên sườn nữa, mà để tự thân cô đi

bộ, cô gấp gấp chạy theo bên cạnh hắn. Khi trời tối, Lux liên miên than một John đành kiếm một thị trấn nhỏ mà trú lại.

Vừa bước vào bên trong quán trọ, một người phục vụ nhanh chóng nở nụ cười chạy lại hỏi: “ hai vị, không biết ở lại trọ hay ăn tối rồi đi?”

John lập tức đáp: “ cho ta một phòng ở lại đêm nay.”

Lux nghe vậy lập tức nói: “ sao lại một phòng? Phải hai phòng chứ.”

John xoay sang nhìn cô hắn làm ra bộ mặt tức giận nói: “ không có đủ tiền để thuê hai căn phòng đâu.”

Tên phục vụ cười nói: “ vậy là hai vợ chồng ngài thuê một căn phòng ở lại đêm đúng không ạ, chúng tôi sẽ lập tức chuẩn bị ngay.”

“vợ chồng.”- Hai chữ này John nghe thấy rất là lọt lỗ tai nhưng Lux thì ngược lại, khuôn mặt cô bỗng nhiên đỏ bừng, định xông vào cho tên phục vụ kia biết tay nhưng may là John đã giữ cô lại, tên phục vụ kia cũng tỏ chút kì lạ rồi nói: “ hai vị xin nhớ điều này, đúng 9h tối đừng ra khỏi phòng nhé, tốt nhất vào giờ đó trở đi các vị nên ở trong phòng sẽ an toàn hơn.

John kì lạ hỏi: “ vì sao vậy?”

Tên phục vụ kia nói: “ trong thị trấn này có ma đấy, đêm nao cũng vào giờ ấy cũng xuất hiện những tiếng kêu đầy ghê sợ.”

“Ma!”- Nghe nhắc đến ở đây có ma, Lux lập tức núp ra sau lưng John, cô tỏ ra vô cùng sợ hãi.

John lập tức hỏi lại: “ điều này là thật chứ?”

Tên phục vụ kia tiến lại nói nhỏ với hai người: “ điều này hoàn toàn là sự thật, đã có rất nhiều người gặp những con ma kia rồi, đa số họ đều đã chết cả, số may mắn sống được thì trở nên điên điên khùng khùng, hai vị nhất định phải nghe lời của tôi, tuyệt đối từ chín giờ trở đi không được ra khỏi phòng nửa bước.”

John gật gù đầu sau đó đi theo tên phục vụ đến một căn phòng, trông cũng khá sạch sẽ và gọn gàng.

Sau buổi ăn tối, khi Lux vừa tắm xong trở vào phòng, thì lập tức sắc mặt cô đột nhiên đỏ bừng bừng. John từ đằng sau đưa chiếc mũ lên ngửi ngửi mái tóc của Lux, đây là cơ hội để hí lộng cô ấy.

Lux kinh sợ nói: “ người không được loạn động, bằng không ta hận người, ta nguyện rửa người....”

John thì chẳng có ý nghĩ đen tối gì hắn cười ha hả đáp: “ vậy cô mau đi trải giường cho ta ngủ mau đi.”

“ người....ta muốn giết người”- khuôn mặt Lux trắng xanh liên tục thay đổi.

“ Nếu không muốn ta hí lộng cô thì mau nghe lời đi thị nữ.....”- Hai chữ “thị nữ” kia John cố ý nhấn mạnh như chọc ghẹo cô ta vậy.

Lux bước từng bước không tình nguyện, đến bên cạnh giường, cúi thả trải giường. Cô ấy bực bội nói: “ đó, trải rồi đó, bây giờ người vừa lòng chưa.?”- nói xong cô phẫn nộ ngồi xuống một bên.

“ ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp của Lux, ngọc thủ mảnh khảnh, chắc hẳn trước đây chưa từng làm mấy chuyện này, nay lại hạ mình làm....thật là...”

Như không thể kiềm chế được nữa, Lux lập tức mắng chửi hắn một tràng như sóng biển. John ngoáy ngoáy lỗ tai, mấy câu chửi này suốt trên đường hắn nghe đến mức nhàm cả lỗ tai rồi.

“ Chắc sau này ta gọi cô là tiểu ác ma chứ không phải tiểu thư gì nữa rồi, đừng ồn ào nữa từ nay về sau cô là thị nữ của ta, thị nữ của ta suốt đời đấy,tối nay cô ngủ trên giường, ngày mai chúng ta lên đường sớm.”- John xoay người đến bên cạnh chiếc bàn trong phòng,đêm nay hắn sẽ ngủ trên đó.

Lux như chưa vừa ý liền lớn giọng nói: “ không được! làm sao ta lại ở chung phòng với một nam nhân được kia chứ, người phải dành riêng phòng này cho ta.”

John làm mặt giận dữ trêu chọc nói: “ tiểu ác ma cô đừng được nước lấn tới nhé, nếu cô không muốn ngủ một mình đêm nay ta sẽ “hầu tiếp” ngủ chung với cô.”

Khuôn mặt của Lux lập tức trắng bệch. Cô ta lập tức nằm thẳng xuống giường trùm chăn cả người.

Cả hai bắt đầu chìm vào giấc ngủ sớm để hồi phục lại những mệt mỏi sáng nay đã đi đường.

Đúng chín giờ tối.

“u...u....”

Một âm thanh ghê rợn bắt đầu vang lên bên ngoài, trong cái màn đêm đầy đáng sợ kia.

Lux cả người run lên, cái âm thanh u u kia làm cô phải thức giấc, bây giờ cô không có sức mạnh gì trong người cả, một cơ thể yếu đuối nếu gặp ma thì....đấy là chưa nói cô vốn là một cô gái, mà con gái thì rất sợ ma hoặc những thứ ghê tởm.

Lux trùm chăn kín cả người chỉ để lộ hai còn mắt nói: “ này...này...ngươi vẫn còn thức chứ hả?”

“sao sợ hả?”- John đáp.

“ừ”- Lux lập tức gạt đầu nói lại: “ sao ta cảm thấy ghê quá, không biết có con ma nào vào đây không.”

John cười hì hì đáp: “ không phải tên phục vụ kia đã nói là cứ ở yên trong phòng sẽ không có chuyện gì xảy ra hết sao?”

“ta biết nhưng vẫn sợ.”- Lux run lên nói.

“ú...ú....”

Tên rên ghê rợn kia lại một lần nữa vang lên, Lux sợ hãi ngồi bật dậy cô trùm chăn kín cả người co lại trong một góc giường. John cũng ngồi dậy, hần qua ngồi trên giường của Lux nói: “ đừng sợ, có ta ở đây không con ma nào dám đến gần cô đâu.”

“lux hạ thấp chiếc chăn xuống một chút nhìn John đang ngồi trên giường nói: “ có người ở đây ta càng sợ, lẽ người lợi dụng làm điều gì bậy bạ thì sao?”

John liếc mắt nhìn Lux nói: “ được thôi vậy ta để cô ở đây một mình.”

“không được...không được.”- Lux lập tức lao đến giữ tay hần lại. John cười ha hả sau đó đột đèn lên cho căn phòng sáng rực. Lux thấy như vậy cũng đỡ sợ hãi hơn.

“vù....”

Một cơn gió mạnh thổi vào làm tắt toàn bộ đèn trong phòng, Lux lại lâm vào tình cảnh đầy sợ hãi.

John bước lại cửa sổ, đóng lại cánh cửa bị gió thổi tung, John không sợ ma đơn giản là vì thứ nhất hần không tin có ma,thứ hai là hần đã gặp những con quái vật còn đáng sợ hơn ma gấp mấy lần.

“á”- Đột nhiên một tiếng hét thảm thiết vang lên bên ngoài, tiếng hét kia đáng sợ đến nỗi, Lux nổi ca da gà, cả người cô run lên lập cập.

John nhíu mày hần nói: “ cô ở lại đây một mình được chứ? Ta muốn ra bên ngoài xem sao? Rốt cuộc ma ở đây đáng sợ đến mức nào.”

Lux nghe hần nói muốn ra ngoài thì lập tức giữ hần lại nói: “ đừng đi mà, ở đây với ta đi...đừng ra ngoài đó.”

John cười nói: “ đừng lo ta sẽ quay lại sớm thôi.”

Lux nhất quyết giữ tay hần nói: “ vậy để ta đi cùng ngươi, dù sao ta cũng tò mò không biết hình dạng con ma ấy như thế nào?”

John kinh ngạc nói: “ không phải cô sợ ma lắm sao?”

Lux đáp: “ sợ thì sợ nhưng ta tò mò mà, với lại có gì ngươi bảo vệ ta, nếu không có ta sao ngươi khôi phục lại cánh tay bị mất kia được.”

John mếu miệng, cô nàng này thật khó đoán, hần nói: “ nếu vậy đi bên cạnh ta đừng có la hét hay gì đấy.”

Lux giữ chặt tay hắn gật đầu.

Hai người nhanh chóng rời khỏi phòng. Bên ngoài là một màu tối đen như mực, các phòng bên không một tiếng động, không một ánh đèn. John bắt đầu rời khỏi quán trọ tiến ra đường đi bên ngoài.

“vù...vù...”

Những cơn gió chứa đầy oán khí, thổi vù vù qua mặt hai người, con đường tối đen không một ánh đèn, Lux lúc này đã hay tay, giữ chặt tay trái của hắn, John lơ mơ cảm nhận được có gì đó mềm mềm đàn hồi ở trên tay truyền lại. Trong bóng tối hắn thậm chí không nhìn ra ai cả, thậm chí Lux ở cạnh mình cũng không thể nhìn rõ mặt.

Hắn có chút lo lắng với cái không khí và màn đêm ở đây, có cái gì đó thật bất thường. Hắn nói: “Lux cô giữ chặt tay tôi không được buông ra nhé.”

“ừ”- Lux lập tức đáp, cô đang run lên từng cơn, trong bóng tối thể này ai mà đánh cô hay làm gì cô thì cô cũng không tài nào chống lại được.

John lập tức sử dụng giác quan nhạy bén của mình, khung cảnh trên con đường nhanh chóng xuất hiện trong đầu của hắn, con đường vắng tanh không một bóng người.

“á”- Lại một tiếng hét thảm vang lên. John lập tức đi theo tiếng hét ấy phát ra.

Đi qua vài con đường nhỏ quanh co, mọi thứ bắt đầu sáng dần, ánh sáng của mặt trăng bắt đầu chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

John dường như cảm nhận được điều gì đó hắn lập tức lôi Lux núp sau một sạp quán gần đó, Lux mở đôi mắt nhìn cái thứ ghê rợn đang đi qua, à không đúng hơn là đang bay qua. Một con ma với cánh tay như hai lưỡi dao, khuôn mặt không nhìn rõ ràng, chỉ thấy đôi mắt màu đỏ máu, cả người hắn như một đám không khí bay lơ lửng qua lại.

Lux sợ hãi cúi đầu vào lòng của John, lúc này cô không thèm giữ chút ý tứ gì cả. John nhìn thấy con ma đó lập tức nhận ra đó là Nocturne, một con ma cực kì đáng sợ mà hắn đã từng biết trước kia. Thậm chí Elise cũng từng kể cho hắn nghe về chuyện Nocturne có sức mạnh và biến thành bây giờ cũng có nguồn gốc từ Shadow Isles.

“ke..ke..ở đây có con người”- Một tiếng nói đang sợ đột nhiên vang lên sau lưng John.

45. Q.3 - Chương 5: Thổ Phỉ Chặn Đường

John giật mình, theo phản xạ hắn lập tức lôi Lux sang một bên, hắn xoay đầu nhìn ra phía sau, ở trên mái nhà cạnh đó một con ma kinh tởm với cái thân hình gầy như que củi, để ý kĩ thì thân thể con ma ấy cũng không bình thường, giống như một cái bù nhìn biết di chuyển vậy, trên tay phải của nó còn cầm một cái lưỡi hái sắc nhọn. Đôi mắt đỏ bừng bừng trong màn đêm khiến lòng người lạnh lại, những con quạ đen sì liên tục kêu quác quác bay qua bay lại trên người hắn ta. Lux mở mắt nhìn thấy con ma kia, cô lập tức kinh sợ nhắm chặt mắt lại cả người run lên bần bật.

John vừa nhìn đã nhận ra hắn cười khà khà nói: “tưởng ai chứ hóa ra là Nocturne-Ác Mộng Vĩnh Cửu và Fiddlesticks-Sứ Giả Địa Ngục à.”

Nocturne

Cả hai con ma kia nhìn nhau tỏ ra kinh ngạc, Nocturne hỏi: “người biết chúng ta sao?”

John gật đầu nói: “không chỉ biết ta còn nghe kể rất nhiều về hai người, đặc biệt là người đầy Nocturne à.”

Fiddlesticks hứng thú nhảy đến bên cạnh Nocturne cười kinh dị nói: “người biết gì về chúng ta mau nói xem.”

Fiddlestick

John cố gắng câu kéo thời gian, mục đích của hắn hiện tại đơn giản chỉ là câu giờ để có thể suy nghĩ ra cách gì đó trốn thoát khỏi hai con ma này. Hắn đáp: “ lúc còn ở Shadow Isles ta nghe Elise nói rất nhiều về người đẩy Nocturne, cô ấy bảo người trở thành thể này cũng là từ đó mà ra.”

Nocturne kinh ngạc sau đó nói: “ người biết bà ta sao?, nhưng vô lý, nơi đó con người không thể nào sống được, tại sao một con người như người lại có thể từ đó mà trở về an toàn được chứ?”

John cười cười, hắn tỏ vẻ không chút sợ hãi nhìn hai kẻ đáng sợ trước mặt. Nocturne nhìn nụ cười đó hắn vẫn rất nghi ngờ nên lập tức nói: “ Fiddlesticks, người đứng yên đây cho ta, ta muốn kiểm chứng vài điều tên nhãi này.”

“được...được...”- Fiddlesticks nhảy tung tung tại chỗ, cười quỷ dị.

John cau mày, hắn thực sự không muốn điều này xảy ra, vốn định đem Elise ra nói trước mặt hắn ta là cầu may nếu có khi hắn quên biết cô ấy thì có thể để cho bọn họ đi an toàn, ai ngờ....

Nocturne như một cái bóng lao vào John, một giọng cười đáng sợ lập tức vang lên khắp con đường, gió đột nhiên thổi mạnh, John lập tức đẩy Lux sang một bên, Lux ngã xuống đất kêu lên một tiếng đau đớn, cô mở mắt ra kinh hoàng khi phát hiện John đang cùng con ma có hai cái tay giống hai cây đao kia đang đánh nhau.

John xoay người tung một cước vào Nocturne, chân hắn xuyên qua cơ thể toàn màu đen ấy, hắn có cảm tưởng mình vừa đá vào không khí vậy.

Cơ thể Nocturne tách ra rồi hợp lại như một đám khói đánh hoài không tan, John kinh hoàng hắn thầm nghĩ với cái cơ thể quái dị này thì làm gì có cách nào có thể đánh được. Nocturne cười khà khà nói: “ thể nào? Một rồi à, mau cho ta xem một con người bình thường như người làm cách nào có thể sống và rời khỏi cái nơi đáng sợ như thế?”

John nghiêng rằng, hiện tại hắn không thể sử dụng sức mạnh phép thuật trong người cho nên việc đánh nhau với một thứ đáng sợ như Nocturne đây quả thực quá khó khăn. Nocturne thấy John chưa động thủ hắn cười khà khà nói tiếp: “ nếu vậy thì để ta thử người vậy”

Nói rồi Nocturne lại lao vào, hai tay như hai cây đao sắc nhọn bắt đầu chém tới tấp vào người của hắn, dù hiện tại không thể sử dụng sức mạnh phép thuật nhưng thể chất của hắn cũng cực kì tốt, thân pháp lanh lẹ, di chuyển nhẹ nhàng, John dễ dàng tránh né được tất cả các đòn tấn công của Nocturne, đôi mắt Nocturne đột nhiên phát sáng, thứ ánh sáng đỏ như máu cực kì đáng sợ, hắn cười lên kinh dị một tiếng cả không gian xung quanh đột nhiên tối đen như mực.

Lux ở cạnh đó cũng kinh hãi, màn đêm kinh hoàng kia buông xuống kết hợp với cái âm thanh khủng khiếp kia đã khiến cô phải bất tỉnh.

Bên trong bóng tối đáng sợ ấy, John không tài nào dùng mắt thường để nhìn thấy bất cứ điều gì, hắn ngay tức khắc sử dụng mọi giác quan mà mình có, thính giác, cảm giác tất cả điều đã được đẩy lên mức cao nhất.

Những sợi lông trên tay hắn bắt đầu nổi lên, tai bắt đầu chăm chú nghe tiếng động.

“khà...khà...”

John lập tức nhận ra phương vị của nơi phát ra âm thanh ấy hắn lập tức lao đến liên hoàn cước liên hoàn đâm cứ tung ra liên tục, Nocturne mặc dù không thể bị hắn làm cho tổn thương nhưng cũng kinh ngạc không kém với việc hắn nhận ra vị trí của mình. Nocturne xoay tay, hai cái tay như hai cây đao sắc nhọn quét ngang qua hông của John khiến hắn lập tức lộn người ngược lại tránh né, khi hắn tiếp đất tư thế rất giống một con nhện. (giống người nhện đó mà!)

Những nơi trên người Nocturne bị John đâm đá trúng bắt đầu hồi phục lại nhanh chóng hắn ta nhận ra cái tư thế quen thuộc kia gật đầu nói: “ đúng là người đã từng ở trên đó rồi, ta thật không thể tin được một con người sao lại có thể sống sót rời khỏi đó được chứ?”

John đứng thẳng dậy, hắn cảm thấy từ người Nocturne không còn phát ra chút sát khí gì nữa, hắn đáp: “quả thực là tôi đã từng ở trên đó một thời gian sau đó mới rời đi.”

Nocturne nghe vậy thì gật đầu, bây giờ hắn ta đã tin những gì John nói, Fiddlesticks chạy đến hắn cười quỷ dị nói: “ người chơi với hắn xong rồi à? Vậy đến lượt ta nhé.”

Nocturne đưa tay ngăn cản nói: “ đừng làm hại thằng nhãi, nó có quan hệ xa với ta.”

Fiddlestick khuôn mặt buồn rầu bỏ đi trước khi đi hắn đột nhiên xoay người nói: “ đừng quên nhiệm vụ của mụ ấy giao cho chúng ta đấy.”

Nocturne gật đầu sau đó nhìn John hỏi: “ cánh tay bị mất của ngươi có phải là từ trên Shadow Isles?”

John lắc đầu nói: “ không phải, nó là từ chuyện khác.”

Nocturne hỏi tiếp: “ thế còn Fiddlesticks, làm sao ngươi biết ả ấy? Hắn đâu phải người trên Shadow Isles?”

John cười đáp: “ Bởi vì ta có một khả năng đặc biệt đoán được tên người khác ấy mà.”

Nocturne gật đầu sau đó xoay người rời đi, hắn ta đột nhiên dừng lại rồi nói: “ các ngươi đi đi, lần này ta có thể nể tình là người cùng Shadow Isles đi ra mà tha cho nhưng lần sau gặp lại ta e rằng khó mà làm như vậy nữa, hai ngươi cũng nên cẩn thận nếu sau này gặp phải người tên là Morgana thì hãy trốn đi.”

Nói rồi Nocturne hóa thành một đám không khí đen rồi biến mất.

John hơi khó hiểu những gì hắn ta nói, Morgana thì hắn biết đó là ai tuy nhiên tính cách hay việc làm của cô ta ở thế giới này thì hắn không biết một chút gì.

Thôi không nghĩ nữa, hắn xoay người bước đến cạnh Lux thấy cô vẫn còn đang hôn mê, hắn lắc đầu cười cười sau đó công cô trên lưng đem về phòng trọ.

Sáng ngày hôm sau khi Lux tỉnh lại thấy mình đang nằm trên giường, cô đột nhiên nhớ đến thứ gì đó ngồi bật dậy nhìn xung quanh. John đang chuẩn bị đồ ăn cạnh đó thấy Lux thức dậy trêu chọc nói: “ cô đứng là con heo ngủ mà, mặt trời đã lên tận đỉnh đầu rồi mà mới tỉnh lại.”

Lux không thèm để tâm đến lời trêu chọc của hắn cô hỏi: “ hai con ma đêm qua, chúng sao rồi? sao chúng ta thoát được?”

John cười heh heh đầy nguy hiểm hỏi: “ cô thực sự muốn biết sao?”

“ừm”- Lux gật đầu.

John kể lại: “ đêm qua con ma có hai cái tay như hai cây đao ấy tấn công ta, khiến ta không thể nào chống lại được, sau khi đánh bại ta, bọn chúng phát hiện cô đang nằm bất tỉnh cạnh đó, chúng định đến để ăn thịt cô, thế nhưng ai ngờ vừa thấy mặt của cô, cả hai bọn chúng đều kinh sợ hoảng hốt rồi bỏ chạy.”

“thật vậy à? Chắc chúng biết uy danh của Luxanna ta đây.”- Lux cười ha hả nói.

John lắc đầu che miệng cười nói: “ khi chúng bỏ chạy có thốt lên rằng, quý !đáng sợ quá.”

Lux ngơ ngác một chút sau đó như hiểu ra cái gì lập tức nổi điên, cô nhảy ra khỏi giường đòi sống đòi chết lao vào tấn công John: “ người dám nói ta xấu như quỷ chứ gì? Người dám khinh thường ta, bôi nhọ ta...ta hận ngươi...ta băm ngươi thành trăm mảnh...à không ngàn mảnh...”

Sau một hồi “ác chiến” hai người lại tiếp tục lên đường, trên đường đi Lux liên tục bị John chọc tức cho phát điên lên, cô hận hắn đến nỗi đêm nằm mơ cũng muốn đánh hắn cho ra tương.

Lux đưa ánh mắt thù oán nhìn hắn, cô nghiêng răng nói: “ đồ chết tiệt nhà ngươi, chưa bao giờ ta phải chịu cảnh thế này,nếu có cơ hội ta quyết băm nhuyễn ngươi cho heo ăn.”

“ mơ đi cưng”

John bước đến nụ cười thâm hiểm hiện lên, “ cốp” một cái, John đã cho cô nài ăn “cốc”,hắn nói: “ dám trước mặt chủ nhân mà đòi băm chủ nhân thành thức ăn cho heo à, đáng đánh lắm.”

Lux ôm đầu la đầu oán giận nói: “ xú tặc, nhà ngươi xứng đáng bị ngàn đao chém thành ngàn mảnh, sau này ngươi chết đi chắc chắn sẽ xuống địa ngục.....”

John mỉm cười hì hì đưa tay lên bộ dáng như đang niệm phật nói: “ Mấy người thần tu thường hay nói: nếu ta không vào địa ngục thì ai sẽ vào địa ngục.”

“ Thì hiện tại ngươi đang ở địa ngục rồi đấy thôi.”

“ xin lỗi ta không phải thầy tu, thấy không đầu ta vẫn còn tóc, tóc đen óng này.”- Nói rồi John đưa cái đầu tóc của mình vào gần mắt của Lux khiến cô tức giận đến đỏ cả mặt.

Trong mấy ngày kế tiếp, hai người đấu võ mồm đã thành thói quen. Một ngày hai người họ không đấu võ mồm với nhau vài lần là coi như thiếu cái gì đó rất quan trọng vậy.

Con đường đến Tòa Thành “ không tên” kia thật quanh co khúc khuỷu, hai người họ phải trèo đèo lội suối liên tục.

Đến trước một cánh rừng lớn, Lux nói: “ đi qua cánh rừng này là đến nơi rồi, đến lúc đó để xem ngươi sẽ bị ta băm thành thịt vụn thế nào?”

John cười ha hả nói: “ hi vọng đến đó cô không thất hứa, kêu mấy vị pháp sư cao cấp ở đó giúp ta chữa trị cánh tay này.”

“hừ”- Lux hừ một tiếng nói: “ cái đó ngươi yên tâm, ta là một tiểu thư cao quý, không bao giờ thất hứa đâu, mau đi thôi.”

“được”

Trên đường đi, Lux không ngừng hái những đóa hoa tươi đẹp và kì lạ, hái không ít quả dại ngon miệng, thỉnh thoảng khi gặp vài con thú kì lạ xuất hiện cô ta cứ nhảy cẫng lên mà reo hò đuổi bắt.

Phong cảnh mỹ lệ, đường đi muôn màu muôn sắc, Lux như quên mất việc mình đang bị John bắt làm “ tù nhân”, cô ta cứ coi chuyến đi này là một cách hưởng thụ.

John hỏi: “ học viện của cô có thu nhận học viên không?”

Lux liền đáp: “ có, năm nào cũng tuyển học viên cả, tuy nhiên rất ít người có thể gia nhập được học viện, người hỏi vậy là sao? Cũng có ý định gia nhập à?”

“nếu ta nói gia nhập thì sao?”- John cười cười hỏi ngược lại.

Lux đáp: “ nếu thế thì ngươi nên từ bỏ ý định đấy đi, vì học viện chỉ nhận những người không quá hai mươi lăm tuổi mà thôi, ta trông ngươi phải trên trăm tuổi rồi ấy chứ.”

Đây là cơ hội để Lux trả thù, cô chọc hấn liên tục, John cười ha hả ôm bụng nói: “ cô chắc bị lé rồi hay sao vậy? ta mới mười chín tuổi rưỡi thôi đấy, đúng rồi, cô bị lé rồi.”

Lux tức giận quát: “ ai nói ta bị lé chứ hả, mắt ta rất tốt đấy nhé, mà cho dù ngươi có gia nhập được thì sao? Cũng không thể nào trụ lại nơi đó được đâu.”

“chưa chắc”

Đột nhiên John dừng lại, hấn đưa tay chặn Lux lại nói: “ đừng đi chuyển, chúng ta bị bao vây rồi.”

Hú hú hú hú

Hô hô ho hô

Tiếng reo hò của bọn thổ phỉ vang vọng khắp khu rừng, rất nhanh chóng hai người bị bọn chúng bao vây. Bọn thổ phỉ này rất đông phải có đến hơn một bốn chục tên, tên nào tên nấy trên tay đầy vũ khí.

Lux kinh hãi, hiện tại cô không thể sử dụng phép thuật nếu cả đám này mà xông vào chắc chắn John sẽ không tài nào chống đỡ lại được, đó là cô nghĩ vậy nhưng thực tế thì chưa biết được.

Tên thủ lĩnh của đám thổ phỉ kia cưỡi ngựa tiến lên trước nói: “ tiền tài, của cải bất cứ thứ gì quý giá đem hết ra đây, để lại cô gái xinh đẹp kia rồi rút đi.”

John tỏ vẻ bình thản nói: “ người nghĩ người là ai mà ta phải nghe lệnh chứ hả?”

Tên thủ lĩnh cười ha hả đáp: “ mạng sống của ngươi nằm trong tay ta mà dám to mồm à, bốn vương định sẽ đưa cô gái xinh đẹp kia làm vợ nên sẽ tha cho ngươi một mạng, xem ra ta không thể làm điều đó được rồi?”

“ha...ha...”- John cười còn to hơn cả tên thủ lĩnh kia hắn đáp: “ hạng người đầu trâu mặt ngựa như ngươi mà cũng đòi lấy cô ấy làm vợ sao? Ta xin thông báo cho ngươi biết, cô ấy là vợ của ta rồi, đừng không vợ yêu?”- John xoay đầu nhìn về phía Lux.

Hai chữ “ Vợ yêu” khiến cô ý nhấn thật là mạnh, Lux nghe thế nổi cả da gà lên, cô trao cho hắn cái ánh mắt đáng sợ nhất, đầu cô thậm chí rửa hắn tận dụng thời cơ mà nói bậy bạ.

Tên thủ lĩnh nghe hắn nói cô gái xinh đẹp kia đã có chồng thì không hề tỏ ra chút tức giận hắn cười ha hả nói: “ vậy càng tốt, cướp vợ người khác là thói quen của ta mà.”

John cau mày hắn đáp: “ ngươi đúng là biến thái mà.”

Lux tiến lại cạnh hắn thì thầm: “ xem tình hình này chỉ có nước bỏ chạy mà thôi, chúng đông quá.”

John “cốc” vào đầu cô một cái nói: ‘ chạy gì mà chạy, ở lại chơi với bọn chúng cho vui.’

Lux ôm đầu, đôi mắt cô gần như chảy nước mắt, cô cắn tức nhìn hắn nói: “ sao ngươi lại đánh ta, ta chỉ muốn an toàn thôi mà.”

John cười nói: “ cứ để đây ta lo.”

John liếc mắt nhìn về phía tên thủ lĩnh, từ cơ thể hắn bộc phát một luồng sát khí đáng sợ, đôi mắt trở nên lạnh như băng, nụ cười chết chóc hiện lên: “ đánh rắn phải đánh vào đầu, cũng như muốn đánh bại đám thổ phỉ này chỉ cần đánh bại tên thủ lĩnh của hắn là được.”

John lao nhanh vào tên thủ lĩnh đang ngồi trên ngựa, tốc độ của hắn, mắt thường dù có thấy cũng khó lòng phản ứng kịp, tên thủ lĩnh bị một cước nhanh và mạnh như núi đè của John đã cho văng khỏi ngựa, nả nặng nề như một cái bao cát trên mặt đất.

46. Q.3 - Chương 6: Thành Cổ Không Tên

Tên thủ lĩnh phun máu, tức giận quát: “ con mẹ chúng bây, thấy ta bị đánh mà còn đứng đó sao? Giết thằng nhãi ấy cho ta.....”

Hơn bốn chục tên thổ phỉ tay cầm gươm đao tấn công John, ánh mắt hắn vẫn không rời tên thủ lĩnh, nụ cười lạnh như băng lại tiếp tục xuất hiện.

“vù”

Một tiếng xé gió vang lên, John lấy tay thay kiếm, một chém lập tức tiễn hai tên thổ phỉ xuống đất mà nằm. Một thời gian rèn luyện các tuyệt học của Ninja cũng khiến cơ thể hắn trở nên vô cùng cứng chắc, tay có thể thay kiếm. (tất nhiên không thể bằng kiếm rồi,)

“ngươi? Thật sự ngươi là ai?”- tên thủ lĩnh thấy đám thuộc hạ của mình bỏ mạng chỉ trong thoáng chốc lập tức kinh sợ, hắn ta liên tục run lên, sợ hãi đòi biết danh tính John.

John vẫn giữ bộ mặt thản nhiên nói: “ muốn biết danh tính của ta à, xuống gặp lão diêm vương mà hỏi.”

Bùm.

John lao đến như một mũi tên, một cú đâm như thế Bài Sơn Đào Hải vào bụng tên thủ lĩnh, hắn liên tục ói máu, lục phủ ngũ tạng, xương cốt gì bên trong đều bị tổn hại xuất huyết bên trong mà chết.

Một mảng thể hiện uy hiếp chúng nhân, cả đám tôm tép thỏ phỉ còn lại hoảng sợ bỏ chạy tứ phía, John cũng không muốn giết bọn đó làm gì liên tha. Hắn quay đầu lại nói: “ chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nơi này không nên ở lâu.”

John và Lux nhanh chóng rời khỏi khu rừng, đập vào mắt hai người là một tòa thành cổ ở trước mặt John chỉ vào đó hỏi: “ đây có phải là tòa thành “không tên” mà cô nói không?”

Lux gật đầu nói: “ đúng vậy, chúng ta đến nơi rồi.”

“được, vậy mau vào thành thôi.”- John lập tức cất bước đi trước, Lux lon ton chạy theo sau.

Nhìn từ xa tường thành được xây vô cùng vững chắc,thứ được xây gọi là hắc thạch,loại hắc thạch này tuy không quý hiếm nhưng cũng vô cùng bền chắc cho nên hầu hết các thành trên Valoran này đều sử dụng nó.Trên tường thành từng đội từng đội tuần tra cứ đi qua đi lại,canh phòng cẩn thận không chút sơ sẩy. Mặc dù nói là một tòa thành tự trị và không lo bị các nước lớn xung quanh tấn công nhưng không vì thế mà quân lính ở đây lại tỏ ra chút lơ là.

Trong thâm tâm John đang từng đợt nổi sóng,hắn thật sự quá kinh ngạc với vẻ đẹp cùng sự uy dũng,khí thế do tường thành tạo ra.Hắn thầm nghĩ: “ Thật là tuyệt quá mức tuyệt vời! Thành này còn cao to và đầy uy vũ hơn gấp mấy lần cái kinh thành Huế mà mình đã từng thấy trước kia nữa...”

Khi John và Lux vừa bước đến cổng thành, ngay lập tức họ bị một người lính cạnh chặn lại kiểm tra, Lux lấy từ trong người ra một tấm thẻ bài đưa ngay trước mặt tên lính kia, hắn ta lập tức kinh ngạc sau đó lùi ra, nhưng tên lính chặn John lại vẫn đòi lục xét, Lux thấy vậy nói: “ hắn ta là người hầu của ta.”

“được rồi, vào đi.”

Qua được hai tên lính canh bên ngoài, John lập tức cho Lux ăn một cái cốc vào đầu, cô ôm đầu mắt rưng rưng nói: “ người lại ăn hiếp ta, hix.”

John hừ nói: “ đây là trừng phạt cho cái tội bảo ta là người hầu của cô.”

Lux hừ giận dữ nói: “ người không nhường ta được một chút à.”

“Nhường cô rồi ai nhường cho ta đây?”- John lập tức đáp lại, Lux giậm chân giận dữ chạy nhanh về phía trước.

Khi John đi qua cổng thành giống như đi qua một chiếc hang tối om sau đó là lối thoát với ánh sáng chói lọi.Cảnh tượng trước mắt làm hắn run lên vì sức động.Trên con đường chính hàng nghìn người qua lại tấp nập những quầy hàng bên cạnh thì ra sức lôi kéo người đi đường,những tiếng chào hàng,cãi cọ cứ hòa lẫn vào nhau,những đám con nít chạy đuổi nhau trông rất hồn nhiên vô tư.....Mọi cảnh diễn ra thật sự ngoài sức tưởng tượng của hắn chỉ có thể dung tạm 2 chữ nói lên cảnh tượng trong Cổ Thành này “ Phồn Hoa”.

Cổ thành “không tên” này không biết được xây cách đây bao lao chỉ biết rằng nó đã tồn tại hơn ngàn năm, kiến trúc vẫn giữ nét cổ xưa vốn có, tại đây tương truyền rất nhiều truyền thuyết thần có, ma có đủ mọi thể loại.

Sau khi vào thành Lux bộ dáng rất vui sướng, cô nàng hết chạy bên này đến chạy bên kia, Lux tinh nghịch đến mức cướp lấy cây kẹo bông đường của một người bán hàng rồi chạy thẳng không quay đầu, người bán hàng đó vội vã đuổi theo “ tiểu thư chưa trả tiền.”

Lux tinh nghịch xoay đầu nói: “ đòi tên kia kia.”- cô nàng không ngần ngại chỉ thẳng vào John.

John tròn mắt nhìn cô ta, nhanh chóng móc từ trong người ra ít đồng lẻ thanh toán cho người bán hàng rồi đuổi theo Lux cho cô ta ăn một cốc vào đầu, Lux la lên đau đớn, ôm đầu nói: “ tên chết bầm người, sao lúc nào cũng cốc đầu ta thế.”

John đáp: “ cô thực sự phiền phức quá đi, đừng có quậy nữa được không bây giờ mau kiếm cho ta một nhà trọ mà ở qua đêm đi.”

“ở cuối đường có một quán trọ đấy”- Lux lập tức chỉ ngay cuối đường sau đó cô nói tiếp: “ bây giờ người cho ta về học viện được chưa? Để ta chuẩn bị mới thứ.

John gật gật đầu nói: “ thôi được cô đi đi,nhưng nên nhớ rằng cô mãi mãi sẽ là người hầu của ta suốt đời đấy, hắc hắc...”

Lux đá vào chân hắn một cái sau đó bỏ chạy, cô xoay đầu lè lưỡi nói: “ còn lâu nhé, ta sẽ về kêu người đến cho người một trận.”

John cười ha hả đáp: “ nếu cô dám làm vậy đừng trách ta không công bố chúng ta là...”

Nói đến đó hắn nháy mắt một cái, Lux hiểu hắn nói gì tức giận xoay đầu chạy nhanh hơn.

John cũng nhanh chóng tìm ình một quán trọ để ở lại, hắn nhìn cánh tay bị mất của mình, hắn cười thầm: “ vậy là mình sắp hồi phục lại được rồi.”

John thuê được một căn phòng trọ khá tốt, giá tiền cũng phù hợp với túi tiền của hắn, tuy nhiên không thể ở lại nơi như thế này quá lâu cần phải tìm cách gia nhập học viện càng sớm càng tốt, mới đó mà đã gần hết một năm trong thời hạn ba năm rồi, nhờ cơ may mà thể chất của hắn được cải thiện một cách nhanh chóng như vậy, bây giờ là luyện tinh thần lực, cơ may không dễ đến như trước thời gian tu luyện chắc chắn sẽ nhiều hơn rất nhiều.

John đi gội rửa hết những phong trần bụi bặm trên cơ thể, mặc lên bộ y phục mới rồi bước vào phòng, hắn nằm thẳng căng lên chiếc giường êm ái, trong đầu hắn lúc này hiện lên rất nhiều bóng ảnh,từ những người hắn yêu như Miss, Nami ...cho đến những người bạn cùng chiến đấu với mình trước kia như Kennen,Shen...bây giờ họ ra sao và như thế nào rồi? họ có tin là mình đã chết rồi hay không?

“cốc...cốc”- Tiếng gõ cửa vang lên.

John lập tức đứng dậy tiến lại mở cửa, đập vào mắt hắn là một cô gái tóc vàng xinh đẹp, vừa bước vào phòng cả căn phòng lúc đó như bừng sáng, mái tóc vàng dài óng mượt, khuôn mặt đầy đặn tuyệt mỹ, tấm thân mượt mà nhấp nhô những đường cong mê người.

John thấy Lux dung nhan xinh đẹp vốn có đang đứng trước mặt mình, lập tức mắt cứ chăm chú nhìn không rời. Lux cảm thấy nét mặt khác thường của hắn, lập tức như nghĩ ra cái gì đó, nói: “ tên dê tiện kia, người định làm gì đó, sao cứ nhìn ta chằm chằm vậy.”

John cười cười, bỗng nói: “ Cô cũng xinh đẹp thật đấy, ra ngoài đấy chắc không biết bao nam nhân phải chết mê vì cô, ha...ha...”

Lux chu miệng lên nói: “ người đừng có lấy lòng ta nha.”

John đáp: “ tối nay đi ăn tối chúng không?”

Lux cười cười đáp: “ không! tối nay ta đi chơi với đám bạn rồi.”

John không chút buồn bực gật đầu “ vậy thôi”.

Lux lập tức nói: “Ta đến là có ba chuyện cần nói với người, hai chuyện tốt và một chuyện xấu người muốn nghe chuyện nào trước?”

John vuốt vuốt cằm nói: “nói chuyện tốt trước đi.”

Lux gật đầu nói: “ được, thứ nhất là về việc khôi phục cánh tay của người, ta đã nhờ mấy vị giáo sư trong học viện rồi, họ bảo ngày mai người hãy đến gặp họ, họ sẽ xem xét thể nào rồi mới cho người kết quả là được hay không, còn việc thứ hai là ta muốn thông báo cho người biết cũng vào ngày mai học viện tổ chức chiêu sinh học viên, không phải người muốn gia nhập học viện hay sao? Mai hãy đến mà đăng kí.”

John ờ một tiếng sau đó nói: “ thể còn chuyện xấu là gì?”

Lux làm ra bộ dáng nguy hiểm của John trước kia, tay sờ sờ cằm nói: “ tin xấu là từ nay về sau cuộc sống của người sẽ vô cùng khó khăn đấy nhé, rất nhiều bạn học của ta đã hứa sẽ ra tay báo thù rồi heh heh.”

John không hiểu sao một cảm giác ớn lạnh bắt đầu truyền qua xương sống.

Lux cười ha hả sau đó chạy khỏi phòng của hắn, John vả vào má của mình mấy cái rồi tự nói với bản thân: “ xem ra cuộc sống sau này của mình khổ rồi đây.”

Tự mình đi kiếm một quán ăn, ngồi vào một cái bàn tầng hai, cạnh cửa sổ, vị trí khá đẹp, gọi vài món ăn và hủ rượu, vừa uống hân vừa nhìn dòng người đi lại trên phố.

Người ta thường nói “uống rượu giải sầu” chỉ khi uống rượu mới thực sự giải đi cơn sầu muộn, Trong lòng John lúc này rất nhiều tâm sự “thành trì xa lạ, đường phố xa lạ, đời người phải luôn trải qua nhiều thứ lạ lẫm.”

Sau khi đã nốc cả chục ly rượu vào bụng, hân hơi ngà ngà say rồi tự nhiên nói không to không nhỏ: “đời người như một giấc mộng, ai có thể ngờ ta là người của một thế giới khác lại lưu lạc đến đây.”

Trong cơn say, trong lòng hân có trăm ngàn mối ưu tư, một người vốn thuộc thế giới khác, thế giới ấy khác xa với nơi đây, sau đó không hiểu vì cơ duyên gì lại xuyên không đến thế giới này, chuyện thật khó tin nhưng nó đã xảy ra.

Đến thế giới này hân dần quen được cách sống cũng như ngôn ngữ ở đây, hân quen được rất nhiều người, và không hiểu có phải trò đùa của ông trời hay không, hân đã gặp rất nhiều mỹ nữ, những chuyện trước kia từng cảnh từng cảnh một hiện lên trong đầu hân.

John xay khước nằm dài trên bàn mà không biết trời trăng gì, trong cơn say hân mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân và cười nói của vài đôi nam nữ đang bước lên lầu, tiến đến cạnh hân.

“khốn thật! chỗ đẹp thế này lại bị một kẻ bợm rượu cướp mất, ông chủ có thể lôi tên này đi chỗ khác được không, bọn ta muốn ngồi ở đây.”- Giọng nói này là của một tên thanh niên, giọng điệu khẩu khí giống kẻ ra lệnh.

Tên chủ quán thấy những đôi nam nữ kia thì vô cùng hoảng hốt không dám đắc tội lập tức tiến lại vỗ vỗ vào người của John nói: “ này quý khách, có thể nhường lại vị trí này cho những người kia được hay không.”

John mở mắt nhìn lão sau đó lại nhìn đám nam nữ trước mặt hân đứng dậy loạng choạng nói: “ tại sao ta phải nhường cái bàn này chứ? Không phải ta đã dành nó trước rồi hay sao?”

Tên chủ quán gật gật đầu bộ dáng khấn trương nói: “ xin khách quý thông cảm, bọn họ đều là người của học viện ma pháp cho nên chúng tôi nào dám mạo phạm, nếu ngài đồng ý nhường lại cái bàn này chúng tôi sẽ không tính tiền thức ăn của ngài hôm nay thế được chứ ạ?”

“học viên của học viện ma pháp?”- John liếc mắt nhìn đám nam thanh nữ tú cạnh đó hân nhép môi sau đó bỏ đi, trong đầu hân nghĩ cái gì thì chỉ có hân biết mà bật mí đôi chút chính là hân định làm một vài việc nho nhỏ đủ sức gây náo động cả cái học viện ma pháp kia.

47. Q.3 - Chương 7: Học Viện Ma Pháp

Ánh sao dày đặc đan khắp bầu trời, màn đêm như làn nước bao phủ hết vạn vật. Dưới ánh trăng kỳ ảo, một thân ảnh nhẹ nhàng như làn khói lao nhanh ra khỏi quán trọ, chỉ một vài cú nhún người liền biến vào màn đêm đen tối.

Người đó chính là John, ban ngày hân đã nghe được đại khái vị trí của Học Viện ma pháp, để khi đêm đến, nhắm thẳng học viện mà đến tìm hiểu.

Đêm khuya tại “không tên” thành hoàn toàn không hề yên tĩnh, nhiều nơi suốt cả buổi đêm đều sáng rực, những nơi như quán rượu có lẽ là nơi huyên náo nhất.

Phóng xuyên qua một dãy các con phố, Học Viện Ma Pháp lúc này đã xuất hiện ngay trước mắt John, học viện cực kỳ lớn, vượt ngoài sức tưởng tượng của hân. Cửa lớn được làm theo phong cách cổ xưa, bậc thềm làm bằng đá xanh, chắc chắn nhưng cũng không kém phần tráng lệ. Ở đây như ẩn như hiện một cổ khí tức trang nghiêm, mà cổ xưa. Điều đó chứng tỏ học viện đã trải qua không biết thăng trầm của lịch sử và tồn tại cho đến nay.

“ là một nơi tập trung thiên địa linh khí, tập hợp khí tức của nhiều đại cường giả tuyệt thế, là thánh địa của người tu luyện. Học Viện Ma Pháp quả nhiên danh bất hư truyền. Mới đứng có chút xíu mà khiến ta trải qua nhiều loại cảm giác khác nhau đến thế, những ngày đến có gì buồn bã, cứ đến đây chắc hẳn sẽ có nhiều thứ vui lắm đây.

Nếu để những từ này bị mấy lão già tu vi cao thâm trong học viện nghe thấy, xem nơi này là nơi để giải khuây thì thật sẽ tức điên lên được mà.

John tung người lên bức tường, tỉ mỉ quan sát một lúc, khi không phát hiện bóng người nào hẳn mới phi thân tiến vào.

Lúc này Học Viện Ma Pháp rất yên tĩnh, ở bên trong học viện, chỉ có vài gian phòng vẫn còn sáng đèn, John không khác gì một u linh phóng từ đông sang tây từ nam sang bắc khắp nơi của học viện. Khi đến diễn võ trường hắn mới dừng chân, diễn võ trường này thật là lớn có thể coi là gần bằng một nửa cái sân vận động bóng đá hẳn biết trước kia.

John thầm nghĩ: “ nơi đây cao thủ như mây, cơ sở lại tốt thế này, sau này muốn gia tăng thực lực chỉ cần đến đây quấy rối vài lần giao chiến với vài vị cao thủ chắc hẳn thực lực sẽ tăng tiến không ít.”

John đi khắp nơi quanh võ trường thì mới phát hiện lúc này vẫn có vài học viên vẫn đang chăm chỉ luyện tập: “ học viên nơi đây thật siêng năng a.”

Vòng đi vòng lại John đi đến một nơi khá đẹp, xung quanh đều cây và hoa, ở giữa có một chiếc hồ cực kỳ mỹ lệ, mặt hồ phẳng như chiếc gương soi, từ trong hồ như phát ra những tiếng sáo kêu nghe thật êm tai. John vận dụng hết khả năng của mình để tìm kiếm nguồn gốc tiếng sáo tuy nhiên vô lực. Hắn thầm nghĩ: “ cái hồ này thật kì lạ.”

John lại đi về phía trước thì bắt gặp một nam một nữ đang ngồi trên chiếc ghế đá, hai người tâm sự, rồi sau đó đôi môi dính lại vào nhau, bộ dáng rất là thân mật.

“ ồ, một đôi uyên ương sao? ta không nên làm phiền họ.”

John đại khái là thám thính một vòng xung quanh học viện hẳn thực sự rất muốn đến xem nơi ở của các vị Viện trưởng, viện phó ở thế nào nhưng suy đi nghĩ lại họ đều là những cao thủ rất nhanh sẽ phát hiện ra bản thân mình.

Ở lâu với Lux, John như nhiễm lấy tính cách tinh nghịch của cô nàng, hắn thầm nghĩ: “ nếu cứ đi xem xét xung quanh thế này thì thật chán, học viên nơi đây đều là cao thủ, vậy sao không đến chỗ bọn nam sinh ở kia, quấy vài đường.”

Nói là làm hẳn nhanh chóng phóng người tiến đến ký túc xá dành cho học viên. Ở đây phòng ốc thật sự rất nhiều tuy nhiên có đến hai căn nhà dành cho học viên, John không biết căn nhà nào là của bọn nam sinh đành nhắm mắt chọn bừa.

Tiến vào ký túc xá bên tay phải, không chần chừ hắn lập tức đẩy cửa sổ bước vào một căn phòng, miệng định đưa ra chiến thư.....thì.....phát hiện bên trong căn phòng một cô gái khuôn mặt thanh tú đang tắm cả người trần truồng. Phát hiện John, khuôn mặt cô gái lập tức tái xanh. Cô ấy hét lớn: “ dâm tặc, người đâu, có dâm tặc.....dâm tặc.....”

Tiếng hét vô cùng chói tai đó vang lên giữa màn đêm yên tĩnh khiến tất cả những gian phòng cạnh đó lập tức sáng đèn. John thầm mắng chửi cái vận số đen đủi chuyên gặp mấy cái chuyện đâu đâu (cái vận ấy muốn mà không được,), k chút suy nghĩ hắn phi người lên mái nhà bỏ chạy.

“ Dâm tặc đứng lại, không được chạy, tất cả chị em mau đuổi theo bắt lấy dâm tặc.”

Một số cô gái trên người vẫn còn mặc những bộ đồ ngủ, hoặc chỉ mới choàng được chiếc áo khoác đã phóng như bay ra cửa sổ, phi lên mái nhà đuổi theo John. Cả khu nhanh chóng nhộn nhịp hẳn lên.

Phép thuật hỗ trợ Tăng Tốc được các pháp sư nhanh chóng thi triển gia tăng tốc độ để các học viên khác nhanh chóng đuổi theo John.

“ ôi số ta đen hơn con mực nữa mà, không ngờ lại gây ra náo động lớn thế này, tuyệt đối không được để mấy lão quái vật trong học viện kia ra mặt nếu không khó lòng mà chạy.”

“ bắt dân tắc, không được để hấn chạy thoát.”

“ tắc nhân ở đâu?”

“ đang chạy trốn trên mái nhà, mau chóng đuổi theo.”

Mấy mần là hiện tại bây giờ đã khuya, đa số mọi người đã chìm vào giấc ngủ, John chạy thoát khỏi Học Viện Ma Pháp, lẩn tránh đi ngang dọc qua các con hẻm bên trong thành để trở về quán trọ. Học Viện Ma Pháp sau lưng John bây giờ vô cùng náo động, đèn đuốc sáng rực, lại thêm vài tốp nữ sinh nữa chạy qua truy tìm, nghe được động tĩnh các nam sinh cũng thay nhau truy tìm John.

Bên trong một căn phòng của học viện,có vài lão già mặc trên mình trường bào của pháp sư, đang ngồi đánh cờ, một lão trong đó nói: “ thằng nhóc kia chạy nhanh đấy nhỉ, đôi chân của nó thật tuyệt.”

Một lão khác tiếp lời: “ phải, không sử dụng đến sức mạnh phép thuật hay phép thuật hỗ trợ mà có tốc độ đó, thì thật là tuyệt chỉ tiếc đôi chân ấy lại dành ột dân tắc, hài.”

“Dân tắc gì chứ, làm đàn ông phải có máu dê, nếu không sẽ thành thứ biến thái hết à?”

“lão già người toàn nói bậy bạ.”

.....

“ dân tắc ở đâu?”

“Nhất định phải bắt cho được dân tắc kia,”

“ đúng là tức thật mà, tên đó dám có ý định với nữ sinh của học viện chúng ta tuyệt đối không thể tha được.”

Vô số nam sinh nhanh chóng tập hợp thành một “đạo quân” tự nguyện đi truy lùng tung tích John.

John nhanh chóng trốn chỗ về quán trọ của mình, hấn nằm lẩn lên bàn thờ dốc sau đó cười ha hả nói: “ thật là thú vị, đêm nay bọn chúng nhất định mất cả một đêm để truy tìm mình mà..ha..ha..”

Ở bên ngoài đường lớn, đường nhỏ, các ngọn đuốc sáng cứ chạy qua chạy lại liên tục. John cười ha hả sau đó bắt đầu đêm đầu tiên tại cổ thành “Không Tên”.

John bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

.....

Sáng ngày hôm sau, John dậy từ rất sớm để chuẩn bị hết mọi thứ, hấn rời khỏi quán trọ tiến về phía học viện, trên đường đi hấn bắt gặp rất nhiều học viên của học viện ma pháp đang đi trên đường, khuôn mặt người nào cũng bơ phờ, đôi mắt thâm tím.

John bịt miệng lại thầm cười trộm, xem ra trong cái rủi lại có cái may, hấn tuy sui sẻ vào nhầm phòng của con gái nhưng bù lại hấn gây một trận náo động cực lớn.

Cửa lớn của học viện ma pháp mở rộng,từng đoàn người kẻ vào người,trên mặt đầy đủ các loại cảm xúc khác nhau,vui có,lo âu có,hồi hộp cũng có.John tiến vào bên trong đập vào mắt hấn là một tấm biển được ghi rõ ràng: “ Đường bên trái dành cho những ai đến đăng kí xin gia nhập học viện”

John thầm đánh giá công tác tổ chức ở đây rất tốt sau đó hòa cùng đám người đi về bên trái.

Đi một lúc John đến một cái sân rất rộng,nơi này tập trung hàng trăm hàng nghìn người kẻ nào kẻ nấy mặt đầy hưng phấn,xếp thành 7 hàng chỉnh tề.

“ Đến đăng kí tham dự thì hãy xếp hàng....không được xô đẩy”

Giọng nói vang lên tuy có chút già nua nhưng tuyệt không che dấu nổi khí thế của cao nhân tu luyện nhiều năm.

Ở nơi này tập trung đủ loại người từ những kẻ lưng hùm vai gấu, đến những Công tử mặt trắng, thiên kim đại tiểu thư đủ mọi tầng lớp, không biết thường ngày bọn họ bá đạo thế nào nhưng khi vào đây ai cũng trở nên vô cùng ý tứ đứng hàng ngay ngắn không dám làm loạn.

Hiện tại những người hàng đầu tiên đang bắt đầu bước đầu tiên đăng kí tham gia học viện, đó là kiểm chứng khả năng sức mạnh phép thuật bẩm sinh ở trong cơ thể.

Một tên thanh niên đầu hàng tiến đến trước một trụ đá, đặt tay lên đó, viên ngọc được khảm ở trên đỉnh tảng đá lập tức sáng lên, sau đó trên tảng đá xuất hiện một vạch màu đỏ.

Người phụ trách ngồi cạnh đó thấy thế lắc đầu nói: “hỏa hệ một vạch, không đạt yêu cầu, loại.”

John ở phía sau nghe lão ta hô lớn như thế giật mình, hần liền hỏi người trước mặt: “anh này cho hỏi chút, trên đó họ đang làm gì thế?”

Người thanh niên đứng trước hắn nói: “họ đang kiểm tra sức mạnh phép thuật tiềm ẩn trong cơ thể đấy, nếu đạt chuẩn ba vạch trở lên là được qua vòng kiểm tra này.”

“ồ”- John liền hiểu ra, hần tiếp tục quan sát.

Ở hàng thứ hai, một thiếu nữ nhan sắc bình thường, đặt tay lên trụ đá, cũng giống với tên thanh niên kia viên ngọc được khảm trên tảng đá bắt đầu phát sáng sau đó trên mặt tảng đá hiện lên hai vạch màu xanh nước biển.”

“thủy hệ hai vạch loại”

Lại tiếp tục một người nữa bị loại, John thầm nghĩ: “muốn vào học được học viện ma pháp này xem ra không đơn giản chút nào.”

Tên thanh niên đứng trước hần xoay người bắt chuyện nói: “ngươi có biết ai là người giỏi nhất vượt qua đợt kiểm tra này từ trước đến nay không?”

“ai?”- John tò mò hỏi.

“cô ấy tên là Luxanna, nghe đồn khi cô ấy được kiểm tra phát hiện ra sức mạnh quang năng ẩn chứa trong cơ thể lên đến 7 vạch, các vị giáo sư trong học viện thấy thế lập tức nhận cô ấy vào học viện và miễn toàn bộ học phí hay chi phí sách vở.”

“ồ”- John kinh ngạc một lần nữa, không ngờ cô nàng tinh nghịch kia lại lợi hại đến thế.

Sau một hồi chờ đợi cuối cùng cũng đến lượt John, thật đáng tiếc khi người đứng trước hần đã bị loại, John đứng trước tảng đá cao lớn quá đầu mình, người quản lý cạnh đó nói: “mau đặt tay lên tảng đá đi.”

John gạt đầu sau đó đưa tay trái lên đặt trên tảng đá, người quản lý cạnh đó lúc này mới để ý thấy John chỉ có một cánh tay hần thậm chí coi thường John là một phế vật, thế nhưng khi thấy những gì xuất hiện trên tảng đá hần cứng họng, mắt tròn xoe, miệng há hốc.

Lúc này trên tảng đá, đang xảy ra một hiện tượng mà có lẽ trong lịch sử của học viện cũng chưa từng xuất hiện, mười vạch màu đỏ xuất hiện sau đó đột nhiên lại tụt xuống không còn vạch nào, sau đó lại kéo lên mười vạch màu vàng rồi lại tụt xuống cứ như thế màu xanh lục, xanh lam, vàng nhạt, thay thế nhau xuất hiện.

Những tên quản lý khác cạnh đó cũng ngơ ngác nhìn vào tảng đá. John cảm thấy kì lạ hỏi: “hình như tảng đá này của mấy vị bị hư rồi thì phải.”

Tên quản lý cạnh đó ừm ừ nói: “ta cũng nghĩ vậy quá, chứ trước đây làm gì có ai sở hữu nhiều quá hai sức mạnh phép thuật trong người được chứ.”

John ả đầu nói: “vậy tính sao đây.”

Tên quản lý ấy suy nghĩ một lúc nói: “thôi thì cho người qua vậy, coi như tạ lỗi về việc tảng đá ấy bị hư.”

“ừ”- John cười cười gạt đầu sau đó rời khỏi hàng tiến đi đến nơi tiếp theo như theo tấm biển đã đề sẵn gần đó: “sau khi vượt qua đợt kiểm tra xin đi theo hướng này.”

Tên quản lý ấy xem lại tảng đá, hần tiếp tục để những người tiếp theo lên kiểm tra nhưng kết quả là tảng đá ấy vẫn hoạt động bình thường, không có chút gì gọi là hư hỏng. Á kinh hãi nghĩ đến cái gì đó lập tức chạy vào bên trong.

Ở một khu vườn rộng khác, John đứng ở đây cùng rất nhiều người đã vượt qua đợt kiểm tra đầu tiên, hần không muốn mình phải bị bắt ngờ như lần đầu nữa nên chủ động hỏi một thanh niên cạnh đó: “ anh này cho hỏi, không biết sắp đến là kiểm tra gì thế?”

Tên thanh niên đó lập tức đáp: “ kiểm tra gì nữa chuẩn bị tiền để nộp học phí vào học viện thôi.”

“tiền? bao nhiêu vậy?”- John lúc này khó khăn nhất là việc tài chính, đừng thấy hần ăn mặc có vẻ bảnh bao, đáng người đẹp trai vậy mà trong người chỉ có vài đồng xu lẻ mà thôi.

Tên thanh niên kia đưa mười ngón tay nói: “ mười triệu.”

“cái gì?”- John kinh hoảng, hần như muốn chết ngay tại chỗ, tiền nhiều như vậy lấy đâu ra? Đi ăn cướp à, mà bây giờ đi ăn cướp đã muộn rồi. Hần hồi hận vì trước kia không hỏi kĩ Lux bây giờ thì hết cách rồi, hần hỏi thêm: “ thế không nộp học phí lúc đầu được không?”

Tên thanh niên kia lắc đầu nói: “ không được đâu, phải nộp lúc đầu, nếu không sẽ cho là không đóng học phí mà bị đuổi đi đấy.”

John choáng váng, mặt mày hần tối đen lại, tiền, tiền, lấy đâu ra đây? Đã nghèo rồi mà còn ăn cướp kiểu này.

48. Q.3 - Chương 8: Kết Nghĩa Anh Em

“Mọi người mau xếp hàng vào, từng người một lên ghi rõ lý lịch sau đó đóng học phí.”- Một tiếng nói to lớn từ phía trước vang lên, mọi người nhanh chóng xếp hàng ngay ngắn, ai nấy lúc này tâm trạng đầy sung sướng khi sắp trở thành học viên của Học Viện Ma Pháp, chỉ duy nhất John là không nghĩ thế, mười triệu, biết đào đâu ra đây, hần nhắc từng bước chân nặng như cục tạ đứng vào hàng, tâm trạng hần lúc này rồi vô cùng.

Hần nhìn sơ qua cũng biết ở đây toàn là những kẻ giàu có, hoặc đã chuẩn bị tiền từ trước, hần nhớ lại cái ông chủ quán đêm qua, chả trách lão ấy sợ mấy người học viên trong học viện, bởi lẽ kẻ vào được đây, ngoài thiên tài ra thì ít nhất cũng là kẻ có thân thể không nhỏ, giàu có kết xù, mấy người kinh doanh như lão ngu gì dắc tội.

Cuối cùng cũng đến lượt của John, hần đứng trước bàn của người quản lý hần cố gắng nặn ra nụ cười nói: “ à...anh đẹp trai này? Không biết tiền đóng học phí là bao nhiêu.”

Tên quản lý nghe hần gọi mình là “anh đẹp trai”, ruột gan hần như có điều hòa thổi vậy mát vô cùng, hần cười tươi như hoa nói: “mười triệu, phải nộp ngay lúc này thì chúng tôi mới phát đồng phục, dụng cụ học tập và chìa khóa phòng trọ tại kí túc xá.”

John cố gắng nói tiếp: “ thế không biết ở đây có ắc nọ hay không?”

“hửm?”- Tên quản lý thu lại nụ cười nhường mày nói: “ không có tiền hả? không có tiền thì không thể đăng kí vào học viện được, cậu biết đấy, học viện phải lo cho cậu tiền chỗ ở, tiền dụng cụ học tập rất rất nhiều thứ...”

John cúi đầu thất vọng, chưa lúc nào hần cảm thấy mình bần cùng như thế này, người ta thường nói “ bần cùng sinh đạo tặc”, hiện tại làm đạo tặc cũng không được nữa là.

Tên quản lý kia nói tiếp: “ thôi thì cậu về đi, chuẩn bị đủ tiền, ba năm sau học viện lại mở cửa chiêu sinh.”

“ba năm?”- John kinh ngạc, đến lúc đó quá muộn rồi, thời gian giao ước với người thần bí kia chỉ còn khoảng chừng hai năm nữa mà thôi.

“cậu đi theo ta được chứ?”- Đột nhiên, một lão già trong trang phục của học viện ma pháp đi đến bên cạnh hắn nói.

John khó hiểu hỏi: “ không biết ông tìm tôi có việc gì?”

Lão già ấy không nói nhiều chỉ nói đúng một câu: “ đi theo hắn biết.”

John mặc dù khó hiểu nhưng bây giờ ở lại đây cũng có ý nghĩ gì đâu, hắn lập tức đi theo lão già kia. Đi qua vài cái hành lang, lão dẫn John đến một toà biệt viện nằm giữa khu vườn đầy cây xanh.

Đẩy cửa bước vào bên trong, ở đây có hai lão già khác trong trang phục của học viện cũng đã ngồi chờ từ trước, John bước vào khó hiểu hỏi: “ các vị muốn tìm tôi sao?”

Lão già dẫn John vào đây gật đầu nói: “ đúng vậy, chúng tôi đều là những giáo sư bậc cao tại học viện ma pháp, chúng tôi muốn gặp cậu tất nhiên là có chút chuyện.”

John ả đầu hỏi: “ không biết các vị tìm tôi vì lý do gì?”

Lão già ngồi trên ghế, có mái tóc bạc đứng dậy nói: “ ta hỏi nhé, trước đây cậu có từng sử dụng qua phép thuật chưa?”

“rồi”- John không hề dấu diếm, lập tức gật đầu, lão già tóc bạc kia nói: “ ta được người quản lý của đợt kiểm tra đầu tiên báo lại khi cậu đặt tay lên tảng đá, đã có dấu hiệu lạ xuất hiện,sức mạnh phép thuật của cậu, đạt đến mười vạch, nhưng sau đó lại tụt về không. Cậu có biết mười vạch đó là sức mạnh đáng sợ thế nào không? Ngay cả ta và những vị giáo sư này cũng không thể đạt đến mức đó.”

John kinh ngạc, hắn không thể tin rằng sức mạnh phép thuật trong người mình lại kinh khủng hơn cả ba lão già hàm giáo sư kia. Hắn đáp: “ thực ra là trước đây tôi có thể sử dụng phép thuật nhưng từ khi mất đi cánh tay phải nên không thể nào sử dụng phép thuật tiếp được.”

“ồ”- cả ba người đều ồ lên kinh ngạc, lúc này họ mới để ý cái ống tay dài bên phải của hắn hoàn toàn trống không, lão già đã dẫn hắn vào đây nói: “ hóa ra cậu là người mà Lux nhờ chúng tôi xem có thể chữa được cánh tay không đấy à?”

John có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ được ba người trước mặt này lại là người mà Lux nhờ giúp hắn chữa trị cánh tay, hắn gật đầu lia lịa mừng thầm cho cánh tay của mình sắp được hồi phục,hắn nói: “ các vị mau xem xem, có thể chữa nó được không.”

Ba vị lão già nhanh chóng tiến lại gần hắn, vị lão già tóc bạc nói: “ sau này cậu cứ gọi tôi là giáo sư Gomez,còn đây là giáo sư Jacob, Giáo sư Germen”

Giáo sư Gomez bắt đầu giới thiệu bản thân và hai người bên cạnh, john gật đầu, người dẫn hắn vào nơi này là giáo sư Jacob, còn vị có nước da hơi ngăm đen kia là giáo sư Germen.

John nhanh chóng cởi áo ra để lộ phần cánh tay bị mất, chỗ đó da thịt gần như đã lành lại, cả ba vị bắt đầu xem xét, họ nhìn ngang nhìn dọc một hồi rồi hỏi: “ vì sao cậu lại mất đi cánh tay này?”

John liền đáp: “ là do một quả boom kì lạ của kẻ thù phát nổ, các vị có thể khôi phục cánh tay cho tôi được chứ?”

Cả ba nhìn qua nhìn lại sau đó lại xem xét một hồi. Mười phút trôi qua cả ba lắc đầu nói: “ kì lạ thật, nơi vết thương đã lành của cậu còn lưu lại chất độc phép thuật, nếu ta đoán không nhầm thì loại boom mà cậu dính phải trong đó có chứa các nguyên tố phép thuật cực độc, nó khiến mọi bộ phận trên cơ thể không tài nào khôi phục được.”

“hả”- John kinh ngạc nói: “ các vị, ý các vị là sao?”

Giáo Sư Jacob nói: “ nghĩa là chúng ta hoàn toàn hết cách rồi, xem ra cậu nên tập quen dần với một cánh tay còn lại thôi.”

“ầm” như tiếng sét nổ lên trong đầu hắn, mọi suy nghĩ về tương lai tươi sáng nay đã dập tắt, hắn loạng choạng ngã lên chiếc ghế cạnh đó, ba vị giáo sư lắc đầu bất lực nói: “ bọn ta rất tiếc, nhưng người đừng buồn, mặc dù mất đi cánh tay ấy và không thể sử dụng phép thuật nhưng không phải trong người người vẫn còn

phép thuật ẩn chứa đó sao? Chỉ cần tu luyện tinh thần lực thật mạnh mẽ là có thể sử dụng được sức mạnh phép thuật lại rồi.”

John ngao ngán lắc đầu: “ tiền còn không có để nộp thì lấy đâu ra học với hành chứ.”

Giáo Sư Germen cười nói: “ hay là thế này chúng ta sẽ nói với bên quản lý, cậu sẽ được miễn học phí và mọi chi phí sinh hoạt khác, thế nào được chứ?”

John tròn mắt hỏi: “ mấy vị nói thật chứ? Ta được miễn phí hoàn toàn sao?”

Cả ba cùng gật đầu sau đó Gomez giáo sư lấy từ trong người ra một chiếc lệnh bài đưa cho hắn nói: “ cậu đem cái này cho người quản lý ngoài đó, họ sẽ tự hiểu mình làm điều gì.”

John nhận lấy tấm lệnh bài gật đầu rồi đi. Ba vị giáo sư ở trong phòng thở dài nói: “ không ngờ chuyện con bé kia nhờ chúng ta mà chúng ta lại không thể làm được, nhưng cũng vì vậy mà phát hiện được một tài năng hiếm có sức mạnh phép thuật mười vạch à, chắc chỉ có viện trưởng mới bằng.”

John bắt đầu trở về nơi đóng học phí, trên hành lang hắn bắt gặp Lux đang đi đến sắc mặt của cô khi thấy hắn đột nhiên phồng lên chạy lại đá hắn một cái hỏi: “ này...mấy vị giáo sư ấy nói sao? Có chữa được cánh tay cho người không?”

John nhìn vào cổ tay của Lux, chiếc vòng tay khóa sức mạnh phép thuật của cô đã bị tháo ra, hắn kinh ngạc nói: “ chiếc vòng tay, cô khôi phục lại được sức mạnh rồi à?”

Lux đưa tay lên nhìn vào cổ tay của mình sau đó đưa ánh mắt nguy hiểm giống như John nhìn cô trước kia nói: “ đúng vậy nó đã bị tháo ra rồi, với trình độ của mấy vị giáo sư ở đây tháo thứ này ra là chuyện đơn giản mà thôi, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta, họ có chữa cánh tay của người không?”

“không”- khuôn mặt John trở nên âm trầm, hắn xoay người rồi đi.

Lux có chút gì đó cứng họng khó nói, cô cứ nghĩ với trình độ của mấy vị giáo sư ở đây việc sử dụng phép thuật khôi phục cánh tay của hắn không có gì khó cả, thế mà...

Lux lập tức chạy đến chỗ ba vị giáo sư Gomez.

John quay trở lại bàn thu học phí, hắn cười nói: “ anh đẹp trai, tôi quay lại rồi đây.”

Tên quản lý ấy cười ha hả nói: “ cậu còn chưa đi à? Không có tiền đóng học phí sẽ không thể trở thành học viện ở đây được đâu.”

John không nói hắn đưa chiếc lệnh bài ra đặt lên bàn, tên quản lý kia thấy lệnh bài đột nhiên kinh hoảng, hắn cứng họng nhìn John nói: “ không ngờ cậu lại là học viên được đặc cách, đây đây cậu đợi tôi một chút.”

Tên quản lý kia nhanh chóng lấy ra một bộ quần áo còn mới tinh đưa cho hắn sau đó là một chiếc chìa khóa, hắn giải thích: “ bộ quần áo này là bắt buộc cậu phải mang vào những ngày đầu tuần, còn những ngày khác thì không không bắt buộc, chiếc chìa khóa này là phòng ở của cậu và hai người khác trong kí túc xá nam của học viện, còn nữa học viện có một luật lệ là trừ hai ngày cuối tuần, những ngày khác cấm tuyệt các học viên ra ngoài học viện, nếu bị bắt được sẽ phạt nặng lắm đấy.”

John gật đầu hiểu ý, sau đó hắn xoay người rồi đi, học viện ma pháp tuy lớn nhưng tìm kiếm đường đi cũng không quá khó, ở đâu cũng có những tấm bảng chỉ đường cả. Vả lại đêm hôm qua hắn đã đột nhập và đi vòng vòng trong này nên đường đi cũng đại khái nắm khá rõ.

John đến trước kí túc xá dành cho nam sinh, hắn nhìn qua kí túc xá lớn cạnh bên nhớ lại chuyện đêm qua hắn thực sự muốn cười lớn. Nhìn trên chiếc chìa khóa của mình có ghi rõ: “1001”

Vậy nghĩa là phòng ở của hắn nằm ở tầng thứ mười phòng thứ nhất. John bắt đầu leo cầu thang đi lên, cũng may thể lực hắn tốt nên leo mười lầu không quá mệt mỏi, đứng trước cửa phòng thứ nhất lúc này có hai người thanh niên. Một người mái tóc nâu toàn thân mặc một bộ quần áo khảm đầy đá sáng lấp lánh, trên tay anh ta cũng cầm một chiếc búa được làm từ những tảng đá sáng lấp lánh, khuôn mặt có chút gì đó thể hiện sự từng trải. Người kia mang trên người một bộ trang phục khá đơn giản giống với trang phục của nhà thám hiểm thì hơn, mái tóc vàng kết hợp cùng gương mặt điển trai, gần mắt anh ta có hai hình xăm hình tam giác kì lạ càng làm nổi bật lên vẻ điển trai của mình.

Hai người họ cũng nhìn thấy John, người thanh niên có mái tóc vàng tiến lại cười nói: “ cậu cũng là tân học viên của học viện sao? Cậu ở phòng nào?”

John chỉ vào phòng thứ nhất kia, cả hai người thanh niên kia ồ lên sau đó cười ha hả đem ôm chặt lấy hắn, “tay bắt mặt mừng” không khác gì người quen lâu năm. Hắn thanh niên mặc trên mình trang phục khảm đầy đá sáng lấp lánh cười nói: “ vậy thật là tuyệt vời, chúng ta ở chung phòng rồi, tôi xin giới thiệu tôi là Taric.”

Taric

Hắn thanh niên tóc vàng kia khoắc vai hắn nói: “ tôi là Ezreal, sau này chúng ta sẽ ở chung một phòng, đều là anh em với nhau cả, cậu tên gì?”

Ezreal

“John”- John thực sự kinh ngạc với hai người họ, đúng như những gì hắn đã biết về họ ở thế giới trước kia, hai người cực kì tỏ ra thân thiết với hắn. Sau đó cả ba bắt đầu đem hành lý của mình bước vào bên trong, việc phân chia giường ngủ, rồi tủ đựng quần áo....tất cả đều làm nhanh chóng.

Ezreal cười nói: “ hay là chúng ta tự giới thiệu một chút về bản thân cho thân thiết hơn đi, hai cậu thấy thế nào?”

Taric gật đầu tán thành, John cũng không có ý kiến gì.

Ezreal bắt đầu giới thiệu về bản thân, anh ta vốn sống tại thành phố Piltover, trước kia có học ngành kĩ thuật ma thuật nhưng sau đó thì bỏ và thích theo đuổi ngành thám hiểm, việc gia nhập học viện ma pháp chỉ là một trong những bước dừng chân của cậu ta mà thôi.

Đến lượt Taric, Ở quê nhà, cha của Taric là một vị thầy thuốc nổi danh tại thành phố của họ. Taric vẫn luôn cảm thấy hứng thú với sự nghiệp của cha mình ngay cả từ khi còn bé. Dẫu có một sự am hiểu sâu sắc về các vị thuốc từ thảo mộc và thú vật, chính sức mạnh của ngọc quý mới là thứ hấp dẫn hắn trai trẻ nhất. Chẳng mất bao lâu Taric đã ngốn hết sạch những tri thức từ thư viện của cha mình rồi bắt đầu lên đường du hành một mình. Anh muốn giúp đỡ mọi người, nhưng không phải chỉ bằng cách chữa trị những vết thương vụn vặt của họ. Anh không muốn chỉ là một người thầy thuốc, mà là một người bảo hộ - người sử dụng sức mạnh của đất mẹ để bảo tồn và che chở. (trích từ truyền thuyết Taric). Mục đích anh gia nhập học viện ma pháp bởi vì anh nghĩ nơi đây có thể giúp mình nâng cao thêm trình độ sử dụng phép thuật từ lòng đất trong việc cứu chữa bệnh ọi người.

Sau đó Taric và Ezreal nhìn về phía John, họ lúc đầu đã nhận ra hắn mất đi một cánh tay nhưng sợ sẽ đụng chạm đến điều gì đó đáng buồn của hắn nên không dám nói. John thực sự chưa muốn ai biết đến cái bí mật của mình nên chỉ trả lời qua loa rằng mình đến từ một ngôi làng hẻo lánh, rồi vài chuyện vụn vặt.

Ezreal đứng dậy nói: “ hôm nay ba người chúng ta đã gặp nhau coi như là có cái duyên thôi thì tại nơi đây chúng ta kết nghĩa anh em hai cậu thấy thế nào? Sau này có phước cùng hưởng có họa cùng chia.”

Taric cũng lập tức đứng dậy, anh ta đưa tay phải lên trước đập vào tay Ezreal, John tuy có đôi chút sững sốt nhưng rất nhanh chóng cũng tỉnh lại, hắn đứng dậy cười nói: “ được sau này chúng ta sẽ là anh em có họa cùng chịu có phúc cùng hưởng.”

Một màn kết nghĩa đơn giản nhưng đầy tình cảm của ba người đàn ông, họ hiện tại đã xem như anh em thân thiết, những chuyện sau này nhất định sẽ luôn sát cánh bên nhau.

Ezreal tính cách phóng khoáng cởi mở, cậu ta lập tức cười ha hả nói: “ để kỉ niệm lần kết nghĩa này chúng ta ra ngoài nhậu một trận đi.”

“được”

“không say không về”

Ba người nhanh chóng rời khỏi học viện tiến vào một quán nhậu cạnh đó bắt đầu ăn uống no say.

.....

Ba ngày đầu tiên tại học viện trôi qua nhanh chóng, không biết có phải John có tính nhác học hay không mà trong ba ngày sáu buổi học thì hắn đã cùng Ezreal và Taric cúp hết năm buổi, Ezreal trong mấy ngày này phát hiện ra một lối đi bí mật dẫn ra bên ngoài, vậy nên dù trong những ngày học viện cấm học viên ra bên ngoài thì cả ba cũng cứ ra như thường, trong ba ngày mà tiếng tăm của họ đã vang khắp trường và được những học viên mới đặt cho cái biệt danh bộ ba siêu quậy.

Cũng trong ba ngày này, mọi việc sinh hoạt hay ăn uống cũng rất thoải mái, tắm thì cả ba tắm chung, ăn thì cũng ăn chung, dù mới quen nhau nhưng cả ba không khác gì anh em ruột thịt, cái cảm giác này đã lâu lắm rồi John chưa từng có, hắn cảm thấy cuộc sống của mình cũng ít tẻ nhạt hơn.

Từng nói Taric cũng là một thầy thuốc tuy nhiên khi thấy qua vết thương trên tay John anh ta cũng phải bó tay, anh ta không có cách nào sử dụng sức mạnh của đất mẹ để hồi phục lại cánh tay như bình thường cho hắn cả, John cũng chuẩn bị tâm lý từ trước nên không quá để tâm vào chuyện này.

49. Q.3 - Chương 9: Vụ Án Mạng Trong Đêm (p1)

Vào một buổi tối mát mẻ, gió hiu hiu thổi từng cơn, John cùng hai người bạn Ez và Taric của mình trở về phòng ở, John nằm thẳng cẳng trên giường, một tuần trôi qua nhanh chóng, những thứ hắn cần học thì chưa thấy đâu, mỗi lần lên lớp mấy người phụ trách giảng dạy chỉ toàn nói nào là về đặc tính của từng hệ phép thuật, rồi nguồn gốc, cách sử dụng v.v.. mấy thứ đó hắn đâu cần biết, bây giờ thứ hắn muốn học nhất chính là việc sử dụng tinh thần lực, rồi luyện tập nó sao cho thật cường đại.

Ba người nằm trên ba chiếc giường cảm nhận sự thoải mái, John lên tiếng phá tan bầu không khí nói: “Ezreal này, cậu từng bảo học viện ma pháp này cũng như một điểm dừng chân trong cuộc hành trình thám hiểm của mình đúng không?”

Ezreal gật đầu đáp: “phải, nơi này cũng là một trong những điểm trong cuộc hành trình thám hiểm của mình thôi.”

John cười nói: “ vậy cậu giàu thật đấy, nếu muốn vào học viện này cần đóng học phí ban đầu là 10 triệu, cậu thật dư tiền.”

“ha..ha..”- Ezreal cười ha hả đáp: “thực ra thì trong những cuộc hành trình thám hiểm trước đây tôi có tìm được ít của cải vậy nên có thể nói là không thiếu tiền cho lắm.”

“ha...ha...”- Taric thường ngày là người ít nói nhất, anh ta đột nhiên cười phá lên nói: “ tôi thì đơn giản hơn cậu nhiều Ezreal à, tôi chỉ cần lấy một viên đá nhỏ trên giáp của mình là đủ để đóng học phí rồi, thậm chí khi cần thiết tôi có thể kêu gọi sức mạnh của đất mẹ để tạo ra đá quý nữa kìa.”

“ồ”- John và Ezreal ồ lên kinh ngạc, sau đó Ezreal nhìn với ánh mắt thèm muốn: “ bộ giáp rồi vũ khí trên người cậu xe ra rất có giá nha.”

Taric lờm Ezreal nói: “ cậu định làm gì đấy? trộm à?”

Ezreal lắc lắc tay nói: “ ầy, chúng ta là anh em kết nghĩa với nhau mà, ai lại đi trộm cướp như thế, John này.....”

Ezreal đột nhiên nhìn sang John nói: “ thực ra điều này cả tôi và Taric đều không muốn nói ra nhưng tôi nghĩ chúng ta là anh em với nhau, ở chung phòng và cũng từng kết nghĩa, tôi hi vọng cậu không dấu chúng tôi.”

Khuôn mặt Ezreal và taric đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, John có chút kinh ngạc nhưng không hiểu hai người họ muốn gì, Ezreal hỏi: “một tuần qua chúng ta ở cạnh nhau chúng tôi thấy rằng mặc dù cậu không thể sử dụng sức mạnh phép thuật nhưng thể lực của cậu rồi thính giác thị giác....tất cả đều rất kinh khủng, cả thân thể và quá khứ nữa, cậu vẫn giấu chúng tôi, chúng ta là anh em với nhau mà, cậu có thể nói thật ra cho chúng tôi biết được chứ?”

John lúc này mới hiểu thứ hai người họ muốn nói, hần thở dài sau đó gật đầu nói: “ thôi được, dù gì hai cậu cũng thân thiết như anh em nên tôi cũng không muốn dẫu, thực ra Ezreal cậu không nói điều này ra thì tôi cũng muốn nói một chút về quá khứ của mình.”

“vậy cậu nói đi John, chúng tôi nhất định sẽ giữ bí mật cho cậu, những điều gì khó nói quá thì thôi.”- Taric ngồi dậy nhìn thẳng vào hần nói với giọng điệu quan tâm như một người anh em thân thiết.

“các cậu từng nghe truyền thuyết về một vị anh hùng đã cứu Ionia khỏi diệt vong và tìm lại hòa bình cho họ rồi chứ?”- John hỏi hai người bạn của mình.

Ezreal lập tức gật đầu nói: “ tất nhiên là đã nghe qua và không chỉ một lần, truyền thuyết về người anh hùng ấy hầu như ai cũng biết cả, ngay cả một đứa con nít cũng biết, mà hình như người anh hùng ấy có tên giống với cậu đấy, nhưng chắc chắn là không phải cậu rồi, tôi đã từng đến Ionia để thám hiểm, những người dân ở đó vì tưởng nhớ vị Anh hùng đã mất mà dựng lên một bức tượng rất lớn tôi đã thấy qua bức tượng ấy nó không giống cậu chút nào.”

Ezreal nói vậy bởi vì cậu ta không biết rằng, bức tượng ấy do chính người dân Ionia xây nên mà người dân Ionia lại nghĩ John chính là một người Ionia cho nên khi xây nó họ đã để mái tóc của hần theo đúng kiểu phong tục cổ xưa của người Ionia, trang phục trên người hần cũng được tạc sao cho giống với trang phục chiến đấu của người dân Ionia, nhưng cái làm bức tượng ấy khác với John nhất chính là khuôn mặt, mặt dù được Ireliia, Kennen cùng những người khác miêu tả thật kĩ khuôn mặt của hần nhưng khi xây bức tượng những nhà thiết kế vì muốn hần mang inh vẻ mặt lạnh lùng như một tướng quân từng trải qua hàng trăm cuộc chiến, vậy nên khuôn mặt của hần sau khi làm xong có chút khác chút so với mặt thật, điều này mặc dù Ireliia và mọi người quen biết John có chút không đồng tình lúc đầu nhưng sau khi được những nhà thiết kế kia giải thích thì cũng đã chấp nhận.

John lắc đầu cười nói: “ thực ra người ấy đúng thực là tôi đấy.”

“cái gì?”-cả hai người Ezreal và Taric hốt hoảng kinh hô, họ như không tin vào tai của mình, Taric liên tục lắc đầu nói: “ không thể nào, điều này....”

Ezreal cũng gật đầu nói: “ đúng vậy, John cậu đang đùa với chúng tôi đúng không? Cậu không thể là vị anh hùng trong truyền thuyết đó được, cậu bị mất một cánh tay và khuôn mặt, đúng rồi, tôi nghe người ta nói vị anh hùng trong truyền thuyết kia đã chết rồi mà.”

John cười đáp, đôi mắt hần mông lung như nhớ đến những hồi ức trước kia, hần nói: “ thực ra trong trận cuối cùng trên bãi biển lúc đó, tôi đã bị Ww một nhà khoa học, một con người độc ác của bên Noxus ném vào một loại boom kì lạ, quả bom ấy sau khi phát nổ đã cuốn tôi vào một con đường không gian kì bí làm tôi mất tích tại đó, cả cánh tay bị mất này cũng do trái boom ấy gây nên.”

Nhìn vào điệu bộ của hần, cảm xúc của hần khi nói ra những điều này, Ezreal và cả Taric nhìn nhau, họ không thể tưởng tượng được nhân vật trong truyền thuyết mà thường ngày họ hay nghe lại đang ngồi trước mặt mình à không phải nói là suốt một tuần nay cùng ở với mình, ăn cùng mình, tắm cùng mình. Ezreal đứng dậy nói: “ John chúng tôi tin cậu, từ ánh mắt của cậu cho thấy, trong lời nói không hề có chút giả dối, nhưng tôi không hiểu, tại sao cậu còn sống mà không nói cho những người thân của mình biết để họ đỡ thương tâm?”

John lắc đầu đáp: “ tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng với tình trạng hiện tại khi họ biết được và nhìn thấy tôi thế này thì càng thương tâm hơn nữa, tôi không muốn làm gánh nặng cho họ, Ezreal, Taric hai cậu đã biết bí mật này, tôi mong hai cậu không cho ai biết chuyện này, được chứ?”

Ezreal lẫn Taric nhìn nhau sau đó cả hai gật đầu, Taric nói: “ cậu yên tâm John, chúng ta là anh em kết nghĩa, bí mật của cậu cũng như bí mật của chúng tôi, à đúng rồi, tôi thấy việc cậu không công khai việc mình còn sống là đúng đấy, bởi vì trên đường đến đây tôi vô tình biết được bên Noxus đang phải rất nhiều sát thủ đi khắp nơi để tìm tung tích của cậu, xem ra họ vẫn không tin cậu đã chết.”

John nghe điều này lập tức kinh ngạc vô cùng hần hỏi: “ điều này là thật chứ?”

Taric gật đầu: “ là sự thật một 100% đấy.”

Ezreal tiếp lời: “ nếu vậy cậu ở tại nơi này là an toàn nhất rồi, người của Noxus sẽ không bao giờ dám làm điều bậy bạ tại nơi này.”

John ừ ừ, hẳn thật không ngờ bên phía Noxus lại phái sát thủ đi tìm tung tích hắn, nếu như với sức mạnh hiện tại, e rằng không chống nổi vài chiêu từ những sát thủ ấy. Hẳn từng biết đến vài cái tên sát thủ cực kì đáng sợ của Noxus như Katarina, Talon, nếu hai người này mà tấn công hắn, e rằng hắn khó mà sống được.

Ezreal nói: “ được rồi, đêm nay chúng ta nghỉ sớm thôi, ngày mai còn phải lên lớp học nữa, cúp học nhiều quá rồi.”

“Phải.”

John nói: “ hai cậu ngủ sớm đi, tôi muốn đi ra ngoài một lát.”

Nói xong John liền rời khỏi phòng hắn đi dạo vài vòng nhằm giảm bớt căng thẳng cũng như những hồi ức của quá khứ đang ùa về.

Cùng lúc đó tại một nơi khác của học viện, đúng hơn là tại một chiếc hồ nước nhỏ nuôi đầy cá, Lux ngồi ở đây một mình ngắm nhìn những con cá ấy bơi lội, cô tự nói với chính mình: “ cá ơi là cá, sao ta muốn được như ngươi quá, được bơi lội thoải mái, được người ta chăm sóc, được người khác yêu thương, hẳn ta thật là cô đơn mà, từ ngày trở về học viện chẳng có chút gì thú vị cả, lúc trước đi với cái tên ngốc kia hóa ra lại vui hơn thế này, bây giờ hẳn cũng đã gia nhập học viện, lại lên lớp học sớm tối, không còn ai chơi với ta nữa, thật là chán.”

“hừm...tiểu thư kiêu kì bướng bỉnh nhất đế quốc Demacia, Luxanna của dòng họ Crownguards, lại ngồi một mình nói chuyện với những con cá vô tri hay sao?”- Đột nhiên một giọng nói thanh niên trầm trầm vang lên sau lưng cô.

Lux giật mình xoay người lại, khuôn mặt cô đột nhiên lạnh lại, cô nhếch môi nói: “ ồ hóa ra là thiếu gia Vagan, ngài đã trở về học viện rồi hay sao?”

Ồ hóa ra tên vừa nói kia chính là Vagan thiếu gia, kể lúc trước trong rừng đã có ý định xấu xa với Lux và sau đó bị John cắt đứt quần, chạy trốn trong nhục nhã, hẳn hóa ra lại là một học viên của học viện ma pháp điều đó cũng giải thích vì sao khi chiến đấu phép thuật với Lux hắn cũng không hẳn bị rơi vào thế hạ phong. Vagan một thiếu gia nổi tiếng ăn chơi và quậy phá các nữ sinh tại học viện, nhưng bù lại hắn cũng được xem là một thiên tài sử dụng sức mạnh phép thuật cho nên nhiều vị giáo sư mắt nhắm mắt mở cho những hành vi quậy phá của hắn.

Vagan nghe Lux nhắc lại chuyện nhục nhã trước kia sắc mặt hắn đanh lại nói: “ hừm, ta biết được thằng nhãi kia đã gia nhập học viện rồi đúng không, nếu vậy hẳn sẽ ở tại kí túc xá của nam sinh, như vậy sau này ta sẽ có nhiều cơ hội để phục thù rồi, ta sẽ cho hắn nếm mỗi nhục gấp trăm ngàn lần những gì ta đã nhận.”

Lux nghe Vagan nói hắn sắp làm khó John liền trở nên tức giận nói: “ ngươi dám sao? Người nghe cho kĩ đây, nếu ngươi dám làm hại hắn ta nhất định đừng mong một ngày yên ổn.”

Vagan trêu chọc Lux: “ cô sợ gì à? Hay cô với hắn có gì đó mờ ám, à, ta biết rồi nhé, chuyện này mà truyền ra ngoài nhất định nhiều tên nam sinh sẽ rất rất ghen tị đến lúc đó không cần ta ra tay bọn chúng cũng không để hắn sống.”

“rắc”- Nắm tay Lux nắm lại thật chặt, cô tức giận cùng cực, đôi mắt như muốn bốc lửa, cô quát: “ cầm cái miệng thối của ngươi lại cho ta, nếu ngươi dám ăn nói bậy bạ đừng trách vì sao ta lại ra tay không nể tình là học viên cùng trường.”

Lux nói xong tức giận rời đi, Vagan đứng đó cười ha hả, một nụ cười ác độc, ghê tởm, ánh mắt hắn cũng thể hiện điều đó.

Cạnh đó có hai học viên vô tình đi ngang qua và thấy Lux cùng Vagan đang cãi cọ, một người trong số đó nói: “ hai người họ lại cãi nhau à, thật là khổ mà.”

“thôi để ý làm gì, hai người họ vốn là kẻ thù của nhau, điều này ai trong học viện mà không biết chứ. Đi thôi.”

Vagan thấy nơi này không còn gì thú vị nữa, hần xoay người rời đi, thì đột nhiên lúc này, một bóng đen từ đằng sau lao nhanh ra như một tia chớp, một thứ cứng như sắt đập thật mạnh vào đầu của Vagan. Người ta thường nói “Minh thương dễ đỡ ám tiên khó phòng”, dù Vagan có giỏi phép thuật đến đâu thì bị một người lạ mặt có tốc độ cực nhanh như thế mà tấn công lén từ đằng sau bằng một thứ hung khí cực kì cứng thế kia cũng không thể phản ứng kịp, Vagan nả gục trên đất, đôi mắt hần tỏ ra căm phẫn, hai tròng mắt rung lên từng đợt, hần cố sức nhìn ra kẻ đã đánh mình, hơi thở bắt đầu yếu đi.

Tên hung thủ sau ghi gậy án liền lập tức bỏ chạy, hình như hần biết chắc rằng với cú đánh đó Vagan không thể nào sống nổi, và sự thật là hần đúng, Vagan đã tắt thở nhưng trước khi chết hần kịp lấy tay phải của mình vẽ vài thứ trên mặt đất.

John đang đi dạo vài vòng thì bắt gặp Lux chạy đi, khuôn mặt cô tỏ vẻ vô cùng tức giận, John lập tức đuổi theo gọi: “ này...tiểu ác ma...cô đi đâu đấy?”

Lux dừng chân lại nhìn hần với ánh mắt đầy căm tức, cô quát: “ ta yêu cầu ngươi không được nói xấu ta rồi mà, nhớ chứ? Có tin ta đánh ngươi một trận hay không?”

John tiến lại cười ha hả đáp: “ cô nghĩ mình khôi phục lại được sức mạnh phép thuật là có thể đánh được tôi sao? Mà cô đi đâu vào giờ này? Trông cô khá là tức giận.”

Lux giậm chân tức tối nói: “ ta vừa gặp Vagan và cãi nhau với hần.”

“Vagan!”- John tỏ vẻ kinh ngạc, hần không nghĩ cái tên thiếu gia kia ại ở trong học viện ma pháp.

Lux hiểu sự kinh ngạc của hần nên giải thích: “ tại ngươi không biết thôi, hần ta vốn là một học viên của học viện và là một trong số ít những người được xem là thiên tài đấy, chỉ có điều ta rất ghét hần mà thôi, hần là tên vô sỉ hạ lưu, ác độc...đồ thối tha...đồ...đồ...đáng chết..”

Lux bắt đầu bài ca chửi rửa của mình, John nghe mấy bài ca này của cô như đã quen tai hần cười nói: “ được rồi đấy, đêm khuya thế này không về kí túc xá ngủ mà đi đâu thế này?”

Lux liếc nhìn hần nói: “ không phải người cũng đi rong ngoài này hay sao?”

John ả ỉ má gật đầu nói: “ tại muốn hít thở chút không khí ầy mà.”

Lux đáp: “ thì ta cũng muốn hít thở không khí.”

John trêu chọc: “ cô không sợ bị ma bắt hay sao?”

“hừ”- Lux hứ một tiếng đáp: “lúc trước vì ta bị khóa sức mạnh phép thuật cho nên mới sợ ma mà thôi, bây giờ à, còn lâu.”

Nói rồi cô lại bước tiếp, John lắc đầu sau đó đi sát cô, đêm đó cả hai cùng đi dạo mát cùng nhau, Lux được ở cạnh hần được, mắng chửi chơi đùa theo ý thích những tức giận về chuyện Vagan nói đều như biến mất cả. Nếu như ngày mai cô biết được Vagan đã chết thì không biết cô sẽ nghĩ gì, đến lúc đó thái độ ra làm sao?

50. Q.3 - Chương 10: Vụ Án Trong Đêm (p2)

Sáng sớm ngày hôm sau một tin giạt gân truyền khắp Học viện Ma Pháp, Vagan thiếu gia, một thiên tài phép thuật đồng thời cũng là một tên quậy phá có tiếng đã bị giết tại vườn hoa học viện.

Từ rất sớm, khi có tin tức Vagan bị giết và xác nằm tại vườn hoa của học viện, thì rất rất nhiều học viên của học viện đã chạy đến đây, vườn hoa nhanh chóng chật kín người. Những lời bàn tán bắt đầu râm ran, người thì thầm mắng hần chết rất đúng người thì thầm than thở cho số hần gặp sui.

Lúc này đây rất nhiều vị giáo sư đã xuất hiện tại hiện trường, ngay cả đến viện trưởng và viện phó vốn ít khi được gặp cũng đã đến đây, giết người trong học viện đây là việc trước đây chưa từng có, bởi viện trưởng viện phó và các vị giáo sư khác đều rất xem trọng chuyện này, quyết tâm tìm ra kẻ đã giết Vagan.

Viện trưởng là một ông lão cai gậy, tay chống gậy, thể nhưng đừng nhìn bề ngoài vội kết luận rằng ông ấy già yếu, thực tế ông ấy rất là lợi hại, viện trưởng của cả một học viện ma pháp lớn thế này thì nhất định không phải người bình thường rồi.

Trên người viện trưởng lúc này mặc một bộ trang phục áo bào dành cho những pháp sư, thiết kế theo kiểu của học viện ma pháp nhưng nó lại màu đỏ. Đó là màu tượng trưng cho cấp độ phân chia bên trong học viện, dưới màu đỏ là màu nâu, nghĩa là người mặc trang phục áo bào màu nâu đứng bên cạnh chính là phó viện trưởng, nhìn bề ngoài thì vị phó viện trưởng này có vẻ trẻ hơn viện trưởng chừng mười tuổi là cùng, ông ấy nhìn xác Vagan nằm trên đất, sau khi nghe các học viên báo lại ông đã nhanh chóng ra lệnh sơ tán khu vực quanh xác chết và không để ai đụng vào đó, phó viện trưởng nói với viện trưởng: “Viện trưởng ngài thấy thế nào?”

Viện trưởng ánh mắt thể hiện sự lão làng của mình, lão đáp: “hiện tại chúng ta chưa thể kết luận được điều gì cả nhưng có một điều ta chắc chắn chính là việc hung thủ vẫn còn ở trong học viện chúng ta.”

Phó viện trưởng gật đầu tán thành: “ngài nói đúng, học viện chúng ta được canh gác cẩn thận, theo như tôi cho người đi hỏi thì vào tới hôm qua không có bất cứ một ai rời khỏi học viện cả, ngay cả chút gì đó kì lạ cũng không thấy.”

Viện trưởng gật đầu nói: “vậy đã phái người đi mời tướng quân Virgin đến chưa? Ông ấy là tướng quân trấn thủ thành cổ “không tên” những vụ án như thế này, có lẽ ông ấy cũng có ít nhiều kinh nghiệm để tìm ra hung thủ.”

Phó viện trưởng gật đầu đáp: “đã cho người đi gọi rồi, chắc ông ấy cũng sẽ đến sớm thôi.”

“ừm, vậy bây giờ hãy giữ yên hiện trường không được cho ai đến gần đó cả.”- Viện trưởng nói.

Lúc này xung quanh đang xác Vagan đang có rất nhiều học viên đứng xem, họ như lệnh của phó viện trưởng nên đứng cách xác chết một khoảng.

“viện trưởng, phó viện trưởng, tướng quân Virgin đã đến.”- một người làm chạy vào báo.

Từ phía sau một vị tướng quân mang trên mình một bộ giáp bạc, trước ngực giáp có hình con hổ đang nhe răng, trên hông đeo kiếm dài bóng loáng sắc nhọn, đầu đội mũ bạc có cộng lông chim dựng thẳng, khuôn mặt sắc lạnh, làn da hơi ngăm đen, khi thấy hai người viện trưởng và phó viện trưởng thì lập tức nói: “hai vị từ sáng đã gọi ôi đến chắc có việc hệ trọng.”

Phó viện trưởng đáp: “tướng quân, không giấu gì ngài, hiện tại trong học viện xảy ra một vụ án mạng, chúng tôi không giỏi trong việc điều tra phá án cho nên nhờ ngài đến đây để giúp đỡ.”

“ồ”- Nghe vậy, sắc mặt tướng quân Virgin lập tức nghiêm túc, ông tiến đến bên cạnh xác chết của vagan, môi đã xanh lại, da có vẻ lạnh đi, ông kiểm tra một lúc rồi nói: “tạm thời kết luận người thanh niên này chết cách đây khoảng chừng 7-8 tiếng trước, bây giờ là hơn 6 giờ, vậy khoảng thời gian mà người thanh niên này chết là khoảng từ 10-11 giờ đêm hôm qua.

Mười đến mười một giờ đêm hôm qua sao? Theo như thông lệ của học viện thì các học viên phải ngủ lúc mười giờ, giờ đó sao lại ra ngoài được nhỉ.

Tướng quân Virgin suy nghĩ một lúc sau đó đứng dậy nói: “đêm qua có ai thấy người thanh niên này ở đây hay không? Hoặc thấy anh ta đi với một ai đó, nếu có thì đứng ra nói sự thật, để giúp học viện của mấy cậu có thể bắt được hung thủ.”

“xì...xầm...xì...xầm...”- Tiếng xì xầm bàn tán bắt đầu vang lên.

“có tôi thấy”- Đột nhiên một thanh niên đứng ra nói.

Hàng ngàn ánh mắt đổ vào người thanh niên kia khiến anh ta có chút không quen. Tướng quân Virgin tiến lại nói: “cậu đừng sợ, có gì cứ nói thẳng ra.”

Thanh niên kia gật đầu nói: “đêm qua tôi cùng một người bạn cùng phòng ra ngoài đi vệ sinh, lúc đi ngang qua khu vườn này thì phát hiện Vagan cùng với Lux đang cãi cọ.”

“Lux?”- Virgin lập tức hô lớn nói: “lập tức đưa cô gái tên Lux ấy đến đây.”

“là Lux sao? Cô ấy sao làm chuyện này được.”

“cũng có thể lắm, ai trong học viện không biết giữa họ có hận thù cực lớn.”

Virgin bắt đầu hỏi những học viên cạnh đó về Lux và cả về mối quan hệ giữa Lux và người thanh niên đã chết Vagan.

Ở giữa đám đông, Ezreal nhìn thấy tất cả, nghe hết mọi thứ, cậu ta nhanh chóng thoát ra khỏi đám đông đó chạy về phía phòng của mình.

“John....John....”- Ezreal mở tung cửa hốt hoảng chạy vào, John lúc này nằm lăn trên giường ngủ, chả là sáng hôm nay hẳn học hai tiết sau cho nên quyết định ngủ nướng một chút, nghe tiếng gọi thất thanh của Ezreal hẳn mở cặp mắt nặng như cục gạch ấy lên hỏi: có chuyện gì mà cậu hốt ha hốt hải đến thế?”

Ezreal liền nói: “ mau dậy đi, học viện có chuyện lớn xảy ra rồi.”

“chuyện gì?”- John vẫn còn ngái ngủ.

“một học viên của học viện tên là Vagan đã bị giết, ngay tại khu vườn của học viện.”- Ezreal nói.

“cái gì?”- John kinh ngạc ngồi bật dậy, mọi cơn buồn ngủ như biến đi đâu mất, hẳn hỏi: “ chuyện này là sao?”

Ezreal đáp: ‘ không rõ lắm, đại loại như hẳn ta bị ai đó giết, tướng quân Virgin đang điều tra, còn nữa, người bị tình nghi đầu tiên chính là cô gái tên Lux cái cô gái mà cậu hay nhắc đến đó.”

“sao Lux ư?”- John đứng dậy, quần áo, rửa mặt mọi thứ giải quyết rất nhanh.

John cùng Ezreal nhanh chóng chạy đến khu vườn của học viện, Taric đứng đó từ trước thấy hai người đến vội nói: “ hiện tại Lux đã được gọi đến cô ấy đang vị viện trưởng và tướng quân Virgin tra hỏi.”

John gật đầu sau đó cùng hai người chen vào đám đông, sau vài hồi lùn lách hẳn cũng chen được vào đến bên trong, xác Vagan vẫn nằm đó, hẳn kinh ngạc nhìn cái tên đáng ghét kia. Nói thật khi John nghe tin Vagan chết hẳn cũng rất chấn động, hẳn cũng từng nguyên rửa Vagan ăn cơm chết ghen, uống nước chết sặc, đi tiểu chết ngạt, đánh rắm chết thối, hận không thể làm cho hẳn đã chết rồi lại chết lại, một ngày chết đủ hai mươi bốn canh giờ, một tháng chết đủ ba mươi ngày. Nếu tháng 31 ngày thì chết nhiều một ngày, nếu là tháng 28 ngày thì tháng sau lại chết bù hai ngày.

Nghĩ đến cái chuyện hẳn định giở những trò ác độc hãm hại mình như Lux kể tới qua thì hẳn càng ghét tên này hơn. Hẳn nhìn lên phía trước lúc này Lux đang bị bao vây bởi những vị giáo sư và viện trưởng viện phó của học viện, họ lên tục hỏi cô làm gì từ khoảng 10-11 giờ đêm qua...v.v..rất nhiều thứ.

Lux lúc này cảm xúc lẫn lộn, khi nghe tin Vagan chết cô cực kì vui mừng và sung sướng, nhưng khi bị nghi oan là kẻ đã giết hại Vagan cô cảm thấy vô cùng ảm ức, cô liên tục kêu oan nói: “ Viện trưởng, viện phó, con thực sự không giết hẳn , mặc dù con rất ghét hẳn nhưng tuyệt đối con không làm chuyện đó, mọi người phải tin con.”

Virgin tướng quân nói: “ vậy cô có chứng cứ gì chứng minh trong khoảng thời gian ấy cô không có mặt tại đây không?”

Lux đột nhiên cứng họng, lúc ấy chỉ có mình và ả chết bầm kia cãi nhau ở đây sau đó mình rời đi hay không có ai làm chứng đâu.

“cô ấy không phải là kẻ giết người đâu!”- John đột nhiên tiến lên trước, hẳn mặc sự ngăn cản của những người bảo vệ hiện trường cạnh đó, vẫn cố gắng bước vào bên trong.

Virgin hỏi: “ cậu biết gì về vụ án này sao?”

Phó viện trưởng nói: “ cậu lấy gì tin rằng nó không phải kẻ giết người.”

John nói: “ đêm qua cô ấy cùng tôi đi tản bộ nên tuyệt đối cô ấy không thể là kẻ giết người được.”

Virgin nghe vậy vội hỏi: “ vậy đêm qua người đi cùng cô ấy khoảng lúc mấy giờ?”

“hình như là hơn 10 giờ gần 11 giờ gì đó”- John đáp.

Phó viện trưởng nghe vậy nhúu mày hỏi: “ vào giờ đó sao em không ở trong phòng nghỉ ngơi mà lại đi ra ngoài?”

John đáp : “ đêm qua không ngủ được cho nên muốn đi vài vòng hít thở không khí thôi.”

Virgin lắc đầu nói: “ điều đó cũng không chứng minh cô bé Lux kia có bằng chứng ngoại phạm được, theo nhận định khi khám tử thi của ta, xác chết này đã chết ít nhất được 7-8 giờ, cũng có nghĩa trong khoảng từ 10 giờ đến 11 giờ đêm qua, cậu có biết trước khi hai người gặp nhau cô bé kia đã đi đâu không?”

Cái này thì John thật sự không biết hẳn đành lắc đầu.

Viện trưởng tiến lại nói: “ được rồi, em mau về đi, mọi người cũng nhanh chóng quay về phòng học của mình chuẩn bị cho giờ học, chuyện ở đây đã có chúng ta lo.”

Lệnh của viện trưởng ai dám cãi, toàn bộ học sinh xung quanh bắt đầu giải tán, tuy nhiên chỉ có John cùng hai người bạn Ezreal và Taric vẫn còn nán lại, Viện trưởng kì lạ hỏi: “ sao vậy? em còn điều gì muốn nói sao?”

John lắc đầu nói: “ dạ không, em chỉ là không tin Lux lại giết người thôi.”

“đúng vậy đấy viện trưởng, chúng tôi cũng không tin cô bé lại làm chuyện này đâu.”- Giáo sư Germen, cạnh đó lên tiếng.

Virgin tướng quân lắc đầu nói: “mọi chuyện chớ thể nói được điều gì, còn cần phải điều tra thêm.”

John nhìn qua tướng quân Virgin nói: “ tướng quân,ngài đã xem qua xác chết của nạn nhân rồi chứ? Có phát hiện gì đặc biệt hay không?”

Tướng quân Virgin gật đầu nói: “ tất nhiên là đã xem qua, cậu thanh niên tên Vagan kia bị một hung khí rất cứng đánh mại vào đầu, cú đánh mạnh đến mức khiến não cậu ta chấn động và xuất huyết bên trong, ở phần sau gáy dễ dàng nhìn thấy máu tụ.”

John ồ lên sau đó nói: “ không biết tôi có thể được xem qua xác nạn nhân hay không?”

“điều này không được, nếu lỡ như cậu chính là hung thủ thì sao? Cậu sẽ tận dụng tình huống ấy để dấu đi một vật chứng nào đó.”- Phó viện trưởng lắc đầu ngăn cản.

John liền đáp: “ phó viện trưởng, viện trưởng và tướng quân, có thể cho tôi thời gian để điều tra xem ai là kẻ đã giết Vagan để minh oan cho cô ấy được chứ?”

Virgin tướng quân nói: “ Điều này có thể sao? Cậu nghĩ cậu là ai mà đòi điều tra hung thủ.”

John lắc đầu: “ tôi chỉ là một học viên bình thường mà thôi, nhưng tôi tin Lux không phải kẻ giết người, cô ấy mặc dù có chút bướng bỉnh, cứng đầu nhưng tuyệt đối không phải người thích giết ai thì giết.”

Virgin suy ngẫm một lúc sau đó nói: “ thôi được, nhìn cử chỉ và ánh mắt của cậu, kinh nghiệm của tôi cho biết cậu không nói dối, tuy nhiên tôi sẽ để ý cậu thật kĩ để tránh cậu có hành động gì đó mờ ám. Đồng thời trong vòng 3 ngày cậu không chứng minh được cô ấy vô tội thì cũng có nghĩa cậu là đồng phạm, hai người sẽ bị giam vào nhà lao, chờ xét xử, đồng ý chứ?”

John gật đầu kiên quyết,hắn tin vào trực giác của mình, sau đó tiến lại gần xác chết Vagan, Lux cạnh đó nói: “ tên gốc kia, người có biết mình đang làm gì không đấy? người sẽ bị giam vào nhà lao mất, hung thủ ra tay tất có sự chuẩn bị kĩ lưỡng, người không thể tìm ra hung thủ đâu..”

John xoay người nói: “ đứng yên đó mà xem, tôi tin cô không phải hung thủ, và tôi sẽ chứng minh điều đó. Sự thật chỉ có một” (câu này bắt chước Conan)

John bắt đầu xem xét Vagan, mặc dù hắn không hề biết tí gì về pháp án nhưng cũng có chút ít kinh nghiệm về chuyện này vì lúc ở thế giới trước hắn đọc rất rất nhiều truyện trinh thám.

John xem xét sau gáy của Vagan đúng như tướng quân Virgin đã nói sau gáy có vết máu bầm, phần vỏ não bị lõm sâu vào chứng tỏ một vật gì đó cực cứng chắc đã đập vào, Virgin nói: “ sao, đúng như tôi nói chứ? Người thanh niên tên Vagan này bị một vật rất cứng đánh vào đầu mà dẫn đến tử vong.”

John gật đầu hỏi: “ vậy ngài đã tìm ra được hung khí chưa?”

Tướng quân Virgin lắc đầu nói: “ ta cũng đã cho người đi tìm rồi, cả bên phía viện trưởng, ông ấy cũng sai người phối hợp với lính bên tôi tìm kiếm trong cả học viện nhưng không thể tìm thấy hung khí đâu.”

John sờ vào tóc của Vagan đột nhiên hắn cảm thấy có chút kì lạ, nó hình như hơi ẩm một chút, hắn sờ lên phần cổ áo gần vết thương, ở đây cũng có hơi ẩm, hắn suy nghĩ: “ Vagan bị một vật cứng đánh mạnh vào đầu khiến phần não bị tổn thương, với một cú đánh mạnh từ đằng sau thông thường sẽ gây vết thương khiến máu chảy ra, nhưng đằng này lại không hề có vết máu chảy ra bên ngoài mà chỉ có máu bầm, đã thế phần tóc gần chỗ vết thương và phần cổ áo lại có hơi chút ẩm, trong thời tiết mùa hè thế này, nếu nói sáng sớm có sương rồi đọng lại trên người của Vagan là điều hết sức vô lý.”

Hắn tiếp tục xem xét trên người cả Vagan, không có gì khả nghi cả, đột nhiên hắn thấy được dưới tay phải của Vagan có cái gì đó là lạ, John nâng cánh tay hắn lên thì ngay lập tức một kí tự xuất hiện, kí tự bị lòng bàn tay của Vagan che đi nên không ai thấy được, Tướng quân Virgin thấy John tìm ra kí tự kia kinh ngạc cúi xuống nhìn nói: “ E1, thứ này có thể là điều trước khi chết cậu thanh niên này đã để lại, nhưng nó có ý nghĩa gì?”

John cũng tạm thời không hiểu, hắn xoay người hỏi phó viện trưởng: “ phó viện trưởng, có thể cho em hỏi một điều được chứ?”

Phó viện trưởng gật đầu, John hỏi: “thường ngày ngoài Lux ra Vagan còn kẻ thù nào khác không?”

Phó viện trưởng lắc đầu nói: “ điều này ta không rõ, chuyện nội bộ giữa các học viên ta không quan tâm lắm.”

“có...rất nhiều”- Lux đột nhiên xen vào cô nói: “ thường ngày tên Vagan kia làm vô số điều xấu xa cho nên hắn bị rất nhiều người căm ghét.”

Virgin tướng quân nói: “ các vị ở đây có ai hiểu chữ E1 này có nghĩa là gì không?”

Một vị giáo sư tiến lại nhìn sau đó nói: “ hình như có một lớp học mang kí hiệu là E1, lớp ấy là lớp đặc biệt dạy Quang Năng phép thuật.”

“hả”- Lux lúc này mới giật mình, cô đột nhiên nhớ ra lớp học của mình mang mã số E1. Cô vội thốt lên: “ không...không...con không giết hắn ta...mấy ngài phải tin con, giáo sư Jacob, Germen, Gomez, mấy ngài mau giải thích giúp con, con không làm chuyện đó.”

Virgin tướng quân đứng dậy nói: “ bây giờ chứng cứ đã có đầy đủ, cô còn chối sao? Viện trưởng, Phó viện trưởng, đây là chuyện của học viện hai ngài, nên bây giờ đã bắt được hung thủ, hai ngài muốn xử lý thế nào cũng được.”

Viện trưởng và phó viện trưởng gật đầu, ba vị giáo sư thân nhất với Lux lúc này cũng vô phương cứu giúp, họ cúi đầu ngao ngán.

“hung thủ không phải cô ấy”- John đột nhiên đứng dậy nói.

51. Q.3 - Chương 11: Hung Thủ Là Người Đó!?

Tướng quân Virgin kì lạ nói: “ bây giờ động cơ và chứng cứ đều có cả rồi, cậu còn muốn bảo vệ cô ta nữa sao?”

John hỏi: “ vậy cho tôi hỏi, nếu muốn phá một vụ án thì cần nhất hai thứ gì?”

“chứng cứ và nhân chứng”-Virgin nói: “ hiện tại cả hai thứ đó đều có cả, cậu còn có gì muốn nói sao?”

John gật đầu sau đó giải thích: “ thứ nhất, Vagan là một học viên quậy phá, và bị rất nhiều người căm ghét, có thể hung thủ là một người nào khác ở học viện này không nhất thiết là Lux. Thứ hai về hung khí, các vị

đã tìm ra hung khí chưa? Thứ ba cũng là điều quan trọng nhất, chính là một cô gái yếu đuối như Lux làm sao có thể sử dụng một thứ vũ khí cứng mà từ đằng sau đánh một cú thật mạnh khiến cho đối phương chết chỉ trong một đòn như vậy?”

“đúng đúng...mặc dù phép thuật của Lux rất cao, nhưng cô ấy vẫn chỉ là một cô bé, vẫn rất yếu đuối.”- Giáo sư Gomez gật đầu tán thành.

John hỏi tướng quân Virgin: “ tướng quân,nếu như có một người đánh lên ngài thì ngài sẽ thế nào?”

Virgin đáp: “ với kinh nghiệm cùng việc trải qua hàng trăm trận chiến như ta nhất định sẽ cảm nhận được kẻ thù đánh lên sau lưng mà tránh né.”

John gật đầu nói tiếp: “ ngài nói đúng ở đây ai cũng biết Vagan là một học viên thiên tài của học viện,cũng trải qua rất nhiều trận chiến và đặc biệt hơn trong người anh ta có phép thuật có thể cảm thấy nguy hiểm bất cứ lúc nào, vậy mà mọi người nhìn xem ở xung quanh đây không hề có vết tích đánh nhau, chứng tỏ, kẻ ra tay có tốc độ rất nhanh, Lux là một pháp sư và cô ấy khá vụng về điều này có thể chứng minh vậy thử hỏi cô ấy làm sao ra tay đánh lên Vagan được chứ?”

“ừm có lý”- Viện trưởng và những người xung quanh gật đầu, họ suy nghĩ những phán đoán của hắn là hoàn toàn có cơ sở.

Virgin tướng quân hỏi: “ vậy cậu đã có những suy luận gì cứ nói ra đi.”

John gật đầu sau đó ngồi bên cạnh xác của Vagan nói: “ tướng quân và hai vị viện trưởng viện phó xin hãy lại đây, sờ vào tóc và phần cổ áo này xem có gì lạ không?”

Tướng quân Virgin cùng hai vị viện trưởng và viện phó tiến lại sờ vào đó Virgin liền đáp: “ hình như có hơi ẩm thì phải, nhưng điều đó nói lên cái gì?”

John giải thích: “ thời tiết hiện tại khá nóng, vậy nên sáng sớm sẽ không thể có có sương được, mà dù có sương do sự thay đổi thời tiết bất thường thì cũng không thể nào trong một thời gian khoảng chừng hai đến ba tiếng như vậy mà phần cổ áo và tóc vẫn còn ẩm.”

Virgin tướng quân ồ lên tán thành: “ vậy ý cậu là?”

John nhìn phó viện trưởng nói: “ phép thuật thuộc tính băng, trong học viện này sẽ có vài lớp như vậy chứ đúng không?”

Phó viện trưởng gật đầu nói: “ cũng không hẳn là vài lớp đâu, chỉ có duy nhất một lớp học thôi, vì để học được kĩ năng hệ băng này, thì phép thuật của học viên đó có trong người phải mang hai loại nguyên tố, phong và thủy, thường thì những ai mang hai loại nguyên tố trở lên đều được xem là thiên tài cả, thế nên học viên ở lớp này cũng không phải nhiều, mà em hỏi việc này để làm gì?”

John gật đầu nói: “ vậy có thể hung thủ thực sự chính là những người học trong lớp học mà ngài vừa nói đó.”

“sao?”- Mọi người kinh ngạc nhưng khó hiểu: “ làm sao cậu chắc chắn điều này.”

“trước đây tôi đã thấy Vagan sử dụng sức mạnh của băng để tạo ra hình dáng, nếu như hung thủ cũng biết sử dụng băng để tạo ra hung khí thì sao? Thứ nhất, hung khí được tạo ra từ băng rất cứng chắc và sau khi gây án có thể hủy nó một cách dễ dàng, thứ hai là những vết ẩm còn lưu lại trên tóc và cổ áo của Vagan, có thể khi hung thủ sử dụng vũ khí làm từ băng này đánh vào đầu của Vagan đã khiến một số mảnh băng bị vỡ ra lưu lại, với không khí hiện tại những mảnh băng ấy sẽ tan dần ra, tạo nên vết ẩm đến giờ, thứ ba là việc kì lạ nhất thường thì những vết đánh mạnh vào đầu sẽ khiến vết thương chảy rất nhiều máu, nhưng đằng này lại không có mà chỉ xuất hiện vết máu tụ, tôi nghĩ cũng do thứ vũ khí được tạo từ băng gây nên.”- John giải thích.

Virgin cảm thấy đầu óc mình như sáng ra, những điều này ông chưa bao giờ nghĩ đến vậy mà cậu thanh niên trước mặt này lại suy luận nhanh đến vậy, ông hỏi: “ rốt cuộc cậu là ai? Tại sao lại có những suy luận tuyệt vời đến thế.”

John cười đáp: “ hai chữ tuyệt vời không dám nhận.”

Viện trưởng lập tức ra lệnh: “ mau chóng gọi toàn bộ học viên của lớp hệ băng ra đây, hung thủ thật sự có thể là một trong số những học viên kia.”

John nhìn tướng quân Virgin nói: “ hiện tại ngài có thể thả Lux ra được chứ?”

Virgin tướng quân lắc đầu nói: “ vẫn chưa được, cậu vẫn chưa thể tìm ra hung thủ mặc dù suy luận của cậu nghe có vẻ có lý nhưng không có nghĩa cô bé tên Lux này vô tội.

John thở dài gật đầu sau đó nói: “ hiện tại xem ra chuyện bắt hung thủ mới chỉ bắt đầu mà thôi,cái kí hiệu mà Vagan để lại là có ý gì thì đến lúc này hẳn vẫn chưa tài nào tìm ra được.”

Rất nhanh chóng những người mà John cần gặp đã được đưa đến, Phó viện trưởng nói: “ lớp phép thuật hệ băng gồm có bốn người, vì muốn sử dụng được băng thì trong người phải có hai loại phép thuật phong và thủy, những người sở hữu điều này là vô cùng hiếm có.”

Trong bốn người được gọi đến đây có hai nam và hai nữ, nam thì người nào người nấy mặt lạnh như một tảng băng, nữ cũng không kém là bao, tuy nhiên họ lại rất xinh đẹp.

Người thanh niên ngoài cùng cảm thấy khó hiểu: “ phó viện trưởng, người gọi bọn con đến đây là có chuyện gì?”

Tướng quân Virgin nói: “ trước khi biết nguyên nhân vì sao mọi người được gọi đến, tôi muốn biết tên của mọi người và trong khoảng thời gian từ 10 giờ đến 11 giờ đêm qua bốn người đang làm gì?”

“đúng vậy mau trả lời những câu hỏi của cậu ấy đi”- Viện trưởng nói.

“Tôi là Ken...”

“Tôi là Queendy...”

“Tôi là Sam...”

“Tôi là Janny...”

Cả bốn người nhanh chóng khai ra tên của mình và cho biết vào khoảng 10 giờ đến 11 giờ họ làm những gì ọi người cùng nghe. Tướng quân Virgin tiến lại hỏi John: “ cậu nghe cả rồi đấy, thật là tệ khi cả bốn người họ vào đêm qua không có chứng cứ ngoại phạm gì cả, vậy có nghĩa là cả bốn người đều có khả năng là hung thủ.”

John cũng cảm thấy thật đau đầu, hắn bước đến trước bốn người nói: “ hiện tại chúng tôi nghi ngờ một trong bốn người chính là hung thủ đã giết Vagan, vậy nên đề nghị mọi người hợp tác và khai thành thật mọi thứ.”

“sao! Bốn chúng tôi bị nghi ngờ là hung thủ hay sao?”

Cả bốn người tỏ ra kinh ngạc, ai nấy sắc mặt cũng đầy vẻ kinh hoảng. Cũng đúng thôi, tự dưng không đâu bị người ta nghi ngờ là hung thủ giết người thì sao mà chịu nổi. Virgin tướng quân tiến lại cạnh hắn nói: “ này ta nghĩ có thể hung thủ là một người nam chứ không phải phụ nữ đâu, cậu nghĩ xem vết thương ấy ít nhất cần phải có một sức mạnh rất lớn, điều này người phụ nữ khó mà có được.”

John nghe Virgin tướng quân nói cũng có lý, hắn nhìn qua bốn người, thì hai người phụ nữ đó trông cũng khá ốm yếu, không có vẻ gì là hung thủ ra tay ác độc đến thế.

Hắn nói: “ hiện tại ngài hãy tiếp tục điều tra thêm, không phải ngài bảo tôi có ba ngày hay sao? Hãy để tôi suy nghĩ thêm, xem ra mấu chốt vẫn là kí hiệu mà Vagan đã để lại.”

Virgin tướng quân gật đầu nói: “ được rồi, cậu vẫn còn 3 ngày để điều tra, nhưng sau 3 ngày mà vẫn chưa tìm ra hung thủ thì cậu biết hậu quả sẽ ra sao rồi chứ?”

“biết”- John gật đầu sau đó quay lưng nói với Lux: “ cô tạm thời chịu khổ thêm vài ngày nữa, tôi nhất định sẽ tìm ra hung thủ.”

Nói xung hấn cùng Ez và Taric rời đi, Virgin phân phó cận vệ của mình đi theo bốn người bị tình nghi, trong ba ngày này tạm thời cuộc sống sinh hoạt của họ sẽ chịu sự quản lý bên tướng quân Virgin và cả người của học viện.

Riêng Lux vì John chưa tìm ra được chứng cứ hay điều gì quá rõ ràng để chứng minh cô vô tội cho nên sẽ bị Virgin tướng quân và người của học viện tạm giam lại, Lux cũng không có chút phản kháng gì, có lẽ cô tin tưởng John sẽ tìm lại sự trong sạch của mình.

Đêm đã khuya, bên chiếc bàn học bên trong căn phòng số một tầng mười, vẫn còn đó ánh đèn sáng rực, John ngồi trên bàn bên cạnh hấn là đồng sách vở, không phải hấn đang chăm chỉ học tập mà hấn đang tìm hiểu xem kí hiệu E1 ấy có nghĩa là gì? Một kí hiệu quá trư tượng được Vagan trước khi chết để lại thật sự khiến người ta quá khó hiểu.

Sau lưng hấn Ezreal và cả Taric đêm nay cũng không ngủ họ cũng muốn giúp đỡ John tìm ra bí ẩn sau kí hiệu kì lạ kia.

John hỏi: “việc tôi nhờ hai cậu tìm hiểu về bốn người đó, cậu đã tìm hiểu chưa?”

Ezreal gật đầu: “rồi, tất cả bọn họ đều học cùng lớp bằng hệ với Vagan, và đặc biệt hơn là cả bốn người kia đều rất ghét tên Vagan này, hài, hấn có vẻ có nhữ kẻ thù nhĩ.”

John gật đầu: “như vậy cả bốn người đều có động cơ để giết Vagan nhưng vết thương rồi dấu vết có tại hiện trường cho thấy chỉ có một hung thủ mà thôi.”

Taric nói: “theo như những gì cậu đã phân tích thì tôi cảm thấy có vẻ hung thủ là một người khá nhát dấy, sau khi gây án xong hấn lập tức rời đi mà không để tâm Vagan còn sống hay đã chết, nếu hấn bình tĩnh và gan hơn một chút có lẽ dấu vết E1 kì lạ sẽ không còn tồn tại.”

“phải, chỉ có điều tôi còn chưa tìm ra ý nghĩa của kí hiệu E1 ấy là gì cả.”- John lắc đầu khổ sở nói.

Ezreal a lên ngáp một cái nói: “thôi đi ngủ đi John, khuya rồi, a, sao giày của mình lại bẩn thế này?”

Ezreal đột nhiên phát hiện ra dưới đế chiếc giày đế cạnh tường của mình khá bẩn, toàn bùn đất và đặc biệt là dính khá nhữ cỏ xanh.

Taric cười nói: “chắc khi sáng cậu liên tục chạy qua chạy lại khu vườn xảy ra án mạng để tìm hiểu tin tức cho nên mới vậy, tôi cũng bị vậy nè nhưng đã rửa sạch rồi.”

“ồ”- Ezreal ồ lên hỏi: “mà đất ở đó bị gì ấy nhĩ, ở chỗ khác đâu có.”

Taric đáp: “nghe nói nền cỏ ở khu vườn mới được làm lại để phù hợp với thời tiết cho nên mặt đất có hơi mềm, cậu béo như vậy bị lún xuống dính nhữ bùn là đúng rồi.”

“này cậu bảo ai béo, đáng người tôi rất chuẩn đấy nhĩ”- Nói rồi Ezreal và Taric lao vào vật nhau.

John nghe hai người họ trò chuyện đột nhiên đầu hấn như lóe lên cái gì đó, hấn lập tức chạy ra khỏi phòng.

Ezreal và Taric ngơ ngác nhìn nhau hỏi: “khuya vậy rồi mà cậu ấy đi đâu vậy?”

John chạy thật nhanh ra khu vườn, vì nơi này đã được tướng quân virgin và viện trưởng ra lệnh phong tỏa cho nên từ sáng đến giờ khu vực trong này không hề có ai vào được.

John là một trong số ít người được phép bước vào, hấn tiến lại nơi mà Vagan đã chết, xác của hấn đã được chuyển đi. John nhìn xung quanh vị trí đó, không hề có một dấu chân nào, hấn đến vị trí mà bốn người bị tình nghi khi chịu đựng, ở đây chỉ có dấu vết hai đôi chân bị lún xuống. John cười nói: “hóa ra là vậy? ta đã biết hung thủ là người thể nào rồi, nhưng còn kí hiệu E1 ấy thì sao đây? Thật khó hiểu.”

John rời khỏi hiện trường hấn tiếp tục bước đi trên đường hành lang để trở về kí túc xá nam, đột nhiên dưới một gốc cây hấn phát hiện ra hai vị giáo sư đang uống trà và đánh cờ, hấn mỉm cười tiếng lại nói: “hai vị giáo sư sao giờ này vẫn chưa đi ngủ?”

“ồ, cậu có phải là thanh niên được cho điều tra vụ án về cái chết của Vagan đấy không?”- vị giáo sư bên trái cười nói.

John gật đầu nói: “ đúng vậy, chỉ có điều vụ án này vẫn còn quá bế tắc.”

Vị giáo sư bên phải nói: “ phải rồi, khi ta thấy qua hiện trường thì cũng thật sự quá đau đầu, không ngờ một đứa giỏi chơi cờ vua như nó lại bị giết thật là tiếc.”

“ ủa, Vagan rất giỏi cờ vua hay sao?”- John thắc mắc nói.

Vị giáo sư bên phải gật đầu nói: “ đúng là thế, mặc dù cái tính cách của nó không ai ưa nhưng khi vào đánh cờ nó như trở thành một con người khác vậy, nó đánh giỏi lắm.”

“ồ”- John gật gù đầu hẩn nhìn vào thể cờ hai người đang đánh đột nhiên hẩn nhìn thấy điều gì đó, một nụ cười đầy ẩn ý xuất hiện: “ hóa ra hung thủ là người đó, không sai chỉ có người đó mà thôi.”

John cười nói: “ cảm ơn hai vị giáo sư đã giúp đỡ, hung thủ là ai tôi đã biết rồi.”

Hai vị giáo sư ồ kinh ngạc: “ sao? Người biết rồi à? Đó là ai?”

John xoay người rời đi, để lại lời nói: “ sáng sớm ngày mai mọi người sẽ rõ.”

52. Q.3 - Chương 12: Chân Tướng

“mới sáng sớm mà mọi người đều bị cậu ta gọi đến hết rồi à?”

“phải, nghe nói cậu ta đã tìm ra hung thủ là ai rồi”

“sao nhanh vậy à, cậu ta có phải thánh không vậy? làm gì có một đêm mà đã tìm ra hung thủ? Vụ án này khó lắm đấy, ngay cả đến một người từng trải như Virgin tướng quân còn phải đau đầu nữa là.”

“này em có chắc là cậu ta đã tìm ra được hung thủ hay không?”- Một giáo sư hơi chút khó tin hỏi Ezreal. Ngay lập tức đáp lại là một cái gật đầu, Ezreal đáp: “ chắc chắn, cậu ấy không lừa mọi người đâu.”

Từ sáng sớm John đã nhờ Ezreal cùng Taric đi gọi tất cả các vị giáo sư, viện trưởng viện phó, và cả tướng quân Virgin đến khu vườn của học viện, với một mục đích duy nhất: “ hẩn đã tìm ra hung thủ.”

Cả bốn người bị tình nghi và Lux cũng được đưa Virgin tướng quân cho dẫn đến đây ngay khi nghe tin John đã tìm ra hung thủ. Lux lúc này nhìn quanh khu vườn, không hề thấy bóng dáng của John ở đâu cả cô kì lạ hỏi: “ thế John đâu rồi? tại sao hẩn ta không có ở đây?”

Taric cũng đã có mặt ở đây từ sớm, cậu ta gật đầu nói: “ đừng lo, cậu ấy bảo là muốn xác minh lại vài điều nên sẽ đến muộn một chút,”

Mọi người gật đầu chờ đầu, cả bốn người bị tình nghi lúc này cũng tỏ ra vô cùng lo lắng, họ lo rằng vì mình không có bằng chứng ngoại phạm và cả bốn người đều rất căm ghét Vagan nên có khi nào John suy luận sai mà dẫn đến mình bị oan hay không.

“xin lỗi đã để mọi người đợi lâu.”- John từ bên ngoài khu vườn bước vào.

Viện trưởng tỏ ra nóng ruột nói: “ có thật em đã tìm ra hung thủ là ai không? Mau nói cho chúng ta biết.”

John gật đầu nói: “ hôm nay em cho gọi tất cả các giáo sư và viện trưởng viện phó đến đây cũng không ngoài mục đích này, tướng quân Virgin hi vọng sau khi tôi tìm ra hung thủ ngài sẽ giữ đúng lời hứa của mình mà thả Lux ra.”

Tướng quân Virgin lập tức gật đầu nói : “ đấy là điều hiển nhiên. Bây giờ cậu hãy cho chúng ta biết hung thủ là ai?”

“được rồi mọi người hãy để ý những gì tôi nói đây”- John bắt đầu nói ra suy luận của mình: “ trước tiên là vết thương từ phía sau gáy của Vagan, ta có thể dễ dàng nhận ra hung khí là một vật rất cứng được người ta đánh mạnh vào. Vết thương lõm vào bên trong nhưng lại không hề có máu bắn ra bên ngoài như

những vết đánh vào đầu bình thường, điều này tôi đã thử đi tìm hiểu từ một số vị giáo sư, đó là do một loại phép thuật đặc biệt chỉ có ở những người sử dụng băng hệ.”

Một vị giáo sư ồ lên nói: “ ý cậu là vết thương không bị chảy máu là do phép thuật làm đông máu của những học viên phép thuật băng đúng chứ?”

John gật đầu: “ đúng vậy, tôi được biết loại phép thuật này thường được sử dụng trong cách tình huống chiến đấu khi thấy máu chảy quá nhiều có thể sử dụng loại phép thuật này để ngăn tình trạng chảy máu trên người ra. Theo suy luận của tôi hung thủ làm như vậy để tránh việc khi ra tay máu sẽ bắn vào người mình mà trong lúc bất cẩn hay gì đó vết máu trên người không được xử lý gọn gàng sẽ bị người khác phát hiện.”

“ồ”- Mọi người gật đầu tán thành, Virgin tướng quân vuốt cằm nói: “ tên hung thủ này thực sự quả là tinh ranh, hẳn đã tính đến trường hợp xấu nhất xảy ra.”

John đứng dậy nói: “ đúng là như vậy nhưng hung thủ cũng đã để lộ vài chi tiết nhỏ, nhưng những chi tiết này lại hại hẳn ta, điều thứ hai tôi muốn nói chính là hung khí...”- John xoay đầu nhìn bốn người bị tình nghi hẳn cười nói: “ bốn người có biết vì sao tôi lại nghi ngờ một trong số bốn người là hung thủ không?”

“không”- Cả bốn người vẫn lắc đầu.

John cười đáp: “ vì cả bốn người đều học cùng lớp với Vagan và đặc biệt là có thể sử dụng phép thuật hệ băng để tạo ra hình dáng như mình mong muốn, ví dụ như một cây gậy băng băng cứng chắc chắn hạn.”

Phó viện trưởng đột nhiên xen vào nói: “ vậy ý cậu là một trong bốn người này sẽ có chắc chắn một người là hung thủ đúng không? Vậy ta nghĩ điều này chỉ có thể nam sinh làm thôi, em thử nghĩ đi nữ sinh vốn yếu đuối nên làm sao mà có sức mạnh để đánh một cú thật mạnh vào đầu khiến Vagan chết ngay được, giống như hôm qua em đã nói.”

John gật đầu: “ đúng là hôm qua em đã nói như vậy, nhưng....nó chỉ áp dụng với những học viên nữ bình thường khác mà thôi, riêng học viên ở lớp phép thuật băng hệ này, thì lại khác, mặc dù là nữ nhi nhưng để điều khiển băng họ phải có sức mạnh khá lớn, tôi nói đúng chứ cô Queendy đi?”

“hả”

“sao?”

Mọi người lập tức kinh ngạc, hốt hoảng, mọi ánh mắt đổ dồn về phía học viên nữ xinh đẹp đang đứng cạnh đó, cô gái có cái tên Queendy vẫn rất bình tĩnh, cô nở nụ cười xinh đẹp ra nói: “ đúng là như vậy? nhưng sao giọng nói và ánh mắt của cậu lại nhìn tôi đáng sợ như thế?”

John lắc đầu cười nói: “ có cần tôi phải nói rõ ra không? Hay là cô nên thú nhận tội của mình đi cô Queendy vì hung thủ đã giết Vagan chính là cô.”

“hừ, nực cười”- Cô gái mang tên Queendy tức giận nói: “ cậu có chứng cứ gì bảo tôi là hung thủ kia chứ?, chỉ dựa vào vài chi tiết mơ hồ ấy thôi ư.”

Virgin tướng quân cũng nói: “ đúng vậy, cậu vẫn chưa thể chứng minh hung thủ là cô ấy được.”

“được rồi, nếu mọi người muốn biết tường tận tôi sẽ nói”- John gật đầu sau đó nói tiếp: “từ việc sử dụng loại phép thuật hệ băng để làm đông máu và sử dụng sức mạnh phép thuật để tạo ra hung khí hệ băng như trên chúng ta dễ dàng biết được một trong bốn người này là hung thủ. Chi tiết thứ ba tôi muốn nói ọi người biết thêm chính là về mặt cỏ của khi vườn này.”

“mặt cỏ sao?”- Mọi người lúc này mới chú ý đến mặt cỏ trong vườn, viện trưởng nói: “ mặt cỏ thì có gì lạ sao? Chẳng là đang là mùa hè nên ta ra lệnh cho làm lại mặt đất để cây cỏ không bị héo và quá thiếu nước mà thôi.”

John đáp: “ bây giờ mọi người thử đưa chân mình làm xem đi, có phải dấu chân của mọi người bị in lên trên mặt đất đúng chứ?”

“ồ đúng rồi?”

“chân tôi bị lún xuống một chút nè”

John giải thích: “ lý do việc này chính là vì do mặt đất mới được cải tạo cho nên nó còn khá xốp bởi vậy những người có trọng lượng nặng một chút sẽ bị lún và tạo ra vết chân trên đất, nhưng mọi người nhìn đi, trọng lượng của viện trưởng, những người đã già thường không nặng cho nên dấu chân không bị lún xuống quá sâu, cả hai học viên nữ của lớp phép thuật hệ băng kia nữa.”

Ezreal khó hiểu hỏi: “ điều này thì có liên quan gì đến hung thủ?”

John chỉ vào khu vực xung quanh nói Vagan chết và đã được cách ly rồi nói: “ mọi người nhìn khu vực này xem xung quanh đó không hề có dấu chân bị lún xuống của bất cứ ai ngoài dấu chân của Vagan vẫn còn, nếu hung thủ là một nam sinh thì tất nhiên sẽ để lại dấu chân chứ?”

“tôi hiểu rồi”- Taric đập hai lòng bàn tay vào nhau: “ ý cậu có phải là hung thủ phải là một người khá nhẹ cân cho nên mới không thể để lại dấu chân?”

Cô gái Queendy vội xen vào nói: “ nếu như cậu nói thế thì có thể một giáo sư nào đó trong học viện cũng có khả năng ra tay chứ đúng không? Trong học viện không thiếu những vị giáo sư hay những người khác gây gò nhẹ cân.”

John lắc đầu nói: “ đến giờ này cô còn chưa hiểu sao cô Queendy, cô nhìn lại những giáo sư dạy lớp băng hệ của cô xem có vị nào gây không? Tất cả họ đều khá mập và đều có dấu chân lún xuống đấy?”

Virgin tướng quân nói: “ cứ cho là cậu nói đúng đi, vậy hiện tại hung thủ chỉ có thể là một trong hai cô gái lớp phép thuật hệ băng kia nhưng vì sao cậu lại khẳng định là cô gái tên Queendy là hung thủ?”

John nhìn xung quanh mọi người một lần rồi nói: “ mọi người còn nhớ kí hiệu kì lạ mà trước khi chết Vagan đã để lại chứ?”

“ừ nhớ.”- Tất cả mọi người gật đầu.

John đáp: “ kí hiệu E1 mà Vagan để lại chính là lời nhắn để tố cáo tên của hung thủ đấy. Chắc mọi người ở đây nhiều người không biết Vagan là một người rất thích chơi cờ vua, đặc biệt là chơi rất giỏi, điều này tôi nói đúng chứ hai vị giáo sư.”

Hai vị giáo sư đã gặp John tối qua gật đầu, một vị nói: “ đúng vậy, cậu ta rất thích chơi cờ vua cho nên cũng hay chơi với chúng tôi, nhưng kí hiệu E1 ấy có nghĩa gì vậy?”

John nói tiếp: “ vậy cho tôi hỏi hai vị trong bàn cờ vua vị trí thứ E1 được đánh dấu là vị trí của con cờ nào?”

“E1 à....là con hậu , Queen...”

Khi hai vị giáo sư ấy trả lời thì lập tức mọi người kinh ngạc đến tốt độ, không ai nghĩ ra kí hiệu E1 mà Vagan để lại chính là ám chỉ điều này, Queendy cả người chấn động cô run lên. John tiến lại gần nói: “ Queen đó không phải là cái tên gọi thân mật thường ngày mà những học viên khác hay gọi cô sao? Trước khi Vagan chết anh ta đã nhìn thấy khuôn mặt của cô và đã ghi lại tên cô. Dù cô có chuẩn bị kĩ thế nào cũng không thể ngờ được đúng chứ?”

Virgin tướng quân không thể ngờ được chỉ trong một đêm John đã giải được kí hiệu hóc búa đến thế ông nói: “ ta có điều thắc mắc, tại sao lúc đó cậu thanh niên vagan kia không tự tay ghi chữ Queendy mà phải ghi kí hiệu E1 làm gì cho khó khăn để điều tra như vậy.”

John cười đáp: “ là vì nếu viết kí hiệu E1 sẽ ngắn và dễ dàng che dấu hơn nếu viết chữ Queen hay Queendy. Vả lại lúc đó đầu của cậu ta bị đánh khá mạnh, chấn động không nhỏ cho nên không thể nào đủ thời gian để viết một chữ dài như thế được.”

Viện trưởng xoay qua nhìn Queendy nói: “ bây giờ em đã nhận tội chưa? Có phải em đã giết chết Vagan?”

“Phải...chính là con...con đã giết hần.”

“Queendy sao cô lại làm như vậy? mặc dù chúng ta căm ghét hần ta thật nhưng đều không đến mức phải lấy mạng của hần kia mà...”- cô gái tên Janny bạn của cô đau khổ nói.

Queendy khóc lớn nói: “tôi không chỉ ghét hắn mà còn hận hắn nữa, các cậu không biết đâu, chính hắn là kẻ đã cướp đi sinh mệnh của cả gia đình tôi.”

“sao? Chuyện này là sao? Không phải cậu bảo gia đình của cậu chết trong một tai nạn cháy rừng sao?”- Bạn cùng lớp với Queendy là Ken khó hiểu hỏi.

Queendy lắc đầu nói: “lúc đầu tôi chỉ nghĩ đó là do một tai nạn hay gì đó, nhưng sau khi vào học viện, tôi tiếp xúc với Vagan và tình cờ trong một lần hắn uống say đã nói ra toàn bộ sự thật, hắn trong một lần đi săn vì muốn cho con thú không thể chạy thoát nên đã sử dụng lửa để giam nó lại, cũng chính hắn đã đốt cháy khu rừng gây ra cái chết cho cả gia đình tôi...”

Những kí ức đau khổ của cô gái mang tên Queendy lại một lần nữa hiện về, nỗi đau về mặt tinh thần luôn luôn kinh khủng, cô khóc trong nước mắt.

Sau đó nỗi oan của Lux được giải, cô được thả ra ngay tức khắc, Queendy thì được Virgin tướng quân giao lại cho học viện xử lý, hình phạt dành cho cô không gì khác ngoài việc bị đuổi khỏi học viện. Cái chết của Vagan phải nói sao đây nhỉ có lẽ đây là luật nhân quả.

Sau khi giải được vụ án mạng, danh tiếng của John đột nhiên vang khắp cả trường, ai ai cũng biết đến tên hắn, chỉ trong một đêm à không chỉ trong vài giờ tất cả các học viên thậm chí đến cả người làm cũng biết đến tên của hắn, phá một vụ án phức tạp đến cả Virgin tướng quân cũng phải bó tay.

Sự nổi danh của hắn liệu có đem phiền phức gì đến cho hắn hay không? Điều này khó nói trước được, có thể hắn vẫn bình yên cũng có thể hắn sẽ gặp nguy hiểm khi mà các sát thủ của Noxus cũng đang trên đường đến đây, họ được lệnh thấy ai khả nghi lập tức thi hành nhiệm vụ. Tạm thời gác chuyện những sát thủ của Noxus lại một bên, chúng ta lại tiếp tục cuộc hành trình của John tại học viện ma pháp.

Tối ngày thứ hai sau khi John phá được vụ án giải oan cho Lux, hắn cũng với Ezreal và Taric đang nằm xõng xoài thờ dốc trên giường, Ezreal vừa thờ vừa nói: “thật là kinh khủng mà, ngay đến vẻ đẹp trai như tôi mà cũng không làm đám đông điên đảo được như vậy.”

Taric cười khà khà nói: “từ sau khi John phá được vụ án giết Vagan, danh tiếng của cậu ta nổi lên nhanh chóng, trong ngoài học viện không ai không biết cậu ta, ngay cả đến tướng quân Virgin cũng ngờ ý muốn cậu về làm việc dưới trướng của mình.”

John thờ dốc, hắn cũng không tưởng được danh tiếng của mình lại được truyền đi nhanh đến thế, vốn dĩ phá án chỉ muốn giải oan cho Lux thôi ai ngờ....thật là phiền phức.

“cốc....cốc...” (tiếng gõ cửa bên ngoài)

“giờ này mà ai còn gõ cửa vậy? đừng nói là người hâm mộ của cậu nhé John”- Taric kinh hãi nhìn hắn.

John nhún vai nói: “cứ mở đi đã, sao mà biết được.”

Taric đứng dậy ra bên ngoài mở cửa: “ồ là cô à Lux.”

Hóa ra người đến là Lux tối nay cô mặc một bộ trang phục rất đẹp cười nói: “có John trong ấy không? Tôi muốn gặp cậu ta?”

John bước ra kì lạ hỏi: “đây là kí túc xá cho học viên nam, cô sao qua đây được?”

Lux chu miệng nói: “ta muốn đi đâu, ai cản được sao? Đây đi ra đây chơi với ta.”

Nói rồi Lux kéo tay hắn ra khỏi phòng, Ezreal ở trong cười ha hả nói: “xem ra cô nàng Lux ấy thích John của chúng ta rồi, phải giữ cậu ta lại bằng mọi giá..ha...ha..”

53. Q.3 - Chương 13: Thiếu Nữ Trong Rừng- Rose

Hôm nay là thứ bảy và là ngày mà các học viên của học viện ma pháp được rời khỏi học viện, Lux tận dụng ngày hôm nay kéo John rời khỏi học viện, cô dẫn hắn đến trước một nhà hàng vô cùng sang trọng mang tên “Red Apple”.

Red Apple là nhà hàng lớn nhất tại thành cổ “Không Tên” này, nhà hàng được thiết kế và xây dựng vô cùng sang trọng nhưng cũng không kém phần trang nhã, không lòe loẹt mà mang chút gì đó cổ kính.

Nhà hàng nổi tiếng nhất thành không chỉ vì món ăn ở đó rất ngon mà còn bởi vì cách bố trí ở đây vô cùng đặc biệt, nhà hàng tổng cộng có bốn tầng, cứ lên một tầng thì giá tiền sẽ tăng thêm, tất nhiên tiền nào của nấy, thức ăn của mỗi tầng cũng sẽ khác với nhau rất nhiều, nếu tầng một có sức chứa gần 100 người thì lên tầng hai con số đó chỉ còn 80, tầng ba là 50 riêng tầng bốn tầng cao nhất và cũng là tầng sang trọng nhất thức ăn ngon nhất chỉ có duy nhất 20 chỗ ngồi.

Phàm là người ngồi được trên này đều là những người giàu có cả.

Lúc này John bị Lux kéo đến trước cửa nhà hàng, hắn thật sự choáng ngợp trước vẻ đẹp cũng như bề thế của nhà hàng này, hắn nhăn nhó nói: “ đừng nói với tôi là cô định đưa tôi vào trong này đây chứ? Tôi không có đủ tiền đâu.”

Lux cười hì hì nói: “ người yên tâm, ta không bảo người trả tiền đâu mà lo, đi theo ta.”

Vừa bước vào bên trong lập tức một người phục vụ ăn mặc chỉnh tề bước lại cười nói: “ đây chắc hẳn là tiểu thư Luxanna rồi, bàn của cô đã được chuẩn bị sẵn xin mời đi theo tôi.”

Lux và John nhanh chóng đi lên tầng bốn, tầng sang trọng nhất, tối nay Lux đã đặt trước một bàn tại đây, tiền bạc đối với một tiểu thư như cô thực sự không phải vấn đề quá lớn.

Ngồi vào bàn đã được chuẩn bị từ trước John có chút không quen với sự sang trọng nơi đây nên nói: “ nhìn qua thì cũng biết nơi này rất đắt tiền, hay chúng ta đổi sang chỗ khác đi.”

Lux nhíu cặp lông mi thanh tú của mình lại nói: “ ngồi yên đó, đêm nay ta mời người mà, không phải sợ tốn kém gì đâu.”

John ở ở sau đó nhìn quanh quanh, Lux kì lạ nên hỏi: “ người tìm gì vậy?”

John đáp: “ ta xem xung quanh thế nào, lỡ như cô bố trí mai phục ai đó tập kích ta thì nguy.”

“người...”- Lux nghe hắn nói thế muốn phát điên lên, lòng tốt của mình mà bị hắn hiểu nhầm thành thế này đây.

John biết mình đã nói bậy bạ nên cười nói: “ tha lỗi cho ta, chỉ là ta có hơi chút bất ngờ mà thôi, không nghĩ cô lại mời ta đi ăn tối tại một nơi sang trọng thế này.”

Lux cố gắng nuốt cơn giận của mình nói: “ ta mời người ăn tối chẳng qua là vì muốn cảm ơn việc người đã minh oan cho ta mà thôi, đừng có nghĩ bậy bạ.”

“à là chuyện đó sao? Thực ra ta chỉ không muốn nhìn cô bị oan mà thôi, không cần phải đền ơn gì cả?”- John khiêm tốn nói.

Lux lắc đầu nói: “ ta mặc cho người nghĩ thế nào, nói chung đêm nay ta muốn cảm ơn người trước, mà người trước đây học qua việc phá án lần nào chưa? Sao ta thấy người phá án rất nhanh và lại rất tài tình nữa.”

“chưa”- John lắc đầu nói: “ trước đây ta chưa từng phá án kiểu như thế này, chỉ có xem phim và đọc truyện mà thôi.”

“xem phim? Đọc truyện?”- Lux một đầu mù tịt hỏi: “ thế cái ông “xem phim” và “đọc truyện” gì đấy dạy người cách phá án à?”

John nghe Lux hỏi mà muốn phun nước trong miệng ra hắt, cố gắng kiềm chế cảm xúc, thực ra Lux hỏi như vậy cũng đúng bởi thế giới này làm gì có tivi hay truyện tranh chứ, hắt đưa tay nói: “nói chung là trước đây chưa từng học qua ai cả.”

“à”- Lux gật đầu sau đó nói: “Sau này người tính sao? Người có muốn về Demacia của ta để phụng sự không? Dưới trướng anh Garen của ta rất cần những người như người đấy.”

John có chút đắn đo nói: “chuyện này chưa biết được, cứ từ từ rồi tính, thức ăn đến kìa.”

Năm người phục vụ đi theo một hàng thẳng đem theo năm loại thức ăn, mùi hương bay ra thơm phức khiến cho John chảy cả nước miếng.

“Thịt Cá Mập Thủy Tinh Xốt Sa Tế”

“Súp Thịt Kĩ”

“Thịt Dê Cầu Vòng Nướng”

“Mì Xào Trân Châu Thập Cẩm”

“Thịt Kim Cương Voi Mamut”

Những món ăn mở ra như một tia sáng bắn ra khắp cả căn phòng, những món ăn lấp lánh tỏa ra cái hương vị thơm nồng cả lỗ mũi, John nuốt nước bọt ực ực, đây là lần đầu tiên hắt ăn được những món ăn thế này.

Lux cười nói: “ăn đi, ăn thoải mái.”

“vậy ta không khách khí đâu nhé.”

(đại loại tiếp theo là hai người này ăn, ta mà kể cảnh hai người này ăn thế nào sợ bà con thèm chảy nước miếng, nên thôi lướt bỏ ^^)

.....

Hôm nay là ngày vô cùng đặc biệt bởi học viện ma pháp có lệnh cho các học viên mới gia nhập học viện thực hiện một nhiệm vụ nhỏ nhỏ, đó là tiến vào khu rừng cạnh tòa thành “không tên” để săn ma thú. Việc săn ma thú có rất nhiều lợi ích, thứ nhất có thể giúp các học viên có cơ hội cọ sát thực lực với những ma thú hung tợn, thứ hai là khả năng làm việc nhóm vì mỗi nhóm có ba người, thứ ba là sau khi tiêu diệt một ma thú có thể lấy da hoặc thịt của nó bán lại cho các cửa tiệm trong thành, đó cũng là một cách để kiếm ít tiền trang trải cuộc sống.

John, Ez, Taric cùng chung một nhóm, lúc này cả ba đã nhanh chóng tiến vào khu rừng cạnh tòa thành.

Trên đường đi họ gặp khá nhiều ma thú, tuy nhiên những con ma thú này khá yếu nên rất nhanh chóng đã có thể hạ vài con đem về. Mọi chuyện ngày hôm nay vô cùng suông sẻ, John vác trên vai một con sói màu xám cùng với hai người bạn của mình quay trở về học viện.

Khi ba người đang đi qua một con suối đột nhiên John nghe thấy tiếng ma thú gầm rống kịch liệt kèm với đó là tiếng người quát tháo, hắt xoay người nhìn Ezreal và Taric nói: “hình như ở đằng kia có gì đó, mau lại đó xem sao.”

Nói rồi làm ngay John nhanh chóng chạy thật nhanh đến nơi mà hắt nghe được âm thanh. Chân nhẹ như gió, John đạp trên các cành cây nhảy lên một cành cây lớn của một đại thụ hắt quan sát trước mặt.

Chỉ thấy hai người thanh niên và hai cô gái đang kịch liệt chiến đấu với một con heo rừng to lớn, đôi mắt của con heo rừng này đỏ như máu hiển nhiên không phải là một con thú bình thường, người thanh niên kia la lên: “đừng sợ, mau chóng bảo vệ tiểu thư.”

Con heo rừng kia hồng lên điên cuồng nó lao vào tấn công bọn họ, hai thanh niên kia cố sức cầm cây gậy trên tay chống trả bảo vệ hai cô gái đang hoảng sợ ở phía sau. Người thanh niên bên phải tức giận nói: “thằng khốn, không phải mày bảo bên trong này chỉ toàn những con thú rừng bình thường thôi sao? Vì sao mà lại lòi ra một con ma thú ghê gớm đến thế này?”

Người thanh niên bên trái trán đỏ đầy mồ hôi, hần đáp: “ làm sao ta biết được, vốn dĩ cứ tưởng những con ma thú chỉ sống ở sâu bên trong khu rừng mà thôi, ài ngờ được.”

Con heo rừng kia là một loại ma thú khá hung dữ, bị hai người thanh niên kia liên tục sử dụng gậy gỗ đánh vào người khiến nó như hóa điên, lỗ mũi liên tục phì phò thở ra từng đám khói, đôi mắt đỏ ngầu, nó rống lên một tiếng sau đó lại lao vào tấn công.

“tiểu thư mau tránh đi.”

Cô gái áo vàng thấy con heo rừng kia đột nhiên đổi hướng tấn công sang mình, khuôn mặt cô nhất thời trắng bệch ra, kinh hãi đến mức không thể bước đi. Những người xung quanh cầm bản không thể cứu kịp.

“tiểu thư” (những người xung quanh la lên kinh hoàng)

“phập”

Một cành cây rừng lao nhanh như một mũi tên bắn đâm xuyên qua lớp da dày cộm của con heo rừng kia, máu tươi từ bụng tràn ra.

Cả bốn người như ngây dại nhìn cảnh tượng trước mắt, tim họ đập thình thịch liên tục không ngừng. Bọn họ nhìn thanh niên cường tráng mặc một bộ trang phục khá đơn giản màu lam đang từ trên cành cây đại thụ cạnh đó nhảy xuống.

John hỏi: “ bốn người không sao chứ?”

Thiếu nữ áo vàng lúc này cũng chạy tới, trong lòng cô hiển nhiên vẫn còn có phần sợ hãi, ngực phập phồng thở dốc, có điều đôi mắt mông lung kia lại đang tò mò chăm chú nhìn John: “ Cảm ơn anh đã cứu mạng tôi,tôi là Rose.”

John ánh mắt thoáng dừng lại trên người Rose trong chốc lát.

Không thể không thừa nhận, Rose là một cô gái có khí chất phi thường, loại khí chất khiến cho người ta chỉ cần thoáng nhìn thôi cũng phải đem lòng trêu mến, căn bản là không cần phải phô trương, mọi thứ cứ như là tạo hóa vốn dĩ đã sẵn có vậy.

“nơi này rất nguy hiểm, mấy người không hề có chút khả năng tự vệ tại sao lại vào đây?”- John khó hiểu hỏi.

“Là do tôi”- Cậu thanh niên mang trên người trang phục màu trắng đáng vẻ có chút thư sinh đi đến: “ chúng tôi đều là học viên của học viện Insall, tôi là Ken rất cảm kích vì được anh cứu giúp. Chúng tôi vào đây vì tôi cả, vốn dĩ tôi nghĩ sẽ cùng những người bạn của mình đến khu ngoài rừng này để săn vài con thú hoang để giải khuây, nhưng thật không ngờ lại xuất hiện một con ma thú.”

Học viện Insall là một học viện khác nằm trong thành cổ “không tên”, khác với học viện ma pháp, học viện này không dạy cho học viên sử dụng phép thuật mà ở đây dạy tri thức để sau này ra làm quan hoặc trở thành những người công dân tốt.”

John ồ lên, hần biết học viện này chỉ đào tạo tri thức cho những học viên mà thôi cho nên khả năng chiến đấu của họ là không hề có, hần nói: “ đạo này ma thú bên trong khu rừng hay chạy ra bên ngoài này để kiếm thêm thức ăn, mọi người đi vào mà không có ai đi theo bảo vệ thì thật quá nguy hiểm.”

Cô gái tên Rose gật đầu nói: “ không biết tên anh là gì?”

John cười đáp: “ cứ gọi tôi là John là được rồi tôi học tại học viện ma pháp.”

“hả”- Bốn người nghe thấy tên hần đột nhiên thất kinh lên, Rose nói: “ thì ra anh là người đã trong một đêm phá được vụ án mà ngày đến Virgin tướng quân cũng bó tay sao?.”

“không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp được người nổi tiếng như cậu. Tôi là Kevin thật vinh dự khi gặp cậu.”- người thanh niên còn lại kia chạy đến bắt lấy tay hần, bộ dáng như dâng tràn cảm xúc vậy.

“tôi là Nandy rất vui được biết anh”- cô gái còn lại trong nhóm bốn người của Rose có chút nhút nhát nói.

“này John, cậu chạy nhanh thật đấy, làm bọn tôi đuổi theo không kịp.”- Ezreal và Taric từ phía sau lúc này mới chạy đến, họ nhìn bốn người trước mặt hỏi: “ ai đây?”

John kể lại mọi chuyện cho hai người nghe.

Hắn thanh niên tên Ken vội nói: “ không biết có thể nhờ ba người giúp chúng tôi một chuyện được không?”

John hỏi: “ chuyện gì?”

Ken có chút khó nói, hắn ấp úng một lúc rồi cũng lấy hết dũng khí ra nói: “ chẳng là chúng tôi muốn ba người dẫn chúng tôi rời khỏi khu rừng này, lẽ như chúng tôi đi riêng mà gặp thêm một con ma thú nào đó nữa thì....”

“Anh John, mong anh giúp chúng tôi.” Rose cũng cầu khẩn nói.

John đưa mắt nhìn Rose, nhìn ánh mắt cầu khẩn của cô, tưởng tượng đến cảnh Rose bị bọn thú rừng giết chết, John trong lòng mềm nhũn, đành gật đầu đáp: “Được rồi, ta cũng là thuận đường đi ra ngoài, đi cùng các người một đoạn đường vậy. Tuy nhiên trên đường trở về nếu gặp phải ma thú, tôi chỉ có thể cam đoan là sẽ tận lực hỗ trợ, nếu có người nào bị giết, tôi cũng không có cách nào đâu đấy.”

Kevin mừng rỡ lập tức gật đầu: “được một người như anh có thể giúp chúng tôi, là chúng ta đã vô cùng cảm kích rồi.”

Từ sau cái vụ hắn phá được vụ án giết chết Vagan đến giờ, tiếng tăm tên tuổi của hắn phải nói là lan truyền đến chóng mặt, ngay đến những người ở học viện Insall ở tận phía bắc của thành cổ “không tên” còn biết đến hắn. (học viện ma pháp nằm ở phía nam của tòa thành cổ này nhé, tòa thành này rất lớn, lớn đến nỗi nếu đi bộ từ bắc thành đến nam thành phải mất ít nhất một giờ.)

John gật gù đầu, tiếp tục tiến bước, quay lưng về phía bốn người, trực tiếp nói: “Đi theo ta.”

Rose cùng ba người bạn của mình lập tức đi theo John, Ezreal, Taric đi phía sau bọn họ để có gì ra tay bảo vệ từ đằng sau. Dưới sự bảo vệ của John và hai người bạn của mình, bọn họ nhanh chóng rời khỏi khu rừng, hướng phía thành cổ đi tới.

Trên đường quay về, Rose mặc dù không tu luyện phép thuật nhưng cô lại rất ngưỡng mộ những pháp sư, đối với John lại càng thêm phần sùng bái, Rose năm nay cũng 18 tuổi, tại học viện Insall cũng được xem là đệ nhất thiên tài học tập, bằng điểm của cô lúc nào cũng tròn mười phẩy.

Lúc nghỉ ngơi, John cùng với bọn Ken, Rose bắt đầu ăn tối. John, Rose hai người ngồi cạnh nhau.

“John, anh thật là lợi hại, mới chừng 20 tuổi đã có thể gia nhập học viện đã thế còn có thể phá án giỏi như vậy”- Rose ánh mắt hâm mộ nhìn hắn.

“tôi vẫn chưa là gì cả, trong học viện ma pháp có những người mới chỉ 14 15 tuổi đã vào được rồi.”- Cái này John nói ra hàm ý nói đến Lux.

Rose lắc đầu nói: “ cho dù họ có là thiên tài về phép thuật nhưng chắc chắn vẫn không thể nào bằng anh được, Rose cũng rất thích học phép thuật thế nhưng cha mẹ của em lại không cho, họ bảo học thứ đó sau này sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Anh có thể giảng giải cho em biết vài điều về phép thuật được không?”

John không hề có ý từ chối, hắn nhanh chóng giảng giải tất cả những điều hắn biết, hắn giảng giải những điều vô cùng cao thâm mà có lẽ ngay đến những lão giáo sư tại học viện cũng không hề biết, đơn giản là vì bên trong người hắn có sức mạnh của phép thuật cổ ngữ, hắn đã từng sử dụng qua và hiểu hơn bất cứ ai.

Một người giảng, một người nghe, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần. John cũng hoàn toàn đắm chìm trong giảng giải, tới lúc tạm ngừng thì mới phát hiện ra khoảng cách giữa hai người chỉ bằng một nắm tay.

P/s: mọi người chú ý nhé, mặc dù cô gái mang tên Rose này chỉ là một nhân vật phụ thôi nhưng sẽ là một nhân vật phụ cực kì quan trọng ảnh hưởng đến thẳng nvc sau này đấy. À cả cốt truyện sau này nữa.

54. Q.3 - Chương 14: Vũ Khí Mới (p1)

John trong lòng ngẩn ra, đây là lần đầu tiên hắn ở gần một cô gái lạ sát như thế, đặc biệt là từ khoảng cách này ngắm nhìn đôi mắt mông lung của Rose, cái mũi thanh tú, thậm chí John còn có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, ngửi thấy hương vị trên người của cô nàng.

“John, anh sao lại không nói nữa?” Rose nghi hoặc hỏi, nhưng chỉ trong chốc lát khi Rose có phản ứng, lập tức tách xa ra khỏi John, đồng thời ‘Sắc’ mặt bỗng đỏ bừng lên, rục rờ cứ như một trái táo vậy.

John cũng cố gắng bình ổn lại tâm tình, sau đó đứng lên quay về phía mấy người, làm bộ không có chuyện gì nói: “Tốt rồi, tất cả mọi người đã ăn no, bây giờ tiếp tục đi, tranh thủ về đến thành sớm một chút.”

Lúc này tại Thành cổ không tên ở phía bắc thành, phía trước một tòa phủ đệ to lớn trên cổng có đề bốn chữ: “ học viện Insall”

Ken quay lại cúi người cảm tạ nói: “cảm ơn ba người đã đưa chúng tôi về đây, nếu không có mấy vị chúng tôi sợ rằng cũng không thể quay trở lại đây an toàn được.”

“không có gì đâu, tiện đường cứu giúp thôi, ta về đây.”

John rảo bước trên con đường trở về Học viện Ma Pháp, trên đường đi Ezreal nói: “ bây giờ chúng ta đem số da thú này bán đi chứ?”

John nhìn vào số da thú mà họ thu thập được lúc ở trong rừng, hắn gật đầu nói: “ cậu toàn quyền xử lý đi, tôi về học viện trước.”

Ezreal gật đầu sau đó lôi thêm cả Taric đi với mình, John hướng học viện đi đến, bước vào bên trong học viện hắn bắt gặp rất nhiều học viên đã về trước khi thấy John họ nở nụ cười thân thiện.

Buổi tối, ba anh đệ ở túc xá vừa đi trên con đường u tĩnh trong học viện ma pháp, vừa tùy ý tán gẫu sự tình trước đây trải qua.

“Thật vậy sao?” Taric khiếp sợ đoạn kéo chiếc áo ngắn của John lên, đã thấy vùng bụng trên cơ thể John có một vết thương dữ tợn giống như một con giun, không khỏi rung mình hít thở tưởng tượng ra cảnh hắn bị thương lúc trước. Bên cạnh Ezreal là mở miệng cười nói: “Ha ha, vết thương này không quá kinh khủng đâu, hồi ta còn nhỏ trong một lần đi thám hiểm đã gặp qua một chuyện còn đáng sợ hơn thế này nữa.”

“Ezreal ngươi nói có thật không?” Taric kinh ngạc hỏi.

Ezreal đắc ý cười nói: “Đương nhiên là thật, hơn nữa còn nhìn thấy tận mắt, cảnh tượng ngược đãi tù phạm a dùng dao rạch bụng, ruột gan lòi hết cả ra bên ngoài, còn có những người tay không cùng ma thú chém giết, cảnh người cùng ma thú chém giết bên ngoài còn có một đám phú hào quan sát, thật là một tràng cảnh đầm máu.”

John nghe Ezreal nói xong trong lòng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cái tràng cảnh này.

“Học viện vẫn còn tốt chán a.” Taric cảm thán một tiếng.

John cũng gật đầu đồng ý, trong buổi tối hôm nay, trên con đường u tĩnh trong học viện thường xuyên có thể thấy cảnh một đôi nam nữ ngồi chung, hoặc là cùng nhau tay trong tay dạo chơi.

“Đúng rồi, Ezreal, tối tối không phải ngươi luôn đi cùng với vài cô gái của người sao, hôm nay sao lại không đi vậy?” Taric đột nhiên hỏi.

Da Lỗ tựa hồ bất mãn: “cô gái của ta? Hôm nay anh đệ chúng ta vừa từ rừng hoang nước độc trải qua cử tử nhất sinh trở về, ta còn hơi đau mà bồi tiếp các cô gái.”

“John!” Đột nhiên một âm thanh kinh hãi từ xa xa truyền đến.

John ba người không khỏi ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một mỹ nữ có mái tóc dài màu vàng phiêu dật mừng rỡ chạy đến, tới trước mặt John kinh hãi hỏi: “John, ngươi từ khu rừng hoang bên ngoài đã trở về, thực sự là tốt quá, người lần này vừa đi đến hơn 3 ngày, làm ta lo lắng muốn chết, ngươi có bị thương ở đâu không?”

“Lux, ta không việc gì.” John cười trả lời.

Lux cũng vừa mới biết tin John mới quay trở lại Học viện Ma Pháp, hai người quan hệ đạo này cũng khá tốt, ít ra cô nàng cũng không có bướng bỉnh khi trước mặt hắn nữa, ở chung một chỗ với Lux, John cảm thấy bản thân mình có thể hoàn toàn phóng túng, không có chút vướng bận nào trong lòng, giống như là lúc ở cùng với hai hảo anh đệ vậy.

“Lux, xe ngựa của bác đang đợi ở bên ngoài, đừng lãng phí thời gian nữa.” Một giọng nói lạnh băng vang lên.

John ngẩng đầu nhìn thì thấy phía xa một cỗ xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, một ông lão đứng cạnh đó đợi cô.

“Vâng.” Lux có chút thất vọng đáp lời, sau đó nhìn về phía John nói: “John, ta có chút việc tại gia tộc cho nên được gọi về, có thể vài ngày đến ngươi sẽ không gặp ta đây.”

John gật đầu cười nói: “ chúng ta còn gặp lại tại học viện mà, đi đường bình an.”

Lux có chút thất vọng, hiện tại không có nhiều thời gian để hai người nói chuyện, cô xoay người rời đi. Ezreal thúc cùi chỏ vào tay John nói: “ hình tính cách cô ấy thay đổi rồi thì phải?”

“vậy sao? Sao ta không cảm nhận được gì hết vậy?”- John cười đáp

Buổi đêm, trong gian giữa Flower Heaven (đại loại là một nhà hàng “vui chơi”), chỉ có John, Taric hai người cùng hai cô gái xinh đẹp uống rượu cười nói, Ezreal sớm đã ôm hai mỹ nữ của mình tiến vào trong phòng rồi.

“cái tên mê gái kia thật sự là...” John uống một chén rượu, nhìn cô gái bên cạnh đang nói chuyện sôi nổi với Taric, hắn nói: “Taric, ta thấy hơi vắng đầu, đi ra ngoài hóng gió một chút.”

“Hay đấy.” Taric ứng tiếng, rồi tiếp tục cùng cô gái bên cạnh hàn huyên. John xuống lầu rời khỏi Flower Heaven. Vừa ra khỏi chốn huyền ảo trong Flower Heaven, lại được gió khuya mát mẻ thổi tới, hắn cảm thấy đầu óc thoải mái, bên ngoài rõ ràng là yên tĩnh hơn nhiều, John liền bước chậm rãi cất bước tùy ý đi dạo trên đường phố của Thành cổ “ Không Tên”.

Gió đêm mơn man, lòng người thoải mái.

Tại ngã tư của con đường chính cũng có một ít phủ đệ quý tộc. Trên gác của một tòa tiểu lâu hai tầng, Rose đang đứng trước ban công cảm thụ làn gió lạnh về đêm.

Nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, cô không khỏi nhớ tới John người đã cứu mình một mạng.

Trong khoảnh khắc sinh tử ấy, khi cô đã tuyệt vọng, chính là John từ trên trời lao xuống trực tiếp giết chết ma thú heo rừng để cứu mình. Giữa lúc tuyệt vọng ấy, là anh ấy đột nhiên từ trên trời xuất hiện, khiến sự rung động trong cô chẳng còn phải nghi ngờ gì nữa là rất lớn, thậm trí trong tâm linh cũng lưu lại một dấu ấn không thể phai mờ.

“John, anh ấy có phần trầm mặc, nhưng trong lúc anh ấy đàm luận về phép thuật, cũng rất chừng mực và đáng yêu.” Rose vừa nghĩ ngợi, vừa không khỏi cảm thấy thật buồn cười.

Đột nhiên cô phát hiện phía dưới lầu ở ngã tư đường (hồ quang hiếu) có một bóng người, một thân ảnh vô cùng quen thuộc. Cẩn thận nhìn kỹ lại một chút, Rose trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, vội vàng vẫy tay gọi: “Anh John, anh John”

Đang hưởng thụ sự yên tĩnh của màn đêm, bước chân chậm lại ở ngã tư đường, John bỗng nghe thấy có người gọi mình, không khỏi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại.

Tại tầng gác trên tiểu lâu phía xa xa bỗng thấy một thân ảnh vận áo tím. Sau lưng cô ánh trắng sáng vàng vạc, trong mắt John lúc này thân ảnh mặc đồ tím kia trông chẳng khác nào tinh linh dưới ánh trăng, từ y trong gió bay phất phơ chậm rãi phiêu đảng, đồng dạng còn có mái tóc dài phiêu dật. Trong lúc hoảng hốt, John tựa hồ nhớ lại mùi tóc của Rose.

Hương vị đó, quả thật là mê người.

“Rose.” John không do dự tiến về phía căn gác nhỏ đó.

John dễ dàng chỉ vài bước nhảy là có thể leo lên đến tầng hai, cả người hắn giống như đại bàng tung cánh (gao vàng) đáp xuống bên cạnh chỗ Rose đang ngồi.

“Ngồi xuống mau lên.” Rose vội vàng kéo John.

John nghi hoặc ngồi phịch xuống.

“Suyt.” Rose cẩn thận nhìn thoáng qua bên dưới, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm quay sang John nói: “May mà người gác cửa đang ngủ, nếu bị hắn thấy được, thì em sẽ gặp phiền toái.”

John giật mình.

“Chúng ta ngồi xuống nói, có tường lan can che, người khác không thể nhìn thấy được.” Rose cười đắc ý, chẳng khác nào một tiểu hồ ly xảo quyệt. Tiện tay dùng mảnh vải chà lau một chút sàn ban công, rồi lập tức tới ngồi cạnh John.

Có thể gặp được Rose, John trong lòng cũng rất vui vẻ.

“anh John, bây giờ đêm đã khuya rồi, tại sao anh còn hiện diện bên ngoài đường phố thế? Đúng rồi, không phải anh nói anh là người của Học viện Ma Pháp à? Tại sao lại có thể giờ này lại ở phía bắc thành xa với học viện của anh vậy?” Rose hiểu kỳ một hơi hỏi mấy câu liền.

“tại sao ở bắc thành ư?”- Trong lòng John cảm thấy xấu hổ, hắn không thể nói là vì Ezreal muốn xài số tiền bán được da thú mà đến Flower Heaven để ăn chơi được. Hắn bèn đáp: “chẳng qua là đêm đến không ngủ được nên trốn ra ngoài đi dạo mà thôi.”

Rose gật gật đầu.

John vội hỏi: “giờ đã khuya vậy sao giờ cô còn chưa ngủ?”

Rose bắt đầu kể chuyện ra: “em vốn đã đi ngủ từ rất sớm, đang lúc say sưa ngủ thì lại bị tiếng quát tháo lúc say rượu của cha em làm quấy nhiễu giấc mộng đẹp, anh không biết cha em quá đáng cỡ nào đâu, ngày nào cũng đánh bạc, ngày nào cũng uống rượu; say rượu rồi thì về nhà làm loạn cả lên. Thật phiền chết đi được.”

“Có một người cha như vậy, ta cũng thật là xui xẻo, anh John, anh thì sao? cha của anh thế nào?” Rose nhìn John đang ngồi bên cạnh.

“Cha ta?”- John mơ mơ hồ hồ về người cha của mình, hắn đã từng gặp cha của mình lần nào đâu, mà nếu có gặp chắc lúc đó hắn cũng là một đứa bé sơ sinh không nhận biết được gì. Hắn buồn rầu đáp: “từ nhỏ ta đã không biết cha ta là người như thế nào rồi.”

“em xin lỗi”- Rose biết mình đã chạm đến nỗi buồn thầm kín trong lòng hắn nên tỏ ra vô cùng áy náy, John lắc đầu mỉm cười nói: “đừng bận tâm, ta quen rồi.”

Trong đêm khuya dưới ánh trăng, thiếu niên cùng thiếu nữ ngồi trên ban công cùng nhau tán gẫu, từ cha lại nói về cuộc sống, từ cuộc sống chuyển qua đề tài học viện, từ học viện lại nhắc đến những bằng hữu tốt, rồi sau đó lại nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

John nói chuyện rất vui vẻ, nói chuyện với nhau lâu, hắn ngày càng cảm thấy quen thuộc đối với cuộc sống của Rose. Cô ấy được sinh ra trong một gia đình quý tộc vậy nên từ nhỏ rất ít được tiếp xúc với nhiều người, thường bị sự thực ép của cha mẹ mình.

Dần dần, đêm dài qua đi, chân trời phía đông dần hé lộ một vệt màu trắng bạc, toàn bộ mặt đất đều ngập trong không khí tươi mát của buổi sớm, John và Rose cùng nhau trò chuyện thâu đêm, chẳng hề biết đến thời gian trôi qua, chỉ có hừng đông kia mới khiến hai người chợt có phản ứng.

“A, trời sáng rồi.” John lúc này mới chú ý đến thời gian.

Rose cũng phản ứng y hệt: “Ồ thật chẳng có ý tứ gì hết, bắt anh John phải nói chuyện cùng ta suốt cả đêm.”

Đột nhiên John cùng Rose đều không nói, có một cảm giác trầm mặc xấu hổ.

“Ừ, ta phải đi.” John cảm thấy không yên tâm lắm, hấn ra khỏi học viện đơn giản là trốn đi ai ngờ sáng như vậy mà chưa về, nếu điều này bị phát hiện e rằng hấn gặp rắc rối to.

Rose hỏi: “ anh John vậy sau này anh sẽ quay lại đây chứ?”

John gật đầu nở nụ cười, chân nhún mạnh vài bước nhảy đã rời khỏi nhà của Rose, hấn xoay người đưa tay cáo biệt, Rose nhìn bóng lưng đang dần rời xa, cảm xúc lúc này hỗn độn không ngừng, cô thở dài một tiếng rồi bước vào phòng.

Cũng may hôm đó, hai người Ezreal và Taric về trước hấn phát hiện hấn chưa về nên đã đứng tại lối đi bí mật của cả ba người mà canh gác đợi sẵn đề phòng bị ai đó phát hiện, cho nên John đã may mắn trở lại học viện mà không gặp bất cứ rắc rối gì.

Sau chuyện đó Ezreal cùng Taric liên tục “tra tấn” hấn liên tục hỏi han hấn rốt cuộc cả một đêm ấy hấn đi đâu, John chỉ đơn giản trả lời rằng ngủ quên tại một gốc cây.

.....

Cuối tháng tám thời tiết nóng như lửa đốt có lẽ sau cái nóng kinh khủng này thời tiết mới bắt đầu chuyển sang thu, tại phòng ăn John cùng hai người bạn thân như anh em của mình ngồi tại đó, Ezreal nói: “ John này, tuần sau là đến ngày kiểm tra thực lực phép thuật giữa các học viên mới rồi đấy, cậu chuẩn bị gì chưa?”

“chưa?”- John thấy trong lòng chán nản cực kì, hơn một tháng ở tại học viện ma pháp vậy mà trên lớp học toàn dạy mấy thứ gì gì đâu không, thứ hấn muốn học nhất thì lại không thấy đâu, khi hấn hỏi mấy vị giáo sư thì họ lại bảo: “ muốn luyện cho tinh thần lực trước tiên cần phải học những điều căn bản trước.”

Cứ cái câu ấy lặp đi lặp lại nhiều lần khiến hấn đau hết cả đầu, những lúc rảnh rỗi hấn lại mò đến thư viện của học viện để tìm thêm các sách dạy luyện tinh thần lực nhưng những thứ ở đó quá khó hiểu, hấn nhớ duy nhất một câu: “ luyện tinh thần lực phải để cho tinh thần đạt đến cảnh giới vô không vô ảnh vô ưu.”- hấn hoàn toàn không hiểu rốt cuộc những thứ ấy có ý nghĩa gì cả.

Taric ngồi bên cạnh thở dài nói: “ hiện tại chúng tôi đều có thể ít nhiều sử dụng sức mạnh phép thuật nhưng cậu thì sao đây John, sức mạnh của cậu hiện tại không thể sử dụng, nếu muốn vượt qua kì thi này thì cậu chỉ còn cách sử dụng đến võ thuật và kĩ năng chiến đấu của mình mà thôi.”

Ezreal gật đầu lo lắng nói: “ nếu nói về cận chiến thì John hoàn toàn chiếm được chút lợi thế, tuy nhiên ở đây cũng không ít người vừa biết khả năng cận chiến vừa có thể sử dụng phép thuật, mặc dù không mạnh nhưng cũng có thể gây khó dễ cho cậu đấy.”

John hiểu những gì Ezreal nói hấn hỏi: “ vậy theo ý cậu thì sao?”

Ezreal đáp: “ thứ cậu còn thiếu duy nhất bây giờ là vũ khí, không lẽ cậu định cứ tay không mà đánh nhau vậy sao? Ở đây hầu hết mọi người đều có vũ khí riêng cả đấy.”

John gật đầu nhưng trước giờ hấn có quen sử dụng vũ khí đâu, nếu nói về phóng phi tiêu hay ám khí hấn học trước kia thì hấn cũng biết chút chút nhưng không lẽ trong kì thi của học viện ma pháp lại đi sử dụng ám khí sao? Trông không được hay ho cho lắm.

Ezreal nói tiếp: “ Chi bằng tí chúng ta lên ra bên ngoài tìm một tiệm rèn nào đó để kiểm thử vũ khí phù hợp với cậu.”

John và Taric không hề từ chối.

Sau khi ăn cả ba người lại tiếp tục đi qua con đường bí mật trốn ra bên ngoài, Ezreal dẫn John đến một cửa tiệm vũ khí ở đó có bán rất nhiều loại như kiếm, đao, cung, nỏ, đến cả đại bác, súng pháo, súng liên thanh, không thiếu một thứ. Ezreal hỏi: “ cậu thấy sao? Chọn được loại nào không? Cứ mua thoải mái, tôi sẽ trả tiền cho.”

John cười cười hấn nhìn chăm chú vào đồng vũ khí trước mắt thứ nào cũng vô cùng lợi hại, súng ư? Hấn trước giờ có sài súng bao giờ đâu? Kiếm ư? Cũng như thế, hấn đau đầu nhìn đám vũ khí trước mặt, hấn không biết nên chọn cái nào đơn giản linh tính hấn không thích cái nào cả.

John lắc đầu nói: “ không có cái nào phù hợp cả.”

Taric kì lạ nói: “ vậy cậu thích một món vũ khí như thế nào? Chúng ta có thể nhờ thợ rèn chế tạo vậy.”

John lại lắc đầu nói: “ cũng không rõ lắm.”

55. Q.3 - Chương 15: Vũ Khí Mới (p2)

Hắn bước ra khỏi tiệm vũ khí đi trên con đường lớn, hắn liên tục suy nghĩ thứ vũ khí mà hắn cảm thấy phù hợp nhất là gì đây?

Ezreal và Taric nhìn nhau sau đó cũng chạy theo John. Đột nhiên John dừng lại cạnh một cỗ xe ngựa đậu trên đường, hắn nhìn đàn ông kì lạ ngồi cạnh đó, trên tay ông ta cầm một cây gậy kì lạ một đầu giống hết cái đèn vậy, cả người mặc một bộ đồ tím phủ kín, ngay cả đầu cũng đội mũ, hắn nhận ra chiếc mũ mà hắn ta đội giống y hệt chiếc mũ mà Master Yi đội trước kia. (rất nhiều mắt)

Ezreal tiến lại gần nói: “ đừng để ý, chắc là một ả điên thôi mà, trời mát thế này lại đi trùm kín người.”

Taric cũng nói: “ đằng kia có một tiệm vũ khí, chỉ bằng chúng ta lại đó xem sao đi.”

“các người muốn mua vũ khí à?”- người đàn ông kì lạ kia đột nhiên nói.

John kì lạ gật đầu, người đàn ông kia đứng dậy nói: “ đi theo ta, ta có một số loại vũ khí cần bán đây.”

“hóa ra là một người bán vũ khí dạo à?”- Ezreal kinh ngạc.

Taric nói: “ John đừng đi theo lão, chắc vũ khí mà lão bán chỉ toàn những thứ bình thường mà thôi, hay chỉ bằng chúng ta đến cửa tiệm vũ khí đằng kia đi.”

John vuốt cằm nói: “ chỉ bằng cứ đi theo ông ấy xem thế nào?”

Nói rồi John chạy theo sau lưng người đàn ông kia kì lạ kia, đi qua vài con hẻm vắng vẻ, đến một căn nhà nhỏ nằm trong đó, người đàn ông kia sau khi bước vào nhà thì nói: “ người chọn nhanh đi, ta sắp rời khỏi đây rồi.”

John gật đầu tiến vào trong, đôi mắt hắn đột nhiên mở to hết cỡ, hắn choáng ngợp với số vũ khí bên trong, quá nhiều, phải nói là quá nhiều và quá đa dạng, không giống như những tiệm vũ khí bên ngoài, vũ khí ở đây thuộc hàng hiếm có và giá trị cao hơn nhiều, Ezreal và Taric vào sau nhưng cũng không tránh khỏi tình trạng mắt chữ O mồm chữ A họ kinh ngạc nhìn số vũ khí bên trong đó.

Người đàn ông đó nói: “ các người cứ gọi ta là Jax, trước đây ta là một lính đánh thuê số vũ khí này là ta qua các trận chiến mà thu nhặt được, tất cả chúng đều là hàng hiếm cả.”

Ezreal cũng gật đầu đồng ý nói: “ thực không ngờ được một người như ông lại sở hữu nhiều vũ khí đến thế, kia có phải là thủy kiếm không? Hả ở đây còn có găng tay bằng giá nữa, những thứ này ông kiếm được ở đâu?”

Ezreal xem ra còn kinh ngạc hơn John nhiều lần, cậu ta chạy hết bên này đến bên kia, số vũ khí ở đây thực sự làm cậu ta trở nên mê mẩn.

John đi dạo qua một vòng hắn nhìn số vũ khí được treo ở đây, thế nhưng không có một vũ khí nào vừa ý hắn cả, người đàn ông tên Jax tiến lại nói: “ cậu xem thứ vũ khí nào phù hợp với mình thì chọn đi, đêm nay ta phải rời khỏi đây rồi cho nên số vũ khí này ta không thích đem theo cho lắm.”

John ừm ừm mấy tiếng hắn lại đi vài vòng tìm kiếm, đột nhiên như bản năng mách bảo hắn dừng lại bên cạnh một chiếc tủ kính, một cảm giác kì lạ dâng trào bên trong, cái cảm giác này không biết nên diễn tả thế nào đây, nó giống như là hai người yêu nhau mà lâu ngày mới gặp lại vậy, cực kì bồi hồi.....ánh mắt hắn nhìn vào bên trong, ở đó đặt một thanh gươm màu tím. John kì lạ hỏi: “ thanh gươm này.....”

Jax kinh ngạc tiến lại nói: “ mắt cậu thật là tinh tường, đây là một thanh gươm vô cùng đặc biệt, trước đây khi làm lính đánh thuê ta vô tình tiến vào một tòa thành bỏ hoang ở trong đây ta phát hiện ra thanh

gươm này, nó được cắm trên bia mộ của một vị vua vô danh, khi cắm vào nó ta biết nó có một sức mạnh cực kì ghê gớm thế nhưng kiếm càng quý bao nhiêu thì nó lại càng kén chủ bấy nhiêu, ta có lẽ không thích hợp làm chủ nhân của nó.”

Jax

John kinh ngạc với chuyện mà Jax vừa kể, một thanh gươm của vị vua vô danh ư, hẳn thực sự rất tò mò, John nói: “ thế có thể cho tôi cầm vào nó được chứ.”

Jax có chút khó khăn nói: “ thanh gươm này rất kì quái, sau khi ta để nó vào bên trong tủ kính này thì không hiểu sao dù có làm bất cứ cách nào cũng không thể nhấc nó nổi để đem ra cả, nhiều người đến đây mua kiếm cũng đã thử nhưng đều không thành công, cậu chắc chắn muốn thử chứ?”

John gật đầu. Jax thấy vậy không gây khó cho hắn nữa lấy chìa khóa mở khóa tủ, John vừa chạm vào thanh gươm màu tím ấy đột nhiên như có một luồng điện truyền vào trong người hắn, cả thanh kiếm phát ra thứ ánh sáng tím huyền ảo, Ezreal, Taric và cả Jax nữa đều không thể cưỡng lại sức mạnh mà thanh kiếm phát ra đều thối lui mấy bước.

“ầm”

Như một đợt sóng năng lượng tràn ra bên ngoài, thanh kiếm của vị vua vô danh được John cầm trên tay, cả thanh kiếm tỏa ra từng luồng ánh sáng tím huyền ảo đến kinh ngạc.

Jax lắc đầu không thể tin được nói: “ thật không ngờ....thật không ngờ....háo ra cậu lại là người được thanh kiếm chọn.”

John đưa thanh kiếm chỉ thẳng lên trần nhà, hắn cảm thấy sức mạnh từ thân kiếm đang truyền qua cánh tay vào bên trong người hắn, càng kì lạ hơn sức mạnh màu tím kì bí bên trong cơ thể hắn đột nhiên dao động mãnh liệt cứ như sức mạnh của thanh kiếm ấy và nó đều có cùng nguồn gốc vậy.

John vung kiếm nhẹ sang một bên, “ầm” một tiếng, cả bờ tường bị chẻ làm đôi, cả bốn người kinh ngạc không nói nên lời, John vô cùng sung sướng hắn không thể tin được trên đời lại có một thanh kiếm uy lực đến thế, hắn xoay sang hỏi Jax: “ ông định bán thanh kiếm này bao nhiêu?”

Jax lắc đầu nói: “ kiếm quý chọn được chủ còn quý hơn bất cứ thứ gì, coi như tôi tặng nó cho cậu.”

“thế sao được”- John lắc đầu nói: “ ông hãy ra giá đi, chúng tôi không thiếu tiền đâu.”

Jax cười ha hả nói: “ ta bán vũ khí đầu phải chỉ để kiếm tiền đâu kia chứ, chẳng qua là một việc giết thời gian mà thôi, nhưng cậu nghe cho kĩ đây, lúc ta tìm thấy thanh kiếm ấy, bên cạnh nó có ghi một dòng chữ, ta nghĩ đó là do chủ nhân trước kia của thanh gươm ấy để lại.”

Ezreal vội hỏi: “dòng chữ ấy viết gì vậy?”

Jax đáp: “ nó viết, khi thanh kiếm này tìm được chủ nhân của nó thì lúc đó cũng đồng nghĩa thời điểm hủy diệt đã đến.”

“thời điểm hủy diệt?”- Cả ba người John đều đồng thanh nói, họ đều không hiểu điều ấy có nghĩa là gì.

Jax cười khà khà nói: “ được rồi, cũng đã đến lúc, ta phải đi đây, sau này nhất định chúng ta sẽ còn gặp lại, hiện tại ta thấy ngươi vẫn chưa thể sử dụng toàn bộ sức mạnh hiện tại của thanh kiếm ấy đâu, cố gắng luyện tập.”

Nói rồi đột nhiên Jax nhảy ra bên ngoài không thấy bóng dáng hắn ta đâu, chỉ để lại vài tiếng ngựa hí trong đêm từ cỗ xe ngựa mà hắn chuẩn bị trước.

John nói: “ giờ sao đây?”

Taric cười nói: “còn sao nữa, cứ về học viện trước đã.”

John vội nói: “ hay hai người về trước đi, ta có chút chuyện.”

Ezreal tiến lại chào tay qua cổ hắn nói: “ có phải người đang muốn đến nhà của cô gái tên Rose gì đó đúng không?”

John kinh ngạc giật cả người nói: “ làm sao cậu biết.”

Ezreal và Taric cười cười nguy hiểm nói: “ có gì mà bọn ta không biết cơ chứ? người anh đệ ngươi thật xấu nhé, giữ bí mật này với cả bọn ta luôn cơ đấy? này có phải thích cô gái ấy rồi không?”

“cũng có một chút”- John không hề phủ nhận.

Taric cười nói: “ cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi sao, nhưng John này ta hơi lo cho cậu đấy, chúng ta và cô ấy học hai học viện khác nhau đã thế lại khá xa nhau nữa, hai người xa cách nếu muốn tình cảm tiến triển e rằng có chút khó khăn.”

John cười nói: “ không sao đâu. Thôi ta đi trước đây, hai người cứ về học viện trước đi.”

Nói rồi John cầm thanh gươm cột để sau lưng chạy đi.

Ezreal và Taric xoay lại nhìn đồng vũ khí bên trong căn phòng, Jax bỏ đi nhanh như vậy cũng đồng nghĩa số vũ khí ở đây coi như hẳn không cần đến nữa, Ezreal và Taric không phải là thằng ngu, hai người nhanh chóng lấy vài món sau đó đóng cửa rời khỏi.

Trở lại với John.

Đến trước nhà của Rose, ánh mắt hắn lập tức nhìn lên ban công tầng hai, thế nhưng hôm nay thật lạ ở đó không có ai cả. John có chút thất vọng.

“ê, người làm cái gì đó?”- một người gác cổng thấy John đang chăm chú nhìn vào bên trong nhà nên chạy ra hỏi.

John bình tĩnh đáp: “ ta là bạn học của Rose tiểu thư nhà mấy người không biết cô ấy có trong nhà không?”

Người gác cửa liền đáp: “ à, tiểu thư hiện tại đang ở trong học viện, nghe nói là đang chuẩn bị bài thuyết trình gì đấy.”

“ồ”- John xoay người rời đi, ánh mắt nhìn vào ban công tầng hai một lần nữa.

Sáng hôm sau John nhận được tin tức khiến hắn bất ngờ không thôi, John được đặc cách đi cùng với đoàn tham quan của học viện đến thành phố Piltover trong sáng ngày hôm nay, điều này vừa tức thì được viện trưởng phê duyệt. Như vậy cũng có nghĩa hắn sẽ rời xa Học viện một thời gian, rời xa Ezreal và Taric đặc biệt là Rose hắn thực sự rất muốn gặp cô ấy để nói lời tạm biệt.

Ezreal là người đem thông tin này nói cho hắn biết, cậu ta sốt ruột nói: “ John nhanh lên, cậu phải đi ngay trong sáng hôm nay đấy, đoàn tham quan đang đợi cậu bên ngoài cổng.”

John vội vã thu xếp hành lý, vừa thu dọn vừa tức giận chửi: “ mẹ nó, chuyện thế này mà bây giờ mới chịu thông báo xuống, làm sao mà kịp chuẩn bị gì cơ chứ.”

Ezreal cười nói: “ nghe nói là vì cậu phá được án nên viện trưởng và cả viện phó muốn cảm ơn cậu nên cho cậu cùng đi với đoàn tham quan đến thành phố Piltover đấy, đây là dịp may mà không ai có được đâu. Đã thế điểm thi sắp đến cậu còn được cho điểm cao nhất nữa, quá sướng rồi còn gì.”

John nói: “ hình như thành phố Piltover là nhà của cậu mà đúng không?”

Ezreal gật đầu nói: “ đúng là như vậy, nhưng cũng lâu rồi tôi chưa về đó, cậu đến Piltover lần này nhớ đừng làm mấy chuyện bậy bạ nhé, cảnh sát trưởng ở đấy hung dữ lắm đấy, có lẽ đây là cơ hội cho cậu học tập thêm nhiều điều mới mẻ.”

John gật gù đầu sau đó xách hành lý chạy thẳng ra bên ngoài cổng, thanh gươm của vị vua vô danh đeo trên lưng, hắn vẫn chưa thử luyện qua thanh gươm ấy một chút nào.

Lên xe ngựa, John ngồi cùng với những học viên các khóa trước hắn, đây là buổi tham quan đặc biệt nhân ngày kí hiệp ước quan hệ đối tác giữa thành phố Piltover và học viện ma pháp.

Piltover là thành phố công nghệ bậc nhất của Valoran, Thành phố và cũng là quốc gia phát triển bậc nhất về khoa học kĩ thuật nhưng trên hết vẫn rất thân thiện với môi trường vì nguồn năng lượng của cả thành phố được lấy từ một loại khí phát sinh ra từ đầm lầy và tổ ra đây là nguồn năng lượng vô cùng tiện dụng.

Những vị khách thường xuyên ghé thăm thành phố đều là những người vô cùng am hiểu khoa học kỹ thuật. Nơi đây dường như là một thiên đường, bởi không khó gì để tìm ra một chuyên gia nào đó. Các bạn có thể dễ dàng bắt gặp các nhà máy, các phòng nghiên cứu khắp Piltover.

Các lĩnh vực của Piltover rất đa dạng như, Phát Minh, Y học, Khảo Cổ Học, Nghiên Cứu Năng Lượng, ...

Khi cuộc chiến tranh xảy ra khắp Valoran, các nhà khoa học của Piltover đã chung tay để tìm cách ngăn chặn và khắc phục hậu quả nhanh chóng, với họ, khoa học là chìa khóa để cứu lấy thế giới

Và đây cũng chính là thành phố có tỉ lệ tội phạm thấp nhất Valoran.

Ezreal cũng được sinh ra tại đây tuy nhiên lần tham quan này chỉ có duy nhất mình John được đặc cách đi cho nên cậu ta không có thể cùng John về lại thành phố của mình được.

.....

Một buổi tối tại thành phố Piltover, bên trong một căn phòng thí nghiệm, một nhà khoa học với mái tóc đã bạc trắng, chòm râu bạc đến tận ngực, ông ấy đeo cặp kính cận đang mày mò sửa chữa một chiếc máy kì lạ.

“xong rồi”

Ông ấy tiến lại cỗ máy phát cạnh đó tay phải nắm lấy cần điều khiển đẩy mạnh một cái.

“ru...ru...ru...” (tiếng động cơ quay)

“thành công rồi...thành công rồi.....cuối cùng ta cũng chế tạo ra cỗ máy có thể mở được cánh cổng đến thế giới bí ẩn nhất...ha...ha...”

“ầm...ầm...xì xì...” (tiếng chấp mạch đột nhiên vang lên, kéo theo đó là những tiếng nổ liên hoàn.)

“thế là thế nào? Rõ ràng là đã thành công rồi mà”- nhà khoa học già kia đau khổ chạy lại bên cạnh chiếc máy của mình như để tìm ra lỗi gì đó để sửa chữa rồi đột nhiên “bùm” cả cỗ máy nổ tung, vụ nổ quá mạnh khiến cho nhà khoa học già đó bị bắn bay vào đồng máy móc cạnh đó, máu chảy khắp người, đôi môi không ngừng run rẩy.

Từ chỗ cỗ máy bị nổ ấy, không gian đột nhiên vặn xoắn kịch liệt, tiếp theo đó một lỗ hổng bắt đầu hiện ra, một cánh tay trắng như tuyết thò ra từ bên trong cái hang tối om đó, tiếp theo đó là một cô gái bước ra, cả người cô gái không hề có một mảnh vải che thân, mái tóc màu tím thả dài che đi khuôn mặt, nước da trắng như tuyết, đôi mắt với đôi con ngươi màu tím mang đầy vẻ bí ẩn.

Nhà khoa học già kia thấy cô gái ấy bước ra từ lỗ hổng ấy cười run lên nói: ‘ một người từ nói đó đi ra...ha..ha...ta đã thành công rồi’- những lời nói cuối cùng trước khi chết.

Cô gái ấy không hề để ý đến bất cứ điều gì xung quanh cô cứ đi về phía trước. miệng lẩm bẩm: “ đây là đâu? Tại sao ta lại đến đây? Ta là ai đây?”

Cô bước đi như một người vô hồn, điều đáng sợ là khi cô chạm vào tường cả bức tường lập tức nát vụn ra, cô gái ấy cứ tiếp tục bước đi mà không hề bị thương hay gì khác, miệng thì cứ lẩm bẩm: “ ta là ai, rồi ta đến đây để làm gì?”

Sau khi cô gái rời đi khoảng chừng mười phút, một thanh niên cao lớn, khoác trên mình một chiếc áo khoác lông thú dài chạy vội vào anh ta nhìn cảnh tượng xung quanh rồi nhìn thấy thi thể nhà khoa học già toàn thân đầy máu, anh ta hốt hãi chạy lại gần la khóc: “ Giáo sư Joson,”

“người làm sao thế này? Hãy trả lời con giáo sư....con là Jayce đây...giáo sư....xin tỉnh lại...người đừng chết...giáo sư....”

.....

Bên trong một con hẻm nhỏ, cô gái toàn thân không một mảnh vải che thân vẫn cứ tiếp tục đi như người vô hồn, đột nhiên trước mặt cô xuất hiện bốn tên thanh niên, cả bốn tên ấy nhìn vào người cô với ánh mắt đầy dâm dục, tên to cao nhất tiến lại cười dâm dăng nói: “này cô em, đi đâu mà không mặc quần áo thế này? Hay muốn câu dẫn bọn anh? Được thôi, đêm nay phục vụ bọn anh nhé.”

“ta là ai? Ta đến đây có việc gì?”- cô gái không để ý đến bất cứ lời nói nào của tên trước mặt, cô vẫn cứ tiếp tục lẩm bẩm.

“đương nhiên là em đến đây để phục vụ bọn anh rồi, tụi bây từ từ nhé, ta hưởng trước.”- Hấn nói với đám đàn em của mình ở phía sau.

“vù”- Đôi mắt của cô gái đột nhiên phát ra ánh sáng màu tím, giọng cô thay đổi: “ các người không phải là người ta cần tìm.”

Cánh tay phải của cô gái đột nhiên bùng cháy một ngọn lửa màu tím, ngọn lửa ấy cứ như có linh hồn lập tức thiêu đốt bốn tên trước mặt, chưa đầy năm giây bốn tên trước mặt đã bị cô gái ấy thiêu đốt ra làm tro.

Tất cả lại rơi vào tĩnh lặng.

56. Q.3 - Chương 16: Janna, Khu Dân Cư Nghèo Tại Piltover

Thành Phố Piltover, quả như những lời đồn đây là một thành phố vô cùng phồn thịnh, những ngôi nhà to lớn mọc sát nhau, những cỗ máy đi lại trên đường tấp nập, những thứ vật dụng thường ngày đều là máy móc, tất cả tạo nên một thành phố công nghệ bậc nhất Valoran.

Đoàn xe ngựa của học viện ma pháp tiến vào bên trong thành phố mà không hề gặp chút khó khăn gì, đơn giản vì cảnh binh bảo vệ cổng đã được thông báo từ trước, đến trước một khách sạn sang trọng mà phía lãnh đạo cấp cao của thành phố Piltover đã chuẩn bị cho đoàn tham quan của học viện ma pháp trước đó. John xuống xe ngựa, ba ngày ngồi trên xe khiến hấn ê cả mông, hấn đứng xuống đường nhìn ngắm cảnh sắc xung quanh, một thành phố hiện đại và tươi đẹp, người người đi qua đi lại trông ai cũng vô cùng bận rộn.

Trưởng đoàn tham quan lần này là phó viện trưởng của học viện ma pháp, ông ấy thường được gọi là Gillad viện phó, một người khá kĩ tính nhưng cũng rất thân thiện. Viện phó sau khi thấy mọi người đã xuống xe thì nói: “ mọi người chuẩn bị nhé, sau khi đem hành lý về phòng chúng ta sẽ đến gặp thị trưởng của thành phố Piltover, mọi người nhớ đừng gây rắc rối gì đấy.”

“rõ”- tất cả đồng thanh đáp.

John đem hành lý của mình về phòng, thị trưởng thành phố quả nhiên tiếp đãi đoàn tham quan từ học viện ma pháp rất chu đáo, một khách sạn lớn thế này mà mỗi người được ở riêng một phòng, cả đoàn tổng cộng có hai mươi người, thì hai mươi phòng đều được chuẩn bị từ trước đó, sạch sẽ, ngăn nắp, đúng là khách sạn hạng sang tại thành phố Piltover.

John sau khi cất hành lý thì xuống dưới đại sảnh, cùng đoàn tham quan đi gặp mặt thị trưởng thành phố.

Đi trên con đường lớn, hòa cùng dòng người hối hả bên trong, John cảm thấy thành phố Piltover hoàn toàn khác xa với những nơi mà hấn đến trước đây, ở Ionia thì người ta thích sự đơn giản, không cầu kì và hơi chút hướng về quá khứ, còn ở đây thì khác, tất cả đều là máy móc, tất cả đều rất hiện đại.

“thằng kia đứng lại, đứng lại mau...”- Đột nhiên từ phía trước mặt một đám người khuôn mặt đầy hung dữ đang đuổi theo một cậu bé chừng 8-9 tuổi, khuôn mặt cậu bé kia vô cùng hốt hãi, cả mặt đầm đìa mồ hôi.

Cậu bé kia hét chạy qua bên trái tránh cuộc vây bắt của đám người sau lưng lại chạy qua phải để tránh những cái tay to lớn đang cố gắng chộp vào người cậu. Chạy thẳng vào đoàn tham quan của học viện ma pháp, cậu bé kia gây ra một cuộc náo loạn trên đường phố Piltover.

“cứu với”- Cậu bé kia núp sau người John cầu cứu hấn, đám người khuôn mặt dữ tợn kia chạy đến trước mặt John nói: “ cậu kia, cậu quen biết với thằng nhỏ này sao? Nếu không quen biết thì hãy giao nó cho chúng tôi.”

John thân thiện đáp: “ không biết cậu bé này làm gì mà mấy người lại tức giận đến vậy.”

Người trung niên lưng hùm vai gấu đứng trước nói: “thằng nhỏ này lén vào nhà của ông chủ bọn ta, đã vậy còn đánh thuốc khiến lũ chó trong nhà ông chủ lẫn ra tiêu chảy liên tục, mau giao thằng nhóc này cho ta, ta sẽ đem nó về xử lý.”

“ta không có đánh thuốc, tại lũ chó nhà mấy người ham ăn, ăn chiếc bánh mớ mà ta làm rơi thôi.”- Cậu bé núp sau John cố gắng cãi.

“còn nói nữa sao?”- Tên trung niên kia tức giận.

Viện phó Gillad tiến lại nói: “cậu bé này còn nhỏ, thôi thì chúng tôi thay cậu bé đền bù chút tiền để chữa bệnh ấy con chó nhà mấy người, mấy người thấy sao?”

John vội xen vào: “kia viện phó, chuyện này cứ để con.”

Tên trung niên kia suy nghĩ một lúc, hần nhìn sơ qua đám người này thấy cũng không phải hạng tầm thường gì, tốt nhất không nên gây gỗ nên đã đồng ý, viện phó Gillad lấy từ trong người ra một ít tiền đưa cho đám người đó rồi xoay sang nói với John: “John, mau đưa thằng bé này về nhà đi, sau đó đến tòa thị chính, bọn ta đi trước, được chứ?”

John mỉm cười gật đầu, sau đó xoay sang nhìn thằng bé cười nói: “nhà em ở đâu, anh sẽ dẫn em về.”

Cậu bé kia bộ dáng cực kì hiếu động cười hì hì chỉ tay nói: “ở hướng kia, nhưng em nghĩ anh không nên dẫn em về đâu, nhà em nằm trong khu người nghèo của thành phố Piltover này mà.”

“không sao, cứ dẫn đi, anh sẽ đưa em về nhà.”- John xoa đầu cậu bé nói.

Cậu bé kia ngay lập tức gật đầu rồi xoay người bước đi, nó nói: “hình như anh không phải là người của thành phố đúng không?”

“ừm”- John gật đầu đáp: “anh vốn từ một nơi rất xa đến đây, mà em tên gì?”

“Ricky”- cậu bé kia cười đáp, John gật đầu nói: “có phải vừa rồi là em cố tình chọc giận bọn người đó đúng không? Mấy con chó ấy là do em cố tình đánh thuốc để nó bị tiêu chảy?”

Cậu bé Ricky mắt tròn xoe nhìn John nói: “sao anh biết”

“ha...ha....chuyện gì mà qua được mắt anh chứ”-

“a bánh khoai môn...”- Ricky đột nhiên dừng lại bên cạnh một cửa tiệm làm bánh, nhìn mấy cái bánh đang tỏa mùi thơm phưng phức bên trong nó nuốt nước bọt ừng ực.

“em thích ăn bánh đó sao?”- John cười nói, sau đó liền chạy vào bên trong, vài phút sau hần đem ra một gói bánh to bự chẳng nói: “trong này có rất nhiều loại bánh cho em đó.”

“ực...ực....sao anh tốt với em quá vậy”- Cậu bé Ricky nuốt nước bọt nhìn vào đồng bánh trên tay nói.

John cười nói: “được rồi, mau dẫn đường đi, anh đưa em về.”

Ricky như một cậu bé ngoan gật đầu lia lịa chạy đi dẫn đường cho John.

Ricky dẫn John đến một nơi vô cùng nghèo nàn, ở đây và ở thành phố bên ngoài kia cứ như hai thế giới cách biệt nhau vậy, những ngôi nhà lụp xụp rách nát, những con chó con mèo bị bỏ đói, đâu đó trên đường đi vẫn thấy xác của vài con chuột chết. Ricky xấu hổ nói: “nơi này là khu xóm nghèo tại thành phố Piltover, ở đây toàn những người vô gia cư và rất nghèo cả.”

John nhìn cảnh tượng xung quanh hần thán than trong đầu sao có những người lại khổ như thế, đúng là nơi nào rồi cũng thế, một thành phố luôn có hai mặt của nó, bề ngoài nhìn vào cứ tưởng Piltover là một thành phố hiện đại, ai ai cũng có nhà ở, giàu có nhưng có ai biết được bên trong thành phố lại có một nơi như thế này kia chứ, một xóm nghèo cho người vô gia cư.

Đến trước một căn nhà lụp xụp, Ricky nói: “đây là nhà em đây, anh vào chứ?”

John gật đầu bước vào bên trong, hần không hề ngại những nơi thế này, có lẽ vì từng sống tại Shadow Isles từng trải qua môi trường còn kinh khủng hơn nên hần thành ra quá quen thuộc rồi.

“a anh Ricky về rồi”- Một cô bé xún rằng mặc trên mình một bộ đồ cũ kĩ chạy ra tươi cười, khi cô bé nhìn thấy John có chút sợ hãi nói: “ anh ấy là ai vậy anh Ricky?”

Cậu bé Ricky cười đáp: “ anh ấy là người tốt, nhìn nè, anh ấy mua cho chúng ta rất nhiều bánh.”

“woa bánh...”- từ trong nhà thêm ba bốn đứa trẻ nữa chạy ra bọn chúng thấy bánh liền nuốt nước bọt ực ực. John nhìn những đứa trẻ ấy đứa nào cũng quần áo rách rưới cũ kĩ, trong lòng hắn đột nhiên trỗi dậy một thứ tình cảm đặc biệt dành cho những đứa trẻ này, hắn nói: “ Ricky mau chia bánh cho các em ấy đi.”

“dạ”

“cảm ơn anh đã quan tâm đến lũ trẻ”- Từ phía sau nhà một cô gái trông chừng 16-17 tuổi, mặc dù mặc trên người bộ quần áo cũ kĩ đã phai màu nhưng không vì thế mà làm mất đi vẻ đẹp trên khuôn mặt của cô.

John cũng rất bất ngờ, hắn không thể nghĩ được tại một nơi thế này lại có một cô gái xinh đẹp như vậy, hắn cười đáp: “ không có gì, cô là người trông nom bọn trẻ à.”

Cô gái ấy gật đầu sau đó lại lắc đầu nói: “ tên em là Rebecca,em chỉ phụ trách trông chừng bọn nhóc này thôi, người lo cho chúng nhiều nhất phải là chị Janna. ”

“Janna, cái tên này John nghe rất quen.”

Cô bé sún rằng cầm hai chiếc bánh gói vào trong bao giấy đến bên cạnh John đưa cho hắn, cô bé nhe răng cười nói: “ hai cái bánh này cho anh.”

John mỉm cười xoa đầu nói: “ anh không ăn, em ăn đi.”

Cô bé lắc đầu nói: “ chị Janna có dạy, có ơn với người khác phải trả, anh tặng chúng em bánh, chúng em tặng lại anh hai chiếc bánh này.”

Rebecca cười nói: “ hay anh nhận hai chiếc bánh đó đi, đừng để chúng nó buồn.”

“đúng vậy nhận đi anh” (cả đám đồng thanh nói)

John gật đầu nhận lấy, hắn càng ngày càng thích lũ trẻ đơn giản có lẽ vì chúng cũng giống hắn, không có sự chăm sóc của cha mẹ khi còn nhỏ, những người cùng hoàn cảnh thường dễ cảm thông với nhau hơn mà.

“Ricky! Ricky đâu rồi”- Đột nhiên từ bên ngoài một giọng nói nhẹ nhàng nhưng pha chút tức giận.

Kế tiếp đó, một cô gái tay cầm một thanh quyền trượng, trên người cô mặc một bộ quần áo kì lạ, có thể nhìn thấy cả đôi chân mảnh mai cùng làn da trắng như tuyết, mái tóc vàng phiêu dật bay bay, khuôn mặt xinh đẹp đến đáng kinh ngạc, đôi mắt thanh thú kết hợp với đôi lông mày càng tôn thêm nét đẹp trên khuôn mặt của cô. Vẻ đẹp của cô có thể nói là đẹp hơn rất nhiều so với Rebecca.

“là chị Janna, chị ấy về rồi.”

Đám trẻ nhanh chóng nhận ra người về là ai tất cả chạy ra reo hò vui sướng, Ricky thì ngược lại, nó vô cùng lo sợ núp sau lưng John mà run lên cầm cập.

Janna thấy một người đàn ông ở trong nhà, vả lại người đàn ông ấy chỉ có một cánh tay như John nên có chút bất ngờ, cô định hỏi thì Rebecca ở bên cạnh liền đáp: “ chính anh ấy đã đưa Ricky trở về, và còn mua rất nhiều bánh cho bọn trẻ nữa.”

Janna kinh ngạc đôi chút sau đó hiểu tất cả, cô nhìn John với ánh mắt thân thiện nói: “ cảm ơn anh đã quan tâm đến Ricky như vậy, tôi trên đường trở về nghe được chuyện Ricky đánh thuốc khiến đám chó nhà quý tộc Mores bị tiêu chảy và bị rất nhiều người truy đuổi nên rất lo lắng chạy vội về đây.

Ricky đứng ra, khuôn mặt buồn bã đầu cúi xuống nói: “ chị Janna, em xin lỗi, chỉ lại nhà lão ấy thường xuyên thả chó đuổi bọn em nên...”

Janna khò vào đầu Ricky một cái rồi nói: “ sau này không được làm như vậy được rõ chưa? Nếu như em bị bọn người đó bắt được thì sao?”

Ricky ôm chân John nói: “ nếu em bị bọn đó bắt được em sẽ nhờ anh ấy cứu.”

John cười ha hả xoa đầu Ricky rồi nhìn Janna nói: “ đừng trách thằng bé, nó vẫn còn trẻ lắm.”

Janna gật đầu nói: “ nếu đã đến chi bằng hãy ở lại ăn tối cùng chúng tôi, anh thấy thế nào?”

John lắc đầu nói: “ tôi cũng muốn lắm, nhưng hiện tại tôi phải đến tòa thị chính cùng với những người quen của mình gặp mặt thị trưởng.”

Janna ồ lên sau đó nói: “ hóa ra anh là người trong đoàn tham quan từ học viện ma pháp à?”

“sao cô biết”- John kinh ngạc.

Janna cười nói: “ tôi có quen với Caitlyn, cô ấy là cảnh sát trưởng ở đây nên thông tin mọi người đến tôi cũng biết.”

“chị Janna còn là một người bạn của chị Caitlyn nữa đấy, chị ấy thường hay giúp chị Caitlyn và chị Vi bắt tội phạm.”- Rebecca hãnh diện nói.

John cười gật đầu nói: “ tôi bây giờ phải đi đây,mai một rảnh tôi sẽ ghé sang chơi.”

Janna cười xinh đẹp gật đầu nói: “ khi nào anh đến đây anh sẽ là khách quý của chúng tôi, mặc dù ở đây khá nghèo khó nhưng hi vọng anh không chê.”

“không hề”- John lắc đầu sau đó từ biệt mọi người rời đi.

Janna nhìn vào bóng lưng John cười nói với đám trẻ và Rebecca: “ một người đàn ông tốt như anh ấy thật khó kiếm, được rồi mọi người mau chuẩn bị đồ ăn đi.”

John theo các con hẻm nhỏ bắt đầu rời khỏi khu nhà dành cho người nghèo hần đột nhiên phát hiện một cô gái kì lạ trên người đang trùm một bộ quần áo rách nát, mái tóc màu tím thả xuống che đi toàn bộ khuôn mặt, mái tóc ấy thật kì lạ trước giờ hần chưa từng gặp.

John tiến lại cạnh cô gái đang ngồi một mình trong góc, hần lấy hai chiếc bánh trong người ra đặt vào trong lòng bàn tay cô nói: “ ăn đi,hài không ngờ trong thành phố phồn thịnh thế này lại có nhiều người khổ như thế.”

John sau đó nhanh chóng rời đi, cô gái có mái tóc tím ngược nhìn bóng lưng của hần, đôi mắt kì lạ cứ nhìn hoài con đường ấy, mặc dù hình bóng của John đã rời đi mất rồi, đôi con ngươi màu tím đột nhiên rung lên, cô lại cúi người cắn hai chiếc bánh ăn một cách ngấu ngiến.

.....

Sau khi hỏi rất nhiều người trên đường John cuối cùng cũng tìm ra được tòa thị chính, một tòa nhà nằm ngay giữa trung tâm thành phố Piltover, được canh giữ bởi rất nhiều binh lính và cảnh vệ đi tuần.

John bước đến trước cổng nói: “ tôi là một thành viên trong nhóm tham quan từ học viện ma pháp đến, có thể cho tôi vào hay không?”

Người lính canh cổng nhìn qua John một lượt sau đó nói: “ có thể chứng minh không?”

John đột nhiên nhớ đến cái thẻ mà lúc trên xe viện phó Gillad đã đưa ình, hần lấy trong túi ra chiếc thẻ đó đưa cho tên lính canh cổng, lên lính đó xem qua một lượt rồi nói: “ có thể vào nhưng không được đem vũ khí vào bên trong, để thanh kiếm kia ở lại.”

John cố xin nói: “ có thể cho tôi giữ thanh kiếm ấy bên mình không? Nó rất quan trọng.”

“không được”

“có chuyện gì thế?”- Một giọng nói phụ nữ vang lên, giọng nói ấy đầy nội lực và đầy khí thế khiến những tên lính canh cạnh đó run lên bần bật.

Bước đến cạnh John là một cô gái có thân hình khá cao lớn, khuôn mặt xinh đẹp nhưng pha chút ít khí phách của nam nhân, đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào hần, cánh tay phải đeo một đôi găng tay cơ khí kì lạ trước giờ hần chưa từng thấy qua đưa cầm lấy tấm thẻ của John đọc qua, cô gái ấy kinh ngạc nhìn tên hần noi: “ tên của cậu sao giống với tên của người anh hùng trong truyền thuyết thế?”

57. Q.3 - Chương 17: Cô Gái Bí Ẩn

John nghe cô ấy nhắc đến chuyện người anh hùng kia, hắn thầm cười trong bụng, nhưng không muốn cho người khác biết về bí mật này của bản thân nên đáp: “ người trùng tên nhau cũng rất nhiều mà đúng không?”

Vi nhìn lên nhìn xuống John gật gật đầu nói: “ cậu nói đúng, được rồi mau để vũ khí ở ngoài mới có thể vào bên trong được.”

Vi

John nói: “ có thể cho tôi cầm theo nó vào được chứ? Thanh kiếm này tôi không muốn tách rời với nó.”

Vi lắc đầu nói: “ rất tiếc, đây là quy định, cậu đừng lo không ai lấy thanh kiếm ấy đâu mà lo.”

John suy nghĩ một lúc đành chấp nhận, dù sao đây cũng là nơi đất khách quê người, sau khi đưa binh lính tạm thời cất giữ thanh kiếm ấy Vi đưa tay vào bên trong nói: “ cứ đi thẳng vào bên trong hiện tại đoàn tham quan của cậu đang gặp gỡ với thị trưởng đấy.”

John gật đầu sau đó nhanh chóng tiến vào bên trong, đi qua vài cái hành lang nhỏ hắn đến được chỗ mọi người đang nói chuyện, thị trưởng là một người đàn ông chừng năm mươi tuổi, thân hình có chút mập mạp, khuôn mặt tròn tròn luôn nở nụ cười, ông ấy đang giới thiệu về thành phố ọi người trong đoàn tham quan.

John nhẹ nhàng đứng vào hàng, hắn nghe hết mọi chuyện mà thị trưởng kể về thành phố.

Viện phó Gillad cười nói: “ thị trưởng Samson quả nhiên có khả năng ăn nói, mọi chuyện ngài kể nghe thật hấp dẫn.”

Thị trưởng thành phố tên là Samson ông ấy chính là thị trưởng duy nhất trong lịch sử của thành phố Piltover ngồi trên chiếc ghế này hơn mười năm, nói như thế cũng hiểu ông ấy rất được lòng những người dân tại Piltover này.

Thị trưởng Samson cười nói: “ viện phó nói thế là khen ta quá rồi, tối nay ta mời mọi người cùng ăn, sau đó ngày mai sẽ dẫn mọi người đi tham quan một vòng quanh thành phố thấy thế nào.”

Viện phó Gillad gật đầu: “ được thị trưởng mời thì còn gì bằng.”

“vậy mọi người mau đi theo ta, ta dẫn mọi người đến phòng ăn, tất cả đều được ta chuẩn bị sẵn cả rồi.”- Thị trưởng đưa tay dẫn đường nói.

Viện phó Gillad gật đầu sau đó bước đi theo ông thấy John đã ở trong hàng cười nói: “ đã dẫn cậu bé về rồi à?”

John gật đầu.

Tối hôm đó, thị trưởng cùng mọi người trong đoàn ăn uống rất vui vẻ, những món ăn ngon nhất và đặc trưng nhất của thành phố Piltover đều được đưa lên. Tiếng cười nói rôm rả cả căn phòng.

Viện phó Gillad nói: “ thị trưởng, nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như ngài có một người con gái đúng chứ? Vậy sao tối nay không thấy cô ấy xuất hiện.”

Thị trưởng cười ngượng ngùng nói: “không dẫu gì ngài, con gái ta chính là cảnh sát trưởng của thành phố Piltover này, công việc của nó rất bận rộn, vốn dĩ là tối nay nó sẽ đến ăn cùng chúng ta nhưng ai ngờ lại có một vụ án nên không thể đến được.”

“ồ”- Viện phó Gillad ồ kinh ngạc nói: “ con gái ngài là cảnh trưởng trưởng à, ha...ha.... Đúng là cha nào con nấy, đều giỏi như như.”

“ha...ha....”- thị trưởng Samson cười ha hả khoái chí.

Cùng lúc đó tại một ngôi nhà bên trong thành phố Piltover, một cô gái trên lưng đeo một cây súng ngắm rất dài, đầu đội chiếc nón cao, cô mang trên người một chiếc váy ngắn để lộ đôi chân thon dài, chiếc áo nửa kín nửa hở động lòng người. Mặc dù ăn mặc như thế nhưng tuyệt nhiên không có một ánh mắt nào dám nhìn vào cô.

Khuôn mặt xinh đẹp nhưng pha chút gì đó lạnh lùng, cô nhìn qua hiện trường trước mắt, những cỗ máy bị nổ tung, vách tường bị bể nát.....

Một thanh niên cao to vạm vỡ mang trên mình chiếc áo khoác dài đến tận đầu gối, khuôn mặt điển trai tiến đến cạnh cô nói: “cảnh sát trưởng, cô thấy thế nào?”

Hóa ra cô gái kia chính là cảnh sát trưởng của thành phố Piltover- Caitlyn, cô ấy liền đáp: “tình hình ở đây tôi nghĩ có lẽ là do một tai nạn trong lúc thí nghiệm của giáo sư mà ra thôi, Jayce anh đừng quá đau buồn.”

Caitlyn

Jayce thở dài gật đầu nói: “đúng như tôi nghĩ, hài....ông ấy thật là quá cố chấp, tôi đã nói rất nhiều, không thể nào tạo ra được loại máy như thế cả...”

Caitlyn vỗ vai anh ta nói: “được rồi, cậu mau lo thu dọn và làm tang lễ cho giáo sư, tôi còn có rất nhiều việc để làm.”

Jayce gật đầu nói: “tối nay thực sự làm phiền cô rồi,hình như tối nay cô có hẹn đúng chứ?”

Caitlyn cười lắc đầu: “không sao cả đâu, chuyện này vẫn thường xảy ra mà, cha tôi nhất định hiểu,à đúng rồi, hôm nay có đoàn tham quan từ học viện ma pháp đến, chắc ngày mai họ sẽ đến tham quan nơi cậu làm, đến lúc đó đừng làm mất mặt thành phố đấy.”

“ha...ha...”- Jayce đột nhiên cười lớn: “có bao giờ tôi làm điều gì khiến thành phố ta bị mất mặt chưa!”

“được rồi tôi phải về đây, dạo này có một số thông tin báo rằng có vài tên rất khả nghi đột nhập vào thành phố, nếu cậu có tin tức gì báo lại cho tôi biết.”- Caitlyn trước khi đi để lại lời nhắn.

Jayce xoay lại nhìn vào đồng hồ nát trước mặt thở dài nói: “thật sự là đáng tiếc mà.”

Jayce

Tối nay John xin viện phó được trở về sớm vì hần cảm thấy không được khỏe, chung quy là bởi vì những bữa tiệc của giới quý tộc khiến hần không chút quen thuộc. Đi trên con đường được chiếu sáng bởi những ánh đèn điện, hần trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác buồn buồn, hần nhìn cánh tay bị mất của mình, hần nhớ đến lúc trước, khi ở trên xa trường hần tung hoành ngang dọc, khi ở bên những người hần thích, hần có thể tùy ý phóng túng, thế mà giờ đây hần thực sự cảm thấy quá trống trải.

“he...he...cô gái...đừng chạy...đêm nay ở với bọn anh đi.”

Đột nhiên một tiếng nói đầy vẻ dâm dăng lọt vào tai của John, mặc dù không thể sử dụng sức mạnh phép thuật nhưng với khả năng nghe cực thính của mình hần vẫn có thể nghe những âm thanh cách đó khá xa.

John xoay về hướng bên trái chạy thật nhanh về hướng đó, đi qua vài con hẻm gấp khúc hần bắt gặp hai tên thanh niên một tên thì mập như cái thùng phi, một tên thì ốm tong teo như que củi, hai tên này đi cùng nhau thực sự quá hợp, chỉ có điều cái hành động mà chúng đang làm lại không hay chút nào.

Bọn chúng đang cố sức làm cái trò bí ối với một cô gái trong con hẻm này, cô gái ấy liên tục lùi lại, nhưng không hề la hét hay có bất cứ hành động nào.

Tên mập xoa xoa hai lòng bàn tay nói: “kia em....đừng đi, đêm nay phục vụ anh đi.”

“đúng phục vụ phục vụ đi...he...he...”- tên ốm còm nhom kia nói theo.

“soạt”- Tên mập ngó vậy mà thật nhanh, tay phải hần nhanh chóng nắm lấy vai của cô gái rồi xoa xoa cười dâm dăng nói: “vai em thật mềm, ha..ha...đêm khuya đi ngoài đường thế này...thực sự là muốn câu dẫn mấy anh mà.”

“dừng tay”- Cánh tay cô gái đột nhiên phừng lên ngọn lửa màu tím, ngay khi cô định làm điều gì đó thì đột nhiên một tiếng nói từ phía sau vang lên, tiếp theo đó là “bịch”- một cước mạnh như một thanh sắt đánh vào người, khiến ả mập ú ấy hộc máu lẫn vài vòng ra đất.

John đứng trước mặt cô gái, ánh mắt hắn nhìn lù đăm đăm trước mặt nhìn những con thú hoang, tức giận nói: “ ta cho các người ba giây để cút khỏi đây.”

“1”

“con mẹ người, người nghĩ người là ai cơ chứ?”- tên còm nhom ấy rút trong người ra một con dao lao đến đâm vào người John.

“bịch”

Dễ hơn ăn kẹo, John đã cho tên còm nhom ấy lăm theo tên đồng bọn của mình vài vòng trên đất, máu chảy đầy miệng.

“2”

“chúng ta gặp thứ dữ rồi, chạy mau”

Hai tên kia quá sợ hãi lập tức bỏ chạy thật nhanh, John xoay người nhìn cô gái trước mặt, dưới ánh trăng sáng khuôn mặt cô gái hiện lên, đôi mắt John đột nhiên tỏ ra kinh ngạc, cả người hắn cứng đờ ra như một tượng đá.

Vóc người thon thả lồi lõm động người, mặc dù khoác lên trên mình một bộ quần áo khá cũ kĩ và có vài chỗ rách nát nhưng vẫn không thể nào che đi những đường cong tuyệt mỹ của cô, đôi chân thon dài lộ qua những vết rách trên chiếc quần của mình, không vì thế mà làm cô xấu đi, có cảm giác dù cô ấy mang đồ gì thì cũng đều rất mê người. Khuôn mặt đầy đặn, chiếc mũi cao cao, đôi mi dài kết hợp với khuôn mặt tạo nên một vẻ đẹp khiến lòng người mê mẩn, có cảm giác như khi nhìn vào khuôn mặt ấy những hào quang ánh sáng đủ màu sắc liên tục xuất hiện, chiếc môi anh đào đỏ đỏ không có tí phấn son, vừa giản dị vừa mê người, đặc biệt cái khí chất mà cô phát ra khiến người đứng cạnh cứ như đang lạc vào nơi gì đó đầy bí ẩn đầy hoang mang.

Đôi mắt xinh đẹp kia, đôi con ngươi màu tím kì lạ mang đầy vẻ huyền ảo, khuôn mặt xinh đẹp, nước da trắng như tuyết, mái tóc tím dài đang bay theo từng đợt gió thổi ngang qua, tất cả đều xuất hiện dưới ánh trăng sáng. Trước mặt John, một bức tranh tuyệt mỹ lần đầu tiên hắn thấy.

John đứng đơ cả người hắn thực sự không biết diễn tả cảm xúc của mình lúc này thế nào? Đẹp? một chữ không thể diễn tả. Nếu so sánh cô với Sona hay những người con gái trước đây hắn gặp thì mỗi người một vẻ khác nhau, tuy nhiên cái khí chất mà cô gái trước mặt có là thứ khí chất quá mức đặc biệt mà không ai có cả, vừa mang chút bí ẩn vừa chút gì đó khiến mình phải lao vào tìm hiểu.

Đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn hắn, cánh tay phải mảnh mai, nhẹ nhàng đưa lên má hắn vuốt nhẹ, cái vuốt ấy khiến John giật nảy người choàng tỉnh, hắn lùi lại một bước nói: “ là cô sao? Cô gái mà ta đã gặp ở trong hẻm lúc chiều nay.”

Cô gái có mái tóc tím gật gật đầu, John kì lạ nhìn cô ấy không hiểu sao hắn có cảm giác rất lạ, nó giống như có gì đó kết nối giữa hai người vậy.

John cố gắng giữ vững tâm trạng nói: “ cô tên gì vậy?”

“tôi tên gì?”

“tôi là ai?”

“á”

Đột nhiên cô gái ấy ôm đầu hét lên đau đớn, cô ngồi bịch ra đất đau đớn ôm đầu mình, cô liên tục hỏi tên mình là gì, rồi mình là ai. John ngay lập tức nhận ra cô ấy có lẽ đã mất trí nhớ, hắn ngồi cạnh cô, tay giữ chặt vai nói: “ không sao không nhớ thì không cần phải cố gắng...đừng suy nghĩ nữa.”

“không? Tên? Tôi tên gì? Tôi là ai? Tôi là ai?”- Cô gái ấy cứ liên tục lẩm bẩm những từ đó.

John thấy tình trạng của cô gái ấy càng ngày càng như vậy thì vô cùng lo lắng, hắn nhìn quanh khu vực cạnh đó, đột nhiên hắn thấy những cửa tiệm bên đường, ngay lập tức hắn nói: “ cô tên là Sally Alberona...phải đúng rồi là Sally Alberona.”

“sao? Đây là tên tôi à?”- Cô gái ấy ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt mông lung nhìn hắn một cách khó hiểu.

“Sally, đây là tên tôi,tên của tôi là Sally.....”- Cô gái ấy đột nhiên bỏ chạy, cô liên tục gọi cái tên mà John trong nhất thời nhìn những cửa tiệm bán hàng bên đường mà nghĩ ra.

Hắn nhìn cô gái xinh đẹp ấy thờ dài, hắn xoay người trở về khách sạn, ngày hôm nay thực sự có quá nhiều chuyện xảy ra.

.....

Những ngày tiếp theo sau đó, hắn không còn gặp lại cô gái tóc tím ấy nữa, buổi sáng cùng những người trong đoàn tham qua hắn đi một vòng xung quanh thành phố Piltover để tham quan đủ mọi nơi, từ học viện khoa kĩ cho đến những di tích, những kiến trúc nổi tiếng tại Piltover như: Cảng công nghệ cao Piltover, Tòa nhà tại trung tâm thành phố Chrono-Poreter.....

Sau những buổi tham quan và tìm hiểu về thành phố Piltover đến chiều, John thường hay đến khu xóm nghèo để tham đám nhóc Ricky, trong những ngày này hắn cũng làm quen với Janna lẫn Rebeca, tình cảm giữa họ ngày một tiến triển tốt đẹp, những buổi ăn tối cùng nhau, mặc dù thức ăn có chút đạm bạc nhưng điều đó không quan trọng, nhiều lúc hắn có cảm giác đây như một gia đình vậy. Đến đây chơi nhiều ngày hắn mới biết Janna vốn không phải người của thành phố Piltover, cô sinh ra tại Zaun, một thành phố gần với Piltover nhưng so với Piltover hai thành phố như hai thế giới khác nhau.

Rồi một ngày vì không chịu nổi cuộc sống tại đó cô đã bỏ đi đến sống tại Piltover này, cô làm quen và kết bạn được với Caitlyn cho nên cô vẫn thường hay hỗ trợ Caitlyn truy bắt tội phạm. Janna vốn xuất thân là một đứa trẻ mồ côi, cho nên khi đến đây cô rất quan tâm những đứa trẻ vô gia cư như Rebeca và Ricky, cô luôn cố gắng giúp đỡ bọn chúng.

Đêm nay trăng thật sáng, John ngồi trên một chiếc ghế gỗ dài đặt bên ngoài căn nhà của đám nhóc Ricky và Rebeca, đôi mắt hắn không hề rời đi ánh trăng ấy, cảm xúc lúc này thật khó diễn tả, hắn nhìn ánh trăng nhớ đến Diana, không biết giờ này cô thế nào rồi, đã tiếp nhận được bao nhiêu sức mạnh tối thượng từ cô gái ấy rồi, hắn lại nhớ đến Nami người con gái duy nhất có kết nối sinh mệnh với mình, nếu mình chết thì Nami cũng chết, đây là điều hắn không hề mong muốn, hắn nhìn qua cánh tay bị mất của mình, một sự đau khổ trào dâng,hắn nghĩ: “ nếu như Nami kết nối sinh mệnh với mình thì khi cánh tay này bị mất chắc chắn cô ấy cũng sẽ cảm nhận được, Nami,bây giờ em sao rồi?”

“trông anh hình như đang nghĩ ngợi điều gì nhỉ?”- Janna xinh đẹp tiến lại ngồi cạnh hắn, mùi hương trên mái tóc vàng của cô phả vào mũi hắn khiến hắn nhất thời bị cuốn hút. John cười nói: “ chỉ là nghĩ về quá khứ chút thôi.”

Janna cười nói: “ anh biết không, tên anh rất giống với một vị anh hùng mà đạo này mọi người hay truyền tụng nhau,hì...cái tên ấy có lẽ khá đặc biệt.”

John nhìn Janna cười nói: “ cô nghĩ sao về người anh hùng đó?”

58. Q.3 - Chương 18: Sự Trừng Phạt Của John (p1)

Janna nghe John hỏi vậy thì cười đáp: “ cũng không rõ lắm, nhưng theo những gì mọi người ca tụng thì chắc hẳn đó phải là một vị anh hùng rất tuyệt vời.”

John cười cười, hắn thực sự không biết liệu mình có thật sự như Janna nói hay không nữa, đột nhiên hắn nhìn lên phía trước, ở đó có hai người phụ nữ đang đi đến, một người trong số đó John biết mặt, đó chính là Vi- Cảnh Binh Piltover.

Janna thấy hai người đang đến thì vui mừng đứng dậy nói: “ caitlyn, Vi, hai người sao lại đến đây.”

John ồ lên, hóa ra cô gái có mang theo cây súng nhắm để sau lưng ấy chính là Caitlyn. Caitlyn gật đầu mỉm cười với Janna sau đó ngạc nhiên khi phát hiện John cũng đang ở cạnh đó, cô hỏi : “ người này là.....”

Janna chưa kịp nói gì thì Vi xen vào nói: “ cậu ta tên là John, cũng là một người trong nhóm tham quan đến từ học viện ma pháp, do cậu dạo này bận quá nhiều việc cho nên không biết đến họ mà thôi.”

Caitlyn gật đầu cười bước lại cạnh John đưa tay nói: “ rất vui được biết anh, tôi là Caitlyn cảnh sát trưởng ở thành phố Piltover này, tất nhiên vì là cảnh sát trưởng cho nên tôi phải bảo vệ sự an toàn nơi đây, cho dù anh là người trong đoàn tham quan đến từ học viện ma pháp và được thị trưởng rất coi trọng nhưng không vì thế mà tôi sẽ bỏ qua cho những lỗi của anh trong thành phố đâu.”

“cái này là đang đe dọa phải không nhỉ?”- John nhìn qua gương mặt xinh đẹp ấy đang tỏa ra nét uy nghiêm đến kì lạ. John cười nói: “ tất nhiên”

Rebeca từ trong nhà đi ra thấy Caitlyn và Vi đang đứng trước nhà thì mừng rỡ nói: “ hai chị đến đây từ lúc nào vậy?”

Caitlyn khôi phục lại vẻ mặt tươi cười nói: “ bọn chị đi kiểm tra khu vực quanh đi thì tiện thể ghé qua đây gặp mọi người, đây cầm lấy ít trái cây này ấy đứa trẻ.”

Caitlyn đưa gói trái cây đang cầm trên tay cho Rebeca để đem vào trong cho lũ trẻ rồi xoay người nói với Janna: “ đêm mai chúng ta có cuộc họp quan trọng đừng quên đấy, được rồi chúng tôi về trước.”

Sau khi hai người họ rời đi, Rebeca tươi cười tiến lại gần John nói: “ anh John đừng để ý những gì cô ấy nói, tính cô ấy là vậy.”

Janna cũng gật đầu cười xinh đẹp như một đóa hoa nở vào mùa xuân nói: “ đúng vậy, caitlyn cô ấy vốn thường xuyên tiếp xúc với nhiều loại tội phạm cho nên thành ra tính cách có chút hơi lạnh lùng và cứng rắn, nhưng thường ngày cô ấy vẫn rất vui vẻ và hòa đồng với mọi người.”

John ồ cười nói: “ được rồi, cũng đã khuya hai người mau vào nghỉ đi, tôi cũng phải trở về.”

Janna nói: “ mai anh lại đến chứ? Lũ nhóc rất quý anh đấy.”

John lắc đầu nói: “ e rằng ngày mai không được, bên đoàn tham quan đã có cuộc hẹn với thị trưởng và những người đứng đầu tại các học viện trong Piltover, anh không thể không có mặt được.”

Janna có chút buồn rầu gật đầu nói: “ vậy cũng được.”

John đột nhiên nắm lấy tay Janna khiến cô cả người run lên: “ đừng lo, ta nhất định sẽ quay lại đây mà.”

Rebeca và Janna cười gật đầu tạm biệt hẳn, Janna xoay người nói với Rebeca: “ Rebeca chị thấy em có vẻ rất quý anh ấy.”

Rebeca cười hì hì nói: “ phải, em coi anh ấy như anh của mình vậy, giống lũ trẻ mà thôi, nếu anh ấy trở thành anh của bọn em luôn thì thật tốt.”- Nói xong Rebeca che miệng cười hì hì, giống như đang hàm ý về vấn đề gì đó vậy.

Janna như hiểu ý của cô ấy liền đỏ mặt chạy vào trong nhà: “ không thể có chuyện đó được.”

.....

Ngày hôm sau đúng vào cái đêm mà Janna phải đi họp không thể trở về, còn John phải cùng đoàn tham quan dự tiệc gặp mặt với những người đứng đầu các học viện tại Piltover thì ở ngôi nhà của Rebeca và lũ trẻ, một đám người lạ mặt, dẫn đầu là một tên thanh niên tướng mạo có chút không đứng đắn, đôi mắt như một rắn hổ mang đầy thâm độc, cả đám người đi theo hắn chừng chục người, tên nào tên nấy mặt mày dữ tợn như hổ báo.

Tên thanh niên dẫn đầu nhìn ả bên cạnh nói: “ đúng là nơi này chứ?”

Tên đó cúi người cung kính nói: “ vâng đúng vậy đó thiếu gia Driko, tôi đã tìm hiểu kĩ rồi, cô gái xinh đẹp tên Rebeca mà sáng nay chúng ta gặp ngoài chợ chính là ở trong ngôi nhà này.”

“khà...khà...”- Tên thiếu gia được gọi với cái tên Driko ấy cười thâm tà nói: “ ta cứ tưởng cô ta ở trong ngôi nhà quý tộc nào nên khó ra tay ai ngờ...ha....thực là sung sướng.”

“thiếu gia khoang đã”- ở phía sau một vị trung niên chừng 40 tuổi bước đến cạnh hắn nói: “ thiếu gia đừng làm vậy, nếu lỡ như chuyện này bị làm to ra e rằng nhiệm vụ của chúng ta...”

Tên Driki ấy lắc đầu đôi mắt vẫn không rời khỏi ngôi nhà của Rebeca và bọn trẻ nói: “ người yên tâm, nơi đây vốn là khu vực dành cho người vô gia cư, toàn là lũ nghèo cả, mấy tên cảnh binh hay gì đó không bao giờ chú ý đến đây đâu, mà người đừng làm ta cụt hứng thế chứ, phải để ta tận hưởng sự khoái lạc đi.”

“thôi được tùy ngài vậy, nhưng chúng ta không thể ở đây lâu.”

“tất nhiên”

Tên Driko vung tay bảo đám cận vệ của mình xông đến phá cửa.

“ầm”- (tiếng cửa bị bung mạnh)

Rebeca và đám trẻ kinh hoảng thức giấc, nhìn đám người hùng hổ lao vào trong nhà, sắc mặt Rebeca trở nên tái đi cô hét hoảng nói: “ mấy người là ai tại sao lại xông vào đây?”

Dirko cười thâm đăng hắc hắc tiến lại vài bước nói: “ đương nhiên là đến đây vì cô rồi,cô gái xinh đẹp.”

“mấy người không được làm hại chị Rebeca, nếu không anh John sẽ không bao giờ tha thứ ấy người đâu?”- Ricky và lũ trẻ đứng phía sau lưng Rebeca mà hù dọa, giọng chúng vậy thôi chứ thật ra cũng đang rất sợ hãi.

Rebeca lần đầu tiên rơi vào tình cảnh thế này, cô run lên cô gắng bảo vệ lũ trẻ nói: “ mấy người không được làm vậy, chị Janna của bọn ta có quen biết với cảnh sát trưởng Caitlyn đấy.”

“cảnh sát trưởng”- vị trung niên kia có chút bất ngờ vội nói với thiếu gia của mình: “ thiếu gia chi bằng lui đi, nếu ngài cần tôi có thể gọi vài cô gái để cùng ngài khoái lạc.”

“câm miệng, ta chỉ cần cô ấy thôi!”- Tên Driko không thèm để ý đến bất cứ sự khuyên ngăn nào hắn vung tay nói: “ bọn này mau bắt toàn bộ lũ trẻ sang một bên để cô gái ấy cho ta..ha..ha...”

Như lệnh, đám cận vệ của tên đám tặc Driko nhanh chóng lao đến bắt toàn bộ đám trẻ sang một bên, còn hắn tay sờ sờ cằm, cười thâm đăng tiến lại cạnh Rebeca. Dirko đột nhiên lao đến ôm chầm lấy cô ấy, mũi hắn ngửi mùi hương trên tóc của Rebeca.....rồi đẩy cô vào phòng.

“xoạt”- đôi tay cầm thú xé toạt chiếc áo bên ngoài của Rebeca....Khuôn mặt cô lúc này trở nên trắng bệch....

ở bên ngoài đám trẻ liên tục kêu hét khiến cho lũ cận vệ kia vô cùng nhức tai, bọn chúng nhanh chóng Õi đưa một cú thật mạnh vào đầu rồi nả lăn ra bất tỉnh.

.....

Sáng ngày hôm sau.

John cầm trên tay một gói bánh trên đường đi đến nhà của lũ trẻ, hắn vẫn chưa biết bất cứ chuyện gì cả, trong đầu hắn lúc này đây chỉ toàn hiện lên hình ảnh của lũ trẻ tươi cười khi nhận được bánh.

“anh John”- Janna từ đằng sau, cô đang trên đường trở về thì bắt gặp hắn, cô tươi cười chạy lại bên cạnh nói: “ mới sáng sớm mà anh đã mua nhiều bánh thế này cho bọn nhóc rồi à?”

John cười nói: “ Janna, cô đi đâu vậy?”

Janna đáp: “ đêm qua em đi họp cùng với Caitlyn sau đó ở lại đó làm việc luôn, sáng nay mới về nhà.”

Hai người tiếp tục đi, trên đường cười nói vô cùng vui vẻ, chỉ có điều họ không biết điều đáng sợ đang chờ phía trước.

Tiến vào khu nhà dành cho người vô gia cư, đột nhiên một cảm giác kinh khủng dâng lên trong người hắn, cái cảm giác bất an này trước giờ chưa từng xuất hiện, trán hắn đổ đầy mồ hôi, Janna nhận ra được sự khác lạ của hắn vội hỏi: “ anh John xảy ra chuyện gì vậy?”

John lắc đầu nói: “ không rõ lắm, đột nhiên có một cảm giác bất an xuất hiện.”

Janna cảm thấy lo lắng, rồi cô nhận ra hôm nay xóm dành cho người vô gia cư đột nhiên vắng vẻ lạ thường, mặc dù đây chỉ là nơi dành cho người nghèo sinh sống nhưng ít ra những hôm trước vẫn hay có người đi qua lại, thế nhưng lần này.....vắng một cách kì lạ.

John bước từng bước về hướng nhà Rebeca và bọn trẻ,cảm giác bất an mỗi lúc một mãnh liệt. Hiện trước mắt hẳn là rất nhiều người,có thể xem như hầu hết mọi người trong xóm nghèo này đang tập trung trước nhà Rebeca. Kế đến hẳn nghe thấy tiếng lan khóc thất thanh từ những đứa trẻ trong nhà.....John và cả Janna kinh hoàng nhìn nhau, trái tim họ điều chung một cảm giác.... Lập tức chạy vào đến.

“ Thật tội nghiệp,trẻ như vậy mà.....”

“ ôi tội quá, cô gái ấy rất tốt bụng.....”

“ bọn trẻ thật tội nghiệp.....”

“mấy đứa đừng khóc nữa, mau đi báo chuyện này cho bên lực lượng cảnh binh biết đi”

John và Janna cố gắng xuyên qua đám người tiến vào bên trong, một cảnh tượng khiến hẳn cả người như chết lặng,gói bánh trên tay rơi bịch xuống đất lúc nào không hay, Janna hai mắt đỏ hoe, từng giọt từng giọt nước mắt chảy dài trên má.

Trên sàn nhà Rebeca dùng dao tự cắt đứt mạch tay của mình để tự sát, còn những đứa trẻ xúm quanh cô ấy mà gào khóc, những giọt nước mắt đau thương. John nhìn mọi thứ trong căn nhà, tất cả đều bị bể đổ,giống như có một cuộc ẩu đả đã xảy ra tại đây vậy.

Janna gào khóc lao đến ôm chặt Rebeca: “ Rebeca, tỉnh lại đi, sao em lại làm điều dại dột như vậy? rốt cuộc đã xảy ra điều gì....đã xảy ra điều gì.”

John cũng không thể nào giữ được bình tĩnh hẳn giữ chặt vai của Ricky đang khóc hỏi: “ Ricky hãy cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra điều gì?”

Ricky khóc lóc kể: “ đêm qua lúc bọn em đang ngủ thì có một đám người đột nhiên xông vào nhà...hu...hu....bọn...chúng bắt chúng em rồi đánh chúng em bất tỉnh, tên cầm đầu thì....cường hiếp chị Rebeca....”

“hả”- Sắc mặt John tối lại, chưa bao giờ hẳn cảm thấy tức giận như lúc này, sát khí trong đôi mắt hẳn bộc lộ rõ rệt, một tử thần mờ ảo xuất hiện trên bầu trời....

“Chị Rebeca vì không muốn mang sự nhục nhã này nên đã dùng dao tự sát, khi chúng em tỉnh lại thì chị ấy đã.....hu...hu...”- Những đứa trẻ khác vừa khóc vừa nói.

John ôm chầm lấy Janna đang gào khóc, hẳn cố gắng kiềm chế cảm xúc hiện tại nói: “ đừng khóc nữa, ta sẽ trả thù cho cô ấy....”

Janna khóc một cảm vô cùng thảm thiết, Rebeca như một người em của cô vậy, tình cảm giữa hai người vô cùng tốt đẹp, vậy mà giờ đây, Rebeca đã chết, chết một cái chết đầy đau đớn. John xoay nhìn Ricky hỏi: “ em biết thằng khốn đó là ai chứ?”

Ricky đáp: “ em chỉ biết, bọn kia gọi hẳn là Driko thiếu gia gì đó?”

“một tên quý tộc?”- John đôi mắt như loài mãnh thú: “ ta sẽ cho chúng thấy một khi đã chạm vào người mà ta quý mến sẽ nhận kết cục thế nào?”

John lau đi nước mắt trên mặt Janna nói: “ Janna, ở lại đây lo cho bọn trẻ, ta sẽ rửa mối nhục này cho Rebeca, kẻ nào dám đụng đến người mà John này quý mến thì đừng bao giờ yên thân.”

“Nói cho ta biết, trong số mấy người, ai biết tên Driko ấy đang ở đâu?”- John đột nhiên quát nộ những người cạnh đó, giọng nói lúc này của hẳn mang đầy thù hận, đám người kia run lên kinh sợ, một người thanh niên nói: “ sáng nay khi tôi bốc hàng hóa có đi ngang qua một nhà hàng gần bến cảng, có nghe loáng thoáng cái tên Driko tại đó.”

Nhà hàng gần bến cảng!

John đã từng đi tham quan quanh thành phố cho nên đại khái nhớ được nhà hàng ấy ở đâu, tại bên cạnh Piltor này chỉ có duy nhất một nhà hàng mà thôi.

Đôi mắt John lúc này không giống với hắn lúc bình thường, nói ra thì khó hiểu nhưng đại loại là có gì đó đã thay đổi rất lớn trong hắn. Một trường máu chảy sắp diễn ra.

59. Q.3 - Chương 19: Sự Trừng Phạt Của John (p2)

Lúc này tại nhà hàng cạnh cảng biển.

Tại một căn phòng sang trọng có năm tên đang uống rượu, hai tay hai cô gái cười nói vui vẻ, một tên trong đó cười nói: “ Driko thiếu gia, cảm giác đêm qua thế nào? Được chứ hả, chính là ta nhìn thấy cô ta rồi chỉ cho ngài đây nhá, người đừng quên ta.”

Tên thanh niên Driko kia trên đôi môi nở nụ cười dâm dục bắt lương. Hắn cười to nói: “ rất sướng, chưa bao giờ ta cảm thấy khoái như vậy, ta sẽ không quên người đâu a.”

Cả năm tên cùng nâng rượu cười ha hả cả năm tên đều không biết ngày tận số của chúng đang đến.

Đứng trước nhà hàng cảng, năm tay nắm chặt có thể thấy từng đường gân và cơ bắp nổi lên, cả người hắn đang căng sát khí, thậm chí những người đi đường cạnh đó cũng không dám đứng gần hắn trong năm mét.

“Driko....mày ra đây....”- John hét lên, giọng nói hắn không khác gì một cây búa đánh vào đầu người khác vậy, cực kì chói tai.

John phát điên nhảy lên tung chân lập tức chấn nát tấm biển hiệu. Rất nhanh chóng một đám người chạy ra, John cười lạnh nói: “ nói cho ta biết tên cầu Driko thiếu gia của các người đang ở đâu?”

Dứt lời John nhanh như chớp đã đứng bên trong sân viện mà không ai kịp nhìn thấy hắn di chuyển như thế nào.

Một khí thế tung hoành ngang dọc xuất hiện đem toàn bộ Nhà hàng cảng chìm trong sát ý ngập trời. Chỉ thấy sau đó từ bên trong các phòng bắn ra vài bóng người, hét lớn: “ kẻ nào dám đến đây phá đám ngày vui vẻ của Thiếu gia bọn ta, không biết thiếu gia bọn ta đã bao trọn nơi này hay sao?”

Dứt lời đã xuất hiện hai mươi tên thị vệ thân mang kiếm, đao, nhìn John với ánh mắt hổ báo. John nhìn hai mươi người này thì ngay lập tức hiểu được bọn chúng là thị vệ đi cùng tên cầu thiếu gia kia. Ánh mắt John không hề có chút cảm tình giống hệt ánh mắt của tử thần đang nhìn xác chết. Đối với John cái đám người này không khác gì đã chết.

John cười lạnh nói: “ ta đương nhiên biết đây là đâu và ta cũng cho các người biết mục đích của ta đến đây là lấy đầu tên cầu thiếu gia kia của các người.

Lời vừa nói ra đám người trước mặt vô cùng phẫn nộ, giận dữ nói: “ ngông cuồng, không biết tự lượng sức mình, hôm nay ta sẽ cho người thấy hậu quả của việc chạm đến Thiếu gia.”

“ có chuyện gì?”- Ngay lúc này đột nhiên tên cầu Driko thiếu gia kia đi ra ngoài thấy John cùng đám thị vệ của mình thì khó hiểu hỏi.

Một tên thị vệ đến nói: “ Xin Thiếu gia ở một bên uống rượu thuộc hạ sẽ xử tên ngông cuồng dám nhạo báng người.”

John thấy cầu Thiếu gia hắn cười lạnh nói: “ vậy cũng đỡ ta tốn sức đi kiếm tên cầu thiếu gia người.”

Ngữ khí của John lạnh lùng, cao ngạo. Trực tiếp xem tên trước mặt không đáng một xu.

Nhìn hai kẻ kia đang phóng đến gần mình, ánh mắt John lộ lên thần sắc tàn nhẫn, tay trái rút gươm của vị vua vô danh sau lưng ra phất lên trước hai tên kia nhất thời cảm thấy có một lực lượng không thể kháng

cự,ngay khi chúng nhân còn đang ngây người thì thân thể hai tên đó đã nổ tung. Huyết nhục được một phen bay loạn,tình cảnh chấn động chúng nhân.

Sắc mặt của những tên còn lại đại biến,bọn chúng không biết tên thiếu gia kia đã đụng vào thứ biến thái này. Một tên trong đó hét lớn : “ tên kia lòng dạ ác độc,ra tay tàn nhẫn các anh em xông lên.”

John nhìn đám còn lại lao lên ánh mắt xem thường xen lẫn sát ý, thân thể hắn chớp động lập tức xuất hiện bên trong đám người kia,giống như một đạo ảo ảnh biến hóa, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt chỉ trong chớp mắt mười tám tên chỉ còn tám tên. John giết người với tốc độ cực nhanh,đôi mắt như hổ báo đỏ ngầu vì giận dữ. Một thứ ánh sáng màu tím trên mắt John phát xạ, toàn thân cứ như một sát nhân.

Tốc độ giết người của John có thể so sánh với việc hắn cầm dao đi giết gà vậy,cực nhanh. Nếu nói ra ít ai có thể tin được. Tám tên nhanh chóng chỉ còn hai tên. Hai tên còn lại khuôn mặt đầy nỗi sợ hãi đôi tay run lên từng đợt hai tên đó ngay tức khắc vứt kiếm bỏ chạy.....

John nhìn hai tên bỏ chạy,hắn cũng không thèm truy sát bước từng bước đến bên tên Driko Thiếu gia, vừa đi vừa nói: “ Đêm qua các người đã làm một việc các người có nhớ không?”

Tên DrikoThiếu gia ngồi bệt xuống đất mặt tái xanh nói: “ đại nhân không biết người định nói chuyện gì,nếu có gì đặc tội ta xin lỗi,ngoài ra ta sẽ tặng người nhiều nhiều vàng bạc,xin người tha cho ta.”

“Tha? John cười to một tiếng, nụ cười ấy...quá mức đáng sợ, trong mắt Driko lúc này John như thần chết vậy, con người mà tạo cho người khác cái cảm giác sợ hãi tột cùng thế này thì quá đáng sợ.

John cất thanh gươm của vị vua vô danh ra sau lưng, hắn không muốn chuyện tiếp theo mình sẽ làm làm ô nhiễm thanh gươm báu này. Nhặt một con dao rơi trên mặt đất của những tên hộ vệ bị John giết, hắn vung dao qua vung dao lại ngay trước hạ thể của Driko, nụ cười lạnh như băng nói: “ đêm qua người làm việc gì người nhớ chứ?, người mà người hay bắt cứ một ai không thể động vào...”

“ta...ta biết lỗi rồi...cầu xin anh hùng tha thứ...chỉ cần ngài tha cho tôi, nhất định ngài muốn gì cũng có.”- Driko không ngừng van xin.

John cười lạnh đáp: “ muốn gì cũng được thật chứ? Ta muốn cái mạng của người được không?”

Sắc mặt Driko trắng không còn một giọt máu, hắn quá sợ hãi.

Đột nhiên mắt John phát ra hàn quang khiến Driko cả người cứng đờ, hắn hét lên một tiếng, dao trong tay John đã cắt qua thứ của quý của hắn, một dòng máu đỏ thẫm bắt đầu thấm ra cả quần, rồi “xì” máu bắn ra.

John một tay thiến đi Driko, khuôn mặt hắn vẫn không chút đổi sắc: “ xưa nay ta vốn rất căm ghét những kẻ đi ức hiếp phụ nữ đặc biệt là những kẻ như ngươi, đi hãm hiếp những cô gái lương thiện, những kẻ như ngươi không đáng sống, thế nhưng trước khi để ngươi chết ta phải trừng phạt ngươi trước, cho ngươi tận hưởng cái cảm giác mất đi thứ đó là như thế nào.”

Driko bị John cắt đi của quý hắn gào khóc trong đau đớn, cả người run lên bần bật, lăn qua lăn lại đau đớn mà kêu gào, nước mắt chảy đầy mặt, máu chảy đầy sàn.

Tiếng kêu gào ấy khiến những người xem xung quanh phải lạnh xương sống, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy cảnh dã man đến như thế.

John nắm lấy cổ áo của Driko cười khinh bỉ nói: “ thế nào cảm giác thoải mái chứ? Đây là những gì người đáng nhận phải khi dám cưỡng hiếp Rebeca, cô gái mà ta coi như một đứa em của mình. Tại sao vậy hả? tại sao những tên cận bá của xã hội như ngươi lại được sống sung sướng trong khi những đứa trẻ tại khu xóm nghèo đó lại gặp bao nhiêu điều bất hạnh.”

“thiếu gia”- Đột nhiên một tiếng nói như hổ gầm vang lên.

Một trung niên khoảng bốn mươi tuổi lao đến, mọi chuyện xảy ra đều lọt vào mắt ả, hắn ta cảm hận nhìn John nói: “ thằng khốn, mày đã làm gì thiếu gia bọn ta?”

John cười khinh bỉ: “ tất nhiên ta cho hắn tận hưởng cảm giác của một kẻ không ra nam không ra nữ rồi.”

“ngươi....sao ngươi dám....gừ...”- vị trung niên kia nghiêng rằng tức giận nhìn John, hai tay ả nắm chặt, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên.

Driko hét lớn: “ Mau giết hắn....máu giết hắn....”

John tức giận đá một cước khiến cho Driko lăn qua một bên, vị trung niên kia tức giận, đột nhiên một tên cận vệ của hắn xách đến một đứa trẻ, tên trung niên kia gầm gừ nói: “ ta đoán chắc rằng ngươi biết thằng bé này? Nếu ngươi còn dám manh động mạng sống của đứa trẻ này e rằng không còn.”

John kinh hoàng phát hiện, Ricky đang nằm trong tay gã kia, thằng bé bị hắn ta xách như một cái bao tải, nó cứ quật quật liên tục như không tài nào thoát ra được hắn nói: “ Ricky sao lại là em? Sao em lại đến đây?”

Ricky đáp: “ em... em chỉ muốn đi theo anh thôi....”

“Thằng khốn mày mau bỏ Ricky ra”

John phẫn nộ, trong ngực giống như đang có một ngọn lửa thiêu đốt, hắn tung một quyền cực mạnh về phía gã trung niên kia, tuy nhiên hắn lại tránh né rất dễ dàng, John gầm lên một tiếng: “ thằng khốn mau bỏ Ricky ra.”

Gã trung niên kia cười ha hả nói: “...ta sợ quá ...”- hắn đột nhiên lấy hai tay mình nắm vào hai chân của Ricky mà chốc ngược nó xuống lắc qua lắc lại. Mặc kệ tiếng la hét của nó, gã cứ như vậy đùa giỡn không khác gì một món đồ chơi.

John vô cùng phẫn nộ tức tốc lao về phía gã.

“ Đứng lại!”- hắn ta hét lớn yêu cầu John dừng lại rồi nói: “ nếu ngươi còn bước đến một bước ta e mạng sống của thằng nhóc này sẽ không kéo dài được bao lâu.”

John buộc phải dừng lại, hắn đã mất đi Rebeca hắn thực sự không muốn mất đi cả Ricky nữa, lúc này cả năm tên bị John cắt đi hạ bộ, bỏ đến dưới gã đàn ông kia. John không dám manh động vì sợ sẽ gây nguy hiểm cho Ricky.

Gã trung niên kia hất tay nói: “ các ngươi tiếng lên xử lý hắn đi, nhớ không được lấy mạng hắn, giải quyết thật nhanh rồi rời khỏi đây, tránh phiền phức.”

Vừa nói xong hai tên cận vệ một mặc áo đen, một mặc áo trắng của gã ta từ phía sau lao đến, một tên cầm trên tay song kiếm, một tên cầm súng. Hai tên kia khác hẳn với cái đám tôm tép mà John đã giết trước đó, hai gã này không thể xem thường.

Song kiếm trong tay tên mặc đồ đen đồ đen vung lên như gió, tiếng gió rút liên tục vang lên bên tai, John buộc phải thối lui liên tục.

“păng...păng...”- Tiếng súng vang lên một cách liên thanh

John hoàn toàn bị đưa vào thế hạ phong, ngay khi hắn lùi lại lập tức súng từ trên tay áo trắng bắn ra liên tục khiến hắn cực kì vất vả, chỉ cần một phút lơ là, là phải trả giá rất đắt.

John cắn phần nói: “Là các ngươi ép ta, ngày hôm nay...không kể nào toàn mạng rời khỏi đây”

John sử dụng, toàn bộ sức mạnh của bản thân, tốc độ như một Ninja được đẩy lên đến mức tối đa, đứng vào lúc này đây những gì mà hắn học được tại học viện Ninja chính thức được đem ra sử dụng.

John lao đến như một cái bóng giữa trời nắng, chỉ nghe vù vù vài tiếng hắn đã đứng phía sau lưng tên áo đen.

“rắc”- một tiếng, chỉ với một cái tay John lập tức bẻ gãy cổ tên áo đen, mà hắn ta không kịp làm gì. Tên áo trắng nhìn thấy vậy vô cùng căm tức, hắn lao đến súng trên tay liên tục bắn.

Đạn bay nhanh đến mức mắt không thể nhìn thấy, thế nhưng đó là với người thường, John thì khác, hắn né bên trái, né bên phải tránh được toàn bộ đạn bắn ra khiến toàn bộ người xung quanh đó thốt lên kinh hãi.

“xoạt”- Kiếm trên tay John vừa rút ra đã thấy máu chảy, gươm của vị vua vô danh lại một lần nữa nhuộm đầy máu, cả người tên áo trắng bị cắt làm đôi. Một cảnh rừng rợn hiện ngay trước mắt chúng nhân, lòng người run lên vì sợ hãi.

Gã trung niên cũng kinh hãi không kém, hai tên hắc bạch cận vệ ấy cũng thuộc hàng cao thủ vậy mà thằng nhãi kia chỉ vài đường đã hạ được, gã ta tức giận, tay phải đưa lên định một chưởng đánh chết Ricky, John gầm lên phần nộ, tốc độ của hắn còn nhanh hơn cả một chiếc máy bay phản lực, xé gió lao đến.

“á”

John chớp được Ricky ném nó về phía sau trong sự ngỡ ngàng của gã ta, John lại nhìn sang gã trung niên hắc cười lạnh một tiếng “vút”, hắn nhép môi nói: “ ta không cần biết thân phận của ngươi là gì chỉ cần chạm đến người thân của John ta tất sẽ bị tru diệt.”

Nói xong Gươm của vua vô danh trong tay vung lên đã chém đôi người hắn ta ra làm hai, máu bắn tứ tung. Cả người John toàn máu tươi, hắn ra tay quá tàn độc.

Lộc cộc.....lộc cộc.....

Tiếng vó ngựa vang liên liên tục, rất nhanh chóng một toán lính thân mặc giáp cuir ngựa chiến dần xuất hiện tay tên nào tên nấy cầm thương sắc bén, súng trên tay luôn sẵn sàng khai hỏa, khí thế uy vũ. Dẫn đầu bọn chúng là chính là Caitlyn- Cảnh sát trưởng Piltover, bên cạnh cô còn có đội trưởng đội cảnh binh đặc biệt Vi và cả Janna nữa.

Janna nhìn John cả người đầy máu, cô kinh hãi, đôi mắt đỏ hoe : “ anh John...”

Caitlyn tức giận nói: “ lập tức bao vây hắn ta lại, thành phố Piltover không được phép có chuyện này xảy ra.”

Hơn trăm tên lính y lệnh bao vây John, gươm, thương, súng tất cả đều chĩa thẳng vào người hắn.

Vi tiến đến 1 bước nói: “ John hãy chịu trói đi, tất cả mọi chuyện Janna đã kể hết cho chúng tôi rồi, tất cả hãy để pháp luật giải quyết.”

“pháp luật?”

John kinh hãi hỏi ngược lại: “ vậy cho ta hỏi, pháp luật ở đây sẽ giải quyết tên này thế nào?”- John chỉ tay vào Driko đang nằm thở hồng hộc, lảo lộn trong đau đớn.

Caitlyn cầm súng trên tay trả lời: “ theo luật pháp tại đây, tội hãm hiếp vụ nữ sẽ bị giam tù 15-20 năm tù.”

“hừ, ít vậy sao?”- John khinh thường, giờ khắc này đây John đã không còn là John thường ngày nữa rồi, có gì đó đã khiến hắn thay đổi đôi chút.

60. Q.3 - Chương 20: Đại Chiến

John căm giận nói: “ cái thứ pháp luật mà cô nói cuối cùng vẫn để hạ người như hắn sống sót, sau này khi hắn ra tù thì không phải vẫn sẽ là mối nguy hại hay sao?”

“đây là chuyện của chúng tôi, anh không cần phải lo, người đầu mau bắt hắn ta lại, giải tên kia về đây.”- Caitlyn giận giữ hét lớn.

Lập tức một đội lính nhanh chóng chạy lại chỗ Driko đang nằm, John thấy tất cả, đôi mắt hắn như bốc hỏa, hắn hét lên: “ tên đó không được sống, những kẻ dám làm hại người mà ta yêu quý không được sống.”

“vút”- chỉ nghe qua tai tiếng gió rít gào, như một u linh giữa ban ngày, John thoát khỏi đám lính đang bao vây mình như chỗ không người, tiến sát bên cạnh Driko, gươm vô danh trên tay chỉ thẳng, đôi mắt hắn đỏ ngầu vì tức giận.

“xoạt”

“dừng lại”

“păng” (tiếng súng)

Caitlyn hét lên ngăn cản, tốc độ của John nhanh nhưng phản xạ và nhắm bắn của Caitlyn cũng không kém, viên đạn bắn ra từ cây súng trên tay cô trúng ngay vào kiếm của John khiến hắn đâm hụt.

Ngay đúng lúc đó Vi đã lao đến nắm lấy cổ áo Driko mà kéo về phía quân đội của mình, đôi mắt John đỏ như máu, hắn gầm lên: “ tại sao? Tại sao lại cứu một tên cặn bã như hắn?”

Caitlyn không để ý nhưng gì John nói, cô lập tức ra lệnh: “ quân đội mau bắt tên kia lại ngay.”

Sau khi nghe xong lệnh lập tức xông lên không hề có chút hoảng loạn. Phía đông, trước tiên xông lên ba mươi kị binh thân khoác giáp sắt. Lúc ba mươi kị binh kia chưa đến gần John thì phía tây lại có thêm bốn mươi kị binh tay cầm đại đao lao đến.

John dần hiểu được thế trận của họ số kị binh sẽ tăng theo mười đơn vị cứ như vậy liên tiếp tạo áp lực cho hắn, khiến hắn rơi vào gọng kiếm không tài nào thoát ra được

John cầm kiếm chủ động xông lên, luồng sáng màu tím dài hơn mười mét quét ngang qua, bốn người bốn ngựa xông đến trước mặt hắn bị một kiếm chém vỡ toàn bộ giáp sắt, bắn bay ra nằm bất động trên mặt đất.

Lúc này đám kị binh ở hướng tây đã lao đến gần, John sau khi chém bay bốn tên liền nhảy lên trời hai kiếm được tung ra quét ngang đám kị binh ở phía trước, tám người ngựa nữa rơi xuống đất.

Bọn họ lăn lộn trên mặt đất mà đau đớn, giáp sắt trên người nát bét cả, những người xung quanh run lên vì kinh sợ, ai mà chả biết đội quân kị binh của thành phố được trang bị vũ khí tối tân như thế nào kia chứ, giáp sắt ấy có thể chống cả đạn, vậy mà bây giờ bị một kiếm của John làm cho nát thành chục mảnh.

“quá đáng sợ”

Từng đợt kị binh cứ thế xông vào, năm mươi, sáu mươi, đến một trăm, tất cả đều không làm gì được hắn, nếu cứ đánh tiếp thế này có lẽ phải đợi đến lúc John sức cùng lực kiệt mới có thể bắt được hắn, nếu thế cái giá phải trả là quá lớn.

John một tay cầm kiếm bước từng bước đến chỗ tên Driko đang bị giữ, đôi mắt hắn trông thật đáng sợ, hai con ngươi màu nâu đôi lúc tự chuyển thành màu tím hết sức kì bí. Cái hình ảnh ấy chắc có lẽ những người nào đang đứng xem tại đây suốt đời không quên. Một thanh niên chừng hai mươi tuổi, chỉ với một cánh tay, chỉ với một cây kiếm màu tím kì lạ đã đánh bại gần một trăm lính kị binh nổi tiếng của thành phố.

“mau giao tên ấy cho ta” (giọng nói của John đầy tức giận)

“toàn bộ lui lại, để hắn cho ta”- Vi đưa tay ra lệnh cho toàn bộ binh sĩ lui lại, cô có thể nhận ra mặc dù binh sĩ của cô được huấn luyện vô cùng kĩ càng, không sợ chết, không sợ đau nhưng không hiểu sau đứng trước cái khí thế khủng khiếp mà John phát ra lại khiến họ run sợ đến thế.

John cũng cảm thấy có thứ gì đó đang thay đổi trong người của mình, sự hiểu sát trước nay chưa từng có không hiểu sao lần này lại mạnh mẽ đến thế.

Janna ở bên cạnh, khuôn mặt đầy nước mắt liên tục kêu: “ anh John, đừng như vậy nữa, mọi chuyện cứ để cho Caitlyn cô ấy xử lý, đừng gây thêm chuyện nữa.”

John dường như không nghe thấy những lời nói đó, đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào Vi, người phụ nữ với nắm đấm thép kia.

“a”- Vi hét lớn, cô tung nắm đấm thép to lớn của mình lao đến tấn công hắn, John lách người qua một bên tránh kịp một đấm, thế nhưng chưa hết, Vi cho thấy mình là một cảnh binh xuất sắc nhất Piltover này, kĩ thuật chiến đấu của cô cũng thuộc hàng xuất sắc nhất, vừa thấy John tránh được một đấm của mình thì ngay lập tức cô vịn người xoay một vòng trên không, tay trái lập tức tung ra thêm một đấm khác.

Lần này cú đấm ấy quá nhanh, John không thể tránh được chỉ có thể đưa kiếm lên đỡ. Chỉ nghe “keng” một tiếng, kim loại va đập mạnh một âm thanh thanh thúy vang lên, John cảm thấy đôi tay của mình tê rần, cú đấm ấy tuyệt đối không phải cú đấm của con người bình thường được.

John lùi lại vài bước, nhìn cánh tay thép kia, đôi mắt hắn nhú lại. Vi cười mỉm, (cười đều đặn) cô nói: “ mau đưa tay chịu trời đi.”

John phì một tiếng nói: “ chịu trời? Ta sao có thể chịu trời khi chưa lấy cái mạng chó của tên kia được chứ?”

Nói xong John lại lao đến tiếp, kiếm trong tay quét nằng quét dọc, từng đợt sóng năng lượng từ thanh gươm ấy bắn ra quét đến Vi.

“bằng...bằng...”

Đôi tay khép chặt che chắn phía trước, chỉ nghe vài tiếng bang bang va chạm vang lên, Vi lùi lại vài bước kinh hãi nhìn đôi tay thép của mình bị trầy xước rất nhiều. John nhường như chưa chịu buông, hắn dậm chân lao đến, kiếm vung lên liên tục, trước giờ chưa học qua kiếm pháp hay bất cứ thứ gì liên quan đến kiếm, nhưng hắn cũng đã thấy người khác sử dụng rồi, ít nhiều trong đầu hắn cũng có ít đường tuyệt kĩ bất chước.

Kiếm xoay vòng trên không như đóa hoa nở rộ, liên tục đâm vào các yếu điểm trên cơ thể của Vi, đột nhiên trận thế bị xoay đổi, Vi lại rơi vào thế hạ phong, trán cô đổ đầy mồ hôi, lần đầu tiên cô gặp một người đáng sợ như vậy.

“bùm”

Đôi tay thép có gắng một số động cơ bên trong ngay lúc này hoạt động, một cú đập cực mạnh đến nỗi khói từ đôi tay thép ấy bắn ra liên tục. “cú đấm bùng nổ mang đầy sức mạnh liên tục được sử dụng.”

Một trận chiến kinh thiên mà có lẽ những người dân trong thành phố Piltover này khó lòng xem được trước đây. Ở bên ngoài Caitlyn cũng toát đầy mồ hôi, lần đầu tiên cô thấy một người có thể đấu tay đôi với Vi, trước đây từng bắt tội phạm nhiều kẻ còn to con, và mạnh mẽ hơn rất nhiều, tất cả đều đầu hàng dưới đôi tay thép ấy thế nhưng lần này, người thanh niên kia, thể hình không quá gì nổi trội lại có thể đánh ngang ngửa với cô ấy.

“á”

John bị Vi đấm một cú thật mạnh vào bụng, hắn học máu lắn vài vòng trên mặt đất. Vi quát: “ ta sẽ cho người thấy thế nào là sai lầm khi dám đến Piltover này làm loạn.”

John không hề tỏ ra sợ hãi hắn đáp: “ Mọi chuyện ta làm hôm nay tất cả mọi người đều thấy tội ác của chúng chết cũng không hết tội”.

Nhìn thấy độ ngang bướng ấy, gân xanh trên cổ Vi nổi hết cả lên, lần đầu tiên cô gặp cái tên cứng đầu như thế. Vi lộ ra chính khí lắm liệt, cô gằn giọng nói: “ hôm nay không bắt tên hung đồ như ngươi, trời đất khó dung, ta sẽ thay trời hành đạo.”- Một cỗ đại lực mạnh mẽ từ trên bộ giáp của Vi bùng nổ, mái tóc bay trong gió, đôi mắt sắc lạnh hơn bao giờ hết.

Vi lao đến với một tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, một cú đấm cực mạnh tưởng chừng như xuyên cả giáp sắt, nện thẳng vào ngực John.

John tuyệt đối vô pháp tiếp nhận một kích này, cú đấm dữ dội của VI đã kích trúng, hắn thổ ra một ngụm tiên huyết, văng lên không trung tới bảy, tám trượng mới rơi xuống, phun ra từng ngụm, từng ngụm lớn huyết dịch. John cảm giác dường như ngũ tạng đã bị vỡ nát.

“không dễ giết được ta đâu”

Vi nghiêng răng nói lớn: “ quân đầu mau bắt hắn ta lại, hiện tại hắn không còn sức chiến đấu đâu.”

Ngay tức thì những tên lính cạnh đó chạy vào, bọn chúng cứ nghĩ đúng như Vi nói, John không còn sức để mà chống cự, thế nhưng đã sai.

“muốn bắt ta đâu có dễ”- John gầm lên điên cuồng, không hiểu sao một luồng năng lượng màu tím từ đâu bao bọc khắp cơ thể hắn, đôi con ngươi hóa thành màu tím, mái tóc đen hóa thành tím, áo trên cơ thể toàn bộ bị xé nát.

Ngay tức khắc gió lớn nổi lên, bầu trời bắt đầu trở nên tối lại, mây đen kéo đến ầm ầm nhưng tuyệt nhiên không có mưa. Trên tay John thanh gươm của vị vua vô danh đột nhiên phát ra thứ ánh sáng màu tím đầy huyền ảo, cả người hắn được bao bọc trong một màng hào quang màu tím sáng chói. Trông hắn lúc này không khác gì một đại chiến thần cái thế xuất hiện.

Ầm....Ầm....

Tiếng sấm vang lên liên tục, không hiểu sao lòng người trở nên co thắt mãnh liệt, một nỗi sợ hãi không tên bắt đầu lan truyền đến tất cả những người xung quanh.

“thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”- Giọng nói của John đột nhiên thay đổi hoàn toàn, giọng nói trầm và đầy sự tức giận.

Trời đất tối lại chỉ riêng duy nhất John tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo màu tím.

Người người khi trông thấy cảnh đây đều trở mắt mờ dần, những binh lính có gan nhỏ bị dọa khiến cho vũ khí trên tay đều rơi cả xuống đất, ngoài ra những tu luyện qua võ thuật hay phép thuật có bản lãnh cường hãn đều có cảm giác thân thể phát lạnh, trong tâm không rét mà run. Những người trong đoàn tham quan của đền từ học viện ma pháp sau khi nghe tin cũng đã đến đây, khi thấy John trong bộ dáng thế này không ai không há hốc miệng, không ai không kinh sợ, Viện phó Gillad chăm chú nhìn vào John ông không hề tỏ ra chút gì lo sợ mà trái ngược lại nở ra nụ cười, trong đầu ông ta nghĩ cái gì thì đó ai mà biết được.

Một sức mạnh kì quái và đáng sợ từ trong nội thể phát xuất ra ngoài tạo thành một lực lượng to lớn, mạnh mẽ chấn động toàn trường, trong lúc này John có cảm tưởng như John trở nên cao lớn gấp bội, hết như một cự nhân đang cúi đầu nhìn trời đất, mọi người ai nấy đều cảm thấy một một sức ép trầm trọng, bứt rứt đến ngạt thở.

Janna đột nhiên chạy lại ôm lấy hắn liên tục vừa khóc vừa nói: “ dừng lại đi....dừng lại đi....em biết anh có ý tốt nhưng xin đừng làm mọi chuyện như thế này....anh John anh không thấy Ricky và bọn trẻ đang sợ hãi kia sao....Janna xin anh đừng dừng lại đi....”

“cút”- John lúc này có lẽ không còn là John mà chúng ta biết, hắn đã biến thành thứ gì đó quá mức đáng sợ, tay trái vung mạnh, đánh bay Janna văng qua một bên, cô ấy va vào đồng bàn ghế cạnh đó nặng nề rơi xuống, trên tay chảy máu vì những mảnh gỗ bị vỡ quệt phải, cô đau đớn thể xác nhưng có lẽ trong tim cô còn đau đớn hơn.

Vi thấy John ra tay với Janna như vậy thì vô cùng tức giận, cả người cô tỏa ra thứ sức mạnh kinh khủng, không ai có thể cản phá cô lúc này, cô lao vào đâm liên tục vào người John, đâm móc lên trời, rồi đập mạnh xuống đất, cô đập hắn như đập một bao cát.

“học...học..”- Tiếng thở gấp của Vi)

John đứng dậy, hắn phun ra một búng máu, nụ cười đáng sợ xuất hiện: “ đánh đủ rồi chứ hả? bây giờ đến lượt ta....”

“vù”

Như một u linh lao đến, chúng nhân còn chưa kịp nhận ra bất cứ điều gì thì bộ giáp trên người của Vi đã bị nát thành mười mấy mảnh, cánh tay thép bên phải bị John đập nát, Vi học máu lù lại, cô kinh hoàng nhìn John, trong mắt cô lúc này hắn đã trở thành quái vật.

Á.....Á.....

John hét lên cực lớn, sức mạnh của hắn dường như càng thêm bộc phát, đôi mắt như bắn ra hai luồng ánh sáng màu tím. Hơn trăm người đang đứng quan chiến xung quanh liền bị cỗ xung lực mạnh mẽ kia chấn lại gần ba mét.

Caitlyn tiến đến cạnh Vi cô nói: “ cô không sao chứ? Xem ra lần này chúng ta chỉ có thể quyết chiến một trận sống chết để bảo vệ Piltover này thôi.”

Vi khó khăn đứng dậy, cô đáp: “ thứ sức mạnh này quá khủng khiếp, không hiểu sao một con người lại có thể sở hữu nó được, Caitlyn cô không phải đối thủ của hân ta.”

“Chuyện gì xảy ra thế này”- Thị trưởng Samson lúc này đã từ phía sau đi lên, ông kinh hãi nhìn John đang tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo, khác gì vị thần đầu chứ.

Caitlyn lo lắng nói: “ cha...mau trở về đi...chuyện ở đây cứ để cho con lo.”

Thị trưởng lắc đầu nói: “ ở đây là thành phố của ta, ta có quyền lo lắng cho nó, nếu không thể đánh lại hân ta tại sao không nhờ các vị đến từ học viện ma pháp trợ giúp?”

Vi lắc đầu nói: “ rất khó, người này cũng là một trong số những người trong đoàn tham quan đến từ học viện ma pháp.”

“cái gì?”- Thị trưởng kinh ngạc.

Đôi mắt của John vẫn nhìn chằm chằm về phía Driko, cả người gã thiếu gia kia run lên kinh sợ, mặt dù ở xung quanh hân có đến hai lớp lính bảo vệ nhưng hân biết rằng, khó mà sống được nếu John quyết tâm đánh đến.

Caitlyn lao đến, súng trên tay cô liên tục bắn, những viên đạn của cô không phải là đạn thường, nó có sức sát thương cao gấp 3 lần so với đạn thông thường khác. Liên tục bắn vào người John, nhưng kì lạ, máu trên người hân vẫn chảy nhưng tuyệt nhiên John không hề cảm thấy đau đớn.

John chỉ cảm thấy lúc này sức mạnh màu tím trong cơ thể như đang bành trướng không kiểm soát nó đang dần chiếm hữu cơ thể của bản thân.

Thân phận của thằng John sắp được hé lộ chút chút

61. Q.3 - Chương 21: Bí Ẩn Thân Phận (p1)

Caitlyn dường như cảm thấy có gì đó không ổn đang xảy ra với John, kinh nghiệm nói cho cô biết điều đó, một tấm lưới nhanh chóng bắn ra phủ lên toàn bộ người hân.

John cố sức thoát ra khỏi tấm lưới ấy nhưng thật kì lạ, càng cử động tấm lưới ấy càng xiết chặt hơn.

Ngay lúc này, Caitlyn đưa cao súng, păng păng....những tiếng nổ vang lên liên tục, mùi thuốc súng nồng khắp xung quanh. John bị Caitlyn ra tay không thương tiếc, những viên đạn có sức sát thương khủng khiếp ấy bắn vào người hân liên tục, thế nhưng thật kì lạ, hân không hề cảm thấy chút đau đớn.

John gầm lên điên cuồng, sức mạnh màu tím bộc phá làm tấm lưới đang trói hân lập tức bị biến thành vụn, hân xông vào kiếm trên tay liên tục vung lên, Caitlyn mặt trắng bệch, cô không nghĩ John bị như thế mà còn sức để tấn công.

“à”

Tiếng hét chói tai vang lên, John vung kiếm, một đường kiếm sắc lẹm để lại một vết tím in đậm trong không khí, Caitlyn bị John vung một kiếm chém ngang, cô phản xạ cực nhanh đưa cây súng của mình lên trước ngực chắn trước, chỉ nghe “rắc” một tiếng, cây súng trên tay cô đã bị kiếm của John chém ra làm đôi, mặc dù kiếm ấy không chạm được đến người của Caitlyn nhưng cũng khiến cô bị chấn bay ra phía.

Vi nhanh như một cơn gió, lao đến đỡ lấy Caitlyn, cả hai cùng ngã lăn trên mặt đất. Vi nói: “ cô không sao chứ?”

Khuôn mặt Caitlyn lúc này trắng bệch, đầu đó vẫn có vương lại vài vết xước, nhưng cô cố gắng chịu đựng gật đầu nói: “ không sao, chỉ có hơi ẽ ảm chút thôi.”

John vùng kiếm, hắn muốn xông đến đánh bại tất cả, giết hết tất cả, cơn điên của hắn lúc này nhường như không thể kiềm chế được nữa, rồi đột nhiên hắn đứng khựng lại, sau đó hắn ôm đầu của mình liên tục la lên thảm thiết, nguồn năng lượng màu tím bao bọc xung quanh cơ thể của John dao động mãnh liệt, John tiếp tục gào thét.

Hắn lăn ra đất, ôm đầu của mình lăn lộn trong đau đớn.

“á”- John phun ra một búng máu từ miệng.

Thứ năng lượng màu tím bên ngoài cơ thể hắn bắt đầu nhạt dần sau đó biến mất, mái tóc màu tím nay đã về lại như trước.

Lúc này John toàn thân đầy vết máu vẫn đứng hiên ngang trên con đường lớn. Khí thể mạnh mẽ vẫn tồn tại nhưng hai mắt hắn đã nhắm lại, toàn thân trở nên cứng đờ ra, không nhúc nhích.

Vi và Caitlyn nhìn nhau, họ nhận ra điều gì đó, caitlyn lập tức hô lớn: “ mau bắt hắn lại, bây giờ hắn đã kiệt sức rồi, không thể làm gì được nữa.”

Mặc dù đó là lệnh của một cảnh sát trưởng nhưng những binh lính cạnh đó cũng vô cùng hoảng sợ, họ không dám lại gần John, lần trước cũng vì nghe lệnh mà lại gần nhiều người trong số họ bị hắn đánh cho bay nát giáp.

Vi tức giận, cánh tay thép còn lại của cô vẫn còn hoạt động, cô búng người lao đến.

“ầm”

Một cú đâm thật mạnh vào bụng khiến John ngã lăn ra đất, hắn bất động nằm một chỗ. Cô thấy vậy cười ha hả nói lớn: “ hắn ta đã bị hạ rồi, mau tiến lên trời hắn lại mau.”

Quân lính xung quanh thấy thế cũng yên tâm hơn rất nhiều, bọn chúng nhanh chóng tiến lại gần John. “ không ai được làm hại anh ấy!” cũng ngay đúng lúc này, một tiếng hét vang lên khắp cả bầu trời Piltover, kể tiếp một quả cầu lửa không biết từ đâu trên trời rơi xuống, khiến cho toàn bộ quân lính thậm chí là cả Vi đang đứng cạnh John bị bắn ra xung quanh, sau đó bên cạnh John, một cô gái xinh đẹp đến kì lạ xuất hiện, mái tóc màu tím, đôi con ngươi màu tím, da trắng như tuyết. Cô ấy ôm John vào lòng, ánh mắt cô quét qua đám người xung quanh.

Đám quân lính và những người quan chiến đều cảm thấy lạnh người, ánh mắt ấy, tuyệt đối không khác gì ánh mắt của John trước đó, một nỗi sợ không tên lại bắt đầu lan truyền khắp nơi.

“anh mệt rồi đúng không? Để Sally đưa anh đi nơi khác”- Cô gái ấy quay lại nhìn John, ánh mắt cô lúc này trở nên vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng, cô mỉm cười, lau đi vết máu trên mặt của John.

Sau đó một cột lửa màu tím bao bọc hai người lại rồi tắt cả biến mất, toàn bộ đều trợn mắt kinh ngạc, kinh ngạc vì thân phận của cô gái kia, kinh ngạc vì mới đó hai người họ vẫn còn ở đây nhưng bây giờ thì đột nhiên biến mất.

“nay có thấy không? Cô gái kia có ánh mắt thật đáng sợ, hình như giống hệt cậu ta.”

“người còn hỏi ta sao? Tuyệt đối cô gái ấy có quan hệ với thanh niên kia rồi”

“thật đáng sợ, không ngờ trên đời này lại có những người kinh khủng như thế”

Gillad viện phó nhìn sang học viên bên cạnh nói: “ lập tức phái người đi tìm tung tích của John, tuyệt đối không được để ai biết, cố gắng giữ bí mật nơi ở của John nếu tìm thấy cậu ta.”

“rõ”

Người học viên ấy lập tức chạy đi, Gillad viện trưởng cười mỉm, trong đầu ông đang nghĩ lúc này: “ học viện đã tìm ra một người xứng đáng để bồi dưỡng rồi.”

Ở phía bên kia, Caitlyn thấy sự biến mất quá đột ngột của John liền lập tức ra lệnh nói: “ mau dán lệnh truy nã toàn thành phố và những vùng lân cận, lập tức bắt hắn ta về chịu tội.”

Một ngày trôi qua câu chuyện John đại chiến trên con đường gần bến cảng Piltover đã lan truyền khắp nơi, miệng người này truyền người kia, người kia lại thêm tí mắm tí muối cuối cùng câu chuyện lại trở thành John là một đại thần nào đó giáng thế để tiêu diệt bọn xấu, nhưng do quân đội không biết nên đã chiến đấu và ép chiến thần đánh đến kiệt sức.

Mỗi người chém gió một kiểu, rốt cuộc danh tiếng vị chiến thần chỉ có một cánh tay kia đánh bại toàn bộ quân đội tinh nhuệ nhất tại Piltover này đã trở thành câu chuyện ăn khách nhất tại mọi quán ăn nhà hàng.

Có người đồng cảm về việc hấn làm, có người lại phản đối, họ bảo tại thành phố Piltover này pháp luật luôn được đặt lên hàng đầu vậy nên hấn không có quyền chống lại cảnh sát trưởng và quân đội. Thế nhưng ai ai cũng nghĩ rằng tên Driko dám làm điều tội tệ ấy xứng đáng tử hình thay vì giam vào tù như luật đã quy định.

Lúc này đây tại một căn nhà nằm bên ngoài Piltover, một căn nhà trông khá cổ kính, bên ngoài, rồi cả kiến trúc của nó đều thể hiện chủ nhân ngôi nhà này là một nhà khoa học hoặc chí ít cũng là người rất thích thú với khoa học.

Bên trong một căn phòng bị bỏ trống của căn nhà ấy, Sally sau khi đem John thoát khỏi đám quân đội của thành phố Piltover trốn đến đây, cô đặt hấn nằm trên chiếc bàn gỗ cạnh đó, cô không thèm để ý những thứ xung quanh đó, lúc này mắt cô chỉ nhìn chăm chăm vào John.

John vẫn hôn mê bất tỉnh, đôi mắt nhắm chặt, cả người đầu đầu cũng đầy vết thương, đầy máu đỏ thẫm.

Tay phải Sally hóa ra một quả cầu màu tím, quả cầu ấy phát ra ánh sáng chói lòa, cô đưa quả cầu ấy lại gần ngực của John, thì đúng lúc này, quả cầu ấy phát sáng mạnh hơn bao giờ hết sau đó hòa vào người của John trước sự ngỡ ngàng của Sally, cô vừa mừng vừa kinh ngạc thốt lên: “ hóa ra anh ấy cũng giống mình, chúng ta có chung một sức mạnh.”

Cô vuốt vuốt mái tóc của John, sau đó nhìn sang cánh tay bị mất của hấn, cô sờ vào đó, không hiểu sau tim cô trở nên vô cùng đau đớn.

“này người có xem trận chiến đó không? Thật là đã quá đi đó mà?”- Một giọng nói từ bên ngoài vang lên.

“Đương nhiên là người thấy đã rồi, hấn ta cũng thích làm loạn giống người mà.”

Sally hốt hoảng, cô cứ nghĩ nơi này không có người nhưng sự thật lại ngược lại, cô nhìn khắp xung quanh, lúc này cô mới để ý, xung quanh cô chỉ toàn máy móc sắt thép, đơn giản là không có chỗ nào để trốn cả.

“két....két....”- Tiếng mở cửa.

Tay phải Sally đã nhanh chóng được bao bọc bởi một đốm lửa màu tím.

“là ai?”

Có lẽ hai người phía bên ngoài cũng không phải tầm thường ngay khi đẩy cửa vào họ đã nhận ra có người nào đó ở bên trong, lập tức hô lớn, Sally nhìn hai bóng người đang bước vào, ho.....họ....phải nói sao nhỉ, lùn à? Chắc là tạm thời nói như vậy, cả hai người ấy chiều cao chỉ đứng đến đầu gối của Sally, một người có khuôn mặt kì dị, với cái miệng rộng kinh ngạc, lúc nào cũng nhe răng cười, trên lưng còn đeo theo một cái giỏ đựng đầy boom nữa chứ, người đứng bên cạnh cũng kì dị không kém, cái đầu to, mái tóc vàng xoắn lại, mắt kính, bộ râu, nhìn không khác gì một lão bác học.

Sally nghiêng răng lửa trên tay chuẩn bị rời tay thì ngay lúc này cánh tay John cử động, hấn nắm chặt lấy tay của Sally rồi lại bất tỉnh.

Hai người ấy, nhìn thấy John đang nằm trên bàn thì giật mình, người có bộ dáng bác học ấy thốt lên: “ đây không phải là người đã gây náo loạn tại khu bến cảng hay sao?”

Sally nghiêng răng nói: “ hai người không được nói cho ai biết, nếu không đừng mong sống.”

“Người lùn” với cái miệng rộng cười he he nói: “ đừng lo, ta không có ý định đó đâu, có thể cho chúng ta xem cậu ta thế nào chứ, cứ gọi ta là Zigg ta là một chuyên gia chất nổ tại Piltover này. Người này là một người quen của ta, cứ gọi ông ta là Heimerdinger đi.”

Sally nhìn tay của John, mặc dù hắn đã bất tỉnh nhưng nắm tay ấy vẫn giữ chặt tay cô không buông, cô đành gật đầu nói: “được, cứ gọi tôi là Sally.”

“tên phá phách như ngươi đúng thật là, có phải là người thấy hắn ta giống người nên mới tốt như vậy không?”- Heimerdinger nói.

Ziggs cười he he chạy lại gần John, hắn ta kinh ngạc nhìn những vết thương trên người của John nói: “không ngờ bị những vết thương thế này mà vẫn còn sống kia à, thật là quá tuyệt, phải cứu hắn mới được, sau khi hắn tỉnh lại ta sẽ cùng hắn náo loạn thành phố thêm vài cú nữa.”

“không phải ngươi luôn thích chọc phá Caitlyn nhưng lần nào cũng thất bại hay sao?”- heimerdinger châm chọc.

Sally lo lắng cho John nói: “ hai người biết cách nào để chữa trị cho anh ấy không? Tạm thời máu đã được tôi cầm lại rồi.”

“hay gọi lão Corin Reveck đến đi, trước đây lão ta cũng từng học qua y được, chắc biết cách trị thương.”- Heimerdinger góp ý.

Ziggs ồ lên kinh ngạc nói: “ vậy à? Thế để ta chạy đi mời lão ta đến đây.”

Ziggs tung tăng nhanh chóng rời đi, Sally nắm lấy cánh tay của John nhìn Heimerdinger nói: “ nếu mấy người che dấu chúng tôi không phải mấy người sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Heimerdinger nhắc nhắc cặp kính của mình nói: “ chuyện nhỏ, những người như chúng ta hội đồng thành phố còn không dám làm khó nói gì đến mấy tên lính quèn kia chứ? Với lại lâu lâu mới có một người dám làm loạn tại Piltover này, kể ra cũng rất thú vị ha...ha....”

Sally ồ ồ vài câu không nói sau đó cô lại xoay người lau những vết máu trên người hắn, khi cô phát hiện ra thanh gươm của vua vô danh đang nằm bên cạnh thì hết sức giật mình, cô nhớ rõ ràng, lúc đưa John đến đây thanh gươm không hề ở bên cạnh, vậy mà bây giờ....

Khoảng ba mươi phút sau, Ziggs lon ton chạy về, hắn ta dẫn thêm một người đàn ông chừng năm mươi sáu mươi tuổi, tướng mạo thân thiện, râu tóc đều bạc trắng. Người kia chính là người mà họ đã nhắc đến trước đó: Corin Reveck.

“làm gì mà lôi kéo ta như vậy chứ? Ta đã nói lâu rồi ta không còn đụng đến việc kê thuốc hay chữa bệnh rồi mà.”- Corin bị Ziggs lôi chạy vào trong, trên đường đi lão liên tục nói.

Sally nhìn thấy lão gà Corin thì ra sức cầu xin nói: “ xin hãy cứu lấy anh ấy, anh ấy bị thương rất nặng.”

“hả”- Corin nhìn John nằm trên bàn, lão ta kinh ngạc đến mức bộ râu như dựng đứng lên, lão nhìn sang Heimerdinger và Ziggs nói: “ hai người các ngươi bị điên à? Người thanh niên này đang bị truy nã đấy. sao lại chứa hắn ta ở đây.”

“khụ...khụ...”- Heimerdinger giả vờ ho khàng vài tiếng sau đó nói: “ chẳng qua bọn ta thấy thằng nhóc này cũng thú vị, nó làm cái điều mà bọn ta muốn làm từ lâu nhưng không đủ can đảm vậy thôi.

“hai người các ngươi đúng điên cả rồi, một kẻ mê khoa học đến phát điên, một kẻ chế tạo boom đến điên cả người.”- Corin bó tay miệng không ngừng mắng chửi họ, nhưng lão nói là một chuyện nhưng hành động lại là chuyện khác, lão ta đến bên cạnh John, kinh ngạc với số vết thương trên người hắn, vậy mà không chết, lão cởi cái áo bên ngoài của hắn ra bắt đầu khâu các vết thương lại.

Ziggs chồm đầu lên nhìn, hắn thấy ngực của John đầy cơ bắp sau đó lại nhìn xuống cái ngực lép xẹp của mình nói: “ ước gì ta có được cơ bắp như hắn ta nhỉ.”

“bớt nói nhảm đi, để lão ta tập trung khâu vết thương.”- Heimerdinger lập tức đáp.

Corin thở dài nói: “ hiện tại ta không đem theo thuốc trị thương này, hai người không phiền chạy về nhà của ta lấy được chứ? Không thì nói với con gái ta cũng được, nó sẽ đem theo thuốc đến đây.”

“con gái lão có phải cô bé tên Orianna ấy không?”- Ziggs hỏi.

Corin gật đầu nói: “ đúng thế, mau đi đi, nếu không có thuốc vết thương e rằng sẽ nặng thêm đấy.”

Ziggs lại một lần nữa chạy đi, Corin thở dài nhìn Sally cạnh đó nói: “ cô gái, chắc cô là người đã cứu cậu ta khỏi quân đội đúng chứ?” Cô có quan hệ gì với cậu ta?”

Sally nghĩ thật lâu sau đó nói: “ anh ấy là một người bạn.”

“được rồi!”- Corin nói: “ bây giờ mau đưa cậu ta đến một nơi khác, cần một nơi thật sạch sẽ để tránh vết thương bị nhiễm trùng.

62. Q.3 - Chương 22: Bí Ẩn Thân Phận (p2)

Lúc này đây tại một căn phòng làm việc lớn, thị trưởng Samson lúc này khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, ông đứng xoay lưng về phía cửa chính. Thở dài một hơi đầy khó xử, tiếng “két két” vang lên, một người giúp việc bước vào nói: “ thị trưởng, tôi đã ời Gillad viện phó đến rồi.”

Từ phía sau bước vào, viện phó Gillad mỉm cười nhìn thị trưởng nói: “ thị trưởng người mời tôi đến đây chắc là vì chuyện đó rồi.”

Thị trưởng xoay người phất tay ý bảo người giúp việc kia lui ra, sau khi thấy người giúp việc ấy đã rời khỏi thị trưởng gật đầu nói: “ đúng như ngài nói vậy, tôi đúng thực là muốn nói về chuyện đã diễn ra lúc sáng, chắc ngài cũng biết rõ hơn ai hết chứ?”

Gillad viện phó gật đầu nói: “ đúng vậy, người đã làm loạn tại bến cảng khi sáng chính là một học viên tại học viện ma pháp, cậu ta là một học viên cực kì đặc biệt.”

Thị trưởng đưa tay ý bảo Gillad viện phó ngồi xuống rồi nói: “ tôi thực sự không muốn làm mất tình cảm quan hệ giữa thành phố Piltover và học viện ma pháp thế nhưng chuyện khi sáng thực sự...hài...”

Gillad viện phó biết sự khó xử của thị trưởng nên gật đầu nói: “ hiện tại cậu ta đã mất tích, tuy nhiên theo như tôi biết John, tức cậu học viên sáng nay đã gây ra cuộc chiến với quân đội Piltover vào sáng nay, cậu ta là một học viên rất hiền lành, không thích gây gổ với bất kì ai, ngài còn nhớ chuyện tôi kể cho ngài nghe việc tại học viện có ấn tượng chứ?”

Thị trưởng Samson gật gật đầu nói: “ còn nhớ chứ? Những gì viện phó kể thực sự rất hấp dẫn, nhưng không biết chuyện đó có liên quan gì với chuyện này?”

“người đã phá vụ án đó chính là cậu ta, John”- Gillad viện phó cười cười vuốt râu nói.

“ồ”- Thị trưởng Samson kinh ngạc, lúc viện phó kể về chuyện đó cứ bảo đó là chiến công do một học viên lập được nhưng chưa nói tên người đó ra, bây giờ viện phó nói ra ông mới biết rõ như vậy, thị trưởng trầm ngâm một lúc rồi nói: “ nếu nói như viện phó đây thì cậu học viên John ấy chắc hẳn là một người vô cùng đặc biệt trong học viện rồi,có điều bây giờ cậu ta làm náo loạn cả Piltover này lên, không ai không biết chuyện cậu ta làm tại bến cảng sáng nay, đặc biệt là con gái ta Caitlyn nó nhất quyết không để yên chuyện này đâu.”

Gillad viện phó tỏ ra vô cùng bình tĩnh, cái đầu đầy mưu mô của một người đứng thứ hai trong học viện ma pháp tuyệt đối không dễ xem thường, ông ta cười nói: “ thị trưởng, tôi gặp ngài lần này cũng muốn xin ngài giúp đỡ xem có cách nào để chuyện này êm đẹp được hay không? Nếu như mọi chuyện đầu vào đó, học viện ma pháp nhất định không quên thị trưởng ngài và cả Piltover xinh đẹp này nữa.”

Thị trưởng Samson đứng dậy đi vài vòng rồi nói: “ ta thiết nghĩ học viên tên John ấy nhất định có lý do để làm loạn sáng nay, thông qua việc cậu ta đã từng phá án rất khó tại học viện thì cậu ta nhất định không làm việc gì mà không có suy nghĩ, hay là để ta tìm hiểu thêm rồi sẽ thông báo lại cho ngài sau.”

“vậy trông chờ vào ngài vậy thị trưởng.”- Gillad viện phó đứng dậy cúi chào sau đó xin trở về.

Cùng lúc đó tại căn phòng làm việc trong đồn cảnh binh của Caitlyn, cả người cô tỏ ra mệt mỏi, trong đầu cô lúc này dường như đang bị ám ảnh bởi cái hình bóng của John, mái tóc màu tím, một cánh tay, một

thanh kiếm đã quét sạch toàn bộ cảnh binh, kỵ sĩ trong thành phố Piltover này, thậm chí đến cả Vi người được xem là cô gái bất khả chiến bại của đội cảnh binh cũng phải thua vài phần.

“két...két....” (tiếng cửa mở)

Bước vào bên trong Vi cả người đã được thay bằng một bộ giáp mới, đôi tay thép cũng được thay bằng một đôi khác, Vi nhìn Caitlyn đang mỗi một ngồi chiếc ghế gỗ nói: “ sao cậu không nghỉ sớm đi, mọi chuyện cứ để tôi lo là được.”

Caitlyn lắc đầu nói: “ cậu bị thương còn nặng hơn tôi, sao để cậu làm một mình được chứ? Tên Driko ấy thế nào rồi đã điều tra được gì chưa?”

Vi lắc đầu nói: “ hiện tại mới kịp chữa thương cho hấn, hấn vẫn còn khá yếu, chưa thể hỏi cung hay làm bất cứ điều gì được.”

“thế còn Janna, chuyện tên Driko ấy hãm hiếp Rebeca người em gái mà Janna vô cùng yêu quý, chắc khiến cô ấy đau lòng lắm.”- Caitlyn lo lắng nói.

“hài”- Vi thở dài đáp: “ cũng không hấn là vì chuyện đó, cô ấy bị thương cũng không nặng lắm và đã được băng bó toàn bộ rồi, tuy nhiên tôi vẫn thấy cô ấy khá buồn, có lẽ là từ cái tên kia mà ra cả thôi.”

“hừ”- Nghe Vi nhắc đến John, Caitlyn bộ dáng khá tức giận cô đập bàn đứng dậy nói: “ bằng mọi giá phải bắt hấn ta về chịu tội trước pháp luật, cho dù hấn là người của học viện ma pháp đi chăng nữa thì cũng không thể trốn thoát khỏi pháp luật của Piltover này.”

Vi có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô thấy Caitlyn tỏ ra giận dữ đến thế cô nói: “ có phải vì hấn là người đầu tiên khiến cô cảm thấy sợ hãi và bất lực nhất không? Tôi cũng không khác gì cô, hấn ta đúng là đáng sợ...”

Caitlyn cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, cô thở dài nói: “ được rồi, cô mau về nghỉ đi, ngày mai kêu thêm quân lính truy lùng hấn ta.”

Vi gạt đầu xoay người rời đi, nhưng cô chợt nhớ ra điều gì đó liền quay lại hỏi: “ việc điều tra sự mất tích của các vị giáo sư tại học viện Yordle vẫn tiếp tục chứ?”

Caitlyn nghe Vi nhắc đến chuyện này mới thực sự nhớ ra cô gạt đầu nói: ‘ tất nhiên vẫn tiếp tục cho điều tra, những vị giáo sư tại học viện Yordle rất có tiếng tại Piltover này chúng ta không thể để chuyện này trong bóng tối được.’

Vi gạt đầu nói: “ được rồi, tôi về đây, cậu lo nghỉ sớm.”

Thấy Vi đã rời đi, Caitlyn thở dài ngồi trên ghế, “ nghỉ ngơi” ư, xem ra đêm nay cô lại mất ngủ rồi.

Lúc này tại căn nhà của vị bác học Heimerdinger, John bắt đầu tỉnh lại, đập vào mắt hấn chính là một căn phòng đầy các thiết bị khoa học kì lạ, đôi mắt mông lung đờ đẫn đến lạ thường: “ mình đang ở đâu thế này?”

“anh tỉnh lại rồi”- Sally mừng rỡ ra mặt.

Ziggs bên cạnh cười he he nói: “ tỉnh lại là tốt rồi, ta cứ tưởng ngươi chết rồi chứ?”

“bớt nói nhảm đi”- Corin đến bên cạnh hấn xem xét mắt mũi, rồi các vết thương ông kinh ngạc khi phát hiện miệng các vết thương đang lành với tốc độ rất nhanh.

Ông nhìn John nói: “ cậu tên gì?”

John được Sally giúp đỡ ngồi dậy hấn nhìn những người xung quanh hấn nhanh chóng lục trong trí não của mình cười nói: “ mọi người cứ gọi tôi là John, ông có phải là Heimerdinger không? Còn ông là Ziggs, a, cô gái kia là Orianna.”

“hả”- đáp lại câu nói của hấn là cái con mắt tròn xoe của những người xung quanh, Ziggs kinh ngạc nhảy tưng tưng nói: “ sao ngươi biết bọn ta? Trước đây chúng ta chưa từng gặp mặt nha.”

“john cười đáp: “ chỉ là khả năng đặc biệt đoán được tên thôi.”

“oa...khả năng này thật đặc biệt ta cần phải nghiên cứu mới được, biết đâu chế tạo được một cái máy thì sao?”- Heimerdinger vuốt vuốt cằm, ông bắt đầu thể hiện căn bệnh mê khoa học của mình.

John thấy vậy chỉ cười chứ không nói gì thêm, lão Corin xoay người nhìn cô con gái của mình, cô gái không phải con người mà như một người máy vậy, hay nói đúng hơn cô là một cô gái dây cốt.

“Cái chết của cô con gái đã làm Corin đau đớn tột cùng, khiến ông chìm trong tuyệt vọng và nỗi ám ảnh đối với khoa ma kỹ. Cuối cùng, vì không thể chịu đựng được khoảng trống mà đứa con gái thân yêu để lại, ông đã quyết định tạo nên một vật thay thế, Và ông đã tạo ra một cỗ máy lên giây cốt và đặt tên theo con gái mình. Ông đã tạo ra Quả Cầu như là một trợ thủ và người bảo vệ của Orianna. Đó là một vật thể cộng sinh sử dụng một công nghệ khoa ma kỹ khác, hoạt động dựa trên điện là chính chứ không phải dây cốt. Nhưng lúc nào cô cũng là cô con gái đáng yêu thuở nào trong mắt cha mình.” – Trích Truyền thuyết của Orianna.

Corin nói với con gái mình: “ Orianna, đi cùng ta chuẩn bị ít thuốc.”

“ạ vâng!”- Cô gái Orianna bước từng bước đi theo cha mình.

John hỏi Heimerdinger: “ có thể cho tôi biết làm sao tôi đến đây được không?”

Heimerdinger cười cười chỉ vào Sally nói: “ là do cô gái kia đã đưa cậu đến đây. Mà hiện tại cậu đang là tội phạm bị truy nã khắp Piltover này, cho nên tốt nhất cứ ở yên đây, đừng đi đâu cả.”

John nhìn Sally nói: “ lần này là lần thứ 3 chúng ta gặp nhau nhỉ? Không nghĩ được cô lại cứu tôi cơ đấy.”

Sally cười đáp: “ anh cũng giống Sally chúng ta đều như nhau cả.”

“như nhau?”- hai chữ này John hoàn toàn cảm thấy khó hiểu.

Ziggs và Heimerdinger sau đó rời khỏi phòng, ra khỏi phòng Heimerdinger nói: “ chuyện các vị giáo sư tại học viện Yordle mất tích đã có tung tích gì chưa?”

Ziggs lắc đầu đáp: “ vẫn chưa có tin tức gì cả, bên cảnh sát trưởng vẫn đang điều tra, nhưng e rằng sau chuyện này, cô ta sẽ khó mà tập trung vào chuyện này được.”

“hài...”- Heimerdinger thở dài, thực sự không biết vì sao họ lại mất tích nhỉ, giống như một vụ bắt cóc vậy, thế mà không có chút dấu vết gì cả.

Ziggs gật gật đầu nói: “ để tôi đi điều tra thêm, nếu biết được nhất định sẽ cứu bọn họ cho dù họ ở bất kì nơi nào. Hiện tại ông đang là người có uy tín nhất tại học viện, đừng để các học viên khác hoan mang đấy.”

Heimerdinger gật gật đầu, ông biết điều mình cần làm mà, ông hỏi: “ thế còn thứ vũ khí gì gì đó của cậu sao rồi? phát minh xong chưa?”

“he...he...gần hoàn tất”- Ziggs cười cười đầy ẩn ý sau đó rời đi.

Ở trong phòng lúc này chỉ còn Sally và John, Sally rót cho hắn một ly nước rồi cười nói: “ anh bây giờ cảm thấy thế nào?”

John đáp: “ cũng đỡ rồi, thật không ngờ,ta lại mất kiểm soát bản thân, gây ra nhiều chuyện lớn đến thế.”

Sally lắc đầu nói: “ không sao đâu, cho dù anh có bị gì Sally cũng luôn bảo vệ anh.”

John cười, hắn không biết đáp thế nào,hắn như nhớ đến gì đó đột nhiên hỏi: “ à, sau cái buổi tối hôm đó, cô đã đi đâu vậy? tôi đã tìm nhưng hình như cô không còn ở trong thành phố.”

Sally cố gắng nhớ lại rồi cười nói: “ sau cái đêm hôm đó, Sally nhớ được chút chút về quá khứ của mình, rồi Sally chạy ra ngoài thành phố cứ chạy như vậy rồi đột nhiên Sally nhớ đến anh rồi quay lại..hì...hì...”

Nụ cười như thiên thần của Sally thực sự khiến John mê mẩn, hắn lắc đầu ổn định tinh thần, nói: “ thế cô đã nhớ được gì nhiều chưa? Tên cô là gì? Nơi ở nữa?”

Sally lắc đầu nói: “ Sally vẫn chưa nhớ ra mấy chuyện đó, với lại cái tên Sally mà anh đặt cho nghe rất hay mà...Sally chỉ nhớ duy nhất một điều, là sức mạnh bên trong người của Sally là do sư phụ đưa vào, à ông ấy còn nói đây là sức mạnh của thế giới hư không?”

“thế giới hư không?”- John kinh ngạc lần thứ nhất, hắn đã nghe đến cái thế giới này rồi, đây là một thế giới vô định, không ai có thể tiến vào bên trong, hay ít nhất là biết gì ở bên trong đó cả.

Sally gật đầu nói tiếp, câu nói tiếp theo mới khiến John thực sự cứng đờ cả người: “ Sally và anh là một, sức mạnh màu tím trong người của anh và sức mạnh trong người của Sally đều giống nhau, là sức mạnh tối thượng của thế giới hư không.”

Cả người hắn cứng đờ ra, sức mạnh màu tím thần bí trong cơ thể hắn hóa ra lại là sức mạnh từ thế giới hư không sao? Đã thế còn là sức mạnh tối thượng nữa, vậy người đàn ông thần bí đã đưa thứ sức mạnh này vào người hắn có lẽ cũng là một người của thế giới hư không.

“chuyện này rốt cuộc là thế nào đây? Tại sao người của một thế giới bí ẩn như thế lại trao ình thứ sức mạnh này? Tại sao? Còn sứ mệnh gì đó mà người ấy bảo mình phải thực hiện là gì?”- John bắt đầu lẩm bẩm.

Sally kì lạ ngồi bên cạnh hắn, cô cười nói: “ mặc dù không biết nguyên nhân nhưng, Sally biết chúng ta không thể tách rời nhau được, sức mạnh trong người Sally và sức mạnh trong người anh là một đôi.”

“một đôi sao?”- John hoàn toàn bị lú lẫn, hắn dần dần không hiểu những gì Sally đang nói, những thứ này đến quá bất ngờ khiến hắn không tài nào biết được đâu là đúng đâu là sai.

Đầu hắn bây giờ là một thứ hỗn độn.

63. Q.3 - Chương 23: Kế Hoạch Tiêu Diệt

Một ngày sau khi mọi chuyện diễn ra, mọi chuyện xem ra vẫn chưa hề lắng xuống, ở tất cả mọi nơi trong thành phố, câu chuyện John đại náo ở bên cảnh Piltover đang thành đề tài nóng để mọi người bàn tán, nhiều vị giáo sư cũng đem chuyện này vào học viện để giảng giải và phân tích nguyên nhân, đủ kiểu....

Lúc này đây tại một căn phòng trong một nhà nghỉ nằm khuất trong một con hẻm nhỏ, ở trong này rất đông người, khoảng chừng hơn mười người đang đứng xung quanh một người đàn ông kì lạ, ông ta đội một cái mũ sắt che kín mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt, cả người đều mặc giáp, tay phải cầm một cây trượng và điều đặc biệt hơn chính là sau lưng ông ta có thêm một cánh tay máy nữa, thật là kì dị.

Người đàn ông kia nhìn đám người xung quanh nói: “ các người có thông tin gì về thiếu gia chưa?”

Một người trong số đó đáp: “ có rồi, hiện tại ngài ấy đang bị giam giữ rất nghiêm ngặt, e rằng cứu ra cũng rất khó.”

“àh”- Người đàn ông kia tức giận đập bàn: “ thật sự ngu ngốc mà, tại sao được cử đi làm nhiệm vụ cuối cùng lại rước lấy ta họa này chứ? Còn cái tên đã làm thiếu gia ra nông nổi này hiện giờ có thông tin gì chưa?”

“vẫn chưa có, giáo sư hiện tại chúng ta nên làm thế nào đây?”- một người trong đó hỏi.

Người đàn ông kia suy nghĩ một lúc rồi nói: “ đổi mục tiêu, tìm và tiêu diệt kẻ đã làm ra chuyện này, chuyện bí mật Driko đang làm e rằng không sớm cũng muộn sẽ bị người bên Piltover này biết đến thôi, bây giờ chúng ta phải tìm cho ra tên đã đưa Driko vào tù sau đó tiêu diệt hắn để tránh hậu họa về sau.”

“rõ”

Ngay tức khắc toàn bộ những người xung quanh bắt đầu rời đi, người đàn ông kia ngồi tại đó một hồi lâu sau đó cũng rời đi.

.....

“anh John đừng làm điều đó mà!”

“đúng vậy đấy, cậu không thể hành động như vậy”

Tối nay John quyết định quay trở lại Piltover và gặp Gillad viện phó, hắn muốn nói rõ mọi chuyện cho ông ấy biết, hắn tin một người như viện phó tất nhiên sẽ thông cảm cho hắn, thế nhưng khi hắn định rời đi thì gặp sự ngăn cản từ Sally và những người khác.

Corin cạnh đó nói: “ John hiện tại nếu cậu quay trở vào Piltover tất nhiên sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, đã vậy bên trong thành phố lúc này, các đội cảnh binh đang đi tuần nghiêm ngặt, cậu sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm đấy.”

“đúng thế....anh đừng đi...nếu không cha em và mọi người sẽ rất lo lắng”- Orianna ở bên cạnh Corin nói thêm vào.

John mỉm cười lắc đầu nói: “ mọi người quan tâm tôi, tôi biết chứ, nhưng hiện tại tôi cần phải quay trở lại đó, nếu chuyện này mà viện phó hiểu lầm nhất định tôi sẽ bị đuổi ra khỏi học viện, đến lúc đó....”

Sally lo lắng nói: “ vậy hay để sally đi cùng anh vào thành phố?”

John suy nghĩ hồi, sau đó hắn lắc đầu nói: “ hiện tại bên trong chắc chắn phòng rất kĩ, tốt nhất chỉ để mình anh vào thôi, đi thêm người nào nguy hiểm càng tăng thêm.”

“được rồi, cứ quyết định vậy đi”- John không ọi người nói thêm điều gì nữa, hắn đã nhanh chóng rời đi. Hiện tại thương tích trên người hắn cũng hồi phục được một nửa, một phần là nhờ sức mạnh bên trong người của Sally liên tục được đưa vào người hắn để chữa trị cho nên tốc độ hồi phục mới nhanh đến thế.

Heimerdinger nhìn những người khác nói: “cứ để cậu ta đi vậy sao?”

Sally đáp: “ anh ấy đã quyết định vậy rồi thì cứ để anh ấy làm theo ý mình, nếu anh ấy có việc gì Sally sẽ lập tức đến cứu anh ấy.”

.....

John như một bóng ma hắn sử dụng những kĩ thuật của một ninja đã được huấn luyện trước đi, trèo qua bức tường thành cao cao để vào bên trong. Những đám quân đội tuần tra không tài nào phát hiện ra hắn được.

John cứ như thế lén lút đi qua các con hẻm, hắn chọn đi đường nhỏ để tránh các toán quân đội đi tuần, và rồi đột nhiên hắn nghe thấy những tiếng động kì lạ, tiếng vũ khí vang lên liên tục.... John cảm thấy kì lạ, ở tại thành phố Piltover này không lẽ có kẻ nào gan đến mức đánh nhau vào đêm khuya sao?

John núp sau một vách tường hắn xem xét mọi chuyện, trước mặt hắn đúng là có một vụ đánh nhau thật, chỉ có điều quân số có hơi chênh lệch, mười người đàn ông tay cầm vũ khí toàn đao kiếm sắc nhọn đang cố gắng đánh với một cô gái. Trên tay cô gái ấy cầm một cây súng nhắm nhưng đối phương cứ liên tục áp sát đánh như vậy khiến cô không thể nào có cơ hội rút súng ra mà bắn được.

Rõ ràng cô gái ấy đang gặp nguy hiểm.

John nhìn thấy cô gái ấy hắn kinh ngạc thốt lên, bởi lẽ cô gái ấy chính là cảnh sát trưởng Piltover này Caitlyn, John cảm thấy kì lạ: “ cô ta sao lại đánh nhau với bọn người kia nhỉ? Mà bọn người kia không lẽ không biết cô ta là cảnh sát trưởng ở đây hay sao mà còn gây vào.”

“á”- Tiếng hét của Caitlyn cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn, John giật mình nhìn lại thấy caitlyn hiện tại bị đánh bay mất cây súng trên tay, cô dựa lưng vào tường, tình thế rất nguy hiểm.

“mau giết cô ta thôi, đừng để mọi chuyện lớn thêm.”- Một tên trong số đó nói.

“được thôi!”

Tên đứng đầu cầm kiếm vung lên hắn ta định một kiếm giết chết Caitlyn, lúc này khuôn mặt Caitlyn đầy vẻ không cam lòng, cô nhắm chặt mắt, răng nghiến chặt.

“bình”- một tiếng bình vang lên, John xuất hiện ngay trước mắt Caitlyn sau đó dùng một cước đạp vào tay tên kia, khiến hắn quá bất ngờ mà ngã ra đất.

Caitlyn mở mắt kinh ngạc nhìn John cô thốt lên 2 chữ: “ là người?”

Chín tên còn lại nhìn John chúng cũng kinh ngạc không kém, một tên trong số đó nói: “ là hần ta, kẻ đã gây náo loạn tại bến cảng hôm qua, thật là may mắn.”

“thi hành nhiệm vụ, tiêu diệt hần”

Mười tên lập tức vũ khí trên tay chuẩn bị tư thế, John kinh ngạc khi phát hiện, khí thế của mười gã lúc này hoàn toàn khác lúc nãy, bọn chúng không phải hạng tầm thường rồi, còn nhiệm vụ mà bọn chúng nói đến là gì? Tại sao bọn chúng lại muốn tiêu diệt mình?”

Không cho John có quá nhiều thời gian để suy nghĩ cả mười tên đồng loạt lao và tấn công hần, kiếm đao vút vút trong gió, những cú đánh không hề chút nương tay, mỗi cú vung ra cứ như muốn lấy mạng hần vậy, John nhận ra điều đó vậy nên hần không hề tỏ ý xem thường, di chuyển rất nhanh để tránh các đòn tấn công của những tên đó.

John lộn ngược người ra sau, hần bắt trúng cổ tay của một gã rồi bẻ khuỷu cái “rắc” , tên đó la lên đau đớn, ngã ra đất, chín tên còn lại tức giận, bọn chúng lao vào tấn công John như vũ bão.

Gươm vua vô danh sau lưng rút ra, một tiếng rít lạnh xương sống vang lên, John xoay người chém một phát thật mạnh, năm tên ngay lập tức bị chấn bay ngã ra đất. Một kiếm vừa rồi John không thể lấy mạng năm tên kia, tất cả bọn chúng đều không phải những kẻ đơn giản, không dễ gì lấy mạng được.

“thằng khốn này lợi hại quá”

“nếu hần không lợi hại sao dám đi đại náo tại Piltover này chứ?”

John cố gắng đứng trước mặt Caitlyn hiện tại cô ta đang bị thương, nếu bọn chúng lợi dụng lúc hần sơ hở mà lao vào tấn công e rằng cô ta khó sống. Caitlyn nghi hoặc nhìn John đang đứng trước bảo vệ ỉnh cô cmar thấy vô cùng khó hiểu, bởi lẽ hiện tại cô đang cố sức bắt hần vậy mà hần lại đi bảo vệ cô.

John hiểu những điều Caitlyn đang nghĩ, hần nói: “ đừng có nghĩ bậy, chẳng qua ta không thích nhìn một đám đàn ông lại đi đánh một người con gái mà thôi.”

“có một chuyện con con thế này mà cũng không thể giải quyết hay sao?”

Đột nhiên từ trên mái nhà bên cạnh, một người đàn ông kì lạ tay cầm trượng trên lưng có gắn thêm một cánh tay máy, người đàn ông kia đội mũ che kín mặt, đôi mắt trong đêm sáng lên như mắt mèo trông thật đáng sợ.

John nheo mắt nhìn người đàn ông đó hần nhớ đến một cái tên: “ Vikto”

Người đàn ông kia nhảy xuống đứng trước mặt John nói: “ người chính là kẻ đã khiến Driko trở nên tồi tệ như bây giờ? Nam không ra nam nữ không ra nữ.”

John nghe đến cái tên ấy, lập tức như muốn điên lên, hần liếc nhìn Caitlyn cạnh đó sau đó nở nụ cười thâm hiểm nhìn Vikto nói: “ ta chưa lấy mạng của hần là may lắm rồi, cho hần tận hưởng cuộc sống như thế sau này không thể làm hại bất cứ ai.”

“người được lắm, khá khen cho tuổi còn trẻ mà đã ra tay thâm độc đến vậy.”- Vikto cười khà khà đầy đáng sợ.

Cánh tay máy phía sau đột nhiên bắn ra một chùm tia Lazer về phía John, đôi mắt hần nheo lại, theo bản năng mách bảo, chùm Lazer kia không thể xem thường, ngay lập tức hần cúi xuống luồn tay qua eo của Caitlyn rồi đưa cô lùi lại phía sau.

“Xoẹt” một tiếng, tại chỗ hần đứng và chỗ Caitlyn đang ngồi một vết cắt cực sâu xuất hiện, khói vẫn còn bốc lên, nền đường được lát bằng đá vậy mà bị chùm lazer kia cắt dễ như cắt rau.

Caitlyn bị John ôm eo cảm thấy vô cùng không thoải mái, cô liên tục cự quẫy muốn thoát ra, John cũng đâu muốn giữ cô bên cạnh như thế, hần thả cái “rầm” cho cô rơi trên mặt đất.

Vikto cười ha hả đáp: ‘ bản lĩnh cũng không tệ, phản xạ nhanh lắm.”

John cười đáp: “ không ngờ một vị bác học chuyên khoa ma kĩ như ngài Vikto đây lại có nhả hứng với ta như thế.”

“ồ”- Vikto tỏ ra kinh ngạc, hẳn nhớ là trước đây chưa từng gặp qua John và cũng chưa từng nói tên của mình cho hắn biết. John thì cảm thấy quá quen thuộc với chuyện này nên trả lời luôn: “ là do từ nhỏ có một khả năng đặc biệt đoán được tên người khác mà thôi, không cần ngạc nhiên.”

“Vikto? Là người?”- Đột nhiên từ phía sau, một người đàn ông tướng tá cao lớn, khuôn mặt điển trai, trên tay anh ta cầm theo một chiếc búa màu vàng kì lạ, khoác trên mình một chiếc áo bào dài đến tận đầu gối, anh ta nhìn thấy Vikto thì vô cùng giận giữ gầm lên lao đến vùng búa tấn công.

Vikto cũng kinh ngạc khi thấy người đó hẳn ta nhảy lên mái nhà tránh được một đòn, mười tên còn lại lập tức nhảy theo đứng bên cạnh Vikto.

“Jayce...lâu quá không gặp, người vẫn như cũ nhỉ.”- Vikto cười cười nhìn người đàn ông trước mặt.

Jayce cảm tức nhìn Vikto nói: “ Vikto, người quay trở đây làm gì? Rốt cuộc có mưu đồ gì đây?”

“đó là chuyện của ta, người không cần quản nhiều vậy đâu, hẹn gặp lại ta còn có chuyện cần giải quyết, thẳng thắn, chúng ta sẽ còn gặp lại”- Vikto nói với Jayce xong thì xoay người nhìn John, một lời chào hẹn gặp lại chẳng?

Vikto và mười người kia nhanh chóng rời đi không để lại chút dấu vết.

Jayce cảm thấy tiếc nuối, lúc này anh ta mới phát hiện Caitlyn đang ở cạnh đó, chạy lại nói: “ caitlyn, cô sao vậy?”

Caitlyn được Jayce đỡ dậy, lúc này cô nhìn xung quanh bóng dáng của John đã biến mất, hẳn cứ như một bóng ma vậy đến không báo trước, đi không tiếng động, Jayce cũng cảm thấy kì lạ mới vừa rồi hẳn còn nhìn thấy một thanh niên đứng đây, nhưng nháy mắt đã biến đi đâu.

Caitlyn lắc đầu hỏi Jayce: “ sao anh lại tìm được đến đây?”

Jayce đáp: “ tôi đang trên đường từ xưởng chế tạo trở về nhà, đi ngang qua đây thì nghe tiếng động lạ...Caitlyn cô bị thương rồi, để tôi đưa cô về trụ sở.”

“được, làm phiền anh vậy”-Caitlyn gật đầu, cô đột nhiên xoay người nhìn lại phía sau, có cảm giác như có ai đó đang núp ở đó vậy, nhưng cô không thể nhìn ra ai.

Hai người vừa rời khỏi, từ phía sau John bước ra, hẳn cười nói: “ xem ra mọi chuyện càng ngày càng phức tạp rồi đây. Hiện tại mình không thể đến gặp viện phó được, như vậy sẽ càng gây thêm rắc rối cho ngài ấy, hài....nên đi đâu đây?”

64. Q.3 - Chương 24: Đại Náo Piltover Lần 2 (p1)

Lúc này đây John vừa mới rời khỏi chùng mười phút thì hắn đột nhiên cảm giác thấy điều gì đó khác lạ, vừa mới cảm giác xong tức thì từ phía sau lưng hắn, ba người bật mặt trong trang phục đen ám khí trên tay liên tục phóng ra tấn công liên tục vào John.

Một cảm giác kì lạ xuất hiện, hẳn cảm thấy ba người này không giống với cái bọn hắn đã đánh nhau lúc trước, thực ra bọn chúng là ai? Tại sao lại tấn công mình?

John thân pháp nhanh nhẹn hẳn xoay người liên tục tránh các ám khí, chân phải đá mạnh vào một chiếc thùng gỗ cạnh đó hướng về phía ba tên sát thủ kia mà vắng đến.

Rầm một tiếng, chiếc thùng gỗ vỡ thành nhiều mảnh, ba tên thích khách kia thân pháp quả thực quá nhanh nhẹn, chúng nhảy lên các mái nhà nhìn John, một tên trong số đó nói: “ cũng không tệ, người mà ngài Vikto bảo tiêu diệt tất nhiên không tầm thường.”

“Vikto?”- John kinh ngạc đôi chút, hẳn không ngờ rằng lão Vikto kia mới rời đi đã phái sát thủ đến giết hắn, chắc là vì chuyện hắn hại tên cậu thiếu gia Driko đây.

John đáp: “ không ngờ bọn người các người lại đến sớm như vậy? được thôi, kẻ nào muốn chết trước thì cứ lao vào.”

Gươm của vua vô danh đã được rút ra, lưỡi kiếm sáng lên, ẩn ẩn hiện hiện những luồng năng lượng tím di chuyển trên thân kiếm, kết hợp với ánh trăng sáng đêm nay, gương vua vô danh càng thêm nét thần bí. Lai lịch của thanh gương này vẫn còn là một bí ẩn tuy nhiên John biết rằng đây không phải là một thanh gương bình thường, ba tên sát thủ kia nhìn thấy thanh gương của hắn, bọn chúng đột nhiên chùn xuống, đôi mắt nheo lại hiển nhiên đang rất cảnh giác với thanh gương ấy, cảnh tượng tại bến cảng hôm qua bọn chúng cũng đã xem, John chỉ với một cánh tay một thanh kiếm đã hạ toàn bộ đội quân kỵ binh của Piltover.

John gầm lên giận dữ, hắn lao vào tên bên phải, tức thì gió rít mạnh, trời bắt đầu nhiều mây hơn, một cảm giác sợ hãi không tên bắt đầu lan truyền. Cái cảm giác sợ hãi này là điều tối kị của một sát thủ, vậy mà bây giờ bọn chúng lại cảm nhận được, cảm nhận rất rõ là đang khác.

John như một ác thần hắn lao vào tấn công, thế như vũ bão, gương của vua vô danh vung lên liên tục có cảm tưởng như không gian có thể nứt toát ra.

“xoạt”- một kiếm quét ngang, John đã tiến 1 em lên đường, hai tên còn lại sắc mặt xám như tro, bọn chúng gầm lên tức giận, lao vào, vũ khí trên tay liên tục vung lên tấn công vào các yếu điểm trên người của John.

“xoạt”

Lưỡi kiếm cắt qua làm rách chiếc áo bên ngoài của hắn, John lùi lại vài bước hắn cảm thấy ở ngực khá đau nhói, không phải vì kiếm vừa rồi làm hắn đau mà bởi vì hôm nay hắn đã đánh liên tục hai trận khiến vết thương cũ tái phát, nếu cứ tiếp tục thế này e rằng không hay, John nhìn hai tên sát thủ trước mặt nói: “ thực ra các người là ai?”

Tên bên phải lạnh lùng đáp: “ là ai người không cần biết, chỉ cần biết rằng, mục tiêu của bọn ta là tiêu diệt người, và người sẽ chết vậy thôi.”

Nói xong cả hai tên lại xông vào tấn công John, kiếm trên tay siết chặt, ánh mắt John trở nên khác hẳn, hắn bây giờ chính thức ra tay không thương tiếc.

Chỉ nghe vài tiếng kêu lên thảm thiết, hai tên sát thủ đã bị John cầm kiếm chặt ra làm đôi, máu me bắn ra tứ tung, đôi mắt của John lúc này thể hiện sự tàn bạo xưa nay chưa từng có, hắn nhìn vào đôi tay đầm máu của mình thở dài: “ xem ra ta dần trở nên nhẫn tâm hơn trước kia rồi.”

“có chuyện gì ở đây vậy?”- đột nhiên có tiếng người từ phía bên kia con hẻm vọng ra, kế tiếp đó là những bước chân dồn dập liên tục.

John giật mình: “ không ổn, là quân đội vệ binh đi tuần, nếu họ bắt gặp mình nhất định sẽ to chuyện.”

John tức tốc rời khỏi đó, hiện tại Caitlyn đã thấy mặt hắn, cô ta nhất định sẽ cho người đi lùng xục mình vậy nên không còn cách nào khác John chỉ có thể rời khỏi thành phố Piltover này, trở lại ngôi nhà của Heimerdinger, không còn cách nào khác cả.

John vừa rời khỏi thành phố thì đột nhiên lại một lần nữa từ phía sau lưng rất nhiều bóng đen di chuyển cực nhanh lao đến hắn. John thầm kêu không hay, hiện tại e rằng Vikto đã ra quyết định tiêu diệt mình cho bằng được, số lượng sát thủ phái đến e rằng không ít, John lúc này không thể nào trở về ngôi nhà của Heimerdinger được nữa, vết thương trên người hiện tại đang tái phát, nếu cứ tiếp tục đánh nhau thế này e rằng chỉ có con đường chết mà thôi.

John tức tốc sử dụng toàn bộ tốc độ của mình chạy thật nhanh rời xa bọn sát thủ đang đuổi theo phía sau.

.....

Gần đây những tin tức đồn dập từ việc John xuất hiện trở lại tại Piltover liên tục dội về, cho dù là những đứa trẻ nhỏ thì cũng đã nghe được những việc John đã làm tại bến cảng, chúng không hề tỏ ra sợ hãi mà ngược lại còn tỏ ra rất vui mừng với sự xuất hiện của hắn. Còn về John, những hành động độc ác của Driko thì đã truyền khắp ngang cùng ngõ hẻm, cả thành phố Piltover dường như ai cũng biết về hắn.

Lúc này đây John đang ở trong một khu rừng cạnh thành phố Piltover, hai ngày nay hắn không chỉ liên tục bị các sát thủ theo sát mà còn có quân đội mà Caitlyn cử đi để truy tìm tung tích, tấn công liên tục, trên người hắn đâu đâu cũng có vết máu, máu hắn có, máu của kẻ thù cũng có, hắn xé một đoạn vải trên áo rồi cố gắng băng bó lại vết thương trên tay, hai ngày nay hắn không tài nào chớp mắt được, hốc mắt thâm tím dần, những sát thủ được phái đến hắn cũng dần dần tìm hiểu được, bọn chúng là một tổ chức sát thủ tại thành phố Zaun, thành phố láng giềng của Piltover.

John thầm rửa: “ mẹ nó chứ! Caitlyn cô ta thật nhẫn tâm, cô ta không nhớ ơn mình đã cứu mạng cô ta hay sao chứ? Không ngờ sau khi an toàn trở về cô ta còn phái thêm nhiều quân lính hơn để truy nã, đồ ác độc mà.”

John lúc này cố gắng tiến sâu vào trong rừng, ở đây địa thế hiểm trở, cây cối um tùm, có thể sẽ là nơi hắn lẩn trốn tốt nhất, hiện tại hắn không thể vào thành phố hay trở về ngôi nhà của Heimerdinger được nữa, thật sự là quá khó khăn mà.

John cứ đi như vậy trong rừng, đột nhiên hắn cảm thấy có điều kì lạ, khu rừng này càng vào trong càng có mùi kì dị, giống như mùi cháy khét của thuốc súng hay mùi cháy của động cơ máy móc vậy. John thử lần theo mùi đó tiến về phía trước, hắn đột nhiên phát hiện, ở khuất sâu phía bên trong khu rừng một căn cứ bí mật đang hiện diện tại đây.

Nói là căn cứ có lẽ không đúng lắm, nói chính xác hơn là một nhà tù bí mật, Jon núp sau một tảng đá lớn quan sát, đôi mắt đột nhiên tròn tròn, hắn nhìn thấy trước mặt mình là rất nhiều những người lùn, những người rất giống với Heimerdinger và Ziggs, bọn họ tay chân thì bị xiềng xích, đang bị một đám người mặt mày dữ tợn giam giữ.

John nhớ đến trước đây, hắn từng nghe Ziggs nói có rất nhiều giáo sư tại học viện Yordle mất tích một cách bí ẩn, có lẽ nào họ bị bắt cóc đến đây?

Nếu như đúng là như vậy thì phải báo cho Heimerdinger và Ziggs biết để họ đến đây cứu người. John quan sát thêm một hồi lâu nữa, hắn phát hiện, những vị giáo sư này bị bắt đến đây không ngoài mục đích là chế tạo những loại vũ khí hóa học đặc biệt, người nào không làm theo ý họ thì bị đánh, bị tra tấn dã man rợ.

John lại một lần nữa kinh ngạc, hắn phát hiện kẻ thủ lĩnh của đám người bắt các vị giáo sư lần này không ai khác chính là Viktor, rốt cuộc lão ta đang âm mưu gì đây?

John quyết định rời khỏi đây ngay tức khắc, hiện tại mình đang bị thương nếu lao vào cứu người nhất định sẽ làm hại những vị giáo sư đó, chỉ bằng bây giờ rút lui, tìm cách quay trở lại báo tin cho Heimerdinger và Ziggs biết để họ đến đây giải cứu.

John dừng lại trên một cành cây nhìn vào bên trong thành phố Piltover, hắn đột nhiên cười khà khà: “ Viktor chắc chắn lão ta vẫn còn ở đâu đó trong thành phố, ta sẽ làm vài thứ thật thú vị, Caitlyn, tôi chuẩn bị quậy thành phố của cô đây, he he he.”

Trong đêm, John vượt qua tường tiến vào một căn nhà trọ có vị trí heo hút, làm ăn cũng không mấy thuận lợi. Hắn thương lượng để trọ lại mà không đăng kí hợp pháp, sau đó tìm một căn phòng trống mà ở lại. John tạm thời lấy nơi này làm chỗ dừng chân. Ở những quán trọ thế này, thường làm ăn không mấy sáng sủa gì, quan trọng với họ vẫn là tiền, vậy nên dù có tội phạm thế nào họ cũng chẳng bao giờ thêm quan tâm.

John luôn chờ đến tối mới hành động, hắn giống như một u linh lượn qua lượn lại khắp các sòng bạc, nơi ăn chơi xa hoa. Tất cả nơi chốn phồn hoa đều ẩn hiện bóng dáng John, hắn âm thầm nghe ngóng những tin tức về mình trong thành. Hắn cũng thật sự bất ngờ rằng, người dân trong thành rất đồng cảm với hắn, và đặc biệt là không đồng tình với việc cho truy nã hắn của cảnh sát trưởng Caitlyn, khi nghe đến mấy chuyện này John thực sự cảm động như muốn phát khóc. (chém ấy mà)

Mấy ngày này, Viktor ăn ngủ không yên, hắn ta không biết bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sau lần liên lạc cuối cùng với những thuộc hạ sát thủ do mình phái đi, đến nay hoàn toàn bất vô âm tín, điều đó đã khiến cho hắn ta vô cùng lo lắng. Hắn ta nhiều lúc suy đoán rằng không biết John có phải là nhân vật trong truyền thuyết đã khiến cho Singed và Ww hai thiên tai của Noxus phải cúi đầu, tui nhục thua trận trở về hay không? Nếu đúng như thật là người đó thì Viktor thực sự quá sức lo lắng rồi.

Vikto lúc này đã cảm thấy có điều gì đó bất ổn, dựa vào trực giác, hẳn ta đoán rằng những người hẳn phải đi có lẽ đã xảy ra chuyện bất trắc. “Thật ra đã có chuyện gì cơ chứ Chẳng nhẽ tất cả những việc đó lại là do thằng thanh niên tên John đó làm? Không thể nào! Đối mặt với hàng trăm cao thủ truy sát, hẳn không tài nào tiêu diệt hết bọn họ được, đúng vậy chắc hẳn những sát thủ ấy chưa tìm ra tung tích của hẳn cho nên mới chưa dám quay về báo thông tin cho ta biết thôi.”

Hai ngày tiếp theo trôi qua, Vikto đã bắt đầu đứng ngồi không yên, trong lòng không biết tại sao lại xuất hiện một cảm giác sợ hãi khủng bố. Nhà trọ mà hẳn sống, được bố trí vô số cao thủ, đồng thời hẳn cũng phải người đi khắp các ngõ ngách của thành phố Piltover canh giữ và tìm kiếm tung tích của John. Thậm chí hẳn còn cẩn thận hơn, mua chuộc nhiều tên lính có cân lượng trong quân đội tại Piltover, hỗ trợ hẳn truy tìm và tiêu diệt John.

Gió đêm nhẹ thổi, John giống như ma quỷ nhẹ nhàng di chuyển trong khu nhà trọ, hẳn phát huy khả năng nhảy nhót và đi lại của một Ninja thực thụ, không hề có một tiếng động gây ra, suốt mấy ngày nay hẳn liên tục tìm hiểu và may mắn biết được nơi ở của Vikto tại Piltover, John âm thầm cười lạnh trong bụng, việc cuối cùng còn lại của hẳn chính là tìm cách gì đó gây náo loạn Piltover một phen, hả cơn giận mấy ngày nay khiến hẳn ban ngày không dám ra đường.

John nhảy lên một mái nhà, hẳn đột nhiên phát hiện một bóng người đang đi trên đường, John nở nụ cười tươi, hẳn lập tức lao xuống, luồn ra phía sau người đó rồi bịt người lúi vào một con hẻm.

Người đó bị John tấn công bất ngờ, cả người trở nên run lên, liên tục giãy giụa muốn thoát ra.

“là ta đây!”- John thầm nói nhỏ vào tai người đó.

Cả cơ thể người đó cứng đờ ra, sau đó quay lại nhìn thấy John, nước mắt bắt đầu tràn ra. John cười cười lau đi nước mắt trên má: “ đừng khóc, Janna, là ta đây.”

Janna đôi mắt đỏ ửng, cô ôm chặt lấy John giọng nói như chút nghẹn lại: “ mấy ngày hôm nay anh đã đi đâu? Janna rất lo cho anh.”

John cũng ôm lấy cô, hẳn biết Janna rất quan tâm ình, sau khi Rebeca chết, cô trở nên như người mất hồn, cô rất cần một nơi để tựa vào, John vuốt vuốt mái tóc mượt mà của cô, hẳn phát hiện tay cô đang quần một lớp vải băng vết thương, hẳn hỏi: “ Janna, vết thương này?”

Janna nhìn vết thương ấy, khuôn mặt cô buồn hẳn, cô không đáp nhưng John biết nó có từ đâu: “ là ta phải không? Ta xin lỗi, là ta không thể kiểm soát được bản thân.”

Janna lắc đầu nói: “ không sao, bây giờ anh đã trở lại bình thường là Janna vui rồi? nhưng anh John, mấy hôm nay anh đã ở đâu?”

Janna rất lo lắng cho hẳn, toàn bộ đều biểu hiện qua cử chỉ và đôi mắt xinh đẹp kia, hẳn cười đáp: “ chuyện đó không quan trọng, Janna, ta muốn nhờ cô giúp ta một việc.”

Janna gật đầu nói: “ là việc gì? Chỉ cần anh nói Janna nhất định sẽ giúp đỡ.”

John gật đầu nói: “ bây giờ cô hãy ra bên ngoài thành phố đến ngôi nhà của bác học Heimerdinger cô đưa cái này cho ông ấy.”

John rút từ trong người ra một tờ giấy, trên đó viết rất nhiều việc như nơi ở các vị giáo sư tại học viện Yordle đang bị giam giữ, rồi cả việc hẳn muốn nhờ Ziggs chuẩn bị vào thứ cho đợt náo loạn đến.

Janna cầm lấy mảnh giấy cất vào trong người rồi nói: “ được rồi, nhà của bác học Janna biết ở đâu mà, nhưng trong đây viết gì vậy?”

John cười nói: “ tất nhiên trong đó viết vài thứ quan trọng rồi, vài hôm nữa cô sẽ biết thôi.”

Janna gật đầu sau đó cô buồn bã nói: “ có phải anh sắp đi đâu không? Anh không về thăm bọn trẻ hay sao? Bọn chúng rất nhớ anh.”

John nhớ đến Ricky và lũ trẻ, nhớ đến nụ cười thơ ngây của bọn chúng hẳn cười đáp: “ sau này có cơ hội ta nhất định sẽ quay trở lại, Janna, cô hãy bảo trọng.”

John xoay người lại thì Janna đột nhiên từ phía sau lao đến ôm chặt hắn nói: “ John, sau này anh đừng rời bỏ Janna được chứ? Đừng bao giờ làm Janna đau đớn như vậy? Janna sợ đến một ngày Janna cũng sẽ mất anh như Rebeca.”

John xoay người lại, hắn nhìn thật kỹ vào đôi mắt của Janna, hắn hiểu tình cảm của cô ấy, John cúi thấp đầu hôn nhẹ lên môi của Janna khiến cả người cô run lên, hai má đỏ ửng, hắn nói: “ Yên tâm”

Chỉ hai từ cũng không khác gì một lời hứa của hắn dành cho cô, Janna gật đầu nói: “ vậy Janna tin anh, anh John, anh nhớ cẩn thận, Caitlyn cô ấy rất muốn bắt được anh đấy, cô ấy sẽ không để gì buông xuôi đâu.”

“ta biết”- John nói xong lập tức rời đi, Janna nhìn bóng lưng của hắn, cô mỉm cười xinh đẹp, cô nhìn lên ánh trăng trên cao nói: “ Rebeca, tình yêu của ta dành cho anh ấy cũng không khác gì của em cả, hãy yên nghỉ đi.”

.....

Đêm sau đó, John đứng trên một mái nhà, mắt nhìn chăm chăm vào quán trọ trước mặt, hai bên hông hắn cột thêm hai cái bao to đùng, trong đó chứa toàn chất nổ, chẳng là sau khi Janna đến nhà của Heimerdinger đưa lá thư hắn gửi cho họ ra, Heimerdinger và Ziggs khi đọc dòng đầu tiên thì kinh ngạc đến nhảy dựng đứng lên, họ rất gấp rút chuẩn bị cho lần giải cứu các giáo sư tại học viện Yordle lần này, và khi đọc đến nội dung thứ hai cả hai người như muốn té ngã, John quyết định tiếp tục một lần nữa đại náo Piltover, và lần này hắn muốn Ziggs cung cấp ít chất nổ, loại nào cũng được.

Cái này là quá đúng sở trường của Ziggs cho nên hắn ta cảm thấy vô cùng phấn khích. Lập tức chuẩn bị ngay, Janna sau khi đọc qua lá thư cũng lắc đầu thở dài, cô không hiểu sau mình lại yêu John, hắn ta thực sự...hài...không có từ nào diễn tả được tâm trạng của cô lúc này...thế nhưng Janna lại không hề ngăn cản, bởi cô tin với bản lĩnh của John hắn ta sẽ không bị gì cả.

65. Q.3 - Chương 25: Đại Náo Piltover Lần 2 (p2)

John lúc này không hề cảm thấy bản thân vô sỉ, vì kẻ thù cũng đã vô sỉ hãm hại hắn, hắn cũng phải giở thủ đoạn. Chỉ cần có thể đạt được hiệu quả, tất cả các thủ đoạn đều có thể sử dụng.

Chia ra tập kích, hạ gục từng tên. Để tránh phát ra tiếng động, John chỉ dùng đúng nửa khẩu, khiến cho tám tên canh gác nhẹ nhàng đổ xuống đất, xử lý xong đầu đấy, mặc dù không cần phải giao thủ nhưng cũng tốn của hắn không ít tâm sức.

Bóng đêm bao phủ khắp mặt đất, nhà trọ lúc này thật tĩnh lặng.

John không cần nghỉ ngơi gì ‘Bùm’ một tiếng cát bụi mù mịt,

“Bùm” thêm tiếng nữa, cả quán trọ rung chuyển kịch liệt.

Mặt đất rung chuyển, trong khu nhà cát bay mù mịt, đá bắn tứ tung, cả mặt đất bị rạch một đường dài chừng một tấc. Vikto từ dưới mật thất chui lên, tay cầm gậy xông ra, cùng với sự xuất hiện của hắn, lần lượt xuất hiện sáu bóng người, nhanh chóng bao vây lấy John.

Vikto tức giận nhìn John trước mặt, hắn ta không ngờ John dám cả gan mò đến tận đây đã thế còn sài cả thuốc nổ để đánh boom nơi ở của hắn, cũng mau hắn trên người luôn mặc áo giáp cho nên sức nổ kia chưa gây hại gì quá.

Vikto gầm lên: “ thằng nhãi khốn kiếp, dám đến tận đây để nạp mạng, xem ra bọn sát thủ ta phái đi không thể giết được ngươi, vậy thì để ta giết ngươi vậy.”

John cười khà khà hai tay hai quả bom đã châm ngòi nói: “ ta đến đây đâu phải để đánh nhau, ta đến để gây náo loạn một phen mà thôi...”

Nói rồi hắn không ngần ngại ném toàn bộ thuốc nổ, boom mìn trong túi ra cho cái đám thủ hạ của Viktor trước mặt để thưởng thức.

Bùm bùm bùm

Cả khu nhà bị nổ tan nát, gạch ngói trong tích tắc hóa thành vụn vỡ, cả khu nhà giống như một sa mạc thu nhỏ, sáu cao thủ đi theo Viktor thì bị đánh bay bật ra, kẻ nào kẻ đấy mồm hộc máu tươi

Bùm bùm bùm

“còn nữa nè con, ăn đi, ăn đi, ăn boom đi...ăn đi..”- John điên cuồng ném boom không thương tiếc.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên không ngớt, tất cả những khách khứa của khu nhà đều sợ hãi chạy trốn.

Bùm bùm bùm

Từng dãy nhà không ngừng đổ xuống, Viktor và John lập tức đã thay đổi chiến trường, đánh giết chuyển sang một khu nhà khác, và tất nhiên địa điểm mới tiếp tục nhận vô số vụ oanh tạc không thương tiếc của hắn.

“há...há....Boom của Ziggs quả nhiên quá tuyệt vời...quá đã...quá đã....”- John cười ha hả, giống như ném boom với hắn là một niềm vui vậy.

Cái này không thể gọi là trận chiến được rồi, đúng hơn là trận đấu của kẻ điên (ám chỉ John) mà ném boom thì đúng hơn, đám thuộc hạ của Viktor đã bị tiêu diệt toàn bộ, còn hắn thì không khác gì một thằng ăn mày, quần áo trên người đầy bùn đất cát bụi, rách rưới không thể nào tả được.

Tiếng nổ vang vọng khắp thiên địa, tia sét đen kịt vụt trên bầu trời, tiếng nổ kinh thiên động địa này kinh động tới vô số binh lính đi tuần trong thành phố, rất đông các toán binh lính đang trên đường chạy đến đây, thậm chí cả Caitlyn cô cũng nghe được, khi nghe tiếng nổ này trong đầu cô đột nhiên hiện lên một khuôn mặt đáng ghét: “là hắn, chỉ có hắn mới dám làm mấy chuyện này mà thôi.”

Bùm bùm bùm bùm bùm

Tiếp theo sau năm tiếng nổ, Viktor về mặt tái nhợt không ngừng thổ huyết, cuối cùng không chống chọi được nữa hắn ta há miệng, máu tươi cứ thế phun ra, vết thương chồng chất, hắn ta rõ ràng không thể tiếp tục cầm cự.

“bịch bịch bịch bịch”- (tiếng bước chân dồn dập)

Viktor nghe thấy tiếng động đang mỗi lúc một gần, hắn ta cười lên ha hả nói: “lần này thì ngươi chết chắc rồi, quân đội đang đến đây, chắc chắn ngươi sẽ không thể nào trốn được, nhưng ta thì khác,ha...ha....”

Nói xong hắn cười ha hả vài tiếng, chiếc áo giáp bên ngoài nhanh chóng hóa thành một cỗ máy phản lực, giúp hắn bay đi. John tức giận, nhìn vài hai túi boom của mình đã hết từ trước, nếu bây giờ đánh nhau thật chắc chắn hắn chiếm được ưu thế rồi, cái hắn không ngờ trước chính là bộ áo giáp bên ngoài của Viktor lại có thể biến thành một cái máy phản lực đem hắn bay đi.

John nghe tiếng bước chân dồn dập bên ngoài ngày một gần, hắn cười khổ một tiếng rồi nói với bản thân: “xem ra tối nay Thành phố Piltover sẽ không ngủ yên rồi.” (quyết định quây tiếp)

Bây giờ trời đã về khuya. Lúc này chỗ ở của Viktor vây kín người, đám đông bàn tán xôn xao. Đương nhiên vẫn đều được đem ra bàn luận đều xoay quanh John, quân lính cứ kiểm tra xung quanh mặc kệ quân lính, người dân bàn tán là chuyện của người dân.

Nhưng có thể dự đoán rằng, khi trời sáng, tin tức ác ma John quay lại sẽ truyền khắp Piltover. Quân đội trong Piltover liên tục lùng xục John ở khắp mọi nơi, đèn đường được thấp sáng trưng, đâu đâu cũng thấy quân lính, và đâu đâu cũng ẩn ẩn hiện hiện những tên sát thủ.

Bọn chúng ở ngoài thành truy tìm John nhưng không có chút thông tin gì, đến khi biết được John xuất hiện tại quán trọ của Viktor đang trú và oanh tạc boom mìn vào đó thì mới tức tốc quay trở lại để thực hiện tiếp nhiệm vụ.

John nhờ có khả năng chạy nhảy như một Ninja , không ngừng thay đổi địa điểm hẩn lạnh lùng quan sát tất cả mọi động tĩnh ở bên dưới, hẩn nhìn thấy một số thành viên của đội cảnh binh do Vi chỉ huy đã vây bắt khắp thành phố Piltover, hẩn nhìn thấy rất nhiều những sát thủ bị mặt đang âm thầm mai phục ở các góc ngách trong thành phố.

“phát hiện ra hẩn rồi, giết”

Đột nhiên một đám người bị mặt xuất hiện sau lưng John bọn chúng thấy John như thấy vàng mừng rỡ vô cùng, tên nào tên nấy tay cầm đao kiếm hùng hổ lao vào. John cười lạnh: “ đêm nay đại khai sát giới”

John rời đi, để lại sau lưng hẩn là một vũng máu lớn.

John giết chết một sát thủ bị mặt ở trong một góc khuất tối tăm, đổi quần áo cho hẩn ta, sau khi hẩn che mặt lại, cận thận suy xét một lúc, phát hiện thấy người chết có dáng dấp khá giống mình, trong đầu hẩn hiện ngay lên một ý tưởng khá quái gở.

hẩn cất thanh gươm của vị vua vô danh ra sau lưng, sau đó nhặt thanh kiếm nhỏ sắc của tên sát thủ lên, đâm một nhát vào sau lưng hẩn, hẩn nhìn một sát thủ khác đang đến hẩn giả vờ đưa tay nói: “ này lại đây”

“ xác của ai thế này”- Một tên sát thủ kì lạ hỏi.

“suyt, nói nhỏ thôi, ngươi đã nhìn thấy rồi, nhanh chóng yểm hộ cho ta dời khỏi đây, chúng ta ngày mai đi lĩnh thưởng, đừng để cho người khác biết”

“A, hẩn ta là kẻ được ngày Vikto treo thưởng để tiêu diệt đấy sao?”

“Suyt, đó là phần thưởng rất lớn đó, chúng ta sẽ chia nhau công bằng.”- John đóng kịch phải nói là cực giỏi, không chút sơ hở.

Vài bóng người ở cách đó không xa đã nghe thấy tiếng của John, vừa nhanh chóng xông lên vừa gọi những người bạn ở phía xa tới tranh giành....

Đám người đó tin rằng sau một thời gian chém giết, John cuối cùng đã bị trọng thương, vì vậy những sát thủ bao vây giết John để lĩnh thưởng vẫn không hề bỏ cuộc, lúc này nghe thấy John đã không thể chống cự nổi, để kẻ khác tóm được, tất cả mọi người đều xông về phía trước.

Thân là sát thủ bọn chúng nhất định không làm không mà không được hưởng lợi gì, theo như những gì Vikto đã hứa, kẻ nào giết được John chắc chắn sẽ được thưởng rất nhiều châu báu, vậy nên đám sát thủ này ngoài việc thi hành nhiệm vụ ra bọn chúng cũng rất muốn có số tiền ấy.

John đưa mắt nhìn trộm, thấy vô số những tên sát thủ và những tên lính cảnh binh bị mua chuộc đang xông về phía mình, trong lòng hẩn vô cùng vui mừng, nhưng lại cố ý làm ra vẻ hoảng loạn, kéo xác “John” bỏ chạy, tuy nhiên chỉ trong chớp mắt đã bị đám người đó vây chặt.

John tỏ ra sợ hãi nói: “ các ngươi làm gì vậy? đừng có giết ta để cướp xác này chứ? Nếu cần ta sẽ đưa cho, ta cần mạng lắm.”

“biết vậy thì tốt, mau đưa cái xác ấy đây.”

Cuối cùng đám người giống như một bầy ong lao tới bắt đầu giành giật xác “John”. John cười thầm trong bụng, trước đó hẩn đã nhanh trí đánh nát phần đầu của cái xác đang úp mặt xuống đất, sau đó rút trường kiếm chém cái xác, cướp được một cánh tay sau đó giả vờ tiếp tục đóng kịch bỏ chạy.

“Không được cướp, đây là của ta...”

“cái chân này là của ta...”

“ê tên kia, đưa ta cánh tay...đưa ta cánh tay...”

John chạy một đoạn rồi vứt lại cánh tay đó, hẩn trốn sau một bức tường ôm bụng cười toe toét, đêm nay thật là phấn khích, hẩn đã khiến Piltover một đêm náo loạn.

“bây giờ làm gì tiếp nhỉ? Không biết đám người Ziggs và Heimerdinger đã cứu được các vị giáo sư chưa?”

.....

Lúc này đây trong khu rừng nơi giam giữ các vị giáo sư của học viện Yordle, Ziggs trên tay cầm hàng tá boom mìn, phía sau hắn ta là quân đội của thành phố Piltover cùng với những vị giáo sư và học viên của học viện Yordle, tất cả đều được trang bị vũ khí và được chuẩn bị vô cùng kĩ lưỡng, một trận chiến sắp bắt đầu.

Ầm ầm ầm

Chỉ nghe tiếng nổ vang lên, Ziggs mở đầu cho trận chiến bằng cách ném hàng chục quả boom vào đám lính canh gác, khiến bọn chúng trở tay không kịp, kế tiếp đó, Heimerdinger hô lớn: “mọi người xông lên, giải cứu các vị giáo sư nào?”

“Hắn quăng quả bom khổng lồ vào nhà ngục rồi đứng đó ngạo nghễ cười khi những bức tường kiên cố vỡ tan. Sau khi lớp bụi mù dần tan, Ziggs xông vào bên trong, khiến bọn cảnh vệ chạy mất vía bằng những cơn mưa bom. Đến khu vực phòng giam, hắn phá tung những cánh cửa rồi dẫn dắt các giáo sư yordle trở về với tự do”- (Trích từ truyền thuyết của Ziggs).

“khốn kiếp chuyện này là sao? Tại sao bọn chúng biết được nơi này?”- Vikto từ bên trong chạy ra, vết thương người hắn ta trước đó bị John oanh tạc boom vẫn chưa khỏi, bây giờ lại bị boom của Ziggs nữa, hắn ta thực sự điên đến cực điểm, boom của Ziggs lần này không phải loại boom bình thường, nó là sản phẩm mới chế tạo của hắn có tên gọi là “bom ma pháp”.

“thưa ngài chúng ta phải rút khỏi đây trước, quân địch quá đông”- một tên thủ hạ chạy lại nói với Vikto như vậy.

“thưa ngài, toàn bộ số vũ khí, và đồ thí nghiệm đã bị bom phá hủy rồi, nơi này sắp nổ tung rồi”

Vikto tức giận nhưng hắn ta không thể làm gì được, hắn ta gầm lên một tiếng: “thằng nhãi John kia, ta sẽ không bao giờ quên ngươi.”

Sau đó bọn chúng bắt đầu bỏ chạy thật nhanh, khu nhà ngục bắt đầu chìm trong biển lửa.

“mau đuổi theo bắt toàn bộ bọn chúng”- Heimerdinger thêm đà hưng phấn, ông ta quyết định truy bắt cho đến cùng những đội trưởng của đội cảnh binh trợ giúp lần này lên tiếng: “không được, nơi này là nơi giáp ranh giữa Piltover và Zaun, nếu chúng ta làm quá, bên Zaun sẽ viện cớ bảo là chúng ta xâm chiếm lãnh thổ của họ.”

“ồ thế à”- Heimerdinger lúc này mới để ý đến chuyện này, lão ta cười ha hả nói: “vậy chúng ta mau về thôi, đưa các vị giáo sư về đi.

.....

Tại phòng làm việc của Caitlyn, hiện tại cô ấy đứng ngồi không yên, tất nhiên đang lo cho tình hình bên ngoài không biết cái thứ như John lại gây vụ náo động gì nữa đây.

“kết kết”

Vi từ bên ngoài vội đẩy cửa vào, Caitlyn thấy thế thì vội hỏi: “tình hình bên ngoài sao rồi? bắt được hắn chưa?”

Vi lắc đầu nói: “vẫn chưa bắt được, tôi đến đây để báo cho cậu ba chuyện.”

“là ba chuyện gì?”- Caitlyn khó hiểu nói.

“chuyện thứ nhất đó là ngoài những cảnh binh và quân đội tuần tra do chúng ta phái đi để bắt John tôi còn phát hiện thêm rất nhiều sát thủ bí ẩn khác cũng đang truy tìm hắn.”- Vi nói ra chuyện thứ nhất.

“cái gì?”- Caitlyn tỏ ra kinh ngạc tột độ: “sát thủ ư? Trước đây chuyện này chưa từng xảy ra, từ ngày hắn ta vào thành phố này, lại đủ thứ chuyện xảy ra...”

Vi nói tiếp: “chuyện thứ hai tôi muốn nói là chúng ta có thông tin việc các giáo sư học viện Yordle bị giam giữ và đã giải cứu họ thành công, tuy nhiên người cho chúng ta biết thông tin này lại là người mà chúng ta đang truy nã- John.”

Caitlyn lại kinh ngạc, cô ngồi bệch lên ghế, hay tay cứ xoa xoa đầu,Vi lo lắng nói: “ cậu không sao chứ? Có cần biết chuyện thứ ba không?”

Caitlyn đưa tay nói: “ cứ tiếp tục đi, chuyện thứ ba chắc cũng liên quan đến hắc ta.”

Vi gật đầu: “ chuyện thứ ba là”

.....

Cũng tại lúc đó ở phòng làm việc của thị trưởng, ông đang ngồi trên chiếc ghế, hai tay liên tục xoa xoa vào nhau, từ bên ngoài viện phó Gillad đã tiến vào cười nói: “ viện trưởng đêm hôm khuya thế này, ngài ời tôi gặp như vậy không biết có chuyện gì?”

Thị trưởng cười tươi đứng dậy tiến lại cạnh viện phó nói: “ là chuyện tốt, là chuyện tốt, ta tìm ra cách để cứu học viên của ông rồi.”

“ồ”- Gillad viện phó kinh ngạc thốt lên: “ vậy đó là cách gì, thị trưởng mau nói đi”

“mới đây ta nhận được tin, tên Driko mà học viên của ông đã đánh tại bến cảng, hắc ta vốn là gián điệp từ Zaun phái đến, mục đích là tìm hiểu thông tin thành phố chúng ta, học viên của ông đã gián tiếp đưa hắc ta vào tù như vậy cũng xem như lập đại công rồi còn gì?”- Thị trưởng vui mừng.

Gillad kinh hỉ nói: “ thật vậy sao? Nếu được như thế thì tốt quá.”

Thị trưởng gật đầu nói thêm: “ ngoài chuyện ấy ra, người của ta còn thông báo lại rằng, các vị giáo sư tại học viện Yordle danh tiếng ở Piltover đã được cứu thoát, công lớn lần này cũng là do học viên tên John của ngài đây.”

“ồ”- Gillad kinh ngạc nói : “ nếu vậy là ngài sẽ có cách giúp nó không còn phải bị truy nã đúng chứ?”

“tất nhiên,sau chuyện ở bến cảng, John rất được sự ủng hộ từ những người dân trong thành phố, nếu thêm việc hắc bắt được gián điệp là tên Driko kia, và tìm ra nơi giam giữ các vị giáo sư tại học viên, ta nghĩ Caitlyn chắc chắn không thể làm gì hơn ngoài việc chào đón hắc quay trở lại thành phố Piltover.”- Thị trưởng Samson nói ra suy nghĩ của mình.

Sáng ngày hôm sau thành phố Piltover hoàn toàn sôi sục, mọi người bàn luận về chuyện đêm qua, và đặc biệt hơn ai ai cũng bình luận về vấn đề John bắt được tên gián điệp Driko kia vào tù, rồi hắc giải cứu các vị giáo sư học viện Yordle. Phải nói rằng ở Piltover, danh tiếng cũng như tầm ảnh hưởng từ các vị giáo sư tại học viện Yordle rất có cân lượng, vậy nên lúc này đây một cuộc náo động lần đầu tiên xảy ra, mọi người kêu gọi bỏ truy nã John, tôn sùng hắc như một vị anh hùng của thành phố, ai ai cũng muốn hắc quay trở lại thành phố mặt dù không biết hắc còn sống hay đã chết.

Nhiều người còn cho biết thêm thông tin, tối qua có rất rất nhiều sát thủ từ Zaun phái đến để giết John nhằm báo thù chuyện gián điệp của họ bị bắt, bây giờ ai ai cũng cầu mong John vẫn bình an.

Caitlyn lúc này gặp áp lực rất lớn, cô phải nghe theo lời của thị trưởng gỡ bỏ toàn bộ lệnh truy nã, và hứa sẽ chào đón John trở lại thành phố Piltover, như một anh hùng.

John núp tại một ngôi nhà bỏ hoang nhỏ trong thành phố, hắc cũng kinh ngạc khi mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng này, hắc không nghĩ rằng sẽ có một ngày hắc được tôn sùng đến thế, cái này à quá dư liệu của hắc. Cái đầu ranh ma của hắc xoay chuyển liên tục, hắc cười ha hả giống như đã nghĩ ra kế gì đó, kế sách để đưa chuyện này thêm một tầm ới, “án binh bất động” chờ thời cơ.

66. Q.3 - Chương 26: John Xảo Hí Caitlyn

*Xảo Hí: dễ hiểu là chơi khăm, hoặc lợi dụng linh tinh.....có chút tính chất mờ ám đen tối.

Đêm tối yên tĩnh, John đi qua các con hẻm, hắn cố gắng đi sao cho không một ai nhìn thấy bản thân mình, hắn tiến đến khách sạn nơi viện phó Gillad cùng mọi người trong đoàn tham quan đang ở.

Mấy chuyện đột nhập thế này đối với hắn thực sự không chút khó khăn, đến trước phòng của viện phó hắn gõ cửa cóc cóc mấy tiếng, từ bên trong viện phó Gillad mở cửa bước ra, ông kinh ngạc nhìn John sau đó lập tức kéo hắn vào phòng rồi nói: “ John mấy hôm nay người đi đâu vậy? không phải thị trưởng đã ra thông báo bãi bỏ lệnh truy nã của người rồi hay sao? Tại sao không xuất hiện lại đi?”

John cười he he nói: “ mai...nhất định ngày mai con sẽ xuất hiện trở lại, mà viện phó người có biết vì sao họ lại bãi bỏ lệnh truy nã hay không?”

Gillad viện phó gật đầu rồi kể lại mọi chuyện cho hắn nghe, thực sự sau khi nghe xong hắn mới giật nảy mình, không ngờ tên Driko kia lại là gián điệp từ Zaun phái đến, John hỏi: “ vậy tất cả chuyện này là do viện phó đã nhờ sự giúp đỡ từ thị trưởng sao?”

Gillad viện phó không đáp chỉ gật đầu, John mỉm cười từ biệt nói: “ vậy ngày mai gặp lại viện phó, bây giờ con phải rời đi rồi.”

Viện phó Gillad vuốt vuốt râu cười nói: “ có phải trong đầu người đang bày ra cái trò gì đúng không?”

John kinh ngạc nhìn viện phó, quả nhiên không có chuyện gì có thể vượt qua được con mắt của ông, hắn cười nói: “ ngày mai ngài sẽ biết thôi.”

Gillad viện phó lắc đầu cười ha hả: “ đúng là không thể đoán trước được những chuyện người làm mà. À đúng rồi, sau chuyện này uy tín của cảnh sát trưởng Caitlyn xuống khá thấp, cho nên thị trưởng có nhờ ta tìm cách giúp cho cô ấy, ngày mai người xuất hiện trở lại đừng gây thêm chuyện gì khiến cảnh sát trưởng mất thêm uy tín, ta không muốn gây thêm chuyện gì cho thị trưởng đâu.”

John ồ lên một tiếng rồi gật đầu cười nói: “ viện phó, người yên tâm, ngày mai con sẽ khôi phục lại uy tín của cô ấy. he..he..”

.....

Hôm nay cả thành phố Piltover sôi sục, có thông tin báo rằng John đã quay trở lại, hắn vẫn còn sống, từ rất sớm rất nhiều người đã đổ xô ra trước cổng thành phố để đứng đợi hắn.

“cậu ta vẫn còn sống”

“chính cậu ta đã tìm ra nơi giam giữ các giáo sư của học viện Yordle”

“cậu ta còn trẻ như vậy mà thật giỏi”

Tiếng người người bàn tán sôi sục.

“nghe nói giữa cậu ta và cảnh sát trưởng Caitlyn có xích mích”

“phải rồi ha, chắc chắn cảnh sát trưởng sẽ không hề tỏ ra vui mừng khi gặp cậu ta đâu”

Bây giờ trong thành phố Piltover truyền tai nhau về câu chuyện, John vì muốn trả thù cho cô gái nghèo khổ, hắn coi cô gái ấy như người em ruột của mình nên đã gât nên trận đại chiến ở bến cảng, sau đó vì sự hiểu lầm, caitlyn cùng quân đội liên tục truy nã ráo riết khiến hắn liên tục gặp nhiều khó khăn, đồng thời tên Driko gián điệp từ Zaun cử đến vì muốn báo thù chuyện kế hoạch đổ vỡ đã thuê rất nhiều sát thủ đến tiêu diệt hắn, khiến cuộc sống của hắn gặp vô số khó khăn, ai nghe đến đoạn đó đều cúi đầu đau khổ cho cuộc sống đầy đau đớn của hắn.

Lúc này John đang ở bên ngoài thành phố, hắn chuẩn bị cho vở kịch cuối cùng của mình.

Dùng kiếm cắt rách nát quần áo, lấy máu của vài con thú hoang hắn giết được bôi lên khắp người, bùn đất gì hắn cũng bôi cả lên, đầu tóc thì làm sao cho thật bù xù nhất, nói chung bộ dáng của hắn hiện tại nếu hắn tự nhìn vào cũng mắc ói, không khác gì thằng ăn xin. Thế nhưng chắc hắn khi người khác đặc biệt là người dân trong thành thấy hắn như thế nhất định lại nghĩ hắn như một vị chiến tướng mới đi ra từ một trận chiến đẫm máu.

Khi John xuất hiện ở bên ngoài dòng sông bao quanh thành phố Piltover, lập tức gây ra náo loạn, trước đó mặt hắn ở trên lệnh truy nã được dán khắp nơi cho nên ai ai vừa nhìn thấy hắn đã lập tức nhận ra.

“trời ơi...John...”

“cậu ta vẫn chưa chết”

“đúng rồi...là cậu ta...cậu ta còn sống...”

“ôi bà con...ôi bà con..”

Tin tức nhanh chóng được truyền đi, không lâu sau đường như cả thành phố Piltover đều náo loạn. Một người anh hùng tưởng chừng như đã chết lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt mọi người, điều này quả thật đúng là một chuyện lớn động trời. Trên các đường phố chật ních người, cảnh tượng vô cùng nhộn nhạo.

John tấm áo thấm máu dính vào người, bước chân vững chắc, mắt lạnh lùng, khắp người phát ra sát khí nặng nề, cả người giống như giống như một thanh kiếm đã rút ra khỏi bao sắc bén vô cùng. Trên tay cầm gươm của vua vô danh, khí thế oai phong không gì bàn cãi.

Mỗi bước chân tiến về phía trước của hắn, có cảm tưởng như mặt đất đều rung chuyển theo, khí thế của kẻ hùng mạnh bao phủ khắp con đường, khiến cho tất cả những người đứng xem đều cảm nhận thấy một khí thế mạnh mẽ, giống như cơn lạnh thấu xương. Những người đã quan chiến trận John đại náo ở bên cảng chắc hẳn vẫn không thể nào quên được cái khí này của hắn.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào vị anh hùng giống như vừa mới trở về từ địa ngục này, trên người hắn ta tỏa ra khí tức lạ lùng giống như không phải của thế giới này, đám đông trên con phố đều cảm thấy một cảm giác đau buồn giống như gió mùa thu hiu hắt, tất cả những người biết chuyện hắn bị truy sát liên tục và bị quân đội truy lùng rít rao đều biết rằng, hắn thanh niên trước mặt chắc đã trải qua nhiều trận sinh tử mới có thể có được khái khí thế kinh khủng như vậy.

Không biết người nào hét lên đầu tiên: “anh hùng”

Tiếp theo đó, tất cả mọi người trên con đường đều nhảy lên, hét lớn

Anh hùng

Anh hùng

Anh hùng

“hồ...hồ...tên nhóc này thú vị thật, không ngờ nó đáng kịch cũng xuất sắc kinh khủng, quá lợi hại quá lợi hại...”- Ở trên một tòa nhà nhìn xuống Gillad viện phó đường như muốn ôm bụng cười mồm đáng kịch này của hắn.

Sau khi đoàn người của Thị trưởng xuất hiện, John đã làm một chuyện khiến cho tất cả mọi người đều trở mắt ra nhìn, hắn ta nhanh chóng chạy tới Caitlyn, ôm chặt lấy Caitlyn đang đang ngơ ngác vào trong lòng, gọi lớn: “Caitlyn”.

Cả đường ồn ào, đám đông rõ ràng không dám tin vào mắt mình nữa, hai người họ thân thiết với nhau vậy sao?

“ê, sao ta nghe đồn bảo rằng cảnh sát trưởng của chúng ta rất căm thù anh hùng mà?”

“tin nhầm thôi, nhìn đi, hai người họ không phải đang thân thiết hay sao?”

“nhưng mà sao ta thấy ghen tị quá, ta rất hâm mộ vẻ đẹp của cảnh sát trưởng đó nha, hic, hic”

Caitlyn vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, mặc dù cô sớm đã nhìn thấy John chạy về phía mình, nhưng lại không thể ngờ được rằng trước mặt đám đông hắn ta có lại làm cái việc như thế này, nhưng cô cũng không kêu lên, Caitlyn không muốn trước mặt mọi người tỏ ra cái yếu đuối, bởi vì lúc này cô là một cảnh sát trưởng là người nổi tiếng lạnh lùng sắt đá.

Những cánh tay của John giống như thép ôm chặt lấy eo nhỏ bé của Caitlyn, khiến cô không thể nào có thể gỡ ra được, trong lúc này đây cô muốn rút súng bắn chết hắn ngay tức khắc, thế nhưng chuyện đó là không thể.

Nhưng đúng trong lúc này, John xúc động kêu lên: “ Caitlyn sao cô lại đối xử với tôi như vậy chứ? Cô có biết bao nhiêu ngày nay tôi cực khổ đến mức nào không? Đêm ăn không ngon, ngủ không yên, lúc nào cũng đề phòng sát thủ đến tấn công, hơn thế, thật là khổ cho cái thân tôi quá mà.”- John rống lên, nhưng không hề rơi một giọt nước mắt.

“đúng là tội nghiệp mà, chắc tại trước đây anh ta thường xuyên đánh nhau với bọn sát thủ, đã thế còn đánh nhau thêm với quân đội kỵ binh của Piltover nữa, có thể cảm xúc nhất thời không thể khống chế, thật là tội quá đi.”

“phải phải, nhìn anh ta thân mật với cảnh sát trưởng như vậy chắc anh ta hiểu cô ấy chỉ hiểu nhầm mình thôi, thật sự là một anh hùng có tấm lòng bao dung mà.”

Đám người vây quanh nghe bàn tán như bưng tỉnh ngộ, tỏ ra vẻ thông cảm, những người ở vào tình trạng như thế này đều khó tránh khỏi tinh thần suy sụp.

Đám đông hiểu lòng người như vậy khiến cho John cảm động suýt nữa khóc thật, hắn vừa rống lên, vừa chữi mắng Driko là tên gián điệp, là tên bỉ ổi...đủ thứ câu chữ..., chốc chốc lại cười ha hả như một thằng ngốc.

Đám đông cảm động, đầy thông cảm.

Caitlyn thì giận muốn phát điên, tên khốn đáng chết này lại dám giả điên giả dại, coi thường cô.

John toàn thân là vết máu, mùi máu tanh tươi, khiến cho Caitlyn suýt nữa nôn ra, càng tức hơn nữa là tên khốn này lại khóc thật, nước mắt nước mũi đều lau lên người cô.

Caitlyn vẫn chưa hết tức, nước mũi lau vào chỗ nào? Á, Caitlyn suýt nữa kêu lên, cố gắng không nôn, tên khốn này dám quẹt nước mũi vào cổ áo cô

“Hu hu hu...tên Vikto đáng chết ,Driko khốn kiếp ... Rebeca, ta cuối cùng cũng đã báo thù được cho em rồi... ha ha ha”- John giả điên thực sự quá thần sầu.

John vừa cười vừa khóc, khiến cho biết bao nhiêu cô gái cảm thấy đau lòng, họ nhìn thấy vị anh hùng thật sự trước mặt chính là người đàn ông mà họ luôn ao ước có được, xả thân bảo vệ người mình thương yêu, không ít cô bắt đầu thút thút khóc lóc cảm động.

Caitlyn ngẫm nghĩ rằng, hận một nỗi không thể bắn hắn thành trăm mảnh, nhưng không thể không mỉm cười, an ủi John “thần trí rối loạn”, hai tay vỗ nhẹ phía sau lưng của John tỏ ra vẻ hòa nhã,: “ được rồi đừng đau buồn nữa, tên Driko ấy sẽ bị tử hình, sớm thôi, sớm thôi.”

Nhưng John trước sau gì cũng không thể bình tĩnh lại được,hắn tiếp tục đóng kịch “tình cảm” dường như vẫn ở trong trạng thái không thể khống chế được, hắn ôm lấy Caitlyn lau lau, quẹt quẹt.

Caitlyn hận John tới tận xương tủy, nhưng lại không thể không cố gắng cười, tỏ ra tư thái của một cảnh sát trưởng vốn có. Đột nhiên nụ cười của cô ngưng lại, đợi chút, tên khốn đáng chết này đang đặt tay ở chỗ nào thế, tên chó chết này dám đặt tay lên mông @Caitlyn. Caitlyn suýt chút nữa thì kêu lên, tên khốn nạn dám véo mạnh vào mông của cô.

Caitlyn quả thật muốn rút súng bắn John, nhưng bây giờ cô không thể ra tay, tên khốn đáng chết này nhẹ nhàng rút tay về, đặt vào eo cô, sau đó lại túm chặt lấy eo.

Đợi chút, hả, tên khốn đáng chết lại lau nước mắt nước mũi lên trên chiếc cổ trắng ngọc ngà của cô.

Caitlyn muốn phát điên, điều này đúng là không thể nào khiến cho người ta có thể chịu đựng được, cô ta hết lần này tới lần khác thể rằng sớm muộn gì cũng có một ngày cô xử John thành trăm mảnh, đặc biệt là cánh tay lợn này nhất định phải thái nát, lại còn cái mũi đáng chết này nữa và cả cái mắt phải móc ra giã nát, phải chặt phải băm....

Cuối cùng dưới sự cảm hóa kêu gọi của nụ cười xinh đẹp như thiên thần của Caitlyn, John dường như dần dần hồi phục lại được thần trí,(thực chất là thấy đáng kịch đủ rồi mới thôi!) nuối tiếc bỏ hai tay ra.

Caitlyn nhanh chóng lùi lại nửa bước, lúc này tấm áo mới tinh của cô đã toàn vết máu, đương nhiên là có cả những vết bẩn mà mắt và mũi của John vừa nãy đã gây ra. Tuy nhiên Caitlyn trước sau gì cũng vẫn nở nụ cười, cô đã hứa với người dân sẽ vui vẻ chào đón John nếu hắn quay trở lại rồi mà.

Gaillard viện pho ở trên kia ôm bụng lăn lộn cười, bộ dáng ông ta không hợp với tuổi tác chút nào: “ thằng nhãi này hóa ra lợi hại vậy? đâm dè cũng số một, bội phúc mất rồi....bội phúc....”

Đám đông bao vây John, ánh mắt như tôn thờ hắn vậy, thị trưởng đưa tay dẫn John về tòa thị chính để tiếp chuyện, quân đội đứng hai bên chặn đám người đang náo loạn kia, tạo ra một lối đi.

Ở cạnh đó Vi, Janna, rồi Ziggs Haeimerdinger, Sally....tất cả đều đờ người từ đầu đến cuối khi thấy hành động của hắn, Vi ngơ ngác suy nghĩ: “ quái lạ, trước đây không phải Caitlyn luôn suốt ngày bảo căm ghét hắn ta sao? Vậy sao bây giờ hai người họ lại thân thiết đến thế nhỉ?”

Janna cũng đứng đờ ra, cô cứ nghĩ John đã bỏ qua chuyện Caitlyn liên tục phái quân đội truy bắt hắn cho nên bây giờ mới thân thiết với cô như vậy, Janna thực sự cảm động trước cái tính “bao dung” của John. Nhưng cô đâu biết rằng hắn đang đóng kịch chứ.

Heimerdinger và Ziggs nhìn nhau họ cũng không thể tưởng tượng được John lại dám làm điều này trước mắt bao nhiêu người, cả hai thầm khen hắn quá giỏi gây chuyện náo động, đến cả hai người họ cũng không thể sánh bằng.

Vào bên trong tòa thị chính, Thị trưởng Samson thông báo vài việc đại loại như mọi chuyện hiểu lầm giữa John và cảnh sát trưởng nay đã kết thúc, đồng thời mở một buổi tiệc chào đón hắn trở về, phong cho hắn làm đại sư giữa học viện ma pháp và thành phố Piltover, tất nhiên John không hề muốn nhận cái danh hiệu này chút nào nhưng do viện phó Gillad xuất hiện rồi nói hắn nên nhận sau này có thể được nhiều vị giáo sư tại học viện để ý đến rồi truyền cho nhiều kĩ năng phép thuật hơn, hắn nghe thế liền nhận lời.

Tối hôm đó mọi người bắt đầu một buổi tiệc lớn, John là vị khách quan trọng trong buổi tiệc này, hắn được thị trưởng rồi những người cấp cao trong thành phố Piltover tiếp đón nồng hậu, một người trong đó đứng dậy nói: “ hôm nay là ngày trọng đại của thành phố chúng ta, người anh hùng đã tìm ra tên gián điệp từ thành phố Zaun gửi đến, đã thế còn giúp chúng ta tìm lại những vị giáo sư tị học viện Yordle, những điều này khiến chúng ta không thể không nhắc đến tên người anh hùng đó, John, học viên tại học viện ma pháp lừng danh, chúng ta cùng nâng ly chúc mừng anh ấy nào.”

“chúc mừng”

“chúc mừng”

Tối nay có rất rất đông người đến buổi tiệc, có thể kể đến như: Jayce, Heimerdinger,Ziggs, Vi, Caitlyn, Janna, Corin, Orianna. Và đặc biệt có một người mà trước giờ hắn chưa gặp qua chính là Corki, một phi công tại Piltover này.

Corki đứng dậy nói: “ để cảm ơn John đã giải cứu các vị giáo sư tại học viện, Corki ta ngày mai sẽ chở cậu ta bay một vòng xung quanh thành phố.”

“hả”

Đáp lại câu nói đó là cái giọng điệu ngạc nhiên sợ hãi của tất cả mọi người, John không biết gì nên nhận lời ngay, Janna ở bên cạnh nói nhỏ: “ anh John, sao anh lại nhận lời cơ chứ? Ông ta nổi tiếng là một phi công kinh khủng nhất Piltover này đấy.”

“kinh khủng sao? Ông ta không biết lái hả?”- John kì lạ hỏi.

Janna lắc đầu nói: “ không phải, ông ấy là một phi công giỏi nhưng khi ngồi lên máy bay, ông ấy thường xuyên bay những đường bay đầy nguy hiểm và đáng sợ, vậy nên không ai dám để ông ấy chở cả.”

“ha..ha..”- John đột nhiên cười to hắn nói: “ vậy càng tốt, ta vốn thích mạo hiểm mà.”

Buổi tiệc tiếp tục diễn ra, ai nấy cũng đều vui vẻ, chỉ có riêng duy nhất Caitlyn thì không, cô ngồi cạnh thị trưởng ánh mắt đáng sợ kia không lúc nào rời khỏi John, cho dù ngủ cô cũng mơ thấy hắn

67. Q.3 - Chương 27: Rời Piltover

Những ngày ở tại Piltover thực sự với John có rất nhiều điều đáng nhớ, từ việc hắn quen biết với Janna, Rebeca và lũ trẻ, sau đó đến chuyện hắn vì trả thù cho Rebeca mà làm loạn tại bến cảng Piltover, sau đó là những chuyện kì lạ liên tiếp xảy ra ra như các sát thủ đến từ Zaun truy sát hắn, rồi sau đó đột nhiên hắn trở thành một vị anh hùng tại Piltover này, những chuyện mà hắn không hề nghĩ đến trước khi tham gia đoàn tham quan đến Piltover.

Hôm nay, ngày cuối cùng đoàn tham quan đến từ học viện ma pháp ở tại Piltover, hết ngày hôm nay cả đoàn sẽ quay trở lại học viện, kết thúc chuyến tham quan đầy sóng gió.

Lúc này đây, John được Heimerdinger mời đến tham quan tại học viện Yordle, đi bên cạnh hắn lúc này có Janna và Sally, khuôn mặt Janna có chút gì đó buồn bã, có lẽ vì cô sắp phải chia tay với hắn chẳng? Có thể lắm chứ!

Heimerdinger mỉm cười nhìn John nói: “ cậu thấy học viện của chúng tôi thế nào?”

John gật đầu đáp: “rất tuyệt vời, thực sự không thua kém gì học viện ma pháp cả.”

Heimerdinger cười ha hả nói: “ không dám đâu, học viện ma pháp của cậu nổi tiếng toàn thể Valoran này chúng tôi nào dám đứng ngang tầm cơ chứ.”

“thưa ngài!”- một học viên chạy vội vào bên trong đến bên cạnh Heimerdinger nói nhỏ nhỏ vài câu, chỉ thấy sắc mặt Heimerdinger thay đổi kì lạ, John nhận ra ngay nên hỏi : “ Heimerdinger, ngài có chuyện gì sao?”

Heimerdinger lắc đầu nói: “ không có gì quan trọng đâu, chỉ là có một tên rắc rối đã trở về.”

“ồ”- John kì lạ.

Trên đường phố lúc này đang có một chuyện rất thú vị, một người đã biến mất tại học viện Yordle cách đây một tháng đột nhiên quay trở lại, hắn ta có vóc người không khác gì Heimerdinger và Ziggs, hắn đứng trên một cỗ máy cơ khí kì dị. Hắn điều hành đến tận trung tâm thành phố giữa những ánh mắt ngơ ngác .

John đi cùng Heimerdinger và những người khác ra khỏi học viện, trước mặt hắn là một người lùn kì lạ, khuôn mặt khá kì dị, John nhớ đến một cái tên mà hắn biết trước đây- Rumble.

Heimerdinger khuôn mặt có chút không vui nói: “ người đã về rồi đấy à?”

Rumble cười ha hả, hắn nhảy xuống cỗ máy đến trước mặt Heimer nói: “ ông nhìn cho kĩ đi, đây là phát minh lớn nhất của tôi, nhất định tôi sẽ không bao giờ thua ông.”

John xoay người hỏi Ziggs: “ này hai người họ có quan hệ thế nào thế?”

Ziggs đáp: “ quan hệ phức tạp, đại loại là đối thủ cũng không sai cho lắm.”

“ồ”- John gật đầu.

Rumble thấy John đứng cạnh đó liền tiến đến bắt chuyện: “ cậu là John đúng chứ? Trên đường trở về tôi đã nghe rất nhiều chuyện về cậu, hãy cẩn thận đấy, tôi có nghe nói chính quyền bên thành phố Zaun sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, mà có khi họ cũng đang phái thêm vài đội sát thủ đến tìm cậu cũng nên.”

Lời nói này ra khiến những người xung quanh kinh hoảng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra tiếp đây?

John gật đầu, trong đầu hắn nghĩ ngay đến cái đám sát thủ đến từ Zaun, nhưng thật tiếc lần này hắn đã đoán sai, thứ đang tiến đến còn đáng sợ hơn cả điều đó nữa.

.....

Trăng lên cao, mọi nơi đã tắt đèn bắt đầu bước vào giấc ngủ với những giấc mơ tươi đẹp, lúc này tại căn phòng của Sally, cô đang nằm ngủ đột nhiên đôi mắt mở bừng ra, cô cảm nhận được điều gì đó, nhìn ra bên ngoài một đám mây màu tím đang lơ lửng trên bầu trời, bên trong đó ẩn ẩn hiện hiện một bóng người kì lạ.

Sally như bị hút bởi đám mây ấy, cô như vô thức chạy ra bên ngoài, cứ đuổi theo đám mây ấy..cô cứ chạy...chạy rồi lại chạy theo đám mây ấy, cô tiến vào một khu rừng, đám mây ấy cũng dừng di chuyển, nó lơ lửng trước mặt cô....

Từ bên trong đám mây ấy một giọng nói phát ra: “ đi thôi”

“á”

Một cánh cổng kì lạ xuất hiện hút lấy Sally vào bên trong, cô biến mất tại nơi mình đứng, mà không để lại bất kì một dấu vết gì, người đàn ông ở bên trong đám mây ấy tay phải đưa cao lên, một quả cầu màu tím xuất hiện: “ có nên khôi phục lại một phần kí ức cho nó hay không? Nó gặp John quá sớm, mọi chuyện bắt đầu đi quá dự đoán của ta rồi.”

“hài”- tiếng thở dài nào nề từ bên trong đám mây ấy phát ra.

Ánh mắt của người đàn ông thần bí ở bên trong đám mây màu tím ấy đột nhiên hướng về nơi ở của John phía xa xa: “ John....hành trình của cậu vẫn chưa kết thúc...ngày hủy diệt sắp đến...hãy cố gắng kiểm soát được sức mạnh mà ta đưa cho...chúng ta sẽ sớm gặp nhau....”

Sau đó người đàn ông kia xoay người bước vào một cánh cổng kì lạ chỉ để lại một câu nói đầy ẩn ý: “ con trai ta”

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, cũng là ngày đoàn tham quan bắt đầu trở về học viện ma pháp. Từ sáng sớm John đã không gặp Sally, hắn cảm thấy chuyện này vô cùng bất thường cho nên đã chạy đi khắp Piltover để tìm kiếm, những người quen của hắn như Corin, Orianna, Heimerdinger v.v.. cũng giúp hắn tìm kiếm Sally nhưng đều không có một dấu vết nào...

Janna nói: “ anh John...có khi nào cô ấy bỏ đi rồi không?”

“không thể nào!”- John khẳng định nói: “nếu cô ấy ra đi sao không nói với chúng ta một tiếng”

“có thể cô ấy sợ làm chúng ta buồn cũng nên!”- Ziggs nói ra suy nghĩ của mình.

Gillad viện phó đến trước mặt John nói: “ John...đến giờ rồi...chúng ta cần phải trở về.”

John mặc dù có chút tiếc nuối những cũng không cái lệnh, hắn thực sự rất nhớ đến Sally cô gái với thân phận bí ẩn, và đặc biệt trong cơ thể cô ấy có sức mạnh giống với bản thân của mình.

Janna cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn nói: “ anh John...sau này anh sẽ quay trở lại đây chứ? Anh không được quên Janna đâu..”

John cười gật đầu sau đó ôm cô thật chặt nói: “ đừng lo..ta sẽ không bao giờ quên Janna đâu...sau khi ta hoàn thành việc học tại học viện ma pháp chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

Mọi người nhanh chóng từ biệt John và đoàn tham quan, cả đoàn vừa ra đến trước cổng thành phố, đột nhiên từ hai bên đường những tiếng tung hô bắt đầu vang lên: “ tạm biệt anh hùng”

“hẹn ngày gặp lại”

“giữ gìn sức khỏe”

.....

Trước đó tại thành phố Zaun.

Vikto đang ngồi thần thờ bên bàn làm việc của mình, hắn nhìn vào bản thiết kế vũ khí sinh học của mình sau đó lại đột ngột nổi điên lên đập bàn đập ghế.

“dạ thưa có ngài Singed và Mundo đến ạ!”- một tên người hầu bên ngoài nói lớn.

Vikto giật mình nghĩ: “ hai gã đó đến đây làm gì?”

Bước vào bên trong Singed vẫn không khác gì khi gặp hắn tại Ionia cả, đứng bên cạnh hắn là một người đàn ông to cao, lưng hùm vai gấu, cái đầu tóc thì bù xù... Singed nhìn Vikto cười nói: “ sao thế, người thất bại rồi đúng không?”

Vikto tức giận đập bàn nói: “ các người đến đây để cười nhạo ta chứ gì?”

“ha...ha...”-Mundo cười ha hả nói: “ nào dám cơ chứ, bọn ta đến đây chỉ để chia buồn thôi mà.

Vikto hậm hực nói: “ nếu kế hoạch lần này không bị ngăn cản bởi thằng nhãi John kia nhất định kế hoạch đã hoàn thành sớm rồi.”

“John?”- Singed nghe đến cái tên này đột nhiên tím mặt lại hốt hoảng nói: “ người đã gặp hắn ta tại Piltover? Hắn còn sống?”

Vikto kì lạ nói: “ người làm gì mà hốt hoảng vậy? tên giống nhau đâu ít, đâu cần sợ hãi đến thế, ta nghĩ cái thằng nhãi mà ta gặp không phải cái tên đã đánh bại các người đâu.”

Singed tiến lại bàn làm việc của Vikto rút ra một tờ giấy trắng nói: “ người thử vẽ lại khuôn mặt của hắn xem.”

Vikto khó hiểu nhưng cũng làm theo, khuôn mặt cái tên đã cho hắn ăn liên hoàn boom đêm hôm đó sao hắn quên được, chỉ năm phút khuôn mặt của John đã được vẽ lại, đẹp miễn chê, chỉ là sắc mặt của Singed lúc này trắng bệch đến cực điểm.

“là hắn...hắn vẫn còn sống”

“này người làm sao vậy? nói rõ nghe coi.”- Mundo tiến lại thỏ thỏ vai của Singed khó hiểu nói.

“hắn là kẻ mà đã đánh bại bọn ta tại Ionia..hắn còn sống”- Singed nói từng câu từng chữ cực kì rõ ràng.

“wtf? Hắn chính là tên thanh niên trong truyền thuyết, kẻ đáng đại hoàn toàn quân đội Noxus đó sao?”- Mundo kinh ngạc đến trợn cả con mắt.

Ngay sau đó chuyện John còn sống đã được Singed nói lại với hội đồng tối cao Noxus, các sát thủ lập tức có được thông tin về John, một cuộc đại truy sát sắp diễn ra, Talon, Kata, hai sát thủ hàng đầu của Noxus lần này đích thân ra tay.

.....

Lúc này tại học viện ma pháp, sau ba ngày đi đường vất vả, đoàn tham quan đã quay trở về tất nhiên những chuyện diễn ra tại Piltover ở đây không ai biết đến cả, chỉ khi được chính viện phó kể lại họ mới thực sự vừa kinh ngạc vừa sợ hãi cho những gì John đã trải qua.

Ngày 10 tháng 2.

Sau khi trở về học viện John lập tức chạy về phòng 1001, căn phòng sinh sống quen thuộc của hắn cùng với Ezreal và Taric.

“Ez, Taric ta về rồi đây”- John chạy vào bên trong tươi cười nói lớn.

Ez và Taric ở bên trong vô cùng kinh ngạc khi thấy John trở về cả hai lao đến ôm chặt hắn mừng rỡ...

Cả ba bắt đầu ngồi trên giường kể lại những chuyện đã trải qua, tất nhiên câu chuyện mà John kể vẫn hấp dẫn hơn rất nhiều, Ezreal và Taric đều không thể tin được lần đi tham quan của John lại gặp nhiều sự cố đến thế.

John đột nhiên nhìn vài quả cầu pha lê cạnh đó kì lạ nói: “ đấy là thứ gì thế?”

Ezreal đáp: “ đấy là một loại dụng cụ ma pháp mới được phát minh, nó có thể lưu trữ các hình ảnh đấy, nó gọi là ký ức thủy tinh cầu”

“ồ”- John nghĩ ngay đến máy quay phim ở thế giới trước của hắn, công dụng cũng không khác nhau là mấy, John như nhớ đến gì đó vội hỏi: “ suốt thời gian này ta đi vắng Rose cô ấy có đến đây không?”

Taric và Ezreal nhìn nhau gật đầu nói: “ không chỉ là một mà đến rất nhiều nữa kìa, cô ấy rất nhớ người đấy, he...he...xem ra cô ấy thích cậu rồi, liệu mà giải quyết đi.”

“giải quyết chuyện gì cơ chứ?”- John trở mặt ra hỏi ngược.

John đột nhiên cầm theo hai khối cầu pha lê cạnh đó chạy ra ngoài, Ezreal nhìn Taric hai người dường như có chuyện gì đó khó nói, Taric nói với Ezreal: “ có nên cho cậu ta biết chuyện giữa cậu và Lux không?”

Ezreal lắc đầu : “ tôi cũng không biết nữa, thực sự tôi cũng cảm thấy rất áy náy, cả Lux cũng vậy.”

“hài”- Taric lắc đầu: “ chúng ta thực sự đã làm điều có lỗi với cậu ấy rồi, chỉ còn cách hi vọng cho cô gái tên Rose ấy sẽ bù đắp phần nào.”

Rốt cuộc chuyện gì mà hai người họ lại khó nói với John như vậy? tại sao lại liên quan đến Lux ở đây? Đó là bí ẩn chưa thể bật mí.

Cầm trên tay hai quả cầu thủy tinh John từng nhớ đến Rose từng nói: “anh John, chúng ta phân cách hai nơi, mỗi lần ta nhìn thấy nam nam, nữ nữ trong học viện cùng bên nhau, em lại nhớ tới anh, có điều chúng ta rất hiếm khi được gặp mặt. Ài, nếu mọi thời khắc chúng ta đều có thể ở bên nhau thì thật tốt biết bao.”

John cũng đã đại khái biết qua cách sử dụng của quả cầu pha lê này Chỉ cần ghi lại các đoạn đến khi cảm thấy hài lòng xong, sau này lại khởi động Ký ức thủy tinh cầu, Ký ức thủy tinh cầu sẽ đem những đoạn đã ghi lại này chiếu ra. Bây giờ dù chưa thể nào sử dụng được phép thuật như xưa nhưng sử dụng xú xú vẫn có thể miễn cưỡng xài được.

“Một thủy tinh cầu dùng để ghi chép lại cảnh tượng của ta tại học viện, còn thủy tinh cầu kia ta để cho Rose tự mình ghi chép, sau này không gặp được cô ấy cũng có thể lấy Ký ức thủy tinh cầu ra xem.” John nhìn hai cái Ký ức thủy tinh cầu trong tay, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, phấn khởi.

Hắn lập tức ghi lại mọi hình ảnh của bản thân tại học viện vào ký ức thủy tinh cầu, ghi đến mức hắn không thể nào ghi thêm được nữa.

John hứng thú cầm theo hai quả thủy tinh cầu chạy đến nhà của Rose, nhưng không như hắn nghĩ, cô ấy không có ở nhà.

Và nhiều ngày qua hắn vẫn cứ đợi, thế nhưng đến rồi lại về, Rose đều không có nhà.

Ngày 12 tháng 2.

Cả ba người John Ez và Taric lại một lần nữa trốn khỏi học viện, họ quyết định chọn một quán rượu để vào đó nhậu một phen, tuy nhiên John trong túi hai quả thủy tinh cầu, liên tách khỏi nhóm, Ez và Taric thấy thế liền nhìn nhau, Ezreal nói: “ chúng ta ở chung với cậu ta cũng không phải quá dài nhưng cũng đủ hiểu tính cách của cậu ấy, xem ra cậu ấy rất nặng tình với Rose.”

Taric thở dài nói: “ như vậy không tốt sao? Nếu như vậy chuyện đó sau này nói ra cũng sẽ đỡ đau khổ cho cậu ấy hơn.”

Ezreal gật đầu nói: “ chỉ có điều ta chưa nói với cậu ấy, lần cuối cùng Rose đến tìm cậu ấy là cách đây khá lâu trước khi cậu ấy trở về, sau đó hai chúng ta liên tục đến tìm cô ấy để nói chuyện nhưng đều bị từ chối.”

Taric đột nhiên có một dự cảm không lành: “ có khi nào....?”

68. Q.3 - Chương 28: Hoa Máu Giữa Tuyết Trắng

Đang trong lúc nói chuyện Ezreal và Taric đột nhiên ngẩn người ra.

Tuy trên đường lớn dòng người qua lại dày đặc song Ezreal, Taric hai người hoàn toàn có thể nhận ra được thân ảnh của một cô gái cách đó không xa. John cùng Rose đã kết giao một thời gian dài như vậy, mà Ezreal, Taric hai người cũng đã từng chính thức gặp mặt Rose, đương nhiên là nhận ra được cô.

“Đúng là Rose” Taric khẽ nói

Lúc này Rose cùng với một gã thiếu niên đang tay trong tay cùng đi, trên mặt còn có vẻ tươi cười. Nếu là John thì khẳng định là sẽ nhận ra được người thiếu niên này chính là Ken.

“Khốn kiếp, chuyện này là sao?!” ánh mắt Ezreal lộ ra một tia sát khí.

Taric cũng tức giận: “John, cậu ấy từ khi trở về đến nay, hàng ngày đều thấy hắn khổ cực chờ cô ta, còn giống như một kẻ ngu ngốc dùng Ký ức thủy tinh cầu để ghi lại từng tình cảnh”

“John, cậu ấy có điểm nào không hợp với cô ta chứ.” Ezreal tức giận.

Taric nói: “bây giờ phải làm sao đây?”

Ezreal lắc đầu nói: “cứ vào quán trước, đợi John về đi...”

Ở trong một căn phòng xa hoa, Ezreal và Taric ngồi đắm chiêu, không ai gọi bất cứ một cô gái nào đến hầu hạ, trên bàn cũng không hề có thức ăn, chỉ có nước lã và ít hoa quả.

Nửa đêm khoảng một giờ “Lách cách” một tiếng, cửa phòng mở ra, John kinh ngạc nhìn hai người bạn của mình nói: “ý, sao hôm nay các người không vui đùa với các cô gái sao?”

Taric ha ha cười nói: “tất nhiên là không, hai chúng ta đang đợi người đó.”

“John, cậu có phải là vẫn không gặp được Rose đúng không?” Ezreal cố làm ra vẻ thản nhiên nói.

John trầm mặc gật đầu, sau đó đặt mông ngồi xuống: “quái lạ hôm nay thế nào mà các người lại không uống rượu, không vui đùa với các cô gái?” John tìm trong một cái rương bên cạnh lấy ra một bình rượu mạnh, trực tiếp mở nắp bình ra.

“John, ta cùng cậu nói chuyện một chút” Ezreal mỉm cười khẽ nói.

“Nói đi.” Tâm tình John quả thật là không tốt.

Ezreal nhẹ giọng nói: “Hôm nay bọn ta khi đi trên đường đã thấy một cô gái, chính là Rose mà người vẫn thường tưởng nhớ tới. Thật sự, khoảng cách cũng tương đối xa, cũng không thấy rõ ràng lắm. Nhưng mà cô gái kia cùng một thanh niên đang đi chung với nhau.”

“Nói dối!” John quyết liệt nói.

Ezreal và Taric không khỏi ngẩn người.

John cười nhếch mép, miệng đầy hơi rượu. “Đến đây, không cần nói nhiều, tâm tình ta không được tốt, uống rượu với ta nào.”

Ez, Taric hai người nhìn nhau, chỉ có thể ngồi xuống cùng John cụng ly uống rượu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ezreal, Taric hai người đều gục trên bàn mà ngủ, John lại là người tỉnh dậy sớm nhất. John đi đến bên cửa sổ, hướng phía dưới nhìn xuống.

Sáng sớm năm sáu giờ, cả toà thành “không tên” cũng phẳng phất như vừa tỉnh lại, chỉ có một số ít người vì công chuyện mà phải bước ra đường, còn tuyệt đại đa số vẫn còn chưa thức dậy.

Hắn nhanh chóng gọi Ezreal và Taric thức dậy để trở về học viện, nếu chuyện này để lộ ra thì thật rắc rối.

Ngày 14 tháng 2.

John lưng đeo một cái túi, trong túi chứa hai viên Ký ức thủy tinh, cứ như vậy mà lại đi tới trước cửa một nhà lầu hai tầng.

“cho hỏi, Rose đã trở về chưa vậy?” John lễ phép hỏi người gác cổng.

Người gác cổng lắc đầu nói: “Không có, Rose tiểu thư hơn một tháng gần đây đều không có một lần ghé về qua.”

“Một lần cũng không?” John nhú mày lên: “không lẽ bọn Ezreal dấu mình chuyện gì sao? Họ bảo trước khi mình trở về Rose vẫn hay đến hỏi thăm mình mà, ta phải đi trước đây.” John lễ phép tạm biệt.

Hôm nay là ngày 14 tháng 2, một hiện tượng lạ đột nhiên xảy ra, tuyết ở đâu bắt đầu phun xuống rất nhiều, không biết nó có mag ý nghĩa gì ở đây không?, cả tòa thành “không tên” bắt đầu ngập chìm trong tuyết trắng, John một mình thần thờ trên đường, hần nhìn tuyết rơi đột nhiên có cảm giác thật cô đơn.

John không khỏi nheo mắt lại, xung quanh là một thế giới trắng xóa, phủ đầy tuyết, bông tuyết trắng như lông ngỗng bay phấp phới che kín bầu trời. Lặng lẽ thưởng thức cảnh tuyết rơi xung quanh.

Hôm nay không biết là lần thứ mấy John lưng đeo hai viên thủy tinh cầu ký ức, “Học viện Insall, đúng rồi phải đến học viện Insall”- John trong lòng máy động, hần quyết định đến học viện Insall.

.....

Trên đường lớn, Rose cùng Ken tay trong tay trên đường, Ken khẽ nói: “Rose, em chẳng lẽ không chuẩn bị cùng John nói rõ ràng à?”

“Đợi một thời gian nữa đã” Rose lắc đầu.

Ken cũng thông thả gật đầu, không có nhiều lời.

Nhìn Rose bên cạnh cùng với mình tay trong tay, khoẻ miệng có một chút mỉm cười. Hần và Rose là một cặp từ nhỏ cho đến lúc trưởng thành. Trong lòng hần vẫn một mực hướng về Rose, song hần không ngờ rằng Rose cùng John lại có thể đến với nhau nhanh như vậy.

Vừa mới quen biết thế mà Rose đã có thể ở cùng một chỗ với John, trong lòng Ken vô cùng phẫn nộ.

Từ nhỏ đến lớn, Ken vẫn cho rằng Rose là của hần. Cho dù John đối với hần có chút ân đức, nhưng mà trong chuyện tình cảm, hần tuyệt đối sẽ không lui bước. Cho nên... bên trong hần chỉ cần dùng một chút thủ đoạn nhỏ nhỏ.

“Một lần gặp là đã chung tình? Anh hùng cứu mỹ nhân?” Ken trong lòng đầy vẻ khinh thường, “Sự thật trước mắt, tất cả đều như sợi chỉ trắng mỏng manh yếu ớt.”

Ken nắm tay Rose, trong lòng đầy vẻ đắc ý.

“Rose, em khi nào mới nói rõ ràng cho John biết đây?” Ken lại hỏi, hần thật sự không muốn Rose còn dây dưa với John nữa.

Rose lắc đầu: “em cũng không biết, bắt quá em nghĩ, chỉ cần John không thấy em trong một thời gian dài, cảm tình sẽ tự nhiên phai nhạt. Đến lúc đó em nói chia tay với hần, phản ứng của hần sẽ không quá kịch liệt.”

“em nói cũng đúng, dù sao John cũng đã từng cứu chúng ta.” Ken gật đầu nói.

Cứ vậy mà đi tới, nhưng vừa tới đoạn giao thoa giữa đường lớn và ngã tư Ken phát hiện Rose đột nhiên ngừng lại, Ken không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Rose, mà Rose đứng như phỗng nhìn về phía ngã tư trước mặt, sắc mặt trắng bệch, Ken cũng quay đầu nhìn lại...

Ở phía trước, một thanh niên mặc một bộ đồ màu lam đang đứng yên không nhúc nhích chăm chăm nhìn bọn họ, mà trên mặt hần không có một chút huyết sắc, tái nhợt như một tờ giấy.

“John!” lông mày Ken khẽ nhướng lên.

Rose thừa nhận bản thân cũng có tình cảm sâu đậm với John, cho nên lúc này khi phải đối mặt trực diện với hần, đặc biệt khi nhìn thấy ánh mắt khó có thể tin của John, Rose cảm thấy rất đau khổ trong lòng.

“anh John.” Rose mở miệng kêu lên.

Sắc mặt John tái nhợt không chút huyết sắc, đứng ở đó thoáng run lên một chút.

Rose chăm chăm nhìn John, hít sâu một hơi sau đó nói: “John , em biết trong lòng anh bây giờ thật không tốt, nói chuyện trên đường có chút không tiện, hay chúng ta vào trong quán rượu bên cạnh nói chuyện sẽ tốt hơn, được không?”

John gật đầu, cũng không nói một câu nào.

Bên trong, Rose và John ngồi xuống cách biệt nhau ở hai bên bàn. Ken biết ý, tiến vào một góc quán rượu, căn bản không dám tiến đến quấy rầy. Chiếc bàn đá màu đen như trở nên rộng thênh thang, trên bàn có đặt hai ly rượu đã được hâm nóng.

John, Rose mặt đối mặt, trầm mặc hồi lâu.

Trầm mặc trong chốc lát, Rose từ từ thở dài một hơi nói: “anh John, sự tình như thế này em cũng xin lỗi anh, trong khoảng thời gian gần đây, em đã không gặp mặt anh lần nào chính là muốn anh có chút chuẩn bị tư tưởng. Ít nhất em không muốn sau khi chúng ta chia tay có thể biến thành kẻ thù của nhau.”

“kẻ thù?” Trong lòng John cười khổ, hắn không nói thành tiếng, chỉ nhìn Rose, vẫn lặng lẽ nghe.

Rose tiếp tục nói: “Anh John, em thừa nhận lúc đầu em rất yêu anh, em cũng từng nghĩ tới việc chúng ta sau này chúng ta sẽ ở bên nhau. Chỉ có điều sau khi chúng ta thường xuyên đi với nhau, em phát hiện chúng ta có rất nhiều phương diện không hợp nhau, rất nhiều. Rất nhiều!”

“Anh John, anh lúc nào cũng yêu đời, đối xử với em thật là tốt Em thừa nhận anh rất hoàn mỹ, Nhưng mà... như vậy chưa đủ, có thể vì chúng ta quá xa cách nhau, ít được gặp mặt nhau...”

“Tất cả là vì vậy?” John nhẹ giọng hỏi.

“Không” Rose tiếp tục nói, “Không chỉ là vậy, mà bởi vì em phát hiện ra Ken đối với em cũng rất tốt, anh ấy từ nhỏ đã lớn lên cùng em, em đối với anh ấy rất quen thuộc. Nhưng đối với anh, em cuối cùng cũng nhận ra anh lúc nào cũng tựa như được bao bọc trong một lớp sương mù bí ẩn, em không thể hiểu rõ được anh.”

Rose thở dài, thấp giọng nói: “Trọng yếu chính là chúng ta luôn như ở hai cực đối lập nhau. Ban đầu rất là hoàn hảo, nhưng theo thời gian, em cũng bị áp lực. Em luôn muốn có người luôn ở bên cạnh em, mà hình như chỉ có Ken có thể luôn luôn ở bên cạnh em được.”

Rose nói xong một hơi liền tiếp tục trầm mặc.

John cũng trầm mặc.

Hồi lâu, chén rượu hâm nóng cũng đã nguội lạnh, giây phút này John bật cười trong đau khổ. John trấn tĩnh tâm tình kích động, cố gắng giữ gìn được tỉnh táo: “anh nhớ có một lần chúng ta nói chuyện, anh đã nói, nếu em không còn cảm tình với anh, anh cũng hy vọng em nói rõ ràng cho anh biết, không được giấu diếm anh, anh cũng sẽ lặng lẽ mà rời đi.”

Rose mắt đã ươn ướt.

“Em cùng Ken bên nhau không phải là điều quan trọng, cái chính là anh không nghĩ là đã bị em lừa gạt anh, em quay lưng lại với anh, cùng Ken ở bên nhau, để anh trong lòng vẫn nuôi một chút hy vọng, để anh hết lần này đến lần khác đợi chờ, em có biết cảm giác chờ đợi là như thế thế nào không?”- John nói đầy cảm xúc.

“Ngày 10 tháng 2, là ngày an trở về, lúc đó anh đã chạy ngay đến nhà em, nhưng thật tiếc là không gặp được em, bốn ngày sau đó ngày nào anh cũng đến đợi từ chiều đến đêm khuya chỉ hi vọng gặp được em một lần, nhưng hôm nay anh mới biết được em đã không về nhà đến một nhà, rốt cuộc em và bọn họ dấu anh chuyện gì? Tại sao không nói cho anh rõ chứ?, lúc đó anh cứ nghĩ chúng ta ít khi gặp được nhau cho nên anh như một tên ngốc lưu lại hình ảnh trên thủy tinh cầu ma pháp thứ mà học viện mới phát minh ra để lưu lại những hình ảnh của anh tại học viện để đưa cho em,thế nhưng lần nào cũng không hề gặp được”- thân hình John như phát run lên.

John đứng dậy, trên mặt hiện lên một nụ cười đau khổ nhìn Rose: “Hôm nay ah đến đây, cũng thật là may mắn, em cuối cùng không thể tiếp tục lừa dối anh được thêm nữa.”

Nước mắt tràn dâng trong khóe mắt Rose.

“anh John.”

John mở túi trên lưng, từ trong rút ra hai viên Ký ức thủy tinh cầu. những tràng cảnh trong đầu John không kìm hãm được lại hiện ra, chính lúc còn trong học viện đã cố gắng ghi lại các hình ảnh của mình như thế nào, thật sự là quá ngu ngốc.

“hai thứ này bây giờ không còn tác dụng gì nữa cả, nó thật vô dụng.”- John nhìn hai quả thủy tinh cầu, chỉ với một cánh tay trái kia, hắn lần lượt đập nát cả hai viên.

“Ầm!” bẻ nát thành vô số mảnh vụn, rải đầy ra khắp sàn tử điểm, phát ra một tiếng vang chói chói. Tiếng vang làm cả tử điểm đều quay đầu nhìn nhìn về họ.

Nước mắt Rose rớt cuộc kìm không được, trào ra.

“anh John, chúng ta sau này vẫn còn là bạn bè của nhau chứ?” Rose nước mắt ngập tràn ngẩng đầu nhìn John .

John đứng thẳng nhìn Rose nhưng không trả lời, sau cùng cố lộ vẻ mặt tươi cười: “cảm ơn em, Rose, ít nhất đã cho anh một mảnh hồi ức tươi đẹp.”

John đột nhiên xoay người, trực tiếp hướng ngoài cửa lớn của quán rượu bước ra.

Cả quán rượu tràn ngập một mảng yên tĩnh, nguyên trước ở góc quán rượu Ken nhanh chóng bước ra, mặc dù chứng kiến Ký ức thủy tinh cầu đã vỡ tan thành vô số mảnh vụn trên mặt sàn tử điểm, thế nhưng tiếng vỡ vang vọng như vẫn còn quanh quẩn bên trong điểm.

“Rose, em không việc gì chứ” Ken lập tức ôm Rose an ủi nói.

Mà lúc này Rose đã khóc như mưa, dựa vào lồng ngực Ken, cô quay đầu nhìn về hướng John rời đi, trong đầu cô cũng nhớ lại tràng cảnh cùng với John trong quá khứ, tuy nhiên Rose biết rằng...

Từ nay về sau, John cũng sẽ không còn đối với cô như trước nữa, sợ rằng sau này còn không muốn gặp mặt cô nữa.

Tuyết phủ bao trùm con đường lớn, trên bầu trời bông tuyết cũng rơi đầy.

John đi trên đường lớn, thân ảnh không giấu được vẻ buồn bã. Hắn ngược nhìn trời, mặc cho bông tuyết rơi rơi lên mặt lạnh lẽo. Lúc này trong nội tâm John từng đợt run rẩy, hắn nhìn không được dùng tay trái nắm chặt lấy ngực của mình.

Đau lòng, quá đau lòng.

Đau đến tận xương tủy!

Trong đầu John loé lên một tia sáng, một bức hoạ thể hiện một chân dung làm rung động lòng người chợt hiện ra.

Trong bộ áo quần màu tím, dưới ánh trăng chiếu sáng càng thêm phần tuyệt mỹ.

Ẩn ở dưới ban công, cùng với mình thầm thì những lời ầm ập.

John đã từng nghĩ hắn và Rose trọn đời sẽ ở bên nhau, thế mà chỉ trong thoáng chốc đã tan thành giấc mộng, vỡ nát. Con tim cứng rắn của John như cũng muốn vỡ nát theo.

“A, a...”

Hắn đứng giữa đường lớn, nhìn không được thống khổ gầm lên, tựa như tiếng gầm của của con sói cô đơn xa bầy, tựa như tiếng gầm thê lương, thống khổ tuyệt vọng. Những người đi xung quanh trên đường cũng kinh dị nhìn về phía John, nhìn không được đều né ra xa xa.

Ánh mắt mọi người nhìn John chẳng khác gì nhìn một thằng ngốc.

Trên mặt John hai hàng nước mắt lặng lẽ lăn dài.

“Thằng ngốc, mình là một thằng ngốc.”

Một thằng ngốc tin vào những lời hứa hẹn!

“Phịch!” John thống khổ đột nhiên quỳ gục xuống đất, dùng sức ôm chặt ngực. Đau lòng, phảng phất giống như bị kim đâm vào tim.

Trong lòng bàn tay cũng kịch liệt đau đớn, đau đến mười ngón tay không còn có tí cảm giác. John chỉ có thể ra sức lấy tay bầu chặt ngực mình, tựa hồ như vậy mới có thể giảm được một chút cơn đau.

“Ha ha!”

Hắn rơi nước mắt, đột nhiên tỉnh dậy ngửa mặt lên trời cười to. Cười trên sự ngốc nghếch của chính mình, cười trên cái tấm lòng chân thật của mình.

Giờ phút này -Trong lồng ngực đau đớn kịch liệt làm John phải bật ho khan, tiếng ho khan trong lồng ngực đau tựa như bị vết dao chém vào. Lúc này hắn ho khan liên tục, ho giống như một người bệnh ho sắp chết, nửa người nằm cuộn hằn xuống mặt đất tuyết mà ho.

“Khụ, phụp!” -Miệng kịch liệt ho khan, một ngụm máu tươi thê lương phún ra nhuộm hồng trên mặt tuyết.

John nhìn mảng máu tươi thấm trên tuyết, hắn đột nhiên nhận ra máu tươi giống như một đóa hồng, màu đỏ máu rất giống màu của hoa. John không khỏi nhớ lại ngày này năm ngoái trong lúc Rose tay cầm bó hoa hồng, cái tên của cô cũng cũng mang tên của loài hoa ấy.

“đó chỉ là người trong mộng, tất cả chỉ là hư vô. Ha ha” đường lớn, John không ngừng cười lớn, tiếng cười thật là thê lương.

Hắn ngã phịch xuống lớp tuyết trắng xóa.

“John”- Taric, Ezreal thấy John nằm trên lớp tuyết trắng xóa, vô cùng lo lắng chạy lại.....

“kết thúc rồi...tất cả đã kết thúc”

69. Q.4 - Chương 1: Tinh Thần Lực Cực Đại

“John, cuối cùng cậu cũng đã tỉnh lại rồi, thật tốt quá.”- Taric nhìn đôi mắt của John đang dần dần mở ra, cậu ta mừng rỡ.

Sau khi phát hiện thấy John nằm gục giữa đường, cả Ezreal và Taric đều cảm thấy vô cùng lo lắng, họ nhanh chóng đưa John trở về học viện, sau đó Taric sử dụng sức mạnh vốn có của mình để cứu chữa hắn.

Đôi mắt John cho thấy sự cô đơn và đầy nỗi đau thương, hắn nhìn Taric và Ezreal, sau đó ánh mắt để ý đến một cô gái cũng đang ngồi cạnh đó, chính là Lux. Sau khi Ezreal và Taric đưa John trở về, đúng lúc Lux đang ở trước phòng của họ và cô thấy John đang bất tỉnh, trên miệng thì đầy máu, cô cực kì lo lắng.

Ezreal nói: “ John, khi thấy cậu bất tỉnh trên đường tôi và Taric vô cùng lo lắng, bây giờ cậu đã tỉnh lại rồi thì thật tốt.”

Lux hỏi: “ John, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy? nói cho ta nghe đi.”

John cố gắng ngồi dậy nhìn ba người, hắn thở dài nói: “ không có gì đâu, chuyện qua rồi, thật xấu hổ khi để mọi người lo lắng cho tôi.”

Taric và Ezreal nhìn nhau, dường như họ đã đoán được 7-8 phần, Taric an ủi: “ John à, chuyện qua rồi, hi vọng cậu đừng để tâm đến, trên đời này vẫn còn rất rất nhiều các cô gái khác tốt hơn cô ta.”

John cười đau khổ, tốt ư? Hắn đâu quan trọng chuyện đó, có ai hiểu cảm giác của hắn lúc này không? Con tim hắn như muốn nát thành nhiều mảnh, cảm giác khi một người mình yêu thương phản bội thì sẽ đau đến mức nào?

John đột nhiên nắm lấy tay Lux nói: “ cô sao lại ở đây?”

Lux rút tay lại, đầu hơi cúi, hiển nhiên có chút gì đó kì lạ, với trí thông minh của John hẳn rất dễ nhận ra điều gì đó rất lạ, một cảm giác rất giống khi lúc hắn bên cạnh Rose lại nổi lên, hắn nhìn sang Ezreal và Taric hỏi: “ hai cậu có chuyện gì giấu tôi nữa phải không? Chuyện Rose thường xuyên đến hỏi thăm tôi là các cậu bịa ra đúng chứ?”

Ezreal và Taric nhìn nhau, sắc mặt họ xám lại, quả thực chuyện này rất khó nói.

John hít một hơi thật sâu nói: “ hai cậu nói đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý cả rồi, đừng lo.”

Ezreal hít một hơi nhìn Lux rồi nhìn sang John nói: “ sau khi cậu rời đi chừng một tuần, Lux quay trở về, cô ấy cứ liên tục nhớ cậu, và thường hay nhốt mình trong phòng, chúng tôi sợ cô ấy sẽ buồn chán quá sinh bệnh cho nên thường hay đến trò chuyện cùng cô ấy....”

Nói đến đây Ezreal nắm chặt mắt lại, xoay đầu sang một bên, giống như chuyện sắp nói rất khó để có thể chấp nhận được.

John nhìn thái độ của cả ba người đều cảm thấy rất lạ, hắn hỏi: “ Taric cậu mau nói cho tôi biết đã có chuyện gì vậy? Lux cô cũng nói cho tôi biết đi.”

Taric nhìn John nói: “ John trước khi chúng tôi nói ra, chỉ hi vọng cậu sau này vẫn coi chúng tôi là bạn thân.”

John mặc dù khó hiểu nhưng cũng gật đầu.

Taric hít một hơi nói: “ trong thời gian cậu đi vắng, Ezreal thường xuyên đến trò chuyện cùng Lux sau đó hai người họ nảy sinh tình cảm với nhau, sau khi Ezreal biết mình đã yêu Lux cậu ấy cảm thấy vô cùng có lỗi với cậu, chúng ta là bạn bè thân thiết cho nên chúng tôi đều biết cậu cũng rất có cảm tình với Lux.”

“ầm”- giống như một tiếng sét đánh vào đầu hắn.

“chuyện này là thật sao?, Lux nói cho ta nghe”

Lux khóc òa lên, cô chảy dài nước mắt nói: “ John, tôi xin lỗi, nhưng trong suốt thời gian người đi vắng ta thường xuyên chơi đùa cùng Ezreal và ta nhận ra rằng, người ta thích là cậu ấy, John sau này chúng ta vẫn là bạn chứ? Những người bạn tốt ấy.”

John cười đau khổ, hắn thực sự không nghĩ rằng chỉ sau một thời gian rời đi đã xảy ra nhiều chuyện đến thế, hai người con gái mà hắn có cảm tình lần lượt rời xa hắn.

Ezreal trên mắt đã đỏ hoe nói: “ John, tôi cảm thấy rất có lỗi với cậu nhưng quả thực là...là tôi rất thích Lux..tôi..”

“đủ rồi”- John hét lên.

Cả ba người thần thờ nhìn John, họ có thể nhìn thấy trong mắt của John đầy sự cô đơn và căm phẫn.

John đứng dậy rời khỏi giường, những bước đi kia trông thật nặng nề, thật đau thương.

“John”

“John”

“John”

Cả ba người cùng gọi tên hắn, nhưng dường như hắn không hề nghe gì cả, Taric nhìn Ezreal và Lux đau đớn nói: “ làm sao đây? Có khi nào cậu ấy sau này sẽ không đời nào xem chúng ta là bạn nữa không? Chúng ta đã làm điều có lỗi với cậu ấy.”

Ezreal ngồi xuống giường, cậu ta cũng cảm thấy rất cần rút lương tâm, Lux tiến đến cạnh Ezreal nắm lấy tay hắn nói: “ để Lux đi gặp cậu ấy nói chuyện, Ezreal, anh cứ ở đây.”

Nói rồi Lux chạy thật nhanh ra bên ngoài, cô cố gắng đuổi theo John.

“John”

Lux chạy theo đằng sau liên tục gọi tên hắn, nhưng John không hề quay đầu lại, hắn vẫn cứ bước đi, những bước đi của sự cô đơn và đau khổ từ sâu trong trái tim.

Những hình ảnh về Lux trước đã hiện ra, quả thật lúc đó khi hắn ở bên cạnh cô rất vui vẻ, chưa lúc nào hắn cảm thấy mình vui vẻ đến như thế, cô cứ như một cô bé quậy phá vậy.

“người làm gì thế? Sao khuôn mặt bí xị thế kia, trông thật là xấu a.”- Lux cố gắng tỏ ra bộ dáng tinh nghịch như trước kia trước mặt hắn, thế nhưng đôi mắt của John lúc hoàn toàn vô hồn.

Lux nhìn John như thế cảm thấy vô cùng đau xót, cô đứng trước mặt hắn, hai dòng nước mắt chảy dài: “ John...người đừng như vậy được nữa không? Chúng ta vẫn là bạn bè tốt mà...ta biết là ta có lỗi với người...nhưng ta thực sự yêu Ezreal....”

“đi đi”- John lấy tay trái gạt Lux ra một bên.

“John”- Lux cứ gào khóc gọi tên hắn.

“đi đi..ta muốn được ở một mình”- John xoay đầu nói với Lux một cách lạnh nhạt sau đó tiếp tục bước nhưng bước đi không mục đích đầy cô đơn.

John ngồi bệch xuống một gốc cây cạnh đó, cả người trở nên vô lực.

“ta đến đây để làm gì? Tại sao ta lại bất hạnh đến thế?”

Hắn có rất rất nhiều câu hỏi nhưng không ai có thể giải đáp cho hắn lúc này, đôi mắt mông lung nhìn ánh trăng sáng huyền ảo trên cao.

“Miss, cô có nhớ đến tôi hay không? Bây giờ cô đang làm gì vậy? Tôi muốn gặp cô!”

“Nami người con gái duy nhất liên kết sinh mệnh với bản thân mình, bây giờ em sao rồi, lúc cứu em ta không hề biết rằng sau này lại trải qua nhiều chuyện như thế này? Có phải ở đó em đều cảm thấy những gì ta đã trải qua rồi không? Nami cánh tay bị mất này của ta có làm em đau khổ không? Là ta có lỗi với em, là ta đã hại em.....ta sẽ gặp lại nhau...sớm thôi. Đến lúc đó ta nhất định không bao giờ để em rời xa ta nữa, nhất định.”

“Sona, Syndra,Irelia và những người bạn của ta ở Ionia, hòa bình đã được lập lại, nhưng mọi người có tin ta đã chết,ta nhớ những ngày ở cùng mọi người...đó thực sự là những kỉ niệm rất đẹp.”

Từng dòng từng dòng kí ức cứ lướt qua trong đầu hắn, John thực sự đắm chìm đắm trong một thế giới tâm linh đầy huyền ảo.

.....

John trở về phòng, lấy theo thanh gươm vua vô danh của mình rồi tiến thẳng ra hậu viên của học viện. Lúc này đây hắn không muốn gặp bất cứ một ai cả.

“John...cậu định đi đâu?”

Cả hai người Ezreal và Taric hỏi liên tục nhưng đáp lại vẫn là sự yên lặng đến đáng sợ.

Hậu viên của ma pháp học viện, tuyết rơi dày liên tục làm cho toàn bộ hậu viên phủ thêm một lớp trắng bạc, tại giữa rừng cây dày đặc cũng còn có một ít cự thạch. Ở một nơi trong hậu viên, John đang nhắm mắt, lặng lẽ đứng trước một toà cự thạch.

Gươm vua vô danh bên cánh tay trái phát ra một màu tím huyền ảo.

Banh...banh..banh

Vài tiếng chạt chém vang lên, John cắt đứt những tảng đá ấy một cách đơn giản, hắn bắt đầu dùng kiếm sắc bén gọt giũa tảng đá lớn thành một cây đàn.

Ezreal và Taric đứng bên ngoài, họ nhìn nhau đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, Taric nói: “ hay chúng ta cứ mặc cậu ấy vậy? cậu ấy đã muốn cách biệt với mọi người thì cứ để cậu ấy làm theo những gì mình muốn, có khi như vậy sẽ giúp cậu ấy bình tâm lại.”

Ezreal lắc đầu nói: “ không được, trong chuyện này tôi cảm thấy vô cùng có lỗi, tôi không thể để cậu ấy như vậy được, chúng ta cần phải để ý đến cậu ấy.”

Taric thở dài: “ tôi nghe nói trước khi cậu ấy đến đây, cậu ấy đã gặp viện phó và xin được một mình ở tại hậu viên này, không được ai bước vào làm phiền.”

.....

“tính tang...tang ..tính tình....” (tiếng đàn)

Những âm thanh trong trẻo từ chiếc đàn tự tạo của John bắt đầu vang lên những giai điệu đầu tiên, hẳn biết đánh đàn cũng là nhờ có Sona đã dạy mình, giờ đây hẳn đem âm nhạc ra làm thứ tiêu khiển để loại bỏ những đau thương bên trong lòng, hẳn nhớ từng đọc một quyển sách về luyện tinh thần lực, trong đó nói khi con người rơi vào tuyệt cảnh, cảm xúc của họ lúc đó là mãnh liệt nhất, nếu vượt qua được giới hạn của cảm xúc thì lúc đó tinh thần của họ cũng được tăng thêm một bậc.

“muốn luyện đàn, trước tiên phải để đàn và người hợp lại làm một, tinh thần của người đánh đàn phải luôn để trong cảnh giới thanh thần nhất, khi đó những tiếng đàn đánh ra mới thực sự hay nhất được”- Sona đã từng nói với hắn như thế.

Ezreal và Taric nhìn nhau lo lắng nói: “ rốt cuộc cậu ta đang định làm gì vậy? cậu ấy đã đánh đàn như vậy suốt một ngày một đêm rồi, có gọi cũng không thèm trả lời, cơm không ăn, nước không uống, cứ như vậy thì làm sao được.”

“Chúng ta trước tiên cứ chờ xem sao đã. Ta tin tưởng cậu ấy không phải là loại người không chịu nổi cái đả kích như thế này.”- Taric an ủi.

John lúc này như đang tiến vào một thế giới vô hình, hẳn lúc này hoàn toàn cảm nhận được sự rung chuyển của năm loại nguyên tố trong không khí: hỏa, thủy, phong, lôi, địa”

“tâm linh cùng với thiên địa hợp lại làm một, trạng thái trung hòa không vật cản”

Trong đầu John toàn bộ đều là tràng cảnh lần đầu tiên gặp mặt Rose, toàn bộ cảm tình trong lòng đều đặt trên đầu ngón tay gầy vào những sợi đàn. Các bông tuyết xung quanh bắt đầu bay vòng xung quanh, cảm giác tâm linh hoà với đại địa, hoà với gió trước giờ chưa từng có đến với John, cùng lúc Địa hệ ma pháp, Phong hệ ma pháp, hỏa hệ ma pháp, lôi hệ ma pháp, thủy hệ ma pháp đổ vào trong cơ thể hắn ào ạt không ngừng.

Một hiện tượng khiến người xem há hốc miệng, cả cơ thể hắn đang được bao vây bởi năm hệ nguyên tố, trên trán hắn xuất hiện một ấn chú ngũ hệ kì ảo sáng rực, gương của vua vô danh ở cạnh bên lơ lửng trong không trung, tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo không ngừng.

Mỗi giai điệu vang lên là mỗi tâm trạng của John, hẳn đã hoàn toàn hòa nhập vào giai điệu từ tiếng đàn.

Từ ngày hôm đó về sau ở phía sau hậu viên các học viên và các vị giáo sư luôn luôn nghe thấy những tiếng đàn tuyệt diệu vang lên. Tiếng giai điệu thay đổi liên tục lúc vui lúc buồn, lúc hùng ca bi tráng,cảm xúc trào dâng không ngừng trong lòng những người nghe.

Rất nhanh chóng ngày nào cũng thế, rất nhiều các học viên tập trung ở bên ngoài hậu viên của học viện để lắng nghe tiếng đàn. Các vị giáo sư cũng không ngoại lệ.

Lúc này viện trưởng và Viện phó đang ở trên không, đúng hơn là họ đang bay trên không, đứng từ trên cao, mọi thứ bên dưới đều đập vào mắt họ, Viện trưởng nhìn năm loại nguyên tố đang bao bọc xung quanh John thì trong mắt sáng lên: “ quả nhiên là kì tài hiếm có, học viện chúng ta thật may mắn khi nhận được cậu ta.”

Viện phó Gillad vuốt râu cười nói: “ viện trưởng, thân phận cậu ấy thực sự khá là bí ẩn như tài năng thì không cần nhiều lời, lúc ở Piltover, chính mắt tôi đã nhìn thấy sức mạnh của cậu ấy.”

Viện trưởng gật đầu nói: “ nếu thế sau này chúng ta sẽ cố gắng hỗ trợ hết sức cho cậu ấy, biết đâu được sau này khi trở thành một nhân vật lớn của thế giới cậu ta sẽ không quên học viện chúng ta.”

Trạng thái dung hợp với tự nhiên tuyệt đối như vậy, Tinh thần lực của John cũng chưa từng có tốc độ phát triển kinh khủng như vậy...

Tinh thần lực của hắn hiện tại đã phát triển một bước dài, so với người thường cao gấp cả nghìn lần.

Viện phó Gillad nói: ‘ trước đây, cậu ấy có nói do bị mất một cánh tay cho nên không thể sử dụng được sức mạnh phép thuật, tuy nhiên bây giờ cậu ấy đang tiến dài một bước trở thành một người có sức mạnh tinh thần lực cực đại, e rằng sức mạnh phép thuật bên trong người của cậu ta sắp được thức tỉnh lại một lần nữa.’

70. Q.4 - Chương 2: Bộ Giáp Hắc Ám

Lúc này đây John vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi trạng thái kì diệu kia, sức mạnh phép thuật có từ thời cổ ngữ vẫn đang bao bọc xung quanh cơ thể hắn.

Thứ duy nhất hắn cảm thấy lúc này chính là tinh thần của mình, nó đang ngày một lớn mạnh, giống như những đợt sóng ngoài biển liên tục xô đẩy sóng sau mạnh hơn sóng trước.

Cũng may nơi John đánh đàn được ngăn cách với bên ngoài chứ nếu không đám học viên kia mà nhìn thấy bộ dáng hắn lúc này chắc trợn mắt há hốc mồm ra mà thôi.

“tiếng đàn nghe hay thật a”

“nghe đâu tiếng đàn đó được đánh từ John, học viên khi trước đã phá được vụ án giết người tại học viện đấy”

“phải phải, ta cũng nghe nói cậu ta cũng chính là người hùng tại Piltover”

“mấy chuyện đó của các người chỉ là chuyện cũ thôi, chuyện mới là nghe đâu, người con gái mà cậu ta thích đã bỏ cậu ta đấy.”

“diên à! Con nào mà ngu đến vậy cơ chứ? Nếu là ta thì không đời nào ta làm chuyện đó”

Tiếng bàn tán rì rầm bên ngoài của các học viên ngày một sôi nổi, Lux ở gần đó cảm thấy lòng vô cùng đau đớn.

“Lux, không sao chứ?”- Ezreal đứng sau lưng vỗ vào vai cô an ủi, những lời bàn tán vừa rồi hắn cũng đã nghe.

Lux lau đi nước mắt trên má, nói: “ không có gì đâu, chúng ta về thôi, chắc cậu ấy còn ở bên trong một thời gian nữa.”

Taric cũng gật đầu, mặc dù chuyện Ezreal và Lux đến với nhau không có liên quan gì đến cậu ta thế nhưng làm một người bạn thân với John, Taric cũng đau hắt khi hắn trở về cho nên trong lòng cũng cảm thấy rất áy náy.

.....

Lúc này đây tại một quán trà bình thường ven đường, một người thanh niên khoác trên người chiếc áo có mũ trùm kín đầu. Từ bên ngoài một người thanh niên khác chạy vào ngồi bên cạnh cúi người nói: “ chỉ huy, đã tìm được tung tích của người đó, chỉ có điều theo như miêu tả không giống với người chúng ta cần tìm lắm.”

Giọng nói có phần lạnh lùng vang lên: “ không quan trọng, thù giết nhầm còn hơn bỏ sót, hiện tại khó khăn nhất chính là tên kia vẫn ở bên trong học viện ma pháp, ở trong đó có rất nhiều kẻ lợi hại, rất khó có thể hành động được.”

Người thanh niên kia gật đầu nói: “ chỉ huy, tôi cong biết tin, hiện tại hắn ta đang ở sau hậu viên của học viện, cách biệt với bên ngoài, dường như không muốn gặp bất cứ ai cả.”

“thế à!”- người thanh niên có giọng nói lạnh lùng kia nói tiếp: “ người tiếp tục theo dõi đi, có gì báo lại cho ta.”

“rõ”

“John...vị anh hùng trong truyền thuyết, ta thực sự rất muốn gặp người, để xem kẻ đã đánh bại cả quân đội Noxus là người như thế nào?”- tiếng nói lạnh lùng phát ra từ người thanh niên đang ngồi trên bàn kia, thanh gươm trên tay của anh ta sắc bén vô cùng.

Trở lại với John, đã một tuần trôi qua kể từ ngày hắn quyết định ở phía sau hậu viên của học viện, lúc này John đã thoát khỏi trạng thái tuyệt diệu kia hắn hoàn toàn cảm nhận được sức mạnh phép thuật cổ ngữ trước đây đã quay trở lại, thậm chí hiện tại nó còn mạnh mẽ và dồi dào hơn trước.

John đứng thẳng người,hắn nhìn vào cơ thể của bản thân, đến cả chính hắn cũng không thể tin tưởng rằng mình đã khôi phục được sức mạnh phép thuật.

“tuyệt quá! Ha..ha...cuối cùng mình cũng khôi phục được sức mạnh phép thuật rồi, hóa ra việc đưa cơ thể vào trạng thái “ngộ” đồng thời luyện cầm thuật mà Sona đã chỉ có thể luyện cho tinh thần lực gia tăng đến mức này.

John nhún chân, cả người hắn lao như một tên bắn lên không trung, tay dang rộng ra, bây giờ hắn có cảm giác như cơ thể mình đang hòa vào không khí, John cười ha hả, bay khắp thành cổ “không tên”.

Lúc này tại một căn phòng phía trong học viện, bên trong căn phòng không khác gì một đồng hồ đo, bàn ghế bị đập gãy, tách trà, chậu cây tất cả đều bị vỡ nát. Trên mặt đất có hai người, một vị giáo sư sắc mặt trắng bệch, cả người đầy vết thương đang chảy máu, bên cạnh vị giáo sư kia là một cô gái học viên của học viện ma pháp, cô vô cùng sợ hãi nhìn người đứng trước mặt, hắn ta trong trang phục một bộ giáp hắc ám, thân hình cao lớn, trên tay hắn ta cầm theo một chiếc chùy sắt đầy gai nhọn.

Giọng nói đáng sợ từ bên trong bộ giáp hắc ám kia vang lên: “ nói cho ta biết, nơi cất dấu sức mạnh hắc ám cổ xưa, mau lên.”

Vị giáo sư ấy thân dù trọng thương cực kì nặng thế nhưng từ đôi mắt ông vẫn thể hiện sự kiên định của mình, giọng nói đầy quả quyết: “ không đời nào ta tiết lộ bí mật nơi cất dấu thứ đó ột tên quái vật như người.”

“người có nói hay không?”- Tên quái nhân trong trang phục bộ giáp hắc ám kia, tiến lại, hắn tức giận nắm lấy cổ áo của vị giáo sư già kia nhấc bổng cả người ông ấy lên, từ đôi mắt đỏ như mắt quỷ từ bên trong bộ giáp phát ra ánh sáng kinh sợ, hắn hỏi lại một lần nữa: “ người có nói hay không? Nếu người nói ta sẽ giữ lại mạng sống cho người.”

“không đời nào”- Vị giáo sư ấy thà chết chứ không hề muốn hé lộ bất cứ một lời nào.

“ha...ha...”- Tên quái nhân trong trang phục bộ giáp hắc ám kia cười lên điên cuồng hắn nói: “ ngay cả cái chết cũng không phải lối thoát dành cho người.”- Nói xong tay trái hắn vung lên đập mạnh lên đầu của vị giáo sư ấy, khiến võ sọ não mà chết, kế tiếp đó tràng cảnh đáng sợ hiện ra, cô gái học viên cạnh đó run sợ đến cùng cực, trước đây cô chưa từng gặp phải cảnh tượng đáng sợ thế này.

Từ cánh tay trái đã đánh vỡ sọ não của vị giáo sư,nó phát ra một thứ ánh sáng đen tối sau đó, linh hồn từ trong người vị giáo sư kia bị hắn ta lôi ra khỏi thân xác. Như bị một sức mạnh hắc ám nào đó khống chế linh hồn vị giáo sư kia bắt đầu nói ra những bí mật mà tên quái nhân trong trang phục bộ giáp hắc ám kia muốn biết: “ nó nằm tại lâu đài Blood ở giữa Noxus và đồng bằng bão tố.”

“á”- tiếng linh hồn vị giáo sư kêu lên thảm thiết sau đó thì ngay lập tức hóa thành một đám khí biến mất.

Tên quái nhân trong trang phục bộ giáp hắc ám kia, hừ lạnh nói: “ nếu người nói sớm hơn thì ta không phải tốn nhiều thời gian đến vậy.”

Nói xong hắn ta lập tức bỏ đi, để lại cô gái kia sợ đến trắng bệch cả mặt, cả người đầy mồ hôi.

Ở bên ngoài, cạnh chiếc cửa sổ, có một người đã đứng ở đây từ lâu, tất cả cuộc trò chuyện đều đã lọt vào tai của hắn, người này không ai khác chính là John, trong lúc hắn đang bay vài vòng trên trời thì từ đôi tai cực

nhảy của mình hẳn biết được tại căn phòng này có chuyện gì đó xảy ra, hẳn đứng bên ngoài để xem xét mọi chuyện.

“tòa lâu đài nằm giữa Noxus và đồng bằng bão tố? ta cũng nên đến đó một chuyến, nơi này thực sự không còn ý nghĩa gì nữa cả.”- John đã nghĩ như vậy trong đầu, sau đó hắn lập tức hóa thành một cái bóng đuổi theo tên mặc bộ giáp hắc ám kia.

Vừa đuổi theo hắn vừa nghĩ đến một người trong trang phục như thế, chỉ có thể là Mordekaiser mà thôi, một người cũng ở tại Shadow Isles như hắn nhưng theo lời của Elise thì hắn ta đã rời khỏi đảo trước khi hắn đến, nghe nói là đang đi tìm nguồn sức mạnh nào đó.

Lúc này tại một căn phòng, một người thanh niên chạy vội vào nói: “ chỉ huy, đối tượng đã rời khỏi học viện rồi, đây là cơ hội tốt để kiểm chứng.”

“đã rời rồi à, tốt, chúng ta lên đường thôi.”- Người thanh niên với chiếc mũ đội trùm kín đầu kia lập tức cầm theo vũ khí rời đi.

Trong bóng tối đầy mê hoặc đầu đó còn có vài tiếng gió rít qua từng cành cây tạo ra thứ âm thanh thật đáng sợ. Đùng đùng Mordekaiser vác theo chiếc chùy gai nặng như thế mà tốc độ di chuyển của hắn chậm, thực sự hắn đi rất nhanh, so với một cơn gió thì có lẽ chỉ thua chút đỉnh mà thôi.

Đột nhiên Mordekaiser dừng lại hắn đặt chiếc chùy của mình lên mặt đất hô lớn: “ bám theo ta một đoạn dài như vậy chứng tỏ có mục đích, ra đây mau.”

“oạch, bị phát hiện rồi!”- John đứng trên một góc cây giật mình khi biết Mordekaiser đã phát hiện ra mình, hắn nhảy xuống đứng đối mặt với Mordekaiser cười nói: “ người lợi hại thật nha, có thể phát hiện được ta.”

“hừ”- Một tiếng hừ lạnh vang lên, Mordekaiser nói: “ mặc dù ngươi di chuyển rất nhẹ, không gây ra tiếng động thậm chí cố gắng thu cả hơi thở mình lại thế nhưng dù ngươi di chuyển thế nào cũng không thể thoát khỏi giác quan của ta, bóng tối chính là đồng minh.”

“hóa ra là vậy?”- John hiểu ý hắn nói gật đầu lia lịa.

Mordekaiser nói tiếp: “ ngươi đi theo ta có mục đích gì? Nói mau...bằng không đừng trách ta.”

John vút vút mũi, bây giờ hắn đã có lại sức mạnh phép thuật, tinh thần lực cũng cực đại rồi còn sợ điều gì nữa sao hắn nói: “ không có gì, chẳng qua vì ngươi vừa giết một vị giáo sư bên trong học viện của ta cho nên muốn đi theo ngươi để bắt ngươi về xin lỗi ấy mà.”

“Ha...ha...cuồng ngôn thật”- Mordekaiser cười to lớn: “ ngươi nghĩ ngươi là ai mà lại có thể bắt ta về xin lỗi kia chứ? Thăng nhãi, chịu chết đi.”

John cười he he, chiếc chùy gai trên tay của Mordekaiser bay đến, chỉ nghe ầm một tiếng chiếc chùy bay đâm xuyên qua cơ thể John, trên mặt hắn hiện lên nụ cười tươi như hoa, trông như không có việc gì xảy ra cả.

Sau đó cơ thể bị chiếc chùy bay kia đâm xuyên qua lập tức hóa thành một vũng nước, John từ trên một cành cây nhảy xuống cười nói: “ thủy hệ phân thân thuật”

Mordekaiser hừ lạnh một tiếng, hắn vung tay chiếc chùy bay lập tức quay trở lại tay hắn.

“keng”- một tiếng kiếm loại vang lên kịch liệt, gươm của vua vô danh chạm với chiếc chùy gai kia, những tia lửa do kim loại quẹt nhau bắn ra tứ tung.

“hỏa diệm”- John hả miệng phun ra một luồng hỏa diệm nóng rực vào người của Mordekaiser, khiến hắn không kịp phòng bị lùi lại vài bước.

Mordekaiser kinh hãi nhìn John, hắn nghĩ: “ thăng nhãi này đúng là không tầm thường, thứ hắn sử dụng chính là phép thuật nhưng điều đáng sợ là nó lại sở hữu đến hai loại, đã thế còn có nhẫn thuật của Ninja, rốt cuộc tên nhãi này là ai?”

John xoay xoay kiếm bộ dáng của hắn trông như đang chơi đùa vậy, hắn cười nói: “sao vậy? đánh tiếp đi chứ? Ta còn chưa ảm người lên nữa đây.”

Mordekaiser gầm gừ vài tiếng, sau đó dường như hắn ta nghe được điều gì, cười ha hả nói: “ không cần ta phải ra tay, sắp có vài tên đến chăm sóc người đấy, tạm biệt”

Mordekaiser hóa thành một bóng ma biến mất vào trong không khí, câu nói của hắn ta để lại khiến John mù tịt, thế nhưng rất nhanh hắn đã có đáp án.

“phịch”

“phịch”

Đứng trước mặt hắn lúc này là hai người thanh niên tại căn phòng trước đó, John nheo mắt lại, hắn hoàn toàn cảm nhận được hai luồng sát khí kinh khủng tỏa ra từ hai người đứng trước, đặc biệt là người thanh niên mang áo có đội mũ trùm kín đầu. tay phải có đeo một thanh kiếm kì lạ, thứ sát khí này không phải bình thường từ lòng căm thù mà có được, để có được cái khí thế này thì tất nhiên phải giết rất rất nhiều người, trải qua rất rất nhiều những cuộc chiến tranh sinh tử.

“hai người là sát thủ”-John buộc miệng nói ra, hắn cũng đã đoán được 7-8 phần thân phận hai người họ.

“ngươi là John? Vị chiến binh huyền thoại tại Ionia?”- Người thanh niên đội mũ trùm kín đầu kia nói, giọng nói của hắn ta thực sự khiến người ta lạnh đến thấu xương.

John hơi chút kinh ngạc, rốt cuộc tên này là ai? Tại sao lại biết thân phận thật của hắn, một sát thủ ư? Không lẽ là sát thủ mà Vikto phái đến giết mình như hồi ở Piltover?

Người thanh niên kia thấy John chưa trả lời thì cười lạnh nói: “ vậy là đúng rồi. ngươi chính là kẻ chúng ta cần tìm.”

John cười lạnh đáp: “ nếu đúng thì sao? Mà không đúng thì sao? Các ngươi nghĩ có thể đánh lại ta sao?”

“sao lại không? Chúng ta đều là những sát thủ lợi hại nhất từ Noxus, một tên như ngươi không giết được bọn ta không xứng đáng làm sát thủ.”- Tên thanh niên đứng phía sau tức giận tay nắm chặt kiếm, thực ra hắn cũng có chút run sợ, trước đây hắn đã từng nghe kể về John, một vị tướng cực kì lợi hại của Ionia, đánh bại Warwick, singed thậm chí là cả Riven.

Người thanh niên đội mũ trùm đầu kia cười đáp: ‘ rất tốt, ta lâu lắm rồi mới gặp được một sát thủ như ngươi, ta đã chờ cơ hội này lâu lắm rồi.”

“ngươi lùi lại đi, ngươi không phải đối thủ của hắn ta đâu”- Talon xoay đầu nhìn tên thanh niên ở phía sau.

John tay nắm chặt kiếm, hắn tuyệt đối cảnh giác với thanh niên đội mũ trùm đầu này, không hiểu sao người thanh niên ấy lại có cái thứ khí thế đáng sợ đến thế.

“để công bằng ta cũng cho ngươi biết tên ta, ta được mệnh danh là sát thủ bóng đêm-Talon”- người thanh niên kia xoa xoa cây kiếm kì dị trên tay tự tin nói.

John nhíu mắt lại, Talon, cái tên này hắn vô cùng ấn tượng, thậm chí là lúc tại thế giới trước kia, vị tướng mà hắn thích chơi nhất chính là Talon này, không ngờ qua thế giới này hắn lại phải chiến đấu với chính anh ta.

John cười đáp: ‘ nghe đồn Talon của Noxus là một sát thủ cực kì lợi hại, ta thực sự rất mất so tài với anh.”

Talon cười sáng khoái: “ tuyệt! Ta cũng rất thích so tài với những kẻ như ngươi, chuẩn bị đi.”

Mặc dù chưa đánh nhau nhưng John hoàn toàn cảm nhận được Talon mặc dù là một sát thủ nhưng anh ta lại vô cùng sáng khoái, chiến đấu với đối thủ rất công bằng, đối thủ thế này hắn rất thích.

71. Q.4 - Chương 3: Kế Hoạch Của Viện Trưởng

Talon nhìn bộ dáng tươi cười không chút sợ hãi của John, hẳn ta cũng lấy làm kinh ngạc, không giống như những đối tượng hắn từng tiêu diệt trước đây, cứ ai thấy hắn hoặc ít nhất là cảm thấy sát khí trong người hắn hẳn tỏa ra đều cảm thấy run sợ, ở John có cái gì đó khiến Talon cảm thấy máu trong người như đang sùng sục sôi lên, đúng đây chính là cảm giác khi tìm kiếm được một đối thủ xứng tầm.

Talon không chút ngần ngại lập tức lao vào với tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, tốc độ đáng sợ này một sát thủ tầm thường không thể có được, John nhắm mắt, rõ ràng tốc độ thể này đôi mắt của hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy được cái bóng mờ mờ của Talon mà thôi.

John lùi lại một bước, kiếm trên tay vung lên thật mạnh, một luồng kiếm khí lăng lệ xé gió bắn ra.

Chỉ nghe “phanh” một tiếng, luồng kiếm khí của John đánh hụt Talon chém một gốc cây cạnh đó thành đôi.

“Phịch”- Talon từ trên cao, kiếm trên tay sắc bén đâm mạnh xuống, mũi kiếm nhọn xé gió, âm thanh vang lên khiến người nghe lạnh cả xương sống. John lộn ngược người ra đằng sau tránh được một kiếm chết người này, trán hắn đã bắt đầu xuất hiện vài giọt mồ hôi.

John có chút khá kinh hãi về cách ra đòn và di chuyển của Talon, tốc độ đó, sức mạnh đó tuyệt đối không thể xem thường.

Talon thấy John đã tránh được một kiếm của mình, hẳn ta mỉm cười rút kiếm đang bị đâm dưới đất lên nói: “cũng không tệ, nếu như người chết nhanh quá thì sẽ làm ta rất thất vọng đấy.”

John thở ra một hơi, lúc này hắn không hề có một chút ý nghĩ khinh địch, hắn cười đáp: “ quá khen rồi, quả nhiên sát thủ lợi hại nhất nhì Noxus có khác, ra tay cực kì quyết đoán.”

“chúng ta vẫn đánh chưa xong mà, đúng không?”- Talon cười lạnh lùng một tiếng, hắn lại tiếp tục vung kiếm lao vào tấn công John. Lần này Talon không di chuyển với tốc độ cao để ra đòn bất ngờ nữa, mà thay vào đó là ra đòn với tốc độ cực nhanh và liên tục khiến John không có cơ hội để tấn công.

Người ta thường nói “ tấn công chính là cách phòng thủ tốt nhất” trong trường hợp này cách tấn công của Talon hoàn toàn chính xác, những đòn đánh của hắn không chỉ nhanh mà còn rất hiểm nữa, nó nhắm vào các yếu điểm trên cơ thể như: “ mắt, cổ tay, sườn, hông, ”. Đó đều là những nơi rất khó để phòng bị nếu như đối thủ ra đòn công kích với tốc độ cao.

John bị Talon liên tục làm thối lui, hắn bắt đầu cảm thấy máu đang sôi lên: “ cái cảm giác này trước giờ chưa từng có, thật tuyệt, Talon-sát thủ bóng đêm, đối thủ mình đã tìm từ lâu.”- John đã nghĩ như thế trong đầu.

“phạch”

John dùng sức đánh thật mạnh vào kiếm của Talon khiến hắn ta lui lại nửa bước chân, tận dụng lúc đó hắn xoay người nhảy lên một gốc cây cạnh đó, kiếm trên tay liên tục quét ngang quét dọc, kiếm khí lăng lệ bắn ra liên tục nhắm vào Talon, sức sát thương từ kiếm khí ấy là không thể diễn tả bằng lời, nếu dính phải nó một là chết hai là thành phế nhân.

Talon đâu dễ bị hạ đến thế, hắn ta xoay người liên tục tránh được các đòn kiếm khí do John chém ra, hẳn ta nhún chân nhảy lên, ba lưỡi dao sắc lẹm từ trong người ném mạnh ra phía trước, một đòn tấn công bất ngờ khiến John chưa kịp phòng bị, hắn theo phản xạ đưa kiếm lên trước đỡ lấy....

“keng keng keng”

Ba tiếng thanh thúy vang lên, ba lưỡi dao sắc lẹm ấy bị John đỡ được nhưng chưa dừng lại ở đó, ngay khi hắn hơi mất tập trung, ba lưỡi dao ấy theo sự điều khiển của Talon bắt đầu quay ngược trở lại. một lưỡi dao trong số đó đã cắt qua một phần áo trên tay hắn, chạm đến da một vết trầy bắt đầu xuất hiện.

John cầm kiếm ở tư thế phòng thủ, hắn nhìn vết trầy trên tay của mình hẳn thầm mắng mình bất cẩn, cũng may Talon là sát thủ phải nói là khá quang minh lỗi lạc, ra tay không hề sử dụng những trò bỉ ổi, nếu như gặp một sát thủ khác thì nếu hắn bị dính vết thương thế này chắc chắn là đã bị trúng độc rồi.

Talon đứng đối diện cười lạnh nói: “ không tệ, đây là lần đầu tiên có người đấu với ta lâu đến như vậy?”

John không biết đó là lời khen là mang một mục đích gì hắn chỉ kiếm vào mặt Talon nói: “ trận đấu vẫn chưa kết thúc mà, tiếp tục đi.”

Lần này John chủ động tấn công, hắn không để cho Talon chiếm được ưu thế như trước nữa, một luồng lôi điện chạy dọc trên tay trái hắn sau đó quán nhập vào bên trong thanh gươm của vị vua vô danh, ngay lập tức cả thanh gươm được bao phủ bởi một luồng năng lượng lôi điện màu vàng sáng rực, có thể nghe vài tiếng xì xèo do những tia lửa điện kêu lên.

Một kiếm chém ra, một đoạn thiểm điện từ kiếm phóng đến xé không khí mà tấn công Talon, Talon đưa chân trái về phía sau trụ lại, kiếm trên tay để trước ngực chặn được một kiếm thế nhưng ai cũng biết điện có thể truyền qua các vật bằng kim loại.

Trong tình huống này cũng thế, Talon bị luồng điện kia bắn trúng, dòng điện chạy qua thanh kiếm trên tay hắn truyền đến tay khiến cho tay phải cảm kiếm đột nhiên tê liệt.

Talon có chút kinh hoảng, hắn không ngờ trong người John lại sở hữu nhiều loại phép thuật đến thế, đây là điều trước giờ hắn chưa từng biết, theo thông tin hắn thu thập được từ Ww và Singed thì John rất lợi hại, đặc biệt là trong khoảng sử dụng phép thuật nhưng không ai trong số họ nói cho hắn biết, John có thể sử dụng nhiều loại phép thuật của nhiều hệ khác nhau.

“hừ”- Talon lắc lắc cổ tay cho đỡ tê, hắn nhìn John bằng một ánh mắt coi trọng: “ nhân vật trong truyền thuyết đúng là đây, ta có nghe ngài Singed và Ww nói qua về người nhưng không nghĩ trong người người lại chứa những loại phép thuật đặc biệt đến thế.

“nào tiếp tục...hử...cái gì đây?”- Ngay khi Talon chuẩn bị tấn công tiếp thì đột nhiên một con chim đưa thư từ Noxus bay đến, Talon có chút khó hiểu, hắn ta nhanh chóng lấy bức thư từ bên trong nó đọc lướt qua, chỉ thấy sắc mặt của hắn thay đổi liên tục, người thanh niên đứng sau quan chiến này giờ lúc này bước đến cạnh Talon nói: “chỉ huy có chuyện gì sao?”

Talon gật đầu nói: “ đúng là có chuyện lớn ở Noxus”

John cũng phát hiện ra nét mặt của Talon có chút thay đổi, nhưng hắn không nói gì, Talon xoay người nhìn John nói: “ cuộc chiến của chúng ta tạm thời dừng ở đây, nhưng không phải vì thế mà mạng của người sẽ được đảm bảo, lần tới gặp lại nhất định ta sẽ giết người.”

“được thôi, đến lúc đó ta sẽ chờ.”- John cười ha hả, đầy tự tin nói. Quả thật lần này hai người đánh nhau không phân cao thấp, mặc dù John vẫn giữ khá nhiều bài tẩy nhưng không ai dám chắc rằng Talon không giữ bài tẩy nào trong người cả, John cũng có chút tiếc nuối vì không được đánh nhau với Talon một trận ra trò.

Talon gật đầu sau đó xoay người biến mất trong màn đêm, người thanh niên kia cũng lập tức đi theo chỉ huy của mình.

John thở dài một tiếng, bây giờ mục đích của hắn chính là bám theo Mordekaiser, thế nhưng không còn chút dấu vết nào của gã ta để lại cả, thật là khó khăn.

John nhớ lại những gì vị giáo sư kia khi bị biến thành linh hồn và chịu sự sai khiến của Mordekaiser: “ nơi đó nằm ở giữa Noxus và đồng bằng bão tố”

John mỉm cười, xem ra chỉ còn cách đi một chuyến đến đó mà thôi.

Nói là làm John lập tức cất bước hướng về nơi nằm giữa Noxus và đồng bằng bão tố, cái nơi ấy có thứ gì thì hắn không biết, đơn giản hiện tại hắn đã khôi phục được sức mạnh, đã thế vừa đủ hai điều kiện để có thể sử dụng sức mạnh bí ẩn màu tím kia trong người, bây giờ hắn chỉ cần có thời gian để có thể tìm ra cách sử dụng sức nó một cách thành thực nhất mà thôi.

John rời khỏi học viện ma pháp một ngày, đã khiến cho toàn bộ học viên như “nổ tung” tin tức John biến mất đã lan truyền một cách chóng mặt, các học viên mà giáo sư trong học viện mất đầu chia làm nhiều nhóm đổ xô đi khắp cả tòa thành không tên và bên ngoài để tìm hắn nhưng không có lấy một tung tích nào.

Ezreal và Taric chính là hai người lo lắng nhất, họ tìm John từ sáng đến tối, tìm khắp các ngõ ngách tại thành cổ nhưng không thể nào tìm ra bóng dáng của hắn, Lux cũng như thế, cô thúc giục các học bạn của mình đi tìm hắn nhưng vẫn không thể nào có kết quả.

Lúc này tại căn phòng của viện trưởng học viện ma pháp, viện phó Gillad thờ dài nhìn viện trưởng nói: “viện trưởng, bây giờ sao đây? Cậu ta đột nhiên mất tích, đã vậy trong học viện chúng ta phát hiện ra một vị giáo sư bị giết, mọi chuyện thực sự..hài...”

“đừng lo lắng”- Viện trưởng học viện ma pháp nổi tiếng là người sáng suốt, ông cười nói: “ cái chết của vị giáo sư ấy ta đã xem qua, trông mắt không hề có con ngươi, da khô, chứng tỏ ông ấy đã bị người ta rút lấy linh hồn, ta biết trên vùng đất này chỉ có duy nhất một người có thể làm được điều đó, chính là kẻ đến từ Shadow Isles. Chắc chắn hắn ta đang cố ý nhắm đến thứ sức mạnh bị phong ấn ở trong tòa lâu đài.”

“sức mạnh bị phong ấn”- Viện phó giật mình: “ không phải đó là thứ sức mạnh tối thượng có từ thời cổ ngữ đã được các tiên bối đời trước của học viện viện ma pháp chúng ta phong ấn lại hay sao? Làm sao tên đó biết được bí mật này?”

“cái này thì ta không rõ lắm”- Viện trưởng lắc đầu thờ dài nói tiếp: “ chuyện của cậu học viên John đó không cần phải lo đâu,nếu ta đoán không nhầm có thể cậu ta đã đi theo tên đó đến nơi bị phong ấn ấy rồi.”

“sao?”- Viện phó lại một lần nữa kinh ngạc, ông nói: “ viện trưởng làm sao người biết được chuyện này?”

“ha...ha...”- viện trưởng đột nhiên cười phá lên vuốt râu nói: “ ông nghĩ ta già rồi nên chuyện gì cũng không biết hay sao? Nhất cử nhất động của mọi học viên trong học viện này ta đều biết cả, tuy nhiên ta thấy việc cậu ta tìm đến sức mạnh bị phong ấn kia chính là điều may mắn cho học viện chúng ta.”

Gillad viện phó hoàn toàn mờ tịt ông hỏi: “ viện trưởng người nói rõ hơn một chút được không?”

Viện trưởng gật đầu nói: “ ông không nhớ những gì được ghi lại bởi các vị tiên bối của học viện chúng ta sao? Trong cuốn sách bí mật truyền lại qua các đời viện trưởng và viện phó, họ có ghi mong ước lớn nhất chính là lập ra một liên minh tập hợp những những chiến binh mạnh nhất vùng đất này. Tuy nhiên làm việc này không hề đơn giản, cần có một người đứng ra để chiêu mộ các chiến binh, người này đòi hỏi phải có sức mạnh và trí tuệ cực kì lớn.”

Gillad viện phó suy ngẫm một lúc đột nhiên như bừng tỉnh: “ ý viện trưởng là chúng ta sẽ hỗ trợ hết sức cho John, để cậu ta sau này trở thành người đứng đầu lập ra liên minh ấy?”

“không sai!”- Viện trưởng cười cười vuốt râu nói tiếp: “ thực ra, ngay khi cậu ta vào học viện ta đã bắt đầu để ý đến nhất cử nhất động của cậu ấy rồi, một người thanh niên trẻ tuổi thế mà trong người lại có đến hai nguồn sức mạnh cực kì quái dị, một nguồn sức mạnh chứa năm hệ nguyên tố ma pháp: “ lôi, hỏa, thủy, phong, địa”, một luồng kia là sức mạnh thần bí mà nếu ta đoán không nhầm chính là do người đó đã đưa cho cậu ấy.”

“người đó là ai vậy viện trưởng?”- Gillad viện phó biết chuyện trong người John có hai nguồn sức mạnh rất đặc biệt thế nhưng khi nghe viện trưởng nói đến “người đó” thì lại vô cùng khó hiểu.

Viện trưởng cũng không muốn dấu nên nói: “ thực ra, người đó là một người quen với ta từ khá lâu rồi, ông ấy không thuộc thế giới này, mà đến từ hư không? Cách đây một năm, ông ấy có đến gặp ta và nhờ ta chú ý đến John nếu như nó đến xin gia nhập học viện.”

“thế giới hư không? Vùng đất bí ẩn nhất, mà chưa ai biết đến.”- Gillad viện phó kinh sợ, ông bắt đầu sợ hãi cho cái thân phận đầy thần bí của John.

Viện trưởng nói tiếp: “ chuyện này tạm thời chưa nên nói cho ai biết cả, có lẽ người đó đã biết trước được John sẽ trở thành thủ lĩnh của liên minh và đang ra sức cố gắng giúp cậu ấy, chỉ có điều lúc đó người ấy có bảo với ta rằng, mục đích giúp John không chỉ để đưa cậu ta lên làm thủ lĩnh của liên minh mà còn có một sứ mạng khác vô cùng quan trọng, nó có an nguy đến cả vùng đất này.”

“sao nghe giống một cuộc chiến tranh sắp diễn ra vậy?”- Gillad viện phó buột miệng nói ra nhưng những lời này như làm thông suốt mọi chuyện, viện trưởng có chút kinh ngạc cùng lo lắng nói: “ nếu đúng như ông

nói thì có lẽ sắp đến một cuộc chiến tranh kinh khủng sẽ diễn ra, lúc đó mọi niềm tin và sự sống của chúng ta sẽ đặt hết lên vai của cậu ấy.”

“vậy bây giờ chúng ta cũng nên âm thầm chuẩn bị mọi thứ?”- Viện phó nói.

Viện trưởng gật đầu, sau đó đưa tay ý bảo viện phó mau đi giải quyết mọi chuyện đi.

Ngồi trên ghế viện trưởng nhìn vào quyển sách trước mặt, trong đó có ghi rằng: “ trên đời này không có một người nào có thể sở hữu quá hai loại sức mạnh phép thuật trong người.”

“hiện tại cậu ta đã có năm loại, nếu có thêm hai loại đó nữa không biết sẽ thành ra thứ gì đây, thật là một kẻ nghịch thiên.”- Viện trưởng đã nghĩ như vậy.

Trở lại với John, sau vài ngày đi bộ và hỏi han những ngôi làng ven đường hắn đã tìm đến nơi nằm giữa Noxus và Đồng bằng bão tố. ở đây chỉ toàn vách núi dựng đứng đầy nguy hiểm, John sử dụng thị giác của mình một cách tối đa để hi vọng có thể tìm thấy cái tòa lâu đài bí ẩn gì đó mà Mordekaiser đang truy tìm.

Thế nhưng thực sự thất vọng, hai ngày đi quanh quẩn khắp dãy núi này hắn vẫn chưa tài nào tìm ra được.

Đêm buông xuống, lúc này ngồi bên đóm lửa, John đang nướng một con dê núi, đêm nay đối với hắn ăn là chuyện quan trọng nhất.

John gặm mạnh vào cái đùi dê, mùi thịt thơm phức mềm mại truyền từ đầu lưỡi cho đến khi vào dạ dày.

Trong lúc đang say sưa nếm mùi vị thịt dê nướng do chính ta hắn làm, thính giác cực nhạy của mình hắn nghe thấy một thứ âm thanh gì đó cực kì quen thuộc. John vứt cả con dê nướng ở đó sau đó xoay người lao về hướng đông, chạy qua một khe núi nhỏ, hắn mừng rỡ phát hiện kẻ đang xuất hiện trước mặt, kẻ đó chính là Mordekaiser, người mà hắn tìm kiếm suốt mấy ngày trời.

72. Q.4 - Chương 4: Mê Cung

John cố gắng tìm một nơi thật kĩ để trốn, lần này hắn vô cùng cẩn thận, không mắc một sai lầm nào để Mordekaiser có thể biết được mình đang nấp. Hơi thở được thu liễm lại, khí tức cơ thể cũng không còn, hắn còn cẩn thận hơn khi chọn một nơi ngược gió.

Mordekaiser vẫn đứng yên tại vị trí, hắn ta không hề biết sau lưng mình John đang cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của hắn.

John núp sau tảng đá kì lạ nghĩ: “ quái lạ, hắn ta đã đứng yên tại chỗ được chừng ba mươi phút rồi, rốt cuộc hắn đang chờ ai hay đang làm gì đây?”

Rất nhanh hắn đã có câu trả lời.

Một lớp sương mù không hiểu từ đâu đột nhiên xuất hiện, bao phủ cả một vùng rộng lớn, kế tiếp đó là những tiếng gió rít lên lạnh cả người.

“ầm ầm”

Những âm thanh chấn động vang lên liên tục vang lên, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

“ầm”

Đôi mắt John hoàn toàn trợn ngược, một tòa lâu đài nguy nga đột ngột xuất hiện ngay trước mặt hắn, tòa lâu đài cổ ấy được bao bọc bên trong lớp sương mù mờ ảo, càng khiến tòa lâu đài ấy trở nên thần bí hơn.

Mordekaiser cười lên ha hả, hắn ta vác cây chùy gai của mình bước từng bước vào, John không muốn mất dấu hắn ta nên ngay lập tức bám theo phía sau.

“ầm”

Mordekaiser đột nhiên đứng lại, hắn ta bị một lớp lá chắn năng lượng kì bí bên ngoài tòa lâu đài chặn đứng lại, hắn ta hừ lạnh một tiếng: “ thứ phong ấn tầm thường này mà đòi ngăn cản ta hay sao?”

Nói xong chiếc chùy gai của hắn ta phát ra một luồng hắc ám mãnh liệt, chiếc chùy gai vung lên hạ xuống, ầm ầm ầm liên tục, lớp lá chắn năng lượng bên ngoài nhanh chóng nứt vỡ thành nhiều mảnh.

Bùm

Một tiếng nổ vang lên, lớp lá chắn năng lượng kia nhanh chóng bị Mordekaiser phá thành nhiều mảnh, John đứng nấp phía sau có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ ra Mordekaiser lại lợi hại đến thế, xem ra trước khi đến đây hắn ta đã có và sự chuẩn bị.

Mordekaiser đẩy cánh cửa lâu đài bắt đầu bước vào, bên trong chỉ một màu đen, tối om như mực.

Phụp phụp phụp

Như một trò ảo thuật, đột nhiên cả tòa lâu đài được thắp sáng bởi những chiếc đuốc lửa.

“thứ đó sắp thuộc về ta rồi, ha...ha...”- Mordekaiser cười ha hả bước đi.

Ở bên ngoài, sau khi John thấy Mordekaiser bước vào bên trong, lúc này hắn mới rời khỏi chỗ ẩn nấp, tiến đến trước cửa tòa lâu đài, không hiểu sao hắn có một cảm giác rất lạ, đặc biệt là sức mạnh phép thuật cổ ngữ trong người hắn đột nhiên sôi sục liên tục.

John hít một hơi thật sâu, đẩy cửa bước vào.

Không gian bên trong đột nhiên vận vẹo liên tục, ở trong tòa lâu đài lúc này cũn rất tối, rồi cũng giống như Mordekaiser lúc trước, rất nhiều đèn bên trong đột nhiên phát ra ánh sáng, cả lâu đài sang trọng hiện lên trong đôi mắt của John.

John bước từng bước tiến đến trung tâm lâu đài, bên trái bên phải trước mặt, đâu đâu cũng có những chiếc cầu thang. John cảm giác như mình đang lạc vào một cái gì đó khá giống với mê cung vậy, không biết nên đi chiếc cầu thang nào, và đằng sau mỗi chiếc cầu thang ấy ẩn chứa những nguy hiểm gì?

Không biết chọn cái nào thì nhắm mắt bắn bừa, hắn cứ tiếp tục đi thẳng nhắm đến cầu thang trước mặt mà tiến.

Ngay khi hắn bước được vài bước trên cầu thang, không gian xung quanh đột nhiên vận xoắn kịch liệt, một mê cung xuất hiện, John chính xác là đang bị mắc kẹt bên trong cái mê cung rộng lớn này.

Nhìn quanh, đâu đâu cũng chỉ thấy tường đá, hắn thử đi thẳng về phía trước, thế nhưng nhanh chóng gặp ngõ cụt. Vậy là hắn quyết định quay ngược trở lại, chỉ có điều khi hắn quay ngược trở lại thì điểm hững dừng chân lại là một vị trí khác.

Đầu óc John cảm như đang chao đảo, hắn hoàn toàn chưa nghĩ ra cách gì có thể thoát khỏi mê cung này cả.

John thử nhảy lên thật cao, sử dụng sức mạnh phép thuật của bản thân bay lên, thế nhưng ầm một tiếng, cả người hắn như chạm vào một lớp năng lượng cực dày phản lại.

John ngã bịch xuống đất, hắn xoa xoa đầu đứng lên thở dài: “ thật là rắc rối, xem ra mình bị nhốt bên trong mê cung này rồi, làm cách nào để thoát ra được đây?”

John cứ tiếp tục tìm đường, đi vòng vòng rồi lại về chỗ cũ, hắn cứ bị như vậy không dưới mười lần.

“khốn kiếp thật, làm cách nào để thoát khỏi đây bây giờ?”- John tức quá hét lớn.

Hắn ngồi bịch xuống đất, ở đây đâu đâu cũng chỉ thấy tường đá cao cao, nếu cứ bị giam trong này chừng vài ngày hắn sẽ bị chết đói chết khát mất.

“không biết cái tên Mordekaiser kia thế nào rồi nhỉ? Chắc hắn ta cũng đang bị lạc trong mê cung này như mình.”

“hổng” (tiếng thú gầm)

Đột nhiên John đang ngồi dựa lưng vào tường thì hắn nghe thấy tiếng thú gầm lên, vừa xoay đầu nhìn sang phải thì một con mãnh hổ to lớn những hàm răng đầy sắc nhọn, nước miếng trong miệng nó chảy ra đầy đất, hiển nhiên đang coi John là món ăn ngon rồi.

John có chút kinh ngạc, không nghĩ ra bên trong cái mê cung chết tiệt này còn chứa mấy con thú kinh khủng thế này, mà cũng phải nói lại đôi chút, những con thú ở đây không phải là thú bình thường mà chính là những con ma thú, bị ảnh hưởng bởi sức mạnh hắc ám khiến nó hung dữ hơn và đặc biệt đáng sợ hơn những con khác.

“xoạt”

Con ma hổ kia lao vào tấn công John tới tấp, sức mạnh của nó thực sự khó diễn tả bằng lời, bộ móng vuốt sắc hơn cả dao, cào qua chỗ nào chỗ đó liền in lại vết trầy sâu mấy cm.

Cầm gương của vua vô danh trên tay, ngay lúc John chuẩn bị lao đến xử lý con hổ ấy, lấy thịt của nó làm thức ăn thì đột nhiên lúc này, vài tiếng thú gầm lên đáng sợ, John đầu vả đầy mồ hôi, xoay lưng lại, thật kinh khủng! sau lưng hắn là cả một đoàn ma thú miệng chảy đầy nước miếng.

“mẹ nó, số mình sao sui thế này?”- John thầm chửi cái vận số đen đủi, không chỉ bị giam trong mê cung mà còn bị bao vây bởi đám ma thú dữ tợn này nữa.

Mặc dù hiện tại sức mạnh của hắn đã hồi phục thế nhưng một mình hắn mà đối đầu với cả đám ma thú này thì chỉ có lương bại câu thương mà thôi.

Vậy nên quyết định sáng suốt nhất vẫn là: “chạy”

Nói về khoảng chạy trốn thì hắn không nhận mình đứng nhất thì chắc cũng không có ai nhận đứng nhất cả.

Vèo vèo vài tiếng John xử dụng tốc độ nhanh nhất luồn qua đám ma thú phía sau bắt đầu bỏ chạy, mặc kệ cái mê cung này thế nào, bây giờ chạy là thượng sách. Đám ma thú ấy thấy con mồi đang chạy trốn chúng làm sao chịu để yên được, cả đám bắt đầu gầm rú đuổi theo.

“con mẹ nó, bọn chúng chạy nhanh vậy”- John chạy phía trước ngó lại đằng sau kinh hoàng với cái tốc độ bám đuổi của bọn ma thú.

Thực ra thứ làm bọn ma thú kia chạy nhanh chính là vì chúng đang rất đói, và khi thấy được món ăn ngon trước mặt nhất định không chịu bỏ qua. Động lực ăn uống thực sự quá mãnh liệt.

“ầm ầm”

Vừa chạy, John vừa vung kiếm ra phía sau, nhưng đòn kiếm khí lạng lẹ chém về phía bọn ma thú không gì khác là làm bọn chúng chậm lại, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn chính là khả năng hồi phục của bọn ma thú kia.

John chém đứt chân một con ma gấu, ba giây sau cái chân của nó hồi phục lại.

John xoay người chém một con Voi to lớn thành hai nửa, năm giây sau cả hai nửa của nó tự động ghép lại.

John thực sự quá kinh dị cho cái bọn ma thú trong cái mê cung này, hắn không tưởng tượng được cái bọn ma thú này ăn cái gì mà trở nên bá đạo đến thế, gần như là bất tử vậy.

Trên suốt đường chạy trốn, John không ngừng mắng chửi.

Ở một góc tường có một vũng máu, xì xèo vài tiếng từ bên dưới vũng máu ấy xuất hiện một người thanh niên có khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt đỏ ngầu, làn da trắng bệch không tí huyết, hắn khoắc trên người bộ trang phục giống như một vị bá tước thời xưa. Đôi mắt đỏ ngầu đầy nhìn vào thân hình đang nghi chuyển của John qua các khúc cua trong mê cung hắn nở nụ cười: “ là con người sao? Thật tuyệt.”

Chiếc lưỡi đỏ như máu liếm xung quanh chiếc môi một cái sao đó cả người hắn lại hóa thành một vũng máu lao đi, nhắm thẳng hướng của John.

John không hề biết sự xuất hiện của người này, đơn giản vì hiện giờ hắn đang bị đám ma thú đói khát kia truy đuổi không thương tiếc, quả thật càng chạy John càng cảm thấy mình càng mệt mỏi, trong khi bọn ma

thú kia lại càng thêm hưng phấn. Đó còn chưa nói hiện tại hấn đang lạc trong mê cung, nếu cứ chạy bừa thế này chỉ có thể hại chính bản thân mình mà thôi.

“chết, ngô cụt”- John kinh hoàng phát hiện mình đã bị dồn vào một ngõ cụt, lúc này hấn không có cách nào để thoát thân cả. Bay? Cái này hấn đã thử và thất bại nặng nề, độn thổ, phá hủy bức tường để chạy? cũng cùng một kết quả đó mà thôi. Đại loại thứ tạo nên cái mê cung này không hề đơn giản, nó giống như đang được bảo vệ bởi một thứ sức mạnh vô hình nào đó vậy.

John nghiêng chặt rằng, ta trái cầm kiếm để trước ngực, đến bước này không còn cách nào khác ngoài chiến đấu.

“hổng”

Một con sư tử đen, đôi mắt đỏ như máu gầm lên, nó lao vào đầu tiên, bộ móng vuốt sắc nhọn vươn ra.

“xoạt”

John xoay người chém thật mạnh, con sư tử đen kia bị hấn chém thành hai khúc, quái lạ là không hề có máu bắn ra, cả hai khúc ấy bắt đầu di chuyển lại vào nhau và hợp lại làm một.

“ực”- John nuốt nước bọt, hấn nghĩ: “ vãi quá, cái thứ này làm sao mà giết đây?”

“hổng hổng”

Lại thêm vài con thú điên cuồng nữa lao vào tấn công hấn, không biết cách gì thì cứ chém đại hết chúng nó, hợp lại một lần ta chém thêm một lần, hợp lại hai lần ta chém hai lần.

Cứ như vậy, một cuộc đại chiến không cân sức bắt đầu diễn ra, John điên cuồng lao vào chém giết lũ ma thú trước mặt. Kiếm khí lảng lẹ, thân pháp uyển chuyển, hầu như tất cả những gì tinh túy nhất của kiếm thuật hấn đều sử dụng cả, và kết quả là không một con thú nào bị tiêu diệt hoàn toàn.

Và đáng sợ hơn là số lượng ma thú kéo đến ngày càng đông, John bắt đầu kiệt sức, dù gì hấn cũng là con người, có phải thần thánh gì đâu mà không thấy mệt cơ chứ.

“chặt chém không được thì sao phép thuật, mẹ nó chứ, dù gì bây giờ đã kiệt sức rồi, ta sẽ liều chết với bọn này.”- John đã đưa ra quyết định, hấn sẽ sử dụng phép thuật của bản thân để chiến đấu với lũ ma thú này, lúc đầu hấn không sử dụng bởi vì, khi sử dụng phép thuật sẽ hao tổn rất nhiều năng lượng, lỡ như không có tác gì mà hấn hết sức thì lúc đó không phải dâng hiến thân xác này cho cái lũ quái vật kinh tởm kia sao.

“con bà tui này, chết đi”- John nhảy lên cao, tay bắt đầu được bao bọc bởi sức mạnh phép thuật cổ ngữ: Lôi, thủy.

“ào...xì xèo”

Khi nước và điện kết hợp lại làm một sức sát thương sẽ lớn vô cùng, lũ ma thú bị John tấn công bằng sức mạnh phép thuật khiến chúng tê liệt nằm cả trên mặt đất, nhiều phía sau thấy đồng bạn của mình bị tấn công thì tỏ ra tức giận liên tục gào rống không thôi.

John thấy bọn ma thú đang nằm tê liệt phía trước, hấn đột nhiên như thông đầu óc: “ ngu quá, thế mà không nghĩ ra, không giết được bọn nó thì đừng giết, chỉ cần không cho bọn nó di chuyển hay làm bất cứ việc gì là được rồi.”

Như đã biết cách giải quyết John cười ha hả, kiếm trên tay bắt đầu tràn ngập nguồn năng lượng phép thuật hệ lôi.

Xoạt xoạt.

Điện bắn tứ tung, sấm sét rền vang khiến da gà nổi cả lên. Cả người của John nhanh chóng được bao bọc bằng một lớp năng lượng phép thuật hệ lôi, không một con ma thú nào dám động vào người hấn, chúng chỉ cố gắng giữ khoảng cách, rồi gầm rống trong vô vọng.

Nhiều con vì quá đói nên không tránh khỏi liều lĩnh lao vào, và kết quả, bị những tia điện trên người hấn làm cho tê liệt ngã lăn giật giật trên mặt đất.

“một người sử dụng được nhiều loại sức mạnh phép thuật, quá thú vị. Bọn thú ngu ngốc kia chắc chắn không thể nào chống lại được rồi”- Người thanh niên bí ẩn hiện lên từ một vũng máu cười cười nói.

73. Q.4 - Chương 5: Bảy Loại Nguyên Tố Cổ Ngữ (phần 1)

“học học”

John thở gấp như chưa từng được thở, chưa lần nào hắn cảm thấy mệt mỏi như lúc này, việc sử dụng năng lượng phép thuật liên tục làm tiêu hao rất nhiều thể lực của hắn, hiện tại John không thể sử dụng bất cứ một đòn phép thuật nào nữa cả.

John bước từng bước mỗi một rời khỏi cái ngõ cụt kia, xung quanh hắn toàn là xác ma thú, bọn chúng chưa chết, chỉ là tê liệt nằm bất động ở đó mà thôi. Những con ma thú vẫn chưa bị tấn công ở gần đó, tỏ ra vô cùng dè chừng hắn, bọn chúng thấy đồng bọn của mình bị đánh cho nằm đất thế kia rất tức giận nhưng không con nào dám lao đến tấn công cả.

Cứ như thế John thoát khỏi vòng vây của bọn ma thú, hắn đi vòng vòng kiếm một chỗ nào đó rộng rãi để ngồi dưỡng sức.

“xoạt”

John dùng răng xé một khúc áo bằng bó những vết thương còn đang chảy máu trên người, hắn thở học học nhìn quanh, nơi này có vẻ an toàn, không hề có bóng dáng của một con ma thú nào cả, hiện tại hắn lo nhất hai vấn đề, một là lương thực, hai là làm cách nào để thoát khỏi cái mê cung chết tiệt này, đầu đầu cũng chỉ thấy toàn tường đá.

John cố gắng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bây giờ hắn cần nhất chính là phục hồi thể lực, đôi mắt hắn nhắm lại chưa được vài giây thì lại mở bật ra, hắn nhìn xung quanh, rõ ràng hắn đã cảm nhận được điều gì đó khác thường.

“chết thật, bây giờ mà có con thú nào tấn công là xác định rồi”- John đã nghĩ như vậy trong đầu.

“ọc...ọc...”

Một vũng máu kinh dị không biết từ đâu di chuyển đến chỗ John đang ngồi, cả người John cứng đờ trong mấy giây, trước giờ hắn chưa thấy thứ nào kinh dị hơn thế, kiếm đã để trước ngực, hiện tại không thể sử dụng phép thuật nhưng liều sống chết đánh nhau chắc cũng cầm cự được chút ít.

“ọc ọc ọc”

Từ bên dưới vũng máu di động kia một thanh niên với khuôn mặt trắng bệch không tí máu bắt đầu xuất hiện, người thanh niên này nhìn John một cách chăm chăm sau đó lưỡi hắn liếm quanh môi, bộ dáng thêm nhỏ dãi.

John nheo mắt, hắn nói: “ người là thằng nào vậy? đến đây có việc gì?”

“he he”- người đang giả vờ ngu ngơ đầy hả: “ nếu không phải vì người ta cũng không xuất hiện ở đây rồi.”

“Vì ta?”- John thăm than số mình không may, nhìn cái bộ dáng kinh kinh của cái gã thanh niên trước mặt hắn biết hắn ta không phải tên dễ đối phó, John cố gắng bình tĩnh nói: “ chắc người cũng đã thấy bọn thú kia bị ta đánh thế nào rồi đúng chứ? Có muốn bị như vậy không?”

“ha...ha”- Tên thanh niên kia cười ha hả: “ Vladimir ta đâu phải kẻ dễ đối phó mà người đi so sánh ta với những con thú tầm thường kia.”

“vladimir- thần chết đỏ”- John giật mình, lúc này hắn mới nhớ đến hình dáng của tên thanh niên trước mặt khá giống với cái kẻ mà hắn đã biết trước đây tại thế giới trước. Tên thanh niên kia thấy John biết cả biệt danh của mình thì không tránh khỏi kinh ngạc: “ người biết ta sao?, không thể nào, ta đã bị giam giữ tại

đây cũng đã mười năm, nếu là mười năm trước người chỉ là một thằng nhóc hĩ mũi chưa sạch, sao biết ta được.”

John vẫn tỏ ra bình tĩnh nói: “ là một khả năng đặc biệt mới vừa sinh ra đã có của ta mà thôi.”

“ồ thú vị thật”- Vladimir cảm thấy hứng thú vô cùng nói: “ nếu như đó là khả năng đã có mới vừa sinh ra của người thì chắc chắn trong máu của người cũng có thứ đó, nếu như ta uống nó vào chắc ta cũng sẽ có được nó.

“uống?”- John dần dần hiểu được ý của hắn ta, đích thị là hắn đang muốn uống máu của mình, giống như một con ma cà rồng mà trước đây hắn từng được biết, John lập tức đưa tay nói: “ không được, không được, máu ta hôi lắm, người uống vào nhất định sẽ bị đau bụng, nôn mửa mười ngày mười đêm cho coi.”

“không sao, ta có thể uống mọi loại máu khác nhau, ta nghĩ máu của người cũng sẽ rất ngon, đặc biệt là hiện tại, người không còn sức để đánh nhau, máu của người sẽ càng ngon hơn nữa, he he”- Vladimir vừa liếm môi vừa nói.

John nghiêng rằng, bây giờ là đường cùng rồi, làm mọi cách câu giờ, hồi phục được bao nhiêu thể lực thì tốt bấy nhiêu, John tiếp tục khả năng chém gió siêu đẳng của mình: “ trước khi người định hút máu của ta, ta có thể hỏi người một câu được không?”

“được, hỏi mau đi”- Vladimir đưa ánh mắt đáng sợ cười ha hả đáp.

John hỏi một cách chậm rãi: “ người hút máu ta bằng cách nào?”

“đơn giản”- Vladimir cười ha hả, đáp: “ tất nhiên ta sẽ đè người ra, dùng răng cắn hai vết lên cổ người sau đó hút máu chứ sao.”

“ế vậy không được”- John lập tức đưa tay ngăn.

“tại sao?”- Vladimir cảm thấy khó hiểu vô cùng, hắn mặc dù lớn tuổi hơn John rất nhiều, nhưng có lẽ vì bị giam trong cái mê cung này cho nên đầu óc hắn có chút “kém cỏi”.

John đáp: “ này nhé, người không thể hút máu ta bằng cách đó được, ta có một tôn chỉ, trên cơ thể ta chỉ có phụ nữ được chạm vào mà thôi, đàn ông như người thì không được.”

“cái tôn chỉ gì quái đản thế?”- Vladimir bực tức nói.

John gật gật đầu chém gió tiếp: “ tất nhiên rồi, người nghĩ thử xem, một người đàn ông mà lại đi đè một người đàn ông khác rồi dùng môi cắn vào cổ, mút chụt chụt, thật là kinh tởm.”

“bình thường mà?”- Vladimir thử tưởng tượng ra cái cảnh đó, thế nhưng hắn không hề có chút gì cảm thấy kì lạ, trước đây không phải hắn hút máu bằng cách đó hay sao?

John nói tiếp: “ cơ thể ta rất kị với mấy chuyện đó, nếu như người làm thật nhất định máu trong cơ thể ta sẽ bị đông cứng lại và bốc hơi hết.”

“đông cứng, bốc hơi?”- Vladimir nhận ra trong lời nói của John có chút gì đó phi lý vội nói: “người định lừa ta? Máu của con người làm sao có thể đông lại và bốc hơi trong khi người còn sống chứ?”

John biết mình đã chém gió quá mạnh, để lộ ra sơ hở hắn vội nói: “ à thực ra, ta vốn không phải người bình thường.”

“hả”- Vladimir kinh ngạc há miệng trợn mắt.

John thầm cười trong bụng, hắn không nghĩ cái tên Vladimir này lại dễ dụ đến thế, Vladimir chẳng qua là bị giam quá lâu trong mê cung cho nên cảm xúc hiện tại đang bị đảo lộn nhiều thứ cho nên hắn mới ngờ nghệch như vậy, sau này khi hắn thoát ra được bên ngoài tất nhiên hắn sẽ trở lại như cũ tất nhiên đó là chuyện sau này kia.

Vladimir đưa tay chỉ thẳng vào mặt John nói: “ người nói người không phải là con người thì thực ra người là gì?”

“ta là thần”- John chém gió tiếp.

“Ha..ha...”- Vladimir cười ha hả, hắn không tin những gì John nói là thật, hắn bước đến một bước, hiển nhiên là không muốn tốn thời gian với hắn nữa, John đưa tay ngăn cản nói: “người không tin ử? Vậy để ta chứng minh cho người thấy.”

John bắt đầu chứng minh cho Vladimir thấy, cánh tay duy nhất của hắn bắt đầu tích tụ năng lượng, hắn quyết chơi liều một phen, sức mạnh phép thuật hệ lôi xuất hiện trên tay, những dòng điện chạy qua chạy lại xì xèo lạnh xương sống. Vladimir thấy sức mạnh phép thuật hệ lôi này của John thì không chút tỏ ra kinh ngạc, bởi trước đó hắn đã thấy hắn dùng để đối phó với lũ quái vật kia rồi.

Vladimir nói: “ người định hù dọa ta bằng ít phép thuật tầm thường ấy sao? Ta biết trong người người có hai loại phép thuật thuộc tính lôi và thủy, không cần khoe đâu, với ta những thứ đó không hề có tác dụng.”

John cười ha hả nói: “ người nghĩ ta chỉ có chừng đó thôi sao?”

Sau khi hai hệ lôi và thủy xuất hiện trên lòng bàn tay trái, thì hệ phong, hỏa, địa cũng lần lượt xuất hiện, cả năm hệ nguyên tố phép thuật xoay chuyển liên tục trên tay của hắn, Vladimir thấy cảnh này thực sự ngây người, trong kiến thức của hắn, con người dù là thiên tài ngàn năm có một thì cũng chỉ có thể sở hữu hai loại phép thuật mà thôi, thế mà tên này lại có đến năm loại, kẻ này là ai?

Năm nguyên tố phép thuật trên lòng bàn tay trái của John bắt đầu hợp lại làm một, cả lòng bàn tay hắn phát ra ánh sáng ngũ sắc năng lượng cực bá đạo.

“a”-hết lên một tiếng,John dùng toàn bộ sức mạnh của mình bắn luồng ngũ sắc năng lượng kia vào Vladimir, luồng sức mạnh kia có sức công phá cực mạnh, không phải ai cũng có thể ngăn cản được, mặc dù hiện tại John không có được thể lực tốt nhất, thế nhưng sức công phá của năm hệ nguyên tố hợp lại làm một tuyệt đối không thể xem thường.

Khi luồng năng lượng ngũ sắc kia tiến gần đến Vladimir hắn mới choàng tỉnh, hai tay để trước ngực, một đám máu không biết từ đâu nhanh chóng xuất hiện trên tay hắn tạo thành một tấm khiên.

“ầm”

Hai thứ đó va chạm vào nhau tạo nên một vụ nổ kịch liệt, khiến cả mê cung chao đảo thế nhưng không hề có một chút dấu hiệu gì gọi là sụp đổ cả.

“á”- Luồng ngũ sắc năng lượng kia bắn xuyên qua cơ thể Vladimir, cả người hắn hóa thành một vũng máu, từ bên trong vũng máu ấy phát ra giọng nói của hắn: “ thằng khốn, khá lắm, ta đã lơ là đánh giá thấp người nên đã bị người đánh bại sau này ta nhất định sẽ trả lại mối thù này, nhớ đấy.”

Vladimir bắt đầu rời đi, John lúc này thể lực suy kiệt rõ rệt, cả người hắn xụi lơ, khuôn mặt trắng bệch, hắn thầm kêu nguy: “ bây giờ không có thức ăn, nếu cứ để tình trạng này kéo dài, sức mạnh trong người mình sẽ không thể nào khôi phục được.”

Còn nước còn tát, John hai chân xếp bằng, hắn cố gắng điều hòa hơi thở, phì phò phì phò (tiếng thở của John), những nguyên tố phép thuật trong không khí bắt đầu hút về phía John, cả người hắn giống như một cái nam châm, hút lấy sức mạnh phép thuật bên trong không khí thu nạp vào bên trong cơ thể mình, rất nhanh chóng cả người hắn được bao bọc lớp năng lượng phép thuật của năm hệ nguyên tố.

Một cảnh tượng hoành tráng đang xuất hiện bên trong mê cung, cả người John bắt đầu lơ lửng cách mặt đất chừng hai mươi cm, năm hệ nguyên tố gồm hỏa, lôi, thủy, thổ, phong đang bao bọc xung quanh cơ thể hắn, những nguyên tố phép thuật có trong không khí thì đang bị hút liên tục về phía cơ thể của hắn, cả người John giống như một cái hố đen không đáy, liên tục thu nạp.

Cả người hắn liên tục thay đổi màu sắc, từ đỏ sang vàng kim,sau đó lại màu xanh lá, xanh lam và vàng. Mái tóc của hắn không gió mà dựng đứng lên.

Ầm ầm

Đột nhiên cả mê cung bắt đầu rung chuyển, ma pháp nguyên tố không biết từ đâu bắt đầu tràn về phía cơ thể của John, hai loại nguyên tố này cũng không giống với năm loại nguyên tố mà hắn đang sở hữu, John mở bừng mắt, hắn hoàn toàn cảm nhận được sự dao động của hai loại nguyên tố kì bí này, John cố gắng

giữ trạng thái thu nạp nguyên tố phép thuật, hấn sợ khi mình ngưng trạng thái này hấn sẽ mất dấu của hai loại nguyên tố kì bí ấy.

John sử dụng tinh thần lực cực đại của mình để tìm kiếm nguồn gốc hai loại nguyên tố kia, và thật bất ngờ, chính nhờ hai loại nguyên tố kia hấn tìm ra lối thoát khỏi mê cung này.

Trong lòng John cảm thấy cực kì vui sướng, không ngờ số mình cũng hên đến như vậy, vừa tìm ra hai loại nguyên tố kì bí sau đó lại tìm ra lối ra khỏi mê cung, thật sự không có gì vui hơn lúc này.

John thu lại trạng thái thu nạp nguyên tố phép thuật bên trong cơ thể, hấn từ tinh thần lực cực đại của mình trước đó đã biết được lối ra khỏi mê cung, John chạy thật nhanh vòng vèo, liên tục mà không một chút suy nghĩ, giống như hấn đã biết hết đường đi trước đó vậy.

Sao khoảng mười lăm phút liên tục chạy quanh co, trước mặt John lúc này là một cánh cửa lớn, từ trong đó phát ra thứ sức mạnh cực kì hùng hậu, thứ sức mạnh đó với hai loại nguyên tố mà hấn cảm nhận được trước đó tuyệt đối là một.

John đẩy mạnh cánh cửa, cánh cửa nặng nề bắt đầu mở ra, đập vào mắt hấn lúc này là một quang cảnh hoành tráng vô cùng, trước mặt hấn là một hang động được rải đầy kim cương đủ loại màu sắc, phát ra ánh sáng chói lóa, tỏa sáng cả hang động, bên trong trung tâm hang động là một quả cầu năng lượng chứa hai luồng nguyên tố Quang và Âm đang liên tục trôi nổi giữa không trung, hai luồng năng lượng tưởng chừng như xung khắc này lại đang quấn lấy nhau, giống như không thể tách rời nhau ra vậy.

Ở gần quả cầu đó John phát hiện ra Mordekaiser cũng đang ở đây, hấn ta cũng thấy John, kinh ngạc tột độ thốt lên: “tại sao lại là ngươi?”

John cũng kinh ngạc khi thấy Mordekaiser, hấn không nghĩ được làm cách nào cái gã mang ình cái giáp sắt nặng nề ấy lại thoát được cái mê cung kinh khủng ấy, John lớn tiếng nói: “không phải ta nói là muốn đi theo ngươi để biết cái thứ mà ngươi đang tìm kiếm là gì sao?”

Mordekaiser kinh ngạc nói: “ngươi! Tên con người tầm thường kia, làm cách nào ngươi có thể vượt qua được mê cung kia chứ?”

74. Q.4 - Chương 6: Bảy Loại Nguyên Tố Cổ Ngũ (phần 2)

John đáp: “ta cũng định hỏi ngươi câu đó, làm cách nào ngươi có thể thoát khỏi mê cung kia?”

Mordekaiser nghe John hỏi vậy cười phá lên đáp: “ngươi quên ta là một kẻ có khả năng cảm nhận sức mạnh hắc ám hay sao? Mặc dù cả mê cung được bao bọc bởi một tầng kết giới rất mạnh tuy nhiên ta vẫn có thể dựa vào khả năng của mình để dàng thoát khỏi nó.”

“ồ hóa ra hấn ta cũng giống mình”- John gật gật đầu nói: “ta cũng vậy thôi”

“hửm”- Mordekaiser nghe hấn nói vậy cũng kinh ngạc trước giờ hấn cứ nghĩ chỉ có những kẻ từng sống trên Shadow Isles hoặc những kẻ có trong người sức mạnh hắc ám mới có thể cảm nhận được nguồn năng lượng này thôi, không ngờ tên thanh niên trẻ tuổi trước mặt cũng có khả năng này.

Mordekaiser nói: “khá khen cho bản lĩnh của ngươi, nhưng ta nghĩ ngươi biết như vậy đủ rồi, hôm nay ta đang rất cao hứng, tha cho ngươi một mạng, mau đi đi.”

John đánh ánh mắt khinh thường cười đáp: “ngươi nghĩ khi chúng ta đánh nhau ngươi sẽ thắng ta sao? Muốn ta đi cũng được thôi, ta có vài điều mù mịt, nếu ngươi có thể giải đáp giúp ta có thể suy nghĩ lại chuyện rồi đi.”

Hiện tại quả cầu chứa hai loại sức mạnh Quang-Âm kia đang bị phong ấn bởi một trận đồ cực kì phức tạp, Mordekaiser không dễ gì có thể phá được trong thời gian ngắn, vậy nên hấn cũng không tỏ ra quá vội và trả lời John: “được rồi, ngươi hỏi cái gì thì hỏi mau đi.”

John chỉ vào quả cầu to lớn đang lơ lửng tỏa ra thứ ánh sáng chói lòa kia hỏi: “ có thể cho ta biết thứ kia là gì được chứ?”

Mordekaiser liền đáp: “ ta nghĩ chắc người thông qua cảm nhận cũng biết được thứ đó đang chứa nguồn năng lượng cực kì lớn, thế nhưng người không biết được nguồn gốc của thứ năng lượng kia đâu.”

“nói nghe coi”- John vuốt vuốt cằm nhìn vào quả cầu năng lượng, cái đầu hắn đang liên tục xoay chuyển không biết đang nghĩ cái gì.

Mordekaiser nói: “ trong đây đang phong ấn hai loại sức mạnh phép thuật có từ thời cổ ngữ là Quang năng thuộc tính và Hắc Ám thuộc tính, đây là hai loại năng lượng cực kì hiếm có.”

John ồ lên kinh ngạc, trước đó hắn cũng cảm thấy khá kì lạ rồi, không hiểu sao năm loại nguyên tố phép thuật trong người của mình khi đứng trước sức mạnh ấy lại có dao động kịch liệt đến thế, hóa ra là cùng một loại là phép thuật tối thượng từ thời cổ ngữ.

Phải nói kĩ ở đây đôi chút, sức mạnh phép thuật cổ ngữ và sức mạnh phép thuật thông thường hiện tại khác nhau hoàn toàn. Nếu như sức mạnh phép thuật mà các pháp sư hiện tại thường sử dụng là sử dụng tinh thần lực của mình để tập hợp các nguyên tố tinh linh hệ ma pháp trong không khí thì phép thuật cổ ngữ về bản chất cũng khá giống thế tuy nhiên sức mạnh của nó rất khác xa với sức mạnh phép thuật thông thường.

Ở thời cổ ngữ xưa kia, phép thuật luôn ở vị thế số một, con người lúc đó không ngừng nâng cao sức mạnh phép thuật của bản thân cho nên họ bắt đầu thử nghiệm nhiều yếu tố khác nhau, sau thời gian nghiên cứu, họ đã tìm ra được một nguồn phép thuật sức mạnh bí ẩn trong lòng đất, họ đem nó dung hợp với phép thuật của bản thân và cả phép thuật của những con ma thú tối thượng nhất để tạo ra thứ sức mạnh phép thuật cổ ngữ như John đang sở hữu hiện tại.

Sau đó do một vài lý do nào đó, có thể là do chiến tranh thời cổ ngữ giữa các quốc gia để tranh dành thứ sức mạnh tối thượng này mà bảy loại nguyên tố phép thuật cổ ngữ được phong ấn bên trong bảy quả cầu tinh thể bị phân tán khắp nơi rồi dần rơi vào quên lãng. Chiến tranh cổ ngữ qua đi, nhiều nhà phép thuật nổi tiếng bắt đầu đi tìm hiểu lịch sử và họ bắt đầu cuộc hành trình đi tìm lại thứ sức mạnh đã bị quên lãng này. Sau thời gian dài tìm kiếm, không ai tìm ra những nguyên tố sức mạnh đó đang ở đâu ngoại trừ tổ tiên của làng âm thanh tại Ionia, họ may mắn tìm ra năm loại nguyên tố phép thuật cổ ngữ ở cùng một chỗ tại ngọn núi sau làng và bắt đầu tìm cách sử dụng.

Tộc trưởng làng âm thanh lúc đó tỏ ra vô cùng sung sướng, ông và các trưởng lão trong làng ngày đêm miệt mài tìm cách sử dụng sức mạnh phép thuật cổ ngữ trong các quả cầu kia. Sau đó khi đã đạt được chút thành tựu, các vị trưởng lão và tộc trưởng nhận ra năm loại nguyên tố phép thuật này chứa một sức mạnh vô cùng lớn, con người bình thường không thể nào kiểm soát nổi nó. Nên họ đã phong ấn nó lại, và để lại lời truyền cho thế hệ sau, dù có chuyện gì xảy ra cũng không bao giờ được động đến năm loại nguyên tố này. Thế nhưng sự thật lại trở trêu thay, các thế hệ sau của làng âm thanh vì không nghe lời của tổ tiên sử dụng thứ sức mạnh phép thuật cổ ngữ ấy, dẫn đến họa diệt làng và biến người dân trong làng chết dần chết mòn với lời nguyền rửa không thể nói chuyện.

Còn về hai loại sức mạnh phép thuật Quang và Âm này lại là một chuyện khác, năm xưa khi các quốc gia tranh giành thứ sức mạnh này, vị vua của Demacia lúc đó đã liều cả mạng sống của mình mới may mắn cướp được sức mạnh phép thuật hệ Ánh sáng với mong muốn đưa đất nước mình trở thành một quốc gia cực kì hùng mạnh mà không một quốc gia nào khác (đặc biệt là Noxus) có thể gây hại. Tuy nhiên việc chiếm được thứ sức mạnh cổ ngữ ấy đã khiến ông phải hi sinh, trước lúc chết trên chiến trường ông đã trao sức mạnh ấy lại cho tướng quân thân cận nhất của mình là Galuxan Growneguard (tổ tiên của dòng họ Growneguard, Garen và Lux gọi là ông tổ tổ gì đấy).

Còn sức mạnh hắc ám thì được một tướng quân của Noxus lúc đó liều mình cướp được và trốn thoát khỏi trận chiến, ông nổi lên lòng tham và quyết định tìm đến một hòn đảo hoang giữa đại dương để chiếm đoạt thứ sức mạnh ấy thế nhưng kế hoạch thất bại, cả cơ thể ông bị sức mạnh hắc ám thôn phệ nổ tung, sức mạnh hắc ám ấy biến cả hòn đảo hoang ấy trở nên cực kì đáng sợ và được người đời biết đến với cái tên Shadow Isles.

Tướng quân của Demacia lúc ấy khi nhận được sức mạnh phép thuật cổ ngữ hệ ánh sáng cảm thấy cực kì

có trách nhiệm với đức vua, ông cố gắng làm theo lời căn dặn trước lúc chết của quốc vương: “ hãy cố gắng hấp thụ sức mạnh này, ông là người mà ta tin tưởng, hãy cố gắng bảo vệ đất nước”. Galuxan tướng quân sau khi cầm theo quả cầu chứa sức mạnh ánh sáng ấy trở về đã cố gắng hấp thụ sức mạnh ấy vào người.

Ông đã may mắn hấp thụ được một ít sức mạnh phép thuật ở trong đó tuy nhiên chỉ chừng đó và không thể hấp thụ thêm được nữa thứ sức mạnh phép thuật cổ ngữ ấy hòa cùng với máu của ông, tuy nhiên có một điều kì lạ là ông vẫn không thể nào sử dụng được nó. Sau đó một năm ông sinh được một người con trai, lúc đó ông nghĩ thứ sức mạnh phép thuật mà mình hấp thụ được có thể truyền qua con trai mình và nó đã xảy ra, chỉ có điều con trai của ông cũng không thể nào sử dụng được. Sau đó bên Noxus không biết từ đâu biết được ông đang cất giữ sức mạnh phép thuật cổ ngữ hệ ánh sáng đã phái những sát thủ giỏi nhất của mình đến ám sát và cướp lấy thứ năng lượng này.

Phải đến khi Lux được sinh ra thứ sức mạnh phép thuật cổ ngữ thuộc tính ánh sáng ấy mới được cô phát huy.

Trở lại chuyện khi xưa, sau khi các sát thủ được Noxus phái đến cướp được sức mạnh hệ ánh sáng từ gia tộc Growneguard và giết chết tướng quân Galuxan, bọn chúng nhanh chóng đến bên một bến cảng nhỏ, lên thuyền của mình đem sức mạnh cổ ngữ hệ ánh sáng trở về Noxus, tuy nhiên trên đường đi, một cơn bão kì lạ xuất hiện khiến sức mạnh ánh sáng bị phong ấn bên trong quả cầu rơi xuống biển. Cả con tàu bị chìm xuống đại dương sâu thẳm và không một ai sống sót.

Sức mạnh phép thuật cổ ngữ ánh sáng ấy được một đoàn thám hiểm của học viện ma pháp lúc đó may mắn vớt được, những vị giáo sư của học viện ma pháp lúc ấy sau khi có được sức mạnh hệ ánh sáng cũng đã nhanh chóng bằng một cách nào đó đã tìm ra sức mạnh hắc ám đang trôi dạt trên biển. Sau khi đem về học viện, bọn họ bắt đầu nghiên cứu cách sử dụng chỉ có điều họ không tài nào sử dụng được cả hai loại sức mạnh này, và viện trưởng của học viện lúc đó thấy được nếu thứ sức mạnh này lọt vào tay kẻ xấu nhất định sẽ có chuyện không hay nên cùng các vị giáo sư khác phong ấn cả hai vào bên trong một tòa lâu đài.

Mordekaiser sau khi xuất hiện tại Shadow Isles hẳn ta không biết từ đâu tìm hiểu được thứ sức mạnh tạo nên Shadow Isles chính là bắt nguồn từ sức mạnh hắc ám này, cho nên hẳn ta ra sức tìm kiếm thông tin về nó để mong muốn có ngày chiếm được.

John nghe được mọi chuyện từ Mordekaiser kể về nguồn gốc hai loại sức mạnh này hẳn càng tỏ ra muốn có được nó, nếu như so sánh với lịch sử thì hiện tại sức mạnh phép thuật cổ ngữ : hỏa, lôi, thủy, phong, địa, Quang và Âm chúng là một bộ.

Mordekaiser nhìn John nói: “ bây giờ người đó biết được nguồn gốc cũng như lai lịch của nó bây giờ người mau rời khỏi đây đi, nếu không đừng trách ta độc ác.”

John cười ha hả đáp: “ Elise nói với ta về người quả nhiên không sai, một kẻ nóng tính và rất vội vàng”

“Elise?”- Mordekaiser thốt lên kinh ngạc : “ người...người làm cách nào biết để ả ta? ả luôn luôn ở trên Shadow Isles kia mà.”

John lắc lắc tay nói: “ không chỉ biết Elise ta còn biết rất nhiều kẻ khác như Hecarim, Yorick, Katush, Thresh... Ta có quan hệ rất tốt với Elise và Hecarim đấy nhé.”

“không thể nào, không thể nào”- Mordekaiser kinh ngạc tột độ hẳn cứ cho rằng tai mình nghe nhầm: “ người là một con người tầm thường, làm sao...làm sao lại có thể biết bọn họ, đây là chưa nói đến việc bọn chúng rất thích giết con người khi họ đặt chân đến Shadow Isles.”

“thế mới hay”- John cười ha hả, hiện tại đầu óc hẳn đang xoay chuyển liên tục hẳn cũng nhận ra có một kết giới phong ấn đang bao bọc quả cầu chứa hai sức mạnh Quang-Âm, phải làm cách nào đó để phá bỏ kết giới này để chiếm được hai thứ sức mạnh kia, hẳn đang rất nóng lòng, hiện tại hẳn đã có năm loại nếu có thêm hai loại nữa không biết hẳn sẽ thành ra thứ gì đây.

Mordekaiser cầm cây chùy gai của mình chỉ thẳng vào mặt John hô lớn: “ rốt cuộc thân phận của người là gì? Nói mau”

John cũng không hề dấu diếm nói: “ thân phận ư, ta cũng không muốn nói cho nhiều người biết nhưng có một việc ta muốn nói với người rằng, ta đến từ Shadow Isles, và ta là người được sức mạnh kia lựa chọn.”

Ngón tay trái chỉ thẳng vào sức mạnh đang bị phong ấn trôi lơ lửng giữa động, câu nói của John khiến Mordekaiser kinh ngạc cực độ hẳn hoàn toàn không biết chuyện John đến từ Shadow Isles: “ chuyện này sao có thể?”

John nói: “ ta đến Shadow Isles sau khi người đã rời đi, người không biết ta cũng đúng thôi, nhưng ta nói cho người biết, hiện tại ta đã đổi ý, thứ sức mạnh kia bằng mọi giá ta phải có được.”

“hừm”- Mordekaiser thấy có kẻ ngăn cản kế hoạch của mình hẳn tỏ ra tức giận vô cùng: “ đừng có nằm mơ, người có biết để tìm kiếm được sức mạnh này ta đã tốn biết bao nhiêu thời gian không? Hơn thế ta cảm nhận được trong người người không hề có sức mạnh hắc ám, nếu như người chiếm được nó nhất định sẽ bị thôn phệ cho đến chết.”

John cười nói: “ ta đã nói rồi, ta không phải người bình thường đâu, đừng so sánh ta với người bình thường.”

“đã vậy đừng trách ta vì sao không nể tình đồng hương đến từ Shadow Isles”- Mordekaiser thấy mọi chuyện đang dần trôi khỏi tầm tay của mình, hẳn chủ động lao lên, tiên hạ thủ vi cường tấn công John.

John nhép mép, kiếm trên tay đã chuẩn bị sẵn, hẳn lao đến kiếm quét ngang, kiếm khí lăng lệ bắn ra, khiến đất đá xung quanh bị chẻ làm đôi.

Ầm

Cả hang động như rung lên kịch liệt, John như một con ma giữa hang động, lúc di chuyển sang trái, lúc di chuyển sang phải, tốc độ rõ ràng hơn Mordekaiser rất nhiều, phong hệ phép thuật- Phong bộ. Kiếm khí chém ra liên tục khiến Mordekaiser cảm thấy như hoa mắt, hẳn gầm lên một tiếng rất nhiều mảnh sắt vụn trong hang động bắt đầu bao vây cơ thể mình như một lớp bảo vệ, cứ hễ John tiến gần là các mảnh sắt vụn ấy lại bắn vào người hẳn.

Mordekaiser nói: “ nếu ta nhớ không nhầm thì người có hai loại là phép thuật trong người là hỏa và lôi đúng chứ?”

John lắc đầu nói: “ ta nói rồi, ta không phải là người bình thường, ta có đến năm loại phép thuật trong người.”

“oát đờ heo!”- Mordekaiser kinh ngạc đến đờ cả người, John đưa tay trái ra năm loại sức mạnh phép thuật bắt đầu xuất hiện trên tay hẳn, những thứ sức mạnh ấy dường như cảm nhận được sức mạnh của Quang và Ám gần đó nên bùng lên mãnh liệt.

Mordekaiser nói: “ năm loại nguyên tố này...có chút kì lạ.”

John gật đầu đáp: “ không sai, cả năm loại này đều là sức mạnh nguyên tố cổ ngữ, chúng với hai loại kia là một bộ.”

“hả”- Mordekaiser lần này không biết nói gì hẳn thả cây chùy gai xuống thất thần nói: “ trước giờ ta luôn tin rằng không ai có thể sở hữu và phát huy được sức mạnh cổ ngữ nhưng thật không ngờ, người lại có thể sử dụng được nó, đây là điều mà trước giờ không ai làm được, đã thế người lại có đến năm loại, rốt cuộc người là thứ gì vậy?”

John cười đáp: “ có một lần Elise nói với ta rằng, người rời bỏ Shadow Isles để mong có thể tìm ra thứ sức mạnh đã tạo nên quần đảo ấy, và đem nó về để giúp bọn họ chống lại bọn Kathus và Thresh, đúng chứ?”

Mordekaiser lúc này mới hoàn toàn tin là John đã từng ở Shadow Isles hẳn đáp: “ đúng là như vậy, trong thời gian bọn ta ở tại đó, hai gã Kathus và Thresh luôn gây rất nhiều rắc rối cho chúng ta. Ta muốn đem thứ sức mạnh này về để cho hai gã ấy thấy thế nào mới là sức mạnh hắc ám tối thượng.”

John mỉm cười nói: “ ta và Elise cũng khá thân với nhau, hay thế này đi, hiện tại sức mạnh ấy đang bị phong ấn, nếu như người có thể phá vỡ được nó ta sẽ để người chiếm toàn bộ, thấy thế nào?”

Moderkaiser không thèm suy nghĩ gật đầu nói: “ được, vậy nếu như ta không thể nào phá được phong ấn mà người làm được thì thứ sức mạnh ấy tùy người chiếm giữ.”

“Tốt”

John lùi lại phía sau vài bước, để chỗ cho Mordekaiser bắt đầu phá phong ấn.

Bước đến trước quả cầu, cả người Mordekaiser như bị một lớp màng vô hình chặn lại. Hắn cầm chiếc chùy gai to lớn lên, một luồng sức mạnh từ tay hắn truyền vào thân chùy gai rồi đập mạnh vào lớp màng vô hình ấy.

Ầm

Xoạt xoạt

Một lớp lá chắn bảo vệ bắt đầu hiện lên, một phong ấn cực kì mạnh mẽ chặn đòn tấn công từ Mordekaiser. Hắn nhìn phong ấn hiện lên ồ lên kinh ngạc nói: “ là phong ấn Tứ Linh Ngũ Hành”

John lần đầu nghe đến cái tên này nên có chút khó hiểu, hắn hỏi: “ cái phong ấn ấy rốt cuộc là gì vậy?”

Mordekaiser biết được muốn có thứ sức mạnh này nhất định không đơn giản cho nên hắn cũng có tìm hiểu qua rất nhiều loại phong ấn, trong đó có cái loại Tứ Linh Ngũ Hành này, hắn đáp: “ trong tất cả loại phong ấn, thì Tứ Linh Ngũ Hành là loại mạnh mẽ nhất nó là sự kết hợp giữa phong ấn Tứ Linh Thần, và Ngũ Hành Trận.”

John nói tiếp: “ thế người biết cách phá nó chứ?”

Mordekaiser xoay xoay cây chùy gai nói: “ để ta thử xem, cái này nằm ngoài dự liệu mất rồi.”

75. Q.4 - Chương 7: Bảy Loại Nguyên Tố Cổ Ngữ (phần 3)

Mordekaiser lùi lại nửa bước chân, cả người hắn được bao bọc bởi một tầng năng lượng màu đen, đôi tay hắn lấp lóe thứ ánh sáng nửa đen nửa bạc, chiếc chùy gai trong tay như tiếp nhận sức mạnh mà Mordekaiser truyền vào nó phát ra thứ ánh sáng hủy diệt, khiến lòng người cảm thấy kinh sợ.

Mordekaiser vung ao chiếc chùy gai lên rồi đập xuống, “ầm” một tiếng, lớp phong ấn bên ngoài rung chuyển mạnh nhưng tuyệt nhiên không chút tổn thương, Mordekaiser quyết không đầu hàng hắn nhảy vào góc trên bên trái đánh một cú thật mạnh, sau đó lại chuyển sang góc trên bên phải, rồi góc dưới bên trái và phải. Hắn liên tục dồn sức đánh vào bốn góc của phong ấn.

Mordekaiser

John ở ngoài chỉ yên lặng đứng xem, hắn đối với phá phong ấn hay hiểu biết về nó là vô cùng hạn hẹp.

Ầm

Một tiếng nổ lớn vang lên, phong ấn đột nhiên rung chuyển mạnh, một đồ hình trận pháp bao gồm: Kim mộc thủy hỏa thổ, xuất hiện trước mặt Mordekaiser, nó xoay trong với tốc độ cực kì mạnh mẽ, tiếp theo đó ở bốn góc của phong ấn, từ dưới đất chui lên bốn bức tượng: “Rồng, Kì lân, Phượng Hoàng, Hổ”.

Mordekaiser như bị lực uy hiếp từ lớp phong ấn kia, nên liên tục lùi lại, hắn thở hộc hộc nhìn cảnh tượng trước mắt, John chạy lại bên cạnh nói: “ sao rồi?”

“khó quá”- Mordekaiser nói: “ trong tất cả các thuật phong ấn thì thuật phong ấn Tứ Linh Ngũ Hành được xem là kì bí nhất và khó thực hiện nhất, như người thấy trước mặt đây, bốn bức tượng kia chính là bốn thần thú hộ vệ bốn phương tượng trưng cho trận Tứ Linh, ở trung tâm là Ngũ hành Trận nếu muốn phá vỡ hoàn toàn trận pháp này phải vừa phá vỡ bốn bức tượng kia đồng thời cũng phải phá vỡ ngũ hành trận ở bên trong.”

John suy nghĩ một lúc nói: “ nếu thế thì một người không tài nào phá được trận pháp này.”

Mordekaiser gật đầu: “ mặc dù không thích nhưng ta cũng buộc phải nói ra, nếu muốn phá được trận pháp phong ấn này, chỉ còn cách ta và người hợp sức lại mà thôi”

John biết phong ấn trước mặt rất khó phá giải, bây giờ không còn cách nào khác ngoài việc hợp sức lại cả. Hắn nhanh chóng gật đầu nói: “thôi được, cứ phá trận pháp phong ấn này rồi hãy tính tiếp.”

Nói là làm ngay, Mordekaiser vung chiếc chùy gai của mình lên, cả người hắn tỏa ra thứ sức mạnh hắc ám mãnh liệt, đột nhiên bộ giáp kim loại vụn vỡ kịch liệt, hắn bắt đầu phân ra thành bốn người, một mảng này khiến John kinh dị cái này có khác gì thuật phân thân của các Ninja đâu chứ, Mordekaiser nói: “đừng có suy nghĩ nhiều, đây đơn giản chỉ là cái thể thân của ta mà thôi, nó sẽ không thể tồn tại lâu được, phải nhanh chóng lên.”

Bốn Mordekaiser đứng vào vị trí trước bốn bức tượng, chiếc chùy gai trên tay hắn đã sẵn sàng.

John thì đứng vào trung tâm của phong ấn, hắn nói: “bây giờ ta phải làm gì tiếp theo?”

Mordekaiser nói: “bây giờ ngươi hãy tìm cách phá vỡ năm thuộc tính trong ngũ hành trận, chỉ cần sử dụng loại năng lượng có khả năng kháng lại sức mạnh bên trong nó mà thôi.”

“Sử dụng năng lượng khắc chế à, nếu như việc này không phải là mình làm mà do ai đó làm chắc chắn sẽ khó mà thành công được.”- John nghĩ vậy trong đầu, bởi vì trong người hắn có đến năm loại nguyên tố phép thuật vậy nên tìm ra thứ để khắc chế năm loại phép thuật kia thực sự không phải quá khó.

Mordekaiser nói tiếp: “nhanh chóng làm ngay đi, ngay khi ngũ hành trận bị phá ta sẽ lập tức phá tứ linh trận ở bên ngoài này, nhanh lên, các thể thân của ta không thể chịu đựng lâu hơn được nữa.”

John nhanh chóng làm theo hướng dẫn, đầu tiên là “mồi dẫn” John bắn một luồng sức mạnh phép thuật vào Ngũ Hành Trận khiến nó rung chuyển kịch liệt, trận pháp ngũ hành cảm nhận thấy có kẻ tấn công nên lập tức đánh trả, cả năm loại nguyên tố xoay chuyển với tốc độ cực cao.

“bùm bùm bùm”

Một đoàn hỏa diễm nóng rực đại bắn ra nhắm John mà phóng đến, cánh tay trái của hắn nhanh chóng xuất hiện một lớp năng lượng phép thuật cổ ngữ hệ thủy. Nước khắc hỏa, ngọn lửa đang lao đến lập tức bị luồng năng lượng hệ thủy trên tay John bắn ra dập tắt. Ngay sau đó một luồng ánh sáng màu trắng cực mạnh bắn đến lần này là sức mạnh của hệ Kim, sức mạnh của nó không phải là thứ sức mạnh nguyên tố thông thường, John lập tức thôi động sức mạnh phép thuật hệ hỏa trên tay. Hỏa khắc Kim, John rất hiểu quy luật này nên áp dụng ngay tức khắc không một chút suy nghĩ.

Kể đến là mộc, thủy, thổ tất cả nhanh chóng bị John sử dụng sức mạnh phép thuật để khắc chế, sức mạnh phép thuật từ ngũ hành trận tuyệt nhiên không phải đơn giản, uy lực của nó khó mà nói hết bằng lời được, John dù sở hữu sức mạnh phép thuật cổ ngữ và hoàn toàn có thể khắc chế được nhưng hắn cũng phải cố sức rất nhiều.

Ngay khi năm thuộc tính trong ngũ hành trận được John khắc chế, Mordekaiser ở bốn góc vung cao cây chùy gai của mình lập tức dồn toàn bộ sức mạnh của mình đánh vào bốn bức tượng.

Ầm

Một tiếng nổ lớn vang lên, trận pháp bị phá hủy cùng một lúc tạo nên một vụ chấn động cực lớn, cả hang động rung chuyển kịch liệt quả cầu năng lượng bao bọc lấy hai luồng sức mạnh phép thuật Quang-Ám bắt đầu phát ra thứ ánh sáng chói lòa.

John là người đứng gần trung tâm nhất, hắn bị dư chấn đánh bay ra bên ngoài ngã nặng nề trên mặt đất. Mordekaiser tận dụng cơ hội tốt này hắn lập tức lao vào quả cầu năng lượng, mục đích rất dễ hiểu, chính là muốn cướp lấy thứ sức mạnh kia.

Xoạt xoạt

Khi tay Mordekaiser vừa chạm vào hai luồng năng lượng kia lập tức hắn bị chấn ngược ra, sức mạnh Quang và Âm phát ra cực kì khủng bố, bộ giáp của hắn bị nứt một đường cực lớn.

“thể này là sao? Tại sao ta không thể chạm vào nó”- Mordekaiser không cam tâm.

Chưa hết, lúc này dị biến mới thực sự phát sinh, cả cơ thể John đột nhiên phát ra năm loại ánh sáng, hần giống như đang bị một thứ gì đó hút cực mạnh, không thể chống cự, John bị hút lại hai luồng năng lượng Quang và Âm mới vừa bị phá phong ấn.

Từ trong người của John năm loại nguyên tố phép thuật cổ ngữ đột nhiên thoát ra bên ngoài cơ thể, hợp với hai luồng sức mạnh Quang và Âm kia, cả bảy loại sức mạnh phép thuật xoay chuyển xung quanh cơ thể John liên tục, tốc độ xoay chuyển càng lúc càng nhanh.

John đột nhiên cảm thấy cơ thể mình đang có thứ gì thay đổi một cảm giác đau đớn đột nhiên tràn khắp cơ thể.

Mordekaiser ở bên ngoài ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, John đang bị bảy luồng sức mạnh phép thuật cổ ngữ cuốn lấy, hần đang lơ lửng giữa hang động.

“á”

Đột nhiên John hét lên đau đớn, xương cốt của hần đang thay đổi, đúng hơn là trở nên cứng cáp hơn, những tiếng rắc rắc có thể dễ dàng nghe thấy được. John cảm thấy lúc này cơ thể mình dường như không do chính mình điều khiển nữa, thứ sức mạnh cổ ngữ này quá lớn, và chúng đang cố gắng xâm nhập vào cơ thể của mình.

“á”

John hét lên một lần nữa, cảm giác này quá đau, đau hơn cả bị ngàn đao băm xuống, John liên tục la hét thất thanh, xương cốt liên tục vỡ vụn, mái tóc đen đột nhiên thay đổi màu liên tục đôi con ngươi cũng như thế.

Mọi chuyện như vậy xảy ra chừng mười phút, sau đó bắt đầu có chuyện quái lạ xảy ra, chỉ thấy, mái tóc của John đột nhiên dài ra không khác gì tóc của con gái.

Hỏa nguyên tố bay đến đỉnh đầu hần hóa thành một chiếc mũ sắt.

Địa nguyên tố hóa thành áo giáp

Lôi nguyên tố hóa thành chiếc giày bên trái

Phong nguyên tố hóa thành chiếc giày bên phải

Thủy nguyên tố hóa thành phần giáp bảo vệ phần bụng trở xuống.

Quang Âm hai nguyên tố hóa thành hai chiếc bao tay sắt trái và phải.

Hiện tại cả cơ thể của John đang khoác lên mình một bộ chiến giáp được hình thành từ bảy loại phép thuật cổ ngữ, mái tóc đen dài tung bay trong gió trông hần lúc này không khác gì một chiến thần từ thiên đường.

Ở giữa ngực của bộ giáp bảy luồng ánh sáng phát ra chói lóa tượng trưng cho bảy loại nguyên tố phép thuật cổ ngữ, John bắt đầu hạ xuống mặt đất cả người hần tỏa ra thứ ánh sáng của một vị thần, đôi mắt dần dần mở ra, đôi con ngươi bây giờ đã biến thành thất sắc, nhìn thực sự không ai có thể nhận ra John của trước kia được nữa.

“bảy loại trong một cơ thể? Quá kinh khủng”- Mordekaiser lần đầu tiên thấy được chuyện kì lạ đến thế cho nên không tránh được sự kinh ngạc, hần ngồi bên xuống đất, lòng đầy hoang mang.

John cũng đang cố gắng tin vào sự thật này, ban đầu hần chỉ có ý định chiếm đoạt và cứ nghĩ sở hữu bảy loại nguyên tố cũng không khác gì năm loại, nhưng thật không ngờ khi cơ thể hần chứa đủ bảy loại nguyên tố phép thuật lại xảy ra chuyện này. John nhìn Mordekaiser nói: “bây giờ sức mạnh mà ngươi muốn chiếm đã ở trong cơ thể của ta rồi.”

Mordekaiser hiện tại tỏ ra rất e dè John hần đưa tay nói: “nếu nó đã ở trong cơ thể ngươi chứng tỏ nó đã chọn ngươi, ta không muốn tranh dành nữa.”

John suy nghĩ một lúc rồi vung tay trái một luồng năng lượng màu đen bắn ra từ tay hần đến thẳng người của Mordekaiser, hần ta hét lên kinh hãi: “ngươi định làm gì”

Mordekaiser nhắm chặt mắt, hấn cứ nghĩ John ra tay diệt khẩu, nhưng sự thật lại ngược lại, John tặng hấn một ít sức mạnh phép thuật hắc ám cổ ngữ, bộ giáp sắt bên ngoài nhờ có sức mạnh hắc ám của John truyền vào lập tức tự động liền lại, Mordekaiser kinh ngạc nói: “thế này là sao? Rõ ràng lúc này ta cố ý lao đến cướp lấy thứ sức mạnh này nhưng bị nó thôn phệ và suýt mất mạng, nhưng tại sao lần này nó lại không hề gây chút nguy hiểm gì?”

“vì nó đã được ta luyện hóa rồi, bây giờ trong người của ngươi đã có một phần sức mạnh phép thuật hắc ám cổ ngữ, coi như không tốn thời gian ngươi đi tìm kiếm nó.”- John đáp.

Mordekaiser cảm thấy vô cùng biết ơn, hấn hít một hơi, sức mạnh hắc ám John truyền vào quả nhiên thật mạnh mẽ, hấn ta có thể cảm nhận được sức mạnh của mình đã tăng lên rất nhiều.

Mordekaiser đứng dậy nói: “ cảm ơn ngươi, sau này nhất định ta sẽ trả ơn.”

John lắc đầu nói: “ không cần thế đâu, chỉ cần ngươi quay về Shadow Isles gửi lời hỏi thăm sức khỏe của ta cho Elise và Hecarim là được.”

“không thành vấn đề”- Mordekaiser gật đầu, đột nhiên cả hang động rung lên kịch liệt.

Mordekaiser hốt hoảng nói: ‘ rời khỏi đây mau lên, nơi đây sắp sụp rồi.”

John gật đầu nói: “ ngươi đi theo sau lưng ta”

Vừa nói xong, John phóng ra một thứ sức mạnh tối thượng thổi bay cả nóc hang động, hấn kéo Mordekaiser bay ra khỏi hang động.

Cả hang động, cả tòa lâu đài đều rung chuyển vài vài giây sau đã sụp đổ hoàn toàn.

“ha...ha...cuối cùng ta cũng được tự do, ta tự do rồi”- Tiếng nói của Vladimir vang vọng khắp bầu trời đêm.

Ở trên một vách núi, John nhìn Mordekaiser nói: “ bây giờ chúng ta chia tay ở đây, hi vọng sau này có cơ hội gặp lại.”

Mordekaiser gật đầu sau đó lập tức hòa vào bóng đêm biến mất, John thở dài, hấn thu lại bộ giáp, cầm thanh gươm vua vô danh cắt đi mái tóc dài khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, hấn nhìn cánh tay bị mất não nề nói: “ có được sức mạnh cao nhưng không thể khôi phục được cánh tay này, thật sự thiếu sót quá, phải làm cách nào mới có thể khôi phục được nó đây?”

Đêm đó John quyết định ở lại hẻm núi ngủ qua đêm, ngày hôm sau hấn bắt đầu cuộc hành trình, lần này đích đến của hấn chính là gặp lại Miss và Nami.

.....

Kalamanda là ngôi làng nhỏ nằm ở phía bắc của ngọn đồi Mogron ở Valoran, Điều gì khiến ngôi làng này trở nên đặc biệt? đó là nguồn tài nguyên của nó, Một ngày đẹp trời, tạp chí Tư Pháp The Journal of Justice đã đề cập đến việc một khối lượng đá quý và vàng bạc đã được phát hiện, chính lí do đó đã khiến các tiểu bang, quốc gia muốn tranh giành Kalamanda và họ đã thiết lập các trại quân đội, trại lính với mục đích tranh dành quyền kiểm soát mỏ đá quý.

Trước đây Kalamanda chỉ được biết đến như một ngôi làng hẻo lánh ở lối vào phía bắc đồi Mogron, và thứ nổi tiếng chỉ đơn giản là cá hồi.

Nhưng giờ đây Kalamanda trở thành nơi xung đột của Demacia và Noxus.

Ngay khi phát hiện ra các mỏ đá ở Kalamanda, một số lượng lớn nhân công đã chuyển đến đây để khai thác với hi vọng làm giàu, và Noxus cũng như Demacia cũng góp tay với những vật tư hiện đại nhất, nhưng lại thường xuyên diễn ra các cuộc giao tranh ở đây khiến người dân ở Kalamanda sợ rằng, Vận may mà họ tìm thấy chính là dấu chấm hết cho ngôi làng của họ. Người dân trong làng lũ lượt bỏ đi bởi họ sợ rằng chiến tranh sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra tại nơi này.

Làng Kalamanda

John lần đầu tiên đặt chân đến ngôi làng, ấn tượng đầu tiên của hấn chính là nơi này khá hoang vắng, đâu đâu chỉ thấy toàn quân lính, người dân trong làng thì cực kì thưa thớt, đa phần là người già cả.

John ghé vào một ngôi nhà cũ kĩ trong làng, một bà lão mở cửa bước ra nói: “ cậu cần gì?”

John đáp: “ bà lão, có thể cho tôi xin chút nước uống được chứ?”

Bà lão ấy trả lời: “ được thôi, cậu là người ngoài vùng đến đây à? Là bên Demacia hay Noxus?”

John lắc đầu nói: “ không, tôi chỉ là người đi đường đi ngang qua đây mà thôi.”

76. Q.4 - Chương 8: Vụ Cáo Buộc Demacia

Bà lão nhìn qua mặt mũi của John thấy hắn không có chút gì trông giống kẻ xấu, nên cho cậu vào nhà.

Đem ra một cốc nước đặt trên bàn, John cầm lấy cốc nước mát, mặc dù hắn có thể sử dụng phép thuật tạo ra nước nhưng nếu làm thế chắc hắn sẽ gây nhiều sự chú ý, như vậy thực sự không tốt khi hắn đang ở một nơi khá xa lạ, cầm ly nước uống một ngụm sau đó John hỏi: “ bà lão, nơi này gọi là gì vậy? tại sao cháu thấy trong làng rất vắng vẻ.”

Bà lão ngồi vào chiếc ghế gỗ cũ kĩ đối diện thờ dài nói: “ nơi này gọi là Kalamanda, trước đây nó khá đông đúc, người trong làng cũng rất đông, thế nhưng gần đây vì phát hiện gần làng có mỏ khoáng chất, đá quý ở gần đây, hai đất nước lớn là Demacia và Noxus lũ lượt kéo đến để chiếm đoạt, người dân trong làng kẻ thì muốn làm giàu nên quyết đến khu mỏ để tham gia tìm kiếm, người thì lo sợ sẽ có chiến tranh xảy ra cho nên đã rời bỏ làng từ sớm.”

“hóa ra là vậy”- John hiểu vấn đề, cầm ly nước uống thêm một ngụm, bà lão mỉm cười nói: “ bây giờ cậu định đi đâu?”

John vui vẻ đáp: “ bây giờ cháu muốn đến bến cảng gần nhất để ra khơi, không biết nên đi đường nào là tốt nhất vậy?”

Bà lão đột nhiên lắc đầu đáp: “ lão e rằng không được rồi, đường ra bến cảng gần nhất là con đường đi ngang qua khu vực kiểm soát của quân đội Demacia, gần đây lão nghe vài người lính Demacia nói rằng, họ phát hiện một đội quân rất lớn của Noxus đang trên đường đến đây cho nên quyết định phong tỏa mọi đường đi trong khu vực kiểm soát của mình để tránh những phiền phức không đáng có.”

“vậy bây giờ sao đây?”- John đột nhiên gặp trở ngại lớn, vốn định muốn ra khơi sớm với ước muốn gặp lại Miss và Nami nhưng hiện tại gặp chút rắc rối.

Bà lão đáp: “ ta nghĩ hiện tại cậu nên ở lại đây vài ngày, đợi mọi chuyện đâu vào đó rồi rời đi cũng chưa muộn.”

John thực sự không muốn làm phiền bà lão nên đứng dậy, đột nhiên John cảm thấy đầu mình đau lên từng cơn, sau đó thì choáng váng, trời đất quay cuồng, hắn ngã lăn ra mặt đất bất tỉnh.....

“này cậu thanh niên, này...này...”

.....

Trong lúc đó tại một nơi khá xa, tận sâu trong đại dương, bên trong một cung điện xa hoa tráng lệ, Nami đột nhiên kêu gào thảm thiết, cô lăn lộn trên sàn nhà ôm đầu gào khóc. Những cô gái người hầu cạnh đó bộ dáng cực kì hoảng loạn.

“công chúa, công chúa”

“mau đi gọi tộc trưởng, mau lên”

Rất nhanh chóng chỉ vài phút sau, tộc trưởng cùng những người quan trọng trong tộc Marai đã có mặt, tộc trưởng nhìn con gái của mình đang đau đớn lăn lộn trên mặt đất, trái tim như thắt lại ông hét hoảng nói: “ các người còn ở đó làm gì? Mau tìm cách giúp công chúa, thầy thuốc, mau gọi thầy thuốc ngay.”

Vừa dứt lời những người hậu lập tức chạy như bay ra bên ngoài, Aqualis thấy công chúa như vậy cũng vô cùng lo lắng, hẳn ta biết sinh mệnh của công chúa và John có sự gắn kết, công chúa đột nhiên đau đớn như vậy chắc hẳn John đang có chuyện gì.

Nhưng sự thật lại khác, cơn đau của Nami không phải do John bị thương hay là gì mà đơn giản nó có nguyên nhân.

Đột nhiên cả người Nami được bao bọc bên trong một ánh hào quang thất sắc, ánh hào quang tỏa sáng rực rỡ đến mức những người xung quanh phải lùi lại vài bước và không dám mở cả hai con mắt.

Nami đột nhiên được vầng hào quang thất sắc ấy nâng lên lơ lửng giữa căng phòng, bảy loại màu sắc cứ liên tục quay quanh cô, tốc độ một lúc một cao.

“có chuyện gì xảy ra với con gái của ta vậy?”- Tộc trưởng vô cùng lo lắng.

Đột nhiên Nami mở bừng đôi mắt, thân hình người cá của cô bắt đầu biến đổi mãnh liệt, làn da vảy cá mờ dần rồi biến mất, thay vào đó là làn da trắng như tuyết, làn da như một con người, mái tóc của cô cũng biến đổi, nó dài ra và hóa thành màu đen, đặc biệt nhất chính là chiếc đuôi cá, nơi đó bảy luồng ánh sáng tỏa ra mãnh liệt nhất, rực rỡ nhất.

“lóa”

Một chùm ánh sáng lóe lên mãnh liệt, sau đó chiếc đuôi cá của Nami hóa thành một đôi chân thon dài đầy quyến rũ....

Trước sự sững sờ của những người đang ở trong phòng, mọi người như ngây ngô nhìn sự biến đổi đến kì lạ này.

Aqualis lắp bắp nói: “ công chúa, cô cô ấy đã biến thành một con người.”

Vầng hào quang thất sắc lúc này mới thực sự biến mất, Nami nhìn vào sự thay đổi của mình, cô khoắc trên người bộ trang phục người cá, kết hợp với dáng dấp xinh đẹp như một con người, nếu tên đàn ông nào nhìn vào cô mà bảo không yêu chắc chắn đó là nói dối.

Nami nhìn vào đôi chân thon dài của mình, cô kinh ngạc không thôi, cô nhìn cha mình ở trước mặt: “ cha, chuyện này?”

Tộc trưởng tộc Barai thở dài, ông tiến lại ôm lấy cô con gái của mình nói: “ xem ra đây là định mệnh của con, hãy đi đi, bây giờ con đã trở thành một con người con có thể lên trên đó đi tìm cậu ta.”

Aqualis gật đầu nói: “ Nami, cô hãy đi đi, suốt thời gian này tôi biết cô rất đau khổ, cô rất muộn gặp anh ấy đúng không?”

Nami gật gật đầu thế nhưng cô nhìn vào đôi chân con người của mình, bây giờ nó không phải là đuôi cá làm sao để bơi đi đây.

Ngay khi trong đầu cô vừa nghĩ đến đuôi cá như trước kia thì đôi chân của cô đột nhiên biến lại như cũ, chuyện này...quá mức thần kì, mọi người trong phòng được một phen kinh ngạc tột độ.

“nhìn này, con có lại đuôi cá rồi”- Nami vui mừng.

Tộc trưởng tộc Barai gật đầu nói: “ có lẽ đây là sức mạnh của thần tiên cá đã ban cho con, hãy đi đi.”

“con đi đây”- Nami gật đầu, như vậy niềm mơ ước của cô đã trở thành hiện thực, cô sắp được lên đất liền, được gia nhập vào xã hội loài người và đặc biệt hơn, cô sắp gặp được John.

“lần cuối cùng mình gặp anh John, anh ấy có nói sẽ đến Ionia, bây giờ mình sẽ đến đó.”- Như đã quyết định phương hướng, Nami lập tức lao đi, về khoảng bờ lợi trong nước e rằng cô chưa có đối thủ, tốc độ di chuyển thực sự rất nhanh.

Ở đây xin nói rõ đôi chút, việc Nami có được đôi chân giống như con người là do thất tình nguyên tố cổ ngữ mà John có được, giữa hai người có sự liên kết sinh mệnh với nhau, hay nói cách khác tuy hai mà một, vậy nên khi John sở hữu được bảy loại nguyên tố thì đồng thời Nami người được kết nối sinh mệnh với hẳn

cũng được hưởng một chút từ đó, chính thứ sức mạnh cổ ngữ ấy đã đem lại phép màu cho cô, giúp cô có được đôi chân của con người.

Trở lại với John.

Sau khi John bắt tỉnh hẳn được bà lão đưa lên giường nằm nghỉ và chăm sóc. John bắt đầu tỉnh lại hẳn sờ lấy trán mình lẩm bẩm nói: “ chuyện gì xảy ra vậy? sao đột nhiên mình cảm thấy giống như sức mạnh bên trong người biến mất rồi lẫn ra bất tỉnh, đã thế trong cơn mơ mình thấy Nami hóa thành con người nữa, chuyện này là sao?”

“cậu tỉnh lại rồi à”- Bà lão bước vào cười ôn hòa, trên tay bà ấy cầm theo một chén cháo trắng đặt trên đầu giường nói: “ cậu đã hôn mê được hai ngày rồi, tự nhiên lại ngã lẫn ra bất tỉnh, thực sự làm lão bà này lo quá.”

John kinh ngạc, không ngờ rằng hẳn đã bất tỉnh mất hai ngày rồi, khuôn mặt tỏ vẻ có lỗi nói: ‘ bà lão, thực sự phiền bà quá.”

Bà lão cười cười cầm chén cháo lên nói: “ cũng không có gì, nhìn cậu khá giống với đứa con trai của ta, chăm sóc cậu cũng như chăm sóc nó mà thôi, hài cũng đã lâu rồi ta không được gặp nó.”- đôi mắt bà lão ẩn hiện nét buồn.

John hỏi: “ con trai bà hiện đang ở đâu?”

Bà lão đáp: “ nó đang làm việc tại mỏ, thế nhưng từ ngày làm tại đó, nó chưa lần nào về cả.”

John sức nhớ ra điều gì ngay lập tức hỏi: “bà lão vậy con đường đến bến cảng ra biển hiện tại có thể đi được chưa?”

John hỏi điều này cũng có lý bởi hẳn đã bất tỉnh được hai ngày, có thể con đường ấy đã cho phép đi qua, thế nhưng kết quả thật đáng buồn: “ vẫn chưa, lực lượng quân đội của Demacia bây giờ còn tăng thêm hơn lúc trước nữa. Nghe nói nhà vua của Demacia là Jarvan đệ tam cùng con trai của mình sẽ đến ngôi làng Kalamanda này để kí một hợp đồng độc quyền khai thác khu mỏ ở đây dài hạn, có thể là ngày mai họ sẽ đến.”

“Vua của Demacia”- John giật mình, hẳn không ngờ ngày mai vua của Demacia là Jarvan đệ tam cùng với con trai mình là Jarvan đệ tứ sẽ đến đây, hẳn nói: “ họ đến đây nhất định quân đội đi theo bảo vệ cũng không ít xem ra ngày mai ngôi làng sẽ không được yên.”

“phải phải”- Bà lão gật gật đầu cười nói: “ thôi chuyện đó lão già này không quan tâm, cậu mau nghỉ ngơi đi.”

John gật đầu cười nói: “ thật làm phiền bà quá”

Bà lão cười cười bước ra khỏi phòng.

Tối hôm đó tại doanh trại của quân đội Noxus tại ngôi làng Kalamanda, bên trong lều chỉ huy, một người đàn ông bộ dáng lạnh như băng, đôi mắt sắc như lưỡi kiếm, đặc biệt trên người ông ta rất nhiều sẹo, trên vai luôn đeo một con quạ đen.

Bên cạnh ông ta là một người thanh niên với chiếc áo có mũ trùm nửa đầu, nếu John ở đây nhất định nhìn ra đó là Talon, đối thủ mà hẳn đã giao chiến cách đây không lâu.

Talon nhìn người đàn ông trước mặt cung kính nói: “ ngài Swain, theo thông tin báo lại ngày mai Jarvan đệ tam và con trai ông ta là đệ tứ sẽ đến đây, nếu như cứ để yên chuyện này nhất định buổi kí kết hợp đồng quyền khai thác mỏ sẽ thuộc về bên Demacia.”

Swain vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh, ông ta cười đáp: “ Talon, người không biết lý do ta gọi người về lần này là có chuyện gì sao?”

Talon khó hiểu: “ không phải là vấn đề về việc kí hợp đồng ngày mai sao?”

Swain lắc đầu: “ điều đó chỉ đúng một nửa mà thôi, ta vẫn còn một kế hoạch còn lớn hơn cả kế hoạch đó nữa, nhưng trước tiên cứ giải quyết chuyện ngày mai đi đã.”

Talon mặc dù không biết Swain đang có kế hoạch gì nhưng hẳn rất hiểu cái danh hiệu bậc thầy chiến thuật của ông không phải hư danh, chắc chắn ông ấy đã có suy tính gì đó rồi. Hắn hỏi: “ vậy kế hoạch của ngài là gì?”

Swain cười cười đứng dậy tiến lại gần Talon nói gì đó.....

“lập tức thi hành nhiệm vụ”- giọng của Swain.

Sáng ngày hôm sau, đoàn người Demacia nhanh chóng tiến vào bên trong làng, dẫn đầu chính là đức vua của Demacia và con trai của người, quân đội xung quanh bảo vệ vô cùng kĩ lưỡng, ai ai cũng mặc giáp sắt, tay luôn cầm binh khí, sẵn sàng phản ứng với mọi tình huống đột biến.

Tại quần trường nhỏ của ngôi làng Kalamanda, buổi lễ kí hợp đồng quyền khai thác mỏ độc quyền của Demacia đang diễn ra thì ngay trước khi vua Jarvan III kịp kí hợp đồng thì Jericho Swain, quân sư của Noxus cùng đoàn tùy tùng bất ngờ xuất hiện và mang theo 1 người đàn ông.

Mọi người trong làng bắt đầu bàn tán xôn xao, John đứng giữa đám đông nhìn Swain giống như trong tưởng tượng của hắn, ông ấy có đôi mắt sắc bén hơn dao cạo, khí thế ông ta phát ra hiển nhiên không giống người bình thường.

Jarvan III thấy Swain một người cực kì nổi tiếng ở Noxus đột ngột xuất hiện, ông cảm thấy sắp có chuyện gì đó không tốt, những vẫn cố gắng giữ bình tĩnh nói: “ ngài là Swain đúng chứ? Không biết đến đây có việc gì? Nếu đến để tham dự buổi lễ bên Demacia chúng tôi nhất định tiếp đón, người đâu mau lấy ghế cho ông ấy.”

Vua Jarvan III tỏ ra khá khiêm nhường, đơn giản lúc này ông không muốn làm mất hình ảnh của Demacia trước mặt những người dân Kalamanda.

Swain đưa tay ngăn lại cười nói: “ đức vua Jarvan III ngài không cần khách sáo như vậy đâu, tôi đến đây không phải để tham dự buổi lễ kí hợp đồng này, mà đến vì chuyện khác.

Jarvan III nheo mắt, ông hỏi: “ vậy đó là chuyện gì?”

Swain đưa tay, người đàn ông bị trói gần đó được những người tùy tùng của Swain đưa đến trước mặt Jarvan III và Jarvan IV, Swain nói rằng: “ người đàn ông này đã giết người công nhân của Noxus và các vật tư của họ.”

Jarvan III nhìn người đàn ông đang bị trói hỏi: “ người làm việc cho ai? Và vì sao lại phải làm điều đó.”

Người đàn ông bị trói kia chỉ tay vào Jarvan IV nói: “ là ngài ấy, tôi làm việc cho ngài ấy, những gì tôi làm đều do ngài ấy sai bảo.”

“thằng khốn, mày đang nói cái gì đó hả!”- Jarvan IV bị người ta nói đích danh như vậy anh ta cảm thấy rất tức giận đập bàn đứng dậy quát mắng, Jarvan IV nhìn cha mình nói: “ phụ vương, con không làm điều đó, tất cả là kế hoạch của hắn ta, nhất định là kế hoạch của hắn, hắn vu oan cho con, phụ vương.”

Buổi lễ kết trở nên hoảng loạn. Lúc đó thị trưởng của Kalamanda quyết định ngừng kí hợp đồng vì muốn làm rõ mọi việc, Jarvan III buộc đồng ý và yêu cầu bắt giam người đàn ông đó tại nhà tù của Demacia nhưng Swain từ chối vì ông là nhân chứng quan trọng và yêu cầu được thẩm vấn bởi đại diện của hai bên và do thị trưởng Kalamanda làm chứng.

John ở bên ngoài chứng kiến tất cả, hắn thở dài nghĩ: “ e rằng đây là một kế hoạch của Swain nhằm ngăn chặn việc kí hợp đồng giữa Demacia và làng Kalamanda rồi.”

Mọi người bắt đầu rời đi, John cũng rời đi theo, đột nhiên Swain nhìn vào bóng lưng của hắn đôi mắt sắc lạnh kia nheo lại: “ người thanh niên đó, có thứ gì đó từ cậu ta khiến người khác phải run sợ.”

Sau đó Swain cũng trở về doanh trại của mình, bên trong lều chỉ huy Swain nhìn Talon đã đứng đợi sẵn từ trước, Talon gật đầu chào nói: “ ngài đã làm mọi chuyện xong hết rồi chứ?”

Swain cười gật đầu: “ người nghĩ ta là ai mà không thể hoàn thành chuyện nhỏ bé này? Mọi chuyện thu xếp ổn thỏa chưa?”

Talon gật đầu đáp: “ đã giải quyết cả rồi, không ai có thể tìm ra chứng cứ gì về liên quan đến gã đó cả.”

Swain gật đầu đưa tay ý bảo Talon mau rời đi, Talon gật mình nhớ đến điều gì vội nói: “ đúng rồi ngài Swain có chuyện này tôi cần phải nói với ngài.”

Swain ồ lên hỏi: “ chuyện gì?”

Talon đáp: “ là chuyện liên quan đến người thanh niên tên John, hắn ta vẫn còn sống.”

“người nói sao?”- Swain gật mình.

77. Q.4 - Chương 9: Vụ Âm Sát

Talon nhắc lại: “Người thanh niên tên John, kẻ đã giúp Ionia đánh bại quân đội Noxus vẫn còn sống.”

Swain đứng bật dậy,từng câu từng chữ đều lọt vào tai, lão ta từng nghe Ww và Singed kể lại mọi chuyện về John, người thanh niên trẻ tuổi đã cùng Ionia đánh bại toàn bộ kế hoạch đã được vạch sẵn của lão. Tất nhiên đối với người thanh niên này lão rất có hứng thú, khi biết tin John đã bị trúng loại boom phép thuật đặc biệt mà Ww vừa chế tạo ra giết chết trên chiến trường. Swain cũng rất lấy làm tiếc bởi đơn giản trước giờ lão chưa tìm được một đối thủ nào xứng tầm về khả năng dùng binh như John.

Swain nhìn Talon hỏi: “ hiện tại đã có nhiều người biết về chuyện này hay chưa?”

Talon lập tức trả lời: “ có lẽ vẫn chưa, tôi chỉ vừa mới gặp hắn ta cách đây ít hôm, nếu ngài muốn tôi có thể điều tra thêm về chuyện này.”

Talon

Swain gật đầu nói: “ điều tra hay làm gì thì cứ làm tuy nhiên đừng gây quá nhiều động tĩnh, chuyện hắn ta còn sống nhất định phải giữ im càng lâu càng tốt, một khi chuyện hắn ta còn sống lan ra, nhất định những người thân quen trước đây của hắn sẽ đổ xô đi tìm, trong đó đặc biệt là những kẻ từ Ionia.

Talon gật đầu nói: “ vậy tôi xin được phép rời đi.”

“khoan”- Swain đưa tay ngăn cản.

Talon hỏi: “ ngài còn chuyện gì phân phó sao?”

Swain gật đầu cười nham hiểm nói: “ người có biết mục đích mà ta đưa thư bảo người đến đây gấp là gì không?”

Đây chính là vấn đề Talon đã thắc mắc từ lâu những nghĩ mãi chưa thông, hắn nói: “ có chuyện gì ngài cứ nói.”

Swain đáp: “ Talon, trong Noxus có ba người mà ta rất tin nhiệm đó là Katarina, Riven và người, Riven sau trận chiến với Ionia cô ta đã trốn khỏi Noxus bây giờ ở tại Ionia không khác gì kẻ phản bội, nếu có cơ hội nhất định sẽ xử lý chuyện này, về Kata mặc dù cô ấy và người đều là những sát thủ rất giỏi nhưng chuyện này ta không thể giao cho cô ta được, nên chỉ có mình người làm được mà thôi.”

Talon ngầm hiểu được trong lời nói của Swain,mặc dù lần này Kata cũng có mặt tại Kalamanda nhưng lão ấy lại không để cô ấy làm chứng tố nhiệm vụ lần này mà lão ta giao cho hắn nhất định không phải là nhiệm vụ đơn giản.

Swain nói tiếp: “Ba ngày sau tướng quân Boram Darkwill sẽ cùng quân đội tiếp viện sẽ đến Kalamanda này.”

“Tướng quân Boram Darkwill? Ông ấy đến đây vì chuyện gì?”-Talon có phần khó hiểu.

Swain cười nói: “ là vì chuyện của gã tù nhân bị cáo buộc phá hoại vật tư và giết hại binh lính Noxus.”

“hả,”- Talon có chút kinh ngạc, hắn không ngờ chuyện xảy ra ở Kalamanda này mà tận Noxus biết được, như đột nhiên nghĩ đến điều gì Talon hỏi: “ có phải do ngài đưa tin này về?”

Swain cười cười đáp: “ người cũng bắt đầu hiểu ra vấn đề rồi đấy, bây giờ người cứ làm theo những gì ta dặn, tuyệt đối không được tiết lộ ra bên ngoài rõ chưa.”

Swain bắt đầu nói ra kế hoạch gì đó cho Talon nghe, chỉ thấy khuôn mặt hắn thay đổi liên tục.....

Sau khi Talon rời đi, một tên lính Noxus bước vào quỳ xuống nói: “ thưa ngài mọi thứ đã chuẩn bị xong”

Swain gật đầu nói: “tiến hành đi, nhớ phải thật nhanh và bí mật.”

Ngay sau đó.....

Tại phòng giam tên tù nhân bị cáo buộc giết lính Noxus và phá hoại vật tư.

Tên tù nhân này sau khi được đưa vào đây và được tra hỏi, hắn ta một mực khai rằng kẻ sai khiến hắn chính là Jarvan IV, đồng thời về lai lịch của hắn cũng là một bí mật ngoại trừ biết rằng hắn là một kẻ đến từ Demacia, như vậy tất cả các chứng cứ đều tỏ ra bất lợi cho Jarvan IV, và như theo yêu cầu của Jarvan III cần phải tổ chức thêm nhiều cuộc thẩm vấn nữa.

Lỗ thông hơi nhỏ nhỏ trên bức tường cao của nhà giam, đột nhiên một luồng khói màu xanh bắt đầu tràn vào, tên tù nhân hít phải đám khói đó đột nhiên cả người cứng lại, tứ chi bắt đầu co rút, máu trào ra từ miệng, từ mũi, từ lỗ tai.

Cái chết bí ẩn của tù nhân, chết không kịp phát ra bất cứ một tiếng động.

Ngày hôm sau.

Quân đội của Noxus lần Demacia lũ lượt kéo đến, Người phát ngôn của cả 2 phía đều nói rằng quân đội chỉ để bảo vệ cho các nhà lãnh đạo và các đại sứ quan trọng của cả hai bên, Họ thiết lập lều và quân trại ở phía ngoài ngôi làng chờ đợi cuộc thẩm vấn tù nhân người Demacia.

Thế nhưng cuộc thẩm vấn đã không thể xảy ra bởi vì tên tù nhân này đã chết.

Cái chết của tên tù nhân khiến Jarvan III và con trai mình thực sự kinh ngạc, họ lập tức chạy vào nơi giam giữ tên tù nhân kia, Jarvan III nhìn một người thầy thuốc cạnh đó nói: “ vì sao hắn ta chết vậy?”

Lúc này bên phía Noxus có Swain cũng đi theo.

Người thầy thuốc kia sau khi xem xét mọi triệu chứng liền nói: “ là do chất độc Nyzer.”

Thị trưởng Kalamanda quyết định cho người điều tra nhưng ko phát hiện ra gì và càng không thể biết làm thế nào để đưa được chất độc qua được lính canh mà ko bị phát hiện, cả hai bên đều phủ nhận hành động này và các hoạt động quân sự đều bắt đầu diễn ra ở cả hai trại.

Tạm thời chuyện này bị phủ lên một màn đêm khó chiếu sáng.

Mọi công nhân bắt đầu quay trở lại khu mỏ, thế nhưng chuyện người tù nhân bị giết hại vẫn được bọn họ truyền nhau.

Lúc này tại hầm mỏ, nơi khai thác do bên Demacia phụ trách.

“mau lại đây”

“xem tôi phát hiện thứ gì này”

Tiếng hô hoán của rất nhiều công nhân trong mỏ vang lên khiến cho binh lính Demacia và những người thợ mỏ ở bên ngoài tò mò tiến vào.

Những người thợ mỏ ở bên trong vác những tảng đá to lớn ra một bên để lộ thân hình của một con quái thú được bao bọc bởi kim cương sáng lấp lánh, khi những tảng đá đè lên nó được lấy ra toàn bộ, thì bộ dáng con thú ấy mới được mọi người nhìn kĩ.

“giống một con bọ cạp”

“một con bọ cạp kim cương, chắc bán có giá lắm”

“Này nó là kim cương thật hay là một con quái thú thế? Sao ta trông có vẻ như nó có sự sống”

“tránh ra”- Quân đội Demacia bắt đầu tiến vào, họ tách số công nhân ra hai bên, người chỉ huy của Demacia tiến lại gần bọ cạp kim cương kiếm trên tay rút ra, hắn ta thử gõ cách cách vài cái vào thân con bọ cạp ấy.

Không có bất cứ động tĩnh gì!

“mọi người yên tâm, nó không phải bất cứ một con quái thú gì đâu, ta nghĩ nó được tạo thành từ kim cương, là một khối kim cương có hình bọ cạp mà thôi.”

Vừa dứt lời đôi mắt con bọ cạp kim cương đột ngột mở bừng ra, nó gầm rống lên điên dại, hai chiếc càng to lớn xoay qua xoay lại đập nát vách tường gần đó.

“chạy mau,là quái thú, nó là thật”

“ra ngoài ngay, hầm mỏ sắp sụp rồi”

“rống”

Bọ cạp kim cương điên cuồng lao ra bên ngoài, cơ thể nó cứng như một viên kim cương không gì có thể ngăn cản được, đụng thứ gì, phá nát thứ đó. Cuối cùng nó thoát ra khỏi hầm mỏ chạy thật nhanh vào hẻm núi.

“ầm”

“mau lên, hầm mỏ sắp sụp rồi”

Ầm

Cửa hang hầm mỏ đột ngột sụp xuống,rất nhiều người còn mắc kẹt ở bên trong bắt đầu gào thét kêu cứu.

“sụp mỏ, có người mắc kẹt bên trong, mau cứu họ”

“mau cứu họ”

(Skarner được tìm thấy tại đây)

.....

Đêm hôm đó tại con đường dẫn đến Kalamanda, đội quân tiếp viện của Noxus dẫn đầu là tướng quân Boram Darkwill vị tướng quân lâu năm tại Noxus, là người có thế lực rất lớn trong tay.

Đột nhiên từ hai bên đường đi rất nhiều bóng đêm trên tay lấp lăm vũ khí sắc bén lao ra.....

Những tiếng gào thét

Máu bắt đầu chảy

Xác người chất đầy con đường

Tướng quân Darkwill bị ám sát, người giết không rõ danh tính chỉ biết hắn ta mặc chiếc áo có mũ trùm kín đầu. (đó là những gì thấy được của một tên lính trước khi chết.)

Sáng ngày hôm sau thông tin quân đội Noxus dẫn đầu là tướng quân Boram Darkwill bị ám sát được đưa về trại Noxus tại Kalamanda, cả doanh trại như núi lửa “phun trào”.

Boram Darkwill và trung đội đi kèm của ông Raedsel Guardsman đã được tìm thấy bị giết trên những con đường không xa làng. Phân tích các chứng cứ có tại hiện trường, toàn bộ quân đội Noxus bị tiêu diệt không còn một ai. Trinh sát của Noxus không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết của một lực lượng tấn công hoặc bất kỳ dấu hiệu của người sống sót. Swain sau đó ra lệnh đưa xác người lính Noxian và tướng quân Boram Darkwil bị giết được đưa vào lửa, Swain nói: “ việc thiêu xác này chính là một cách cầu siêu cho những vong hồn đã khuất”. Sau đó ông bị buộc tội Demacia cho các cuộc tấn công, vì họ là quân đội khác chỉ trên lục địa này là có khả năng làm chuyện đó.

Sau sự việc này Jarvan III một mực phủ nhận, ông liên tục khẳng định ông không hề ra lệnh cho quân đội làm chuyện này. Đồng thời ông cho gọi Garen- tướng quân của Demacia và là người bạn thân của Jarvan IV đến doanh trại chỉ huy để bàn chuyện.

Bên trong trại chỉ huy, Garen thân mặc giáp, tay cầm kiếm khí thế uy phong lẫm liệt không khác gì lần trước gặp anh ta ở Ionia cả, Garen nhìn đức vua Jarvan III cung kính nói: “bệ hạ có chuyện gì xin cứ nói”

Jarvan III thở dài nói: ‘chắc người gần đây có nghe mọi chuyện rồi chứ hả, người có suy nghĩ gì không?’

Garen nhìn qua người bạn thân của mình bên cạnh gật đầu nói: “theo thần nghĩ, tất cả đều là kế hoạch do Noxus bày ra, chỉ có điều thực sự không ngờ bên đó lại làm cả việc giết quân lính của chính quốc gia mình.”

Jarvan III lắc đầu nói: “nếu ta đoán không nhầm tất cả chuyện này đều do một tay Swain bày ra, ta nghe nói lão đang rất muốn trừ khử Boram Darkwill để củng cố thể lực của bản thân, e rằng sự việc lần này không ngoại trừ lý do đó.”

Jarvan IV nói thêm: “nếu như con không nhầm, có lẽ sắp đến một cuộc chiến tranh giữa Demacia và Noxus sẽ diễn ra, như vậy chúng ta cần chuẩn bị mọi thứ trước khi quá muộn.”

Garen cũng gật đầu nói: “Jarvan IV nói đúng, bệ hạ chúng ta cần phải chuẩn bị quân đội sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.”

Jarvan III đứng bật dậy nói: “Garen bây giờ người mau chóng tập hợp quân đội, đồng thời chuẩn bị mọi quân trang cần thiết.”

Garen gật đầu sau đó rời đi, Jarvan IV cũng ra theo sau đó, từ phía sau Jarvan IV nói: “Garen cậu nghĩ sao về chiến tranh sắp đến”

Garen đáp: “lần này bên Noxus mặc dù không có lực lượng mạnh nhất trong tay, tuy nhiên tôi gần đây biết được bên Noxus có một cô gái tên Katarina, cô ta rất lợi hại.”

“Ồ”-Jarvan nói: “là cô gái đã xô sát với cậu trong quán rượu tại Kalamanda này à?” (Garen và Kata gặp nhau lần đầu tại Kalamanda này, hai bên đã xô sát nhau khi say.)

Garen gật đầu nói: “được rồi, chúng ta chuẩn bị mọi thứ thôi, e rằng chiến tranh sẽ đến nhanh thôi.”

.....

Lúc này tại trại chỉ huy của Noxus.

“Talon người làm rất tốt”- Swain vui vẻ vỗ vai hân.

Talon khuôn mặt sắt lạnh, hân không đáp, nhiệm vụ của một sát thủ là thực thi nhiệm vụ, hân không muốn nhiều lời.

“ngài Swain, tôi Katarina đây”- Giọng nói của một cô gái vang lên bên ngoài.

“vào đi”- Swain nói lớn.

Ở bên ngoài bước vào, cô gái có gương mặt lạnh như băng, trong trang phục đen nửa kín nửa hở, trên người cô mang đầy các con dao sắc nhọn.

Nhìn thấy Talon cũng ở đây Kata mỉm cười nói: “anh mới làm nhiệm vụ nào à?”

“không”- Talon lạnh lùng đáp.

Swain xen ngang: “Katarina, cô đến tìm ta có việc gì?”

Katarina nói: “về chuyện cái chết của ngài Boram Darkwill, chúng ta sẽ báo thù cho ngài ấy chứ?”

Swain gật đầu nói: “tất nhiên, Talon, Kata ta giao cho hai người chuẩn bị cho trận chiến này, tập hợp lực lượng sẵn sàng chiến đấu.”

“được”

Kata và Talon lập tức nhận lệnh rời đi.

.....

Trở lại với nhân vật chính của chúng ta, John hiện tại cảm thấy khá chán nản tại Kalamanda, hẳn cứ suốt ngày đi lòng vòng trong thị trấn quân đội Noxus và Demacia thì cứ thay nhau chạy qua mặt hắn, cái đầu thông minh của hắn từ những chuyện xảy ra gần đây bắt đầu đoán được sắp có chiến tranh xảy ra.

Người dân của Kalamanda xem ra cũng đoán già đoán non được mà bắt đầu thu xếp hành lý chạy trốn.

“xem ra sắp có chuyện vui ở đây rồi, không biết ta có nên tham gia không nhỉ? Swain, Kata, Talon, Jarvan IV, Garen, toàn những nhân vật hạng nặng thế này thật thú vị.”

78. Q.4 - Chương 10: Quá Khứ Của Skarner

“hổng” (tiếng gầm rống của một con quái thú nào đó)

Đôi tai cực thính của John lập tức nghe được âm thanh gào thét trong không khí, xoay đầu về ngọn núi cạnh làng, không chút chần chừ John lập tức chạy thật nhanh đến đó. Trên đường đi hắn ta thực sự kinh ngạc khi phát hiện cây cối bên đường đều bị gãy đổ, thậm chí có những tảng đá to đến mức ba bốn người ôm mới xuể cũng bị vỡ thành nhiều mảnh.

“rốt cuộc cái thứ đã làm ra chuyện này là thứ gì đây?”- Trong đầu của John lập tức hiện lên suy nghĩ đó.

Cứ tiếp tục đi theo dấu vết đó, hắn đến một cái thung lũng nhỏ, ở đây đang có một cuộc chiến cực kì ác liệt.

Một con bọ cạp kim cương, dưới ánh trăng mờ ảo lớp kim cương bên ngoài của nó trở nên lung linh hơn bao giờ hết, con bọ cạp ấy đang gồng mình chiến đấu với một con voi to bằng cả tòa nhà, con voi ấy không phải là loại voi bình thường, nó là một con ma thú hung hãn, do hấp thụ các sức mạnh phép thuật trong trời đất mà thành ra vậy.

Đôi ngà voi cứng hơn cả sắt liên tục quất vào người bọ cạp kim cương khiến nó liên tục gào lên đau đớn. Thế nhưng ánh mắt của nó lại không hề tỏ vẻ chịu thua, nó chịu đựng xong lại lao vào tấn công, đôi càng của nó cũng cứng chắc không kém, cứ trái phải mà đánh mà cạp.

John núp sau một gốc cây quan chiến, hắn kinh ngạc nhận ra rằng con bọ cạp kim cương kia tên là Skarner: “ không ngờ lại gặp bọ cạp kim cương Skarner ở nơi này, có nên giúp không nhỉ.”

Skarner

Ngay lúc John còn đang suy nghĩ thì Skarner đã bị con voi hung hãn dùng việc vùi mạnh mẽ của mình quất ngã.

Ầm ầm

Những chấn động kịch liệt khiến mặt đất rung chuyển mạnh, đôi chân của con voi ấy quả thực mạnh mẽ ngoài sức tưởng tượng, nó liên tục đạp lên cơ thể Skarner, thế nhưng phải nói rằng cơ thể của Skarner quá cứng chắc, dù bao giờ nghĩ rằng kim cương sẽ rất dễ vỡ mà sai lầm, cơ thể của Skarner mặc dù bị con voi kia năm sáu lần đâm đạp nhưng không hề có một chút tổn thương.

John ở ngoài thấy tình hình bắt đầu không ổn, hắn tức tốc sử dụng phong bộ, lướt bay như gió lao đến, tay trái bắn ra một đoàn hỏa diễm nóng rực về phía con voi khiến nó hoảng sợ lùi lại.

Đứng trước mặt bảo vệ Skarner, John dùng ánh mắt sắc như dao cạo nhìn con ma thú trước mặt.

“hổng”

Con voi kia hổng lên một tiếng giận dữ, nó lao vào John, đôi ngà nhọn hoắt xé gió lao đến.

“Địa Khiên”- John hét lên một tiếng, từ dưới đất một cơn chấn động nhẹ vang lên, tức tốc sau đó một tấm khiên chắc chắn được tạo thành từ đất xuất hiện ngay trước mặt hắn, không chỉ chặn đứng đòn tấn công của con voi hung hãn mà còn phản ngược lại sức mạnh của nó bắn nó lùi lại phía sau.

“cút đi”-

John búng chân nhảy lên cao hắn hét lên mạnh mẽ, tay trái hắn bắn ra hàng chục quả cầu lửa phừng phừng vào con voi hung hãn bị bắn ngược ra phía sau, da nó bị cháy xém mùi thịt nướng bốc lên, nó liên tục gào lên đau đớn, hoảng sợ bỏ chạy thật xa.

“phù”- John thổi phù một hơi nhìn Skarner đang nằm trên mặt đất, dừng nghĩ bên ngoài của nó không hề bị thương tích gì nhưng thực ra bên trong đang bị tổn thương khá nghiêm trọng.

John tiến lại gần nói: “ người không sao chứ? Đi được không?”

Skarner đưa ánh mắt cảm kích nhìn John đột nhiên âm thanh từ miệng nó vang lên: “ cảm ơn đã giúp”

“hả”- John có chút giật mình, hắn cứ nghĩ Skarner là một con ma thú hay đại loại là thứ gì đó nhưng không thể biết nói, nhưng hóa ra là ngược lại, John đáp: “ người...người có thể nói chuyện như con người được sao?”

Skarner yếu ớt đáp: “ tất nhiên,bởi vì ta không phải...”

Nói đến đây Skarner đột nhiên lặn ra bất tỉnh, “này..này tỉnh lại”- John có phần lo lắng cúi thấp người liên tục lay động hắn.

John lập tức nâng Skarner dậy nhưng phải thừa nhận một câu, hắn ta quá nặng, John cố gắng sử dụng toàn lực mới có thể lôi cơ thể nặng như quả núi ấy đến cạnh một gốc cây.

“học học”

John thổi liên tục giống người sắp chết vậy, hắn than thở cho cái body Skarner nặng như một quả núi, John ngồi dậy nhìn Skarner đang bất tỉnh, hắn không có kinh nghiệm trong việc chữa thương nên cũng không biết chữa cho hắn ta thế nào. Nhưng nếu không cứu chữa ngay nhất định mạng sống của hắn sẽ bị đe dọa, trong đầu John chợt nghĩ ra một ý kiến, hắn sử dụng sức mạnh phép thuật trong người truyền vào cơ thể Skarner, mặc dù không chắc chắn chuyện này sẽ thành công nhưng hắn cũng muốn thử.

Và kết quả thật bất ngờ, khi John đưa một ít sức mạnh phép thuật trong người hắn vào cơ thể của Skarner thì lập tức cơ thể hắn ta có phản ứng, Skarner bắt đầu mở mắt, hai tròng mắt đảo qua đảo lại, sau đó như tỏ vẻ kinh ngạc hắn thốt lên: “ ta còn sống sao? Thật không thể tin được.”

“là do ta cứu người đó”- John lúc này chắc do kiệt sức do vừa nãy lôi cả cơ thể nặng như quả núi của hắn vào đây mà lặn ra nằm thẳng cẳng trên mặt đất thở phì phò.

Skarner cảm kích, đứng dậy nói: “ cảm ơn cậu đã cứu tôi, tôi không biết...a khoan đã”

Đột nhiên Skarner như cảm thấy có điều gì đó kì lạ hắn dừng nói kiểm tra cơ thể một lúc sau đó cả người hắn giật nảy lên nhìn John với ánh mắt hoảng sợ nói: “sức mạnh phép thuật mà cậu đưa vào người tôi là thứ sức mạnh từ thời cổ ngữ”

John không phủ nhận lập tức gật đầu.

Skarner hỏi: “làm cách nào một người như cậu có thể sở hữu thứ sức mạnh tối thượng bí ẩn này?”

John cười cười nói: “ cứ cho là duyên đi, được rồi bây giờ cho tôi biết về thân phận của người đi, ngoài việc biết tên người là Skarner ta không còn biết gì cả.”

“khoan đã”- Skarner tiếp tục kinh ngạc lần nữa hắn đáp: “ nếu tôi nhớ không nhầm thì tôi chưa từng gặp cậu trước đây, đã thế cũng chưa có nói tên mình ra, sao cậu biết tên tôi.”

John cười ha hả đáp: “ chỉ là khả năng đặc biệt thôi không cần thắc mắc thế đâu.”

“thật không?”- Skarner tỏ ra khá là nghi ngờ với câu trả lời này.

John đánh ra chuyện khác: “ được rồi mau nói cho tôi biết về quá khứ của cậu đi, tại sao lại bị con voi hung hãn vừa rồi tấn công.”

Skarner bắt đầu kể lại quá khứ của mình: “ thực ra tôi sống từ thời xa xưa, cái thời đó mọi người thường gọi nhau với cái tên là thời đại văn minh cổ ngữ. Tộc brackern của chúng tôi là những sinh thể dị thường được ban cho nguồn sức mạnh ma thuật nguyên thủy từ lòng đất, hiện thân của chúng tôi là trong hình dạng của các tinh thể. Chúng tôi biết về một nghi thức có thể ràng buộc sinh mệnh của bản thân với tinh thể, kết nối với sức mạnh ma thuật bên trong . Bằng thứ sức mạnh đó, tộc brackern ngự trị trên khắp Thung lũng Odyn, bảo vệ tất cả các sinh vật và những tinh thể nơi đây. Dù có những cuộc xâm lăng hòng chiếm lấy nguồn sức mạnh ma thuật này, nhưng dường như chẳng thứ gì có thể vượt qua được hàng phòng ngự vững chắc của tộc brackern. Chẳng thứ gì, cho đến khi Chiến Tranh Cổ Ngữ bùng nổ.”

John giật mình, “chiến tranh cổ ngữ” bốn chữ này có phần ấn tượng trong tâm trí của John rất lâu, từ sau khi Mordekaiser kể cho hắn nghe về nguồn gốc của bảy loại sức mạnh phép thuật cổ ngữ này hắn luôn luôn nhớ đến vấn đề chiến tranh cổ ngữ, thực sự không biết rằng thời đại đó chiến tranh cổ ngữ như thế nào?

Skarner kể tiếp: “Một trận chiến cực kì thảm khốc diễn ra cạnh Thung lũng Odyn và những thứ ma thuật hỗn loạn được tung ra tại đây đã đầu độc các tinh thể. Tộc brackern nơi đây bắt đầu chết dần chết mòn, và chẳng thứ phép thuật nào có thể cứu chữa được chúng tôi cả. Để tránh bị tuyệt chủng, sự lựa chọn duy nhất còn lại của chúng là chui xuống lòng đất cho đến khi cuộc chiến kết thúc. Và rồi tôi cứ bị chôn vùi dưới lòng đất ấy đến tận bây giờ, khi được những con người làm thức tỉnh, tôi nhận ra rằng tất cả những tộc nhân của mình đã không còn, không còn một ai ngoại trừ tôi còn sống sót.”

John giật mình nói: “ nếu nói thế thì có nghĩa người vốn sống từ thời đại cổ ngữ và trong quá trình ngủ dưới lòng đất đến tận thời đại bây giờ mới thức tỉnh?”

“không sai, thế giới bây giờ quá khác xưa,tôi thực sự không tin mình là người sống sót cuối cùng của bộ tộc sau chiến tranh cổ ngữ.”- Skarner tỏ ra đau buồn đáp.

John thở dài, hắn không tin được trên thế giới này lại có nhiều chuyện thần kì đến thế, một sinh vật bị chôn vùi dưới lớp đất đã sau hàng ngàn năm ấy mà vẫn còn sống.

Skarner nói tiếp: “ sau khi thức dậy, tôi phát hiện không còn ai trong tộc sống sót, những tinh thể sinh mệnh của họ tôi hoàn toàn không thể cảm nhận được, lúc đó tôi cảm thấy vô cùng đau khổ, tôi như điên dại, phá hủy tất cả những thứ cản đường mình, một mình chạy đến thung lũng này, khi bắt gặp con ma thú kia tôi không hề suy nghĩ gì, tôi cứ lao vào tấn công nó, tấn công rồi tấn công.”

John hiểu ra toàn bộ vấn đề, hắn gật đầu nói: “ vậy bây giờ người bình tĩnh chưa?”

Skarner gật đầu nói: “ có lẽ tôi sẽ chấp nhận thực tại, tôi phải tiếp tục tồn tại để xây dựng lại bộ tộc.”

John đứng dậy cười nói: “ tốt, ta rất thích kẻ có chí khí, mặc dù người không phải là con người nhưng tính cách của người ta rất thích.”

Skarner nhìn John với ánh mắt kì lạ, bởi lẽ trước giờ hắn chưa từng gặp một con người nào đặc biệt như hắn, một thanh niên chỉ có duy nhất một cánh tay thể mà trong người lại sở hữu sức mạnh phép thuật cổ ngữ tối thượng, thứ sức mạnh gây nên cuộc chiến tranh.

Skarner nói: “ hiện tại tôi chưa biết tương lai sẽ làm những gì nhưng có lẽ tôi sẽ tiếp tục ở lại nơi này dù sao nó cũng từng là nơi trú ngụ của bộ tộc tôi, cậu tên gì nhỉ?”

John lúc này mới chợt nhớ ra mình chưa giới thiệu bản thân, hắn cười nói: “ cứ gọi tôi là John.”

“được, John, sau này nếu có khó khăn gì thì cứ nói, tôi nhất định sẽ giúp cậu, ơn cứu mạng tôi không mắc nợ cậu đâu.”- Skarner khẳng khái nói.

John thực sự không muốn người khác nợ mình hay đại loại làm những việc mà Skarner nói hắn bảo: “ bây giờ người định ở nơi nào?”

Skarner đáp: “ tại khu mỏ ở Kalamanda.”

John sờ cằm nói: “ ta e rằng có chút khó khăn, nơi này sắp có chiến tranh rồi.”

“chiến tranh sao?”- Skarner giật mình, những hình ảnh về chiến tranh cổ ngữ lúc trước ùa về trong óc hắn. John cười bảo: “ nhưng mà không sao, ta nghĩ bọn chúng không dám đánh nhau tại khu mỏ này đâu.”

Skarner hỏi: “ vậy cậu định làm gì?”

John cười ha hả đáp: “ chuẩn bị tham gia cuộc vui thôi, được rồi chúng ta chia tay tại đây, có gì cần gặp tôi sẽ đến khu mỏ tìm.”

“được”

79. Q.4 - Chương 11: Đại Chiến Noxus Và Demacia

Cái ngày mà ai ai cũng đã dự đoán trước cũng đã sắp đến, chỉ có điều tất cả việc ấy đều nằm trong sự toan tính của Swain, một âm mưu đã được vạch sẵn từ đầu đến cuối.

Lúc này tại khu rừng nhỏ gần doanh trại của Demacia, một tiểu đội dưới sự dẫn dắt của hoàng tử Jarvan IV đang mài miết tập luyện.

“khi đối mặt kẻ thù,các người biết làm sao biết kẻ thù sợ đang sợ chúng ta hay không? Đó là nhìn vào đôi mắt của kẻ địch, những kẻ sợ hãi luôn biểu thị qua đôi mắt của chúng, các người nhớ rõ chưa?”- Jarvan khí thế uy nghiêm chăm chú xem quân lính của mình tập luyện.

“vâng thưa ngài” (tiếng tiểu đội đồng loạt hô lớn)

“cầm kiếm phải đưa cao tay lên”

“khi chiến đấu không được tỏ ra sợ hãi”

Công việc tập luyện vẫn tỏ ra rất suôn sẻ, Jarvan IV đang cố gắng làm theo lời cha dặn ngày đêm đào tạo quân binh chuẩn bị cho chiến tranh với Noxus có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

“xoạt xoạt”

Đột nhiên ngay lúc này đây, có hơn chục bóng người trong trang phục đen, bịt kín mặt, tay cầm vũ khí, sát khí từ bọn chúng phát ra tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Jarvan IV vô cùng kinh nghiệm, anh ta được theo chân cha mình chinh chiến trên mọi chiến trường từ nhỏ, học cách chiến đấu của tể tướng Xin Zhao, vừa thấy quân địch xuất hiện anh ta đã lập tức tay cầm trường thương hô lớn: “ kẻ địch tập kích, mau chóng triển khai đội hình.”

Jarvan

Tiểu đội đang tập luyện cùng với Jarvan lúc này ước chừng khoảng năm mươi người có hơn, cả tiểu đội lập tức theo lệnh sắp xếp trận thế lấy Jarvan IV làm trung tâm.

“kẻ địch là ai? Sao dám cầm vũ khí đến trước mặt ta?”- Jarvan quát lớn.

“lên”- Tên thủ lĩnh của đám người bịt mặt kia không thèm trả lời, một tiếng hô nhẹ nhưng đủ để thấy sát khí của tất cả bọn chúng.

“xông lên, tiêu diệt bọn chúng”- Jarvan IV lập tức cầm trường thương chỉ thẳng vào đám người bịt mặt đang lao đến mà hô tấn công.

Cả hai bên lập tức lao vào nhau, mặc dù bên phía đám người bịt mặt kia khoảng chừng ba mươi mấy người thế nhưng cách chiến đấu rồi cách phối hợp thể trận tuyệt đối không phải dạng cướp bóc hay gì đó tầm thường.

“a”- Jarvan IV cầm trường thương quát ngang hông một kẻ bịt mặt, bàn tay to lớn nắm chặt lấy cổ hắn ta hỏi: “các người là ai?”

“bọn ta là ông nội của ngươi”- Tên bịt mặt trước khi tắt thở cũng không quên mắng chửi Jarvan IV.

“khốn kiếp”- Nộ hỏa bốc lên Jarvan IV tức giận, thương trên tay lao đến, khí thế của anh ta có cảm tưởng như đợt đợt sóng thần, không có gì có thể ngăn cản được.

“Giáng Long Kích”- Jarvan nhảy lên cao trường thương trong tay quất mạnh vào đất, một vụ chấn động lập tức xuất hiện chấn bay những tên bịt mặt xung quanh ra một bên.

“các anh em, tiến lên giết tên hoàng tử này, chắc chắn chúng ta sẽ được thưởng.”- Một tên bịt mặt trong số đó nói lớn.

Jarvan IV tả xung hữu đột, sức mạnh của anh ta tuyệt đối khiến những binh lính của Demacia nể phục.

“mọi người bảo vệ hoàng tử”-Những người lính Demacia hô lớn.

“keng keng keng”- Tiếng binh khí vang lên liên tục.

Máu văng ra tung tóe, lực lượng tiểu đội do Jarvan phụ trách bị tổn thất hơn phân nửa. Jarvan hai mắt đỏ ngầu, anh ta tức giận đến tột đỉnh, nắm tay siết chặt nhìn hơn mười tên bịt mặt còn sống sót.

“các người đi chết đi”- Jarvan IV lại một lần nữa cảm thương lao vào tấn công.

Xoạt- Mũi thương đâm xuyên bụng một tên

“phụp”- Mũi thương chặt đứt đầu một tên khác.

Sức tức giận và cái khí thế vương giả mà Jarvan bộc lộ ra lúc này thực sự uy hiếp toàn bộ những người xung quanh.

“các anh em, thừa thắng xông lên giết toàn bộ đám thích khách”- những binh lính Demacia còn lại nhường như được Jarvan tiếp thêm sinh khí, bọn họ cầm kiếm, thương lao vào tấn công như điên.

“khốn kiếp, rút lui mau, rút lui mau”- Năm tên còn lại lập tức xoay người bỏ chạy, nói thật khả năng bỏ trốn của bọn chúng thực sự rất lợi hại, loáng cái đã mất bóng.

“người! mau về báo cáo cho cha ta biết chuyện xảy ra ở đây, còn lại các người mau cùng ta truy bắt bọn chúng tuyệt đối không được để bọn chúng thoát, đuổi theo”- Jarvan IV vẫn chưa thực sự nguôi giận, anh ta lập tức đuổi theo năm tên còn sống kia, quyết tâm bắt cho được bọn chúng tìm ra kẻ chủ mưu.

Người lính được Jarvan giao nhiệm vụ quay trở về thông báo với Jarvan III lập tức chạy thật nhanh nhắm hướng doanh trại mà về.

“đức vua”

Bên trong doanh trại của Demacia lúc này, người lính đưa tin đã về đến nơi, anh ta bắt đầu kể lại mọi chuyện xảy ra trong rừng, Jarvan III đứng bật dậy hốt hoảng nói: “nguy rồi, đó là cái bẫy, Jarvan nó thật ngu ngốc, Garen ta lệnh cho cậu mau chóng đem quân đến cứu viện cho con trai ta mau.”

“rõ”- Garen đứng dưới không chút chậm trễ lập tức huy động một đại đội binh mã tiến đi theo hướng dẫn của người lính trong tiểu đội của Jarvan IV.

Lúc này đây tại một khu rừng trúc nhỏ gần làng Kalamanda, Swain đang cùng nói chuyện với thị trưởng của ngôi làng: “ thị trưởng, ngài thấy đấy, Noxus chúng tôi mặc dù người ta đồn đại là rất hung dữ và khát máu, nhưng ngài nhìn thấy đấy chúng tôi trước giờ ở tại Kalamanda này có làm điều gì quá sai đối với làng của ngài không.”

“đúng là không có”- Thị trưởng của làng Kalamanda gật đầu .

Swain nói tiếp: “ cũng giống như Demacia Noxus chúng tôi cũng rất muốn khai thác khoáng sản quý tại khu mỏ, và tôi đại diện cho Noxus xin khẳng định rằng, lợi ích mà làng Kalamanda được nhận tuyệt đối không thua kém gì bất cứ điều gì mà Demacia đã hứa cho các ngài.”

Thị trưởng của Kalamanda thở dài nói: “ vậy ý ngài là muốn chúng tôi kí hợp đồng độc quyền khai thác khu mỏ này với Noxus đúng không?”

“phải phải ngài thật thông minh, nói chuyện với người thông minh thật dễ chịu”- Swain cười ha hả.

Ở sau lưng lão, Talon đi theo bảo vệ, đồng thời lúc này một tên lính chạy lại nói điều gì đó vào tai của hắn, Talon gật đầu sau đó bước lại gần Swain nói: “thưa ngài tôi có chuyện cần nói.”

Swain cười cười gật đầu, có vẻ như lão ta đã đoán được chuyện Talon định nói là chuyện gì rồi. Swain nhìn thị trưởng nói: “thị trưởng ngài biết không, lần đến Kalamanda này Noxus chúng tôi thực sự không hề muốn có chiến tranh xảy ra, thế nhưng Demacia năm lần bảy lượt gây khó dễ cho chúng tôi, sau chuyện tên tù nhân rồi đến chuyện tướng quân Boram Darkwill bị giết, bên Noxus chúng tôi đoán rằng phần lớn là do Demacia làm.”

“không thể nào”- Thị trưởng của Kalamanda vẫn chưa tin những gì Swain nói.

Hai tròng mắt Swain đảo tròn, một âm mưu gì đó của hắn đang thực hiện ngày một thành công, Swain đáp: ‘thị trưởng ngài đừng tin bên Demacia quá, theo như thông tin bí mật của trinh sát mà chúng tôi báo về, Demacia đang có kế hoạch thủ tiêu các nhà lãnh đạo lớn của làng Kalamanda thông qua đó dễ dàng chiếm đoạt khu mỏ.’

“người nói sao?”- Thị trưởng của Kalamanda giật mình kinh hoảng.

Ngay lúc này đây, từ bên ngoài rừng một giọng nói hô lớn của Jarvan IV vang lên: “ mau tìm xung quanh đây, chắc chắn bọn chúng không thể chạy xa được.”

Giọng nói này vang lên khiến thị trưởng hoàn toàn kinh sợ, ông không tin vào tai của mình: “ là giọng nói của Jarvan IV không thể nào chuyện này lại có thật được.”

Jarvan IV tiến vào bên trong, anh ta kinh ngạc khi phát hiện Swain cùng với binh lính Noxus cũng đang ở đây, có vẻ như cơn tức giận đang che dần ý thức, anh ta không để ý thấy thị trưởng Kalamanda cũng đang ở đây.

“hóa ra mọi chuyện là do người bày ra, chính người đã gây chiến trước.”- Jarvan cảm thương chỉ thẳng vào mặt của Swain.

Swain xoay nhìn Talon ở đằng sau, như hiểu được ý lão Talon tiến đến bên cạnh thị trưởng nói: ‘thị trưởng ngài mau rời khỏi đây mau, ở đây rất nguy hiểm, bên Demacia đã chủ động gây chiến tranh trước, chúng tôi không còn đường nào để rút cả.’

Nói xong hai người lính Noxus đá tiếng lại đưa thị trưởng rời đi nhanh chóng, lúc này Jarvan IV mới nhận ra thị trưởng của Kalamanda đang có mặt tại đây, anh ta hiểu rằng mình đã trúng bẫy gì đó của Swain, trán đổ đầy mồ hôi.

Swain làm bộ hết lớn: “Demacia đã cố ý gây chiến trước với Noxus, bên Noxus không hề muốn có chiến tranh nhưng Demacia lại làm chuyện đó, các binh sĩ chuẩn bị chiến đấu.”

“rầm”

Quân lính Noxus bảo vệ xung quanh Swain nhanh chóng rút binh khí chuẩn bị chiến đấu, Talon cũng không ngoại lệ, tất cả chuyện này do Swain sắp đặt bây giờ là phần việc tiếp theo của hắn ta- chiến đấu.

Một người lính đến bên cạnh Jarvan nói: “hoàng tử, kẻ địch ít người hơn chúng ta, hiện tại chúng ta nên tấn công hay rút lui?”

Jarvan suy nghĩ một lúc rồi nói: “kẻ địch trước mắt chúng ta liệu có thể rút lui được sao? Tấn công.”

Jarvan IV đột nhiên hô lớn, phát lệnh tấn công, đám lính đi theo anh ta cũng lập tức khí thế trào dâng lao đến tấn công đám quân lính Noxus và Swain phía trước.

Cùng lúc đó tại doanh trại của Noxus, đúng như tất cả dự liệu của Swain, quân đội tại đây đã chuẩn bị từ trước, Kata ngồi trên lưng ngựa hô lớn: “có thông tin báo về, quân đội Demacia đã chính thức khơi mào chiến tranh, chúng ta lập tức đi giải cứu ngài Swain, toàn quân di chuyển”

Quân đội Noxus với vũ khí tối tân nhất, xe pháo, máy bắn tên...v.v.. tất cả đều có đủ, một trận chiến sắp nổ ra, và tất cả đều do Swain sắp đặt, mục đích của lão ta là gì thì cũng chỉ có lão ta nắm rõ nhất.

Quay trở lại tình hình giữa Jarvan và bên Swain.

“keng keng”

Tiếng binh khí va chạm kịch liệt, binh sĩ hai bên chiến đấu không chút khoan nhượng, dừng nghỉ bên Noxus ít lính hơn mà cho rằng họ sẽ thua sớm, những binh lính đi theo bảo vệ Swain tuyệt đối là những chiến binh được đào tạo từ nhỏ trải qua hàng trăm trận sinh tử chiến mà thành.

“hoàng tử cẩn thận”- Một người lính xả thân chặn một mũi kiếm từ trên tay của Talon.

Thấy người lính thân cận của mình chết ngay trước mặt, một người có cái tôi cao như Jarvan làm sao chịu đựng được, anh ta gào lên điên cuồng, thương trên tao liên tục tấn công Talon không ngừng nghỉ.

Talon mặc dù lui liên tục nhưng tuyệt đối không để bản thân rơi vào thế yếu, Xoạt xoạt vài tiết, hàng chục chiếc phi tiêu sắc từ trong người của Talon bắn ra khiến Jarvan IV giật cả mình.

Keng keng keng

Thương trên tay lập tức rút về thể thủ những chiếc phi tiêu quay tròn có sức sát thương cực lớn kia không thể nào chạm vào người của Jarvan IV, thế nhưng đó không phải là tất cả, đột nhiên những chiếc phi tiêu ấy đổi hướng quay ngược trở lại, và rồi...á một tiếng, Jarvan IV hét lên đau đớn, chiếc áo giáp hoàng kim bảo vệ bên ngoài bị những chiếc phi tiêu kia cắt đứt lộ cả áo bên trong, mặc dù không chạm đến sát thịt thể nhưng một mànng này khiến Jarvan IV toát cả mồ hôi hột.

“hoàng tử, cẩn thận, bọn chúng mạnh quá”- Những người lính đi cùng Jarvan IV lúc này chỉ còn lại gần mười người, họ đứng xung quanh Jarvan IV hi vọng bảo vệ được hoàng tử của mình.

“tấn công”- Swain này giờ đứng bên ngoài lúc này mới chính thức ra tay, ông ra lệnh cho con quạ trên vai của mình lao đến tấn công đám người Jarvan IV. Cùng lúc đó chiếc gậy gỗ trên tay ông ta đưa lên cao, một luồng sức mạnh phép thuật đen tối bắn thẳng vào Jarvan IV.

“bảo vệ hoàng tử”

“á”

Hai người lính lấy thân mình đỡ luồng sức mạnh phép thuật vừa rồi lập tức hi sinh.

“khá khen cho các người”- Swain không chút cảm tình.

“quác quá”- con quạ của Swain lao từ trên cao xuống, chiếc mỏ sắt nhọn của nó tấn công tới tấp vào đám lính đang bảo vệ Jarvan IV, dừng nghỉ nó là một con quạ mà xem thường, tốc độ tấn công của nó tuyệt đối không kém gì một kiếm sĩ cả đâu.

“không kiếp”

Jarvan IV như không kiềm chế được sự bức tức trong lòng liên tục cầm thương đâm tới đâm lui con quạ đang bay kia, thế nhưng tất cả đều hụt.

“talon để hấn cho ta”- Swain cười ha hả bước từng bước cả nhấc tiến đến, đột nhiên cả người hấn ta được bao bọc bên trong một lớp màng ma thuật đen tối, kể tiếp đó không biết từ đâu có rất nhiều quạ đen bay đến, chúng bu lại trên người Swain, một lúc một nhiều, Talon lần đầu tiên thấy Swain thể hiện sức mạnh, trong mắt hấn ta lộ ra vẻ kinh hãi.

“quắc”

Cả cơ thể Swain đột nhiên biến thành một con Quạ cực lớn, à không nói đúng hơn không phải là quạ nữa mà giống như một con chim quỷ hung tợn vậy.

“cái gì thế kia”- Jarvan IV và quân lính của anh ta bắt đầu hoảng sợ.

“chuẩn bị chết đi”- giọng nói đầy đáng sợ của Swain vang lên.

Những con quạ đen từ trong cơ thể của Swain bắt đầu bay ra, tấn công như mưa về đám lính bên cạnh Jarvan.

“á”

“á”

Những tiếng thét thảm thiết liên tục vang lên, loáng một cái đã có ba xác lính nằm thêm trên đất, da thịt chỗ lồi chỗ lõm.

“ngươi là người hay là ác quỷ?”-Jarvan khuôn mặt trắng bệch.

“hoàng tử, đừng sợ, chiến đấu đi, cùng lắm là chết.”- Một người lính liều mình lao vào tấn công, cố gắng giúp Jarvan IV thoát khỏi sự sợ hãi.

“á” và kết quả anh ta hi sinh.

“ngươi nói đúng, ta không thể sợ hãi được vì ta là Jarvan IV là hoàng tử của Demacia”- như được người lính ấy truyền dũng khí, Jarvan gầm lên, khí thế của một bậc quân vương đã khôi phục, anh ta cảm thương lao đến, đôi mắt rừng rực như lửa cháy

80. Q.4 - Chương 12: Chiến Tranh

Swain hét lên một tiếng, những con quạ đen đáng sợ từ trên người hắn lao vào tấn công tới tấp vào người Jarvan IV, anh ta không hề lùi bước, giống như lấy thân mình để chịu đựng đòn tấn công, ngọn thương trên tay xé gió đâm đến.

“Quác”

Chiếc miệng quạ của Swain bắn ra một dải ánh sáng màu tím hắc ám, dải ánh sáng ấy chạm vào người Jarvan khiến cơ thể anh ta giống như bị lửa thiêu đốt, cực kì nóng rát. Jarvan IV nghiêng chặt răng gầm lên, khí thế không một chút suy giảm.

Phụp

Ngọn thương cuối cùng cũng đâm xuyên qua cơ thể nửa quạ nửa người của Swain, tuy nhiên, Swain vẫn đứng trên mặt đất hần cười hắc hắc: “ ngươi đúng là một tên hoàng tử ngu ngốc, không ai có thể giết ta được, không ai.”

Nói xong cả người Swain được bao trùm bởi hàng chục con quạ đen đáng sợ, chúng nó liên tục gào kêu kinh khủng, rồi lao vào tấn công Jarvan IV, bàn tay quạ to lớn đen xì của hắn nắm lấy thương trong tay Jarvan IV rồi gồng sức đoạt lấy nó, hắn vứt cây thương sang một.

Jarvan nghiêng răng đau đớn, anh ta bị Swain đá bay đi nằm trên mặt đất bộ giáp sắt trên người lúc này bị vỡ thành nhiều mảnh, những con quạ đáng sợ kia liên tục tấn công vào bộ giáp khiến nó không thể nào chịu đựng lâu hơn được.

Swain nhìn Jarvan với ánh mắt đáng sợ, hắn nói: “ kết thúc rồi, hoàng tử, hôm nay sẽ là ngày chết của mi.”

Jarvan không cam tâm, thực sự không chút cam tâm, anh ta nhìn quanh những binh lính đi theo mình đã bị một tay Talon giết hết, bây giờ chỗ này chỉ có duy nhất mình anh ta .

Talon đứng ở bên nhìn trận chiến của hai người, khuôn mặt hắn không chút thay đổi, nhìn Jarvan IV như nhìn kẻ sắp chết.

Swain bước từng bước tiến đến, mỗi bước đi của hắn khiến cho cỏ trên đất như héo đi.

“Demacia”

“phập”

Một thanh kiếm to lớn không biết từ đâu đột nhiên bay đến cắm ngay trước mặt Jarvan IV ngăn cản bước tiến của Swain. Nhìn thấy thanh gươm như nhìn thấy cứu tinh, Jarvan IV vui mừng không thể tả được.

Ngay sau đó Garen xuất hiện, anh ta dẫn theo quân lính của Demacia đến đây ứng cứu, Jarvan IV đứng dậy cười ha hả nhìn Swain: “ hôm nay mới là ngày tàn của ngươi đấy, lực lượng của Demacia đã đến, các ngươi mau chịu chết đi.”

Garen tiến đến bên cạnh Jarvan IV nói: “ Cậu không sao chứ? Vẫn còn chiến đấu được không?”

Jarvan gật đầu nói: “ tất nhiên là được rồi”

Jarvan nhặt lại cây thương của mình lên, đứng song song với Garen phía sau là quân lính của Demacia, vũ khí đã được tuốt khỏi vỏ.

Talon đến bên cạnh Swain nói: “ bây giờ lực lượng chưa đến, phải làm sao đây?”

Swain cười ha hả, hần biến lại hình dáng con người bình thường đáp: “ đến rồi”

Đúng như Swain nói, một đại đội Noxus dẫn đầu là Katarina tiến đến.

Garen nhìn thấy quân Noxus đang tiến đến, kinh nghiệm cho anh ta biết một trận chiến là không thể tránh khỏi.

“toàn quân chuẩn bị”

Garen và toàn bộ binh lính chuẩn bị chiến đấu.

Katarina hô lớn: “ tấn công Noxus, bảo vệ ngài Swain.”

“tấn công”- tiếng hô tấn công của quân đội Noxus vang lên như tiếng sóng biển gầm thét.

“tấn công”- Garen hô lớn toàn bộ quân đội Demacia anh dũng xông lên chiến đấu.

Một cuộc chiến đẫm máu diễn ra.

“giết”

“Giết”

“không được để ai sống sót”

“tiêu diệt kẻ địch”

Binh lính hai bên đều là những chiến binh được rèn luyện ngày đêm, khả năng chiến đấu cùng tinh thần của họ là không hề nhỏ, dù có chết cũng quyết lời thêm một kẻ đi theo.

Garen anh dũng lao vào trận chiến, kiếm trên tay anh ta lao qua lao lại xé gió mà chặt chém binh lính Noxus.

“phụt”- Garen một kiếm xuyên tim một tên lính.

“xoạt”- Jarvan IV cầm thương một cú quét ngang giết chết ba tên.

Bên phía Noxus Talon đứng trước Swain nói: “ ngài mau trở về đi, chuyện ở đây chúng tôi sẽ giải quyết.”

Swain gật đầu, lão lùi lại bỏ đi, thế nhưng không phải rời đi hẳn, lão cố tình tìm một nơi có góc nhìn khá đẹp đứng đó quan chiến, rồi cười ha hả.

Sau khi thấy Swain đã rời đi, Talon đưa ánh mắt nhìn quân lính Demacia nhưng những kẻ đã chết, hần ta cầm kiếm trên tay lao vào, cái tốc độ giết người thực sự quá kinh khủng, lần lao đến đầu tiên, một kiếm đâm xuyên ngực một binh lính, lần lao đến thứ hai, một cú quét cắt đứt cổ hai kẻ gần đó.

Katarina nhìn Talon chiến đấu không chút nương tay nhếch môi cười nói: “ talon, anh định tranh dành phần hơn với tôi sao?”

Katarina rút từ trong người ra hai cây dao ném thẳng vào hai tên lính Demacia trước mặt khiến hai gã chết ngay không kịp ngáp, sau đó cô lao vào giữa năm tên xoay người phóng ra hàng loạt những con dao sắc nhọn.

Talon dường như không để ý đến Kata, hần ta vẫn cứ lên tục tấn công chém giết thẳng tay.

“ta sẽ giết ngươi”- Jarvan IV cầm thương lao đến tấn công Talon, ngọn thương sắc nhọn liên tục nhắm các chỗ hiểm trên người Talon mà đâm không ngừng. Talon lùi lại hai bước, sau đó đột nhiên cả người như mờ ảo dần rồi biến mất, chỉ đúng một giây sau, hắn ta xuất hiện ngay sau lưng Jarvan IV: “kết thúc”

“phụt”

Một kiếm của Talon đâm vào lưng của Jarvan IV khiến anh ta đau đớn thét lên.

“Jarvan!”- Garen gần đó kinh hãi khi thấy bạn thân của mình bị đâm một kiếm, anh tao tức tốc cầm kiếm lao đến.

“phụp phụp phụp”

Ba cây dao găm thẳng trên mặt đất chặn đường Garen, Katarina xuất hiện ngay trước mắt anh ta nhép môi khinh thường nói: “tướng quân của Demacia, chúng ta lại gặp nhau, lần này hãy phân cao thấp đi.”

Garen nghiêng răng nhìn sang Jarvan IV anh ta rất muốn qua đó để giúp đỡ thế nhưng Kata đang chặn đường đi, không còn cách nào khác Garen phải chiến đấu.

“a”

Anh ta găm lên lao đến kiếm trên tay xoay vòng liên tục, cảm tưởng như có một cơn lốc được hình thành từ những đường kiếm xoay vòng vậy. Kata khinh thường chiêu thức, cô xoay người phóng liên tục ra hàng chục hàng trăm con dao trên người, thực sự không thể biết được trên người cô đang chứa bao nhiêu con dao nữa.

“Nhìn nó giống như một điệu luân vũ kiếm đạo”- những binh sĩ gần đó khi chứng kiến trận đánh của hai người phải bật thốt lên như thế.

“phụt Phụt”- Katarina nhún chân bật lên cao, cô ném ba cây dao đâm vào người Garen, cũng may Garen mang giáp nên thương tích không quá nghiêm trọng.

“Demacia”- Garen găm lên điên cuồng, kiếm trên tay anh ta đột nhiên phát sáng anh ta đâm mạnh kiếm xuống đất, trông sợ ngớ ngàng của Katarina, cô không hiểu hành động vừa rồi có ý gì thế nhưng rất nhanh đã có kết quả, một thanh kiếm khổng lồ được hình thành từ sức mạnh phép thuật bên trong cơ thể Garen từ trên trời đâm thẳng xuống nhắm đúng vị trí Katarina đang đứng.

“á”- một tiếng thét thảm vang lên, kata bị thanh kiếm khổng lồ kia đâm mạnh khiến cả người bị lún sâu dưới mặt đất.

Ở bên kia, Talon nhìn Kata gặp nguy hiểm thì trong lòng cảm thấy lo lắng vô cùng, hắn ta lập tức chạy qua cứu giúp, nhưng đúng lúc này, Jarvan IV thi triển tuyệt chiêu của mình, cả người Jarvan phát ra sức mạnh kinh khủng, bộ giáp hoàng kim sáng rực, Jarvan bật lên thật cao.

“đừng mong bỏ đi”

“ầm”- Jarvan IV đáp xuống đất một vụ nổ uy lực cực mạnh khiến ặt đất xung quanh như muốn nứt cả ra, những mảng đất trồi lên sau cơn đại địa chấn của Jarvan biến thành một đấu trường thu nhỏ giam Talon lại bên trong.

“khốn kiếp”- Talon nhìn mình bị giam ở bên trong cảm thấy tức giận vô cùng.

“lần này thì người đừng mau đi cứu cô ta”- Jarvan IV mặc dù bị thương nhưng vẫn có thể đứng được và chiến đấu tiếp.

Talon găm lên thật lớn: “là ngươi ép ta phải sử dụng tất sát kĩ này”

“á”-Talon hét lên, cả người hắn ta đột nhiên vụn vụn liên tục, sau đó như nổ tung, hàng trăm con dao lấy cơ thể Talon làm trung tâm bắn ra xung quanh rồi lơ lửng giữa không trung, còn Talon thì biến mất, đúng hơn là bây giờ hắn ta đang tàng hình.

Những con dao kia khi bắn ra lao với tốc độ cực nhanh quét trúng rất nhiều binh lính Demacia gần đó và kết quả không ai sống sót.

Talon lúc này nhẹ như tơ hồng, hắn ta chạy thật nhanh, nhảy thật lẹ thoát khỏi đấu trường mà Jarvan IV đã dựng lên.

“xoạt”

Đột nhiên những cây dao ấy thu lại, Jarvan IV không kịp đề phòng bị những cây dao ấy cắt vào da thịt, máu phun ra như mưa, anh ta ngã lộn trên mặt.

Katarina lúc này người đầy thương tích, một tay bịt chặt vết thương trên bụng nghiêng rằng nói: “mình đã quá chủ quan cho nên mới như thế này, khổ thật.”

“chết đi”- Garen lao đến, lưỡi kiếm vung cao chém mạnh xuống.

Keng

Một âm thanh kim loại vang lên, Talon xuất hiện ngay trước mặt Katarina kiếm trên tay hắn ta va chạm với kiếm của Garen những tia lửa điện bắn ra liên tục.

“bịch”

Talon xoay người đá một cú thật mạnh vào mặt Garen khiến anh ta ngã lộn vài vòng trên mặt đất.

“cô không sao chứ?”-Talon không xoay đầu về Katarina những vẫn quan tâm hỏi cô.

“ờ, không sao?”-Katarina mỉm cười đứng dậy, chiến đấu tiếp.

Cùng lúc đó trên một cành cây lớn gần đấy, John đứng nhìn toàn bộ trận chiến, thực ra ngay từ đầu hắn đã luôn theo dõi mọi diễn biến ở đây cả kế hoạch của Swain. John nhìn cảnh đánh nhau trước mặt thở dài: “xem ra trận chiến này sẽ còn kéo dài, như vậy dân làng Kalamanda sẽ bị liên lụy mất, mình cần phải ngăn chặn nó lại. Swain, ông ta đúng là lợi hại, mọi kế hoạch được vạch sẵn đến mức không chút sai sót, sau chiến tranh này e rằng bên Demacia sẽ bị tổn thương nghiêm trọng về mặt danh tiếng và hình ảnh.”

81. Q.4 - Chương 13: Ngày Chiến

Lúc này đây trận chiến bắt đầu diễn ra khốc liệt, binh lính tử thương vô số, máu chảy đỏ thẫm cả mặt đất.

“giết!”

“giết!”

Garen và Jarvan IV trên người đầy thương tích, máu chảy liên tục thế nhưng cả hai không hề chùn bước, vũ khí trên tay liên tục chém giết, ở bên kia, Katarina và Talon cũng thế, đừng nghĩ họ là những sát thủ mà những trận chiến lớn thế này không thể phát huy được sức mạnh của mình. Hiện tại hai người mình đầy vết thương thế nhưng sự lạnh lùng cùng hiếu sát (bản năng của một sát thủ) vẫn hiện diện trên khuôn mặt ấy.

“ầm ầm ầm”

Đột nhiên bầu trời tối lại, mây đen kéo đến một lúc một nhiều, những tiếng sấm nổ lên khắp nơi.

“vù vù”

Gió thổi mạnh dần lên, sức gió ấy có cảm tưởng như có thể thổi bay cả một người trưởng thành.

“ầm ầm”

Những cây lớn gần đó bắt đầu đổ sụp xuống mặt đất.

Sấm sét không ngừng vang lên trên bầu trời, mây đen một lúc một nhiều, những binh lính của Demacia và Noxus bắt đầu ngừng chém giết, họ nhìn lên bầu trời với đầy vẻ hoài nghi.

“mưa sao?”- Garen khó hiểu tự nói.

“nhìn không giống chút nào”-Jarvan IV nheo mắt, anh ta cúi tỏ ra khá là nghi hoặc.

Ở bên kia, Kata và Talon cũng như thế họ nhìn lên bầu trời, giác quan đặc biệt của một sát thủ nói với họ rằng có thứ gì đó sắp xuất hiện.

“ầm ầm”

Đột nhiên cả mặt đất rung chuyển kịch liệt, gió thổi mạnh hơn, sấm sét rền vang hơn.

Một người thanh niên đột ngột xuất hiện trên bầu trời, người thanh niên ấy chỉ có một cánh tay trái cầm kiếm, cánh tay phải không còn khiến ông tay áo phấp phùng bay trong gió, đôi mắt thể hiện sự uy nghiêm đến đáng sợ.

Nhìn khuôn mặt này Talon đột nhiên giật mình, bởi lẽ người thanh niên kia không phải ai xa lạ chính là John, người hấn từng giao đấu trước đây.

“người đấy là ai vậy?”

“làm sao ta biết được”

“hắn ta biết bay kìa”

“chắc là sử dụng phép thuật thôi.”

Những binh lính bắt đầu bàn tán nhau.

John lơ lửng trên cao nhìn xuống bên dưới, giọng nói không to không nhỏ: “ mau rút quân đi, đừng đánh nữa, ta không muốn trận chiến làm liên lụy đến những người trong làng Kalamanda đâu.”

Katarina trước giờ vốn không quen bị người lạ sai bảo, cô tức giận chỉ thẳng dao về phía John nói: “ cút ngay, đừng có ở đó giả thần giả quỷ nữa.”

Talon thì khác hắn đã từng giao chiến với John, lúc đấy tuy chưa phân cao thấp nhưng hắn ta cũng biết ít nhiều về thực lực của John, nhưng đó là lúc đấy còn bây giờ Talon không thể nhìn thấu, nếu nói về giác quan sát thủ thì Talon có phần hơn Katarina, hắn ta cảm giác được John bây giờ cực kì đáng sợ.

Garen cũng đưa kiếm lên chỉ thẳng vào John nói: “ đừng có giả thần giả quỷ nữa, nếu muốn có thể xuống đây, đánh với ta ba trăm hiệp.”

John vẫn rất bình tĩnh, đáp: “ anh là Garen đúng chứ, Sona, cô ấy tại Demacia thế nào? Có khỏe không?”

Garen và cả Jarvan IV kinh ngạc nhìn nhau, họ không biết rốt cuộc người thanh niên này có lai lịch thế nào mà lại quen biết Sona. Jarvan IV hỏi: “ người hỏi chuyện đó làm gì? Rốt cuộc người và cô ấy có quan hệ thế nào?”

John không đáp hắn chỉ mỉm cười, lúc này John đang lơ lửng giữa không trung, hắn chưa thể hiện sức mạnh của mình chỉ phát tiết ra chút khí thế để hù dọa mà thôi, đơn giản hắn không thích mấy cảnh đổ máu chém giết cho lắm.

Quân lính Demacia và Noxus lúc này cũng nhau chóng trở về sau lưng chỉ huy của mình, vũ khí trên tay đều ở tư thế chiến đấu, cứ giống như bây giờ Noxus và Demacia kết hợp lại đấu với một mình John vậy.

“hà”- John thở dài nói: “ ta nói lại lần nữa, các người mau rút quân đi, đừng để ta phải ra tay. Ngôi làng Kalamanda đã mất đi sự bình yên của nó rồi, ta không muốn những người dân trong làng phải cực khổ nữa.”

Talon hít một hơi nói: “ đã lâu không gặp, xem ra bây giờ thực lực của người đã tăng lên rất nhiều rồi nhỉ.”

John nhìn sang Talon mỉm cười đáp: “ cũng không nhiều lắm, Talon, nếu có cơ hội ta vẫn muốn đấu với anh một trận.”

Katarina,J4, Garen kinh ngạc nhìn Talon không ngờ hắn ta lại quen biết với John, Katarina ở cạnh Talon vội hỏi: “ anh biết hắn ta sao Talon?”

Talon gật đầu: “ phải, hắn ta là một kẻ khá là nổi tiếng đấy, chỉ có điều từ giờ khắc này xem ra chúng ta không thể đánh lại hắn đâu.”

“Talon”- Katarina đột nhiên nộ Talon, cô nói: “ có phải là anh không vậy? sao bây giờ anh lại yếu đuối như thế? Anh nói hấn mạnh? Được vậy để tôi thử xem.”

Nói xong Katarina phóng người lên cao, hàng chục cây dao nhọn phóng về phía John, hấn chỉ lắc đầu tay trái xuất hiện một đoàn hỏa diễm phóng ra dễ dàng chặn toàn bộ số dao đó. Katarina dường như chưa chịu bỏ cuộc cô, nương theo các cành cây cao cạnh đó phóng đến trước mặt John hét lên: “ chết đi!”

“thân pháp cũng lợi hại lắm, thế nhưng vẫn chưa được đâu.”- John vung kiếm, một đường kiếm khí lừng lẹ quét ngang khiến Katarina bị bắn về phía sau rơi xuống mặt đất.

“Katarina!”- Talon lập tức nhảy lên ôm cô lại, rồi nói: “ không sao chứ?”

“không sao?”- Katarina đưa ánh mắt đáng sợ nhìn John, có lẽ cô chưa cam tâm thua cuộc.

Ở gần đó tại một chỗ khá kín đáo Swain đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn John ở trên cao, sự xuất hiện của hấn khiến kế hoạch của lão bị ngăn cản, tuy nhiên lão cũng vô cùng kinh hãi khi cảm nhận được thứ sức mạnh đang tỏa ra từ John.

“tên đấy là ai? Tại sao trước giờ ta chưa từng gặp hấn ta? Không có một thông tin tình báo nào nói đến việc xuất hiện một cao thủ như hấn tại đây?”- Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều câu hỏi không lời giải đáp. Swain đột nhiên xoay người rời đi, lão lẩm bẩm: “ xem ra mọi chuyện đến đây kết thúc rồi, mặc dù chiến tranh không thể kéo dài nhưng chừng đó cũng đã đủ, cần phải đưa việc này cho đội tình báo để họ điều tra lai lịch của người kia.”

Swain đột nhiên như biến thành một đám sương đen biến mất tại chỗ.

Trở lại với John.

Lúc này John nhìn đám người dưới đất tiếp tục khuyên ngăn: “ mấy người nên rút quân về đi, đừng đánh nhau nữa, những người dân ở làng Kalamanda nhất định sẽ bị liên lụy, trận chiến này các người đã phá hủy một phần của ngôi làng rồi, nên kết thúc ở đây.”

Talon nhìn Katarina nói: “ Katarina, chúng ta tạm thời rút lui thôi, đừng nên ở lại đây.”

“anh sao vậy Talon? Thực sự không giống anh chút nào?”- Katarina nhìn Talon với một ánh mắt kì lạ, quả thật thái độ lúc này của Talon rất khác thường, không giống như Talon thường ngày mà cô vẫn tiếp xúc.

Talon chỉ lạnh nhạt nói: “ cứ về đi rồi tôi sẽ giải thích.”

“toàn bộ quân Noxus lập tức lui binh”-Talon hô lớn.

“định chạy sao?”-Jarvan IV tức giận, cầm thương định phóng theo tấn công nhưng đúng lúc này từ trên cao, kiếm trên tay của John huyền hóa một dòng điện màu vàng bắn ra, quét ngang trước mặt Jarvan IV chặn đường anh ta lại, Jarvan IV xoay đầu đưa ánh mắt đáng sợ nhìn John nói: “ thắng khốn, mày rút cuộc muốn gì?”

John đáp: “ bọn họ đã rút quân rồi, bên Demacia cũng nên rút lui đi, đừng gây thêm chiến tranh nữa.”

“còn lâu”- Jarvan IV có vẻ chưa nín được cơn giận bị tập kích trước đó, anh ta cầm thương của mình ném mạnh về phía John, lúc này John mới thực sự tức giận, hấn gầm lên, gươm của vua vô danh trên tay nhanh chóng được bao bọc một luồng lôi điện, ầm một tiếng, luồng lôi điện đã đánh bật ngọn thương đang lao đến, sức chấn động của nó khiến Jarvan IV ngã trên mặt đất.

“bây giờ cậu đang bị thương không thể đánh tiếp được, chúng ta cứ về trước đã. Cho lui quân”- Garen đỡ lấy Jarvan IV rồi cũng ra lệnh cho lui quân.

“khoan đã!”- John đột nhiên bảo Garen dừng lại.

Garen xoay đầu hỏi: “ có chuyện gì?”

John đáp xuống dưới đất,nói: “ sau khi anh trở về Demacia gửi lời hỏi thăm của tôi đến Sona.”

Garen mặc dù không biết rốt cuộc Sona và người thanh niên trước mặt có quan hệ gì nên cũng gật đầu bừa, anh ta hỏi: “ được, nhưng người tên gì? Nếu cô ấy có hỏi ta còn biết để trả lời.”

John xoay người bước đi, cả người hần nhanh chóng biến thành một lớp sương mờ, chỉ để lại câu nói: “ cứ nói với cô ấy, ta sẽ sớm gặp lại.”

“người này thật là kì bí, phải bảo với Quinn điều tra thân phận của hắn ta mới được”-Garen đã nghĩ như thế trong đầu, lực lượng của Demacia bắt đầu rút lui.

ở một đỉnh núi không xa nơi đó, một bóng người xuất hiện, người này rất kì lạ, da nước biển, trên da toàn các hoa văn kì lạ, đặc biệt hơn sau lưng còn đeo thêm một cuộn giấy to lớn, người ấy nhìn về phía trước cười nói: “ sức mạnh cổ ngữ, loại phép thuật cổ xưa này không ngờ còn tồn tại, chỉ có điều...hài....không nghĩ ra cái lão ấy nhờ ta đến giúp cậu ta có dụng ý gì.”

Nói xong người đấy lập tức xoay người bước đi.

Tại khu mỏ khai thác, sâu bên trong, Skarner lúc này nhìn tấm bia đá trước mặt, trên đó có khắc rất nhiều hoa văn và kí tự đặc biệt, Skarner cảm một khúc gỗ cũ kĩ trên đó có khắc vài dòng chữ cổ, Skarner nói: “ di huấn của tổ tiên, người nắm giữ sức mạnh cổ ngữ cũng chính là người đứng đầu của bộ tộc,xem ra ta đã tìm được chủ nhân của mình.”

Cùng lúc ấy ở một nơi xa xa hơn rất nhiều, tại Ionia.

Một cô gái xinh đẹp với làn da trắng như tuyết, mái tóc màu xanh nước biển, đang đi lang thang trên con đường lớn, những ánh mắt hâm mộ cho vẻ xinh đẹp của cô, cũng như ánh mắt thèm thuồng của những kẻ háo sắc.

Cô gái kia không ai khác chính là Nami, sau khi đặt chân đến Ionia, cô cảm thấy nơi này rất xa lạ cho nên việc hỏi thăm tung tích về John cô chưa thể tìm được. Mặc dù hai người có sự liên kết về sinh mạng nhưng hiện tại cô không thể nào sử dụng khả năng ấy để tìm kiếm được vị trí của John, vậy nên cô đành với đến Ionia hi vọng có thể tìm được chút tin tức.

“Kẹo đây, kẹo hình dáng người anh hùng của Ionia đây!”

Một người bán kẹo dạo đi ngang qua Nami, người đàn ông đó rao bán kẹo ngọt có nặn hình người anh hùng của Ionia, Nami có chút tò mò nên hỏi: “ông ơi! Kẹo có hình dáng người anh hùng của Ionia này là ai vậy?”

Người đàn ông kia nhìn Nami cảm thấy có chút kinh ngạc nói: “ cô thực sự không biết người anh hùng của chúng tôi sao?”

Nami lắc đầu, đơn giản cô toàn ở dưới đại dương có biết những chuyện John đã làm khi còn ở tại Ionia này đâu?

Người đàn ông ấy cười nói: “ chắc cô từ nơi khác đến, người anh hùng của chúng tôi là một vị thánh sống đấy, chính anh ta đã giúp Ionia thoát khỏi nạn ngoại xâm, đánh lui quân Noxus trong khi quân lực trong tay có rất ít,à, anh ta rất giỏi, lại rất đẹp trai nữa. ha...ha...”

Nami cười hì hì hỏi: “vậy anh ấy tên gì vậy?”

“John”-người đàn ông ấy đáp cực nhanh: “ người anh hùng của chúng tôi tên John đấy, nếu cô cứ đi thẳng con đường này sẽ đến quảng trường ở đó có bức tượng rất lớn về người anh hùng và những chiến công đã đạt được.”

Cái tên vừa nói ra đã khiến Nami giật nảy người, cô không ngờ John lại là anh hùng của Ionia này. Nami nói: “ ông có thể cho tôi cây kẹo ấy được không?”

“không được, cô phải trả tiền”- người đàn ông bán kẹo lắc đầu nói.

Nami hơi có chút khó xử nói: “ ông thông cảm, tôi không có tiền.”

“vậy không có tiền thì tôi không thể bán cho cô được rồi”- Người đàn ông ấy lắc đầu nói.

“bán cho cô ấy đi, tôi trả tiền”- đột nhiên một giọng nói nữ từ phía sau vang lên.

Nami quay lại thì thấy sau lưng mình là một cô gái trong trang phục Ninja màu xanh lá, người đàn ông ấy sau khi thấy cô gái ấy lập tức giật mình nói: “ hóa ra là cô Akali à? Thôi nếu là cô thì tôi không lấy tiền đâu, đây cô cầm lấy.”

Nói xong người đàn ông ấy đưa cho Nami cây kẹo có nặn hình người anh hùng John, Nami cầm lấy cây kẹo cảm thấy vô cùng hạnh phúc, Akali nhìn qua nét mặt của cô thì biết rất rõ, cô đến gần cười nói: “ cô biết cậu ấy không?”

Nami cười cười gật đầu.

82. Q.4 - Chương 14: Ryze- Pháp Sư Lang Thang

Akali tiến lại gần Nami cười nói: “ chào, tôi là Akali, cô tên gì? Hình như cô có quen biết với John hả?”

Nami gật đầu cười đáp: “ Tôi là Nami, tôi mới đến đây, nên còn rất xa lạ.”

Akali vui vẻ nói: “ thật là tuyệt khi biết cô quen John,đi, tôi dẫn cô đến đây.”

Akali tỏ ra rất cởi mở mặc dù đây là lần đầu tiên cô gặp Nami nhưng cô lại tỏ ra rất thân thiết, có lẽ vì John chẳng?

Nami vốn cũng không suy tính gì nhiều, khi Akali kéo cô đi cô chỉ việc đi theo mà thôi, Nami được Akali dẫn đến quán trường nơi ấy đặt bức tượng rất lớn tạc người hùng của Ionia-John.

Nami nhìn vào bức tượng ấy cô có chút kinh ngạc bởi lẽ John trong tâm trí của cô không giống với bức tượng này lắm, Akali như hiểu được suy nghĩ của Nami cười hì hì nói: “ có phải thấy khác quá đúng không? Thực ra đó là do khi làm ra bức tượng này người dân Ionia và những người thợ muốn khuôn mặt của người hùng họ có chút uy phong lắm liệt một chút hì hì.”

Nami cười đáp: “ thế cô và anh John có quan hệ thế nào? Bây giờ anh ấy có ở đây không?”

Akali dường như đang cố kiềm nén nỗi buồn trong lòng, đừng thấy cô cười vậy mà tưởng cô đang vui thực chất Akali rất đau buồn, cô buồn bã nói: “ John vốn là đồng môn của tôi, cậu ấy là một tên háo sắc,quậy phá nhưng cũng rất tài giỏi.”

Vừa nói Akali vừa nhớ về những ngày John còn ở đây, nhớ đến cái đêm hai người đánh nhau, John vì bị đưa vào thế bí nên đã tung ra chiêu không đẹp tí nào vào người cô. Nami không hiểu vì sao Akali lại buồn bã vậy cô cố gắng an ủi nói: “ Akali, cô sao vậy? tại sao lại buồn như vậy? cô biết anh John hiện đang ở đâu không? Tôi rất muốn gặp anh ấy.”

Akali hỏi: “ tôi có thể hỏi cô một câu được không?”

Nami gật đầu, Akali hỏi: “ cô và John thực ra hai người có quan hệ gì?”

Nami hơi chút đỏ mặt, tình cảm của cô dành cho John trước giờ cô chưa nói cho ai biết cả, thậm chí với John, liệu anh ta có chấp nhận tình cảm ấy của cô hay không cô cũng chưa biết, nên Nami chỉ đáp: “ chỉ là quan hệ hơn chút bạn bè.”

“ồ”- Akali hít một hơi thật sâu nói: “ Nami này, sau khi nghe những lời tôi nói, hi vọng cô có thể giữ được bình tĩnh.”

“giữ bình tĩnh?”- Nami khó hiểu.

Akali nói tiếp: “ John, cậu ấy đã chết rồi.”

“chết? không thể nào, anh ấy chưa chết”- Nami lắc đầu nói.

Akali nắm lấy tay Nami nói: “ tôi biết cô không tin, chúng tôi cũng vậy, chúng tôi ban đầu cũng không tin chuyện này là thật đâu, nhưng một thời gian dài chúng tôi liên tục phái người đi khắp mọi nơi tìm kiếm tung tích của cậu ấy thế nhưng...không một tin tức nào báo về cho thấy John còn sống.”

Nami lắc đầu nói: “ không anh John còn sống, Nami chắc chắn ấy còn sống.”

“hả”- Akali kinh ngạc mắt tròn xoe nói: “Nami cô đừng đùa với tôi, làm sao cô chắc chắn được cậu ấy còn sống?”

Nami giải thích: “ thực ra giữa tôi và anh John có kết nối sinh mệnh với nhau, nếu người này chết thì người kia cũng không thể sống tiếp, cô thấy đấy, bây giờ tôi còn sống chứng tỏ ấy vẫn còn sống.”

Akali kinh ngạc, cô nhìn thẳng vào mắt Nami nhưng không hề nhìn thấy một tia dối trá nào, Akali nắm lấy tay Nami nói: “ đi theo tôi, chúng ta cùng về, tôi phải nói chuyện này lại cho anh Shen và những người khác.”

Sau đó Nami bị Akali lôi đi thật nhanh.

Ở cạnh đó, sau khi Akali rời đi, hai Ninja trong trang phục đen xuất hiện, một tên trong đó nói: “ lập tức quay trở về thông báo với đội trưởng gửi thư báo cho Sư Phụ Shen, John người anh hùng của Ionia vẫn còn sống.”

“rõ”

Một ngày sau, Shen, Akali, Kennen, Leesin, Syndra, Soraka, Karma...v...v.. những người quen biết với John trước đây đều nhận được tin John vẫn còn sống thông qua những gì Nami đã nói và tất cả đã đưa ra một quyết định, cùng nhau rời Ionia đến Valoran, hi vọng tìm lại được vị chỉ huy đã đưa họ đến chiến thắng. Còn về phía Irelia cô đã rời Ionia từ trước đó để tiến vào Valoran, bởi lẽ cô muốn tự mình đi tìm tung tích của John, cô không thể nhẫn nại chờ đợi tin tức đem về được.

Chuyện John còn sống từ Nami chính là động lực và là thông tin mà tất cả những người cùng kẻ vai sát cánh chiến đấu với hắn đang cần. Đồng thời đây cũng chính là tiền đề cho sự tề tụ của những người bạn sắp đến.

Trở lại với John, lúc này hắn đã rời khỏi làng Kalamanda, sau khi cuộc chiến giữa Noxus và Demacia kết thúc, bên phía Noxus và Demacia cũng lập tức cho rút quân khỏi Kalamanda. Phía thị trưởng của làng Kalamanda quyết định không cho bất cứ một bên nào có quyền khai thác khoáng sản ở đây nữa, mọi chuyện xảy ra đã khiến ngôi làng bị tổn thương rất nhiều, và những người dân ở đây đang cố gắng khôi phục lại ngôi làng. Tất nhiên đó là chuyện của ba ngày sau.

Còn hiện tại lúc này, tại doanh trại Noxus, Talon cùng Katarina bước vào lều chỉ huy, nhìn thấy Swain tay chống gậy đang ngồi trên cao, Talon cúi mặt định nói gì đó thì Swain đã ngăn lại nói: “ đừng nói nữa, ta biết tất cả rồi.”

Katarina lúc này đột nhiên xoay người quát Talon: “ Talon, anh giải thích cho tôi mau? Tại sao lúc trên trận chiến anh lại tỏ ra bạc nhược đến như vậy? anh sợ gì sao? Tại sao lại bảo rút quân?”

Swain cũng hỏi Talon: “ Talon, nhìn bộ dáng và thái độ của ngươi ta biết được ngươi có quen biết với cái tên thanh niên kia đúng chứ? Cho ta biết hắn là ai?”

Talon kinh ngạc khi nghe Swain nói lại cứ y như ông ấy đã ở đó vậy, hắn thở dài nói: “ngài Swain, Katarina chắc chắn hai người biết đến cái tên John chứ? Người thanh niên xuất hiện tại chiến trường chính là hắn ta.”

“John? Ý anh nói là kẻ mà Noxus chúng ta đang truy sát?”- Katarina kinh ngạc thốt lên.

“không sai, chính là hắn”-Talon gật đầu.

“ta hiểu rồi, thực sự không ngờ hắn ta xuất hiện ở đây”-Swain thở dài, xem chừng lão có chút tiếc nuối, có lẽ nếu lão biết người thanh niên đó là John lão sẽ đến trước mặt hắn để nói chuyện, một cuộc chiêu mộ sẽ diễn ra.

Katarina tỏ ra khó hiểu nhìn Swain nói: “Ngài Swain, ngài nói cứ như đã biết về hắn ta vậy?”

Swain cũng không muốn dấu nói: “thực ra chuyện người thanh niên John kia còn sống ta đã được Talon nói rồi.”

“sao? Talon sao anh không nói gì cho tôi biết chuyện này?”-Katarina xoay sang nói với Talon, cô đang trách hắn.

Talon thở dài, đáp: “ có quá nhiều chuyện cần giải quyết nên tôi chưa thể nói ngay cho cô được, tôi định khi nào về Noxus mới nói.”

Swain nói tiếp: “ đừng trách cậu ta, tất cả là do ta nói cậu ấy không nên nói chuyện này quá vội tránh bức dây động rừng.”

Katarina nghe Swain nói vậy thở dài nói: “ vậy bây giờ ngài tính sao đây? Chúng ta sẽ rút quân sao?”

Swain gật đầu nói: “ nơi này không còn gì để ở lại cả, sau trận chiến, làng Kalamanda bị phá hủy một phần lớn, người dân của Kalamanda chắc chắn sẽ không để chúng ta khai thác một cách thoải mái được.”

Katarina gật đầu nói: “ nếu ngài đã nói thế thì cứ làm theo ý ngài vậy, nhưng tôi đã biết hắn ta còn sống thì nhất định không để hắn yên đâu.”

Nói xong cô lập tức rời đi, qua lời nói của Katarina dễ dàng nhận ra cô đang rất muốn giết John, mối nhục tại trận chiến trước đó khiến cô không thể nuốt trôi.

Talon thở dài sau đó cũng rời đi.

Tại Doanh trại Demacia.

“jarvan IV, con cuối cùng cũng an toàn trở về.”- Jarvan III vui mừng khi thấy Garen cùng con trai của mình quay trở về, mặc dù hai người đều bị thương rất nặng, quân lính cũng tổn hao không ít nhưng điều đó không quan trọng bằng việc con trai của ông được an toàn trở về.

“người đâu, mau đưa tướng quân cùng hoàng tử đi chữa thương.”- Jarvan III lập tức ra lệnh.

Đêm đó, Garen và Jarvan IV cùng nói chuyện với Jarvan III, anh ta kể lại mọi chuyện xảy ra tại trận chiến cho đức vua nghe, Jarvan III trầm ngâm nói: “nếu như người nói thì tên thanh niên lạ mặt kia có thực lực rất mạnh, vậy thân phận của hắn vẫn còn bí ẩn sao?”

Garen gật đầu nói: “ tạm thời thì là thế, bệ hạ, thần nghĩ chúng ta nên trở về Demacia, bảo Quinn điều tra chuyện này, đồng thời thần còn biết hắn ta có quan hệ với Sona, hay chúng ta thử hỏi cô ấy xem.”

“có quen biết với Sona sao?”- Jarvan III giật mình, tên tuổi của Sona và dòng tộc của cô tại Demacia có ai không biết cơ chứ, Jarvan III cũng rất quý Sona nên khi nghe cô có quen biết với người thanh niên kia thì vô cùng giật mình.

Jarvan IV nói xen vào: “ nếu lần sau gặp lại hắn, nhất định con sẽ đánh cho hắn nằm đất không ngượng dậy được.”

Jarvan III suy nghĩ một lúc rồi như có quyết định nói: “ được rồi, chúng ta sẽ rút quân về Demacia, sau chuyện này chắc chắn thị trưởng của Kalamanda và đặc biệt là những người dân trong làng sẽ phản đối việc chúng ta khai thác khu mỏ của họ, nếu bọn họ làm lớn chuyện thì thực sự tổn hại uy tín của đất nước, cứ về trước để chuyện này lắng xuống rồi tính tiếp.”

“thần cũng nghĩ vậy”-Garen gật đầu nói.

.....

Đêm tối yên tĩnh, trên trời đêm huyền ảo có hàng trăm vì sao tỏa sáng lung linh. Lúc này, John đang ngồi dưới một gốc cây nướng thịt, sau khi rời khỏi Kalamanda hắn đang trên đường ra bến cảng gần đó nhất, lần này hắn muốn gặp lại Miss và cả Nami nữa.

“vù”

Một cơn gió lạ thổi ngang mặt, John lập tức ngừng ăn, đứng bật dậy, hắn cảm nhận được có một nguồn sức mạnh phép thuật cực kì lớn đang tiến đến.

“là ai? Mau xuất hiện đi”- John hô lớn.

Vẫn không có âm thanh trả lời.

John rút kiếm ra thủ sẵn tư thế, lần này thực sự rất lạ, hắn không tài nào biết được vị trí chính xác của kẻ đang đến, John đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên lần đầu tiên xuất hiện.

“Nếu xứng mặt anh hùng thì hãy ra đi, đừng có trốn chui trốn lủi như vậy.”-John một lần nữa hô lớn.

“ngươi nói gì lạ vậy? ta đứng sau ngươi này giờ chứ có trốn đâu?”- một giọng nói có phần trầm trầm vang lên sau lưng của John khiến hắn hoàn toàn giật mình, mồ hôi trên trán đổ ra như mưa.

John lập tức búng người ra phía trước tạo khoảng cách, lúc này hắn quan sát kẻ đã đứng sau lưng hắn, thứ sức mạnh phép thuật mà hắn cảm nhận được trước đó cũng chính từ người này phát ra. John kinh ngạc bởi người vừa đến rất kì lạ, nước da xanh biếc, trên da toàn các hoa văn cổ đủ loại, khuôn mặt có phần hơi già, mái đầu trọc không tóc, một bên kẹp một quyển sách to lớn, sau lưng thì mang một cuộn giấy to không kém.

Người đàn ông kia nhìn John cười ha hả nói: “ sao thế? Ta chưa làm gì cậu cả mà, sao lại toát mồ hôi như vậy? sợ ta sao?”

John cố gắng hít thở đều để giữ bình tĩnh, hắn nói: “ngươi là...”

Người đàn ông kia cười ha hả đáp: “ không phải cậu có khả năng đặc biệt biết tên của người khác sao? Sao không nói tên ta ra đi.”

“Ryze”- John nói một cách đầy vẻ lo lắng, nếu hắn nhớ không nhầm thì Ryze vốn là một pháp sư lang thang, đi khắp mọi nơi để tìm kiếm sức mạnh và những loại phép thuật mạnh nhất, nếu như so về tuổi và cấp độ thì Ryze có thể so sánh với viện trưởng học viện ma pháp.

Ryze cười ha hả nói : ‘ đúng vậy, cậu thật đặc biệt, lần đầu tiên ta gặp người có khả năng đoán được tên người khác đấy, thú vị thú vị.”

John nói: “ ông đến đây có việc gì?”

Ryze cười mỉm, đột nhiên cánh tay phải bắn ra một luồng điện màu xanh vào người John, phản xạ cực nhanh John lập tức đưa kiếm ra đỡ, thế nhưng sức mạnh của luồng điện kia không như hắn nghĩ, nó quá mạnh, John phải gồng hết sức mới có thể đỡ đường một kích này, cả người hắn bị đẩy lùi ra đến gần mười mét.

“mạnh quá!”- hai tròng mắt John liên tục lay động.

“cậu sao vậy, một cú chưởng bình thường của ta mà không đỡ nổi sao?”-Ryze bước đến cười nói, “ầm” từ trên tay Ryze một quả cầu năng lượng màu xanh xuất hiện sau đó bắn về phía John.

Lần John cực kì cẩn thận, nếu đối phương đã muốn đánh thì John cũng không núng tay, hắn cất kiếm ra phía sau, quyết định sử dụng sức mạnh phép thuật của mình, một quả cầu lửa lập tức xuất hiện.

“ầm”

Quả cầu lửa và quả cầu năng lượng màu xanh do Ryze bắn ra va chạm vào nhau, một tiếng nổ lớn vang lên, kinh lực của nó khiến cây cối, đá ở cạnh đó bị thổi tung, những con thú gần đó cũng sợ hãi mà bỏ chạy tán loạn.

“phụt”- John ngã lặn ra mặt đất phun ra một búng máu, trán hắn toát đầy mồ hôi, sức mạnh phép thuật ấy là gì? Tại sao còn mạnh hơn cả sức mạnh phép thuật cổ ngữ của hắn?

Ryze cười ha hả nói: “ đứng dậy đi, cho ta xem tất cả sức mạnh của cậu nào”

John ngồi dậy, đôi mắt hắn bắt đầu tập trung hơn, Ryze vị pháp sư lang thang này đánh hắn chắc chắn có mục đích, nếu không đánh bại được ông ta nhất định không thể biết được mục đích mà ông ta muốn ở bản thân mình.

“transform” *- John lập tức hô lớn, không khí xung quanh bắt đầu dao động kịch liệt, gió thổi mạnh, sấm chớp rền vang.

“ồ, xài đến tuyệt chiêu luôn à? Bấy loại sức mạnh phép thuật hợp lại làm một, tuyệt tuyệt”

*Transform: có nghĩa là biến hình, tác giả vốn rất thích xem Kamen Rider(phim siêu nhân của nhật) mỗi khi biến hình là họ lại hô câu Henshin, vốn định cho thằng John nói câu ấy khi biến hình nhưng nghĩ lại nên cho truyện có chút anh ngữ nên xài tiếng anh luôn

83. Q.4 - Chương 15: Nguyên Nhân Không Thể Sử Dụng Sức Mạnh Bí Ẩn

“transform”- John hô lớn một tiếng, không khí xung quanh bắt đầu ngột ngạt hẳn, các nguyên tố năng lượng trong không khí bắt đầu dao động kịch liệt, cả cơ thể của John lúc này không khác gì cái hố đen vũ trụ, hút các nguyên tố phép thuật có trong không khí lại.

“ầm ầm”

Trời không mưa nhưng sấm chớp cứ liên tục vang lên, gió cứ liên tục gào thét, mặt đất thì rung chuyển liên tục.

“ghê thật, sức mạnh dao động quá khủng bố”-Ryze phải lấy một tay che hai mắt mình lại, lão ta thầm khen thứ sức mạnh mà John đang sử dụng.

“ầm”

Cả người John tỏa ra một thứ ánh sáng huyền ảo, một bộ giáp bầy sắc bắt đầu xuất hiện, John khoác lên bộ giáp không khác gì một vị chiến thần xuất thế, cả người hắn được bao bọc trong màng hào quang sáng chói lòa.

“ta cho ngươi hai cơ hội, một là tự mình nói ra lý do đến đây gây chiến, hai là bị ta đập sau đó sẽ nói tất cả.”- John bắt đầu hù dọa, hắn tỏ ra rất tự tin với sức mạnh hiện tại của mình.

“ha..ha...rất tự tin, được ta rất thích.”- Ryze không hề tỏ ra chút sợ hãi mà ngược lại lão ta cười rất sảng khoái.

John mặc dù cảm thấy kì lạ thái độ này của Ryze nhưng ngay lúc này đây hắn không thực sự quá chú trọng điều này, tay trái đưa cao, một luồng năng lượng thất sắc bắt đầu tập trung lại lòng bàn tay, “ầm” một tiếng, luồng năng lượng kinh khủng ấy bắn ra, nhắm Ryze mà lao đến.

“mạnh đấy”- Ryze tỏ ra rất thản nhiên,

“nhưng chừng đó là chưa đủ, khả năng sử dụng phép thuật còn tệ quá.”- Dứt lời, Ryze đặt quyền sách trên tay xuống mặt đất, hai tay lão ta bắt đầu bắt các ẩn chú một cách cực nhanh, vù vù vài tiếng, hai lòng bàn tay được bao phủ bởi một luồng năng lượng cực đại, các dòng điện chạy qua chạy lại cứ tưởng như những cơn rồng đang uốn lượn trên bầu trời.

“ầm”

Luồng năng lượng thất sắc của John bắn trúng vào tấm khiên do Ryze tạo ra, một vụ nổ kinh thiên động địa vang lên, mặt đất như nứt toát, bầu trời như nổ tung, hàng chục tiếng sét nổ liên tục, John bị lực phản chấn của vụ nổ làm bắn lùi lại phía sau năm bước.

“hà được chưa?”- John nghĩ ngay từ ấy trong đầu khi luồng năng lượng hắn bắn ra chạm vào tấm khiên của Ryze.

“mạnh thật đấy, nhưng còn non quá”- Giọng Ryze vang lên, khói bụi bị những cơn gió thổi bay đi, để lộ ra Ryze vẫn còn nguyên vẹn, lão ta...không bị xây xước, dù một vết nhỏ.

“không thể nào!”- John thẩn thờ, đòn vừa rồi mặc dù không sử dụng 100% sức lực của bản thân nhưng ít ra cũng đến 80%, không thể nào có chuyện Ryze không thể bị thương được.

Ryze cười hà hà nói: “sao? Bất ngờ quá à? Vẫn còn nhiều điều bất ngờ lắm, không phải cứ có sức mạnh phép thuật cổ ngữ trong người là lợi hại được đâu, khả năng sử dụng phép thuật của cậu còn non nớt lắm, John”

“rốt cuộc ngươi muốn gì?”-John thực sự cho đến giờ vẫn không thể nào hiểu được mục đích Ryze đến tìm hắn, do Noxus phái đến ư? Nếu do Noxus phái đến để tiêu diệt hắn thì đã không phải vừa đánh vừa tỏ ra đùa giỡn thế này.

Ryze cười đáp: “muốn ta nói cho biết cũng được, đánh bại ta trước đã.”

“được! nếu người đã nói vậy, ta sẽ sử dụng hết sức của mình để bắt người phải nói ra mục đích.

John rút kiếm trên lưng, gươm của vua vô danh tỏa ra thất sắc rực rỡ, John lao đến với tốc độ khủng khiếp, kiếm pháp của hắn thực sự không thể sử dụng mắt thường để nhìn.

Ryze vẫn không hề tỏ ra chút sợ hãi, lão cầm quyển sách đặt dưới đất lên, đọc từng trang, từng trang. Trong lúc đó, John với kiếm trên tay đã lao đến, hắn tấn công như vũ bão vào Ryze nhưng thật quái lạ, cả người lão ta như được bao bọc bởi một tầng năng lượng cực kì dày đặc, dù cho John có chém thế nào cũng không tài nào phá được cái tầng năng lượng ấy.

“bịch”

Ryze sau khi thản nhiên đọc quyển sách trên tay lão ta gấp nó lại và vút ra phía sau, Ryze nhìn John đang thở hộc hộc cười nói: “sao vậy? sức mạnh tối đa của cậu chỉ có thể thôi sao?, thôi thì để ta dứt điểm trận đấu vậy.”

John còn chưa kịp phản ứng gì thì hai chân hắn đã bị một thứ sức mạnh phép thuật kì lạ giữ chặt, không tài nào cựa quậy, không tài nào di chuyển được.

“râm râm râm”- tiếng Ryze niệm chú ngữ.

Ryze niệm ra hàng loạt các chú ngữ kì lạ với tốc độ cực nhanh, không khí phép thuật xung quanh dao động liên tục, âm âm vài tiếng nổ vang lên, tám cột lõi điện dần đầy bùa chú ma pháp xuất hiện xung quanh John, giống như một nhà ngục vậy, vài giây tiếp theo, từ giữa các cột lõi điện kia xuất hiện các màng năng lượng cực đại chúng liên tục bắn các luồng sức mạnh phép thuật vào cơ thể của John, mỗi cú bắn cứ như một cây dao đâm vào da thịt của hắn vậy, cực kì đau đớn.

“á”- John hét lên một cách thê thảm, cả người hắn nằm thẳng trên mặt đất, người đầy thương tích. Bên trong cái nhà ngục ma pháp này, John không chỉ không thể di chuyển mà hắn còn cảm thấy sức mạnh của bản thân dường như bị hạn chế đi rất nhiều.

Ryze như vẫn chưa chịu dừng lại, một loạt các chú ngữ tiếp tục hiện ra, một quả cầu năng lượng màu đỏ nổi lên trên lòng bàn tay của Ryze, quả cầu năng lượng ấy được bao bọc bởi những tia điện chạy ngang dọc.

“á”- Ryze bắn quả cầu ấy vào người của John, ăn trọn một đòn cực mạnh không thể nào tránh được John đau đớn hét lên, bộ giáp trên người bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

“bây giờ đã thấy mình yếu thế nào chưa?”- Ryze nhìn John với ánh mắt đầy nghiêm túc.

“hộc hộc”-John thở hổn hển liên tục, hắn khó khăn đáp: “cho ta biết, rốt cuộc người đến đây mục đích là gì?”

Ryze thở dài nói: “nếu cậu đã muốn biết ta sẽ nói, ta đến đây theo sự nhờ vả của một người quen, John...sức mạnh phép thuật trong người của cậu rất mạnh tuy nhiên, đến bây giờ cậu chỉ mới phát huy được cái lớp vỏ bên ngoài của nó mà thôi, chưa chạm được vào cái tinh túy của nó.”

“được sự nhờ vả? là ai?”- John hỏi.

“cái đó cậu không cần biết,nhưng sớm thôi, hai người sẽ gặp nhau.”-Ryze đáp.

John dù suy nghĩ thế nào cũng không tài nào biết được người đó là ai, hắn nói: “bây giờ ta đã thua trong tay người, muốn giết muốn chém tùy!”

Ryze lắc đầu nói: “cậu tỏ ra yếu đuối như vậy từ lúc nào? Muốn chết ư? Quá đơn giản? không lẽ cậu định bỏ lại tất cả sau lưng mình sao?”

“tất nhiên ta không muốn chết”- John gầm lên, sức mạnh phép thuật trong người hắn như bị thúc đẩy một cách quá mức mãnh liệt, luồng năng lượng phép thuật cổ ngữ bắt đầu trào dâng liên tục.

“ầm”

John đứng dậy trong sự bất ngờ của Ryze.

“ầm ầm”

Cả người John được bao bọc trong một luồng hào quang sáng chói, sức mạnh phép thuật trong người hắn bộc phát một cách mãnh liệt. Chiếc ngục kia bắt đầu bị lay động, các luồng ma pháp bao bọc bắt đầu rối loạn.

“phá”- John gầm lên một tiếng, chiếc ngục ma pháp giam hắn đã bị chấn bay đi, Ryze hai mắt tròn tròn tỏ vẻ kinh ngạc.

“phụt phụt phụt”- John dường như sử dụng sức mạnh quá mức, hắn phun liên tiếp ba búng máu ngã quy trên mặt đất sau đó bất tỉnh.

Ryze tiến đến bên cạnh John nhìn hắn một hồi rồi nói: “sức mạnh phép thuật của cậu, cách sử dụng nó quá cứng nhắc.”

Nói xong lão ta nhìn về phía xa, rồi biến mất tại chỗ. John vẫn nằm yên bất tỉnh, lúc này đây sức mạnh màu tím bí ẩn một lần nữa xuất hiện giúp hắn cứu chữa các vết thương.

Ở một khu rừng nhỏ cạnh đó, Ryze xuất hiện ra, ngay sau đó trước mặt lão là một đám mây màu tím, bên trong có một bóng người, không nhìn rõ mặt mũi.

“sao rồi? đã thử nghiệm chưa?”- người đàn ông trong đám mây tím ấy lên tiếng.

Ryze gật đầu đáp: “rồi, thằng nhóc rất có tiềm năng, chỉ có điều nó có được sức mạnh phép thuật quá nhanh, cách sử dụng lại quá cứng nhắc, chưa thể nào phát huy được toàn bộ sức mạnh trong cơ thể được.”

“vậy phải nhờ ông rồi!”

“à này, tôi biết nguyên nhân vì sao cho đến giờ thằng nhóc vẫn chưa thể nào sử dụng sức mạnh hư không mà ông đưa vào người nó.”- Ryze nói

“vì sao?”

“vì sức mạnh cổ ngữ ấy, nó chính là nguyên khiến thằng nhóc không thể nào sử dụng được.”-Ryze nói ra nguyên nhân chính dẫn đến việc John đến giờ dù đã luyện được tinh thần lực và thể chất nhưng vẫn không thể nào sử dụng được nó.

“ý ông nói là Hai luồng sức mạnh ấy cứ như đối lập lẫn nhau nên không tài nào John có thể sử dụng được sức mạnh mà ta đưa vào.”

Ryze thở dài gật đầu nói: “đại loại là thế.”

“hài, chuyện John sở hữu được sức mạnh phép thuật cổ ngữ cũng nằm ngoài dự tính của ta, số mệnh của nó vốn không đi theo một đường thẳng, nó gặp rất nhiều cơ duyên những cũng gặp không ít trắc trở, hài...”

Ryze cười đáp: “ông yên tâm đi, mặc dù ta không biết làm cách nào để khắc phục việc này nhưng ta có thể giúp nó sử dụng sức mạnh phép thuật trong người một cách tốt nhất, không phải đây là điều ông muốn khi nhờ vả ta sao?”

“phải, ngày đó cũng sắp đến rồi, John mạnh được chút nào hay chút ấy, ta không thể nào ngăn cản được cái ngày ấy sắp đến.”

“rốt cuộc bao lâu nữa nó sẽ đến?”- Ryze lo lắng nói.

“vốn trước đây ta tính toán thì phải sáu năm nó mới xuất hiện, nhưng không hiểu sao thời gian và không gian thay đổi đến kì lạ, thời điểm ngày đó đến bây giờ chỉ còn 6 tháng.”

“6 tháng! Sao nhanh quá vậy?”- Ryze cũng tỏ ra cực kì lo sợ, rốt cuộc cái thứ mà họ đang nói đến là cái gì? Tại sao họ lại lo sợ đến như thế?

“Ryze, từ nay đến ngày đó, hi vọng ông sẽ giúp ta hỗ trợ cho John hết mình, sớm thôi ta sẽ đích thân gặp nó để nói hết tất cả.”

“được rồi, bây giờ ông định làm gì tiếp?”-Ryze nhìn người đàn ông bên trong đám mây màu tím kia đầy vẻ kính trọng.

“bây giờ ta sẽ giúp nó kiếm thêm vài đồng minh, hài,mọi chuyện bắt đầu vượt quá sự kiểm soát của ta, Sally con bé đó lại rời đi một lần nữa, có lẽ đây là duyên của hai đứa nó.”

Ryze không nói gì, lão ta chỉ lẳng lặng đứng nhìn người đàn ông trong đám mây kia dần biến mất.

Sáng hôm sau.

John mở dần đôi mắt, hắn kinh ngạc khi thấy mình vẫn còn sống, và càng kinh ngạc hơn,Ryze đang ngồi cạnh hắn.

John lập tức lặn sang một bên tay cố gắng cầm kiếm để trước ngực bảo vệ bản thân Ryze thấy thế không chút phản ứng, bình thản nói: “đừng lo, ta không có ý làm hại cậu, ta đến đây là để giúp cậu mà thôi.”

“Giúp? Giúp tôi mà đánh tôi ra nông nổi này sao?”-John cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ryze đáp: “ ta đánh cậu như vậy để cho cậu thấy hiện tại cậu vẫn còn rất yếu, sao? Muốn mạnh hơn không? Ta sẽ giúp.”

John nghi ngờ lòng tốt của Ryze, hắn nói: “ lão không giúp ta một cách sung sướng như vậy được? có ý đồ gì?”

Ryze lắc đầu nói: “ ta giúp cậu là vì có một người đã nhờ ta làm chuyện này, nếu cậu muốn hỏi là ai thì ta xin lỗi không thể nói được, nhưng sớm thôi cậu cũng sẽ gặp người ấy.”

John suy nghĩ một hồi lâu nhưng chưa đáp.

Ryze tiến lại gần John nói: “ sau này ta sẽ giúp cậu phát huy tối đa sức mạnh phép thuật trong người của mình.”

“nói vậy ông sẽ dạy tôi? Đại loại là trở thành sư phụ của tôi sao?”- John kinh ngạc thốt lên.

“sư phụ? Nghe cũng không tệ lắm..ha ha ha.”-Ryze cười phá lên.

84. Q.4 - Chương 16: Bilgewater City

John xua tay nói: “ không được, ông không thể làm sư phụ của tôi được, vả lại đêm qua ta còn đánh nhau, sao sáng nay có thể thân thiết? không được...”

Ryze thở dài nói: “ tùy cậu thôi John, được rồi bây giờ cậu muốn đi đâu?”

John không đáp, vết thương bây giờ của John cũng đã hồi được bảy tám phần, có thể dễ dàng đi lại được, John lập tức khởi hành đến bến cảng gần đó nhất, giống như không quan tâm Ryze đang ngồi cạnh đó vậy.

Sau khi đi bộ khoảng 1 giờ, John đã gặp một bến cảng nhỏ, bến cảng này vốn là nơi neo đậu của các tàu đánh bắt cá của các làng chài gần đó, đôi khi cũng có những tàu thương nhân hay đến đây để lấy hàng về bán, số của John rất may mắn khi hắn gặp được một tàu buôn đang chuẩn bị rời cảng hướng đến Bilgewater city.

John không quá khó khăn khi xin được đi nhờ trên tàu, thế nhưng điều hắn kinh ngạc nhất chính là Ryze cũng đang ở trên tàu, lúc nào hắn không hề biết.

Ryze mỉm cười nhìn John nói: “ Sao thế? Ta cũng muốn đến Bilgewater city.”

John không thèm quan tâm nhiều đến chuyện này, trong đầu hắn lúc này chỉ có một việc duy nhất đến Bilgewater City gặp lại Miss Fortune.

“mọi người chuẩn bị, tàu sắp nhỏ neo!”

“lên đường thôi nào”

“ào...ào...ào.”-tiếng sóng biển

John ngồi trên tàu, những kí ức trước kia ủa về, lúc này hần nhớ lại cảnh khi xưa được các thủy thủ trên tàu của Miss cứu sống, rồi một thời gian ngắn cùng làm thủy thủ với họ, ở bên cạnh Miss thực sự rất vui, cô ấy đêm nào cũng bắt hần kể đủ thứ câu chuyện.

“đang nhớ về ngày xưa hả?”-Ryze tiến lại nói.

John liếc nhìn Ryze rồi đáp: “ này, lão đi theo ta là có mục đích đúng không? Muốn nhận ta làm đồ đệ à? Còn lâu.”

Ryze không hề để bụng những lời hần nói, lão ta đáp: “ cậu có biết cậu yếu đến mức nào hay không? Nếu như không có ta giúp đỡ chắc chắn cậu sẽ chẳng bao giờ đánh lại những đối thủ mình sẽ gặp sau này.”

“đối thủ? Ý ông là sao?”- John khó hiểu.

Ryze cảm thấy như mình nói hồ vại câu nên cười khà khà đáp: “ không có gì, nói chung hiện tại cậu chưa nên ra quyết định vội, rồi sẽ sớm thôi, cậu sẽ nhận ra và muốn ta giúp đỡ.”

John không quan tâm đến Ryze nữa, hần xếp bằng hai tay bắt đầu đặt trước ngực, John đang cố sức tìm cách để kích hoạt được sức mạnh màu tím bên trong cơ thể, tuy nhiên không có một dấu hiệu gì khả quan cả, giống như hần đang đứng trong một cái xa mạc vậy, không thể nào làm gì được.

“có phải không thể nào sử dụng được thứ sức mạnh bí ẩn màu tím trong người đúng không?”-Ryze ngồi xuống bên cạnh nghiêm túc nói.

John giật mình nhìn Ryze, cái bí mật này hần không nói với ai cả trừ Sally vì trong người của cô cũng có sức mạnh như hần, hần hỏi: “ làm cách nào ông biết được?”

Ryze không trả lời câu hỏi đó mà nói: “ nghe cho kĩ đây, ta biết nguyên nhân vì sao cho đến giờ cậu vẫn không thể nào sử dụng được sức mạnh màu tím ấy.”

“ông biết?”- John trợn mắt há hốc mồm.

Ryze gật đầu nói tiếp: “ chuyện này cũng không nên dấu diếm gì, thực chất nguyên nhân chính dẫn đến việc cậu không sử dụng được sức mạnh ấy là vì trong người cậu có sức mạnh phép thuật cổ ngữ, thứ sức mạnh này và sức mạnh màu tím ấy ngang ngửa nhau, và đối lập nhau, cho nên bây giờ cho dù cậu có cố sức thế nào vẫn không thể nào sử dụng được nó.”

“điều này là thật?”-John nghĩ: “ trước đây cái người bí ẩn kia bảo với mình chỉ cần có thể luyện được tinh thần lực và thể chất đạt đến cực hạn là có thể dễ dàng kích hoạt được sức mạnh mà hần ta đưa vào người mình, thế mà bây giờ.”

Ryze như đọc được suy nghĩ của John: “ đừng trách người đã đưa sức mạnh ấy vào người của cậu, thực ra người đấy cũng không tài nào đoán trước được, số mệnh cậu lại may mắn nhận được sức mạnh cổ ngữ.”

John đưa ánh mắt kì lạ nhìn Ryze hần nói: “ ông thật lợi hại, không chỉ sử dụng phép thuật giỏi mà khả năng đọc suy nghĩ người khác cũng không kém.”

Ryze cười ha hả đáp: “ nếu xét về thực lực và độ tuổi thì tính ra ta có phần ngang ngửa với cái lão viện trưởng học viện ma pháp đấy.”

“không thể nào!”-John kinh dị thốt lên.

“được rồi nhóc, cậu nghe đây, sức mạnh phép thuật trong người của cậu thực sự rất mạnh, thứ phép thuật cổ ngữ ấy tuyệt đối không chỉ có chừng đó, những gì cậu thi triển ra từ trước đến giờ chỉ là vỏ bên ngoài của nó mà thôi, cái “lõi” thì cậu vẫn chưa thể nào lĩnh hội được.”-Ryze bắt đầu giảng thuyết.

John mặc dù không ưa lão này cho lắm nhưng nghe lão ấy nói thế hần cũng động tâm, nếu đúng như Ryze nói thì sức mạnh mà hần thi triển thực sự vẫn chưa đến mức cực đại sao?

John như nghĩ đến điều gì đó, hắn nói : “sức mạnh phép thuật của ông, nó là loại gì? Khi tôi giao chiến với ông, vừa cảm thấy nó rất giống với sức mạnh mà tôi có trong người vừa khá giống với sức mạnh của các vị pháp sư thông thường?”

“sức mạnh của ta cũng là một loại sức mạnh phép thuật cổ ngữ, tuy nhiên ta chỉ sở hữu mỗi hệ Lôi, còn những loại khác ta không biết.”-Ryze thản nhiên trả lời.

“cổ ngữ,”-John thốt lên, hắn trước giờ cứ tưởng mỗi mình hắn mới có sức mạnh cổ ngữ thôi chứ.

Ryze đáp: “ nói đúng ra, ta sở hữu sức mạnh cổ ngữ cũng không hoàn toàn đúng, sức mạnh phép thuật này của ta vốn là học từ một quyển sách cổ, có lẽ vì vậy mà sức mạnh khi ta sử dụng cũng mang chút gì đó tính chất cổ ngữ còn sót lại.”

“ý ông nói là quyển sách ông đang cầm trên tay?”-John chỉ vào quyển sách to lớn cạnh đó.

Ryze gật đầu, nói: “ được rồi, ta chỉ có thể cho cậu biết đến đó, nghe đây, nếu cậu muốn mình mạnh hơn thì hãy tìm đến ta.”

“ầm ầm”

Vừa nói xong, đột nhiên những âm thanh ầm ầm do vụ nổ vang lên liên hồi khiến cho John và Ryze thực sự chú ý.

“nhìn kia, hình như có đánh nhau”

“đánh nhau trên biển à? Là quái vật sao?”

“nhìn không giống con người, một tên thì giống cá cầm đinh ba, một tên thì to con cầm mỏ neo, sao quái dị vậy?”

“là quái vật đại chiến rồi, tốt nhất tránh xa ra đi.”

John và Ryze nhanh chóng đến phía trước thuyền để xem, trước mặt họ là hai quái nhân đánh nhau tơi bời, một tên thì đầu cá chân có vây, tay lại cầm đinh ba, nếu nói đó là người cá mà John từng thấy trước đây thì tuyệt đối không phải, kẻ đang đánh nhau với nó thì lại kinh khủng hơn, cả người hắn mặc bộ đồ lặn bằng sắt to lớn cồng kềnh, trên tay lại cầm cái mỏ neo, không hiểu sức mạnh con người làm sao làm được chuyện này.

“ồ quái vật đánh nhau à? Cái này ta thấy hoài.”-Ryze hứng thú nói.

John chăm chú nhìn hai quái nhân kia đang đánh nhau một hồi rồi nói: “ bọn chúng đánh nhau về việc gì thế nhỉ?”

Ryze cười nhìn John nói: “ không phải người có khả năng đọc được tên người khác sao? Cho ta biết hai con quái vật ấy tên gì thế?”

John liền đáp: “ tên nhỏ con giống cá cầm đinh ba kia là Fizz, tên to con cầm mỏ neo là Nautilus.”

“ha..ha... hài thật, một to một nhỏ đánh nhau, hợp..hợp rất hợp”-Ryze nhìn hai con quái vật đánh nhau mà không tỏ chút sợ hãi, ngược lại còn cười to khiến đám thủy thủ trên tàu ngơ ngác nhìn lão.

Ở trận chiến trước mặt, Fizz cầm đinh ba trên tay lao đến liên tục đâm vào người của Nautilus nhưng xem ra bộ đồ hắn mặc bên ngoài quá cứng nên những cú đánh của Fizz hoàn toàn không chút thương tích.

“chết đi”- Nautilus hô lên, mỏ neo trên tay đập mạnh xuống, Fizz nhanh chóng né được nhưng sóng lực do mỏ neo đập vào mặt biển làm nó ngã trên mặt nước, phun ra một miệng máu đỏ.

“khốn thật”-Fizz đứng dậy liên tục mắng chửi.

“lần này đừng mong ta tha cho”- Fizz đứng trên cây đinh ba của mình huýt một tiếng sáo, sau đó từ dưới nước, một con cá mập khổng lồ lao đến tấn công Nautilus.

“xoạch xoạch”

Vài tiếng kêu do hai hàm răng va chạm vào nhau liên tục, Nautilus ngã lên trên mặt nước, bộ đồ trên người bắt đầu xuất hiện vết nứt. Nautilus hừ lạnh một tiếng: “ngươi liệu hồn đấy.” rồi lặn xuống dưới đại dương biến mất.

“phụt”

Fizz phun thêm một miệng máu rồi ngã ra nổi bồng bềnh trên mặt nước một cách bất động.

“này nó chết chưa?”

“không đến gần sao ta biết được, nhìn không cử động gì chắc chết rồi.”

“thôi đi đi,nó mà tỉnh lại là ăn thịt cả lũ.”

Đám thủy thủ trên tàu lo sợ liên tục thúc giục tàu rời đi.

“khoan đã, hắn còn sống, mau cứu hắn đi”-John đưa tay, ý kiến của hắn vừa nói ra đã khiến đám thủy thủ sợ xanh mặt.

“này ngươi có điên không? Hắn ta là quái nhân đấy,ngươi muốn chết à?”-một tên thủy thủ sợ hãi nói.

“đừng lo có gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”- John cười đáp, sau đó hắn lập tức nhảy ra khỏi tàu bay đến bên cạnh Fizz.

Đám người thủy thủ thấy John có thể bay trợn mắt miệng há thật to nếu bây giờ mà có một con ruồi bay vào mồm bọn chúng thì không biết cảm giác sẽ thế nào đây.

“tên kia biết bay kìa?”

“hắn là người chim à?”

“hay là ác quỷ?”

Đám thủy thủ bắt đầu bàn tán đủ thứ, Ryze thấy John đã đem Fizz quay trở lại cười nói: “ngươi thật là thích làm người khác kinh ngạc nhé, nhìn bọn thủy thủ kìa bọn chúng đang nhìn ngươi chằm chằm đấy.”

John không để ý đám thủy thủ đó, hắn chú tâm vào Fizz vết thương ngoài da thì không nặng lắm xem ra là bị thương ở bên trong cơ thể, John nhìn Ryze hỏi: “lão biết cách nào để chữa trị không?”

Ryze cúi người nhìn Fizz một lúc rồi nói: “nó chỉ bị chấn động kinh mạch và ngũ tạng bên trong mà thôi, không có bị gì quá lớn cả.”

“Thật không?”- John hơi chút nghi ngờ thế nhưng rất nhanh Fizz đã tỉnh lại nó nhìn John với ánh mắt đầy vẻ hoang mang: “ngươi sẽ giết ta à?”

John đáp: “đừng lo, ta không làm hại ngươi.”

“này cậu kìa, như vậy có ổn không? Nó là một quái vật đấy, nó sẽ giết chúng ta mất.”-Một người thủy thủ tiến lại nói nhỏ với John có vẻ anh chàng ấy tỏ ra rất sợ hãi trước Fizz đặc biệt là khi nhìn thấy những cái răng sắc nhọn ấy lại càng khiến anh ta run cả người.

Ryze tiến lại cạnh anh ta nói: “mọi người có thể yên tâm, có ta ở đây sẽ không có chuyện gì xảy ra với mọi người đâu.”

“được rồi,hi vọng anh không gây rắc rối gì cho thương đội chúng tôi”-Đám thủy thủ quay trở về công việc của mình, không để ý đến John nữa.

Fizz nhìn John nói: “tôi tin anh vậy, trông anh cũng không giống mấy người xấu.”

John gật đầu nói: “cho ta biết lý do vì sao cậu và cái tên to con khi nãy lại đánh nhau vậy?”

Fizz cười khà khà đáp: “cũng không có gì, tên đó dám chiếm địa bàn bắt cá của ta cho nên đánh nhau thôi.”

“đơn giản chỉ vậy thôi!”-John kinh dị khi nghe cái lý do đơn giản của Fizz, hắn nói: “nếu chỉ đơn giản như vậy thì đầu cần phải đánh nhau bán sống bán chết thế này?”

“ha..ha...hắn không giết nổi tôi đâu.”-John thở dài nhìn biển cả xung quanh nói: “ nhà cậu ở đâu?”

Fizz đáp: “ hiện tại tôi đang ở tại Bilgewater City.”

“ồ, tôi cũng muốn đến đó, thật trùng hợp.”-John cười cười.

Một tuần lênh đênh trên biển cả mênh mông, trước chuyến đi cứ tưởng sẽ rất buồn chán thế nhưng thật không ngờ, từ khi có Fizz trên tàu không khí lúc nào cũng vui vẻ hẳn, những trò tình nghịch quậy phá của cậu ta luôn khiến đám thủy thủ phải cười chảy nước mắt, dần dần đám thủy thủ kia cũng không còn sợ Fizz nữa,giữa bọn họ bây giờ khá là thân thiết với nhau.

“nay chúng ta sắp đến nơi rồi, mọi người cẩn thận nhé, khu vực này xuất hiện rất nhiều tàu cướp biển đấy”-thuyền trưởng cảnh báo mọi thủy thủ trên tàu.

Fizz nói: “ mọi người đừng lo, mặc dù Bilgewater city là thành phố của các băng cướp biển nhưng chính quyền ở đó cũng có luật lệ, miễn là tàu buôn vào khu vực này thì các tàu cướp biển không thể làm khó được, tuy nhiên lúc rời đi thì là chuyện khác.”

“có chuyện đó sao?”-John lần đầu tiên nghe đến cái luật kì lạ này nên cũng khá là bất ngờ.

“có chứ sao không? Tôi sống ở đó được một thời gian rồi mà.”-Fizz cười nói.

Bilgewater trong nhiều năm liên không chỉ đơn giản là thành phố tự trị mà còn là nơi giao thương, buôn bán, trung tâm du lịch của cả Valoran, Bilgewater hằng năm mang lại một nguồn lợi vô cùng lớn cho các quốc gia và thành phố khác. và hiển nhiên, đây lại là nơi cư ngụ hay đúng hơn là Ổ của lũ cướp biển, và Bilgewater thường xuyên bị cướp biển tấn công

Người dân ở thành phố này đa phần là thủy thủ, hoặc là cướp biển. nếu tàu bè neo đậu và di chuyển trong vùng biển an toàn, họ sẽ được chính quyền bảo hộ, nếu không may bị tấn công trong khu vực này thì họ sẽ được đền bù 1 phần tài sản đó. nhưng nếu tàu di chuyển ra vùng biển ngoài, họ sẽ phải tự chịu trách nhiệm về tài sản cũng như mạng sống của chính mình

Thành phố Nước Bắn này đang bị phân chia bởi hai thế lực, một là nhóm cướp biển do Gangplank cầm đầu, và hai là do Miss Fortune lãnh đạo, biết đâu được sắp đến hai thế lực này sẽ đánh nhau để tranh giành quyền lực cũng nên.

“sắp đến nơi rồi”

“hay quá sắp về nhà rồi”-Fizz vui sướng nhảy nhót liên tục, John cứ nhìn bộ dáng có vẻ yếu ớt ấy mà không tài nào nghĩ được khi đánh nhau cậu ta trông đáng sợ cực kì.

Tàu bắt đầu cập bến thành phố Bilgewater City (thành phố nước bắn) mà không phải gặp bất cứ một trở ngại nào. John bước chân xuống tàu, bắt đầu từng bước vào bên trong thành phố.

Lúc này đường phố vắng vẻ một cách lạ thường, thậm chí những người trên đường lúc này cũng cực kì thưa thớt, John xoay sang hỏi Fizz: “ không lẽ giờ này những người trong thành phố đi làm hết rồi hả?”

“đi làm gì chứ? Mà sao lại vắng thế nhỉ?”-Fizz cũng cảm thấy kì lạ, bởi thường ngày nơi này khá tấp nập và náo nhiệt vậy mà...

“xem ra có chuyện gì rồi.”-Ryze nói lên nghi ngờ trong đầu.

85. Q.4 - Chương 17: John Và Miss Fortune Hội Ngộ

John cũng đồng ý hẳn nhìn Fizz nói: “ này, cậu dẫn ta vào thành phố xem xét một vòng xem, e rằng có chuyện gì đó xảy ra rồi.”

Fizz gật gù đầu, chạy trước nói, đi theo tôi, đến quảng trường trước.

John và Ryze nhanh chóng chạy theo sau,âm thanh náo nhiệt bắt đầu vang lên trong tai của bọn họ.

“có âm thanh, chắc họ tập trung tại quảng trường”-Fizz khi nghe thấy những tiếng động ấy thì chạy nhanh hơn trước.

Lúc này tại quảng trường, hai nhóm người đang đứng đối lập nhau, đứng đầu hai nhóm ấy không ai xa lạ là Miss Fortune và Gangplank,phía sau họ là những tên thuộc hạ với đầy đủ vũ khí trên tay. Miss vẫn như trước cô xinh đẹp gợi cảm nhưng không kém phần mạnh mẽ từ ánh nhìn đến cách cầm súng,cô nhìn Gangplank nói: “Chuyện của chúng ta nên kết thúc đi là vừa, người hãy liệu mà rút toàn bộ đám thuộc hạ khỏi thành phố này.”

“ha..ha...cô có bị điên không Miss? Kêu ta rời khỏi thành phố này à? Còn lâu”-Gangplank cười ha hả súng trên tay hắn xoay xoay trên ngón châm chọc. Một tên thuộc hạ tâm phúc của Gangplank bên cạnh nói: “ chúng ta nghĩ cô nên đồng ý làm vợ của thủ lĩnh bọn ta đi là vừa, trông cô “ngon” thế kia mà không chấp nhận làm vợ thủ lĩnh bọn ta thì thật tiếc quá. Ha..ha...”

Nói xong hắn ta cùng đám thủy thủ phe Gangplank ở phía sau cười khoái chí, ở bên cạnh Miss Fortune, Tom thấy tên lính tép riu ấy dám xỏ ra những từ ngữ dơ bẩn với Miss thì vô cùng tức giận hắn nghiêng răng nói: “ thằng khốn, mày có tin tao cắt lưỡi mày không?”

“tao thách mày đấy”-Cái tên thuộc hạ của Gangplank vừa nói ấy thách thức Tom.

“được rồi, miệng chó không cần phải tốn nước bọt”-Miss Fortune ngăn cản Tom lại, cô nhìn Gangplank giọng nói đầy thách thức nói: “ ta cho người suy nghĩ một lần nữa, có rời khỏi thành phố này hay không?”

Gangplank cũng bắt đầu nghiêm túc lại nhìn Miss nói: “ Miss ta cũng nói cô nghe rõ đây, quyền lực tại thành phố này nhất định phải thuộc về ta, và ta cho cô một cơ hội mau rời khỏi đây nếu không khi ta đánh bại cô nhất định sẽ đem cô về làm vợ đấy..ha..ha..”

Nắm tay của Miss siết chặt,cô nghiêng răng nói: “ được thôi, nếu người đã muốn thì ta cũng không muốn tốn nước bọt nữa, mọi người tấn công.”

“đánh nhau thì bên ta không ngán đâu nhé! Anh em lên!”-Gangplank cũng lập tức ra lệnh.

Hai bên bắt đầu dao, đao, súng ống lao vào đánh nhau tới tấp, khói lửa bay tứ tung.

“đánh nhau rồi kia, không biết ai thắng nhỉ?”

“lâu lâu mới được xem một trận đánh hay thế này, không uống bỏ một ngày làm việc mà”

“yên lặng coi, ta đang xem mà, ôi choa, nhìn Miss kia cô ấy thật xinh đẹp, oa...cô ấy đá cho tên kia lăn trên mặt đất tư thế quyến rũ quá.”

Ở bên ngoài, những người dân trong thành phố xem việc hai phe đánh nhau là một điều gì đó rất thú vị, họ tỏ ra vô cùng hứng thú với điều này.

“pằng”

Miss Fortune súng trên hai tay liên tục bắn vào đám thuộc hạ của Gangplank khiến bọn chúng ngã lăn ra đất bất động (hiển nhiên là ngủ rồi).

“này người vừa nãy nói gì dám nói lại không”-Tom nhìn cái tên thuộc hạ thân cận của Gangplank kẻ mà mới vừa nãy dám nói những lời xúc phạm đến Miss Fortune.

“ta nói cô ta nên chấp nhận về làm vợ của thủ lĩnh bọn ta đấy, người định làm gì ta?”

“vậy người chuẩn bị chết đi là vừa”-Tom quát lên giận dữ, đao trên tay liên tục vung lên chém xuống một cách mãnh liệt.

“mày nghĩ Halam ta đội phó của thủ lĩnh là kẻ dễ bắt nạt lắm hay sao?”-hóa ra tên hắn ta là Halam, cả người hắn cũng bắt đầu nổi lên từng đường gân xanh, cơ bắp cuộn cuộn,hai tay hắn cầm hai chiếc rìu đen to tổ chẳng liên tục đập lên xuống, Tom từ thế thượng phong nhanh chóng bị rút xuống hạ phong, hai chiếc rìu đen kia thực sự quá mạnh, một cây đao mỏng manh của Tom không thể nào chống cự lại được.

“rắc...”

Cây đao trên tay Tom bắt đầu nứt ra rồi gãy vụn, Halam thừa thắng xông lên chém một cách đầy mãnh liệt: “ sao thế sao thế, vừa này mày mạnh mẽ lắm cơ mà, giết tao thử coi.”

“thằng khốn”-Tom hiện tại mặc dù không có vũ khí trên tay nhưng vẫn không dễ gì lùi bước, cậu ta nắm lấy một cây gỗ cạnh đó cố gắng chống trả.

“á”-Tom bị một rìu chém qua ngang tay, máu bắn ra đỏ thẫm cả cánh tay.

“Tom”-Miss Fortune thấy Tom bị một rìu chém trọng thương thì vô cùng lo lắng.

“sơ hở nhè”-Gangplank tận dụng Miss đang chú ý đến Tom mà để lộ sơ hở, đao trên tay hắn chém xuống, hướng bả vai trái xẻ dọc.

Xoạt

Miss Fortune kinh hoảng lùi lại phía sau, cũng may cô né nhanh nên một đao ấy chỉ kịp để lại vết rách trên áo của cô mà thôi. Gangplank thấy Miss trong tình huống như thế mà vẫn né tránh được thì tỏ ra chút kinh ngạc, hắn cười nói: “ nhanh đấy.”

“đừng quan tâm đến tôi”-Tom hô lớn rồi lao vào tiếp tục đánh với Halam, “thằng khốn, chết đi”- Halam cũng điên cuồng không kém, hai rìu trên tay cứ liên tục bửa xuống khiến trên người Tom lúc này be bét máu.

“phịch”

Tom ngã trên mặt đất, hắn cảm thấy hơi thở của mình lúc này dần một khó hơn, ánh mắt căm hận nhìn Halam.

“mày mới là kẻ chết đó”-Halam điên cuồng cầm hai cây rìu đen bổ xuống, nhưng ngay lúc này một cây đinh ba đột ngột từ bên ngoài bay đến chặn nhất bổ chí mạng đó lại, kẻ tiếp đó một quái nhân trong hình thù nửa cá nửa người lùn lùn nhảy đến đứng trên cây đinh ba, ánh mắt của nó nhìn tên Halam ấy với toàn bộ sự tức giận.

“Fizz là cậu!”-Tom kinh ngạc nhìn quái nhân trước mặt, hóa ra cậu ta quen với Fizz, khi Fizz đến đây thấy Tom bị đánh cho tơi tả thì tức giận vô cùng, cậu ta nói: “ dám đại bạn của ta, chết đi”.

“chiếc đinh ba lập tức bay lên lọt vào tay của Fizz cậu ta tấn công như vũ bão thế như bài sơn đảo hải, chỉ nghe những âm thanh ầm ầm vang lên, tên Halam ấy lần đầu tiên thấy có kẻ kinh khủng đến thế thì vô cùng sợ hãi, hai cây rìu đen trên tay bị nứt mẻ gần bể cả.

“cậu ta xuất hiện thật đúng lúc”-Miss Fortune ở bên kia thấy Fizz xuất hiện cứu Tom cảm thấy vô cùng vui sướng, thế nhưng lúc này đây Gangplank lao đến súng trên tay của gã bắn ra từng viên đạn tẩm độc Miss Fortune vì chút lơ là mà dính phải một viên đạn, cô ngã lăn ra mặt đất đau đớn ôm cánh tay đầy máu.

“đến đây kết thúc nhé thuyền trưởng Miss Fortune, à không phải gọi là thợ săn tiền thưởng mới đúng chứ.”-Gangplank tiến lại cạnh Miss Fortune súng trên tay gã chĩa thẳng vào mặt của cô cò súng chuẩn bị bấm.

Miss Fortune nhắm chặt mắt cô hiện tại không thể cử động do chất độc của hắn ta khiến toàn thân cô tê dại, một cái chết đang được đợi sẵn.

“vù”

Đúng lúc này một quả cầu lửa to lớn bay đến nhắm thẳng vào người của Gangplank khiến hắn buộc phải lùi lại tránh né, Gangplank tức giận hét lớn: “ con mẹ nó, là thằng nào đánh lén.”

“là ta đây.”-John xuất hiện trước mặt Miss Fortune nhìn chăm chăm Gangplank cười nói.

Đôi mắt của Miss Fortune hoàn toàn mở to, cả người cô run lên, người thanh niên trước mặt, ánh mắt trời kia sao người lại chói đến thế, ta muốn nhìn thấy khuôn mặt ấy, vóc dáng thân quen kia, là thật ư, ta có nằm mơ không.

“trông cô không giống khi xưa đấy Miss, mạnh mẽ lên đi chứ..hì hì”-John xoay đầu nhìn Miss chọc ghẹo cười cười.

“John...là...là cậu sao? Tôi không nằm mơ chứ? Đúng là cậu sao?”-Miss Fortune cả người run lên liên tục, cô lắp bắp nói.

“là John cậu ấy đã quay lại...”-ở bên kia Tom khi thấy John xuất hiện cũng tỏ ra kinh ngạc vô cùng.

“ủa, mấy người quen cậu ta à?”-Fizz thì không biết chuyện Tom, Miss Fortune và John quen biết nhau cho nên tỏ ra khá khó hiểu.

John nhìn Miss cười nói: “ được rồi, mọi chuyện ở đây cứ để ta lo, khi nào giải quyết xong chúng ta tha hồ chém gió.”

Nói xong John xoay đầu nhìn Gangplank, mặc cho Miss Fortune vẫn đang sửng sờ, có lẽ cô vẫn chưa tin vào những gì mắt mình nhìn thấy. Hắn nói: “zô chào! Còn nhớ tôi không?”

Gangplank tức giận quát : “ mày là cái mốc gì mà ta phải nhớ, cút ngay, bằng không đừng trách ta ra tay ác độc.”

“vậy là không muốn nói chuyện nhỏ nhẹ à?”-John làm ra bộ dáng đùa cợt, rồi đột nhiên hắn lao đến, liên hoàn loạn kích tung ra, quyền cước gì đánh tới tấp vào người của Gangplank, thế nhưng có vẻ John có hơi chút coi thường gã ta khi chỉ cần vài cú lắc người, gã đã tránh được các đòn đánh của hắn.

“ồ, không tệ”-John cười cười.

“thằng khốn,dám đánh thủ lĩnh bọn ta”-đám thủy thủ ở cạnh đó tức giận cầm vũ khí lao đến tấn công John, chỉ nghe vài tiếng la hét thất thanh cả đám thủ hạ của Gangplank lũ lượt nằm bất động trên mặt đất, cơ thể của bọn chúng co giật như có những luồng điện chạy qua.

Sau đó Ryze xuất hiện bên cạnh John lòng bàn tay trái của lão đang được bao phủ bởi những dòng điện ma pháp đáng sợ.

Gangplank nghiêng răng, lau đi vết mồ hôi trên trán chỉ thẳng kiếm vào John và nói: “ các người cứ đợi đấy, ta sẽ còn quay trở lại. Toàn bộ rút”

Phe Gangplank đã rút lui, bọn chúng nhanh chóng chạy ra bến cảng lên tàu của mình, Gangplank nhìn vào tình hình hiện tại rất hiểu rõ, bên địch đột ngột có cứu binh, thực lực của bọn họ cũng rất mạnh vậy nên cuộc chiến lần này quá chênh lệch, đành rút quân bảo toàn lực lượng để lần sau phục thù.

“thắng rồi, chúng ta thắng rồi”- những thủy thủ tàu và thuộc hạ của phe Miss Fortune hô reo sung sướng.

“John có thật là cậu đấy không?”-Miss Fortune tiến lại gần hắn, cô nhìn dáng vẻ của hắn, da đen hơn trước kia, thân hình cũng cơ bắp hơn, quả thật cô không thể nhìn ra John.

John cười đáp: “ xa nhau một thời gian cô quên tôi rồi sao?”

“đúng là cậu rồi, tôi rất nhớ cậu đấy...John tôi nhớ cậu”- Miss đột nhiên lao đến ôm chầm lấy John, mặc những ánh mắt xung quanh đang ngỡ ngàng, ở đây chỉ có mỗi Tom là biết trong lòng của Miss đang nghĩ gì, Miss bất ngờ giật mình, cô phát hiện ra cánh tay phải của John..nó nó đã mất.

Miss Fortune run lên từng đợt nói: “ John..chuyện này....chuyện này là sao? Tại sao trong cánh tay áo phải của cậu lại...không có tay?”

John cười đáp : “thì nó mất rồi chứ sao còn hỏi.”

“mất...chuyện gì đã xảy ra với cậu...”-Miss Fortune có vẻ không thể nào chấp nhận được sự việc này cộng thêm trước đó cô bị trúng một viên đạn nhiễm độc của Gangplank nên cô lập tức ngã xuống bất tỉnh.

“Miss...Miss”-John lo lắng liên tục gọi tên cô.

“mau đưa cô ấy về chữa trị đi, cô ấy bị trúng độc”-Tom đến bên cạnh vội vã nói.

John gật đầu lập tức bế Miss đi theo đám thủy thủ trở về tàu. Fizz ở phía sau kéo áo Tom lại hỏi: “ mấy cậu quen cậu ta à? Chuyện là thế nào, phải kể cho tôi biết đấy.”

Tom gật đầu nói: “ được được, về rồi tính.”

86. Q.4 - Chương 18: Kế Hoạch

Lúc này tại phòng Miss Fortune bên trong con tàu, John lo lắng ngồi bên cạnh nhìn đôi mắt Miss vẫn còn nhắm chặt, ở bên cạnh Tom thổ vào vai của John nói: “ đừng lo, cô ấy không sao đâu, bác sĩ bảo đã cho cô ấy uống thuốc giải độc rồi, chắc sẽ tỉnh sớm thôi.”

John thở dài gật đầu nói: “ được rồi, Tom cuộc sống của cậu và Miss trong thời gian này thế nào? Có gặp khó khăn gì không?”

Tom lắc đầu nói: “ John, bọn tôi vẫn bình thường như vậy chỉ là đôi lúc có đánh nhau với mấy bọn cướp biển mà thôi, thế nhưng còn cậu, cánh tay bị mất ấy, rốt cuộc cậu đã trải qua những việc gì? Kể cho chúng tôi nghe được chứ?”

John gật đầu đáp: “ được rồi, chuyện này rồi tôi cũng sẽ kể ọi người biết, Tom tôi muốn ở bên cạnh Miss một lúc.”

Tom vỗ vai hấn mấy cái rồi nhìn Miss nói: “ sau khi cậu rời đi đêm nào cô ấy cũng ngồi một mình thần thờ, cô ấy nhớ cậu lắm đấy.”

John không nói gì hấn chỉ lặng lẽ nhìn Miss vẫn đang say sưa ngủ, hấn cảm thấy mình thật đáng trách, đi một thời gian dài như vậy mà không hề có một bức thư hay gì gửi cho cô.

Đôi mắt của Miss dần dần mở ra, cô xoay đầu nhìn John rồi đột nhiên ngồi bật dậy nắm lấy cánh tay áo trông không bên phải đau lòng nói: “ John rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cậu? là chuyện gì? Tại sao cậu lại bị mất một cánh tay kia chứ?”

Tay phải John nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Miss, trông hấn vẫn rất bình tĩnh nhưng nội tâm bên trong lại tỏ ra vô cùng đau đớn, thấy Miss lo lắng inh như thế hấn càng cảm thấy có lỗi hơn với cô, John đáp: “ được rồi, chuyện đâu còn có đó, bây giờ cô nghỉ đi, sau khi khỏe lại tôi sẽ kể, được chứ?”

“không, ta khỏe rồi, mau kể đi, là xảy ra chuyện gì? Kể nào làm cậu ra nông nổi này, nói đi, tôi nhất định sẽ giết hấn.”-Miss Fortune ôm chặt lấy hấn, hành động này khiến John có đôi chút bất ngờ, hấn lặng lẽ nhìn Miss Fortune không rời.

“thôi được, vậy để tôi kể”-John gật đầu đáp ứng yêu cầu của Miss.

Miss rời khỏi người hấn, khuôn mặt của cô có đôi chút ửng đỏ nhưng đôi mắt tỏ ra rất kiên quyết, cô rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra với John trong suốt thời gian hấn rời khỏi cô.

“sau khi tạm biệt cô, tôi đi theo Nami đến tộc Barai dưới đại dương....”-John bắt đầu kể lại tất tần tạt những chuyện hấn trải qua, thậm chí hấn cũng không muốn dấu diếm chuyện hấn yêu một số cô gái hấn gặp.

Hỉ nộ ái ố, bốn trạng thái trên khuôn mặt của Miss cứ liên tục thay đổi liên tục, cô vui mừng khi hấn gặp được những người bạn tốt, những người luôn sẵn sàng giúp đỡ hấn khi gặp khó khăn, cô tức giận khi có kẻ muốn giết hấn, cô đau lòng với những đau khổ mà John trải qua.....

Khi John kể xong trời cũng đã tối, Miss Fortune nhìn chăm chăm hấn nói: “ cậu, những gì cậu kể thực sự...thật sự tôi cũng chưa từng trải qua, tôi không hiểu sao một người như cậu lại có thể đối mặt với mọi chuyện một cách bình thản đến như thế.”

John thở dài nói: “ Miss...”

“không là Sarah”-Miss Fortune xen vào gần giọng nói.

“được rồi Sarah”-John tươi cười đáp: “ trong suốt thời gian qua ta không gửi bất cứ một tin tức gì về cho cô, cô giận tôi không?”

“giận không? Đương nhiên là tôi rất giận cậu rồi, cậu có biết hơn một năm nay tôi ngày đêm đều lo lắng cho cậu, cứ mỗi đêm lại nhìn trời tự hỏi, bây giờ cậu đang làm gì, bây giờ cậu có vui không? Cuộc sống thế nào....cậu có biết là ta lo lắng lắm không, ta..ta rất nhớ cậu John...”-Miss Fortune vừa nói vừa khóc, nước mắt của cô chảy dài trên má.

John ôm chặt Miss vào lòng giằng vặt nói: “ ta xin lỗi...”

“ta không cần lời xin lỗi của cậu,John, chỉ cần từ này cậu hứa sẽ không rời khỏi ta nữa, không được bỏ ta lại một mình, được chứ?”-Đôi mắt xinh đẹp của Miss nhìn chăm chăm vào đôi mắt của John như muốn biết câu trả lời.

John gật đầu nói: “ được, ta hứa, từ này ta sẽ không rời khỏi cô nữa Sarah, không bao giờ.”

“à còn nữa, chuyện người yêu các cô gái ấy, rốt cuộc là thế nào? Mặc dù ta biết bọn đàn ông các người rất mê gái nhưng không nghĩ người lại có tài của gái đến thế.”-Miss Fortune lúc này biết John sẽ không rời xa cô nữa nên tỏ ra rất vui mừng, cô bắt đầu chất vấn hần về cái chuyện hần quá đào hoa.

John gãi đầu, thực sự câu này của Miss khiến hần quá khó để trả lời được, hần cười chỉ vào tim của mình đáp: “ vậy cô hỏi nó thử coi.”

“ồ ồ”-Miss tỏ ra gian xảo, cô rút bên hông ra một cây dao nhỏ nói: “ thế để tôi, moi tim cậu ra hỏi xem thế nào nhé.”

“a, cô định làm thật sao?”-John giật mình kinh hãi, vốn chỉ định đùa giỡn ai ngờ Miss làm thật.

“đưa đây để tôi lấy tim cậu ra hỏi thử, rốt cuộc tim cậu làm bằng thứ gì tại sao lại có thể chứa nhiều cô gái đến thế”

“tha cho ta đi, ta giỡn thôi mà, đừng làm thật, này này.”

“két” (tiếng mở cửa)

Tom bước vào bên trong thấy hai người đang đùa giỡn, cậu ta lại nhớ đến những kí ức khi còn ở trên tàu lúc trước, Miss và John vẫn thường hay đùa giỡn như thế, có cảm tưởng họ rất giống trẻ con. Tom mỉm cười nói: “ hai người quậy vậy đủ rồi đấy, đồ ăn tối đã chuẩn bị cả rồi, mọi người đang đợi chúng ta ra ăn...John ra nhanh đi, các thủy thủ rất muốn gặp lại cậu để chém gió đấy.”

John gật gù đầu nhìn sang Miss nói : “ Sarah, bây giờ sức khỏe của cô thế nào, đã ổn chưa? Hay để tôi đem thức ăn vào cho cô?”

“muốn biết sức khỏe tôi thế nào không? Đưa tim cậu đây tôi moi ra thử là biết liền.”-Miss tỏ dáng đầy hăm dọa.

“ha...ha...nhìn vậy là biết cô ấy đã khỏe lại rồi”-Tom cười sảng khoái rồi đi ra ngoài.

John cũng Miss cũng đi theo sau đó.

Tối hôm đó mọi người xoay quanh những chiếc bàn ăn, một buổi tiệc chào đón sự trở lại của John cực kì náo nhiệt, một bữa tiệc của những thủy thủ trên tàu, những bài hát, những điệu nhảy cử vang lên liên tục, một buổi tối khó ngủ và đầy sôi động. Và biết đâu được ngày hôm sau sẽ không còn buổi tiệc sôi động như thế nữa.

Lúc này đây trên con tàu Deal Pool huyền thoại Gangplank đang ngồi trên một cái ghế, không khí xung quanh kinh khủng đến cực điểm, một sự yên lặng đủ để giết người.

“rầm”

Gangplank đập tay vào chiếc bàn trước mặt tức giận nói: “ các người nói gì đi chứ? Tên nào phản đối kế hoạch của ta.”

Không một ai lên tiếng cho đến khi một bóng người từ trong góc đi ra, hần ta mặc một bộ trang phục đen,với chiếc áo khoác dài, cùng chiếc mũ cao bồi, hần mỉm cười nhìn Gangplank nói: “ nếu đã muốn đánh thì cứ đánh việc gì phải bàn tính này nọ.”

“Twisted Fate, người đến đây bảo rằng muốn giúp chúng ta nhưng thực chất ta biết người đang muốn giết một kẻ trên Bilgewater City đúng chứ?, nếu muốn giết kẻ đó thì người rất cần có sự trợ giúp của bọn ta.”-Gangplank không chút nhún nhường nói thẳng vào mặt của TF.

“Không sai, đúng như người nói, để làm việc này ta rất cần thể lực của người để tìm và giết hắn, ta cũng rất thích cái thái độ thẳng thắn ấy nên mới hợp tác cùng với người, đúng chứ em yêu”-TF xoay đầu ra phía sau mỉm cười, tiếp theo đó một cô gái trong trang phục nửa kín nửa hở đầy bốc lửa, thể nhưng nếu nhìn kĩ hơn cô ấy còn đáng sợ hơn cả cái thân hình của mình, làn da xanh, đôi mắt sắt lạnh.

Gangplank chống cằm chán nản nói: “ hai vợ chồng các người thật rách việc, được rồi, nếu đã quyết định vậy thì trưa mai sẽ tiến hành.”

TF mỉm cười gật đầu quay đầu nhìn cô gái phía sau một cách cực kì nhẹ nhàng nói: “ Evelynn, chúng ta đi thôi, chuẩn bị vài thứ nữa chứ.”

“được thôi”-Hóa ra cô gái phía sau kia là Evelynn, cô ấy xuất thân từ chính Shadow Isles, nếu cô ta gặp John không biết sẽ thế nào nhỉ?

Trở lại với buổi tiệc tại con tàu Miss Fortune, John bị Tom và đám thủy thủ “bắt ép”, uống đến mức say như chong chóng, thể nhưng hắn vẫn cố sức trụ lại được.

“này này, dậy uống tiếp, tôi có mời đến đây một người, hắn ta uống rượu giỏi lắm, cậu phải uống thắng hắn ta giúp chúng tôi phục thù”-Tom cũng say như chong chóng nói chuyện cứ lặp lặp liên tục.

“là ai? Phục thù gì chứ?”-John cố sức sử dụng sức mạnh phép thuật của mình ép rượu ra bên ngoài, để ý chút thì Fizz đã say khướt nằm thẳng cẳng, lão già Ryze cũng vậy, riêng Miss Fortune ở đâu thì hắn không nhìn thấy.

Tom loạng choạng chạy đi sau đó dẫn đến một người, một người đàn ông trông khoảng chừng hơn 40 tuổi, sau lưng ông ta vác theo một cây súng lớn, nếu nhìn sơ qua sẽ không thấy gì đặc biệt, nhưng nếu để ý kĩ hơn sẽ thấy cây súng ấy không giống những cây súng bình thường, băng đạn nhiều hơn, nòng súng nhỏ hơn và trông có vẻ rất nhẹ.

Tom nhìn John nói: “ lão này lợi hại lắm nhé, trước đây chúng tôi toàn uống rượu thua lão thôi, lần này có cậu ở đây, phục hận giúp chúng tôi.”

“được được chấp tất, nhào zô!”-John say say không sợ trời đất gì khiêu chiến tất.

“được, nghe mấy tên này nói cậu uống rượu giỏi lắm, nào chúng ta uống thi, ta là Graves”-người đàn ông kia giới thiệu.

“Graves?”-Nghe cái tên này John mới chú ý, hắn cười ha hả nói: “ được, uống đi”

“John ta đặt cược cho cậu ấy 300 cây vàng”-Tom mạnh mẽ đập bàn cái rầm nói

“mọi hôm người đấu với ta chỉ đặt vài cây thôi mà, sao bây giờ lên cao thế?”-Graves tỏ ra chút kinh ngạc.

Tom ha hả đáp: “ hôm nay khác, ta đặt cho cậu ấy 350 cây vàng đấy”

“ta, ta cũng đặt cho cậu ta 200 cây vàng”

Những tiếng đặt cược liên tục vang lên, một không khí sôi nổi bắt đầu bùng lên mãnh liệt.

Graves cảm thấy trúng mắt cười nói: “ này cậu thanh niên, xem ra tối nay cậu có giá thật đấy.”

John nhìn Graves một cách kì lạ, hắn mặc dù say nhưng biết đối thủ của mình chắc chắn là 1 kẻ uống rượu không thua ai, chỉ còn một cách: ăn gian.

Cuộc chiến uống rượu bắt đầu.

John uống một ly rượu, hắn lại dùng sức mạnh phép thuật của mình ép rượu qua ngón tay đã để xuống dưới sàn, cứ như thế rượu vào lại ra cơ thể hắn không thể hấp thụ một chút men rượu nào.

“10 ly rượu lớn chưa xong”

“50 ly chưa phân thắng bại”

“hay lắm, uống hay lắm, chúng ta sắp thắng gã rồi”-đám thủy thủ bên cạnh hò hét sung sướng.

“không ngờ trẻ vậy mà uống khá thật”-Graves sảng khoái nói.

“rầm”-Miss Forutne đột ngột xuất hiện chân cô đạp mạnh lên bàn một cái nhìn cả hai đang “chiến đấu” tức giận nói: “ hai người định uống đến khi nào, ngừng ngay cho tôi, John đi, không được uống với bọn họ nữa.”

Nói xong cô nhanh chóng lôi hấn rời khỏi đám người Tom và Graves, mặc cho khuôn mặt họ đang đơ ra, Tom nhanh chóng nói lớn: “ trận chiến này không tính, bọn ta không mất tiền.”

Graves đứng dậy đi loạng choạng được vài bước rồi ngã gục trên mặt sàn.

John bị Miss lôi vào trong phòng đẩy hấn lên giường tức giận nói: “ nhìn cậu kia, càng ngày càng giống bọn họ, thật sự không ra cái gì cả.”

John khuôn mặt đỏ ửng vì rượu cười hì hì đáp: “ có sao đâu, lâu lâu vui vẻ với bọn họ vậy mà.”

Miss rót cho hấn một ly trà nói: “ tôi mới đi ra ngoài và nghe được một tin tức, cậu muốn biết không?”

“tin gì?”-John nằm thẳng cẳng trên giường, chẳng thèm quan tâm đây chính là giường của Miss Fortune, John hit một hơi cười hì hì: “ thơm quá.”

Miss đỏ ửng mặt tức giận tiến đến cho hấn một đá nói: “ có muốn nghe không?”

John xem ra vẫn còn say xin hấn gật gật đầu nói: “ nói đi, nói đi.”

Miss nói: “ khi nãy ra ngoài tôi nghe nói bên phe Gangplank đang có động tĩnh rất lạ, xem ra bọn chúng sắp làm gì đó rồi.”

“làm gì là làm gì?”-John hỏi lại.

Miss suy nghĩ một lúc nói: “ có lẽ nay mai chúng sẽ đến gây chiến tiếp.”

“gây chiến thì đánh...a...đánh nhau nữa hử”-John chợt tỉnh ngồi bật dậy nhìn Miss nói: “ nếu bọn chúng quyết định đánh với chúng ta, chính tay ta sẽ ra tay xử lý bọn chúng, yên tâm.”

“thật không?”-Miss Fortune mỉm cười mê hoặc nói.

“phịch”-John lăn ra ngủ như chết, khuôn mặt Miss trở nên bí xí, cô tức giận lao đến đấm đá cả người hấn nhưng không tài nào làm hấn tỉnh lại được.

Theo như những gì lời Miss vừa nói, e rằng Bilgewater City sắp có chiến tranh.

87. Q.4 - Chương 19: Cuộc Chiến Trên Biển (phần 1)

Sáng hôm sau, John mở mắt thức dậy, hấn nhìn căn phòng một lượt thấy có chút là lạ, để ý kỹ một chút mới phát hiện, hóa ra đây là phòng của Miss Forutne, đêm qua vì hấn quá say nên không nhận ra điều này, John nhìn sang bộ bàn ghế bên cạnh thấy Miss vẫn còn đang ngủ trên chiếc ghế dài, hấn bước xuống giường cầm thêm chiếc chăn tiến đến cạnh cô.

“John...cậu không được bỏ ta đi”

“đừng để ta lại một mình lần nữa, cậu hứa rồi, đừng bỏ ta.”

Miss trong lúc ngủ say, cô nói một cách vô thức, John nghe những lời nói đó hấn chỉ cảm thấy có chút ấm lòng, mỉm cười ngồi xuống cạnh Miss, đắp chăn lên người của cô, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia một hồi lâu.

“yên tâm, ta sẽ không bỏ cô lại nữa đâu, từ nay về sau chúng ta sẽ ở cùng nhau.”-John vuốt ve mái tóc của Miss, có lẽ hắn không biết được rằng sắp đến dù muốn hay không hắn cũng phải rời xa Miss một lần nữa, rời xa tất cả mọi người, mà đó là chuyện của sau này mà! Không cần nhắc đến vội!

“ầm ầm”-Bỗng nhiên bên ngoài vang lên những trận rung động cực lớn.

“thủ lĩnh”

“thuyền trưởng”

Tiếng hô lớn bên ngoài vang lên liên tục, Tom đẩy cửa chạy vội vào bên trong, tiếng động lớn làm cho Miss thức dậy, cô ngồi dậy nhìn John một lúc sau đó lại nhìn Tom đang hốt hải, cô hỏi: “ có chuyện gì vậy?”

“hà...hà...”-Tom thở dốc nói: “ thuyền trưởng, cô mau ra ngoài đi, có chuyện lớn rồi.”

Miss và John lập tức chạy ra bên ngoài, một cảnh tượng thật hãi hùng, con tàu Dead Pool huyền thoại của Gangplank đang tiến đến, chỉ có điều là nó...đang thay đổi hình dạng thành một cỗ máy khổng lồ, bốn cái chân sắt chia làm bốn hướng đang từng bước tiến đến, nước biển chỉ cao đến nửa cái chân sắt ấy là cùng, trên thân nó với đầy đủ các loại vũ khí hạng nặng.

Dead Pool đang nhắm về hướng con tàu của Miss Fortune và toàn bộ thủy thủ đoàn.

“thuyền trưởng, là phe Gangplank, bọn họ tấn công chúng ta.”-Một người thủy thủ chạy lại nói.

Miss lập tức hô lớn: “ còn đứng đó làm gì, mau chuẩn bị vũ khí, tất cả mau vào vị trí chiến đấu.”- sau đó cô quay sang nói với John: “ đúng như thông tin mà tôi biết, bọn chúng sẽ tấn công chúng ta nhưng không ngờ lại sớm đến thế.”

John mỉm cười nhìn cỗ máy khổng lồ biến từ con tàu Dead Pool đang bước đi trên biển nói: “ bọn chúng đến thì đánh thôi.”

Miss gật đầu cười nói: “ cậu vẫn vậy, không tỏ ra sợ hãi bất cứ điều gì dù cho trước mặt có khủng khiếp đến đâu”- xoay sang chỉ huy đám thủy thủ: “Tom, cậu mau đi chuẩn bị pháo tầm xa và tầm trung, Fizz chuẩn bị vũ khí chiến đấu cho toàn bộ thủy thủ, cậu sẽ là chỉ huy của bọn họ, còn anh...Graves...”

Graves ở gần đó, hắn ta vốn không phải là một thủy thủ đoàn của Miss Fortune cho nên không hề có ý định ở lại đây, hắn cười nói: “ đừng lo, tôi sẽ rời khỏi đây, không gây phiền hà gì ấy người...”

Nói xong hắn ta xoay người bước đi, nhưng đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, Graves sờ vào ngực mình, nơi đó có một vết sẹo dài đã lành, vết sẹo ấy đột nhiên tê nhức lạ thường, hắn ta xoay người lại nhìn cái cỗ máy to lớn đang tiến đến đó, một nụ cười đầy phần hận hiện lên: “ TF, mà đây rồi.”

Graves xoay người tiến đến cạnh Miss nói: “ trận chiến này cho tôi tham gia được chứ? Hay nói đúng hơn là tôi có một kẻ thù đang ở trên cỗ máy đó.”

Miss có hơi chút bất ngờ, nhưng trong tình huống thế này có thêm đồng minh sẽ tốt hơn là thêm một kẻ thù, cô lập tức nhận lời.

“mọi người mau vào vị trí, nhanh lên, nhanh lên.”-Miss hô lớn.

John nhìn Miss nói: “ vậy tôi làm gì?”

Miss đáp: “ cậu cứ ở bên cạnh tôi.”

“được thôi”-John gật đầu.

“súng pháo tầm xa và tầm trung đã vào vị trí”

“toàn bộ thủy thủ đã được chuẩn bị vũ khí chiến đấu”

“đạn và boom đã đưa đến”

“ầm”

Cỗ máy khổng lồ ấy ngày một đến gần, nó có bốn cái chân sắt chia làm bốn hướng trên thân của nó là con tàu Dead Pool chỉ có khác một chút là toàn thân con tàu lúc này đã được bọc thép, vũ khí xung quanh phải nói là thuộc hạng cao cấp.

Gangplank đứng ra trước mũi tàu cười ha hả nói: “ Miss Fortune, hôm nay sẽ là ngày kết thúc của cô và đám thủy thủ ấy, chịu chết đi.”

Miss Fortune không chút tỏ ra sợ hãi cô nói: “Gangplank, ngươi lấy đâu ra thứ gồm giếc này thế?”

“ha...ha...”-Gangplank cười ha hả đáp: “ Miss Fortune, cô không biết bí mật này đúng không? Vậy cô nghĩ sao khi người ta bảo con tàu Dead Pool này là con tàu huyền thoại hả? ít ra nó cũng phải có cái gì đặc biệt chứ? Hôm nay ta cho cô biết bí mật của con tàu cũng xem như ta đã rất xem trọng cô rồi, thôi thì chết hết đi.”

Tom chạy lại cạnh Miss nói: “ thuyền trưởng, cỗ máy ấy đã vào tầm bắn của chúng ta.”

“Miss Fortune phát tay: “khai hỏa”

“bùng bùng bùng”

Hàng loạt đạn pháo bắn ra liên tục, cả bầu trời phủ đầy khói thuốc nổ, những quả đạn pháo ấy nhắm vào cỗ máy khổng lồ của Gangplank mà lao đến, chỉ nghe âm ầm, những tiếng nổ dữ dội vang lên, hoa lửa nổi lên rực sáng cả không gian xung quanh, khói mù mịt phủ kín cả cỗ máy.

“chúng ta hạ được nó chưa?”-đám thủy thủ đoàn tự hỏi.

Khi khói bụi dần tan đi, con tàu Dead Pool huyền thoại vẫn ở đó, nó vẫn nguyên vẹn, cỗ máy ấy không hề trầy xước lấy 1 chút, Gangplank cười ha hả nói: “Sao thế! Sao thế! Cô mua phải loại đạn dỏm rồi hay sao? Cô nghĩ chỉ với nhiều đó là có thể hạ được Dead Pool này sao? Nếu không phải vì nó thì ta cũng chẳng cần cho lão già ta ăn một viên kẹo sắt vào đầu đâu.”

“khốn kiếp thật!”-Miss Fortune nghiêng răng.

Gangplank phát tay, các anh em tấn công, san bằng con tàu nghèo nàn ấy cho ta, không để ai sống sót.

“tấn công”

Từ trên tàu Dead Pool hàng trăm tên thuộc hạ của Gangplank bu dây lao xuống, súng ống, gươm dao gì bọn chúng chuẩn bị đầy đủ cả.

Fizz hô lớn: “ tấn công bọn chúng, thằng nào giết được ba tên một lần ta cho ăn cá cả tháng, xông lên.”

Fizz tỏ ra rất có dáng vẻ của người chỉ huy, vừa thấy quân địch lao đến là cậu ta đã chỉ huy các thủy thủ của mình cũng cầm vũ khí tấn công. Fizz tỏ ra rất anh dũng, đừng thấy thân hình cậu ta nhỏ nhắn mà bảo yếu đuối, ngay cả đến một tên to con với cơ bắp cuộn cuộn cũng bị cậu ta quay như chong chóng.

“Fizz, mày sẽ là đối thủ của tao”-Đột ngột từ dưới biển một tên khổng lồ mang trên mình một bộ đồ lặn bằng sắt to lớn, hần vác một chiếc mỏ neo khổng lồ, giọng nói ầm ầm đầy đáng sợ, hần nhìn Gangplank đang ở phía trên cỗ máy ấy nói: “ Gangplank, ngươi đã hứa những gì với ta thì cố gắng mà giữ lấy lời.”

Gangplank đáp: “ Nautilus, ngươi cứ yên tâm, sau khi đánh bại hết lũ này ta sẽ giúp ngươi tìm ra kẻ đã hãm hại ngươi thành thế này.”

“được”-Nautilus lập tức tung mỏ neo lao đến tấn công Fizz đầy dữ dội, chiếc đinh ba trên tay cậu ta liên tục múa lên đủ phương vị, vừa đánh vừa lùi, rất nhanh chóng chiến trường của họ bây giờ chính là mặt biển, Fizz nghiêng răng nói: “ thằng to con, sao mày cứ thích chúm mũi vào chuyện người khác thế hả?”

“mày im đi, đồ quái nhân lùn tịt kia, ta sẽ hạ ngươi.”-Nautilus đập chiếc mỏ neo xuống dưới mặt biển, từng đợt chấn động khiến sóng biển liên tục xuất hiện đánh vào người của Fizz.....

Ở trên tàu của Miss Fortune lúc này, cuộc chiến xem ra là cuộc chiến một chiều, những khẩu pháo của cô không tài nào làm hư hại hay gây chút gì cái cỗ máy to lớn phía trước, trong khi ngược lại, đạn pháo từ con tàu ấy lại đủ sức phá hủy cả con tàu của cô, Tom trên người đầy mồ hôi nói: “ thuyền trưởng nguy rồi, nếu cứ bắn kiểu này chúng ta sẽ không còn đạn pháo, mà vẫn không thể nào hạ được cái cỗ máy to lớn kia.”

John nhìn vào cỗ máy ấy suy nghĩ một lúc rồi nói: “ nếu đánh từ ngoài không được thì đánh từ trong.”

Miss Fortune giật mình nhìn John, câu nói của hắn như khơi gợi điều gì đó trong đầu của cô: “ cậu nói đúng, chúng ta chỉ còn cách là phá hủy nó từ bên trong mà thôi.”

Miss xoay sang nhìn Tom nói: “ Tom bây giờ tàu này cậu sẽ phụ trách, cố gắng phòng thủ dùng toàn bộ sức có thể mà phòng thủ, tôi và John sẽ xâm nhập vào bên trong cỗ máy to lớn kia để phá hủy nó.”

Tom gật đầu sau đó lập tức xoay người đi.

Miss nhìn John hỏi: “ John, cậu có cách nào đưa chúng ta vào bên trong nó không?”

John cười nói: “ tất nhiên là có, tôi sẽ đưa cô bay lên con tàu kia, nơi Gangplank đang đứng.”

“có thể cho ta đi theo không?”-Graves bước đến nói.

John không chút suy nghĩ lập tức gật đầu,hắn nhìn Ryze bên cạnh nói: “Ryze, lão ở đây giúp bọn họ được chứ?”

Ryze không nói chỉ gật đầu, mấy ngày liên lão không đánh nhau rồi, nên bây giờ chân tay cũng có chút uể oải, John không nhờ thì lão cũng lên đập cho vài tên mấy cú để giãn gân giãn cốt.

John dùng sức mạnh phép thuật của mình nhắc bổng cả ba người lên rồi bay thẳng lên chỗ Gangplank trong sự ngỡ ngàng của đám thủy thủ.

“John, cậu ấy lợi hại như vậy từ lúc nào nhỉ?”-Tom kinh ngạc khi thấy sức mạnh phép thuật của John.

“khốn kiếp, sao chúng lên được đây?”-gangplank thấy John cùng Miss và Graves đang bay đến thì tỏ ra hơi chút kinh ngạc, hắn ta lập tức ra lệnh cho đám thủy thủ trên tàu xả súng vào John.

“ầm”

Chỉ một cái quét tay, John đã đánh bật toàn bộ đạn đang bay đến quay ngược trở lại bắn thẳng vào đám lính kia khiến không tên nào sống cả.

“bịch”-John cùng Miss và Graves nhẹ nhàng đáp xuống con tàu Dead Pool, Miss cười khà khà nói: “ bất ngờ lắm đúng không? Gangplank, hôm nay sẽ là ngày tàn của ngươi đấy.”

“con khốn, câu này ta nói mới đúng,”-nói rồi Gangplank xoay người chạy vào bên trong, Miss John và Graves lập tức đuổi theo.

“rầm rầm”

Đột nhiên mặt sàn rung động mạnh rồi sụt xuống, một cái bẫy? có thể đúng nếu như không có John ở đây, chỉ cần sử dụng chút sức mạnh phép thuật của mình John dễ dàng giúp Miss và Graves lơ lửng trên không tránh được cái bẫy ấy.

Miss nhìn quanh không thấy Gangplank ở đâu kì lạ hỏi: “ quá thật, mới thấy hắn chạy vào trong này sao bây giờ không thấy gì cả rồi.”

Graves nhìn cái chốt đèn trước mặt, hắn ta tiến đến thử xoay nó ngược chiều kim đồng hồ thì lập tức ba cánh cửa hiện ra trước mặt ba người.

John kì lạ nhìn Graves hỏi: “ sao anh biết đây là công tắc mở thứ này?”

Graves đáp: “ ta từng bị nhốt tại Noxus, cũng đã biết về mấy thứ cơ quan đại loại thế này rồi.”

Miss nhìn ba cánh cửa nói: “ bây giờ chúng ta đi cái nào?”

Graves nhìn ba cánh cửa hắn ta tiến đến cánh cửa thứ ba, vết sẹo trên ngực lại tê lên một cách đau đớn, Graves mỉm cười phần hân, hắn nghĩ: “ mà đây rồi TF, cuối cùng ta cũng có thể giải quyết ân oán.”-Hắn ta xoay người về John và Miss nói: “ tôi sẽ đi cánh cửa này, mấy người không cần đi theo tôi, nếu muốn phá hủy cỗ máy này nhanh nhất thì nên chia ra, như vậy tỉ lệ gặp được phòng điều khiển sẽ cao hơn rất nhiều nếu đi chung.”

Nói xong hắn ta đã mở cánh cửa ấy bước vào bên trong trước.

John nhìn Miss nói: “ anh ta nói đúng, chúng ta chia nhau ra thôi.”

Miss gật đầu nói: “ John, cậu cẩn thận.”

John đáp: “ yên tâm, nếu cô có gặp khó khăn gì nhất định tôi sẽ đến, chắc chắn.”

“ừ”-Miss gật đầu sau đó mở cánh cửa phòng thứ hai bước vào, John cũng nhanh chóng bước vào cánh cửa phòng 1

88. Q.4 - Chương 20: Cuộc Chiến Trên Biển (phần 2)

Bước vào bên trong căn phòng của mình Graves nhận ra khung cảnh trong này không khác gì một sân đấu đã được dựng sẵn, trước mặt hắn là một người đàn ông với chiếc nón cao bồi, trên tay cầm những lá bài đảo qua đảo lại, hắn nhìn Graves cười nói: “ đã lâu không gặp “bạn tốt” ”

“bạn tốt?”-Graves khinh thường từng câu từng chữ của hắn nói, Graves nói: “TF mày còn nhớ những gì mày đã làm với ta chứ hả? lần này tao sẽ trả đủ.”

TF đứng thẳng người dậy cười nói: “ mày còn nhớ những chuyện đó sao Graves, trí nhớ của mày thật tốt đấy. Cũng được thôi, giải quyết mày ở đây cũng là điều mà ta rất muốn làm.”

Những kí ức của cả hai người bắt đầu hiện lại.

“Trong một ván bài lớn, hắn thấy kẻ ngồi đối diện mình là Twisted Fate. Cả hai cùng lật ra bốn con át. Đây là lần đầu tiên hai gã tội phạm này gặp phải đối thủ xứng tầm. Bộ đôi nhanh chóng hợp tác từ bài gian bạc lặn cho đến cùng lê lét trong những con hẻm tối. Cùng nhau, chúng tung hoành khắp đường phố.

Không may rằng, Graves đã phạm phải sai lầm khi nể đi cả một gia tài của Dr. Aregor Priggs - một thương nhân và sĩ quan cao cấp của Zaun. Khi Priggs phát hiện ra vỏ lừa chí mạng đó, gã chẳng còn muốn gì khác ngoài báo thù. Biết đến khát khao điên cuồng của Twisted Fate về sức mạnh ma thuật, gã đã đề nghị với hắn: bán đứng Graves để nhận lấy một cơ hội đạt được ước mơ. Twisted Fate nhận lời - cả hắn lẫn Graves đều biết cái giá phải trả của cuộc đổi chác, nhưng thật khó để cưỡng lại một lời đề nghị quá hời như thế. Xong xuôi, Priggs lôi Graves nhốt vào một khu vực đặc biệt chuyên trị những tội phạm mà tội lỗi, hay chính xác hơn là hình phạt dành cho chúng cần phải được che giấu. Trước khi đào thoát, Graves đã phải chịu biết bao năm giam cầm trong tay những cai ngục tàn ác nhất của Zaun. Một trong những bạn tù giới thiệu với hắn một tên thợ súng lập dị - kẻ đã chỉnh sửa khẩu súng săn của Graves lại chính xác theo ý hắn muốn. Hắn đặt tên cho nó là Số Phận. Sau khi trốn thoát hắn quay trở về Bilgewater City để dưỡng thương và thu thập thông tin về TF, tất cả chỉ ột mục đích: Trả thù”

Vết sẹo dài trên ngực của hắn chính là “tác phẩm” mà TF đã tặng hắn trong lần bắt giữ, cứ mỗi lần Graves đứng gần hoặc cảm nhận có sự hiện diện của TF thì vết sẹo ấy lại tê lên như muốn nói với hắn rằng: đừng bao giờ quên mối thù này với TF.

Graves rút súng sau lưng mình cười khinh bỉ nói: “ sao rồi, mày đã chuẩn bị tinh thần xuống mồ chưa TF.”

“ha..ha..”-TF cầm một xấp bài trên tay liên tục xáo lên xuống cười nói: “ mày biết không Graves, từ sau chuyện mày cuỗm mất số gia sản đó thì ta với mày đã trở thành kẻ thù rồi, bây giờ ta mạnh hơn mày rất nhiều.”

“thật sao? Vậy cho ta xem đi”-Graves cầm súng lên bắn một loạt đạn về phía trước, những tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên không ngừng, nền đá ở bên dưới cứng là thế nhưng cũng bị những viên đạn của Graves bắn cho nát thành nhiều mảnh. Phải nói ở đây chút, cây súng của Graves vốn chẳng phải súng bình thường, bộ lực đẩy đạn nhiều hơn những cây súng khác, nó tổng cộng có 3 cái pít tông, Nòng súng: dài 590 mm, 4 khương tuyến chiều xoay trái - phải, Cỡ nòng: 7,62 mm, Loại đạn: 7,62 x39mm, tốc độ bắn lý thuyết: 600 phát/phút, băng đạn chứa 1000 viên. Ngoài ra dưới nòng súng còn đặt một nòng súng phụ, nòng súng này

không bắn đạn nhưng nó bắn một loại chất nổ hình viên đạn khổng lồ, nếu nói nó bắn ra một trái lựu đạn cũng chả sai mấy.

Đây mới chỉ là những yếu tố cơ bản mà thôi, điểm đặc biệt ở cây súng của Graves chính là nó có hai chế độ, một là chế độ bắn đạn ghém, hai là chế độ bình thường. Ở chế độ bắn đạn ghém, các viên đạn không bắn ra từng viên mà hợp thành năm viên để bắn ra một lần, như vậy sát thương sẽ to hơn là bắn lẻ từng viên.

Trở lại với trận chiến, TF cho thấy hẳn ta không phải là kẻ dễ bắt nạt, vừa xoay người tránh đạn vừa bắn những lá bài trên tay vào người Graves, những lá bài được TF phóng ra xoay trong không khí với tốc độ cực nhanh, cảm tưởng như nó không khác gì những chiếc phi tiêu mà các Ninja thực thụ thường phóng ra vậy.

“bình bình bình”

Graves nhảy sang một bên tránh được một loạt các lá bài phóng đến, những lá bài bằng giấy ấy khi chạm vào gạch có thể cắt xuyên đến hơn 10mm, giả sử như nếu đó là cơ thể con người chắc những lá bài ấy đã chất đến tận xương rồi.

“bằng bằng bằng”

Graves không muốn để phí bất cứ một phút nào, vừa tránh được đợt tấn công hắn ngay lập tức súng trên tay đã đưa vào thế và rồi liên tục những tiếng súng nổ vang lên, cả căn phòng như tràn ngập trong mùi thuốc súng.

“chừng đó thời gian mà mày cũng chỉ có đến thế thôi sao Graves?”-TF bước ra khỏi đám khói, bộ quần áo trên người có rách vài chỗ nhưng tuyệt nhiên không hề bị thương, Graves cũng tỏ ra chút kinh ngạc, tốc độ bắn của hắn, rồi cả loạt đạn ấy mà không thể gây thương tích gì cho TF.

“bây giờ đến lượt ta biểu diễn nhé!”-TF mỉm cười một cách đáng sợ, hắn rút từ trong sấp bài ra một lá bài Joker màu trắng, TF vứt toàn bộ những lá bài khác xuống đất chỉ cầm duy nhất một lá Joker trắng trên tay, phịch một tiếng, lá bài Joker được bao phủ bởi một luồng sức mạnh phép thuật, lá Joker trắng nhanh chóng chuyển đổi thành Vàng Xanh Đỏ.

“phịch”-thêm một âm thanh tiếp theo vang lên, lá bài trên tay TF hóa thành là Joker vàng, hắn mỉm cười xoay đầu nhìn Graves. Thực ra nói thì dài dòng nhưng mọi thứ chỉ xảy ra trong tích tắc vài giây đồng hồ mà thôi, TF lao đến phóng lá bài ấy vào người Graves, lá bài xoay vòng trên không trung bay với tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Graves hiển nhiên rất cẩn trọng, hắn theo phải tránh người sang một bên, tránh được lá Joker vàng ấy, Graves bật cười thật to nói: “ TF, mày chỉ có thể thôi hả? vậy mà ta tưởng mày có gì hay ho lắm.”

“chưa xong đâu”-TF lắc lắc ngón tay, vừa nói xong lá bài Joker vàng bị Graves tránh né trước đó đột ngột bay xoay vòng lại, tốc độ của nó gia tăng gấp đôi. Sắc mặt của Graves lúc này xám lại, hắn đã quá chủ quan rồi.

“phập”-Lá bài ấy găm thẳng vào người của Graves, một luồng máu bắn ra, thế nhưng chưa hết, cả người của Graves bỗng nhiên như tê dại không thể di chuyển,: “ chuyện này là sao? Tại sao cơ thể ta không thể di chuyển được?”

TF dẫm mạnh chân xuống dưới đất, những lá bài hắn vứt trước đó lơ lửng trên không trung, bao vây xung quanh cơ thể của TF, hắn cười nói: “ vậy mày chết đi rồi ta sẽ giải thích.”

vù vũ vũ vũ

Những lá bài xung quanh TF lao đi nhắm vào người của Graves, những dòng máu bắn ra liên tục, đổ thẫm cả mặt sàn.....

.....

Ở cánh cửa thứ hai, Miss bước vào bên trong, trước mặt cô là một dãy hàng lang dài, hai bên là những chiếc đèn phát sáng, cô cứ đi tiếp, đột nhiên như cảm thấy có gì đó nguy hiểm sắp đến Miss theo phản xạ lập tức nằm xuống, đúng lúc ấy từ bờ tường bên cạnh một quả cầu sắt với đầy các gai nhọn chét người lao ra.

Ầm ầm ầm

Lại thêm một quả cầu sắt các đập nát tường lao đến, cứ như thế có đến bốn quả cầu như vậy đung đưa qua lại trên đầu của Miss, trán cô đầy mồ hôi, sắc mặt kinh hãi, nếu như không phải cô có linh cảm tốt mà tránh né thì chắc giờ đây cô đã bị những quả cầu sắt kia đập cho thành ngàn mảnh nhỏ rồi.

Miss cứ như vậy vừa cúi người vừa đi hết dãy hành lang, cô không biết trước mặt mình sẽ còn những cam bẫy nào, chỉ biết rằng bây giờ cô rất cẩn thận.

“kết”

Đẩy cánh cửa ở cuối dãy hành lang, Miss bước vào bên trong, cô kinh hãi khi phát hiện ở phía trước chính là phòng điều khiển của cỗ máy này, chỉ có điều phòng điều khiển ấy được rất nhiều thủ hạ của Gangplank canh gác, và đặc biệt hơn chính Gangplank cũng đang ở đây.

Gangplank nhìn Miss bước vào không tỏ ra chút kinh ngạc nói: “vào được trong này chứng tỏ cô khá là lợi hại đấy, được thôi, giải quyết chuyện của chúng ta đi.”

Miss cầm hai cây súng trên tay xoay xoay cười nói: “ được thôi, giải quyết nhanh đi, để ta phá cái cỗ máy gớm ghiếc này của người.”

“păng”

Gangplank cầm súng bắn một viên về phía Miss, theo phản xạ cô nhanh chóng nhảy sang một bên tránh né.

“chết đi”-Gangplank quả thực có tốc độ khá nhanh, hắn ta vừa bắn xong đã lập tức lao đến, cây đao trên tay chém xuống trước mặt Miss. “keng” Miss đưa hai cây súng lên trên đầu chặn được một đao này, cô cười khinh thường nói: “ người đánh giá ta hơi bị thấp đấy, chừng này không hạ được ta đâu.”

“vậy ư?”-Gangplank nhảy lùi lại, súng trên tay lại bắn ra, lần bắn liên tục ba bốn phát không lẽ Miss lại không thể đáp trả vài phát hay sao? Cô nhảy sang bên trái tránh được hai phát đạn, súng trên tay bắn ra một lần tám viên đạn, mỗi viên đạn đều có sức phá hủy tương đương một cây súng hơi.

“ầm ầm ầm”

Lại một cuộc đấu súng nữa tiếp diễn, Gangplank-Miss Fortune, kẻ tám lạng người nửa cân, cả hai bắn xong rồi lại tránh, sau đó lại lao vào đánh nhau, mặc dù Gangplank có đao trên tay nhưng khả năng sử dụng súng của Miss phải nói là cực cao siêu, cây súng trên tay cô không chỉ có thể bắn mà còn có thể dùng để đánh nhau không khác gì một cây dao cạo. Thân súng vốn được làm từ loại thép cứng, thép này thường được xài để làm nên mấy kết tiền của mấy gã nhà giàu quý tộc, bởi vậy nên độ cứng cáp của nó là khó có thứ gì sánh bằng.

“keng keng keng” tiếng kim loại vang lên liên tục, cây đao trên tay của Gangplank cứ chém vào súng của Miss nhưng vẫn không thể nào hạ được cô.

“păng”

Miss nhảy lộn người về phía sau, súng bên tay phải đưa cao bắn ra một viên, viên đạn lao nhanh vào nhắm đến chỗ cực kì hiểm độc trên cơ thể của Gangplank: Tim.

“phập”-

Gangplank vận dụng hết sức mới có thể nhích người sang một chút, khiến viên đạn chỉ có thể bắn trúng vào vai của hắn, máu bắt đầu chảy ra từng giọt, trán Gangplank đầy mồ hôi, hắn nghiêng răng nhìn Miss nói: “ con khốn, trong đạn có độc.”

Miss cười đầy khinh rẻ đáp: “ cái này là ta học được từ người đấy Gangplank, sao? Thấy thế nào? Bị chính thứ vũ khí của mình đánh ngược lại, sướng chứ?”

“Khốn kiếp, không thể tha thứ được”-gangplank lao đến đao trong tay trái cứ liên tục chém, súng trong tay phải cứ liên tục bắn.

Miss cứ tưởng sau khi bị thương như vậy Gangplank sẽ trở nên yếu hơn nhưng không ngờ hắn lại điên cuồng hơn cả trước đó.

“ấ”

Miss bị Gangplank chém trúng một đao ngay cánh tay trái máu chảy ra đỏ thắm cả cánh tay, khuôn mặt của cô bắt đầu nhạt dần.

“lần này thì chết luôn đi”-Gangplank chĩa súng vào tim Miss,”păng” một tiếng, viên đạn xé gió mà lao đến.

“phập”- có vẻ như viên đạn đã đâm xuyên qua người của Miss, không rõ lắm? chỉ thấy máu phun ra tung tóe từ phía sau lưng cô.

.....

ở căn phòng số 1, đối thủ của John là người mà chắc ai cũng đã đoán trước được-Evelynn.

John đối mặt với cô nàng này có lẽ có chút duyên, không biết nếu cô ta biết chuyện John đến từ Shadow Isles thì thái độ của cô ta sẽ thế nào nhỉ?

Evelynn nhìn John, trong đôi mắt của cô ta hiện lên đôi chút điều kì quái, không hiểu sao ả cảm thấy John có chút gì đó thân thuộc với mình.Tay phải của ả đưa cao lên vẫy vẫy nói: “ nào đến đây, đánh đi.”

John cười hì hì nói: “đàn ông phải nhường phụ nữ đánh trước, nào đến đây.”

“ồ, người có vẻ khá là Ga-lăng đấy nhỉ, không sợ ta đánh cho chống hông hay sao?”-Evelynn che miệng cười cười, có lẽ ả còn chưa nhận ra thực lực giữa ả và John chẳng.

John tỏ vẻ không để tâm cười nói: “ đánh trước đi, ta không muốn mang tiếng là ức hiếp phụ nữ lắm đâu.”

Evelynn nhếch miệng cười, cô nói với giọng điệu đầy đáng sợ: “người biết không, hạng đàn ông như người ta gặp rất nhiều và tất cả đều có một kết cục-chết”

Nói xong cả người ả mờ dần rồi biến mất, xung quanh không một tiếng động, khí yên lặng đến mức ngột ngạt.

John nhìn xung quanh hoàn toàn không thể nào biết được cô ả đang ở đâu cả, John thầm nghĩ: “Elise nói quả nhiên không sai, cô ta cực kì lợi hại ở khoảng ẩn nấp, nhưng cũng may thứ này không tác dụng với mình là mấy.”

John nói lớn: “ hay thế này đi,ta sẽ chấp cô cánh tay duy nhất này, hay nói cách khác ta sẽ không dùng tay để đánh với cô, sao thấy thế nào? Ta rất tốt với phụ nữ đúng chứ?”

Giọng của Evelynn vang lên khắp căn phòng: “ngạo mạng, thực sự quá ngạo mạng, được đã vậy ta sẽ cho người thấy cái giá phải trả là thế nào.”

“vù”

Evelynn bất thành linh xuất hiện ngay sau lưng John, những móng tay sắc nhọn đâm đến từ phía sau, John bình thần tránh người qua bên trái. Một đòn đánh hụt Evelynn tỏ ra khá kinh ngạc nhưng ngay lập tức ả lại tàn hình.

John vẫn thanh thản đứng yên một chỗ, cánh tay trái bỏ ra sau lưng như muốn nói rằng: “ chả cần cánh tay này tôi cũng đủ sức hạ cô”

“vù”

Lại một lần nữa Evelynn hiện ra, lần này ả xuất hiện ngay trước mặt John, năm ngón tay sắc hơn cả dao đâm đến, ở cự ly gần thì chắc chắn sẽ khó lòng mà tránh được, nhưng với John thì khác, phải nói sao nhỉ, giống như hẳn biết trước Evelynn sẽ đánh từ hướng nào mà tránh vậy đó.

Evelynn lần này quyết định lùi lại, ả không tiếp tục tàn hình nữa, ả cũng nhận ra có điều gì đó bất thường ở đây, các cử động của John luôn trước hành động của ả 0.5s giống như biết trước ả sẽ tấn công thế nào và ở đâu vậy, Evelynn hỏi: “ người nhìn thấu được hướng di chuyển của ta?”

“ồ, cuối cùng cũng chịu hỏi rồi hả?”-John làm ra bộ mặt kinh ngạc, hẳn đáp: “ được, nể cô là phụ nữ, cô hỏi ta sẽ trả lời, thế này cho dễ hiểu nhé, cô di chuyển hướng nào ta đều biết cả.”

“không thể nào”-Hai mắt Evelynn tròn to, trước giờ ả luôn luôn tự tin vào khả năng ẩn thân của mình, vậy mà....

John đáp: “ để tôi giải thích cho cô, cho dù cô có tàn hình hay cố gắng di chuyển nhẹ đến mức nào đi nữa thì cô vẫn đi trên mặt sàn này, tôi chỉ cần sử dụng chút Địa hệ -sức mạnh phép thuật truyền vào trong mặt sàn là có thể dễ dàng nhận ra các chấn động dù là nhỏ nhất.”

“hóa ra là thế, xem ra lần này ta gặp phải một kẻ không dễ ăn chút nào”-Evelynn thoáng nghĩ qua những điều đó, cô ả cười ha hả, không hề tỏ ra chút sợ hãi: “ người cũng rất thú vị, thôi thì không cần phải tàn hình để đấu với người nữa, đánh trực diện thôi, nhưng ta nói trước, nếu người không sử dụng tay của mình chắc chắn người sẽ thảm lắm đấy.”

89. Q.4 - Chương 21: Kết Quả! Thảm!

John tỏ vẻ bình thản, hắn không hề tỏ ra chút sợ hãi, trận chiến này với hắn giống như một trò chơi vậy.Hắn nói với Evelyn: “ sao cô còn tuyệt chiêu gì khác chưa xài à? Xài đi, nếu không sẽ không đánh lại ta đâu.”

“câm đi!”-Evelynn lao đến, tốc độ của cô đột nhiên được gia tăng đến đáng kinh ngạc, rầm rầm rầm mặt sàn trước mặt cô ả đột nhiên nứt toát ra, sau đó những chiếc gai đen nhọn hoắc không biết từ đâu trồi lên đâm đến tận công John một cách đầy mãnh liệt, hàng lông mày của John nhíu lại, những chiếc gai này không phải là gai bình thường, nó được tạo ra từ sức mạnh phép thuật hắc ám, nếu bị dính một đòn thôi, nhất định vết thương sẽ kinh khủng lắm.

John cứ liên tục nhảy lên cao tránh né, hắn nhảy cao bao nhiêu, những chiếc gai ấy lại đâm lên cao bấy nhiêu, Evelyn phóng đến, khuôn mặt ả lúc này đằng đằng sát khí, cực kì đáng sợ, xung quanh cơ thể của ả đang bao phủ bởi một sức mạnh hắc ám, sức mạnh ấy đáng sợ y như cái chết đang sắp đến vậy.

Những móng tay của ả được bao bọc bên trong một lớp màng phép thuật hắc ám liên tục đâm,cắt,bấu,xé,tắt cả mọi kiểu đánh nhắm vào John, quả thật lúc đầu John có chút xem thường ả cho nên bây giờ hắn tránh né có phần khó khăn, John nhảy lùi về phía sau, chân trái tung lên đá một cước, một luồng kinh lực xe gió bắn thẳng về phía Evelyn.

“vù”

Cả cơ thể ả như tan vào không khí, luồng kinh lực ấy đâm xuyên qua cái bóng ấy, ả ta như một cái bóng ma, mới biến mất trên không nay lại đột ngột xuất hiện sau lưng của John.

“xoạt xoạt”

Những chiếc móng tay sắc nhọn ấy chính là vũ khí nguy hiểm nhất, nếu để dính một vết xước nhỏ thôi cũng đủ rắc rối rồi, John cúi người về phía trước, chân đá ra phía sau vừa tránh được một đòn đánh lên từ ả vừa có thể phản công lại.

“bập”

Evelynn tỏ vẻ mình cũng không dễ gì bắt nạt, hai tay ả nắm chặt chân của John, một nụ cười ác độc hiện lên.

“chết”-John nghĩ ngay từ đó trong đầu.

“xoạt xoạt”

Những móng tay ấy cắt vào chân của John, máu bắn ra tứ tung, hắn đau đớn nhảy ra phía trước tạo khoảng cách với ả, John nhìn Evelyn với khuôn mặt đầy nghiêm túc: “ cũng không tệ, có thể đã thương được ta.”

Evelynn liếm máu còn sót lại trên các móng tay của mình cười nói: “ người cũng khá thật, da cứng còn hơn cả sắt nữa,nếu như không phải những chiếc móng tay này của ta vốn được bao bọc bởi sức mạnh hắc ám thì e rằng chúng đã gãy cả rồi.”

John nhìn vết thương trên chân, ở đó còn đủ y mười vết cào, máu còn rươm rướm chảy, John sử dụng sức mạnh phép thuật của mình nhanh chóng ngăn máu tiếp tục chảy, hắn nhìn Evelynn nói: “ cô cũng khá lắm, e rằng ta phải rút lại những lời đã nói khi này.”

“sao? Người quyết định dùng đến tay của mình rồi à? Mặc dù người chỉ có 1 cánh tay thôi, nhưng không vì thế mà ta xem thường người đâu.”-Evelynn dùng ánh mắt sắc lạnh nói chuyện với John.

“không không, ta nói rồi, ta không dùng tay này để đánh với cô thì nhất định sẽ làm, còn nữa ta thực sự không muốn đánh cô chút nào, chà chà...”-John tỏ giả bộ tỏ ra cực kì náo lòng, không biết trong cái đầu hắn nghĩ điều gì nữa.

“quá ngạo mạn, người nghĩ với sức người có thể đánh lại ta hay sao?, được !không nhiều lời với một tên ngạo mạn như người nữa, chịu chết đi.”-Evelynn hét lên thật lớn, cả cơ thể của ả phát ra từng đợt dao động năng lượng hắc ám, cả mặt đất xung quanh bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

“chết đi!”

John chưa kịp nhận ra điều gì thì từ dưới chân hắn một à không hàng trăm hàng ngàn những chiếc gai đen nhọn hoắt đâm lên, John không kịp tránh né, cơ thể hắn bị những chiếc gai ấy đâm vào người, máu chảy đỏ thẫm cả quần áo.

“chưa hết đâu”

Evelynn lao đến với tốc độ nhanh cực kì, những chiếc gai từ dưới chân ả bắt đầu bắn lên, đâm mạnh về phía John, những móng tay sắc nhọn cứ liên tục cắt, xẻo, cào, xé vào người của hắn.

“chết đi, chết đi, chết đi”

Nếu ai đó chứng kiến cảnh này chắc hẳn họ sẽ phải thốt lên: “tàn nhẫn, ác độc.”

“hà...hà...”-Evelynn lùi lại phía sau chừng mười bước, hai tay của ả như mềm nhũn ra, ả thở một cách đầy mệt mỏi, trên người ả đầy mồ hôi, lần tấn công vừa rồi ả gần như đã dùng toàn bộ sức mạnh của mình, kẻ nào bị dính phải đòn “thống khổ” ấy thì không có cách nào chạy được.

Lớp khói bụi dần tan đi, để lộ ra một thân thể bị hàng ngàn chiếc gai đen đâm xuyên qua người, cả cơ thể khắp nơi bị cứa xé cứa cứa kì thê thảm.

“hắn chết rồi?”-Evelynn vừa nhìn cái thi thể ấy thì tưởng rằng John đã bị chính ta cô ả giết, thế nhưng...

“xem ra cô rất mệt, có cần nghỉ chút không?”-Tiếng của John vang lên từ sau lưng của Evelynn, ả ta giật nảy mình, khuôn mặt tái xanh, theo phản xạ ả nhảy sang một bên để tạo khoảng cách, khuôn mặt của ả kinh hoảng hơn khi thấy John đang đứng trước mặt, trên người không hề bị một vết trầy xước nào.

“làm...làm thế nào....không thể được...”-Evelynn có vẻ chưa tin những gì xảy ra trước mắt mình, nhưng rất nhanh chóng cô ả đã hiểu, cái xác bị những cái gai đen kia đâm xuyên qua người nhanh chóng hóa thành một vũng nước, “thủy độn-Phân thân thuật”,Evelynn thở hồng hộc, lòng đầy kinh hãi nói: “ người là một Ninja ?”

John cười nói: “ cũng không hẳn lắm, mặc dù ta không phải là một Ninja chính thức, mà cô đang mệt nhĩ,có cần nghỉ ngơi không?”

“người im đi, đừng có xem thường ta.”-Evelynn tức giận hét lớn.

John gật đầu nói: “ được thôi, nếu vậy ta cũng sẽ ra tay chứ nhỉ? Nay giờ ta để cô đánh ta nhiều rồi mà.”

Vừa nói xong cả người của John lập tức được bao trùm bởi một luồng sức mạnh phép thuật hắc ám kinh khủng, sức mạnh hắc ám này giống như một tử thần cái chết, nó chèn ép sức mạnh của Evelynn đến cực điểm, nếu như có thể nhìn thấy thì sau lưng của John lúc này một vì thần chết cầm trên tay chiếc lưỡi hái đang hiện lên.

“sức mạnh này là sao? Tại sao người lại có sức mạnh hắc ám kinh khủng đến thế?”-Evelynn lòng đầy hoang mang.

John nói: “ đi mà hỏi Mordekaiser ấy lão ấy sẽ giải thích cho cô”

Vừa mới nói xong John đã lao đến, sức mạnh hắc ám mãnh liệt đến mức Evelynn hoàn toàn không thể di chuyển được.

“ầm”

John đâm vào bụng của ả một cú khiến ả ta bắn ngược về phía sau đâm thẳng vào ba cây cột cạnh đó, cả người mình đầy thương tích nhưng Evelynn vẫn còn sống, cô ả lụi cùi thoát khỏi đồng đá vỡ ấy ánh mắt nhìn John với vẻ đầy nghi ngờ nói: “ vì sao? Rõ ràng vừa nãy người có cơ hội để giết ta mà, tại sao không giết?”

John thu lại sức mạnh phép thuật của mình hắc diễm tĩnh nói: “cú đánh vừa rồi không phải ta đánh cô, mà là có người nhờ ta làm chuyện đó.”

“là ai?”-evelynn hoàn toàn không hiểu những gì hắc nói.

“Elise!”-John nói ra cái tên ấy khiến cho Evelynn lòng đầy sững sốt, cô hỏi: “rốt cuộc thân phận của người là gì? Tại sao người biết ả ta?”

“nếu ta nói ta từng ở tại Shadow Isles cô tin không? Và ta với Elise cũng có chút thâm tình.”-John nói.

“người ở đó? Không thể nào? Người là con người, nhưng...? Sao ta không hề hay biết?”-Evelynn lắc đầu liên tục, cô ả vẫn không thể chấp nhận những gì John nói.

“nếu nói miệng thì đúng là khó cho cô tin được, nhưng đúng thật là ta từng ở đó, lúc ấy cô đã rời khỏi Shadow Isles được một thời gian rồi, không biết ta cũng là chuyện bình thường, nể tình chúng ta cũng từng ở tại đó cho nên ta không hề tỏ ra muốn giết cô hay làm hại cô ngay từ đầu.”-John giải thích, hắc bây giờ thực lực rõ ràng hơn Evelynn rất nhiều, tuy nhiên hắc lại không muốn làm hại cô. Chẳng qua lúc trước khi hắc ở cùng Elise cô nàng cứ suốt này muốn đánh cho Evelynn nhừ tử nhưng không có cơ hội, nhân cơ hội lần này hắc thay mặt Elise làm chuyện đó mà thôi.

“nếu nói như người ta đây thực sự không có chút cơ hội nào để thắng, tuy nhiên các bạn của người sẽ không như vậy đâu? TF, anh ấy rất mạnh.”-Evelynn ngồi bệch xuống đất nói với giọng chua chát.

“TF”-John lúc này mới nhớ đến hành động của Graves, có lẽ lúc đấy anh ta đã cảm nhận được TF đang ở trong căn phòng thứ ba kia... Thế còn căn phòng mà Miss đã chọn, nếu đối thủ của cô ấy là Gangplank thì hắc thực sự khá lo lắng.

Lúc này đây tại căn phòng thứ ba.

“bài đồ”-TF hô lớn một tiếng, lá bài trên tay của hắc được bao phủ bởi một luồng phép thuật màu đỏ nhàn nhạt, lá bài ấy ném ra nhắm hướng Graves.

Cả người của Graves lúc này đâu đâu cũng đầy các vết thương, máu vẫn chảy, chiếc áo bên ngoài đã rách từ lâu, cơ bắp của hắc ta hiện lên rõ mồn một.

“thằng khốn, mày tưởng chỉ có từng đó là đủ hạ tao sao?”-Graves điên cuồng xả súng, lần này hắc có kinh nghiệm hơn rất nhiều, không tránh né những lá bài ấy nữa mà bắn nát nó luôn.

Bằng bằng bằng bằng

Hàng loạt đạn được bắn ra, những vỏ đạn rơi ra vương vãi khắp căn phòng, TF lúc này không còn phong thái bình tĩnh như ban đầu, những lá bài mà hắc ném ra cứ liên tục bị Graves bắn rơi rụng, hắc ta nghiêng rỗng cổ gắng liên tục phóng ra hàng chục các lá bài ở nhiều phương vị khác nhau, mỗi lá bài đều chứa một loại ma thuật đặc biệt.

“mấy thứ cũ rích này mà mày còn đem ra xài sao TF.”-Graves hô lớn, hắc lấy từ trong túi quần ra một viên boom khối ném thẳng về phía trước. “bùm”, một tiếng nổ nhỏ vang lên, khói bắt đầu tràn ra khắp nơi, TF không thể nào nhìn thấy được Graves đang ở đâu để hắc có thể ném các lá bài.

“khốn kiếp, mày chơi trò hèn này sao Graves”-TF tức giận hét lớn.

“hèn? Tao sao bằng mày được”-Graves đột ngột xuất hiện ở sau lưng TF, súng trên tay đưa cao, hắc ta hô lớn: “để tao ày ản đạn nổ thần công, thứ này tao làm riêng ày đấy.”

“âm”

Nòng pháo nhỏ dưới súng của Graves bắn ra một viên đạn nổ gây sát thương cực khủng ra phía trước, TF hoàn toàn không thể tránh, hắn lãnh trọn viên đạn nổ ấy vào người, tiếng hét của hắn ta nghe sao thật thảm thiết, quần áo trên người rách đến te tua, khắp người nhiều chỗ cháy đen, nhiều chỗ máu chảy, TF cảm hận nhìn Graves, hắn không nghĩ rằng sau khi đánh đổi lấy sức mạnh phép thuật trong người hắn lại bại trước Graves, điều này là không thể chấp nhận được.

Graves, thở hộc hộc, sau cú bắn vừa rồi, hắn gần như kiệt sức, máu trên người chảy ra liên tục khiến hắn không thể nào cầm cự thêm nữa, đầu óc choáng váng, Graves quỳ trên mặt sàn nhìn TF đang trọng thương trước mặt hắn cười nói: “mày sao thế TF, đứng không nổi nữa hả.”

TF cười, nụ cười của hắn chất chứa toàn sự cảm hận nhìn Graves, hắn nói: “mày cũng đứng không vững nữa kìa, mày tin không, dù chưa thể đứng lên được nhưng tao vẫn có thể giết chết mày đây.”

“mày thử xem!”-Graves cười ha hả.

“vù”-cả người của TF nhanh chóng được bao phủ bên trong một lớp màng ma thuật dày đặc, những lá bài trong người hắn nhanh chóng bay ra bên ngoài lơ lửng xung quanh, ở trong phòng kín không có gió nhưng bộ quần áo của TF vẫn cứ tung bay, đôi mắt của hắn trở nên đỏ như máu.

“một cảm giác bất an xuất hiện trong lòng của Graves”

“hả”-TF tỏ vẻ sốt, giống như hắn ta nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ vậy, sau đó TF nhìn sang Graves nghiêng rằng nói: “mạng của mày hôm nay cao đấy, lần sau ta sẽ đến lấy.”

Nói xong hắn ta đột nhiên biến mất, Graves không hiểu gì cả hắn thấy TF biến mất cứ nghĩ TF sợ quá bỏ trốn nên cười ha hả rồi ngã gục trên mặt đất bất tỉnh.

Tại căn phòng thứ nhất.

Evelynn bộ dáng đầy thương tích ngồi dựa vào một tảng đá cô nhìn John với ánh mắt ba phần sợ hãi ba phần nghi ngờ. Rồi đột nhiên một cơn gió thổi đến, căn phòng này cũng kín, xung quanh không hề có cửa sổ hay bất cứ thứ gì để có gió thông vào vậy mà bất thành linh xuất hiện một cơn gió kì lạ, kể đến TF xuất hiện bên cạnh Evelynn nhìn toàn bộ những vết thương trên người của cô hắn cảm hận nhìn kẻ đã gây ra điều đó.

John thấy TF đột ngột xuất hiện ở đây cũng cực kì bất ngờ, nếu như TF đấu với Graves mà hiện tại TF lại biến đến đây chứng tỏ trận đánh đã kết thúc, vậy thì bây giờ Graves sao rồi?

Evelynn nhìn TF cũng bị những vết thương kinh khủng không kém gì mình thì cảm thấy lòng đau như cắt, cô nắm lấy tay hắn nói: “TF chúng ta rời khỏi đây thôi, anh đánh không lại hắn ta đâu.”

“không được, kẻ nào làm em ra nông nỗi này, nhất định anh sẽ không tha thứ cho hắn.”-TF vẫn dùng ánh mắt đầy vẻ căm tức nhìn John.

Evelynn vẫn một mực khuyên TF: “đừng TF, chúng ta nên rời khỏi đây thôi, trận chiến này kết thúc rồi.”

TF suy nghĩ một lúc đành phải theo ý của Evelynn hắn nhìn sang John nói: “ngươi nên lo cho cô gái thuyền trưởng của mình đi.”

Nói xong hắn lập tức đem theo Evelynn biến mất, câu nói của TF làm John cảm thấy cực kì lo lắng, John phát tán toàn bộ sức mạnh của mình ra để dò tìm, hắn hốt hoảng phát hiện lúc này Miss đang bị thương rất nặng.

“Sarah, đợi ta, cô không được có chuyện gì đâu đấy”-John phá nát bờ tường cạnh đó chạy như bay đến chỗ của Miss Fortune.

Lúc này đây tại căn phòng số hai, Miss nằm trên mặt đất, xung quanh cô là một vũng máu còn đang lan từ từ ra, khuôn mặt cô trắng bệch, đôi mắt vẫn còn lờ lờ mở.

Gangplank ở đối diện cả người hắn ta bất động, máu từ miệng chảy ra từ từ, trên ngực cũng có máu chảy, ở phía sau, căn phòng điều khiển xuất hiện những tia lửa điện chớp chờn.

Gangplank nhìn vết thương trên người hắn cười nụ cười phần hận, nhớ lại trước đó, khi hắn chĩa súng vào tim của Miss thì chỉ ngay trong tích tắc ấy, cô ta đã cố gắng vượt cả giới hạn của mình, thoát khỏi độc tê liệt mà hắn đã bắn trúng cô trước đó, chỉ một chút lệch đi, viên đạn không bắn vào tim cô ta. Đồng thời ngay lúc đó, súng trên tay trái cô ta bắn vào ngực gã, súng trên tay phải cô ta bắn vào bộ điều khiển con tàu sau lưng hắn.

Gangplank nhìn Miss Fortune đang nằm trên mặt sàn nói: “ cô được lắm, lần này cô đã thắng ta rồi-Thợ săn tiền thưởng à.”

Miss như không thể nghe thấy bất cứ điều gì hắn ta nói, vì mất máu quá nhiều nên bây giờ đầu óc của cô mông lung, trống rỗng.

90. Q.4 - Chương 22: Tấm Lòng Của Miss Fortune

“thuyền trưởng, phải thoát khỏi đây thôi,bộ điều khiển sắp nổ rồi, tàu và cả cỗ máy này cũng sẽ nổ ngay sau đó mà thôi.”

“thuyền trưởng mau lên, phải rời khỏi đây”-vài tên thủy thủ, thuộc hạ của Gangplank từ chỗ điều khiển cỗ máy chạy xuống, bọn chúng cố gắng đem theo Gangplank rời khỏi nơi này,căn phòng thứ hai giờ đây chỉ còn Miss với vũng máu của cô.

“ầm”

Tiếng nổ vang lên, phòng điều khiển bắt đầu bốc cháy.

“ầm ầm”

Lại thêm hai tiếng nổ nữa vang lên,phòng điều khiển nổ tung đồng nghĩa với việc cả hệ thống của cỗ máy to lớn này cũng ngừng hoạt động và gặp trục trặc.

“cỗ máy đó nổ rồi, thuyền trưởng đã thành công”-đám thủ thủ bên ngoài thấy cỗ máy khổng lồ lớn ấy ngừng xả đạn, liên tục phát ra tiếng nổ thì vô cùng vui sướng.

“cuối cùng họ cũng thành công, các anh em, đây là cơ hội phản công của chúng ta, tấn công!”-Tom tranh thủ thời cơ,lập tức hô lớn khiến hào khí của toàn bộ thủy thủ đoàn tăng cao.

“khốn kiếp, chạy thôi”

“chạy thôi”

“mạng sống là quan trọng nhất”

Ở trận chiến giữa Fizz và Nautilus, vẫn diễn ra rất cân bằng kẻ tám lạng người nửa cân, Nautilus thấy cỗ máy đang bốc cháy hắn hừ lạnh tức giận nhìn Fizz nói: “lần này bọn ta đã thua rồi, Fizz chuyện của chúng ta chưa giải quyết xong đâu.”

Fizz nhìn cỗ máy đang bốc cháy trước mặt cười ha hả nói: “ được được, người đến lúc nào ta tiếp lúc đó.”

Nautilus lập tức lặn xuống dưới, cuộc chiến của hai người cũng như thế mà kết thúc.

Ở căn phòng số hai bên trong cỗ máy, Miss Fortune dần dần cảm thấy đôi mắt ngày càng nặng, cô thực sự không muốn nhắm nó lại, cô sợ một khi cô nhắm lại cô sẽ không thể nào nhìn thấy khuôn mặt ấy nữa, cô không muốn điều đó xảy ra.

“John...Sarah...S...a...r...a...h...”-Miss Fortune không muốn mình bị mất đi ý thức, cô cố gắng nói tên của mình, đánh vần từng chữ cái, đôi mắt bắt đầu nặng hơn, nó như muốn nhắm lại.

“bùng bùng”

“Sarah, đợi ta, ta đến đây, đừng có xảy ra chuyện gì hết”-John vẫn đang cố gắng phá nát các bức tường ngăn cách, cứ tưởng phòng số 1 và số 2 gần nhau nhưng thực tế lại không, giữa hai phòng được ngăn cách rất nhiều phòng nhỏ khác, đồng thời cũng có rất nhiều cạm bẫy, John mặc kệ toàn bộ thứ đó, hấn cứ thế mà đập, mà phá.

Trong tiềm thức của John, hấn nhớ lại những gì tối qua khi Tom và hấn uống rượu đã nói với nhau.

“John này, cô ấy có nói gì với cậu không?”

“nói gì là nói gì?”

“ủa vậy cô ấy không nói gì với cậu à? Chà chà, cô ấy lúc nào cũng như thế, cứ thích giữ mọi thứ trong lòng, như vậy chỉ tổ nặng thêm thôi chứ có được gì đâu.”

“mà chuyện gì vậy Tom? Nói tôi biết coi.”

“cậu có biết hơn một năm nay cô ấy rất nhớ cậu không, à cũng gần hai năm rồi nhỉ, phải nói chính xác là như thế, cô ấy ngày đêm đều rất nhớ đến cậu đấy.”

“cái này tôi biết, tôi cũng rất nhớ cô ấy.”

“nhưng cậu có biết là cô ấy rất thích cậu không John? Sarah, cô ấy thực sự rất yêu cậu, có những đêm tôi tỉnh cờ phát hiện cô ấy ngồi một mình trên boong tàu rồi tự nói với bản thân mình, là cô ấy rất yêu cậu.”

“Sarah đừng xảy ra điều gì cả”-John nhớ đến những gì Tom đã nói tối qua hấn lại càng nóng lòng muốn đến ngay bên cạnh Miss Fortune, hấn ước gì hấn có khả năng như TF, chỉ cần biến cái là đến bên cạnh người mình muốn.

“bùng”-bức tường đổ vỡ,John lao ngay vào bên trong đến bên cạnh Miss, bộ dáng sợ hãi nhìn Miss đang nằm trên vũng máu, cả người hấn run lên, đôi mắt bắt đầu đỏ thẫm.

Đôi mắt Miss mờ mờ nhưng cô vẫn nhận ra người đến là ai, cô cố gắng nở nụ cười nói: “John...đấy...phải không...hay quá,cuối cùng trước khi chết tôi cũng gặp được cậu..”

“đừng nói nhiều, tôi sẽ cứu cô,”-John ngay lập tức truyền sức mạnh phép thuật của mình vào trong cơ thể của Miss hấn làm đúng như cách mà hấn đã cứu Skarner trước đó.

“đừng cố nữa, John cậu mau đi đi, nơi này sắp nổ tung rồi, được nhìn thấy cậu trước khi chết đối với tôi đã vô cùng mãn nguyện.”-Miss cố gắng nói.

John vẫn cứ tiếp tục truyền sức mạnh phép thuật của mình vào trong người của Miss, hấn nói: “ Sarah, cô không thể bỏ tôi được, chúng ta lên đây cùng nhau thì khi về cũng phải cùng nhau.”

“đừng lo cho tôi nữa, cậu mau đi đi”-Miss vẫn một mực không muốn John ở lại đây, đơn giản là vì cô quá lo lắng cho hấn, nơi này sắp nổ tung rồi, nếu hấn ở lại đây mạng của hấn cũng sẽ không còn, ít ra là cô nghĩ như vậy.

“im đi”-John tức giận nộ lớn, hấn nhìn Miss đang dần mất đi sự sống,đôi mắt như đeo hai cục chì,John nhìn sang vết thương cạnh tim của Miss chính thứ đó đã khiến cô liên tục mất máu, John lập tức không chút ngần ngại, xé toạt phần áo chỗ vết thương đó,Miss run lên cô nói: “ John cậu định làm gì vậy? đừng vì tôi mà phải bỏ mạng vô ích”

John nhìn Miss nói: “ Sarah cô nghe đây, tôi không thể để mất cô được, cô biết không Sarah, là tôi y...”

Miss đột nhiên che miệng hấn lại, hai hàng nước mắt của cô chảy dài, cố gắng nở nụ cười nói: “ đừng nói nữa,bây giờ tôi đã biết vì sao những cô gái ấy lại đem lòng yêu cậu rồi,cái miệng của cậu ‘xấu’ lắm, nó chứa đầy mật ấy...”

John nhìn Miss nói: “Sarah,cô chịu đau một chút, bây giờ tôi sẽ lấy viên đạn chứa độc kia ra...”

Nói là làm ngay John đưa hai ngón tay vào chỗ vết thương, một cỗ hấp lực mạnh mẽ từ hai ngón tay hấn phát ra hút lấy viên đạn chứa độc ở bên trong.

“á”

Miss hét lên đau đớn, John cố gắng cầm máu của Miss lại sau đó ôm cô thật chặt để giữ ấm cơ thể của cô.

Miss vẫn còn sống, cô được chính sức mạnh phép thuật của John duy trì khả năng điều hòa của mình, tay trái của cô sờ sờ lên má hần mỉm cười nói: “John cậu thực sự xem ta quan trọng đến vậy sao? Không màn cả tính mạng của mình.”

John càng ôm chặt Miss vào lòng hơn, hần đáp: “ đương nhiên rồi, vì trong tim ta có Sarah và trong tim Sarah có John này.”

“Ta yêu cậu,John, ta thực sự rất yêu cậu, nhưng trước giờ ta không đủ can đảm để nói ra điều đó...ta quá yếu đuối đúng không? Ta là một cô gái quá yếu đuối...”-Miss vừa khóc vừa nói.

John hôn nhẹ lên má cô rồi nói: “ không, người không tốt mới chính là ta, là do ta đã không hiểu tâm ý của Sarah nên...”

“được rồi, chỉ cần biết nhiều đó là đủ, Sarah không quan tâm trong lòng anh có bao nhiêu cô gái, thời đại này một người đàn ông có nhiều phụ nữ bên cạnh cũng không phải chuyện hiếm gì, Sarah không quan tâm điều đó”-Miss nói đến đó cô rên đau đớn một chút rồi thở hồng hộc, vết thương trên người của cô bây giờ đã được John cầm máu, Sarah đầu đầy mồ hôi tay cô không ngừng vuốt ve khuôn mặt của hần: “ hôm trước khi nghe cậu nói rằng trong lòng của anh có rất nhiều người con gái, lúc ấy Sarah cảm thấy vô cùng ích kỷ, Sarah muốn John chỉ của một mình Sarah mà thôi, nhưng sau trận chiến này, khi bên bờ vực sống chết Sarah mới nhận ra rằng nếu thiếu cậu Sarah không thể nào sống nổi,rồi lại nghĩ nếu như Sarah cố gắng chiếm cậu chỉ thuộc về bản thân mình thì những cô gái khác sẽ thế nào? Sarah đã nghĩ kĩ rồi chỉ cần John yêu Sarah và mãi ở bên Sarah là được...Sarah không quan tâm bất cứ chuyện gì khác...”-những câu nói của Miss cứ như một mũi tên bắn vào lòng hần, hần ôm chặt lấy Miss mà không thể nói thêm được điều gì, còn từ ngữ nào để nói nữa sao? Chắc chẳng còn từ nào để có thể nói thêm về những điều mà Sarah đã nói.

“âm âm”

Căn phòng liên tiếp nổ vang, đám cháy bắt đầu lan dần đến chỗ John và Miss.

“chúng ta phải rời khỏi đây thôi”-John ôm Sarah vào lòng rồi đứng dậy, mặc dù hần chỉ có một cánh tay nhưng nhờ việc vận dụng sức mạnh phép thuật hệ phong hần nâng Sarah nhẹ như nâng một tờ giấy vậy.

“còn Graves, ông ta...”-Miss nói.

“đúng vậy chúng ta cũng phải cứu ông ấy, đi mau thôi, nơi này sắp nổ rồi.”-John lập tức phóng nhanh ra bên ngoài.

âm âm âm âm âm âm

hàng chục tiếng nổ liên tiếp vang lên, cổ máy nổ tung, một vụ nổ cực lớn chấn động cả mặt biển.

“John...thuyền trưởng”-Ở bên dưới, sau khi đánh bại toàn bộ thuộc hạ của Gangplank, Tom và những người khác đứng ở dưới để đợi John và thuyền trưởng của mình quay trở về, khi thấy cả cổ máy nổ tung thành nhiều mảnh mà chưa thấy bóng dáng John và Miss đâu cả, Tom vô cùng lo lắng.

“là họ, thuyền trưởng vẫn còn sống”

“họ vẫn còn sống”

Những người thủy thủ trên tàu nhanh chóng thấy John đang đưa cả Graves và Miss từ trên cao bay trở lại tàu, tất cả thủy thủ đều tỏ ra vui mừng khôn siết.

John đưa Miss cho Tom nói: “ cô ấy bị thương rất nặng mau gọi bác sĩ đến đi...”

“được”-Tom lập tức sai người đem theo một cái cang đến đưa Miss vào bên trong, Fizz được John phân phó để lo cho Graves đang bị thương bất tỉnh.

John nhìn đồng mảnh vụn trước mặt, hần thở dài: “ cuộc chiến này đã kết thúc rồi...”

“Âm”

Đúng lúc này đột nhiên một vụ dao động năng lượng cực đại nổi lên, những thủy thủ nào trên tàu có sức khỏe yếu lập tức lặn ra bất tỉnh, John kinh ngạc khi thấy nguồn gốc của đợt sóng năng lượng vừa rồi xuất phát từ hòn đảo trước mặt.

Ryze đi đến, bộ dáng tỏ ra khá khẩn trương: “sức mạnh dao động này tuyệt đối không phải là của kẻ tầm thường, rốt cuộc là ai mà có sức mạnh lớn đến thế?”

John nhìn sang những người xung quanh, có người thì cảm thấy đầu óc choáng váng, có người thì đã bất tỉnh, John lập tức bảo những người khỏe mạnh giúp đỡ họ còn hần thì bay lên không, Ryze thấy thế vội hỏi: “John người định đến đó sao? Như vậy nguy hiểm quá không?”

John nhìn về nói phát ra năng lượng vừa rồi nói: “không đến thì sao mà biết có chuyện gì, ta không muốn nơi này tiếp tục xảy ra chiến tranh, Miss và những người khác bị thương cả rồi.”

Ryze cảm thấy trong lời nói của hần rất có lý, lão ta luôn xem trọng hần nhất ở việc hần luôn luôn không ngại xả thân mình để bảo vệ những người khác dù cho người đó có không thân quen gì đi nữa. Lão nói: “vậy để ta đi cùng người.”

“vậy cũng được”

.....

Tại hòn đảo phát ra đợt dao động năng lượng cực đại vừa rồi.

Hòn đảo này vốn là một hòn đảo hoang ít người đặt chân đến, nhưng hôm nay tại ngay trung tâm của hòn đảo có ba bóng người, mà nói là ‘người’ nhưng thực chất thì không phải, nếu John có ở đây hần sẽ nhận ra ngay hai trong số ba kẻ ấy, chính là Nocturne và Fiddlesticks.

Kể còn lại là một phụ nữ, một người phụ nữ thoát nhìn qua trông vô cùng đáng sợ, cô ta không phải đáng sợ vì có bộ dạng xấu xí mà thứ đáng sợ ấy nằm ở khí chất của cô ta cộng với đôi cánh đen đầy chỗ rách rưới.

Nocturne nhìn sang Fiddlesticks nói: “có nghe tiếng nổ ở gần đây không?”

Fidd đáp: “nghe thì cũng chẳng quan trọng, quan trọng bây giờ là mụ Morgana kia đưa chúng ta thuốc giải.”

Nói xong Fidd nhìn sang người phụ nữ với đôi cánh đen phía trước hần nói: “Này Morgana khi nào mụ mới chịu đưa thuốc giải cho bọn ta?”

Morgana không thèm để tâm đến những gì hai người nói, cô ta chỉ chăm chú nhìn vào cổ quan tài đá trước mặt.

“ầm”

Một cỗ năng lượng cực đại dao động mãnh liệt, nó phát ra chính xác là từ cổ quan tài trước mặt Morgana.

“rầm”-một tiếng nổ vang lên, nắp quan tài bay ra, một bóng người bước ra từ bên trong, hần ta tay cầm một thanh kiếm to tổ chảng, phía sau có một đôi cánh.

“chào mừng người đến với Valoran, Aatrox”

91. Q.4 - Chương 23: Aatrox- Chiến Binh Cổ Đại

Một bóng đen lao vút trên không trung, đôi cánh trắng dang rộng đập mạnh trong không khí, mục tiêu là hòn đảo trước mặt.

“khốn kiếp! mình không kịp mất rồi”-một bóng người lao nhanh như tên bắn đến trên đầu của Morgana, người này toàn thân mặc giáp vàng, trên tay cầm một thanh kiếm thánh to lớn, phía sau lưng là một đôi cánh trắng, nhìn không khác gì một thiên sứ cả.

Morgana xoay đầu nhìn người vừa đến cô ta cười ha hả nói: “ chào chị Kayle, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ? Ngọn gió nào đưa chị ‘thân yêu’ đến đây vậy?”

“Morgana, ngừng chuyện này lại ngay, em đang đi quá rồi đấy”-Kayle bay trên không nói lớn xuống.

“ngừng? chị nói sao vậy chị gái, với Aatrox em có thể nhờ anh ta thiết lập lại cái luật lệ cũ kĩ mà chị đang theo đuổi, em sẽ không từ bỏ, tuyệt đối không?”-Morgana tức giận quát lớn.

Ở gần đó Nocturne nói với Morgana: “này Morgana, mọi chuyện bọn ta giúp chỉ đến đây thôi, mụ mau đưa thuốc giải cho chúng ta.”

Morgana nhìn sang Fidd và Nocturne cười nói: “ từ đầu hai kẻ các người đã không hề bị dính độc hay thứ gì của ta cả, các người chỉ bị ta lợi dụng mà thôi.”

“con mụ khốn kiếp”-Fiddlesticks gầm lên giận giữ, hấn định xông vào nhưng ngay đúng lúc này đây người đàn ông với thanh kiếm to tổ chang bước ra từ bên trong chiếc quan tài đá, hấn ta gầm lên một tiếng, khiến cả hòn đảo rung động kịch liệt.

Nocturne vội khuyên Fidd: “chúng ta tạm thời rút trước, cái tên kia tuyệt đối không phải kẻ chúng ta có thể đánh lại, mỗi nhục này từ từ rồi sẽ rửa.”

“thôi được!”-Nói xong cả Nocturne và Fidd mờ dần rồi biến mất, Morgana thấy hai kẻ biến đi thì chỉ xì một tiếng coi thường, xoay đầu nhìn người vừa bước ra khỏi quan tài đá, cô ta mỉm cười nói: “ Aatrox, anh trông vẫn còn rất khỏe mạnh.”

“Morgana, chính cô là người đã đánh thức ta sau giấc ngủ dài?”-Aatrox giọng nói mang đầy vẻ đáng sợ, âm âm như súng pháp nổ vậy.

Morgana gật đầu nói: “ phải chính là tôi, Aatrox anh có đồng ý đi theo tôi không?”

“cô là người đã đánh thức tôi, đi theo cô ư? Được thôi?”-Aatrox gật đầu đồng ý.

Kayle ở trên cảm thấy chuyện này đã đi quá xa, kiếm thánh trên tay phát ra bùng bùng lửa thiên, cô hét lên một tiếng, đôi cánh sau lưng đập mạnh một trận cuồng phong nổi lên....

Morgana nhìn Aatrox nói: “ Aatrox anh có thể giúp tôi giải quyết cô ta chứ?”

“nếu cô muốn”-Aatrox không hề từ chối, ngay lập tức thanh kiếm to tổ chẳng trên tay quét mạnh, một luồng kiếm khí sáng rực quét đến Kayle, sức mạnh của một chiêu này thực sự không thể tả bằng ngôn từ nào được.

“rầm”

Kayle bị một kiếm chấn bay đi ngã mạnh trên mặt đất, chiếc mũ bị đánh bay ra để lộ khuôn mặt xinh đẹp với mái tóc bạc, Kayle nghiêng rằng nhìn Morgana và Aatrox, cô hét lên một tiếng tiếp tục lao đến, ngọn lửa trên kiếm thánh ngày một dữ dội.

“phùng phùng”

Một thanh hỏa kiếm ảo ảnh hóa xuất hiện chém mạnh về phía Aatrox,Morgana có chút lo lắng vội hô lên: “Aatrox, cẩn thận.”

“yên tâm”-Aatrox cũng gầm lên, kiếm trên tay hấn ta sáng lên thứ ánh sáng đỏ quỷ dị, sau đó một thanh kiếm khổng lồ ảo hóa ra chém đến, không chỉ chặn đứng thanh hỏa kiếm mà còn chấn nó thành nhiều mảnh.

“phụt”

Kayle quỳ một chân xuống mặt đất, cô phun ra một búng máu kinh hãi nhìn tên quái vật cầm thanh kiếm to lớn kia,Kayle ngược đầu nhìn Morgana nói: “ Mor dừng chuyện này đi, chị không muốn chúng ta đánh nhau thế này, Aatrox hấn ta đã được hồi sinh thôi thì mặc hấn vậy, chỉ cần em dừng tất cả chuyện này lại, cùng ta quay trở lại, ta sẽ xin các trưởng lão không trừng phạt em nữa, được chứ?”

Morgana cười lên ha hả đáp: “ Kayle, có phải chị bị anh ta đánh cho đầu óc lù luôn rồi không? Những lão già đầu óc hoài cổ đó có gì tốt đẹp mà chị lại luôn răm rắp nghe theo lệnh của họ, chị không thấy cái xã

hội ấy đã quá tàn lụi rồi sao? Cái lý tưởng mà chỉ một lòng tôn kính ấy vốn không thể nào phù hợp với em được, cho dù em có bị trở thành thế này đi nữa cũng không đời nào quay trở về.”

“vậy là thực sự hết cách sao?”-Kayle đau lòng đứng dậy,kiếm trên tay của cô đưa đến trước, ánh mắt trở nên kiên quyết hơn bao giờ hết, cô nhìn Aatrox nói: “ được, nếu vậy ta sẽ đánh bại tên này, như thế cái lý tưởng điên cuồng ấy của em sẽ không thể nào thực hiện được.”

“đánh bại anh ta? Ha...ha...kayle chị cũng rõ anh ta là ai mà đúng không? Kể được ghi vào sách cổ của tộc chúng ta, Quỷ kiếm Darkin bắt bại.”-Morgana cười ha hả nói.

Aatrox ở cạnh đó cũng cười nhìn Morgana nói: “ Morgana, cô có nói quá không? Tôi không đến mức nổi tiếng vậy đâu, thôi thì để tôi đánh bại người chị em này của cô trước đã.”

“được thôi, giải quyết nhanh nhé”-Morgana kiếm một tảng đá ngồi xuống, bộ dáng của cô ta giống như đang xem một buổi kịch vậy, không chút gì lo lắng, dường như người đứng trước mặt kia chính là chị em của mình.

“a”-Kayle hét lên một tiếng, cánh vỗ mạnh cô lao như một mũi tên tấn công Aatrox, ngọn lửa trên kiếm thánh cháy càng lúc càng mãnh liệt, tốc độ vung kiếm của cô nhanh đến cực điểm, điều này khiến Aatrox cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không giống như vài phút trước đây, tốc độ đánh và cả sức mạnh của Kayle đột ngột tăng cao.

“ầm”

Hai kiếm to lớn chạm vào nhau vang lên một tiếng nổ lớn, cây cối xung quanh bị dư chấn của vụ nổ làm gãy đổ.Kayle lùi lại phía sau chừng năm mét nhưng cô không có ý định rút lui hay đánh cầm hòa gì cả, giờ khắc này cô thể hiện toàn bộ sức mạnh vốn có của mình, cả người cô sáng lên thứ ánh sáng thần thánh, cánh tay phải của cô nhanh chóng tập trung rất nhiều năng lượng lại, một quả cầu phát ra thứ ánh sáng thần thánh tru tà lơ lửng trong lòng bàn tay.

“trùng phạt”-Kalye hét lên một tiếng, quả cầu năng lượng phát ra thứ ánh sáng thần thánh ấy nhắm thẳng vào Aatrox, “ầm” một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, Aatrox lãnh trọn một đòn tấn công khủng bố như thế, tuy nhiên hắn ta chỉ hơi bị trầy xước nhẹ mà thôi, tuyệt nhiên không hề chảy máu hay đại loại như vậy.

“hống”-Aatrox rống lên thật to, hai cánh phía sau dang rộng, rồi vút lên cao, một chiêu ‘không kích hắc ám’từ trên trời đánh xuống với tốc độ và cả uy lực cực cao khiến Kayle hoàn toàn không thể nào tránh thoát được.

“á”-một tiếng hét thảm vang lên,Kayle toàn thân đầy máu, bộ giáp trên người cô vỡ vụn, cô bị đánh văng ra một bên lăn vài vòng trên mặt đất, máu quệt thành một đường dài, nơi mặt đất Aatrox đáp xuống bị lún sâu đến gần mười mét và lan rộng đến hơn hai mươi mét, mặt đất cây cỏ xung quanh trở thành bình địa.

Morgana cũng sửng sốt khi thấy sức mạnh khủng khiếp đến từ Aatrox, cô nhìn Kayle đang nằm bất động trên mặt đất, đôi cánh thiên sứ trắng như tuyết bây giờ bị rách nát đến cực kì thê thảm, máu nhuộm đỏ cả đôi cánh, những sợi lông trắng cứ nhẹ nhàng bay trong không khí như một khúc nhạc buồn cho sự bị tráng.

“kết thúc rồi!”-Morgana thở dài nhìn người chị em của mình có kết cuộc thảm hại như thế.

“vẫn chưa, chưa kết thúc, ta...sẽ đánh bại hắn...”-Kayle khó khăn mở miệng nói, cánh tay yếu ớt kia cố gắng cầm lấy kiếm, đôi chân run rẩy đứng dậy,’phụt’-Kayle phun ra một búng máu, đôi mắt đỏ dần như người vô hồn.

Aatrox nhìn Kayle như vậy hắn xoay lưng lại phía cô,nhìn Morgana nói: “chúng ta đi thôi, ta không muốn đánh với một kẻ yếu ớt đến thế.”

“ta...ta sẽ không thua một kẻ như ngươi...”-Kayle cố gắng mở miệng nói, cánh tay trái của cô vút đi một mảnh giáp vỡ trên người, Kayle hiện tại mặc một bộ quần áo mỏng manh, không có giáp sắt, không có thứ gì có thể phòng thủ, nếu Aatrox mà đánh một kiếm về phía cô thì kết quả....

“á”-Kayle đứng lên, cả cơ thể của Kayle đột nhiên phát sáng, thứ ánh sáng thần thánh khó gì bì kịp, gió nổi lên một cách mạnh vô cùng, lấy Kalye làm trung tâm, một cơn lốc xoáy dần xuất hiện, nó quét bay hết tất

cả những thứ cản đường, cả người cô được bao bọc bên trong một quả cầu thần thánh đang tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ.

“cái gì thế kia, sức mạnh này...”-Aatrox kinh ngạc quay lại, ở gần đó Morgana cũng giật mình, ả ta vội hét lớn nói với Aatrox: “Aatrox, cẩn thận, chị ta sắp sử dụng kỹ năng mạnh nhất của mình đấy.”

Lời vừa nói xong thì cũng chính là lúc sức mạnh của Kayle biểu hiện rõ rệt nhất, toàn thân cô phát ra thứ ánh sáng thần thánh, đôi cánh trắng đầy ắp vết thương trước đó vẫn đập mạnh trong không khí, đôi con ngươi bây giờ chuyển thành một màu vàng rực.

“chết đi!”-Kale cầm kiếm lao thẳng vào, tốc độ nhanh khủng khiếp, “ầm”-một tiếng nổ vang lên, Aatrox theo phản xạ vung kiếm chặn lại, thế nhưng sức mạnh của Kayle tăng lên một cách khủng khiếp, một kiếm của cô đánh bay Aatrox lui về phía sau chừng mười mét, điều mà trước đó cô không thể làm được.

“chuyện gì thế này? Sao sức mạnh của cô ta tăng vọt thế?”-Aatrox cũng tỏ ra kinh ngạc, đôi tay hằn ta lúc này cảm thấy hơi ê buốt

“là do chị ta kêu gọi sức mạnh thiên sứ, đó là một tuyệt kỹ bí truyền của những thiên sứ hộ vệ, Aatrox cẩn thận, bây giờ chị ta rất mạnh.”-Morgana giải thích ngắn gọn.

Aatrox không hề tỏ ra nao núng, ngược lại hần cười ha hả nói: “còn gì tuyệt hơn khi gặp một kẻ như thế này, hay lắm... hay lắm...”

Kayle lao như một mũi tên, kiếm thánh trên tay liên tục chém xuống, mỗi cú chém ấy tựa nặng như núi.

“ầm ầm ầm”

Tiếng vũ khí va chạm nhau cực kì mãnh liệt, hai thanh kiếm to lớn cứ va đập vào nhau liên tục, chấn động của nó cứ như muốn san phẳng cả thủy mọi thứ xung quanh.

“Lưỡi kiếm dọa dẫm”-Aatrox hét lớn, thanh kiếm to tổ chảng trên tay hần phát ra một luồng lực cực mạnh chém hai nhát về Kayle, mũi kiếm khí như hai con quái thú đi đến đâu đất đá tan nát đến đó, Kayle vẫn đứng im bất động, đôi mắt cô bỗng nhiên sáng rực. Quả cầu thần thánh đang bao bọc lấy cơ thể của Kayle va chạm với lưỡi kiếm của Aatrox một tiếng nổ lớn vang lên, khói bụi dần tan đi, Kayle vẫn đứng yên tại chỗ mà không hề bị thương tích gì, Aatrox ngẩn người kinh hãi.

“với bất tử hộ thân, người nghĩ có thể là đối thủ của ta sao?”-Kayle bước từng bước tiến đến, cái khí thế của cô có thể làm rung chuyển cả đất trời.

Cảm nhận được khí thế của Kayle ngày một ép đến Aatrox tay nắm chặt kiếm, hần ta hét lên lao vào kiếm trên tay cứ liên tục chém chặt đâm đủ kiểu vào quả cầu năng lượng đang bao bọc Kayle ở bên ngoài, Kayle nhép mép coi thường nói: “không phải ta đã nói là với bất tử hộ thân này người không tài nào là đối thủ của ta sao?”- Vừa dứt lời, kiếm trên tay cô quét ngang, một luồng hỏa kiếm nóng cực đại đánh đến, chạm vào bụng của Aatrox khiến hần ta ngã lăn vài vòng trên mặt đất.

“ta không tin có thứ bất tử như thế”-Aatrox tiếp tục đứng dậy, hần hét lên không tin vào những gì đang diễn ra.

“a”-Aatrox gầm lên mạnh mẽ, một luồng năng lượng lớn đến mức khiến cả hòn đảo rung chuyển, sức mạnh của Aatrox tiếp tục gia tăng một cách chóng mặt, hần nhìn Kayle nói: “bất ta phải sử dụng đến 60% sức mạnh, người cũng được xem là kẻ rất mạnh rồi, cuộc chiến đến đây nên kết thúc.”

Vừa nói xong Aatrox đã biến mất ngay tại vị trí đứng, đôi mắt Kayle mở to, rõ ràng cô không thể nhìn thấy vừa rồi Aatrox đã di chuyển thế nào và đi đâu.

“cô nhìn đi đâu vậy”-Aatrox bất thành linh xuất hiện sau lưng Kayle, kiếm trên tay đập xuống một cái “rầm” quả cầu năng lượng bao bọc bên ngoài Kayle rung chuyển dữ dội, “rắc” một tiếng, một vết nứt xuất hiện trên quả cầu.

“không thể nào!”-Kayle kinh hãi.

“lần này thì chết đi”-Aatrox một lần nữa vung kiếm, kiếm sau mạnh hơn kiếm trước, Kayle theo phản xạ vung kiếm chặn lại tuy nhiên sức mạnh hiện tại của cô và Aatrox vô cùng chênh lệch, chỉ nghe một tiếng vỡ

hòa vào trong một tiếng nổ đinh tai. Kayle toàn thân đầy máu, đôi cánh trắng lúc này trụi lông đầy máu đỏ thẫm, cô nằm bất động dưới chân của Aatrox.

Aatrox nhìn Kayle đang nằm bất động hần phì một tiếng nói: “ số người dai thật, bị ta đánh ột kiếm như thế mà vẫn có thể sống. Thôi để ta tiễn người thêm một đoạn.”

Ngay lúc Aatrox vung kiếm lên định đâm xuống thì hần cảm nhận được hai luồng lực đang tiến đến, cả Morgana cũng cảm thấy điều này, cô ta ngược đầu lên bầu trời để nhìn....

“vù”-John và Ryze bay đến bên trên hòn đảo, thông qua dao động năng lượng liên tục trước đó John dễ dàng đến ngay chỗ Aatrox và Kayle vừa đánh nhau, hần cúi đầu nhìn xuống, kinh ngạc khi thấy Aatrox và Morgana, càng kinh ngạc hơn khi phát hiện Kayle toàn thân đầy máu đang nằm bất động.

Ryze ở bên cạnh kinh ngạc nhìn Morgana sau đó lại nhìn Kayle,Aatrox hần nói với John: “ lần này có lẽ chúng ta đừng phải thứ ‘cứng’ rồi.”

John nghi hoặc nhìn Ryze hỏi: “ ông biết về lai lịch bọn họ sao?”

Ryze gật đầu nói: “ tên tuổi thì có lẽ với cái khả năng quái đản ấy của người có thể biết được, ta chỉ biết rằng, cái tên cầm kiếm to tổ chẳng kia là một chiến binh rất đáng sợ từ thời xa xưa, ta cứ nghĩ hần chỉ có trong các quyển sách cổ ai ngờ hần có thật, còn cô gái có đôi cánh đen mang váy kia là một “thiên thần sa ngã” hay còn có tên khác là “đọa đày thiên sứ”, người đang nằm bất động kia có lẽ là một thiên sứ chính thống rồi.”

“chiến binh cổ đại, thiên sứ, đọa đày thiên sứ? những thứ này lão cũng biết sao?”-John kinh ngạc với đồng kiến thức của Ryze.

Ryze nói: “ tất nhiên,theo như những gì ta đọc được từ những quyển sách cổ thì, đọa đày thiên sứ trước kia vốn là những thiên sứ, nhưng do phạm một điều luật nào đó nên đã bị trừng phạt làm mất đi đôi cánh trắng thuần khiết, và trở nên xấu xí, đáng sợ như người thấy. Cái tên chiến binh cổ đại kia, ta không nắm được nhiều thông tin cho lắm.”

John gật đầu coi như hiểu, bây giờ cũng đã đến đây rồi, hần cùng Ryze nhanh chóng đáp xuống mặt đất, đứng cách Aatrox chừng hơn hai mươi mét.

Morgana tiến lại cạnh Aatrox, nhìn John và Ryze cười nói: “ không ngờ người của Valoran này cũng dữ thật, có thể bay như chúng ta cơ đấy.”

John hỏi: “ mấy người đang làm gì trên đảo này?”

Morgana đáp: “ vậy người nghĩ ,người đủ tư cách để ta trả lời câu hỏi đó hay sao?”

John nhìn sang Ryze hỏi nhỏ: “theo lão thì bây giờ tính sao?”

Ryze cũng không ngờ tính huống ở đây lại phức tạp như vậy, nhìn quanh một vòng con nít cũng đoán được nơi này vừa xảy ra đánh nhau, John và Ryze đến đây lúc này thực sự không đứng lúc tí nào,Ryze hỏi: “ vậy hai người sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ đúng chứ? Bọn ta là người của một hòn đảo cạnh đây, nên không muốn mấy người gây thêm nguy hiểm gì cho những người dân trên đảo.”

“cái này thì còn tùy anh ta”-Morgana chỉ sang Aatrox.

92. Q.4 - Chương 24: Aatrox Và John

John nhìn xem Aatrox đợi xem câu trả lời của hần, hiện tại hần không muốn đánh nhau, nhưng nếu mọi chuyện không đi theo những gì hần nghĩ thì có lẽ đánh nhau chính là cách giải quyết tốt nhất.

Aatrox đặt kiếm xuống dưới đất nói: “được thôi, dù gì thì bọn ta cũng không muốn ở đây lâu, nhưng trước tiên, để ta xử lý nốt cô ta đã.”

Aatrox

John nhìn Kayle đang nằm bất động quanh vũng máu của mình, hắn nhìn tình cảnh cô lúc này sao giống với của Miss Fortune trước đó, John vội đưa tay ngăn cản nói: “ có thể không giết cô ta được chứ? Dù gì mấy người cũng đã làm cô ấy ra như vậy rồi.”

“ý người là bảo ta không giết cô ta?”-Aatrox nheo mắt nhìn John.

Ryze bên cạnh nói nhỏ với hắn: “ thằng nhãi, rãnh rồi sinh nông nổi hử, dù gì thì đây cũng là chuyện của bọn họ chúng ta không nên xen vào.”

John đáp lại: “ nhưng tôi không thích thấy mấy cảnh thế này.”-Hắn nhìn Aatrox nói: “ đúng vậy, ý của ta là đừng giết cô ấy.”

“ha...ha...”-Aatrox cười phá lên chỉ kiếm vào mặt John nói: “ này thằng nhãi, người nghĩ người là ai mà có quyền bảo ta không được giết cô ta, nghe cho rõ đây, thắng làm vua thua làm giặc, nay cô ta bại trong tay ta, muốn chém muốn giết gì là quyền của ta.”

“đừng nhiều lời với một con người tầm thường như hắn, giải quyết mọi chuyện rồi rời đi thôi.”-Morgana ở cạnh bên thúc giục.

“được”-Aatrox vung kiếm chém mạnh xuống, “keng”-John không thể đứng yên nhìn người ta bị giết ngay trước mắt được, hắn dùng lực phóng kiếm sau lưng lên chặn một kiếm chém xuống của Aatrox.

“thằng nhãi chết tiệt,nó muốn đi bán muối đây mà”-Ryze cứng họng khi thấy hành động của hắn, rõ ràng cô gái thiên sứ kia không hề có chút quan hệ gì với hắn vậy mà dám ra tay cứu cô ta, không thèm để tâm kẻ mà hắn phải đối đầu là một chiến binh huyền thoại từ thời cổ đại.

Aatrox nhìn thanh kiếm của John đang cắm dưới đất cạnh đó, đôi mắt hắn nheo lại, rõ ràng thanh kiếm ấy hắn đã thấy ở đâu đó rồi, nhưng vì thời gian quá lâu cho nên nhất thời không thể nhận ra.

Morgana thấy John ngăn cản Aatrox thì vô cùng tức giận, cô ta quát: “ tên con người thối tha kia, người dám xía mũi vào chuyện của bọn ta sao?”

John kiên quyết nói: “ ta cho hai người hai cơ hội, một là bình yên rời khỏi đây, không được giết hại cô gái kia, hai là bỏ xác lại đây.”

Từng câu từng chữ của John rõ ràng lọt vào tai hai người, đôi lông mày của Aatrox nhướng lên, cái thái độ ngông cuồng kia thực sự khá là giống hắn ta,Morgana thì ở bên không nghĩ như vậy, bị John hù dọa có khác gì một sự sĩ nhục cô cơ chứ, đôi môi mím chặt, cô hét lên một tiếng: “ con người thối tha, ta sẽ băm người thành trăm mảnh.”

Nói rồi cô ta lao lên, đôi cánh đen sau lưng trải rộng, tạo nên từng đợt cuồng phong mạnh mẽ.

“vù”-một quả cầu hắc ám từ lòng bàn tay của Morgana bắn ra, sức mạnh của nó khiến ột vùng nhỏ không gian xung quanh phải vặn xoắn liên tục.

“ầm”-một quả cầu điện màu đỏ từ tay Ryze bắn đến va chạm với quả cầu hắc ám ấy nổ tung, khói bụi mù mịt, Ryze nhìn John than thở: “ cái thằng nhãi người thật là, lạnh chanh thế này chỉ có nước đi bán muối, sao người thích lo chuyện bao đồng vậy? kẻ nào đi cùng người chắc chỉ có chịu khổ.”

John cười đáp: “bản tính vốn vậy rồi, bán muối thì không có đâu, cũng chỉ bán hành mà thôi.”

Ryze lắc đầu cứng họng với cái thái độ không giống người của hắn, lão nhìn Morgana nói: “ để lão ta làm đối thủ của cô vậy.”

Morgana quát lớn phóng đến: “ kẻ nào cũng vậy cả thôi, nạp mạng đi.”

Ryze vừa đánh vừa dẫn dụ cho Morgana rời xa chỗ John. Lúc này đây chỉ còn có John và Aatrox.

Aatrox nhìn thanh kiếm đang cắm dưới đất cạnh đó hỏi: “ thanh kiếm này, từ đâu mà người có?”

John suy nghĩ một lúc, không biết hẳn ta hỏi chuyện này để làm gì, hẳn đáp: “ta được một người tặng.”-Nói xong John đưa tay trái lên phía trước, một cổ hấp lực cực mạnh từ cánh tay hẳn phát ra hút lấy thanh gươm của vua vô danh quay trở lại tay.

Aatrox đưa kiếm về phía John nói: “nếu người muốn ta không giết cô ta cũng được thôi,độ kiếm với ta coi xem.”

“nếu người muốn,ta sẽ đáp ứng”-John chấp nhận lời thách đấu,kiếm trên tay chỉ vào người của Aatrox.

“được lắm, thử tiếp một kiếm của ta xem”-Aatrox vung kiếm lao vào, khí thế mạnh mẽ như sóng thần trào dâng,vút một tiếng, kiếm của Aatrox đã chém đến trước mặt của John,”keng” một tiếng, John nhanh như cắt để kiếm lên trước mặt, cản được một kiếm của Aatrox, John lùi lại phía sau chừng năm bước, cánh tay trái cầm kiếm cảm thấy có chút tê nhứt, một kiếm vừa rồi Aatrox chưa sử dụng toàn lực vậy mà đã làm hẳn ra như thế, không biết khi hẳn dùng toàn lực thì sẽ thế nào!

Aatrox nói: “cũng không tệ, có thể chặn được một kiếm của ta, như vậy xem như người đủ tư cách đánh cùng với ta vài chiêu.”

Nói xong Aatrox lại tiếp tục lao đến, đúng như phong cách của một chiến binh dũng mãnh thời cổ đại,tiên hạ thủ vi cường, luôn tấn công trước để chiếm được ưu thế, lần này kiếm trên tay của Aatrox tấn công đến với tốc độ cực nhanh, một kiếm như phân thân thành hai kiếm, hai thành bốn, bốn thành tám....

“cái gì vậy? tốc độ vung kiếm này quá nhanh”-John thầm kinh ngạc, nhưng khi giao chiến hẳn làm gì có cơ hội để nghĩ nhiều như thế, gươm của vua vô danh trên tay chém đến, John sử dụng đến tốc độ nhanh nhất có thể để đánh với Aatrox, không khí xung quanh như bị dồn nén đến cực điểm, những âm thanh âm âm, keng keng cứ vang lên không ngừng.

“vút”-Aatrox xoay người chém mạnh một kiếm về phía John, kiếm khí lăng lệ xé gió mà bay.

“a”-John hét lên thật lớn, kiếm trên tay hẳn cũng chém mạnh về phía trước, hai luồng kiếm khí va chạm vào nhau liền nổ tung, cả John và Aatrox đều bị đẩy về phía sau một đoạn.

Aatrox có hơi chút kinh ngạc cười nói: “không nghĩ ra một tên nhãi như người cũng khá thật, có thể tiếp ta nhiều chiêu đến thế.”

John lau đi vệt mồ hôi trên trán cười đáp: “không dám, người cũng là người đầu tiên đấu kiếm với ta mà có sức mạnh đáng sợ đến vậy.”

Aatrox đặt kiếm trên vai nói: “vậy để ta kết thúc trận chiến này sớm luôn nhé, bây giờ ta sẽ cho người thấy thế nào là sức mạnh chênh lệch khi ta sử dụng đến 70% sức mạnh.”

John tự tin cười nói: “sao không sử dụng luôn 100% sức mạnh đi?”

Aatrox nhếch môi nói: “cái đó còn tùy vào người mà thôi.”- Vừa nói xong Aatrox liền nhảy lên không, kiếm trên tay nhanh chóng được bao bọc bởi một màng năng lượng đỏ đen cực kì quái dị, không khí xung quanh hẳn ta vụn xoắn kịch liệt, đôi mắt đỏ ngầu của Aatrox đột ngột sáng rực lên, ngay sau đó một chiêu ‘không kích hắc ám’ lao xuống với cái tốc độ không thể nào cản phá.

Đôi mắt John nhắm lại, hẳn cảm thấy bây giờ đôi chân mình nặng như đeo chì, không tài nào rút ra được,nếu tránh không được thì chỉ còn cách chống đỡ, John sử dụng sức mạnh phép thuật trong người nhập vào trong thanh gươm trên tay, hẳn hét lên một tiếng thật lớn chém mạnh về phía trước, đường kiếm của John như huyền hóa thành một con hổ dũng mãnh lao về phía trước tấn công Aatrox.

“ầm”

Vụ nổ lớn đến nỗi, trận chiến giữa Ryze và Morgana phải dừng lại, hai người xoay đầu về phía trận chiến của John và Aatrox,Morgana mỉm cười nói: “trận chiến ấy xem ra đã kết thúc rồi.”

Ryze cũng thấy kinh hãi, lão bây giờ cảm nhận rất rõ hơi thở của John đang rất yếu, sức mạnh phép thuật trong người hẳn đang rối loạn,ngay tức khắc lão ta lao đến tiến lại gần đó.

Khói bụi bay đi, chiến trường chỉ là một bãi đổ nát, John nằm trên mặt đất, áo quần trên người rách nát, khắp người toàn các vết thương lớn có nhỏ cũng có, mặt đất xung quanh hắn nằm không khác gì của Kayle, đều bị nứt toát ra và vỡ vụn.

Aatrox bay trên không nhìn xuống, hắn ta cũng kinh ngạc khi phát hiện John chưa chết, nếu nói Kayle chưa chết qua các đòn đánh của hắn là bởi vì cô là một thiên sứ chứ không phải người thường, ngoài ra cô còn có tuyệt kỹ ‘bất tử hộ thân’ cho nên mới giữ được mạng, nhưng John là con người làm sao nhận phải một đòn mạnh mẽ như vậy vẫn không chết.

Morgana bay đến cạnh Aatrox nhìn xuống chỗ John đang nằm nói: “cuối cùng cũng chỉ là một con người vô dụng.”

Aatrox nhìn Morgana, giọng nói của hắn không hề có chút nhường nhịn cô như trước: “đừng có nói những điều hồ đồ như thế, mặc dù hắn là con người nhưng tuyệt nhiên không phải là kẻ tầm thường.”

Morgana hơi nhướng mày nhưng cũng không nói gì lại, Aatrox xoay người....

Cùng lúc đó bên sâu trong tâm thức của John, một giọng nói kì lạ vang lên: “thức dậy đi nào chàng trai của ta, kẻ thừa kế sức mạnh...cậu không phải là kẻ yếu đuối đến mức có thể nằm dài thế này trên mặt đất chứ...”

John đáp lại trong tâm thức:

“ông là ai?”

“ta là ai? Cuối cùng cậu cũng chưa nhận ra ta sao? Ta là một người bạn của cậu, luôn ở bên cậu chừng ấy thời gian...”

“người bạn? luôn ở bên ta sao? Tôi không rõ...”

“John, cậu thật là...thôi được, để ta nói cho cậu biết, ta là linh hồn của vị vua ẩn chứa bên trong thanh kiếm...”

“cái gì? Ông là vua? Hả, không lẽ ông chính là chủ nhân trước kia của thanh gươm này sao?”

“không sai!, ta là chủ nhân đầu tiên của nó, và cậu, John, cậu chính là người kế thừa sức mạnh của ta. Bây giờ cậu cảm thấy thế nào? Thất bại trước một tên như vậy, cậu có cam tâm không?”

“tôi...”

“ta hỏi cậu, John, cậu có muốn đánh bại hắn hay không?”

“tất nhiên là muốn”

“được, vậy bây giờ ta sẽ trao lại toàn bộ sức mạnh của ta cho cậu, từ giờ trở đi, cậu chính là truyền nhân của ta, John, hãy tiếp nhận sức mạnh của ta và đánh bại hắn.”

Nói thì dài nhưng thực chất cuộc đối thoại ấy trong tiềm thức của John chỉ khoảng chừng vài giây đồng hồ, Aatrox vừa xoay người lại định kết thúc Kayle đang nằm đó rồi sẽ rời đi nhưng hắn giật mình kinh ngạc xoay người nhìn vào John.

Lúc này cả cơ thể của John đang được bao bọc bởi hàng ngàn luồng sức mạnh kì lạ, gươm của vua vô danh đang nằm trên đất cạnh đó đột nhiên bay lên lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, thanh gươm tỏa ra thứ hào quang chói lóa.

Một chuyện kinh ngạc diễn ra khiến Ryze ở cạnh đó rồi cả Morgana và Aatrox đều không thể nào rời mắt khỏi hắn.

“thằng nhóc này, rốt cuộc trong người nó còn chưa bao nhiêu bí mật? lão già kia thực sự đã hiểu hết về nó chưa?”-Ryze khi thấy sự biến hóa kì lạ của John liền suy nghĩ.

“có chuyện gì vậy? nguồn sức mạnh dồi dào ấy...làm thế nào?”-Morgana cũng cảm nhận được sự biến hóa kì lạ của John cô hoàn toàn ngỡ người.

Aatrox không nói gì cả, hắn ta cũng rất kinh ngạc,thầm nghĩ trong đầu: “ cái sức mạnh này...thật quen thuộc, giống như mình đã gặp được ở đâu đó trước đây rồi...”

“á”-John hét lên thật lớn, cả người hấn nhanh chóng được khoác lên một bộ chiến giáp bầy sắc,tỏa ra thứ hào quang rực rỡ hơn bao giờ hết, sức mạnh của bay rloaij nguyên tố phép thuật lúc này dâng trào một cách mãnh liệt nhất, gương vua vô danh đang bay lơ lửng trên không nhanh chóng bay vào tay của John, cả thanh kiếm phát ra thứ ánh sáng thần thánh.

“đây là ai? Thứ sức mạnh...”-Kayle tỉnh lại, đập vào mắt cô là hình dáng một vị chiến thần thân mặc giáp bầy sắc, tay cầm kiếm đang lơ lửng cách mặt đất chừng 15cm. Đôi mắt mờ mờ của cô không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của John, cô nói vài câu sau đó lại bất tỉnh, nếu như không được cứu chữa kịp thời e rằng, tính mạng của cô chắc sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

John thực sự kinh ngạc với sức mạnh này, nhìn bề ngoài thì không có gì thay đổi nhưng thực chất bây giờ, kiếm thuật của John và cả sức mạnh nữa đã được tăng lên rất nhiều.

Hắn chỉ mũi kiếm vào Aatrox nói: “ chúng ta đánh tiếp chứ? Trận chiến vẫn chưa kết thúc mà?”

Aatrox, một chiến binh khao khát chiến đấu, việc tìm kiếm một đối thủ xứng tầm luôn luôn là điều hấn mong mỗi nhất, Aatrox hoàn toàn cảm nhận được sức mạnh hiện tại của John, thứ sức mạnh khiến cơ thể hấn run lên. Con run ấy không phải là con run do sợ hãi mà là con run của sự sung sướng, cuối cùng hấn cũng kiếm được đối thủ để đánh cho ‘sướng người’.

Ở bên cạnh Morgana cảm thấy có chút bất an, đúng như Aatrox đã nói trước đó, John là một con người, nhưng không phải người tầm thường, cô ta nói: “Aatrox, ở đây không còn chuyện của chúng ta nữa, nên đi thôi.”

Aatrox để tay trước mặt cô ý bảo cô rời xa ra, Morgana thực sự không còn cách nào khác đành phải chấp nhận.

ở bên kia John cũng làm tương tự, hấn nói với Ryze: “lão nên rời khỏi đây đi, rời càng xa càng tốt, à, đem theo cô ấy đi theo luôn.”

Aatrox lúc này không thềm quan tâm đến Kayle nữa, bởi hấn đã chìm trong sự sung sướng khi gặp đối thủ mạnh, với tốc độ và phép thuật quái dị của mình Ryze không quá khó khăn cướp lấy Kayle đang nằm trên mặt đất rồi chạy thật xa, Aatrox vừa thấy Morgana định đuổi theo thì nói: “ đừng đuổi theo làm gì, cô cũng nên tránh xa ra, ta e rằng sắp đến hòn đảo này sẽ chẳng còn đâu.”

John mỉm cười nói: “ Aatrox, ta nghĩ người nên sử dụng lấy 100% sức mạnh của mình đi thì hơn.”

Aatrox không hề đáp lại, hấn cười nhẹ một tiếng rồi lao vào, kiếm trên tay được bao bọc bởi một lớp năng lượng dày đặc, John cũng không chút chậm trễ gương của vua vô danh vung lên, gió rít gào, sấm rền vang.

“ầm ầm ầm”

Những tiếng nổ vang lên liên hồi, cả hai người di chuyển với tốc độ khủng khiếp nhất, hầu như trên khắp hòn đảo hoang này ở đâu cũng có vết tích hai người đánh nhau.

“chết đi!”-John xoay người chém mạnh một kiếm về phía trước, Aatrox cũng gồng toàn bộ sức mạnh của mình chém một kiếm đáp trả, hai luồng năng lượng khủng bố ấy gặp nhau liền nổ tung, cả một khu vực rộng lớn trở thành bình địa, chưa hết, Sau khi đòn đánh ấy, John và Aatrox lại di chuyển sang vị trí khác, cứ như thế, hai người vừa đánh vừa di chuyển, cả hòn đảo rung lên như có động đất.

93. Q.4 - Chương 25: Irelia Bị Bắt

“keng”

Kiếm của John và Aatrox chạm nhau trên không trung, những tia lửa bắn ra tung tóe.

“được lắm”-Aatrox cười ha hả nói.

“ngươi cũng không tệ”-John nói lại.

Keng keng

Đánh bay ra rồi lao vào lại, cứ như thế hai người đánh với nhau hơn ba trăm chiêu vẫn không phân định thắng thua.

“hộc hộc hộc”-John thở dốc bay trên không, hần nhìn Aatrox cũng không khác gì mình,hần nói: “ nếu đánh thế này khó lòng mà phân thắng bại được, một chiêu kết thúc mọi chuyện đi.”

Aatrox đáp: “ ta cũng định nói câu này, một chiêu xác định thắng thua.”

John lập tức dồn toàn bộ sức mạnh của bản thân vào gươm trên tay, những nguyên tố không khí lập tức được hút về thanh gươm của hắn, bộ giáp trên người tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ hơn bao giờ hết.

“tuyệt diệt”-Aatrox nói nhẹ hai chữ, cả người hắn nhanh chóng được bao bọc bởi một luồng sức mạnh cực đại, đôi mắt đỏ ngầu trông đáng sợ vô cùng, từng thớ cơ bắp trên người hắn phình to ra....

“a”

“a”

John và Aatrox lao đến.....

Một vụ nổ lớn.

Cả hòn đảo rung động mạnh rồi nứt thành nhiều mảnh chìm vào đại dương.

Aatrox toàn thân đầy máu, hắn ta phải nhờ có Morgana ôm chặt mới có thể bay được.

John cũng không kém là bao, bộ giáp trên người bị bể hết hơn một nửa, đầu ngực, tay chân đều rướm máu....

“trận đánh này ta đã thua...”-Aatrox khó khăn nói.

“không là hòa, chưa ai phân thắng bại cả...”-John cũng khó khăn nói lại.

Morgana ở bên nhìn Aatrox thân đầy thương tích thế này thực sự không biết nên nói gì, một con người mà có thể làm cho hắn ta bị thương đến thế này thì tất nhiên kẻ đó không phải tầm thường, cô ta nhìn Aatrox nói: “ trận đánh này chỉ hòa mà thôi, anh mới thức dậy sau giấc ngủ dài, sức mạnh vẫn chưa thực sự hồi phục...”

Aatrox nhìn John thật kì rồi nói: “ cậu tên gì?”

“John”-John lúc này cũng cảm thấy toàn thân mệt mỏi, cũng may nhờ có Ryze tiến lại kịp lúc đỡ lấy.

“được, lần sau chúng ta lại tiếp tục...Morgana, đi thôi.”-Aatrox xoay đầu nói với Morgana.

“vút”

Một vệt sáng trên bầu trời vút lên, Morgana và Aatrox nhanh chóng bay đi khỏi tầm mắt của John và Ryze.

“qua trận chiến này, ngươi lại mạnh thêm rồi.”-Ryze tay trái kẹp Kayle, tay phải đỡ lấy John, nhìn hắn nói.

John cố gắng nặn ra nụ cười nói: “ nếu những kẻ sau này chúng ta gặp còn mạnh hơn thế này e rằng sức mạnh hiện tại của tôi là chưa đủ.”

.....

Tạm thời chúng ta rời xa John để đến một số sự việc quan trọng đang diễn ra trên khắp Valoran.

Sự việc đầu tiên: Tại Noxus,phòng làm việc của tướng quân cao cấp nhất của Noxus tính đến thời điểm hiện tại-Darius.

Ở bên trong đang có rất nhiều người, bao gồm: Swain,Katarina,Talon,Singed,Warwick,Cassiopeia*.

*Dẫu người chị Katarina luôn là người được tán dương nhất của cả dòng họ, gia đình Du Couteau vẫn có một lịch sử phục vụ Noxus lâu dài. Người ta thường cho rằng chẳng chiến binh nào lại được may mắn như Thống đốc Du Couteau khi chỉ có toàn những cô con gái. Cô con gái út, Cassiopeia - dù chẳng sở hữu bản năng sát thủ của chị mình - nhưng triều đình vẫn không đánh giá cô kém hơn bởi sự tinh tế và tao nhã của cô. Cũng khôn ngoan chẳng kém gì vẻ đẹp của mình, cô gái trẻ luôn luôn quần quăn các vị chức sắc cao cấp ngoại quốc, và dùng những mưu mẹo khéo léo của mình để moi ra những bí mật từ cả những kẻ kín tiếng nhất. Với việc kế hoạch bình định các tộc man di của Noxus đang trong thời gian bế tắc, Cassiopeia nhắm vào một nhà ngoại giao đến từ một bộ tộc vùng Freljord. Ngờ rằng đây là một con mồi dễ dàng, cô gái bắt đầu kế hoạch quyến rũ của mình. Hẳn chẳng hề hé răng với cô, cho đến khi cô thực hiện một lời thề tuyệt mật trước thanh kiếm của hân - một thứ vũ khí kỳ lạ với lưỡi kiếm uốn cong hình rắn.

Khi cuộc hẹn hò kết thúc, Cassiopeia liền báo cho cha mình tin tức về lực lượng phòng ngự của ngoại tộc. Trong lúc tiết lộ thông tin, một thứ gì đó kinh khủng xảy ra trong cô. Cô gào thét trong đau đớn khi làn da của mình dần trở nên chai sạn và đóng thành vảy, mái tóc bông bênh hóa thành da rắn, và móng tay đẹp dễ biến thành móng vuốt. Khiếp sợ, cô xông vào vào một nhóm những người hầu, xé họ ra từng mảnh chỉ trong chớp mắt. Khi cuộc thẩm sát kết thúc, thân hình đầm máu đứng đấy đã chẳng còn là viên bảo ngọc quý giá của triều đình Noxus nữa, mà đã trở thành một quái nhân nửa người nửa rắn.

Hiện tại trong phòng, một bầu không khí ngột ngạt hơn bao giờ hết, Cass ở cạnh Talon thắc mắc hỏi: “Talon, có chuyện gì mà tướng quân lại bảo người triệu tập chúng ta lại vậy?”

Quan hệ giữa Talon và Cass khá là thân thiết, không kém gì quan hệ giữa hân và Katarina cả, nên khi nghe cô hỏi thì đáp: “ có một chuyện lớn cần giải quyết thôi, Cass à, cô sẽ biết đó là chuyện gì.”

“yên lặng đi”-Katarina ở bên cạnh nhắc nhở cô em của mình, nhìn bộ dáng của cô em gái, Katarina cũng rất đau lòng nhưng cô không có cách nào để giúp Cass trở lại như xưa cả.

Tướng quân Darius lên tiếng: “ chắc nhiều người thắc mắc vì sao ta lại gọi mọi người đến đây vào giờ này đúng chứ?”

Singed gật đầu đáp: “ đúng vậy, ngài gọi chúng tôi đến đây rốt cuộc là có chuyện gì.”

Swain nhìn Singed nói: “ Singed, ngài còn nhớ trận chiến tại Ionia chứ? Trận chiến mà ngài cùng với ngài Ww chỉ huy quân Noxus và đã bị đánh bại ấy.”

“sao mấy người lại nhắc đến chuyện này?”-Ww ở cạnh đó khi nghe nhắc đến trận thua tủi nhục ấy thì tỏ ra vô cùng khó chịu.

Swain nói tiếp: “ chắc ngài cũng biết rõ, kẻ đã chỉ huy quân Ionia đánh bại Noxus rồi chứ nhỉ,hân ta tên John...và hân ta còn sống, điều này ngài cũng biết từ rất sớm mà đúng không?”

Ww kinh ngạc, Katarina kinh ngạc, Cass kinh ngạc, bọn họ hầu như không biết chuyện này, Singed thở dài nói: “ làm sao ngài biết chuyện này Swain?”

Ww ở bên cạnh hỏi: “ Singed, chuyện này là thật? hân ta còn sống sao người không nói gì với ta?”

Singed đáp: “ thực ra tôi biết hân còn sống cũng chỉ khoảng vài tháng trở lại đây thôi, thông qua Vikto và bức họa vẽ hân, lúc ấy tôi đang ở Zaun cho nên chỉ có thể phái các sát thủ ở đó để tiêu diệt hân, sau khi về thì quên mất chuyện này.”

Swain nói tiếp: “ chuyện này ta đã phái Talon đi điều tra nhưng thôi đã qua rồi có thể cho qua, cách đây một thời gian, hân ta cũng đã xuất hiện tại Kalamanda và phá hủy kế hoạch của ta...tên này nếu không diệt trừ hậu họa sẽ rất khó.”

“nếu gặp lại hân, nhất định ta sẽ không tha”-Katarina nhớ đến mối nhục khi đánh với John lúc đó thì lửa hận bùng bùng.

Cass ở cạnh Talon ngây thơ hỏi: “ anh Talon, hân có đẹp trai không? Có phong độ như trong lời đồn?”

Talon nhìn Cass lắc đầu thở dài.

Darius đứng dậy rời khỏi ghế bước xuống dưới nói: “ chuyện này phải mau chóng giải quyết, nhưng theo ngài Swain đã nói thì đây vốn không phải là chuyện này muốn nói với chúng tôi đúng chứ?”

Swain gật đầu nhìn Talon nói: “ Talon, cậu mau nói đi.”

Talon đáp: “ cách đây vài ngày, một trạm quân đội Noxus ở phía bắc đã bắt được một cô gái, theo xác định và điều tra lai lịch cô ta chính là một vị tướng cùng sát cánh với John trong trận chiến Ionia và Noxus, cô ta tên là Ireliia.”

Swain nói: “ hiện tại cô ta đang được quân Noxus chúng ta tức tốc giải về đây, nếu chúng ta lợi dụng chuyện này đưa tin ra bên ngoài nhất định sẽ dẫn dụ được John đến và lúc đó...”

Darius gật đầu nói: “Swain mọi chuyện ngài cứ tiến hành đi.”

.....

Sự việc thứ 2

Những người ‘bạn cũ’ tại quần đảo bóng đêm đã bắt đầu đổ bộ vào Valoran.....

Kể từ khi được nhìn thấy lần đầu tiên ở bãi biển phía Tây Bắc vùng Valoran, bóng ma chiến giáp lừng lừng với cái tên Hecarim, đã gieo rắc nỗi kinh hoàng lên tất cả những ai thấy hắn. Chưa ai từng thấy thứ gì to lớn và ma quái như hắn. Cứ thế, những bí ẩn về sự xuất hiện bất ngờ của Hecarim làm cho người dân luôn sống trong lo sợ. Khi hắn bắt đầu tiến về hướng Đông, để lại sau lưng những dấu vết hoang tàn và không có sự sống, người dân ở vùng đồng bằng gần đó đã rời bỏ quê nhà để được bao bọc trong sự an toàn của Demacia. Trong những quán rượu giờ đây chật kín, những lời xì xầm về bóng ma khủng khiếp cũng đã bắt đầu gây xôn xao. Vài người cho rằng hắn là linh hồn đầy thù hận của một vị tướng cổ đại, đang muốn tiêu diệt tất cả sự sống nơi đây; một người khẳng định rằng ông ta đã nhìn thấy Hecarim dẫn đầu một binh đoàn kị sĩ bóng ma. Vài người khác thì tin rằng Hecarim được tạo ra bởi những pháp sư gọi hồn... Một sĩ quan của Demacia đã tìm cách xua tan nỗi lo lắng của người dân bằng cách tập hợp những binh sĩ ưu tú nhất và lên đường xua đuổi hoặc tiêu diệt Hecarim.

Viên sĩ quan đó dẫn những người lính của mình chắn ngang đường của Hecarim và chờ đợi cuộc tấn công của hắn. Ngay khi những bóng ma xuất hiện, một cảm giác sợ hãi ngập tràn trong tâm trí họ. Binh lính – sợ chết đứng vì quá kinh hoàng - chỉ có thể hét lên khi gã khổng lồ ma quái xông đến, hạ gục họ dưới vó ngựa sắt. Hecarim nhìn viên sĩ quan đang run rẩy và tuyên bố: “Đây chỉ là sự bắt đầu. Không một binh đoàn con người nào có thể chống lại sức mạnh của Quần Đảo Bóng Tối”.

“cái tên như người sao lắm chuyện thế?”-Ở phía sau Hecarim, Elise bước đến, sắc mặt cô rất khó coi, nhìn xung quanh một lúc rồi thở dài: “không biết đến lúc nào chúng ta mới gặp lại John thân yêu...”

“đừng lo, cậu ta bây giờ rất mạnh, không ai có thể hại cậu ta được”-Mordekaiser tiến đến bên cạnh Elise nói, vốn là sau khi quay trở về Shadow Isles, hắn ta thể hiện sức mạnh hắc ám mới của mình khiến cho Karthus và Thresh tại đảo không còn nghi ngờ hay gây thêm khó khăn gì cho hắn nữa, sau đó hắn gặp Elise cùng Hecarim để kể lại toàn bộ chuyện của John, sau đó hai người quyết định sẽ rời khỏi Shadow Isles với một mục đích duy nhất là gặp John ‘thân yêu’.

Hecarim, Elise, và Mordekaiser sau khi rời khỏi Shadow Isles thì đặt chân đến đây, mục đích của họ là tìm ra tung tích của John thế nhưng có lẽ họ đã chọn nhầm địa điểm khi mà ở đây không bất cứ ai biết về John, đã thế với cái tính cách quái dị của mình Hecarim luôn làm lớn chuyện, khiến quân đội Demacia dạo này hay lung xục rất kĩ quanh đây.

Về phần những kẻ quái nhân kia (ám chỉ Kathus, Thresh, Yorick) theo như khả năng đặc biệt mà Elise có được thì cả ba kẻ kia cũng đã rời Shadow Isles, không biết lý do bọn chúng rời đó để làm gì nhưng có lẽ khi thấy Elise và Hecarim rời đảo nên cũng bắt chước theo chẳng.

Sự việc thứ ba:

Ezreal và Taric tại học viện ma pháp cũng đã cùng nhau bỏ đi, không ai biết họ đi đâu, vì có người thấy rằng mỗi người đi về một hướng khác, có lẽ họ tiếp tục cuộc hành trình của mình chẳng? Riêng về Lux, cô được học viện cho tốt nghiệp sớm, với khả năng đặc biệt của mình e rằng chỉ có mỗi John là có thể hơn cô

được về khoảng sử dụng sức mạnh phép thuật hệ ánh sáng. Lux quay trở lại Demacia để giúp đỡ anh trai mình là Garen.

Sự việc thứ tư:

Đám người Shen, Akali, Nami.....sau khi rời khỏi Ionia đã đặt chân đến Valoran và chỉ vài ngày sau khi đặt chân đến đây, họ liền nhận được hung tin báo rằng, Irelia đã bị quân đội Noxus bắt giữ, nhận được tin đó cả đám bắt đầu tức tốc lên đường đến Noxus với hi vọng giải cứu được Irelia. Đồng thời Shen và Ahri ở tại Valoran một thời gian để tìm tung tích của John cũng nhận tin này, theo như suy nghĩ của Shen, anh ta chắc chắn rằng nếu John còn sống, cậu ta sẽ tức tốc đến Noxus để cứu Irelia, vì sao ư? Theo linh cảm của một Ninja mách bảo rằng, John và Irelia có một mối liên kết đặc biệt.

Tuy nhiên hiện tại xem ra mọi thông tin về chuyện này vẫn chưa được truyền đến Bilgewater City.

Trở lại chuyện của John.

Sau khi miễn cưỡng đánh lui được Aatrox và Morgana, John và Ryze quay trở lại con tàu Miss Fortune, sau lưng hắn công Kayle đang bị thương cực kì nghiêm trọng, có lẽ bị thương nặng nhất chính là đôi cánh của cô, đôi cánh ấy te tua đến đau cả lòng....

“John cậu về rồi, mọi chuyện sao rồi?”-Tom nghe thuộc hạ báo lại rằng John và Ryze đã trở về, họ còn đem theo một cô gái kì lạ có cánh nữa, nên cậu ta tức tốc chạy ra ngay bên ngoài.

John gật đầu nói: “ Sarah và những người khác sao rồi?”

Tom đáp: “ họ đã qua cơn nguy hiểm rồi, nhưng John...sao trông cậu te tua thế? Còn cô gái kia nữa...cô ấy....a..có cánh.”

John không muốn chần chừ quá lâu nên lập tức đưa Kayle vào bên trong vừa đi vừa nói: “mọi chuyện từ từ Ryze sẽ kể cho cậu nghe, bây giờ giúp tôi gọi bác sĩ, cô ấy cần chữa trị.”

94. Q.4 - Chương 26: (không Tiêu Đề)

Đặt Kayle nằm trên giường, John nhìn đôi cánh trắng vốn có của một thiên sứ hiện tại thắm đến cực điểm, đứng nói đến các vết thương khác trên người cô, việc điều trị cho đôi cánh ấy cũng là một chuyện không đơn giản gì rồi.

“John, không hay rồi, vị bác sĩ chữa trị cho thuyền trưởng và những người khác trước đó hiện đã rời khỏi Bilgewater City, nghe nói ông ta đang đi cứu chữa một người nào đó ở một hòn đảo lân cận đến tối mới về.”-Tom hốt hải chạy vào trong.

John nghe tin này thì tỏ ra vô cùng lo lắng, hiện tại vết thương trên người Kayle khá là nặng nếu không cứu chữa kịp thời e rằng....

Tom nhìn John nói: “ John, bây giờ cậu tính sao?”

John thở dài suy nghĩ một lúc sau đó nói: “ tom cậu ra ngoài đi, đừng cho ai vào phòng cả.”

“không lẽ cậu có cách cứu cô ta sao?”-Tom thắc mắc.

John chỉ đáp: “ không chắc lắm nhưng cũng sẽ cố gắng thử.”

Tom vốn tin tưởng vào John rất nhiều, thấy hắn nói vậy nên cũng không nói gì thêm, bước ra ngoài phòng đóng chặt cửa lại rồi ra lệnh không ai được làm phiền John ở bên trong.

ở trong phòng, John tiến lại cạnh giường, hắn hít một hơi thật sâu: “không có gì đâu mà, không phải trước đây ta cũng từng băng vết thương cho Diana hay sao? Không có gì đâu.”

John ngồi xuống bên cạnh Kayle, đôi tay hần run run di chuyển đến trên cổ áo cô, miệng thì không ngừng nói: “hi vọng khi cô tỉnh lại đừng trách ta...ta chỉ muốn cứu cô thôi...đừng trách ta...”

“bập”-Cánh tay phải của Kayle đột ngột nắm lấy tay hần, đôi mắt hơi hé mở nhìn John, bị Kayle nắm cổ tay một cách đột ngột cả người John giật nảy lên, hần liên tục nói: “không..không...ta không có ý gì xấu đâu, chỉ là muốn cứu cô thôi.”

“anh là...”-Kayle khẽ nói hai chữ không rõ ràng sau đó lại bất tỉnh, John cảm giác được tình hình của cô ngày càng nguy cấp, vết thương trên người chảy máu quá nhiều, đã thế cô còn sử dụng sức mạnh của mình quá mức cần thiết, vừa ngoại thương vừa nội thương, tình trạng cực kì nguy cấp.

Không một chút chậm trễ, John lập tức dùng tay của mình xé toạt chiếc áo bên ngoài của Kayle, làn da trắng mịn dần lộ diện,đặc biệt là (tự hiểu). Hần là một người đàn ông thấy những thứ đó sao không thể không nghĩ bậy bạ được, John cố gắng áp chế toàn bộ dục vọng và suy nghĩ của bản thân đến mức thấp nhất.

Tay hần chạm vào da cô, chỗ vết thương gần (tự hiểu), tim hần đập nhanh một cách chóng mặt, cái cảm giác này thật giống như cảm giác hai người yêu nhau nhưng xa nhau một thời gian mới gặp lại nhau vậy....

Sau khi băng các vết thương ở phần ngực và bụng của Kayle, hần bắt đầu di chuyển xuống phía dưới, cũng may hần đã từng có kinh nghiệm trong việc này cho nên các vết thương đều được John băng rất kĩ.

John kinh ngạc phát hiện ra có một vết chém lớn nằm trên bắp đùi trái của Kayle, thế nhưng nếu muốn băng được chỗ đó thì phải....

“làm sao đây?”-ba chữ này cứ liên tục xuất hiện trong đầu hần.

“ực”-John nuốt một ngụm nước bọt sau đó quyết định đã chữa thì chữa cho đến cùng, hần...xé một đoạn quần gần chỗ vết thương.....(tình hình là những thứ tiếp theo nếu như đúng tính cách của tác giả mà viết thì sẽ bị quy là truyện bậy bạ không hợp với con nít, cho nên thôi, mấy bạn đọc giả cứ tạm thời tự tưởng tượng, bạn nào muốn có mấy cảnh thế thì đợi dịp khác, khi nào tác giả hứng lên viết truyện đen tối chút....)

Các vết thương trên người của Kayle tạm thời được John băng bó xong,cả người hần nóng rực như lửa đốt, mặt hần đỏ như trái gấc, lần trước băng vết thương cho Diana cũng không giống thế này, John tự hỏi: “không biết khi cô ấy tỉnh lại biết mấy chuyện này sẽ cư xử thế nào.”

John hít một hơi sâu, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhìn vào đôi cánh tơ tằm kia, không biết cách nào để chữa cho nó, hiện tại hần mới chỉ chữa được các vết thương bên ngoài thôi,về phần nội thương bên trong hần định sử dụng sức mạnh phép thuật của mình để chữa trị thử.

Đầu tiên John thử truyền sức mạnh phép thuật hệ phong vào người của Kayle-không có kết quả

Lần thứ hai là sức mạnh phép thuật hệ ánh sáng-không có kết quả.

Cứ như thế hần cứ thử lần lượt nhưng tình hình vẫn không hề tiến triển, cho đến khi hần nảy ra một ý-sử dụng sức mạnh phép thuật của bảy loại nguyên tố trong người. Đã quyết là làm John đặt tay trước ngực của Kayle, một luồng sức mạnh phép thuật bảy sắc bắn vào người của cô, luồng sức mạnh phép thuật ấy nhẹ nhàng nhập vào cơ thể, rất nhanh chóng kết quả bất ngờ đã xuất hiện, cả người của Kayle tỏa ra thứ ánh sáng thần thánh nhẹ nhàng, thứ ánh sáng khiến lòng người trở nên thư thái.

“có kết quả”-John thăm mùng rờ.

Hần tiếp tục truyền sức mạnh phép thuật vào người Kayle để chữa thương cho cô, đôi cánh trắng bắt đầu có hiện tượng thay đổi, những sợi lông trắng mọc lại một cách từ từ, đôi cánh trắng phát ra thứ ánh sáng lấp lánh như kim cương.

(sâu bên trong ý thức của Kayle, cô tự nói)

“sức mạnh này...sức mạnh của thiên sứ...ai đang cứu mình vậy...”

“cảm giác này thật sự rất giống lúc đó...là anh ta ư...anh ta đang cứu mình?”

“sao mắt mình không thể mở được thế này...mình muốn được nhìn thấy anh ấy...”

“sức mạnh này thật thần thánh, nó thật tuyệt...”

“sắp được rồi, cố gắng lên nào!”-John đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt hấn lúc này thật là ‘đáng sợ’, đôi mắt thâm tím lại, da trắng bệch như người chết, đôi môi xanh bầm, đôi chân run lên, cánh tay cũng thế, hơi thở bắt đầu loạn nhịp....

Ở bên ngoài, Ryze lưng dựa vào tường thở dài nhìn trời nói: “thằng nhóc này, nó thực sự giống ông ta, không quan tâm người đó là người lạ hoặc không quen biết, vẫn luôn giúp đỡ họ hết lòng, hải, nó sử dụng quá mức sức mạnh phép thuật thế này sẽ sớm thôi không thể trụ nổi. Lần này sức mạnh của nó lại được tăng thêm nhưng e rằng chừng đó vẫn chưa đủ, lão kia, rốt cuộc thời điểm nào người mới đến gặp nó đây.”

“bịch”

Đúng như Ryze đã đoán, chỉ một lúc sau bên trong phòng vang lên một tiếng va đập, lão bước vào bên trong thấy John đang bất tỉnh nằm trên sàn, máu chảy ra từ mũi, miệng, tai....Ryze nhìn sang Kayle vẫn nằm bất tỉnh trên giường, đôi cánh trắng của cô đã được phục hồi hoàn toàn, thậm chí có phần đẹp và quyến rũ hơn trước. Lão thở dài một tiếng đến bên cạnh John, vác hấn lên rồi rời khỏi phòng.

.....

Kayle dần tỉnh lại, cô kinh ngạc phát hiện mình đang nằm trên giường, trong một căn phòng trống trải xa lạ, “a”-xem ra các vết thương trên người cô vẫn chưa thực sự khỏi hẳn cho nên khi cô vừa mới động dậy một chút thì lập tức cảm thấy đau nhức cả người...đột nhiên...sắc mặt của Kayle đỏ ửng lên, cô phát hiện ra trên người mình không mặc bất cứ quần áo nào, đã thế khắp người cô còn được băng bó các vết thương rất kĩ. Kayle nắm chặt chiếc chăn đang đắp trên người mình, sắc mặt của cô đỏ hồng như trái gấc...

Kayle thậm chí còn kinh ngạc hơn khi thấy đôi cánh của mình đã khôi phục như ban đầu, vốn cô nghĩ việc khôi phục lại đôi cánh đối với cô cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần cô khôi phục được vài phần sức mạnh thì có thể dễ dàng làm điều đó, tuy nhiên nếu có ai đó muốn chữa đôi cánh ấy thì buộc lòng họ phải có sức mạnh tương đồng với sức mạnh một thiên sứ trong người cô.

“Trông đôi cánh của mình còn tuyệt hơn cả trước đó, là ai đã cứu mình? Không lẽ anh ta?”-Kayle tự lẩm bẩm.

Kayle

“ồ cô tỉnh lại rồi à?”-Một cô gái giúp việc bước vào phòng thấy Kayle tỉnh lại thì cười nói.

“cô..cô là..”-Kayle ấp úng nói.

Cô gái giúp việc kia cười nói: “đừng cử động, cô đang bị thương đấy. tôi chỉ là một người giúp việc mà thôi, đây là một chút thức ăn tạm bổ, để tôi giúp cô ăn”

Kayle hiện tại không thể ngồi dậy được nên chỉ có thể nằm mà nói: “cảm ơn cô, nhưng có thể cho tôi biết là ai đã đưa tôi về đây rồi cứu chữa cho tôi không?”

Cô giúp việc kia lắc đầu nói: “điều này tôi không rõ lắm, nhưng nghe mấy người thủy thủ trên tàu nói rằng do John cứu cô về đây rồi hình như cũng chính tay anh ta băng các vết thương trên người của cô lại đấy.”

“sao?”-Kayle mặt đỏ bừng bừng, thân thể thiên sứ của cô trước giờ chưa ai thấy qua nay đã bị.....cô không biết nên nói thế nào? Tức ư? Họ đã cứu mình không lẽ mình đi giết họ sao? Như vậy là lấy oán báo ân, một thiên sứ như cô tuyệt đối không thể nào làm được chuyện đó.

“có thể cho tôi biết John, anh ấy là người thế nào không?”-Kayle cúi thấp mặt, giọng nói líu ríu nhưng cô gái giúp việc kia vẫn có thể nghe được, sau đó đáp: “tôi vốn là một cô gái giúp việc trên tàu và chỉ làm việc tại Bilgewater city này chứ không đi đâu cùng thuyền trưởng và người khác được cho nên không nắm rõ lắm, tôi nghe nhiều người kể lại rằng, John, anh ấy là một người rất quan trọng với thuyền trưởng của chúng tôi, nếu cô muốn biết rõ hơn tôi có thể mời Phó tàu-Tom đến đây...”

Kayle gật đầu, cô biết dù có hỏi thêm cũng không có được gì cả, bởi cô gái này chỉ là một người giúp việc, không biết quá nhiều thông tin, Kayle nói: “cô có thể để tôi lại một mình được chứ? Tôi muốn nghỉ ngơi thêm một chút.”

“được rồi, vậy đồ ăn tôi để ở đây, cô cố gắng ăn để khỏe lại, tôi sẽ đi nói cho phó tàu Tom biết cô đã tỉnh lại.”-Cô gái giúp việc rời khỏi phòng, Kayle hít lấy một hơi hiện tại trong đầu cô là một mớ hỗn độn, cô không biết phải làm gì bây giờ, cô nghĩ đến người thanh niên cầm kiếm khi cô thấy trên đảo, lúc đó bóng dáng mờ mờ cô không thể nhìn rõ mặt của anh ta, sau đó lúc cô đang hôn mê bất tỉnh cô cảm giác được một thứ năng lượng ấm áp truyền vào trong cơ thể, những thứ đó có thật là do anh ta đã làm không? Nếu vậy người thanh niên tên John đó cũng có sức mạnh của một thiên sứ trong người giống như cô sao?”

Kayle nhắm chặt mắt rồi mở ra, cô hít một hơi, sau đó cả người cô tỏa ra thứ ánh sáng thần thánh, các vết thương trên cơ thể cô phục hồi với tốc độ chóng mặt, hai tay của Kayle đặt trước ngực, miệng cô lầm rầm vài câu sau đó một bộ quần áo xuất hiện trên người, Kayle ngồi dậy đến bên cạnh bàn, “ọc ọc”- nhìn những thức ăn trên đó, vốn là không định ăn nhưng bụng cô ngay lập tức phản đối, việc đánh nhau với Aatrox đã khiến cô tiêu hao quá nhiều năng lượng, cho nên hiện tại Kayle rất đói, căn phòng này chỉ có mỗi mình cô, nên Kayle không cần phải giữ bất kỳ ý tứ nào cả, cô ngồi xuống và ăn toàn bộ thức ăn để trên bàn...

“cốc cốc”-tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là giọng nói của Tom: “tôi là Tom, nghe nói cô đã tỉnh lại, không biết tôi có thể vào được không”

Kayle, tiến lại mở cửa phòng ra, Tom khá là ngạc nhiên khi thấy Kayle có thể đi lại được, trông cô cũng khá là khỏe mạnh nữa, không giống với những gì cô gái giúp việc vừa này nói.

Kayle mỉm cười nói: “chắc anh là tàu phó mà cô gái giúp việc vừa này đã nói.”

Tom gật đầu đáp: “phải, tôi nghe nói cô đã tỉnh lại nên đến xem tình hình thế nào, thấy cô đã có thể đi lại được thì tốt rồi. Thôi tôi đi đây, cô cứ nghỉ ngơi.”

“khoan đã”-Kayle vội ngăn lại nói: “Tom, anh có thể cho tôi biết về John được chứ? Người đã cứu tôi chính là anh ấy sao?”

Tom gật đầu nói: “đúng vậy, cậu ấy đã cứu cô về đây, sau đó tự tay cứu chữa cho cô.”

“thể hiện tại anh ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp để cảm ơn.”-Kayle đột nhiên khuôn mặt có chút hồng lên, cứ nghĩ đến chuyện John đã băng bó vết thương trên người cô thì...

“e rằng không được”-Tom cắt ngang mạch suy nghĩ của Kayle, cậu ta nói tiếp: “nghe sự phụ của cậu ấy nói rằng lúc cứu cô cậu ấy đã sử dụng sức mạnh quá mức cho nên sau đó đã bất tỉnh, hiện tại đang nằm nghỉ ngơi trong phòng, thuyền trưởng cũng đang chăm sóc cho cậu ấy.”

“vậy sao?”-Kayle hơi chút kinh ngạc, nhưng chính điều này càng khiến cô muốn gặp hẳn hơn, cô nói: “Tom, anh có thể giúp tôi gặp được anh ấy chứ? Tôi rất muốn cảm ơn ân nhân của mình.”

Tom suy nghĩ một lúc thôi đành gật đầu nói: “cũng được, cô đi theo tôi”

“Tom này, anh chắc biết rất nhiều về John, có thể kể cho tôi nghe một chút về anh ấy được chứ?”-Kayle đóng cửa phòng lại mỉm cười nói, sự thật là cô vẫn rất tò mò về John, anh ta vốn là một người bình thường đã thể John vốn cũng không phải một thiên sứ giống cô nhưng không hiểu sao lại có thứ sức mạnh khá giống với thiên sứ như vậy.

“được thôi, tôi cũng được thuyền trưởng kể vài chuyện về cậu ấy, chúng tôi vốn là những người anh em tốt, quen nhau cách đây.....”-Tom vừa đi vừa kể.

Cùng lúc đó tại phòng John, mặc dù các vết thương trên người Miss vẫn chưa lành hẳn nhưng khi nghe tin John bất tỉnh và đang nằm tại đây thì vẫn cố gắng sang thăm và chăm sóc hẳn, đến khi John tỉnh lại thấy Miss đang ngồi đầu giường tận tình dùng khăn lau mồ hôi trên trán, hẳn có cảm giác rất ấm áp.

“đừng động đây, anh vẫn chưa khỏe đâu, nằm yên đi”-Miss cau có khi thấy John định ngồi dậy.

John cười đáp: “không sao đâu mà, ta chỉ hơi mệt thôi, bây giờ khỏe rồi, Sarah, các vết thương trên người em...”

“đừng lo, nó vẫn ổn cả rồi”-Miss đáp sau đó nhìn chăm chăm vào mặt hắn nói: “ Nghe Tom nói, anh vừa đem một cô gái rất là xinh đẹp về đây đúng không? Rồi tự tay chữa thương cho cô ấy đến mức phải bắt tỉnh trên sàn...”

“phải đúng là anh đã đưa một cô gái về đây, nhưng làm gì có chuyện vì cứu cô ấy mà anh bị bắt tỉnh chứ, anh rất khỏe mà nhìn đi, cơ bắp đầy mình, Sarah em đừng lo, chỉ là lúc đó hơi mệt nên ngủ thôi...”-John bắt đầu ba hoa chém gió.

“đừng có lừa em, sư phụ anh đã nói hết rồi.”-Miss nghiêm mặt nói.

“sư phụ? Là ai? Anh nhớ rằng mình đâu có sư phụ?”-John ngớ người với câu nói của Miss.

Miss tức giận cau mày một cái thật mạnh nói: “ anh thật là, sư phụ của mình cũng không thừa nhận à? Không phải vị pháp sư Ryze ấy là sư phụ anh hay sao? Ông ấy đã nói thế đấy.”

“không phải chứ? Lão già chết tiệt kia tự xưng à?”-John đã nghĩ vậy trong đầu, nhưng ngoài mặt hắn cười nói: “ không có đâu, ta với lão chỉ là thuận đường đi chung thôi, tuyệt đối không phải sư phụ ta...”

“được rồi, bỏ qua chuyện đó đi, chuyện cô gái kia là sao? Anh vốn không quen biết gì cô ấy sao lại cố sức cứu cô ấy rồi gánh hàng tá vết thương trên người như thế? Bao nhiêu năm xa cách, tính của anh vẫn không thay đổi, giống như lần ở ngoài biển, mặc dù cô gái tiên cá kia không hề quen biết hay thân thiết gì vậy mà...vậy mà anh lại dám đem cả tính mạng mình để ra đánh đổi cứu lấy cô ấy và cả bộ tộc..”-vừa nói đôi mắt của Miss bắt đầu đỏ dần, nước mắt bắt đầu rơm rơm xuất hiện.

John nhìn những giọt nước mắt ấy, hắn hiểu những lời nói ấy của Miss chỉ xuất phát từ việc quan tâm cho hắn mà thôi, John ngồi dậy ôm lấy cô vào lòng nói: “ Sarah, ta xin lỗi, đừng khóc,”

“cốc cốc”

“thuyền trưởng, John, tôi là Tom đây, tôi có thể vào không?”-Giọng nói của Tom ở bên ngoài vang lên

95. Q.4 - Chương 27: Luật Thiên Sứ

“Tom à, cậu vào đi”-John và Miss rời khỏi nhau sau đó nói lớn, Tom đẩy cửa bước vào bên trong, sau lưng cậu ta là Kayle, khi John nhìn thấy Kayle bước vào hắn tỏ ra khá là ngạc nhiên, cũng giống như Tom trước đó, hắn không nghĩ cô lại hồi phục nhanh đến thế. Ở cạnh hắn Miss Fortune khi thấy Kayle thì tỏ ra kinh ngạc vô cùng, cô đứng bật dậy tiến đến gần để nhìn cho kĩ, sau đó Miss thốt lên: “thật là không thể tin được, ta nghe nhiều người nói cô có đôi cánh sau lưng nhưng vẫn không tin hóa ra là cô có thật, đôi cánh trắng này, trông cô rất giống một thiên sứ...thực sự không thể tin vào mắt mình nữa.”

Kayle mỉm cười đáp: “ tôi vốn là một thiên sứ mà.”

“cái gì chứ!”-Miss che miệng mắt mở tròn to,cô nói: “ trước giờ tôi chỉ nghĩ thiên sứ vốn chỉ là những nhân vật tưởng tượng của mấy lão kia nhưng hóa ra là có thật à.”

“Sarah đừng hỏi nhiều như thế nữa”-John cười nhìn Kayle nói: “ trông cô bây giờ khá là khỏe mạnh, thực sự tôi cũng không tin được là cô có thể hồi phục nhanh đến thế.”

Kayle nhìn John, đôi mắt cô bỗng như có một tia sét đánh qua, cái cảm giác này rất giống với cảm trước đó, đúng thực là người này rồi, tuyệt đối không sai, Kayle cố gắng giữ bình tĩnh nói: “ đây chỉ là một thuật bí truyền của những thiên sứ chúng tôi để trị thương mà thôi.”

Miss ở bên cạnh hỏi: “không biết chúng tôi nên xưng hô với cô thế nào?”

“thật đáng trách quá, mọi người cứ gọi tôi là Kayle”-Kayle mỉm cười, ánh mắt của cô vẫn không một lúc nào rời khỏi John, cô đáp, sau đó cô nói: “ tôi nghe Tom nói, vì cứu tôi mà khiến anh sử dụng sức mạnh quá sức dẫn đến suy kiệt vậy nên muốn đến đây để thăm anh.”

John đáp: “tôi bây giờ không có việc gì rồi, cô thấy đây vẫn khỏe như voi đấy thôi.”

Kayle gật đầu rồi nhìn Miss và Tom đang đứng cạnh đó, Kayle nói: “hai vị, liệu tôi có thể ở riêng với anh John một lúc được không? Tôi có chuyện muốn hỏi riêng với anh ấy.”

Miss và Tom nhìn nhau họ đều không biết rốt cuộc Kayle có chuyện gì muốn nói, nhưng họ tôn trọng bí mật đó nên gật đầu rồi đi, John cũng thấy lạ, bởi vì hắn cũng chỉ vừa biết Kayle, vốn đâu có chuyện gì mà cô ấy lại cần hỏi riêng mình cơ chứ.

Sau khi Miss và Tom rời khỏi phòng Kayle bước đến cạnh bàn gần đó, cô ngồi xuống ghế, đầu hơi cúi thấp, giọng nói có vẻ nhỏ và pha chút ngượng ngùng: “có phải chính anh là người đã...đã băng các vết thương trên người của tôi lại không?”

“đúng”-John bị Kayle nhắc đến chuyện này cũng có chút khó xử, hắn liền nói: “Kayle, cô đừng hiểu lầm, tôi thực sự không làm điều gì bậy bạ cả, à, tôi cũng chưa thấy gì, thật đấy, chưa thấy gì.”

Kayle dường như không để ý những câu nói đó của hắn, cô lại nói tiếp: “trước khi vào vấn đề chính của tôi, tôi có một câu muốn hỏi, anh vốn là con người tại sao lại có khả năng chữa lành đôi cánh cho tôi?”

John vẫn chưa hiểu hàm ý của Kayle cho lắm, Kayle biết điều đó nên đáp: “thực ra, trong người mỗi thiên sứ như chúng tôi đều có chảy dòng máu huyết thống của một thiên sứ, khi chúng tôi lớn lên, dựa vào dòng máu huyết thống này mà sức mạnh phép thuật của chúng tôi cũng dần trở nên mạnh mẽ hơn. Như anh thấy, mặc dù trước đó tôi bị thương khá nặng nhưng bây giờ đã gần như hoàn toàn bình phục rồi, những vết thương thông thường con người như các anh vẫn có thể cứu chữa được. Tuy nhiên có một thứ trên người chúng tôi mà con người hay bất cứ một thứ gì, không thể nào cứu chữa được chính là đôi cánh thiên sứ này, một khi nó bị thương hoặc bị nát v.v.. ngoài dựa vào khả năng hồi phục của những thiên sứ thì không có bất cứ thứ gì có thể chữa được nó.”

“ý cô muốn nói là vì sao tôi vốn là một con người, không phải là một thiên sứ nhưng vẫn có thể cứu chữa được đôi cánh của cô đúng không?”-John nói.

Kayle gật đầu nói: “đúng vậy, đây chính là điều tôi rất thắc mắc.”

John lắc đầu nói: “thực ra lúc cứu cô, tôi cũng không hề biết đến những điều này, tôi chỉ biết là sử dụng chính sức mạnh phép thuật trong người mình truyền vào trong người cô rồi những cánh lông trên đôi cánh đó bắt đầu mọc lại và hồi phục vậy thôi.”

Kayle nghiêng ngẫm những gì hắn nói, sau đó cô đáp: “anh có thể cho tôi thấy sức mạnh phép thuật của mình không?”

John không hề từ chối, ngay lập tức trên tai trái của hắn liền xuất hiện một quả cầu năng lượng tỏa ra bảy sắc...John nói: “đây chính là loại sức mạnh mà tôi dùng để cứu cô đấy.”

“thật giống”-Kayle thốt lên.

John cảm thấy vô cùng kì lạ hỏi: “giống cái gì?”

Kayle đáp: “sức mạnh ấy của anh rất giống với sức mạnh của chúng tôi, mặc dù nhìn sơ quá có vẻ khác nhưng về bản chất không hiểu sao nó lại giống đến thế.”

John giật mình kinh ngạc nói: “không lẽ ý cô nói, sức mạnh này của tôi chính là sức mạnh thiên sứ như các cô?”

Kayle lắc đầu: “không, tôi không có ý đó, bởi vì sức mạnh thiên sứ của chúng tôi vẫn mang trong đó sự thánh khiết của những thiên sứ, còn trong sức mạnh của anh thì không có điều đó.”

John gật đầu nói: “được rồi, có thể cho tôi hỏi điều này được không? Tại sao cô và Aatrox lại đánh nhau vậy?”

Kayle nghe John hỏi đến điều này thì thở dài nói: “thực ra Morgana là đứa em gái của tôi, nó bị hội đồng thiên sứ trừng phạt trở thành một đọa đày thiên sứ, đi lưu vong khắp nơi, lúc nào trong tâm trí của nó cũng chỉ muốn trả thù điều này mà thôi, vậy nên nó đã thức tỉnh Aatrox, chiến binh đáng sợ nhất thời cổ đại, từng gây chiến với tộc thiên sứ chúng tôi.”

“ra là vậy, hẳn ta rất mạnh, cô không phải là đối thủ của hẳn”-John gật đầu nói.

Mặc dù Kayle cảm thấy điều này không chút vui vẻ gì nhưng cô cũng gật đầu đồng ý với những gì John nói, sự thật là Aatrox quá mạnh so với cô. Kayle nói: “tôi có nghe Tom kể về quá khứ của anh, nó thật là hào hùng, tôi thật sự không thể tưởng tượng ra những gì anh đã trải qua được nữa, nó vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi, à, tôi có nghe nói anh bị mất một cánh tay, liệu có thể...”

John gật đầu cởi áo ngoài ra đưa cho Kayle xem, hẳn hỏi: “Kayle, cô có khả năng chữa thương cho bản thân mình liệu cô có thể phục hồi lại cánh tay này cho tôi được không?”

Kayle lắc đầu nói: “không thể, sức mạnh của tôi chỉ là sức mạnh chữa trị các vết thương mà thôi, cánh tay của anh đã bị mất đi, nếu muốn hồi phục lại ít nhất phải cần một loại sức mạnh có khả năng tái sinh, chỉ có điều những thiên sứ như chúng tôi không thể làm được chuyện đó...à...”- Kayle xem xét vết xẹo trên tay của John một lúc nhận ra điều gì đó kì lạ.

John kì lạ hỏi: “có chuyện gì sao?”

Kayle gật đầu nói: “bao quanh vết thương của anh là một loại độc khá mạnh đấy, nó có khả năng ngăn cản sự tái sinh.

Nghe Kayle nói John mới nhớ đến cái hồi hẳn gặp các vị giáo sư Jacob tại học viện ma pháp, bọn họ cũng nói điều này ra nhưng không biết làm cách nào để chữa cái độc quái lạ này, John hỏi: “Kayle cô biết cách giải loại độc này chứ”

Kayle tỏ ra nghiêm trọng nói: “vì độc này đã ngấm vào trong da của anh quá lâu rồi cho nên có đôi chút khó khăn, theo quan sát của tôi thì loại độc này được làm từ các trích độc của nguyên tố phép thuật, cộng với hàng trăm loại độc khác nhau mà thành, để tôi thử xem.”

Nói xong hai tay của Kayle đặt lên trước chỗ cánh tay cụt của John, một luồng ánh sáng thánh khiết nhẹ nhàng chiếu vào đó, rất nhanh chóng từ chỗ vết thương kia những đám khói màu đen bắt đầu bay lên rồi biến mất. Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, chừng ba phút là xong, Kayle cười nói: “được rồi, bây giờ chất độc trên tay của anh đã bị tôi giải trừ cả.”

John cực độ vui sướng hẳn cười ha hả cảm ơn Kayle,: “Kayle vậy bây giờ tay của tôi có thể hồi phục lại được đúng không?”

Kayle buồn bã lắc đầu nói: “e rằng không được đâu, vì chất độc này đã bám vào da thịt của anh quá lâu cho nên làm các tế bào tái sinh gần như chết hết, việc chữa cánh tay của anh gần như không có, cho dù anh có dùng đến thần dược gì đi nữa để có thể tái sinh lại.”

Xem ra mọi chuyện không như ý mình muốn, John cũng quen với chuyện có một cánh tay rồi, hẳn vẫn cười nói: “dù sao thì tôi cũng cảm ơn cô Kayle, nếu không có cô e rằng chất độc này cứ bám mãi vào người tôi không thể rời.”- John đứng lên tiến đến cạnh bàn, vừa rót ly nước hẳn hỏi: “thế bây giờ cô tính sao? Vẫn tiếp tục đi tìm cô em của mình à?”

Hai lòng bàn tay của Kayle cọ xát vào nhau,cô nói: “thực ra tôi cũng muốn như thế..nhưng...”

“nhưng sao? À mà cô nói có chuyện muốn nói với tôi mà, chuyện chính ấy, nói đi.”-John mỉm cười, rót cho Kayle một ly nước đặt bên cạnh.

Lúc này ở bên ngoài, Miss đang đứng trên boong tàu nhìn mặt biển trước mặt, bên cạnh cô Tom đang ngồi dựa lưng vào một cái cột cậu ta nhìn Miss nói: “có phải thuyền trưởng đang nghĩ về cô gái thiên sứ kia không?”

Miss gật đầu nói: “phải, không hiểu sao khi thấy John và cô ấy ở riêng với nhau, ta lại cảm thấy khá khó chịu, có thể ta đang ghen tị điều gì chăng? Mặc dù trước đó ta đã nói với John rằng sẽ chấp nhận việc anh ấy có vài người phụ nữ bên cạnh và không nhất thiết chỉ có mỗi mình ta, nhưng...”

“thuyền trưởng, tôi nghĩ cô suy nghĩ quá nhiều rồi đấy, cô phải tin vào tình cảm của cậu ấy chứ.”-Tom cười cười đứng dậy vỗ vào vai của Miss an ủi.

Miss gật đầu đáp: “Tom theo cậu giữa John và cô gái thiên sứ ấy có thể xảy ra chuyện gì không? Ta thấy cô ấy rất xinh đẹp, với cái bản tính mê gái ấy của anh ta nhất định không thể bỏ qua đâu.”- Giọng nói của Miss mang trong đó đôi chút hờn giận.

“chắc không có gì đâu, cùng lắm thuyền trưởng lại có thêm một người chị em nữa thôi mà”-Tom đùa giỡn nói.

Lúc này trong phòng.

Kayle hít một hơi, cô đứng dậy tiến sát lại cạnh hắn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mặt của John, hai má ửng hồng một cách đầy quyến rũ: “ anh...anh và tôi chúng ta sẽ là vợ chồng.”

“phụt”-John quá bất ngờ với câu nói ấy, nước trà trong miệng phun hết ra bên ngoài dính vào người của Kayle, nhưng cô không để tâm đến những điều đó, cánh tay trái đưa cao nhẹ nhàng lau đi những giọt nước còn đọng lại trên miệng hắn, John lập tức lùi lại một bước vội nói: “ Kayle, cô đừng đùa với tôi nữa nhé, tôi không thích đâu.”

“sao anh lại xưng hô như thế,bây giờ chúng ta xem như là vợ chồng của nhau rồi, xưng hô như thế nghe xa lạ lắm.”-kayle nắm lấy tay của hắn mỉm cười một cách đầy quyến rũ.

John rút tay lại hắn lắp bắp nói: “ sao sao có thể có chuyện này được, vì sao chúng ta lại là vợ chồng được kia chứ?”

Kayle mỉm cười, cô đẩy chiếc cổ áo xuống một chút ở đó có một hình xăm đôi cánh thiên sứ đã đổi thành màu vàng,Kayle giải thích: “ những thiên sứ được chọn như em vốn phải tuân theo rất nhiều luật lệ, trong đó có một điều luật đặc biệt là những thiên sứ không được để người khác giới nhìn thấy thân thể của bản thân, nếu như để người nào thấy được lập tức phải giết chết người đó, một người nhìn giết một người, mười người thì giết cả mười, trăm người thì giết cả trăm, tuyệt đối không thể để người đó được sống, tuy nhiên thiên sứ đó vẫn có thể lựa chọn cách khác, việc kết hợp làm vợ chồng chính là một trong số đó.”

John lau đi mồ hôi trên trán mình, cái chuyện này lần đầu tiên hắn nghe, vả lại hắn đã chuẩn bị tinh thần gì đâu cơ chứ, dùng một cái Kayle bảo hắn và cô trở thành vợ chồng của nhau điều này....quá sức tưởng tượng của hắn.

Kayle nói tiếp: “ anh nhìn thấy cái hình xăm này chứ, nó tượng trưng cho sự trinh khiết của một thiên sứ, vốn dĩ nó có màu trắng bạch, nhưng một khi bị một người khác giới chạm vào thân thể nhiều lần, hoặc nhìn thấy thân thể bên trong thì nó sẽ thay đổi màu sắc.”

“tôi, tôi làm sao tôi biết được điều đó, tôi lúc đó chỉ muốn cứu sống cô thôi mà Kayle, cô đừng đùa với tôi như vậy chứ?”-John cố gắng giữ vững tinh thần, trong đầu hắn lúc này vẫn cố gắng nghĩ rằng Kayle đang đùa giỡn với mình mà thôi.

“không đâu, là sự thật”-Kayle lắc đầu nói: “anh nghĩ thử xem, anh là người đã cứu mạng Kayle, không lẽ em lại nhẫn tâm đi giết chính người đã cứu sống mình sao? Điều đó là điều không thể làm được với một thiên sứ.Mặc dù chúng ta vốn là hai chủng tộc khác nhau nhưng điều đó không quan trọng, trong người của anh sở hữu loại sức mạnh mang nhiều nét tương đồng với sức mạnh của những thiên sứ như em đây, cho nên cũng không phạm vào điều lệ của hội đồng thiên sứ, các vị trưởng lão cũng sẽ không thể trách tội được.”

“nhưng mà chuyện này thật là quá phi lý, ta... hài... Kayle à, cô có biết chuyện này quan trọng đến mức nào không? Tôi không thể khi không lấy đi ‘cuộc sống’ của cô như vậy được”-John lắc đầu, giọng nói đầy sâu sắc.

Hai tay của Kayle vào qua eo hắn ôm chặt lấy John, khuôn mặt đỏ bừng nói: “ không sao cả, Kayle nguyện ý đi theo anh mà, em đã nghe Tom kể về những chuyện anh làm trước đây rồi, nếu em nói thêm những chuyện này cho các vị trưởng lão thiên sứ nhất định họ sẽ không ngăn cấm gì chúng ta.”

John cảm nhận được một cơ thể ấm áp mềm mại đang ôm chặt lấy mình, chưa lúc nào hắn cảm thấy mình bị động như lúc này, vốn sự việc chỉ vì hắn muốn cứu sống Kayle nhưng bây giờ đã tiến triển đến mức không thể kiểm soát,John cố gắng đẩy Kayle ra nói: “ nhưng....chúng ta vốn mới chỉ quen biết nhau mà thôi, cô biết đấy Kayle, chuyện vợ chồng muốn làm được nhất định phải cần có tình cảm với nhau, nhưng tôi và cô...”

Hai mắt của Kayle bắt đầu đỏ ửng, giọng nói của cô nghẹn lại: “ vậy Kayle hỏi anh, có phải anh là người đã băng bó các vết thương trên người của em không?”

“phải”-John gật đầu, hấn nhìn Kayle đang khóc nhưng không biết làm cách nào để dỗ cô.

“có phải anh đã...nhìn thấy cơ thể của em không?”-mặc cho khuôn mặt của cô vẫn đỏ bừng nhưng Kayle vẫn hỏi tiếp.

John không dám nhìn mặt Kayle, không hiểu sao hấn cứ cảm thấy có lỗi điều gì đó, mặc dù việc hấn làm đơn giản chỉ bắt nguồn từ việc muốn cứu người, hấn chỉ gật đầu rồi nói: “đúng là như vậy nhưng tôi tuyệt đối không có làm điều gì bậy bạ trên cơ thể của cô cả.”

“vậy tại sao anh lại không chấp nhận em? Có phải vì em là một cô gái có cánh kì lạ không? Hay là em quá xấu không bằng cô gái thuyền trưởng kia? Em có điều gì không hợp với anh cơ chứ...John anh nói đi.”-nước mắt của Kayle bắt đầu chảy nhiều hơn, hai má của cô ướt đầm nước mắt. (nếu ta mà ở đây chắc chạy đến lau rồi, đỡ mờ thàng John không biết hưởng)

“ta...ta không có ý đó”-John lắc đầu cố gắng giải thích.

“được rồi, nếu anh đã như vậy Kayle không cần thiết phải ở lại nơi này nữa, anh đã từ bỏ em, các trưởng lão luôn nói đúng, những người đàn ông vốn là những kẻ bội bạc và nhẫn tâm.”-đôi cánh của Kayle đột ngột đang rộng ra sau đó “ầm” một tiếng cô phá tung bức tường gần đó rồi bay thẳng lên bầu trời đêm.

“anh là đồ xấu xa John, Kayle hận anh.”-giọng nói của Kayle vang vọng trên không trung.

“có chuyện gì vậy?”-Miss Fortune và Tom ở bên ngoài nghe tiếng động lớn ngay lập tức chạy vào.

96. Q.4 - Chương 28: Xâm Nhập Noxus

John nhìn hai người, sau đó lắc đầu nói: “ không có gì đâu, mọi người về nghỉ đi, tôi muốn ở yên một lúc.”

Miss nhìn Tom lập tức Tom hiểu ý rồi đi, Miss đến cạnh hấn hỏi: “ đã xảy ra chuyện gì giữa anh và cô gái thiên sứ đó vậy?”

John lắc đầu nói: “ hài, Sarah, bây giờ đầu ta thật sự là một mớ hỗn độn, ta không biết phải làm thế nào đây.”

Miss nắm lấy cánh tay trái duy nhất của hấn nói: “ John kể lại cho em biết đi, nói hết ra sẽ dễ chịu hơn nhiều, Sarah sẽ sẻ chia cùng anh mà”

John thở dài một tiếng, đến cạnh giường và ngồi xuống, hấn bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc.

Cùng lúc đó Tom đang đi xem xét khắp nơi trên tàu, Tom gặp một đám thủy thủ đang ngồi xúm lại chém gió, hấn liền tiến lại cười nói: “ giờ này không lo đi ngủ để sáng sớm mai làm việc mà còn ở đây làm gì thế.”

Một người thủy thủ thấy Tom cười nói: “ thuyền phó, người nghe tin gì chưa?”

“tin gì?”-Tom thắc mắc, hấn cũng nhanh chóng ngồi cạnh đó để nghe đám thủy thủ nói.

“chuyện là thế này, lúc nãy tôi có chạy vào thành phố đến quán rượu vốn định mua ít thức uống để dành, ai ngờ nghe được một tin tức nóng hổi từ mấy lão thương nhân.”

“Nói nhanh coi, người là đàn ông hay đàn bà mà cứ dằn dà thế.”-Tom giả vờ tỏ ra khó chịu.

“tôi nghe được tin, bên Noxus bắt được một cô gái, nghe đồn cô gái này chính là một vị tướng đã từng cùng với John của chúng ta chống lại Noxus bảo vệ Ionia đấy.”

“cái gì? Chuyện này là thật?”-tom giật mình kinh hãi.

“sự thật một trăm phần trăm mà, hình như cô gái ấy tên Ireliia thì phải, tôi còn nghe nói cô ấy sắp bị quân Noxus đem ra tử hình thì phải...ừa này Thuyền phó, nghe tôi nói đã chứ.”

Tom nghe đến thì ngay lập tức phóng như bay đến chỗ của John.

Trong lúc John đang kể lại mọi chuyện xảy ra cho Miss nghe thì Tom chạy vội vào bên trong bộ dáng hốt hải, John đứng dậy tiến đến cạnh cậu ta hỏi: “Tom có chuyện gì mà cậu lại tỏ ra vội vã như thế?”

“John chuyện lớn rồi, tôi vừa nghe được một chuyện cực kì quan trọng, nên lập tức vội vã chạy ngay đến đây.”-Tom vừa thở vừa nói.

Miss đến cạnh hần hỏi: “Tom, mau nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tom nuốt một ngụm nước bọt sau đó nói: “tôi vừa biết tin, quân đội Noxus vừa bắt được một cô gái, cô gái này đã từng chiến đấu với cậu tại Ionia, tên cô ấy là Ireliia.”

“cái gì?”-John giật bắn người, chuyện quan trọng thế này mà đến bây giờ hần mới biết, Tom nói tiếp: “vì biết được những chuyện cậu đã trải qua trước đây nên khi nghe tin này tôi ngay lập tức đến báo cho cậu biết, John bây giờ cậu tính sao?”

“Ireliia, đó có phải là cô gái chiến binh đã cùng với anh chiến đấu chống lại quân Noxus hay không? Em còn nghe nói một mình cô ấy trấn thủ tại đền Placidium và đã đẩy lùi một đại đội quân binh Noxus nữa kia, nếu như cô ấy bị quân đội Noxus bắt e rằng lành ít dữ nhiều.”-Miss nói.

John gật đầu đồng ý, hần nhìn Tom nói: “cậu còn biết thêm điều gì nữa không?”

Tom nghĩ một lúc rồi nói: “à còn một điều nữa, tôi nghe nói cô ấy sắp bị quân Noxus đem ra tử hình đấy.”

“không được rồi! chúng ta phải đi ngay”-John xoay người bước vào bên trong lập tức thu dọn toàn bộ hành lý, Miss nói: “gấp như vậy sao? Từ đây đến Noxus nếu đi tàu cũng mất ba ngày mới đến được.”

John gật đầu nói: “hiện tại ta chưa biết được khi nào Ireliia sẽ bị hành hình, đi sớm chừng nào hay chừng ấy, cô ấy đã từng chiến đấu cùng với anh, nhất định anh sẽ cứu cô ấy.”

Miss hiểu John nên không có ngăn cản gì, cô nói: “vậy lần này hãy để em cùng đi với anh, có thể em sẽ giúp được gì đấy.”

John nhìn Miss một lúc rồi gật đầu, hai người nhanh chóng thu dọn đồ đạc, Miss nói với Tom: “Tom sau khi tôi đi, mọi chuyện đành trông cậy vào cậu và Fizz cả.”

Tom gật đầu đáp: “yên tâm, cô cứ đi đi.”

Miss xoay sang hỏi John: “bây giờ để em đi chuẩn bị tàu.”

“không cần đâu, nếu đi tàu e rằng sẽ không kịp mất.”-John lắc đầu sau đó dắt Miss ra bên ngoài, Miss kì lạ hỏi: “vậy chúng ta đi bằng cách nào?”

“chúng ta sẽ bay”-John cười đáp.

“hai người các người không lẽ định bỏ mặt lão già ta sao?”-giọng nói Ryze vang lên, lão từ phía sau bước đến.

John không nghĩ nhiều hần chỉ biết cái lão Ryze này rất mạnh, nếu có lão đi theo nhất định sẽ giúp rất nhiều trong việc cứu thoát Ireliia. Ngay sau đó cả ba người bắt đầu bay lên không hướng về phía Noxus.

Miss ôm chặt lấy John, đây là lần đầu tiên cô bay trên trời như thế nên không tránh có chút sợ hãi.

Trong đêm tối, ba bóng người bay trên đại dương với tốc độ cực nhanh, hướng về phía tây, địa điểm Noxus.

.....

Noxus một đất nước hùng mạnh nằm phía đông Valoran, ở Noxus sức mạnh là lý lẽ. và Chân lý luôn thuộc về kẻ mạnh. Nhưng Noxus ko phải là một đồng hỗn độn mà là 1 nhà nước thật sự với Luật pháp và hiến chương rõ ràng, Trật tự và an ninh cũng là vấn đề hàng đầu được nhà nước Noxus quan tâm.

Noxus là một thành phố tương tự như cư dân của nó - tối và xấu xa. Được xây dựng trong một ngọn núi đá granite, và phần chính của thành phố nằm dưới lòng đất. Các cấu trúc được xây dựng trên đỉnh của ngọn núi và trong lòng nó. Một con hào nhân tạo to lớn bao quanh thành phố, chứa đầy những chất lỏng hôi thối và bẩn thỉu, nó trở thành 1 rào chắn tuyệt vời ngăn chặn sự đột nhập vào thành phố, tuy nhiên ở những điểm quan trọng vẫn được canh gác rất kỹ. Trên đỉnh ngọn núi chính là trụ sở của Bộ tư lệnh Noxus, nhìn từ xa, cấu trúc này tương tự như một cái sọ người. Bên ngoài bức tường lớn của thành phố là nơi những cư dân quá nghèo (hoặc quá may mắn) sinh sống.

Mức độ quy mô của thành phố ngầm Noxus là rất lớn và chi tiết, với nhiều cửa hàng, nhà ở, hầm ngục... Nơi mà các quý tộc Noxus tự hào về quyền sở hữu của mình trên các công trình ngầm. Ở Noxus có rất nhiều luật lệ trong đó có một điều lệ bất biến chính là mỗi công dân của Noxus đều là một binh lính dự bị, chỉ cần có hiệu lệnh hoặc đến ngày nhập ngũ họ phải tuân theo mà không hề có một chút phản kháng nào.

Phương châm của các nhà Lãnh Đạo Noxus là: Sức mạnh là Mãi Mãi

Một ngày một đêm, bay từ Bilgewater City đến Noxus với tốc độ nhanh nhất, bây giờ John, Miss Fortune, Ryze đang đứng ở bìa một khu rừng bên ngoài Noxus, từ đây có thể dễ dàng nhìn thấy cổng vào thành phố, quân đội canh gác kĩ càng, vũ khí trang bị phải nói thuộc loại tân tiến nhất.

Miss nhìn bầu trời xung quanh cảm thấy ớn lạnh nói: “ ở đây thật là đáng sợ, vừa đặt chân đến chỗ này thì bầu trời lập tức âm u, đâu đó vẫn có vài tiếng kêu của bọn thú rừng thật đáng sợ.”

“Không chỉ có thể đâu, ở Noxus này luôn luôn tồn tại các loại khí ma thuật vô cùng đáng sợ, nó những loại khí này đa phần đều do sự oán thán của người chết hoặc do sự căm hận trong lòng mỗi người mà tạo ra.”-Ryze nói.

John đáp: “ được rồi, không cần phải phân tích nữa đâu, bây giờ quan trọng nhất chính là tìm ra cách để vào trong đó.”

Miss nói: “ chúng ta có thể cải trang không?”

“không đơn giản vậy đâu, nhìn kĩ xem, những người muốn vào thành phố phải đi qua một đội canh gác, bọn lính đó xem xét và hỏi rất kĩ, và quan trọng nhất chính là chúng đang cầm trên tay một tờ giấy, nếu ta đoán không nhầm trên tờ giấy ấy có vẽ mặt của John.”-Ryze sờ cằm vừa quan sát vừa nói.

John cũng nhận ra điều này trước đó, chính thứ này mới là nguyên nhân chính khiến hắn vẫn chưa biết nên dùng cách nào để vào, đột nhiên John phát hiện phía trước có một đội thương nhân đang tiến về gần chỗ họ. Trong đầu John lập tức nảy ra một ý hắn nói với Ryze và Miss: “ đi theo tôi, tôi có cách để vào đó rồi.”

Nói xong hắn chạy đầu tiên đến chỗ thương đoàn trước mặt, người dẫn đầu thương đoàn là một lão bụng bự to béo, lão thấy John đang đi đến nên có chút kì lạ liền bảo dừng xe.

Lão bụng bự to béo kia hỏi John: “ cậu là ai? Tại sao lại chặn đầu thương đội của ta?”

John cười cười, bắt đầu kĩ thuật chém gió siêu hạng : “ chắc quý ngài lịch lãm đây chính chủ của thương đội?”

Hai chữ “ quý ngài” lọt vào tai lão bụng bự to béo kia khiến hắn cười to nói: “ người anh em, có chuyện gì thế?”

John thấy cá đã cắn câu, tiếp tục chém gió: “ là thế này, tôi và vợ tôi sắp lấy nhau rồi, lần này muốn quay trở về để xin phép gia đình.”

“vậy thì vào đi, sao lại đến tìm ta?”-lão bụng bự to béo kia nhìn sang Miss ở cạnh đó, thấy khuôn mặt cô xinh đẹp như vậy, hai tròng mắt lão xoay 360 độ, lão hỏi: “ này có phải người có gặp chuyện khó khăn gì không? Nói đi, mấy chuyện này ta rất có kinh nghiệm, người không giấu được ta đâu.”

John giả bộ ra vẻ kinh ngạc sau đó tiến sát lại lão nói: “ quý ngài đây thật sự có đôi mắt tinh tường như một con đại bàng giữa bầu trời xanh rộng lớn a, không giấu gì ngài, cô ấy vốn là một tiểu thư trong gia đình cũng có chút gia thế tại Noxus,nhưng ngài biết đấy, tôi chỉ là một kẻ tầm thường thì làm sao xứng đáng với cô ấy kia chứ, nhưng vì tình yêu tôi đã đứng lên để chiến đấu với hi vọng có được cô ấy, sau đó tôi đưa cô

ấy trốn thoát khỏi Noxus, ngài biết đấy, gia đình cô ấy làm sao để chúng tôi yên được, họ bắt đầu nhờ đến quân đội truy nã tôi...híc..nhưng...”-Nói đến đây John giả bộ khóc lóc.

“hu hu hu hu”

Ở phía sau Miss và Ryze nhìn nhau cả hai người ngơ ngác họ không nghĩ rằng John lại có khả năng diễn xuất như thật.

Lão bụng bự to béo kia, thấy hần khóc cũng tỏ ra vô cùng xúc động, lấy từ trong người ra một cái khăn đưa cho hần rồi nói tiếp: “ người nói tiếp đi, thấy tình cảnh của người tội nghiệp quá.”

John giả bộ lau nước mắt rồi nói tiếp: “ khi chúng tôi rời khỏi Noxus được một thời gian thì hay tin cha tôi qua đời, lúc đó vì không thể trở về được cho nên đành bất hiếu, sau đó vài hôm tôi lại nghe tin, vì đau buồn cho cái chết của cha tôi, nên mẹ tôi cũng đổ bệnh, bà chỉ muốn trước khi mất có thể nhìn thấy tôi và vợ của tôi mà thôi...”

“được rồi được rồi, ta hiểu người mà”-Lão bụng bự to béo kia vỗ vai an ủi hần, lão nói tiếp: “ bây giờ đám lính kia chắc đang truy tìm người và vợ của người rồi, hay là thế này đi, các người cải trang sau đó cùng với thương đoàn của ta tiến vào bên trong.”

John thâm cười trong bụng gật đầu nói: “ được quý ngài giúp đỡ thực sự không còn gì bằng.”

“đừng gọi ta là quý ngài như thế, ta rất cảm thông với hoàn cảnh của người, cứ gọi ta là Gragas đi.”-Lão bụng bự to béo kia nói.

“Gragas”-John kinh ngạc nhìn lão, quả thật hần cũng không hề nhận ra trước đó nếu như lão không nói tên của mình,Gragas kì lạ hỏi: “ người làm gì nhìn ta ghê vậy?”

“à không có gì, chỉ là nghe danh tiếng của ngài từ lâu lắm rồi bây giờ mới được gặp”-John tiếp tục ba hoa.

Hần xoa người gọi Miss và Ryze đến nói: “ hai người mau cảm ơn ngài Gragas đi, ngài ấy đã hứa sẽ giúp đỡ chúng ta rồi đấy.”

97. Q.4 - Chương 29: Leblanc

Gragas nhìn Miss thì còn nghĩ đó là vợ của John nhưng khi nhìn đến Ryze thì cảm thấy kì lạ nói: “Lão già xanh lè này là ai vậy? có quan hệ gì với mấy người không?”

John đáp: “ lão ấy là hàng xóm của chúng tôi, chính nhờ ông ấy tả xung hữu đột để thoát khỏi vòng vây của đám lính đến báo tin cho tôi biết về gia đình đấy.”

“ồ ra thế”-Gragas gật đầu nói: “được rồi, mấy người mau cải trang đi, rồi chúng ta tiến vào bên trong.

John Miss Ryze nhanh chóng cải trang, Miss thì cải trang thành một cô gái sexy phục vụ rượu, ngồi phía bên trong xe, John thì cải trang thành người dắt ngựa, Ryze thì thành người vác đồ.

Cả đoàn nhanh chóng tiến thẳng về phía trước.

“dừng lại”-khi thương đội đến trước cổng vào, một tên lính lập tức đi ra chặn đường, hần nói: “ mấy người là ai? Vào trong có việc gì?”

Gragas tiến đến cười nói: “ người anh em, quên ta nhanh vậy sao?”

“ồ, lão Gragas, lần này đem rượu mới đến hả?”-tên lính ấy lập tức nhận ra Gragas, hần tươi cười nói. Những tên lính canh gác cạnh đó nghe đến chữ “rượu” thì lập tức bu lại.

Gragas đáp: “ phải, lần này ta đem rất nhiều rượu hảo hạng đến bán, mấy người nhớ mua ủng hộ ta đấy nhé.”

Tên lính canh gác (có lẽ cũng là tên có chức to nhất tại đây) cười nói: “ yên tâm, ai trong bon ta không biết rượu của ông ngon đến mức nào cơ chứ, nhưng trước tiên ta phải kiểm tra những người trong thương đội của ông đã, hiện tại chúng ta đang truy tìm một người.”

Nói xong tên lính kia tiến đến kiểm tra từng người một, khi đến trước mặt John, hắn thấy John đang cúi đầu xuống, kì lạ nói: “ người, mau ngẩng cao đầu lên ta coi”

Gragas kinh hoàng trong lòng, nhưng bên ngoài lão vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, chạy ngay đến chỗ tên lính đó kéo hắn về một bên nói: “ người anh em, chẳng là thế này, lần này ta đem rượu đến bán có đem hơi quá số lượng yêu cầu một chút, vốn định tặng ấy anh em đang canh gác ở đây vài thùng uống giải khát.”

“thật sao?”-tên lính đó cười tươi.

Gragas gật đầu nói tiếp: “ở đây ta có rượu nho Cognac hảo hạng nhé, rượu Wasser ủ hơn năm mươi năm...người anh em cho chúng ta qua cửa đi, rồi tối đến ta sẽ tặng ấy anh em vài thùng rượu hảo hạng mà chỉ có mấy người cấp ới có thể uống.”-Vừa nói Gragas móc trong túi áo ra một bao tiền nhét vào tay của tên lính kia.

“thật nhé! Được rồi mấy người đi qua đi”-tên lính kia rất hiểu ý của Gragas nhanh chóng nhét tiền vào túi sau đó ra lệnh cho toàn bộ thương đội được phép đi qua.

“tôi nay chúng ta có rượu ngon rồi anh em”

Vào được bên trong Noxus thực sự không đơn giản chút nào, đường xá ở đây không hề tấp nập như những đô thị trước đây hắn thấy, John kì lạ nhưng không dám hỏi hay nói thêm bất cứ điều gì vì sợ sẽ lộ ra thân phận.

Gragas nói: “ được rồi, ta đã giúp mấy người vào được đây, mọi chuyện tiếp theo mấy người tự xử đi.”

Gragas nhanh chóng dẫn thương đội rời đi, John nhìn Ryze nói: “ Ryze, lão có kiến thức sâu rộng, lão biết thông tin gì về Noxus không?”

Ryze gật đầu đáp: “ hiện tại chúng ta cứ kiếm một chỗ nghỉ chân đã, mọi chuyện sẽ nói kĩ sau.”

Ba người nhanh chóng tìm được một quán trọ để nghỉ lại, chủ quán trọ này là một người phụ nữ to lớn, đô con, người phụ nữ này không thèm để tâm đến John và hai người kia là ai, chỉ cần họ đưa tiền là có ngay một chỗ ở.

Ở bên trong phòng của John, thông qua khả năng hiểu biết sâu rộng của Ryze hắn đại loại nắm rõ được một số đặc điểm tại Noxus này, vị trí tọa lạc tại triều đình Noxus, rồi cách sinh hoạt thường ngày của những người dân ở đây.

John đứng dậy nói: “ bây giờ hai người cứ ở tại đây, tôi sẽ đi một vòng xem xét mọi thứ.”

“như vậy có nguy hiểm quá không?”-Miss lo lắng nói.

John cười đáp: “ không có gì đâu, cứ tin ở ta.”

“bây giờ chúng ta cứ nên ở lại đây, đợi cậu ta ra ngoài quan sát tình hình rồi sẽ tính tiếp”- Ryze cũng nói thêm vào.

Miss đành gật đầu đồng ý, John nhanh chóng rời khỏi phòng trọ, hắn không quên cả trang để tránh quân đội nhìn ra khuôn mặt của mình.

Theo như những gì Ryze nói, người dân của Noxus đa phần tập trung ở tại các khu vực được xây dựng ở bên dưới lòng đất.

“mau lên, hôm nay có trận đấu rất hay đấy”-giọng nói của hai thanh niên đang chạy đi, trông họ vô cùng vội vã. Đúng lúc John đi ngang qua đang loay hoay không biết nên đi đường nào thì thấy hai người thanh niên kia, hắn nhanh chóng bám theo họ.

Cứ đi như vậy chừng mười phút John được hai người kia dẫn đến một khu đô thị bên dưới lòng đất, nơi đây tập trung rất nhiều người, à không, phải nói chính xác hơn chính là con người cũng có mà những kẻ mang hình dáng quái dị cũng có. Bọn họ đi đầy đường, các quán nhậu, sòng bài, các tiệm bán vũ khí, tấp nập người ra vào.

John nhìn quanh một lượt vẫn chưa biết nên đi đâu để hỏi tung tích về Irelia, hắn đành chọn một quán rượu cạnh đó để vào, dù sao quán nhậu vẫn là nơi buôn chuyện nhanh nhất.

Chọn một cái bàn ở vị trí không đẹp cho lắm, John đại khái gọi một chai rượu và ít đồ ăn nhẹ, hắn cố gắng lắng nghe những chuyện mà mấy người ngồi xung quanh đang bàn tán. Thế nhưng thật tiếc là không hề có ai đề cập gì đến chuyện Irelia bị tử hình hay ít nhất là cô ấy bị bắt cả.

“ui dao, xem ai đây này, không ngờ ở một cái quán trông tồi tàn thế này mà có một thanh niên đẹp trai thế này à?”-Một giọng nói phụ nữ đầy quyến rũ vang lên, tiếp theo đó một cô gái ăn mặc hở hang (sexy 70%) tiến đến ngồi bên cạnh hắn. Cô gái này sau lưng đeo một chiếc gậy dài hơi chút kì lạ, mái tóc đen óng mượt cứ tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng đầy mê hoặc.

John không phải là kẻ dễ dàng bị dụ bởi những thứ đó, hắn tỏ ra lạnh lùng, làm như không có gì.

Cô gái kia có hơi chút kinh ngạc với thái độ của hắn, nhưng có vẻ như cô chưa kịp bỏ cuộc, cô ngồi sát người hắn, tay trái bắt đầu loạn động, vút ve tay trái của hắn sau đó lại vòng qua eo, đột nhiên cô ta giật mình, đầu ngược nhìn hắn nói: “ồ hóa ra bị mất cánh tay phải à? Chắc là một chiến binh rồi, hi hi, tôi thích những thanh niên mạnh mẽ như cậu đấy.”

John nắm lấy tay của cô nói: “đừng làm phiền tôi.”

“ao ui, đau, sao lại mạnh tay với phụ nữ như thế chứ?”-Cô gái kia làm bộ đau đớn la lên, khiến những tên xung quanh bắt đầu để ý sang, tất nhiên ánh mắt của cái bọn đó chỉ nhìn vào cái thân hình của cô gái kia chứ không phải nhìn hành động của John. Nhưng để nhiều ánh mắt thế kia nhìn mình hắn cũng cảm thấy không chút tự nhiên cho nên bỏ tay cô gái ấy ra, lại tiếp tục uống rượu.

Cô gái kia xoa xoa cổ tay cười nói: “anh tên gì vậy? cho em làm quen được không? Trông anh vừa đẹp trai vừa lạnh lùng rất hợp với em đấy. à hay để em giới thiệu trước nhé, anh cứ gọi em là Leblanc.”

“hửm”-John xoay đầu nhìn cô gái tự xưng là Leblanc kia, hắn hỏi: “Leblanc-kẻ lừa đảo?”

“kẻ lừa đảo? là kẻ nào dám nói xấu e như vậy, em mà biết nhất định không tha”- cô gái kia tỏ ra tức giận, John xoa tay nói: “thôi cứ cho tôi nói nhầm đi, cô đi ra chỗ khác đi, đừng làm phiền nữa.”

“không được, em còn chưa biết tên của anh mà, nói đi”- Leblanc giả vờ làm nũng tay trái cứ liên tục loạn động sờ ngực của hắn.

“bẶp”-John một lần nữa nắm lấy tay cô ta nghiêm mặt nói: “đã bảo đừng làm phiền ta nữa mà, Jo, đó là tên của ta” (ở đây thằng John cố ý không sử dụng tên thật của mình để tránh nghi ngờ).

“Jo, cái tên nghe thật kì quái, hi hi”-Leblanc cười cười, nói tiếp: “sao anh lại ở một nơi như thế này mà uống rượu kia chứ? Hay về chỗ em đi, chỗ em có rất nhiều rượu ngon.”

“tôi đang có việc”-John lạnh lùng đáp.

Leblanc không hề tỏ ra chút bực bội, cô ta ngã đầu lên vai hắn nói: “vậy thôi thì để em ở lại đây phục anh nhé, hi hi, lâu rồi chưa thấy ai phong độ như anh Jo”

John thực sự không chịu được cái thái độ này của Leblanc hắn đứng bật dậy để tiền trên bàn sau đó rời đi, Leblanc nhìn lưng của hắn, một nụ cười xảo trá xuất hiện, cô ta liếm môi nói: “càng khó tiếp cận ta càng thích”

Leblanc nhanh chóng đuổi theo, ở bên cạnh hắn Leblanc cười nói: “anh đang đi tìm cái gì à? Em có thể giúp anh đấy.”

“cô có thể sao?”-John hỏi

“tất nhiên là có thể chứ”-Leblanc cười cười gật đầu.

John đáp: “thế cô có biết chuyện Noxus vừa bắt một cô gái tên Irelia về đây không?”

“tất nhiên là biết, đã vậy còn biết cô ta đang bị giam ở đâu nữa kìa.”-Leblanc vừa đi vừa cười nói.

Câu nói này thực sự khiến John động tâm hắn hỏi: “cô nói thật chứ? Làm sao cô biết được?”

Leblanc nhìn John với một ánh mắt khác hẳn: “ sao anh lại hỏi về chuyện này? Không lẽ anh có quan hệ gì với cô ta sao?”

John trong lòng có chút hoảng, sợ sẽ bị lộ thân phận ra cho nên hắn chối: “ không phải, ta vốn có chút thù oán với cô ta, cho nên muốn biết cô ta đang ở đâu để tự tay đi giết mà thôi”- ngoài miệng thì nói thế nhưng trong đầu của John thì đang liên tục xin lỗi Irelia.

Leblanc lại mỉm cười nói: “ hóa ra là vậy à? Nhưng anh đừng lo, một khi đã rơi vào tay của quân đội Noxus thì tuyệt đối không thể nào sống được, mối thù của anh chắc chắn sẽ sớm được giải quyết mà thôi.”

John vẫn muốn moi cho được thông tin về nơi giam giữ của Irelia: “không, tôi muốn tự tay giết cô ta, hoặc ít nhất cũng phải nhìn thấy cô ta chết.”

“nếu như vậy thì đơn giản rồi, ba ngày sau tại pháp trường trung tâm thành phố lòng đất này, cô ấy sẽ bị hành quyết.”-Leblanc nói.

“Ba ngày sau? Sao nhanh vậy?”-John lo lắng suy nghĩ, hắn nhìn Leblanc tỏ ra cảm ơn nói: “ cảm ơn cô đã cho ta biết thông tin này. Ta xin đi trước.”

“khoan đã”-Leblanc ngăn cản John lại nói: “anh không được đi đâu cả, không lẽ em cho anh biết nhiều thông tin vậy mà anh không trả ơn gì cho em sao?”

John cảm thấy có chút gì đó không hay sắp đến hắn hỏi: “ vậy cô muốn gì?”

Leblanc áp sát người của hắn, John có thể cảm nhận được có cái mềm mềm kia đang co dãn trên ngực hắn. Leblanc nói với cái giọng điệu ngọt đến mức chết người: “ em muốn tối nay, anh trả ơn em, được chứ?”

“xin lỗi, tôi không phải là hạng người đàn ông như cô nghĩ”-John xoay người bước đi, Leblanc có hơi kinh ngạc cô nghĩ: “ tên này thật thú vị, trước giờ chưa có kẻ nào thoát khỏi chiêu này của mình, hắc hắc, thật tuyệt, một thanh niên không chỉ sở hữu sức mạnh phép thuật của bóng tối trong người mà tính cách thật sự rất tuyệt”- Leblanc chạy đến trước mặt hắn cô ta làm bộ tức giận nói: “ anh nghĩ gì vậy Jo? em chỉ muốn tối nay chúng ta đi chơi cùng với nhau thôi mà, anh chỉ cần ở bên cạnh em là đủ trả ơn rồi.”

John dừng lại nhìn Leblanc hắn bây giờ rất muốn quay trở lại phòng trọ để nói lại tình hình cho Miss và Ryze biết thế nhưng nếu không thoát được cô gái này e rằng còn lâu hắn mới quay lại đó được.

“thôi được, nếu cô đã muốn vậy thì tôi sẽ cùng cô đi vài vòng”- John đành chấp nhận yêu cầu của cô ta.

Leblanc nghe vậy nở nụ cười quyến rũ, mái tóc đen không gió cứ bay bay, kết hợp với thân hình quyến rũ kia quả thật là đủ sức giết bất cứ người đàn ông nào. Tay phải của Leblanc vòng qua tay của John cứ như một cặp tình nhân vậy, hai người cứ như vậy bước đi.

“cô đừng tỏ ra thân mật vậy được không?”-John cảm thấy có đôi chút khó chịu, đặc biệt là cái thứ đàn hồi kia của cô ta cứ liên tục chạm vào da hắn.

“Jo, anh có bạn gái chưa?”-Leblanc không thèm để ý đến câu nói của hắn.

“cô hỏi chuyện này làm gì?”-John đáp.

“Hỏi để biết xem em còn cơ hội không ấy mà”-Leblanc càng lúc tỏ ra thái quá, đang ở trên đường đi đông đúc người qua lại nên John không thể làm gì cô ta được, hắn rất sợ sẽ gây ra động tĩnh lớn, kéo quân đội đến, như thế chuyện bé sẽ xé ra to mất.

“bán bánh đây”-một cô bé trông khá rách rưới cầm trên tay một giỏ bánh đi ngang qua hai người. Khoan, quay chậm ở đây một chút, cô bé vừa mới đi ngang qua hai người, mà chính xác là đi ngang qua Leblanc đã nhanh chóng đưa một mảnh giấy vào trong tay cô ta.

Leblanc liếc qua mảnh giấy ấy, đôi mắt cô thay đổi liên tục, sau đó xoay người nói với John: “ anh Jo, em vừa nhớ ra mình có việc phải giải quyết, cho nên phải đi đây, híc, chúng ta chưa được ở bên nhau nhiều vậy mà.”

Nghe Leblanc nói muốn rời đi, John còn chuyện gì vui hơn thế nữa chứ, hắn lập tức gật đầu nói: “ nếu có chuyện thì nên đi giải quyết đi.”

“vậy sau này chúng ta còn gặp lại chứ? Em .. em muốn tiếp tục được ở bên cạnh anh”-Leblanc tỏ vô cùng đáng thương.

John gật đầu nói: “ chuyện này hên xui.”

“chút”-Leblanc đột nhiên nhường người hôn lên môi của hắn một cái thật nhanh sau đó liền chạy đi, John khi thấy mình đã thoát được cô gái rắc rối kia thì cực độ vui mừng, ngay tức khắc nhắm hướng nhà trọ mà trở về. Một bóng người trùm kín từ đầu đến chân đi ngang qua nhìn thấy John, hai mắt người đó tỏ ra kinh ngạc cực kì, người đó lập tức bám theo John. Người đó là ai? Đi theo hắn có mục đích gì? (Từ từ rồi biết)

Ở một cái hẻm nhỏ vắng vẻ, Leblanc đang đứng đối diện với cô bé bán bánh mì vừa nãy, Leblanc nói: “ nói đi, có chuyện quan trọng gì?”

Cô bé bán bánh mì kia lập tức quỳ xuống nói: “ thưa thủ lĩnh, ngài Swain vừa đến tổng đàn của hội, ngài ấy đang đợi để gặp người.”

“gặp ta? Cái lão ấy gặp ta có chuyện gì cơ chứ?”-Leblanc lấy làm lạ.

“Thuộc hạ không rõ, nghe nói ngài ấy có chuyện gì đó muốn bàn với thủ lĩnh”- cô gái bán bánh mì nói.

“còn chuyện gì nữa không?”-Leblanc hỏi thêm.

Cô bé kia gật đầu nói: “ từ thông tin một số thành viên trong tổ chức báo lại, người phụ nữ với biệt danh ‘thợ săn bóng đêm’ gần đây liên tục có các hành động trắng trợn khi tập kích hoặc tấn công các thành viên trong tổ chức của chúng ta, các thành viên khác hiện đang đợi lệnh của thủ lĩnh có nên ra tay để tiêu diệt người phụ nữ này hay không?”

“chuyện đó từ từ rồi giải quyết, lực lượng hiện tại của chúng ta không còn như xưa nữa vậy nên kêu các thành viên khác dừng động gì với cô ả,được rồi, người về hội trước đi, ta sẽ về sau.”-Leblanc phất tay.

“rõ”-cô gái bán bánh mì kia lập tức hô lên một tiếng rồi như hóa thành một đám không khí biến mất không dấu vết.

Leblanc sờ vào môi của mình mỉm cười nói: “cậu nghĩ sử dụng một cái tên giả như thế là có thể qua mặt được một chuyện gia như tôi sao? Jo ư hi hi, cậu thật thú vị.”

98. Q.4 - Chương 30: Đoàn Tụ

Lúc này tại một nơi vô cùng bí mật, một căn cứ của tổ chức ngấm bên trong Noxus, Leblanc vừa bước từ ngoài vào lập tức những người đứng canh gác tại cửa quỳ rạp xuống cung kính: “ thủ lĩnh đã về”

Leblanc lúc này rất khác với lúc ở bên cạnh John, khuôn mặt của cô ta trở nên băng lãnh hơn rất nhiều, tiến thẳng vào bên trong, vào khu đại sảnh rộng lớn, ở đó Jericho Swain đang chống gậy đứng đợi sẵn, khi lão nhìn thấy Leblanc bước vào liền nở nụ cười nói: “ mấy năm rồi không gặp, trông cô vẫn không già đi chút nào.”

“còn lão thì trông càng ngày càng yếu đấy”-Leblanc nhếch môi nói.

Swain không để tâm đến những câu nói như thế, lão đáp: “ ta đến đây lần này vốn có chuyện muốn nhờ cô.”

“nhờ ta? Được rồi, cứ vào bên trong đi”-Leblanc đi trước dẫn Swain vào căn phòng hội nghị gần đó....

Khoảng ba mươi phút trôi qua, Swain bước ra, sắc mặt lão vẫn như thế, lão nhanh chóng rời khỏi căn cứ bí mật ấy của Leblanc.

Ở trong phòng Leblanc hay tay chấp sau lưng thở dài nói: “ John? Cái tên này đáng sợ đến mức khiến lão cần đến sự giúp đỡ của ta như vậy sao? Khoan đã, John...hắc hắc...thú vị thú vị...”

“thủ lĩnh có chuyện gì mà người cười một mình vậy?”- Một thiếu nữ mặc trên mình đồng phục của tổ chức bước vào hỏi.

Leblanc giả vờ ho khan vài tiếng rồi nói: “ người đi làm giúp ta hai việc.”

“thủ lĩnh cứ ra lệnh cho dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng thế nào thuộc hạ cũng không kêu oán lấy một lời.”-Thiếu nữ kia lập tức quỳ xuống nói.

“không đến mức phải thế đâu, người phái người đi tìm hiểu thông tin việc quân đội Noxus bắt một cô gái tên Irelia từ Ionia cho ta, nên nhớ chuyện này phải thực sự bí mật không được để ai biết”-Leblanc ra lệnh.

“rõ”-thiếu nữ kia lập tức xoay người rời đi.

Leblanc cầm lấy cây trượng của mình cạnh đó vuốt ve cười cười: “ Jo và John...ha ha...cậu nghĩ có thể qua mặt được ta sao? Ta đang rất muốn xem rốt cuộc cậu lợi hại đến mức nào mà khiến lão Swain ấy lại tỏ ra dè chừng đến thế.”

“à mà sao quá lạ vậy nhỉ? Đạo này ta cứ cảm thấy âm khí càng lúc càng nặng, không lẽ có chuyện gì sắp xảy đến sao?”-Leblanc nhìn không khí xung quanh rồi tự lẩm bầm.

.....

John sau khi thoát khỏi Leblanc nhanh chóng chạy một mạch trở về phòng trọ, đẩy cửa tiến vào bên trong, Ryze và Miss lập tức tiến lại hỏi: “ sao rồi, có thông tin gì chưa?”

John gật đầu nói: “ cũng thu thập được một chút thông tin. Hai người ngồi đi.”

John bắt đầu nói lại tất cả thông tin mà hắn thu thập được, khi nghe xong Ryze vừa nghĩ vừa nói: “ chuyện này thật gấp rút, ba ngày ư, chỉ với ba người ta e rằng rất khó để có thể cứu thoát được cô gái ấy, đặc biệt là chúng ta lại đang ở trong vùng lãnh thổ của Noxus.”

Miss cũng đồng ý với suy nghĩ của Ryze: “ đó là chưa nói đến Irelia một người góp công lớn cho chiến thắng của Ionia trước Noxus, vì vậy cuộc hành hình cô ấy nhất định sẽ có rất nhiều người cấp cao trong hội đồng Noxus tham dự như thế việc giải cứu cô ấy khó càng thêm khó.”

John gật đầu, sự việc thực sự quá khó khăn, hắn tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được cách gì cho vẹn toàn cả, đúng lúc này “cốc cốc” hai tiếng gõ cửa vang lên, cả ba người giật mình nhìn nhau, Miss nói: “ bà chủ quán trọ này đã nói sẽ không bao giờ làm phiền khách trong phòng mà, tại sao lại đi gõ cửa phòng?”

“khoan đã! Ta nghĩ không phải bà chủ quán trọ đâu”-Ryze đưa tay ngăn lại, lão nhìn John nói: “ John, trên đường về cậu có để ai nhìn thấy hoặc có cảm giác như ai đang bám theo không?”

John suy nghĩ một lúc những vẫn không thể nhìn ra được điều gì đáng nghi cả, hắn lắc đầu.

“cốc cốc”- lại hai tiếng gõ cửa vang lên.

“sao bây giờ? Nếu như đó là người của Noxus thì nguy.”-Miss lo lắng nói.

John lắc đầu nói: “ không có khả năng, nếu đó là quân đội Noxus thì bọn chúng đã xông bừa vào rồi chứ không gõ cửa như vậy,ta nghĩ chúng ta cứ ra mở cửa xem thế nào.”

John phủ một lớp năng lượng hộ thể trên người, tiến ra mở cửa đập vào mắt hắn là một người che kín từ đầu đến chân, người này khi nhìn thấy John thì tỏ ra cô cùng kinh ngạc, cả người hắn run lên: “ John...đúng là cậu rồi..cậu còn sống”

Giọng nói phát ra khiến hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc, khi đóng đồ che kín bên ngoài của người ấy được cởi bỏ thì John tỏ ra kinh ngạc vô cùng bởi lẽ người đang đứng trước mặt hắn không phải ai khác chính là Shen.

“là anh sao Shen”-John kinh ngạc thốt lên.

Shen gật đầu, hai tay giữ chặt vai của hắn, “hả, John...tay phải..tay phải của cậu” khi Shen phát hiện John hiện tại đã mất đi cánh tay phải không hiểu sao trong lòng anh ta cảm thấy cực kì đau khổ giống như mình bị mất đi người thân vậy.

John lôi Shen vào bên trong đóng kín cửa phòng lại rồi nói: “ mọi chuyện dài dòng lắm từ từ rồi sẽ nói sau, Shen sao anh lại ở đây?”

Shen nhìn sang hai người Miss và Ryze ở cạnh đó ánh mắt giống như đang thăm dò hai người họ vậy, John xua tay nói: “ đừng nhìn họ như vậy, họ đều là người quen của tôi cả, được rồi, anh mau nói cho tôi biết sao anh lại ở Noxus này mà không phải ở Ionia.”

Shen thở dài nói: “ sau khi cậu biến mất ở trận chiến cuối cùng tại Ionia, tôi đã phái toàn bộ thuộc hạ của mình đi tìm tung tích của cậu nhưng không hề có một chút manh mối nào, mãi cho đến khi Akali dẫn một cô gái về và cô ấy nói rằng cô ấy và cậu có mối liên kết sinh mệnh đặc biệt đồng thời cô ấy khẳng định rằng cậu còn sống, lúc đó chúng tôi mới thức sự khôi phục lại lòng tin rằng cậu vẫn còn sống, tất cả chúng tôi, những người đã từng kề vai bên cậu tại Ionia đã quyết định đến Valoran này để tìm cậu, tuy nhiên vừa đặt chân đến đây chúng tôi lại nghe được tin dữ rằng Irelia đã bị quân Noxus bắt được, không còn cách nào khác chúng tôi phải đến Noxus này mong tìm cách giải thoát được Irelia.”

John mỉm cười nói: “ khoan, anh nói rằng có một cô gái nói có liên kết sinh mệnh với tôi sao? Trên thế giới này chỉ có duy nhất một cô gái có điều đó thế nhưng cô ấy là...nói chung cô ấy không thể lên bờ đi lại như anh nói được.”

“nói ra thật dài dòng, đi theo tôi, tôi sẽ dẫn cậu đến chỗ chúng tôi ở.”-Shen xoay người nói.

John gật đầu, bây giờ biết được tin có rất nhiều người quen của hắn cũng đến đây như vậy việc giải cứu Irelia cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, John nói với Miss và Ryze: “ chúng ta đi thôi, anh ấy là một người có thể tin tưởng được.”

Miss và Ryze cũng gật đầu đi theo.

Đi qua vài con đường nhỏ quanh co, cuối cùng Shen dẫn John đến trước một căn nhà kho, ở xung quanh không hề có người ở, vô cùng vắng vẻ.

Đẩy cửa bước vào, ngay lập tức giọng nói của Akali vang lên: “ anh Shen anh đã về rồi à? Có thu.....”- Akali che miệng, bộ dáng sững sốt khi cô nhìn thấy John bước sau Shen.

“á”-cuối cùng cô cũng không thể che dấu cảm xúc của bản thân, một tiếng hét không to cũng không nhỏ vang lên, làm những người ở bên trong chạy ra, bọn họ khi nhìn thấy John, ai ai cũng sững sờ như một bức tượng...

Toàn thân của bọn họ run lên liên tục, đôi mắt của tất cả họ không hiểu sau đó kè.

“John...oa...Joh...cậu còn sống...tôi nhớ cậu...oa...”-người nhỏ nhất bao giờ cũng là người nhanh nhất (trong trường hợp này thì đúng vậy) Kennen, nhanh như một tia chớp, lao đến nhảy sỗ vào người John, hai tay hai chân của cậu ta ôm chặt lấy mặt hắn khóc bù lu bù loa lên, nước mắt nếu lấy xô ra mà hứng chắc cũng được vài xô là ít (chém).

“John...”

“John..”

“cậu còn sống”

Những người khác cũng ngay lập tức phát tiết hết cảm xúc trong người chạy lại ôm chặt lấy hắn, một khoảnh khắc đoàn tụ với những người thân quen trong quá khứ, những cảm xúc, những kỉ niệm năm tháng khi cùng họ chiến đấu chống quân Noxus lại một lần nữa ùa về.

“Akali, Kennen, Varus, Udyr, Master Yi, Wk, Karma, Soraka, Syndra....ha ha...tất cả mọi người đều ở đây.”-

Ở phía sau, nhìn cảnh đoàn tụ này Miss không thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân, cô lấy tay lau đi nước mắt còn đọng lại ở khóe mắt.

“Syndra, trông em ốm hơn nhiều đó”- John ôm chặt lấy Syndra khiến cô đỏ bừng cả mặt, hay tay của cô liên tục đâm vào lưng hắn nói: “ không phải do cái đồ xấu xa như anh khiến người ta lo lắng hay sao?”

“á, John, cánh tay phải của cậu? tại sao ông tay áo lại trống thế này?”-Kennen là người đầu tiên phát hiện ra John đã mất đi cánh tay phải, những người khác khi nghe Kennen nói thế tỏ ra kinh ngạc vô cùng họ không biết phải diễn tả cảm xúc của mình hiện tại thế nào nữa.

“anh John...”-một giọng nói nghẹn ngào vang lên từ phía sau.

John ngẩn đầu nhìn về phía sau, cả người hấn cứng đờ như khúc gỗ, khuôn mặt xinh đẹp ấy, mái tóc màu xanh nước biển quen thuộc.

“Nami...là là Nami thật sao?”-giọng nói của John không dấu nổi sự nghẹn ngào.

Nami không đáp, cô chỉ gạt đầu, nước mắt vẫn chảy dài trên hai má.

John bước từng bước tiến lại, mỗi bước đi của hắn như những kỉ niệm khi còn bên cạnh Nami hiện về, hắn muốn nhìn Nami cho thật kĩ, miệng hắn run lên: “ đúng là Nami rồi, đúng là Nami rồi.”

“anh John”-Nami lao vòng lòng hắn ôm thật chặt, cô khóc thật to như muốn phát hết toàn bộ sự sung sướng khi gặp lại hắn, sự đau khổ cho những ngày chờ đợi hắn...

John cũng chỉ biết ôm chặt lấy Nami, bây giờ còn câu từ nào để có thể diễn tả được cảm xúc này đây, những người xung quanh khi đi cùng với Nami họ biết được chuyện của hắn và cô, đặc biệt là Syndra, do trước kia khi trị thương cho John cô đã nhìn thấy được quá khứ của hắn, cô biết Nami và coi cô ấy như một người em gái của mình, cô chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh mỉm cười, cô vui sướng vì cuối cùng hai người cũng được gặp lại.

“anh John...Nami rất nhớ anh...nhớ anh nhiều lắm...sao anh không về gặp Nami, anh thật xấu, anh thật xấu...”-Nami vừa khóc vừa nói.

Khóe mắt của John bắt đầu ửng đỏ, hắn ôm cô thật chặt, cơ thể Nami thật mềm hắn giống như có thể hòa tan vào người của hắn vậy, John nghẹn ngào đáp: “ ta xin lỗi, ta đã khiến cho em phải đau khổ vì ta...”

“Mỗi ngày qua đi, không ngày nào Nami không nhớ đến anh, nhắm mắt lại cũng thấy hình bóng của anh, đi đâu nhìn đâu cũng chỉ thấy anh mà thôi. Anh John... tại anh có nhớ Nami không? “

“nhớ chứ, ta nhớ rất nhiều, nhớ giọng nói ngọt ngào của Nami, nhớ những bài hát mà Nami đã hát, nhớ toàn bộ, không có thứ gì quên cả...”

“vậy sao anh không về gặp Nami, Nami rất nhớ anh, nhớ nhiều lắm...”-hai tay Nami nắm chặt lấy áo của hắn, giọng nói của cô như nghẹn lại.

“Nami, ta xin lỗi, là ta không tốt, ta đã làm Nami phải đau đớn, suốt thời gian qua Nami chắc đã chịu nhiều đau đớn lắm đúng không? Là ta, tất cả là lỗi của ta, mỗi lần nghĩ đến việc Nami phải gánh chịu những đau đớn về thể xác khi chúng ta có sự liên kết sinh mạng ấy ta lại càng dằn vặt.”

“anh John anh đừng nói thế, nếu không có anh bây giờ Nami đã không thể đứng ở đây rồi, những đau đớn ấy có là gì lớn lao đâu,là Nami cam chịu, Nami luôn luôn muốn ở bên cạnh anh, cứ mỗi lần chịu một đau đớn gì đó, là Nami lại cảm thấy như mình đang ở bên cạnh anh vậy, cùng sẻ chia những đau đớn cùng anh, Nami cảm thấy vô cùng hạnh phúc.”

Những lời nói của Nami càng khiến John cảm thấy đau lòng hơn, hắn cúi thấp đầu hôn lên đôi môi mềm mại kia, cái cảm giác xưa kia lại hiện lên, cái cảm giác lần đầu tiên hắn được Nami cứu sống, đôi môi của cô lúc ấy cũng như thế này, cực kì mềm mại giống như mặt biển vậy, Nami không hề phản kháng, cô đáp lại nụ hôn ấy một cách mãnh liệt nhất.

“sao cảm động thế”- Kennen ở một bên hai mắt mở tròn vo đầy long lanh, lâu lâu cậu ta lại lấy chiếc ống quần của Leesin đang đứng bên cạnh để khịt mũi.

Sau một lúc hai người rời khỏi nhau, Nami sờ lấy ống tay phải trống không của John đau lòng nói: “ anh John là Nami không tốt, anh mất đi cánh tay phải trong khi cánh tay phải của Nami vẫn còn đây, Nami, Nami thực sự...”

“đồ ngốc này”-John vút mũi Nami một cái thật nhẹ nói: “ sao lại nghĩ vậy bạ như thế, em không mất đi cánh tay phải giống anh không phải là may mắn sao? Nếu như vì cánh tay bị mất này của anh mà khiến em

phải mất đi cánh tay phải của mình thì nhất định anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân cả. Có thể đây là ý định của thần tiên cá khi người bạn điều ước kết nối sinh mệnh của chúng ta lại, người chỉ muốn chúng ta chịu chung những cảm giác chứ không muốn một trong hai phải gánh vác sự mất mát của người kia.”

Nami đau khổ sờ vào ống tay áo trống của hân. John nhìn đôi chân thon dài của Nami kinh ngạc nói: “Nami, chân em? À không cái đuôi cá của em, sao nó lại biến thành đôi chân của con người vậy?”

Nami lắc đầu nói: “Nami không rõ lắm, chỉ biết đột nhiên có một luồng sáng bảy sắc bao lấy cơ thể của Nami sau đó thì chiếc đuôi cá của Nami biến thành đôi chân con người mà thôi.”

“không lẽ là sức mạnh của bảy loại nguyên tố cổ ngữ sao? Khả năng liên kết sinh mạng lại vượt xa đến thế kia à?”-John nghĩ vậy trong đầu, nhưng bây giờ chuyện đó đâu còn quan trọng, quan trọng nhất là hân gặp lại Nami, được thể hiện những tình cảm mà khi trước hân không dám thể hiện.

John nắm lấy tay Nami và tay của Syndra tiến đến cạnh Miss nói: “để ta giới thiệu, cô ấy là Miss Fortune....”

Syndra ngăn hân lại nói: “đừng nói nữa, bọn em biết cô ấy rồi, hi hi,”- nói xong Syndra cùng Nami dắt tay Miss sang một bên nói chuyện, để mình John ngơ ngác như con nai vàng.

John xoay sang giới thiệu Ryze với mọi người xung quanh: “để tôi giới thiệu với mọi người đây là Ryze ông ấy là...”

“sư phụ của cậu ta”-Ryze đột nhiên nói xen vào.

John trợn mắt nhìn lão, nhưng xem ra lão ta không thêm sợ gì hân cả, những người xung quanh nghe thấy thế thì tiến lại chào hỏi: “ông là sư phụ của cậu ấy thì chắc cũng lợi hại lắm nhỉ”

“ông thật giỏi khi đào tạo ra một người đệ tử thật xuất chúng”

v..v..v..

Kennen tranh thủ lúc này nhảy lên cổ của John, hai chân thả xuống dưới, hai tay nắm lấy tóc hân cười nói: “John, để trừng phạt cậu biến mất không tung tích một thời gian, cậu phải cống tôi suốt hôm nay.”

“kennen, cậu, cậu nặng hơn xưa hay sao vậy?”-John nhăn mặt nói.

“Làm gì có, cứ mỗi lần tôi nghĩ đến cậu là tôi lại ăn thêm vài tô cơm, vài quả chuối, vài đồ ăn vặt thôi mà.”-Kennen gãi má nói.

“ăn nhiều thế sao cậu chưa thành con heo nhỉ?”-John nhăn mặt nói

99. Q.4 - Chương 31: Lời Tiên Tri Trong Mơ

“được rồi mọi người, đừng quên mục đích của chúng ta đến đây là gì?”-Shen là người đầu tiên cắt ngang toàn bộ sự vui sướng của những người xung quanh, rất nhanh chóng mọi thứ lại trở nên yên lặng, John nói: “được rồi mọi người chúng ta cũng nên tìm cách để giải thoát Ireli trước.”

Tất cả đều gật đầu tán thành, tập trung tại chiếc bàn lớn để giữa nhà, Shen lấy từ trong một cái thùng cũ kỹ cạnh đó ra một bản đồ đặt lên bàn nói: “John, trước khi cậu đến đây tôi và những người khác đã chia nhau ra tìm hiểu khắp Noxus và đại khái vẽ được bản đồ ở thành phố này, đây cậu nhìn đi, ở đây chính là cung điện Noxus, còn đây là thành phố dưới lòng đất,...”

Shen lấy tay chỉ vào bản đồ, những nơi quan trọng mà anh ta cùng với những người khác qua vài ngày liên tục tìm hiểu địa hình và vẽ ra.

John nhìn lướt qua bản đồ hỏi: “Shen, anh có biết Ireli bị giam ở đâu không?”

Shen lắc đầu đáp: “hiện tại vẫn chưa chắc chắn lắm, mặc dù chúng tôi ngay khi nghe tin Irelia bị bắt đã tức tốc đến Noxus sau đó chúng tôi liên tục mai phục tại các cửa lớn thậm chí các cửa ít người qua lại nhưng tuyệt đối không hề thấy một đoàn xe áp tải phạm nhân nào cả, có thể chúng đã đi bằng một con đường nào đó bí mật riêng hoặc bọn chúng đã nhanh chân hơn chúng tôi.”

Udyr ở cạnh đó nói: “thực ra thì chúng tôi cũng đã tìm ra vị trí nhà giam của Noxus rồi, nó ở đây này”- Vừa nói ông ta chỉ vào vị trí nhà giam phạm nhân trên tấm bản đồ.

John “ồ” lên một tiếng hỏi: “vậy mọi người đã vào đấy để tìm hiểu xem Irelia có bị giam trong đó chưa?”

Akali lắc đầu nói: “điều này không đơn giản chút nào, khu nhà giam này của Noxus luôn luôn được quân đội tuần tra canh gác rất kĩ, đó là chưa nói cứ đi được vài mét là lại có một cái bẫy, nếu không phải là một quân lính được đạo tạo kĩ để thực hiện nhiệm vụ tại nơi này chắc chắn không thể nào thoát được mấy cái bẫy đó.”

Kennen nói tiếp: “cách đây hai ngày, tớ, anh Shen, và Akali cũng đã thử tìm cách xâm nhập vào trong đấy nhưng không thể thành công được, quân lính tuần tra rất đông, các tháp canh và chòi quan sát liên tục hoạt động, nói chung đấy là một nơi mà ngay cả con muỗi cũng không thể nào bay lọt.”

“mặc dù không thể nào khẳng định Irelia bị giam trong đó nhưng nếu như tin tức này là thật thì ngoài nơi đó ra không còn nơi khác có thể giam giữ cô ấy cả”-Master Yi khoanh tay nói lên suy nghĩ của mình.

“như mọi người nói thì có vẻ như đây là một pháo đài bất khả xâm phạm rồi”-John nói, hiện tại hẳn vẫn chưa nghĩ ra được cách gì cả.

“John, cậu có kế sách gì không? Chỉ cần cậu nói bọn tôi nhất định nghe theo.”-Wukong ở gần đó nói sang, những người khác sau đó cũng gật đầu tán thành.

John cười đáp: “mọi người đừng đặt niềm tin vào tôi lớn như vậy? tôi không giỏi đến mức đấy đâu”.

“Thực ra sau từ lúc cậu dẫn dắt những người khác chống lại quân Noxus thì tất cả đã đặt toàn bộ niềm tin vào cậu rồi, mặc dù tôi không thể tham gia trận chiến cùng những người khác, không được kề vai sát cánh cùng cậu chống lại quân đội Noxus nhưng không vì thế mà tôi không biết những chuyện cậu đã làm được, tất cả chúng tôi ở đây không ai không tin tưởng cậu cả”- Leesin đứng dựa lưng vào tường nói, ông ấy bây giờ đã mù không thể nhìn thấy thứ gì nhưng đừng coi ông ấy phé nhé, ông ta rất lợi hại đấy.

Miss ở bên mỉm cười nhẹ, có lẽ cô đang hãnh diện vì John chẳng?

John chỉ biết cười, hẳn nhìn sang Syndra nói: “Syndra, ngay cả em cũng không có cách nào xâm nhập được vào trong đó sao? Sức mạnh bóng tối của em cũng không thể à?”

Syndra buồn bã lắc đầu nói: “sau khi ba người Shen thất bại trong việc đột nhập trở về, em cũng đã thử tìm cách sử dụng sức mạnh bóng tối của mình để thâm nhập vào bên trong, đúng là có thể vượt qua được tất cả các bẫy ở bên ngoài và quân lính tuần tra tuy nhiên, vừa chạm vào cửa chính thì ngay lập tức như bị một tấm màn phép thuật ngăn chặn, dù thử mọi biện pháp nhưng cũng không thể nào vượt qua được.”

“hài”-John thở dài một tiếng, hẳn chăm chú nhìn vào tấm bản đồ, nhà giam Noxus nằm ngay bên dưới cung điện, từ nhà giam Noxus có một con đường duy nhất dẫn đến thành phố ngầm dưới lòng đất, và nơi đây cũng chính là địa điểm sẽ cử hành việc hành quyết Irelia.

Ryze ở bên cạnh nói: “ba ngày nữa là ngày hành quyết Irelia, nếu như chúng ta không tìm ra cách thì sợ rằng sẽ không kịp, bọn chúng không ngờ lại quyết định hành quyết cô ấy nhanh đến thế.”

Karma nhìn John nói: “John, liệu chúng ta có thể cướp pháp trường hay không?”

“không được, tuyệt đối không được”-John lắc đầu nói: “Irelia vốn là một chiến tướng của Ionia, cô ấy nhất định là một trọng tội khi Noxus bắt được, vậy nên khi hành quyết cô ấy nhất định sẽ có rất nhiều người cấp cao trong chính quyền Noxus, đấy là chưa nói việc bọn chúng cho tung tin Irelia bị bắt nhất định có mưu đồ gì đó.”

“là một cái bẫy”-Miss nói.

John gật đầu phân tích: “ mọi người thử nghĩ xem, Irelia vừa bị bắt thì ngay lập tức thông tin này được phát tán nhanh và rộng đến mức chóng mặt, thậm chí tôi đang ở ngoài Bilgewater City, một thành phố nằm trong quần đảo xa xôi ngoài đại dương mà vẫn có thể nghe được thông tin này, nhất định trong chuyện này có gì đó mờ ám.”

“đúng vậy,đúng thật là chúng tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, vừa nghe Irelia bị bắt là ngay lập tức muốn đến đây để cứu cô ấy”-Shen gật đầu nói.

John nói tiếp: “ chắc mọi người không biết, chuyện tôi còn sống nhất định bên triều đình Noxus đã biết (bởi vì Talon đã từng gặp qua hắn mà!), bọn chúng biết tôi và Irelia đã từng chiến đấu cạnh nhau, chắc chắn khi tung tin này ra sẽ dẫn dụ được tôi đến đây để cứu cô ấy và sau đó là tạo ra cái bẫy tóm gọn tôi.”

“vậy ý của anh là thế nào John? Không lẽ chúng ta cứ ngồi đây mà không làm gì à?”-Varus ngồi gần đó nói sang.

John nhìn Varus lắc đầu đáp: “ tất nhiên là ta không thể ngồi yên được rồi, những nếu cứ mạnh động thế này sẽ rất nguy hiểm, phía Noxus còn có một quân sư thiên tài Swain, lão ấy rất lợi hại, e rằng, lần vây bắt này chính lão làm chỉ huy, tuyệt nhiên không thể xem thường được.”

“hiện tại chúng ta có hai vấn đề cần giải quyết: thứ nhất, việc Irelia có thật bị giam trong nhà ngục hay không? Và cô ấy có còn sống hay không?, thứ hai, nếu thật sự cô ấy bị giam trong nhà ngục và đến hôm hành quyết, chúng ta phải làm cách nào vừa cứu được cô ấy vừa tránh khỏi cái bẫy mà phía Noxus giăng ra.”-Nami tóm tắt lại nói.

Tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc, không ai nói gì cả, tình hình bây giờ căng hơn cả dây đàn, bọn họ không thể nào thu thập được một thông tin gì quý giá về vấn đề này, ngay cả việc xâm nhập vào bên trong nhà ngục cũng không thể được nữa là.

“được rồi mọi người, cũng đã khuya rồi, tất cả nên đi nghỉ sớm đi, chuyện này ngày mai chúng ta sẽ tính tiếp.”-John mỉm cười nhìn những người khác nói.

“vậy cũng được”-Akali gật đầu, sau đó tất cả nhanh chóng rời đi, chỉ còn Miss, Nami, và Syndra là ở bên cạnh hắn, John cười nhìn ba người nói: “ mau đi nghỉ đi, không nên thức khuya.”

Miss nói: “ John, anh cũng nên đi ngủ đi, đừng tổn hao quá nhiều sức khỏe.”

“đúng vậy”-Nami và Syndra cũng lo lắng.

“được rồi”-John gật đầu.

Cả ba nhanh chóng rời đi, giờ phút này chỉ còn mỗi John ở lại đây, bên cạnh tấm bản đồ.

“thực sự không có cách nào để cứu Irelia sao? Cái bẫy mà Swain giăng ra thực sự quá lợi hại, không có một chút kẽ hở nào.”

“nếu như mình quyết định cướp pháp trường, dù có thành công đi chăng nữa thì nơi này vẫn là thành đô của Noxus, quân đội sẽ rất đông, con đường từ thành phố ngầm này lên mặt đất chỉ có ba, quá ít để trốn thoát...nếu quân Noxus mà cho quân chặn các cửa này thì e rằng....phải làm sao đây?”

“khoan đã, từ nãy giờ mình toàn đưa ra giả thuyết Irelia bị giam ở đây nhưng không nghĩ rằng cô ấy có thể bị giam ở nơi khác, nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn, một người như Swain không thể nào lại đi giam cô ấy tại một nơi dễ dàng đoán được như vậy....để coi, ngoài nhà ngục bên dưới cung điện còn có nơi nào khác có thể giam giữ phạm nhân nữa không?”

.....

Những giọng nói kì lạ vang lên trong đầu của John, những từ ngữ mang những ý nghĩa khó hiểu.

Trái tim bị mất

Chìa khóa đã có cánh cửa được mở

Sự tự do

Mặt trắng nhuốm đầy máu

Mưa máu đổ xuống

Máu thành sông, xác thành núi

Tiếng kêu than...sự oán hận...lòng căm thù.

Sụp đổ...diệt vong...ngày tàn...hủy diệt tất cả.

“há”-John giật mình tỉnh lại, hóa ra hắn vì làm việc quá độ cho nên ngủ thiếp đi lúc nào không hay, “vừa rồi là gì vậy? ác mộng sao?”-John lau đi mồ hôi trên trán, hắn kinh hãi khi nhớ đến giọng nói vang lên vừa nãy, những từ ấy vẫn còn như in trong đầu hắn.

“rốt cuộc thứ đó là gì vậy? cái gì mà mặt trắng nhuốm đầy máu rồi mất trái tim?”-John tự nói với mình.

Hắn nhìn xung quanh, tất cả vẫn còn ngủ, John không muốn làm phiền họ thêm nữa cho nên mở cửa bước ra bên ngoài vốn định hít thở chút không khí nhưng khi nhìn thấy mặt trăng trên cao không hiểu sao hình ảnh một mặt trăng nhuốm đầy máu hiện lên khiến hắn kinh hãi.

“học học”-John lắc đầu vài cái cho tỉnh, hắn cố gắng giữ bình tĩnh, những chuyện phi lý như vậy tuyệt đối không thể xảy ra được.

John hít một hơi thật sâu cố gắng trấn tĩnh, hắn đi vài vòng xung quanh, thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên: “ John...đúng là cậu vẫn còn sống”

John xoay người lại, từ trong bóng tối trước mặt, một người thanh niên dần bước ra. John ngạc nhiên thốt lên: “ Zed, là anh sao?”

“phải là tôi”-Hóa ra người ấy là Zed, một người quen của John trước đây tại học viện Ninja, Zed tiến đến cạnh John, nhìn sơ qua hắn nói: “ thấy cậu vẫn còn sống và khỏe mạnh thật khiến tôi rất vui.”

John mỉm cười đáp: “ Zed, tại sao anh không đi chung với bọn họ?”

“ồ” có lẽ John còn chưa biết chuyện đã xảy ra giữa Zed và Shen sau khi hắn biến mất.

Zed cũng không để ý lắm chuyện này anh ta nói: “ John, mọi chuyện rồi cậu sẽ rõ mà thôi,tôi nhận được thông tin báo lại cậu đã đến Noxus cho nên đến đây để tìm cậu.”

“có chuyện gì sao?”-John thắc mắc.

Zed nói: “John cậu biết chuyện Irelia bị bắt chứ?”

“tất nhiên, cũng vì chuyện ấy mà tôi đến đây”-John gật đầu nói.

Zed nói tiếp: “ thế cậu có biết hiện tại cô ấy đang bị giam ở đâu không?”

“ vẫn chưa rõ lắm”-John bắt đầu nói rõ toàn bộ suy nghĩ của hắn, khi vừa nói xong Zed cũng không dấu nổi sự kinh ngạc, anh ta lắc đầu cảm thán nói: “ John cậu đúng là thiên tài, tôi đến đây mục đích là muốn nói cho cậu biết một thông tin.”

“thông tin gì? Có liên quan đến Irelia à?”-John hỏi lại

Zed gật đầu nói: “ như cậu nói đấy, nhà giam bên dưới cung điện Noxus chính là nhà giam bất khả xâm phạm và cực kì kiên cố đám người Shen trong kia không thể nào lọt vào trong đó được, nhưng tôi thì khác, tôi làm được điều đó, cậu biết không sức mạnh bóng đêm của tôi khác với sức mạnh của Syndra, nó không thiên về phép thuật vậy nên lớp lá chắn ma thuật ngay cửa ra vào không tài nào tác dụng lên tôi được, và tôi đã dựa vào bóng tối để xâm nhập vào trong.”

“rồi sao nữa, anh phát hiện điều gì không?”-John tỏ ra sốt sắn.

“có”-Zed gật đầu nói: “ Irelia, cô ấy không hề bị giam ở dưới đó.”

100. Q.4 - Chương 32: Thực Hiện Kế Hoạch

“sao? Điều này là thật?”-John kinh ngạc không thôi, vốn dĩ chuyện Irelia không bị giam dưới đó chỉ là lúc đầu hắn nói chỉ là suy đoán mà thôi, nhưng không ngờ Zed lại chứng minh đó là thật.

Zed gật đầu nói: “ đúng vậy, sau khi tôi xâm nhập vào bên trong, tôi đã tìm toàn bộ ngõ ngách trong đó nhưng tuyệt đối không thấy bất cứ ai như Irelia.”

John gật đầu nói: “ Zed cảm ơn anh, đây đúng là một thông tin cực kì quan trọng mà tôi cần biết ngay lúc này.”

Zed lắc đầu nói: “ đừng nói thế, tôi còn nợ cậu rất nhiều, được rồi, có thêm thông tin gì tôi sẽ đến báo với cậu sau.”

Nói xong cả cơ thể Zed hòa vào với bóng đêm quanh đó biến mất không tăm tích.

“John..anh đang nói chuyện với ai vậy?”-giọng nói của Syndra vang lên, ngay sau đó, John liền nói với cô: “ Syndra, mau gọi mọi người dậy, có chuyện cần bàn gấp.”

Syndra nhìn thái độ khẩn trương của John nên không hỏi nhiều, cô lập tức chạy vào bên trong gọi những người khác đang ngủ thức dậy.

Rất nhanh chóng tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ quanh chiếc bàn đặt giữa phòng.

Kenne dụi dụi con mắt nói: “ John, có chuyện gì mà cậu bảo Syndra gọi chúng tôi dậy sớm vậy?”

John nhìn tất cả mọi người xung quanh đáp: “ hiện tại tôi tạm thời có vài thông tin quý giá về chuyện của Irelia nên muốn thông báo ngay ọi người biết.”

“là chuyện gì?”-Akali ở cạnh đó nói.

John trả lời: “ trước giờ chúng ta toàn đoán rằng Irelia bị giam trong nhà ngục bên dưới cung điện đơn giản vì ở đó là nơi giam giữ các trọng phạm quan trọng, và cũng là nơi an toàn nhất nhưng chúng ta đã mắc phải một sai lầm.”

“sai lầm gì vậy?”-Syndra hỏi.

“sai lầm đó chính là chúng ta không nghĩ đến chuyện người đứng sau điều hành mọi chuyện này chính là một bậc thầy trong việc bày mưu tính kế, một bộ óc cực kì khủng khiếp tại Noxus-Swain.”-John nói.

Lời nói của John nói ra khiến tất cả như tỉnh ngộ, giống như trước kia, toàn bộ kế hoạch xâm chiếm Ionia đều một tay Swain vạch ra, thậm chí lão có thể tính trước cả đường đi nước bước của quân ta để mà đưa ra các kế sách đáp trả, nếu không nhờ có sự xuất hiện của John e rằng trận chiến đây Noxus đã dành phần thắng rồi. Shen khoanh tay nhìn John nói: “ John, vậy cậu có suy nghĩ gì không?”

John gật đầu đáp: “ mọi người thử nghĩ xem, với một người tài giỏi như Swain, lão sẽ biết rằng chúng ta chắc chắn nhắm vào nhà giam bên dưới cung điện, thứ nhất, nơi này là nơi giam các trọng tội quan trọng và cực kì an toàn, không thể xâm nhập được. Thứ hai, lão sẽ chặn mọi nguồn thông tin để chúng ta không thể nào thu thập thêm thông tin về chuyện nơi Irelia bị giam, qua đó khi chúng ta không thể tìm hiểu thêm được thông tin gì thì nhà giam bên dưới cung điện đây chính là mục tiêu lớn nhất mà chúng ta nhắm vào.”

“quả là suy tính kĩ đến mức không tưởng”-Miss lắc đầu thảm thán.

John cười nói: “ đúng vậy, một cái bẫy đã tính toán rất kĩ, thậm chí là không thể tìm ra sơ hở nào, nhưng điều lão cần trọng nhất chính là sai lầm duy nhất của lão trong chuyện này.”

“sai lầm gì?”-Master Yi kì lạ hỏi.

John đáp: “ đó là đánh giá chúng ta quá cao, mọi người thử nghĩ xem, lão đã vạch ra kế hoạch này bởi vì lão biết tôi vẫn còn sống và sớm muộn gì cũng sẽ đến đây, qua cuộc chiến tại Ionia lão đã rất dè chừng tôi, vậy nên lão đã cố gắng vạch ra một kế hoạch cực kì tinh vi để đánh vào chính cái lợi hại nhất của tôi, chỉ tiếc rằng, tôi không giỏi như lão nghĩ, chỉ cần suy nghĩ đơn giản một chút là có thể tìm ra cách giải quyết rồi.”

Ryze nói: “ John, ta nghĩ cậu nên nói thẳng vào vấn đề chính đi, đừng vòng vo nữa.”

John gật đầu nói thẳng vào trọng tâm: “ mọi người thử nghĩ xem, với một người thông minh và cẩn trọng như Swain liệu lão có dám giam Irelia vào trong nhà giam ấy không? Mặc dù ở đó rất an toàn nhưng không phải là không thể phá vỡ được, chắc chắn lão đã tính đến thực lực của chúng ta đến đâu hoặc ít nhất từ một thông tin tình báo nào đó lão đã có được cụ thể những người sẽ đến Noxus lần này để cứu Irelia. Giả sử như lão giam cô ấy vào trong đó, và rồi vì một duyên cớ nào đó kế hoạch của lão bị thất bại không phải đã để một trọng phạm quan trọng như vậy trốn thoát được sao? Đó là thứ nhất. Thứ hai, một người như Swain không đơn giản gì lại dụ chúng ta đến đây sau đó đặt ra vào cái bẫy đơn giản rồi sau đó để chúng ta cố gắng cứu lấy Irelia rồi mở đường máu trốn thoát được, như đã nói lão ta rất cẩn thận, vậy nên lão sẽ đặt kết quả mỹ mãn lên hàng đầu, nhiều khả năng Irelia sẽ phải bị giam ở nhà ngục bên dưới cung điện.”

“ý của cậu là, lão ta đặt ra một cái bẫy vừa có thể dẫn dụ tất cả chúng ta vào, sau đó tóm gọn chúng ta đồng thời ngay cả mặt mũi của Irelia chúng ta còn chưa thể gặp được chứ đừng nói gì đến cướp pháp trường hay xâm nhập giải cứu cô ấy.”-Leesin sờ cằm nói.

“đại loại thế”- John gật đầu nói: “ vì nghĩ đến chuyện như vậy cho nên tôi đã cố gắng lấy toàn bộ thông tin mà Shen và những người khác đã thu thập được trên bản đồ này, mọi người nhìn đi, ở đây, ở đây, và ở đây nữa, tất cả những chỗ này đều có thể làm nhà giam để giam giữ phạm nhân, mặc dù vị trí không có gì bí mật hay an toàn nhưng đều là vị trí mà chúng ta không thể nào nghĩ đến, người xưa thường nói: ‘ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất’, Swain không thể không biết câu này được”.

Varus tiến lại gần hần hỏi: “ John này, cậu từ đâu chắc chắn được chuyện Irelia không bị giam tại nhà giam bên dưới cung điện?”

“à, chuyện này thực ra tôi cũng không chắc chắn lắm cho đến khi được một người quen đến thông báo thông tin quan trọng này, là Zed đấy, mọi người chắc biết anh ta mà, à không hiểu sao lần này anh ấy không đi cùng mọi người nhỉ?”-John cười đáp, hần nói với bộ dáng cực kì thản nhiên nhưng lời vừa nói xong, à không, đúng hơn là ngay khi hần nhắc đến cái tên ‘Zed’ đã khiến sắc mặt mọi người xầm xuống, một bầu không khí nặng nề bao trùm tất cả.

“mọi người sao vậy?”-John kì lạ nhìn những người xung quanh, không hiểu sao nhưng hần thấy thái độ của họ rất lạ, đặc biệt là Shen, Kennen, Akali giống như có một luồng sát khí toát ra từ họ vậy.

Karma tiến đến cạnh hần nói: “ John, có một số chuyện đã xảy ra sau khi cậu biến mất lần đó, những chuyện ấy rồi chúng tôi sẽ kể lại cho cậu sau nhưng xin cậu đừng nhắc đến cái tên ấy trước mặt ba người Shen Akali và Kennen.”

John mặc dù rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra nhưng hần cũng không có ngu ngốc gì mà châm thêm vào nên chỉ gật đầu.

“John, tôi muốn ra ngoài một chút”-Shen xoay người nói vậy xong đi thẳng ra bên ngoài.

John đưa tay nói: “ Khoan đã Shen, tôi có thể nhờ anh một chuyện được không?”

“cậu nói đi”-Shen dừng lại nói.

John tiến lại gần anh ta nói: tôi muốn anh dạy tôi thuật phân thân siêu cấp và thuật biến hình siêu cấp của Ninja, anh biết đấy, tôi không được ở tại học viện quá lâu cho nên nhiều kĩ thuật vẫn chưa tài nào học được.”

“cậu cần học những thứ đó làm gì? Đấy là những kĩ thuật Ninja siêu cấp không dễ gì học được đâu.”-Shen kinh ngạc nhìn hần.

John gật đầu đáp: “ bởi vì nó có liên quan đến kế hoạch sắp đến giải cứu Irelia, tôi biết muốn luyện tập được hai kĩ thuật này không đơn giản nhưng rất mong anh sẽ giúp tôi.”

“được, chúng tôi nợ cậu rất nhiều, đi theo tôi, tôi sẽ dạy cậu.”-Shen gật đầu sau đó đi thẳng ra bên ngoài.

John xoay đầu nhìn những người khác nói: “ mọi người, cũng nên tranh thủ luyện tập đi, kế hoạch tôi sẽ nói lại với mọi người sau, chúng ta chỉ còn hai ngày để chuẩn bị mà thôi.”

.....

Hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Hôm nay là ngày Irelia sẽ bị hành quyết tại trung tâm thành phố ngầm. Ở trước căn nhà bỏ hoang lúc này toàn bộ đám người John Shen...đã tập trung đầy đủ, Akali đưa cho John một vật nhìn khá giống cái huy hiệu Ninja, nhưng nhìn kĩ thì đằng sau chiếc huy hiệu ấy lại có mấy cái nút, Akali nói: “ John, đây là một công cụ dùng để truyền tin rất hữu hiệu, cậu cầm lấy để tiện việc liên lạc với chúng tôi.”

John nhận lấy chiếc huy hiệu ấy vào túi nhìn mọi người nói: “ Tất cả đã nắm rõ kế hoạch rồi chứ? Cứ như vậy mà tiến hành.”

Syndra nói: “ John, anh có chắc là ở đó không? Nơi này rất xa Noxus vả lại”

John đưa tay nói: “ yên tâm, chúng ta đều phải cảnh giác toàn bộ, vì không biết vị trí chính thức nơi giam giữ của Irelia cho nên chúng ta mới cần phải làm chuyện này.”

“nếu anh đã nói vậy thì em tin anh”-Syndra gật đầu.

“chúng ta xuất phát thôi”.

.....

“bùng bùng bùng bùng”-tiếng trống vang lên liên hồi và dồn dập. Lúc này tại pháp trường ngay trung tâm thành phố ngầm, rất đông người đang tập trung xung quanh đây để chứng kiến một cuộc hành quyết lớn nhất trong vài năm trở lại đây, những chiếc ghế quan trọng bên cao đã được những người cấp cao trong hội đồng Noxus ngồi kín, binh sĩ xung quanh rất đông, với vũ khí lấp ló trên tay để có thể phản xạ với bất cứ tình huống nào.

“cuộc hành quyết lần này lớn nhỉ”

“nghe nói người bị hành quyết lần này là một chiến tướng của Ionia đấy,cô ta tên Irelia thì phải.”

“lần này đao phủ chắc chắn lại là ngài Draven rồi,có nhớ lần hành quyết trước không ngài ấy đã làm một buổi lễ hành quyết thành một màn biểu diễn có một không hai đấy.”

“đến giờ hành quyết”

Giọng nói của Swain vang lên rất lớn, ngay sau đó từ bên dưới, Draven với khuôn mặt đầy dữ tợn, khoác trên mình bộ trang phục của đao phủ, trên tay hắn là lưỡi rìu đặc biệt mà chỉ riêng hắn mới có được bước lên trên đài.

Phía sau hắn là hai tên lính đang áp tải một cô gái trong trang phục phạm nhân đầy nhếch nhác, trên bộ đồ ấy còn in rõ các vết máu, vết trầy xước do đánh đập mà ra. Mái tóc của cô gái ấy hơi bạc..khoan đã ,cái gì thế này... đây không phải Irelia thì là ai? Cô ấy được đưa lên hành quyết? John đoán sai gì sao ?

“là Irelia sao? Cô ấy quả thực bị đem ra hành quyết”-John lẩn vào đám người xem bên dưới cũng kinh ngạc khi thấy cô bị áp tải bước ra, mặc dù cô không ngẩng mặt lên nhưng nhìn bề ngoài thì tuyệt đối không nhầm được.

“bịch”-Irelia lúc này trông rất yếu đuối giống như không còn chút sức lực nào để chống cự vậy, cô bị hai tên lính áp tải đặt nằm trên chiếc sà, Irelia không hề cử động.

“cô ấy còn sống hay đã chết vậy?”

“hình như chết rồi? cô ta không động đậy gì cả”

“nếu chết rồi thì đem ra hành quyết làm gì, chắc cô ta không thể ngồi dậy nổi mà thôi”

Đám người ở dưới bàn tán rất nhiều, John nhìn thấy tình cảnh này cũng vô cùng khó xử, nhìn qua thì đúng là Irelia thật rồi, nhưng cô ấy sao không hề động đậy? “cô ấy vẫn còn sống”-John cố gắng cảm nhận được hơi thở từ Irelia, hai bàn tay hắn nắm chặt lại.

Draven thấy cô như vậy tỏ ra không hài lòng chút nào, vốn dĩ hắn định sẽ có vài màn biểu diễn hấp dẫn như mấy lần hành quyết trước nhưng trong tình cảnh này xem ra chẳng cần diễn gì cả, cứ một rìu chém bay đầu là xong.

“thật là chán”-Draven than thở.

“mau thi hành đi”-Swain ở bên cạnh nói với Draven, sau đó lão rời khỏi chỗ hành quyết, tiến đến bên cạnh Darius nói: “ buổi hành quyết sẽ bắt đầu ngay”

“ông có chắc là bọn chúng sẽ đến chứ?”-Darius lên tiếng.

“phệt phệt”-Draven lấy nước bọt phun phun vào hai lòng bàn tay sau đó chà xát chúng lại, hắn xoay xoay bả vai chuẩn bị tư thế hành hình. “gặp một tên phạm nhân như ngươi thật là chán”.

Draven vung cao chiến rìu của mình lên nhắm ngay cổ của Irelia mà chém xuống, kì lạ, cơ thể của Irelia vẫn bất động không hề rục rịch.

“Keng”

John ở bên dưới này không thể chờ đợi thêm được nữa, hắn ngay lập tức phóng đến kiếm trên tay chém đến đánh bay lưỡi rìu trên tay Draven sang một bên.

“có kẻ cướp pháp trường”

“có kẻ cướp pháp trường”

Đám quân lính xung quanh lập tức hô lớn, những người cấp cao đang ngồi ở những hàng ghế trên kia nhanh chóng được bảo vệ rời khỏi pháp trường.

“lập tức bao vây lấy kẻ cướp pháp trường”-Darius đứng bật dậy ra lệnh.

Ngay tức khắc, hơn trăm binh sĩ từ khắp các góc ngách gần đó đổ ra bao vây lấy cả nơi hành quyết, toàn bộ người dân xem buổi hành quyết trước đó đã nhanh chóng bỏ chạy tứ tung, tất nhiên là họ chỉ chạy đến chỗ ẩn nấp an toàn để xem những diễn biến tiếp theo rồi.

“phịch...phịch..”-bất thành linh Shen và những người khác từ trên mái nhà, góc phố v.v.. xuất hiện, phá vòng vây từ bên ngoài-“John...xem cô ấy thế nào?”-Shen hô lớn sau đó anh ta và những người khác đứng bên dưới tạo thành một vòng tròn bảo vệ John.

“Irelia, chúng ta rời khỏi đây thôi”-John cúi xuống, đang định xem tình hình của Irelia thế nào thì...chính lúc này, cơ thể của cô ấy động đậy, và rồi....

Phập.

Một con dao nhanh như chớp đâm vào cơ thể của John...

101. Q.4 - Chương 33: Bẫy

John sững sờ nhìn vào con dao đang cắm trên ngực,hắn nhìn Irelia ngồi dậy....

“bị lừa rồi nhé”-giọng nói phát ra kia không phải là giọng nói của Irelia,mà đó là...là giọng nói của Katarina... ‘xoạt’

Sau khi đâm John một dao, Katarina lùi lại vài bước, cô ta vứt bỏ lớp quần áo ngủ trang sang một bên, khuôn mặt một trong những sát thủ giỏi nhất Noxus Katarina hiện ra.

“kĩ thuật hóa trang người được ngài Swain mời về quả là cao tay, ngay cả đến một người thông minh như người cũng không thể nhận ra”-Katarina mỉm cười nói.

Hai mắt John mở lớn thật lớn, hắn bị lừa rồi!

“John”-đám người Shen ở gần đó thấy John bị đâm một dao thì vô cùng lo lắng, bọn họ nhanh chóng tiến lại cạnh hắn để bảo vệ.

“ha..ha...ha...”-Swain cười một tràng dài nói: “ John ơi là John...khá khen i, còn trẻ tuổi như vậy mà đã có được thành tựu to lớn đến thế, hay nói đúng hơn người là một thiên tài của thiên tài mà ta đây rất ngưỡng mộ, chỉ tiếc rằng người lại đi đối địch với Noxus chúng ta, cái bẫy này ta dành riêng cho người đấy, còn nhiều phần hấp dẫn đang ở phía sau kia.”

“John, chúng ta cũng nên giải quyết mối nhục hôm bữa tại Kalamanda chứ nhỉ?”-Katarina hai tay cầm hai cây dao, nụ cười đầy đáng sợ của cô hiện lên, nụ cười ấy nếu ở Noxus thì người ta sẽ gọi đó là ‘nụ cười chết người’ đấy, cái chết như được báo trước khi nhìn thấy nụ cười kia!.

“buổi biểu diễn hôm nay cũng không tệ lắm”-Draven cầm chiếc rìu của mình xoay xoay trên các ngón tay cười nói, vốn dĩ ngay từ đầu, tất cả đều là một màn kịch do Swain dựng ra mà thôi.

Bây giờ John chính thức bị bao vây rồi.

“quân đội hắc kỵ sĩ, sẵn sàng chiến đấu”-Darius đưa cao tay hô lớn, ngay lập tức hơn một trăm kỵ binh khoắc trên mình những bộ giáp đen trên tay cầm những cây thương nhọn hoắc, bước đi theo hàng tiến đến.

“John, bọn đấy cứ để chúng tôi lo”-Shen nói.

“các người nghĩ bọn ta chuẩn bị bữa tiệc này đơn giản vậy sao? Cung thủ vào vị trí, binh đoàn thiết giáp vào vị trí, lực lượng chiến binh đặc biệt, lực lượng chiến binh ma pháp,v.v.. tất cả vào vị trí.”-Darius nhép môi cười nói.

“xem ra chúng ta rơi vào bẫy rồi”-Ls ở bên nói.

“John đừng lo, bọn chúng chỉ là những tên nhãi nhép mà thôi, cứ để chúng tôi xử lý”-Shen nói xong ngay lập tức lao ra đầu tiên, anh ta nhắm hướng quân đội hắc kỵ sĩ lao đến, kiếm trên tay chém ra nhanh như chớp.

“chúng ta cũng không nên cứ ngồi ở đây, lên thôi,”-Akali cũng lao vào đám lính trước mặt tấn công, tiếp sau đó là Kennen, Karma,Varus, Yi, Udyr.....

“John...lo chuyện của chúng ta đi, đừng để ý bọn chúng”-Kata nói với hắn, sau đó cô ta nhìn sang Draven nói: “ người không định nhúng tay vào chuyện của ta chứ?”

Draven tỏ ra bất cần đáp: “ cô cứ xử lý đi, khi nào cô thua thì đến lượt ta.”

Swain đứng bên cạnh Darius nói: “ bọn chúng không tài nào thoát được khỏi cái bẫy này đâu, các người cứ tự nhiên.”

Katarina lao vào, hai dao trên tay chém đến liên tục, tốc độ và sự hiểm độc của từng dao chém đến không thể diễn tả bằng lời.

John đột nhiên mỉm cười, tai trái tung ra một chưởng, một cỗ khí lực bắn đến chấn bay Katarina lùi lại chừng mười bước, John đứng thẳng dậy sau đó đột nhiên “bùm”, cả cơ thể hắn bốc khói, ngay khi Katarina còn chưa kịp định thần lại thì từ trên cao John lao xuống, một kiếm trên tay chém đến.

“Katarina, cẩn thận trên đầu”-Darius ở ngoài hô lớn cảnh báo.

Katarina nhanh chóng nhảy sang một bên tránh né, cô ta nhìn John hoàn toàn bình thường, cái vết thương bị dao đâm vừa nãy không hề tồn tại.”tại sao?”-Katarina lầm bầm.

“bởi vì kẻ cô đâm vừa rồi đơn giản chỉ là một phân thân của ta mà thôi”-John đáp một cách đầy bình tĩnh.

“quả nhiên không phải tầm thường”-Darius nghe những lời hắn nói cũng lấy làm khen ngợi. Swain ở bên cạnh tuy có chút kinh ngạc nhưng chính điều này mới khiến lão hưng phấn, hạ một đối thủ quá đơn giản thì có gì là vui kia chứ, Swain vỗ tay bạch bạch vài tiếng rồi nói: “ khá lắm, không ngờ trong hoàn cảnh này mà người cũng rất cẩn thận, Katarina, Draven,Sion,Cassiopeia,warwick, ta nghĩ mấy người nên hợp sức mới có thể đánh lại hắn ta rồi.”

Katarina và Draven thì đã đứng sẵn từ trên này, sau khi nghe được tiếng gọi của Swain, từ phía sau ba bóng người tiến đến, đầu tiên là một kẻ đầy đáng sợ với khuôn mặt dữ tợn, đôi mắt đỏ như máu, trên tay cầm chiếc rìu, cơ thể đầy cơ bắp, kẻ thứ hai là một cô gái có thân hình nửa người nửa rắn, kẻ thứ ba không ai xa lạ với John chính là Ww chính hắn cũng là kẻ đã khiến John mất đi cánh tay phải.

Sự gặp gỡ này là số mệnh hay sao?

John nhìn Ww nói: “ Ww, lâu rồi không gặp, nhân cơ hội này giải quyết xong phẳng mọi chuyện luôn chứ”

Ww trong bộ dáng người sói, những chiếc răng nhọn sắc bén hở ra, giọng nói đầy đáng sợ: “ chúng ta sẽ giải quyết ngay tại đây, bộ dáng này, tất cả những gì ta phải chịu đựng tất cả sẽ giải quyết trong hôm nay.”

“Để chúng tôi cùng nhau đánh một mình hắn liệu có xem trọng hắn ta quá không?”-Sion gầm gừ nói.

Swain đáp: “ đừng có xem thường, một mình hắn có thể chấp cả ngàn người đấy.”

Katarina nghiêng răng nói: “ chuyện của ta mấy người không cần xen vào, một mình ta đủ hạ hắn rồi.”-Sau đó cô là người đầu tiên lao vào tấn công hắn, dao trên tay phóng đến như một cơn mưa không ngớt.

John nhẹ như cơn gió, hắn uyển chuyển né hết qua trái rồi lại né qua phải, không một cây dao nào đụng đến được hắn.

“cô hơi tự cao đấy, tốt nhất nên nghe theo lời của lão Swain ấy, tất cả cùng xông lên đi.”-John lộn người về phía sau một cái sau đó chém một kiếm cực mạnh về hướng Kata, một tiếng keng thanh thúy vang lên, Kata bị một kiếm ấy của John đánh bay ra phía sau.

“các người còn làm gì vậy? mau lên giúp Katarina mau”-Swain quát lớn, ngay sau đó Sion, Draven, Cass, Ww cùng nhau lao lên tấn công John, bốn phương tám hướng, nơi đâu cũng toàn vũ khí lao đến tấn như vũ bão, nếu người đứng đây là một kẻ tầm thường chắc chắn đã bị băm ra thành nhiều mảnh rồi.

“John, để chúng tôi đến giúp cậu”-Ryze, Wk cùng nhau hô lên rồi nhảy đến với mục đích sẽ trợ giúp John đánh với đám người kia, nhưng không may cho họ, Swain đã xuất hiện trước mặt hai người, chiếc gậy hắn thường cầm trên tay đột nhiên trở nên cực kì lợi hại, một luồng ma pháp từ chiếc gậy bắn ra khiến Ryze và Wk phải thối lui.

“trận đánh thú vị thế này, sao lại để mấy người các người xen ngang được”-Swain nhìn đám người bên dưới đang cật lực đánh với quân binh Noxus mà nói, sau đó lão ngược nhìn về mái nhà gần đó nói lớn: “ này, mục còn định trốn ở đó đến bao giờ? Mau hành động đi.”

“hài, lão già người thật phiền phức, sao lại bắt ép ta phải đối đầu với cậu ấy chứ”-Giọng nói này chính là giọng nói của Leblanc mà! cô ta làm gì ở đây?

Leblanc xuất hiện trên mái nhà gần đó, mỉm cười nhìn cuộc vui bên dưới, Swain nói: “ mau làm đi, ta cam đoan tổ chức của mục sẽ được triều đình Noxus hỗ trợ hết mình.”

“được rồi được rồi, lần này ta đành đắc tội với cậu ấy vậy, híc, thật là đau khổ quá.”-Leblanc nhìn sang John đang đơn đả độc đấu với đám người Katarina trên pháp trường kia, cô ta nói lớn: “John...lần này tôi đành đắc tội với anh vậy? híc, đừng trách tôi nhé, tôi chỉ bị dồn vào thế bí mới phải làm chuyện này mà thôi.”

John còn chưa kịp kinh ngạc việc Leblanc xuất hiện ở đây thì đã bị cô ta dùng một loại phép thuật gì đó cực kì đặc biệt, tạo thành một cái lồng bao phủ toàn bộ đài pháp trường lại.

Ngay khi John còn chưa kịp hiểu mô tê gì thì hắn cảm giác như sức mạnh trong người mình bị giảm đi một nửa, “cái quái gì thế này?”-John kinh hoàng.

“Leblanc, cô”

Leblanc ở bên ngoài nói: “ John...đừng trách em nhé, nếu như anh thoát ra được cái lồng ma pháp này, nhất định em sẽ cho anh biết cô gái tên Ireliya ấy đang bị giam ở đâu?”

“thật sao?”-John nghe Leblanc nói điều này, trong lòng cực kì vui mừng thế nhưng làm cách nào thoát ra được cái lồng này đây, sức mạnh hiện tại của hắn bị giảm đi một nửa rồi, không biết có thể cầm cự được với đám người này không nữa.

“công việc của ta xong rồi đây, từ đây về sau đừng có làm khó ta nữa.”-Leblanc khó chịu nhìn Swain nói.

“chỉ cần có thể là đủ rồi,Hỗn nguyên kết giới của cô một khi giảng ra không có kẻ nào có thể thoát được”-Swain cười ha hả, có vẻ như hắn đang nắm chắc phần thắng trong tay.

“John...đừng lo, chúng tôi sẽ giúp cậu”-Shen, Kennen, Ls cùng nhau phóng đến định sẽ phá hủy chiếc lồng ma thuật ấy thế nhưng, vũ khí của họ vừa chạm vào đó thì ngay lập tức bị bắn ngược trở lại.

“các ngươi thật là rách việc, các ngươi làm gì thế mau giải quyết bọn chúng đi”-lần này đích thân tướng quân của Noxus Darius ra tay, chiếc rìu to tổ chảng trên tay ông ta thực sự dọa người mà, một rìu vung lên đã khiến cho ba người Shen, Leesin,và Kennen cảnh giác lùi lại về sau.

Darius nhìn Swain nói: “ giải quyết đám tôm tép này đi,”

“rõ”-Swain mỉm cười độc ác nhìn đám người của Shen đang ở bên dưới, sau đó lao nhảy đến lao vào tấn công tới tấp, ma pháp nguyên tố dao động khắp nơi.

Ở bên trong cái lồng ma pháp lúc này, ưu thế của John đang dần mất đi, sức mạnh của hắn đã bị cái lồng ma pháp kia giảm đi một nửa rồi, giờ muốn đánh lại đám người này thực sự là khó hơn cả lên trời.

“sao vậy? sao ngươi yếu vậy?”-Sion giống như một gã điên, càng đánh càng hăng, rìu trên tay hắn chém tới tấp, giống như hắn chỉ biết tấn công mà không biết phòng thủ vậy đó.

‘Chết đi’-Ww từ phía sau nhảy đến, mười cái móng vuốt sắc nhọn đánh liên tục không ngừng nghỉ.

Chỉ nghe những âm thanh keng keng của kim loại vang lên, xen vào đó là những tiếng thở dốc hồng hộc của John.

“kiếm pháp cũng giỏi thật”-Draven thầm khen ngợi, nhưng với tính cách của hắn khen ngợi bao nhiêu hắn càng muốn giết đến bấy nhiêu.

“tránh ra”-Cass ở phía sau hét lên một tiếng, từ tay cô ta một đám độc khí bắn đến, độc khí bay không nhanh không chậm nhưng khả năng hủy hoại của nó là rất lớn.

“khốn kiếp thật”-John bị một đám độc khí bám vào tay áo, buộc phải xé phần áo bị ăn mòn ấy vứt sang một bên.

John lau đi mồ hôi trên trán nhìn đám người trước mặt,hắn suy nghĩ: “ kẻ nào cũng cực kì khó chơi, đã vậy sức mạnh của mình đã bị giảm đi một nửa, làm cách nào đánh bại bọn họ mà vẫn có thể phá vỡ được cái lồng này đây? Khốn thật, không ngờ Leblanc, cô ấy chơi mình một vỏ này.”

“ngươi đang nghĩ cái gì vậy?”-Katarina bất thành linh xuất hiện sau lưng của John, cái tốc độ này khủng khiếp thật, nếu cô ta không nói chắc cũng không biết là đã xuất hiện sau lưng hắn đâu.

“xoạt”

Một dao chém ra, John kịp thời thoát được, nhưng phần áo phía sau thì không được may mắn như vậy, chỉ lệch 1cm nữa thôi là dao vừa rồi đã cắt vào da hắn.

“lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu”-Katarina liếm môi nói.

“Nếu đã vậy thì không còn cách nào khác”-John đưa tay về phía trước, sức mạnh phép thuật trong người hắn dao động mãnh liệt, cả người hắn phát ra thứ ánh sáng bảy màu.

“transform”-Một bộ giáp tỏa ra bảy sắc nhanh chóng được khoác trên người của John, kiếm trên tay hắn cũng phát ra thứ ánh sáng cực kì mãnh liệt.

“ồ”-Leblanc, Swain và những người xung quanh đều kinh ngạc với sự thay đổi này.

Ở trên mái nhà cách đó không xa, Leblanc sờ cằm nói: “ tuyệt thật, bị giam trong kết giới đặc biệt của mình, vốn dĩ sức mạnh phải bị giảm đi một nửa vậy mà bây giờ thứ sức mạnh trời dặt ấy còn mạnh mẽ đến vậy, tuyệt quá”

Đám người Katarina nhìn nhau, Ww là người sáng suốt nhất, hắn ta hú lên một tiếng lao vào, vừa chạy vừa nói: “các người cứ lao vào đi, hiện tại hắn đã bị giảm đi một nửa sức mạnh rồi, cho dù có sử dụng toàn lực thì cũng không phải là đối thủ của chúng ta.”

“ngu ngốc”-John gầm lên một tiếng, kiếm trên tay quét lên một nhát cực nhanh, kiếm khí lăng lẹ, xé gió phóng đến.

“Hú”-Ww dùng bộ móng vuốt sắc nhọn của mình chặn lại một kiếm John vừa chém đến, chỉ nghe hắn ta hú lên đau đớn rồi ngã bịch ra mặt đất, đôi tay của gã đầm máu.

“khốn kiếp”-Sion và Draven nhanh chóng lao vào.

John dùng kiếm chém một nhát về phía trước đánh lùi hai người lại, hắn nhìn vào cái lồng ma pháp kia, sau đó hét lên một tiếng đầy mãnh liệt, từ thân kiếm trên tay của John bắn ra một luồng năng lượng cực đại nhắm cái lồng ma pháp đang giam hắn bên trong mà Phá.

“ầm”

Khói bụi dần tan, cái lồng ma pháp vẫn còn tồn tại, thậm chí là không si nhê gì.

“clgt?”-John kinh ngạc đến trợn tròn mắt, một kiếm vừa rồi hắn đã dùng toàn lực vậy mà....

“nhân cơ hội này, lên mau”-Katarina lập tức hô lớn, sau đó hàng chục con dao sắc nhọn bay đến..

“nguy”-John thềm kêu lên kinh hãi.

102. Q.4 - Chương 34: Chết!

“phập...phập...”-Bảy con dao đâm vào ngực của John mà hắn không thể kịp đỡ, nhưng may mắn là trên người John đang khoác trên mình bộ giáp cực kì rắn chắc cho nên thương thế không nghiêm trọng, thế nhưng mọi chuyển vẫn chưa kết thúc, ngay sau đòn tấn công của Kata, tiếp đến Sion chạy đến trước mặt hắn, đôi mắt của Sion đột nhiên sáng lên một màu đỏ chói, cái ánh mắt tử vong ấy khi John vừa nhìn vào thì ngay lập tức cả cơ thể cứng đờ ra như cục đá, không tài nào động đậy được.

“rầm rầm rầm”

Chiếc rìu trên tay hắn chém vào bộ giáp trên người của John, cái âm thanh chấn động vang lên khiến tim người muốn nát ra, John kinh hãi cực kì, hắn vận sức thoát khỏi sự khống chế của Sion sau đó nhảy lùi lại phía sau, bộ giáp đã xuất hiện vết nứt.

“còn ta nữa mà”-Draven từ bên trái nhảy đến hai chiếc rìu xoay trên tay hắn ném liên tục vào John với một quỹ đạo bay quái dị.

“rầm”-Lần này thì bộ giáp trên người hắn không còn đủ khả năng chịu đựng, phần ngực, phần vai vỡ vụn ra.

“đến lượt ta”-Ww nhảy xổ vào người hắn liên tục cẩu xé, những chiếc móng vuốt bị John chặt vừa nảy đã khôi phục, thậm chí có cảm tưởng rằng sau khi khôi phục, những chiếc móng ấy còn sắc bén hơn cả xưa nữa.

“phụt”

John ngã lặn ra mặt đất, trên người mình đầy thương tích, vết cắn xé của Ww đang bắt đầu chảy máu ra, John cố gắng ngồi dậy...

“lần này ngươi chết chắc rồi”-Katarina nói.

“cô tưởng với chừng đó là hạ được ta sao?”-John nhếch môi cười, giờ phút này hắn không cho phép bản thân sợ hãi, kiếm vẫn còn nắm được trên tay chứng tỏ hắn vẫn còn có thể đánh nhau tiếp được.

“hôm nay mấy người các người đừng mong toàn vẹn mạng sống”-John gầm lên điên cuồng, sức mạnh trong người hắn đột ngột dâng lên mãnh liệt, chiếc lồng ma pháp giam giữ hắn không hiểu sao dao động liên tục...

John chính thức đưa cơ thể vào trạng thái ‘điên’. (tất nhiên là không giống khi còn ở Piltover)

“cái gì thế kia?”-Leblanc ở bên ngoài cũng kinh ngạc khi thấy chiếc lồng ma pháp của mình bị John làm cho chấn động.

Hai con người của John chuyển từ màu nâu sang bảy màu phát ra ánh sáng rực rỡ, ở trong này không có gió nhưng quần áo của hắn cũng tự động rung lên bần bật...

“hắn sao vậy?”-Cass ở bên cạnh Kata kinh ngạc nói.

John gầm lên một tiếng thật lớn.

“vù”-Hắn biến mất ngay tại chỗ.

“vù”-John bất thành linh xuất hiện ở giữa năm người và rồi, một cú quét kiếm hình vòng tròn đã đánh bay tất cả ra xa, chạm vào cái lồng đang bao bọc bọn họ bên trong, ngã xuống mặt đất mà phụt máu.

“hắn...hắn mạnh hơn thì phải?”-Draven kinh ngạc vừa nói vừa lau đi vết máu trên miệng.

“Chiêu thứ nhất- Hỏa”-John liếc nhìn Sion, kiếm trên tay hắn nhanh chóng được bao bọc bởi một đoàn hỏa diễm nóng rực....

“rầm”-Một cơn cuồng phong được hình thành từ ngọn lửa nóng cả ngàn độ lao đến, sức phá hủy của nó là không có gì có thể ngăn chặn lại được.

“á”-một tiếng hét thảm vang lên, Sion bị cơn lốc lửa kia thiêu rụi cháy đen xì ngã lăn trên mặt đất, không còn động đậy.

“Sion”-Ww và những người khác kinh hãi.

“chiêu thứ hai-Lôi”-Mục tiêu thứ hai John nhắm đến chính là Ww, kiếm trên tay hắn lại một lần nữa được bao bọc bởi sức mạnh của lôi điện, những tiếng tách tách do điện tử va chạm nhau mà tạo nên.

“chết đi”-John hét lên thật lớn, từ thân kiếm phóng ra chín tia sấm sét màu vàng rực, tốc độ của điện chạy thì không nói cũng biết nhanh đến mức nào rồi, Ww hoàn toàn không có cơ hội tránh né, hắn ta bị những tia điện đánh đến mức lông trên người dựng đứng cả lên, ngã lăn trên mặt đất không hề động đậy.

“hai chiêu hạ hai người,đấy có phải người không?”-Cass kinh hãi đến vãi cả mồ hôi cô lắc đầu như không tin vào mắt mình.

Draven chạy lại bên cạnh cô và Kata nói: “chúng ta phải hợp sức lại nếu không kết cục cũng giống như hai gã kia.”

“trong tình cảnh này Kata đành phải gạt đầu, một tràng cảnh vừa rồi đã khiến cô phải kinh hãi tột cùng”-Hai tay nắm chặt dao.

“chiêu thứ ba-Phong”- vù một phát, John biến mất ngay tại vị trí, ngay sau đó hắn xuất hiện phía sau lưng Kata, khuôn mặt cô đột nhiên tái xanh, cô phản xạ cực nhanh lôi cả Draven và Cass đang đứng gần đó nằm sấp xuống. “ầm”-một kiếm khí ảo ảnh hóa từ kiếm trên John chém ở phía sau, nhưng đã hụt, nó phá hủy hầu như toàn bộ cái đài này.

Draven và Cass thẫn kinh hãi, nếu như vừa nãy không có Kata phản xạ kịp kéo hai người nằm xuống để tránh thì e rằng cơ thể này đã bị một kiếm ấy chém ra thành mấy khúc rồi.

“né được à?”-John khinh thường nói.

Kata phóng ba con dao vào người hắn sau đó lùi lại phía sau cô nói với Cass: “ đến lúc em nên thể hiện sức mạnh của mình đi.”

Cass gạt đầu, trong lòng cô đối với John đầy nỗi sợ hãi, nhưng nếu không giết hắn thì cô sẽ bị hắn giết, hai tay của cô nhanh chóng biến thành màu tím, sau đó những đám khí vụ chứa đầy độc chất thoát khỏi tay cô ta bay đến.

“nhắm nhí”-John quét kiếm một cái đã đánh bay toàn bộ đám khí độc, nhưng sức mạnh của Cass đâu chỉ có thể, đám khí vừa bị đánh tan thì lập tức hơn chục chất dịch độc bắn đến, John kinh hãi lùi lại vài bước, chất dịch độc kia vừa chạm vào một mảnh gỗ cạnh đó đã biến mảnh gỗ ấy bốc hơi, khả năng ăn mòn của nó là cực kì khủng bố.

Kế tiếp đó, đôi mắt của Cass đột nhiên phát sáng rực, cả người cô phát ra thứ khí đầy rừng rợn, ngay sau đó đôi mắt của cô bắn ra thứ ánh sáng chói lóa, cơ thể John bắt đầu xảy ra dị biến, từ chân, đến bụng, đến đầu, cả cơ thể hắn hóa đá.

“cái gì thế này?”-John kinh hãi.

“Cass yểm trợ cho ta”-Kata lao lên, cô sử dụng tốc độ nhanh nhất có thể, giống như tốc biến vậy, chỉ mờ mờ nhìn thấy cái tàn ảnh mà cô để lại, kết hợp với đám chất độc mà Cass liên tục bắn ra, John dù có thấy Kata di chuyển thế nào cũng không thể làm gì được.

“phập phập”-Kata lao đến đâm hơn mười dao vào người của John.

“phập”-Draven ném hai chiếc rìu xoay vào người John.

“phụt”-lớp đá bên ngoài John vỡ tan, cả người hắn đầy máu, đầy vết thương lớn nhỏ, máu chảy ra liên tục.

“lũ khốn”-John nghiêng chặt răng, cắn hận nhìn ba người trước mặt.

“tách tách”-những giọt máu nhỏ từng giọt trên mặt đất.

“ngươi còn chưa chịu thua sao?”-Draven cười ha hả nói.

John nắm chặt kiếm, “chiêu thứ tư-thủy”-John xoay một vòng, kiếm trên tay hóa lỏng uốn éo như một con rắn, sau đó lao đến tấn công Kata, nước vô hình vô định, không thể chặt chém hay làm bất cứ điều gì tác động được đến nó, Kata dù dùng vũ khí trên tay để đánh, để đỡ nhưng không thể ngăn cản những kiếm của John chém đến, một vết máu dài xuất hiện trên trời, Kata bị chém một kiếm phun máu ngã lăn ra mặt đất.

“Chị Kata”-Cass thầm kêu lên kinh hãi, cô lao lên tấn công John, độc, khí độc, dịch độc tất cả được Cass tung ra liên tiếp vào John.

“cút”-John gầm lên mạnh mẽ, lưỡi kiếm uốn éo như con rắn nước ấy xoay một vòng đánh mạnh vào bụng của Cass khiến cô ngã lăn ra mặt đất.

John nhìn Draven nói: “ bây giờ đến lượt ngươi”

Hắn lại một lần nữa biến mất ngay tại chỗ xuất hiện bên cạnh Draven. Hắn nhảy lên cao, hai chân kẹp vào cổ của Draven (chiêu “Đoạt mệnh chân cây kéo”- By tác Giả) xuất ra khiến Draven ngã lăn ra mặt đất, hai chân của John kẹp chặt cổ hắn khiến hắn không tài nào thở được, tay trái cầm kiếm đưa lên cao chuẩn bị đâm xuống, từ miệng của Draven phát ra vài tiếng kêu cứu: “ Anh..anh trai...cứu em...”

“thằng vô dụng”-Darius ở bên ngoài đang đánh nhau với đám người của Shen, nghe thấy tiếng kêu cứu của đứa em trai mình thì quay đầu lại, ông ta kinh ngạc khi thấy một mình John gần như hạ được toàn bộ đám thù hạ giồi nhất của mình.

“Nhìn đi đâu vậy?”-Shen đột nhiên lao đến, kiếm trên tay anh ta chém đến thật nhanh.

“phập”-Darius cau mày, tay phải ông ta nắm lấy lưỡi kiếm, nghiêng răng nói: “ Lũ tôm tép các ngươi còn chưa chịu chết đi sao?”-Darius mạnh mẽ giật lấy thanh kiếm Shen đang cầm trong tay vứt sang một bên.

“bập”-tay trái Darius nắm lấy cổ của Shen bóp mạnh, nhắc bóng cả cơ thể anh ta lên cách mặt đất chừng 10cm.

“John, nếu ngươi còn không buông tay chịu trối mạng sống của hắn ta và những cả bọn kia nữa sẽ kết thúc tại đây”-Darius hét lên nói với John.

John giật mình nhìn ra bên ngoài, một tràng cảnh không hay đang hiện ra trước mắt hắn, Darius đang nắm lấy cổ của Shen mà nhắc bóng lên, trong khi đó một mình Swain đang khiến cho Leesin, Ryze, Udyr phải thương tích đầy mình, những người khác thì trông cũng không khá hơn là bao, nếu không muốn nói là cực kì thê thảm, đám lính Noxus kia đều là những biến binh được đào tạo cực kì kì lưỡng, đã trải qua trăm trận

chiến trường, tôi luyện trong biển lửa của chiến tranh cho nên với họ cái chết chỉ là chuyện vặt, bởi vậy cách chiến đấu của bọn họ vô cùng lẳng xả không ngại gì cả, chính điều này đã khiến những người còn lại bị dồn vào thế vô cùng bất lợi.

“John, ta nhắc lại một lần nữa, nếu ngươi không buông tay chịu trói bọn chúng nhất định không còn đường sống”-Darius tiếp tục hăm dọa.

“ta nghĩ ngươi nên làm theo lời ngài ấy đi, ngài ấy nổi tiếng nói là làm đấy”-Swain hai tai nắm vào cổ của Udyr và Leesin cười nói.

Chân của John vẫn chưa rời khỏi cổ của Draven, hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Darius và cả Swain, không biết hắn nghĩ cái gì vậy nếu như không buông Draven ra Darius và Swain sẽ giết bọn họ mất.

“ngươi dám thách thức ta?”-Darius cực kì nóng tính, thấy mình hăm dọa hắn như vậy mà John vẫn không chịu buông Draven ra, Darius thực sự rất tức giận, tay phải nắm lấy chiếc rìu được cầm cạnh đó lên và rồi “xoạt” chiếc rìu chém ngang cơ thể Shen....

Swain thấy Darius đã ra tay thì thở dài, “rắc”- âm thanh xương gãy rùng rợn vang lên, Swain..lão ấy đã bẻ cổ một lần hai người Ls và udyr....

“John...”-tiếng kêu thảm của Miss vang lên, một kiếm đâm xuyên qua bụng của cô.

“á”-Akali bị một tên kỵ sĩ đâm thương xuyên qua người...

Những tiếng thét thảm vang lên liên tục.

103. Q.4 - Chương 35: Tương Kế Tật Kế

“phập”-Khuôn mặt John lạnh như băng, kiếm trên tay đâm vào vai của Draven một nhát khiến hắn ta hét lên đau đớn như heo bị chọc tiết.

“thằng khốn, mày không quan tâm đến những người đồng đội này sao?”-Darius hơi có chút kinh hãi, hành động vừa rồi của John hoàn toàn khác với những gì ông ta đã nghe kể lại. Ngay đến cả Swain cũng kinh ngạc không thôi, đúng là John hành động không giống với những gì lão biết.

“ha...ha...”-John đột nhiên cười ha hả thật to, giọng cười khoái chí của hắn khiến Darius và Swain tỏ ra vô cùng kinh ngạc, hắn ta thấy đồng đội bị giết cho nên phát điên sao? Nhưng sự thật không phải là như thế....

“các người nhìn kĩ lại đi”-John vừa nói vừa chỉ vào những cái thi thể bị Darius, Swain và đám lính giết kia, những cái xác nhanh chóng “bùm bùm” những tiếng nổ vang lên, tất cả biến thành không khí.

“cái..cái gì vậy?”-Swain hốt hoảng nói.

John chưa vội giải thích gì nhiều, hắn ngược đầu nhìn Leblanc đang ngồi trên mái nhà gần đó, John nói: “Leblanc có phải cô nói rằng, nếu ta phá được cái lồng ma pháp này của cô, cô sẽ nói cho ta biết địa điểm giam giữ Ireliia đúng chứ?”

Leblanc cũng đang muốn biết rốt cuộc mọi chuyện đang xảy ra bên dưới là thế nào, khi nghe hắn hỏi thế thì gật đầu đáp: “đúng thế, thậm chí em còn đưa anh đến tận đó nữa.”

“tốt”-John mỉm cười gật đầu. Hắn tiến lại gần vách lồng ma pháp, ở trên đó đang dao động năng lượng một cách kịch liệt.

John đưa tay trái lên trước nói: “lúc ta chuyển hóa sức mạnh sang dạng tối thượng thì tình cờ phát hiện ra nguyên lý hoạt động của lồng ma pháp này, nó là sự tập hợp của rất nhiều loại nguyên tố trong không khí và di chuyển theo chiều từ trái sang phải với tốc độ cực nhanh. Chính sự di chuyển này đã làm người bị giam ở bên trong có dùng sức thế nào cũng không thể phá nó được, bởi vì sao? Đơn giản sức mạnh phép thuật khi con người tạo ra luôn có một vòng di chuyển cơ bản là từ trái sang phải, khi hai vòng này cùng

di chuyển theo một hướng cùng nhau nó sẽ tạo ra sự cộng hưởng, vậy nên cho dù có cổ sức phá thể nào mà không rõ nguyên lý hoạt động của nó thì suốt đời vẫn không thể phá được.”- Vừa nói John vừa nhớ lại lúc hắn chuyển hóa sức mạnh đã làm chiếc lồng ma thuật giam cầm hắn rung chuyển.

John mỉm cười nhìn khuôn mặt đang đơ ra của Leblanc: “ nói một cách dễ hiểu, nếu muốn thoát được cái lồng ma pháp mà cô giảng ra chỉ cần tạo một sức mạnh ma thuật sao cho chiều tạo ra nó di chuyển theo hướng ngược lại tức là từ phải sang trái. Khi hai dòng năng lượng di chuyển ngược nhau chúng sẽ đối chọi và tạo ra khoảng ‘vỡ’.”

Để chứng minh điều mình nói, từ tay trái đang đưa lên trước, một lớp sức mạnh phép thuật xuất hiện và xoay vòng từ phải sang trái, John tiến đến trước, khi tay hắn chạm vào lồng ma thuật ngay lập tức phát sinh hiện tượng, năng lượng ma thuật xoay vòng trên vách lồng va chạm với sức mạnh phép thuật trên tay của John, hai luồng sức mạnh trái chiều đối địch lẫn nhau tạo nên sự va chạm kịch liệt, ngay sau đó “ xoạt xoạt” vài tiếng, một lỗ hổng xuất hiện, từ nhỏ thành to, John dễ dàng bước ra ngoài bằng cách cửa do chính hắn tạo ra kia.

“không thể tin được, điều này là thật sao?”-Leblanc lắc đầu thất thần.

“hắn ta phá Hồn Nguyên kết giới đơn giản thế thôi sao? Điều này sao có thể?”-Swain kinh ngạc không kém gì Leblanc.

Vừa thoát ra bên ngoài, mặc dù trên người lắm thương tích nhưng với John đây vẫn chưa thấm tháy gì cả, hắn nhìn Leblanc nói: “ Leblanc, hi vọng cô có thể thực hiện được lời hứa của mình.”

Leblanc nhảy xuống dưới, tay cô ta cầm trượng kinh ngạc nói: “ làm thế nào? Làm thế nào anh lại phát hiện ra điều này? Ngoài người thi triển nó là em ra, không có ai có thể phá vỡ được nó.”-Leblanc thu lại chiếc lồng ma pháp, một bụng nghi hoặc.

John cười ha hả đáp: “ may mắn thôi.”-Sau đó hắn xoay sang nhìn Swain và Darius nói: “ chắc hai người còn rất ngạc nhiên lắm đúng không? Vì sao đám người Shen và Leesin kia sau khi mấy người giết lại biến thành không khí.”

“đúng vậy? rốt cuộc người đã sử dụng tà phép gì?”-Darius cầm chiếc rìu to lớn chỉ vào John.

Hắn chỉ lắc đầu đáp: “ đơn giản thôi, thực ra ngay từ ban đầu người mắc bẫy không phải là ta mà là mấy người các người.”

“thế là thế nào?”-Swain lắc đầu không hiểu, lão đến bây giờ vẫn chưa nhận ra được rốt cuộc kế hoạch của mình đã có gì sai.

John đáp: “ thực ra lúc đầu tôi đã biết được mưu đồ của ngài rồi ngài Swain ạ, ngài vốn không hề giam giữ Irelia tại nhà ngục dưới cung điện.”

“chuyện này thật vô lý, nhà ngục dưới cung điện được xây dựng vững chắc và bí mật bậc nhất Noxus đến cả con muỗi còn bay không lọt, làm sao người biết bọn ta không giam phạm nhân mà người muốn ở dưới đó?”-Darius nói.

John đáp: “ đơn giản là vì mấy người đã đánh giá thấp những người đến từ Ionia quá mà thôi, ta nghĩ các người khi giảng ra cái bẫy này cũng đã tính đến trường hợp những người đến từ Ionia sẽ tìm cách xâm nhập vào trong này để tìm tung tích Irelia chứ đúng không? Đồng thời trước đó mấy người đã cho người đi tìm hiểu khả năng của từng người bọn họ và xây dựng thêm những cái bẫy hoặc kết giới để chặn họ xâm nhập vào bên trong. Tuy nhiên, có một người từ Ionia đến đây cũng như bọn họ nhưng ít khi lộ mặt và hành tung bất định, anh ta tên là Zed, khả năng điều khiển phân ảnh bóng tối của anh ta thuộc loại siêu hạng, những thứ kết giới ấy chỉ có thể chặn được sức mạnh phép thuật của Syndra chứ không thể chặn được khả năng ẩn của Zed.”

“vậy ra từ đầu người đã biết cô gái Irelia đó vốn không bị bọn ta giam trong nhà ngục dưới cung điện! nhưng ta vẫn không hiểu, nếu như người đã biết trước chuyện này tại sao? Lại còn dẫn xác đến đây, để rồi bị đánh cho thương tích đầy mình như vậy?”-Swain nhanh chóng hiểu ra mọi việc, đúng là thông tin tình báo của lão đã thiếu sót khi không thu thập thông tin về Zed, cũng là một người đến từ Ionia nhưng do anh ta hành tung bất định, nên rất khó để tìm hiểu rõ về hắn.

John nhìn những vết thương trên người hắn đáp: “ ông biết đấy Swain, mặc dù tôi đã biết trước kế hoạch của ông nhưng tôi lại không hề biết nơi giam giữ Irelia ở đâu, nếu như tôi không đến đây cướp pháp trường hoặc không làm bất cứ hành động gì thì tất nhiên ông sẽ nghĩ kế hoạch của mình đã bị bại lộ, biết đâu được, ông sẽ phái người giết Irelia đi, trong khi chúng tôi lại không hề biết địa điểm nơi giam giữ cô ấy hiện đang ở đâu. Vậy nên trước khi đến đây tôi đã phân những người khác thành các nhóm đến những địa điểm mà tôi cảm thấy nghi ngờ nhất về việc ông giam giữ người, còn tôi sử dụng Phân thân siêu cấp và biến hình siêu cấp của Ninja để tạo ra những phân thân như đám Shen vừa nãy rồi cùng tôi đến cướp pháp trường diễn một vở kịch lớn, hòng câu thêm thời gian để những người khác tìm được nơi giam giữ Irelia vừa khiến ông cứ nghĩ chúng tôi đã mắc bẫy.”

“ra là thế...ra là thế”-Leblanc thất thần nhìn John, cô cứ nhìn chăm chăm hắn, trước giờ cô chưa từng gặp ai đáng sợ như John, mọi phân tích, mọi kế hoạch của hắn tuyệt đối không phải do con người nghĩ ra vậy.

“thất bại? ta đã thua rồi sao?”-Swain nhường như cũng không tin vào tai của mình, mọi kế hoạch tỉ mỉ của lão đã bị John phá vỡ đã vậy hắn còn tương kế tựu kế khiến lão và những người kia bị mắc bẫy.

Darius cũng kinh ngạc không kém, trước giờ ông ấy vẫn luôn tin rằng ngoài Swain ra tuyệt đối không ai có đủ sức độ khả năng lập kế hoạch cũng như giỏi về tính toán mưu kế như lão, thế nhưng ngay bây giờ, và ngay lúc này đây, Darius lần đầu tiên thấy khuôn mặt đầy vẻ thất vọng của Swain, lão ấy đã thua, thua một tên thanh niên kém mình cả chục tuổi...Darius vỗ vai Swain nói: “ mau giết tên này đi, nếu để hắn sống, nhất định sẽ là mối hiểm họa vô cùng lớn.”

Swain không nói gì, lão vẫn giữ vẻ mặt buồn rầu.

Đúng lúc này chiếc huy hiệu mà trước đó Akali đưa cho hắn phát ra những tiếng kêu títt títt, John lấy từ trong ngực ra bấm vào cái nút màu đỏ phía sau, giọng nói của Akali vang lên: “ John...cả khu vực phía Tây Nam Noxus chúng tôi không tìm ra dấu vết của Irelia.”

“tít títt”-tín hiệu tiếp tục vang lên.

“John, khu vực Tây Bắc chúng tôi không phát hiện bất cứ nơi nào có thể giam giữ được Irelia”-lần này đến lượt giọng nói của Leesin vang lên.

“John khu vực Đông Bắc chúng tôi không tìm thấy”-Giọng của Master Yi vang lên ngay sau đó.

“John...là Sarah đây, bọn em đã phát tìm ra Irelia rồi, đúng như anh dự đoán.”-Tiếp theo đó là giọng của Miss Fortune.

John mỉm cười nhìn Leblanc nói: “ Leblanc có lẽ tôi không cần cô chỉ nơi giam giữ Irelia rồi. Nhưng hi vọng cô vẫn giữ lời hứa của mình chứ?”

Leblanc nghe John nói chuyện với mình vội giật mình nói: “ tất nhiên, một khi em đã nói ra là phải giữ lời chứ.”

“vậy chú ta đi thôi, đưa tôi đến chỗ đó”-John tiến lại gần Leblanc, cảm giác lúc này của cô hoàn toàn khác, nếu như trước kia khi chưa được chứng kiến khả năng này của John có lẽ Leblanc còn thích đùa giỡn hắn, nhưng lúc này đây cô trông hắn như một ngọn núi cao, cao đến mức không thấy được đỉnh.

“định chạy? người nghĩ Noxus của ta là nơi muốn đến là đến muốn đi là đi sao?”-Darius hô lớn sau đó rìu trên tay vung lên, lao đến tấn công John, ngay lúc này từ trên cao hơn chục cái phi tiêu sắc lẹm phóng đến chặn đường tiến công của Darius.

“là kẻ nào?”-Darius hét lớn giận dữ.

Ngay sau đó Zed và Ahri xuất hiện trước mặt John, Ahri nhìn thấy John cực vui mừng cô tiến lại nắm lấy tay hắn cười nói: “ John...được gặp cậu thật làm tôi vui quá, nghe anh Zed nói cậu còn sống nhưng tôi vẫn rất muốn được gặp cậu”.

John mỉm cười nhìn Ahri nói: “ Ahri, một thời gian dài không gặp, cô vẫn như thế nhỉ.”

Zed lạnh lùng nói: “ không có thời gian để chém gió với nhau đâu, John, cậu mau đi đến chỗ của Irelia đi, tôi và Ahri sẽ chặn tên này lại.”

John lo lắng nói: “ Zed...liệu có được không? Ông ta là một tướng quân cao cấp nhất Noxus đấy.”

“cậu không tin vào tôi sao?”-Zed liếc mắt nói.

“thôi được, cẩn thận”-Nói xong John xoay người lại nhìn Leblanc, ngay lập tức cô ta hiểu ý hần, chiếc gậy trên tay vẽ trên không trung một đồ hình kì lạ, ngay sau đó một cánh cửa ma thuật hiện ra, John và Leblanc bước vào bên trong.

“bây giờ đối thủ của ông là chúng tôi”-Zed nhìn Darius nói.

“các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau đưa những người kia đi cứu chữa”-Darius hét lên với đám lính phía sau, ra lệnh cho bọn chúng đưa đám người Kata đang nằm bị thương gần đó đi cứu chữa. Sau đó ông ta cầm rìu chỉ thẳng vào Zed và Ahri nói: “ các người đã sai lầm khi dám đối đầu với ta.”

.....

Tạm thời chúng ta xa John một chút và xoay ngược lại thời gian lúc John và đám người Shen, Akali.... Vừa rời khỏi căn nhà hoang kia, để biết rõ hơn về tình hình bọn họ tìm ra nơi giam giữ Irelia.

Sau khi John và đám người Shen,Akali rời khỏi khu nhà bỏ hoang, bọn họ nhanh chóng tách ra, John thì sử dụng tuyệt kĩ Ninja mà trước đó hần được Shen truyền và tiến đến pháp trường còn đám người của Shen dừng lại tại một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Shen nói: “ cứ làm theo kế hoạch của John, tôi, Akali, Kennen sẽ là một đội. Leesin,Udyr,Karma là một đội. Yi,Varus,Wk là một đội,Ryze,Syndra,Miss và Soraka sẽ là đội còn lại. Mọi người cứ làm theo kế hoạch được vạch ra trước đó mà tiến hành, nên nhớ, phải cố gắng tìm thật kĩ đồng thời không được tốn quá nhiều thời gian vô ích, John có thể gặp nguy hiểm đấy.”

“được rồi, chúng ta đi mau thôi”-Shen nhanh chóng nhắm hướng Tây Nam phóng đi.

Đội của Leesin cũng rời đi sau đó, hướng Tây Bắc.

Đội của Yi hướng Đông Bắc.

Còn đội của Syndra và Miss họ đi theo một hướng rất khác hướng ấy...chính là Zaun.

Zaun là thành phố tiểu ban của Noxus

Zaun dường như có đến 2 mặt đối lập trong bản thân nó. một phần được bảo vệ bởi sức mạnh khoa học kĩ thuật đột phá, và cũng chính việc Khoa Học kĩ thuật không được kiểm soát nên dẫn đến các ngành công nghiệp ở đây đang tàn phá chính bản thân nó.

Ô nhiễm từ các nhà máy không ngừng thải ra môi trường, Trung tâm thành phố dày đặc sương mù và khói. đến nỗi các bạn sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời vào giờ cao điểm của thành phố.

Ô nhiễm trên mặt đất chỉ một phần nhỏ thì ở dưới lòng thành phố, mức độ ô nhiễm đến mức đáng sợ, Tất cả chất thải chảy ở dưới Zaun gộp lại với nhau trong hệ thống cống rãnh của nó, pha trộn với nhau thành pha trộn với các loại chất độc bí ẩn.

Cơ quan quản lý của thành phố Zaun, hội đồng Council of Zaun rất tự do trong việc quản lý nghiên cứu và phát minh, điều này giúp cho các nhà nghiên cứu của họ thúc đẩy đc quá trình nghiên cứu cũng như rút ngắn thời gian hoàn thành cho dù nghiên cứu đó là có lợi hay có hại. Nhiều người cho rằng, Zaun thực chất là 1 công ty khổng lồ hơn là một thành phố có luật pháp và trật tự. Giám đốc điều hành Zaun, Chủ tịch Magnus Dunderson, đã có một thời gian dài cầm quyền thành phố này.

Cách đây rất rất lâu, hai nhà khoa học Zaun phát triển một chất hữu cơ có thể chịu đựng những điều kiện ngặt nghèo, có thể thay đổi cấu trúc sinh học một cách ngẫu nhiên và có thể tạo ra những luồng động lực mạnh mẽ. Khi cặp vợ chồng khoa học gia chứng kiến sự phát triển của nguyên mẫu thí nghiệm này, từ một giọt tí hon thành một quả bóng nhỏ, họ thấy rằng thành quả của mình luôn có những phản ứng khi họ đến gần nó. Nó lao đến đi họ gọi và nẩy tung lên khi họ hát. Họ không còn xem nó chỉ là một vật thí nghiệm nữa, họ thấy rằng nó là một đứa trẻ, tràn đầy tình yêu và niềm vui.

Một buổi tối nọ sau khi hoàn thành thí nghiệm, họ đặt nó trở lại lồng. Nó chảy xệ ra và nằm trong góc lồng, trông buồn vô hạn. Khoảnh khắc đó, hai người nhận ra nó ước muốn có được một cuộc sống tự do. Họ bị lương tâm cắn rứt và không cam lòng để nó trở thành một thứ vũ khí giết người. Vợ chồng trốn khỏi phòng thí nghiệm với quả bóng, lấy những chữ cái đầu của tên dự án – Zaun Amorphous Combatant – để gọi tên nó: Zac. Họ nuôi nấng Zac như một đứa con ruột thịt trong một khu vực nông thôn xa rời khỏi những thành phố của Zaun.

Zac luôn rất khác biệt với những đứa trẻ khác. Chả ai có được sức mạnh cũng như sự linh hoạt như hắn cả, do đó cha mẹ hắn dạy dỗ hắn biết phân biệt phải trái và dùng khả năng của mình một cách có trách nhiệm. Nhờ sự quan tâm và tình thương của cha mẹ mình, Zac có một tuổi thơ yên lành và hạnh phúc.

Tuổi thơ êm đềm chấm dứt khi mà phòng thí nghiệm Zaun tìm ra Zac. Không tài nào tái tạo được công thức cũ, nhân viên của phòng thí nghiệm phải lùng sục trong suốt nhiều năm qua. Chúng bắt Zac và giam hắn vào một cái nhà ngục vô cùng chắc chắn để tiếp tục nghiên cứu. Không thể để mất tự do mà cha mẹ mình mang lại, Zac tung ra toàn bộ sức mạnh của mình phá vỡ sự giam cầm bên trong cái nhà ngục đầy rẫy đáng sợ tại Zaun, hắn phá tan toàn bộ chiếc nhà giam vững chắc để trốn thoát.

(truyện thuyết của Zac đã được TG cải biên một chút để phù hợp với diễn biến của câu chuyện, mong mọi người đừng để bụng)

Tại một căn hầm bí ẩn bên trong lòng thành phố Zaun.

Singed bước đi thật nhanh bên trong một đường hầm ẩm thấp, bên cạnh hắn ta có hai lão già, nhìn sơ qua trang phục và dáng vẻ bên ngoài chắc chắn họ chính là những nhà khoa học làm việc tại Zaun này rồi.

Người bên trái nói: “Ngài Singed, chúng ta làm chuyện này liệu có ổn không?, cô ta dù sao cũng là trọng phạm của Noxus và chưa hề có lệnh gì đưa đến bảo rằng chúng ta có thể chạm vào cô ta được.”

Các người cấy tim chuột nhắt vào người từ khi nào vậy? người không biết kế hoạch của ngài Swain sao? Bọn chúng chắc chắn không thể nào sống nổi, mạng sống của cô ta sớm muộn gì mà không đi theo bọn nó, vì vậy trước khi để cô ta chết sao chúng ta không tận dụng điều này thử nghiệm vài phát minh mới?”

Vừa nói xong, cả ba người nhanh chóng đứng trước một căn phòng đá, cửa được dựng song sắt cứng chắc.

“két..két”-Tiếng cửa sắt vang lên vài âm thanh lạnh lạnh, Singed bước vào bên trong, căn phòng ẩm thấp ấy ở bên dưới sàn nhà, một con người đang nằm bất động. Một tia sáng từ chiếc đèn gần đó rọi qua, mái tóc xanh nhạt, khuôn mặt ấy, vóc dáng ấy, chính là Irelia.

104. Q.4 - Chương 36: Tẩu Thoát

“tạt nước đi.”-Singed ra lệnh cho hai tên bên cạnh lấy nước gạt vào người Irelia để cô tỉnh lại.

“xoạt”-nước được gạt vào người của cô, những ngón tay bắt đầu động đậy, thân thể Irelia dần cử động.

“tốt, vẫn còn sống như vậy là tốt”-Singed hứng thú cười ha hả sau đó lấy từ trong người ra một lọ thuốc màu đen, hai nhà khoa học bên cạnh khi thấy lọ thuốc ấy thì vô cùng giật mình, thốt lên: “ngài Singed, đây đây là?”

“thuốc AH-03, sản phẩm mới nhất của ta.”-Singed cười ha hả, hắn cầm lọ thuốc ấy đến bên cạnh Irelia, tay trái nắm lấy đầu tóc của cô kéo lên, hai nhà khoa học phẩm hàm giáo sư kia vội ngăn lại nói: “ngài Singed, xin đừng làm vậy, loại thuốc này chỉ mới nghiên cứu ra, chưa biết những đặc tính phụ của nó, nếu như...”

“các người định ngăn ta?”-Singed liếc mắt đáng sợ nhìn hai người họ, nhà khoa học đứng bên trái sợ hãi nói: “ngài Singed, không phải cô ta đã được ngài thử nghiệm bao nhiêu loại độc được rồi sao? Nếu như dính thêm loại này vào nhất định không thể sống, đến lúc đó.”

“các người yên tâm, bên Noxus sẽ không làm gì đâu, mạng sống của cô ta một khi đã đưa đến đây chứng tỏ đã không còn giá trị gì rồi”-Singed xoay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của irelia, đôi mắt cô mở hờ hờ, môi mấp máy nói: “tên khốn, muốn giết thì cứ giết, việc gì phải hành hạ ta như vậy?”

“ta thích, có ý kiến gì không?”-Singed đáp lại một câu mà không ai biết phải trả lời thế nào.

“khốn kiếp”-Irelia lúc này toàn thân mềm nhũn ra, cô không thể nào đứng dậy được, cô chỉ biết nằm trên đất oán hận Singed.

“uống đi, rồi cô sẽ cho ta thấy thành quả của thí nghiệm”-Singed cười ha hả đưa lọ thuốc đến trước miệng của Irelia.

“hú...hú.....báo động khẩn cấp, báo động khẩn cấp”-Đúng lúc này âm thanh báo động vang lên liên tục làm Singed hoàn toàn giật mình dừng lại hành động.

“báo động cấp độ S, báo động cấp độ S...”-Tiếng báo động lại tiếp tục vang lên.

“cái gì thế?”-Singed nhìn hai gã giáo sư kia như muốn biết nguyên nhân.

Một vị giáo sư đáp: “ là báo động cấp S, báo động cao nhất, có kẻ đang phá khu nghiên cứu hoặc vật thí nghiệm vượt ngục.”

“ầm ầm ầm”-Ngay sau đó những tiếng nổ vang lên liên tục, tiếng sụp đổ của các bức tường.

“chặn hấn lại, chặn hấn lại”-những tiếng hô hào đuổi bắt vang lên ầm ĩ.

“ầm”-Bức tường phòng giam của Irelia bị vỡ tung thành trăm mảnh, một thân hình khổng lồ to lớn, màu xanh lá, xuất hiện. Vụ chấn động khiến Singed và hai nhà khoa học kia bị hất văng ra phía sau nằm thẳng cẳng trên mặt đất, tên to àu xanh lá ấy, có cái cơ thể như cao su, nó nhìn thấy Irelia đang nằm trên mặt đất...trong đầu nó nghĩ: “cô gái này chắc cũng giống mình, cũng mất sự tự do...phải cứu cô ấy theo thôi.”

Thế là nó nhanh chóng vác Irelia lên trên vai, phá nát các bức tường chạy thoát khỏi cái nhà ngục đầy đáng sợ kia.

“người, định đưa ta đi đâu, mau thả ta ra..”-Irelia cố gắng nói.

“ta...ta là Zac,ta chỉ muốn cứu cô thôi, đừng lo”-Giọng nói có phần đáng sợ nhưng cái cách nói chuyện của hắn ta lại không hề khiến người khác phải sợ hãi, bây giờ Irelia không có khả năng để di chuyển cô cũng không biết làm gì hơn chỉ còn cách để Zac vác mình trên vai.

Trên một con đường nhỏ của thành phố Zaun, một người máy đang đi trên đường, bên cạnh nó là một cậu bé, cậu ta tỏ ra vô cùng buồn rầu nói: “ Blitzcrank, bây giờ anh đã được chính quyền của Zaun thừa nhận là một công dân không khác gì những người khác, vậy sao anh lại muốn rời đi...?”

Người máy hơi nước kia, tên là Blitzcrank, cậu ta là một sản phẩm à không, phải nói là một thành tựu vĩ đại nhất của Zaun, một robot có tri thức, độc lập, là một thực thể độc đáo nhất, nhờ có sự ủng hộ của những người dân Zaun, Blitzcrank đã được chính quyền Zaun công nhận như một công dân của thành phố, tuy nhiên như đã nói vừa nãy, do Blitz là một thực thể vượt bậc, có suy nghĩ, độc lập, cho nên cậu ta nhận ra được những cái xấu xa tại Zaun này, cậu ta muốn rời khỏi đây, tìm kiếm những thứ tốt đẹp hơn.

“ầm ầm”- Những tiếng nổ vang lên liên tục ở con đường gần đó.

“chuyện gì thế ?”-cậu bé bên cạnh Blitz kinh hoảng nói.

Blitz là một robot cho nên đôi mắt của cậu ta cũng rất tinh, nhìn qua là biết ngay có chuyện gì, Blitz xoay người nói với cậu bé: “ Ada, cậu về đi...có người cần tôi giúp, có thể từ nay chúng ta sẽ không còn gặp lại nhau được nữa.”

Cậu bé kia, nhìn Blitz một hồi lâu rồi gật đầu nói: “ Blitz chúc anh may mắn.”-sau đó liền chạy đi.

“phụt phụt”cái ống xả khí sau lưng của Blitz nhanh chóng xả ra hàng loạt khí hơi nước, tốc độ của cậu ta trở nên nhanh cực kì.

Zac sau khi đem Irelia trốn thoát khỏi nơi đáng sợ đó liền ngay lập tức, cầm đầu mà chạy như chết, hắn ta không ngần ngại phá vỡ hết toàn bộ các bồng tường, căn nhà, thậm chí là các cỗ máy nếu như nó chặn đường di chuyển.

“ầm”-một quả đạn nổ phóng đến nổ ngay trước mặt Zac, chặn đường di chuyển của hắn, phía sau lưng, nhanh chóng có một quân đội tiếng đến, vũ khí tối tân trên tay.

“bị bao vây rồi”-Zac lẩm bẩm.

“bỏ tôi xuống và chạy đi...chúng ta vốn không quen biết gì nhau mà”-Irelia cố gắng nói

Zac lắc đầu nói: “ chúng ta có cùng hoàn cảnh, chúng ta đều mất tự do, cha mẹ nói, tự do là điều quan trọng nhất trong cuộc đời không ai có quyền tước đoạt điều đó cả, vậy nên tôi cũng muốn cứu cô.”

Zac cúi thấp người lại, cơ thể hắn bắn đầu dãn ra nhanh chóng, chúng ta trốn thôi: “súng cao su”-Zac hô lớn sau đó cả cơ thể hắn cứ y như một cây cung đã giương hết tầm và được phóng đi vậy, tuy nhiên, đâu có dễ như thế, ngay khi Zac nhảy lên không trốn đi, thì một tấm lưới to lớn bay đến chặn hắn ta lại, Zac ngã bịch trên mặt đất.

“người còn định chạy”-hơn mười vị giáo sư bên trong viện nghiên cứu Zaun xuất hiện, tiếp theo sao đó là Singed trong bộ dáng khá là to tẻ.

Một vị giáo sư trong mười người kia nói với Singed: “ ngài Singed, sao ngài lại đến đây?”

Singed chỉ vào Irelia nói: “cái thứ chết tiệt xanh lè kia đã cướp mất vật thí nghiệm của ta.”

“được rồi vậy để chúng tôi bắt nó lại rồi sẽ trao lại cô ta cho ngài”-tên giáo sư kia đáp.

“chúng ta bị bắt rồi”-Zac không cam chịu, hắn liên tục vùng vẫy để thoát khỏi cái lưới chết tiệt này nhưng không thể nào làm được, thậm chí cái cơ thể đặc biệt của hắn có thể phân tách ra rồi dính lại vẫn không thể nào thoát được cái lưới này.

“đừng cố gắng, cái lưới ấy được thiết kế để chuyên bắt người đấy”-tên giáo sư đứng gần đó nói.

“Bập”-đúng lúc này một cánh tay máy dài phá nát bức tường gần đó bay đến, chớp ấy Zac và Irelia đang bị trói bên trong cái lưới kia kéo đi.

Sự việc xảy ra nhanh chóng đến mức khiến toàn bộ người tại đó không kịp phản ứng, khi nhìn lại thì đã không thấy Zac ở đâu cả rồi.

“khốn kiếp, mau đi bắt chúng lại, bật toàn bộ hệ thống dò tìm lên.”-Những tên giáo sư diên tiết lên hét lớn.

.....

Dưới đường cống ngầm của thành phố Zaun, người vừa cứu Zac và Irelia chính là Blitz cậu ta dùng đôi tay to lớn của mình xé toạt tấm lưới giải thoát cho hai người. Zac nhìn Blitz với dáng vẻ đầy biết ơn nói: “ cảm ơn, cảm ơn đã cứu chúng tôi.”

Blitz đáp: “ không có gì, tôi cũng không ưa gì cái bọn giáo sư kia.”- sau đó cậu ta xoay lại nhìn Irelia đang nằm cạnh đó hỏi: “ cô gái này bị sao vậy?”.

Zac lắc đầu nói: “ không biết, khi cứu cô ấy, tôi thấy cô ấy đã rất yếu rồi.”

Blitz, kì lạ đến kiểm tra, khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch, còn hiển thị cả gân trên da, những đầu ngón chân, ngón tay thì bị thâm đen, Blitz tỏ ra giật mình nói: “ cô ấy bị nhiễm độc rồi.”

“nhiễm độc là sao?”-Zac không hiểu.

Blitz giải thích: “ tôi từng làm việc tại nhà máy điều chế hóa chất Zaun nên cũng có biết đại khái về các chất hóa học và độc được được chế tạo từ chúng, cô ấy là bị dính mấy thứ đó, có vẻ như còn là rất nhiều nữa thì phải.”

Zac lo lắng nói:” vậy phải làm sao đây? Cha mẹ tôi có nói, khi thấy người gặp nạn phải cứu giúp, huống chi cô gái này lại có cùng hoàn cảnh với tôi.”

Blitz nói: “trước tiên chúng ta cứ rời khỏi đây cái đã, hiện tại tôi có quen biết một người, cậu ta rất am hiểu các lối đi bên dưới này.”-Blitz nói xong thì lấy tay sắt của mình gõ vào ống nước gần đó, cậu ta cứ gõ lúc nhanh lúc chậm có tiết tấu hân hoan.

Sau khi Blitz gõ xong, cỡ chừng năm phút sau, một con chuột to lớn trong trang phục rách rưới xuất hiện, con chuột ấy bốc cái mùi thối kinh điển, nhưng có lẽ vì Zac và Blitz không có cái gọi là khứu giác cho nên không ngửi được mấy cái mùi này, còn Irelia thì thân bị trúng độc, cái mùi thối đến vậy mà cô ấy không hề có chút động tĩnh gì thì có nghĩa, khứu giác của cô ấy cũng bị tổn thương khá nghiêm trọng rồi.

Blitz nhìn con chuột to lớn ấy nói: “Twitch, cậu giúp chúng tôi rời khỏi Zaun này được chứ?”

Môi trường của Zaun thì nhiễm đầy những chất thải độc hại từ vô số các nhà máy, phòng thí nghiệm. Thế chưa phải là hết, dưới lòng đất của Zaun thậm chí còn tệ hại hơn. Tất cả chất thải của Zaun đều chảy về những đường cống ngầm, trộn lẫn với nhau tạo nên những dung dịch độc hại và kì bí. Một con chuột cống đã nhiễm phải những thứ chất thải khủng khiếp này và tiến hóa – Twitch.

Twitch nhìn Blitz rồi nhìn Zac và Irelia nói: “được rồi, mọi người đi theo tôi, tôi sẽ dẫn mọi người rời khỏi Zaun này.”

Twitch nhanh chóng đi trước dẫn đường, ở trong đường cống ngầm này, không ai am hiểu ngõ ngõ như Twitch. Blitz nói với Zac: “đi với cậu ấy, cậu ta sẽ đưa chúng ta ra khỏi Zaun, nhanh chóng tìm được người có thể cứu cô gái ấy.”

Zac gật đầu sau đó tiếp tục vác Irelia trên vai đi theo Twitch.

“hông”-Một tiếng gầm kinh khủng vang lên, khiến cả đám giật cả mình, Zac nhìn Twitch nói: “là thứ gì thế?”

Twitch đáp: “đừng lo, là cái gã cá sấu đáng ghét đấy, đừng chạm vào hắn thì không có vấn đề gì đâu.”

Nói xong Twitch lại tiếp tục đi trước dẫn đường, đi vòng vèo qua mấy cái cống, cuối cùng cũng đến nơi, phía trước là một cái cầu thang sắt dẫn lên trên.

Twitch xoay đầu nhìn Blitz nói: “mọi người đi lên trên bằng đường này sẽ rời khỏi Zaun.”

Blitz hỏi: “cậu không đi cùng chúng tôi sao?”

Twitch lắc đầu sau đó rời đi, để lại câu nói: “đây là nhà của tôi, mọi người nhớ cẩn thận.”

Zac nói với Blitz: “chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nếu để lâu cô gái này sẽ nguy hiểm mất.”

Blitz gật đầu sau đó cùng với Zac trèo lên trên thoát ra khỏi đường cống ngầm, nắp cống dẫn ra bên ngoài thành phố Zaun, hay nói cách khác đám Blitz đã an toàn rời khỏi Zaun rồi, xung quanh vô cùng vắng vẻ không hề có bóng người nào. Blitz xoay đầu nhìn Zac nói: “chúng ta an toàn rồi, nhanh chóng đưa cô ấy đến một thành phố lớn nào đó để chữa trị thôi.”

Zac hỏi: “vậy gần Zaun có thành phố nào lớn?”

Blitz suy nghĩ một lúc rồi đáp: “à, là Piltover, nơi đó nhất định sẽ có người có thể cứu được cô ấy.”

“vậy chúng ta mau đi thôi”-Zac gật đầu sau đó nhanh chóng đi theo Blitz tiến về phía trước, thế nhưng, bọn họ đi chưa được mười bước chân thì không biết từ đâu một con dao phay dính đầy độc chất bay đến, cắm phập ngay trước mặt hai người, con dao ấy thật đáng sợ, khi nó tiếp xúc với mặt đất, chết độc trên con dao ấy, khiến mặt đất trở nên khô cằn, cây cỏ chết héo.

“còn định chạy sao?”-Giọng nói âm âm vang lên, sau đó một người đàn ông cao to lực lưỡng, mái tóc ngắn bù xù, làn da màu tím quái dị, trên thắt lưng của gã gắn đầy các con dao tương tự như con dao đang cắm trên mặt đất.

“chạy cũng nhanh thật”-kế tiếp đó là giọng nói của mười tên giáo sư truy đuổi Zac trước đó vang lên, Singed cũng đến ngay sau đó.

“làm..làm sao bọn họ tìm ra được?”-Zac run lên kinh hoàng.

Ngay lập tức Singed đã giải đáp thắc mắc ấy: “ các người nghĩ ở Zaun này, thành phố công nghệ lớn như vậy mà ngay đến một cái máy dò tìm cũng không có sao? Các người đi đâu, bọn ta đều biết cả.”

“tức thật, lần này hết đường thoát rồi”-Hai cánh tay máy của Blitz nắm chặt lại, trông có vẻ như cậu ta sắp phải đánh nhau rồi, Zac cũng nhận điều này, cùng đường thì không còn cách nào khác ngoài dùng vũ lực, Zac đặt Irelia nằm xuống cạnh đó, hai cánh tay xanh lè, dẻo dẻo ấy đột ngột trở nên đầy cơ bắp cứng chắc....

“ồ...định đánh nhau sao?, nếu cách này khiến chúng bây hiểu rõ vấn đề thì, được thôi.”-tên giáo sư đứng đầu trong mười gã kia cười thâm hiểm nói.

Ngay tức thì, cả đám binh lính Zaun đứng sau đó tiến lên phía trước, súng điện, súng bắn lưới, súng phun độc, đủ các loại đã sẵn sàng trên tay

105. Q.4 - Chương 37: Giải Cứu

Blitz lao đến, vừa chạy cậu ta vừa nói: “ anh bạn lên thôi, đừng để bọn chúng bắt được chúng ta.”

“ok ok”-Zac búng người nhảy đến, cú nhảy của hắn cũng phải xa đến mười mét chứ không ít.

“bắn”-quân lính lập tức giơ cao súng, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên hồi, đạn xuyên qua người của Zac, không có tác dụng. Chạm đến lớp da sắt của Blitz đơn giản chỉ làm nó xước chút mà thôi.

“đồ ngu, mau bắn độc, và lưới bắt chúng nó lại”-tên giáo sư chỉ huy tức giận quát.

“za”-Zac hô lớn một tiếng, hắn ta nhảy đến trước mặt một đám lính, cánh tay phải bỗng nhiên dài ra, và rồi, một cú quét ngang,hơn chục tên lính bị cánh tay to lớn ấy đánh cho “đầu đập đất, mông đội trời”.

Blitz cũng tỏ ra không hề kém cạnh, thân hình cậu ta tuy có phần cụt mình và nặng nề nhưng những hành động của cậu ta lại không hề như thế, bàn tay trái rời khỏi cổ tay phóng như một cái tên lửa đẩy, lao đến chop lấy hai tên lính đang định chia súng vào Zac ném hai gã ấy văng hơn mười mét nằm thẳng cẳng không nhúc nhích, bàn tay phải thì thu lại thành nắm đấm, sau đó phóng ra đấm trúng tên đầu tiên, hắn phun máu nhưng chưa rơi xuống, cánh tay của Blitz vẫn còn bay, cứ thế, hai tên, ba tên, cuối cùng là thêm sáu tên nữa bị một cú đấm mạnh như hỏa tiễn ấy đấm cho phun máu mà bất tỉnh.

“bùm bùm bùm”-một đám lính may mắn không bị Blitz và Zac đánh nhanh chóng bắn ra hàng loạt đạn chứa khói độc và đạn chứa lưới đặc biệt. Blitz biết những cái lưới ấy nếu mà chạm vào người Zac thì chắc chắn hắn ta sẽ không thể nào thoát ra được, vậy nên hai bàn tay của Blitz lập tức phóng ra chop hết toàn bộ những cái lưới ấy ném sang một bên không để nó chạm được vào Zac.

Zac thầm cảm ơn Blitz, cơ thể của hắn ta đột nhiên phình to lên như một quả bong bóng, sau đó “phù” một tiếng, từ miệng của hắn ta một luồng khí mạnh thổi ra đẩy toàn bộ đám khí độc đang bay đến quay ngược trở lại.

“á á”- những tiếng kinh hô của bọn lính đứng gần đó, lãnh trọn toàn bộ chất độc vào người, kết quả thì ai cũng hiểu.

“khốn kiếp, một lũ ăn hại”-Đám giáo sư tức giận nghiến răng.

“hai tên này rắc rối đấy”-Mundo, một tiến sĩ nổi tiếng ở Zaun, những phát minh của ông ta thuộc hàng độc nhất nhì Zaun này, ngoài ra ông ta còn được những người cấp cao trong thành phố vô cùng kính trọng, Mundo rút hai cây dao đang mang trong người một cây ném về phía Zac, cây kia ném về phía Blitz.

Mỗi bước chạy của ông ta lại khiến mặt đất như rung động,đôi tay to lớn chắc khỏe kia thực sự là hù dọa người mà.

“rù”-tiếng động của bên trong người của Blitz vang lên,hai chiếc ống khói sau lưng xả khí liên tục, cậu ta lao vào tấn công Mundo, hai tay thép đâm mạnh về phía trước, hai tay của Mundo chặn ngay tức khắc, cơ bắp trên tay ông ta nổi hết cả lên, trông đáng sợ vô cùng.

“xịt xịt” (tiếng khí xả ra từ hai ống khói)

“a”-Mundo hét lên một tiếng, gồng toàn bộ sức mạnh ném Blitz văng qua một bên.

Cách nơi này không xa, trên một tòa nhà cao tầng, Miss,Syndra,Ryze và Soraka một đội, sau khi đến đây trong lúc đang tìm kiếm tung tích về nơi giam giữ Irelia thì liên tục nghe thấy những tiếng động lớn, họ lập tức tiến đến để kiểm tra, khi nhìn thấy Blitz và Zac đang đánh nhau với đám Singed, Mundo... bọn họ không lấy gì hứng thú nhưng khi Soraka nhận ra cô gái đang nằm trên mặt đất gần đó thì chuyện lại khác, Miss lập tức lấy chiếc huy hiệu báo tin ra nói vào đó: “John...là Sarah đây, bọn em đã phát tìm ra Irelia rồi, đúng như anh dự đoán.”

Ryze vội nói: “ có vẻ như cô gái ấy đang bị thương, hai tên kia thì đang ra sức bảo vệ cô ấy, chúng ta mau đến đó giúp họ mau, nếu cứ đánh thế này chắc chắn sẽ không lại.”

“vậy thì nhanh lên”-Syndra lập tức phóng đi, ba người còn lại nhanh chóng đuổi theo.

Quay trở lại với trận chiến để bảo vệ Irelia, lúc này Zac đang đánh nhau với Singed, những lọ hóa chất của tên ‘điên’ ấy cứ liên tục ném về phía Zac khiến hắn rơi vào tình thế cực kì khó khăn, cơ thể được cấu tạo đặc biệt có thể co dãn đàn hồi như cao su ấy bây giờ bị đám khí độc từ Singed ném đến ăn mòn.

Zac kinh hãi, liên tục lùi lại phía sau, hắn không có cách nào để có thể tiếp cận được Singed, cứ mỗi lần muốn nhảy đến thì hắn lại bị Singed ném ra những lọ thuốc độc cực mạnh.

“ầm”-một tiếng nổ lớn vang lên,ở bên kia Blitz bị Mundo đánh ngã mạnh trên mặt đất,sức mạnh của Mundo vượt quá mức tưởng tượng của những người xung quanh, Blitz toàn thân đầy các lỗ thủng, những tia lửa điện cứ tí tóe chập chờn, Zac lo lắng xoay người chạy lại mong hỗ trợ được cậu ta nhưng Singed đâu để yên,từ cái máy to dùng gã hay đeo trên lưng, tên ‘điên’ ấy bắn ra một loại keo cực kì đặc biệt, khi dính vào chân Zac khiến hắn không tài nào di chuyển được.

“còn không mau bắt hắn lại”-Singed quay đầu nhìn mấy gã giáo sư kia nói.

“được”-tên giáo sư cầm đầu văng một tiếng, giật lấy cây súng bắn lưới của tên lính đứng gần đó, bắn vào Zac.

Blitz thì bị Mundo đập cho tơi tả, còn Zac thì bị những cái lưới ấy trói lại không tài nào thoát được.

“ha..ha...lần này thì hết đường mà chạy nhé”-Tên giáo sư sau khi bắn lưới trói được Zac lại thì vui mừng ra mặt, hắn ta tiến lại cạnh Zac, đập vào mặt của hắn một cái. Nhưng ngay lúc nào từ đâu không biết, một quả cầu hắc ám lao đến đánh thẳng vào người gã khiến hắn lăn vài vòng trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

“là kẻ nào?”-Singed giật mình hô lên.

“vụt vụt vụt vụt”-rất nhanh chóng đám người Syndra Miss Fortune Ryze và Soraka đã xuất hiện, Soraka thì nhanh chóng chạy lại bên cạnh Irelia để xem vết thương, Miss và Ryze thay nhau giúp đỡ Blitz và Zac.

Mundo cầm cây dao trên tay chỉ vào Syndra nói: “ nói mau, các người là kẻ nào? Tại sao lại xen vào chuyện của ta?”

Hai cánh tay nhỏ nhắn của Syndra thu lại, cô cầm tức nhìn cái đám trước mặt, đặc biệt là Singed, kẻ đã xâm chiếm Ionia trước kia, tất nhiên Singed cũng nhận ra Syndra, hắn kinh ngạc không thôi vội nói với Mundo: “ cô ta là người thân của tên phạm nhân kia, nhưng sao cô ta biết được ở đây mà đến tìm?”

“đã đến thì bắt luôn một thể”-Mundo phóng dao về phía Syndra, dù con dao bay đi rất nhanh nhưng với cô đây chả là gì cả, nhẹ nhàng tránh người qua một bên, sau đó hơn mười quả cầu hắc ám xuất hiện đầy rẫy trên bầu trời.

“cút hết đi”-Syndra gầm lên một tiếng, sức mạnh bóng tối bên trong người cô bạo phát, chục quả cầu to bằng cái đầu người kia lao xuống, cứ cầm tưởng giống như mưa thiên thạch vậy. Âm thanh ầm ầm chấn động cứ liên tục vang lên.

“Syndra, chúng ta mau rời khỏi đây thôi,nhanh lên...Irelia nguy quá rồi”-Soraka đang ở bên cạnh Irelia vội nói.

Syndra giật mình sau đó gật đầu, Ryze đến bên cạnh cô nói: “ mau rời đi đi, ta sẽ niệm phép chặn chân bọn chúng lại.”

Nói xong từ hai tay của lão những luồng điện chạy dọc lên xuống, miệng lão niệm một tràng chú ngữ,”rầm” một tiếng, một cái ngục ma pháp được bao phủ bằng phép thuật cổ ngữ xuất hiện giam toàn bộ đám người Singed, Mundo vào bên trong, cái ngục ấy phải to bằng cả một tòa nhà chứ không nhỏ.

“đi mau”-Syndra liên tục hối thúc, Zac và Blitz cũng đi theo, họ nghĩ những người Syndra ấy là đồng minh nên sẽ không làm hại gì họ.

“khốn kiếp, khốn kiếp”-Singed tức giận liên tục đập vào vách ngục kia.

“John...bọn em đã cứu được Irelia rồi? anh mau đến đây ngay đi, trông có vẻ như cô ấy không được tốt lắm.”-Miss nhanh chóng báo tin cho John biết.

.....

Đám người Syndra nhanh chóng đưa Irelia rời khỏi Zaun thật xa, đến một cái hang động gần đó tạm dừng chân lại, Syndra lo lắng hỏi Soraka: “ cô ấy bị sao vậy? có nặng lắm không?”

Soraka vẻ mặt đầy căng thẳng đáp: “nguy quá rồi, cô ấy bị dính độc, không chỉ một mà là rất nhiều loại độc khác nhau, chúng kết hợp lại trở thành loại độc quái dị, bây giờ tôi không biết phải chữa thế nào?”

Zac nói thêm: ‘ lúc tôi cứu cô ấy khỏi nhà ngục,cô ấy đã trong tình trạng ấy rồi.”

Miss nói với Soraka: “ cô có thể ngăn chặn độc phát tán thêm được không? Nếu cứ để như vậy một khi độc lan đến tim nhất định hết đường cứu chữa.”

Soraka cũng đồng ý với ý kiến của Miss, hai tay của cô nhanh chóng được bao phủ một lớp sức mạnh của những vì tinh tú, những ngôi sao ảo ánh hóa hiện ra bao bọc lấy cơ thể của Irelia lại....

“ầm”-lúc này John cũng vừa đến nơi, nhờ sự giúp đỡ của Leblanc đi qua cái cổng ma thuật do cô ta mở ra, John nhanh chóng lần theo dấu vết của Syndra để lại mà tìm đến đây, hần chạy ngay đến bên cạnh Irelia lo lắng nói: “ Irelia, cô ấy sao rồi”

“John...bây giờ tình trạng của cô ấy rất nguy cấp, Soraka đang cố gắng khống chế chất độc trong người cô ấy.”-Synra nói.

“bịch,bịch”-ngay sau đó các đội khác cũng nhanh chóng xuất hiện, Shen và những người khác nhìn khuôn mặt không khác gì người đã chết của Irelia thì cực kì đau lòng.

Trán của Soraka đầy mồ hôi, “phụt”-cô phun ra một búng máu,khiến những người xung quanh cực kì kinh hãi, John lo lắng nói: “ Soraka , cô ổn chứ?”

Soraka gật đầu nói: “ tạm thời chỉ có thể cầm được độc được không di chuyển đến tim mà thôi, tôi vẫn chưa tìm ra cách hóa giải các loại độc trong người cô ấy.”

Miss nói thêm vào: “ Trong người của cô ấy hiện tại bị dính không chỉ một mà là rất nhiều chất độc nguy hiểm, vậy nên bây giờ vẫn chưa có cách nào có thể giải được.”

“vậy không lẽ chúng ta để cô ấy chết vậy sao?”-Akali lên tiếng.

Toàn bộ đều rơi vào trầm lắng, Ryze phá vỡ sự yên lặng đó: “ ta có biết đến một loại hoa có công dụng giải bách độc, nó tên là Băng Liên, chỉ có điều...”

John cảm thấy đây chính là cơ hội duy nhất thời điểm này nên vội nói: “ Ryze ông mau nói đi, nó ở đâu? Tôi sẽ đi lấy nó về ngay.”

Nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh cũng đầy thành khẩn Ryze đáp: “ ta chỉ biết nó mọc ở vùng cực bắc của Valoran, tại Freljord.”

“được vậy ta sẽ đến đó kiếm nó về”-John không ngần ngại nói ngay điều này.

Ryze liền đáp: “John...người có biết ở đây cách nơi này bao xa không? Còn chưa nói đến việc không biết Irelia có thể chịu đựng thêm được bao lâu nữa.”

“ba ngày”-Soraka nói: “tạm thời tôi có thể kiềm chế chế độc được bên trong người của cô ấy được ba ngày, nhưng nếu chúng ta đến được một nơi có khoa học tiên tiến hoặc những loại thuốc tốt có thể thời gian ấy sẽ được kéo thêm 1 ngày.”

“gần đây nhất là Piltover, chúng tôi định đưa cô ấy đến đó để cứu chữa”-Blitz nói vào.

“không được đâu”-John đáp: “tôi đã từng đến đó, ở đây mặc dù khoa học tiên tiến nhưng không có thầy thuốc giỏi, cả các loại thảo dược nữa...”

“vậy chúng ta đưa cô ấy đến Demacia, các người thấy sao?”-Leblanc từ nãy giờ đứng bên ngoài nghe mọi chuyện, đến giờ cô mới nói vào.

John liền nhớ ngay đến cánh cổng mà Leblanc đã dùng đưa hắn đến đây, John vội nói: “Leblanc, cô có thể sử dụng lại cánh cổng ấy đưa tôi đến Freljord được chứ? Như vậy sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.”

Leblanc vừa gật đầu vừa lắc đầu nói: “đúng là có thể sử dụng cánh cổng ấy để đưa anh đến Freljord nhưng hiện tại em chỉ có thể sử dụng thêm một lần nữa mà thôi, việc mở cánh cửa ấy tiêu tốn rất nhiều sức mạnh.”

John suy nghĩ một lúc, nếu như chỉ vì hắn đến Freljord mà làm chậm quá trình đưa Irelia đến Demacia thì thực sự không đáng chút nào, hắn gật đầu nói: “vậy phiền cô đưa Irelia và những người khác đến Demacia, tôi sẽ đi ngay đến Freljord tìm loại hoa giải độc cho Irelia.”

Nói xong John lập tức nhảy lên trời bay đi, hắn không muốn tiêu tốn thêm một phút nào nữa, tận dụng được phút nào hay phút đó.

“John...John...”-Ryze liên tục kêu tên hắn nhưng có hơi muộn, John bay quá nhanh, Ryze thở dài nói: “thật là, thằng nhãi làm gì phải vội vàng như thế chứ? Nó có biết hình dáng đặc điểm của loại hoa này thế nào đâu?”

Leblanc nhìn mọi người nói: “được rồi, tôi sẽ đưa mọi người đến Demacia nhưng tôi sẽ không vào đó, đến và tìm người giúp đỡ là chuyện của mọi người.”

“chỉ cần như vậy là được rồi, chúng tôi có quen với Sona, nhất định cô ấy sẽ giúp đỡ”-Kennen gật đầu nói.

Leblanc hai tay bắt ấn chú, miệng lầm rầm đọc một tràng chú ngữ, cánh cổng ma thuật hiện ngay trước mắt mọi người, khuôn mặt của Leblanc hơi xám lại cô ta khó khăn nói: “qua nhanh đi.”

“mọi người đi thôi”-Shen dẫn đi trước dẫn đầu, đích đến chính là Demacia.

.....

Nửa ngày.....

John sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình bay một cách nhanh nhất có thể, mặc cho vết thương trên người vẫn chưa lành hẳn, hắn vẫn sử dụng toàn bộ sức để bay, không khí bắt đầu thay đổi nhanh chóng, nhiệt độ bắt đầu hạ xuống, gió mạnh dần lên, xa xa những ngọn núi tuyết cao lớn bắt đầu xuất hiện.

“bịch”-John dừng lại trên một tảng đá phủ đầy tuyết, không khí ở đây lạnh đến thấu xương, lại thường xuyên có bão tuyết thổi ngang qua nữa, John vì quá vội cho nên không chuẩn bị quần áo gì, hắn đành phải phủ lên bên ngoài cơ thể mình một lớp hộ thể năng lượng để chống chọi với cái lạnh này.

“vù...vù”-tiếng gió rít gào qua những khe núi hẹp.

“nơi này rộng thế này biết hỏi ai đây?”-John lẩm bẩm.

Không biết thì đi tìm, John bước đi trên lớp tuyết dày tìm loại hoa tên Băng Liên, hắn luôn tin vào những gì ông ấy nói, với kiến thức sâu rộng ấy nhất định không đi nói dối mình rồi.

Nhưng cả một vùng băng tuyết rộng lớn thế này biết tìm đâu ra cái loại hoa như thế đây? Đã thế vì quá vội hắn lại quên hỏi hình dáng của loại hoa ấy thế nào? Thông qua cái tên thì đại khái tưởng tượng ra đây

là một đóa sen màu trắng hoặc giống như băng tuyết chẳng hạn. John thầm tự trách mình vì quá hấp tấp mà quên mất việc quan trọng này.

“đành chịu thôi, hi vọng gặp được ai đó hoặc một bộ lạc nào đó để hỏi thêm thông tin về loại hoa này.”-John nghĩ vậy.

“rầm...a..”-tiếng va chạm kịch liệt cộng với những tiếng la hét vang lên, gần đó lọt vào tai của John.

106. Q.4 - Chương 38: Gặp Lại Người Quen (phần 1)

Một con phượng hoàng băng hiếm có, một người lùn đang cười trên lưng một tên người tuyết khổng lồ, một cô gái trong trang phục du mục, tay cầm cung, đang chiến đấu với một con quỷ to lớn cầm một cây chùy băng to lớn.

“rồng”-con quỷ to lớn ấy rồng lên một tiếng thật to,cây chùy băng trên tay liên tục đập vào đám người ở phía trước, những tiếng rầm rầm do băng tuyết bị đập vỡ cứ vang lên không ngớt.

“thất tiễn xạ”-cô gái cầm cung bắn một lần bảy cây cung về phía trước, nhưng con quỷ ấy cũng tỏ ra đầy xảo quyệt, nó cầm chiếc chùy trên tay quét ngang một cái đã đánh bật toàn bộ cung đang bay đến.

“ashe, mau chạy thôi, tên này trâu lắm, chúng ta không thể đánh lại được”-phượng hoàng băng bên cạnh mở miệng nói với cô gái, cô ta nhanh chóng tạo một bức tường băng cao hơn năm mét chắn trước mặt ba người với mục đích ngăn chặn được con quỷ đáng sợ kia. Tuy nhiên họ đã lầm, sức mạnh của nó vượt ngoài cả sự tưởng tượng của họ, chỉ vài cú đập mạnh như búa bổ bức tường băng do phượng hoàng băng tạo ra bị bể thành mấy mảnh.

Tên người lùn ngồi trên lưng người tuyết kia cũng gật đầu nói: “chúng ta nên chạy thôi, nếu để bọn người trong tộc của cô và tộc man di đuổi đến đây là coi như hết.”

Cô gái tên Ashe kia, liền nói: “tôi cũng muốn lắm, nhưng con quỷ này không chịu buông chúng ta, vậy làm sao đây?”

“hay cậu chạy trước đi, chúng tôi sẽ giữ chân nó lại”-Chim băng đi đến trước mặt Ashe nói.

Ashe lắc đầu nói: “Anivia, không được đâu, như vậy quá nguy hiểm.”

“rầm rầm rầm”-Con quỷ to lớn trước mặt lấy hai bàn tay to lớn của nó vỗ vỗ vào ngực liên tục gầm rú, sau đó nó lao đến, nện một chùy cực mạnh xuống mặt đất bên dưới, một khối băng to lớn trôi lên ngay bên dưới chân của ba người kia.

“á”-Ashe bị khối băng nhọn hoắt cắt một đường trên tay phải khiến cô không thể cầm cung bắn được.

“các người chết đi”-Hóa ra con quỷ to lớn ấy biết nói nó chỉ thẳng cây chùy băng to lớn trên tay vào đám người Ashe trước mặt.

“không lẽ chúng ta không thể chạy thoát được hay sao? Đám người của tộc Avasoran rồi sẽ đến đây, họ sẽ bắt cô quay trở lại đám cưới cùng với gã man di ấy...”-Người lùn ngồi trên lưng tên người tuyết kia buồn rầu nói.

Ashe và Anivia cũng tỏ ra vô cùng đau buồn,Ashe nói : “Nunu, xin lỗi đã làm phiền mọi người đã nhờ công giúp tôi trốn thoát khỏi chuyện này, nhưng có lẽ việc tôi lấy hấn ta là chuyện không thể tránh khỏi rồi. Tên Trundle này rất mạnh cả ba chúng ta chưa chắc đã hạ được hấn...”

“ầm ầm ầm”-những bước chân di chuyển của tên quỷ này vang lên liên tục, hấn ta đang lao vào đám người Ashe với tốc độ cực nhanh.

“ầm”-chiếc chùy đánh mạnh xuống, lớp tuyết văng lên tung tóe.

“Á”-Ashe kinh hô, bây giờ tay cô đang bị thương không thể nào cầm cung chiến đấu được, một đòn vừa rồi khiến cô mất đà ngã lăn ra đất, tên quỷ Trundle nhe những cái răng đáng sợ ra nhìn Ashe, hần ta từ từ bước lại trước mặt cô...

Ashe nhắm chặt mắt, cô đang chờ đợi cái chết đến với mình.

“phù”-đúng lúc này John từ phía sau lao đến, hỏa diễm từ miệng hần phun ra khiến Trundle vô cùng kinh hãi, hần lập tức lùi lại chực bước, chăm chăm nhìn ‘kẻ phá bình’-John.

“mình còn sống? là ai vậy?”-Ashe kinh ngạc nhìn John, Nunu và Anivia chạy lại bên cạnh đỡ Ashe đứng dậy.

Chân đạp mạnh xuống mặt đất, hàng loạt các cột băng nổi lên như những mũi địa lao phá đất, đâm chọt liên tục khiến Trundle không tài nào tiếp cận được đám người Ashe.

John xoay đầu nói: “ đi mau thôi, tôi thấy ở xa có rất nhiều người đang tiến lại, chắc họ đang muốn bắt mấy người đây.”

Nói rồi, John lập tức sử dụng sức mạnh phép thuật của mình đưa cả ba bay đi, để lại Trundle tức tối dậm đạp lên lớp tuyết mà gầm rú.

.....

Đưa ba người đến một cái hang động khá kín gió, Ashe cúi xuống nói: “ cảm ơn anh đã giúp chúng tôi, chúng tôi nợ ơn anh.”

John lắc đầu nói: “ không có gì, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi.”

“trông cách ăn mặc và giọng nói thì hình như cậu không phải là người của vùng này?”-nunu đứng bên cạnh nói.

John nhìn bộ dáng lùn tịt của Nunu liền liên tưởng đến ngay những người luồng Yordle,hắn đáp: “ đúng vậy, tôi từ nơi khác đến đây, tôi muốn tìm một loại hoa tên Băng Liên, không biết mọi người biết không?”

“băng liên”-Ashe lắc đầu, nhưng Anivia thì biết, cô ta nói: “ đấy có phải là loại hoa có công dụng giải trừ mọi chất độc không?”

“đúng đúng, chính là nó”-John cực kì vui sướng, cuối cùng hắn cũng tìm ra người biết được loại hoa ấy- “ cô biết nó ở đâu không? Tôi cần nó gấp”.

“biết thì biết, nhưng nơi này...tôi nghĩ anh nên từ bỏ đi thì hơn...”-Anivia nói.

Ashe ở bên cạnh khuyên : “ Anivia, cậu nói cho anh ấy biết đi, chúng ta nợ anh ấy mà, phải làm gì đó giúp anh ta chứ.”

Anivia thở dài nói: “ ở cả Freljord này chỉ có một nơi duy nhất mọc loại Băng Liên ấy, tuy nhiên nơi này lại nằm trong lâu đài của Mụ phù thủy băng Lissandra.

“sao? ở nơi đó à”-Nunu kinh ngạc, Ashe ở bên cũng thế, cô vội khuyên John: “ tôi nghĩ anh không nên đến đó, cô ta nổi tiếng độc ác và khó tính, không ai có thể lấy được bất cứ thứ gì của cô ấy được đâu.”

“tôi không quan tâm, chỉ cho tôi biết, nơi đó nằm ở đâu? Tòa lâu đài của Lissandra.”-John kiên quyết nói.

Anivia lấy cánh chỉ về hướng tây nói: “ anh đi về hướng tây bắc chừng nửa ngày là gặp lâu đài của bà ta, nhưng nói trước, ở đấy là lãnh thổ của tộc khiên băng,cực kì nguy hiểm đấy.”

“được, cảm ơn...”-John lập tức bay đi ngay lập tức, hần mở toàn bộ tốc độ nhanh nhất của bản thân, hướng tây bắc thẳng tiến.

“không biết ai tốt số được cậu ta liều cả mạng sống như vậy nhỉ”-Nunu sờ cằm nói.

Anivia nhìn Ashe nói: “ bây giờ chúng ta làm sao đây?”

Ashe suy nghĩ một lúc nói: “ không phải ba đứa mình luôn muốn đi thật xa khỏi nơi này để thấy những điều thú vị hơn sao? Chúng ta sẽ rời Fredjord nhé”.

.....
Quay trở lại John.

Với tốc độ bay cực nhanh của mình chừng 10 phút hắn đã đến lãnh địa của tộc Khiên băng, đứng đầu chính là Lissandra.

John đứng núp sau một tảng đá lớn nhìn tòa lâu đài nguy nga tráng lệ trước mặt, quân lính tuần tra liên tục xuất hiện. John thầm nghĩ: “nhiều người như vậy à, canh phòng thật kỹ, phải tìm cách để đột nhập vào trong đó lấy Băng Liên về ngay mới được, hiện tại mình có ba ngày, có thể sau khi đến Demacia Soraka sẽ kéo thêm được một ngày nữa, không biết mình có thể kịp lấy được hay không?”

John đứng quan sát thêm năm phút nữa, hắn tận dụng lúc quân lính tuần tra vừa đi ngang qua, sử dụng khả năng di chuyển đặc biệt của một Ninja, John dễ dàng xuyên qua đám lính canh cổng, đột nhập vào bên trong.

Ở trong này, đâu đâu cũng băng với tuyết, những tảng băng được điêu khắc trạm trổ đủ kiểu. John cứ đi lòng vòng một lúc đột nhiên hắn phát hiện ra một chiếc hồ nước đang bốc khói, hắn thầm kinh ngạc nghĩ: “không nghĩ ra được nha, ở nơi lạnh buốt thế này mà có một cái hồ nước nóng, thật là ngoài sức tưởng tượng.”

John lập tức chạy đến bên cạnh chiếc hồ nước nóng ấy, thò hai tay xuống để rửa, cảm giác thoải mái lan truyền cả người.

Đột nhiên hắn nhìn sang bên cạnh, ở tảng đá nhỏ cách đó không xa, có một bộ đồ đang đặt trên đó, John kì lạ tiến lại....

“sao lại có quần áo của nữ nhi ở đây?”-John lẩm bẩm.

Hắn cầm bộ đồ lên ngửi: “woa, thơm quá.”

“tách...tách”-vài tiếng động lạ vang lên, tiếng động này giống như tiếng nước rơi tí tách vậy.

John xoay đầu nhìn, hắn không thấy gì lạ, nhưng khi hắn thay đổi góc nhìn, đằng sau một góc cây mọc giữa hồ là....là....một tấm lưng trắng như tuyết, tấm lưng thon thả kia...chỉ có ở những người con gái mà thôi...

Hắn cúi người di chuyển sang một bên để nhìn cho rõ, chứ ở đây là hồ nước nóng, khói mờ mờ bốc lên khiến hắn không tài nào nhìn thấy rõ được.

Nhìn từ phía sau, một tấm lưng trắng như tuyết, mái tóc màu tím kì lạ nhưng đầy quyến rũ...không hiểu sao John có một cảm giác đầy quen thuộc.

Hai cánh tay của cô gái ấy, vớt lấy ít nước đưa lên cao sau đó để từng giọt từng giọt rơi xuống mái tóc của mình, đôi mắt John mở tròn đến hết cỡ...hắn nhìn một cách đầy say mê.

“cách”-hình như trong lúc quá say mê ngắm nhìn John đã vô tình tạo ra một tiếng động nhỏ, ngay lập tức cô gái kia xoay người lại, giọng nói ấy so quen thuộc đến thế: “ai đấy? có phải Lyna không? Em mang đồ đến cho chị à? Hay là chị Lissandra?”

John giật mình cúi thấp người hết cỡ, trốn sau tảng đá lùn nhỏ nhỏ cạnh đó.

“không không, ta...ta không phải Lyna”-John nói.

“người...người là ai? Làm cách nào người vào được đây?”-Cô gái ấy tỏ ra hoảng sợ, cô ngăm cả người vào trong nước. (tất nhiên là trừ đầu rồi)

“ta...ta...đến đây là...nhưng ta không có cố tình nhìn trộm cô tắm, ta xin lỗi.”-John cố gắng giải thích.

“giọng nói này...”-Cô gái ấy lẩm bẩm, sau đó cảm thấy như nhận ra điều gì cô gái ấy đột nhiên vui mừng nói: “là anh phải không John... là anh đúng không?”

“biết mình sao?”-John kinh ngạc, hắn dần dần thò đầu lên khỏi tảng đá, một khuôn mặt quen thuộc hiện lên trong mắt hắn, cả người John như ngây dại, cô ấy...cô ấy là...

“em là Sally đây, anh John không còn nhớ em sao?”

Thật kinh ngạc, không ngờ cô ấy là Sally đã mất tích tại Piltover, John dù đã tìm khắp thành phố nhưng không tài nào tìm ra được cô nữa.

John kinh ngạc thốt lên: “ Sally, làm sao cô lại ở đây.”

Sally thấy John đang nhìn mình, hai má cô đỏ ửng lên nói: “ Anh John không được nhìn, trên người Sally không mặc gì hết.”

“à à....ta xin lỗi”-John nhận ra mình hơi thất thố cho nên xoay đầu sang một bên.

“anh quay chỗ khác đi, lưng hướng về Sally, tuyệt đối không được quay đầu lại đó.”-Sally nói.

“đi thêm năm mét nữa.”

“à không, mười mét, cấm quay đầu lại.”

“được rồi, đừng lo ta nhất định không quay đầu lại”-john hứa.

Sally đã thấy John đi đủ xa, nên cô tiến lại gần vách hồ lấy quần áo đang đặt trên tầng gần đó mặc vào.

John cứ ngồi xoay lưng về hướng hồ, chờ đợi, chừng năm phút hẳn nói: “ Sally em xong chưa?”

“bịch”-Sally từ phía sau tiến lại ôm chầm lấy John vui mừng nói: “ anh John, cuối cùng em cũng gặp lại được anh rồi..hì hì..”

John xoay người lại nhìn Sally, trông cô ấy bây giờ còn xinh đẹp hơn trước kia ở Piltover nhiều, John đáp: “Sally sao em lại ở đây? Còn nữa tại sao em lại mất tích tại Piltover vậy? anh đã tìm em rất lâu đấy.”

Sally lắc đầu, lý do vì sao cô biến mất tại Piltover cô cũng không nhớ, chỉ nhớ rằng khi cô mở mắt ra là đã nằm trước cửa của lâu đài Lissandra và được chủ nhân lâu đài này nhận làm em gái và chăm sóc.

John kinh ngạc nói: “ nếu nói vậy, Sally bây giờ chính là em gái của phù thủy băng Lissandra sao?”

“ừm”-Sally gạt đầu mỉm cười, hai tay cô nắm chặt lấy tay của John không muốn buông.

“anh John..anh đến đây làm gì vậy?”-Sally hỏi

107. Q.4 - Chương 39: Gặp Lại Người Quen (phần 2)

John đáp: “ ta có một người bạn đang bị trúng độc rất nguy hiểm, ta đến đây để tìm một loại hoa tên là Băng Liên để đem về cứu cô ấy.”

“ồ”-Sally đứng dậy kéo hẳn đi, vòng qua chiếc hồ nước nóng đến trước một cái cây tuyết tùng cao lớn, trên đó có treo đầy các bao vải, Sally lấy xuống một chiếc bao vải cô nói: “ anh John biết không, mỗi ngày ở tại đây em luôn nhớ đến anh, nhưng không có cách nào để rời khỏi vùng băng tuyết này, đồng thời em cũng không muốn phụ lòng tốt của chị Lissandra cho nên không muốn bỏ chị ấy ở lại đây một mình, thế nên mỗi khi nhớ đến anh em đều viết về những gì mình muốn nói với anh trên một tờ giấy và đặt trong túi vải treo trên cây Tuyết Tùng này.”

“vậy sao?”-John ngắm nhìn cây tuyết tùng cao to, trên từng cành cây của nó cũng phải đến hơn cả trăm túi vải như thế, hẳn đứng lặng yên một hồi lâu..không biết hẳn đang nghĩ gì nữa.

Sally nắm lấy tay hẳn nói: “ Sally ngày nào cũng nhớ đến anh hết...mỗi ngày Sally đều đến trước cây này cầu nguyện, ước sao được gặp lại anh, hì hì...cuối cùng cũng trở thành hiện thực rồi.”

“sally”-John nhìn cô với ánh mắt đầy tình yêu thương.

“đi, bây giờ em sẽ dẫn anh đến chỗ lấy thuốc”-Sally lại một lần nữa kéo John đi, hai người chạy qua vài cái hành lang đến một căn phòng trống, Sally mở chiếc tủ lớn lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho John nói: “Băng

Liên đúng là một loại hoa chữa độc rất tốt tuy nhiên không thể để như vậy ăn sống được, phải cần điều chế, việc điều chế rất khó khăn cho nên mười cây bằng liên chỉ có thể tạo thành một viên thuốc như thế này.”

Cô cười nói tiếp: “ với thứ này nhất định bạn của anh sẽ được chữa khỏi.”

John mở chiếc hộp nhỏ ra, bên trong, một viên linh đơn màu trắng như tuyết, trong suốt như thủy tinh, tỏa ra ánh sáng lấp lánh....

“anh John, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta rời khỏi đây thôi”-Sally nói.

“Sally”-Nhưng đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên, Sally kinh hoảng nói: “Là chị Lissandra, chị ấy đến, không thể để anh gặp chị ấy được, nhất định hai người sẽ đánh nhau mất.Bên này”

Sau đó cô kéo tay hẩn trốn vào trong cái tủ vừa nãy.

“Sally...Sally, chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, căn phòng này không được vào chơi mà...em vào lần này là chị phạt em đấy...”-Giọng nói của Lissandra.

Bên trong chiếc tủ tối om, viên linh đơn tỏa ra thứ ánh sáng soi sáng cả bên trong.

John và Sally đứng đối mặt nhau, hai đôi mắt đột nhiên nhìn chăm chăm vào đối phương...Mà có lẽ là chỉ có Sally đang nhìn chăm chăm vào hẩn mà thôi, John thì đang kì lạ không hiểu Sally đang nhìn cái gì của hẩn.

“ực”-John nuốt một ngụm nước bọt.

Đôi mắt của Sally chăm chăm nhìn vào cổ hẩn.

“sao Sally nhìn anh chăm chăm thế?”-John thắc mắc.

Sally lấy ngón tay sờ vào cổ của hẩn, vút lên vút xuống, sau đó lại sờ vào cổ của mình vút thử.

“làm gì thế?”-John hỏi.

Sally cười cười sờ cổ của mình nói: “hay quá, sao anh John có mà Sally không có nhỉ?”

“em...em không biết sao? Chọc ngứa anh à?”-John lấp bắp nói, chắc có lẽ lần đầu tiên hẩn biết đến cô gái thơ ngây như thế này.

“cái cục ấy tên là chọc ngứa à? Tên thật ngộ”-Sally cười hì hì.

“vậy là sao? Sao em không có cục đó như anh?”-Sally khó hiểu.

John nhìn Sally với ánh mắt đầy trêu chọc nói: “ anh sẽ làm chuyện hư với em đấy.”

“chuyện hư là chuyện gì?”-Sally lắc đầu khó hiểu.

John tiến đến, một cách đầy từ từ, hôn lên má của Sally một cái sau đó lùi lại.

Sally sờ sờ má của mình ngây thơ nói: “ đấy là chuyện hư à? Vậy em cũng làm”.

John mở tròn mắt.

Cô cũng tiến lại gần hẩn một cách từ từ và hôn lên má của hẩn y chang như hẩn đã làm, Sally cười nói: “ thế nào? Anh sợ không?”

John sờ sờ má mình, lúc Sally hôn hẩn cảm giác như có một dòng điện chạy ngang qua vậy.

John tiếp tục đùa giỡn nói: “ anh nói cho em biết, nếu em đã làm như vậy, anh sẽ làm chuyện hư hơn đó.”

“chuyện gì vậy? Sally có biết làm không?”-Sally cười cười đầy ngây thơ.

John từ từ tiến lại, “két”-nhưng đúng lúc này cánh cửa tủ đột ngột mở ra, một người phụ nữ với gương mặt băng hàn xuất hiện, cô ta thấy John và Sally đang ở bên trong thì vô cùng giận dữ, nắm lấy cổ áo của John ném ra bên ngoài.

Sally kinh hãi nắm lấy tay người phụ nữ đó nói: “ chị Lissandra, đừng làm hại anh ấy, anh ấy là người quen của em.”

“người quen? Ngoài ta ra không ai là người quen của em cả.”-Lissandra nhìn John với ánh mắt sắc lạnh.

“anh John, anh không sao chứ?”-Sally lo lắng cho John.

John lắc đầu cười nói : “ không sao cả.”

“John?”-Lissandra giật mình chỉ tay vào John nói với Sally: “ hắn chính là cái kẻ mà ngày đêm em luôn nhắc đến đấy sao?”

“phải là anh ấy đấy, anh ấy đến đây để xin thuốc về cứu chữa bạn của mình”-Sally gật đầu nói.

Lissandra đáp: “ Xin thuốc?”-cô ta nhìn chiếc hộp trên tay của John liền hiểu ra ngay mọi chuyện, sau đó Lissandra nhìn sang Sally, không biết cô ta đang suy nghĩ điều gì, liền nói với John: “ nể tình người là người mà em gái ta ngày đêm nhung nhớ, thế này đi, chỉ cần người đáp ứng được hai điều kiện của ta, ta sẽ đưa thuốc cho người và cho người rời khỏi nơi này an toàn.”

John kinh ngạc, cô ta không đến mức quá độc ác như lời đồn, hắn hỏi: “ hai điều kiện đó là gì?”

Lissandra cười nhẹ nói: “ thứ nhất, tiếp được ta mười chiêu. Nếu là người mà Sally ngày nhớ đêm mong nhất định không phải kẻ tầm thường, để ta thử nghiệm xem người có xứng đáng với nó không?”

“dễ ợt”-John nghĩ vậy trong đầu nhưng ngay khi nghe những lời nói tiếp theo của Lissandra hắn buộc phải rút lại những gì mình vừa nói: “ ta có nghe Sally kể về người không chỉ một mà là rất nhiều lần, nó nói người sở hữu nhiều loại phép thuật khác nhau, trong đó có cả hệ lửa, khắc tinh của bọn ta, vậy nên trận đánh này ta buộc người chỉ có thể sử dụng hệ băng như ta để đánh, người có thể không đồng ý, nhưng nể tình Sally ta sẽ để người rời khỏi đây an toàn và tất nhiên thuốc giải độc đó người phải để lại đây.”

Sally ở bên cạnh nói: “ Chị Lissandra, chị đừng làm khó anh ấy nữa.”

Lissandra nói chuyện với John với bộ mặt băng lãnh thế nào thì nói chuyện với Sally cô trở nên mềm mỏng bấy nhiêu, cô ta nhẹ giọng nói: “ đừng lo, ta chỉ muốn kiểm chứng xem hắn có phải là một tên xứng đáng với em không thôi.”

“nhưng mà”-Sally đang muốn nói thì bị Lissandra ngăn lại, cô ta nhìn John nói: “ người quyết định rồi chứ? Nếu đã muốn đánh với ta thì chúng ta ra sân bên ngoài để thử. Nhưng trước tiên người nên đưa chiếc hộp ấy lại cho Sally đi.

John tiến đến đưa cho cô cầm chiếc hộp gỗ,nhìn Sally cười nói: “ không sao đâu.”

Hắn xoay người bước đi theo sau Lissandra ra bên ngoài sân.

Cả hai đứng đối diện nhau, sức mạnh phép thuật lần này của John sử dụng là băng, trong các hệ nguyên tố phép thuật cơ bản thì băng không có trong đó, muốn tạo ra băng phải kết hợp giữa sức mạnh phép thuật của Phong và Thủy lại.

John gồng mình lên, một luồng sức mạnh băng hàn bắt đầu bành trướng ra xung quanh, áo hắn phập phùng trong gió, mái tóc dựng đứng cả lên.

Lissandra ồ lên một tiếng nói: “ cũng khá ấn tượng, tiếp thử chiêu đầu tiên coi.”

Cô ta vung tay trái lên, từ dưới đất một dãy các cây thương băng nhọn hoắt phóng đến với tốc độ không tưởng, John vung tay trái, một cái khiên băng nhanh chóng được tạo ra chặn ngay những mũi thương kia.

“tiếp chiêu thứ hai”-Lissandra hét lên, lần này cô ta vung cả hai tay lên, hơn trăm mũi lao băng từ trên trời rơi xuống, mỗi mũi lao ấy cũng phải to bằng cái cột chống nhà rồi.

John xoay một vòng lấy đà, hắn nhanh tạo ra một chiếc khối băng lớn làm từ băng bảo vệ bốn phương tám hướng của cơ thể, ầm ầm ầm...những tiếng nổ, tiếng băng vỡ vang lên liên tục điếc cả tai.

Khối băng bảo vệ John bị nát vụn, hắn trúng hai mũi lao, vết thương không quá nghiêm trọng.

“anh John”-Sally ở bên ngoài vô cùng lo lắng.

John lấy hai cây lao băng đang cắm trên vai ra cười nói : “ tiếp tục đi, còn tám chiêu nữa.”

“rất có khí phách”-Lissandra thầm khen hần, lần này là những chiêu mạnh hơn hai chiêu trước, một cây đao bằng to bằng cả một tòa nhà được Lissandra tạo ra chém đến, từ dưới đất âm âm chui lên hai tầng băng bao phủ đầy chông nhọn.

John vất vả tránh né và chống đỡ. Đừng hỏi vì sao hần không tấn công Lissandra, đơn giản vì hần không thể tấn công cô ta được, cô ta mỗi lần tung một chiêu là lại di chuyển vị trí, không để lộ bất kì một sơ hở nào.

“rầm rầm rầm...”-John tiếp được bảy chiêu, trên cơ thể hần đầy thương tích, nhỏ có lớn cũng có.

“cô ta mạnh vãi”-John thầm than.

“cũng khá, để xem người tiếp được ba chiêu cuối này không?”-Lissandra vừa nói xong lập tức tích tụ sức mạnh hàn băng trong người, sau đó cô ta giải phóng tất cả ra, mặt đất được đóng một lớp băng cực dày, lớp băng ấy như có sự sống di chuyển đến dưới chân của John, sau đó từ chân đến đầu cả người hần nhanh chóng bị đóng băng mà không kịp ứ ở điều gì.

“rầm”-lớp băng đang bao phủ trên người John nổ tung, khiến hần phụt máu hắt văng trên mặt đất, Sally kinh hãi chạy đến bên cạnh hần lo lắng nói: “ Anh John...anh không cần đánh nhau nữa, e sẽ cố gắng xin chị ấy cho anh thuốc giải.”

John nằm trên lớp tuyết dày, hần đột nhiên nhớ lại những gì Ryze đã từng nói trước đây: “sức mạnh phép thuật trong người của người tuy mạnh nhưng người vẫn chưa thể nào phát huy toàn bộ nó được, không lẽ cứ mỗi lần sử dụng phép thuật thì lại sử dụng một cách đầy máy móc thể sao? Cái đầu để làm gì chứ?”

John như thông suốt điều gì hần mỉm cười nhìn Sally nói: “ ta không sao đâu, vẫn có thể chiến đấu tiếp.”

Mặt Sally đã thấm đầy nước mắt thấy hần quyết tâm như vậy không đành lòng ngăn cản.

“Sally, tránh sang một bên, hần còn thiếu ta hai chiêu nữa.”-Lissandra lạnh lùng nói.

John nhìn Sally gật đầu cười, cô nhanh chóng lùi lại, John đứng lên nhìn Lissandra nói: “ cô rất mạnh đấy, nhưng tôi sẽ không thua đâu.”

Nói xong cả người hần bắt đầu phát ra khí hàn băng cực kì mãnh liệt, nó mạnh đến mức khiến Lissandra cũng kinh ngạc không thôi, cô ta hét lên: “Hầm Mộ Hàn Băng”

Một chiếc hầm mộ được tạo bằng băng nhanh chóng bao phủ lấy John, cả cơ thể của hần bị đóng bởi một khối băng cực dày cực cứng, thậm chí đến cả một khu vực xung quanh hần cũng bị biến thành băng dày đến mấy mét, khí lạnh tỏa ra đến thấu xương.

“không”-Sally hét lên.

Nhưng chính lúc này, đột biến phát sinh, chiếc hầm mộ đang nhốt John ở bên trong rung chuyển kịch liệt và rồi... “Rầm...rồng”-một tiếng nổ lớn vang lên, một con rồng băng xuất hiện.... nó phá nát chiếc hầm mộ giam giữ John lao thẳng ra bên ngoài...

Lissandra hoàn toàn đơ người, cô lắp bắp nói: “ làm thế nào? Làm thế nào có thể tạo được một vật thể từ băng có thể hoạt động được?”

John nhảy lên lưng con rồng băng ấy hô lớn: “ Băng Tạo-Băng Long Thuật”

“rồng”-Con rồng băng ấy tiếp tục rồng lên khiến cả tòa nhà rung chuyển kịch liệt.

“anh John... anh làm được rồi”-Sally ở bên cực kì vui sướng.

Lissandra nhìn Sally đang vui sướng cô thở dài một hơi nói: “ được rồi, điều kiện thứ nhất người đã vượt qua.”

John nhảy xuống khỏi con rồng băng ấy hỏi: “ sao được? tôi còn thiếu cô một chiêu nữa mà.”

“không cần thiết nữa.”-Lissandra lắc đầu nói: “người có thể tạo được một vẻ thể sống có thể hoạt động từ băng như thế chứng tỏ người đã mạnh hơn ta rồi, đánh tiếp chỉ tốn thời gian mà thôi.”

John vung tay, rồng băng lập tức hóa thành bông tuyết biến mất, Sally chạy lại bên cạnh Lissandra cười nói: “ vậy điều kiện thứ hai là gì vậy?”

“phải điều kiện thứ hai là gì?”-John nói.

“ngươi phải lấy Sally làm vợ”-Lissandra nhìn Sally một lúc sau đó đưa ánh mắt kiên định nhìn John.

108. Q.4 - Chương 40: Đám Cưới Của John Và Sally

Cùng lúc đó ở một nơi rất xa nơi này, mãi tận về phương nam, tại một khu rừng già mang tên Kumungu.

Một khu rừng già nguyên sinh đầy chất hoang dã, những cành lá xanh mướt, nhưng gốc cổ thụ cao lớn, tất cả đều có... rồi đột nhiên gió thổi mạnh, không gian trước mặt vặn xoắn kịch liệt, ngay sau đó hai bóng ảnh bước ra khỏi khe nứt không gian ấy.

Người đàn ông bên cạnh nói: “ Đây là khu vực cuối cùng cần tìm hiểu, làm công việc của ngươi đi, đã đến lúc để ta lấy lại thứ nên thuộc về chúng ta rồi.”

“yên tâm, ngài đi đi”-Giọng nói đầy đáng sợ của tên bên cạnh vang lên.

Người đàn ông kia xoay đầu nhìn phương bắc một lúc sau đó bước lại vào bên trong khe nứt.

Tên đi cùng người đàn ông kia không phải là con người, nhìn nó giống một con quái vật thì đúng hơn,những cái răng nhọn đến đáng sợ, đôi cánh liên tục đập, hai tay của nó lại cứ y như hai thanh kiếm, đáng người không khác gì con bộ ngựa.

“vụt”-gió giật mạnh một cái, nó liền biến mất tại chỗ.

Chỉ trong năm phút sau, nhưng tiếng hét thảm của những loại động vật trong khu rừng vang lên...

“ầm”-một con hổ to lớn bị nó xé ra làm hai, máu bắn tung tóe trên những cành cây.

“xoạt”-từ bụi rậm cạnh đó một đôi mắt sáng đầy đáng sợ nhìn ra.

“hồng”-một tiếng gầm rống vang lên, một con thú toàn thân màu trắng, trên tay nó là những bộ vuốt sắc nhọn vồ đến tấn công con quái vật đáng bộ ngựa kia.

“rầm”-Con thú toàn thân màu trắng vồ hụt con mồi trước mặt , bộ móng vuốt đập vào đất khiến mặt đất như nứt toát ra.

“nhanh đấy,kha kha”-Con thú toàn thân màu trắng nhe răng nói.

“không ngờ ở đây cũng có một con thú như người”-Con quái vật hình dáng bộ ngựa.

“ngươi sẽ là con mồi của ta,ta là Rengar, nhớ lấy tên của ta...kẻ sẽ giết mi.”-Con thú lông trắng ấy cười khả khả xưng tên.

“vậy sao? Chưa đánh mà ngươi tỏ ra rất tự tin, Khazix đây tên của ta,nhớ lấy mạng sống của ngươi hôm nay sẽ do chính ta tước đoạt.”-Khazix cười ha hả, hai móng vuốt lưỡi liềm trước của hắn cọ sát vào nhau tạo nên tiếng kết kết lạnh người.

“Rống”-cả hai bắt đầu lao vào nhau.

Khu rừng bắt đầu gãy đổ, chim chóc, muôn thú bắt đầu hoảng sợ chạy tứ tung.

Ở cách đó không xa, hai người đang ngồi cạnh một gốc cây cổ thụ, một tên thì có hình dáng như con người nhưng cái đầu của hắn lại như một con trâu, chắc hắn ta thuộc tộc Nhân Ngưu rồi. Còn người bên cạnh lại không quá xa lạ, cô ấy chính là Diana.

Diana nhìn tên nhân ngưu bên cạnh nói: “ Alista, bây giờ chúng ta lạc rồi đúng không?”

Alistar quỳ xuống nói: “ cảm ơn cô đã cứu ta thoát khỏi đám người Noxus kia, nếu không có cô nhất định ta sẽ vẫn bị bọn chúng xem như một tù nhân suốt ngày đem làm trò tiêu khiển.”

“đừng nói thế, ta chỉ tình cờ đi ngang qua thôi”-Ngoài miệng thì nói thế nhưng trong bụng cô lại thầm oán trách John: “ mình có lẽ nên phải cái tính cách thích lo chuyện bao đồng của John mất rồi, nếu không thì giờ này chắc mình đã có thể đến một thành phố nào đó và có chút ít tin tức về anh ấy.”

“rống, hú,quác quác”-tiếng thú rừng hoảng sợ chạy tán loạn, tiếng chim muông bay trên trời không ngờ kêu thất thanh.

Diana đứng bật dậy nói: “ ở đây có chuyện gì rồi.”

“là ở bên kia, tôi có thể nghe rất rõ, những tiếng đánh nhau rất kịch liệt, cả tiếng gầm hét nữa.”-Alistar chỉ về hướng Khazix và Rengar đang đánh nhau.

“đi qua đó xem sao”-Diana cầm theo thanh gươm lưỡi liềm của mình theo tiến đến trước.

Cuộc chiến của Khazix và Rengar ngày một khốc liệt và tàn bạo, cả hai quyết đánh cho đến khi khô máu mà thôi, cả cơ thể của hai bên đều đầy thương tích, máu liên tục chảy ra không ngừng.

“réc”-Khazix đột nhiên phát ra một thứ âm thanh chói tai ngay sau đó cả cơ thể hắn trở nên tàn hình. Rengar giật mình kinh ngạc hắn ta xoay đầu nhìn quanh nhưng không tài nào tìm ra bất cứ dấu vết nào của Khazix cả, bất thành linh, Khazix xuất hiện từ đằng sau, chiếc càn sắc nhọn của hắn...đâm mạnh vào đầu của Rengar.

“phụp....rống”-Rengar phản xạ rất nhanh, hắn đưa hai tay lên trước để chặn lại nhưng chùng đó vẫn chưa đủ, một chiếc móng vuốt đâm vào mắt trái của hắn, máu bắn lên tung tóe, Rengar gầm rống trong đau đớn. Và rồi hắn ngã xuống.

Khazix lùi lại hai bước thở hộc hộc, hắn cũng bị thương không ít...”xoạt xoạt”-Khazix như nghe tiếng động kì lạ ở đằng kia, khi hắn xoay đầu sang đó nhìn thì không thấy ai, quay đầu về thì phát hiện Rengar đã mất tích tại vị trí.

Còn chưa kịp nhận ra điều gì thì Rengar đang tàn hình đột nhiên xuất hiện từ phía sau, con dao gắn trên tay đâm vào lưng của Khazix, hắn hét lên đau đớn, máu bắn ra khắp người Rengar.

“đâu phải mình người biết tàn hình”-Rengar ngã gục xuống đất nói.

“phịch..”-Khazix cũng ngã xuống ngay sau đó, hắn cố gắng lết đi trên mặt đất, “phụt”-Khazix phun ra một búng máu, không gian trước mặt vặn xoắn một khe nứt hiện ra, Khazix chui vào bên trong và biến mất.

“xem hắn ta có sao không?”-Diana vừa đến cũng là lúc trận chiến vừa kết thúc, cô tiến lại xem xét Rengar, toàn thân hắn ta đều đầy máu, vết thương nặng nhất có lẽ là con mắt trái...nó đã hỏng luôn rồi.

“Rengar....”-một tiếng la thất thanh vang lên, một cô bé cầm trong tay chú gấu nhồi bông chạy đến ông lấy cơ thể Rengar gào khóc: “ sao ông lại ra nông nỗi này? Là ai là ai đã làm ông thế này? Nói đi...có phải hai kẻ này hay không?.”

Diana sợ cô bé hiểu lầm nên vội giải thích: “ chúng tôi không phải là người làm chuyện này, cô bé đừng hiểu lầm.”

“là hai người”-Đôi mắt của cô bé đột nhiên trở nên đầy đáng sợ, từ người cô bé xuất hiện một luồng phép thuật cực kì mạnh mẽ.

“Annie, dừng lại...không phải bọn họ đâu.”-giọng nói của một cô gái vang lên, ngay sau đó một cô gái hoang dã cầm trong tay một cây lao nhảy xuống, ôm chặt lấy Annie nói: “ chị đã xem xét mọi thứ xung quanh đây rồi, dấu vết ở đây cho thấy không phải hai người kia làm.”

“vậy chứ ai?”-Annie xoay đầu nhìn cô gái kia sức mạnh của cô bé cũng nhanh chóng thu lại.

“chị cũng không rõ lắm, quan trọng bây giờ là cứu chữa ông ta đã”-Cô gái kia nhìn hai người Diana nói: “tôi là Nidalee, hai người có thể giúp tôi đưa ông ấy đến chỗ tôi để chữa trị được chứ?”

“chuyện nhỏ”-Alistar tiến đến ôm lấy Rengar lên, sau đó cả đám bắt đầu tiến sâu vào bên trong rừng.

Trở lại với John.

John ngơ ngác cứ nghĩ mình nghe lầm nên hỏi lại: “ cô có thể nói lại được không? Điều kiện thứ hai, tôi nghe không rõ.”

“ta nói, người và Sally phải lấy nhau, và tổ chức ngay tại đây do chính ta chủ quản.”-Lissandra nói từng câu từng chữ cực kì chậm rãi.

“há”-John lần này nghe rất rõ ra a, hần không hề nghe lầm được, giật mình lùi lại một bước nói: “ cô cô không đùa với tôi chứ?”

“chị Lissandra, chị đừng đùa với anh ấy nữa, Sally không thích vậy đâu”-Sally gương xinh đẹp có chút ửng hồng núm tay của Lissandra nói.

Lissandra lắc đầu nói với Sally: “ những gì ta nói là thật, Sally không phải e rất thích hần ta sao, mỗi ngày ta cứ thấy em đến cây Tuyết Tùng rồi tự nói chuyện như người vô hồn, e nghĩ ta không đau lòng sao? Sally, ta đang muốn tốt cho em đấy.”

“nhưng mà...”-Sally rất muốn nói nhưng Lissandra đã ngăn lại, cô nói tiếp: “ được rồi không cần nói nữa.”-cô ta xoay đầu hỏi John: “có thể chuyện này hơi gấp, hay là thế này đi, tối nay người suy nghĩ cho thật kĩ, sáng sớm ngày mai hãy trả lời ta.”

Nói xong Lissandra lôi Sally đi theo.

Được chủ nhân lâu đài thu xếp cho ở tại một căn phòng đầy đủ tiện nghi, John trong lòng đây hẳn khoan lo lắng, bảo hần không thích Sally là bịp người rồi, nhưng chuyện này đến quá vội vàng hần không thể quyết định ngay được.

“hài, sao chuyện này giống với chuyện của Kayle vậy nhỉ.”-John lẩm bẩm.

Trong lúc đó tại phòng của Sally, Lissandra ở phía sau đang chảy đầu cho cô nói: “ Sally nói đi, có phải em cũng rất thích hần ta đúng không?”

Sally cúi thấp đầu không nói.

“không nói có nghĩa là đúng rồi, ta chỉ muốn tốt cho em mà thôi”-Lissandra tiến lại ngồi cạnh Sally cười nói.

“nhưng mà chị Lissandra, làm như vậy có được không? Anh ấy nhất định sẽ không chịu đâu, anh ấy...rất cứng đầu...”-Hai tay Sally cứ cọ cọ vào nhau.

Lissandra nắm lấy tay cô nói: “ đừng lo, chỉ cần em yêu hần ta, ta sẽ giúp hai người, nếu hần ta không muốn lấy em làm vợ,ta sẽ giết hần...”

“không được, như vậy không được”-Sally lắc đầu.

Lissandra nhìn gương mặt của Sally đỏ bừng bừng cười nói: “ đấy nhìn là biết em rất quan tâm cho hần rồi, có phải em cũng rất muốn trở thành vợ của hần đúng không? Chỉ là ngại không biết hần suy nghĩ thế nào thôi.”

Sally cúi đầu gật nhẹ, cô nói: “ thực ra ngay từ khi gặp anh ấy em đã biết chúng em là duyên đã định rồi, sức mạnh trong người của em và của anh ấy đều giống nhau cả.”

“vậy càng tốt chứ sao, được rồi em nghĩ đi, mai để ta xem hần sẽ trả lời thế nào”-nói xong Lissandra rời khỏi phòng.

Tất nhiên đêm này là đêm mất ngủ đối với John và cả Sally rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tại tòa nhà lớn bên trong cung điện, Lissandra nhìn John hỏi: “ đêm qua chắc người đã suy nghĩ kĩ, mau trả lời cho ta biết đi. Người có quyết định cưới Sally không?”

John nhìn Sally sau đó gật đầu nói: “ ta đồng ý”.

“ha...ha...tốt tốt...người đâu mau chuẩn bị, tối nay sẽ tổ chức buổi thành hôn giữa John và em gái ta Sally.”-Lissandra cười ha hả đầy sung sướng....

Như đã có chuẩn bị từ trước mọi trang trí đám cưới đều được người hầu bên trong lâu đài làm một cách nhanh chóng, không cầu kì rất giản dị nhưng cũng rất đầy đủ.

Đêm đó, buổi lễ được diễn ra nhanh chóng dưới sự chủ trì của Lissandra, Sally khoác lên mình bộ đồ cưới của tộc Khiên Bằng, có thể nói đêm nay không ai xinh đẹp hơn Sally. John cũng mặc trên mình bộ quần áo chú rể của tộc Khiên Bằng, những tiếng chúc mừng liên tục vang lên.

“từ hôm nay trở đi hai người chính thức trở thành vợ chồng, được rồi đêm nay là của hai người, về phòng đi”-Lissandra cười cười, sau đó ra lệnh cho người hầu đưa cả hai về phòng đã chuẩn bị từ trước.

John và Sally ngồi trên giường, hần nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Sally đang đỏ bừng bừng cười nói: “ sau đêm nay chúng ta sẽ thành vợ chồng rồi đây.”

“Anh John..anh thực sự muốn cưới Sally làm vợ chứ?”-Sally nhìn John với ánh mắt long lanh xinh đẹp.

John vuốt nhẹ má của cô gật đầu nói: “ tất nhiên, Sally ta muốn em làm vợ ta...”

Sally mỉm cười nhìn hần không biết nói gì.

John cười nói: “ đêm nay ta sẽ làm chuyện hư lắm đấy.”

“chuyện hư như hôm trước ấy hả”-Sally tiến lại hôn trên má hần một cái cười nói.

John lắc đầu nói: “ chuyện này còn hư hơn nữa kia.”

Sally còn chưa hiểu gì thì John đã ôm cô ngã ra giường.....

.....

Sáng hôm sau.

“vù...vù...”-bên ngoài bão tuyết bắt đầu nổi lên, đâu đó có vài tiếng kêu la thất thanh của những con thú hoang...điềm báo gì chẳng?

“Sally, em sao vậy? sao mặt em lại trắng đến thế? Hay để ta đi lấy cho em một cốc nước!”-Sau khi hai người thức dậy, John cảm thấy lo lắng khi khuôn mặt của Sally trở nên trắng bệch như người bị bệnh.

“đừng, không cần đâu, John, anh ở bên cạnh Sally, đừng đi đâu cả.”-Không hiểu sao đột nhiên sáng nay Sally có một cảm giác kì lạ, sức mạnh trong người của cô cứ liên tục náo loạn cả lên.

“Sally em làm sao thế?”-John rất lo lắng.

“Em Em lạnh, anh ngồi cạnh em có được không?”

John đương nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra với Sally nên liền ngồi lại bên cạnh cô không đứng dậy nữa.

“John, nếu có người muốn giết em, anh...sẽ cứu em chứ?”

“Ồn gì, sao lại nói lời ngốc nghếch như thế, nếu như có người muốn làm hại em, trừ khi hần bước qua xác ta trước đã.”

Sally mỉm cười, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, nói: “em biết trên thế gian này anh đối với em tốt nhất. Nếu anh John gặp nguy hiểm, em dù có phải liều mạng cũng phải cứu được anh...”

109. Q.4 - Chương 41: Ly Biệt

Sally mỉm cười, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, nói: “em biết trên thế gian này anh đối với em tốt nhất. Nếu anh John gặp nguy hiểm, em dù có phải liều mạng cũng phải cứu được anh...”

Nhìn nụ cười thuần khiết của Sally, trong lòng John tràn ngập cảm giác ấm áp, vội vàng ngắt lời cô: “Không được nói những lời không may đó, anh chỉ mong em ngày ngày đều vui vẻ là tốt rồi.”

“Ngày ngày vui vẻ...”

Sally thần thờ một lúc, nói: “từ ngày em được gặp anh John đã rất vui vẻ, ngày ngày ở bên anh, em cảm thấy thật là vui sướng. Nếu như... nếu như có một ngày... Sally đột nhiên rời xa anh John, anh... vẫn sẽ nhớ Sally này chứ?”

Càng lúc John càng cảm thấy Sally vô cùng kì lạ như đột nhiên nhớ đến điều gì hẩn hỗi ngay: “Sally có phải...có phải em đã nhớ quá khứ của mình?”

Sally gật đầu nói: “đêm qua em đã nhớ ra tất cả, nhưng không cần quan tâm đến quá khứ ấy, bây giờ Sally chỉ biết mình là vợ của anh, và sống hạnh phúc bên anh là được. Hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi lâu đài này, chị Lissandra hôm qua có bảo sau khi chúng ta thành hôn có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào, thuốc giải chị ấy cũng sẽ đưa cho anh ngay khi anh muốn rời đi.”

John gật đầu nói: “vậy chúng ta rời khỏi đây trong ngày hôm nay được không?”

Sally gật đầu nói: “chắc anh đang lo lắng cho tình trạng người bạn đang bị trúng độc đúng không? Cũng nên quay về sớm để đưa thuốc giải, để em dậy mang đồ cho anh.”

“á”-Vừa mới đứng lên Sally đột nhiên cảm thấy đau buốt ở bên dưới, cô đỏ mặt ngồi xuống, đương nhiên là John hiểu chuyện gì hẩn nói: “để ta mang đồ cho.”

Sau khi chuẩn bị mọi thứ, John và Sally quyết định rời khỏi lâu đài của Lissandra để trở lại Demacia.

Ở trước cổng của lâu đài, Lissandra đưa cho John chiếc hộp đựng thuốc giải độc, cô nhìn Sally bên cạnh có chút hơi buồn bã nói: “Sally, nhớ giữ sức khỏe, đừng quên ta đây nhé.”

Sally mỉm cười gật đầu nói: “chị yên tâm, nếu có thời gian nhất định em sẽ về đây thăm chị.”

“được rồi lên đường thôi”-Sally nói với John...

“vù vù”-ở bên ngoài gió thổi mạnh, tuyết bay khắp nơi.

John nói với Sally: “hay chúng ta đợi bão tuyết yếu lại rồi đi cũng không muộn.”

Sally lắc đầu nói: “đừng lo, ở đây bão tuyết một chút là hết ngay ấy mà, nếu chúng ta chậm trễ bạn của anh nhất định sẽ gặp nguy hiểm mất.”

John cảm động cho tấm chân tình của Sally hẩn cúi thấp người nói: “lên đi, ta sẽ công em.”

“không cần đâu, em vẫn đi được mà.”-Sally cố gắng nói thế nhưng ngay cả Lissandra ở bên cũng nhận ra được Sally không thể đi một cách bình thường.

John làm bộ mặt nguy hiểm khiến Sally sợ hãi đành trèo lên lưng hẩn, John chào từ biệt Lissandra, rời khỏi lãnh thổ của tộc Khiên băng, nhắm hướng nam mà đi.

Ở trên lưng của John, cái cảm giác khó chịu lúc ở trong phòng lại một lần nữa trào dâng, những kí ức trước đây của cô ùa về, đôi tay ôm chặt lấy cổ của hẩn, Sally nhẹ giọng nói: “

“Nếu như... nếu như có một ngày... Em đột nhiên rời xa Anh John, Anh John... vẫn sẽ nhớ Em chứ?”-Sally như đang sợ điều gì đó.

“Nhất định, anh sẽ nhớ em đến đau khổ. Do vậy anh sẽ vĩnh viễn không để em rời xa, anh muốn vĩnh viễn ở cùng Sally!”-John đáp

“Nếu như em rời xa anh John một thời gian rất rất dài, sau nhiều năm trôi qua, anh John... cũng vẫn nhớ Em chứ?”-Sally lại một lần nữa lặp lại câu hỏi này, không biết cô ấy đang sợ hãi điều gì.

“Ngốc quá, cả cuộc đời này anh không thể quên được Sally dễ thương ngốc nghếch, anh đã nói không thể để em rời xa mà.”

Nghe thấy lời nói này, khóe mắt của Sally có gì đó ươn ướt, cô lại nói: “Sau vài chục năm trôi qua, đến khi anh John già đi, nếu như anh John vẫn nhớ lúc trẻ đã từng yêu một người con gái tên Sally, thì em... cũng rất vui rồi.”

John đã phát hiện ra điều dị thường nơi Sally, ôn nhu đáp: “Không được suy nghĩ lung tung, anh không cần biết quá khứ trước đây của em như thế nào, nhưng bây giờ em là vợ của anh, anh sẽ bảo vệ em bằng cả mạng sống này. Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau, anh muốn đời đời kiếp kiếp ôm chặt em trong lòng.”

“Không, em chỉ cần trong lòng anh John có một vị trí nhỏ bé cho em là tốt rồi, không quên em là tốt rồi. Nếu như có một ngày em rời xa anh John, anh John không cần phải nghĩ tới em, em muốn anh John sống thật tốt...anh phải đối xử với những cô gái ấy thật tốt như đối xử với em vậy.”

“Không được nói lời ngốc nghếch...”-John nạt Sally

Sally đưa tay che miệng hắt lại, có phần đau khổ, nói tiếp: “Đến lúc anh John già rồi, vẫn có thể nhớ tới một người con gái tên Sally...”.

“anh John để em xuống đi, em có thể đi được rồi”-Sally nói với hắt, bão tuyết cũng bắt đầu yếu dần rồi tắt hẳn.

Đúng lúc này, “Oành” một tiếng.

Mặt đất trước mặt John và Sally đột nhiên nổ tung, tiếp sau đó không gian trước mặt họ vặn xoắn lại, rắc một tiếng, không gian nứt toát ra, một bóng người toàn thân mặc áo bào màu tím đầy hoa văn bước ra, đôi con ngươi của người đó cũng có màu tím đầy quỷ dị y như Sally vậy.

Cả người Sally đột nhiên run lên, John cảm thấy Sally đang sợ hãi, hắt biết có chuyện không lành nên đứng trước mặt cô, mở miệng hỏi: “ người là ai?”

“thú vị, có đến hai sức mạnh à? Nhưng có lẽ thứ ta cần cô gái kia đang nắm giữ.”-giọng nói đầy băng lãnh vang lên, hắt ta chỉ nói một cách đầy bình thường nhưng John cảm nhận được sự uy áp cực đại mà người này mang lại, tim hắt đập thình thịch liên tục.

John nghiêng rằng nói: “ ta hỏi ngươi là ai kia mà, rốt cuộc vì sao ngươi lại chặn đường bọn ta lại?”

“ngươi...không đủ tư cách tiếp chuyện ta.”-vừa nói xong hắt ta vung tay nhẹ một cái cả cơ thể của John bị bắn sang một bên, sức mạnh này thực sự ngoài sức tưởng tượng của hắt.

Sally thấy John bị đánh thì trong lòng vô cùng phẫn nộ, cô dẹp ngay sự sợ hãi trong lòng sức mạnh trong người của Sally lần đầu tiên được bộc phát toàn bộ thời khắc này Sally trông thánh khiết như một tiên tử.

John kinh hãi thốt lên: “ Sally không được, em không phải đối thủ của hắt đâu.”

Sally nói lớn: “ em đã nói rồi, chỉ cần có ai làm hại anh, e sẽ ra tay bảo vệ...”-Nói xong cô liền lao đến tấn công người đàn ông thần bí kia...

John lúc này mới hiểu những điều kì lạ mà Sally nói từ nãy giờ, hóa ra cô cảm nhận được tên này đang tiến đến, cô đã ngầm báo hắt rằng mạng sống của cô có lẽ sẽ không còn nữa, John thực sự phát hoảng, hắt không muốn mất Sally thực sự không hề mong muốn điều đó một chút nào.

Sally giải phòng toàn bộ sức mạnh bên trong người .Một lực lượng cường hoành trong cơ thể cô xung đột mãnh liệt làm thân thể khiến cô như muốn nổ tung, cơn đau kịch liệt làm cô gần như ngất đi.

Nhìn thấy quyền phong không gì sánh bằng của tên bí ẩn kia đánh tới, cô vội né sang một bên, vận dụng lực lượng cường đại đang xung đột cuồng loạn trong cơ thể chống đỡ phần chưởng phong không kịp tránh.

“Oành” một tiếng vang lên, toàn bộ lớp băng gần đó tựa như hoa tuyết nhanh chóng tan chảy dưới ánh mặt trời, cuối cùng hóa thành một đồng cát nhỏ.

Thân hình Sally văng sang ngang, máu từ miệng không ngừng phun ra ngoài, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, cô như một bông hoa đang tàn úa, rơi rụng...

“Sally...”

John thấy Vũ Sally bị đánh bay ra ngoài, trong lòng cực kì đau khổ, hận không thể thay Sally chịu một chưởng ấy.

“transform”-John hét lớn, trên người hắn nhanh chóng được bao phủ một lớp giáp bầy sắc, gương vua vô danh cũng được gọi ra, hắn như một tên điên, cầm kiếm chém cuồng loạn về tên bí ẩn kia.

“người nghĩ với chùng này sức mạnh là có thể thắng được ta hay sao?”-Hắn ta vung tay một luồng năng lượng màu tím cực kì khủng bố quét ngang đánh John học máu văng đến bên cạnh Sally.

“sức mạnh hư không? Hắn cũng có sức mạnh hư không?”-John nhận ra thứ sức mạnh mà tên kia sử dụng.

“tên khốn kiếp, người là đồ bê đê biến thái, đồ không phải đàn ông”- John tức giận chửi rủa.

Hắn ta đưa ánh mắt đầy vẻ chết chóc nhìn John cười ác độc nói: “ được thôi, chịu ý người, ta sẽ giết người trước tiên, dù sao thứ sức mạnh trong người của người cũng là mối họa cho bọn ta.”

“người nghĩ người là ai mà dám làm càn trên địa bàn của ta?”-Giọng nói của Lissandra vang lên, kế tiếp đó một bàn tay bằng không lồ lướt trên tuyết lao đến với tốc độ cực cao, bàn tay bằng ấy dừng lại trước mặt John sau đó nát vụn ra, để lộ Lissandra đang ở bên trong.

Người đàn ông bí ẩn ấy nheo mắt nhìn Lissandra nói: “ con mụ kia, tránh ra một bên, đây không phải là chuyện mà một kẻ tầm thường như người có thể xen vào.”

“người nói gì?”-Lissandra lần đầu tiên bị người khác nói như thế, cô ta vô cùng phẫn nộ, sức mạnh hàn băng trong người dâng lên một cách mãnh liệt cực kì.

“muốn chết”-Hắn ta gầm lên một tiếng, hai tay để về phía trước, một luồng sức mạnh cực đại như muốn phá nát cả hành tinh bắn về phía Lissandra.

“ầm”-tiếng nổ to lớn đến mức chấn động tất những ngọn núi xung quanh, trong đó tại một chiếc hang, một bóng người trên tay cầm kiếm dính đầy máu đi ra, hắn ta nếu John gặp nhất định sẽ nhận ra, bởi anh ta không phải ai khác chính là Talon, cái hôm John đánh nhau tại pháp trường Talon đã không có mặt.

Talon lầm bầm: “ khốn kiếp thật, vẫn không tìm được cách giải lời nguyền cho Cass, giết hắn ta rồi cũng thế, mà tiếng động vừa rồi là gì nhỉ?”

Talon nhanh chóng hướng tiếng nổ vừa nãy chạy đi.

Lissandra sau khi bị dính một chiêu của người bí ẩn, toàn thân cô bê bết máu ngã gục trên mặt đất: “hắn...quá mạnh..”

“chị Lissandra”-Sally dù đang trọng thương nhưng cũng cố gắng lết đến bên cạnh Lissandra đau khổ khóc.

John nắm chặt kiếm, sức mạnh của người đàn ông này e rằng còn mạnh hơn cả lão Ryze nữa...hắn ta rốt cuộc là ai?

Nhưng lúc này, Sally run run đứng dậy, trên mặt không còn chút huyết sắc, y phục trắng tinh thấm đầy huyết tích, tựa như một thiên thần gãy cánh vừa thánh khiết, lại vừa đẹp đến mê hồn.

John nhìn thấy Sally vẫn cố gắng đứng dậy chiến đấu, trong lòng hắn như “pang” lên một tiếng đầy đau xót, hắn đã từng nói sẽ bảo vệ Sally nhưng giờ đây sao lại khiến cô trở nên thế kia, đôi mắt hắn chảy dài hai hàng nước.

“Sally em không được lên đánh với hắn nữa, hãy để ta”-John lao đến, sức mạnh phép thuật của hắn toàn bộ được sử dụng, Phong, mạnh đến mức có thể thổi bay cả một gốc cổ thụ cực to, Hỏa,sức nóng lên đến ngàn độ,Lôi, Thủy,Địa, Quang,Ám, tất cả đều được John nâng lên đến mức cao nhất.

Kiếm mang chém đến để lại từng đạo ảo ảnh trong không khí.

“đúng là ngu dốt”-Người đàn ông bí ẩn ấy tức giận quát lên, hai tay bắt chéo trước ngực, ngay tức khắc một cỗ sức mạnh không tưởng trào dâng, chỉ nghe vài tiếng rầm rầm vang lên.

John toàn thân rách nát, đầy máu ngã trên mặt tuyết, tuyết trắng đã được nhuộm đỏ một màu đỏ tươi của máu...

“Không”-Sally đau khổ hét lớn,tóc tím của cô bay loạn xạ, cô lao đến sức mạnh toàn thân tiếp tục bộc phát, quyền cước,kiếm khí, tất cả đều được cô tung ra,sức tàn phá đủ để phá hủy cả một thành phố.

Lúc này khuôn mặt hắc rất hung dữ, tóc tím bay loạn xạ, lửa quỷ hiện đầy trời, thật đúng là một cái thể ma vương! (tạm gọi thằng bí ẩn này là ma vương nhé, vì thằng này không khác gì Ma vương cả, ác quá.)

John trông thấy Sally bị đánh một chương cực mạnh từ tên Ma Vương như đóa hoa tan tác rơi xuống, mắt hắc như rách ra.

Quần áo trắng tinh thắm đầy máu tươi, sắc đỏ đẹp dễ và thê lương đó khiến người nhìn thấy trong lòng đều sợ hãi, nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhợt nhạt ấy lại mang một nụ cười mãn nguyện.

Máu nhỏ giọt ra từ hai mắt của John, hắc đờ lấy thân thể yếu đuối đang rơi xuống, từng giọt từng giọt huyết lệ lăn xuống. Trong khoảnh khắc thân thể gầy yếu của Sally phảng phất nặng tựa thái sơn, ép hắc khụy xuống đất.

“Sally... người chịu chương vừa rồi phải là ta!” –John đau khổ nói.

Sally mấp máy môi một cách khổ sở, ho ra một bụm lớn máu. John vội vàng truyền sức mạnh phép thuật vào cơ thể cô, nhưng sau đó liền phát hiện ra kinh mạch của cô đã bị đứt hết, sức mạnh bên trong người Sally như ngựa hoang mất cương chạy loạn trong cơ thể.

“đừng lo, cả hai người các người rồi cũng sẽ ở bên cạnh nhau mà thôi,tên này dám thách thức ta, được ta sẽ ban người cái chết đầu tiên.”-người đàn ông trang trang phục áo bào tím ấy cười một cách độc ác, sau đó tay phải hắc được bao bọc bởi sức mạnh hư không đầy mãnh liệt, “vụt”-tốc độ lao đến là cực nhanh thế rồi....

“phập”-Cánh tay của hắc đâm xuyên qua ngực của Sally, ngay tại trái tim của cô...hắc rút tay ra...tay phải của hắc cầm trái tim của Sally trong tay, trái tim của cô không như người thường, nó tỏa ra thứ ánh sáng màu tím dịu nhẹ. Vừa rồi vì cứu John Sally đã lấy thân mình đỡ một kích. Cả người John run lên...

“là nó đây sao? Thứ cần thiết để thực hiện nghi thức”-Người đàn ông ấy nhìn vào trái tim đang phát ra ánh sáng màu tím dịu nhẹ kia.

“Sally...” John nghiêng nát hai môi, tim hắc đang nhỏ máu, lúc ấy hắc không ngờ rằng Sally lại lao đến chặn một kích của gã ấy.

“John... đừng quá đau buồn, có nhớ lời vừa rồi chúng ta... nói trong phòng không?”

“Nhớ...”

“Anh đã nói... nếu có người muốn giết em, trừ phi... hắc bước qua xác anh, em nghe rất... cảm động. Từ nhỏ đến lớn... em chỉ có sự phụ là người thân... không có bạn bè, rất cô đơn! Từ khi em gặp anh... em rất vui sướng. Anh... đối với em là người thân... người thân nhất, em đã mất đi cha mẹ...em... không thể lại mất... anh. Em nguyện... chết, chỉ mong anh sống... tốt, khụ...” -Sally bắt đầu thổ huyết.

“Sally... không cần nói nữa, em sẽ không chết...” lời nói ngắt quãng đó làm John trong lòng đau như cắt, huyết lệ làm nhạt nhòa cả hai mắt.

“John anh... bị thương rồi? Mắt của anh... tại sao chảy máu?”

“Tại sao... tại sao em luôn nghĩ cho anh, đến bây giờ... vẫn lo lắng cho anh... Sally, anh không muốn em chết!” John ôm chặt Sally vào lòng ngực, khóc rống lên.

Hắc đã mấy năm không khóc, nhưng tình cảnh này làm hắc không kìm được đau khổ khóc đến lạc cả giọng.

“John... không được khóc, nước mắt của nam nhi... không dễ đổ!”

“Sally... anh chỉ muốn em sống an lành, anh không muốn em chết thay anh...” John khóc lớn nói.

“... em thật sự rất vui sướng, là anh mang em sự vui sướng đó, cho em biết được... một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Em... rất ngốc có phải không? Thường... làm trò cười, cái gì... cũng không hiểu, là anh kiên nhẫn giảng giải cho em, mỗi ngày ở cùng anh... em đều cảm thấy rất vui sướng, kì thật em không muốn rời xa

anh... em chỉ muốn mỗi ngày đều cùng anh... nhìn mặt trời mọc, cùng... nhìn mặt trời lặn, bình bình đạm đạm... sinh sống...”

“Sally em không cần phải nói nữa...” John cảm thấy trong ngực khó chịu vô cùng, hẳn không chịu được mở miệng thổ ra một búng máu tươi, tay để ngay ngực Sally như muốn “máu ơi đừng chảy nữa”

Chỉ là lúc này đôi mắt của Sally dần dần mờ đi, cô đã không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ có thể cảm thấy một dòng dịch thể ấm áp rơi xuống cơ thể mình.

“John... anh sao vậy?”

“Anh không sao...”

“Ồ” ý thức của Sally dần dần mơ hồ, cô thầm thì nói: “Đến khi... anh già đi, còn có thể nhớ tới... một cô gái tên gọi Sally...”-Thanh âm đột nhiên ngừng lại.

“Sally... anh không cho em chết... anh chỉ muốn em vĩnh viễn vui vui sướng sướng sống...” John như điên cuồng la lớn.

Nhưng hai mắt Sally đã nhắm lại, thân thể càng lúc càng lạnh đi.

“Sally...đừng bỏ ta...đừng bỏ ta...”-John gào thét.

Dù cho John hô hoán như thế nào, Sally cũng không một lần mở mắt. Cô tĩnh lặng nằm trong lòng của hắn, thần thái thanh thản vô cùng, giống như đã hoàn thành được tâm nguyện, không có chút gì hối tiếc.

“Sally...”-John thống khổ kêu lên.

Hoa tuyết tung bay rợp trời, những bông hoa tuyết trắng tinh khiết vờn vũ trong không trung, cánh hoa tựa nước mắt, hoa rơi như nước mắt rơi.

110. Q.4 - Chương 42: Ngày Hủy Diệt Đến

Nhớ lại những hồi ức đẹp cùng Sally, John đau khổ khôn nguôi, bức tranh ấm áp hắn đã từng tưởng tượng bây giờ đang bị nứt dần...

“Cô tên Sally,hi hi.”-John nhớ lại lần đầu tiên hắn gặp Sally tại Piltover.

Thanh âm yếu ớt, như đang phiêu dang giữa trời không.

“Anh đã từng nói... nếu như có người muốn giết em, trừ phi... hẳn bước qua xác của anh, em nghe rồi rất... cảm động. Từ nhỏ đến lớn... em chỉ có một người thân là sư phụ... không biết cha mẹ mình là ai... không có bạn cùng chơi đùa.... không rất cô đơn! Từ lúc gặp anh... em rất vui, em rất hạnh phúc, bởi vì cuối cùng em đã có được một... gia đình. Anh... là người thân thiết nhất của em... người thân thiết nhất, em đã đánh mất cha mẹ, em... không thể lại đánh mất... anh. Dù cho bản thân em có... chết đi, cũng muốn anhkhỏe mạnh... có một cuộc sống vui vẻ, khụ khụ...”

“... em thật sự rất vui sướng, là anh mang em sự vui sướng đó, cho em biết được... một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Em... rất ngốc có phải không? Thường... làm trò cười, cái gì... cũng không hiểu, là anh kiên nhẫn giảng giải cho em, mỗi ngày ở cùng anh... em đều cảm thấy rất vui sướng, kì thật em không muốn rời xa anh... em chỉ muốn mỗi ngày đều cùng anh... nhìn mặt trời mọc, cùng... nhìn mặt trời lặn, bình bình đạm đạm... sinh sống...”

Cuối cùng, bên tai John còn lưu lại di ngôn đứt quãng chưa dứt của Sally: “Mong anh... về sau này, vẫn còn nhớ đến.... một cô gái ngây ngô mang tên Sally...”

“Sally.... anh không muốn em chết... anh muốn em vĩnh viễn được sống vui vẻ...” John giống như một người điên lớn tiếng hét lên: “Vì sao? Ông trời người vì sao lại muốn tàn khốc như vậy?! Trả tính mệnh Sally lại cho ta?!”

“Vận mệnh? Vận mệnh? Vì sao? Vì sao chứ? Ta chỉ muốn cùng người ta yêu... có một cuộc sống bình dị, đơn giản thế thôi... Vì sao vậy?!” John dùng hết sức hét lên bị phần: “Như quả trong chốn u minh thật sự có đấng chúa tể tối cao tồn tại, ta nguyện rửa người, nguyện rửa người cũng bị người khác nắm lấy vận mệnh, nguyện rửa người sớm muộn cũng sẽ tiêu tan mây khói!”

Lời nguyện bị phần như tiếng sấm cuộn cuộn truyền đi khắp trời đất.

“đủ rồi đây, người cũng sẽ đi theo cô ta mà thôi, bây giờ thứ ta cần đã có, mạng sống của người tuy không đáng giá nhưng trước khi đi ta cũng muốn thanh toán cho cả hai người.”-Người đàn ông kia cầm lấy trái tim của Sally cất vào trong một cái túi đặc biệt.

“Trái tim bị mất

Chìa khóa đã có cánh cửa được mở

Sự tự do

Mặt trăng nhuộm đầy máu

Mưa máu đổ xuống

Máu thành sông, xác thành núi

Tiếng kêu than...sự oán hận...lòng căm thù.

Sụp đổ...diệt vong...ngày tàn...hủy diệt tất cả.”

Lúc này những thứ kì lạ mà trước kia John nghe được lại xuất hiện trong đầu, hần kinh hãi nhận ra, câu đầu tiên: ‘ trái tim bị mất’ ấy vốn ám chỉ đến trái tim của Sally.

Hai mắt của John vẫn chảy dài máu hần cảm hận nói: “người rốt cuộc là ai?”

“ta là ai? Người không xứng đáng để biết”-Hần ta đáp lại một cách đầy băng lãnh.

Vừa nói xong hần ta định vung tay chém một phát nhưng đúng lúc này một con dao từ trên trời lao đến khiến hần ta giật mình lùi lại vài bước,”là kẻ nào?”

ở trên trời không biết từ lúc nào đã xuất hiện một lỗ hổng không gian, từ trong đó bước ra là một người đàn ông bị mất, ông ta bay lơ lửng trên không, ông ấy nhìn John đang ôm Sally thở dài nói: “ ta đến muộn mất rồi.”-giọng nói này thật quen, ông ấy chính là người luôn ngấm bảo vệ John và giúp đỡ hần, cũng chính ông ta đã đưa John đến đây.

John nhận ra giọng nói này hần cũng nhận ra bộ dáng của người đang bay lơ lửng kia: “Malzahar.”

“rầm”-không gian ở gần đó lại tiếp tục vặn vẹo,rầm một tiếng, một bóng người bước ra, hần ta cảm trên tay một lưỡi kiếm, tỏa ra những luồng năng lượng của âm ti đầy mạnh mẽ, ánh mắt của người đó vừa nhìn thấy Sally lập tức run lên mãnh liệt: “ con gái...con gái ta...”

Ông ta lao đến nhanh như một tia chớp, tay trái vung mạnh hất văng John ra khỏi người Sally, ông ta ôm lấy Sally vào lòng: “ Kassla,con gái ta...chuyện này là sao? Con mau tỉnh lại, con gái ta...”

“Kassadin, nó chết rồi”-Malzahar đau lòng nói.

“không...không..con gái ta không thể chết như vậy được...không không...”-Kassadin ôm lấy Sally vào trong lòng rồi lao vào cánh cổng hư không của mình biến mất.

“phụt”-John phun máu sau đó nằm bất tỉnh, Malzahar tiến lại cạnh John để xem xét sau đó nhìn gã đàn ông kia với ánh mắt đầy đáng sợ. Hần ta cũng đáp lại với ánh mắt đáng sợ không kém: “ xem ra chuyện ở đây của ta không còn, nể tình người ta sẽ để hần sống, nhưng lần sau gặp lại hần không may mắn như vậy đâu.”

“bịch”-Đúng lúc này Talon vừa đến kịp hấn ta nhìn thấy hình dáng của người đàn ông ấy, cả người run lên, miệng không kiềm chế được thốt lên: ‘thống...thống đốc Du Couteau.”

Người...người đàn ông kia là thống đốc Du Couteau của Noxus sao? Ông ấy đã mất tích rất lâu rồi mà? Nhưng sao ông ấy là người của thế giới hư không được?

Malzaha ôm lấy John tiến vào cánh cổng hư không rồi biến mất, trước khi tiến vào ông ta nói với Talon: “cô gái đằng kia vẫn còn sống, mau cứu cô ta đi, còn nữa, thế giới của các người sắp bị tận diệt rồi.”

.....

Tại Demacia,tòa phủ đệ của gia tộc Buvelle.

Sona và những người khác đang ngồi tại phòng khách, ngoài họ ra còn có Garen và Lux nữa.

Garen nói: “ trước đây sau khi từ Kalamanda trở về, ta có nhờ Quinn đi tìm hiểu thân phận của người thanh niên xuất hiện tại đó, đến khi tìm ra, thật không ngờ đấy là John, chiến binh trong truyền thuyết, lúc ấy bọn ta thực sự quá thất lễ với cậu ấy.”

Sona mỉm cười nói: “ không sao đâu, bây giờ Irelia đang bị thương, chúng ta phải cố gắng cứu giúp cô ấy coi như bù lại chuyện hôm trước là được.”

Lux thì không nói gì, giờ cô mới biết John mà cô quen tại học viện chính là người chiến binh trong truyền thuyết mà cô hằng ái mộ, cô tự trách mình quá ngu ngốc không nhận ra được điều này, cho đến khi anh Garen nói lại.

“cũng đã ba ngày rồi nhỉ, không biết John có gặp chuyện gì không?”-Shen lo lắng nói.

“chắc không sao đâu, anh ấy nhất định sẽ đem thuốc giải về cứu Irelia.”-Miss rất tin tưởng John.

“báo”-lúc này một tên lính từ bên ngoài chạy vào sau đó nói gì đó nhỏ nhỏ bên tai cả Garen, sắc mặt Garen sa sầm xuống, hấn xoay đầu nói: “ xin lỗi mọi người, ta có chuyện phải rời đi, mọi thuốc men triều đình Demacia nhất định sẽ giúp đỡ hết sức.”

Lux chạy theo hỏi Garen : “ có chuyện gì vậy anh?”

Garen vội vã nói: “ Jarvan, cậu ấy bị quân đội Noxus bao vây rồi, cảm đầu là tướng quân Urgot.”

(mọi chuyện tiếp theo sau chắc ai cũng biết, nên không nói nhiều về cái này nữa.)

Soraka từ bên trong bước ra, ngay lập tức mọi người đứng bật dậy lo lắng hỏi: “ sao rồi, tình hình của cô ấy sao rồi.”

Soraka gật đầu nói: “ tạm thời tôi đã cho cô ấy uống thuốc, chất độc cùng lắm sẽ không đến tim cho đến hết ngày mai thôi.”

“sao giờ này John còn chưa về nhỉ”-Kennen đi qua đi lại lo lắng nói.

“ầm ầm”-đúng lúc này gió từ đâu không biết thổi mạnh bên trong phòng khách khiến toàn bộ những người ở đây mất thăng bằng, kế tiếp đó một cánh cổng không gian hiện ra, Malzaha bước ra nhìn những người xung quanh nói: “ chắc mọi người đang đợi thuốc giải của John đem về?”

Sona là người tỉnh táo nhất, cô gật đầu nói: “ làm sao ông biết được việc này”

Malzaha lấy từ trong người ra một chiếc hộp đặt lên chiếc bàn cạnh đó rồi nói: “ John nhờ ta đưa chiếc hộp này ọi người, trong đó có chứa thuốc giải. Được rồi Ryze, lão đi cùng ta, chúng ta không còn thời gian nữa.”

“Thế anh ấy đâu rồi, tại sao không quay trở về?”-Miss nói

Malzaha đáp: “ cậu ấy hiện tại không thể về được, mấy người nhớ đây, đại họa sắp giáng xuống cả Valoran này, cố gắng giữ mạng sống cho đến khi cậu ta quay trở lại.”

Ryze gật đầu tiến lại bên cạnh Malzaha nói: “ tình hình thế nào rồi?”

Malzaha đáp: “ cực kì nguy cấp”- nói xong cả hai người tiến vào cổng và biến mất.

Cả đám người ngơ ngác như không hiểu chuyện gì, Sona tiến lại cầm lấy chiếc hộp đưa cho Soraka nói: “ cô xem lại coi, đây có phải thuốc giải độc không?”

Soraka xem qua một lần lập tức kinh hô: “ đúng là loại thuốc ấy rồi, để tôi đi vào bên trong cứu lấy Irelia.”

Akali nhìn Sona hỏi: “ Sona, cô có hiểu những gì hắn ta vừa nói không?”

Sona lắc đầu, những người khác cũng lắc đầu.

.....

Hai ngày hôm sau, đêm nay trăng rất sáng.....

Tại đỉnh núi ở một nơi nào đó, Du Couteau đang đứng trước một cái tế đàn kì lạ, lão ta đặt trái tim đang tỏa sáng của Sally lên trung tâm chiếc bệ đá cổ ấy, lão ta cười nói: “ chìa khóa mở cánh cửa đã có, ngài ấy sẽ được sự tự do”- sau đó lão ta nhìn lên mặt trăng cười nói: “ đến lúc rồi”

Gió bắt đầu thổi mạnh, mây bắt đầu biến mất, mặt trăng xảy ra dị biến, màu sắc của nó dần biến thành màu đỏ chói....một bầu không khí đáng sợ bắt đầu lan tràn khắp trời đất, bầu trời tối đen lại, cả không trung như chỉ có một mặt trăng được nhuộm đầy máu đỏ....

“thời điểm Nguyệt thực đã đến”- Mặt trăng nhanh chóng hóa thành một màu đỏ, cứ như mặt trăng nhuộm đầy máu.

Khắp nơi trên Valoran người người đều bàn hoàng về hiện tượng lạ này.

“cái gì thế kia, sao mặt trăng lại biến thành màu đỏ vậy?”

“ác quỷ hiện về à? Mặt trăng bị nhuộm một màu đỏ tươi rồi”

“là điềm báo tai ương sắp diễn ra, tai họa sắp đến rồi”

“đáng sợ quá, sao mặt trăng lại bị nhuộm đầy máu thế kia.”

“oa...oa...con sợ mẹ ơ”-những tiếng khóc thất thanh của những đứa trẻ.

Ở phủ đệ của gia tộc Sona, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn ánh trăng trên cao.

Ở Noxus, Darius, và tất cả những người khác cũng thế.

Piltover, Zaun, v.v..không ai không ai không thấy cảnh tượng này.

Khắp nơi trên Valoran, một nỗi sợ hãi không tên bắt đầu lan tràn.

Tại đỉnh ngọn núi ấy, sau khi mặt trăng hóa đỏ, từ mặt trăng một chùm ánh sáng bắn xuống ngay tại trung tâm bệ đá cổ, chiếu thẳng đến trái tim được đặt trước đó, những hoa văn trên bệ đá cổ bắt đầu phát sáng, và rồi một cánh cổng hiện lên.

Chỉ thấy Du Couteau quỳ xuống đầy cung kính nói: “ chúc mừng Chúa tể đã đến Valoran, thời điểm Ngày Hủy Diệt đã đến.”

p/s: Những từ bôi đen là những từ nằm trong những lời tiên tri mà John đã nghe được trước đó

111. Q.5 - Chương 1: Khai Mào Cho Tất Cả, Máu Đỏ Khắp Valoran

Đêm Nguyệt Thực.

Trời đất như chìm vào bóng đêm vô hạn.

Quái vật đang ngủ yên bắt đầu trỗi dậy

Những luồng ma pháp đen tối và độc ác nhất dần thức tỉnh.

Tiếng những con ma thú gào rống vì sung sướng mỗi đêm

Tiếng người khóc than, tiếng trẻ con sợ hãi, tiếng động vật liên tục gào rống.

Một đêm đáng sợ khi mà mặt trăng bị nhuộm đầy máu, cái màu đỏ tươi kinh dị ấy lại tỏa sáng cả trời đất, mặt hồ trong vắt phản lại thứ ánh sáng ấy thành ra hồ máu. Nỗi sợ hãi không tên tràn lan tràn trên mọi nẻo đường.

Tại một ngọn núi không biết địa điểm nơi nào trên Valoran. Trên đỉnh ngọn núi đó Du Couteau vừa thực hiện một nghi thức đặc biệt để mở ra một cánh cổng kết nối với thế giới hư không, một bóng đen bước ra ngay lập tức khiến bầu không khí xung quanh trở nên ngột ngạt và bức rứt đến khó chịu.

Du Couteau quỳ xuống cung kính nói: “Chúc mừng Chúa tể đã đến Valoran, thời điểm ngày tận thế đã đến.”

Một giọng nói trầm trầm đầy vẻ bá đạo vang lên: “Du Couteau, ngươi làm tốt lắm, cuối cùng ta cũng đến được đây, Malzahar, cái tên tiên tri đó hẳn nghĩ mình có thể ngăn chặn ta đến Valoran sao? Ha...ha..hắn đã lầm...Malzahar ơi là Malzahar để xem bây giờ ngươi làm gì được ta đây...Du Couteau, thực hiện kế hoạch đi, ta nóng lòng lắm rồi.”

2 ngày sau sự kiện mặt trăng nhuộm máu.

Sự kiện này xem ra vẫn còn chưa dứt khi mọi nơi trên Valoran đều bán tán, bọn họ đang lo sợ ột sự việc gì đó kinh khủng sắp xảy ra, các nhà thờ luôn luôn đầy ắp người đến cầu nguyện.

(Sự việc dưới đây tại Demacia và Noxus là xảy ra cùng lúc cùng thời điểm, vậy nên TG chỉ ghi một nơi còn nơi kia sẽ để trong ngoặc, mọi người tự hiểu nha.)

Tại Demacia (Noxus), căn phòng hội nghị lúc này đang có rất đông người tụ tập lại, đa phần toàn là những người có chức cao trong triều đình cả.

“Ủa sao mấy vị trong hội đồng tối cao cũng có mặt ở đây?”-Garen (Darius) kì lạ nhìn những người chức cao vọng trọng vốn rất khó khăn khi gặp được họ.

“không phải ngài cho người báo nói chúng tôi rằng bề hạ có chuyện gấp muốn bàn bạc với chúng tôi sao?”-Một người trong hội đồng tối cao lên tiếng.

“không phải các người báo có chuyện cực kì hệ trọng muốn nói nên mới mời ta đến đây sao?”-Jarvan III (hoàng đế của Noxus) lên tiếng.

“vậy là sao? Rốt cuộc là ai đã bày ra trò này?”- Cả hai bên đều ngỡ người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao hai bên đều nói người này người kia ời họ đến.

Trong khi đám người còn đang băn khoăn không biết nói sao thì một tiếng cười ha hả vang lên. Kế tiếp đó một cánh cổng không gian hư không xuất hiện, ba bóng người bước ra, người đi đầu chính là Du Couteau, hắn tự tin đứng trước toàn bộ những người cấp cao nhất tại Demacia (Noxus).

(mọi người lưu ý chút, thằng Du Couteau này vừa xuất hiện ở Demacia vừa tại Noxus luôn nghe, đại loại đây chỉ là phân thân của hắn mà thôi.)

Đặc biệt là tại Noxus, Darius và toàn bộ những người trong triều đình khi thấy De Couteau thì vô cùng kinh ngạc, Darius thốt lên: “ là ông sao thống đốc? ông còn sống sao? Ông đã biến đi đâu một thời gian dài như vậy?”

Du Couteau tại Noxus cười ha hả nói với Darius cùng toàn bộ những người khác: “ mấy người quan tâm cho ta lắm sao? Thật là vinh dự quá, nhưng thật đáng tiếc, hôm nay ta đến đây không phải với thân phận là một thống đốc, ta hân hạnh được giới thiệu, ta là Du Couteau, chỉ huy tối cao Thế giới Hư không, dưới trướng của chúa tể.”

“ông đang nói cái gì vậy? chúng tôi không hiểu?”-một người quen của ông ta tại Noxus kì lạ hỏi.

“không nói nhiều nữa các người nghe cho kĩ đây, hôm nay ta nhận lệnh của chúa tể đến đây ra tối hậu thư cho các người, nếu các người đồng ý phục tùng chúa tể bọn ta, nhất định sẽ giữ được mạng sống, còn nếu các người chống lại, cái chết là không thể tránh khỏi.”

“người nói cái gì vậy?”-Những người xung quanh nghe vậy vô cùng tức giận.

“ta nói lại một lần nữa, vua của Demacia (Noxus) nghe cho kĩ đây, các người có đồng ý phục tùng chúa tể của bọn ta hay không?”-Du Couteau nhắc lại một cách từ từ không nhanh không chậm.

“đừng có ăn nói hồ đồ”-Jarvan đệ Tam vua của Demacia (vua của Noxus) tức giận quát

De Couteau cười ha hả gật đầu nói: “ được, vậy các người đừng trách vì sao ta không cho các người cơ hội. Chuẩn bị chiến tranh đi là vừa, à mà quên nói nữa, cho dù các người có chuẩn bị kĩ đến đâu cũng không thể nào chống lại quân đội của bọn ta.”

Nói xong De Couteau tiến lại vào bên trong cánh cửa hắc vừa đến rồi biến mất.

Tất cả mọi người đều đứng lặng im, không ai nói gì. Bọn họ vẫn hoàn toàn chưa hiểu được rốt cuộc Du Couteau đang nói đến điều gì, ‘tối hậu thư’ ư, không lẽ hắn muốn gây chiến, vậy lực lượng nào đủ sức gây chiến với đất nước của họ.

.....

Một ngày sau cái đêm Du Couteau xuất hiện tại hai đất nước lớn nhất Valoran.

Tại Thành phố Bandle.

Bandle là thành phố của tộc Yordle, một bộ tộc người lùn đáng yêu. Đa phần dân cư Yordle sống ở thành phố này. được chở che bởi dãy núi đá Sablestone. Nhiều thế kỉ trước, Tộc Yordle đã có 1 cuộc đại di cư, họ tản ra khắp các vùng đất Valoran và sự kiện này được gọi là Yordle Race (cuộc chạy đua của tộc Yordle), Cuộc di cư diễn ra trong một thời gian dài sau cùng, họ quyết định định cư ở thung lũng Ruddynip cũng là Yordle land ngày nay

Thành phố Bandle có âm hưởng của một vùng quê. nhưng có tổ chức và quy củ

Người đứng đầu thành phố hiện giờ là thị trưởng Dennison Jadedellow.

Thành phố Bandle có một mối quan hệ rất tốt với quốc gia Demacia, Poppy hiện thời là đại sứ giữa hai thành bang.

Bao bọc bên ngoài thành phố xinh đẹp ấy là những chiến hào bảo vệ, những chiến hào ấy chủ yếu là phòng chống lũ cướp biển mà thôi, chưa bao giờ họ nghĩ sẽ đem chúng vào việc phòng chống xâm lăng hay gì khác, vì sao? Vì chính sách đối ngoại của Thành phố rất tốt, đặc biệt là có sự bảo hộ từ Demacia cho nên không quốc gia nào dám làm chuyện gì quá đáng với họ.

Đội trinh sát của thành phố Bandle, thủ lĩnh là Teemo, một tài năng hiếm có của tộc Yordle với đôi chân nhanh nhẹn và tầm nhìn bao quát, cậu luôn là người được những người dân thành phố Bandle tin tưởng. Sáng hôm nay, cũng như mọi ngày khác, Teemo dẫn theo tiểu đội trinh sát nhỏ của mình đi kiểm tra các khu vực trọng điểm, đứng trên một cái cành cây cao, Teemo lấy chiếc ống nhòm đặc chế của mình ra để quan sát, đột nhiên cả người cậu ta run lên, giật mình kinh hãi.

“mau mau quay về, thông báo với thị trưởng, có quân địch tấn công...”-Teemo vừa nói xong thì hơn hàng trăm con người đá cùng khùng long đổ to lớn lao đến....Phía sau là hàng ngàn binh lính giáp sắt màu tím, đang lao đến....

“ầm ầm ầm”-những chiếc chòi, và tường hào bảo vệ không thể nào ngăn chặn được sự tấn công đầy mạnh mẽ ấy, toàn bộ nhanh chóng sụp đổ.

“rống”

“rống”

“tấn công, mục tiêu là Yordle”-Một tên mặc trên người trang phục giáp sắt màu tím vung kiếm ra lệnh.

“nguy rồi về báo ngay ọi người, nhanh lên nhanh lên”-Teemo chạy thật nhanh, cậu ta như một cơn gió cầm đầu mà chạy bỏ mặc toàn bộ những đồng đội ở phía sau.

“bùm”-Teemo lấy từ trong người ra một quả đạn pháo bắn thẳng trên trời.

Ở tại Bandle, Tristana tay súng tinh nhuệ và là người bảo vệ Bandle.

Cô đang cùng các đồng đội nói chuyện thì đột nhiên phát hiện tính hiệu báo động mà Teemo bắn lên, cô giật mình nói: “ gì vậy? bọn cướp biển dám cả gan tấn công sao?”

“bùm”-lại một quả pháo bắn lên tiếp theo, lần này quả pháo ấy bắn ra ánh sáng màu đỏ.

Sắc mặt của Tristana xa xăm xuống hết lớn: “ báo động tình trạng khẩn cấp, mau đi bảo vệ thị trưởng, mau lên, tập trung toàn bộ binh lực.”

Nhưng đã muộn.

Tốc độ di chuyển của quân địch là quá nhanh, đám quân khủng long đỏ và người đá đã lao vào thành phố, bờ thành đá bảo bao bọc bên ngoài nhanh chóng bị chúng đánh cho nát vụn.

“giết toàn bộ”-Tên chỉ huy của quân đội tấn công hô lớn:“vì chúa tể, binh đoàn người đá, binh đoàn khủng long vào vị trí, binh đoàn chiến binh hư không sẵn sàng nhận lệnh chiến đấu.”

“giết”

“giết”

Một cuộc đổ máu diễn ra, thế trận chỉ nghiêng về một bên, chính là quân đội hư không. Máu nhuộm đỏ cả thành phố, xác người chất đầy la liệt.

“chuyện này là sao? Sao không có một thông tin gì báo lại có quân đội tấn công chúng ta.”-Tristana bàn hoàng.

“bảo vệ thị trưởng, sơ tán toàn bộ người dân, nhanh lên”-tiếng hô lớn vang lên khắp nơi.

“chạy mau, chúng ta sẽ chết mất”

“á”

“mẹ ơi”

“con ta...mình ơi”

Tiếng la hét, gào rống vang lên liên tục.

“a”-một tên lính trong trang phục giáp tím lao đến, kiếm trong tay hấn chém mạnh về phía Tristana, “phụt”-Teemo nhanh chóng xuất hiện bên cô, chiếc ống tiêu bắn ra một loại độc cực mạnh khiến hắn ta chết ngay tức khắc.

“Teemo chuyện này là sao?”-Tristana kinh hãi nói.

“tớ không biết, chúng ta rút ngay thôi, thị trưởng...ngày ấy chết rồi...cứu được bao nhiêu người thì được bấy nhiêu....nhanh lên...”-Teemo nhanh chóng kéo tay Tristana lùi đi, toàn bộ người dân tại Bandle city bỏ chạy tán loạn, thành phố bị thiêu trụi trong biển lửa.

Những người còn sống sót sao tai họa thảm sát cả thành phố bao gồm: “Poppy, Teemo, Tristana” và vài trăm người dân may mắn chạy được.

.....

Tại Piltover.

Không phận Piltover, bờ biển phía đông, Corki như mọi ngày đều lái máy bay bay vòng vòng để dạo mát, trong lúc bay ông ta vô tình phát hiện ra những chấm đen kì lạ trên bầu trời, nhìn qua ống nhòm, ông ta giật mình kinh hãi: “ rỗng...là rỗng...một à không là hàng trăm con rỗng đang bay đến với tốc độ cực nhanh”

“vù vù vù”-những con rồng to lớn đen xì ấy bay xuyên qua Corki, giống như chúng không thèm để tâm đến ông ta vậy.

“hướng ấy là...nguy rồi thành phố đang gặp nguy...”-Corki kinh hãi phát hiện lũ rồng ấy đang nhắm về hướng thành phố Piltover, ông ta lập tức phóng hết tốc lực bay về, nhưng tốc độ của ông ta không thể nào theo kịp lũ rồng, đến khi trở lại Piltover thì...ở đây đã tràn ngập trong biển lửa và sự tàn phá, lũ rồng như điên cuồng phóng lửa, ăn thịt người...

“á”-một người dân trong thành phố bị một con rồng tóm được cho vào mồm.

“phịt phịt”-máu bắn ra khắp thành phố, máu và lửa hai màu nổi bật nhất giờ khắc này...

“cha...không...cha...”-ở bên giới Caitlyn đang đau khổ cực kì cho cái chết của cha mình, Vi ôm chặt cô vào lòng và cố gắng bỏ chạy...

“mau lên”-Corki nhanh chóng bay xuống cứu giúp, súng trên máy bay bắn ra như điên nhằm đẩy lui lũ rồng.

Kết quả, dân số hơn vài chục nghìn người nay chỉ còn vài trăm người, những người còn sống sót tại Piltover bao gồm: Jayce, Caitlyn, Vi, Corki, Heimerdinger, Orianna, Ziggs, Janna. Trong đó có hai cái chết thương tâm nhất chính là cha của Caitlyn và Orianna vì bảo vệ cho con gái mình bị những con rồng kia giết chết.

Một cuộc tấn công không hề báo trước, một cuộc tấn công bất ngờ đến cực điểm, tốc độ hành quân nhanh đến vũ bão.

Ionia, bị san thành bình địa, anh trai của Irelia-Zelos tử trận, toàn bộ người dân Ionia nay chỉ còn vài ngàn người còn sống nhờ sự hi sinh của Zelos liều mình chặn quân đội Hư không để họ kịp lên thuyền trốn đi.

Tại Noxus.

Toàn bộ quân đội Noxus đều tan rã, thậm chí ngay cả Swain, ông ấy hoàn toàn chưa kịp đưa ra bất cứ một kế hoạch nào thì quân đội Hư không dưới sự chỉ huy của Du Couteau với thế tiến như vũ bão đã phá hủy toàn bộ thành phố, và những vùng phụ cận, dân Noxus thì xác chồng xác chết la liệt khắp đường phố. Vua Noxus bị giết, người đứng đầu Noxus hiện tại chính là tướng quân Darius.

“cha...chuyện này là sao? Tại sao người lại làm chuyện này?”-Katarina và Cass kinh hãi nhận ra rằng người đứng đầu cuộc tấn công đẫm máu này chính là người cha đã mất tích của mình một thời gian dài.

Du Couteau nhìn Katarina và Cass cười ha hả hất đáp: “ hai đứa con gái ngoan, hãy theo ta, rồi ta sẽ cho các con được ăn mặc đẹp đẽ, được sống trong vinh hoa phú quý, hãy theo ta và phục tùng dưới trướng của chúa tể, ta tin ngài ấy sẽ không phụ sự trung thành của các con đâu.”

“thằng khốn, mày câm đi”-Darius cả người đầy máu tức giận đưa rìu chỉ thẳng về Du Couteau, bây giờ Noxus chắc chắn thất thủ, quân đội thì bị tổn thất nặng nề đến không tưởng, Swain đã nhanh chóng dẫn những người dân và binh lính còn sống sót đi theo con đường bí mật trốn thoát khỏi đại thảm họa này, tướng quân Darius và Kata, Cass chính là tốp cuối cùng rời khỏi nơi này.

Du Couteau cười nói: “ Darius, bao năm không gặp tính cách của ngươi vẫn vậy, nóng thật đấy, không phải đêm hôm đó ta đã đưa ra tối hậu thư cho các ngươi rồi sao? Ta đã cho các ngươi một cơ hội để phục tùng chúa tể bọn ta, nếu hôm đó ngươi và tên vua ngu ngốc kia chấp nhận thì giờ đây máu đã không đổ tại nơi này rồi.”

“cha...nói cho chúng con biết, rốt cuộc sau khi cha mất tích đã xảy ra chuyện gì với cha vậy? tại sao...tại sao người lại thay đổi đến mức đáng sợ thế này?”-Cass khóc lóc nói.

Du Couteau cười ha hả nói: “ mất tích? Thực ra là ta cố tình rời khỏi đây mà thôi, hôm nay chỉ đến đây thôi, nếu mà diệt luôn các ngươi ngay thì có gì hấp dẫn nữa, để các ngươi sống trong sợ hãi và đau khổ mới thú vị, ha...ha...”

Darius nghiến răng, ông ấy biết cho dù bây giờ có lao vào đánh nhau với hắn thì chưa chắc đã thắng được, đây còn chưa nói, quân lính của hắn ta đang tràn ngập cả Noxus...Darius hét lớn nói: “ lập tức rút quân, bỏ Noxus lại, mạng người còn thì xây dựng lại Noxus là chuyện nhỏ.”-Nói xong Darius hai tay kẹp chặt lấy Kata và Cass đem đi, mặc cho hai cô đang gào khóc vì không tin vào mắt mình.

“chạy đi, và cứ sống trong sợ hãi...ha....ha...chúa tể Hư Không...ông ấy mới là vĩ đại nhất.”

Tiểu ban Zaun cạnh đó tất nhiên cũng không tránh được thất bại này.

Những người còn sống sót tại Noxus và cả Zaun bao gồm: Katarina ,Cassiopeia, Darius và Draven, Dr.Mundo ,Le’Blanc, Singed, Sion, Swain ,Urgot ,Warwick.

Tại Demacia.

Với sự giúp đỡ của những người đến từ Ionia như Shen, Akali...Garen thống lĩnh toàn bộ binh lực kiên quyết chống trả đợt tấn công của quân đội Hư không, những con rồng to lớn, những con khủng long đáng sợ, những tên người đá to bằng cả một tòa nhà hai tầng, đây không còn là một cuộc chiến nữa mà nó như là một cuộc sát diệt nhân loại, con người bị săn đuổi, bị ăn thịt, máu chảy đã thành sông, xác đã chất thành núi.

“Garen đây là tốp dân cuối cùng di tản khỏi Demacia, mặc dù chúng ta cố gắng tránh tổn thất lớn nhất có thể nhưng...”-Một cô gái trong trang phục trinh sát tiến đến nói.

Garen toàn thân đầy vết thương gập đầu nói: “ Quinn... cô làm tốt lắm...chúng ta rút lui thôi, kẻ thù lần này mạnh ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, con người hầu như không thể nào địch lại được.”

“báo...”-một tên lính Demacia hốt hãi chạy đến, hấn quỳ rạp xuống khóc lóc nói: “ tướng quân....hoàng đế...bệ hạ đã chết rồi...”

“cái gì?”-Garen và Quinn kinh ngạc đến tột độ , Garen lao thẳng vào tên lính giữ hai vai của anh ta nói: “thế là sao? Không phải bệ hạ được được quân đội cùng những người bạn đến từ Ionia trốn khỏi Demacia an toàn rồi hay sao?”

Tên lính ấy gập đầu nói: “ đúng là như vậy nhưng...nhưng...trong lúc đang rời khỏi Demacia, một tên sát thủ trong hình dáng con bọ ngựa đột nhiên xuất hiện từ phía sau giết chết bệ hạ...toàn bộ những người xung quanh chưa kịp nhận ra điều gì thì hắn đã biến mất.”

“á”-Garen gầm lên phẫn nộ: “ quân đội Hư Không...ta sẽ không bao giờ tha thứ cho bọn người.”

“Garen chúng ta mau rời khỏi đây thôi, anh là niềm hi vọng duy nhất của chúng tôi, nếu thiếu anh ai sẽ lãnh đường những người lính còn sống sót chống lại bọn chúng đây?”-Quinn kéo tay Garen nói.

“không...ta không phải là hi vọng của mọi người...đúng rồi...chỉ có người đó...duy nhất chỉ có người đó mới có thể ngăn chặn cuộc chiến này và đưa chúng ta đến chiến thắng”-Garen đột nhiên hô lớn: “ John...rất cuộc cậu đang ở đâu, có nghe thấy tiếng than khóc của những người bạn cậu không? Những cô gái của cậu, những người vào sinh ra tử cùng với cậu đang chờ cậu đấy, rốt cuộc cậu đang ở đâu.”

Người dân hơn 80 nghìn người nay đã chỉ còn khoảng chừng 40 ngàn người, con số tổn thất phải nói là quá mức đáng sợ. Quân đội hư không quá mạnh, bọn chúng tấn công dồn dập trên nhiều mặt trận đến mức không một ai có thể nhận ra và trở tay kịp.

Khắp Valoran, cùng một thời điểm, quân đội Hư Không với binh lực lên đến gần 80 vạn quân đã trải rộng khắp mọi nơi xâm chiếm và tiêu diệt tất cả, bước chân chúng đi đến đâu, hoa chết đến đó, cỏ không mọc nổi, đất khô cằn.

Mưa máu đổ xuống

Máu thành sông, xác thành núi

Tiếng kêu than...sự oán hận...lòng căm thù.

Sụp đổ...diệt vong...ngày tàn...hủy diệt tất cả.

Như lời tiên tri đã nói, máu đã đổ xuống từ khắp nơi trên Valoran như một cơn mưa, đường xá, mặt đất, rừng rậm, đâu đâu cũng có xác người chết, đâu cũng có vết máu. Máu đã chảy thành sông, xác người, sự kêu than oán thán ngày một nhiều.

Quân đội hư không, chúa tể hư không bọn chúng thích điều này, kế hoạch thống trị cả Valoran đang dần thành hiện thực.

“John...anh đang ở đâu?”

“John...chúng tôi cần cậu...”

“John...”

“John...”

Giờ khắc này trên khắp Valoran, mọi người không hiểu sao trong đầu hiện lên cái tên này, và cũng không hiểu sao trong tim họ, xuất hiện một niềm tin rằng chỉ có người này mới có thể cứu lấy Valoran và cứu lấy cuộc sống của họ.

112. Q.5 - Chương 2: Bí Ẩn Được Đưa Ra Ánh Sáng

“Nụ cười trông rỗng thắm đẫm bao bụi trần. Nỗi cô đơn nay đã không dấu được, cuộc đời cuộn cuộn sóng, gió mưa trập trùng. Lưu luyến những gì đã qua cũng không mua lại được hàng lệ. Khát khao nụ cười của em để quên hết niềm đau, tựa đồng lửa đang cháy, làm sao quên được. Giấc mộng nay đã gãy cánh, không biết bay về phương nào. Cái gì ta cũng không cần, chỉ cần em quay trở lại bên ta là được rồi!” (mấy bác phổ thơ phổ nhạc gì cũng được nghe, đây là những tâm sự của thằng John đấy, TG mới hỏi nó xong).

“John anh nhìn xem những cái túi treo đầy trên cây ấy là những điều em muốn nói với anh cả đấy, cứ mỗi ngày trôi qua tại đây không lúc nào em không nhớ đến anh cả.”

“Đấy là chuyện hư sao? Em cũng làm được..hì hì”

“bây giờ em là vợ của anh, anh sẽ bảo vệ em bằng cả mạng sống này. Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau, anh muốn đời đời kiếp kiếp ôm chặt em trong lòng.”

“anh sẽ bảo vệ em...Sally...anh muốn em luôn ở bên cạnh anh...”

“nó sao rồi?”-Một người thân hình cao lớn, trên tay cầm một cây quyền mét bước đến.

Malzahar quay lại lắc đầu nói: “ nó vẫn vậy, xem ra cái chết của cô bé đó khiến nó vẫn trằn ngập trong đau khổ. Nasus mọi chuyện bên ngoài sao rồi.”

Nasus lắc đầu than nói: “ mọi chuyện ngày một tồi tệ, Malzahar à, ông không còn nhiều thời gian nữa đâu, ông nên đến nói với nó toàn bộ việc đi.”

“tôi cũng định thế, mà Nasus này, vừa nãy tôi nghe bên trong kim tự tháp có những âm thanh lạ, là chuyện gì thế?”-Malzahar nhìn Nasus nói.

Nasus thở dài đáp: “ vừa nãy một tên vốn tưởng đã ngủ yên hàng ngàn năm nay trong kim tự tháp đột ngột tỉnh dậy, e rằng do hiện tượng Nguyệt thực mà ra, sau đó, sự tỉnh dậy của hắn lại khiến ột xác ướp khác cũng sống dậy theo, hài, mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.”

“thế bây giờ bọn chúng sao rồi?”-Malzahar nói.

“Tên xác ướp ấy sau khi thoát khỏi quan tài thì gặp một tên trộm mộ, cả hai nhanh chóng thoát được rồi, còn cái tên kia, thì vẫn còn ở đây, tôi có hỏi tên của hắn thì hắn chỉ nói rằng mình tên Xerath còn lại không nhớ gì cả.”-Nasus trả lời.

Malzahar gật đầu nói: “ vậy cho hắn ta đi theo John sau này chắc sẽ giúp ích được nhiều.”

Nasus gật đầu nói: “ vậy để tôi đi nói chuyện với hắn, Malzahar này, ông nên cho nó biết hết mọi chuyện đi.”-nói xong Nasus rời đi.

Malzahar tiến đến bên cạnh John, nhìn bộ mặt thần thờ như một tên không có linh hồn ngồi dựa vào tường miệng cứ mấp má nói: “ Sally...ta đã nói sẽ lấy cả mạng sống này để bảo vệ em vậy.. vậy mà....ta thật vô

dụng, thực sự vô dụng mà...có sức mạnh to lớn để làm gì khi không có khả năng bảo vệ người mình yêu được chứ?”

“dừng lại”-Malzahar thấy John nghĩ quẩn, tay hắn đặt lên đầu, ông ta lập tức lao đến ngăn chặn hành động của hắn, gần giọng nói: “ John...khôi phục lại đi...cậu không thể cứ để mình như thế này được...”

“ông...chính ông là nguyên nhân của tất cả, tại sao...tại sao ông lại đưa tôi đến đây? Tại sao ông lại bắt tôi phải trải qua bao nhiêu chuyện vất vả đau khổ thế này...”-John đưa ánh mắt đầy lòng căm thù nhìn Malzahar, hắn gào thét nói.

“John...nghe ta nói đây, ta đưa cậu đến thế giới này cũng chỉ vì muốn cậu giúp ta hoàn thành sứ mệnh mà thôi.”-Malzahar đáp.

John cười một cách đầy sàu sảo: “sứ mệnh? Tôi giúp ông gánh vác sứ mệnh sao? Ha...ha...đến cả người con gái tôi yêu còn không thể bảo vệ được thì làm sao có thể gánh vác sứ mệnh gì đó cơ chứ...Malzahar...ông tìm nhầm người rồi...”

“bốp”-Malzahar vung tay tát mạnh vào mặt của John một cái thật đau rồi nói: “ John...nhìn xem ta là ai...”

Malzahar bắt đầu kéo chiếc khăn che mặt mình xuống, một khuôn mặt trung niên hiện ra, có điều...khuôn mặt ấy có nhiều nét rất giống John...chuyện gì vậy?

“ông...ông...”-John nhìn thấy khuôn mặt ấy, vô cùng kinh ngạc...những hình ảnh trong quá khứ của hắn bắt đầu hiện lên...trong đó có một bức hình lúc trước hắn chụp với một người đàn ông mà theo như bà hắn nói đây chính là Cha của mình....

“sao lại thế được...ông là cha của tôi...không thể nào...”-John như không thể tin vào mắt mình.

Malzahar gạt đầu thổ vai hắn nói: “ John...con trai ta...được thấy con lớn và trưởng thành thế này ta không có gì vui hơn được...nhưng ngay giờ khắc này ta cần có con...”

“không thể nào...không...ông không phải là cha tôi...bà tôi nói cha tôi đã chết rồi...ông ấy chết trong một chuyến khảo cổ tại Ai Cập...không thể nào...đừng lừa gạt tôi.”-Không hiểu sao John lại tỏ ra vô cùng sợ hãi, có lẽ hắn ta vẫn chưa thể nào chấp nhận sự thật này.

“hài”-Malzahar thở dài sau đó ngồi cạnh hắn vừa hồi tưởng về chuyện trước kia vừa kể lại : “ mọi người nghĩ cha chết rồi cũng đúng, nhớ lại lúc đó, con vừa mới lên ba tuổi, cha nhận được một cuộc gọi từ trung tâm khảo cổ thế giới nói phát hiện một căn hầm bí ẩn tại Ai Cập, lúc đó vì công việc cha đã lập tức cùng đoàn khảo cổ qua đó ngay. Khi vào căn hầm ấy, cả đoàn khảo cổ vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra toàn bộ những vật dụng ở đây và cả chữ viết được khắc trên các bức tường đều nằm ngoài tầm hiểu biết của bọn họ. Có người bảo, đây tuyệt đối là những gì sót lại từ một nền văn minh cổ đại nào đó mà cho đến nay con người chưa hề biết. Cả đoàn khảo cổ như được tiếp thêm sức sống, cha và họ lao vào công việc, may mò tình cách giải thích các đoạn cổ văn kì lạ kia...cho đến một ngày...khi cha vô tình tìm được một chiếc hộp được giấu bên dưới những tảng đá lót nhà...ta mở nó ra và rồi...một làn sương màu tím bao phủ toàn bộ căn hầm...một trận động đất lớn diễn ra ngay sau đó, ta và cả căn hầm hoàn toàn bị sụp đổ...khi ta tỉnh lại thì thấy mình đã xuất hiện ở thế giới này, trong trang phục kì lạ này....với cái tên mới Malzahar, ta dần dần trở thành một nhà tiên tri của hư không...và ta đã đoán trước mọi chuyện sẽ xảy ra...”

John kinh ngạc nghe lại câu chuyện, hắn dần dần tin vào những gì Malzahar nói, John cố gắng giữ bình tĩnh hỏi: “ nếu nói vậy ông chính là cha tôi? Có thứ gì có thể chứng minh điều đó.”

Malzahar cười nói: “ có phải ở ngực con phía bên trái ở giữa xương sườn thứ bốn và thứ năm có một cái búp hình đầu sói...”

“hả”-John giật mình kinh ngạc, cả người hắn run lên mãnh liệt, thứ này ngoài hắn ra cứ nghĩ không ai biết nữa chứ...John lao vào người Malzahar mà khóc rống lên như một đứa trẻ: “ là cha sao? Là cha sao? Rất cuộc con cũng gặp lại được cha của mình rồi...”

Malzahar ôm chặt lấy hắn, không nói điều gì...

Giờ khắc này, tại nơi đây chỉ có tiếng khóc của John, hắn bây giờ nhìn đâu giống một người đã trưởng thành đâu, hắn giống một đứa trẻ thì đúng hơn.

John rời khỏi người Malzahar hắt lau đi nước mắt trên mặt hỏi: “cha...rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao cha lại thành ra như thế này, đã thế còn có sức mạnh hư không nữa...”

Malzahar từ từ đáp: “chắc hẳn con sẽ có rất nhiều câu hỏi...nhưng ta không còn đủ thời gian để có thể giải thích hết tất cả, ta chỉ có thể nói cho con biết một số điều quan trọng mà thôi, tuy nhiên ta những chuyện khác con cần biết ta cũng đã nói lại hết với Nasus, ông ấy là một nhà thông thái của Sa Mạc Shurima này, ông ấy có thể thay ta giải thích mọi thứ cho con hiểu.”

“Nasus sao? Ông ấy ở đâu rồi?”-John nhìn quanh nhưng không hề thấy Nasus.

Malzahar đáp: “ông ấy đi làm việc của mình rồi, John...con nghe rõ đây...ta đưa con đến đây là có mục đích.”

“có phải cha định nói cái sứ mệnh gì đó của con đúng chứ? Con không thể làm được đâu, ngay đến cả người con yêu còn không thể bảo vệ nổi thì...thì làm sao có thể gánh vác bất cứ điều gì được.”-John vô cùng đau khổ về chuyện này, hẳn bây giờ đã mất đi toàn bộ sự tự tin vốn có trước đây.

Malzahar không vội nói những lời động viên hay những gì đại loại thế, ông chỉ trò chuyện với hắn như một người bạn, ông nói: “John con có biết cô bé Sally ấy là ai không?”

John lắc đầu nhìn Malzahar, quá khứ của Sally thực sự là một bí ẩn với hắn.

Malzahar đáp: “Sally vốn chỉ là cái tên do con đặt cho nó, tên thật của nó là Kassla, là con gái của Kassadin. Từ nhỏ nó vốn rất ốm yếu và hay bị nhiều bệnh tật, trong lúc thập tử nhất sinh ta đã bắt cóc nó đi, đưa sức mạnh hư không vào trong người nó, sức mạnh hư không ấy dần chuyển hóa thành trái tim của Kassla và giúp nó khỏi toàn bộ bệnh tật, sau khi đem Kassla đi Kassadin liên tục truy tìm tung tích của con bé, ta sợ một ngày nào đó lão ta biết được thứ sức mạnh mà ta đưa vào trong người của nó mà lấy nó ra hoặc ít nhất là phong ấn nó lại, như thế mạng sống của nó sẽ bị nguy hiểm, vậy nên ta đã lấy đi toàn bộ trí nhớ của nó giữ nó tại thế giới hư không luôn luôn bên cạnh ta rồi nhận nó làm đệ tử.”

“rốt cuộc thứ sức mạnh mà cha đưa vào người cô ấy là gì?”-John thắc mắc.

“trước khi nói vấn đề này, ta muốn cho con biết, sức mạnh trong người Kassla và sức mạnh ta đưa vào người con vốn là một cặp, hay nói cách khác, hai đứa sinh ra vốn là của nhau rồi.”-Malzahar thở dài nói tiếp: “Cái này phải nói về thời xưa kia một chút, khi ấy thế giới hư không chỉ là một mớ hỗn độn không hình thù nhất định, lúc đó một con người được sinh ra trong mớ hỗn độn ấy bằng chính sức mạnh hư không tạo thành hẳn là kẻ đầu tiên được sinh ra tại thế giới ấy và hẳn được gọi với cái tên Chúa Tể Hư Không. Sức mạnh trong người con và trong người Kassla chính là bắt nguồn từ hắn ta.”

“sao? Sức mạnh trong người con...và của cô ấy đều bắt nguồn từ hắn sao? Nhưng làm sao..mà..”-John nửa hiểu nửa không, Malzahar giải thích tiếp: “con nhớ về chuyện chiến tranh từ thời cổ ngữ chứ? Chúa Tể Hư Không chính là người châm ngòi cho cuộc chiến tranh này, lão ta luôn có một tham vọng chính là thống trị cả thế giới từ thế giới của các thiên sứ, đến thế giới của ác quỷ...và Valoran chính là mục tiêu tối quan trọng trong kế hoạch của hắn. Lúc đấy trên Valoran có bảy người với sức mạnh phép thuật đạt đến mức cực đại nhất, mỗi người bọn họ đều nắm trong tay một sức mạnh phép thuật riêng, họ lần lượt là Thần Lửa, Nước, Phong, Lôi, Địa, Hỏa, Quang, Âm. Bảy người này đã kịp thời ngăn chặn được kế hoạch của hắn ta, hai bên đánh nhau quyết liệt đến mức trời long đất lở, và rồi, bảy người hợp sức lại đã phong ấn cánh cửa kết nối giữa thế giới hư không và Valoran, vĩnh viễn giam hắn ta ở thế giới ấy và không thể nào quay trở lại được, Thế nhưng, những tướng mọi chuyện vô cùng êm đẹp thì trước lúc Chúa Tể Hư Không bị bắt quay trở lại với thế giới của mình hẳn đã kịp tạo ra một quả cầu năng lượng chứa sức mạnh của bản thân để lại Valoran, mục đích của hắn chính là sau này phái những thuộc hạ đến lấy nó và nhờ đó giúp hắn mở lại cánh cửa thông đến Valoran một lần nữa. Thứ sức mạnh ấy chính là thứ mà ta đã đưa vào người của Kassla.”

“rồi sao nữa? vậy sức mạnh trong người của con là thế nào? Tại sao sức mạnh trong người con và của Sally lại là một cặp?”-John thắc mắc.

Malzahar giải thích: “bởi vì bảy người kia đã nhận ra điều này, họ đem thứ sức mạnh của Chúa Tể Hư Không trở về để nghiên cứu và phá hủy nó nhưng đó là điều không thể, bởi vì sau trận chiến với chúa tể hư không, họ đã phải trả một cái giá quá đắt chính là mất đi gần như toàn bộ sức mạnh của mình, nhưng họ nghĩ đến tương lai của loài người cho nên quyết không quan tâm đến tính mạng, họ đánh đổi toàn bộ sức

mạnh và mạng sống cuối cùng của mình để dựa theo thứ sức mạnh có bên trong quả cầu kia để tạo ra thêm một sức mạnh hư không khác khắc chế thứ sức mạnh của chúa tể. Thứ sức mạnh ấy chính là thứ sức mạnh ta đặt vào trong người của con.”

Vậy hóa ra đây chính là lý do vì sao một con người như mình lại có khả năng sở hữu toàn bộ sức mạnh nguyên tố cổ ngữ sao. John suy nghĩ vậy trong đầu sau đó hỏi tiếp: “nhưng...con vẫn không hiểu, làm sao cha có thể có được những thứ sức mạnh kia?”

Malzahar gật đầu nói: “ là vì, sau khi bảy người họ đánh đổi sinh mạng của mình để tạo nên sức mạnh hư không mới khắc chế sức mạnh của Chúa Tể, cả bảy người đã hóa thành những linh hồn nguyên tố phép thuật cổ ngữ bay đi khắp nơi, quả cầu mang sức mạnh hư không ấy bị một trong những tên thuộc hạ của Chúa Tể tìm ra và đánh cắp, chính ta là người đã cướp lại nó.”

“khoan...khoan đã...”-John đưa tay ngăn lại, có vẻ như hắn đã nghĩ ra được điều gì đó chặn: “ Cha nói, chính cha là người đã cướp lại hai thứ sức mạnh đó, nhưng lúc ấy là thời còn chiến tranh cổ ngữ mà, nếu tính đến bây giờ cũng phải gần một ngàn năm...cha...”

“ha...ha...”-Malzahar cười ha hả nói: “ ta thật đáng trách, quên không nói với con điều này, lúc ta đến đây chính là lúc thời điểm trước khi chiến tranh cổ ngữ diễn ra được một tháng, hay nói cách khác, bây giờ ta cũng đã hơn một ngàn tuổi rồi.”

“ọc”-John hết hồn kinh hãi, nhìn bề ngoài cha hắn đâu khác gì lúc hắn thấy trong hình chùng bốn mấy năm chục tuổi thôi mà, vậy mà...ông ấy đã hơn một ngàn tuổi là sao?

Malzahar xoa đầu hắn nói: “ đừng tỏ ra như thế, người sở hữu sức mạnh hư không trong người có thể sống đến cả mấy ngàn năm, được rồi, con còn gì để hỏi nữa không?”

John nuốt một ngụm nước bọt cố giữ bình tĩnh nói: “ vậy nói như cha sức mạnh của con chính là thứ duy nhất có thể đánh bại được Chúa Tể đúng không? Nhưng sứ mệnh mà con phải gánh vác là gì?”

Malzahar vung tay lên, một tấm gương ma thuật hiện lên, trên đó chiếu lại toàn cảnh đang diễn ra tại khắp Valoran, từ phương bắc xa xôi lạnh lẽo Frejlord, cho đến phương Nam không nơi nào không có máu đổ chiến tranh, tiếng người khóc lóc thảm thiết.

“chuyện này...chuyện này là sao?”-John kinh hãi đến tột độ, cả người hắn run lên từng đợt.

“là đội quân hư không, Chúa tể Hư Không đã thông qua trái tim Kassla cũng chính là thứ sức mạnh hắn để lại để một lần nữa quay lại Valoran thực hiện mưu đồ thống trị thế giới.”-Malzahar đau lòng nói.

“nhưng hắn ta quá mạnh...ngay cả đến thuộc hạ hắn con còn không đánh lại...”-John đăm mạnh xuống mặt đất.

Malzahar đứng dậy nói: “ John..con rất mạnh mẽ...con chính là niềm hi vọng của ta và cũng là của cả nhân loại tại thế giới này...con có thể đã mất đi Kassla à không là cô bé Sally đó, nhưng không lẽ con chấp nhận mất đi những người bạn, những cô gái khác hay sao? Bọn họ luôn mong chờ con quay trở về, dẫn dắt họ đến chiến thắng, con tự suy nghĩ đi...”

“cha...có thể cho con hỏi một câu cuối cùng không?”-John hỏi.

“hỏi đi”-Malzahar gật đầu.

John nói: “ vì sao cha lại chọn con để trao cho con sức mạnh này...?”

Malzahar biết thế nào hắn cũng hỏi câu này nên lập tức đáp: “ chắc con có điều không biết, vào cái đêm con sinh ra, cũng là ngày mà bảy hành tinh trên hệ mặt trời xếp thành một hàng, ánh sáng của nó chiếu thẳng vào người của con...đấy chính là dấu hiệu cho thấy con là người được chọn, đồng thời ta là cha của con, con trai mình mà không tin tưởng thì tin tưởng ai được đây?”

“vậy à”-John cúi đầu suy nghĩ một hồi.

Malzahar nói tiếp: “ John sức mạnh của con chính là niềm hi vọng duy nhất, chỉ khi nào con điều khiển được thứ sức mạnh mà ta đã trao vào người của con thì đến lúc đó những người bạn của con, những người con

yêu mới có thể an toàn. Hãy cứ ở lại đây và tìm cách điều khiển được nó, nên nhớ vận mệnh của Valoran đang trong tay con.”

Nói xong Malzahar rời đi để lại một mình John ngồi đó, hắn nghe những gì cha mình nói, bây giờ hắn đã mất đi Sally hắn không muốn mất đi thêm một ai nữa, John thở dài nhìn lên trần nhà, nơi đó có một hình bóng người con gái với mái tóc tím dài mượt, nụ cười đẹp hơn cả thiên thần.

“Sally...anh sẽ trả thù cho em...chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau...em vẫn mãi trong tim của anh...”

113. Q.5 - Chương 3: Điều Khiển Sức Mạnh (phần 1)

Bên trong một căn phòng khác của kim tự tháp, Malzahar đang ngồi trên ghế, đối mặt với ông ấy là Nasus, và Ryze, Malzahar điềm tĩnh hỏi Nasus: “Chuyện về cái tên thức tỉnh sau cả ngàn năm ngủ vùi kia thế nào rồi?”

Nasus gật đầu nói: “tôi đã thuyết phục được hắn ta hỗ trợ John rồi, nhưng mà Malzahar này, ông đã nói chuyện đó cho nó biết chưa?”

“vẫn chưa”-Malzahar thở dài nói: “Nasus, sau này mọi chuyện của nó tôi giao lại cho ông và Ryze, hai người hãy giúp đỡ nó vượt qua khó khăn lần này.

Ryze tiến đến cạnh Malzahar nói: “sao ông không nói chuyện đó cho nó biết? ông sợ sẽ làm tổn thương nó sao?”

Malzahar gật đầu, “phình phịch...phình phịch...”-Đột nhiên tim của ông ấy đập một cách đầy mãnh liệt và đau nhói, Ryze và Nasus vô cùng lo lắng chạy lại đỡ ông, Malzahar đưa tay nói: “xem ra tôi đã hết thời gian rồi, Ryze Nasus, chuyện này hi vọng hai người sẽ thay tôi nói với nó, tôi không muốn nó nhận lấy cú sốc này...”

Nói xong cả người Malzahar bắt đầu mờ dần rồi biến mất vào khoảng hư không...

Ryze nhìn Nasus nói: “bây giờ tình hình bên ngoài vô cùng hỗn loạn...chúng ta cần phải giúp nó điều khiển được thứ sức mạnh ấy càng sớm càng tốt.

Nasus cũng tán đồng ý kiến rồi bước ra bên ngoài hướng đến chỗ của John...

.....

Lúc này đây tình hình bên ngoài đúng như Ryze nói, náo loạn đến cực độ, hai đế quốc thuộc hàng lớn mạnh nhất Valoran là Demacia và Noxus đều thảm bại dưới thế lực của quân đội Hư Không...nếu xét về mức độ thì có bên Demacia còn đỡ một chút khi họ còn may mắn giữ được một thành trì. Bây giờ Jarvan đệ tam đã mất, con trai của ông là Jarvan đệ tứ đã quay trở lại và tạm thời nắm giữ mọi việc, thế nhưng do anh ta còn quá trẻ, đầu óc lại không được sáng suốt như cha mình cho nên nhiều vị đại thần trong triều đình vẫn không hoàn toàn tin tưởng vào vị hoàng tử này...

Tòa thành Vazacan, chính là tòa thành cuối cùng Demacia may mắn giữ lại được, hiện tại tòa thành không còn đủ sức để chứa toàn bộ người dân Demacia cho nên họ phải xây dựng thêm một số doanh trại tập trung ở những con đường quan trọng xung quanh thành vừa giảm tải khả năng ăn ở vừa có thể dựa vào số lượng ấy mà tăng thêm sự chắc chắn cho cách doanh trại khi có quân địch tấn công.

Doanh trại phía đông, đây là doanh trại tập trung nhiều quân lính nhất, dưới sự chỉ huy của chính tướng quân Demacia Garen, cùng với nhiều tướng lĩnh khác từ Ionia như Varus, Yi, Irelia, Kennen... ngoài ra đây còn là doanh trại quan trọng nhất cho đến thời điểm hiện tại, bởi vì nó nằm ngay con đường chủ luồng ngắn nhất dẫn đến thành trì Vazacan.

“mọi người phải luôn sẵn sàng trong tình thế chiến đấu bất cứ lúc nào biết chưa”-Garen đang nhắc nhở đám binh sĩ.

“Irelia, cô vừa mới khỏe dậy, không nên cử động nhiều đâu”-Kennen đi sau Irelia nói.

Thế nhưng có vẻ như Irelia không hề nghe thấy những gì cậu ta nói cô cứ đi thẳng về phía chòi cao trước mặt, Garen kì lạ đến cạnh Kennen hỏi: “ cô ấy có chuyện gì sao?”

Kennen gật đầu nói: “ thông tin cấp báo mới đưa về có nói toàn Ionia đã bị chiếm đóng bởi quân đội Hư Không, Zelos anh trai của cô ấy đã hi sinh rồi. Tôi nghĩ chắc cô ấy đang buồn lắm.”

Garen gật đầu nhìn Irelia đang cô độc ngồi trên chiếc chòi cao kia, anh ta nói: “ chiến tranh diễn ra, sống chết là chuyện khó tránh khỏi.”

“u....”-Tiếng tù và báo động vang lên.

“keng keng keng”-tiếng chuông báo động tập hợp vang lên ngay sau đó.

“Garen Kennen và toàn bộ những người khác đang trong lều giật mình chạy ra, ngay tức tốc một tên lính chạy đến cạnh Garen quỳ xuống nói: “ tướng quân phát hiện quân địch đang cách doanh trại chừng 10km.”

“ngươi nói sao!”-Garen giật mình nhưng không hoảng sợ, anh ta lập tức ra lệnh: “ triệu tập toàn bộ binh mã, thiết giáp, chiến xa, hỏa pháo, chúng ta bằng mọi giá phải chặn đứng cuộc tấn công này....”

“rõ”-Toàn quân nhanh chóng chạy đi chuẩn bị, khí thế rất cao.

“Kennen....mọi người chuẩn bị chiến đấu thôi, chúng ta phải thắng trận này...”-Garen rút kiếm tiến lên phía trước, khí thế và lòng quyết tâm không thể thua trận truyền sang những người đứng bên cạnh.

“rầm rầm rầm”-Tiếng bước chân quân địch tiến đến ngày một gần...

“tấn công”-Tiếng hô lớn của tên chỉ huy quân Hư Không vang lên, ngay sau đó hàng trăm tên người đá cao lớn bằng cả một tòa nhà hai tầng bước từng bước nặng nề tấn công, đi phía sau đám người đá to lớn ấy chính là một đội quân thiết giáp Hư Không, trang bị đầy đủ các loại vũ khí mạnh mẽ nhất, quân đội tiến đến vô cùng có trật tự...giống như là đã được huấn luyện kĩ lưỡng từ trước đó vậy.

“pháo đã chuẩn bị xong chưa?”

“xong rồi”

“chuẩn bị...Bắn...”

Garen vùng ta dứt khoát ngay lập tức một dàn pháo bắn ra tời tấp như một cơn mưa nhắm vào đám người đá cao lớn đang đi trước kia....

“ầm ầm ầm”- những tiếng nổ còn đinh tai nhức óc hơn cả những lúc trời giông bão.

Mùi thuốc súng tỏa ra khắp nơi, nồng nặc đến mức khó thở.

“rồng”-Những con người đá giống như không hề biết đau là gì vậy, chúng gãy một chân, vẫn cố gắng dùng chân kia để đi, gãy hai chân thì lết mà đi, chỉ duy nhất không thể giết chết được nó, cứ có một con bị bắn nát thành nhiều mảnh thì y như những mảnh thân thể của nó lại ghép lại vào nhau....

“khốn kiếp bọn chúng là cái giống gì thế này?”-đấy là suy nghĩ của hầu hết các binh lính đang chiến đấu.

“tất cả không được nao loạn...”-Garen lập tức trấn an binh sĩ, anh ta ngồi trên ngựa hô lớn: “ mở cổng, đích thân ta sẽ ra trận..”

Cổng doanh trại vừa được mở ra, ngay lập tức Garen phóng ngựa như bay lao đến tấn công bọn người đá,kiếm trên tay anh ta vùng lên như một nghệ sĩ múa kiếm, kiếm vũ không trung như ngàn đóa hoa bay giữa trời...

“các người định để tướng quân của mình đích thân đánh với cả đám quân địch hay sao? Các người có nghĩ đến những người thân của các người đang ở trong tòa thành phía sau doanh trại hay không? Nếu Tướng quân các người chết, doanh trại này sẽ bị vỡ, những người thân của các người liệu có còn sống hay không...?”-Kennen nói xong cũng nhảy lên ngựa phóng ra ngoài chiến trường, Irelia,Yi,Varus cũng nhanh chóng bám theo...

“ngài ấy nói đúng, chúng ta không thể ngồi đây được, chúng ta phải chiến đấu, chiến đấu bảo vệ những người thân của chúng ta...”

“các anh em xông lên...chết nhẹ tựa bông hồng mà thôi..”

“xông lên”

“xông lên”

Toàn bộ quân lính bắt đầu tràn ra , khí thế của họ tăng lên rất nhiều sau những lời nói của Kennen.

“không ngờ cậu cũng có tài ăn nói đấy!”-Yi cười ngửa bên cạnh khen.

“là tôi học được từ John đấy”-Kennen đáp.

“hì”-Ngựa của Garen bị một tên người đá đánh chết, Garen ngã nặng nề trên mặt đất, “ầm ầm” những cánh tay khổng lồ kia như muốn đập nát nát nát anh ta...

“tấn công...tướng quân chúng tôi đến đây”-Tiếng quân sĩ ở phía sau nói lớn.

“a” “za”

Hai quân đội bắt đầu tràn vào nhau sập lá cà, tiếng binh khí, tiếng la hét, cứ liên tiếp vang lên.

“Garen lo xử lý bọn lính và tên chỉ huy, những con khổng lồ đá này để chúng tôi.”-Irelia búng người nhảy lên cao liên tục đánh vào một con người đá nói.

“rầm rầm rầm..”

Những tảng đá trên người tên người đá khổng lồ kia rớt xuống liên tục nhưng vẫn không tài nào giết được nó. Rốt cuộc là làm cách nào đây?

Irelia cứ nhảy trước nhảy lùi tấn công đủ mọi vị trí trên người của tên khổng lồ đá nhưng vẫn không thể nào tìm ra được điểm yếu của nó.

“không lẽ không có yếu điểm sao?”-Irelia trầm nghĩ.

“rầm”-Ở bên kia, Kennen bị một con khổng lồ đá đánh bay đập mạnh xuống mặt đất, irelia nhanh chóng đến bên cạnh cậu ta nói: “ không sao chứ hả?”

Lau đi vết máu trên khóe miệng Kennen đáp: “ không có gì, con quái vật này trâu quá, hoàn toàn không tìm ra được điểm yếu nào cả.”

“nếu như John có ở đây anh ta sẽ quyết định thế nào đây?”-Irelia lẩm bẩm, đột nhiên cô nhớ lại trước đây khi hai người có ngồi nói chuyện với nhau về cách chiến đấu.

“Irelia cô có biết con người luôn có một điểm yếu chí mạng trên cơ thể là gì không?”

“điểm yếu chí mạng à? ừm....có phải ở tim không? Vì nếu tim mất người đó chắc chắn cũng sẽ không thể sống rồi...”-Irelia đáp.

“không phải, tôi giả sử như tên này luyện loại phép thuật gì đó khiến cho hần mình đồng gia sắt, hoặc giả sử như gặp bọn quái vật gần như bất tử...thì điểm yếu của bọn chúng là ở đâu cô biết chứ?”

“cái này tôi không biết...”-Irelia lắc đầu.

“đấy là giữa đỉnh đầu khi đánh vào đó khí huyết lập tức sẽ bị tắt nghẽn, nhẹ thì khiến cả cơ thể bất động hoặc bất tỉnh, nặng thì lập tức tử vong do khí huyết không lưu thông đồng đặc biệt đối với những người tu luyện phép thuật, nếu phép thuật trong người họ mà không thể lưu thông thì cô biết hậu quả sẽ thế nào rồi đấy...phép thuật đảo nghịch lập tức bạo thể mà chết.”

“có lẽ nào?”-Irelia giật mình, Kennen ở bên cạnh kì lạ nói: “ Irelia...cô sao vậy?”

Irelia lắc đầu, cô nhảy lên tấn công con người đá to lớn trước mặt, lần này cô không tấn công loạn xạ nữa mà nhắm ngay đỉnh đầu của nó đâm một kiếm thật mạnh, mũi kiếm vừa đâm xuyên qua đỉnh đầu của nó ngay lập tức một tiếng hét thảm thiết vang lên, “ầm”-cả thân hình của nó nổ tung, các tảng đá trên người

nó bỗng chốc biến thành tro bụi...một tràng này khiến toàn bộ quân đội và Kennen kinh ngạc đến há hốc mồm.

“cô ấy làm được rồi, cô ấy làm được rồi”-Kennen vui mừng đến mức nhảy nhót ăn mừng như trong lễ hội mặc dù đây là chiến trường.

Irelia đưa cao kiếm lên nói lớn: “ Muốn tiêu diệt con khổng lồ đá này mọi người nhắm ngay đỉnh đầu của nó đâm một kiếm thật mạnh là nó chết ngay.”

“được lắm...các anh em, chúng ta mau làm theo lời cô ấy đi...”

“tấn công...nhắm ngay đỉnh đầu của nó mà đâm...quá đơn giản.”

Quân lính tinh nhuệ bắt đầu bủa vây tấn công những con người đá khổng lồ, bây giờ trong lòng của họ không hề sợ nó nữa...

“cô làm cách nào biết cách này thế?”-Kennen chạy đến cạnh Irelia hỏi.

“lần này chúng ta lại nợ John nữa rồi.”-Irelia hưng phấn nói, sau đó cô cùng Kennen tiếp tục tấn công bọn người đá.

“khốn kiếp! chuyện này sao có thể”-Tên chỉ huy của quân đội hư không đang đánh nhau với Garen khi phát hiện thấy những tên người đá to lớn dần bị hạ, hắn ta tức giận hét toát lên.

“ha..ha... lần này các ngươi bại trận rồi...”-Garen vô cùng phấn khởi, vấn đề lớn nhất đối với anh ta chính là cái đám người đá to lớn gần như bất tử kia, bây giờ vấn đề đã được Irelia giải quyết, anh ta không còn chút lo lắng nữa, kiếm trên tay vùng mạnh xuống, tên chỉ huy kia lập tức lùi lại.

“được lắm, đã vậy hôm nay ta sẽ san bằng nơi này thành bình địa.”-Nói xong cả người hắn nhanh chóng được bao phủ bởi một tầng sức mạnh hư không cực kì mạnh mẽ, hai tay cầm song kiếm tấn công Garen nhanh đến nỗi anh ta chỉ có thể thủ chứ không thể tấn công được một chút nào.

“không lẽ tên nào của quân đội Hư Không cũng mạnh như vậy sao?”-Garen thầm kinh hãi.

“garen tới đây giúp”-Irelia lao đến tấn công tên thủ lĩnh, chuyện giết bọn người đá khổng lồ kia cô giao lại cho Kennen, Varus và những người khác.

Một trận chiến mà chỉ có thể diễn tả bằng một chữ Hãi. Kiếm khí của họ mạnh mẽ đến mức không một ai dám đến gần, một mình tên thủ lĩnh đủ sức địch lại hai người Garen và Irelia .

“chết đi...”-ở bên kia Yi cũng cho thấy mình là một bậc thầy trong việc sử dụng kiếm đến mức nào, với kĩ thuật Wuju bá đạo của mình, ông ta cứ liên tục di chuyển hết bên đông rồi lại bên tây, không một tên lính nào có thể đánh lại ông ta cả. Kiếm đã vùng lên chắc chắn sẽ có kẻ nằm xuống.

“rầm rầm rầm”-bọn khổng lồ đá lần lượt bị tiêu diệt.

“phạch phạch phạch”-Varus với cung trên tay bắn ra những mũi tên biến hóa đến kinh ngạc, nó bay theo một quỹ luồng mà dù có mắt nhìn cũng không thể nào đoán được, ba mũi tên bắn lên cao sau đó bẻ một đường cong tuyệt diệu găm ngay đỉnh đầu ba con người đá là đủ nói lên trình độ của anh ta.

“á”-Tiếng hét của Irelia vang lên thảm thiết, tên thủ lĩnh kia vừa chém cô một kiếm trúng vai.

Garen đỡ lấy Irelia lo lắng nói: “ cô không sao chứ.”

Irelia lắc đầu, tiếp tục cầm kiếm trên tay mặc áo vẫn còn đang chảy dài.

“giết rắn phải đánh vào đầu”-Giết tên thủ lĩnh này trước, tất bọn lính kia sẽ sợ hãi mà rút lui thôi.

Irelia nói xong cô tiếp tục lao lên tấn công, những tinh linh kiếm xuất hiện bao bọc lấy xung quan người cô sau đó theo sự điều khiển của cô mà tấn công tên thủ lĩnh tới tấp.

“quá đơn giản”-Tên thủ lĩnh hét lên, hai kiếm trên tay của hắn nhanh chóng được bao bọc bởi một tầng sức mạnh hư không, sau đó hắn chém ra hai kiếm, sức mạnh của hai kiếm ấy tưởng như có thể phá nát cả một ngọn núi nhỏ.

“Để chúng tôi giúp cô”-Kennen đột nhiên lao đến, cả người của cậu ta chớp chớp những tia điện ngay sau đó một cơn bão điện xuất hiện bao lấy cả người cậu ta và cả người của tên thủ lĩnh.

“kĩ thuật Alpha”-Yi lao đến.

“Mũi tên xuyên phá”-Varus bắn một mũi tên bài sơn đài hải.

“công lý Demacia”-Garen nhảy đến đâm một kiếm cực mạnh.

“á”-Irelia không để mất đi cơ hội tốt như thế, cô lao đến đâm một kiếm vào bụng của hắn.

“phập phập phập”-Kiếm của Yi, tên của Varus, kiếm của Garen tiếp sau đó đâm vào người của tên thủ lĩnh.

“ọc”-hắn ta ói máu...bị một lần đâm nhiều kiếm như vậy thánh cũng không sống nổi rồi nói gì hắn ta chỉ là một tên tướng bình thường.

“ta không thể thua được...ta không thể thua trước đám hèn kém các người được.”-hắn ta không can tâm nói.

“một người có thể đánh không lại người nhưng khi bọn ta hợp sức lại thì có mười kẻ như người cũng có thể đánh lại”-Garen nói.

“ta không can tâm”

“ầm”-đột nhiên cả cơ thể của hắn ta nổ tung, vụ nổ mạnh đến mức khiến đám người Irelia văng ra trên mặt đất, mình đầy thương tích.

“hắn bạo thể”-Yi nghiêng răng nói, ông ấy toàn thân be bét máu.

“thủ lĩnh chết rồi, rút mau...rút mau...”-đám quan lính hư không thấy thủ lĩnh của mình đã bị hạ bọn chúng lập tức bỏ chạy tán loạn.

“mau lên tướng quân và các chỉ huy đang bị thương...mau cứu họ..”

Irelia “Ồ bên trong căn phòng ở kim tự tháp, thông qua một tấm gương ma thuật mà trước đó Malzahar để lại hắn có thể thấy hết mọi chuyện xảy ra bên ngoài, hắn rất muốn ra đó giúp đỡ họ nhưng không tài nào thoát khỏi căn phòng này, giống như nó được bao bọc bởi một lớp ma thuật đặc biệt gì đó vậy.

“John...”-Giọng nói của Nasus vang lên, ngay sau đó ông ấy cùng với Ryze bước vào bên trong.

John xoay nhìn hai người nói: “cho tôi biết rốt cuộc căn phòng này là thứ gì? Tại sao tôi không tài nào thoát ra được.”

Ryze tiến lại trấn an hắn nói: “John...cậu không nên lo lắng, căn phòng này được bao bọc bởi một tầng phép thuật đặc biệt từ thời cổ ngữ, nó sẽ bảo vệ cậu...”-Sau đó ông ta nhìn sang chiếc gương ma thuật cạnh đó thờ dài nói tiếp: “ có phải cậu đang lo lắng ấy người kia đúng không?”

“đúng vậy”-John gật đầu.

Nasus tiến lại cạnh hắn nói: “ John..ta đã nghe Malzahar nói rất nhiều về cậu, ông ấy muốn cậu mau chóng điều khiển được sức mạnh hư không trong người của mình...căn phòng này không đơn giản chỉ là bảo vệ cậu, chỉ khi nào cậu đủ sức phá hủy được nó thoát ra bên ngoài thì khi ấy cậu mới đủ sức bảo vệ những người thân thiết.”

John nhìn Nasus ông ấy có khuôn mặt không được đẹp đẽ lắm tuy nhiên từ người ông ấy luôn toát ra thứ khí thế của một bậc trưởng bối, John ngẫm nghĩ một lúc thấy những điều Nasus nói là đúng. Hắn nhìn Ryze nói: “Ryze có phải ngay từ đầu việc ông tiếp cận tôi cũng là do chủ ý của cha?”

Ryze gật đầu đáp: “ đúng thế, ông ấy muốn ta đi theo bảo vệ cậu đồng thời giúp đỡ để cậu có thể hoàn thiện hơn về sức mạnh phép thuật của bản thân.”

“vậy ông biết cách nào để tôi có thể điều khiển được sức mạnh hư không mà cha đã đưa vào người không? Hiện tại tôi không tài nào có thể điều khiển được nó cả, giống như có thứ gì đó ngăn cản vậy.”-John nói.

“là do bảy loại sức mạnh phép thuật cổ ngữ trong người cậu đấy”-Ryze bắt đầu giải thích: “mặc dù bảy loại sức mạnh phép thuật ấy và sức mạnh hư không trong người của cậu có chung một nguồn gốc mà ra, nhưng

bản chất của nó vốn khắc chế lẫn nhau cho nên hiện tại khi cậu có thể dễ dàng sử dụng sức mạnh cổ ngữ thì không tài nào sử dụng được sức mạnh hư không kia.”

“Vậy không có cách nào sao?”-John khó khăn nói.

“cách thì có, đây chính là cậu tự phế đi sức mạnh cổ ngữ trong người sau đó có thể dễ dàng sử dụng được sức mạnh hư không rồi.”-Ryze nói nửa thật nửa đùa khiến John hết sức đau đầu.

Nasus ở bên cạnh vỗ vào vai của ông ta rồi nói với John: “John...nghe ta nói đây...cha cậu muốn cậu có thể sử dụng được sức mạnh mà ông ấy đã đưa vào người cậu...ông ấy rất tin tưởng vào con trai của mình...nếu cậu quyết định phế đi sức mạnh phép thuật cổ ngữ, điều này hoàn toàn có thể nhưng như vậy cậu sẽ bị tổn thương rất nghiêm trọng và thời gian để hồi phục lại rất lâu, trong khi những người ngoài kia đang rất mong chờ cậu, niềm tin của họ đều đặt hết vào cậu...ta không muốn nói gì nhiều...cậu hãy cố gắng tự tìm cách khắc phục đi...chúng ta sẽ ở bên ngoài không vào đây để làm phiền cậu nữa.”-Nói xong Nasus lôi Ryze đi theo ông ấy ra bên ngoài.

Khi rời khỏi phòng Ryze cầu nhàu nói: “ Nasus, ông làm vậy có ổn không? Biết lúc nào nó mới có thể tìm ra cách giải quyết?”

Nasus đáp: “ đây chính là ý nguyện của Malzahar, ông ấy tin con trai mình có thể làm được những điều không tưởng...ông cũng nên chuẩn bị tinh thần đi.”

.....

Ở trong phòng, John đang loay hoay với chính bản thân mình, hắn không biết nên làm cách nào để có thể sử dụng được thứ sức mạnh hư không ấy nữa, thời gian cũng gấp lắm rồi, nếu hắn không quay trở lại giúp đỡ họ e rằng.....

“làm sao đây?”-John cảm đầu suy nghĩ, nhưng quả thực chuyện này quá sức với hắn, không biết làm cách nào để có thể giải quyết.

“phịch”-Suy nghĩ không ra thì đành hành động vậy, John gồi bịch xuống mặt đất, hai chân xếp bằng, mắt nhắm lại,hắn đang cố gắng cảm nhận các luồng sức mạnh ma thuật đang chảy trong người, tổng cộng có tám luồng, tuy nhiên một luồng trong số đó chính là sức mạnh hư không đang bị kiềm nén bởi cả bảy luồng sức mạnh phép thuật kia...nó rất muốn thoát khỏi sự kiềm nén nhưng không thể nào làm được...

“bình bình...”-các luồng phép thuật trong người của John tuôn chảy cứ như núi lửa sắp phun trào vậy, hắn cứ cố gắng khởi động sức mạnh hư không là y như cơn chấn động năng lượng trong người của hắn ngày một dữ dội, tiếp theo đó là những cơn đau liên tiếp xảy đến.

“phụt”-cuối cùng John cũng không thể nào chịu được sự công kích từ chính sức mạnh phép thuật cổ ngữ, hắn phun ra một búng máu lớn, ngã gục trên mặt đất.

“khốn kiếp, ta phải làm sao đây? Chỉ với sức mạnh phép thuật cổ ngữ này tuyệt đối không thể nào là đối thủ của bọn kia, cái tên đó...hắn mạnh như vậy chắc hẳn chúa tể của hắn cũng hơn bội phần...khốn kiếp khốn kiếp”-John tự chửi bản thân của mình quá vô dụng, bạn bè của mình, người mình thương yêu đang ở ngoài kia chiến đấu, họ luôn sống trong ranh giới của sống và chết vậy mà hắn lại ngồi đây an toàn mà không giúp được cho họ bất cứ điều gì...không vô dụng thì là gì đây?

114. Q.5 - Chương 4: Điều Khiển Sức Mạnh (phần 3)

“Oắc...”-tiếng phượng hoàng bảy sắc hét lên.

“rồng”-tiếng Rồng Hư Không gào rống.

“ầm ầm”-Không khí xung quanh tiếp tục bị vặn xoắn, những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên tục.

“rắc...rắc...”-lớp ma thuật bao bọc căn phòng đang nứt dần ra.

“chuyện gì xảy ra vậy? tại sao sức mạnh của nó lại trào hết ra bên ngoài thế kia”-Ryze kinh hoàng nói.

“tôi cũng không rõ, nhưng trước giờ chưa bao giờ nghe đến chuyện đưa toàn bộ sức mạnh ra bên ngoài mà vẫn giữ được mạng sống”-Nasus nắm chặt lấy cây quyền mét trong tay.

“phải ngăn nó lại, ngăn bằng mọi giá”-Ryze ngồi dậy, hai tay của ông ấy nhanh chóng được phủ một lớp phép thuật cổ ngữ thế nhưng ngay khi ông ta vừa lao vào trong phòng thì Ròng Hư không ảo hảo bởi sức mạnh Hư Không lao đến tấn công tới tấp với ông ấy, không thể kháng cự, Ryze thổ huyết văng sang một bên.

Nasus tiến lại đỡ lấy Ryze thì ngay lúc này...Phượng hoàng bảy sắc lao đến, đôi cánh mạnh mẽ của nó quét ngang một cái cả Nasus và Ryze văng đập vào tường học máu nằm một chỗ.

“khô.ng...đượ.c...l...à.m...hạ.i...h ọ...”-Con mắt lơ đãng của hắn vẫn có thể nhìn rõ được chuyện đang xảy ra, mặc dù nó rất mờ nhưng vẫn nhận ra rằng Ryze và Nasus đang bị hai con thú cường hãn kia đánh cho nằm trên mặt đất.

“á”-John gồng cả người lên, sức mạnh từ bên trong người hắn tuôn trào, mái tóc phiêu bồng trong không khí.

“rồng”

“oắc”

Ròng Hư không, Phượng Hoàng bảy sắc, gào lên một tiếng sau đó cả hai con lao thẳng vào người của John....cơ thể hắn bắt đầu phình to lên, và rồi...rắc rắc rắc...những vết nứt trên da bắt đầu xuất hiện...

“cạch”-một mảnh da rớt xuống....

“cạch”-hai mảnh da rớt xuống....

Cứ như thế John bắt đầu được thay một lớp da mới.

Chưa dừng lại ở đó, ở cánh tay phải bị mất trước kia, từ phần bả vai bắt đầu xuất hiện các hoa văn cổ ngữ kì lạ, sau đó “ọc ọc ọc ọc”-một cánh tay dần lòi ra từ khúc tay bị cụt ấy... “phụp”-một cánh tay mới được mọc ra trên cánh tay ấy khắc đầy các hoa văn và kí tự quái dị.

“á”-John đau đơn hét lên, cả cơ thể của hắn trôi bồng bềnh giữa phòng.

“ông có thấy gì không? Cánh tay..cánh tay của nó...”-Ryze thốt lên kinh ngạc.

“nhìn kia...da của nó đang được thay đổi...cá cơ thể cũng vậy...”-Nasus cũng kinh hoàng không kém, đây là lần đầu tiên cả hai người nhìn thấy sự việc kinh khủng thế này.

“vù vù”-gió thổi mạnh, sức mạnh phép thuật trong căn phòng lúc này mãnh liệt cực kì. Quần áo trên người của John bỗng chốc hóa thành tro bụi....

Trong căn phòng lúc này...hai dòng năng lượng phép thuật cổ ngữ và Hư Không đang xoay phòng bên ngoài cơ thể của hắn...cả hai dòng phép thuật này không còn chống chọi với nhau kịch liệt như trước kia nữa...mà giống như chúng đang hòa vào làm một.

Ở giữa rốn của John....một đồ hình trận pháp xuất hiện...trận pháp này không rõ từ đâu chỉ biết xung quanh nó có bảy dấu sáng tượng trưng cho bảy thuộc tính cổ ngữ, ở giữa vòng trong ấy chính là sức mạnh Hư Không đang tỏa sáng cực kì mãnh liệt. Trận đồ ấy đang liên tục hấp thụ các sức mạnh trôi dạt bên trong không khí...

“bùm”-cả người John đột nhiên phát ra ánh sáng vô cùng rực rỡ...máu trên người đã ngừng chảy...da mới của hắn lấp lánh như kim cương...mái tóc đen ngắn bấy giờ đột nhiên hóa thành màu tím và dài ra....

“Phụp”-Một đôi cánh đột ngột mọc từ trên lưng của John

“phụp”- lại một đôi nữa mọc ra...

“phụp, phụp,phụp”-Trái, phải,trái phải...tổng cộng mười hai chiếc cánh xuất hiện trên lưng hắn...

“một...một...thiên sứ??? một thiên sứ mười hai cánh...không thể nào...”-Ryze,Nasus mắt mở to hết cỡ, cả người run lên đầy sợ hãi....trước giờ chưa từng biết đến cái biến dị thể này.

Những hoa văn trên cánh tay phải của John đang phát ra từng đợt ánh sáng màu tím dịu nhẹ...

“phùm”-đôi mắt hắn mở bừng lên, hai con người đen trước kia nay đã hóa thành màu tím...

“vù”-Gươm của vua vô danh đột nhiên bay đến trôi lơ lửng trước mặt hắn, và rồi “rắc rắc”-những tiếng rạn nứt bắt đầu vang lên, thanh gươm của vua vô danh tỏa ra thứ ánh sáng màu tím đầy tinh tú, nó vỡ vụn...những mảnh vỡ của nó bắt đầu ghép lại...một thanh kiếm mới xuất hiện....nó to hơn..nó dài hơn...trông nó ngầu hơn....

“á”-John nắm lấy thanh gươm của vua vô danh trên tay, gầm lên một tiếng thật lớn....cả tòa kim tự tháp nổ tung, Nasus Ryze thì bị thổi bay....

“đây là sức mạnh mới của ta sao?”-John nhìn vào da của mình, mái tóc của mình, thanh gươm trên tay mình, đặc biệt là mười hai cánh sau lưng mình....

“bịch bịch”-Nasus và Ryze thoát khỏi đám đất đá bước ra kinh hải nhìn John đang lơ lửng trên bầu trời xa mạc Shurima...

“có chuyện gì thế? Tại sao kim tự tháp lại bị nổ tung?”-Xerath cũng từ đồng gạch đổ vỡ cạnh đó bay đến hỏi Nasus.

Ông ta không nói, chỉ đưa tay chỉ vào John....Xerath kinh hải nhìn người thanh niên đang trôi lơ lửng giữa không trung kia...cả người của hắn cũng run lên, sức mạnh mà John phát ra lúc này đủ chấn nhiếp bất cứ ai...một không khí ngột ngạt ập đến khó chịu, hắn ta nhìn thanh kiếm trên tay của John: “đây mà là kiếm sao? Nó quá to...nó quá dày...quá nặng...nó giống một tấm kim loại thì đúng hơn...”

“dung hợp sức mạnh cổ ngữ và Hư Không...đây là sức mạnh mới của ta sao?”-John vẫn cứ lẩm bẩm.

“rầm rầm rầm”-từ đằng xa những tiếng vó ngựa, tiếng bước chân dồn dập tiến đến.

“nguy rồi là đội quân Hư Không phụ trách cai quản Shurima, chắc bọn chúng cảm nhận được sự dao động năng lượng nên đến đây, chúng ta phải rút mau thôi.”-Nasus tỏ ra vội vã.

“hừm”-John xoay đầu nhìn đám quân lính đang đi đến, ước chừng một ngàn tên, tên nào cũng đầy vũ khí tối tân.

“này cái tên trần truồng có mười hai cánh đang bay trên kia là ai vậy?”-một tên binh sĩ hỏi những tên xung quanh.

“biết chết liền, nhưng chắc chắn là mối họa cho chúng ta tiêu diệt hắn ngay.”

“là quân Hư Không sao?”-John nhận ra trang phục của bọn đó, hắn vô cùng điềm tĩnh, cái điềm tĩnh của hắn khiến người khác phải khiếp sợ....

“ầm”-Tay phải John nắm lấy thanh kiếm to tổ chẳng chém mạnh một cái thật nhẹ...một thứ sức mạnh kinh thiên động địa nổi lên, bầu trời phủ toàn mây đen trước đó lại nổi lên sấm sét kinh hoàng.

Những tiếng hét thảm...chỉ có thể...hơn một ngàn tên lính bị một kiếm của John tiêu diệt....không kịp hấp hối...không kịp biết điều gì vừa xảy ra với mình....

“John...cậu ta bây giờ trở thành thứ gì vậy? sức mạnh này....quá khủng khiếp”Ryze ngồi bệch xuống đất kinh hoàng.

“cậu ta là người quen của mấy người chứ hả?”-Xerath xoay đầu nhìn Nasus, từ giọng nói của hắn to cũng đã cho thấy hắn ta đang sợ hãi thế nào, một kiếm giết cả ngàn tên, nếu mà là kẻ thù chắc chắn 100% rằng Xerath không thể sống.

John xoay đầu nhìn phía Nasus và Ryze đang đứng, hắn bay xuống đứng trước mặt họ, khí thế của hắn bắt đầu thu liễm lại toàn bộ...John cười nói: “tôi đã thành công rồi.”-Mười hai cánh sau lưng dần biến mất, những hoa văn trên tay phải của biến mất, John bây giờ trở lại như bình thường, chỉ có điều màu tóc của

hắn vẫn không đổi...một màu tím tượng trưng cho sức mạnh hư không...gươm vua vô danh cũng biến mất trên tay hắn, tùy lúc nghe lệnh của hắn mà được triệu hồi.

“cậu..cậu...còn nhận ra chúng tôi sao?”-Nasus lấp bắp nói, ông ấy cứ nghĩ sau khi thay đổi nhiều như vậy hắn không thể nào nhớ đến bọn họ được nữa.

“tất nhiên...tôi đã lột xác...nhưng không mất đi kí ức của mình...”-John cười nhẹ.

“John...thứ sức mạnh ấy là gì vậy? trước giờ tôi chưa hề thấy qua, đã thế cậu còn trông rất giống như một thiên sứ nữa...mười hai cánh a...ta đọc sách rất nhiều chỉ biết đến huyền thoại của tộc thiên sứ chỉ có sáu cánh là cùng...cậu...rốt cuộc cậu là thứ quái vật gì vậy?”-Ryze nói.

John lắc đầu đáp: “ thực ra những chuyện này tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng tôi đã dung hợp hai thứ sức mạnh trong người mình làm một và thế là được như thế này đây...điều khiến tôi kinh ngạc nhất chính là cánh tay phải này...nó đã mọc lại...thật là kì tích...”

“à đúng rồi...bây giờ chúng ta lên đường được chưa?”-John mỉm cười nói.

Nasus cố gắng giữ bình tĩnh nói: “ John...tạm thời mọi chuyện chưa đến mức quá nghiêm trọng, tôi vẫn còn một số chuyện muốn nói cho cậu biết...”

“là chuyện gì? Có quan trọng lắm không?”- John bay giờ rất muốn đi đến gặp lại những người bạn, người mình thương yêu để có thể giúp đỡ họ nhưng thấy Nasus gật đầu bảo, những chuyện ông ấy sắp nói vô cùng quan trọng cho nên John đành phải đồng ý ở lại.

Ryze nói: “ hiện tại nơi này chúng ta không nên ở lâu, cứ tìm tạm một nơi nào đó trước rồi hãy nói.”

Tất cả đều tán thành sau đó rời đến một ngọn núi đá cách đó khá an toàn....

.....

Lúc này tại một nơi cách đó không xa lắm...một khu vực đồng bằng nhỏ...đang xảy ra một trận chiến nảy lửa...một bên chính là Morgana và Aatrox...bên kia chính là Kayle...

Sau khi rời khỏi con tàu của Miss Fortune...Kayle hoàn toàn không có mục đích và phương hướng cho đến khi cô hạ quyết tâm, tìm cho bằng được Morgana đem về....trong suốt thời gian này quân đội Hư Không vẫn đang tiến hành các cuộc càn quét quy mô vào các thành trì lớn nhỏ trên khắp Valoran..Kayle cố gắng tránh gặp mặt đám quân lính ấy...và cuối cùng ngày hôm nay cô cũng gặp được Morgana và Aatrox...chỉ có điều trên người Aatrox mình đầy thương tích, hiển nhiên trước đó hắn ta đã có một trận chiến cực kì ác liệt... Khi Kayle gặp hai người...Morgana nghĩ rằng chị mình đến để bắt mình về..cho nên cô ta ra sức chống trả đồng thời bảo vệ Aatrox không cho Kayle làm hại anh ta lúc này.

“Morgana...đi về cùng ta...”-Kayle nói lớn.

Morgana lắc đầu nói: “ không bao giờ, em sẽ không bao giờ quay trở lại cái nơi ấy một lần nữa, Kayle, chị buông tha em được không? Đừng bám lấy em nữa.”

Kayle biết không thể dùng lời nói để thuyết phục được Morgana...nhân lúc Aatrox đang bị thương cô ấy ngay lập tức vung thanh kiếm thánh tấn công Morgana...kiếm thánh rực cháy ngọn lửa thần thánh của tộc thiên sứ, thiêu trụi mọi xấu xa đen tối trong tâm con người... Morgana không hề sợ hãi, hai tay cô ta bắn ra những quả cầu hắc ám với sức công phá cực lớn nhắm về phía người chị của mình, vừa đánh vừa giữ khoảng cách.

“đừng tưởng em có thể thắng được ta”-Tay trái Kayle xuất hiện một quả cầu lửa thần thánh, sau đó quả cầu lửa lao với tốc độ rất nhanh bắn về phía Morgana...

“ầm”-quả cầu lửa trúng người Morgana, một tiếng nổ lớn vang lên...khói bụi bay đi...xung quanh Morgana là một tấm khiên ma thuật...chính nó đã ngăn chặn một chiêu vừa rồi...

“thật là may..nếu bị dính chiêu vừa rồi chắc chắn hết đường sống với chị”-Morgana mỉm cười nói.

Kayle không để tâm đến chuyện ấy...cô lập tức vỗ cánh lao vào tấn công tới tấp...đúng lúc này...một bóng đen xuất hiện từ phía sau...Aatrox nhanh như cắt chém một kiếm về phía Kayle khiến cô buộc phải tránh

người sang một bên..chỉ cần có như thế Morgana bắn một loạt các quả cầu hắc ám về Kayle...bộ giáp trên người cô vỡ ra hơn một nửa...

“khốn kiếp, hấn bị thương như vậy mà vẫn giúp được nó sao?”-Kayle tức giận nhìn Aatrox sau một kiếm vừa rồi đã nằm thẳng trên mặt đất, đầy đau đớn.

“sao hả chị thân yêu...chị thua rồi nhé”-Morgana vòng ra sau lưng tay trái siết chặt cổ của cô...đột nhiên sắc mặt Morgana tái đi...cô ta không hề nhìn thấy vết sẫm trên cổ của Kayle...Morgana thất thần lùi lại...chỉ vào Kayle nói: “chị...chị...vết sẫm trên cổ chị đâu rồi? biểu tượng sự trong trắng của thiên sứ....nó nó biến mất rồi...”

Kayle sờ cổ mình..cô nhớ đến John....một cảm giác đau buồn làm cô đau nhói...

“ầm”-đột nhiên lúc này không biết từ đâu một quả cầu hư không bắn đến nổ tung khiến Morgana và Kayle văng qua một bên....

“là kẻ nào?”-Kayle tức giận hét lớn.

Không gian phía trước vụn vụn...một bóng người đi ra...hắn ta có khuôn mặt khá điển trai...đôi mắt lạnh lẽo như băng tuyết...trên mình khoác chiếc áo bào tím trông vô cùng tiêu sái...

Nhìn thấy người đàn ông này, cả Aatrox và Morgana đều kinh hoảng...cô ta nhanh chóng tiến lại đỡ lấy Aatrox nói: “chúng ta đi thôi...hắn đến rồi...”

Kayle nhìn Morgana đang có ý định bỏ chạy vội ngăn lại: “em định đi đâu?”

Morgana nghiêng răng nói: “Kayle...chị mau chạy đi...hắn ta mạnh lắm...Aatrox ra nông nỗi thế này là do hấn làm đấy...”

“hắn ta là ai?”-Kayle...đồng thời cô cũng đưa ánh mắt cảnh giác nhìn người đàn ông kia.

“đội trưởng đội năm, quân đoàn Hư Không, Leo”-Morgana nói.

115. Q.5 - Chương 5: Sự Thật Giấu Kín

John lúc này cùng với Xerath bay trên trời, trong đầu hấn đang nghĩ về những điều mà Nasus và Ryze đã nói với hấn trước đó.

“John...bây giờ ta sẽ nói cho cậu biết mọi thứ...tất cả những gì cậu thắc mắc mà Malzahar chưa nói được...nhưng trước tiên ta muốn nói cho cậu một chuyện.”-Nasus nói.

John kì quái hỏi: “là chuyện gì vậy?”

“chuyện mà cha cậu, vẫn dấu kín chưa nói cho cậu biết, ta biết ông ấy sợ rằng một khi nói ra chuyện này cậu sẽ bị phân tâm mà không thể tập trung điều khiển được sức mạnh hư không trong người...”-Nasus nhìn sang Ryze thấy ông ấy gật đầu rồi nói tiếp: “thực ra...có một điều cậu không biết, một khi chúa tể Hư Không đến Valoran này hầu hết những ai mang sức mạnh hư không trong người đều sẽ phục tùng ông ấy không điều kiện. Hay nói cách khác người ấy sẽ bị chính sức mạnh của chúa tể làm mất đi toàn bộ trí nhớ, Malzahar, ông ấy cũng không phải ngoại lệ.”

“ta e rằng giờ đây ông ấy đã trở thành thuộc hạ của chúa tể rồi...cũng có thể từ chính Malzahar tên chúa tể kia đã biết được mọi chuyện về cậu...”-Ryze nói thêm vào.

Câu nói ấy khiến John cứng cả người...hắn lắp bắp nói: “hai người đang đùa với ta đúng không? Đừng đùa vậy chứ, cha ta đâu? Ông ấy đi đâu rồi?”

Nasus lắc đầu nói: “John như ta đã nói, những ai mang sức mạnh hư không trong người đều không thể thoát khỏi khả năng điều khiển của Chúa tể, hấn ta là vua của cả một thế giới, sức mạnh hư không là do hấn điều khiển...Malzahar bây giờ không còn là cha cậu nữa rồi...”

“không thể nào? Tại sao? Tại ông ấy không nói cho tôi biết?”-John ôm đầu nói, bây giờ chính hắn sẽ chống lại với cha mình sao? Một ngày nào đó hai người gặp nhau ngoài chiến trường thì sao đây? Hắn sẽ giết chính cha của mình? Hay là sao....

“John...chính vì điều này mà ông ấy không đủ can đảm để nói cho cậu biết...chuyện này thực sự ngoài sức tưởng tượng của cậu...ông ấy biết rồi một ngày chuyện này sẽ xảy ra cho nên ông ấy luôn muốn cố gắng giúp cậu mạnh mẽ hơn giúp ông ấy hoàn thành tâm nguyện đánh bại chúa tể bảo vệ Valoran và cả Runeterra.”-Ryze an ủi hắn, ông và Malzahar là những người bạn của nhau cho nên ông ấy hiểu những suy nghĩ của người bạn mình hơn bất cứ ai.

“John.”-Nasus vỗ vào vai hắn nói: “ trước lúc ông ấy đi, ông ấy có để lại lời nhắn rằng: ‘ cậu chính là niềm tự hào của ông ấy...nếu một ngày gặp nhau trên chiến trường...thì đừng bao giờ nường tay cả...bởi người đứng trước mặt cậu lúc ấy chỉ là một kẻ có gương mặt giống cha cậu mà thôi.’được rồi bây giờ ta còn một số điều quan trọng muốn nói hết cho cậu.”

.....

“có phải cậu đang nghĩ những gì hai lão ấy nói không?”-Xerath bay bên cạnh nói.

John gật đầu nói: “ phải...mọi chuyện còn khiến tôi rất bối rối....Xerath cậu biết hai người đó đi đâu không? Tại sao họ không đi theo chúng ta mà bảo đi tìm một người nào đó?”

Xerath lắc đầu nói: “ ngay cả đến quá khứ của tôi,tôi còn không nhớ ra thì huống gì đến chuyện hai người ấy định đi đâu và làm gì chứ.”

“ừm”-John gật đầu tiếp tục bay, mục tiêu của hắn lúc này chính là thành duy nhất còn sót lại của Demacia.

“ầm”-đột nhiên, một tiếng nổ lớn lọt vào tai của John...hắn dừng lại nhìn sang hướng đông, tức nơi phát ra tiếng nổ kia.

“đi chúng ta qua đó xem sao”-John nói xong lập tức phóng thật nhanh qua đấy.

ầm ầm ầm ầm

Liên tục bốn tiếng nổ lớn vang lên....

Kayle, Morgana mình đầy thương tích nằm trên mặt đất, bộ giáp của Kayle thì bị vỡ vụn, đôi cánh thiên sứ cũng tơi tả không kém...

“đây là sức mạnh của đội trưởng đội năm sao?”-Kayle kinh hãi nhìn người đàn ông có đôi mắt lạnh như băng đứng trước mặt...cô và Morgana hợp sức lại dùng toàn bộ tuyệt kĩ nhưng vẫn không tài nào chạm được đến một sợi chỉ trên áo hắn...

“đội trưởng đội năm quân đoàn Hư Không. Leo, hắn ta rất mạnh...kẻ đã làm cho Aatrox ra nông nổi này cũng chính là hắn.”-Morgana nói.

“các người chạy cũng nhanh thật, làm ta đuổi theo đúng là khá tốn mồ hôi đấy....định giết chết hơn trăm binh lính của quân Hư Không của ta mà sống được bình yên sao?”-Giọng nói lạnh như băng của Leo vang lên.

Kayle, Morgana nghiêng rằng, thần sắc trở nên nghiêm trọng hơn lúc nào hết, Aatrox cố gắng nói: “hai người có khả năng trốn thoát, mau đi đi...ở lại chỉ có chết với hắn mà thôi...mình ta sẽ cầm chân hắn...”

“cạch”-Aatrox cố gắng chống kiếm đứng lên, nhưng mới đứng được chút thì hắn ta ngay lập tức ngã khụy xuống, Morgana tiến lại đỡ lấy hắn, mắt vẫn không rời khỏi Leo, cô nói: “ chúng ta là một đội, để a lại một mình không phải là thói quen của tôi.”

Kayle nhìn Morgana và Aatrox trên người đầy thương tích, cô hít sâu một hơi nói: “ Morgana, đi đi, dẫn theo hắn ta chạy đi..ta sẽ chặn đường hắn...”.

Morgana lắc đầu nói: “ không được đâu...hắn ta mạnh lắm...chị không phải là đối thủ của hắn đâu...mà cho dù có chạy em và Aatrox cũng không thể nào chạy mãi được...chúng ta sẽ chiến đấu đến chết...”

Kayle nhìn cô em gái của mình, cái hình dáng, giọng nói và thái độ ấy làm cô nhớ lại Morgana trước kia, Kayle gật đầu nói: “được...vậy chúng ta sẽ sống chết với nhau.”

“ờ”-Morgana tiến lại đứng bên cạnh Kayle, cô hỏi: “ em hỏi một chuyện được không?”

“được”-ngọn lửa thánh trên kiếm của Kayle đã bắt đầu cháy rực.

“vết sầm trên cổ chị, có phải là do cái tên ấy làm mất?”-Morgana hỏi cậu này như một nhát dao đâm vào tim cô, Kayle không trả lời nhưng nhìn qua thái độ và thần sắc của cô Morgana hiểu tất cả.

“lên thôi chị gái, có lẽ đây là lần cuối cùng chúng ta được chiến đấu cùng với nhau.”-Morgana mỉm cười nói.

“á”-Kayle hét lên một tiếng, cách sau lưng đập mạnh, cô và Morgana lao như hai mũi tên phóng đến tấn công Leo.

Hắn ta vẫn đứng im bất động.

“ầm”-lấy cơ thể hắn làm trung tâm một cỗ khí thế uy áp bắt đầu bành trướng, thứ sức mạnh ấy mạnh đến mức thổi bay Kayle và Morgana đang lao đến.

“trong quân đội Hư Không, có một câu nói bất di bất dịch: “Các người là con mồi còn chúng ta là những kẻ săn mồi”-Nói xong Leo lao đến, hai tay của hắn nhanh chóng được bọc bởi sức mạnh hư không.

“ầm”-một cú chặt hụt của Leo đập vào đất khiến mặt đất nứt toát ra.

“ầm”-lại thêm một cú chặt hụt nữa, nhưng lần này, dư chấn của vụ nổ là quá lớn nên Kayle bị bắn đi, phun máu trên không trung.

“bịch”-Kayle cảm thấy như mình được ai đó đỡ lấy, cánh tay ấy đầy chắc khỏe,nó thật ấm áp.

Khi cô ấy nhìn thấy gương mặt người đã đỡ lấy mình, cả người cô ấy run lên, khuôn mặt ấy vừa quen thuộc vừa xa lạ...giọng nói quen thuộc vang lên: “ lâu rồi không gặp..Kayle trông cô vẫn như xưa nhỉ...”

Người đến ấy không ai khác chính là John, đặt Kayle nằm xuống đất rồi nhìn sang Xerath bên cạnh nói: “ cậu giúp tôi chăm sóc bọn họ”

Xerath gật đầu.

Morgana đỡ Aatrox tiến lại chỗ Kayle đang nằm, cô ta nhìn John...trông hắn không còn giống kẻ mà trước đây cô biết nữa, ngay cả đến Aatrox còn không tài nào nhận ra được điều này, hắn ta nói: “cậu ta thay đổi rồi...”

John tiến đến đứng đối diện với Leo, nụ cười mang đầy chết chóc hiện lên nói: “ người là kẻ đã làm họ ra như vậy sao?”

Leo nheo mắt hắn cảm nhận được John có gì đó giống hắn nhưng cũng có gì đó rất khác lạ....hắn không hề tỏ ra xem thường John, hắn nói: “ người đừng nên xen vào chuyện của ta...tránh sang một bên đi...ta giải quyết xong chuyện này nhất định mời người đi uống vài ly rượu.”

“ha...ha...”-John cười phá lên nói: “ cảm ơn ý tốt của người...người tên gì ấy nhỉ?”

“Leo, đội trưởng đội 5, quân đoàn Hư Không, dưới trướng của tổng chỉ huy Du Couteau.”-Hắn ta nói một mạch ra.

“Du Couteau...”-John nghe đến cái tên này nổi cảm hận của hắn lại nổi lên, John nhìn Leo nói: “ hôm nay có lẽ là ngày sui sẻo của người rồi, cả thấy có hai lý do, thứ nhất: người đã làm những người ta quen biết ra nông nổi này, thứ hai: người chính là thuộc hạ dưới trướng của Du Couteau...tổng chỉ huy ư? Cái phỉ nhổ vào mặt hắn...sớm thôi chính ta sẽ phanh thây hắn ta thành trăm mảnh.”

“hỗn xược, người dám vô lễ với tổng chỉ huy bọn ta sao?”-Leo tức giận hét lớn, hắn lao đến tấn công John ngay lập tức mà không cần suy nghĩ điều gì, hắn đã phạm sai lầm.

John chỉ nhếch mép cười khinh thường, nắm tay đưa về phía trước, một cỗ dao động năng lượng cực đại đè nén đến mức khó thở...

“ầm”-Leo bị bắn ngược trở lại mà không rõ nguyên nhân.

“cái gì thế này?”-Leo thầm kinh hãi...hắn thậm chí còn không biết thứ gì đã đẩy mình bắn ngược về phía sau nữa, hắn ta vốn là một đội trưởng, cái đầu của hắn cũng hơn những tên tiểu tốt tầm thường khác, Leo nhanh chóng đứng dậy nói: “ hôm nay coi như ta có chút việc bận, tha cho các người...”-cánh cổng hư không nhanh chóng hiện lên, Leo định tẩu thoát, nhưng John đã đoán trước được điều này, một thanh kiếm to lớn đột nhiên xuất hiện trên tay hắn.

“nó quá to,quá dày,quá nặng...nó không thể nào là kiếm được”-Aatrox, Morgana,Kayle khi nhìn thấy thanh gươm ấy đều không giấu nổi sự kinh ngạc.

“rầm”-một kiếm chém đến, ngay lúc Leo kịp bước vào bên trong cánh cổng, một tiếng hét thảm vang lên trong đó...rồi vụt tắt...cánh cổng đóng lại...

“xi...hắn may thật...”-John tiếc nuối nói, sau đó quay trở lại chỗ ba người đang ngồi, hắn cười nhìn Kayle nói: “ vết thương không quá nghiêm trọng chứ?”

Kayle gật đầu không nói, John biết cô đang nghĩ điều gì, hắn xoay sang nhìn Aatrox hỏi: “ còn người thì sao?”

“người nghĩ với vết thương thế này có thể lấy mạng được ta sao?”-Aatrox ôm ngực cố gắng nói tiếp: “ dù sao thì hôm nay ta cũng nợ người một mạng...nếu có cơ hội nhất định ta sẽ báo đáp...”

“vậy tại sao không báo đáp ngay bây giờ?”-John mỉm cười nói, hắn nói điều này là có ý gì đây nhỉ? Không biết trong đầu hắn đang nghĩ gì nữa.

“trả ngay bây giờ? Vậy người muốn thế nào? Nếu cần mạng sống này ta sẵn sàng trả cho người”-Aatrox nói, Morgana ở bên cạnh tỏ ra vô cùng sợ hãi, dù gì John bây giờ cũng rất khác...hắn đã mạnh hơn...

“không nhất thiết đến thế đâu, cứ đi theo ta là được”-John mỉm cười sau đó bế Kayle lên cười nói với cô: “ đang bị thương chắc không bay được đúng không? Cứ để ta đưa cô đi.”

Kayle đỏ mặt, bây giờ cô bị thương, toàn thân không chút sức lực muốn phản kháng cũng không có khả năng.

“khoan đã”-Morgana tiến lại cạnh hắn nói nhỏ vào tai: “tôi không biết anh đã làm điều gì với chị của tôi, nhưng bây giờ chị ấy đã mất đi niềm tự tôn nhất của mình, sự trong trắng của một thiên sứ đã mất, bây giờ anh phải chịu trách nhiệm với chị ấy, chắc điều cần làm chị ấy cũng đã nói với anh rồi...tự anh suy nghĩ đi...”

John nhìn Kayle khuôn mặt đỏ bừng, mái tóc ngắn màu vàng xinh đẹp, hắn thở dài một tiếng rồi bay lên,Xerath bay theo sau,Morgana và Aatrox nhìn nhau sau đó cũng bay theo hắn...

Doanh trại chính bên ngoài thành Vazacan...lúc này quân lính đang tập luyện vô cùng chăm chỉ...sau khi kí hiệp ước đồng minh với Noxus..quân số có gia tăng lên khá nhiều, tại doanh trại trung tâm này cũng vì thế mà đông hơn náo nhiệt hơn...

Lúc này ngoài sân lớn tập luyện, Darius đứng bên cạnh Garen cùng huấn luyện quân sĩ luyện tập...

Darius nói: “ không biết quân địch sẽ tấn công khi nào, người có suy nghĩ gì không?”

“vẫn chưa,dạo này theo thông tin các trinh sát báo về,quân Hư Không đột nhiên án binh bất động, bọn chúng đang định làm điều gì đó chăng?”-Garen đáp.

“Điều đó vẫn chưa nói ra được, Swain ông ấy vẫn đang tìm hiểu...quân Hư Không đều là những tên có đầu óc cực kì đáng sợ, sẽ không đơn giản đoán được những gì chúng định làm...nhưng mà trước sau gì chúng ta cần phải đưa quân chiếm lại những nơi quan trọng, khu vực này sắp không thể chịu đựng nổi số lượng nữa rồi...lương thực cũng đang dần cạn.”-Darius nói.

“nhìn kìa, có gì đó đang bay đến....”

“báo động...”

“báo động”

Tiếng hét lớn của những tên lính canh gác hô lên, từ phía chân trời xa xa kia, bốn bóng người đang bay đến. Tất cả các tướng lĩnh đang trong doanh trại lập tức ra đứng ngoài sân...mắt nhìn về phía chân trời...

“không phải quân Hư Không, nhưng là ai vậy?”-Garen nói.

“Bọn họ đang tiến đến đây? Ngăn chúng lại không tướng quân”-Lính của bên Demacia và Noxus cùng hỏi hai vị tướng quân của mình

116. Q.5 - Chương 6: Điều Khiển Sức Mạnh (phần 2)

“ầm”-Lại một tiếng nổ nữa vang lên trong phòng của John, Ryze và Nasus đứng bên ngoài lắc đầu nói: “ ba ngày trôi qua rồi, đây là lần thứ hai mươi mấy cậu ta thất bại rồi...nếu cứ cố gắng quá sức thế này e rằng cậu ta sẽ chết trước khi điều khiển được thứ sức mạnh kia mất.

Nasus thở dài không nói gì thêm, bây giờ ông cũng không biết làm cách nào mới có thể giúp đỡ hắn được đây, John đã tự khóa trái cửa phòng, hắn không hề muốn ai quấy rầy mình, điều đó cho thấy quyết tâm của hắn rất cao, hai người bọn họ hiểu được điều này cho nên cũng không quấy rầy hắn, chỉ lặng lẽ ở bên ngoài mà trông.

“tình hình bên ngoài thế nào rồi!”-Ryze hỏi, bởi vì ông suốt ngày chỉ ở trong tòa kim tự tháp này cho nên hầu như mọi chuyện xảy ra bên ngoài ông ta không nắm được gì, chỉ có cách thông qua Nasus để biết thêm thông tin đang diễn ra ở bên ngoài mà thôi.

“hôm qua tôi có thông qua cầu ma thuật để nắm tình hình bên ngoài, cũng có đôi chút khả quan khi mà Demacia và Noxus đã kí kết một hiệp ước đồng minh, bọn họ tạm thời sẽ là đồng minh với nhau để chống lại quân đội Hư Không..chỉ có điều lạ là bên phía quân Hư Không dường như chỉ phái những tốp quân lính nhỏ của mình đi xâm chiếm, tuyệt nhiên các chỉ huy tối cao của bọn chúng chưa ra tay...chúng đang đợi điều gì chăng?”-Nasus trả lời.

Ryze thở dài một cái đáp: “ theo những gì tôi biết, bọn chúng vốn tính kiêu ngạo, có lẽ vì mọi chuyện diễn ra quá đơn giản cho nên đâm ra không có hứng thú gì...hoặc có thể bọn chúng đang chờ đợi một ai đó đủ sức thách thức đội quân hư không chăng?”

“ầm”-lại một tiếng nổ nữa vang lên bên trong phòng của John...

“lần thứ 30 tròn rồi đấy”-Nasus lắc đầu nói.

Đúng như những gì Nasus nói, trong ba ngày qua trên Valoran diễn ra rất nhiều sự kiện đáng chú ý, thứ nhất chính là việc hai đất nước vốn được xem là kẻ thù muôn đời của nhau Demacia và Noxus đã kí một hiệp ước đình chiến đồng thời trở thành liên minh đánh đuổi quân đội Hư Không, hiệp ước sẽ hết hạn khi nào quân Hư Không hoàn toàn bị đánh bại...chỉ có điều, khi hai nước này làm đồng minh của nhau họ mới chỉ dừng lại ở việc ngừng các mối hận thù lại và đưa quân cứu viện lẫn nhau mà thôi, tuyệt đối hai bên không thể tìm ra tiếng nói chung, quyết định xem ai là người đứng đầu. Bên Noxus một mực đề cử tướng quân Darius làm người đứng đầu, bên Demacia không ai khác chính là hoàng tử Jarvan IV.

Chuyện thứ hai chính là việc quân đội Hư Không dạo này có rất ít các hành động tấn công như trước kia, hầu như hiện tại bọn chúng chỉ lo xây dựng vững chắc các căn cứ quân sự của mình tại những nơi đã chiếm được...và có năm nơi được xem là trọng điểm nhất của quân đội Hư Không chính là Demacia, Noxus, Piltover, Bandle City, Ionia. Ngoài ra còn có một số vùng khác như ở Frejlord....tuy nhiên ở nơi này khí hậu khá lạnh lẽo cho nên sau khi quân đội hư không đánh chiếm và phá hủy hầu như toàn các bộ tộc ở đây thì rút hầu hết quân. Có lẽ điều lạ nhất chính là khu vực của học viện ma pháp, theo thông tin của đội trinh sát Noxus và Demacia báo lại thì lúc quân đội Hư Không tiến quân đến đây thì trong thành không có lấy một bóng người nào? Giống như một tòa thành bỏ trống vậy. Họ đã đi đâu? Và đi từ lúc nào? Không ai biết câu trả lời.

Lúc này ở tại một cung điện xa hoa nằm trên một đỉnh núi rất cao trong dãy núi không rõ tên.....

Một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế vàng khảm đầy đá quý sáng lấp lánh, người đàn ông kia che mặt không thể nhìn thấy rõ dung mạo thực sự nhưng có thể chắc chắn rằng hắn ta chính là kẻ lớn nhất của quân hư không-Chúa Tể.

“chuyện là vậy sao? Thú vị thật đấy...Malzahar...con trai của người rất thú vị....ta sẽ chờ nó...để xem nó có đúng như sự tưởng tượng của ta hay không? Một kẻ đến từ thế giới khác...ha ha ha ha....”-Giọng nói bằng lãnh của tên chúa tể vang lên, thế nhưng....người...người đứng sau lưng hắn ta kia chính là Malzahar...ông ấy sao lại ở bên cạnh của chúa tể Hư Không?

Bí ẩn nối tiếp bí ẩn.....

.....

“ầm”-Một vụ nổ nữa vang lên trong phòng của John.

Bây giờ trông hắn không khác gì cục thịt nướng cháy khét cả, khói bốc lên ngùn ngụt, da thì đen xì cho cháy. Hắn thở hộc hộc nằm thẳng cẳng trên mặt đất nghiêng rằng nói: “ khốn kiếp tại sao không được...tại sao tại sao ta không thể sử dụng được người...sức mạnh kia...”

“có cần ta giúp không”-đột nhiên một giọng nói vang lên trong đầu của hắn.

John giật mình mở bừng mắt nhìn xung quanh phòng, không hề có ai ở đây tại sao lại có giọng nói vang lên.

“nhìn đi đầu vậy, ta đang ở đây này”-giọng nói ấy lại vang lên trong đầu của hắn.

John xoay đầu một vòng rồi dừng lại thanh gươm của vua vô danh đặt trên bàn gần đó, hắn cố gắng đứng dậy tiến đến cầm lấy thanh gươm sau đó lại ngồi bệch xuống đất vì không còn đủ sức mà đứng dậy nữa.

“ông...ông có phải là linh hồn của vị vua bên trong thanh kiếm?”-John thử truyền ý niệm nói.

“ha...ha....lâu không gặp còn nhớ đến ta kia à...tốt tốt...”-Giọng nói phát ra từ thanh kiếm truyền thẳng vào đầu của hắn.

“ông nói có thể giúp tôi sao? Bằng cách nào?”-John hỏi.

Giọng của người đàn ông bên trong thanh kiếm đáp: “ nhớ lại trước kia ta vốn là một đại tướng quân của thế giới hư không, lần đầu tiên tiếp nhận thứ sức mạnh của thế giới ấy, ta cũng như cậu không thể nào điều khiển được nó có...”-nói đến đây John đột nhiên ngắt lời : “ khoan đã...ông bảo ông từng là một tướng quân của thế giới Hư Không? Chuyện này là sao? Tôi vẫn chưa hiểu? tại sao ông lại ở tại Valoran và tại sao ông lại chết?”

“kể ra thì thật là dài, nhưng nói tóm gọn lại, trước kia ta chính là đại tướng quân chỉ huy toàn bộ đội quân Hư Không xâm chiếm Valoran này, cũng là người dưới trướng của Chúa tể phát động cuộc chiến tranh cổ ngữ thời đó...tuy nhiên khi chiến tranh diễn ra ta đã không thể nào tiếp nhận được sự tàn khốc của nó, những đứa trẻ chỉ chưa đầy vài tháng tuổi bị giết không thương tiếc, những cụ già không có khả năng bạo về bản thân cũng lần lượt ngã gục xuống một cách đầy uất hận...sau đó ta quyết định rời bỏ quân đội Hư Không ta không muốn đôi tay mình tiếp tục nhuộm đầy máu tươi, Chúa tể vì thế gán ta vào tội danh phản bội và cho người truy cùng diệt tận...người biết đấy, quân đội Hư Không rất mạnh, toàn bộ đều là những đội quân tinh nhuệ được chính tay ta huấn luyện. Cho dù ta là một tướng quân cấp cao nhất nhưng khi đối mặt với những đội quân ấy cũng không thể nào làm gì được...sau ba ngày đêm chiến đấu ác liệt ta cuối cùng cũng không thể nào chống lại được bọn họ, ta trốn chạy đến một cung điện bị bỏ hoang, rồi trút dần hơi thở tại đó.”

Giọng nói của ông ấy bắt đầu trở nên chua xót hơn: “ thanh gươm mà người đang cầm trên tay chính là một thanh kiếm đặc biệt nhất của thế giới hư không, không ai tạo ra nó cả, chính các dòng năng lượng hư không tại thế giới ấy đã tạo ra nó. Bên trong nó chứa đựng nguồn sức mạnh hư không tinh túy nhất, năm xưa chính ta là người được thanh gươm lựa chọn, còn bây giờ đó là người. Sau khi chết, vì tâm nguyện của ta là không muốn nhìn thấy cảnh đổ máu này xảy ra thêm nữa cho nên linh hồn của ta đã nhập vào bên trong thanh gươm,sống cùng nó, cho đến khi gặp cậu và được cậu thức tỉnh. Lần trước khi giúp cậu lĩnh hội được sức mạnh của ta ẩn bên trong thanh gươm để đánh bại tên ác thần từ thời cổ ngữ kia ta đã gần

như sử dụng toàn bộ linh hồn của mình, hiện tại đây chỉ là chút ý thức còn sót lại của ta mà thôi, sau lần này ta sẽ biến mất một cách vĩnh viễn.”

John nhớ lại chuyện trước kia trên đảo, trong lúc hắn đang hấp hối giọng nói của ông ta vang lên trong đầu hắn, ngay sau đó hắn cảm nhận được một nguồn sức mạnh tuyệt vời dâng lên, đồng thời trong đầu của hắn không hiểu sao lại xuất hiện rất nhiều kỹ thuật chiến đấu, và tuyệt kỹ sử dụng kiếm.

“chuyện là vậy sao? Nhưng ông sẽ giúp tôi bằng cách nào.”-John hỏi.

Giọng nói của người đàn ông bên trong thanh gươm vang lên: “năm xưa khi ta tiếp nhận thanh gươm này cũng là lúc ta được nó ban cho sức mạnh phép thuật hư không tinh túy ẩn chứa bên trong, lúc ấy ta vẫn chưa tài nào kiểm soát hay điều khiển được nó cả, ta cũng như cậu bây giờ cứ liên tục mờ mịt, đến một ngày, khi ta chiến đấu với một con quái vật hư không, sức mạnh vốn có của ta bị nó phá hủy sạch, tưởng chừng như ta sắp chết thì chính ngay lúc đó sức mạnh hư không vốn trước đây không thể nào điều khiển được trong người ta đột ngột trỗi dậy, từ đó về sau ta có thể sử dụng và điều khiển nó theo ý muốn. John...ta không biết thông tin này có giúp được gì cho cậu hay không nhưng dù sao trước khi biến mất khỏi thế giới này ta vẫn muốn giúp truyền nhân duy nhất của mình.”

Nói xong giọng của người đàn ông kia hoàn toàn biến mất, cho dù John có hét lên bao nhiêu lần thì ông ta cũng không đáp lại.

“sức mạnh hư không vốn có của ông ấy bị phá hủy hoàn toàn, sau đó sức mạnh hư không tinh túy bên trong thanh kiếm truyền cho ông ấy đột nhiên trào dâng?”-John tự lẩm bẩm.

“không lẽ lúc ấy trong người không nên có một cứ sức mạnh phép thuật nào sao? Như vậy có nghĩa là tự phế đi sức mạnh rồi, Nasus đã bảo cách đó hoàn toàn được nhưng thời gian phục hồi sẽ vô cùng lâu...hài...thật khó nghĩ.”

John cứ suy nghĩ liên tục nhưng chưa thể nào tìm ra được lời giải đáp, đêm đó hắn nằm trên mặt đất ngủ, thì đột nhiên một thứ gì đó lóe sáng lên trong óc hắn...ngồi bật người dậy lẩm bẩm: “ông ấy nói lúc ấy trong người ông ấy không còn sức mạnh phép thuật của bản thân, lúc đó sức mạnh hư không bên trong thanh kiếm mới thực sự truyền vào người và được ông ấy điều khiển, điều này có nghĩa chỉ khi nào sức mạnh trong người ở trạng thái thấp nhất mới có thể kích hoạt tối đa thứ sức mạnh này...tuy nhiên nếu mình tự phế đi sức mạnh cổ ngữ cũng đồng nghĩa hại đi những người thân của mình bên ngoài kia...vậy tại sao mình không “phế” luôn cả hai thứ này đi.”

“đúng rồi.”-John tiếp tục lẩm bẩm, nhường như hắn mới vừa nghĩ ra điều gì đó.

Suy nghĩ xong là làm ngay, mặc dù chuyện hắn suy nghĩ trước giờ trong lịch sử chưa có ghi chép nào ghi lại cách làm điên rồ này, đem sức mạnh phép thuật trong cơ thể để ra bên ngoài trong khi không làm mất nó hay nói cách khác là vẫn không phế bỏ nó, điều đó quá khó khăn...

Hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng trên đất, không khí xung quanh bắt đầu dao động ngày một mãnh liệt, những luồng không khí cứ không ngừng xoay chuyển quanh người hắn, từ trái sang phải ngày một nhanh dần.

“ầm”-Một tiếng nổ nhẹ trong không khí giữa các nguyên tử va đập vang lên

“ầm,ầm ầm ầm...”-liên tục như vậy tổng cộng có bảy tiếng nổ, ngay sau đó cả cơ thể của hắn đột nhiên phát ra bảy sắc cầu vồng, làn da chuyển màu liên tục từ đỏ như lửa đến xanh dương, xanh lá, trắng, đen.....cứ như thế chừng mười phút.

“phụt”-John phun ra một búng máu nhưng hắn chưa thoát ra khỏi trạng thái ấy, từ giữa ngực của hắn một quả cầu tỏa ra bảy luồng sức mạnh cổ ngữ xuất hiện, nó lơ lửng trước mặt hắn...

“phụt”-John phun máu thêm một lần nữa, gân trên người hắn nổi hết cả lên...đôi mắt đỏ như máu.

“được rồi cuối cùng mình cũng đã đưa được sức mạnh cổ ngữ ra bên ngoài.”

Bây giờ trong đầu hắn nghĩ thế này, hai thứ sức mạnh trong người hắn cứ giống như hai quả bong bóng bị bơm căng vậy, không quả nào chịu nhường quả nào cả, kết hợp chúng lại thì càng không thể, vậy giả sử như

ta thả sạch hơi bên trong hai quả bóng ấy rồi sau đó lồng quả này vào quả kia rồi bơm căng lại như vậy không phải hai quả này đã trở thành một rồi hay sao.

Mà nghĩ là một chuyện thực hành lại là một chuyện khác, sức mạnh phép thuật chứ không phải quả bóng mà suy nghĩ đơn giản như vậy. Nhưng bây giờ ngoài cái cách điên rồ ấy còn cách nào khác nữa đâu.

“ầm ầm”-không khí xung quanh căn phòng dao động mãnh liệt, sức mạnh cổ ngữ đang lơ lửng trước đó nay cũng bị thứ sức mạnh hư không mà John tổng ra bên ngoài kịch liệt phản ứng.

Cả hai luồng sức mạnh này đối địch lẫn nhau khiến không gian xung quanh vặn xoắn đến đỉnh điểm.

“ta phải làm được...ta phải làm được”- miệng hắn dính đầy máu, đôi mắt trở nên thất thần như người sắp chết, cứ lẩm bẩm liên tục.

Ngay sau đó cả hai nguồn sức mạnh đang trôi bồng bềnh trước mặt hắn vỡ tung ra, các luồng phép thuật bên trong đó tràn ra như đàn ong vỡ tổ.

“vù vù...”-căn phòng kín không có gió đột nhiên nổi gió rất mạnh.

“ầm ầm”-cả căn phòng à không là cả tòa kim tự tháp rung chuyển.

“chuyện gì vậy...chuyện gì vậy?”-Nasus và Ryze ở bên ngoài thấy kim tự tháp đang rung chuyển thì vô cùng hoảng sợ, sau đó họ nhận ra căn phòng của John đang ở chính là nguyên nhân.

“á”-một tiếng hét thảm vang lên.

Nasus và Ryze kinh hoàng nhìn nhau, họ rõ ràng cảm nhận được hơi thở của John ngày một yếu đi.

Nasus chạy ngay đến cửa phòng liên tục đập cửa hồng tiến vào bên trong cứu hắn...nhưng cánh cửa đã bị John khóa trái trước đó không tài nào mở ra ngay được.

“á”-John lại hét lên thảm thiết.

“ầm ầm ầm ầm”-cả tòa kim tự tháp rung chuyển mãnh liệt.

Bầu trời bên ngoài bỗng nhiên tối đen lại, sấm chớp liên tục rền vang, từng đợt cuồng phong nổi lên. Một khí thế đáng sợ đang dần lan tỏa khắp xa mạc Shurima.

“John...John...mở cửa cho bọn ta...mở cửa cho bọn ta...”-Ryze ở bên ngoài liên tục đập cửa hét lên.

“không còn cách nào khác phá thôi”-Nasus đưa tay đẩy Ryze ra một bên.

“ầm”-một cú đánh cực mạnh từ cây quyền mét trên tay Nasus phá tan cánh cửa sắt, đập vào mặt họ là một cảnh tượng đầy kinh hãi.

Hai con thần thú ảo hóa từ hai luồng sức mạnh của John đang đánh nhau kịch liệt...một bên là phượng hoàng bảy sắc, một bên là rồng hư không uy dũng chấn nhiếp lòng người...

“a...a...a...á”-toàn thân John đầy máu, mắt chảy máu, tai chảy máu, mũi chảy máu, đầu đầu cũng là máu, những tiếng hét thảm vang lên không ngừng, gân trên tay nổi cả lên, da hòa với máu, mái tóc rối tung bay trong gió.

“ngăn cậu ta lại...cậu ta sẽ chết mất”-Ryze kinh hoàng hét lớn, ông ta nhận ra rằng John đang ở trong tình trạng quá tải phép thuật, nếu để lâu cậu ta sẽ tự động bạo thể nổ tung mà chết, đến lúc đó vận mệnh cả Valoran thậm chí là cả Runeterra này cũng sẽ không còn.

“ầm”-hai con thú ảo hóa từ hai luồng sức mạnh kia đang đánh nhau kịch liệt nhường như cảm thấy sự có mặt của Ryze và Nasus bọn chúng ngay lập tức phát ra một lượng khí thể cực đại thổi bay hai người ra khỏi phòng, lớp ma thuật bao bọc căn phòng bắt đầu rung động, “rắc rắc”- những vết nứt bắt đầu xuất hiện.

“mạnh quá”-Nasus kinh hãi.

“Ta...p...phả...i...cứ...u m...ọi...ngườ...i...”-John nghiêng rằng cổ sức nói.

“á”-hắn gầm lên một tiếng, từ người của bản thân phát ra khí tức mãnh liệt trấn áp hai luồng sức mạnh đánh nhau kia...

“ọc..ọc...ọc...”-từ chỗ cánh tay bị mất của John một cánh tay mới mọc ra...cánh tay ấy được khắc đầy các hoa văn quái dị...

117. Q.5 - Chương 7: Liên Minh Huyền Thoại

“khoan đã, bọn chúng chỉ có bốn tên...chúng ta đông hơn...đừng vội manh động”-Darius đưa tay nói, ở bên Garen cũng gật đầu đồng ý.

“có chuyện gì vậy?”-Irelia, Kennen,Sona,Yi,Varus.....cùng với đám người của Noxus là Katarina,Draven,Swain....bước đến hỏi.

Garen nhìn mọi người lắc đầu nói: “ tạm thời vẫn chưa biết rõ được, tin từ trinh thám thông báo có bốn người lạ mặt đang bay đến đây, chúng ta còn chưa xác định được đó là bạn hay thù...”

“không phải quân hư không sao?”-Sona ở bên cạnh hỏi.

“không”-Garen lắc đầu.

Tất cả mọi người vẫn tập trung nhìn về phía chân trời, nơi có bốn bóng người đang bay đến.

Bốn người ấy ngày một gần hơn...gần hơn....

“hả”-bỗng nhiên ánh mắt của những người đến từ Ionia, và của những người bên Noxus mở bừng lên...nụ cười tươi hiện lên trên gương mặt của những người Ionia, còn bên Noxus đây là một gương mặt mang chút gì đó sợ hãi...

“John....là John...cậu ấy đã quay về...là John...ha...ha...”-Kennen là người hú to nhất và cũng là người đầu tiên hét lên cái tên quen thuộc kia.

“vù vù,bịch”-John đáp xuống đầu tiên, hấn đặt Kayle xuống đất, đám quân lính tay cầm vũ khí đang đứng sững sờ nhìn, sau đó hấn nhìn sang đám những người quen thuộc trước mặt cười.

“John...”-Kennen lao nhanh ra như một tia chớp ôm chặt lấy hấn mà gào thét nói: “John...tôi nhớ cậu quá đi mất...mọi người cũng rất nhớ cậu...rất cuộc cậu đã đi đâu vậy? Oa oa oa”-cũng may John biết trước được nên đã chuẩn bị sẵn, hấn dang rộng tay để Kennen lao vào ôm mình.

“John...”-Sona, Yi,Varus...tất cả những người quen biết với hấn đều lao đến mặt mày vui vẻ như ngày hội, những nét buồn đau cực khổ những ngày qua gần như tan biến cả....

“là cậu ta sao? Cuối cùng cậu ấy cũng đến.”-Garen vui vẻ, trong lòng anh ta như có một tia sáng chiếu rọi vào, tương lai của Valoran sắp được cứu rồi.

Darius thì không nói gì, ông ta chỉ lặng lẽ nhìn John sau đó nhìn sang Swain, như biết được Darius định nói gì Swain liền nói: “ cậu ta là người duy nhất lão già này cảm thấy khâm phục nhất...có cậu ấy về phe chúng ta nhất định Noxus sẽ được cứu...tướng quân...quá khứ tạm gác lại đi...mục tiêu bây giờ là đánh bại Quân Đội Hư Không.”

“Sona...trông em vẫn như thế...ngày một xinh đẹp hơn thì phải”

“anh John...mỗi ngày Sona đều nhớ đến anh đấy”

“John...John...tôi cũng nhớ cậu...”

“tất cả chúng tôi đều như thế.”

“à”-đột nhiên một tiếng la lên của Akali...cô chỉ tay vào cánh tay phải của hấn...nói: “John..tay phải của cậu...không phải nó...không phải nói đã mất rồi sao?”

“ờ nó mới hồi phục...”

“à, mọi người có thể giúp tôi chữa trị cho bọn họ được không?”-John đưa tay chỉ vào Morgana, Kayle và Aatrox đang bị thương.

Thế thì tuyệt quá, tối nay chúng ta phải mở tiệc thật lớn mới được...chào mừng John trở về đồng thời chúc mừng cậu đã khôi phục được cánh tay phải của mình...

“khoan đã”-John lắc đầu sau đó tiến lại cạnh Garen và Darius nói: “ Garen hi vọng anh không giận tôi chuyện còn ở làng Kalamanda, tướng quân Darius, tôi luôn kính trọng ông là một bậc trưởng bối, chuyện ở Noxus thực lòng tôi chỉ muốn cứu Irelia hi vọng ông không hận tôi chứ.”

“không có gì...chuyện ở Kalamanda chúng tôi mới là người có lỗi”-Garen mỉm cười nói.

Darius thì không đáp, chỉ ở một tiếng.

Swain tiến đến cạnh hắn nói: “John...cậu biết tình hình hiện tại của Valoran chứ?”

John gật đầu nói: “biết...tôi về đây lần này cũng không ngoài mục đích ấy...”

“vậy cậu có kế sách gì không?”-Swain hỏi, giờ khắc này ông ấy rất muốn nghe ý kiến của John...không hiểu sao ông ấy lại rất tin tưởng hắn...chắc từ sau vụ việc tại Noxus, ông ấy đã thua trí hắn một cách tâm phục khẩu phục.

John gật đầu sau đó đưa tay nói: “chúng ta vào bên trong trại chỉ huy rồi nói tiếp.”

“được”-Darius và Garen nhanh chóng đi trước dẫn đường, những người khác nghe John có kế hoạch đánh bại quân Hư Không, đều tỏ ra vô cùng vui mừng, từ sau sự việc Ionia không ai không tin tưởng vào khả năng cầm quân của hắn cả.

“đấy chính là nhân vật trong truyền thuyết sao?”

“ờ nhìn thấy thái độ của các tướng quân là đủ hiểu rồi.”

“trông anh ta trẻ quá...híc đúng là anh hùng xuất thiếu niên mà”

“có anh ấy giúp đỡ nhất định chúng ta sẽ đánh bại bọn Hư Không đáng chết.”

Đám binh lính thay nhau bàn tán, đêm hôm đó đề tài John trở về chính là thứ sôi nổi nhất, chuyện hót nhất giữa mấy tên lính.

Tất nhiên đó là buổi tối, còn bây giờ thì chưa.

Sau khi John và những người khác tiến vào trong lều chỉ huy, Swain lên tiếng nói: “ John....kế hoạch của cậu là gì?”

John nhìn mọi người một vòng rồi nói: “ mọi người chắc biết tình hình hiện tại của Valoran thế nào, nhiều bộ tộc bị phá hủy, nhiều quốc gia đã bị chiếm, quân số, người dân giảm đến mức đáng báo động trong khi đó quân địch rất mạnh, nếu chúng ta không đồng tâm hiệp lực lại e rằng khó lòng đánh bại được quân đội Hư Không kia...”

Nói đến đây Darius ngắt lời : “ không phải Demacia và Noxus đã liên minh lại với nhau hay sao? Thậm chí bây giờ có cả Ionia nữa...chừng này vẫn chưa đủ để đánh lại quân đội Hư Không à?”

John lắc đầu nói: “ vẫn không đủ, quân hư không rất mạnh...một tên lính của chúng có thể đánh với hai người lính của mình, đấy là chưa nói bọn chúng còn có quân đội người đá, rồng, khủng long....theo ta được biết bọn chúng còn rất nhiều quân đội chủ lực khác chưa xuất hiện, mới chỉ vài quân đội tiên phong bình thường mà đã làm chúng ta thảm hại thế này thì một khi những quân đội chủ lực bên Hư Không xuất ra chúng ta làm gì có cơ hội để mà chiến thắng. đó mới chỉ là về quân lính, chắc mọi người chưa biết, thực lực của những tên đội trưởng và chỉ huy của quân hư không, mỗi người bọn chúng đều mang trong người sức mạnh Hư Không vô cùng đáng sợ.”

“vậy ý cậu là sao John... chỉ cần cậu nói ra, chúng tôi lập tức nghe theo...không có bất cứ một lời phản nản nào”-Shen ở gần đó nói, tất cả những người từng quen biết hắn, từng chiến đấu cùng hắn đều gật đầu ngay tức khắc, họ đặt cả niềm tin và mạng sống vào John.

“chúng ta sẽ lập một liên minh...một liên minh của tất cả các chủng tộc, các quốc gia, tất cả bộ lạc, không phân biệt điều gì, tất cả những người trên Valoran bị áp bức bởi quân Hư Không lại,nếu có khả năng và ý chí đánh bại quân Hư Không đều có thể gia nhập vào liên minh, cùng nhau chung một mục tiêu là đánh bại quân Hư Không, dành lại tự do cho Valoran.”-John nói.

“tất cả chủng tộc trên Valoran,toàn bộ bộ lạc trên Valoran...điều này sao có thể”-Mọi người bắt đầu bàn tán...”

Vấn đề lớn nhất ở đây chính là vấn đề bộ tộc và chủng tộc trên Valoran rất đông, mỗi người bọn họ đều có một suy nghĩ riêng, không dễ gì có thể tập hợp lại và làm theo lệnh của chúng ta được.

“tôi biết mọi người suy nghĩ thế nào, nhưng nếu chúng ta không lập ra một liên minh vững mạnh thì không thể nào đánh bại được quân đội Hư Không.”-John nói.

Swain suy nghĩ một lúc rồi nói: “ John...ta hiểu ý của cậu là thế nào nhưng điều quan trọng nhất ở đây chính là tập hợp bọn họ...cậu nên nhớ...có rất rất nhiều bộ tộc và chủng tộc không hề e sợ bất cứ một quốc gia nào, họ thích làm việc độc lập, khi bị đe dọa, họ đều tự thân chống lại...không hề dựa dẫm vào bất cứ ai...”

“ha...ha....chuyện này cứ để cho chúng ta...”-Đột nhiên một giọng nói già nua vang lên...kế tiếp đó...như một trò ảo thuật..hai lão già từ mờ ảo dần trở nên hiện thực xuất hiện bên cạnh John...ngay khi hai lão già này xuất hiện, mọi người lập tức thủ th, vũ khí trên tay đã rút sẵn...John lập tức nhận ra hai người này hẳn kinh hô: “ là viện trưởng và phó viện trưởng...”

“sao? Họ là viện trưởng và phó viện trưởng của Học Viện Ma Pháp à?”-đám người bên dưới lại kinh ngạc một lần nữa.

Viện trưởng gật đầu nói: “John...chúng ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi...hãy để chúng ta giúp cậu...với uy tín và danh vọng của học viện ma pháp nhất định sẽ giúp cậu rất nhiều.”

“hay quá, nếu có Học viện Ma pháp đỉnh đỉnh đại danh ra giúp đỡ thì việc liên minh toàn bộ Valoran sẽ không còn khó khăn gì rồi.”-Garen tươi cười nói.

John cũng rất bất ngờ với chuyện này, giống như hai ông già này đã biết trước chuyện gì sẽ xảy ra và chuẩn bị hết tất cả vậy.

“vậy cậu muốn chúng tôi liên hệ với những bộ tộc nào?”-Katarina nói, mặc dù cô rất hận John nhưng dù sao chuyện khôi phục Noxus vẫn được ưu tiên hàng đầu.

John đáp: “ bây giờ tôi sẽ lên một danh sách tất cả những người quan trọng để mọi người đi liên hệ mời họ vào liên minh của chúng ta.”

“thế liên minh của chúng ta tên là gì?”-Sona hỏi.

“ừm”-John suy nghĩ một chút rồi nói: “ Liên Minh Huyền Thoại”.

Mọi người nhìn nhau sau đó tán thành cái tên ấy, Akali hỏi: “ John...vậy người đứng đầu Liên Minh này là ai? Cậu biết đấy khi liên minh giữa Noxus và Demacia thành lập chúng tôi cũng không tài nào chọn ra được người đứng đầu, nhưng nếu cậu muốn tất cả chúng tôi sẵn sàng ủng hộ cậu làm người đứng đầu liên minh.”

“bọn ta cũng ủng hộ cậu”-Viện trưởng và Viện phó cười nói.

John lắc đầu nói: “ chuyện này chưa quan trọng, mọi người tạm thời về nghỉ ngơi đi...sau khi lập xong bản danh sách những người chúng ta cần chiêu mộ, lập tức sẽ đưa ọi người mà.”

Tất cả bắt đầu rời khỏi lều chỉ huy, đột nhiên John như nhớ điều gì, nói: “ mọi người tại Noxus có thể dừng lại được không, ta có chuyện riêng muốn nói với mọi người.”

Darius khó hiểu hỏi: “ là chuyện gì?”

John đáp: “ chắc mọi người biết đến cái tên Du Couteau chứ?”

Nghe đến cái tên này sắc mặt Katarina và Cass cạnh đó bỗng nhiên xám lại, Swain gật đầu hỏi: “ đúng vậy nhưng có chuyện gì không?”

John nhìn Kata và Cass nói: “ hai người chắc hẳn là con gái ông ấy...nhưng ta muốn nói cho hai người biết một chuyện, hi vọng hai người chuẩn bị sẵn tâm lý.”

“có gì thì nói ngay đi”-Kata nộ, cô đang dần mất đi sự bình tĩnh.

“Du Couteau thực ra không phải là cha hai người.”-

Một câu nói ra khiến toàn bộ những người Noxus như Kata rung động, Darius gầm lên nói: “ đừng có ăn nói hồ đồ...ông ta không phải là cha của hai người bọn họ thì là ai chứ.”

John liền giải thích: “chắc mọi người cũng biết ông ấy là người của đội quân Hư Không đúng không? Theo những gì tôi được biết, ông ấy vốn sinh ra tại Hư Không...mà người được sinh ra tại Hư Không hoặc mang trong mình sức mạnh của Hư Không thì không thể nào có con được.”

“cái gì?”-Swain,Darius...tất cả đều giật mình.

“người nói dối, người nói dối”-Katarina thét lên, cô rút dao lao đến đâm phập...ngay ngực John...hắn không hề tránh né, vẫn để cô đâm....

“sao...sao...người không tránh”-Kata nói.

John nhìn thần sắc Kata đang bấn loạn hắn thở dài nói: “ ta hiểu cảm xúc của cô hiện giờ cho nên ta không muốn tránh, nếu cô đâm ta thêm vài nhát dao nữa mà có thể ổn định lại thì cứ đâm.”

“John....chuyện này người từ đâu biết để nói”-WW nãy giờ im re bây giờ bắt đầu lên tiếng.

John đáp: “ từ những gì người cha của ta nói lại...ông ấy cũng là một người mang trong mình sức mạnh hư không.”

“là như vậy sao?”-ww thở dài.

Swain hỏi: “ Ww có phải ông biết chuyện gì hay không?”

Ww đáp: “ phải...chuyện này xảy ra lâu rồi...lúc ấy ta tình cờ bắt gặp Du Couteau đang bí mật tiếp xúc với bọn buôn người...hình như ông ta đang tiến hành mua hai đứa trẻ sơ sinh hay gì đó...lúc ấy ta nghĩ ông ta đang giải quyết công chuyện gì đó cho nên không để ý nhiều...sau đó ba ngày...ta biết tin ông ta có con..lúc ấy cũng rất nghi ngờ...nhưng sợ nói ra không ai tin...”

“chuyện này là thật sao? Là thật sao?”-Cass ôm đầu gào khóc.

Bỗng chốc sự thật phơi bày, Kata và Cass vốn là hai đứa trẻ được Du Couteau nhận nuôi về...

“Không lẽ chuyện vợ của ông ta chết vì bệnh cũng là giả sao?”-Darius nói.

Swain lắc đầu thở dài: “tôi e rằng để đảm bảo bí mật này ông ta đã ra tay giết chết người phụ nữ đó.”

Lúc này bên trong doanh trại chỉ toàn tiếng thở dài, và than khóc....

.....

Sau ngày hôm đó, một liên minh mới được thành lập với cái tên Liên Minh Huyền Thoại, đây là nơi tập trung của tất cả những người muốn chống lại quân đội Hư Không, muốn sự tự do tại Valoran...

Một danh sách dài những người cần mời vào liên minh được John viết ra.....

“It’s Show time” (buổi trình diễn sắp bắt đầu)

118. Q.5 - Chương 8: Thông Báo Toàn Valoran

Liên Minh hiện tại gồm có những vị tướng và những người chủ chốt của Ionia, phía Demacia và phía Noxus. Rất nhanh chóng một bản danh sách đã được soạn ra...theo sự bố trí của John...lực lượng nhanh chóng

chia làm ba hướng để hoàn thành nhiệm vụ, nhanh chóng đến ngày Liên Minh Huyền Thoại xuất hiện trên Valoran là đầu tàu dẫn dắt mọi người chống lại quân đội Hư Không.

Hướng thứ 1 của bên Demacia: Lực lượng này đảm nhiệm nhiệm vụ dựa vào danh sách mà John đã chuẩn bị đi liên hệ với những bộ tộc, quốc gia hoặc cá nhân nào đó có quan hệ với Demacia để thuyết phục họ vào Liên Minh Huyền Thoại.

Hướng thứ 2 của bên Ionia: Lực lượng này cũng như bên Demacia, là đi liên hệ với những cá nhân hoặc bất cứ một bộ tộc nào có quan hệ với Ionia để gọi họ vào liên minh đặc biệt là những người dân Ionia đang chạy nạn sau khi bị quân Hư Không tấn công quê hương mình, đồng thời dựa vào các thành viên hội Kinkou của Shen đang rải rác trên khắp Valoran loan truyền tin tức về việc lập nên Liên Minh Huyền Thoại chống lại quân đội Hư Không cho tất cả mọi người được biết mà tham gia.

Hướng thứ 3 của Noxus: Giống như hai lực lượng trên, bên phía Noxus cũng liên hệ với những quốc gia, bộ tộc...có quan hệ với mình để mời họ vào Liên Minh, đồng thời họ còn có một nhiệm vụ khác đầy chính là chuẩn bị mọi thứ cho cái ngày trọng đại Liên Minh Huyền Thoại chính thức thành lập, công bố toàn Valoran ... việc này Swain sẽ lo mọi chuyện.

Hôm nay, ngày 28 tháng 7 năm 23 CLE...kế hoạch thành lập Liên Minh Huyền Thoại chống lại quân đội xâm lược đến từ Hư Không chính thức triển khai.

Mọi chuyện vẫn tốt đẹp chỉ trừ một chuyện-tìm ra người đứng đầu Liên Minh Huyền Thoại, vấn đề này vô cùng nhức nhối khi bên Noxus thì một mực chọn Darius, bên Demacia thì là Jarvan IV, trong mấy ngày này, nghe tin John đã trở về Jarvan IV cùng tất cả những người cấp cao đang ở thành Vazacan cũng đến doanh trại trung tâm để gặp John....và John đưa ra ý kiến rằng, để khi nào tập hợp đủ mọi người, đủ lực lượng sau đó sẽ để chính họ bầu ra người đứng đầu, ý kiến này nhanh chóng được tất cả mọi người đồng ý...

Đông Nam Valoran.

Một trại nhỏ với rất đông người sinh sống, có thể thấy trên khuôn mặt của họ đều ánh lên vẻ buồn khổ cực nhọc, những đứa trẻ quần áo rách rưới, những cụ già dựa vào gốc cây, da khô như sắp chết...

“bịch”-hơn năm bóng người lao xuống đứng trước trại, họ nhìn những người dân trong đó mà cảm thấy vô cùng đau khổ, giọng nữ vang lên: “ đây là trại tị nạn của người dân Ionia sao?..”

Một người trong doanh trại nhìn ra thấy năm người kia ánh mắt anh ta đột nhiên tràn đầy vẻ vui mừng, anh ta la toáng lên: “ là Shen...là Irelia...bọn họ...là bọn họ...mọi người...mọi người...”

Đông Bắc Valoran...

Một doanh trại nằm tút sâu bên trong khu rừng già, ở đây vô cùng yên tĩnh, đến cả một tiếng thú hoang kêu cũng chẳng có...

“cảnh sát trưởng...cảnh sát trưởng”-một người dân sống bên trong doanh trại kia chạy gấp vào, trên tay anh ta cầm một tờ giấy chỉ chít chữ...

Người cảnh sát trưởng mà anh ta gọi kia chắc không phải ai xa lạ cô ấy chính là Caitlyn, những người dân bên trong doanh trại này cũng chính là những người duy nhất còn sống sót sau đại thảm họa hủy diệt toàn thành phố Piltover.

“có chuyện gì vậy?”-Caitlyn nhanh chóng đi ra khỏi lều, phía sau cô là Jayce, Vi, Heimerdinger, Zigg, Janna...v...v..

Người thanh niên kia đưa cho Caitlyn tờ giấy hần đang cầm trên tay...cô ấy đọc qua một lượt, sắc mặt thay đổi liên tục, Vi ở bên cạnh nhận ra có điều kì lạ cô vội hỏi: “Caitlyn, có chuyện gì sao?”

Caitlyn chưa vội trả lời câu hỏi của Vi cô hỏi người thanh niên kia: “ tờ giấy này người lấy được ở đâu.”

Người thanh niên kia đáp: “từ một người đàn ông, mặc trang phục như một người đưa tin, ông ấy đang đợi cô và mọi người ngoài cổng.”

“đi thôi”-Caitlyn nhanh chóng đi về phía cổng, những người khác vì chưa hiểu chuyện gì nên cũng nhanh chóng đi theo.

Ra đến cổng, một người đàn ông trang trang phục người đưa tin đang đứng đợi ở đó, khi thấy Caitlyn ra ông ta ngay lập tức cúi chào nói: “ cô đã đọc được những gì trong đó viết rồi chứ?”

“phải trong đó viết gì thế”-Vi, Jayce và những người khác đều thắc mắc hỏi Caitlyn.

Caitlyn đưa mảnh giấy cho Vi mà những người phía sau đọc, sắc mặt của tất cả bọn họ đều từ kinh ngạc chuyển thành vui sướng, Jayce thốt lên: “ thật tuyệt...một liên minh không phân biệt chủng tộc, không phân biệt bộ tộc hay quốc gia....liên minh tập hợp chỉ để chống lại quân đội Hư Không...chuyện này tốt thế sao cô lại tỏ ra dăm chiêu thế kia?”

Mọi người đều gật đầu, họ không hiểu Caitlyn đang nghĩ gì mà bộ mặt có vẻ khá là căng thẳng.

Caitlyn hỏi người đàn ông kia: “ cho ta hỏi, ai là người đề xướng ra việc thành lập liên minh này?”

“John”-cái tên được đọc lên lập tức mọi người giật mình, Heimerdinger ở bên cạnh lấp bắp nói: “ có có phải là John mà chúng ta gặp ở Piltover không?”

Người đàn ông kia nói tiếp: “ mọi người yên tâm, người đã đề xướng ra việc này chính là người đã giúp Ionia chống lại quân đội Noxus là vị thiếu niên anh hùng trong truyền thuyết.”

“anh ta còn sống sao?”-Caitlyn, Vi và những người khác kinh ngạc.

“đúng vậy...anh ấy còn sống và lần này muốn giúp toàn thể Valoran có được tự do và đánh bại toàn bộ quân đội Hư Không.”-người đàn ông đưa tin kia gật đầu nói.

“liệu có tin được không? Có thể đây là cái bẫy của bọn Hư Không”-Jayce nghi ngờ nói.

Câu này nói ra khiến mọi người nhanh chóng cảnh giác, người đàn ông kia biết thế nào họ cũng nói câu này nên rút từ trong túi ra một cái lệnh bài đưa cho Caitlyn nói: “ chắc cô nhận ra thứ này?”

“lệnh bài của học viện ma pháp, đã thế còn là lệnh bài đặc biệt của viện trưởng”-Caitlyn giật mình, cô đã từng thấy cái lệnh bài này một lần rồi, lúc đó viện trưởng học viện ma pháp nhận lời mời tới chơi tại Piltover.

“được rồi, chuyện của tôi đã xong, ngày 5/8 này tại phía đông thành Vazacan, doanh trại trung tâm, mọi người sẽ tập hợp tại đó, hi vọng tất cả các vị sẽ có mặt...vì Valoran...”-Nói xong người đàn ông kia nhanh chóng rời đi.

“Caitlyn cô đang nghĩ gì vậy? sao sắc mặt cô không được tốt?”-Corki hỏi.

Caitlyn đáp: “ không hiểu sao khi cầm vào tờ giấy này, nghe đến cái tên ấy tôi lại nhớ đến cái tên khốn kiếp kia.”

“chắc không phải hần đâu, lần này là John người anh hùng trong truyền thuyết, người mà cô mến mộ mà...cái tên chúng ta gặp tại Piltover đơn giản chỉ là trùng tên mà thôi.”-Vi nói.

“tôi cũng hi vọng thế, được rồi mọi người chuẩn bị đi, chúng ta sẽ lên đường đến Vazacan.”-Caitlyn ra lệnh.

“ta thì hi vọng người thanh niên trong truyền thuyết ấy là John mà chúng ta gặp ở Piltover.”-Heimerdinger nói nhỏ với Ziggs ở bên cạnh.

“như vậy mới cho con bé Caitlyn tức chơi he he he”-Ziggs che miệng cười nói.

.....

Bắc Valoran.

Bộ tộc Khiên Băng, Bộ Tộc Vuốt Đông, Avasoran, cũng nhanh chóng nhận được giấy thông báo do những người đưa tin đem đến.

(tất nhiên là nơi ở của ba bộ tộc này đều bị phá hủy hết rồi nhé mọi người, hiện tại họ chỉ đang ẩn náu ở những cái hang độ trên núi tuyết nào đó mà thôi, nhưng những chuyện này không thể làm khó được đội trinh sát từ Noxus và Demacia.)

Tại bộ tộc Khiên Băng.

Talon cầm tờ giấy trong tay, hần ta vô cùng bất ngờ: “ không ngờ Noxus và Demacia đã liên minh lại, công với Ionia nữa chứ...John...cậu quả là thiên tài...”

“chúng ta đi chứ, tôi sẽ trả thù cho Sally, và dành lại nơi ở của bộ tộc mình”-Lissandra ở phía sau đầy tức giận, thương thế trên người của cô cũng đã gần lành hẳn, Talon thở dài nói: “ được, tôi cũng rất muốn quay trở về...”

.....

Tại một thung lũng nhỏ trên Valoran....

Tộc Yordle bây giờ dưới sự chỉ huy của Tristana, tạm thời lẩn trốn tại nơi này, tránh để quân Hư Không phát hiện ra...

“Tristana, cậu đừng buồn nữa...rồi chúng ta cũng sẽ dành lại được thành phố mà thôi”-Poppy tiến đến an ủi.

“Poppy”-bỗng một tiếng nói vang lên, một cô gái trong trang phục trinh sát trên vai cô là một con chim ưng.

“Quinn”-Poppy kinh vui chạy lại gần cô cười nói: “ sao cô biết chúng tôi ở đây? Mọi chuyện bên ngoài thế nào rồi? Demacia của chúng ta có sao không?”

Quinn lắc đầu nói: “ cả Valoran đều thảm bại trước sức mạnh của Quân đội Hư Không.”

“sao?”-Tristana ở cạnh đó nghe vậy giật nảy người, từ sau khi cô và những người tộc Yordle may mắn trốn được đến đây cô và những người khác hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài.

“ngay cả đến Demacia cũng thất thủ thì chúng ta làm sao có cơ hội để dành lại Bandle?”-Tristana ảo não

Poppy hỏi: “Quinn sao chị biết chúng tôi ở đây?”

Quinn đáp: “ nhờ Valor, cậu ấy phát hiện ra dấu vết của mọi người, được rồi chúng ta vào chuyện chính thôi.”

“là chuyện gì?”-Tristana nói.

“thành lập Liên Minh Huyền Thoại”

.....

Một hang động tại nơi nào đó trên Valoran....

Một người con gái với mái tóc ngắn, gương mặt vừa toát lên sự xinh đẹp vừa có đôi chút lạnh lùng của đàn ông...bên cạnh cô ấy là một thanh kiếm gãy kì cục.

“bịch”-một bóng người xuất hiện trước mặt cô,khiến cô giật mình đưa kiếm lên bảo vệ.

“lâu không gặp cô quen tôi rồi sao...Riven?”-Giọng nói này...là giọng nói của John mà.

Người con gái đang đối diện với hần cũng từng là tướng quân dẫn đầu quân Noxus tấn công Ionia Riven, bây giờ cô đã rời khỏi Noxus...sau việc John mất tích ở trận đánh cuối cùng, Riven ở lại Ionia một thời gian để tĩnh tu sau đó cũng rời đi...từ đó về sau không ai biết cô đang đi đâu cả.

Riven kinh ngạc nói: “John...là anh...không thể nào...tôi tưởng anh đã chết rồi chứ?”

John cười đáp: “ mạng tôi to lắm không chết được đâu...Riven...cô có muốn chuộc lại những lỗi lầm mà mình đã làm trong quá khứ không?”

Riven đứng dậy gật đầu,John tiến lại vỗ vai cô nói: “ vậy ngày 5/8 này hãy đến thành Vazacan, cô hãy giúp chúng tôi chống lại quân đội Hư Không, giải phóng Valoran.”

Riven nhìn sâu vào ánh mắt của hần, một ánh mắt tràn đầy tin tưởng đối với cô, Riven hỏi: “làm sao anh biết tôi ở đây?”

John xoay người cười đáp: “ do tôi bây giờ đã mạnh hơn rất nhiều rồi...hẹn gặp lại cô ở daonh trại trung tâm, phía đông Vazacan.”

Nói xong John như một lớp sương mù biến mất tại chỗ.

.....

“cách cách cách”-tiếng vó ngựa vang lên trên đường đá...

“phịch”-Đột nhiên một bóng đen lao đến đánh ngã tên ngồi trên lưng ngựa,ngựa sau đó một gã quái vật, nửa người nửa ngựa tiến đến đứng trước tên vừa bị đánh rớt xuống đó cười nói: “Elise,cô mạnh tay quá rồi đấy, hẳn đang hoảng sợ kìa...”

Đúng thật bộ mặt của người thanh niên kia xám đến cực điểm, nét sợ hãi gì lòi hết ra cả mặt...

Elise không bận tâm nắm lấy cổ áo người thanh niên hỏi: “Nói ta biết, rốt cuộc bọn loài người các người đang làm cái gì mà hôm nay ta thấy tổng cộng đến năm sáu tên cưỡi ngựa gấp rút chạy ngang qua đây rồi vậy...”

“chắc là đi báo tin chuyện bọn Hư Không xâm chiếm đây mà”-giọng nói của Mordekaiser vang lên.

Hecarim thở dài nói: “ không ngờ từ lúc chúng ta đặt chân đến đây, chưa làm được gì thì đã phải ở trong tình trạng lẫn trốn rồi, bọn Hư Không kia, không chỉ mạnh mà còn rất đông nữa.”

“phịch”-Elise móc lấy mấy tờ giấy từ trong cái túi sách hẳn đang đeo trước ngực đọc...đột nhiên khuôn mặt của cô đầy kinh hãi, cô cười lên ha hả khiến Hecarim và Mordekaiser ở bên cạnh khó hiểu.

“có chuyện gì vậy?”-Hecarim kì lạ nói.

“đi...đi mau thôi...chúng ta biết được thông tin về John rồi...”-Elise nhanh chóng rời đi thật nhanh mà không thèm nhìn mặt đang đơ ra của Hecarim.

Hecarim và Mordekaiser cầm tờ giấy đang rơi cạnh đó lên đọc hai người lập tức hiểu ra vấn đề,nhanh chóng bám theo Elise...

119. Q.5 - Chương 9: Ngày Trọng Đại (phần 1)

“vụt”

Một bóng đen như oan hồn lao nhanh qua các gốc cây.

“vụt”-Lại thêm một bóng đen nữa lao ngay sát phía sau, bóng đen này đột ngột dừng lại, trên tay trái hẳn ta cầm một chiếc lồng đèn, tai phải cầm một chiếc lưỡi hái, hẳn nở một nụ cười thâm hiểm sau đó tiếp tục bám theo bóng đen phía trước.

“vụt...vụt”

Từ phía sau, một bóng người chạy rất nhanh, động tác vô cùng uyển chuyển nhẹ nhàng, nhảy qua nhảy lại trên các cành cây, hẳn ta đang truy đuổi hai bóng đen trước mặt?

“bùm bùm”-hai tiếng súng nổ vang lên, đường đạn kéo dài trong không khí tạo ra hai vệt sáng một đỏ một vàng vô cùng đẹp mắt.

“ầm”- hai viên đạn bắn trúng vào gốc cây trước mặt hai bóng đen trước mặt khiến gốc cây đó nổ tung thành trăm mảnh, hai bóng đen kia buộc phải dừng lại.

“hô hô...đuổi kịp rồi sao?”-Giọng nói đầy đáng sợ của tên cầm lưỡi hái vang lên.

Hai bóng đen trước mặt xoay đầu lại nhìn về phía sau, hai khuôn mặt đáng sợ nhưng khá là quen thuộc hiện ra, bọn chúng không ai khác chính là Thresh và Kathus, hai kẻ cùng với đám Elise rời khỏi Shadow Isles lên Valoran này nhưng sau đó thì mất tích, không biết bọn chúng đi đâu.

“phịch”-bóng người đuổi theo phía sau Kathus và Thresh dừng lại trên một cành cây, đôi mắt sắc lạnh như băng, làn da màu đặc trưng, mái tóc xoắn được buộc lại, một người đàn ông đầy mạnh mẽ toát ra thứ khí thế làm kinh sợ lũ ác ma. Hai cây súng trên tay người đàn ông ấy mới thực sự là điều đáng nói đến, nhìn

sơ qua về hình dáng thì rất giống một cây súng ngắn...tuy nhiên nếu để ý kĩ sẽ thấy không phải vậy. Thân súng to hơn, súng không có băng đạn....

“cuối cùng cũng bắt được các người”-người đàn ông kia nghiêng răng nói, giọng điệu mà hẳn ta phát ra đầy vẻ căm hận.

“ha..ha...bắt được sao? Lucian ơi là Lucian...người vẫn ngu như vậy à? Người nghĩ người bắt được chúng ta sao? Chỉ là chúng ta cố ý để người bắt được mà thôi”-Thresh cười ha hả đáp

Lucian chính là tên của người đàn ông có nước da màu kia! Khi nghe Thresh nói những điều đó, Lucian đột nhiên có một cảm giác không hay, ngay lập tức...từ lớp đất bên dưới bốn năm con thây ma với hình thù gớm ghiếc đội đất lao thẳng lên, tấn công Lucian.

“cơ hội”-Yorick từ phía sau lao đến, chiếc xẻng trên tay hắn chém mạnh xuống...ẦM một tiếng, cành cây mà người đàn ông kia đứng bị cắt làm đôi.

“hóa ra là cái bẫy”-Lucian kinh hãi nhảy sang một bên tránh né.

“giờ mới biết thì đã quá muộn rồi”-Kathus cười khà khà, câu mét trên tay hắn tỏa ra thứ ánh sáng đỏ như máu, sau đó liên tiếp những vụ nổ vang lên ở dưới chân người đàn ông kia.

“khốn kiếp”-Người đàn ông kia, nhảy qua nhảy lại tránh né một cách cực kì xảo diệu, miệng không ngừng mắng chửi, hai cây súng trên tay liên tục bắn ra hàng loạt đạn.

Đạn từ súng bắn ra không phải đạn thép bình thường mà đây là đạn phép thuật, trúng một viên nhẹ thì gãy chân nát thịt, nặng thì chết ngay.

“Án Tử”-Thresh hô lớn một tiếng, sau đó chiếc lưỡi hái trên tay của hắn phóng ra, những sợi xích đảo mình trên không như một cơn bão nước rất khó để tránh được.

“người nghĩ với cùng một cách mà có thể bắt được ta hay sao?”-Người đàn ông kia nhép môi, ngay lúc hắn ta định lao qua tránh sợi xích thì đột nhiên một bức tường ma thuật không biết từ đâu xuất hiện chặn hắn lại..

“xoạt xoạt”-Sợi xích đã trói trúng người đàn ông kia.

“Lucian...ơi là Lucian...sáu năm trước...cũng với một cách lừa tương tự ta đã lấy đi linh hồn của một kẻ thanh trừng bóng tối như người..à..cô ta là vợ của người nhĩ...hắc hắc...người có muốn được đoàn tụ cùng với vợ của mình không?”-Thresh sau khi bắt được người đàn ông kia tỏ ra vô cùng vui sướng hắn cười như điên dại, cánh tay của hắn đưa lên ngay trán của Lucian chuẩn bị rút lấy linh hồn của anh ta.

“thằng khốn...tao sẽ không bao giờ tha ày...nếu tao chết đi thì trên Valoran này vẫn còn những người thanh trừng bóng tối khác...người của Shadow Isles các người sẽ không có một ngày yên ổn.”-Cho đến lúc chết Lucian vẫn không tỏ ra sợ hãi, hắn ta chỉ tiếc có một điều duy nhất, chính là chưa báo thù được cho vợ của mình.

“ha..ha....ta đến đúng lúc quá nhĩ.”-Giọng nói của John vang lên ngay lúc Thresh định lấy đi linh hồn của Lucian.

“là kẻ nào”-Kathus và Yorick nhìn khắp xung quanh nhưng không thấy bóng dáng người đã nói, giọng nói ấy khá là quen thuộc nhưng họ lại không nhớ ra đó là của ai.

vù”-Như một cơn gió thổi nhẹ qua, John xuất hiện ngay bên cạnh Lucian, một tay chặt đứng sợi xích đang trói anh ta lại.

Thresh, Kathus,Yorick, nhìn người thanh niên vừa xuất hiện với đôi mắt tròn to đầy kinh ngạc.

“là người? Làm thế nào lại là người?”-Yorick thốt lên.

“đã lâu không gặp Kathus, Thresh, Yorick...”-John mỉm cười nói.

“ha...ha...”-đột nhiên Thresh cười to lên sung sướng nói: “ hôm nay thật là một ngày may mắn của ta...một lúc có thể thu thập hai cái linh hồn quý giá.”

John không nói lại, hắn chỉ cười cười.

Thresh lao vào, lưỡi hái trên tay liên tục đánh đến.....

“ầm”-John né qua né lại nhẹ nhàng, sau đó hắn vung tay một cái thật nhẹ, Thresh không hiểu sao cả cơ thể bị bắn ngược về phía sau.

“cái gì vậy?”-Thresh kinh hãi.

John đưa tay nói: “ đừng đánh nhau nữa, ta đến đây gặp mấy người không phải là để đánh nhau, đọc đi...”

Nói xong hắn vút một mảnh giấy về phía đánh người Thresh, sau đó đưa một mảnh giấy khác cho Lucian, mỉm cười nhìn hắn...

Đọc lướt qua Thresh nhìn John nói: “ người đưa ta đọc thứ này với mục đích gì?”

John gật đầu đáp: “ không có gì to tát cả, ta muốn mời mấy người vào Liên Minh của bọn ta để chống lại quân Hư Không, Shadow Isles đã bị tàn phá bởi chính quân đội Hư Không, nhà của mấy người đã bị người khác phá hủy, không lẽ mấy người không muốn báo thù sao?”

“chuyện này bọn ta lo được, không cần thiết phải gia nhập cái liên minh gì đó của người”-Kathus nói.

John lắc đầu thở dài đáp: “ thực lực của quân đội Hư Không chắc mấy người cũng đã thấy, nếu như không liên kết lại chúng ta sẽ không thể nào đánh lại bọn chúng, cho dù mấy người có mạnh đến đâu thì không thể địch lại hàng ngàn hàng vạn quân lính được, đây là chưa nói những tên chỉ huy bên ấy kẻ nào cũng có thực lực rất mạnh.”

Những lời này của John nói ra quả thực đụng đến tim đen của bọn họ, chẳng là trước đây vài ngày họ cũng đã chạm trán với vị toán lính Hư Không, mặc dù có thể dành chiến thắng nhưng cũng phải trả giá không nhỏ...

John nhìn sang Lucian cười nói: “ anh là Lucian đúng chứ? Kể thanh trừng bóng tối, tôi đã nghe rất nhiều về anh, và rất làm tiếc về chuyện của vợ anh, nhưng bây giờ an nguy của cả Valoran quan trọng hơn rất nhiều, nếu là vợ anh ở trên thiên đường chắc chắn cô ấy cũng sẽ khuyên anh nên vì Valoran vì tự do vì hòa bình.”

John xoay người bước đi, sau đó đột nhiên dừng lại nói: “trong tờ giấy ấy có ghi địa điểm và thời gian tập hợp, hi vọng đến ngày đó chúng ta sẽ gặp lại à mà còn nữa một khi đã vào liên minh, mỗi thù cá nhân sẽ phải bỏ sang một bên, nếu trái lệnh thì sẽ bị xử theo luật, giống như ngọn núi kia.”

John vung tay, một luồng ánh sáng thần thánh bắn ra từ tay hắn chiếu thẳng đến ngọn núi cạnh đó...một tiếng nổ lớn và....ngọn núi ấy bị John xóa sổ.

Một màn biểu diễn sức mạnh khiến bốn người muốn đần người ra....Yorick lẩm bẩm: “ thằng nhãi ấy trở nên lợi hại như vậy từ lúc nào thế?”

“Cậu cho tôi biết, rốt cuộc cậu là ai?”-Lucian hỏi.

John xoay đầu mỉm cười nói: “người ta vẫn thường gọi tôi với cái tên John...”-Nói xong hắn như một làn sương biến mất ngay tại chỗ.

“John...”-Lucian dường như đã nghe đến cái tên này rất nhiều, nên khi John vừa nói ra lập tức cả người anh ta run lên.

“thằng nhãi đó trở nên phách lối từ khi nào thế nhỉ, biết thế hồi ở Shadow Isles ta giết nó sớm có phải hay không?”-Thresh khừ khừ nói.

“không lẽ cậu ta từng ở Shadow Isles sao?”-Lucian kinh ngạc hỏi.

“cái này không rõ lắm, nói chúng bọn ta gặp được hắn trên Shadow Isles và hắn có ở đó một thời gian”-Yorick đáp lại câu hỏi của Lucian.

“người tính sao Kathus?”-Thresh nhìn Kathus như muốn biết ý kiến của lão.

“có lẽ thằng nhãi nói đúng”-Kathus chỉ đáp một cách đơn giản sau đó lao đi, việc giết Lucian bây giờ chẳng có chút hứng thú nào nữa cả.

Yorick, Thresh cũng bám theo phía sau.

Lucian nhìn về cái chỗ mà John biến mất sau đó nhìn lên trời thở dài nói: “ Senna, em đã nghe thấy hết rồi chứ, hi vọng em hiểu và đồng ý cho quyết định của anh... chúng ta phải vì Valoran, đây chính là lời thề của hai đứa mình.”

.....

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, một làn sóng ủng hộ Liên Minh Huyền Thoại nhanh chóng bành trướng khắp nơi trên Valoran...từng dòng người nối đuôi nhau tiến đến phần lãnh thổ duy nhất còn sót lại của Demacia gần thành Vazacan. Những nô lệ bị quân hư không bắt cũng bắt đầu ngấm ngấm vạch ra các kế hoạch có thể ủng hộ liên minh.

Thậm chí các bộ tộc tận phía nam và phía bắc xa xôi cũng đang trên đường tiến đến đây....một liên minh hùng mạnh sắp được thành lập, nhưng đằng sau đó chắc chắn sẽ có rất nhiều khó khăn đang chờ đợi...

Ba ngày sau.

Lúc này tại lều riêng của John tại doanh trại chính, ngồi đối diện hắn chính là Ireliia.

John mỉm cười nói: “ vết thương trên người cô sao rồi?”

“cũng nhờ có cậu mà bây giờ khỏe hẳn rồi...”-Ireliia cười nhẹ gật đầu.

John nhìn vào tấm bản đồ Valoran đặt cạnh đó hỏi: “ thế mọi chuyện xử lý thế nào rồi?”

Ireliia đáp: “ đã ổn cả rồi, mọi thông tin đã được truyền đi nhanh nhất có thể các thư mời gửi đến các tộc và bộ lạc cũng đã làm...bên phía Demacia và Noxus cũng đã hoàn thành hết tất cả, chỉ chờ đến ngày trọng đại mà thôi.”

“ừ”-John gật đầu hài lòng sau đó hắn thở dài nhìn chăm chăm vào bản đồ...

Ireliia tiến lại cạnh hắn, cô nhìn khuôn mặt đắm chiêu ấ một lúc rồi hỏi: “ có phải cậu đang đau đầu về chuyện chọn ra người lãnh luồng liên minh phải không?”

John lắc đầu nói: “ không phải, việc chọn ra người đứng đầu liên minh với tôi không quá quan trọng, tôi làm cũng được, Jarvan IV hay Darius cũng được miễn sao đưa cuộc kháng chiến đến thắng lợi là quan trọng nhất, cái tôi lo nhất lúc này chính là bên quân đội Hư Không.”

“cậu lo điều gì sao?”-Ireliia thắc mắc.

John gật đầu đáp: “ Ireliia, cô có thấy lạ không? Chuyện chúng ta thông báo trên khắp Valoran thành lập Liên Minh để chống lại quân đội Hư Không vậy mà bên phía bọn chúng lại không hề có chút động tĩnh nào, hơn nữa hiện tại hiểu biết của tôi về quân đội Hư Không còn quá ít...hài...”

Ireliia ngẫm lại những gì John nói, cô cảm thấy hết sức có lý, từ khi công bố với toàn thể Valoran chuyện này thì cũng là lúc quân đội Hư Không đột nhiên dừng lại không còn đưa quân quấy phá hay làm bất cứ hành động gì cả. Với kinh nghiệm trận mạc của mình Ireliia đột nhiên nghĩ đến giả thiết gì đó cô ngay lập tức nói: “ John, có khi nào bọn chúng đang án binh bất động đợi đến cái ngày mà Liên Minh chúng ta thành lập, khi đó sẽ dốc toàn bộ quân binh tấn công không, một đợt quét sạch toàn bộ những thứ cản đường?”

John nhìn Ireliia một lúc khiến cho hai má của cô đỏ bừng lên, hắn đáp: “ đây là điều mà tôi cũng đang lo lắng...Ireliia sao hai má cô đỏ vậy? không lẽ độc trong người cô vẫn chưa khỏi?”

“à không...không có gì..tôi rồi cậu đi ngủ đi...”-Ireliia xoay người rời đi, bộ dáng có chút gì đó khác lạ.

John tỏ ra khá là ngờ nghệch, hắn vẫn chưa nhận ra chẳng?

120. Q.5 - Chương 10: Ngày Trọng Đại (phần 2)

Ngày 5 tháng 8 năm 23 CLE

Hôm nay chính là cái ngày bao người chờ đợi, ngày mà toàn thể các anh hùng trên khắp Valoran, cùng với những người yêu mến hòa bình sẽ tập trung tại bên ngoài thành Vazacan(tòa thành và vùng lãnh thổ duy nhất còn sót lại của Demacia) để tập hợp thành một liên minh mạnh nhất trong lịch sử, vĩ đại nhất trong lịch sử vì một mục đích duy nhất, đánh bại quân Hư Không, giải phóng Valoran, dành lại tự do và nền tự trị các quốc gia đang bị đàn áp, những nô lệ đang bị xiềng xích...

Từ rất sớm, tại quảng trường lớn, nơi đón tiếp những anh hùng và những người muốn chống lại quân đội Hư Không đã được chuẩn bị hết mọi thứ. Bàn ghế,cờ,v.v..khu vực dành cho đại diện của thành phố hoặc bộ tộc v.v...tất cả đã chuẩn bị sẵn.

“Swain...có ngài lo những việc thế này thực sự không còn gì bằng”-John nhìn Swain đang chỉ luồng mọi thứ cười nói.

Trong con mắt của Swain, ông ta không hề vì tuổi tác của hai người chênh lệch mà tỏ ra chút gì đó xem thường hẳn, Swain gật đầu đáp: “ những chuyện đơn giản thế này không có gì khó khăn cả, John...cậu có lòng tin về việc thành lập liên minh này không?”

“rất có lòng tin”-John đáp: “ liên minh được lập ra đánh ngay vào thứ mà tất cả mọi người đều mong muốn, chắc mấy hôm nay ngài cũng đã nhận rất nhiều tin tức rất tốt về chuyện này rồi chứ đúng không?”

Swain gật đầu rồi nói: “ đúng là có nghe rất nhiều, nhưng ta vẫn lo chuyện nội bộ sau này....chắc cậu cũng biết, ngoài các bộ tộc hay các thành phố liên quan với Noxus ra, rất nhiều thanh phố và bộ tộc khác đều có mối thù với chúng tôi, nay lại ở chung ‘một con thuyền’ như vậy...”

“ngài yên tâm”-John nói như đinh đóng cột: “ một khi đã gia nhập liên minh, bắt buộc họ phải gạt toàn bộ mối thù cá nhân sang một bên, nếu ai trái điều lệ này, không cần bên Noxus hay Demacia, mà chính tay tôi sẽ giải quyết.”

“thật là...cứ mỗi lần gặp lại cậu là y như rằng cậu có tôi nhìn thấy một bộ mặt khác vậy”-Swain cười nhẹ lắc đầu.

“sắp đến giờ rồi, ngài mau chuẩn bị đi, hôm nay nếu tôi đoán không nhầm, chúng ta sẽ đón tiếp vài vị khách rất quý đây”-John nhìn lên trời cười nói.

Câu nói ẩn ý của John khiến Swain phải suy nghĩ, nhưng ông vẫn không nghĩ ra rốt cuộc khách quý mà hẳn ám chỉ đến là ai đây?

Hai giờ sau, từng đợt người bắt đầu kéo đến....

Tại chiếc bàn ghi danh đặt trước cổng vào doanh trại trung tâm, đã có sẵn ba người ngồi tại đó để tiếp đón và ghi danh những người đến gia nhập liên minh lần này.

Một cô gái dáng người thon thả, ánh mắt chưa đựng khí phách bất diệt, sau lưng đeo thêm một cây súng ngắn lớn, dẫn đầu một đoàn người rất đông tiến lại nơi ghi danh, cô gái ấy không phải Caitlyn cảnh sát trưởng Piltover thì là ai nữa đây. Đến trước mặt ba người kia Caitlyn nói: “ Đại diện của thành phố Piltover, cảnh sát trưởng Caitlyn cùng với Vi,Jayne,Janna,Heimerdinger...v.v.. và toàn thể những người dân còn sống hoặc chạy trốn được đến đây để xin gia nhập liên minh.”

“hóa ra cảnh sát trưởng của Piltover, đã nghe danh tiếng từ lâu”-Cả ba người cùng mỉm cười gật đầu rồi nhìn vào một tờ giấy được đặt trước trên bàn, trên đó có ghi rất nhiều cái tên, ngay sau đó người đàn ông đại diện cho bên Demacia mỉm cười gật đầu đưa tay nói: “ được rồi, phiền cô Caitlyn hãy chọn những đại diện của thành phố mình đi theo người của chúng tôi, anh ta sẽ dẫn cô và mọi người đến nơi tập trung.”

“được”-Caitlyn nhanh chóng lựa chọn ra những người đi cùng mình vào bên trong.

“xem ra chúng ta là những người đến đầu tiên nhỉ”-Vi nhìn quanh rồi nói.

“các vị là đại diện của thành phố Piltover đúng chứ, mời mọi người qua đây, nơi dành riêng cho các đại diện của Piltover.”-Một người lính tiến đến dẫn đường.

Caitlyn gật đầu sau đó dẫn theo những đại diện của thành phố Piltover đi theo người lính ấy.

“Janna, cô đang hỏi hộp gì sao?”-Ziggs hỏi.

Janna gật đầu nói: “ không biết John ghi trong giấy có phải là người chúng ta quen biết không?”

“tất nhiên là cậu ta rồi”-Heimerdinger cười ha hả nói, sau đó đưa một ánh mắt đầy ý trêu chọc nhìn Caitlyn. Thân là một cảnh sát trưởng làm sao cô không biết cái tính thích chọc phá này của vị giáo sư Heimerdinger chứ, nhưng cô vẫn hi vọng rằng người tên John kia không phải là người mà cô biết tại Piltover trước đây.

“đến rồi, người thanh niên đứng trên đài kia chính là nhân vật trong truyền thuyết, anh ấy cũng là người đề ra ý tưởng tạo lập Liên Minh lần này”-Người lính sau khi đưa Caitlyn và những người khác vào trong thì xoay lại chỉ người thanh niên đang đứng trên đài kia...

“đấy...đấy...không phải là...”-Vi,và những người khác giật mình thốt lên, sau đó cô quay sang nhìn Caitlyn, gương mặt của cô ấy lúc này cực kì xấu...

“há há há...ta bảo mà...là cậu ta là cậu ta”-Heimerdinger cười hô lớn.

“Anh John...”-Janna hô lớn.

John lập tức xoay đầu nhìn về hướng của đám người Caitlyn, bộ mặt mừng rỡ hiện ra, ngay lập tức John lao đến trước mặt Caitlyn và những người khác...

Janna lao đến ôm chặt lấy hân

Heimerdinger, Ziggs cũng chạy lại cười ha hả chào đùa...

“mọi người cuối cùng cũng đã tới, vẫn tốt cả chứ? Không ai bị thương chứ?”-John quan tâm hỏi.

“không có ai bị thương cả, chỉ có điều thành phố Piltover đã bị chiếm đóng, rất nhiều người trong thành phố kẻ thì bị giết, kẻ thì bị bắt làm nô lệ”-Janna nói mà hai mắt đỏ hoe.

“thế còn lũ trẻ, bọn chúng an toàn chứ”-John quan tâm nhất chính là đám nhóc Ricky, không biết tình hình của đám trẻ ấy thế nào.

“bọn nó vẫn an toàn,chúng nó rất nhớ anh đấy John”-Janna đáp.

“vậy là ta yên tâm rồi”-John cười nhìn sang Caitlyn và Vi, thấy khuôn mặt hai người có chút gì đó kì lạ, hiển nhiên John đoán được nguyên nhân là vì sao, hân nói: “Caitlyn...lâu rồi không gặp...”

“ờ..lâu không gặp”-Caitlyn trả lời vô cùng lạnh nhạt, có lẽ là vì hình tượng người anh hùng trong lòng cô đã bị tan nát?

John cười nhẹ nói: “hi vọng cô không để bụng chuyện trước kia, quả thực lúc ấy tôi có đùa hơi quá lỗ...hi vọng cô không trách.”

“dám làm điều đó với tôi mà bây giờ còn kêu bỏ qua sao?”-Caitlyn đã nghĩ như thế trong đầu nhưng cô không nói ra, cô sử dụng dòng điệu đầy chua cay nói: “ không dám, anh vốn là một nhân vật lớn, ai dám trách cứ anh chứ...”

“Caitlyn, cô đừng giận anh ấy nữa”-Janna ở bên khuyên.

“không dám”-Caitlyn xoay người bỏ đi sang một bên.

Vi nói: “đừng trách cô ấy, để tôi nói chuyện với cô ấy xem sao”- nói xong cô nhanh chóng đuổi theo Caitlyn.

“John...hi vọng cậu đừng trách Caitlyn, tính khí của cô ấy là thế, từ sau khi cha cô ấy mất,hài...”-Jayce tiến lại giải thích.

“sao? Thị trưởng Samson đã chết rồi à?”-John kinh ngạc thốt lên.

“phải, là trong cuộc tấn công bất ngờ của quân đội Hư Không”-Corki lên tiếng.

“John...cậu đây rồi”-Giọng của Shen vang lên, từ phía sau Shen dẫn theo toàn bộ các chiến binh mạnh mắt Ionia tiến đến, Shen nhìn Jayce và những người khác hỏi: “những người này là...”

“bọn họ là những người đến từ Piltover”-John mỉm cười đáp.

“anh có phải là Shen...và những vị tướng quân của Ionia đã đánh bại quân đội Noxus đúng không?”-Jayce kinh ngạc thốt lên.

“phải là chúng tôi”-Yi mỉm cười nói.

“thật tuyệt quá, cuối cùng chúng tôi cũng gặp được mọi người, tôi đã nghe rất nhiều về chiến tích lẫy lừng lần đó”-Corki tiến lại làm quen, Orianna thì lẳng lặng đứng một bên, không nói gì.

“được rồi, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi”-Udyr đưa tay chỉ sang những chiếc bàn có đặt đồ ăn chuẩn bị sẵn trước đó.

Tất cả nhanh chóng rời khỏi John, bây giờ chỉ còn lại mỗi Shen và Akali...

John hỏi: “Shen, anh có chuyện gì tìm tôi sao?”

Shen gật đầu đáp: “đúng vậy, tôi muốn hỏi cậu đã chuẩn bị gì cho việc chọn ra người đứng đầu liên minh chưa?”

“là chuyện này à!”-John mỉm cười nhưng chưa trả lời.

“John...”-Đúng lúc này một giọng nói trầm trầm vang lên, kế tiếp đó, một cái bóng đen xuất hiện trên mặt đất, từ dưới đó hai bóng người dần hiện ra...

“Zed!”-Đôi mắt của Shen nheo lại, hai nắm tay nắm chặt vào nhau...

“Shen! Một thời gian rồi không gặp người!”-Người xuất hiện chính là Zed, bên cạnh anh ta chính cô nàng hồ ly xinh đẹp Ahri, ngay khi vừa thấy Shen ở cạnh đó Zed lập tức phát ra một luồng năng lượng chống lại sát khí từ Shen.

“dừng lại đi”-John lập tức phát ra một cỗ năng lượng đủ sức chấn áp hai luồng sát khí ấy, đồng thời Akali và Ahri ở bên cạnh cũng kịp thời ngăn cản hai người lại.

John nói: “Shen, Zed, tôi đã nghe chuyện của hai người, nhưng mong hia người nhớ cho, bây giờ chúng ta đã là một liên minh, người trong liên minh phải gạt bỏ mọi hận thù sang một bên..”

“điều này tôi biết”-Shen nói một cách lạnh lùng, ánh mắt căm hận không bao giờ rời khỏi Zed.

John nói với Akali: “Akali, cô đưa Shen qua bên ấy nói chuyện với mọi người đi.”

“được”-Akali.

Sau khi Shen và Akali rời đi, John mới nói với Zed: “Zed, tôi đã nghe chuyện của anh và Shen, nhưng đây là chuyện từ phía bọn họ, tôi rất muốn nghe rõ hơn về chuyện ấy...nếu có cơ hội anh sẽ kể với tôi chứ.”

“tất nhiên”-Zed gật đầu.

John mỉm cười nhìn Ahri nói: “đã lâu không gặp, trông cô ngày càng xinh đẹp đấy...”

Ahri mỉm cười đến cạnh hắn nói: “John...cậu còn nhớ tôi là tôi rất vui rồi...miệng lưỡi cậu vẫn như thế...bao nhiêu năm không gặp, không sửa được à?”

“ha..ha...”-John lắc đầu tươi cười nói: “thế chuyện giữa hai người sao rồi? đã kết hôn chưa? Bao nhiêu năm trôi qua rồi mà.”

Zed và Ahri nhìn nhau sau đó cả hai bật cười, hành động này khiến John ngớ người ra không hiểu gì cả.

Zed nói: “John...hình như cậu có chút nhầm lẫn ở đây...”

“nhầm lẫn gì?”-John khó hiểu.

Ahri giải thích: “Thức ra tình cảm của anh Zed và Ahri chỉ là tình cảm như hai người anh em mà thôi, chứ không như cậu nghĩ đâu...”

“sao...sao thế được..”-John giật mình.

Zed nói tiếp: “ có điều cậu không biết, khi tôi lên năm tuổi, trong một lần ra ngoài mua đồ ăn trở về học viện Ninja, tôi có quen biết một đứa bé gái, cô bé ấy rất dễ thương và tinh nghịch. Sau đó ngày nào tôi cũng đến chơi cùng cô bé ấy, tôi xem cô bé ấy như là em gái của mình vậy...nhưng...cho đến một ngày, tôi hay tin cô bé bị một bệnh vô cùng nặng, căn bệnh này cô bé ấy đã bị từ rất lâu nhưng trước giờ luôn lạc quan mà sống...cái gì đến rồi cũng đến...cô bé ấy đã chết...cái chết của cô bé khiến tôi rất đau buồn..cho đến khi gặp được Ahri, tính cách của cô ấy rất giống với cô bé mà tôi đã gặp năm xưa, cho nên giữa tôi với Ahri chỉ xem như hai người anh em mà thôi.”

“vậy sao!”-John cuối cùng cũng đã hiểu, hấn đỏ mặt cười trừ nói: “ vậy hóa ra là tôi nghĩ bậy bạ rồi...”

Ahri cười nói nhỏ vào tai của John: “ John, cậu biết không...thực ra anh Zed có để ý đến một cô gái đấy...”

“thật sao?”-John kinh ngạc.

“Ahri, không được nói bậy”-Zed gần giọng uy hiếp, nhưng đáp lại cái thái độ ấy chỉ là một cái lè lưỡi đầy mê hoặc của Ahri.

“Được rồi, không làm phiền cậu nữa, chúng tôi qua bên kia, lần gia nhập liên minh lần này, tôi và toàn bộ các thành viên trong tổ chức bóng tối sẽ giúp đỡ cậu hết sức có thể”-Zed nói, sau đó dắt Ahri qua một bên.

“đại diện của Demacia và Noxus đã đến”-giọng nói của một tên lính canh hô lớn.

Bước từ ngoài vào, dẫn đầu Demacia chính là Jarvan IV, tể tướng Xin Zhao, và tướng quân Garen phía sau những người của Demacia chính là những người đại diện thành phố được Demacia bảo hộ Bandle City, bọn họ bao gồm: Tristana, Teemo, Poppy. Bên Noxus, dẫn đầu là Tướng quân Darius, Urgot, Swain, và Katarina phía sau họ cũng là những đại diện của thành phố Zaun như Dr.Mundo, Viktor, v.v... Cả hai đoàn người đều bước đi song song tiến vào trong nhìn qua không thể nghĩ rằng giữa bọn họ trước đây đều có những mối thù không đội trời chung, nay lại ở chung một con thuyền như thế.

“họ đến rồi”-John mỉm cười tiến lại đón tiếp.

121. Q.5 - Chương 11: Ngày Trọng Đại (phần 3)

John tiến lại chào đón hai đoàn người của Demacia cùng đại diện của thành phố Bandle và Noxus cùng với đại diện của Zaun, hấn đưa tay chào hỏi, khuôn mặt vô cùng thân thiện, nhưng đáp lại khuôn mặt ấy của hấn lại một cái nhìn một bộ mặt không chút gì vui mừng của vị hoàng tử Demacia Jarvan IV.

John cười nói: “mọi người đã đến rồi, mời qua bên kia nghỉ ngơi, buổi lễ sẽ bắt đầu đúng 12 giờ trưa nay.”

“hừ”-Jarvan IV hừ lạnh một tiếng sau đó tách khỏi đoàn người đi qua một bên, những người ở phía sau thấy Jarvan IV rời đi nên cũng cất bước đi theo, bên Noxus cũng như thế...

“cậu là John à, tôi đã nghe rất nhiều chuyện về cậu, hôm nay được gặp thật vinh dự.”-Một người đàn ông tướng mạo khôi ngô tuấn tú, mái tóc đen có lấm tấm vào sợi tóc bạc càng làm tô đậm thêm sự từng trải của người đàn ông ấy. John vừa nhìn là đã nhận ra ngay người đó là ai nên cười đáp: “được tể tướng Xin Zhao chú ý thật sự là niềm vinh hạnh của tôi rồi.”

Người đàn ông ấy hóa ra lại là một người có chức quyền chỉ dưới một người mà trên vạn người, trụ cột của Demacia, tể tướng Xin Zhao.

“ha..ha...”-Xin Zhao cười cười vẫy tay nói: “ cậu đừng trách Jarvan IV nó vẫn còn thiếu suy nghĩ lắm...”

“không có gì, chẳng la trước đây chúng tôi có chút hiểu lầm, cho nên...hi vọng sau này sẽ được bỏ qua...”-John vô cùng khiêm tốn nói.

“phải phải...tuổi trẻ các cậu, hiểu lầm nhau là chuyện thường tình mà thôi, được rồi, ta qua bên kia cùng mọi người, cậu vất vả quá.”-Xin Zhao thân là một tể tướng, là người cao cao trên đỉnh quyền lực nhưng hôm nay tiếp xúc mới nhận ra ông ấy vô cùng dễ gần.

“đại diện của bộ tộc Avasoran đến”-Một người lính hô to.

Từ bên ngoài một đoàn người với những chiến binh mang trên mình trang phục của vùng đất băng giá, lạnh lẽo nhất Valoran tiến vào, trên lưng người nào người nấy cũng là những cây cung băng tỏa ra những hàn khí tê tái lòng người...đến cả một người đứng cách họ chừng một trăm mét cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo từ những cây cung băng đó đem lại.

“a là ân nhân”- Một cô gái xinh đẹp đi đầu khi nhìn thấy John tỏ ra vô cùng vui sướng, hai người bạn của cô ở cạnh là Nunu và Anivia sau khi thấy John cũng giật mình mừng rỡ.

“ủa là cô ấy sao?”-John cũng kinh ngạc đầu kém, hẳn không ngờ rằng cái cô gái hẳn vô tình cứu được lúc đặt chân đến Freljord ấy lại là người của tộc Avasoran hùng mạnh.

“ân nhân”-Ashe chạy lại cạnh John tươi cười nói: “ cuối cùng tôi cũng gặp lại được anh, ơn cứu mạng lần đó tôi chưa kịp trả, lần này anh phải để tôi trả ơn đây.”

“Phải, chúng tôi cũng nợ cậu một mạng, hãy để chúng tôi trả ơn.”-Nunu cười trên anh bạn người tuyết Willump gật đầu lia lịa nói.

“Ashe!”-một giọng nói già nua vang lên, kế tiếp đó một lão già tay chống gậy tiến đến,lão ta nhìn John một lượt sau đó nhìn Ashe nói: “Ashe, con nên nhớ con là công chúa của bộ tộc chúng ta, không được giao lưu bậy bạ bên ngoài...”

“công chúa sao?”-John kinh ngạc.

“phải ! cậu không biết sao? Cô ấy là công chúa của tộc Avasoran của vùng đất Frejlord đấy”-Anivia ở bên cạnh nói.

“mau qua đây!”-Lão già ấy kéo tay Ashe quay trở lại với những người trong tộc.

“này ông ta là ai vậy?”-John hỏi nhỏ Nunu.

“ông ta là trưởng lão của tộc Avasoran đấy, cực kì bảo thủ và cứng nhắc, cậu nên coi chừng lão ấy, à, cậu đừng có để ý cô ấy đấy nhé, lão ta và cha mẹ của Ahse đã đồng ý gả cô ấy ột người tên là Tryndamere, hẳn ta là một thủ lĩnh rất nổi tiếng ở vùng đất Frejlord, rất mạnh đấy.”-Nunu nói.

“Ashe...”-đúng lúc này một giọng nói đầy nội lực vang lên từ bên ngoài, ngay sau đó một người đàn ông vác trên vai một cây đại Kiếm to dài tiến vào bên trong, sau lưng hẳn ta là mười tên thuộc hạ, tên nào cũng cơ bắp cuộn cuộn.

“đấy hẳn ta chính là Tryndamere đấy, vừa nhắc đã thấy hẳn đến, nghe đồn rằng hẳn ta- Tryndamere được sinh ra đã là thành viên của một trong những bộ tộc man di ở phía bắc Valoran. Ngay từ khi còn nhỏ, anh đã thể hiện tiềm năng chiến đấu vượt trội của mình và hứa hẹn sẽ trở thành một trong những chiến binh vĩ đại nhất của bộ tộc. Tuy vậy, khi bộ tộc của anh di chuyển xuống phía nam, giữa Đầm Gió Hú với Dãy Núi Thép Gai, họ gặp phải những kẻ lạ mặt trong những bộ trang phục đen với những biểu tượng đầu lâu quái thú. Bất chấp sự van nài của Tryndamere, người tộc trưởng vẫn tiến tới bắt chuyện với những kẻ lạ mặt; chúng giết ông không thương tiếc. Không dừng lại ở đó, chúng bắt đầu tàn sát từng người một bất kể già trẻ lớn bé. Tryndamere, người sống sót duy nhất, trốn thoát nhờ ẩn mình dưới thi thể của cha mẹ mình. Để trui rèn bản thân, Tryndamere tự nguyện đầu quân vào dưới trướng tất cả những tộc trưởng vĩ đại của các bộ tộc hoang dã để học tập để trở thành một chiến binh man di, giờ đây đã là một thủ lĩnh nổi tiếng rồi, rất nhiều bộ tộc muốn kết giao với anh ta mà không được đấy”-Anivia chỉ người đàn ông kia nói.

“trông giống như anh ta rất thích Ahse”-John nhận ra, sau khi Tryndamere vừa vào đã ngay lập tức đến gần đám người của bộ tộc Avasoran rồi sau đó cười nói bắt chuyện với Ahse.

“nhưng cô ấy không thấy hẳn ta,thôi chúng tôi qua đó với Ahse đây...”-Anivia và Nunu nhanh chóng đến bên cạnh Ashe để “cứu giúp” cô.

“đại diện của tộc Vuốt Đông đến”-Tiếng hô lớn từ bên ngoài vang lên.

Tiếp đó một cô gái cưỡi trên lưng một con heo tuyết to lớn dẫn đầu đoàn người của bộ tộc mình tiến vào bên trong, đặc biệt hơn chính là ở bên trái cô gái ấy là một con gấu tuyết mặc trên người một bộ giáp tướng đi hùng dũng, bên phải là một người đàn ông cầm trên tay hai chiếc rìu, bộ dáng vô cùng đáng sợ.

“Sejuani và Volibear có cả Olaf nữa sao”-Đám người của tộc Avasoran giật mình kinh ngạc.

Thế nhưng chưa dừng lại ở đó, giọng nói thông báo của người lính bên ngoài lại một lần nữa vang lên: “đại diện của tộc Khiên Băng đến”

“sao”-điều này khiến cho hai bộ tộc Avasoran và Vuốt Đông giật mình kinh ngạc, họ không nghĩ rằng một người có sự tự tôn và kiêu ngạo như Lissandra lại quyết định gia nhập liên minh cần đến sự trợ giúp từ người khác....

Bước vào bên trong không ai khác chính là Lissandra cùng với những thuộc hạ và chiến hữu của mình trong đó phải kể đến Vua Quý của vùng đất Frejlord, kẻ đã từng tấn công Ashe, Nunu và Anivia. Ngoài ra còn có một người nữa đi bên cạnh cô ta chính là Talon....

“Talon? Sao anh lại đi cùng với đám người kia?”-Cass thắc mắc hỏi Talon.

“chuyện rất dài, rồi tôi sẽ kể lại ọi người cả”-Talon đáp.

Sau khi bước vào bên trong, Talon nhanh chóng tiến lại chỗ của đám người Noxus...còn Lissandra thì đến cạnh John, đột nhiên cô... “bụp”-một cái tát thật mạnh thật nhanh và thật chuẩn xác nhắm ngay mặt của John.

Một pha này khiến toàn bộ những người xung quanh lé mắt kinh ngạc.

“chuyện gì vậy?”

Hầu hết mọi người đều khó hiểu hoặc kinh ngạc, nhưng chỉ duy nhất một người khi thấy John bị tát tở ra vô cùng sung sướng chính là Jarvan IV. (thằng này thù dài khiếp @@)

“anh John”-Syndra,Janna,Sona,Nami,Miss v.v... (còn nữa) đang nói chuyện với nhau ở cách đó không xa thấy cảnh này thì vô cùng tức giận, bọn họ ngay lập tức lao đến định tấn công Lissandra nhưng John đã đưa tay ngăn lại, John mỉm cười nói với các cô gái: “ không có gì đâu, về chỗ đi...”

Nghe theo lời của John đám người Nami đánh một ánh mắt đầy căm tức nhìn Liss rồi quay trở về...

John mỉm cười nói Liss: “cô đánh đúng lắm...tất cả là do ta...là lỗi của ta...”

“ngươi nghĩ nói nhưng lời như thế là khiến ta được an ủi sao? Hơn một trăm năm sống tại Frejlord, ta mới có được một đứa em gái như nó...ta đã tin tưởng giao nó cho ngươi, nghĩ rằng ngươi có thể bảo vệ được nó...vậy mà...vậy mà...”-Liss nói trong nước mắt.

“Bây giờ nói gì cũng vô dụng...cái chết của Sally tôi sẽ chịu trách nhiệm, cho dù có đánh đổi bằng cả mạng sống này tôi cũng sẽ trả được mối thù này...”-John kiên quyết nói.

“được...vậy ta sẽ cố gắng xem xem ngươi làm cách nào an ủi được linh hồn của Sally.”-Lissandra nói xong sau đó rời đi, cô đánh một ánh mắt đầy vẻ khinh thường vào hai bộ tộc Avasoran và Vuốt đông.

“cô ta có quan hệ gì với cậu ta nhỉ?”-Tộc trưởng của tộc Avasoran khó hiểu nói.

“hừm..không lẽ mấy người không biết sao? Cậu ta chính là người đã đứng ra thành lập liên minh này đây”-Sejuani nhép môi nói.

“sao? Cậu ta chính là thanh niên trẻ tuổi trong truyền thuyết à?”-đám người của tộc Avasoran kinh ngạc giật mình, ánh mắt của Ashe nhìn John không rời, cái ánh mắt ấy rất khác với ánh mắt cô nhìn với những người khác, Tryndamere nhận ra điều đó, hần ta nghiêng răng, tay nắm chặt Kiếm.

Đại diện của liên minh thủy thủ-hải tặc Bilgewater City đến”-tiếng hô lớn vang lên.

Tiếp theo đó, một đoàn người bước vào, dẫn đầu là Gangplank,Tom, Fizz, Graves, Nautilus ...

“Tom!”-thấy Tom tiến vào Miss ở cạnh đó tỏ ra rất vui mừng, từ sau khi rời đi cùng John, đến khi nghe tin ở Bilgewater bị quân đội Hư Không chiếm đóng, cô vô cùng lo lắng cho tính mạng của người bạn thân lớn lên từ nhỏ của mình...cô nhanh chóng chạy lại cười nói: “Tom...cậu vẫn bình an thật tốt quá..”

“hồ hô...thợ săn tiền thưởng Miss Fortune, sao cô lại làm ngơ ta thế chứ...”-Gangplank ở bên cạnh tỏ ra không hài lòng.

Tom nói với Miss : “Miss, lần này chúng ta cần phải cảm ơn thuyền trưởng Gangplank đây, nếu như không nhờ ông ấy đến kịp lúc để giải thoát tôi và các thuyền viên e rằng mạng này đã không đứng ở đây rồi.”

“vậy tôi phải cảm ơn thuyền trưởng Gangplank rồi”-Miss đáp.

“Tom...”-John nhanh chóng tiến lại chào hỏi...

“Đã lâu không gặp, mọi người bình an thì tốt rồi”-John mỉm cười nhìn Graves và những thủy thủ khác, với hắc Gangplank chẳng có chút gì thù oán cả, chỉ là lần đó muốn bảo vệ và giúp đỡ Miss thực hiện ước mơ của mình mà thôi.

“Lần bọn ta đến đây là muốn gia nhập liên minh, dành lại Bilgewater City và cả vùng biển hải tặc, bọn ta sẽ ra sức giúp đỡ cậu chống lại quân Hư Không”-Fizz nói.

“không những thế, lần này bọn tôi còn mang đến đây những thủy thủ và những chiến binh giỏi thủy chiến nhất, hi vọng sẽ giúp đỡ cậu”-Tom mỉm cười nói thêm.

“được rồi, mọi người qua đây đi”-Miss đưa tay chỉ đường dẫn mọi người qua một bên để ăn uống gì đó đồng thời làm quen với những người khác.

“ha...ha...xem ra mọi chuyện rất tốt đẹp nhỉ”-Giọng nói già nua vang lên, sau đó viện trưởng học viện ma pháp và viện phó xuất hiện, năm giây sau, hơn mười vị giáo sư của học viện xuất hiện sau lưng, một màn này cứ như là ảo thuật vậy, vô hình vô thanh xuất hiện, thật là dọa người mà.

John cười ha hả đáp: “ mọi người sao bây giờ mới đến.”

“à, bọn ta đi chuẩn bị linh tinh vài thứ ấy mà...”-Phó viện trưởng cười cười vút râu nói.

“John...đã lâu không gặp, trông cậu mạnh hơn xưa rất nhiều đấy...a...cánh tay đã mọc lại rồi nhỉ”-giáo sư Jacob tiến lại nói.

John gật đầu mỉm cười hỏi: “ không biết các vị đang chuẩn bị điều gì? Có thể cho tôi biết được chứ?”

Viện trưởng cười nói: “ cũng không có gì to tát cả, chẳng là thu xếp cho toàn bộ người dân của thành cổ ‘Không Tên’ vài thứ linh tinh chuẩn bị tham gia chiến đấu cùng cậu mà thôi.”

“sao!”-John kinh ngạc.

Phó viện trưởng vỗ vai hắc nói: “chắc cậu có nghe đến chuyện thành cổ ‘Không Tên’ đột nhiên trở thành tòa thành bỏ hoang rồi chứ? Thực ra bọn ta đã đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra cho nên đã di tản toàn bộ người dân trong thành đến một nơi an toàn chờ ngày cùng cậu đứng lên chống lại quân Hư Không này đấy.”

“được rồi....chuyện thú vị để từ từ biết mới hay...ha.ha...chúng ta qua bên kia chào hỏi mọi người đi”-Viện trưởng thấy John như định hỏi gì đó liền đưa tay ngăn cản rồi cùng những người khác tiến lại nói chuyện cùng với những người đại diện các bộ tộc và quốc gia...

Đại diện của tộc Rakkor và hội Iron Solari cùng với những đại diện đến từ rừng già Kumugu đến.

Bước vào bên trong chính là Pantheon,Leona,Diana,Nidalee,Annie...

“anh John”-Diana vui sướng khi thấy John, cô lập tức lao đến ôm chặt lấy hắc, mặc cho những ánh mắt xung quanh đang nhìn mình.

“Diana...anh thật nhớ em quá, mà sao em lại đi cùng với những người của tộc Rakkor, không phải cả hai...-John vui sướng ôm chặt lấy Diana sau đó hỏi thăm..

“thực ra thì mối quan hệ của giữa em và Leona không xấu như vậy, trước đây cô ấy và Pantheon chỉ bị sự khống chế của mấy ten trưởng lão và tộc trưởng thôi.”-Diana giải thích...

“John...”-Pantheon tiến lại chào hỏi.

John buông Diana ra nắm chặt lấy tay của cô rồi nhìn Pantheon gật đầu nói: “đã lâu chúng ta không gặp nhau...lần này anh cùng Leona đến giúp đỡ chúng tôi thực sự không có gì bằng...”

Leona tiến lại cười nói: “Chính chúng tôi mới cần cậu giúp đỡ đấy John...bộ tộc chúng tôi đã bị phá hủy rồi, lần này gia nhập liên minh chúng tôi đã theo những chiến binh mạnh nhất của tộc, hi vọng cậu có thể dẫn dắt chúng tôi đánh lui được quân Hư Không.”

John không dám hứa điều gì, hắn chỉ mỉm cười, Diana kéo tay hắn đến chỗ đám người Nidalee rồi giới thiệu họ với từng người trong đó...

“em là Annie đúng không?”-John cúi người mỉm cười nhìn cô bé ôm chặt con gấu bông trên tay.

Annie kinh ngạc mở tròn mắt nhìn hắn nói: “chúng ta chưa gặp nhau sao anh biết tên em?”

“anh ấy rất khác người đấy, có khả năng đọc được tên của người khác”-Diana mỉm cười nói, thực ra cô cũng đâu biết cái bí mật của John.

“vậy anh biết con gấu bông của em tên gì không?”-Annie ngây thơ nói.

“Tibbers, đúng chứ?”-John cười nói.

“woa! Anh giỏi thật”-Annie kinh ngạc thốt lên, sau đó cô bé cười tí tóe...

“anh John...”-Diana kéo tay John nói: “đừng thấy cô bé dễ thương ngây thơ như thế mà anh bắt nạt nó đấy nhé, em đã từng chứng kiến sức mạnh của cô bé rồi, kinh khủng lắm đấy.”

“thật sao?”-John ngạc nhiên...

“Tất nhiên rồi”

“Nami...”-John gọi lớn tên của Nami, ngay lập tức Nami chạy lại mỉm cười nhìn hắn hỏi: “ có chuyện gì vậy anh John.”

John đáp: “ Nami, đây là Diana, anh đã từng kể cho em nghe về cô ấy rồi đấy, em giúp anh dẫn họ qua bên kia, tiếp đãi họ nhé.”

“ồ”-Nami kinh ngạc sau đó tỏ ra vô cùng thân thiện, nắm lấy tay của Diana nói: “ đi, tất cả qua bên này, Nami sẽ giới thiệu ọi người những người bạn đến từ nhiều nơi khác...”

122. Q.5 - Chương 12: Ngày Trọng Đại (phần 4)

“John..ha...ha...John...”-Bỗng nhiên từ bên ngoài một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên

Bước vào bên trong là hai người bạn tại học viện ma pháp Ezreal và Taric.

“Ezreal, Taric”-John kinh ngạc thốt lên sau đó chạy lại ôm chặt lấy hai người bạn của mình cười ha hả nói: “hai cậu vẫn bình an, thật tốt quá...”

“John...từ sau khi cậu biến mất tại học viện, bọn tôi vô cùng lo lắng...”-Taric nói.

Ezreal nói tiếp: “ Đúng thế...sau khi cậu rời đi không lâu, chúng tôi cũng quyết định bỏ đi để tìm kiếm cậu, thật tuyệt quá khi biết cậu chính là người đứng ra thành lập liên minh này.”

“Ezreal...”-giọng nói của Lux vang lên gần đó, cô đứng cùng với anh trai Garen của mình...ánh mắt nhìn Ezreal rất nhẹ nhàng nhưng khi nhìn qua John, ánh mắt ấy có chút gì đó đau khổ, sợ hãi, bức rức...

“Lux”-Ezreal tươi cười nói với John: “John...lần này quyết không bỏ nhau mà đi nữa nhé, chúng tôi đến đây mục đích là để giúp cậu đấy, à đúng rồi...để tôi giới thiệu cho cậu một người bạn...”

Nói xong Ezreal gọi lớn một người lùn trên người quần đầy băng lon ton bước vào, đôi mắt to trong của cậu ta khiến người khác không thể nào có ác cảm được...

“Amumu”-John nói ra cái tên này.

Người lùn quần băng quanh mình cùng với Taric và Ezreal kinh ngạc không thôi, Taric nói: “ John, cậu biết Amumu à?”

“không, đây là lần đầu tiên gặp”-John cười nói.

“không phải cậu ấy đã từng nói rằng mình có khả năng đọc tên người khác sao?”-Ezreal cười nói.

“à đúng rồi”-Taric vỗ trán gật đầu.

John đáp: “ mấy cậu qua bên kia nói chuyện với mọi người đi, đúng rồi, ở kia có những người trong tộc Yordle biết đâu được Amumu là một thành viên của bọn họ cũng nên.”

“được rồi...tối nay chúng ta sẽ nhậu một trận chứ? Đã lâu rồi anh em chúng ta không uống đã đời một trận.”-Ezreal cười nói.

John chỉ cười cười không dám hứa.

“vù vù...”-lúc này từ trên không, Kayle,Morgana,Aatrox bay xuống đáp trước mặt John.

John mỉm cười nói: “ ba người đã đến rồi.”

“thì ra cái cái cậu muốn chúng tôi trả ơn chính là gia nhập liên minh này sao?”-Aatrox nói.

John gật đầu.

Morgana thở dài đáp: “thôi được, dù sao thì chúng tôi cũng nợ cậu một mạng, ngoài ra chúng tôi cũng có ít nhiều hận thù với bọn Hư Không, giúp cậu đánh bại bọn chúng cũng được.”

John nhìn Kayle hỏi: “Kayle, cô quyết định thế nào? Có gia nhập liên minh không?”

Kayle nhìn hần một hồi sau đó gật đầu nói: “ gia nhập!”

“ầm ầm ầm ầm”-Đúng lúc này không hiểu sao bầu trời bắt đầu được phủ đầy khí tức hắc ám...mây đen không có trên bầu trời nhưng lại bị một lớp sương mờ bao phủ...cả quảng trường rộng lớn nhanh chóng tối lại...cái không khí ngột ngạt đến đáng sợ bắt đầu lan tràn.

“là quân Hư Không sao? Bọn chúng đến à?”-Hầu như tất cả mọi người đều nghĩ như thế.

“không đúng, cái khí tức này không phải là của bọn Hư Không, đây là khí tức hắc ám...là của những hồn ma và quỷ dữ...”-Viện trưởng học viện ma pháp lắc đầu nói.

“ầm ầm”-không khí trên không trung va chạm nhau kịch liệt.

“á...hú...hú...á...”-không biết từ đâu, những tiếng hú thét ghê rợn cứ vang lên không ngừng...

“Ầm”-như một tiếng nổ lớn, mặt đất trước mặt John nổ vang, khói mờ dần tan đi...từ vụ nổ ấy bước ra ba bóng người: “Hecarim-Bóng ma chiến tranh, Elise- Nữ Hoàng Nhện Nhện,Mordekaiser-Bộ Giáp Hắc Ám.”

“”á...hú...”-những cái đầu lâu ảo hóa từ khí tức hắc ám xuất hiện trên bầu trời, chúng nó bay qua bay lại gào hú liên hồi và rồi...vụt một tiếng...tất cả số đầu lâu ấy tập trung lại một chỗ không khí xung quanh vặn vẹo...ba “quái vật” bước ra lần lượt là Kathus-Tiếng Ru Tử Thần,Thresh-Cai Ngục Xiềng Xích,Yorick-Kẻ Đào Mộ.

“Bọn chúng là cái quái gì thế kia!”-Những người xung quanh kinh hãi thốt lên.

Dễ dàng nhận ra trên trán của rất nhiều người xuất hiện rất nhiều mồ hôi, hiển nhiên là đã bị hình thù bên ngoài của bọn họ làm cho sợ hãi.

“các người nghĩ họ là ai? Khả khả...chúng ta đến từ Shadow Isles”-Một giọng nói nữ đầy đáng sợ vang lên sau lưng họ, có một cảm giác khi nghe cái giọng nói đó chính là: “lạnh xương sống”.

Như mờ ảo, bóng dáng của một cô gái vô cùng gợi cảm xuất hiện, da cô xanh thẫm như đại dương, đôi mắt, đôi môi đỏ như máu....đấy chính là Evelynn-Ma Nữ Sát Nhân.

“em đến sớm quá đấy Evelynn”-giọng nói của một người đàn ông vang lên, kế tiếp đó, bên cạnh Evelynn, những lá bài không biết từ đâu xuất hiện, bay vòng quanh trong không khí, một cột ánh sáng chiếu thẳng từ trên cao xuống, một người đàn ông đội trên mình chiếc mũ cao bồi xuất hiện, trên tay anh ta cầm một xấp bài...

“em đến trước anh rồi nhé TF”-Evelynn cười nói.

“khốn kiếp...khốn kiếp...các người đến mà không chờ ta à”-Giọng nói đáng sợ vang lên từ bên ngoài...

“cái gì đến nữa vậy?”

“rốt cuộc bọn này là bọn nào?”

“tại sao bọn chúng đến đây vậy?”

“lính đầu, mau bắt bọn chúng lại, có thể bọn chúng là người của bên quân Hư Không đấy”-Jarvan IV lòng đầy kinh sợ hô lớn, chỉ tiếc rằng đám binh sĩ ở gần đó kẻ nào cũng sợ đến mức tè cả ra quần, chân không bước nổi thì lấy đầu ra sức bắt bọn họ kia chứ.

“vù vù”-tiếng xé gió vang lên....

“quác quác”-tiếng quạ kêu liên hồi.

“khà khà...lâu quá không gặp”-Giọng nói ấy...chính là giọng nói của Nocturne-Ác Mộng Vĩnh Cửu.

“chúng ta đến không muộn nhĩ”-Fiddlesticks ở bên cạnh cười ha hả nói.

“Chào mừng đến với Liên Minh Huyền Thoại, hỡi những người bạn tại Shadow Isles...”-John đưa tay cười nói.

“Shadow Isles! Hòn đảo của ác ma,quỷ dữ và sự nguyên rủa...”-Một vị trưởng lão trong tộc Avasoran kinh ngạc thốt lên.

“làm sao cậu ta có thể quen biết với cái đám ác ma, quỷ dữ như thế chứ?”-Quinn ở cạnh Jarvan IV kinh ngạc nói.

“chắc chắn hẳn ta cũng là một tên quỷ dữ không khác gì bọn chúng”-Jarvan IV khinh thường nói.

“John...ôi John yêu quý của ta...”-Elise chẳng màn đến những tên xung quanh, cô lập tức lao đến, ôm chặt người hắn, hai chân kẹp vào hông John, mũi thì hít ngửi khắp mặt của hắn.

“này...này....đừng có như vậy”-John khó khăn nói.

“Thằng nhãi, đã lâu không gặp, người bây giờ có dáng dấp giống ta rồi đấy”-Hecarim cười ha hả nói.

“hừm...John...bọn ta đến để gia nhập liên minh...được chứ?”-Nocturne nói.

“tất nhiên là được, ta đang chờ mọi người đến đây, có sự giúp đỡ của mọi người việc đánh bại quân Hư Không sẽ dễ dàng hơn rất nhiều”-John cười đáp.

“ác quỷ, bóng ma,nhiều thật”-Giọng nói như tiếng sấm vang lên....kế tiếp đó, những vệt sáng xuất hiện trong không khí, tạo thành những hình zíc zắc kì bí...

“vụt”-hình dáng dần lộ ra, một người đàn ông với nước da màu, máu tóc xoắn đặc trưng, đeo một đôi kính râm đầy phong cách, trên tay là hai cây súng kì lạ...

“Lucian-kẻ thanh trừng”-Thresh thấy Lucian xuất hiện cười khà khà nói.

John khó khăn nói với Elise: “ Elise, cô buông tôi ra mau...nếu không sau này đừng mong làm thế này nữa.”

Elise nghe hần nói thế tức lắm, nhưng không muốn phải xa hần thêm một lần nữa cho nên đành thả hần ra vậy, John được ‘tự do’ thở phào nhẹ nhõm nhìn Lucian nói: “ chào anh đến với Liên Minh.”

“John...tôi gia nhập liên minh không phải vì cậu...mà là vì Valoran...vì lý tưởng của người vợ đã khuất...”- Lucian nói.

“đây là điều tôi cần.”-John mỉm cười gật đầu sau đó xoay đầu nhìn quanh những người của Shadow Isles nói: “ mọi người, ho vọng mọi người nhớ điều này...một khi gia nhập vào liên minh, hận thù cá nhân xin để qua một bên...ta chỉ hi vọng mọi người đóng góp sức mình cho việc chống lại quân Hư Không mà thôi.”

“đúng đây...kẻ nào mà dám cãi lời của John thân yêu thì đừng trách ta làm cho thịt nát xương tan..”-Elise ở bên cạnh phụ họa theo.

Sau đó lại có thêm vài nhân vật nổi tiếng nữa xuất hiện gia nhập liên minh...

Diễn hình trong đó là có Nữ Chúa Chiến Trường nổi danh trên khắp Valoran Sivist, có được sự phục vụ của cô sức mạnh của liên minh sẽ tăng lên không nhỏ.

Kể đến phải nói đến vài người quen cũ như Vladimir và Riven, trong đó có Riven việc cô quay trở về gia nhập liên minh là điều không ai nghĩ đến, trừ John. Cũng nhờ có hần mà hiện tại bên phía Noxus đã tạm thời tha cho cô về những chuyện xưa kia, để cô có thể toàn tâm đóng góp sức mình trong kháng chiến chống lại quân Hư Không.

Lulu-Pháp sư Tinh Linh, tiểu thư của thị trưởng thành phố Bandle cũng đã xuất hiện, sau khi nghe tin cha mình bị giết, cô đã nhanh chóng quay trở về cùng người bạn Pix để trả thù...

Tiếp đó là một cô gái xinh đẹp, gia thế của cô ấy thì không cần phải nói nhiều, bởi cô ấy là Fiora, người của dòng tộc nổi tiếng Laurent. Là con út của gia tộc Laurent, một gia tộc nổi danh với truyền thống đấu tay đôi, Fiora tâm niệm rằng mình sinh ra để làm những điều vĩ đại. Cô khao khát có được tài năng của cha mình, một tay kiếm huyền thoại, và tài năng của cô nhanh chóng vượt qua anh chị em mình. Những kẻ đồng trang lứa xem sự tự tin của Fiora là kiêu ngạo, nhưng cô chẳng đoái hoài mà còn cố gắng hơn nữa để trở thành một người kế thừa xứng đáng của cha mình. Ngờ đâu lòng tin của cô đã đặt nhầm chỗ. Vào đêm diễn ra một cuộc đấu tay đôi đã hẹn trước, chính quyền bắt gặp cha Fiora bỏ thuốc độc vào thức uống của đối thủ. Sự thật dẽ hèn của ông ta đã hủy hoại thanh danh cả gia tộc, và chính danh dự của Fiora cũng bị đặt nghi vấn. Sau sự việc ấy Fiora đã rời khỏi Demacia, đi khắp nơi để tìm kiếm đối thủ, phục hồi lại danh dự của bản thân, lần này cô trở lại không ngoài mục đích cùng với Demacia đánh lui quân hư Không.

Nếu thấy tiếc nhất, có lẽ là hai người Nasus và Ryze, bọn họ bảo sau khi đi giải quyết chút công chuyện sẽ quay về cùng hần, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy ai xuất hiện cả.

Tối trưa...hầu như tất những người John ghi trong danh sách đã xuất hiện...

Có thể tổng hợp tóm tắt các nhân vật John đã ghi trong danh sách như sau:

Demacia: Jarvan IV, Xin Zhao, Fiora, Galio, Garen, Lux, Poppy, Shyvana, Sona, Vayne, Quinn và Valor.

Noxus: Katarina , Cassiopeia, Darius - Đại Tướng quân của Noxus và Draven, Le'Blanc ,Singed, Sion, Swain,Talon, Urgot - Ngang hàng với Darius và cuối cùng là Warwick.

Piltover: Caitlyn,Vi, Corki, Ezreal, Heimerdinger, Jayce, Orianna, Ziggs, Janna.

Zaun: Dr.Mundo, Twitch, Viktor ,Blitzcrank,Zac.

Frejlord: Ashe,Tryndamere, NuNu, Sejuani, Volibear, Anivia, Trundle,Lissandra, Olaf.

Ionian: Ahri, Irelia, Karma, Lee Sin, Master Yi, Soraka, Udyr, Varus, Shen, Akali, Kennen, Syndra, Zed,Wukong.

Bilgewater City: Fizz, Gangplank, Graves, Miss Fortune, Nautilus.

Bandle City: Poppy, Teemo,Tristana,Rumble, Lulu,. (Teemo,tristana, rumble là mối tình tay ba nhé).

Shadow Isles: Elise, Evelyn, Hecarim, Karthus, Morderkaiser, Thresh, Yorick, Nocturne.

Khu Rừng Hiểm Họa-Plague Jungles: Rammus, Zyra, Maokai.

Rừng già Kumungu: Nidalee, Rengar, Annie.

Vách Ngăn Vĩ Đại: Leona, Pantheon, Diana.

Ngoài ra còn có 1 số nhân vật khác hoặc có quan hệ với một quốc gia nào đó, hoặc là một thành phần tự do có hoặc không có quan hệ trước đó với John như: Sivir, Brand, Lucian, Fidd, Kayle, Morgana, Aatrox, Alistar, Skarner, Amumu, Xerath, Taric, Vladimir, Shaco...

Liên minh chính thức được lập!

123. Q.5 - Chương 13: Bầu Người Đứng Đầu

“đã đến giờ rồi!”-Swain tiến lại nói với John.

“bùm bùm bùm”-loạt pháo nổ vang lên dồn dập.

“teng...teng...”-tiếng kèn thổi lên thật mãnh liệt.

Mọi câu chuyện đều dừng lại, không khí nghiêm túc bao trùm toàn bộ những người bên dưới.

Mọi ánh mắt đều hướng lên đài trung tâm, nơi đó John, Jarvan IV và Darius đang đứng. John bước đến trước một bước, giọng nói đầy danh thép:

“Hỡi toàn thể người dân sống trên Valoran nói riêng và toàn thể Runeterra nói chung.

Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc. Tất cả các dân tộc trên khắp Valoran đều sinh ra bình đẳng, dân tộc nào cũng có quyền sống, quyền sung sướng và quyền tự do.

Đó là những lẽ phải không ai chối cãi được.

Thế mà nay, bọn Hư Không ngang nhiên xâm chiếm khắp nơi trên Valoran, giết hại không biết bao nhiêu người dân lương thiện, những đứa trẻ vài tháng tuổi chúng chỉ là những sinh linh bé bỏng đã biết làm gì đâu vậy mà chúng cũng không tha, cho đến những cụ già chân yếu tay mềm, họ cần được sự chăm sóc từ những người trẻ tuổi như chúng ta, nhưng họ đã được hưởng?. Chúng thi hành những pháp luật dã man, những cuộc xâm chiếm đẫm máu không khoan nhượng, biến máu thành sông, xác người thành núi. Chúng tước đoạt cuộc khởi nghĩa của những người yêu hòa bình trong những bể máu. Chúng bóc lột những người dân nghèo nàn cơ cực đến tận xương tủy, khiến cho cảnh thành phố tan hoang, làng mạc tiêu điều. Chúng cướp không ruộng đất, hầm mỏ, nguyên liệu của các đất nước, các thành phố và các bộ tộc trên khắp Valoran. Chúng không từ một thủ đoạn nào, miễn sao đạt được mục đích, đi đến đâu cũng chỉ toàn cảnh đau thương và tan nát. Tôi chắc hẳn rằng ở đây không ai không từng chứng kiến qua cảnh ấy, và có thể lắm, nhiều người thân của các bạn, những anh em đồng chí, cũng đã bỏ mạng dưới sự tàn độc của bọn chúng và không ai không muốn đứng lên chống lại, nhưng thế lực chúng quá mạnh, còn chúng ta? Chúng ta lại quá mỏng manh, vậy nên ngày hôm nay ngày 5/8 năm 23 CLE. Chúng tôi, trước đây chính là Liên Minh Demacia-Noxus và Ionia nay mở rộng ra để trở thành Liên Minh Huyền Thoại, đại biểu cho toàn bộ người dân sống trên Valoran nói riêng và Runeterra nói chung bị quân đội Hư Không áp bức và đàn áp. Tuyên bố từ nay, Liên Minh Huyền Thoại sẽ chính thức được thành lập và sẽ đứng lên vì hòa bình tự do và công lý đánh lui quân đội Hư Không.

Toàn thể người dân Valoran, trên dưới một lòng kiên quyết chống lại âm mưu của bọn Hư Không. Qua đó tôi trình trọng tuyên bố rằng toàn thể người dân tại Valoran này có quyền được hưởng tự do, mưu cầu hạnh phúc và không ai có quyền chiếm đoạt được điều đó.”

“tôi xin thề, sẽ vì Valoran quyết tâm chiến đấu với quân đội Hư Không đến hơi thở cuối cùng”-John đưa tay lên trời hô lớn, giọng nói của hắn lớn đến nỗi những người lính đứng cách đó hơn một km vẫn có thể nghe thấy.

(bài phát biểu có dựa trên bài Tuyên Ngôn Độc Lập của Chủ Tịch Hồ Chí Minh)

Mọi người đều sững sờ trước bài phát biểu của John.

Rất nhiều người cảm thấy toàn thân tê dại,máu như sôi lên với nhiệt độ cao.

“Vì Valoran quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng”-Nami là người đầu tiên đưa cao tay hô lớn.

“vì Valoran quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng”-Kể đến là toàn thể những người Ionia.

“vì Valoran quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng”

“vì Valoran quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng”

“vì Valoran quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng”

“vì Valoran quyết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng”

Rồi Demacia, Noxus và toàn bộ những người có trên sân lúc này, họ đều hô vang khẩu hiệu vì Valoran chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, ý chí chiến đấu của họ dâng cao hơn bao giờ hết, tiếng hô như phá nát cả bầu trời, xé cả đại dương, mạnh mẽ hùng dũng không gì sánh bằng.

“Một bài phát biểu không có gì để chê”-đó là lời khen của Swain khi nghe John nói xong, cả người ông cũng run lên không ngừng, trong mắt ông sự tôn trọng đối với John ngày một tăng.

“đúng là nhân vật thanh niên trong truyền thuyết, lời đồn thật không sai”-Tể tướng Xin Zhao gật đầu tán phục.

“Cậu ta thật tuyệt”

“tuyệt lắm John...”

“bài phát biểu thật hay”

Tất cả các cô gái như Nami, Miss, Syndra, Sona....tất cả họ đều nở nụ cười tự hào, nhìn John bằng ánh mắt đầy trìu mến...

Zed khoanh tay nhìn hắn, mặc dù khuôn mặt đã bị che đi hơn một nửa, nhưng thông qua đôi mắt có thể nhận ra...anh ta đang cười...nụ cười ấy đầy vẻ khâm phục...

“cậu ta thật tuyệt...đúng không”-Vi hào hứng nhìn Caitlyn.

Caitlyn không đáp, ánh mắt cô không rời khỏi John, có lẽ cô còn chưa hết kinh ngạc chẳng?

“ha...ha...ha...”-một tràng cười đầy đáng sợ vang lên khắp bầu trời...

Không khí bắt đầu trở nên ngột ngạt, không gian vặn xoắn lại một khoảng...kế tiếp đó, một cánh cổng mở ra, ba người bước ra từ bên trong, hia người phía sau chắc chắn John sẽ nhận ra bởi họ chính là Malzahar và Du Couteau.

Ánh mặt mọi người tập trung tại ba người kia....

Bên Noxus trở nên vô cùng căng thẳng khi thấy Du Couteau, bên Demacia cũng thế, họ nhận ra bọn chúng mang trong mình khí tức của những kẻ đến từ hư không.

“là bọn Hư Không...quân đầu...chuẩn bị chiến đấu...”-Garen và Darius cùng nhau hô lớn.

Hai chữ “Hư Không”-nhường như in đậm trong tâm trí của tất cả những người ở đây, khi nghe Garen và Darius hô lớn, tất cả đều giật mình nhận ra, vũ khí, ma pháp...tất cả đều sẵn sàng...

“các người thấy chúa tể vĩ đại của bọn ta đến mà không cúi chào sao?”-Du Couteau quát lớn.

“chúa tể?”-Swain gần đó kinh ngạc không thôi, ông nghĩ đến những gì John nói trước đó, không lẽ cậu ta đã đoán trước được vị khách đặc biệt ấy chính là chúa tể hư không sao?

“Cúi chào cái abc xyz...”

“ông nội mày còn chưa xyz abc mày nữa là”

Rất nhiều người lòng đầy căm hận bọn Hư Không, khi nghe Du Couteau nói thế, bọn họ không kiềm chế được lửa giận trong người.

“Ấy”-người đàn ông đứng giữa kia hiển nhiên chính là chúa tể Hư Không như Du Couteau đã nói, ông ta khoác trên người một bộ quần áo phủ kín toàn thân, ngoài đôi mắt phát ra thứ ánh sáng tím quỷ dị không ai có thể nhìn ra khuôn mặt của hắn.

Du Couteau thấy chúa tể đưa tay ngăn cản liền lùi lại không dám nói thêm điều gì.

Chúa tể nhìn John nói: “ khá lắm...đã lâu lắm rồi ta chưa được nghe ai có những lời lẽ đanh thép mà đầy quyết đoán như người.”

John không hề tỏ ra chút sợ hãi bình tĩnh đáp: “ không biết chúa tể như ngài đến đây có việc gì?”

“ha...ha...”-chúa tể Hư Không cười lớn nói: “ người làm rầm rộ như thế mà nghĩ sao ta lại không biết được...ta đoán chắc người cũng biết hôm nay ta sẽ đến đúng không? Đừng lo, ta đến đây chỉ muốn góp vui mà thôi...ha...ha...”

“góp vui!”-Jarvan IV ở bên cạnh nghiêng răng tức giận, tay cầm thương đưa cao chỉ thẳng vào chúa tể Hư Không mà nói.

Có vẻ như trong mắt Chúa tể Hư Không Jarvan IV không đáng để hắn ta phải nhìn, hắn ta nói tiếp: “ vốn dĩ trước đây khi chiếm Valoran ta cứ nghĩ cuộc chiến này thật quá nhàm chán, không như xưa kia những kẻ mạnh luôn ra sức để chống lại ta...lần xâm chiếm này thực sự mà nói chán không có gì để tả...nay được gặp người...được biết người lập ra cái liên minh này để chống lại ta...người nghĩ xem tâm trạng của ta sẽ như thế nào? Ha...ha...”

John hừ lạnh nói: “ nói đi, tôi đây không thích những người vòng vo.”

“được được, thanh niên như người ta rất thích, vô cùng thẳng thắn”-Chúa tể Hư Không giả vờ ho khụ khụ vào tiếng rồi nói tiếp: “thế này đi, hôm nay ta không làm gì cả, để liên minh các người thành lập cho có đầu có đuôi, rồi cùng với ta phân tài cao thấp, thế nào? Không phải người luôn miệng nói Liên Minh của các người có thể đánh bại được quân đội Hư Không Bất khả chiến bại của ta sao? Vậy hãy chứng minh cho ta thấy điều đó đi.”

“có vẻ như đây là một lời khiêu chiến nhỉ”-John cười cười nói.

“không sai! Đây đúng là một lời khiêu chiến đấy.”-Chúa tể Hư Không cười ha hả gật đầu nói.

John chỉ tay vào Chúa tể nói: “ không cần ông đến đây để ra lời khiêu chiến, rồi tôi John này cũng sẽ ra lời khiêu chiến với ông mà thôi, ông nghe cho rõ đây, Liên Minh Huyền Thoại một khi đã được thành lập sẽ đánh tan mọi trở ngại trước mặt trong đó có quân đội Hư Không của ông đấy...”

“ha...ha...”-Chúa tể cười ha hả, có vẻ như hắn ta chả có chút gì giận dữ với những gì John đã nói: “được, tuyệt, ta thích người rồi đấy,John, ta sẽ chờ người, xem người làm cách nào để chống lại quân đội Hư Không của bọn ta. Chúng ta đi thôi”

“đi như vậy thôi sao Chúa Tể”-Du Couteau khó hiểu nói.

“ta bảo về thì cứ về”-Chúa tể nói.

Cả ba người nhanh chóng quay trở vào bên trong cánh cổng rồi biến mất, trước sau như một, mắt của John vẫn không rời khỏi Malzahar.

Sau khi cả ba rời đi, không khí bắt đầu được trả lại như xưa,cái khí thế ngột ngạt đến khó thở ấy đã biến mất.

“đấy là sức mạnh của chúa tể bọn chúng sao? Thật đáng sợ”-Quinn kinh hãi thở dồn dập nói.

“Lão ta xem ra đã mạnh hơn rất nhiều rồi”-viện trưởng học viện ma pháp thầm than.

Swain nói lớn: “ mọi người, bọn chúng đã bỏ đi rồi, hiển nhiên bọn chúng rất e ngại thực lực của Liên Minh chúng ta, rồi một ngày chúng ta sẽ dành lại được tự do và độc lập cho cả Valoran này.”

“phải...đúng vậy”

“đúng vậy”

Mọi người nhanh chóng phục hồi khí thế.

Malphite-Mảnh Vỡ Thiên Thạch, bước đến trước hỏi: “ vậy cho hỏi, khi liên minh thành lập, ai sẽ là người đứng đầu liên minh dẫn dắt mọi người?”

“đúng rồi, là ai vậy?”

“là ai sẽ dẫn dắt cả liên minh chống lại quân Hư Không”

“có phải cậu không John.”

.....

Rất nhiều ý kiến liên tiếp đưa ra ngay sau đó.

John lắc đầu nói: “ không, người đó là ai thì chưa chắc, có thể là tôi, mà cũng có thể là một người trong số các vị ở bên dưới kia.”

Câu nói của John khiến mọi người như ăn phải quả Bí, khó hiểu cực kì.

“vậy là sao?”

John đáp: “ chúng ta sẽ bỏ phiếu bầu ra người đứng đầu liên minh”

“là sao?”

“như vậy là sao? bỏ phiếu à?”

“có ai biết hình thức này là gì không?”

“làm sao tôi biết được, lần đầu tiên nghe mà”

tất cả mọi người đều ngạc nhiên, chưa một ai nghe qua hình thức này...chưa một ai thấy qua nó cả...

124. Q.5 - Chương 14: Cuộc Chiến Bắt Đầu

“bach bach”-John vỗ tay vài tiếng, ngay tức khắc một đoàn người cầm trong tay những chiếc hộp gỗ bước ra đứng ngay trước đài thành một hàng.

John nói lớn: “ bây giờ những người này sẽ phát ọi người một tờ giấy, mọi người lấy bút viết tên người mình muốn bầu chọn làm người đứng đầu liên minh, tất nhiên có thể tự viết tên của bản thân mình lên trên đó, sau khi viết xong, mọi người sẽ bỏ các tờ giấy ấy vào hộp gỗ này, mọi thông tin bầu chọn của mọi người sẽ được giữ bí mật. Còn nữa để quá trình kiểm phiếu diễn ra công bằng, tôi đã nhờ viện trưởng và viện phó học viện ma pháp sẽ là hai người đích thân làm việc này, như vậy mọi người chắc đã yên tâm rồi chứ.”

“việc này lạ nhé, lần đầu tiên thấy”

“để viện trưởng và viện phó của học viện ma pháp đích thân kiểm tra như vậy là an tâm rồi”

“cách này cũng được đấy, mặc dù lạ nhưng khá là hay.”

Akali hỏi lớn: “John, vậy mỗi người có thể viết bao nhiêu người trên tờ giấy này?”

“một người, người đấy phải là người mà mọi người tin tưởng nhất.”-John đáp.

“rốt cuộc cái thứ này là sao?”-Jarvan tiến đến khó hiểu hỏi.

“đúng vậy, cách này trước giờ ta chưa từng nghe qua”-Darius nói theo.

John mỉm cười nói: “ đừng lo, cách này rất công bằng.”

“tôi cũng nghĩ vậy, thoạt nhìn thì có kì lạ nhưng nếu suy nghĩ kĩ thì cách làm này vô cùng hay, đáng để thử”-Swain tiến lại nói lên ý kiến của mình.

Sau đó một người lính tiến lại phát ỗi người một tờ giấy, John cười nói: “ chúng ta cũng như họ, bầu cho người muốn làm lãnh luồng.”

Rất nhanh chóng mọi người bắt đầu ghi tên người mình muốn bầu làm lãnh luồng liên minh, nhìn qua thì dễ nhưng khi đặt bút viết lại vô cùng khó khăn, họ quá phân vân, không biết chọn ai đây, người này cũng được, người kia cũng được, còn tự bầu cho bản thân mình thì nếu chuyện này lộ ra lại có chút gì đó xấu hổ...

“này Sona...cô ghi tên ai vậy?”-Syndra tiến lại hỏi nhỏ.

Sona đáp: “ là anh John, nhưng cô đừng nói cho bọn họ biết.”-nói xong Sona đánh mắt nhìn sang những người phía Demacia.

Syndra rất hiểu nên gật đầu cười.

Mười lăm phút sau, tất cả đã kết thúc, mọi phiếu bầu đã được ghi tên và được đặt vào trong hộp đem ra bên ngoài để viện trưởng và viện phó của học viện ma pháp kiểm tra.

“xong rồi, bây giờ mọi người cứ nghỉ ngơi đợi kết quả thôi.”-John cười nói.

Bầu không khí bắt đầu trở nên sôi nổi lạ thường người người bàn tán nhau về kết quả.

“vừa nãy anh bầu chọn ai vậy?”

“vừa nãy phân vân quá, không biết nên bầu chọn ai cả...”

“mọi người thế nào, bầu ai vậy?”

Tiếng bàn tán xôn xao cả lên....

15 phút sau.....

Viện trưởng và viện phó bắt đầu bước vào bên trong, trên tay viện trưởng cầm một tờ giấy được cột lại rất kĩ lưỡng.

“họ vào rồi kìa”

“Không biết ai được chọn nhỉ?”

Mọi người nhanh chóng đưa ánh mắt tập trung vào tờ giấy trên tay viện trưởng học viện ma pháp, sự tò mò về kết quả khiến cho không khí trở nên nhốn nháo hết mức.

“mọi người xin yên tĩnh”-Viện phó đứng trên đài nói lớn xuống.

“viện trưởng mau công bố đi”-Garen nói.

“đúng vậy, ngài mau công bố đi, bọn tôi rất sốt ruột”-Katarina nói theo sau đó.

“được! vậy ta sẽ công bố ngay bây giờ”-viện trưởng gật đầu sau đó mở tờ giấy ra, đọc ta lên kết quả.....

“mọi người trợn mắt kinh ngạc”

“ai ai cũng kinh ngạc”

Rốt cuộc chuyện gì đã khiến mọi người kinh ngạc đến thế.

Số phiếu bầu chọn cho John, Jarvan IV và Darius là cao nhất...chỉ có điều...cả ba số phiếu này đều bằng nhau.

“chuyện này là sao? Tại sao số phiếu cho ba người họ lại bằng nhau được?”-Caitlyn kinh ngạc nói, không chỉ có mỗi mình cô mà hầu hết tất cả mọi người tại đây đều kinh ngạc không kém.

Viện trưởng khó khăn nói: “mọi người...chuyện này...”-ông ấy quay nhìn về phía John như muốn hấn nghĩ ra biện pháp gì đó.

Ngay đến cả hấn cũng kinh ngạc không thôi, bởi hấn chưa từng nghĩ chuyện này sẽ xảy ra...đúng thật là rắc rối mà.

John suy nghĩ một lúc, chợt như có một dòng điện chạy ngang qua John nói với Jarvan IV và Darius: “nếu như kết quả đã như vậy thì chi bằng chúng ta tỉ thí nhau đi.”

“tỉ thí”-Darius, Jarvan IV và những người ở bên dưới kinh ngạc, không phải là muốn đánh nhanh xem ai mạnh hơn để làm người đứng đầu liên minh đây chứ?

John biết mọi người đang suy nghĩ thế nào cho nên liền đáp: “tỉ thí ở đây không phải là đánh nhau xem ai mạnh hơn ai, mà chúng ta sẽ tạm thời chia liên minh ra làm ba lực lượng, bao gồm lực lượng của tôi, lực lượng theo phe ngài Darius, lực lượng theo phe của hoàng tử Jarvan IV, sau đó chúng ta sẽ chọn một tòa thành bị quân đội Hư Không chiếm đóng làm mục tiêu, chỉ cần lực lượng của bên nào đến đó trước, chiếm lại được tòa thành ấy thành công thì cũng có nghĩa người ấy dành chiến thắng.”

John nói ra suy nghĩ của mình, ngay lập tức nhận được sự đồng thuận rất lớn từ mọi người, Viện trưởng cười khà khà đáp: “Hay lắm, hay lắm, nếu làm như vậy chúng ta có thể dễ dàng biết được ai xứng đáng dẫn dắt liên minh.”

“được, được, tôi thấy cách này được đấy”

“ờ, cách này rất hay, thông qua trận chiến mới biết được ai mới là người xứng đáng nhất...”

“thế tôi có thể hỏi chuyện này được không?”-Tristana, tiến đến trước nói: “nếu như mục tiêu là một tòa thành bị quân Hư Không chiếm đóng, vậy anh đã suy nghĩ ra đó là tòa thành nào chưa? Vì đây là một cuộc tỉ thí cho nên tôi nghĩ không nên kéo dài tốn quá nhiều thời gian.”

John gật đầu tán thành ý kiến này hấn đáp: “cô nói đúng, thực ra đêm qua tôi cũng đã có xem qua những tòa thành bị chiếm đóng đang ở gần khu vực Vazacan của chúng ta, tôi thấy mục tiêu lần này sẽ là tòa thành Fullox, mọi người thấy thế nào?”

“thành Fullox sao? Cũng được”-Garen và hầu hết những người từng nắm rõ về bản đồ quân sự đều đồng ý.

John thấy ý kiến của mình được mọi người đồng thuận, thở dài nhẹ nhõm nói: “được rồi, bây giờ mọi người trở về doanh trại nghỉ trưa, chỗ nghỉ ngơi của mọi người cũng đã được chuẩn bị từ trước, chiều nay, ai muốn đi theo bên nào chỉ việc đến gặp người đại diện của bên đó đăng kí là xong...”

“nói thì đơn giản nhưng việc chọn bên nào để đi theo không đơn giản chút nào đâu a”

“bởi thế trưa nay về mà suy nghĩ đi”

(tiếng bàn tán)

Mọi người nhanh chóng giải tán, trên sân lúc này chỉ có lác đác vài người ở lại, trong đó dễ nhận ra chính là những người của Shadow Isles và người của Ionia.

John mỉm cười tiến lại gần hỏi: “sao mọi người chưa quay về nghỉ ngơi...cần phải khỏe mới suy nghĩ sáng suốt được nên chọn bên nào đây?”

Shen khoanh tay nói: “cậu còn đùa được sao John? Cậu thừa biết trong lòng chúng tôi chọn ai mà.”

“đúng thế, John đi đâu ta sẽ theo đó...”-Elise không biết từ đâu xuất hiện sau lưng hấn, hai tay ôm chặt lấy cổ hấn, hành động này thực khiến cho các cô gái kia ganh tỵ mà.

Sona buồn rầu nói: “anh John, Sona...Sona cũng muốn theo anh lắm...”

John đẩy tay của Elise ra khỏi cổ của mình, rồi lườm cô ta với ánh mắt đầy đáng sợ, giống cái ánh mắt trước kia cô ta nhìn hắn trên Shadow Isles vậy. John tiến lại nắm lấy tay Sona nói: “đừng lo, ta hiểu mà...vả lại đây chỉ là cuộc tử thí, rồi chúng ta cũng sẽ gặp lại nhau mà thôi.”

Sona nghe hắn nói thế khuôn mặt cũng có chút tươi tỉnh gật đầu đáp: “vậy Sona quay về chuẩn bị đi, anh John, mặc dù Sona sẽ đi theo quân của Demacia nhưng tâm Sona lúc nào cũng hướng về anh, anh John phải dành chiến thắng đây.”

Nói xong Soan rời đi.

John xoay sang nói với Ireliia : “Ireliia cô thay mặt tôi làm người đại diện được không? Giúp tôi ghi lại danh sách những người sẽ đi theo chúng ta.”

Ireliia gật đầu.

“này thằng nhãi,người có kế sách gì chưa đây? cái thành fullox gì gì ấy là tòa thành thế nào?”-Hecarim bước đến hỏi.

John cười nói: “không biết”-nói xong hắn xoay người rời đi, để lại hàng chục khuôn mặt thộn đến mức khó tả, họ nhìn nhau rồi nhìn John và cuối cùng là lắc đầu.

Kết quả cuối cùng.

Phe của Demacia: bao gồm tất cả những người của Demacia, ngoài ra còn có bộ tộc Avasoran lý do bộ tộc này quyết định theo Demacia thì không ngoài việc muốn có sự tin tưởng từ một đất nước lớn thế này, về sau bộ tộc họ có thể dễ dàng kết liên minh với Demacia, Bandle City,và những đại diện đến từ khu rừng hiểm họa,amumu.

Phe của Noxus: cũng toàn bộ người của Noxus ngoài ra còn có của Zaun, và bộ tộc Vuốt Đông lý do thì rất dễ biết bộ tộc vuốt đông vốn là đối thủ của bộ tộc Avasoran nên khi biết bộ tộc Avasoran chọn Demacia bọn họ cũng sẽ chọn một quốc gia đủ mạnh đối địch lại, ngoài ra còn có Renekton,Veigar, Malphite, Shaco, Vladimir,Brand.

Bên phía John: toàn bộ người của Ionia,Shadow Isles,cung với Piltover,Bilgewater City,vách ngăn vĩ đại, rừng già Kumugu, tộc khiên băng của Lissandra. Ngoài ra còn có Taric, Xerath, Gragas, Nami,Morgana, Kayle, Aatrox, Skarner,TF,Sivir, Lucian, Fidd, và những người của học viện ma pháp.

(mọi người đừng thấy bên thằng John đông mà cảm thấy lạ vì sao số phiếu lại bằng nhau nghe, vì những người được phát phiếu không chỉ có mấy Champ đâu mà còn có các nhân vật lớn trong triều đình Noxus hay Demacia hoặc là mấy lão tộc trưởng linh tinh khác nữa....)

.....

Tối hôm đó,tại lều của John...rất đông người đã tụ tập tại đây...

“John...rốt cuộc cậu đã có kế sách gì chưa?”-Jayce hỏi.

John nhìn vào bản đồ trước mặt suy ngẫm một lúc rồi nói: “ như mọi người thấy, từ đây đến thành Fullox tổng cộng có ba con đường, trong đó con đường chính giữa đi qua hẻm núi này chính là con đường ngắn nhất, nếu ta đi con đường này tiến đánh chắc chắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Tuy nhiên tại con đường này chúng ta cũng sẽ gặp phải nhiều cản trở nhất đặc biệt là tòa thành được xây dựng ngay trên con đường độc luồng qua hẻm núi.”

Ireliia đứng dậy nói, cô tiến lại gần tấm bản đồ chỉ vào con đường chính giữa nói tiếp: “ đúng như cậu nói, nếu chúng ta tiến quân bằng con đường này thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian nhưng trong thời gian tôi ở đây cùng với quân đội Demacia và Noxus tôi biết được rằng, trên con đường này tòa thành với cái tên Throw này được thiết kế vô cùng đặc biệt, nó được mệnh danh là lá chắn thép của ‘hẻm núi không ánh sáng’”

“hẻm núi không ánh sáng?”-mọi người nhìn nhau khó hiểu, John cũng thế nên nói: “ Ireliia, cô nói rõ hơn đi”

Ireliia gật đầu giải thích: “ John và mọi người chắc đã thấy vị trí của tòa thành này rồi chứ,sở dĩ nó được xây nên ở nơi này vì trước kia, người dân bên kia hẻm núi thường xuyên bị tấn công bởi những bộ tộc man

đi sau đó sợ rằng sẽ xảy ra nhiều rắc rối cho nên triều đình Demacia đã mời những nhà thiết kế giỏi nhất thiết kế ra tòa thành này nhằm mục đích chặn sự tấn công của những bộ tộc man di. Còn nơi này được gọi là hẻm núi không ánh sáng bởi vì tòa thành này được xây cực kì đặc biệt, tường thành hai bên được xây sát vào trong vách núi, ngoài ra còn rất cao che hết hầu như toàn bộ ánh sáng chiếu vào cho nên một phần của hẻm núi hầu như được phủ bởi một bóng râm không ánh sáng. Đã thế con đường duy nhất tại hẻm núi này phải đi qua cổng thành này vậy nên nếu muốn tấn công chỉ có một hướng duy nhất là trực diện...”

Lời này nói ra khiến mọi người cảm thấy kinh hãi cho người đã thiết kế nên tòa thành này, đúng là một pháo đài bất khả xâm phạm mà.

“John...hay chúng ta đổi sang đường khác đi, tôi thấy mặc dù hai con đường kia là đường vòng có chút xa nhưng cũng an toàn và không gặp phải những cản trở lớn như thế”-Vi ngồi gần đó góp ý.

“John...john...”-Giọng Kennen hốt hải chạy từ bên ngoài vào.

“Kennen có chuyện gì vậy?”-John thắc mắc.

Kennen hít một hơi nói: “ John, bên phía Demacia và Noxus đã bắt đầu rời đi rồi.”

“sao? Họ rời đi ngay trong đêm này à?”-TF kinh ngạc nói.

John hỏi tiếp: “ thế họ đi về hướng nào?”

“bên Noxus thì đi về hướng tây, Demacia thì về hướng đông.”-Kennen nói.

Irelia nhìn vào bản đồ sau đó nhìn vào John hỏi: “ John, câu tính sao? Chúng ta sẽ đi về hướng đông hay hướng tây, hai con đường này khoảng cách dẫn đến thành Fullox cũng không chênh lệch mấy...”

John mỉm cười đập tay vào bản đồ nói: “ chúng ta sẽ đi về hướng bắc, nhắm đến thành Throw.”

125. Q.5 - Chương 15: Công Phá Thành Throw (phần 1)

Sáng ngày hôm sau, với quyết định đầy bất ngờ và khó hiểu của John, đoàn quân do hắn chỉ huy bắt đầu lên đường, mục tiêu lần này chính là con đường ngắn nhất dẫn đến thành Fullox.

“này cậu có hiểu vì sao anh ấy lại chọn con đường này không? Chẳng phải nếu ta đi con đường này sẽ đối mặt với tòa thành kiên cố mang tên Throw sao?”-Akali xoay sang hỏi Kennen đang ngồi trên lưng ngựa cạnh đó.

“trước giờ cậu ấy vẫn thường đưa ra những quyết định khó hiểu vậy mà, Akali, cô nhớ hồi chúng ta còn chiến đấu tại Ionia chứ? Cậu ấy cũng toàn đưa ra mấy kế sách trước giờ chưa ai nghe qua, tôi nghĩ chắc cậu ấy đã có kế sách gì rồi”-Kennen liền đáp.

Đoạn hội thoại ngắn ngủi của Kennen và Akali lại chính là điều mà ai cũng muốn biết, họ thực sự rất khó hiểu cho quyết định của John khi mà hắn lại chọn một con đường khó đi như vậy? thành Throw ư? Một lá chắn thép thực sự, ngay đến quân đội Noxus hiểu chiến cũng xem trọng tòa pháo đài này, không biết John làm cách nào để có thể xuyên thủng được nó đây?

“John, cậu có kế sách gì chưa?”-Shen tiến lại cạnh hắn hỏi.

“kế sách gì?”-John tỏ ra vô tư lạ thường.

Shen có đôi chút kinh ngạc nói: “ cách công phá thành Throw, nếu chúng ta không công phá được nó nhất định cuộc tỉ thí này sẽ thua mất.”

Câu trả lời của hắn khiến Shen và toàn bộ những người xung quanh phải ngẩn người: “ đến đó rồi tính”

“mà sáng giờ không thấy mấy người ở Shadow Isles đâu nhỉ?”-Vi nhìn quanh kì lạ hỏi.

“Do bọn họ không quen đi ngựa vả lại nếu đi theo đội của chúng ta sẽ làm chậm chân họ cho nên tôi đã bảo họ đến đó trước tìm chỗ trống và điều tra địa hình ở đó rồi”-John đáp.

.....

Đến chiều, thung lũng đã xuất hiện trước mắt mọi người... một tòa thành kiên cố hiện lên, nó giống như một cánh cổng khổng lồ ngay tại hẻm núi vậy, đúng là không dễ gì có thể công phá được tòa thành này.

“John...”-Hecarim từ phía bên trái chạy đến....ông ta nói với John: “ bọn ta đã tìm ra chỗ đủ rộng cho quân ta đóng quân rồi, đi theo ta.”

John gật đầu sau đó đi theo...

Doanh trại đã được lập, bây giờ, quan trọng nhất chính là kế sách công phá thành Throw.

Đêm hôm đó tại lều chỉ huy, toàn bộ các tướng lĩnh của quân đội đã tập hợp đầy đủ.

Tấm bản đồ được đặt ngay chính giữa phòng để mọi người ai ai cũng có thể xem được, John hỏi: “ mọi người nhìn bản đồ này đi, đây là địa hình xung quanh của thành Throw, TF, anh là người đi điều tra địa hình xung quanh thành Throw đúng chứ? Anh có thể nói lại ọi người nghe không?”

TF gật đầu tiến lại chỉ tay lên bản đồ nói: “Thành Throw ngoài các đặc điểm mà chúng ta đã biết trước đây, tôi còn điều tra thêm được vài điều như, quân đội hư Không chiếm đóng bên trong thành ước chừng hơn 10 ngàn tên, bọn chúng còn được trang bị các loại vũ khí rất mạnh như pháo tầm xa, cung, đặc biệt là khả năng chống không kích của ngôi thành này là gần như tuyệt đối.”

“ vậy nhiều khả năng điểm yếu của tòa thành này chính là việc bị tấn công trên không rồi, nên thế bọn chúng mới chuẩn bị nhiều loại vũ khí để chống không kích như thế.”-Pantheon nói.

“có thể nói là như vậy, nhưng bây giờ điểm yếu ấy đã bị lấp mắt, chúng ta phải tìm cách khác mới mong công phá tòa thành này sớm nhất có thể.”-Shen koanh tay nói.

Mọi người gật đầu tán thành, tất cả các ánh mắt đều tập trung vào John, ai mà chả biết từ sau cái trận chiến trên đất Ionia các kế sách cầm quân của hắn đã được phổ biến đi khắp nơi, thậm chí còn được viết vào trong sách giáo khoa để các nhà quân sự học và nghiên cứu nữa,tất cả đều đang chờ đợi một kế sách nào đó từ John...

Ziggs là người phá vỡ bầu không khí trầm mặc này: “chỉ bằng chúng ta dùng thuốc nổ phá nát tòa thành này đi có phải đơn giản không? Nói về thuốc nổ, tôi có nhiều lắm...yên tâm..”

“không được”-Irelia đứng lên lắc đầu nói: “ như đã thấy, tòa thành này được thiết kế nằm sát vào hai bên vách núi, nếu ta dùng thuốc nổ hoặc pháo hạng nặng để công phá thành, sợ rằng sẽ gây ra chấn động mạnh khiến vách đá hai bên lở xuống, như vậy, dù cho ta có công phá thành này thành công đi nữa thì hậu quả của nó là vô cùng lớn, thử nghĩ xem, sau một trận chiến mất quá nhiều sức lực, quân ta lại gặp phải vấn đề trước mắt là một đồng đất đá lở từ hai bên vách núi không khác gì một tòa thành to lớn thứ hai từ trên trời rơi xuống chặn đường tiến của chúng ta cả.”

“Irelia nói đúng, cho dù có đi qua được thì cũng phải mất khá nhiều thời gian để dọn dẹp đồng tàn tích ấy.”-Ezreal góp ý.

Ziggs thấy ý kiến của mình bị mọi người phản bác nhiều quá cho nên đành phải ngồi xuống yên lặng.

“khốn kiếp thật, không biết cái lão nào lại đi thiết kế cái tòa thành thốn đến thế, đánh kiểu này không được, đánh kiểu kia cũng không xong”-Mordekaiser tức giận thốt lên, lời nói của hắn chỉ làm mọi người trở nên dăm chiêu hơn mà thôi.

John nhìn sang Kathus hỏi: “ Kathus, với sức mạnh của ông, liệu có thể đột nhập vào bên trong được không?”

Kathus biết ngay hắn sẽ hỏi điều này, lão ta lắc đầu nói: “ không được, trưa nay, khi chúng ta đến đây, ta cùng với Thresh và Evelynn thử đột nhập vào bên trong thành nhưng không hiểu sao không tài nào tiến vào bên trong được, giống như có một bức tường ngăn cách bọn ta vậy.”

“là một bức tường ma pháp ư?”-Syndra nhớ lại cái hồi đi tìm hiểu cái nhà ngục bên dưới cung điện Noxus cô cũng gặp phải tình huống tương tự như thế.

“a, nếu vậy thì không phải anh Zed có khả năng đột nhập vào bên trong hay sao? Khả năng điều khiển ảnh bóng tối của anh ấy không phải là dạng phép thuật”-Ahri cười tươi nói.

John lắc đầu thở dài: “ cho dù có thành công đi chăng nữa thì khả năng này chỉ có mỗi Zed là sử dụng được, một mình anh ấy đột nhập vào trong kia cũng không thể làm gì, chúng ta cần nhiều người hơn nữa.”

Zed gật đầu nói: “ John nói đúng, tình hình lần này khác với lần trước, cho dù ta có thể đột nhập vào bên trong nhưng với sức của ta cũng không thể nào mở được cổng...”

“vậy là chúng ta không còn cách nào sao?”-Yi nói.

“được rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi, có gì ta sẽ thông báo sau.”-John cần thời gian để suy nghĩ kế sách cho nên nói mọi người quay về nghỉ ngơi.

Tất cả đều đồng ý và nhanh chóng rời khỏi lều chỉ huy.

.....

Gần giữa đêm.

Lều chỉ huy vẫn còn sáng đèn.

John ngồi một mình bên trong đó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bản đồ, hắn đang cố gắng lục lọi trong đầu mình những kiến thức trước kia mình biết để mà công phá tòa thành thể này, nhưng thật tiếc là chả có cái nào cả.

Một cảm giác vừa đáng sợ vừa quen thuộc đột nhiên hiện ra...tóc gáy dựng hết cả lên...một âm thanh xì xì quái đản.

“Elise, cô vẫn như thế nhỉ, cứ thích hù dọa người khác”-John không cần nhìn cũng biết Elise đang ở trên đầu hắn.

Elise xì một tiếng sau đó nhảy xuống đứng bên cạnh John cười nói: “ người nhá, lâu rồi không gặp vẫn nhận ra âm thanh của ta.”

Không nhận ra sao được, suốt ba tháng ở cùng với cô ta cơ mà, John cười đáp: “ giờ này sao chưa đi ngủ đi, đến đây làm gì?”

Elise nói: “ ở đây ngủ không quen, sao người không đi ngủ, thức đến giờ này làm gì?”

“hài”-John thở dài đứng lên nói: “ chưa tìm ra cách phá thành thì ngủ đầu được...”

“sao ta nghe nói người trước lúc đến đây tỏ ra bình thản lắm mà, vậy bây giờ cau có là thế nào?”-Elise khó hiểu hỏi.

John giải thích cho cô: “ tôi làm thế chẳng qua là để bọn họ không cảm thấy lo lắng mà thôi, vả lại tôi cũng không nghĩ rằng tòa thành này lại được có trang bị nhiều loại vũ khí để lấp đi điểm yếu duy nhất của mình, đã thế bên trong còn có dựng lên lớp ma pháp đặc biệt chống lại những người như cô xâm nhập nữa.”

“thôi thôi! Người nói ta cũng không hiểu gì cả, đi ngủ đi, lâu rồi chúng ta không ngủ chung, ta nhớ người lắm đó, Jo thân yêu, hi hi.”-Elise nhảy lên người hắn hai chân kẹp vào hông, mũi cứ ngửi ngửi trên cổ hắn liên tục.

John có chút khó chịu nói: “ Elise, sao một thời gian dài như vậy rồi mà cô vẫn như thế? Không lẽ còn muốn ăn thịt tôi nữa sao?”

“tất nhiên! Chỉ có điều nếu ăn người vào thời điểm này thì có hơi tiếc, ta cứ thích ngửi mùi thơm trên người hơn.”-Elise tiếp tục hít một hơi thật sâu rồi nói.

John cố gắng thoát khỏi người của Elise nhưng không hiểu sao không tài nào thoát được, hắn lại không muốn sử dụng đến sức mạnh trong người của mình chút nào, nếu lỡ như có hơi quá một chút sẽ làm Elise bị thương mất.

“John...ta nhớ những người chúng ta ở Shadow Isles quá, nhớ những hôm ta và người chơi trò bao tải, rồi ngủ cùng người trong hang động hì hì...sau chuyện này người quay về với ta nhé.”-hai tay Elise ôm chặt cổ hân.

John thở dài nhớ đến thời gian hân sống trên Shadow Isles, những ngày tháng ấy đúng là không bao giờ hân quên được...

“bùm”-đột nhiên trong đầu của John như có một tiếng nổ vô cùng lớn.

“có lẽ nào!”-John giật mình hai tay giữ chặt má của Elise nói: “ tuyệt quá, Elise, cảm ơn cô, chính cô đã giúp ta tìm ra cách công phá thành...chụt”-Nói xong hân chẳng ngại ngần gì hôn cái chụt ngay môi của Elise khiến cả người cô như một tảng đá cứng đờ ra. John nhân cơ hội đó thoát khỏi người của Elise lao thật nhanh ra bên ngoài.

“phải đi điều tra ngay mới được...”-John lẩm bẩm.

Ở trong lều, Elise sờ sờ vào môi của mình ngỡ ngác lẩm bẩm: “ đây là ý gì nhỉ? Sao hân lại....mà sao khi hai môi chạm vào nhau lại tê dại đến thế?”

.....

Bốn giờ sáng hôm sau....

“này...cậu ta gọi chúng ta vào sớm thế này có việc gì nhỉ?”-Heimerdinger ngáp lên ngáp xuống uể oải bước đến lều chỉ huy.

“ai mà biết được cậu ta, đi mau đi, mọi người cũng đã tập trung hết ở đó rồi”-Ziggs bộ dáng không khác gì Heimerdinger.

Mọi người nhanh chóng tập trung tại lều chỉ huy.

Irelia thắc mắc hỏi: “ John, rốt cuộc có chuyện gì vậy? tại sao lại gọi chúng tôi sáng sớm thế này?”

John mỉm cười nói: “ mọi người đã tỉnh ngủ chưa? Hay để tôi nói điều này ra ọi người tỉnh ngủ cả nhé.”

“điều gì thì cậu mau nói đi.”-Akali nói.

“tôi đã tìm ra cách phá thành Throw rồi”-John nói một cách chậm rãi, từng câu từng chữ lọt vào tai của tất cả mọi người, quả nhiên là rất có công dụng, toàn bộ mọi người lập tức trợn mắt lên kinh ngạc.

“là cách gì? Là cách gì?”-Kennen sốt ruột nói.

John nói: “ nội dung kế hoạch tôi sẽ nói sau, bây giờ tôi cần sự giúp đỡ của mọi người.”

“được”

“được”

“chỉ cần cậu nói là chúng tôi sẽ làm ngay”

“được, vậy bây giờ mọi người nghe cho rõ đây, tôi sẽ phổ biến công việc cho từng người một.”-John nói.

“ngài Corki, tôi cần một trăm mô hình máy bay, kích cỡ bằng với chiếc phi cơ mà ngài hay sử dụng , nhớ...chỉ là mô hình không phải máy bay thật, tuy nhiên nhìn bề ngoài phải giống thật một chút, những người còn lại của Piltover hãy giúp đỡ ngài Corki để ông ấy có thể làm nhanh nhất có thể.”

“100 chiếc kia à? Thế có gắng động cơ hay gì không?”-Corki hỏi lại.

“không cần động cơ gì cả, chỉ cần một cái máy gì đó phát ra âm thanh giống tiếng máy bay là được, chiều mai có cho tôi 100 chiếc, ngài làm được chứ?”

“được, vậy ta đi làm ngay bây giờ”

“Ziggs, tôi cần một lượng lớn thuốc nổ loại nhẹ, ngài có thể chuẩn bị được không?”

Ziggs kì lạ đáp: “ tại sao chỉ là thuốc nổ loại nhẹ mà không phải loại nặng, tôi có đem rất nhiều loại thuốc nổ này, phá núi, phá rừng kiểu nào cũng có.”

“không, tôi chỉ cần thuốc nổ loại nhẹ, ngài đi chuẩn bị đi.”-Ziggs tỏ ra có chút buồn chán, cũng đúng thôi, niềm vui của hắn ta chính là thấy boom nổ thật to thật hoành tráng mà.

“được”-Toàn bộ mọi người của Piltover nhanh chóng rời đi theo sau Corki, bọn họ không biết John đang nghĩ gì nhưng vẫn cứ làm theo, có lẽ họ đặt toàn bộ niềm tin vào hắn chẳng?

126. Q.5 - Chương 16: Công Phá Thành Throw (phần 2)

“John...vậy còn chúng tôi sẽ làm gì?”-Yi thắc mắc hỏi.

John nhìn mọi người rồi nói: “nội dung kế hoạch thế nào ngày mai mọi người sẽ rõ, bây giờ mọi người về chuẩn bị kĩ mọi thứ đi, đúng tối mai chúng ta sẽ công phá thành Throw.”

Mọi người có chút thất vọng nhưng không vì thế mà chán nản,tất cả nhanh chóng rời khỏi lều chỉ huy, quay về chuẩn bị mọi thứ cho lần tấn công tối mai.

“Shen, Zed, hai người khoan đi đã”-John đột nhiên gọi lại Shen và Zed.

“có chuyện gì sao?”-Shen hỏi.

John gật đầu nói: “ chuyện này rất quan trọng, nó liên quan đến kế hoạch tấn công ngày mai...”

“vậy mau nói đi”-Zed gật đầu.

“là chuyện của hai người ấy, Shen đã kể chuyện giữa anh và anh ta, bây giờ đến lượt anh đấy Zed, hãy nói rõ chuyện trong đêm đó đi, rốt cuộc vì sao anh lại giết chết sù phụ của mình?”-John nói.

Nghe nhắc đến chuyện này Shen đột nhiên đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm vào Zed...

Thấy không khí trở nên căng thẳng John nói: “ Shen, hãy để Zed nói rõ ra đi, tôi không tin anh ấy là người tàn độc đến mức ra tay giết chết chính sù phụ mình mà không có một lý do nào.”

Shen nghe John nói thế nên cũng cố gắng nhịn lại sự hận thù trong lòng mình, ánh mắt như dã thú nhìn chằm chằm vào Zed.

Zed dường như chẳng để tâm đến ánh mắt ấy của Shen, anh ta vẫn bình thản nói với John: “ cậu thật sự muốn biết vậy sao?”

John gật đầu.

Zed thở dài sau đó kể lại toàn bộ sự việc dẫn ra vào đêm hôm đó, những hình ảnh cứ lần lượt lướt qua, đôi mắt Shen dần mở to, anh ta đang rất kinh ngạc với những gì Zed đang kể.

“người nói dối? chuyện này là không thể?”-Shen lắc đầu đầy tức giận nhìn Zed.

“người cha mà người tự hào là thế đấy Shen, hắn ta chỉ là một tên cầm thú đột lột người tốt mà thôi.”-Zed nói, giọng nói của anh ta tràn đầy nỗi căm hận.

“ngươi nói dối, ông ấy không thể nào làm những chuyện ấy được...”-Shen vẫn không tin vào những gì Zed đã nói.

“Shen...thực ra tôi có một chuyện vẫn giấu đến giờ không nói cho anh biết”-John nói.

Shen xoay đầu nhìn hắn hỏi: “ là chuyện gì?”

John liền kể lại chuyện đã xảy ra lúc hắn nghe theo lệnh của Dawn sù phụ làm thử thách thứ ba, Syndra bị răn độc cắn.....

“chuyện này là có thật sao?”-sắc mặt Shen trắng bệch...

John gật đầu nói: “anh có thể hỏi Syndra, cô ấy sẽ nói cho anh biết toàn bộ, Shen, tôi không muốn vì chuyện này mà khiến anh trở nên phân tâm, cái tôi muốn chính là mối hận thù giữa anh và Zed có thể giảm bớt, như vậy sẽ giúp ta rất nhiều vào kế hoạch ngày mai.”

Zed khoanh tay đáp: “ John, cho dù cậu không có lời chuyện này ra nói thì giữa tôi và Shen một khi đã gia nhập liên minh thì đã gạt mối thù qua một bên rồi...không phải cậu vẫn thường hay nói điều này sao?”

John mỉm cười gật đầu nói: “ được rồi, xem như tôi đã dư thừa lời nói vậy, bây giờ hai người nghe đây, nhiệm vụ của hai người trong lần công phá thành Throw này là vô cùng quan trọng, hai người sẽ làm thế này....thế này...”

.....

Đêm nay là một đêm yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ, không có gió, không có mây, cũng không có trăng sáng như mọi khi, đầu đó vang lên vài tiếng quác quác của những con quạ đen xì đi ăn đêm... tạo cho người ta một bầu không khí vừa ảm đạm vừa rùng rợn.

(bắt đầu từ khúc này trở đi, những đoạn nói chuyện TG đặt trong dấu () có nghĩa là thằng John đang nói toàn bộ kế hoạch của mình trước khi thực hiện vào giữa khuya đấy nhé)

“xoạt xoạt....”-một âm thanh xoạt xoạt vang lên từ bên ngoài cổng thành Throw, quân lính vì canh gác bên trên thành nên không tài nào nghe thấy âm thanh này.

“xột xột”-những lớp đất nhỏ được lòi lên sau đó chạy dài theo một đường thẳng tiếng vào bên trong thành....

“Định Mệnh”-TF nấp sau một gốc cây lớn cách cổng thành Throw một khoảng an toàn, đôi mắt anh ta sáng rực lên, lập tức triển khai tuyệt kỹ độc nhất của mình để nhìn vào bên thành Throw: “ Skarner...đào qua bên trái chừng mười mét, sau đó bên phải năm mét...”

(“TF, anh có thể sử dụng tuyệt kỹ định mệnh của mình xâm nhập vào bên trong thành được không?”

“được, nhưng do có lớp màn ma thuật cho nên không thể duy trì được lâu.”

“vậy tối đa mấy phút?”

“10s là hết rồi”)

Kế hoạch của John- Bước đầu tiên: Đột Nhập.

“Skarner sẽ làm nhiệm vụ đào một đường ngầm bí mật chạy bên dưới thành Throw, ngoài ra trước đó John đã đi đến bên ngoài thành Throw, bí mật kiểm tra đất tại đây cộng với khả năng của mình chuyện này không quá khó với cậu ta, kể đến, TF ở bên ngoài sử dụng tuyệt kỹ của mình tìm ra nơi vắng vẻ nhất để Skarner có thể mở cửa đường ngầm. Sau đó Skarner sẽ quay lại ra bên ngoài thông báo lại tình hình bên trong.”

“rột”-một lớp đất gạch thụt xuống, sau đó Skarner chui khỏi đường hầm, xâm nhập thành Throw thành công ,cậu ta nhanh chóng chui ra khỏi đó, nói nhỏ xuống bên dưới: “ an toàn rồi, đến lúc làm nhiệm vụ của mọi người đây.”

Bước thứ 2: Tìm và Phá Hủy.

Shen, Zed,Akali,Ahri, Kennen, và toàn bộ những Ninja tinh anh nhất của hai hội sẽ nhanh chóng thông qua đường ngầm mà Skarner đã đào xâm nhập vào bên trong. Sau đó tìm nơi đặt hệ thống ma pháp và phá hủy nó đi....Lý do John chọn bọn họ bởi vì làm việc trong bóng tối và tìm vị trí thì không ai có thể giới hơi nhưng Ninja được. Vì đây là nhiệm vụ quan trọng cho nên trước khi thực hiện nó John đã nói chuyện với Shen và Zed để hai người giảm bớt hận thù khi làm việc chung cùng nhau.

“nhiệm vụ của chúng ta vô cùng quan trọng, mọi người nhanh chóng tìm nơi đặt hệ thống màn ma pháp, nếu năm phút sau không phát hiện ra thì quay lại vị trí này, đi. Nên nhớ đừng để bị phát hiện...”-Shen, Zed phân phó cho đám người trong hội của mình.

Đôi tai của Ahri đột nhiên nhảy nhẩy lên vào cái rồi nói: “ anh Zed, em nghe được vài tiếng động lạ, và lại theo cảm nhận ma pháp bẩm sinh của em, em nghĩ nơi đặt hệ thống lá chắn ma pháp ở đằng trước.”-Ahri chỉ về phía trước.

Zed gật đầu sau đó lập tức di chuyển theo Ahri.

Bước Thứ 3: Chim Mồi.

Trên một đỉnh núi không cao lắm gần thành Throw, Corki và toàn bộ những người của Piltover đã có mặt tại đây, trước mặt họ là một trăm chiếc máy bay mô hình, trên đó có đặt rất nhiều boom.

(“mọi người nghe cho rõ đây, bây giờ chúng ta sẽ sử dụng một trăm máy bay mô hình này làm chim mồi đánh lạc hướng quân đội đang canh giữ thành, mục đích là tạo thêm thời gian và cơ hội để nhóm của Zed và Shen tìm ra hệ thống lá chắn ma pháp và phá nó đi.”

“nhưng số máy bay này đều là mô hình làm sao bay được?”-Corki khó hiểu.

“Janna, nhiệm vụ của em lần này là vô cùng quan trọng, phải nói là quan trọng nhất luôn, em hãy sử dụng sức mạnh gió của mình điều khiển những mô hình này, vì đây là mô hình cho nên nặng như máy bay thật, ta tin với sức mạnh mà em đang nắm giữ có thể làm tốt việc này.”-John nhìn Janna đáp.

“được, em sẽ cố gắng”

“Ziggs, ngài biết nhiệm vụ của mình rồi chứ? Tối nay ngày muốn điều khiển thả bao nhiêu boom cũng được, càng dụ được nhiều quân đội của chúng càng tốt.”-John nhìn Ziggs nói.

Còn những người còn lại đi theo tôi, chúng ta sẽ chuẩn bị cho đợt tấn công cuối cùng.)

Hơn một trăm chiếc máy bay mô hình nhanh chóng được Janna sử dụng sức mạnh của gió nhấc tất cả chúng lên, một trăm chiếc máy bay nhìn từ xa không khác gì những chiếc máy bay chiến đấu thật sự. Âm thanh ro ro trên những cỗ máy ấy phát ra thật hoành tráng...một trăm chiếc nhắm thẳng đến thành Throw.

“hú hú hú”-còi báo động trên thành Throw vang lên liên tục.

“phát hiện quân địch tấn công...phát hiện quân địch tấn công...tòan quân vào vị trí”

“triển khai hệ thống phòng thủ”

“pháo phòng không đâu, vào vị trí”

“toàn quân nhanh chóng chuẩn bị ứng chiến...”

Tiếng náo động vang lên khắp nơi trong thành Throw.

“đây là cơ hội của ta, nhanh chóng đến chỗ hệ thống lá chắn ma pháp mau”-Shen và những người khác đang núp sau một con hẻm hỏ lánh hồi thục.

“vù vù”-trăm chiếc máy bay dưới sự điều khiển của Janan bay qua bay lại trên khắp thành Throw.

“quân địch đông quá, mau đem thêm pháo phòng không và không quân đến đây... mau lên...”-Chỉ huy trưởng của thành Throw hồi thục.

“chỉ huy Bumber, quân đội đang đến...”-một tên lính chạy lại báo cáo.

“Pháo đã sẵn sàng”

“chuẩn bị...bắn.n..n..n..n”

“ầm ầm ầm”-loạt pháo đầu tiên bắn lên nhắm đến một trăm chiếc máy bay mô hình đang bay lượn trên khắp bầu trời thành Throw.

“ầm ầm ầm”-loạt pháo đầu tiên hạ được bốn chiếc máy bay.

“bọn chúng tấn công rồi”-Ziggs nhảy lên nhảy xuống lo lắng nói.

Trán Janna đầy mồ hôi, một mình cô điều khiển một trăm chiếc máy bay thể này đâu có dễ cho chút nào...: “Ziggs mau tấn công đi.”

Ziggs nhanh chóng gạt đầu hấn ta cầm một cái máy điều khiển trên tay, bấm vào nút đỏ một cái cách lập tức hơn ba mươi chiếc máy bay mô hình từ dưới bụng thả ra hàng chục quả boom rơi xuống tường thành.

“Ziggs tấn công như thật vào, chúng ta cần phải cầm chân bọn chúng càng lâu càng tốt”-Janan vất vả nói.

“ầm ầm ầm”-lại thêm mười chiếc máy bay nữa bị bắn hạ.

Đêm nay thành Throw thật là sáng....

“Janna cho hai mươi chiếc máy bay qua bên trái đi, phân tán hỏa lực chúng ra”-Corki hướng dẫn cách lái những chiếc máy bay sao cho giống thật nhất, để đám quân lính Hư Không, không thể nghi ngờ.

Lúc này tại bên trong thành Throw...sau khi đi vòng veo qua vài con đường Ahri và những người khác đã đến trước một tòa nhà cao lớn. Shen kì lạ nói: ‘ hệ thống ấy nằm bên trong tòa nhà này sao?’

Ahri gạt đầu nói: “ đúng là như thế”

“vậy tấn công phá hủy nó thôi”-Kennen nhanh chóng chạy vào bên trong...

“kẻ nào?”-tên bên trong hơn hai mươi tên lính Hư Không với vũ khí trên tay, gương mặt tên nào cũng đầy đáng sợ...

“giải quyết nhanh bọn chúng đi...”-Zed lạnh lùng nói, sau đó cả người anh như hòa vào bóng đêm lao đến tấn công...

“tấn công...tấn công”-Shen, Akali, Kennen,Ahri cũng tấn công ngay sau đó...

“phi tiêu sấm sét, phi kiếm, quả cầu ma thuật, Vũ điệu bóng đêm,”-tất cả các tuyệt kĩ đáng sợ nhất nhanh chóng được sử dụng, hai mươi tên lính hư không, nhanh chóng ngã gục trên mặt đất mà không rõ trời trăng gì cả.

“rầm”-Shen đập mạnh cánh cửa bước vào bên trong, ở đây, ngay tại trung tâm của tòa nhà, một quả cầu pha lê to lớn màu tím đang trôi lơ lửng phát ra ánh sáng vô cùng chói lòa...

“đập nó đi”-Zed lao lên, kiếm trên tay anh ta đâm mạnh vào viên pha lê đó, Shen không chịu kém cạnh, kiếm trên tay cũng đâm thật mạnh, Akali, Kennen, Ahri cũng nhanh chóng tung đòn tấn công mạnh nhất phá hủy viên pha lê.

“rắc...rắc...”-những vết nứt đầu tiên bắt đầu xuất hiện.

“rắ...c...c...c...”-vết nứt bắt đầu dài ra và rồi...”ầm”-cả viên pha lê nhanh chóng vỡ tung.

“mau bắn pháo hiệu...mau bắn pháo hiệu”-Kennen nhanh chóng lao ra bên ngoài, móc từ trong túi áo ra một quả pháo sáng, bắn thẳng lên trời.

“ầm”-viên pháo sáng màu vàng tỏa ra khắp nơi.

“cái quái gì thế?”-Chỉ huy thành Throw Bumber kinh hoảng nhìn vào viên pháo sáng.

“mau cho người đi kiểm tra ngay cho ta...”-Chỉ huy thành Throw tức giận nói, lão ta đang dần có một cảm giác không hay ho gì.

Bước thứ 4: Phá Cổng.

(sau khi thấy pháo sáng màu vàng bắn lên có nghĩa là nhiệm vụ của đám Shen và Zed đã thành công, còn nếu pháo có màu đỏ nghĩa là thất bại. Mặc dù vậy nhiệm vụ lần này là bắt buộc thành công vậy nên vừa thấy pháo vàng được bắn lên tất cả mọi người của Shadow Isles sẽ xâm nhập vào bên trong thành, sử dụng sức mạnh của mình tiêu diệt toàn bộ quân đội giữ thành và mở cổng thành ra. Đồng thời quân đội máy bay mô hình cũng sẽ rút lui và tập hợp với quân chủ lực. Sau khi cổng thành được mở hãy bắn pháo hiệu màu xanh lá để báo.)

“hô hô là pháo vàng”-Hecarim quay quay hai bả vai hưng phấn nói.

“nhào lên thôi, cái lá chắn ma pháp ấy đã bị phá rồi, thì chúng ta sợ cái beep gì nữa”-Thresh điệu cười kinh khủng nói.

“tấn công...tấn công”-Toàn bộ tất cả người của Shadow Isles cứ như một cơn gió đen đầy rẫy sự sợ hãi và chết chóc lao đến, xuyên qua tường thành....

“á...á...á...”-Những tiếng hét thảm bắt đầu vang lên...

127. Q.5 - Chương 17: Kế Hoạch Jarvan (phần 1)

“vụt”-như một u linh giữa đêm khuya, những cái bóng mờ mờ ảo ảo không thể nào nhìn thấy rõ khuôn mặt bay qua bay lại trên tường thành.

“khà khà”-Nụ cười đáng sợ vang lên, một tên lính hư không chưa kịp nhận ra điều gì thì mười ngón tay sắc nhọn đã găm thẳng vào cổ hắn, không một tiếng hét, ra đi trong ‘thanh thản’.

“á”-như trái ngược với cách giết người của Evelyn, Thresh thích sự gào thét hơn, bốn tên lính canh cổng bị hắn ta rút lấy linh hồn một lần, chiếc lưỡi hái trên tay nhuộm đầy máu...

“rầm rầm”-Mordekaiser mạnh mẽ đáng sợ, chiếc chùy trên tay hắn chém trúng tên lính nào thì kẻ đó lập tức tan xác.

“Giải quyết nhanh đám tôm tép này đi rồi mở cổng”-Elise nhìn qua Hecarim đang chơi đùa với hai tên lính dưới chân mình mà bực tức nói.

“được được”-Hecarim dậm chân cái rụp, hai cái đầu của hai tên lính ấy như hai quả bí ngô bị dẫm nát...

“có chuyện gì tại cổng thành vậy?”- lúc này thủ lĩnh của thành Throw chạy đến, ông kinh hoàng phát hiện ra trên đất đầy rẫy các xác chết của quân lính mình, đôi mắt đầy vẻ căm hận, hô lớn: “ quân đầu, giết bọn chúng, giết bọn chúng”

“các người thật là lè mề, mau mở cổng đi”-Elise tức giận, cả người cô ta hóa thành một con nhện to lớn, lao vào điên cuồng cắn xé đám quân lính Hư Không để chặn đường.

Hecarim, Mordekaiser, Yorick nhanh chóng mở cổng thành...

“bùm”-một viên pháo hiệu màu xanh lá ngay lập tức được bắn lên....

Cách đó chừng một trăm mét, quân đội chủ lực do chính John dẫn đầu đã đứng đợi sẵn, ngay khi thấy pháo hiệu bắn lên, John vùng kiếm chỉ thẳng lên trời nói: “ tấn công....”

“tấn công...tấn công”

“Tấn công”

“tấn công”

Toàn bộ quân lính dưới sự chỉ huy của John nhanh chóng lao đến một cách đầy thần tốc, cổng thành đã mở, trong ứng ngoài hợp, thành Throw chính thức bị công phá.

“phát bắn thần bí”

“phóng lao”

“trời sắp”

“Sóng thần”

“trời hồn”

Hàng loạt các tuyệt chiêu được các tướng tung ra, đoàn quân do John dẫn đầu tấn công, thế như vũ bão vào thành Throw, có cảm tưởng như không một lực lượng nào có thể ngăn cản lại làn tiếng công này...

“keng keng”-Kiếm trên tay của John cứ như vô hình vô định, hết chém bên này rồi lại chém bên kia, lính hư không liên tiếp ngã xuống.

“Con mẹ nó, thành Throw thất thủ rồi, rút quân...rút quân...”-Chỉ huy Bomber kinh hãi chạy trước tiên.

“xoạt xoạt”-những tên lính chạy theo Bomber ngay lập tức bị những Ninja đã ẩn náu trước đó lao ra một kiếm giết chết.

“không được giết tên chỉ huy, để hắn về báo tin với đám thủ lĩnh kia, cho chúng thấy thế nào là sức mạnh của liên minh chúng ta”-Shen bất thành linh xuất hiện, ngăn cản đám thuộc hạ đang định lao lên tấn công.

“giết sạch toàn bộ những tên lính Hư Không dám chống trả, những kẻ buông vũ khí đầu hàng thể tha.”-Tiếng hô lớn của John vang lên, hắn ta đang dẫn đầu quân đội của mình tiến thật nhanh vào tận trung tâm thành, bây giờ, quân đội Hư Không có chống trả cũng chỉ là vô nghĩa.

“tiếng chém giết vẫn vang lên không dứt”

“tiếng người hét, tiếng thú gầm”

“những âm thanh binh khí va chạm đến chói tai.”

“chúng ta chiếm được thành Throw rồi”

“thắng rồi”

Cuối cùng đám tàn quân của quân đội Hư Không phải buông vũ khí đầu hàng, chiến thắng oanh liệt này thuộc về quân đội của John.

Kết quả: gần tám ngàn tên bị tiêu diệt, gần hai ngàn tên bị bắt sống, thủ lĩnh của chúng là Bomber chạy thoát, thành Throw đã bị công phá, ngày mai tin tức này được lan ra, nhất định sẽ là một ‘tiếng nổ’ lớn cho toàn thể Valoran.

John thúc ngựa đến trước mặt đám người Shen và Akali nói: “thống kê lại số thương vong của binh sĩ ta trong trận ngày hôm nay, sau đó chôn cất họ cho tử tế, chúng ta sẽ không bao giờ quên sự hi sinh của họ.”

“rõ”-Shen và Akali nhanh chóng rời đi.

“việc đào mộ, cứ để ta lo”-Yorick bước từng bước khập khiễng đến, John biết khả năng của ông ấy nên không hề từ chối.

“mau dọn dẹp đi...”-tiếng nói chuyện của những người làm công việc thu dọn sau cuộc chiến.

.....

Tại bãi đất trống cách thành Throw không xa, tại đây hàng trăm ngôi mộ của các binh sĩ đã ngã xuống trong cuộc tấn công thành Throw.

“mặc dù kế hoạch hoàn mỹ nhưng số binh sĩ đã hi sinh thực sự không ít, gần bảy trăm người, hài...”-Akali đau lòng nói.

Gần bảy trăm binh sĩ, tương đương với gần bảy trăm ngôi mộ được đào lên, trên đỉnh mỗi ngôi mộ đặt một thanh kiếm, tượng trưng cho lòng trung thành và ý chí chiến đấu cho đến chết của họ,để khi họ chết đi, linh hồn của họ sẽ được nhập vào thanh kiếm ấy trở nên mạnh mẽ và sống mãi.

“trận chiến ngày hôm nay quân ta tử thương không nhỏ, những hi sinh của họ sẽ không bao giờ vô nghĩa. Toàn quân...nghe mình cảm tạ sự hi sinh của tất cả các binh sĩ đã ngã xuống”-Giọng nói của John không to không nhỏ nhưng đủ để tất cả mọi người phải nghe và không dám cãi lại.

Toàn bộ quân đội cùng các tướng sĩ cúi người trước bảy trăm ngôi mộ....Đám Thresh không muốn cúi nhưng cũng bị sức mạnh của John trấn áp cho phải cúi người.

Một phút mặc niệm trôi qua, John đứng thẳng người nói lớn: “bây giờ về thành Throw thu xếp đồ đạc, trưa nay chúng ta sẽ lên đường.”

Mọi người nhanh chóng giải tán, John tiến lại gần Janna cười nói: “ Janna, đêm qua em đã lập công rất lớn đấy.”

“hì hì, chỉ cần giúp được anh John là Janna đã vui lắm rồi”-Janna cười hì hì nói thế, nhưng thực ra trong lòng cô đang rất phấn khởi.

“Janna!”-Nami ở gần bên đó vẫy tay sang.

John cười nói: “ qua đi, về chuẩn bị đồ đạc trưa nay chúng ta xuất phát”

“ừm”-Janna gật đầu sau đó rời đi đến bên cạnh Nami...

Ở một chỗ khác, Ahri nhìn John với ánh mắt đầy kì lạ, không biết cô ấy đang nghĩ gì nữa, một lúc sau mới chịu rời mắt khỏi hắn.

.....

Cùng lúc đó tại doanh trại đóng quân hiện tại của Noxus.

“báo”-một người lính nhanh chóng chạy vào bên trong lều chỉ huy, bộ dáng vô cùng vội vã, quỳ xuống trước Darius nói: “ Tướng quân, có tin cấp báo từ thành Throw.”

“nói nghe”-Darius và tất cả những người khác mấy ngày trước nghe tin đoàn quân do John chỉ huy sẽ chọn con đường ở giữa để đi, thì vô cùng bất ngờ, bởi con đường ấy phải đi ngang qua thành Throw, một tòa thành mà ngay đến Swain cũng phải thờ dài nếu muốn tìm cách công phá nó, vậy mà John lại chọn con đường này, bởi vậy những ngày tiếp theo, đám người Noxus rất muốn nghe ngóng thông tin từ chuyện này.”

“Thưa tướng quân, theo thông tin tình báo của ta báo lại đoàn quân do thủ lĩnh John chỉ huy đã công phá thành công thành Throw, hiện tại đang chuẩn bị mọi thứ để tiếp tục lên đường”-Người lính kia báo cáo.

“cái gì? Chuyện này là thật?”-Swain giật cả mình, không ai hơn ông hiểu rõ về tòa thành này nhất tại đây. Ngay cả đến Darius cũng ngạc nhiên không kém, ông thờ dài lắc đầu nói: “ đúng là thiên tài, xem ra lần này chúng ta thua rồi.”

Darius nhìn Swain như muốn nghe ý kiến từ ông ấy, Swain cũng bất đắc dĩ lắc đầu, cứ tưởng John sẽ bị tòa thành Throw cầm chân, như vậy cơ hội thắng của bọn họ sẽ cao hơn, nhưng bây giờ thành Throw đã bị công phá, đường đó đến thành Fullox không xa, với sức mạnh hiện tại, việc công phá thành Fullox không có gì là quá khó cả.

.....

Tại một nơi khác, nơi đóng quân tạm thời của bên Demacia và những người đi theo Demacia.

Tại lều chính, thông tin đoàn quân do John chỉ huy công phá thành công thành Throw thành công đã được truyền về, những người có mặt tại đây không ai không kinh ngạc với khả năng của hắn.

Garen mặc dù rất khâm phục tài năng của John nhưng hiện tại anh đang đi theo Jarvan IV nên không thể bàn chuyện riêng hay nói điều gì khen ngợi cậu ta trước mặt mọi người được, Garen nhìn Jarvan IV hỏi: “ Hoàng Tử, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Jarvan IV xoa xoa trán, hắn ta cũng thất rất đau đầu, sau đó hắn đứng lên nói: “ chúng ta sẽ bắt đầu di chuyển ngay lúc này, đi xuyên qua đường tắt để đến thành Fullox nhanh nhất có thể.”

“đi xuyên qua đường tắt sao?”-mọi người vì chưa biết con đường này nên tỏ ra khá là khó hiểu. Nhưng Garen và những người Demacia khác lại biết rất rõ con đường này, đúng là con đường này có thể bắt kịp với tiến độ di chuyển từ đoàn quân của John tuy nhiên họ phải đi qua một nơi được coi là địa điểm đóng quân của quân đội Hư Không.

“Liệu như vậy có được không? Con đường này ban đầu chúng ta quyết định không đi mà, vả lại nó quá nhỏ, quân ta e rằng khó có thể đi nhanh được.”-Quinn lên tiếng nói.

“Tướng quân Garen, rốt cuộc con đường này là con đường nào? Có thể cho tất cả chúng tôi biết rõ được chứ?”-tộc trưởng của tộc Avasoran lên tiếng nói.

Garen gật đầu nói: “ đây là một con đường được quân đội Demacia mở ra khi xưa nhằm tiết kiệm thời gian vận chuyển lương thực, chỉ có điều con đường này bằng xuyên qua rừng, và nó khá nhỏ, e rằng quân đội ta khó lòng di chuyển nhanh được trên con đường thế này.”

Garen cố gắng che dấu chuyện trên con đường này tồn tại một doanh trại của quân đội hư không, chắc anh ta cũng hiểu ý của Jarvan IV cho nên không muốn nói ra, sợ rằng sẽ làm mọi người hoang mang.

“được, tưởng gì, chỉ là con đường nhỏ thôi mà, bây giờ chúng ta lên đường thôi, đừng để đoàn quân do Chỉ Huy John vượt mặt chúng ta”-Tryndamere nói lớn.

Mọi người nhanh chóng đồng ý rồi rời đi chuẩn bị, bây giờ trong lều chính chỉ còn Jarvan và Garen, cả hai nhìn nhau một lúc sau đó Garen nói: “ Jarvan, rốt cuộc cậu đang nghĩ điều gì trong đầu vậy? tại sao lại chọn con đường đó?”

Jarvan cười nói: “ chúng ta không thể để thua hấn ta được, cho dù phải trả cái giá thế nào.”

128. Q.5 - Chương 18: Kế Hoạch Của Jarvan (phần 2)

“Mau lên!”-Jarvan IV đi trước thúc giục quân lính ở đằng sau.

Hiện tại liên quân Demacia do Jarvan IV dẫn đầu đang đi qua con đường tắt dẫn đến thành Fullox mục đích chỉ để bắt kịp với tốc độ di chuyển của quân đội do John chỉ huy, chỉ có điều những việc hấn sẽ gặp trước mặt sẽ là một thử thách không hề nhỏ.

“Quinn về chưa?”-Jarvan IV quay sang hỏi Garen, chẳng là từ sớm Jarvan đã ra lệnh cho Quinn đi trước thám thính tình hình trên đường đi để về báo lại, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy Quinn quay trở về.

“Vụt”-vừa nói xong, Quinn và người bạn của mình Valor đã xuất hiện, Quinn đến trước mặt Jarvan nói: “ trước mặt quân ta chừng ba trăm mét có một doanh trại quân đội Hư Không, hoàng tử, chúng ta không nên đi đường này nữa, nếu như đánh nhau tại nơi thế này, quân ta hoàn toàn không thể phát huy được thực lực.”

Quinn vừa nêu lên ý kiến của mình thì ngay lập tức đã bị Jarvan IV thẳng thừng từ chối, hấn ta nói: “thông báo toàn bộ quân đội chuẩn bị chiến đấu, chúng ta sẽ càn quét cái doanh trại tôm tép ấy.”

“nhưng mà...”-Quinn cảm thấy Jarvan IV hôm nay rất khác lạ, giống như có thứ gì đã thay đổi anh ta vậy.

“còn nhìn gì nữa, Garen mau đi thông báo đi”-Jarvan quay sang nhìn Garen nói.

Garen đành nghe theo lệnh lập tức thúc ngựa quay lại nói lớn: “ Toàn quân chú ý, trước mặt chúng ta có một doanh trại quân đội Hư Không, chúng ta sẽ tấn công vào đó để đi tiếp, mau chóng chuẩn bị vũ khí chiến đấu.”

“sao? Có doanh trại quân Hư Không sao?”-Mọi người tỏ ra kinh ngạc.

“Hoàng tử? chuyện này là sao? Tại sao trước mặt chúng ta lại có quân đội Hư Không?”-Tryndamere khó hiểu hỏi.

Jarvan đáp: “ chuyện này ta cũng không rõ lắm, nhưng hiện tại Quinn đi thám thính tình hình thì phát hiện ra có một doanh trại đang ở đây, nó nằm ngay trên con đường của chúng ta....”

“Vậy thì buộc lòng phải đánh với bọn chúng rồi”-Ashe lên tiếng nói.

“lên đường nào,”-Jarvan IV hô to.

“Jarvan, con thực sự biết chuyện gì đúng không?”-Tể tướng Xin Zhao là một người từng trải, ông biết phía trước không đơn giản chỉ là doanh trại của quân đội Hư Không.

Jarvan có đôi chút giật mình vẫn cố tỏ ra bình tĩnh đáp: “ không có gì đâu.”

“hoàng tử Jarvan, tôi nghĩ ngài đang dấu chúng tôi điều gì đúng không?”-Ashe là một cô gái thông minh, cô lập tức nhận ra điều gì đó rất đáng ngờ.

Thấy mọi ánh mắt đang chăm chú nhìn vào mình để biết lý do, hắn biết có dấu cũng vô dụng, hai tròng mắt của hắn đảo vài vòng rồi nói: “ nếu mọi người đã hỏi thì ta cũng xin nói thẳng, thực ra con đường trước mặt chúng ta đúng là có doanh trại của quân đội Hư Không, nhưng nếu như chúng ta dùng toàn lực đánh vào đó thì không khác gì cầm dao mổ trâu đi giết con gà cắp, vả lại con đường này khá nhỏ, không đủ để lực lượng chúng ta giao chiến, nếu cứ đánh như vậy e rằng sẽ bị quân Hư Không làm khó và chậm trễ đến việc hành quân đến thành Fullox. Vậy nên ta muốn có một đội quân tấn công tiên phong đánh thẳng vào doanh trại của quân hư không, mở đường cho quân chủ lực tiếp tục tiến thẳng về thành Fullox.

Mọi người nghe thế thì hiểu ngay, toàn quân bắt đầu bàn tán bởi không biết ai sẽ làm quân tiên phong đây?

“hãy để bộ tộc Avasoran chúng tôi làm quân tiên phong.”-Tộc trưởng của tộc Avasoran lên tiếng nói.

Thực ra ông ấy không hề biết được âm mưu của Jarvan IV, hắn ta đơn giản là chỉ muốn có một con chim mồi dẫn dụ quân đội Hư Không không làm ngán đường tiến của hắn mà thôi, nhưng âm mưu thì phải bí mật và cái bí mật ấy chỉ mỗi Jarvan biết. Tộc trưởng tộc Avasoran chỉ nghĩ rằng đây là cơ hội để ông thể hiện sức mạnh của bộ tộc và ghi điểm trong mắt triều đình Demacia, như vậy sau này bộ tộc của ông nhất định sẽ có rất nhiều điểm lợi.

“nếu vậy, ta cũng sẽ gia nhập vào quân tiên phong”-Tryndamere lên tiếng nói.

Tất nhiên Jarvan không hề từ chối rồi.

“toàn quân nghe đây, lần này bộ tộc Avasoran sẽ làm quân tiên phong tấn công doanh trại Hư Không, mọi người không có ý kiến gì chứ?”-Jarvan nhìn sang toàn bộ những binh sĩ nói lớn, hắn biết sẽ chẳng có ai chống lại lời nói của mình cho nên hắn to mồm như thế chỉ để thể hiện bản thân ra mà thôi.

Jarvan nhìn sang tộc trưởng Avasoran nói: “ ngài đừng lo, theo thám thính thì quân đội trong doanh trại Hư Không trước mặt không quá đông, sau khi tiêu diệt được doanh trại đó hãy nhanh chóng di chuyển để hợp quân với chúng ta.”

Tộc trưởng của tộc Avasoran gật đầu sau đó quay xuống nói với thuộc hạ: “ chúng ta nhanh chóng lên đường trước, bằng mọi cách phải mở đường cho quân chủ lực.”

“rõ” (tiếng hô lớn của những người tộc Avasoran.)

.....

Trước mặt, chính là doanh trại của quân đội Hư Không, thoát nhìn từ bên ngoài không có vẻ gì là một doanh trại với số quân lính lên đến cả ngàn người cả.

Ashe nhìn sang cha của mình nói: “ Cha, chúng ta sẽ tấn công thế nào đây?”

Tộc trưởng Avasoran suy nghĩ một lúc rồi nói: “ Tryndamere, cậu và tộc của cậu hãy tấn công trực diện vào doanh trại ấy, chúng tôi sẽ ở phía sau yểm trợ, được chứ? Có vẻ thông tin từ hoàng tử đã đúng, doanh trại này không có gì là quá đông quân lính cả.”

Tryndamere, thủ lĩnh của bộ tộc man di phương bắc, trời không sợ, đất không sợ, thì việc gì phải sợ quân đội Hư Không, ngay lập tức anh ta đồng ý.

“mau chóng tiêu diệt cái doanh trại này rồi hợp quân với hoàng tử, a nhìn kia”-Một vị trưởng lão nhận ra từ bên trong doanh trại một đội quân Hư Không đang nhanh chóng tiến ra bên ngoài.

“chắc bọn chúng đã phát hiện ra đoàn quân của Hoàng tử đang đi đến, chúng ta phải chặn chúng lại.”-Nunu nói.

“Mọi người vào vị trí, chúng ta sẽ tập kích chúng”-Tộc trưởng Avasoran lên tiếng.

“rầm rầm”-tiếng vó ngựa di chuyển hòa cùng với tiếng bước chân của gần một ngàn binh sĩ.

“Nhanh lên, theo thông tin tình báo, một đội quân kháng chiến đang đi qua con đường trước mặt, chúng ta phải tiêu diệt tất cả bọn chúng để đem về lãnh thưởng với thủ lĩnh.”-Tên đi đầu cười nói, trông trang phục thì có vẻ như hắn là tướng quân chỉ huy cái đội quân này.

Tên tướng quân bên cạnh cười ha hả nói: “ không chừng còn được ngài ấy cân nhắc cho lên vài chức nữa ấy chứ, như thế tha hồ có mỹ nữ và tiền bạc.”

“nhanh lên thôi, tiền tài, mỹ nữ và địa vị đang đợi chúng ta ở phía trước”-Cả hai tên tướng quân đi đầu tỏ vẻ hứng thú vô cùng...rồi đột nhiên...

“vụt”

“vụt”

Hàng trăm mũi tên từ phía bên trong rừng bắn ra, khiến cho bọn chúng không kịp trở tay...

“phập”

“phập”

Quân lính bị bắn trúng lập tức lăn ra chết ngay tức khắc.

“khốn kiếp, mai phục, có mai phục”-cả hai tên tướng quân lập tức hô lên...

“tấn công...tấn công”-Tryndamere dẫn đầu toàn bộ những chiến binh ma di anh dũng tấn công từ hai bên sườn quân Hư Không.

“phập phập”-thanh kiếm to lớn tưởng chừng như sẽ làm tốc độ vung kiếm của Tryndamere chậm lại nhưng sự thật lại không phải thế, một kiếm vung lên chém cứ y như rằng một cái xác sẽ không toàn thây.

“một người phải giết được năm tên, kẻ nào không giết đủ, hít đất ba trăm cái”-Tryndamere hô lớn kích động thuộc hạ của mình.

“a”- các chiến binh dưới trướng của Tryndamere chỉ khoảng ba trăm người nhưng người nào người nấy cơ bắp cuồn cuộn, khả năng chiến đấu phải thuộc loại cực kì điên cuồng, khi nghe Tryndamere hù dọa như thế bọn họ không hề tỏ ra run sợ mà ngược lại vô cùng phấn khích.

“giết bọn chúng anh em”-một chiến binh hô lớn lao đến, kiếm của anh ta vung lên như điện, mạnh mẽ như muốn chém đinh chặt sắt.

“phập phập”-hai lần xoay kiếm hai tên lính đã bị giết.

“á”-Anh ta tiếp tục điên cuồng lao đến, nhảy thật cao và đâm một nhát thật mạnh từ trên đầu một tên lính hư không đâm xuống.

“thằng khốn Mirage thích chơi trội kìa”-một chiến binh khác thuộc hạ của Tryndamere thấy người bạn trong tộc của mình giết lính Hư Không nghiêng răng nói.

“ngon thì giết hơn ta đi,Kanu”-chiến binh tên Mirage cười ha hả nói.

“được, mày xem đây”-Kanu vung kiếm chém thẳng về đám quân đội hư không trước mặt, sức mạnh của cậu ta cũng đâu có kém gì Mirage đâu.

“xạ thủ, chuẩn bị bắn yểm trợ”-Tộc trưởng Avasoran ở phía sau điều khiển toàn bộ người trong tộc của mình bắn cung yểm trợ, thực ra tộc Avasoran đánh cận chiến không giỏi, họ giỏi nhất chính là sử dụng cung tên, có tin đồn rằng đưa trẻ mới sinh ra là đã biết cầm cung bắn rồi.

“khốn kiếp, các ngươi làm cái trò gì vậy? cả ngàn tên mà không đánh lại vài trăm tên à?”-tên tướng quân mang chiếc áo choàng đỏ tức giận nói.

“không ổn rồi, bọn này đánh giữ quá, mau bắn pháo hiệu gọi quân đang mai phục quay về đây mau.”-Tên tướng quân mặc áo choàng xanh lá bên cạnh thúc giục.

“không còn cách nào cả, bọn này xem ra cũng có giá trị”-Hắn ta nhanh chóng rút ra một cây pháo bắn thẳng lên trời, pháo vừa nổ liền hiện ra một hình kì lạ, giống như hình lỗ hổng vũ trụ vậy.

“cái gì vậy?”-Ashe kinh ngạc nói.

“Ashe, e rằng chúng đang gọi viện binh, chúng ta mau chóng giải quyết sớm bọn này thôi.”-Anivia bên cạnh nói.

Ashe gật đầu đồng ý, cô lập tức chạy sang chỗ cha mình nói: “ Cha, chúng ta mau rút lui thôi, quân cứu viện của bọn chúng sắp đến.”

“ta e rằng khó mà rút quân bây giờ, con xem, quân ta đang thừa thắng xông lên kia kìa”-Tộc trưởng trả lời.

“hai người các người không muốn đánh nhau sao?”-Tryndamere hùng dũng lao vào giữa hai tên tướng quân hư không, kiếm trên tay múa lên như gió, khiến cả hai lập tức nhảy xuống ngựa tránh né.

“hừm, là người muốn chết đấy nhé”-tên tướng quân mặc áo chàng đỏ hừ lạnh một tiếng đáp.

Cả hai tên tướng quân nhanh chóng rút vũ khí của mình ra, tên tướng quân áo choàng đỏ thì sử dụng một cây thương dài, còn tên bên cạnh là sử dụng song kiếm, cả hai dùng ánh mắt xem thường nhìn Tryndamere.

“a”-Hai tên tướng quân hô lên một tiếng thật lớn rồi lao vào, tên sử dụng song kiếm đánh với tốc độ cực nhanh, những bóng kiếm mờ mờ ảo ảo màu tím cứ quét ngang dọc trong không khí. Đôi mắt Tryndamere nheo lại, anh ta không chút xem thường đối thủ, tránh được hai kiếm sau đó Tryndamere nhảy lùi lại về phía sau, ngay lúc này tên tướng quân cầm thương trong tay từ phía sau lao đến, những cú đánh nhắm ngay những điểm chí mạng trên cơ thể của Tryndamere.

“Xoạt”-mũi thương chém rách một khúc áo trên người Tryndamere.

“không tệ”-Tryndamere xé chiếc áo rách trên người ra cười nói.

“hừm, để xem người cười được bao lâu”-Tên tướng quân cầm song kiếm khinh thường nói lớn, ngay lập tức hấn cùng tên tướng quân bên cạnh lao vào tấn công như vũ bão, hai gã tướng quân ấy không chỉ có võ thuật và thể thuật rất mạnh chúng còn biết sử dụng cả phép thuật.

“ầm”-một mũi thương đâm đến, đầu thương bao bọc bởi một lớp năng lượng màu tím sức công phá của nó là không có gì bàn cãi, tuy nhiên Tryndamere không phải là kẻ dễ bị hạ đến thế, hấn ta xoay người một vòng dễ dàng tránh được mũi thương chí mạng.

“phập”-đột nhiên một mũi kiếm từ đâu bay tới đâm xuyên qua ngực của Tryndamere khiến cho toàn bộ thuộc hạ và người của tộc Avasoran thốt lên kinh hãi.

“xột xoạt, xột xoạt”-âm thanh như tiếng cháy xém vang lên.

Đôi mắt của Tryndamere đỏ ngầu, hai lòng mắt màu trắng này đổi thành đỏ, đôi mắt bốc ra từng đợt khói màu xám, cả cơ thể hấn ta bắt đầu nóng như dung dịch ngàn độ.

“muốn giết ta đâu có dễ-Từ chối tử thần, chính là cách bọn ta tồn tại”-Tryndamere gầm lên nói, kiếm trên tay của hấn ta trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết, chém ngang chém dọc, đất đá còn chịu không nổi nói gì là cơ thể con người.

“phụt”-cả hai tên tướng quân bị chém một nhát ngã ra mặt đất, máu chảy như suối trước ngực.

“xoạt xoạt”-Tryndamere kéo lê cây kiếm to lớn của mình trên mặt đất, hấn ta nhìn hia tên tướng quân trước mặt như nhìn kẻ đã chết....đột nhiên lúc này: “rầm rầm rầm.”

Những tiếng bước chân giòn giã bắt đầu vang lên.

Mặt đất rung chuyển dữ dội.

“rồng”

“hú”

Tiếng ma thú, cùng những con quái vật gào rống chạy cả đoàn từ trong rừng ra...trên lưng bọn chúng đều là những tên mặc đồ quân đội Hư Không.

“nguy rồi, quân cứu viện của bọn chúng đã đến.”-Ashe hoảng sợ nói.

“thế này là thế nào? Tại sao hoàng tử không nói cho chúng ta biết bọn chúng có đội quân quái thú như thế này.”-Tộc trưởng Avasoran hoảng hốt nói.

“bây giờ không còn thời gian nữa, rút lui mau”-Một vị trưởng lão trong tộc hồi thúc.

“thủ lĩnh, chúng ta rút mau thôi, bọn chúng kéo quân cứu binh đến rồi”-một thuộc hạ của Tryndamere chạy lại nói.

“rút lui, bọc hậu cho người của tộc Avasoran”-Tryndamere tỏ ra vô cùng quyết đoán, đôi mắt của hắn ta đã trở lại bình thường, toàn bộ các chiến binh trong tộc của Tryndamere nhanh chóng xếp thành một hàng hình cánh cung, bảo vệ những người của tộc Avasoran rút lui.

“bắn cung bằng chặn bọn chúng lại”-Ashe hô lớn, sau đó cô bắn ra một lần bảy mũi tên bằng găm thẳng vào mặt đất trước mặt đám quân ma thú kia, mặt đất nhanh chóng đóng băng....

“rút lui mau”

“rút lui”

“các người nghĩ rút lui dễ đến thế sao?”-hai tên tướng quân còn sống cố gắng đứng dậy, bọn chúng gầm lên điên cuồng: “ giết hết, giết hết tất cả bọn chúng cho ta.”

“rống, rống”-Những con ma thú bắt đầu gào rống như điên, gấu đen, sư tử hai đầu, rồi cả những con tắc kè khổng lồ nữa chứ, bọn chúng lao vào tấn công đám người của Tryndamere.

“thủ lĩnh, chạy mau đi, bọn tôi sẽ cầm chân bọn chúng”-Kanu lao lên kiểm trên tay của anh ta chém như điên vào lũ quái thú.

“thủ lĩnh chạy mau đi”-đôi mắt Kanu đỏ như máu...”phụp”-một con gấu đen lao lên cắn bay nửa người của Kanu.

“không!”-Mirage thấy người anh em của bị giết anh ta không thể nào kiềm chế được bản thân, nhảy lên và đâm xuống, chỉ nghe phụp phụp phụp liên tục vang lên, máu tuông ra như mưa...

“thủ lĩnh chạy mau đi, đừng để anh em hi sinh vô ích”-Mirage toàn thân đầy máu xoay lại nói với Tryndamere.

“các người”-Tryndamere nhìn những thuộc hạ thân tín nhất của mình đang dùng cả thân để chặn lại đám quái thú...tim như muốn nát...

“phụp”-một mũi lao đâm xuyên qua bụng của Mirage, anh ta xoay người lại nhìn kẻ đã đâm mình, “á”-anh ta hét lên điên cuồng lao vào và đâm như điên vào kẻ đó...

“thủ lĩnh chạy mau thôi, tộc Avasoran sẽ bắn yểm trợ cho chúng ta”-những người thuộc hạ khác chạy đến kéo Tryndamere đi...

“giết hết, không được để tên nào sống”

129. Q.5 - Chương 19: Một Đêm Được Hưởng Hai Lần

Tại đoàn quân của Demacia lúc này, Sona ngồi trong cỗ xe ngựa thông qua cửa sổ nhỏ nhìn thấy Jarvan đang nói điều gì đó khá là bí mật với tên thuộc hạ của mình, chỉ chừng vài phút sau tên thuộc hạ lập tức rời đi...còn trên mặt Jarvan hiện lên nụ cười sáng khoái.

Sona nhìn Lux đang ngồi bên cạnh mình nói: “ không biết bộ tộc Avasoran có sao không nhỉ? Minh bọn họ chặn đứng quân đội Hư Không để quân chủ lực có thể tiếp tục lên đường...”

Lux mỉm cười nói: “ Sona, chị đừng quá lo lắng, em nghe nói bọn họ đều là những chiến binh rất mạnh, được học cách chiến đấu ngay từ khi mới biết đi, sẽ không sao đâu.”

“ờ”-Sona ở một tiếng nhưng trong lòng vẫn thấy rất lo lắng.

.....
Đêm nay, không khí yên tĩnh đến lạ thường, bầu trời đôi lúc có những cơn gió nhẹ thổi qua.

Doanh trại của quân đội dưới sự chỉ huy của John lúc này đèn đuốc sáng trưng, dù trước mặt hay sau lưng gì không hề có dấu hiệu của quân đội hư không nhưng không vì thế mà họ có thể lơ là được. Từng toán lính nhỏ thay nhau qua lại canh gác hết sức cẩn thận.

Tại lều của John lúc này, hắn chăm chú nhìn vào bản đồ phát thảo thành Fullox, hiển nhiên là xem xét thật kĩ cách nào để công phá thành này mà ít hao tổn binh sĩ nhất rồi. Nếu như hắn sử dụng đến chính sức mạnh của bản thân thì tất nhiên có thể dành được tòa thành này tuy nhiên hắn cũng sẽ trả không ít sức lực đồng thời việc làm đó lại đem lại hậu quả rất xấu chính là không kích thích được lòng quân, họ sẽ không thể nào đứng lên cùng nhau và đoàn kết để chống lại quân hư không được.

“hài”-thở dài một tiếng uể oải, John bước ra khỏi lều của mình, đi dạo vài vòng trong doanh trại lúc về đêm chính là cách để giải tỏa sự căng thẳng tốt nhất.

“đêm nay trăng sáng thật, nhìn trăng lại nhớ đến Diana, không biết cô ấy ngủ chưa nhỉ?”-John xoay người muốn đến lều của Diana nhưng chợt phát hiện ra dưới gốc cây gần đó một thân ảnh quen thuộc đang ngồi dựa lưng vào gốc cây.

“kia không phải là Caitlyn sao? Cô ta làm gì giờ này nhỉ?”-John hứng thú tiến lại chỗ Caitlyn đang ngồi, trên tay cô là cây súng ngắm quen thuộc của mình, cô đang mãi miết lau chùi nó và không hề biết John đang đến.

“khuya rồi không đi ngủ mà ngồi đây làm gì?”-John bước đến nói rất đơn giản nhưng cũng khiến cho Caitlyn giật nảy mình, cô xoay đầu nhìn John rồi lại ngó lơ hắn,sau đó nói: “ không có gì, ngủ không được thì ra đây ngồi thôi.”

John ngồi xuống bên cạnh Caitlyn cười nói: “ sao thế, còn giận ta chuyện trước kia sao?

“hừm, giận rồi thì sao? Ta có làm gì được ngươi không?”-Caitlyn xoay lại hỏi một cách đầy lạnh nhạt.

“được chứ!”-John mặt dày tiếp tục nói: “ đây, ta cho cô bắn ta hay muốn làm gì ta cũng được, miễn sao cô hết giận ta là được, nào cầm súng bắn ta đi.”

“ngươi nghĩ ta không dám sao?”-Caitlyn chĩa thẳng họng súng vào đầu của John, bộ dáng tỏ ra như chuẩn bị bắn vào đầu hắn.

John làm bộ sợ hãi nhắm chặt mắt nói: “ bắn đi, khi cô nhấn cò súng, viên đạn sẽ bay ra từ nòng súng xuyên qua da, rồi qua sọ...đến lúc đó chắc chắn tôi sẽ chết, nhưng trước đó tôi vẫn muốn nói rằng: Caitlyn, cô hãy bỏ qua chuyện hôm trước tại Piltover, lúc đó tôi thực sự có làm điều hơi quá, nhưng cô cũng phải hiểu rằng lúc đó, lúc đó tôi không thể kiềm chế được khi thấy thân hình cùng với vẻ đẹp lạnh lùng của cô, là tôi bị cô quyến rũ nên mới làm điều bậy bạ đó,là do cô cả thôi...”

“ngươi”-Caitlyn đỏ bừng cả mặt, không ngờ hắn ta dám nhắc lại cái chuyện ấy. “ngươi nghĩ ta không dám bắn sao?”-Caitlyn nghiêng răng nói.

“không không...ta nghĩ cô dám chứ...nào bắn đi...bắn đi...tôi đã chuẩn bị tâm lý hết cả rồi”-John mặt cực dày, hắn tiếp tục diễn trò trước Caitlyn.

“hừ”-Caitlyn hừ lạnh một tiếng bỏ súng xuống, xoay đầu nói: “ đừng nghĩ rằng bây giờ ngươi đang là thủ lĩnh của bọn ta nên ta sẽ không bắn ngươi...”

“không muốn bắn ta thật sao?”-John hí hửng nói.

Caitlyn không trả lời.

John tiếp tục nói: “ cô không giết ta là sai lầm to đấy...”-nói xong ánh mắt của hắn biến đổi liên tục ở trong đó có chút gì đó của sự dè dặt hiện lên.

Caitlyn vẫn mảy may không hề hay biết, cô liếc nhìn hắn hỏi: “ sai lầm? ngươi nghĩ sẽ làm gì ta sao?”

John cười cười hì hì vài tiếng sau đó đột nhiên tiến đến đẩy cả người Caitlyn nằm ra mặt đất, bộ dáng tỏ vẻ rất ư là xấu xa cười hắc hắc nói: “ ví dụ như là lúc này, ta sẽ...ta sẽ...”-vừa nói hắc vừa đảo ánh mắt từ trên xuống khắp cả cơ thể của Caitlyn.

Hai tay Caitlyn bị John giữ chặt không thể cử động, ngay cả việc nắm súng cũng không thể, cô kinh hoàng nhìn hắc nói: “ John, ngươi làm gì vậy? buông ta ra, không được bắt nạt ta...”

John tỏ ra nguy hiểm nói: “ ta nghe Heimerdinger và Ziggs bảo ,cô rất ghét ta đúng chứ? À ta còn nghe nói cô đang chuẩn bị 1 kế hoạch gì đó để trả đũa ta nữa mà...”

“ngươi...ngươi đừng nghe hai cái lão già ăn không ngồi rồi kia nói bậy.”-Caitlyn vô cùng hoảng sợ.

John nheo mắt lại cười nói: “ hai người ấy chắc chắn không lừa ta đâu, để xem tối nay ta phạt cô thế nào.”

“John, ngươi...ngươi không được làm điều bậy bạ...ngươi khác thấy nhất định sẽ bảo ngươi là kẻ háo sắc, ăn hiếp phụ nữ đây...”-Caitlyn hăm dọa hắc, cô cũng không hiểu tại sao, bị John nắm chặt hai tay thì toàn thân cứ như muốn mềm ra.

“àì, cô không biết sao? Diana, Janna, Nami rồi Syndra các cô ấy đều là những cô gái của ta đấy, điều này ai mà chả biết, họ bảo ta là kẻ háo sắc, đúng thôi, vậy tại sao ta lại không phát huy nó nhỉ.”-John cười cười nguy hiểm nói.

“ngươi...ngươi định làm gì, mau buông ta ra, nếu không...ta sẽ la hét lên cho coi”-Caitlyn vẫn không muốn chịu thua.

“hét đi, để ta xem cô làm cách nào hét”John thách thức Caitlyn.

“cứu...cứ...u”-Ngay khi Caitlyn vừa hô to thì cũng là lúc John nhanh như cắt cúi thấp đầu khóa chặt miệng cô lại...cả người Caitlyn như có một dòng điện chạy qua cứng đờ ra, không chút sức lực...hai tay đẩy giữa một lúc rồi cũng nhanh chóng dừng lại.

Khuôn mặt Caitlyn đỏ như trái gấc trông vô cùng xinh đẹp, John một mực hưởng thụ chiếc miệng nhỏ nhắn của Caitlyn...chiếc lưỡi của hắc loạn động liên tục...

(hình như có mùi bậy bạ ở đây?)

“hì hì”-John tiếu nuối rồi khỏi miệng của cô cười hì hì nói: “ sợ ta chưa?”

Caitlyn mặt đỏ bừng bừng, trước giờ chưa có ai dám chạm vào thân thể của cô, vậy mà John lại được đụng đến hai lần và lần nào hắc cũng giở trò bậy bạ...Caitlyn không biết giải thích thế nào chỉ biết rằng khi bị hắc hôn đầu cô như trống rỗng, cơ thể như muốn nhào ra không còn chút sức lực.

“ngươi, ngươi bắt nạt ta...”-Caitlyn khóc thút thút nói.

John trợn mắt, lần đầu tiên hắc thấy Caitlyn khóc, thực ra hắc chỉ muốn đùa vui chút thôi mà, John nhanh chóng dỗ: “ ta...Caitlyn cô đừng khóc, ta chỉ muốn đùa với cô chút thôi...”

“không, ngươi bắt nạt ta...hu hu...trước giờ chưa có ai dám làm điều này với ta cả...ngươi...ta hận ngươi...”-Caitlyn khóc lóc không ngừng, John thực sự rất khó xử...

“Caitlyn”-Tiếng của Vi đang gọi.

“hả”-John giật mình.

Vi nhanh chóng chạy đến đỡ Caitlyn đứng dậy nói: “ Caitlyn mau nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra,sao cô lại khóc? Thật sự không giống cô chút nào.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi khi phát hiện Vi đang tiến đến, John đã nhanh chóng tẩu đi mất, để lại Caitlyn nằm trên mặt cỏ, hai hàng nước mắt chảy dài. Caitlyn không muốn nói ra chuyện xấu hổ này cho nên lắc đầu, lủi thủi trở về lều của mình. Vi biết Caitlyn đang giấu mình chuyện gì đó cho nên đi theo hỏi cho bằng được.

“xột xoạt”-trên cành cây gần đó, Elise vốn định đêm nay ngủ trên đó nhưng không ngờ cô lại thấy hết mọi chuyện xảy ra ở đây, không hiểu sao Elise cảm thấy vô cùng khó chịu, cô nhìn về phía lều của John rồi sau đó cả cơ thể cô hóa thành một con nhện trông vô cùng đáng sợ lao đi.

Trở về phòng của mình John nằm thẳng trên giường thở hộc hộc sau đó cười ha hả nói: “ chắc cô nàng đêm nay sẽ không ngủ được đây, cho chừa cái tội thù dai ta nhé,Caitlyn, mà phải công nhận, môi cô ấy mềm thật, không kém gì các cô gái kia.”

John tỏ ra vô cùng hí hửng, nhưng đột nhiên khuôn mặt hắn trở nên nghiêm túc.

“vút”-John lập tức lao ra khỏi giường của mình, ngay lúc đó một con nhện đầy đáng sợ lao từ trên xuống xì xì vài tiếng.

Đôi mắt John nheo lại, hắn nhận ra hình dáng này, vội nói: “ Elise, cô làm gì vậy? sao lại tấn công ta?”

Elise không trả lời, cô lập tức lao đến, tơ bắn ra thành từng sợi nhắm vào người của John.

“vút”-John nhảy về phía sau hai bước tránh được tơ nhện của Elise, nhưng không tránh được sợi tơ bắn ra sau đó, tơ nhện của Elise thì John rất hiểu rõ, nó không phải tơ nhện bình thường có thể sử dụng dao hay thứ gì sắc bén có thể cắt được.

“vù vù”-Elise lao đến, đẩy John nằm ra mặt đất, còn mình thì đè lên người hắn.

“phụp”-Elise biến lại hình thù con người nhìn chăm chăm vào John nói: “ người còn định tránh né đến bao giờ?”

John cười nói: “ Elise, tối nay cô sao vậy? tại sao lại tấn công ta?”

“vừa nãy ở trên cây ta đã thấy người và cô gái kia...rất cuộc hai người các người làm gì?”-Elise nhìn chăm chăm hắn nói.

John kinh ngạc, vừa nãy hắn không hề nhận ra Elise đang ở trên cây, bây giờ cô ấy đã thấy hết tất cả John không còn cách nào để chối cãi đành nói: “ chẳng làm gì cả, chỉ nói chuyện thôi.”

“người nói dối, ta thấy, người và cô gái ấy, miệng của hai người chạm vào nhau, rất cuộc hành động ấy có ý nghĩa gì?”-Elise ngây thơ hỏi tiếp.

John cũng kinh ngạc không kém, hắn không nghĩ rằng ngay cả đến chuyện này Elise cũng không biết, nhưng nghĩ thật kĩ thì Elise chỉ toàn ở trên đảo không biết những chuyện này cũng đúng.

John đáp: “ hành động ấy thể hiện tình cảm với nhau mà thôi.”

“hửm, tình cảm à?”-Elise suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “ thể người có tình cảm với ta không?”

John ngẹn họng, không biết trả lời thế nào đành gật đầu đại.

“vậy người mau hôn ta đi.”-Elise nói một cách rất bình thản.

“không phải chứ?”-John kinh ngạc.

“người bảo người có tình cảm với ta mà, mau thể hiện đi, giống như khi người làm với cô gái tên Caitlyn gì gì ấy đấy.”-Elise thúc giục.

“nhưng...hai người hôn nhau chỉ khi nào hai người ấy..., nói chung là hai người ấy phải thích nhau...”-John cố gắng giải vây cho bản thân mình, bây giờ hắn dùng sức mạnh của mình để thoát ra rất đơn giản như chẳng may vô tình làm Elise bị thương thì không hay chút nào.

“không lẽ người không thích ta? Ta biết rồi, người thích cô gái kia đúng chứ? Vậy ta sẽ giết cô ta, sau đó người sẽ hết thích cô ta ngay.”-Elise nhìn ra cửa lều, giọng điệu thực sự khiến John cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“thôi được rồi, được rồi, ta thua cô rồi đấy.”-John thở dài nói.

“vậy hôn ta đi”-Elise cười cười nhìn chăm chăm hắn, Elise một mặt cũng rất muốn thử nghiệm lại cái cảm giác đêm hôm trước, lúc đó mọi thứ quá nhanh quá đột ngột cho nên chưa thể nào cảm nhận một cách rõ nhất được.

Đôi môi màu đỏ tươi của Elise, hấn nhắm chặt mắt như không muốn nhìn, chung quy là trong đầu của hấn bị ám ảnh bởi sự đáng sợ của Elise mà thôi, hấn nghĩ môi của Elise không khác gì cục đá hay đại loại là thế. Lần trước hấn cũng hôn Elise nhưng lần đó chỉ là cảm xúc bộc phát nhất thời nên hấn không nhớ cái cảm giác ấy như thế nào cả, còn lần nay....

Khoảng cách ngày một kéo gần lại...gần lại...

Khi môi của John chạm vào môi của Elise cả cơ thể hấn như muốn nổ tung. John mở bừng mắt kinh ngạc, môi của Elise thật mềm, lại rất thơm nữa, có chút gì đó ngọt ngọt, một cảm giác rất lạ mà trước giờ hấn chưa từng được nếm qua. Trong lòng của Elise trào dâng một cảm giác vô cùng kì lạ, nó khác xa với mọi cảm giác cô từng biết trước đây, cái cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời, miệng của cô cứ mặc cho John quậy phá.

“á”-Đột nhiên Elise giật thốt lên, cô rời khỏi miệng hấn kinh ngạc nhìn xuống dưới hạ thể của John, ở đó có cái gì đó đang vươn cao, Elise nhớ lại những gì hấn đã nói trước đây, cô nhả mặt nói: “ hừm, cái cội nguồn sự sống của người sao lại thẳng lên vậy? a hay cho ta xem xem rốt cuộc nó là gì đi.”

Elise hứng thú với cái gọi là “cội nguồn sự sống” ấy, còn John thì tím cả mặt mày lập tức ngăn lại nói: “ không được, không được...thứ này không thể xem một cách tùy tiện được.”

“sao lại không? Hay người muốn ta cắt nó đi? Cho ta xem không?”-Elise tỏ ra giận dữ nói.

“ta bảo không được mà.”- John đau khổ nói.

“ta không cần biết, bằng mọi giá ta phải xem được nó.”-Elise tỏ ra rất quyết tâm, cô đẩy John thật mạnh ra đất, hai tay bắt đầu chuẩn bị....

John vùng lên ôm chặt lấy thân thể của Elise lần này người nằm dưới đất là Elise chứ không phải là John...Elise bị John phản công quá nhanh không kịp phản ứng, cô kinh ngạc hỏi: “ làm cách nào người thoát ra được những sợi tơ của ta?”

John nhìn chăm chăm vào mắt của Elise, khiến cho hai má của cô ta đỏ bừng bừng, thẹn thùng, John cười nói: “ Elise, là cô quyến rũ ta đấy nhé...”

Nói xong John bắt đầu cúi xuống hôn nồng nhiệt trên môi của Elise, hai tay bắt đầu loạn động khắp cơ thể của cô...

130. Q.5 - Chương 20: Phá Vòng Vây (phần 1)

Sáng hôm sau, tại lều trung tâm, mắt hấn nhìn quanh một vòng dừng lại tại Caitlyn mỉm cười với cô sau đó nhìn sang Elise, thấy khuôn mặt của cô hôm nay thật là khác lạ, trên hai má vẫn còn ửng ửng hồng, nhìn John với ánh mắt kiêu mị, cái ánh mắt mà chỉ có ở thiếu nữ chứ không thể nào có được ở một quái nhân sống trên Shadow Isles

John nhìn xuống những người đang đứng bên dưới nói: “ hôm nay mọi người có gì báo cáo không? Nếu không có, chúng ta sẽ xuất phát thẳng tiến đến thành Fullox.”

Caitlyn thấy hấn nhìn mình tự dưng có chút gì đó khó chịu cô xoay đầu đi chỗ khác không dám nhìn vào đôi mắt ấy, tự dưng trong đầu lại hiện lên cảnh đêm hôm qua, hai tay nắm chặt vào nhau, cảm xúc cứ rối tung cả lên.

Shen bước đến trước một bước nói: “ John, sáng sớm nay, tôi nhận được thông tin báo cáo từ thuộc hạ nói rằng đoàn quân do Jarvan IV chỉ huy bị quân đội Hư Không bao vây.”

“thật ư?”-John kinh ngạc, những người khác cũng kinh ngạc không kém, tuy nhiên cách suy nghĩ của họ lại rất khác John, nếu như bọn họ nghĩ rằng việc Jarvan bị quân đội Hư Không bao vây là điều may mắn thì với John hấn không hề nghĩ vậy, John liền nói: “ thế tình hình sao rồi, họ bị bao vây ở đâu?”

Zed xoay đầu nói: “ bên thuộc hạ của tôi cũng báo cáo lại chuyện này, tuy nhiên tôi cảm thấy có điều gì kì lạ ở đây, con đường mà Jarvan và đoàn quân Demacia chọn vốn không hề có quân đội Hư Không trấn thủ, vậy mà tại sao thông tin báo về lại bảo quân Hư Không đang bao vây Jarvan?”

Shen gật đầu nói: “ tôi cũng suy nghĩ như thế, John, sau khi nghe được chuyện quân Jarvan bị bao vây tôi đã phái các Ninja giỏi nhất của hội Kinkou đi điều tra, chắc sớm thôi họ sẽ có thông tin về.”

“phụ”-vừa nói xong, một Ninja xuất hiện ngay bên cạnh Shen, người Ninja ấy cúi chào John đầy kính trọng sau đó rút từ trong người ra một tờ giấy đưa cho Shen và biến mất.

“trong đó viết gì vậy?”-John lo lắng nói, hần lo lắng cũng phải thôi vì trong đoàn quân của Demacia có Sona của hần mà.

“Shen, mau nói đi”-Ezreal cũng tỏ ra lo lắng không kém.

Shen liền đáp: “trong này viết, hiện tại đoàn quân của Demacia đang bị bao vây tại ngôi làng đổ nát phía đông chúng ta, hã....ngôi làng ấy chỉ cách chúng ta chừng nửa ngày đi đường mà thôi...”

“sao?”-John giật mình, hần không nghĩ ra được, bằng cách nào mà quân của Jarvan lại bị bao vây gần nơi đóng quân của hần đến như thế.

“phụ”-lại một Ninja nữa xuất hiện, nhưng lần này là thuộc hạ của Zed.

Đọc qua một lượt từ giấy trên tay Zed nói: “ John, hiện tại quân hư không đang bao vây ngôi làng ấy rất chặt chẽ, người của tôi không tài nào tiếp cận vào đó được, vả lại theo thông tin thuộc hạ tôi do thám từ doanh trại Hư Không báo về, quân số bên trong ngôi làng ấy không đông như một đội quân, điều này vô cùng lạ...”

“rốt cuộc chuyện này là sao vậy?”-Syndra lắc đầu khó hiểu, những người khác cũng thế, bây giờ quân Jarvan đang bị bao vây, ai cũng biết lực lượng của họ đông đến thế nào, thế nhưng thông tin báo về thì ngược lại những điều như thế.

John hỏi lại lần nữa: “ việc quân quân đội của Jarvan bị bao vây là sự thật?”

Shen và Zed gật đầu quả quyết.

John ngồi xuống ghế suy nghĩ một lúc, nếu như thực sự là quân đội của Jarvan đang bị bao vây ở ngôi làng gần doanh trại của hần thì hần không thể nào ngồi nhìn họ bị nguy hiểm được. Còn nếu như đây là một cái bẫy.....

John đứng dậy nói: “Irelia, bây giờ cô thay mặt tôi làm chỉ huy của đoàn quân tiến đến thành Fullox.”

“hã, John, cậu nói thế là sao?”-irelia mở bừng mắt kinh ngạc nói.

John giải thích: “ bây giờ mình tôi sẽ đến ngôi làng kia để xem xét, nếu như đúng thực người bị bao vây bên trong là đám người của Jarvan thì tôi sẽ nghĩ cách cứu họ.”

“điều này không được”-Shen lắc đầu nói: “ bây giờ cậu là chỉ huy của chúng tôi, nếu cậu rời đi như vậy lỡ xảy ra chuyện gì lòng quân sẽ thế nào?”- điều mà Shen nói ra cũng chính là điều lo lắng của tất cả mọi người ở đây.

John cười nhẹ nói: “ mọi người đừng lo, tôi không dễ để xảy ra chuyện gì đâu, vả lại tôi chỉ đi do thám thêm tình hình thôi mà, không sao đâu.”

“nếu vậy sao không để đám Ninja của hội bóng đêm và hội Kinkou làm chuyện đó?”-Gangplank ở bên thắc mắc hỏi.

John lắc đầu nhìn Shen và Zed nói: “ có phải thuộc hạ hai người cũng không thể nào lọt vào bên trong ngôi làng ấy đúng chứ?”

Zed và Shen đều gật đầu không hề chối cãi, nhưng Syndra ở gần đó lo lắng nói: “ John, hay là để Zed đi cùng anh, khả năng của anh ta rất hữu dụng.”

John suy nghĩ một lúc thấy ý kiến của Syndra rất đúng nên gật đầu nói: “ được, vậy Zed sẽ cùng tôi đi đến đó xem xét mọi chuyện, Irelia, mọi chuyện ở đây giao lại cho cô. Trong lúc tôi vắng mặt Irelia sẽ là chỉ huy, mọi người không ai được làm trái ý của cô ấy đấy.”-John nói lớn.

Ahri ở bên cạnh Zed nói: “ anh Zed, lần này cho em đi cùng với.”

Zed thì không có ý kiến gì nhưng anh ta nhìn John như muốn hỏi ý kiến hẳn, John nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ khẩn cầu của Ahri đành phải cho cô nàng hồ ly này đi theo, ít ra khả năng của cô ấy có thể giúp được chút ít gì đó.

“thế để Nami đi cùng anh được không?”-Nami nhìn John với ánh mắt đầy cầu khẩn.

John tiến lại vuốt tóc cô cười nói: “Nami, hiện tại trong doanh trại ta có rất nhiều binh sĩ đang bị thương, họ cần có em, Soraka có thể lo nhưng một mình cô ấy là không thể, ta muốn em ở lại đây giúp ta chuyện này, được chứ?”

Nami khuôn mặt có chút buồn rầu nói: “vậy anh John sẽ quay về sớm chứ?”

John gật đầu nói: “ có thể tối nay hoặc có thể ngày mai, đừng lo, với khả năng của ta việc bắt kịp mọi người không phải chuyện gì quá khó khăn.”

“được rồi, như vậy đi, bây giờ tôi và Zed sẽ lập tức lên đường đi xem xét tình hình”-Nói xong John lập tức rời đi, theo sau là Zed và Ahri.

“bây giờ tính sao?”-Yorick băn khoăn hỏi.

Irelia xoay người xuống nói: “ mọi người đã nghe cậu ấy nói rồi chứ? Cậu ấy chỉ đi do thám tình hình mà thôi, bây giờ chúng ta lên đường thẳng tiến đến thành Fullox.”

“đi thôi, về chuẩn bị đồ đạc lên đường”

“cô thấy chuyện này lạ lắm không?”-Caitlyn nhìn Irelia nói.

Irelia khó hiểu hỏi lại: “ Caitlyn, ý cô là sao?”

Caitlyn lắc đầu nói: “ không rõ lắm, nhưng tôi thấy chuyện này có gì đó rất lạ.”

*Bật mí đôi chút: mọi người chắc thắc mắc vì sao ở trên TG lại ghi là quân đội của Jarvan bị bao vây mà không phải là người của Avasoran. Tất cả đều là kế hoạch của Jarvan hết, hẳn ta ra lệnh cho thuộc hạ bí mật phong tỏa toàn bộ tin tức, sau đó lại tung ra tin rằng quân đội của mình đang bị bao vây tại ngôi làng kia. Nhưng thực chất không phải vậy, người bị bao vây trong ngôi làng kia chính là người của tộc Avasoran và Tryn mà thôi. Jarvan biết tính cách thích lo chuyện bao đồng của thằng John mà, nên nghĩ rằng hẳn sẽ qua đó giúp đỡ đồng thời gián tiếp làm chậm quá trình di chuyển của quân đội mà John chỉ huy. Hi vọng mọi người đừng gét thằng Jarvan nghe, vì sao? Sau này sẽ rõ...

Doanh trại nhanh chóng được nhỏ, toàn quân bắt đầu xuất phát, mục tiêu vẫn là công phá thành Fullox.

Nửa ngày đường di chuyển, quân đội của của Irelia đang từng bước tiến gần hơn đến thành Fullox, tuy nhiên, họ đã gặp phải một vấn đề lớn, con đường trước mặt họ không hiểu sao chằng đầy những tảng đá lớn.

Vi kinh ngạc nói: “ quái lạ, sao con đường này lại có toàn những tảng đá to lớn chặn lại thế này?”

Irelia nhìn sang vách núi bên cạnh, ở đó có rất nhiều vết lõm sâu, hiển nhiên là những tảng đá đang nằm trên đường kia chính từ đó rơi ra.Janna tiến đến cạnh Irelia nói: “ đêm qua trời không hề có mưa hay gió lớn gì, những tảng đá thế này không thể nào tự dừng lại nằm ở đây được.”

Akali gật đầu nói: “ chắc hẳn chuyện này không bình thường.”

Irelia xoay xuống nói với tất cả tướng và binh sĩ: “ mọi người, hiện tại con đường chúng ta đang đi gặp một chút trở ngại, chúng ta mau cùng nhau giải quyết những tảng đá này để còn lên đường tiếp.”

“chuyện nhỏ, cứ để ta”-Ziggs hí hửng chạy đến, hẳn ta móc ra từ trong túi vài quả boom rồi cười hì hì.

.....

Trở lại với John.

Sau khi rời doanh trại, John, Zed và Ahri di chuyển rất nhanh để đến ngôi làng ghi trong báo cáo.

“bịch”- cả ba dừng lại trên một cành cây lớn cổ thụ, Zed lấy từ trong người ra một tấm bản đồ nhỏ chỉ vào đó nói: “hiện tại từ nơi này đến ngôi làng kia chỉ vài trăm mét, theo thông tin báo về quân đội Hư Không bao vây ở phía đông ngôi làng, bây giờ ngôi làng đã bị cô lập hoàn toàn không thể nào liên lạc được vào bên trong.”

“sao lại chỉ bao vây ở phía đông vậy?”-Ahri thắc mắc.

John nhìn vào bản đồ rồi giải thích: “vì sau lưng ngôi làng ấy là một ngọn núi nhỏ, hai bên là vùng đất trống, cho nên quân hư không chỉ cần đóng quân ở phía trực diện là có thể quan sát mọi động tĩnh của ngôi làng.”

Zed nói: “John, cậu có kế sách gì chưa?”

John liền đáp: “bây giờ chúng ta đợi đến đêm xuống, rồi tìm cách đột nhập vào trong ngôi làng ấy để tìm hiểu thông tin.”

“được”

“được”

Ahri và Zed gật đầu.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, không khí quanh đây ngọt ngào đến mức khó thở, doanh trại quân đội Hư Không vẫn đèn đuốc sáng rực.

Bên trong ngôi làng kia, vẫn còn một ngôi nhà sáng rực đèn, bên ngoài có rất nhiều người đứng canh gác, vài phút lại có một đợt người tuần tra đi qua, không khí ở đây căng thẳng đến mức báo động.

Bên trong ngôi nhà kia, có rất đông người tụ tập tại đây, trong đó gồm các vị trưởng lão và tộc trưởng của Avasoran, Tryndamere và một vài thuộc hạ thân tín nhất.

Toàn bộ người trong này hoàn toàn im lặng, khuôn mặt người nào người nấy cũng đầy vẻ căng thẳng, Tộc trưởng tộc Avasoran phá vỡ không khí yên ắng này nói: “Tryndamere, cậu có thông tin chính xác thiệt hại quân số của chúng ta sau đợt tấn công chiều nay chứ?”

Tryndamere gật đầu đáp: “mười ba người đã chết.”

Một vị tộc trưởng của tộc Avasoran thở dài đáp: “nếu cứ thế ày e rằng chúng ta sẽ không thể nào cầm cự nổi, chúng ta đã bị cô lập tại nơi này một ngày một đêm rồi, quân Hư Không vẫn chưa đánh vào đây chỉ vì chúng ta có thể sử dụng thuật băng tiền làm mặt đất đóng băng khiến bọn chúng không tài nào di chuyển được mà thôi, một khi sức chúng ta cạn kiệt, cung tên hết thì lúc đó...”

Lời nói ra thực sự chạm đến tận tâm can của tất cả mọi người ở đây, ai cũng hiểu, đây là ngôi làng bỏ hoang lương thực không hề có, đã thế lương thực của họ cầm theo không hề nhiều, chỉ đủ cầm cự khoảng hai ngày nữa mà thôi, cung tên cũng thế...một khi không có tên để bắn thì người tộc Avasoran không có cách nào để thi triển thuật băng tiền được nữa.

“hay là chúng ta liều mình phá vòng vây ra bên ngoài?”-Một vị trưởng lão khác nói ra ý kiến.

“không được, quân ta quá mỏng manh, nếu phá vòng vây e rằng chưa làm được đã chết hết rồi.”-Tryndamere lắc đầu nói.

“hài, không biết hoàng tử có biết chuyện chúng ta bị bao vây ở đây không nhỉ? Hi vọng là ngài ấy đưa quân đến cứu.”-Tộc trưởng Avasoran đến lúc này vẫn một mực tin tưởng vào Jarvan IV.

“thật kì lạ, đáng lý ra hoàng tử thấy quân ta chưa quay trở lại phải cho người đi do thám tình hình chứ sao bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, mọi người thấy có đúng không?”-Tryndamere nói.

“đừng suy nghĩ bậy bạ”-tộc trưởng Avasoran đáp: “chắc ngài ấy đang suy nghĩ cách đưa quân cứu chúng ta đây.”

“ở đây nói cũng không có tác dụng gì, tôi đi tuần tra các chốt canh gác đây”-tryndamere đứng dậy rời khỏi căn nhà gỗ.

Lúc này ở bên ngoài, Ashe đang đi tuần tra khắp nơi trong làng, cô liên tục nhắc nhở binh lính và thuộc hạ của mình không được lơ là mất cảnh giác.

“oạch”-Đột nhiên một cánh tay xuất hiện từ sau lưng Ashe, bịt miệng cô lại sau đó kéo lùi vào một góc tường, Ashe liên tục kinh hoàng, cô vùng vẫy liên tục để thoát được cánh tay kia, nhưng rồi một giọng nói quen thuộc vang lên trong tai cô: “ yên, là ta đây.”

Cánh tay ấy dần buông ra, Ashe xoay người lại, che miệng mắt mở to kinh ngạc nói: “ John...sao....sao anh đến được đây?”

Người thanh niên kia đâu phải ai xa lạ, là John của chúng ta. Nhân lúc trời khuya hắn đã cùng Zed và Ahri xuyên qua doanh trại của quân hư Không đột nhập thành công vào trong ngôi làng, đúng lúc đang muốn tìm ai đó để hỏi tình hình thì hắn gặp được Ashe đang đi lang thang.

“John”-Zed và Ahri xuất hiện bên cạnh John.

Ashe kinh ngạc vô cùng cô có rất nhiều việc muốn hỏi những John đã ngăn lại: “ Ashe, mau nói cho tôi biết mọi chuyện xảy ra...”

Ashe nắm lấy tay hắn kéo đi nói: “ đi theo Ashe, em sẽ dẫn anh đến gặp cha, sau đó sẽ nói rõ mọi chuyện.”

“được, chúng ta đi mau thôi”-John gật đầu nói với Zed và Ahri.

Ánh mắt Ahri đêm nay thật lạ, cô nhìn John chăm chăm như miên mang nghĩ điều gì đó....

131. Q.5 - Chương 21: Phá Vòng Vây (phần 2)

Tryndamere vừa rời khỏi căn nhà gỗ thì thấy Ashe đang đi đến, hắn ta đang định chào hỏi thì phát hiện ra phía sau lưng Ashe có ba người lạ mặt đi theo, họ trùm áo che kín mặt, Tryndamere lập tức đề phòng.

Ashe tiến lại nói: “ Tryn, vào bên trong đi, chúng ta có chuyện cần nói.”

“bọn họ...”-Tryndamere chưa kịp nói hết câu thì Ashe đã cắt ngang: “ cứ vào trong đi rồi biết.”

Tryn, Ashe cùng ba người kia nhanh chóng tiến vào bên trong, tộc trưởng cha cô và những vị trưởng lão khác vô cùng kinh ngạc khi thấy Ashe dẫn theo ba người lạ mặt, khi ba chiếc mũ trùm được mở lên, toàn bộ bọn họ đều ngạc nhiên đến mức đứng cả lên.

“John...là ngài? Sao ngài lại đến được đây?”-Tộc trưởng tộc Avasoran kinh ngạc thốt lên.

John đưa tay ý bảo mọi người ngồi xuống rồi cười nói: “ đừng có xưng hô như vậy, tôi còn thua ngài cả mấy chục tuổi nữa.”

“ờ được được”-Tộc trưởng tộc Avasoran thấy có người đến thế này vô cùng vui sướng ông lập tức gật đầu. John nói tiếp: “ tộc trưởng, ngài có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với các ngài được hay không? Tại sao mấy ngài đang đi theo quân đội của Jarvan IV lại bị quân hư không bao vây thế này?”

Tộc trưởng tộc Avasoran thở dài rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện, ánh mắt của John kinh ngạc muôn phần, hắn nghĩ: “ tại sao vậy? tại sao thông tin từ Shen và Zed báo lại khác hoàn toàn với những gì họ đã kể đến như vậy? không phải Jarvan và thuộc hạ của mình bị bao vây mà chỉ là những người của bộ tộc Avasoran mà thôi.”-John nhìn sang Zed nhưng anh ta cũng đành lắc đầu, vốn là thuộc hạ của anh ta và cả của Shen nữa không thể nào đột nhập vào bên trong này được cho nên sự thật của mọi thông tin không có cách nào kiểm chứng.

“John...cậu sao vậy?”-Thấy John sững sờ, tộc trưởng tộc Avasoran hỏi.

John cười trừ đáp: “ không có gì cả, bây giờ lực lượng của chúng ta còn lại bao nhiêu người? còn vũ khí thì thế nào?”

Tộc trưởng thở dài đáp: “ nếu tính cả chúng tôi nữa thì cũng khoảng chừng gần 150 người, về vũ khí thì...trong những lần chống trả quân Hư Không tấn công số tên chúng tôi xài đã gần hết rồi.”

John gật gật đầu, tình huống bây giờ tỏ ra vô cùng nan giải đây...

“đừng lo”-Tryndamere ở bên cạnh vỗ ngực nói: “ một thuộc hạ của ta đủ sức đánh với mười tên lính hư không, nếu tính cả ta nữa đủ sức chấp cả một đội quân của bọn chúng.”

“biết anh lợi hại nhưng mình anh liệu có thể công phá được thế trận hiện nay?”-Ashe rất ghét thái độ này của Tryndamere nên hờn dỗi nói.

“John...”-Zed truyền âm nói với hắn.

“chuyện gì vậy?”-John

“bây giờ mọi chuyện ở đây không giống như những gì chúng ta tính ban đầu, có nên giúp họ không? Nếu như giúp họ chúng ta sẽ không thể nào tập trung kịp với quân đội.”-Zed.

“phải giúp họ, không thể nhìn thấy chết mà không cứu được, vả lại bọn họ cũng đã gia nhập liên minh không thể làm ngơ được”-John.

“vậy cậu có cách gì chưa? Tôi thấy một chút cơ hội nhỏ để thoát khỏi đây cũng không có, ngôi làng này được xây dựng trên một mảnh đất rộng và không có gì che chắn, phía sau làng thì lại có một ngọn núi chặn đường, không có đường nào mà chạy cả.”-Zed.

“tôi sẽ nghĩ cách”-John.

Cuộc nói chuyện trông thì dài nhưng thực chất cũng chỉ thoáng qua 1-2 phút mà thôi.

Một vị trưởng lão lên tiếng: “ John, cậu có cách gì giúp chúng tôi không? À đúng rồi, quân đội của cậu đâu? Nếu quân đội của cậu đến đây nhất định chúng tôi sẽ được cứu thoát.”

“các người nghĩ quân đội của chúng tôi lại rảnh rỗi đi đến đây cứu mấy người ư?”-Ahri ở bên cạnh nói.

John đưa tay ngăn cô lại rồi nói: “ nếu muốn thoát khỏi tình cảnh hiện tại, chỉ còn một cách mà thôi.”

Nghe John nói đã có cách những người trong phòng đều kinh ngạc, Ashe sốt ruột nói: “ John, anh mau nói đi, bây giờ phải làm gì để có thể thoát khỏi nơi này?”

John lập tức nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình....

Năm phút sau, tộc trưởng tộc Avasoran lắc đầu nói: “ không được, không được, làm như thế có khác gì chúng tôi hại cậu chứ...không được, nhất định không được.”

“phải đó John, cậu bây giờ là chỗ dựa tinh thần cho chúng tôi, cậu không thể làm như thế được”-Zed lo lắng.

John kiên quyết nói: “ không nói gì nữa, cứ quyết định vậy đi, phải thực hiện kế hoạch ngay trong đêm nay mới được, tộc trưởng ngài mau triệu tập toàn bộ người của ngài đến trước cổng làng đi.”

Nói xong John lập tức đi ra ngoài, Zed và Ahri đi theo sau, hai người họ hiểu tính cách của hắn, một khi đã nói là làm, trời có sập hắn cũng không đổi.

“nếu hắn ta đã quyết định vậy thì cứ làm theo đi.”-Tryndamere nói.

Tộc trưởng tộc Avasoran chỉ thờ dài một tiếng rồi bước ra ngoài, phân phó thuộc hạ triệu tập toàn bộ mọi người đến trước cổng làng, cả Tryndamere cũng thế.

Hiện tại là một giờ sáng.

Ở bên ngoài cổng làng John nhìn Zed nói: “ Zed, anh có thể tạo tối đa bao nhiêu bóng ảnh phân thân?”

“20”-Zed nói tiếp: “ nhưng tôi không thể giữ chúng quá lâu được.”

“ít quá”-John sờ cằm nói tiếp: “ anh hãy tạo ra 20 bóng ảnh đi”.

Zed không hiểu John đang nghĩ gì nhưng cũng không dám trái lời, nhanh chóng tạo ra hai mươi bóng ảnh phân thân, bóng ảnh của Zed như hòa vào cùng bóng đêm.

John nắm chặt mắt, hai tay bắt đầu bắt những ẩn chú quái dị một cách cực nhanh, đôi mắt Zed từ nheo lại cho đến mở bừng ra kinh ngạc nói: “ John...đây đây là cấm thuật ảo ảnh....làm sao cậu biết được?”

“ảo ảnh chi thuật, biến”-John hô nhẹ một tiếng hai mươi cái ẩn chú được in ngay trên hai mươi cái bóng ảnh của Zed tạo ra, John thở ra một hơi nói: “ khi xưa lúc ở học viện, tôi thấy anh thường xuyên ra vào thư viện cho nên cũng bắt chước vào đó theo, sau đó tôi tò mò khu vực sách cấm cho nên lên vào đó xem rồi học lén được kĩ thuật này?”

“thảo nào trước đây cậu lại biết được kĩ thuật biến hình siêu cấp”-Zed trầm trồ nói.(là cái kĩ thuật thăng John dùng để lừa Swain và Darius lúc cướp pháp trường ấy.)

John lắc đầu nói: “ thực ra tôi chỉ học lén được mỗi kĩ thuật này thôi, còn kĩ thuật biến hình siêu cấp kia chỉ là mới đọc qua cái tiêu đề chứ chưa đọc qua nội dung, tôi biết được là do Shen đã dạy.”

“vậy rốt cuộc kĩ thuật này có tác dụng gì?-Nunu ở gần đó thắc mắc.

Zed liền giải thích: “ như đúng tên gọi, hai mươi cái ẩn chú này sẽ tạo ra ảo giác cho người nhìn thấy nó, mà cụ thể ở đây John đã ém lên đó chỉ để bọn hư không thấy được, 20 cái bóng này khi bọn lính hư không thấy sẽ trở thành những chiến binh như chúng ta con số đó không chỉ là 20 mà có thể là 100 hoặc nhiều hơn.”

John gật đầu nói: “ thứ này chỉ để đánh lừa thị giác của bọn lính Hư Không mà thôi. Zed, đây là nhiệm vụ của anh, anh hãy điều khiển hai mươi chiếc bóng này di chuyển sang hướng Bắc.”-John nhìn Zed nói.

Zed hiểu kế hoạch của John nên không hề chậm trễ ngay lập tức di chuyển....

Doanh trại Hư Không, trên các chòi canh quan sát....

“một tên lính hư không đang quan sát mọi nhất cử nhất động tại ngôi làng trước mặt bỗng thấy như có rất nhiều bóng người di chuyển sang hướng bắc, hần ta rút trong người ra một cái ống nhòm để xem kĩ, đôi mắt mở tròn kinh ngạc ,lập tức xoay người gõ vào chuông hô lớn: “ Báo động, Báo động, bọn người trong làng đang tẩu thoát theo hướng bắc.”

“keng keng keng”-tiếng chuông vang lên liên tục, toàn bộ số lính hư không đang say giấc khi nghe thấy tiếng chuông lập tức ngời bật dậy, mặc quần áo chạy ra tập hợp.

Tên tướng quân mặc áo choàng đỏ lao ra khỏi lều của mình nhảy lên ngựa nói lớn: “ trung đội 1, 2, 3, 4 theo ta tiêu diệt kẻ địch chạy trốn.”

“người anh em, ta sẽ đi cùng người.”-tên tướng quân áo choàng xanh chạy lại nói.

“không nên, theo như quan sát của ta, đám người chạy trốn kia không quá một trăm tên, có thể trong ngôi làng kia vẫn còn người của bọn chúng. Ta đoán không nhầm rằng bọn chúng sẽ sử dụng cách chia nhỏ lực lượng ra để mà chạy đi, vừa có thể chạy trốn thành công, vừa có thể phân tán lực lượng của chúng ta không cho chúng ta bắt hết tất cả. Người ở lại đây canh chừng động tĩnh.”-Nói xong tên tướng quân mặc áo choàng đỏ kia lập tức thúc ngựa dẫn theo bốn trung đội đuổi theo về hướng Bắc.

Ở tại ngôi làng.

John và những người khác đều trông thấy quân đội hư không bắt đầu dẫn quân theo hướng mà Zed di chuyển để đuổi theo.

“kế hoạch thành công bước đầu, tiếp tục bước thứ hai.”-John xoay người nhìn Ahri nói: “ Ahri lần này nhờ đến cô rồi.”

Ahri mỉm cười gật đầu, John nhanh chóng sử dụng thuật phân thân của mình tạo ra thêm hai mươi phân thân của hần, sau đó lại tạo hai mươi cái ẩn chú ảo giác in lên người của hai mươi cái phân thân kia, John nói: “ Ahri cô hãy di chuyển theo hướng Nam...kế hoạch chắc cô nắm rõ rồi chứ?”

Ahri gật đầu mỉm cười một cách đầy quyến rũ sau đó lao đi, dẫn theo 20 cái phân thân của John...

Tại doanh trại của quân Hư Không.

Tiếng chuông lại một lần nữa vang lên.

“trung đội 5, 6, 7, 8 lập tức theo ta.”-tên tướng quân áo choàng xanh lên ngựa, hấn thẳm nghĩ: “ lời nói của người anh em thật là đúng, bọn chúng sử dụng cách chia nhỏ lực lượng để chạy trốn à, đừng có mơ.”

“tướng quân, bây giờ ở doanh trại chỉ còn hai trung đội trấn thủ, liệu có...”-Một tên lính tiến đến nói.

“đừng lo, ba vị thủ lĩnh sắp đến rồi, có họ thì không có gì phải lo lắng, vả lại theo như tính toán của ta đám người bị bao vây kia chỉ khoảng hơn một trăm người. Theo quan sát của ta hai đoàn chạy trốn kia cộng lại cũng hơn một trăm người, nhất định là bọn chúng bỏ chạy hết rồi.”- Tên tướng quân áo xanh nói ra suy nghĩ của hấn, khiến cho tên lính kia cực kì an tâm.

“tiến lên”-hấn ta nhanh chóng dẫn theo bốn trung đội đuổi theo hướng Nam.

Nói rõ kế hoạch của John: Bây giờ John sẽ sử dụng Zed, Ahri và những phân thân được in ấn chú ảo giác đánh lừa quân đội Hư Không, dụ bọn chúng chạy ra khỏi doanh trại đuổi theo hai đám người Zed và Ahri kia thật xa,như vậy lực lượng trấn thủ bên trong doanh trại sẽ trở nên mỏng manh hơn bao giờ hết. Kế tiếp đó ngay lúc rạng sáng đội quân do Tryn dẫn đầu sẽ tấn công trực diện vào doanh trại quân hư không, nhưng chỉ đánh cầm chừng và giả vờ thua chạy dẫn dụ toàn bộ số lính còn lại của quân Hư Không rời khỏi doanh trại...(mọi diễn biến sẽ biết ngay tiếp theo.)

“được rồi, chúng ta đã làm phân tán được lực lượng quân hư không bên trong doanh trại.”-John mỉm cười nhìn những người đứng sau lưng.

“vậy chuyện tiếp theo cứ để chúng tôi lo”-Tryndamere và tộc trưởng Avasoran nói.

Ba giờ sáng.

Quân lính tuần tra trong doanh trại hư không vẫn miệt mài đi qua đi lại, bỗng dưng họ nghe những âm thanh rất lạ, âm thanh này một lúc một to.

“keng keng keng”-tiếng chuông báo động vang lên: “ quân địch tấn công, quân địch tấn công.”

“trung đội 9, 10 lập tức tập trung, sẵn sàng chiến đấu”-Tiếng hét của tên đội trưởng hai trung đội 9 và 10.

“za...a...a..a.”-Tryndamere và những thuộc hạ của mình hô báo lao lên tấn công.

“tấn công, tấn công”-Hai tên đội trưởng trung đội 9,10 hô lớn: “ bây giờ hai vị tướng quân không có ở đây, đây là cơ hội tốt để chúng ta lập công, anh em xông lên...”

“xông lên...”-Quân hư không bao gồm hai trung đội 9 và 10 ước chừng quân số cũng hơn hai trăm tên, trong khi đó Tryn và thuộc hạ của mình chỉ có gần năm mươi người, xét về quân số là thua thiệt hoàn toàn.

“thả ma thú ra”-Những tên lính hư không bắt đầu thả ra những con ma thú hung tợn bị giam ở phía sau doanh trại, đám ma thú này vừa thấy Tryndamere và thuộc hạ của hấn ta thì đã chảy cả nước miếng, lao vào một cách điên cuồng.

“giết được bao nhiêu thì giết”-Tryndamere hô lớn.

“keng keng”-tiếng binh khí va chạm vào nhau.

“á”-tiếng la hét trong đau đớn.

“rống”-tiếng gào rống khùng khiếp từ bọn ma thú.

“phập”-một chiến binh bên phía Tryndamere một kiếm chặt bay đầu một con hồ đen...

“xoạt xoạt”-một cú quét kiếm của Tryndamere giết chết ba tên lính.

“á”-một thuộc hạ của Tryndamere ngã xuống.

“phập”-lại thêm một người nữa.

“rút mau, rút mau...”-Tryndamere lập tức ra lệnh rút quân.

Được thể tấn công, toàn bộ hai trung đội Hư Không như điên cuồng lao lên, truy đuổi đám người Tryndamere đang tháo chạy.

“giết hết, không được để tên nào sống sót, chắc chắn tướng quân và các vị thủ lĩnh sẽ trọng thưởng chúng ta”-đám quân lính hư không như mơ mộng sung sướng.

132. Q.5 - Chương 22: Ba Anh Em Chỉ Huy Hư Không

Tại con đường hướng về phía Bắc...quân đội hư không do tên tướng quân áo choàng đỏ kia sau khi liên tục truy đuổi suốt hai giờ liền thì không hiểu sao đột nhiên mất toàn bộ dấu vết.

“tướng quân, tướng quân....quanh đây không có bất cứ một dấu vết nào của người đi qua.”-Một tên lính chạy lại vội vã báo cáo.

“Vô lý, con đường này chỉ có một, bọn chúng chạy đi đâu? Không lẽ, mẹ kiếp, chúng ta mắc lừa rồi, mau quay về, quay về”-Cả hai tên tướng quân ở hai nơi đều nhận ra mình đã bị trúng kế, bọn chúng nhanh chóng dẫn quân tức tốc quay trở về.

.....

“Nhanh lên, rút mau”-Tryndamere hối thúc những thuộc hạ của mình nhanh chóng rút lui.

“bịch bịch”-tiếng bước chân dồn dập...

Quân hư không được thể tiến đến, tràn lên truy đuổi....

“rồng..”-những con ma thú gào rồng như điên, nước miếng từ miệng chúng chảy ra xối xả.

Ngay lúc này đây tại cổng của ngôi làng kia, John đứng cạnh Ashe và tộc trưởng của tộc Avasoran, ngay khi thấy người của Tryndamere dẫn dụ được quân địch rời xa khỏi doanh trại một khoảng hẵn ta lập tức đưa cao tay hô lớn: “Bắn”. Ashe ở bên cạnh lập tức nhận lệnh, tay kéo mạnh giương cung hết cỡ...không khí xung quanh di chuyển thành từng vòng rồi bắt đầu ngưng tụ lại trên dây cung, không khí xung quanh hạ thấp đột ngột, một mũi tên băng to lớn xuất hiện. Ashe hét lớn: “Đại băng tiễn”.

Đại Băng Tiễn to lớn bắn ra lao với tốc độ cực nhanh, dùng tai có thể dễ dàng nghe được những tiếng vút vút xe gió mà mũi tên băng kia tạo ra.

“tránh ra”- Tryndamere thấy Đại Băng tiễn đang lao vun vút đến lập tức ra lệnh cho toàn bộ thuộc hạ của mình nhanh chóng tránh sang hai bên.

“ầm”-Mũi tên bay xuyên Tryndamere và những thuộc hạ của hắn ta, nhắm ngay tên lính hư không đang cười con gấu đen to lớn, một tiếng nổ lớn vang lên, những tên đứng gần vụ nổ đó ngay lập tức bị dư chấn bắn bay đi gần mười mét ngã lăn trên mặt đất chết tức khắc. Những kẻ khác may mắn hơn thì bị đóng băng không thể nào nhúc nhích.

Xoạt xoạt xoạt.

Đúng ngay lúc này, những chiến binh trong tộc Avasoran đột ngột từ dưới đất chui lên, trên lưng họ gắn đầy lá cây, hóa ra từ nãy giờ họ đã nấp sẵn ở hia bên đây đợi Tryndamere dẫn dụ quân hư không tiến vào trận địa mai phục và rồi bây giờ xuất hiện, Bắn!!!!.

“bắn”-hàng loạt những mũi tên bắn ra liên tục nhắm vào quân hư không đang bị kẹp ở giữa.

“ã”

“rồng”-Tiếng lính và ma thú bị bắn trúng gào lên đau đớn, máu bắn ra như cầu vồng trên không trung.

“khốn kiếp, chúng ta bị mắc bẫy rồi”-Tên đội trưởng sợ hãi hô lớn.

“oát...oát”-Anivia lao từ trên không thẳng xuống dưới mặt đất hai cánh của cô đập liên tục, không khí xung quanh bị hạ thấp, một trận bão tuyết thổi đến, những bức tường băng nhanh chóng mọc lên bao lấy toàn bộ quân đội Hư Không bên trong.

“cơ hội tốt, mau rút quân đi.”-John cầm kiếm lao vào giữa đám lính Hư Không mà hô lớn.

“Anh John, cẩn thận”-Ashe chạy theo cha của mình lo lắng nói.

“đi mau đi”-John hét lớn, kiếm trên tay hắn liên tục chém tới chém lui, một lần vung kiếm là y như rằng sẽ có ít nhất một mạng phải nằm xuống.

(Kế hoạch của John là thế này, sau khi Tryn và thuộc hạ của mình dẫn dụ được quân hư không rời khỏi doanh trại, những chiến binh của tộc Avasoran trước đó được John chỉ luồng ẩn nấp nửa người dưới đất trên lưng họ thì phủ đầy cành cây hoa lá trông không khác gì những bụi cây, khi Tryndamere dẫn dụ quân hư không tiến vào khu vực này, Ashe từ trực diện sử dụng bí kĩ của tộc Avasoran “Đại băng tiễn” tấn công vào ngay trực diện quân địch tạo thế bất ngờ, khi có tiếng động toàn bộ các chiến binh Avasoran đang ẩn nấp hai bên kia sẽ xuất hiện tấn công từ hai bên sườn, đồng thời Anivia sẽ từ trên không lao đến tạo ra một bức tường băng giam toàn bộ quân hư không vào trong đó...đây là cơ hội tốt để những người tộc Avasoran và Tryndamere rút lui bằng chính hướng đồng. Về Zed và Ahri, sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ thì phải nhanh chóng quay trở về hỗ trợ những người của tộc Avasoran và Tryndamere rút lui an toàn...những bức tường băng do Anivia tạo ra nhất định không thể nào cầm chân được quân hư không quá lâu cho nên phải có một người đủ sức cầm chân bọn chúng, và người ấy không ai khác chính là John, chính vì điều này mà mọi người đã phản đối kịch liệt ngay lúc đầu nhưng John vẫn khẳng định với quyết định này.

“đi mau đi”-John hét lớn.

Ashe nhìn John thật lâu sau đó đau khổ xoay đầu cùng với cha mình và những người trong tộc theo hướng đồng nhanh chóng chạy đi.

“đi mau, đi mau”-Tộc trưởng Avasoran hối thúc.

“khốn kiếp, phá nát lớp tường băng này cho ta.”-những tên lính hư không đang nỗ lực phá lớp tường băng do Anivia tạo ra.

“ầm ầm ầm”-những tiếng độ lớn liên tục vang lên.

“rắc rắc”-những vết nứt bắt đầu xuất hiện.

“Lính đâu, bắn cung, phóng lao, không được để bọn chúng chạy đi.”-Tên đội trưởng hét lớn, những tên lính hư không bên trong nhanh chóng bắn ra hàng loạt mũi tên về hướng tộc Avasoran rút lui.

“keng...keng.”-Zed và Ahri từ hai hướng Bắc và Nam lao đến cực nhanh chặn lại những mũi tên đang lao đến kia.

“Zed xoay người nói: “ đi mau, chúng tôi sẽ hộ tống các người ra khỏi nơi này.”

“nhưng còn cậu ta?”-Tryndamere lo lắng nói.

“đừng lo, cậu ấy rất mạnh, những bọn tôm tép ấy không làm gì được cậu ta đâu.”-Zed lập tức đáp sau đó hộ tống toàn bộ người của tộc Avasoran và Tryndamere rút lui an toàn.

Những gì Zed nói là đúng chứ không sai, John rất mạnh, và kế hoạch lần này cũng rất thành công, tuy nhiên, con người vẫn là con người John không có khả năng tiên tri cho nên hắn không biết được, có ba tên thủ lĩnh của quân Hư Không đang đi đến đây, ba tên kia đều vô cùng lợi hại...

“Rầm”-cuối cùng lớp tường băng do Anivia tạo nên đã bị nhuwgx con ma thú to lớn phá vỡ, quân Hư Không tràn ra đuổi theo đám người Avasoran.

“đừng có mơ”-John bung cao người nhảy về phía trước, chân hắn đạp mạnh xuống đất, khiến mặt đất nứt toát ra ngăn chặn bước tiến của quân Hư Không: “ muốn bắt được họ, vượt qua ta trước đi.”

“thằng khốn này, giết hắn”-tên đội trưởng kia gầm lên ra lệnh cho đám thuộc hạ tấn công John...

“hùm”-John kinh thường, kiếm trên tay hắn chỉ là thanh kiếm bình thường ma thôi, đối với bọn vô danh tiểu tốt này xài đến gươm vua không khác gì cầm dao mổ trâu đi giết gà cả.

“xoạt...xoạt...”-John lao lên, tốc độ của hắn nhanh đến nỗi, mắt thường khó lòng mà nhìn ra, những dòng máu như cầu vồng bắn lên trên không trung...một tên, hia tên rồi lại ba tên cứ lần lượt ngã xuống.

“rồng”-John một kiếm chém bay hai cái đầu con sư tử đen hai đầu kia. Máu bắn ra sủi sả.

“bọn bây làm gì thế...bọn bây có phải là lính Hư Không không? Tại sao lại yếu đuối đến thế?”-Tên đội trưởng kinh hãi gào thét, hắn càng kinh hãi hơn khi thấy John đan từng bước tiến lại gần hắn.

“giết hắn...giết hắn đi...”-Tên đội trưởng run lên sợ hãi, xung quanh không có một tên lính nào dám tiến lại, một tràng chém giết nhanh như gió vừa rồi của John đủ khiến cho bọn chúng sợ đến đái ra quần.

“hô hô, vừa đến là đã có kịch hay xem rồi”-Một giọng nói lạ hoặc đột nhiên vang lên.

John dừng chân ngược đầu lên nhìn, ở trên trời, ba cánh cổng Hư Không nhanh chóng xuất hiện, bước từ trong đó ra là ba người đàn ông, mặc giáp màu tím, tên nào tên nấy mặt đầy vết sẹo trông vô cùng dữ tợn.

“chỉ huy...là chỉ huy...mau cứu tôi...”-tên đội trưởng kia thấy ba vị chỉ huy đã xuất hiện, hắn như gặp được người cứu mạng nhanh chóng bò đến cầu xin.

“hùm...hạng người tham sống sợ chết như ngươi sao lại ở trong quân đội Hư Không? “-tên đứng giữa nhăn mặt nói, sau đó hắn chỉ ngón tay trỏ của mình vào người tên đội trưởng kia, một luồng ma thuật Hư Không bắn ra thiêu trụi tên đội trưởng ấy thành bụi...

“đội trưởng...”-những tên lính Hư Không gần đó kinh hãi, nhưng không ai dám làm bất cứ hành động gì.

“này cái tên này nhìn quen quen”-Tên đứng bên trái nhìn John nói.

“đúng rồi”-tên đứng ở giữa rút từ trong người ra một tờ giấy, trên đó có vẽ khuôn mặt của John, hắn ta cười nói: “ hôm nay ba anh em chúng ta thật là may mắn, gặp ngay một ‘hủ vàng’ ở đây.”

“chỉ cần bắt sống hắn ta mà được tặng những năm bạc, quá sướng”-Tên bên phải cảm thán.

Cả ba tên chỉ huy nhanh chóng đáp xuống đất, bọn họ nhanh chóng ra lệnh cho toàn bộ quân hư không rút đi, John kinh ngạc không hiểu điều gì,việc ba người này xuất hiện cũng là chuyện John không hề lường trước, theo như cảm nhận của hắn, cả ba tên này khá là mạnh.

Tên đứng giữa nhìn John cười nói: “ xin tự giới thiệu, ta là Kenky, người đứng bên trái là Xander, còn bên phải là Terry, ba anh em chúng ta rất vui vì đã gặp người ngày hôm nay.”

“phải, thực sự rất là vui...ha...ha...”-Tên đứng bên trái Xander cười ha hả nói.

Một màn giới thiệu khiến John hơi bị sững sờ, hắn đáp: “ kì lạ thật à, trông thì có vẻ ba người các người có cấp bậc rất cao trong quân đội Hư Không cũng không nghĩ các người rất lịch sự , đi giới thiệu cho ta biết cả tên luôn đây.”

“ha...ha...”-Kenky cười đáp: “ phải lịch sự chứ, vì ngươi là một ‘hủ vàng’ rất có giá trị cho ba anh em bọn ta mà...được rồi, giới thiệu đã xong, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn: ‘thứ nhất, ngoan ngoãn đi theo bọn ta về tổng hành dinh của quân Hư Không, bọn ta hứa sẽ không làm ngươi đau đớn, thứ hai nếu ngươi không chấp nhận như yêu cầu thứ nhất thì bọn ta buộc lòng phải dùng đến bạo lực để lôi cổ ngươi đem về thế nào chọn đi.”

John không hiểu hắn ta nói hủ vàng gì đó là gì nhưng từ giọng điệu kia hiển nhiên bọn chúng muốn bắt hắn về rồi, John cười ha hả đáp: “ thế ta chọn cách thứ ba, đá đít ba người các người sau đó rồi đi.”

“ha...ha...”-Terry sờ sờ vết sẹo trên mặt, ánh mắt dữ tợn nói: “ ngươi nghĩ ngươi có khả năng thoát khỏi tay ba anh em chúng ta sao?”

“ta nghĩ ngược lại, ta thấy ta đủ khả năng đấy”-John không hề tỏ ra sợ hãi, đơn giản bây giờ hắn rất tự tin vào thực lực của bản thân.

“nếu đã vậy thì...”- Tên Kenky kia cười khà khà vài tiếng sau đó đột nhiên biến mất ngay tại chỗ, vụt một tiếng, hắn đã xuất hiện ngay trước mặt John, son quyền đâm ra nhanh đến mức không thể tả.

“vù”-Song quyền đâm xuyên qua người của John.... Nhưng đó chỉ là tàn ảnh mà John để lại, hắn đã tránh được song quyền kia trước khi Kenky tung ra.

“né được sao?”-Kenky có chút ngạc nhiên, tốc độ hắn ra chiêu vừa rồi là rất nhanh, người bình thường hay thậm chí là một cao thủ cũng khó lòng mà trở tay kịp vậy mà John lại có thể.

“thế nào quyết định đánh nhau rồi à, được thôi ta chiêu”-John quay quay thanh kiếm trên tay cười khinh thường nói.

“Ba anh em chúng ta cùng nhau xông lên, giải quyết hắn ta sớm để về còn nhận thưởng.”- Xander lao lên tấn công John ngay tức khắc.

133. Q.5 - Chương 23: Đại Chiến

“xoạt”-mười ngón tay của Xander cứ y như mười móng vuốt của dã thú liên tục tấn công về phía John.

“phía sau”-Terry như hổ báo từ phía sau lao lên, đôi tay to lớn của hắn điên cuồng cấu xé vào người của John, nhưng tất cả chỉ có thể, John hoàn toàn dễ dàng tránh né được tất cả.

“ầm”-John xoay người quét kiếm thật mạnh về phía ba tên chỉ huy, đường kiếm lăng lệ mạnh mẽ xé không khí mà phóng đi, tuy nhiên ba tên kia cũng không phải hạng tầm thường, bọn chúng chỉ cần búng người lên cao là có thể tránh được một chiêu này của John.

“tên này không tầm thường...”-Lúc này Terry mới nhận ra John không đơn giản như bọn chúng nghĩ lúc đầu.

“phải, nhìn cách di chuyển và cách chiến đấu của hắn tuyệt đối đạt đến cấp độ Tam đẳng trong mười đội Chủ lực.”-Kanky liền đáp.

“nếu đã vậy, ba anh em chúng ta không nên đấu thực lực làm gì nữa...”-Xander cười nói, lúc này bọn chúng mới bộc lộ sức mạnh thực sự của bản thân.

Giải thích thêm: Ở đây trong quân đội Hư Không tổng cộng có nhiều lực lượng với nhiều cấp độ, trong đó có mười đội quân được xem là Chủ Lực nhất, đứng đầu mỗi luồng quân ấy là một vị chỉ huy có cấp bậc đội trưởng, sức mạnh của mỗi người đội trưởng này đều là một cố bí ẩn, chưa ai chứng kiến được sức mạnh thực sự của họ, hoặc nếu đã chứng kiến rồi thì không thể nào sống sót. Trong đó ta đã may mắn biết đến được một tên trong số đó hắn là Đội trưởng của đội sát thủ-Kha'zix . Và dưới họ luôn có một người đảm nhiệm chức vụ đội phó, người đội phó này thường hỗ trợ các nhiệm vụ mà đội trưởng nhận về, thực lực của mỗi đội phó này tuyệt nhiên không hề thấp kém. Dưới sự chỉ huy của đội phó có rất nhiều thuộc hạ, họ đều là những chiến binh được tuyển chọn đặc biệt, lần lượt được chia ra thành năm cấp độ, nhất-nhị-tam-tứ-ngũ-đẳng. Tất nhiên mười vị đội trưởng này vẫn chịu sự chỉ huy của một người, người này có cấp bậc Đại đội trưởng (Đô Đốc) và người này không ai xa lạ chính là Du Couteau. Thực lực của hắn ta thì ai cũng biết rồi. Trong đó Malzahar và Kassadin cũng có thể xem là hai người có sức mạng ngang ngửa với Du Couteau, nói họ có cấp bậc Đại Đội Trưởng cũng không sai lắm.

John đột nhiên cảm thấy có điều gì đó bất thường, mắt phải của hắn đột nhiên giật giật liên tục.

“xèo...xèo...xèo...”-Ba lỗ hổng hư không nhanh chóng xuất hiện ngay trước mặt ba anh em chỉ huy kia.

Kenky lấy từ trong đó ra một thanh trường thương, mũi thương màu tím tỏa ra ánh sáng kinh dị. Xander cầm trên tay xong kiếm, chui kiếm là hai cái đầu măng xà màu tím. Còn Terry, vũ khí của hắn là một đôi bao tay, trên đó phủ đầy kim loại cực kì cứng chắc.

“anh hai, để em lên xử hắn trước nhé.”-Terry không hiểu sao tỏ ra vô cùng tự tin hắn cười nhìn anh hai Kenky của mình nói.

“một phút?”-Kenky cười cười đáp.

“không cần nhiều vậy đâu,ba mươi giây là đủ rồi”-Terry ngông cuồng đáp.

“được!”-Kenky gật đầu, ngay tức khắc Terry đã lao vào, tốc độ của hắn còn nhanh hơn gấp mấy lần lúc trước nữa, mắt thường e rằng có mở to hết cỡ cũng không thể nào nhìn thấy được.

John còn chưa kịp kinh ngạc thì đã thấy Terry xuất hiện ngay trước mặt mình, liên hoàn đâm, liên hoàn đá của hắn được tung ra, John phòng thủ hoàn toàn bị động, sức tấn công của Terry gia tăng một cách chóng mặt.

“chuyện quái gì xảy ra với hắn vậy?”-Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu của John.

“hồ hô, kết thúc”-Nắm đấm được bọc bên ngoài bởi một găng tay sắt đấm mạnh về phía trước, John phản xạ cực nhanh lập tức đưa kiếm lên trước đỡ...”rầm”-nắm đấm của Terry mạnh đến nỗi chấn nát thanh gươm trên tay John sau đó đấm hắn ngã lộn ra trên mặt đất kéo lê một đoạn dài.

“27 giây”-Kenky cười cười nhìn cái đồng hồ nhỏ cầm trên tay nói.

“đem hắn về thôi,đơn giản thế mà được tăng liền năm bậc, lần này về anh em chúng ta nhất định được làm phó đội rồi.”-Xander cười ha hả nói. Kenky và Terry cũng cười phá lên.

“hài, các người cười gì mà to thế? Đã hạ được ta đâu?”-John đứng dậy, hai tay phũ phũ áo dính đầy đất, bộ dáng như không có chuyện gì.

Ba đôi mắt kinh ngạc mở tròn, Terry lắc đầu nói: “ làm sao có thể? Làm sao có thể? Bị một đòn như thế mặc dù không giết chết hắn nhưng cũng đủ để hắn nằm liệt giường một tuần.”

John vút mũi nói: “ công nhận cú đấm của người mạnh lắm, nhưng như thế vẫn chẳng nhằm nhò gì với ta đâu, lần này ta cũng sẽ không nương tay nữa, các người đã muốn tung ra sức mạnh thực sự thì tội gì ta không chiêu đãi chứ?”

Vừa nói xong cơ thể của John lập tức phát sinh dị biến, mái tóc ngắn bầy sặc đột nhiên dài ra rồi chuyển thành màu tím, đôi con ngươi màu tím của hắn ẩn hiện những tia sáng kì dị, một thanh kiếm to tổ chẳng xuất hiện trên tay phải của hắn...cả người hắn được phủ bởi một màng hào quang màu tím nhẹ nhẹ, trông không khác gì một đại thần giáng thế cả.

“sức mạnh này...không lẽ là...”-cả ba tên chỉ huy kinh ngạc thốt lên, bởi bọn chúng dễ dàng nhận ra sức mạnh mà John đang thể hiện kia rất giống với sức mạnh của bọn chúng, sức mạnh Hư Không.

“làm sao người lại sở hữu sức mạnh hư không như bọn ta? Rốt cuộc người là ai?”-Xander hét lớn.

“muốn biết? đợi ta tiễn các người xuống dưới đó là biết ngay.”-Ánh mắt của John cực kì đáng sợ, cả giọng nói của hắn cũng thay đổi, đầy uy nghiêm và thần thánh.

“Hai anh, cứ để tên này cho em, em sẽ đánh bại hắn.”-Terry rống to lên một tiếng rừng cây gần đó chấn động rung rẩy, thú tính trong người tên Terry kia bộc phát, đôi mắt của hắn phát ra hung quang màu tím, nói nữa cũng dư thừa, cả cơ thể của tên Terry kia bắt đầu phình to ra thêm 1 mét, hai mét rồi ba mét. Quần áo trên người hắn bắt đầu rách toạc ra. Thân thể cao ba mét phát ra cổ khí tức cuồng phách, đầu tóc màu tím tung bay điên cuồng, trông hắn tàn ác vô cùng.

“không ngờ nó quyết định sử dụng cả thuật biến thân để đánh với hắn ta.”-Kenky kinh ngạc nói.

Một ảo ảnh mãnh thú cao gần hai chục mét hoàn toàn là do sức mạnh phép thuật trong người hắn ngưng tụ mà thành xuất hiện ngay sau lưng terry, con mãnh thú ấy có hình dáng của một con gấu đầy dữ tợn, dù là ảo ảnh nhưng nó được tạo bởi sức mạnh phép thuật Hư Không cho nên sự chấn nhiếp tinh thần và sức mạnh của nó vẫn dễ dàng cảm nhận được.

Trông tên Terry kia lúc này không khác gì một Ma thú vương chính cống, hắn ta điên cuồng gào thét về phía John, một đôi ma trảo thật lớn trực tiếp xé rách hư không thấu phát ra ánh sáng màu tím, không gian xung quanh như bị bóp méo.

John đồng dạng khí thể bức nhân, cả người giống như một ngọn núi, thấu phát ra khí lực cường đại vô cùng, toàn thân hắn được bao phủ bởi một lớp hào quang màu tím nhìn mong mảnh nhưng tuyệt đối rất mạnh. Đôi mắt hắn phát ra từng đợt dao động năng lượng về phía trước, làm mặt đất theo đó cũng run rẩy.

Gươm Vua trên tay chém ra một đòn cuồng bạo....chỉ nghe..."Kong"- âm thanh kim loại vang lên, năng lượng khủng bố va chạm vào nhau, không gian bị bóp méo, mặt đất nứt ra, gió thổi ầm ầm.

Ngay tại đây, một cuộc chiến kinh thiên đang diễn ra, một tên thì trông giống như Ma thú Vương, một người thì giống như Đại Chiến Thần. Nếu trận chiến này mà để người nào nhìn thấy chắc họ phải thất kinh mà sợ hãi rồi.

Mặt đất rung lên, cây cối gãy đổ, lá rụng bay tán loạn, khu vực phụ cận đã tràn ngập năng lượng dư chấn cực đại. Thậm chí đám người Avasoran được Zed và Ahri hộ tống rời đi rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được, tim họ như thất lại, da gà nổi hết cả lên, khó khăn lắm mới có thể hít thở được.

"sức mạnh vừa rồi là gì thế? Thật khủng khiếp"-Tộc trưởng Avasoran sợ hãi nói.

"đây cũng là lần đầu tiên tôi cảm nhận được thứ sức mạnh này, thật kinh khủng."-Tryndamere ở cạnh bên không giấu nổi cảm xúc của mình.

"anh Zed..."-Ahri lo lắng nói.

Zed chăm chăm nhìn về phía sau. Anh ta lắc đầu nói: " không sao đâu, chắc cậu ấy không sao đâu, có thể vì lính quá đông cho nên chưa thể đuổi kịp chúng ta mà thôi...đừng lo lắng..."

"không...Ahri phải đi xem xem"-Ahri lập tức lao đi, hướng về phía John đang đánh nhau, mặc cho Zed có ngăn thế nào Ahri vẫn cứ chạy về hướng đó...

Trở lại với John của chúng ta....

Bên trong trận chiến, hai người di động như thiểm điện, trong cái ánh sáng chói lòa màu tím kia chỉ để lại những luồng tàn ảnh lúc bên này lúc bên kia, đừng nghĩ tên Terry kia cao to mà nói hắn chậm, nghĩ vậy là chết chắc rồi. Bên ngoài chỉ thấy lờ mờ bọn họ đang không ngừng giao đấu, không ngừng va chạm....

Các loại chiêu thức tinh diệu, mỗi một cái nháy mắt đã đánh ra mấy mươi lần, vượt qua phản ứng thị giác của con người bình thường, đây mới là cuộc chiến của những kẻ mạnh mẽ.

Thần quang, ma thú ảo ảnh, thú thảo, kiếm ảnh.....hòa lẫn vào với năng lượng kinh khủng cuộn cuộn thập phương....

"không ổn rồi, xem ra Terry không thể chịu đựng được nữa, chúng ta lên.."-Kenky ở bên ngoài gào lên nói, ngay lập tức hắn ta và Xander phát ra thứ năng lượng cực kì kinh khủng, mặt đất đã bị chấn nát bấy giờ còn nát hơn, cây cối đã gãy đổ bay giờ là hóa thành bụi....

Cơ thể của Kenky và Xander nhanh chóng biến thành khổng lồ cao hơn ba mét, sau lưng Kenky là một ảo ảnh ma thú sư tử, còn sau lưng Xander là một con mãng xà hai đầu, cả hai con ma thú ấy gầm rống đầy điên cuồng...

Bây giờ cả ba Ma Thú Vương cùng nhau lao vào đánh với John của chúng ta, hai tên kia thực sự quá đáng khinh, rõ ràng đây là trận đấu 1-1 bây giờ đã trở thành ba cháp 1 rồi, thật là không có chút gì là khí phách của một vị chỉ huy mà!.

Chung quanh! Cây rừng không ngừng vỡ nát, mặc dù chỉ là dư chấn của trận chiến nhưng nó đủ sức phá hủy bất cứ thứ gì gặp phải, những chiếc lá héo tàn bay lượn khắp bầu trời, vụn gỗ như tuyết hoa phát phối bay đầy trời.

Trên thân thể của John và của cả ba anh em chỉ huy Hư Không kia đều phát ra thứ ánh sáng chói lóa, như là thần lửa hùng hực thiêu đốt, tốc độ bởi vì quá nhanh, quỹ tích di động không theo bất cứ một nguyên tắc nào, đơn giản tóm gọn trong hai từ: "Cuồng Vũ".

"hổng..."-Terry, Kenky, Xander gào lên điên cuồng, nhảy lên cao rồi lao xuống như điều hâu lúc bắt mồi, ba cái ma thú phóng đến hung tợn cầu xé.... "phập"-Kenky bắt được cổ tay của John, mang hắn xoay vòng trên không, song lại khó mà lay động được hắn. John cứ như là một vị thần cái thế, nét mặt thể hiện sự

điềm tĩnh lạ thường, hắn cuộn cổ tay nhanh chóng nắm ngược lại cổ tay của Kenky, mãnh lực tuôn trào lập tức đem Kenky cao hơn ba mét ném bay đi ngã như một cái bao cát trên mặt đất.

Chưa dừng lại ở đó, John phóng lên trên không, hai chân vũ động tung ra 108 cú đá, mỗi cú đá của hắn lại ảo hóa thành một bàn chân to lớn đập thẳng vào hai tên Terry và Xander.

“rầm rầm rầm”-hai cơ thể nặng nề ngã trên mặt đất.

Được thể làm đến, John vung kiếm chém ra những chiêu kiếm khí lăng lệ đầy đáng sợ nhằm vào Terry và Xander vừa ngã... “đừng có mơ làm tổn thương hai người em của ta.”-Kenky nhưng như gió lao đến trước mặt Xander và Terry, song chưởng đưa lên đỡ đòn, chống đỡ một nhát chém của John nặng tựa vạn quân.

“ầm”

Kenky bị John quét bay ra ngoài, quang mang chói mắt bạo phát ra, một tảng lớn cây rừng bị năng lượng trùng kích đích xác tan vỡ!

“hồng...”-Kenky, Xander, Terry hồng lên diện cuồng giận dữ, thế nhưng cả ba vừa đứng lên đã bị John một kiếm chém cho nằm dẹp đất...Terry gan lì đứng dậy thế nhưng vừa đứng lên đã bị John như thiểm điện vọt tới, nắm lấy cánh tay trái của hắn mạnh mẽ quăng lên, sau đó John phi lên không xoay tròn 360 độ, chân phải hung hăng đem Terry nện xuống mặt đất.

Được đà John từ trên không lao thẳng xuống với tốc độ khủng khiếp, hai chân của hắn nhằm thẳng vào ngực của Terry, nếu trúng phải một cú này thôi, mạng của hắn chắc chắn ngủm ngay. Terry cảm nhận được nỗi sợ hãi mà trước đây hắn chưa từng trải qua.

“Terry”-Xander và Kenky lao đến nhanh như cắt kéo Terry qua một bên may mắn né được một cú đập từ trên không này của John...

Hai chân của John đập trên mặt đất thì mặt đất một trận kịch liệt rung rẩy, trên đó xuất hiện từng đường khe nứt đáng sợ, lan tràn ra phía xa.

Khu vực chiến đấu nay không khác gì cái bình địa, ngôi làng cách đó không xa không biết đã bị thổi bay đi từ lúc nào... cả cái doanh trại kia nữa...

“Tên này, hắn là cái thứ gì thế?”-Kenky kinh hãi nói.

“hắn ta...hắn ta...tuyệt đối trình độ không kém gì một đội trưởng trong mười đội chủ lực, lần này chúng ta gặp phải thứ dữ rồi”-Xander nói.

“nếu hắn không lợi hại thì việc gì lại được treo giá thẳng đến năm bậc kia chứ.”-Terry nghiêng răng nói.

“phóng lao thì phải theo lao, lần này chúng ta không thể chạy được rồi, hai em, sử dụng đến nó thôi, tuyệt kĩ độc nhất của ba anh em chúng ta.”-Kenky nghiêng răng nói.

John đáp xuống trước mặt cả ba người anh em kia, bây giờ cơ thể của bọn chúng bắt đầu trở lại bình thường, John có phần kì lạ cười nói: “ sao vậy? ba anh em các người đầu hàng rồi à?”

“hừm, còn lâu”-Xander đứng dậy nói.

“Dung Hợp...”-Kenky, Xander và Terry đột nhiên hô to từ ‘Dung hợp’. Ngay sau đó năng lượng phép thuật từ ba tên bắt đầu bộc phát một cách đầy mạnh mẽ.

“a...”-những tiếng rên rú phát ra từ miệng của ba anh em kia.

Ánh mắt John nheo lại, hắn cảm giác như ba tên này đang làm cái thứ gì đó rất quái đản. Rất nhanh John đã có câu trả lời, đầu tiên là cơ thể của tên Kenky kia, cơ thể hắn bắt đầu uốn éo như một cái ảo ảnh, và rồi hòa vào cùng với cơ thể của Xander, kể đến là cơ thể của Xander trở nên uốn éo rồi lại hòa cùng với cơ thể của Terry.

“ta sẽ ngươi thấy tuyệt kĩ độc nhất của ba anh em chúng ta, một khi bọn ta đã thi triển tuyệt kĩ này, ngay cả đến một người cấp bậc đội trưởng cũng gặp khó khăn 7-8 phần.”-Terry nghiêng răng nói. Dứt lời cả cơ thể hắn hóa thành một thứ gì đó khó có thể diễn tả bằng lời được, đại loại như giống như một lớp sương mù, nhưng cũng giống như một thứ chất lỏng cứ uốn éo không hình thù cố định.

“ngươi chết đi.”-John gầm lên một tiếng, chém mạnh về phía trước, kiếm khí mạnh mẽ như muốn xé toạt cả không gian, mũi kiếm khí chém xuyên qua cái cơ thể quái dị kia, cơ thể đó bị cắt làm đôi sau đó rồi dính lại như không có chuyện gì xảy ra.

“không thể nào?”-John mở tròn mắt kinh ngạc.

134. Q.5 - Chương 24: Ahri Đến!

Ba anh em chỉ huy Hư Không kia cũng được xem là đối thủ đáng kính, nhưng địch thủ vẫn là địch thủ, vô luận thế nào chung quy vẫn là kẻ thù, gặp nhau cũng không thể nào ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh được mà chỉ có thể hướng đến sống chết. Bởi vậy John không có nửa điểm nương tay, trực tiếp đem toàn lực mà oanh sát.

Bất quá, sự tình thường lại nằm ngoài dự tính, ai ngờ rằng hắn đánh cho ba anh em bọn chúng ra nông nổi thế này rồi bây giờ buộc bọn chúng phải sử dụng đến độc kĩ để chống lại hắn.

“ha...ha....ha....”-tiếng cười của Xander,Kenky và Terry như hòa vào cùng nhau...

Khuôn mặt của Terry đột nhiên biến thành khuôn mặt của Kenky,hắn nói: “ đừng kinh ngạc, những gì ngươi thấy chỉ mới là bắt đầu mà thôi, bây giờ chuẩn bị sự đáp trả của ba anh chúng ta đi.”

“im mồm”-John nộ khí xung thiên, kiếm trên tay chém một lần bảy bảy bốn mươi chín nhát, nhát nào nhát nấy cũng như muốn xé toạt cả không gian xung quanh...tuy nhiên, những nhém chém của hắn cứ chém xuyên qua cái thân thể quái dị kia xong rồi nó cũng lại tự dính lại, không có cách nào để mà chém đứt được.

“ngươi có biết sức mạnh hư không được chia ra làm hai nhóm, một nhóm bao gồm những sức mạnh thuộc dạng hữu hình, sức mạnh này có thể nhìn thấy được, chạm được và cũng là loại được nhiều người sở hữu nhất. Nhóm thứ hai là dạng vô hình, đây là dạng cực kì đặc biệt, chặt không đứt, chém không gãy, không cầm được, không nắm được, có thấy nhưng không thể làm được gì, đây là loại cực kì đặc biệt mà không phải ai cũng có thể sở hữu nó. Ba anh em bọn ta là một trong số những kẻ hiếm gặp kia. Một khi sức mạnh của ba anh em chúng ta dung hợp vào nhau chúng ta sẽ dễ dàng chuyển hóa được sức mạnh hữu hình thành vô hình...ha....ha....hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi rồi.”-Kenky cười ác độc nói, cả cái cơ thể quái dị kia cứ bồng bềnh bay cách mặt đất chừng năm mét.

“buộc anh em chúng ta phải sử dụng đến mức này ngươi chính là kẻ đầu tiên”-Khuôn mặt của Kenky biến mất, thay vào đó là khuôn mặt của Xander nói.

“không ngờ còn có thứ quái dị vậy sao?”-John cũng có chút kinh ngạc, bây giờ chặt không được, chém cũng không xong. John cất kiếm trên tay đi,cười nói: “chặt không được, chém cũng không xong vậy thì thử sử dụng sức mạnh phép thuật xem sao...”

“Hỏa”-Tay trái của John phừng phừng hỏa diễm nóng rực.

“Phù”-từng đoàn từng đoàn hỏa diễm phóng đến tấn công cái thân thể dung hợp quái dị kia nhưng rồi kết quả cũng như thế...không hề có tác dụng.

“Lửa không được thì cái khác”-John lẩm bẩm, liên tục hai tay phóng ra toàn bộ sức mạnh phép thuật của bản thân.

Phép thuật liên tục phóng ra, Lôi điện màu tím, cuồng phong như những lưỡi Kiếm sắc bén, rồng nước điên cuồng dữ tợn.....không ngừng xuất ra oanh tạc lấy cơ thể dung hợp của ba anh em.

Bất quá, tất cả đều không hề có tác dụng đến cái cơ thể quái đản kia, đốt cháy bao nhiêu rồi nó cũng tự liền lại....

“học học”-John thở gấp đứng nhìn cái thân thể quái dị kia, hắn hoàn toàn bất lực, chưa thể nào nghĩ ra được cách gì có thể đánh bại được...”làm sao có chuyện đó được, cái thứ ấy rốt cuộc là gì vậy?”

“người đúng là không có não mà, bọn ta đã nói rồi, đây là thể vô hình vô định, không thể nào tổn thương được bọn ta đâu, bây giờ đến lượt bọn ta.”-Khuôn mặt của Terry hiện ra. Nói xong cả cái cơ thể ấy đột nhiên biến mất tại chỗ, bọn chúng nhảy bén chớp lấy thời cơ chiến đấu, thân hình nhẹ như gió lướt tới lướt lui tại mặt đất lưu lại những cái tàn ảnh vẫn chưa ta. KenXanTer* hóa thành một đoàn ánh sáng lao thẳng vào người của John.

*: ở đây vì ba thằng này hợp lại làm một nên không biết gọi thể nào cho ngắn gọn cho nên ghép tên của ba thằng đó lại để xưng hô cho tiện nghe.

KenXanTer cước đạp hư không, tại không trung thân tốc hóa thành từng luồng ánh sáng tấn công tới tấp vào người của John, cứ mỗi lần bọn chúng lướt qua là lại nghe vài tiếng bịch bịch bốp bốp vang lên.

“ầm!”

Cuối cùng John cũng không thể nào chống lại được thể công mạnh mẽ kia, hắn bị KenXanTer đánh rơi xuống mặt đất, toàn thân đầy các vết bị đâm đá. Chưa hết, KenXanTer đưa tay lên cao hai tay của hắn phát ra từng đợt ánh sáng màu tím chói lóa, sau đó, “ầm! ầm ! ầm!”-hàng chục hàng trăm các quả cầu Hư Không bắn ra như mưa vào cơ thể John đang nằm trên mặt đất kia.

Một lỗ hổng lớn đã xuất hiện, đen thui không thấy đáy...John thực sự đã bị diệt?

“vụt”-từ bên dưới một luồng ánh sáng lao lên, John toàn thân rách rưới không khác gì thằng ăn mày, lơ lửng đứng song song với KenXanTer, ánh mắt đầy vẻ căm hận nhìn hắn, từ sau khi hắn dung hợp được hai luồng sức mạnh trong người, bọn này là bọn mạnh nhất mà hắn gặp phải.

“vẫn chưa chết à? Mạng người to thật đấy”-Giọng nói của ban anh em hắn như hòa lại làm một đầy vẻ trêu chọc và khinh thường.

“rắc rắc”-ở dưới này còn có thể dễ dàng nghe được những âm thanh rắc rắc từ răng của John, hắn đang rất căm tức nhìn bọn chúng, tức đến nỗi hai hàm răng cứ nghiến chặt, không có cách nào để đánh thì làm sao mà rửa hận đây?

“Vụt”-đột nhiên John nhận ra có một luồng năng lượng đang lao đến, hắn lập tức xoay đầu nhìn, một bóng người lao nhanh như gió đang tiến lại chỗ của hắn và KenXanTer. Có vẻ như KenXanTer cũng nhận ra điều đó hắn nhìn chằm chằm vào bóng người đang lướt đến.

Hai mắt John mở tròn đầy kinh hoàng, hắn nhận ra người đang lao đến là ai: “ sao cô ấy lại đến đây? Không phải mình đã bảo cô ấy rời đi rồi kia mà.”

“xem ra người có viện binh nhỉ?”-KenXanTer cười ha hả nhìn John.

“bịch”-bóng người ấy đã xuất hiện, một cô gái có đôi tay như đôi tay mèo, cô ấy có chính cái đuôi trắng muốt, không phải Ahri thì là ai vào đây.

John không hề cảm thấy sự có mặt của Ahri là điều gì may mắn hắn lập tức giận giữ hét lớn: “ sao cô lại quay lại đây? Đi mau...”

Ahri nhìn quanh cảnh xung quanh không dấu được sự kinh hãi, khi nhìn thấy cơ thể của John rách rưới cô càng cảm thấy kinh hãi hơn, cô kinh hãi không phải vì sợ hãi mà là vì lo lắng, đau lòng...

“John...cậu...cậu..”-Ahri run lên nói không ra lời.

John chỉ ta nói: “ đi mau, đừng lại gần chỗ này, đi đi.”

Ahri kiên quyết nhìn qua KenXanTer nói: “ để Ahri giúp cậu...Ahri sẽ đánh bại hắn...”

“người cứ nói chuyện với cô ta cho thoải mái đi, chúng ta còn nhiều thời gian mà, dù sao người cũng không thể thoát khỏi tay ta, cho người thoải mái chút đến khi bọn ta đem người về trên đường đi người không gây thêm phiền phức...”-Giọng nói của KenXanTer đầy vẻ chế nhạo.

John không thèm bận tâm đến những lời nói đó của hắn ta, lập tức lao đến trước mặt Ahri giận dữ nói: “ đi ngay đi, sao cô lại quay lại đây?”

Ahri đôi mắt đỏ hoe nhìn bộ dáng rách rưới của hắn đáp: “ là..là Ahri lo cho cậu thôi...”

“tôi không sao cả, cô đi mau đi, nơi này rất nguy hiểm.”-John tiếp tục nói.

Ahri lắc đầu nói: “ hắn ta mạnh lắm đúng không? Mình cậu không thể nào địch lại hắn được, vậy để Ahri giúp...”

“cô đừng có điên”-John quát lớn: “ hắn ta rất mạnh, cô nghĩ cô đủ sức đánh bại hắn sao? Đi mau đi, nếu cô có mệnh hệ gì tôi biết nói thế nào với Zed chứ?”

“hức hức”-Ahri bắt đầu khóc.

John biết mình vì quá lo lắng cho Ahri nên đã có chút nặng lời, hắn chỉ thở dài không biết nói gì đây.

“chà chà...tình cảm dữ...hay là mình đem theo con nhỏ ấy theo thằng nhãi để trên đường nó không gây rắc rối nhỉ?”-lần này khuôn mặt của Kenky hiện ra, giọng nói của hắn vang lên.

“thế cũng được, chắc con nhỏ đó có cảm tình với thằng nhãi này rồi, đem nó theo chắc hắn ta không dám gây rắc rối gì trên đường đi đâu.”-khuôn mặt và giọng nói của Xander hiện lên.

“Ta thách các người dám đụng đến cô ấy”-John đưa một tay chặn trước người Ahri tức giận nhìn KenXanTer nói.

“hồ...hồ....là người thách bọn ta đấy nhé”-Giọng nói của KenXanTer vang lên đầy vẻ khinh thường, vừa nói xong bọn chúng lập tức lao đến như một luồng thiểm điện...bọn chúng nhanh nhưng John còn nhanh hơn, nhanh chóng ôm chặt lấy Ahri bay lên không tránh né được sự tấn công của KenXanTer.

“hắn ta là cái gì thế? Sao lại quái dị thế kia?”-Ahri chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn cái thân thể không ổn định kia của KenXenTer mà kì lạ hỏi.

John bây giờ không còn cách nào khác, Ahri đã đến đây bảo cô ấy rời đi bây giờ thực sự quá khó khăn, đây là chưa nói tên KenXenTer kia đã bắt đầu nhắm đến cô ấy. Nghe câu hỏi của Ahri, John liền đáp: “ hắn vốn là một cơ thể dung hợp từ ba cái cơ thể khác nhau.....”-John nói ngắn gọn lại toàn bộ...

Ahri chớp chớp đôi mắt cười hì hì đáp: “ Ahri có cách đối phó hắn...”-câu nói của cô vừa rời khỏi cái môi xinh đẹp kia lập tức khiến John dựng cả tóc, tròn cả mắt lắp bắp nói: “ cô...cô biết cách đối phó hắn sao?”

“á”-Ahri bị John ôm chặt quá nên hét lên một tiếng, John nhận ra điều này nên lập tức nơi lỏng tay, Ahri sử dụng ý niệm của mình, rất nhanh chóng trên tay của cô xuất hiện một quả cầu ma thuật tỏa ra ánh sáng lấp lánh màu xanh dương, Ahri liền nói: “ đây là quả cầu ma thuật là thứ duy nhất trên đời này có thể hấp thụ được sức mạnh phép thuật văng lai...”-những điều tiếp theo Ahri nói nhỏ vào tai của John, cô như không muốn để tên KenXanTer kia nghe thấy.

John vui mừng tột độ, hắn niệm phép lên người của Ahri khiến cô có thể di chuyển trên không y như trên mặt đất vậy.

“hai người các người rì rầm gì với nhau thế? Còn chưa chịu đầu hàng ta sao?”-KenXanTer cười ha hả đáp.

“hừm! ai đầu hàng ai còn chưa biết đâu”-Ahri tự tin nói. Ngay sau đó cô lao đến trước xung quanh cơ thể của mình lập tức hiện lên hàng chục các đốm lửa bùng bùng...

“hử! đánh không lại ta rồi định nhờ cô gái này đánh giúp sao?”-KenXanTer cười ha hả, sau đó lập tức lao vào, đôi trảo thủ của hắn liên tục múa lên với quỹ tích không thể nhìn thấy.

Ahri cực kì bình tĩnh, đôi mắt cô bừng sáng, những đốm lửa trên người lập tức lao vào tấn công KenXanTer nhưng bị đôi trảo thủ kia chặn lại, nhưng Ahri đâu chỉ có thế, quả cầu trên tay của cô nhanh chóng lao đi như một mũi tên bắn.

“bình thường”-sự xem thường hiện rõ trên mắt của KenXanTer, hắn đặt hai tay trước ngực mục đích rất dễ hiểu-chặn lại quả cầu mà Ahri phóng đến. Thế nhưng, ngay khi quả cầu chạm vào tay của hắn thì dị biến phát sinh, một vòng xoáy ma thuật xuất hiện trên quả cầu kia, nó cứ như một cái lỗ hồng không đáy hút hết sức mạnh phép thuật của KenXanTer vào bên trong.

Cả cơ thể của KenXanTer bắt đầu vặn vẹo.

“cái gì thế này? Sức mạnh của chúng ta...sức mạnh của chúng ta đang bị hút...”-Giọng nói của KenKy vang lên đầy vẻ kinh sợ.

“Anh hai không ổn rồi, nếu cứ để quả cầu kia hút thế này chúng ta sẽ tan biến vĩnh viễn mất.”-Terry nói.

“Ầm ầm ầm”-KenXanTer dùng hết sức, đôi mắt, miệng hắn bắn ra những luồng ánh sáng hủy diệt nhắm vào quả cầu nhằm phá hủy nó trước khi nó hút hết sức mạnh của ba anh em, thế nhưng sức mạnh bắn ra bao nhiêu đều bị cái lỗ hồng ma thuật kia hút hết vào bên trong...

“không được rồi, thứ này có thể hút lấy sức mạnh phép thuật của chúng ta...phải tách ra thôi, nếu không muốn biến mất vĩnh viễn.”-Xander nói lớn, lập tức cái cơ thể kia tách ra làm ba, Kenky, Xander, Terry rơi bịch xuống đất, khuôn mặt tên nào tên nấy trắng bệch không tí huyết, nét mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn quả cầu ma thuật kia của Ahri.

John nhìn xuống ba tên cười ha hả nói: “ nếu không có Ahri thì ta cũng không nhận ra rằng sự hợp nhất của ba người các người vốn dựa trên sự dung hợp của sức mạnh phép thuật Hư Không, đồng thời cái cơ thể kia cũng được tạo ra từ sức mạnh phép thuật, chém không được, tác động không được, thì chỉ cần hút hết nó là xong...đúng là...ta thật sự không nghĩ ra điều này sớm..”

Ahri cười hì hì nói: “ đấy, Ahri đã nó mà, Ahri có thể giúp được cậu.”

John gật đầu sau đó đáp xuống trước mặt Terry, kiếm trên tay rút ra “phập”-một kiếm cực nhanh đâm xuyên qua người lập tức hạ thủ một tên.

“không!”

“Không!”

Xander và Kenky thấy người em út của mình bị John một kiếm giết chết trong lòng đầy phẫn nộ, thậm chí lúc Terry chết hắn còn không kịp hét hay la lên 1 tiếng nào.

“lần này đến lượt ngươi...”-John chậm rãi đến trước mặt Xander, nhìn vào đôi mắt đầy căm thù của hắn ta John khinh thường nói: “ chống lại ta, đây chính là kết cục của các người.”

“Phập”-John đưa cao kiếm rồi đâm mạnh xuống, kiếm xuyên qua bụng của Xander, máu chảy ra xối xả.

“không, Xander...”-Kenky đau khổ, hắn gào lên như khóc, hia người em của mình đã chết dưới kiếm của John...

“thằng khốn, rồi chúa tể của bọn ta sẽ băm ngươi ra thành trăm mảnh...”-Kenky nghiến chặt răng nói, bây giờ hắn ta không thể nào di chuyển được, sức mạnh trong người gần như ở con số 0 tròn trĩnh.

John đứng trước Kenky nhếch môi nói: “ Chúa Tể? rồi một ngày ta cũng sẽ tiễn hắn đi gặp các người sớm thôi.”

“bùm”-đột nhiên Kenky chồm người đến ôm chặt lấy John, hắn hét lớn: “Làm đi...”-

Xander bên kia cố gắng trước khi chết kịp bấm nút trên thanh gươm của mình, cái đầu mãng xà trên chuôi kiếm lập tức mở miệng, một mũi kim bắn thẳng vào người của John.

“hả!”-John kinh ngạc muôn phần, nhưng không thể nào tránh được vì Kenky đã ôm chặt lấy hắn...

“nếu bọn ta chết thì cũng quyết lôi ngươi theo!”-đó là câu nói trước khi chết của Xander.

“John!”-Ahri phóng đến như một thiểm điện chắn ngay trước mặt của John...

“phập”-mũi kim độc cắm vào vai của Ahri.

Hình ảnh trong quá khứ hiện ra...cái ngày định mệnh kia...trong một vùng đầy tuyết trắng, một người con gái vì cứu hắn đã chắn ngay trước mặt chặn cho hắn một đòn chí mạng....Hoa máu phủ đỏ cả mặt tuyết trắng....

Đôi mắt John đỏ hoe... “Sally”

135. Q.5 - Chương 25: Ahri Thành Người

“á”-John hét lên một tiếng cực kì chói tai, âm thanh tiếng hét như thiên binh vạn mã xé toạt không gian, Kenky đang ôm chặt người hắn bị cái âm thanh ấy biến thành tro bụi, xác của Xander và Terry gần đó cũng chung số phận.

“phịch”-Ahri ngã vào người của John, khuôn mặt bắt đầu nhợt dần, môi vẫn nở nụ cười nhìn hắn: “sém chút nữa là cậu bị dính đòn đánh lén của hắn ta rồi...”

“tại sao? Tại sao vậy? tại sao lại làm điều dại dột như thế cho ta?”-John gấp gấp nói, mắt hắn đỏ hoe lên.

“vì...vì...Ahri không muốn thấy cậu bị đau...”-Ahri cố gắng nói, đôi môi bắt đầu thâm tím, chất độc đang dần phát tác.

“mau lên...mau lên”

“rầm rầm rầm”

John nghe được âm thanh di chuyển của hai quân đội Hư Không kia đang quay trở về. “đi mau, nơi này không nên ở lâu.”-Nói rồi John nâng Ahri lên , thoát cái đã biến mất, để lại một vùng bình địa rộng lớn.

.....

“Hay quá, ở đây có một chiếc hang.”

John vì vết thương của Ahri cho nên không thể đưa cô đi quá xa được, cho nên cố gắng đưa cô đến một nơi an toàn nhất, may mắn sao lại có một chiếc hang nhỏ cho nên John đưa Ahri lập tức vào đó.

John đặt Ahri dựa vào vách đá sau đó bắt đầu xem xét vết thương Mũi kim độc đâm vào ngay bả vai của Ahri, miệng vết thương vẫn còn hở, chỉ duy nhất mũi kim kia thì không thấy đâu, theo những kiến thức John được biết, có một số loại ám khí cực độ ngay khi đâm trúng vào đối tượng thì ám khí kia lập tức hóa thành không khí mà biến mất, không để lại chút dấu vết gì.

“xoạt”- chất độc đang lan ra với tốc độ rất nhanh, da xung quanh như thiếu đi sức sống bắt đầu lở ra.

“khốn kiếp, đây là loại độc gì vậy? không còn cách nào khác phải lấy nó ra ngay mới được.”-John lẩm bẩm.

Ahri hí hóp đôi mắt nhìn John , khuôn mặt trắng bệch, môi mấp máy: “ Ahri sắp chết đúng không?”

“đừng nói vậy, cô sẽ không chết đâu”-John liền đáp, hắn không muốn để quá khứ đau buồn tiếp tục lặp lại, một người con gái hắn yêu đã cũng vì hắn mà chết bây giờ Ahri cũng vì hắn, tuyệt đối không để chuyện đó lặp lại.

“đừng nói dối Ahri, Ahri cảm thấy mình yếu đi hơn lúc nào hết, không thể nào cảm nhận được tay hoặc chân nữa rồi, John, ch...o...cho Ahri được nhìn thấy khuôn mặt của cậu lần cuối.”-Ahri gắng gượng nói.

“ọc”-Ahri nôn ra một búng máu, máu của cô dần chuyển thành bảy sắc .

“đừng nói nữa, cố gắng lên, tôi sẽ cứu cô...”-John cố gắng làm theo lời của Ahri, bây giờ điều quan trọng nhất chính là không để Ahri mất đi ý thức. Thế nhưng đôi mắt xinh đẹp kia càng ngày càng trở nên nặng trĩu.

Ahri nở nụ cười nhẹ nhàng...

John biết không còn nhiều thời gian, nếu để chất độc đi vào tim nhất định không còn cách nào cứu được cô ấy, hắn lập đẩy Ahri về phía người của mình, kéo một phần áo bả vai của cô ra, nơi đó bị mũi kim độc đâm vào đen cả vùng.

“khốn kiếp thật, chất độc này lan quá nhanh”-John nghĩ.

“phụt”-John đưa tay phải đến trước miệng vết thương, một cổ hấp lực cực mạnh nhanh chóng xuất hiện, máu độc từ bên trong người của Ahri nhanh chóng bị cổ hấp lực kia hút ra theo miệng vết thương.

“á”-Ahri đau đớn hét lên, trán cô đầy mồ hôi, hai tay của cô vô ý thức cào chặt lấy hai bắp vai của John, hấn không hề phản kháng thả lỏng toàn bộ cơ thể để Ahri có thể cào vào những móng tay sắc nhọn của cô đâm xuyên qua da hấn, những dòng máu đỏ từ từ chảy xuống.

“xì xì”-máu độc được hút ra rơi xuống đất kêu những tiếng xì xì rồi bốc khói đen lên trông vô cùng khủng khiếp.

“cố lên Ahri, ta đang hút chất độc ra khỏi người cô đây”-Trán của John đầy mồ hôi, nhưng vẫn cố gắng nói chuyện với Ahri, nếu Ahri mất đi ý thức hoàn toàn e rằng cô ấy sẽ gặp nguy hiểm mất.

“ọc”-Ahri lại một lần nữa nôn ra một búng máu.

“nguy rồi, khả năng chịu đựng của cô ấy đang ngày càng giảm, nếu cứ như thế này e rằng khi mình hút hết chất độc ra cô ấy sẽ không còn sức để mà sống nữa...”-John kinh hoàng phát hiện ra trạng thái thể lực của Ahri lúc này.

“hừ!”-Tay trái của John đưa cao đến trước ngực của Ahri từ giữa lòng bàn tay một luồng phép thuật tím màu nhanh chóng truyền vào trong người của cô, một tay hút máu độc, một tay truyền sức mạnh phép thuật của bản thân để Ahri không bị mất Ý thức, John đã bắt đầu đến cực hạn.

“Ahri, cô nghe tôi nói chứ? Đừng từ bỏ mạng sống của mình, hãy cố gắng đừng nhắm mắt, đừng nhắm mắt.”-John liên tục nói.

“mình không muốn nhắm mắt, mình muốn được ngày ngày nhìn thấy khuôn mặt của cậu ấy...”-Ahri nói với bản thân mình trong sâu thẳm ý thức.

.....

Mười phút trôi qua....

“học học”-khuôn mặt của John nhợt nhạt cực kì, hấn thở học học nhìn Ahri đang nằm rồi lẩm bẩm: “ cũng may chất độc chưa đến tim, mình đã hút hết ra rồi, cô ấy sẽ sớm tỉnh lại mà thôi.”

“á”-John cảm thấy hai bắp vai đau rát cực kì, những dấu tay của Ahri vẫn còn lưu lại, máu cùng đã ngừng chảy nhưng sự đau đớn vẫn còn đó.

Đồng lửa gần đó sáng rực cả hang động, bên ngoài bầu trời bắt đầu tối dần.

Như John nói, ý thức của Ahri dần khôi phục, cô chớp chớp đôi mắt xinh đẹp tự nói: “ mình đang ở đâu đây? Có phải đã qua thế giới bên kia rồi không?”

“đồ ngốc! cô vẫn còn sống! không có đi đâu cả”-John dựa vào tường nghe Ahri đang nói bậy bạ thì cười đáp.

“ý, là giọng của John!”-Ahri xoay đầu thì kinh ngạc thấy John đang ngồi cạnh mình cô tròn mắt nói: “ không lẽ cậu cũng theo Ahri qua thế giới bên kia sao? Vì Ahri mà cậu....híc...Ahri cảm động quá...”

“bóp”-John dường như không thể chịu được sự ngốc nghếch ấy của Ahri nên chồm đến cốc vào đầu cô một cái thật nhẹ nói: “ nói bậy bạ, cô không có chết, chất độc trên người cô đã bị ta hút hết cả rồi.”

“đau!”-Ahri đưa tay lên trán xoa xoa, cô cảm nhận được đau đớn như vậy hiển nhiên cô chưa có chết.

“sống”-Ahri kinh ngạc nhận ra chất độc trong người đã hoàn toàn biến mất,sau đó cô nhìn John thấy khuôn mặt hấn nhợt nhạt liền hiểu ra mọi vấn đề, áy náy nói: “ là cậu cứu Ahri à? Híc, là Ahri hại cậu rồi.”

“ta không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe, Ahri, bây giờ cô rất yếu, đừng có cử động mạnh. Để ta đi kiếm chút gì về nấu cho cô ăn”-John khuyên xong đứng dậy đang định rời đi thì cảm thấy đầu óc quay cuồng, hấn liền ngồi bịch xuống đất, xoa xoa đầu.

“John, cậu sao vậy?”-Ahri kì lạ hỏi.

“không có gì, chắc còn hơi mệt, nghỉ một lát rồi sẽ đi kiếm chút gì ăn vậy.”-John cố gắng nở nụ cười.

“ờ”-Ahri gật đầu sau đó nhắm mắt lại ngủ.

“á”-Ahri đột nhiên mở bừng mắt, trán thấm đẫm mồ hôi, cả người cô run lên liên hồi...

John thất kinh lao đến nâng Ahri lên hỏi: “ chuyện gì vậy? Ahri chuyện gì vậy?”

“lạ...n...h, Ahri thấy lạnh quá, rất l...ạnh....”-Ahri run lấy bầy nói.

“vô lý,chất độc rõ ràng đã bị ta hút hết ra ngoài rồi mà”-John khó hiểu, hấn nhanh chóng truyền vào người của cô sức mạnh phép thuật của bản thân như không có tác dụng gì.

“lạnh, lạnh quá, John....Ahri thấy lạnh quá.”-Ahri tiếp tục run rẩy nói, hai tay của cô co lại, môi nhợt dần.

“khốn kiếp, vì sao vậy? không lẽ là tác dụng phụ của chất độc?”-John trầm nghĩ.

Quanh đây không có chần John biết lấy đâu ra để đắp cho cô, đây còn chưa nói trời bắt đầu tối rồi, nếu bỏ Ahri ở đây một mình để mình ra ngoài tìm thứ gì đó về đắp thì quá nguy hiểm cho cô ấy.

“phờng”-John sử dụng sức mạnh của mình để đóng lửa gần đó cháy to hơn, nhưng Ahri vẫn không ngừng run lên vì lạnh.

Không còn cách nào khác John đành ôm chặt vào người, hấn định lấy chính nhiệt độ của cơ thể để sưởi ấm cho Ahri.Chín chiếc đuôi trắng muốt kia như cảm nhận được điều gì đó chúng nhanh chóng cuốn chặt lấy cơ thể của John và Ahri, Ahri đã ngừng run rẩy, hai má của cô hiện lên một đám mây hồng.

Phịch phịch.....phịch phịch.....

Tuy nhiên, ngay lúc này đâyJohn lại bắt đầu cảm thấy có điều gì đó thất thường với chính bản thân mình...

Đầu hấn ong ong choáng váng, đôi mắt như hoa lên rồi dần nhắm lại...

“chuyện gì vậy? tại sao mình lại choáng váng thế này? Không lẽ mình đã bị trúng độc? không thể nào?”-John vẫn không hiểu được nguyên nhân vì sao hấn bị như thế rồi chìm vào giấc ngủ.

Trên môi của Ahri đột nhiên hiện lên một nụ cười kì quái...

Cả người của cô tỏa ra một làn năng lượng phép thuật màu hồng nhẹ bao bọc lấy cơ thể của John rồi chậm rãi thấm vào bên trong cơ thể hấn, ngược lại từ người của hấn một làn năng lượng phép thuật dần tỏa ra được Ahri hấp thụ...

Sâu thăm trong ý thức của mình John vẫn có thể cảm nhận được mọi cảm giác của cơ thể mình tuy nhiên điều kì lạ là dù hấn có muốn hay cố gắng thế nào cũng không thể nào mở được mắt.

“chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao mình không thể tỉnh lại?”

“hả, thứ năng lượng màu hồng ấy là gì?”

“nó như đang hòa vào máu của mình vậy, không hề bị sức mạnh trong người của mình ngăn cản, nó không hề muốn gây tổn hại đến cơ thể của mình!”

“Á, Cái cảm giác này...không lẽ là...không thể nào? Tại sao cô ấy lại làm thế chứ?”

.....

Sáng ngày hôm sau, tại chiếc hang động nhỏ kia.

John nằm trên mặt đất, hai mắt vẫn nhắm chặt, hấn cảm nhận rõ ràng được có một cơ thể mềm mại đang ở trong lồng ngực của mình, thật ấm áp...

“phình”-John mở bừng mắt, thở hộc hộc, mọi chuyện cứ như một giấc mơ vậy,không biết từ lúc nào hấn đã ngủ say đến mức này...

“hử”-John phát hiện ra trên người của hấn, một cô gái đang say sưa ngủ, mái tóc đen óng ả, làn da trắng như tuyết, bộ đồ trên người càng tôn lên vẻ quyến rũ của cô...

“Ahri sao?”-John kinh ngạc nhận ra cô gái đang nằm trên người mình có vóc dáng rất quen thuộc, chỉ có điều, cô gái này...không có đôi tay mèo, không có chín chiếc đuôi như Ahri...

“hừm”-John vừa động đậy một chút lập tức cô gái kia đã tỉnh lại, cô gái ấy ngấn đầu, đôi mắt chớp chớp xinh đẹp nhìn John sau đó cười nói: “ anh tỉnh rồi à? Hi hi...”

“Ahri?”-John như không tin vào mắt mình nữa, người con gái đang nằm trên người mình kia không ai khác chính là Ahri chỉ có điều, cô ấy không có đuôi hồ ly như trước, cô ấy bây giờ không khác gì một con người.

“hì hì, anh ngạc nhiên lắm đúng không? Ahri bây giờ đã thành con người rồi...nhờ có anh cả....bây giờ Ahri sẽ thuộc về anh John...mãi mãi...”-Ahri ôm chặt lấy ngực của John cảm thụ hơi ấm của nó.

“cô..cô...”-John giật mình ngồi thẳng dậy, rồi nói: “ Ahri, rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao? Tại sao cô lại nói như thế? Tôi và cô...”

“sao anh lại xưng hô như thế? Ahri nhờ có anh đã trở thành người, bây giờ Ahri là của anh...sau này vẫn thế...”-Ahri chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nói.

“nhưng mà...cô...”-John thực sự không biết nên nói thế nào.

Ahri tiến lại, hai tay ôm chặt lấy cổ của hắn cười dịu dàng nói: “ Ahri muốn làm vợ của anh John...”

136. Q.5 - Chương 26: Vị Trí Đứng Đầu Liên Minh Là Của...? (phần 1)

“rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này?”-John đầu đầu nói, mọi chuyện xảy ra quá đường đột.

Ahri thấy thái độ hắn như thế cho nên kể lại toàn bộ sự việc....

Đôi mắt John mở tròn kinh ngạc, hắn không nghĩ rằng Ahri lại làm chuyện đó, hai con mắt của Ahri đỏ hoe lên, cô thút thút nói: “ Ahri xin lỗi anh John, là vì Ahri muốn trở thành con người để để...”

John ôm đầu đứng dậy, bước ra ngoài cửa hang, Ahri thấy vậy nghĩ rằng John sẽ ghét cô cho nên sợ hãi đứng dậy tiến đến bên cạnh hắn nói: “ anh John, anh không ghét Ahri chứ?”

“Ahri...có phải bây giờ em đã là người của anh rồi đúng chứ?”-John xoay lại nhìn Ahri.

Ahri gật đầu tiến đến ôm chặt hắn rồi nói: “ bây giờ Ahri là vợ của anh John, anh John nói gì Ahri cũng nghe, bảo Ahri làm gì Ahri cũng làm...”

John chấp nhận sự thật, Ahri muốn biến thành người, nhưng muốn làm được chuyện đó bắt buộc cô ấy phải hấp thụ sinh lực của người đàn ông mà cô ấy yêu nhất đồng thời người kia cũng có thể hấp thụ được sức mạnh hồ ly bên trong người của cô ấy vào cơ thể của mình.

“Ahri, vậy bây giờ em không thể quay lại hình dạng như trước được sao?”-John kì hỏi.

Ahri lắc đầu nói: “ không phải, em vẫn có thể quay lại hình dạng như trước kia được, đây anh John nhìn này.”

Nói xong Ahri lập tức mọc ra chín chiếc đuôi trắng muốt, đôi tay của cô cũng thay đổi...Ahri trước đây lại xuất hiện trước mặt John...”

“ồ”-John kinh ngạc cực kì...

Ahri nói thêm: “ Sau khi Ahri trở thành người, nhờ được hấp thụ sinh lực từ anh John bây giờ Ahri rất mạnh nha, ai dám ăn hiếp anh, Ahri sẽ đánh cho hắn cạp đất mà ăn, hì hì.”-Hai tay của cô vung vung lên trông điệu bộ rất đáng sợ.

Được rồi, chúng tay quay trở về thôi, chắc mọi người đang rất lo lắng.

“ừm”-Ahri gật đầu.

“Ahri”-Đột nhiên John dừng lại xoay đầu nhìn cô giọng nói đầy vẻ cay đắng: “ từ nay về sau đừng bao giờ làm chuyện đại đột ấy một lần nữa, anh muốn anh là người bảo vệ người mình yêu chứ không phải để người mình yêu phải bảo vệ mình.”

Ahri gật đầu có đôi chút khó hiểu, cô cảm nhận được trong câu nói của hắn còn ẩn chứa điều gì khác. Sau đó John ôm Ahri vào lòng rồi bay lên trời tiến thẳng đến thành Fullox, theo như dự đoán của John, hiện tại đoàn quân của hắn cũng đã đến trước thành rồi.

.....

Đoàn quân của Irelia sau khi vượt qua con đường ngắn nhất cuối cùng cũng đến trước thành Fullox chỉ có điều, thứ họ đang nhìn thấy trước mặt khiến ai ai cũng kinh ngạc không thôi.

“a...” (tiếng la hét trong đau đớn)

“keng...keng” (tiếng binh khí va chạm vào nhau)

“rống...” (tiếng gầm rống của những con ma thú.

“hây zô...hây zô...”-tiếng những binh sĩ cố gắng phá cổng thành...

“chuyện này là sao? Tại sao quân của hoàng tử Jarvan lại đến trước chúng ta? Còn nữa không phải quân đội Jarvan bị bao vây tại ngôi làng kia sao?”-Irelia kinh ngạc thốt lên, lá cờ Demacia kia khiến cô không thể nào tin vào mắt mình được.

“đó là một cái bẫy”-Zed bất thành linh xuất hiện ngay bên cạnh Irelia, Nami ở gần đó lập tức nói: “ Zed, anh ở đây vậy John đâu? Sao không thấy anh ấy?”

Zed lắc đầu nói: “ cậu ấy vẫn chưa thể quay về được, chuyện ở đây chúng ta chỉ có thể tự mình giải quyết mà thôi.”

“Zed, anh nói đây là một cái bẫy, thế là thế nào?”-Irelia nheo mắt nói.

Zed kể lại tóm tắt mọi chuyện ở ngôi làng kia ọi người...

“khốn kiếp, hóa ra đây là cái bẫy của tên Jarvan kia ngay từ đầu sao?”-Kennen tức giận đến mức đầu như bốc hỏa.

“xem ra những khó khăn trên đường đi chúng ta gặp phải cũng là do bọn chúng bày ra rồi”-Ezreal lên tiếng.

“khốn kiếp, không ngờ bọn chúng lại làm ra chuyện này”-Jayce tỏ ra bức xúc nói.

“chị Irelia, bây giờ chúng ta làm sao đây?”-Nami lập tức hỏi Irelia, bây giờ Irelia chính là chỉ huy ở đây, cô ấy nói gì mọi người sẽ làm theo đấy.

“tấn công, bên nào giết được kẻ chỉ huy thành Fullox bên đó chiến thắng.”-Irelia tỏ ra kiên quyết, nói xong lập tức thúc ngựa lao đi, khí thế của cô nhanh chóng truyền cho những người ở sau.

“xung phong”-Shen chỉ thẳng kiếm lên trời hô lớn, Akali và toàn bộ những người khác lập tức bám theo...

“tấn công, công phá thành Fullox..”

“tiến lên”

“tấn công....”

“rộc rộc”-Tiếng vó ngựa vang lên liên hồi hòa cùng với tiếng bước chân dồn dập, mặt đất như rung chuyển.

Trước cổng thành Fullox lúc này Jarvan đang chỉ huy quân đội của mình ra sức công phá thành Fullox, những chiếc dây leo được Maokai và Zyra tạo ra bám trên tường thành giúp quân lính Demacia dễ dàng leo lên...

“ầm ầm”-Poppy cùng những người khác ra sức công phá vỡ cổng thành, ở bên trên quân Hư Không không ngừng bắn đạn, bắn cung, ném đá nhằm ngăn cản hành động của bọn họ.

“Hoàng Tử”-Đám người của tộc Avasoran và Tryndamere chạy đến.

Jarvan tròn mắt có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh chóng đã biến mất, hắn nhìn bọn họ nói: “ các người an toàn rút lui được rồi à?”

“hoàng tử, tại sao ngài không cho người quay lại yểm trợ giúp chúng tôi rút lui.”-Tryndamere nói.

Đôi mắt Jarvan IV xoay chuyển liên tục như tìm cách để giải thích, bởi lúc đầu hẳn cứ nghĩ bọn họ không thể nào sống được nhưng ai ngờ sự việc lại đi theo hướng khác....

“báo!”-Một tên lính chạy lại gỡ rối cho Jarvan, người lính đó báo cáo: “ Hoàng tử, phát hiện quân đội do tướng quân Irelia dẫn đầu đang tiến đến đây.”

“bọn chúng đến nhanh thật”-Jarvan hừ lạnh nói.

“công việc công thành là quan trọng nhất lúc này, mọi lý do ta sẽ nói lại với mấy người sau”-Jarvan quay sang nói với những người tộc Avasoran sau đó thúc ngựa lao vào trận chiến, trường thương trên tay vung lên như vũ bão, hàng chục tên lính lần lượt ngã xuống. Có lẽ đây là cách đánh trống lảng tốt nhất của hắn vào lúc này.

“chúng ta làm sao đây?”-Ashe nhìn mọi người trong tộc.

“cứ đánh bại bọn Hư không trước”-Tộc trưởng tộc Avasoran nói.

“được, ta còn nhiều món nợ chưa thanh toán với lũ này, các anh em tấn công”-Tryndamere nghĩ đến cái chết của những người anh em trong tộc đã ngã xuống trước đó liền không thể nào cầm được sự tức giận, anh ta cầm Kiếm như một con mãnh hổ tấn công vào đám lính Hư Không trước mặt.

Hây hô....

“Garen, quân của Irelia đang đến, chúng ta cần phải công phá thành này ngay tức khắc”-Jarvan xoay người nói lớn với Garen.

Garen nhận được lệnh ngay lập tức gật đầu, anh hô to: “ Quinn, Vayne, yểm trợ tôi...”

“ây”-Garen mạnh mẽ xoay kiếm ba cái đầu của lính Hư Không lập tức rơi xuống.

“Galio, đưa tôi lên trên thành, tôi sẽ mở cổng từ bên trong”-Garen chạy đến nhảy lên lưng của Galio.

“được”-Galio nhanh chóng công Garen bay lên không tiến vào bên trong.

“Bắn, bắn, không được để tên nào lọt vào bên trong”-đám cung thủ của quân hư không trên thành liên tục bắn tên vào Galio đang công Garen tiến đến.

“yểm trợ tướng quân”-Vayne nhào lộn tránh một mũi tên sau đó lập tức bắn ra mười mũi tên một cách cực nhanh vào đám cung thủ đang tấn công Garen.

Quinn ra lệnh cho Valor liên tục từ trên không lao xuống tấn công đám cung thủ mở đường cho Garen tiến lên.

“ầm ầm ầm”-từ đôi mắt của Galio những luồng ma pháp đáng sợ liên tục bắn ra khiến đám cung thủ dưới kia không tài nào làm gì được...

“A”-Garen dùng mảnh từ trên cao nhảy xuống, kiếm trên tay của anh ta như cuồng phong vũ bão chém tới tấp vào đám lính hư không trước mặt.

“ngăn hẳn lại, ngăn hẳn lại”-Đám quân lính Hư Không thấy Garen đã xuất hiện trên tường thành lập tức lao đến, vũ khí trên tay tấn công liên tục.

“kẻ nào ngăn cản ta, CHẾT!”-Garen gầm lên đầy mạnh mẽ, một tay cầm kiếm đâm xuyên ba tên lính, tay kia bóp cổ một tên lính khác.

“tướng quân, mau đi mở cổng, chúng tôi sẽ ngăn cản chúng”-những người lính Demacia khác nhân cơ hội quân hư không bị Garen dẫn dụ đã nhanh chóng trèo lên tường thành thành công, bọn họ lao vào sống chết với đám quân lính mở đường để Garen chạy đến chỗ khởi động mở cổng thành.

“Zyra, Maokai, mau ngăn quân đội của Irelia lại”-Jarvan IV ra lệnh cho Zyra và Maokai.

Ngay lập tức Maokai và Zyra rời khỏi chiến trường, cả hai sử dụng sức mạnh phép thuật trong người gọi ra một bức tường thực vật cực to lớn ngăn chặn đường tiến của quân Irelia.

“Hí...hí”-tiến ngựa hí do gặp phải chướng ngại đột ngột, đám thực vật ấy bao gồm những sợi dây leo đầy gai to bằng cả cái bắp tay người.

“khốn kiếp”-Irelia nghiêng răng nói.

“mau phá thứ này ngay”-Irelia nhảy khỏi ngựa, kiếm trên tay liên tục chém về phía trước phá hủy đám dây leo um tùm kia. Thế nhưng chặt được 1 cây thì cây khác lại mọc lên.

“để ta...để ta”-Ziggs từ phía sau lon ton chạy lên, móc từ trong túi ra rất nhiều thuốc nổ ném thẳng vào đám thực vật um tùm trước mặt...liên tiếp là hàng chục tiếng nổ vang lên, đám dây leo trước mặt bị boom nổ nát bét, đốt cháy như rạ, thế nhưng với sự điều khiển của Zyra và Maokai, đám thực vật kia rất nhanh đã khôi phục lại...

“không phá được?”-Ziggs kinh ngạc.

“phải xử lý hai người tạo ra đám rắc rối này”-Zed nói xong lập tức hóa thành một cái bóng vô hình lao xuyên qua bức tường thực vật.

“xin lỗi”-Zed bất thành linh xuất hiện sau lưng của Zyra, một cú đánh nhẹ lên cổ khiến cô lập tức bất tỉnh.

“Vô ảnh bộ”-Shen không hề kém cạnh, lập tức sử dụng vô ảnh bộ đi xuyên qua bức tường thực vật lao đến tấn công Maokai.

“phịch”-Shen không hề có ý định làm bị thương Maokai cho nên chỉ đánh ông ta ngã lăn ra bất tỉnh.

“hai người mau vào bên trong, giết được tên thủ lĩnh thành Fullox là chúng ta hoàn thành nhiệm vụ”-Irelia ở bên kia nói.

“được”-Shen và Zed lập tức lao thật nhanh tiến đến cổng thành Fullox.

Ở bên này, Irelia và những người khác ra sức chặt phá đám dây leo còn lại, hiện tại không có Zyra và Maokai, đám dây leo này không thể nào khôi phục lại được, nhưng vì chúng quá nhiều và dày đặc cho nên sẽ tốn bọn họ khá nhiều thời gian.

Lúc này đây, cổng thành Fullox đã bị Garen từ bên trong mở ra...Jarvan IV không chút chậm trễ cưỡi ngựa tiến thẳng vào bên trong, toàn bộ quân lính Demacia cùng với các tướng lĩnh khác cũng bám theo...

“tấn công”

“tấn công”

Quân lính Demacia như sóng biển ào ào tiến vào bên trong thành.

“ngăn chặn bọn chúng lại, ngăn lại...”-Đám binh sĩ Hư Không liên tục la hét.

“mở đường cho Hoàng Tử”-Lux sử dụng phép thuật ánh sáng của mình bắn ra một cầu vòng tối thượng về phía trước mở đường cho Jarvan cưỡi ngựa tiến thẳng.

“rộc...rộc”-Jarvan một mình chạy thẳng vào bên trong, nơi được coi là tòa phủ đệ của tên chỉ huy quân hư không, lúc này ở tại nơi đây hơn một trăm binh sĩ và ma thú đang đứng bảo vệ, đứng cao nhất chính là tên chỉ huy của quân Hư Không.

“vào được tận đây xem như người giỏi, bọn bây giết chết hắn cho ta...”-Tên chỉ huy vung tay ra lệnh.

“a....a....”-đám quân lính lập tức lao lên.

“rồng”-đám ma thú gầm rống như điên loạn, nước miếng của chúng chảy ròng ròng.

“đám ô hợp các người nghĩ có thể đánh bại được ta sao?”-Jarvan IV xoay cây thương trên tay vài vòng sau đó lao vào tấn công.

Thương trên tay mạnh mẽ cực kì, đâm trước chém sau không ngừng, Jarvan cứ như đang vui đùa với đám con nít vậy.

“a”-Jarvan hét lên một tiếng thật lớn, thương trên tay mạnh mẽ đâm xuyên qua miệng một con khủng long đó, sau đó nhất bống nó lên ném mạnh về đám lính Hư Không gần đó.

“đây là cơ hội tốt của chúng ta, giết tên chỉ huy”-Shen và Zed xuất hiện ngay trên mái nhà gần đó, Shen nói với Zed: “ người đi giết tên chỉ huy đi, còn tên hoàng tử kia, ta sẽ cầm chân hắn.”

“được”-Zed không có ý kiến gì nhanh chóng hóa thành một cái bóng nhanh như gió xuất hiện ngay phía sau tên chỉ huy.

Zed đã nhanh nhưng Jarvan còn nhanh hơn, hắn ta phát hiện sự xuất hiện của Zed và hiểu rõ mưu đồ của hắn, thương trên tay được ném ra, ngay trước mặt của Zed, ngăn cản hành động ám sát của anh ta.

“đừng nghĩ nâng tay trên của ta”-Jarvan gầm lên sau đó lao đến...

“vượt qua ta trước”-Shen xuất hiện trước mặt của Jarvan, vô ảnh bộ pháp liên tục được thi triển khiến Jarvan không thể nào tiếp cận được Zed và tên chỉ huy.

“bịch”-chỉ trong một phút lơ là, tên chỉ huy tung một cước đá vào người Zed sau đó nhảy về phía trước tạo khoảng cách với anh ta, hắn nhếch môi nói: “ mặc dù ta không hiểu nội bộ của các người nhưng xem ra các người không đoàn kết lắm nhỉ, càng tốt ta sẽ tiêu diệt hết toàn bộ...”

“xoạt xoạt”-Zed cọ sát hai kiếm trên tay lại vào nhau cười khinh miệt nói: “ cỡ như người, đừng mong sống được...Phân Thân Bóng Tối”

Hơn mười bóng ảnh phân thân bóng tối xuất hiện bao vây tên chỉ huy...

“hây”-mười cái bóng ánh kia, tạo thế tấn công, khiến cho tên chỉ huy không khỏi rùng mình, hắn nghiêng rằng nói: “ mấy thứ này mà hù được ta sao?”

“Hư Không áp lực”-Tên chỉ huy ấy liền hô lớn, lập tức không khí xung quanh như bị đè nén đến khó thở,từ hai lòng bàn tay của hắn, những luồng ma pháp hư không liên tục nhắm về phía Zed...

“phụp”-Zed biến mất tại vị trí

“Phụp”-xuất hiện thay cho thể thân của anh ta đang ở sau lưng tên chỉ huy.

“số người đến đây dứt”-Zed cười khà khà nói, mười mũi phi tiêu nhanh chóng bắn ra, xé gió như muốn cắt đứt mọi thứ cản đường hắn.

“đừng có xem thường ta.”-Tên chỉ huy kia cũng không phải hạng quèn gì, hắn lập tức nhảy lên trên không, từ trên tay một thanh đại Kiếmxuất hiện, luồng vũ như mưa múa lên không dứt, những Kiếmảnh cứ liên tục chém về Zed và những ảnh phân thân.

“ầm ầm ầm”-tòa phủ đệ xung quanh bị những Kiếmảnh kia chặt cho thành mấy khúc.

Zed kinh ngạc nhảy về phía sau, liên tục tránh né những Kiếmảnh đáng sợ kia, đây là cấp bậc của chỉ huy không thể xem thường hắn được.

“bịch bịch”-ở bên kia Shen tung một lần bốn cú đá vào ngực của Jarvan buộc hắn ta phải lùi lại, sau đó Shen sử dụng vô ảnh bộ của mình tiến đến tấn công tên chỉ huy, kiếm trên tay của anh ta chém lên liên tục, mũi kiếm chém ra đều nhắm vào các yếu điểm chết người trên cơ thể của tên chỉ huy.

“chết đi”-tên chỉ huy gầm lên điên cuồng từ miệng của hắn bắn ra một luồng năng lượng hư không khủng khiếp nhắm vào Shen....

“cẩn thận”-Zed ở bên ngoài cảnh báo

137. Q.5 - Chương 27: Vị Trí Đứng Đầu Liên Minh Là Của...? (phần 2)

“Nhất Thống”-Hai tay của Shen lập tức bắt ấn chú liên tục, sau đó cả người được bao bọc trong một lớp màng năng lượng huyền ảo, vụt một tiếng Shen đã biến mất ngay tại vị trí xuất hiện ngay bên cạnh Zed.

Kể dài dòng nhưng thực ra mọi chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc, Shen đã may mắn tránh được một sát chiêu của đối thủ.

“ngươi may thật đấy”-Tên chỉ huy cười ha hả...

“ngươi có cách đối phó hần không?”-Shen xoay sang hỏi Zed.

“vẫn chưa, hần khá là mạnh đấy..không dễ giết chút nào”-Zed liền đáp.

“nếu vậy hai ta cùng lên”-Shen lập tức nói, sau đó nhìn sang bên kia, Jarvan đang nằm bất tỉnh, Shen cũng không hiểu lắm, anh ta nghĩ rằng những cú đập của mình lúc này quá mạnh cho nên Jarvan mới lả ra bất tỉnh như vậy.

“lên”-Zed lập tức hóa thành những bóng ảnh liên tục di chuyển lúc đông lúc tây nhìn muốn hoa cả mắt, nhưng chỉ cần một chút lơ là như thế, một chiêu Vô Ảnh Bộ của Shen đã trúng vào người của tên chỉ huy, kiếm trên tay của anh ta liên tục chém đến.

“đừng có đùa với ta”-Tên chỉ huy gầm lên mạnh mẽ, sức mạnh của hần bộc phát đến mức tối đa, nặng lượng kích phát ra bên ngoài mạnh đến nỗi Shen bị bắn ngược xuống dưới đập cả người vào mặt đất, khói bụi bay tứ tung.

“chết đi”-Zed xuất hiện ngay bên cạnh tên chỉ huy, hai kiếm trên tay liên tục đâm về phía trước.

“xoạt”-kiếm của Zed chém sượt qua ngực áo của tên chỉ huy, khiến hần tức giận cực độ, hai tay vung lên liên tục, hàng chục quả cầu hư không từ hai lòng bàn tay bắn ra nhằm vào Zed.

“ầm ầm ầm”-những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, Zed toàn thân rách rưới, cũng may trong lúc nguy cấp nhất anh ta đã sử dụng phân thân bóng tối làm bia đỡ đạn nếu không mạng này chắc không còn.

“Bịch”-Zed một mình nhảy xuống bên cạnh Shen, hai nắm tay siết chặt nói: “ tên này mạnh thật, một tên chỉ huy mà có thực lực thế này không biết những tên cấp cao hơn sẽ thế nào.”

“hần mạnh, nhưng chúng ta không được phép bỏ cuộc, lên, có chết cũng phải lôi theo cái mạng của hần.”-Shen ngồi dậy, kiếm đặt trước ngực chuẩn bị thể tấn công.

“ngươi định dạy đời ta sao Shen”-Zed cười khà một tiếng.

“các ngươi cứng đầu thật, chắc các ngươi là chỉ huy của đám quân kháng chiến đúng chứ? Giết được hai người các ngươi thì xem như trận này ta thắng...”-Tên chỉ huy xoay xoay cổ tay cười ác độc nói.

“thử xem ai giết được ai”-Shen và Zed đồng loạt hô lớn, kiếm trên tay vung mạnh , lao đến với tốc độ nhanh vô cùng.

“Phân thân bóng tối”

“Phân thân chi thuật”

Hơn một trăm cái ảnh phân thân của Zed và Shen xuất hiện tràn ngập cả bầu trời.

“Giết”-Zed và Shen cùng toàn bộ những phân thân của mình lao vào tấn công tên chỉ huy.

“trò trẻ con”-Tên chỉ huy hừ lạnh khinh thường, hần vung hai tay một cái thật mạnh ngay sau đó, một cỗ năng lượng hư không bành trướng ra bên ngoài, cỗ năng lượng ấy mạnh đến nỗi, một ngọn núi lớn có thể bị chấn nát.

“á”-những tiếng la hét của các phân thân.

“bùm bùm bùm”-những phân thân kia dần dần bị tiêu diệt, thậm chí không một cái phân thân nào tiếp cận được tên chỉ huy nữa.

“ngươi bị dính bẫy rồi”-Shen và Zed bất thành linh xuất hiện ở sau lưng tên chỉ huy, hai thanh kiếm lập tức quét đến nhắm cổ của tên chỉ huy mà chém...tên chỉ huy đã bị giết?

“đừng có mơ”-Tên chỉ huy ấy thực sự không phải là người mà, hắn chồm người về phía trước cực kì nhanh sau đó hai chân đá về phía sau đẩy hai người Shen và Zed lùi lại, ảo diệu tránh được một đòn mà tưởng chừng như cầm chắc cái chết.

“phập..phập”-Hai tai của tên chỉ huy nhanh chóng nắm chặt vào cổ tay của Shen và Zed, cười hà hà nói: “kết thúc ở đây...”

Từ miệng của hắn, một luồng năng lượng ma thuật Hư Không bắn ra.

“thể thân”-Shen và Zed hô lên lập tức cơ thể của hai người hóa thành một khúc gỗ... luồng năng lượng kia bắn chệch mục tiêu bay thẳng vào khoảng không gian trước mặt, sức mạnh của nó như muốn xé rách cả bầu trời.

“bịch bịch”-liên tục các âm thanh đầm đá vang lên, Shen và Zed dồn toàn bộ sức lực của bản thân tấn công tên chỉ huy.

Tốc độ được đẩy lên cao nhất có thể, trên mặt đất rồi cả trên bầu trời, đâu đâu cũng xuất hiện những bóng ảnh chớp nhoáng.

“phăng”-Kiếm trên tay của Shen bị tên chỉ huy kia đánh bay ra ngoài.

“phăng”-lại cái âm thanh kia vang lên, nhưng lần này là hai thanh kiếm của Zed.

“các người...thật cứng đầu”-Tên chỉ huy hai tay nắm chặt cổ của Shen và Zed, gân xanh hiện rõ trên hai tay của hắn ta. Ngược lại, tay trái của Shen và tay phải của Zed cũng nắm chặt cổ của tên chỉ huy, đôi mắt của hai người đỏ ngầu....

“các người chết đi...”-Tên chỉ huy nghiêng răng nói.

“có chết cũng lôi người theo”-Shen và Zed cùng nói.

“Phập”-đúng lúc này một mũi thương đột nhiên đâm xuyên qua cơ thể của tên chỉ huy trong sự ngỡ ngàng của cả ba người.

“á”-tên chỉ huy hét lên đau đớn, sức mạnh của hắn bộc phát chấn bay Shen và Zed ra một bên, hắn từ từ quay người lại, tay run run chỉ về kẻ đã đâm lên hắn...kẻ đó không ai khác chính là Jarvan IV.

“người...người...Ọc”-tên chỉ huy phun ra một búng máu cực lớn, đôi chân như không còn chút sức lực ngã khụy xuống.

Jarvan IV lạnh lùng bước đến, rút thương trên bụng hắn ra cười nói: “ mạng của người vốn dĩ ngay từ đầu đã thuộc về ta rồi.”- Sau đó Jarvan xoay lại nhìn Shen và Zed cười nói: “ cảm ơn hai người các người đã làm hắn phân tâm, không có hai người các người chắc hẳn ta không thể nào giết hắn dễ dàng đến thế, nhất định hai người sẽ được trọng thưởng...”

“người...”-Zed run run chỉ tay vào mặt Jarvan, “phụt”-anh ta phun ra một búng máu, trọng thương không nhẹ chút nào.

“ngay từ đầu là người đã giả bất tỉnh?”-Shen, cũng không khác gì Zed, cố gắng nói.

“người thông minh đấy”-Jarvan cười cười sau đó xoay người tiện tay cắt đứt đầu tên chỉ huy.

“Thủ Lãnh Liên Minh Chính Là Ta, Hoàng Tử Của Demacia- Jarvan IV”-Jarvan IV hét to.

.....

Cuối cùng trận chiến cũng đã kết thúc, thành Fullox bị chiếm hoàn toàn, số lượng quân Hư Không chết khoảng chừng hơn mười ngàn tên, gần sáu ngàn tên bị bắt sống...thế nhưng không như cách John đã làm khi công phá thành công thành Throw là đem số quân hư không đầu hàng làm tù binh và cho đi cày ruộng...Jarvan lại ra lệnh xử tử toàn bộ bọn chúng, tất nhiên điều này không ai dám can ngăn cả.

Điều quan trọng nhất chính là chức vị thủ lĩnh Liên Minh nay đã thuộc về Jarvan IV.

Còn John, khi trận chiến đã kết thúc chừng mười phút thì hắn mới quay trở về kịp, lúc đó mọi chuyện đã....hài....Irelia và những người khác đều cảm thấy có lỗi với hắn, họ không biết nói gì hơn mặc dù John

đáp lại chỉ là cái cười thân thiện và nói: “ chuyện này không có gì quan trọng, quan trọng là mọi người vẫn bình an ”-nhưng Irelia và mọi người đều cảm thấy bọn họ gánh một phần trách nhiệm vô cùng to lớn.

Về phần quân đội Noxus đến sáng ngày hôm sau họ mới đến được thành Fullox, tất nhiên bọn họ đều chấp nhận kết quả không thể đến sớm từ trước nhưng có lẽ không ai ngờ rằng người đứng đầu liên minh lại là Jarvan IV mà không phải John.

Ba ngày sau khi trận chiến công phá thành Fullox kết thúc, mọi chuyện đã được thu xếp, người dân của thành Vazacan cũng được thông báo để di chuyển bớt đến đây giảm tải sức ép tại tòa thành đó.

Tối nay tại sảnh nghị sự, có rất đông các tướng lĩnh đã gia nhập liên minh đang ở đây, ai ai cũng biết tối nay chính là ngày Jarvan IV chính thức trở thành người lãnh luồng Liên Minh. Mặc dù không hề muốn đến nhưng John đã bảo là phải đến cho nên Irelia và những người khác không thể từ chối.

“hôm nay là ngày trọng đại, như đã giao kèo từ trước ai chiếm được thành Fullox người đó làm Chỉ Huy Liên Minh Huyền Thoại, và người làm chuyện đó chính là hoàng tử Jarvan IV”-Xin Zhao đứng trước đám đông nói lớn.

“mọi người, uống xong ly rượu này chúng ta sẽ trở thành một Liên Minh thống nhất, cùng nhau đánh bại quân đội Hư Không”-Jarvan IV đứng lên cầm ly rượu cười sung sướng nói.

“chúc mừng!”

Toàn bộ các tướng lĩnh trong đó có John và những người khác đều nâng ly uống.

“khà”-Jarvan đặt ly rượu lên chiếc bàn bên cạnh, ngồi xuống ghế nói: “ bây giờ ta đã là chỉ huy của Liên Minh, trong Liên Minh nhất định sẽ có rất nhiều việc cần giải quyết, vậy nên ta sẽ phân phó một số người đảm nhiệm các chức vụ khác nhau để tiện việc quản lý.”

“ờ, cái này được”

“phải phải, phân công công việc như vậy dễ dàng hơn đấy.”

Tiếng bàn tán vang lên...

“đầu tiên...ta muốn phân công John sẽ làm bên đội cứu thương...John...cậu không phản đối gì chứ?”-Jarvan đưa ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn John...lời vừa ra khỏi miệng đã khiến toàn bộ những người ở đây giật bắn cả người...một nhân vật trong truyền thuyết như John, một thanh niên với đầy các kế hoạch và khả năng điều binh khiển tướng đến xuất quỷ nhập thần mà ai ai cũng kinh ngạc nay lại bị đưa xuống làm việc trong đội cứu thương...điều này quá sức tưởng tượng rồi.

“tôi phản đối, John không thể làm trong đội cứu thương được”-Soraka lập tức bước ra nói lớn, ở đội cứu thương cô là người có quyền lực cao nhất.

“đúng vậy, tôi cũng không đồng ý, tại sao cậu ấy lại phải làm việc trong đội cứu thương kia chứ? Có bao nhiêu công việc quan trọng rất cần cậu ấy kia mà”-Irelia tức giận nói lớn...

“hỗn láo!”-Jarvan đập ghế đứng dậy nói: “ cô nghĩ cô là ai mà dám nói chuyện với ta như thế? Đây là lệnh không được cãi...”

“chỉ huy Jarvan, tôi nghĩ ngài làm như vậy thật không hay chút nào...”-Swain cũng lên tiếng nói.

Jarvan hừ lạnh một tiếng: “ hiện tại quân đội chúng ta chinh chiến rất nhiều, binh sĩ bị thương không ít, ta biết John là một người rất giỏi vậy nên đưa cậu ta vào làm việc trong đội cứu thương nhất định sẽ giúp chúng ta được rất nhiều, ta làm gì cũng có suy tính cả rồi, các người đừng lo lắng.”

“nói gì thì nói, tôi không đồng ý,không chỉ có mỗi tôi, mà toàn thể những người đi theo cậu ấy cũng không đồng ý, John, cậu mau nói một lời đi...”-Irelia nhìn sang John.

John thở dài đứng dậy nói: “ Nếu hoàng tử đã ra lệnh như thế John đây không dám từ chối.”

“John!”-Irelia kinh ngạc hét lớn tên hắn, Nami và những người khác cũng kinh ngạc không kém.

John mỉm cười nói: “ Bây giờ Jarvan hoàng tử là Chỉ Huy của chúng ta, mệnh lệnh của ngài ấy là lớn nhất, chúng ta không nên cãi lại...Irelia cô đừng nói nữa.”

“John...cậu xem hấn là chỉ huy, nhưng tôi thì không, với tôi hấn không khác gì một tên hoàng tử tầm thường cả.”-Irelia tức giận đến mức chỉ thẳng tay vào mặt của Jarvan.

“Bốp,im đi”-John tát Irelia một cái thật mạnh, không hiểu sao tim hấn lại đau đến mức thế...

“cậu...”-Đôi mắt của Irelia đỏ lên, một lớp sương nhanh chóng xuất hiện, cô xoay người chạy thẳng ra bên ngoài.

“Chị Irelia...”-Nami lập tức đuổi theo...

“không cần phải như thế”-Jarvan miệng nói thế nhưng thực chất đầy khoái chí.

Buổi lễ nhanh chóng kết thúc, mọi người lần lượt ra về, ở trong sảnh lúc này chỉ còn mỗi Quinn và Jarvan.

Jarvan kì lạ hỏi: “ Quinn, sao chưa về đi, ngồi lại đây làm gì?”

“Jarvan, em thấy càng ngày anh càng quá quắc lắm, tại sao anh lại làm ra những chuyện như thế?”-Quinn nhìn Jarvan với ánh mắt như muốn nhìn sâu vào tâm can hấn.

Jarvan cười đáp: “ chẳng có gì cả, đơn giản đó là những gì ta cần làm mà thôi.”

Quinn đứng dậy nói: “ Jarvan, anh đừng bao giờ để chút thù hận cá nhân mà ảnh hưởng đến người khác, em làm trinh sát bao nhiêu năm nay, nhìn qua là biết John không hề chấp nhận những gì anh bày ra cho anh ta, nhưng anh ta vẫn cố gắng chịu đựng bởi anh ta hơn anh...lòng dạ anh quá hẹp hòi...”

“Quinn!”-Jarvan phẫn nộ hét lớn...

“không còn gì nữa, em đi đây”-Quinn lập tức xoay người rời đi, nhưng đi chưa được vài bước thì đã bị Jarvan cản lại.

“chuyện gì?”-Quinn hỏi.

Jarvan lấy từ trong người ra một tấm bản đồ đưa cho Quinn nói: “ sắp đến chúng ta sẽ công phá tòa thành Lincan này, đi trinh sát rồi báo thông tin về lại.”

Quinn giắt lấy tấm bản đồ rồi nhét vào trong túi sau đó rời đi, cô không thèm nhìn vào cái bản đồ ấy hay hỏi hăng bất cứ điều gì.

Jarvan IV nhìn Quinn sau đó quay đầu nhìn vào chiếc ghế đặt ở trên cao kia...

138. Q.5 - Chương 28: (không Tiêu Đề)

Bầu trời đêm nay sao thật nhiều mây quá, mây che lấp cả mặt trăng, ánh từng tia sáng kia cứ y như muốn xuyên qua lớp mây dày đặc ấy nhưng không thể nào làm được.

John một mình đi lang thang trong thành Fullox, hấn hỏi những người lính đi tuần có gặp qua Irelia hay không, nghĩ lại hành động lúc đó của mình John có chút hối hận...

Cuối cùng hấn cũng đã hỏi được, Irelia hiện tại đang ngồi bên một bờ hồ phía đông thành Fullox, bộ dáng của cô trông không vui một chút nào, tay cứ liên tục ném từng viên đá nhỏ vào mặt hồ cứ như trút giận điều gì đó.

“giận ta sao?”-John tiến lại ngồi xuống cạnh Irelia, nhưng đáp lại hấn chỉ là cái ánh mắt trách móc của cô.

John cười khổ nói: “ Irelia, ta đến đây muốn xin lỗi cô về chuyện vừa nãy, thực sự lúc đó ta không thể nào kiềm chế được...”

“tôi không quan tâm”-Irelia lạnh nhạt đáp.

John cố gắng nói tiếp: “ hay là thế này đi, ta cho cô đánh ta, đánh ta thế nào cũng được...thế nào đồng ý chứ? Đánh ta xong thì đừng giận ta nữa.”

Irelia vẫn lạnh lùng xem hắn như không khí.

John lắc đầu thở dài nói: “ Irelia...ta thực lòng xin lỗi cô mà, là ta lúc đó không kiềm chế được sự nóng giận trong người mà thôi...”

“vậy tôi hỏi cậu, tại sao cậu lại chấp nhận việc mà Jarvan đưa ra? Không lẽ với cái đầu thông minh như cậu lại không nhìn ra được âm mưu của hắn?”-Irelia xoay lại giận dữ trừng mắt nhìn hắn nói.

John chỉ cười trừ đáp: “ ta biết chứ, nhưng bây giờ cậu ta là chỉ huy của liên minh, Irelia cô nghĩ thử xem, Liên Minh của chúng ta mới lập mà đã xảy ra nội bộ lục đục thì không phải kẻ được hưởng lợi nhiều nhất chính là quân đội Hư Không sao?-John nói ra suy nghĩ của mình, lời hắn nói thực sự quá chí lý, những điều này lúc đấy Irelia đâu có nghĩ đến, trong đầu của cô chỉ mỗi hắn mà thôi.

Irelia gật đầu nói: “ nói vậy là tôi sai rồi sao? Lúc đấy tôi không hề nghĩ đến những chuyện như thế.”

John nhẹ nhàng đặt tay lên má của Irelia cười nói: “ là ta có lỗi mới đúng, đáng lý ra lúc đó ta không nên tát cô, cho ta xem có sao không?”

Mặt Irelia đỏ ửng lắc đầu qua một bên tránh bàn tay của hắn, cô liền nói: “ không có gì, không đau chút nào, cậu đánh cứ như tiểu thư ấy, không đau chút nào.”

“Không đau sao?”-John kinh ngạc.

“ừm, không đau”-Irelia gật đầu.

John cười hà hà rồi nằm xuống bên cạnh nói: “ ta có lo cô vì chuyện đấy mà giận ta, không ngó mặt đến ta luôn chứ.”

“không ngó mặt thì sao? Tôi cùng lắm chỉ là một vị tướng quân dưới trướng của cậu, không phải như đám người Nami, Sona kia, bọn họ mới là những cô gái quan trọng với cậu.”-Irelia nói, giọng điệu của cô hình như có chút gì đó của mùi dấm thì phải...

“ha..ha...”-John đột nhiên cười ha hả nói: “ sao vậy Irelia, giọng điệu của cô có chút gì đó kì lạ à nha, thực ra với ta cô cũng rất quan trọng, nếu không có cô thực sự ta cũng không biết phải làm gì...Irelia, cô nghĩ xem, nhưng lúc vắng mặt ta ai đủ sức thay ta điều khiển binh lính?”

“ờ thì, ý tôi là...”-Irelia không biết nói gì...

“được rồi, thấy cô không sao tôi cũng yên tâm, tôi đi trước đây...này hỏi lại lần nữa, có muốn đánh tôi để trút giận không? Cơ hội ngàn năm có một đấy.”-John cười hì hì đáp.

“không cần”-Irelia lắc đầu, mắt không dám nhìn hắn.

“vậy tôi đi đây..”-John xoay người bước đi...

“John”-Irelia đột nhiên gọi tên hắn...

“có chuyện gì sao?”-John kì lạ hỏi.

Irelia hình như muốn nói điều gì đó nhưng chưa ra khỏi miệng đã nút lại, cô nói băng quơ: “ không có gì, cậu ngủ ngon.”

“Irelia ơi là Irelia, người làm sao thế? Tại sao chỉ có mỗi ba chữ “ eya” lại không dám nói ra cơ chứ? Người thật là yếu đuối...ta ghét người, ta hận người...”-Ý nghĩ trong đầu của Irelia, cô đang tự trách chính mình.

Một cai thủ, một chuyên gia siêu cấp trong lĩnh vực tình trường như John đây sao lại không nhận ra thái độ kì lạ này của cô ấy được chứ, John mỉm cười bước lại gần Irelia, ngồi xuống bên cạnh cô, chủ động nói: “ sao thế, có điều gì khó nói à.”

Irelia hốt hoảng lắc đầu nói: “ không có gì, không có gì...”-dáng vẻ bây giờ của Irelia trông không khác gì một thiếu nữ, bộ dáng của một vị tướng quân uy phong lẫm liệt ngoài xa trường nay đã biến mất hẳn.

John ghé sát mặt hẳn lại cạnh tai của Irelia nói: “ ta rất thích dáng vẻ này của cô, nó thật đáng yêu...”

“bừng bừng”-mặt của Irelia đỏ bừng như có lửa đốt vậy, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm xuống dưới đất không dám nhìn lên, miệng líu ríu nói: “ không phải cậu muốn rời đi sao? Đi đi.”

John biết Irelia đang ngượng, hẳn được đà tiến tới,nói nhỏ vào tai của Irelia : “làm người phụ nữ của anh đi, Irelia.”

Irelia giật bắn người, cô xoay đầu nhìn chăm chăm vào John, giọng nói run lên: “ cậu, cậu...cậu vừa nói gì thế...”

John nhẹ nhàng nắm lấy tay của Irelia nói: “ nói thật ra, anh thật quá nhút nhát khi không nói điều này sớm hơn, Irelia, là anh yêu em nhưng trước giờ vẫn chưa có cơ hội để nói ra được điều này...hài...anh thật vô dụng mà, một người đàn ông mà không thể chủ động trước...”-John làm ra bộ mặt đầy đau buồn.

Irelia run rẩy nói: “ John...là là Irelia không tốt mới đúng...thực ra...thực ra..em cũng yêu anh...nhưng mà năm lần bảy lượt muốn nói điều đấy nhưng lại không dám nói ra...em là một cô gái nhút nhát...”

Tay phải của John nâng cằm của Irelia lên cười nói: “ không cần tự trách mình, không phải bây giờ chúng ta đã nói hết ra rồi sao, anh thật vui khi biết rằng em yêu anh đấy Irelia.”

Hai hàng nước mắt của Irelia chảy dài, những điều sâu thẳm trong tim cô nay đã được phát hết ra ngoài, tim cô thật thanh thản, Irelia chồm đến ôm chặt lấy John mà khóc lóc nói: “ John, anh còn nhớ chứ, cái hôm anh bị trúng boom của tiến sĩ Ww rồi mất tích, mọi người cứ bảo rằng anh đã chết, nhưng em không tin điều đó, em rất sợ, sợ sẽ mất anh, em còn chưa nói với anh rằng lúc đó :em yêu anh. Em đã một mình rời khỏi Ionia để đi khắp nơi tìm tung tích của anh, em rất sợ..thực sự rất sợ...”

John ôm chặt Irelia vỗ nhẹ vào lưng cô nói: “ ta biết, ta đã nghe Syndra kể lại mọi chuyện rồi, đừng khóc nữa, khóc sẽ rất xấu đấy. Bây giờ không phải anh đã ở đây rồi sao, anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa Irelia, không chỉ em mà những cô gái khác cũng như vậy, anh sẽ ở đây để bảo vệ tất cả.”

John đẩy Irelia ra khỏi lòng mình, đầu cúi xuống nhẹ nhàng trao một nụ hôn đầy ấm áp...Irelia chỉ nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn đó, nụ hôn đầu tiên của cô đã chính thức trao cho người đàn ông mà cô yêu...

“hì hì...xem ra chúng ta lại có một người chị em nữa rồi”-Giọng nói của Nami vang lên.

John và Irelia giật mình rời khỏi nhau, nhìn sang cây đại thụ bên cạnh, phía sau gốc cây to lớn kia là vài cô gái đang nấp dòm lên bọn họ.

“Nami...những người khác còn không mau ra đây, định trốn ở đấy đến bao giờ?”-John tỏ ra nguy hiểm nói.

“hì hì”-Nami bước ra, theo sau cô là Sona, Janna, Syndra, Ahri, Elise, Diana, Miss.

John kinh ngạc nhìn Elise và Ahri, không ngờ hai cô nàng này lại nhập bọn với đám Nami nhanh đến thế.

Nami bước lại cạnh John và Irelia cười nói: “ anh đừng nghĩ bầy bọn em nha, bọn em không hề có ý định xem trộm hai người đâu.”

“không có ý định xem trộm mà núp sau gốc cây ấy làm gì?”-John giả bộ trốn mắt nhìn bọn họ.

Sona lập tức giải vây: “ là vì Nami bảo rằng cô ấy không biết cách nào để khuyên Irelia hết buồn cho nên đến nhờ bọn em thôi, bọn em cũng không ngờ rằng anh lại ở đây.”

“Thật sao?”-John và Irelia đứng dậy, hẳn xoay đầu nhìn sang Elise, cô nàng này trước đây không phải hổ báo lắm sao, sao bây giờ lại đi thân mật với bọn họ thế nhỉ.

Janna nắm tay Elise cười nói: “ bây giờ trở đi, Ahri và chị Elise sẽ là chị em của bọn em, anh không được bắt nạt bọn họ đâu đấy.”

“sao nhập bọn nhanh vậy?”-John kinh ngạc hỏi Ahri và Elise.

Ahri cười mỉa hoặc đáp: “ thì không phải tất cả đều là vợ của anh hết sao, bọn em tất nhiên là người một nhà mà thôi...”

“chị Irelia, đi thôi, chị mà ở lại đây nhất định anh ấy sẽ làm những chuyện không hay ho chút nào đâu.”-Nami tình nghịch chạy lại nắm lấy tay Irelia kéo về phía đám người của mình cười hì hì.

“đi thôi, chúng ta về đi, đừng quan tâm đến anh ấy”-Diana cười nói, cả đám nhanh chóng gật đầu sau đó kéo nhau đi.

“Diana, Elise, Syndra....nói giúp ta câu gì đi chứ, phản rồi, phản rồi, vợ kiêu gì không để chồng được hưởng lợi thế này...”-John đau khổ.

“anh John...”-giọng nói của Sona vang lên, John hai mắt sáng bừng cười nói: “ Sona, thật là chỉ có em mới quan tâm đến anh...”

Sona cười nói: “ đừng có tưởng bở, bây giờ em đã có đồng minh rồi, còn lâu em mới sợ anh...hì hì, em quay lại là để nhắc anh về chuyện của Kayle, em nghe chị Morgana nói hết rồi, anh ấy nha, làm chuyện xấu mà không nhận là không được đâu đấy. Anh liệu đấy, nếu không bọn em sẽ không tha cho anh đâu!”-Nói xong cô nhanh chóng chạy đi bám theo đám người Nami đang đi trước...

.....

Tại lều của Jarvan, lúc này bên trong lều không chỉ có mỗi Jarvan mà còn có ba người khác, tộc trưởng tộc Avasoran, Tryndamere, và Ashe.

“hoàng tử, bây giờ ngài có thể cho chúng tôi biết được lý do tại sao người không cho quân cứu viện chúng tôi chứ?”-Tộc trưởng tộc Avasoran nói.

Jarvan thực sự không muốn nói đến chuyện này chút nào, hắn cố gắng lẩn tránh: “ các người thấy đấy, công việc hiện tại của ta rất nhiều, hay bữa sau khi ta khỏe hơn sẽ nói cho các người biết...”

“hoàng tử!”-Tryndamere nói: “ tôi nghĩ ngài đang dấu điều gì đó, tại sao cứ năm lần bảy lượt che dấu không cho ai biết chuyện này thế?”

“ờ thì...”-Jarvan thực sự không biết phải trả lời thế nào, hắn cứ ấp a ấp úng...

“là ngài ấy gửi thư nhờ ta đến cứu mọi người...”-John đột nhiên bước vào bên trong nói ra khiến cho toàn bộ mọi người kinh ngạc.

“John, như vậy là sao? Tôi không hiểu”-Tộc trưởng tộc Avasoran nói.

John thở dài nói: “ như tôi đã nói, hoàng tử vì không thể đưa quân quay lại cứu mấy người ngay được cho nên gửi thư nhờ ta giải cứu...các người biết đấy, lúc đấy là vì ta và Hoàng tử vẫn đang là đối thủ của nhau tranh giành vị trí chỉ huy liên minh, ngài ấy không thể nói chuyện này ra cho các người biết được...”

“chuyện này là thật sao?”-Ashe khả nghi nhìn Jarvan.

John nói thêm: “ quả thực ta cũng có chút chủ quan, không nghĩ rằng quân đội của hoàng tử lại di chuyển nhanh đến thành Fullox đến vậy cho nên mới đồng ý sự cầu cứu của ngài...hài...mấy người phải cảm tạ hoàng tử mới đúng...mặc dù ngài ấy đang lo cho việc công phá thành Fullox nhưng cũng không quên các người mà đưa thư nhờ ta.”

“phải phải...lúc ấy sau khi thoát khỏi khu rừng kia, ta rất muốn đưa quân quay trở lại để giải cứu các người nhưng ngặt nỗi lại gặp các toán quân Hư Không liên tục tấn công, ta không còn cách nào khác đành phải gửi thư nhờ John nghĩ cách cứu mấy người.”-jarvan nói.

“nhưng thật vô lý, không lẽ cậu không muốn trở thành Chỉ Huy của Liên Minh sao? Tại sao lại đồng ý sự cầu cứu từ Hoàng Tử mà để vụt mất cơ hội?”-Tryndamere nói.

John cười đáp: “ một phần cũng do ta chủ quan mà thôi, ta cứ nghĩ đội quân của mình đã đi nhanh nhất rồi, trước sau gì mà không đến trước các đội quân khác, cho nên ta mới chấp nhận sự cầu cứu của Hoàng Tử, hài, mấy người xem đấy, ngài ấy rất quan tâm tới các người à, mặc cho chúng ta đang là đối thủ nhưng vẫn chấp nhận gửi thư nhờ giúp đỡ.”

“ra vậy, Hoàng tử, chúng tôi đã trách nhầm người rồi”-Tộc trưởng tộc Avasoran cúi người nói, sau đó dẫn theo Ashe và Tryn rời khỏi.

Hiện tại trong lều chỉ còn có John và Jarvan.

“tại sao người lại giúp ta?”-Jarvan nhìn John nói.

“bây giờ liên minh mới chính thức được thành lập, nếu nội bộ có xứt mẻ gì e rằng việc chống lại quân Hư Không sẽ gặp rất nhiều khó khăn.”-John đáp.

“ta nghĩ người cũng đã nhận ra âm mưu của ta ngay từ đầu rồi đúng chứ? Tại sao người lại chấp nhận nó? Những hành động của người thật khiến ta quá lo lắng”-Jarvan nghi ngờ nói với John.

“Hoàng tử, ngài đừng lo, muốn dành được chức vị chỉ huy này tất nhiên phải sử dụng đến mưu kế, về việc này tôi không bằng ngài cho nên không thể làm chỉ huy Liên Minh được, ngài xứng đáng hơn tôi. Thử nghĩ xem, nếu đây là mưu kế của bên phía quân hư không mà không phải là ngài thì sao? Tôi đã dính phải, có thể sẽ còn gây nguy hiểm cho rất rất nhiều người. Là tôi thua ngài thôi, ngài xứng đáng hơn tôi hoàng tử à.”-John nói liền một mạch, không ai biết trong lời nói của hắn có thâm ý gì.

“người không hận ta sao?”-Jarvan vội hỏi.

“hận ngài? Tại sao tôi lại phải hận ngài kia chứ, từ ngài mà tôi học được nhiều điều, có thể tôi sẽ áp dụng được vào khi chiến đấu với bọn Hư Không đang gian xảo kia...tôi cảm ơn ngài còn chưa kịp nữa là...”-John cười cười nói.

“được rồi tôi xin phép rời đi”-John đưa tay chào sau đó xoay người bước đi.

”Jarvan, anh đang bị hận thù che đi đôi mắt của mình, bóng tối đang tràn ngập trong trái tim của anh, John chấp nhận bởi vì anh ấy không như anh, anh quá hẹp hòi Jarvan à.”-Jarvan ngồi thẩn thờ nhớ lại những gì Quinn đã nói.

“không lẽ ta sai gì sao?”-Jarvan lẩm bẩm.

“John....rảnh chứ?”-John vừa rời khỏi lều của Jarvan thì gặp tể tướng Xin zhao đang đi đến, ông ấy cười nói hết sức thân thiện.

John gật đầu, Xin Zhao nói tiếp: “ đi uống với ta vài ly rượu.”

“được thôi”

139. Q.5 - Chương 29: Cuộc Chiến Giờ Mới Bắt Đầu

Một tòa lâu đài bí ẩn, nằm ở một nơi nào đó trên Valoran.

Chúa Tể Hư Không, kẻ cầm đầu và cũng là kẻ mạnh nhất của quân đội Hư Không hiện đang ngồi trên chiếc ghế được khảm đầy các viên ngọc tím sáng lấp lánh, ông ta nhìn sang Du Couteau đang đứng bên cạnh hỏi: “ đã đến giờ chưa?”

“sắp đến rồi ạ”-Du Couteau lập tức đáp.

“xin lỗi đã để ngài đợi lâu, bọn thuộc hạ xin có mặt”-âm thanh pha trộn của nhiều tiếng nói vang lên.

Kế tiếp đó dưới đại sảnh xuất hiện mười bóng người, kẻ nào của khoắc trên mình một chiếc áo bào màu tím, nếu khác nhau thì chỉ có khác sau lưng mỗi chiếc áo bào kia được đánh số từ một đến mười mà thôi.

“Đội trưởng đội 1-Marvelous xin có mặt”

“Đội trưởng đội 2- Kwan xin có mặt”

“Đội trưởng đội 3- Lucas xin có mặt”

“Đội trưởng đội 4-Antolos xin có mặt”

“Đội trưởng đội 5-Leo xin có mặt”

“Đội trưởng đội 6-Zeric xin có mặt”

“Đội trưởng đội 7- Kha’zix có mặt”

“Đội trưởng đội 8-Cho’gath có mặt.”

“Đội trưởng đội 9- Kog’maw có mặt.”

“Đội Trưởng đội 10- Tony có mặt.”

Mười đội trưởng của mười đội chủ lực xuất hiện trước mặt của chúa tể, bọn họ quỳ xuống đầy tôn kính.

“các người đến đúng giờ thật đấy”-Đô đốc De Couteau đồng thời cũng là thủ lĩnh của mười người này nói.

Chúa tể đưa tay ý bảo Du Couteau đừng trách họ nữa sau đó cười nói: “ các người có biết ta triệu tập mười đội trưởng đến cùng một lúc thế này có mục đích gì không?”

Mười đội trưởng nhìn nhau, bọn họ lắc đầu, đội trưởng đội 1 nói: “ chúa tể đừng trách bọn thuộc hạ ngu dốt, thực sự bọn thuộc hạ không biết lý do ngài triệu tập tất cả đến đây.”

“thế các người có biết chuyện thành Fullox bị công phá và cái liên minh huyền thoại vừa được thành lập gần đây chứ?”-Chúa tể nói một cách đầy chậm rãi.

Đội trưởng đội 3 lên tiếng: “ bọn thuộc hạ có nghe về chuyện này, bất quá đây chỉ là tòa thành nhỏ không có nghĩa lý gì cả, còn về cái Liên Minh Huyền Thoại gì ấy mới vừa được thành lập, bọn thuộc hạ cũng không nắm rõ thông tin cho lắm, nhưng xin chúa tể đừng bần tâm, bọn thuộc hạ nhất định sẽ phá nát cái liên minh ấy.”

“ấy”-Chúa tể đưa tay tỏ ra không đồng ý nói: “ chắc các người cũng nghe đến cái tên John chứ, hắn ta ở trong Liên Minh ấy đấy.”

“John...”-nghe đến cái tên này cả mười vị đội trưởng giật mình nhìn nhau, cái tên đang làm nên sóng gió trong quân đội Hư Không đây sao, chỉ cần bắt được hắn là được thăng liền năm bậc, chuyện chưa từng có trong quân đội Hư Không.

Đội trưởng đội 6 thắc mắc hỏi: “ Chúa tể, thực ra tên ấy là người như thế nào mà lại khiến ngài treo thưởng cao đến như thế?”

“hắn không đơn giản đâu”-Đội trưởng đội mười liền nói, câu nói của hắn vừa nói ra đã khiến cho chín người còn lại nghi hoặc, chín cặp mắt đổ dồn về đội trưởng đội 10.

“ý ngài là sao? Không lẽ ngài biết hắn ta?”-Đội trưởng đội 9 Kog’mow hỏi.

“ba thuộc hạ của ta, thuộc hàng nhất phẩm đã bị chết trong tay hắn.”-Đội trưởng đội mười chậm rãi nói.

“ồ, có thể giết một lần ba tên hàng nhất phẩm trong mười đội chủ lực sao? Không đơn giản, không đơn giản”-Đội trưởng đội bốn gật gù.

“được rồi, các người nghe ta nói đây”-Chúa tể vung tay ý bảo tất cả tập trung, hắn ta tiếp tục nói: “ ta gọi các người đến lần này để nói rõ với các người biết rằng, đối thủ lần này của chúng ta không phải là cái Liên Minh ấy, mà chính là tên thanh niên tên John kia, chắc các người đang thắc mắc thực lực của hắn mạnh đến đâu tại sao ta lại coi trọng hắn như vậy đúng không? Bởi vì trong người của hắn có chứa sức mạnh Hư Không như chúng ta, tuy nhiên sức mạnh ấy lại không thuộc về thế giới Hư Không mà vốn là thứ sức mạnh do bầy lão quái đản năm xưa tạo ra...các người hiểu ý ta nói chứ?”

“hả”-Mười vị đội trưởng kinh ngạc, cái truyền thuyết về cuộc chiến của chúa tể cùng với bảy người được mệnh danh là Thần ấy ai ai trong quân đội Hư Không mà không biết, ai ngờ rằng bây giờ bảy loại sức mạnh ấy lại đang nằm hết trong người của một tên thanh niên như thế.

“vậy bọn thuộc hạ gặp hắn nhất định dốc sức hạ thủ.”-Đội trưởng đội 1 lên tiếng.

“không!”-Chúa tể lắc đầu nói: “ ta muốn các người bắt sống hắn về đây, tuy nhiên nếu như hắn phản kháng quá mức giết luôn cũng được, như vậy không ảnh hưởng gì đến người chứ Malzahar?”-Chúa tể xoay đầu

nhìn về phía sau, gọi tên Malzahar, ngay sau đó từ phía sau Malzahar bước ra ngoài gập đầu nói: “ người cứ làm theo ý mình, hắn ta không liên quan gì đến thuộc hạ.”

“được, các người cứ làm thế đi, từ bây giờ mười đội chủ lực chính thức tham gia cuộc chiến.”-Chúa tể vẫy tay bảo tất cả lui đi.

“bọn thuộc hạ xin cáo lui”-mười người nhanh chóng biến mất, chỉ để lại thoang thoảng vài tiếng nói đại loại như: “ ta gặp hắn là ăn thịt ngay, hay nhất định ta sẽ băm vằm hắn ra...”

“chúa tể, người có đánh giá cao hắn quá không, trước đây thuộc hạ cũng đã từng giao chiến với hắn, hắn không như ngài nói.”-Du Couteau thắc mắc.

“ha...ha...”-Chúa tể đột nhiên cười lớn nói: “ vậy ta hỏi người, cái ngày mà người đánh nhau với hắn tính đến đây là bao nhiêu lâu?”

“hơn một tháng”-Du Couteau nói ra liền hiểu ý của chúa tể nên cúi đầu nhận lỗi.

Chúa tể tiếp tục nói: “ ta đã xem qua những gì hắn đã làm, rất tuyệt, trong quân đội của ta chỉ thiếu mỗi người như hắn mà thôi.”-Sau đó hắn ta xoay sang nói với Malzahar: “ Malzahar, người đã tiên tri được điều gì chưa? Số mệnh của hắn thế nào?”

Malzahar lắc đầu nói: “ số mệnh của hắn không thể nhìn thấy được, nó giống như một tấm mây mù không nhìn rõ thực hư...”

.....

Tại phòng hội nghị của liên minh bây giờ, có rất đông mọi người đang ngồi, mọi ánh mắt đều tập trung lên người Jarvan IV.

Jarvan thấy mọi người đã góp mặt đông đủ liền nói: “ ta triệu tập mọi người đến đây chính là muốn thông báo với mọi người tòa thành tiếp theo mà Liên Minh chúng ta sẽ tấn công.”

“cuối cùng cũng được đánh nhau”-Malphite cười nói.

Jarvan nói: “ mục tiêu tiếp theo của liên minh chúng ta chính là thành Lincan, đây là một tòa thành do chính tay người Demacia xây nên,tòa thành này không có đặc điểm gì đặc biệt ngoại trừ nó nằm ngay cửa sông Gabas một trong những con sông quan trọng của lãnh thổ Demacia, nếu chúng ta chiếm được thành này, việc vận chuyển lương thực sau này sẽ trở nên thuận tiện hơn rất nhiều.”

“vậy không biết khi nào chúng ta sẽ xuất quân đây?”-Tướng quân Darius nói, bây giờ trong Liên Minh, Darius vẫn được xem là một tướng quân và ông ấy được rất nhiều người coi trọng bởi kinh nghiệm cũng như khả năng chiến đấu của mình.

Jarvan liền đáp: “ ta đã cho Quinn dẫn quân thám sát đi xem xét địa hình cả rồi, ngay khi cô ấy về báo cáo chúng ta sẽ xuất quân.”

“oác...oác...”-đúng lúc này tiếng chim kêu lên thảm thiết, một bóng đen lao vụt như một mũi tên từ trên trời lao xuống ngay trên đại sảnh.

“một con đại bàng sao?”-mọi người kinh ngạc, có thể ở đây nhiều người chưa nhìn thấy qua con đại bàng kia nhưng những người Demacia thì liếc qua đã phát hiện, Jarvan kinh hoảng lập tức nhảy xuống ghế chạy đến bên cạnh con đại bàng đang be bét máu kia liền tục gọi: “ Valor...Valor...Soraka đâu, Soraka đâu, mau đến đây , mau đến đây.”

“để tôi xem”-Soraka lập tức chạy đến bên cạnh Jarvan, nhẹ nhàng ôm lấy Valor vào lòng, từ bàn tay của cô những luồng phép thuật tinh tú của các vì sao tỏa ra trị các vết thương trên người Valor.

“Valor sao lại thế này? Còn Quinn đâu? Cô ấy sao rồi?-Garen hốt hoảng nói.

“rốt cuộc chuyện này là sao? Quinn, cô ấy đâu?”-Jarvan cũng lo lắng không kém gì những người khác.

Quinn mất tích không dấu vết, Valor trở về trong tình trạng toàn thân đầy vết thương, Jarvan thực sự vô cùng lo lắng, hắn bắt đầu có một dự cảm không hay sắp diễn ra.

“ầm ầm”-đột nhiên bầu trời bên ngoài nổ lên những tiếng sấm vô cùng lớn,nhưng điều kì lạ là không hề có mây đen hay bất cứ thứ gì báo hiệu là sắp có mưa cả.

“ầm ầm ầm”-những tiếng sấm bắt đầu vang lên liên hồi, khiến lồng ngực của những người xung quanh cảm thấy như muốn rung lên.

“hoàng tử...hoàng tử”-một người lính canh gác bên ngoài hốt hoảng chạy vào bên trong tay của anh ta cứ chỉ chỉ ra bên ngoài như muốn nói điều gì đó.

Jarvan cùng những người khác lập tức chạy ra, nhìn lên bầu trời, ở đó, một vết nứt hư không đang dần xuất hiện. “ầm” một tiếng, cánh cổng hư không đã mở, một người đàn ông đeo mặt nạ bước ra, ai có thể không biết nhưng John thì biết rất rõ, ông ta chính là Kassadin, cha của Sally.

“người của Hư Không dám cả gan đến đây sao?”-Jarvan tức giận nói, xem ra chuyện của Quinn biến mất đã khiến anh ta không thể nào giữ được bình tĩnh.

Kassadin nói: “ ta là sứ giả Hư Không, ta đến để cho các người một món quà...”

“quà?”-Jarvan nghi hoặc, những người khác cũng đồng dạng.

“cứ xem đi rồi người sẽ biết”-Kassadin vẫy tay thật nhẹ, các luồng sức mạnh hư không từ tay hắn bắn ra nhanh chóng hội tụ tại một điểm, một màn hình lớn xuất hiện, những hình ảnh bắt đầu hiện ra (đại loại giống cái tivi ấy mà, nhưng ở đây cho nó ảo ảo hơn thôi.)

“một người đàn ông ngồi trên ghế lớn dần xuất hiện trên màn hình, hắn cười nói: “ zô, xin chào bọn kháng chiến với cái tên Liên Minh Huyền Thoại, ta xin tự giới thiệu, ta là Facon, chỉ huy tối cao của thành Vuncan, mang hàm nhất phẩm trong mười đội chủ lực dưới trướng của đội trưởng đội 10. Chắc các người đang thắc mắc không biết món quà ta gửi sắp cho các người là gì đúng chứ?”

“nói! ”-Jarvan gồng giọng nạt lớn.

*Thông Tin Khái Quát:

Tên: Facon

Chức vị: Chỉ Huy thành Vuncan

Cấp độ: Nhất Phẩm (chỉ những người trong những đội chủ lực mới có cấp phẩm hàm thôi nghe!-TG)

Khả năng: không biết!

Tính cách: không biết!

140. Q.5 - Chương 30: Thảm!

“các người nhìn xem!”-Facon cười âm hiểm chỉ tay qua bên cạnh, những hình ảnh bắt đầu chuyển động, dần dần hình ảnh một cô gái tóc tai bù xù đang bị cột trên một cọc gỗ thẳng đứng hiện ra trước mặt mọi người, xung quanh cô ấy là vô số các sợi xích trói lại, tóc bù xù rủ xuống che đi khuôn mặt nhưng những người Demacia không thể nào không nhận ra...

“Quinn...”-Jarvan là người hét lên đầu tiên.

“Cô ấy bị bắt rồi”-những người khác vừa kinh ngạc vừa lo lắng không kém.

“ồ các người nhận ra rồi sao?”-Facon cười ha hả nói tiếp: “ sao bắt ngờ không? Ta bắt được cô ta khi đang cố gắng tìm cách đột nhập vào bên trong thành đây...a...thật sự là rắc rối mà, cô ta chạy cũng nhanh thật, khiến ta dốc rất nhiều sức mới bắt được...”-vừa nói tên Facon kia vừa tỏ ra đau khổ...

“khốn kiếp”-Nắm tay của Jarvan nắm chặt lại hơn bao giờ hết, anh ta cảm hận nhìn tên Facon nói: “ta cảnh cáo người, nếu không thả cô ấy ra, ta sẽ cho người chết không yên thân.”

“ôi ta sợ quá à”-Tên Facon cười ha hả nói tiếp: “ thực ra ta cũng không muốn giữ cô ta lại làm gì, thế này đi, ta có ý này rất hay...”

“thực ra các người muốn gì?”-Garen cũng không thể nào kiềm chế được, anh ta hét lớn.

“Kassadin, phiền ngài có thể tạo thêm nhiều màn hình không gian được chứ? Ta muốn tất cả mọi người trên khắp Valoran biết chuyện này.”-Không biết tên chỉ huy Facon kia đang nghĩ gì trong đầu, hắn nói với Kassadin tạo ra thật nhiều các màn hình không gian, thành nào cũng đột nhiên xuất hiện một chiếc màn hình không gian cỡ lớn trên đó là hình ảnh của Jarvan cùng mọi người và hình ảnh của tên chỉ huy Facon kia nữa.

Thái độ của tên Facon đột nhiên thay đổi hoàn toàn, hắn trở nên trịnh trọng hơn rất nhiều: “ Chỉ Huy Liên Minh Huyền Thoại, người đứng đầu của đội quân kháng chiến, Hoàng tử Jarvan IV, ta có hai bài học dành cho người. Hãy gặp cô ta, Quinn, một cái tên hay, một kẻ làm việc rất tốt...”

Tiếng nói của Facon thông qua các màn hình không gian vang lên khắp nơi.

“cô ta là một trinh sát của các người những kẻ kháng chiến chống lại Đế Chế Hư Không hùng mạnh của chúng ta. Tôi chắc rằng cô ta là một người tốt”-Facon vừa nói vừa tiến lại gần Quinn, tay trái hắn nhấc cằm cô lên, vén mái tóc bù xù ra để mọi người có thể nhìn thấy khuôn mặt kia. Một khuôn mặt xinh đẹp nay toàn những vết bầm tím và máu me.

“người của ta sẽ sử dụng con dao này, đâm xuyên qua tim cô ta, kết liễu mạng sống của cô ta trong ba mươi giây nữa. Và những hình ảnh này sẽ xuất hiện trên khắp Valoran.”- Đến đây thì ai cũng hiểu, hắn làm thế đang có mục đích hăm dọa và giảm nhuệ khí của Liên Minh cùng với những ai đang có ý định đứng lên chống lại Hư Không, nhưng đó chưa phải là tất cả. Hắn nói tiếp: “ nhưng ta là một người tốt, ta cho người ba mươi giây để suy nghĩ, nếu trong vòng ba mươi giây tới, người đồng ý đầu hàng quân đội Hư Không, cô ta sẽ sống! rất hào hứng đúng không? Mạng của cô ta đang nằm trong tay người đây chỉ huy quân kháng chiến Liên Minh Huyền Thoại.”

“đừng bao giờ nghĩ rằng bọn ta sẽ làm như vậy”-Darius vốn chẳng quen biết hay thân thiết gì với Quinn cho nên nói thế nhưng những người Demacia lại khác, họ quý trọng mạng sống của người thân mình, đặc biệt ở đây chính là Jarvan, ngoài Garen người bạn tốt nhất của mình ra không ai biết rằng Quinn chính là cô gái mà Jarvan yêu nhất, sự lựa chọn giữa việc chung và riêng lúc này đang làm khó chính Jarvan.

“bắt đầu”-Facon bấm chiếc đồ hồ trên tay bắt đầu tính giờ.

“hoàng tử, đừng nên nghe lời hắn, có thể đây là một cái bẫy”-Sivir lên tiếng.

“phải, không nên để một mạng sống mà ảnh hưởng đến cả đại cuộc thế này”-rất nhiều người cũng tán thành ý kiến này, thế nhưng quyết định cuối cùng vẫn là Jarvan.

“chúng ta không nên làm thế”-TF cũng nói.

“đây là người của chúng ta”-Jarvan nói đầy ẩn ý.

“hoàng tử, đừng làm thế, người không thể vì một cô gái mà ảnh hưởng đến đại cục”-Xin Zhao cũng lên tiếng, ông hiểu tính cách của Jarvan cho nên biết quyết định của hắn ngay.

“Quinn là cô gái quan trọng nhất của con, không bảo vệ được cô ấy thì liệu có bảo vệ được những người khác?”-Jarvan nghiêng răng nói.

“Facon, ta...ta...chấp nhận đầu hàng”-lời Jarvan vừa nói ra khiến cho toàn bộ mọi người ngẩn người kinh ngạc, không ai nghĩ Jarvan phải nói câu ấy cả.

Cả thành Fullox chìm trong sự tĩnh lặng.

“phập”-Một mũi dao đâm xuyên qua ngực của Quinn, cô chỉ kịp hét lên một tiếng rồi lập tức ngã gục, máu chảy ra từng dòng từng dòng....

“á”-Jarvan hét lớn...

Những người khác kinh hoàng không thôi.

“ô ô, ta xin lỗi! hình như người bấm đồng hồ không phải ta mà là tên hành quyết kia, đồng hồ của hắn chạy nhanh hơn ta, nên trước khi người kịp nói đã hết giờ rồi.”-Facon giọng nói đầy ý trêu chọc.

“tại sao...tại sao người dám làm chuyện ấy?”-Jarvan như người mất hồn, anh ta quỳ rạp xuống dưới đất, đôi mắt đỏ kè căm hận nói.

Miss, Nami, Sona...và rất nhiều người vì không thể nào tin vào mắt mình nên lấy tay che đi nửa khuôn mặt, đôi mắt của họ cũng ửng đỏ dần, một cái chết của một người thân một anh hùng trong liên minh, cái chết đột ngột kia khiến họ không thể nào chấp nhận ngay được.

Một sự tĩnh lặng bao trùm khắp thành Fullox và cũng như những nơi khác, ý chí của tất cả những người đang có ý định chống đối quân hư không đã bị dập tắt, Jarvan tuyên bố đầu hàng nhưng lại không thể cứu lấy mạng của cô gái tên Quinn kia.

“vẫn còn một bài học khác, thủ lĩnh quân kháng chiến, ta khuyên người nên chạy thật xa, chào tạm biệt những người người thân yêu nhất, bởi vì lần gặp tới khi ta và người đối mặt người sẽ chẳng còn mạng để mà nói lời từ biệt với bất cứ ai đâu. Không thứ gì, quân đội, sức mạnh nào có thể cản được bước tiến của quân Hư Không bọn ta. Gặp lại các người sớm! Kassadin, phiền ngài đưa các xác này cho bọn chúng.”- Facon nắm lấy xác của Quinn ném vào một khe nứt hư không.

Màn hình không gian nhanh chóng biến mất. một khe nứt hư không xuất hiện, xác của Quinn bị bắn ra bên ngoài rơi xuống trước mặt đám người Jarvan. Kassadin nhìn về phía John ông ta nói: “ mỗi thù người hại chết con gái ta...nhất định ta sẽ trả.”

John rất muốn nói điều gì đó, nhưng chưa kịp thì Kassadin đã biến mất.

“Quinn....tại sao...tại sao lại là cô ấy!”-Jarvan điên cuồng chạy lại ôm chặt lấy Quinn mà khóc lóc,hai hàng nước mắt chảy dài.

Cả người Quinn lạnh ngắt, khuôn mặt trắng bệch không tí máu.

“Quinn, đừng bỏ ta...mở mắt ra đi...đừng bỏ ta...”-Jarvan liên tục vẫy gọi nhưng ngay cả Soraka đang ở bên cạnh cũng lắc đầu bó tay thì xem như không ai cứu sống được cô ấy nữa rồi.

John lặng lẽ đứng phía sau quan sát, không người nào hiểu rõ tình cảnh lúc này như hắn cả, cái cảm giác mà Jarvan đang ném trái kia cũng là cái cảm giác khi hắn mất đi Sally. Có thể John không rõ về chuyện giữa Quinn và Jarvan nhưng hắn rất rõ Jarvan vô cùng yêu Quinn.

“á”-Jarvan gào khóc: “ nếu ta không để em đi trình sát tòa thành ấy thì không phải thế này...Quinn...ta sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn, toàn bộ những kẻ đang ở thành Vuncan, không một ai...ta phải giết hết bọn chúng, băm chúng thành trăm mảnh để trả thù cho em...”

Jarvan ôm Quinn trong lòng đứng bật dậy hô lớn: “ triệu tập quân đội, công phá thành Vuncan.”

“Jarvan, chuyện này đừng nóng vội, chúng ta còn chưa nắm rõ tình hình trong đó nữa mà.”-Xin Zhao vội ngăn cản.

Lux an ủi nói: “ Anh Jarvan, em biết bây giờ anh rất căm hận bọn chúng, bọn em cũng vậy, mỗi thù này chúng ta sẽ trả nhưng nếu bây giờ công phá thành Vuncan quá nguy hiểm.”

Jarvan xoay người bước đi, bỏ ngoài tai tất cả những gì bọn họ nói: “ thành Vuncan là thành của chúng ta trước kia, có gì phải xem xét, vì quá thận trọng ta đã đánh mất người mình yêu, bọn chúng phải trả giá cho việc làm này, cứ làm theo lời của ta, triệu tập toàn bộ quân đội hướng đến thành Vuncan.”

Biết không thể nào khuyên ngăn được Jarvan lúc này mọi người đành làm theo ý hắn, quân đội nhanh chóng được triệu tập.

Lần ra quân này, Jarvan lựa chọn một số vị tướng theo mình công phá thành Vuncan, số còn lại sẽ ở tại thành Fullox để phòng thủ, hoặc ít nhất nếu biết tin gì không hay ho sẽ đưa quân đi cứu viện.

Những vị tướng ra trận lần này bao gồm toàn bộ những người của Demacia .Quân đội Jarvan dẫn theo lên đến hai mươi ngàn người.

Sau khi chuẩn bị xong quân đội lập tức lên đường tiến thẳng đến thành Vuncan, với khí thế vô cùng lớn, lúc này không ai dám trò chuyện cùng với Jarvan cả, hấn cứ như một sát thần vậy, toàn thân tỏa đầy sát khí đầy đáng sợ.

Đường đi từ thành Fullox đến thành Vuncan cũng không quá xa, với tốc độ di chuyển của quân đội Jarvan lúc này chỉ khoảng nửa ngày là đến, Jarvan quyết định công thành ngay trong đêm để tạo tính bất ngờ, mặc dù Garen ra sức khuyên ngăn vì binh sĩ phải di chuyển một quãng đường dài nhưng không được nghỉ ngơi nếu lao vào chiến đấu ngay thì e rằng gặp rất nhiều bất lợi. Tuy vậy, Jarvan lúc này đã để hận thù che mờ con mắt, hấn chỉ muốn báo thù cho cái chết của Quinn nên bỏ ngoài tai tất cả những gì Garen nói.

Đêm hôm đó cách cổng thành Vuncan chừng ba trăm mét, Jarvan đang nhìn chăm chăm vào tòa thành đang sáng rực trước mặt. Garen tiến lại nói: “theo như dữ liệu từ chúng ta có được thành Vuncan cũng không có gì khác những tòa thành thông thường khác về cấu tạo, với quân đội của chúng ta tấn công trực diện chính là cách tốt nhất.”

“tốt”-Jarvan gật đầu sau đó quay về phía quân đội phía sau hô lớn: “toàn quân...tấn công...”

“tấn công”

“tấn công”

“tấn công”

Tiếng hét xung trận kinh thiên động địa vang lên.

Tiếng vó ngựa làm rung chuyển mặt đất.

Jarvan dẫn đầu đoàn quân của Demacia lao đến tấn công...

“Báo động, có kẻ địch tấn công”

“báo động”-những lính tuần tra trên thành nhanh chóng phát hiện ra quân đội của Jarvan đang lao đến...các chuông báo động lập tức vang lên inh ỏi.

“cung thủ...bắn”-Garen vừa thúc ngựa chạy vừa vung kiếm lên trời chỉ huy cho đội cung thủ ở đằng sau.

“xoạt xoạt xoạt”-một cơn mưa tên nhanh chóng bắn ra, tên hòa cùng màn đêm không ai thấy rõ nó bay thế nào, chỉ biết chắc rằng, những tiếng la hét thảm thiết của quân đội Hư Không trên thành vang lên liên tục.

“phá cổng thành...công phá cổng thành”-Jarvan hô lớn, một đội thiết binh nhanh chóng lao đến, những chiếc xe chuyên công phá cổng thành nhanh chóng xuất hiện..”ầm ầm ầm ầm”những tiếng động lớn vang lên, cổng thành rung động kịch liệt.

“ngăn không cho bọn chúng vào bên trong”-đám quân hư không nháo nhào cả lên,dầu sôi, cung, đá cứ liên tiếp thả xuống phía dưới nhằm ngăn chặn quân đội của Jarvan.

Garen với kinh nghiệm trận mạc của mình, anh ta bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn,tại sao quân đội canh gác thành lại ít như vậy, đã thế bọn chúng còn không hề có ý định chống trả quyết liệt giống như đang muốn bảo rằng: “ cho các người phá đấy”

“ầm”-cổng thành bị phá, Jarvan vung cây thương trên tay hô lớn: “ tấn công thành Vuncan, giết từ năm tên trở lên nhất định có trọng thưởng.”

“tấn công”-Đám quân lính nghe có thưởng thì cô cùng sung sướng, toàn bộ nhanh chóng lao vào bên trong....đám quân hư không đang thủ trên thành thì chạy trốn...

Toàn bộ quân đội vượt qua cổng thành.....

“cái gì thế này?”-sau khi quân đội của Jarvan tiến vào bên trong thì vô cùng kinh ngạc phát hiện, bên trong thành Vuncan vẫn còn một lớp tường thành khác nữa.

“thành Vuncan có đến hai lớp sao?”Jarvan kinh ngạc.

“ô ô ô ô”-tiếng hô hét của quân đội hư không vang lên, những ngọn đuốc sáng rực xuất hiện xung quanh các bức tường thành.

“nguy rồi, chúng ta bị bao vây”-Lux hoảng hốt.

“định chạy sao? Đừng mơ”-chỉ huy thành Vuncan-Facon đứng trên tường thành cười nói, tất cả đã trong dự liệu của hắn, một tên vô cùng xảo quyệt. Facon tiếp tục nói: “ không phải ta bảo vẫn còn một bài học dành cho các người sao? Bây giờ hãy cố gắng mà tiếp nhận bài học này đi..ha....ha...”

“cung thủ”

“xạ thủ”-

“bắn”-Facon hô lớn.

Lập tức mưa cung, mưa đạn từ bốn bức tường thành bắn xuống quân đội của Jarvan bên dưới, cái này có khác gì lừa gà vào trong một chuồng rồi ra tay giết sạch đầu chứ.

“ầm ầm ầm”-những tiếng pháo nổ vang lên khắp nơi từ bốn bức tường thành.

Mặt đất nổ tung liên tục, chấn động cứ liên tục vang lên không ngừng.

Từng người từng người một ngã xuống bởi những loạt đạn pháo kia.

“bảo vệ hoàng tử, mau lên bảo vệ hoàng tử”-Xin Zhao, tể tướng của Demacia không hề hốt hoảng ông ấy liên tục sử dụng thuật chặn những mũi tên, nhưng đạn thì không thể.

“xoạt xoạt-Xin Zhao bị bắn trúng hai viên đạn vào chân, lập tức khụy xuống.

“á”-Sona bị một mũi tên bắn trúng vào tay không thể sử dụng phép thuật bên trong cây đàn của mình mà giúp đỡ những binh lính xung quanh.

Á

Tiếng la hét vang lên khắp nơi, quân Hư Không từ bên trong lớp tường thành thứ hai bắt đầu ủa ra, đội quân ma thú điên cuồng cắn xé tấn công không thương tiếc, bây giờ quân đội của Jarvan như cá đã vào giỏ chạy bằng cách nào đây chứ.

“hây”-Jarvan liên tục vùng thương chém không ngừng nghỉ, nhưng cứ mỗi lần hắn giết tên này thì tên khác lại xuất hiện.

“xoạt”-một viên đạn bắn xuyên quan giáp của Jarvan cũng may lớp giáp cuối cùng đã giữ lại mạng của hắn.

“Mở đường máu chạy mau...”-Garen toàn thân đầy mồ hôi, anh ta không ngờ rằng bọn Hư Không sau khi chiếm thành Vuncan lại xây thêm bên ngoài một lớp tường thành nữa, chính vì không nắm rõ điều này nên họ đã bị mắc bẫy của kẻ địch.

“rút quân...rút quân”-Quân đội của Demacia nhanh chóng lùi lại theo cổng thành sau lưng bị phá trước đó để rút thể nhưng mọi chuyện đâu như ý muốn của họ. Facon cười ha hả sau đó hô lớn: “ đóng cổng thành lại, không được để bất cứ ai chạy thoát, ta phải bắt sống đám tướng lĩnh kia để còn nhận thưởng.”

Từ hai bức tường đá chỗ cổng thành bị công phá trước đó, một cánh cổng sắt xuyên quá lớp tường đá nhanh chóng xuất hiện, cánh cửa sắt ấy một khi đóng lại thì tuyệt đối không có cách nào thoát ra được. (đại loại giống cái cửa tự động khi vào siêu thị ấy)

“Hoàng tử, để tôi mở đường”-Shyvana hóa thành một con rồng đỏ cực lớn lao đến cổng thành, hai tay của cô cố gắng chặn cổng thành đóng lại.

“ngăn con rồng đó lại”-Facon phát tay nói.

Những đợt quân lính đầu tiên rời khỏi thành Vuncan.

Lập tức, những quả pháo bắn về phía cô, hàng trăm mũi tên, hàng loạt tiếng đạn....

“rồng”-Shyvana đau đớn rồng lên thật to, cô vẫn không bỏ cuộc, đôi tay rồng mạnh mẽ cố gắng tách cánh cửa sắt.

“két két”-hai cánh cổng ngày một khép chặt hơn....Shyvnava dù có hóa thành rồng nhưng cũng không có cách nào để giữa nó mãi được.

“xoạt xoạt”-đột nhiên một đám quân lính Hư Không xuất hiện, bọn chúng ném những sợi dây xích sắt lên người của Shyvana sau đó cột chúng vào những con ma thú,kéo..kéo và kéo cô ấy rời khỏi cánh cổng bằng sắt.

“ầm...rống”-Shyvana thân bị thương, cô không thể trụ nổi nữa bị hàng chục sợi dây xích sắt kéo ngã lăn ra mặt đất. Cánh cổng sắt kia bắt đầu khép lại.

“xoạt”-Garen chém bay đầu hai tên lính hư không sau đó lao đến, hai tay giữ chặt lấy cánh cổng không để nó đóng lại, gân xanh nổi hết cả lên mặt của anh ấy, Garen nghiêng răng nói: “ đi mau, rút mau...hoàng tử...đi mau...”

Jarvan thấy Garen đang ra sức giữ cổng để mình rút lui, hắn ta liền cự tuyệt: “ không được,có chết thì cùng chết, tôi không thể bỏ cậu lại được...”

“đi mau, cậu là niềm hi vọng của chúng tôi, đi mau đi.”-Garen cố gắng giữ chặt cánh cổng.

“xoạt xoạt”-Xin Zhao vừa chống ngọn thương vừa cố gắng đến bên cạnh Jarvan nói: “ Jarvan, đi mau đi, bọn ta sẽ ở lại đây chặn bọn chúng, về thành Fullox nói với John, chỉ có duy nhất cậu ấy mới có thể tìm ra cách công phá tòa thành này mà thôi....đi mau đi.”

“các người có nghe gì không, mau rút quân, các người phải bảo vệ hoàng tử bằng mọi giá”-Garen hô lớn cho đám lính đang ở gần đó, bọn họ nghe Garen nói thế thì vô cùng khó xử, nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh không thể cãi lại.

Jarvan lắc đầu nói: “ không được, có đi chúng ta sẽ cùng đi, tôi không thể bỏ lại mọi người được.”

“Hoàng tử đi mau đi, hãy nói anh John đến cứu mọi người, chỉ có anh ấy mới có thể làm chuyện đó mà thôi”-Sona thân đầy máu cố gắng tiến lại.

“rống”-Shyvana toàn thân vẩy rồng rơi tứ tung, một mình cô đánh với hơn mười con ma thú sao chịu nổi chứ...

“Phụt...đi mau đi...tôi không chịu nổi được nữa”-Garen phun ra một cục máu, hai chân quỳ rạp xuống, hai tay vẫn cố sức giữ cánh cửa sắt.

“Hoàng tử, chúng tôi đều đã bị thương cả rồi, dù có chạy theo ngài thì cũng chỉ làm chậm chân ngài mà thôi, thôi thì để chúng tôi ở lại đây cầm chân bọn chúng, ngài mau chạy đi...”-Fiora lên tiếng, toàn thân cô cũng đầy các vết thương, thậm chí trên vai của cô còn có hai mũi tên đang đâm trên đó.

“Đi mau đi”-mọi người liên tục hối thúc.

“hoàng tử chúng ta phải đi mau thôi,đừng để sự hi sinh của các vị tướng quân trở nên vô ích.”-Những người lính được lệnh bảo vệ Jarvan rời khỏi thành Vuncan lập tức lao đến ôm chặt lấy Jarvan rời khỏi thành.

“không...ta không thể để bọn họ hi sinh vì ta nữa....không”-Jarvan ngay khi được đám lính lôi ra khỏi thành thì cổng thành cũng vừa lúc đóng sập lại.

“đóng lại rồi!”-Sona mỉm cười nhìn Lux và mọi người...

Garen được Galio giúp đỡ đứng dậy, nói: “bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“có chết cũng phải chết trong vinh quang...”-Câu nói của Garen lập tức tăng thêm sĩ khí của toàn thể những ai đang ở đây, những người lính Demacia không thoát ra ngoài được cũng quyết định sống chết với đám quân hư không.

“giết”-Quân hư không bắt đầu lao lên.....

“giết”-đám người của Garen cũng thế....

“hừm để lột mất tên chỉ huy, tức thật”-Facon tiếc nuối nói.

141. Q.5 - Chương 31: Công Thành Vuncan (phần 1)

“nhANH lÊN, ĐỘI CỨU THƯƠNG...nhANH lÊN”-Tiếng hổi thúc vang lÊN từ bÊN trong thành Fullox vang lÊN thẬt lỚn...

“lỘC CỘC...lỘC CỘC”-những ĐOÀN NGỰA NHANH CHÓNG RỜI KHỎI THÀNH...

Lúc này tại phòng nghị sự mọi người ĐỀU ĐỨNG NGỒI KHÔNG YÊN, tin tức Jarvan bại trận ĐÃ ĐƯỢC TRUYỀN VỀ, Jarvan cùng với số binh lính SỐNG SÓT ĐƯỢC QUAY TRỞ LẠI THÀNH FULLOX, NGHE ĐƯỢC TIN NÀY DARIUS LẬP TỨC PHẢI NGƯỜI RỜI KHỎI THÀNH HỘ TỔNG JARVAN QUAY TRỞ VỀ MỘT CÁCH AN TOÀN.

.....

Cổng thành Fullox rộng mở, ĐOÀN NGƯỜI CỦA JARVAN NHANH CHÓNG ĐƯỢC HỘ TỔNG TIẾN VÀO TRONG THÀNH, HAI MƯƠI NGÀN QUÂN DẪN ĐI, nay chỉ còn hơn một ngàn người, ĐÂY LÀ CHƯA KỂ TRONG SỐ ĐÓ CÓ RẤT NHIỀU NGƯỜI BỊ THƯƠNG RẤT NẶNG MÀ E RẰNG SẼ KHÔNG THỂ TIẾP TỤC ĐỀU QUÂN CHIẾN ĐẤU ĐƯỢC.

“maU CHÓNG ĐƯA NHỮNG NGƯỜI BỊ THƯƠNG ĐI CHỮA TRỊ, ĐƯA HOÀNG TỬ VỀ PHÒNG NGHỈ NGƠI”-Darius ra lệnh lập tức mọi người thi hành. Soraka nhanh chóng cùng những người bác sĩ giỏi nhất ĐI THEO VỀ PHÒNG CỦA JARVAN ĐỂ XEM XÉT TÌNH HÌNH THƯƠNG TÍCH CỦA HẮN.

Chừng mười lăm phút sau khi ĐÃ VÀO PHÒNG ĐỂ KIỂM TRA THƯƠNG TÍCH, Soraka bước ra khỏi phòng của hoàng tử, mọi người SỐT RUỘT CHỜ ĐỢI NẤY GIỜ LẬP TỨC LAO ĐẾN HỎI: “tÌNH TRẠNG CỦA HOÀNG TỬ THẾ NÀO?”

Soraka gẬT ĐẦU NÓI: “ngÀI VẮN ỔN, CÁC VẾT THƯƠNG KHÔNG QUÁ NẶNG, John...hoàng tử muỐn GẶP CẬU.”

John gẬT ĐẦU BƯỚC VÀO BÊN TRONG PHÒNG, Ezreal giữ tay hẮN LẠI NÓI: “hỎI TÌNH TRẠNG CỦA LUX GIÚP TỚ...”

John gẬT ĐẦU SAU ĐÓ BƯỚC VÀO BÊN TRONG, CỬA PHÒNG ĐÓNG LẠI. Soraka ở BÊN NGOÀI NÓI: “mỌI NGƯỜI ĐỪNG TỤ TẬP TẠI ĐÂY NỮA, HÃY ĐẾN SẢNH ĐẠI SỰ ĐỂ CHỜ ĐỢI ĐI.”

“ĐƯỢC RỒI, CHÚNG TA ĐI THÔI!”

Bên trong phòng lúc này John ĐANG NGỒI TRÊN GHẾ ĐỐI DIỆN VỚI JARVAN ĐANG NẰM TRÊN GIƯỜNG, ĐẦU, TAY ĐỀU CÓ CÁC BẰNG VẾT THƯƠNG.

“nhìn ta như vậy NGƯỜI KHOÁI CHỈ LẮM ĐỨNG KHÔNG? Ta ĐÃ THẢM BẠI, THÙ CỦA QUINN CÒN CHƯA BÁO ĐƯỢC, ĐÃ THỂ CÒN LÀM LIÊN LUY ĐẾN NHỮNG THÂN THIẾT NHẤT CỦA MÌNH...”-Giọng nói CỦA JARVAN ĐẦY VẼ ĐAU KHỔ CÙNG TUYỆT VỌNG.

John THỞ DÀI NÓI: “Hoàng tử, ngÀI ĐỪNG TỎ RA BỊ QUAN NHƯ THẾ, nếu tÔI nÓI RẰNG tÔI cŨNG tỪNG TRẢI QUẢ TÌNH CẢNH NÀY NHƯ ngÀI, ngÀI CÓ TIN KHÔNG?”

“NGƯỜI? NGƯỜI TỪNG PHẢI NÉM TRẢI CẢM GIÁC MẤT ĐI NGƯỜI MÌNH YÊU SAO?”-Jarvan nhìn thẳng vào John.

“tẮt NHÌEN, thậm chí cái CẢM GIÁC lúc ĐÓ CỦA tÔI nó còn MÃNH LIỆT HƠN NỮA KÌA, kẻ thù giết người mình yêu ngay trước mắt mà mình lại không thể làm gì hẮN ĐƯỢC.”-John nói ra với giọng ĐIỆU ĐẦY NỖI BỊ THƯƠNG.

Jarvan nhìn vào mắt hẮN ban đầu hẮN CỨ NGHĨ John chỉ bỊA CHUYỆN ĐỂ NÓI NHƯNG sau khi quan sát Jarvan nhận ra RẰNG John không hề có nửa ĐIỂM DỐI TRÁ GÌ Ở ĐÂY, Jarvan THỞ DÀI NÓI: “John...nếu NGƯỜI không NGHĨ ĐẾN hận thù GIỮA ta và NGƯỜI, vậy ta có thể cầu xin NGƯỜI một VIỆC ĐƯỢC hay KHÔNG?”

“Hoàng tử, ngÀI ĐỪNG NÓI THẾ, có gì cứ nÓI...”-John ĐÁP.

“giÚP ta CỨU LẤY mọi người ĐANG BỊ GIAM Ở THÀNH VUNCAN...”-Jarvan nói tiếp: “vì ta mà BÂY GIỜ họ ĐANG GẶP NGUY HIỂM, ta không muỐn tội lỗi CỦA mình trở nên TRẦM TRỌNG HƠN NỮA, Sona, Garen và cả tỂ TƯỚNG Xin Zhao không hiểu sao họ lại ĐẶT TOÀN BỘ NIỀM TIN VÀO NGƯỜI, họ BẢO RẰNG NGƯỜI CÓ THỂ CỨU họ.”

John biết ĐÂY là NHỮNG ĐIỀU hẮN ĐANG QUAN TÂM NHẤT LIỀN HỎI: “bỌn họ GIỜ SAO RỒI? mọi người VẮN ỔN chứ?”

Jarvan lẮC ĐẦU ĐÁP: “ta không RÕ, nhưng ta biết chắc chắn RẰNG tên Facon kia SẼ không giết họ, hẮN muỐn bắt sống ĐỂ GIAO LẠI cho CẤP TRÊN LĨNH THƯỞNG mà, tuy nhiên sau khi hẮN ta giao bỌn họ cho CẤP TRÊN mạng sống CỦA họ còn GIỮ ĐƯỢC hay KHÔNG thì ta không nắm chắc, John...ta cầu xin NGƯỜI, hÃY LẬP TỨC CỨU họ

trước khi quá muộn..”-Jarvan chồm dậy nói nhưng vì vết thương trên người đột nhiên phát tác cho nên hắn ta phải nằm xuống lại.

“đừng cử động mạnh coi chừng vết thương ‘mở miệng’-John gật đầu nói tiếp: “ ngài đừng lo, chuyện này ngài không nói ra tôi cũng sẽ làm, vì trong đó không chỉ có những người bạn của tôi mà còn có người con gái tôi yêu nữa, tôi sẽ không bỏ mặc họ...”

“ngươi nói vậy ta cũng yên tâm rồi, ta thực sự quá vô dụng...không thể làm được điều gì. Ta đã mắc mưu của tên Facon đó quá dễ dàng”-Jarvan buồn bã nói.

John thỏ vào vai hắn ta vài cái an ủi nói: đừng nói thế, chẳng qua tên Facon kia xảo quyệt hơn ngài mà thôi, được rồi nghỉ ngơi đi, mọi việc cứ để cho tôi, à đúng rồi, về thành Vuncan ấy, ngài có thể nói cho tôi biết vài thông tin được không?”

“được!”-Jarvan gật đầu sau đó nói lại tất cả.

Trong sảnh đại sự lúc này mọi người đi qua đi lại không yên, ai ai cũng lo lắng cho tình hình những người còn lại đi theo Jarvan, không biết bọn họ thế nào...

“a, John, cậu ấy trở lại rồi”-Mọi người thấy John bước vào lập tức chạy lại hỏi thăm: “ những người đi theo hoàng tử thế nào? Họ có làm sao không?”

John lắc đầu nói: “ tạm thời thì có vẻ như họ vẫn bảo toàn được mạng sống. Theo như Jarvan nói lại thì không có ai hi sinh trong lần tập kích này cả.”

“vậy thì tốt quá”

“thế thì may”

“John, hoàng tử gọi cậu vào nói chuyện riêng rồi cuộc là chuyện gì thế?”-Swain ở bên cạnh nói, đây cũng là điều mà tất cả mọi người ở đây đang muốn hỏi.

“ngài ấy muốn ta dẫn quân đi cứu những người đang bị giam tại Vuncan trước khi quá muộn.”-John nói.

“vậy cậu đó cách gì chưa? Tòa thành ấy chúng ta thậm chí còn không có một chút thông tin gì”-Swain thở dài nói.

John liền đáp: “ từ Jarvan tôi đại khái biết được chút ít về thành Vuncan, được rồi mọi người chuẩn bị hành lý, và quân đội, một giờ nữa chúng ta sẽ khởi hành.”

“rõ”-tất cả nhanh chóng rời đi.

Irelia ở bên cạnh kì lạ nói: “ sao hắn ta bây giờ lại tốt với anh thế John?”

John cười đáp: “ đừng nghi ngờ lung tung, cảm giác của Jarvan lúc này anh rất hiểu.”

“không thể nào? Anh đã từng mất người mình yêu nhất sao?”-Syndra kì lạ tiến đến nói.

John chỉ mỉm cười rồi rời đi, hắn không muốn nói chuyện này ra cho những cô gái kia biết. Thế nhưng hắn không muốn nói là chuyện của hắn, còn có người muốn nói là chuyện của người ta. Lissandra sau khi thấy John rời đi liền tiến lại nói: “các người muốn biết chuyện mà hắn ta đang dấu lăm đúng không?”

Lissandra bắt đầu nói ra.....

.....

Đoàn quân do John dẫn đầu khởi hành rời khỏi thành Fullox, ở đây chỉ còn mỗi mình Jarvan.

Ngồi trên yên ngựa Darius xoay sang hỏi John: “ cậu có cách gì công phá thành Vuncan chưa?”

“có hỏi anh ấy cũng bằng thừa, chỉ có đợi anh ấy đến nơi mới chịu suy nghĩ”-Miss xoay sang châm chọc.

John cười hà hà vài tiếng rồi nhìn sang Swain nói: “ ngài Swain, ngài có ý kiến gì không?”

Swain đáp: “ thành Vuncan được thiết kế khá là phức tạp, chỉ có thể tấn công chính diện mà không thể tấn công từ sau lưng, trong khi đó chính diện lại được làm đến hai lớp tường thành, nếu công được lớp đầu thì

còn lớp sau, đó là chưa nói khoảng cách từ lớp tường thứ nhất đến lớp tường thứ hai khá là rộng, bọn chúng có thể dễ dàng chuẩn bị các cái bẫy để chờ chúng ta như khi đối phó với quân đội của Jarvan.”

“vậy ngài có kế sách gì không?”-John hỏi.

Swain đáp: “ dựa theo những trận đánh trước đây từng diễn ra trên Valoran này, ta chưa từng đọc qua trận đánh nào công phá tòa thành có đến hai lớp tường thành cả, đã thế chúng ta còn chưa rõ liệu ở bên trong có còn tường thành thứ ba hay thứ tư hay không?”

Darius gật đầu nói: “đúng vậy, ta cũng không hề biết đến cuộc chiến nào công phá tòa thành có hai lớp tường như vậy trong quá khứ cả...”

“xem ra chúng ta gặp khó khăn thật sao?”-Irelia ở bên cạnh thở dài nói.

“John, tại sao chúng ta không dùng cách đã công phá thành Throw để công phá thành Vuncan này?”-Shen tiến lại nói.

“không được!”-John lắc đầu đáp: “ Muốn công phá thành Vuncan theo cách ấy chúng ta bắt buộc phải có một đội quân làm mỗi nhữ...như ở Throw chúng ta sử dụng đội quân máy bay mô hình, thế nhưng thành Vuncan này lại khác, nó có hai lớp tường thành, và cũng như những gì ngài Swain đã nói không loại trừ nó còn có lớp thành thứ ba hay thứ tư ở bên trong, nếu chúng ta lại sử dụng máy bay mô hình e rằng chưa kịp vào đến các lớp tường bên trong đã bị hạ hết rồi.”

“cách này không được cách kia cũng không được vậy chúng ta làm cách nào đây?”-Shen thở dài nói, anh ta cũng rất lo lắng cho những người bị giam ở bên trong kia đặc biệt là Garen và Lux. Khi họ đưa Irelia bị thương về Demacia hai người họ rất nhiệt tình giúp đỡ.

“nếu chúng ta có một đội quân máy bay thì tốt nhỉ, có thể sử dụng không kích để tấn công.”-Leblanc cười quynh rũ tiến đến góp ý.

“được rồi, chúng ta cứ đến đó rồi tính tiếp”-John đưa tay ngăn mọi người đang bàn tán lại.

Nửa ngày đi đường đội quân do John dẫn đầu đã thấy thành Vuncan trước mặt, bây giờ trời vẫn chưa tối, nếu tấn công ngay e rằng quá vội vã, John lập tức cho hạ trại cách thành Vuncan một khoảng khá xa, tránh để bức dây động rừng.

Trong lều chỉ huy lúc này John nhìn qua tấm bản đồ phác thảo tạm thời tòa thành Vuncan.(thực ra là cái bản đồ cũ, rồi vẽ thêm một lớp thành nữa)

John xoay người nói lớn: “ Zed , Evelynn, tôi muốn hai người sử dụng khả năng đặc biệt của mình để đột nhập vào bên trong thành Vuncan. Sau khi đột nhập thành công hãy cố gắng tìm kiếm nơi những người kia bị giam giữ, tuyệt đối không được gây ra động tĩnh gì, nếu bị bọn chúng phát hiện thì phải rút lui ngay.”

“được, chúng tôi đi ngay”-Zed và Evelynn lập tức rời đi.

“bây giờ chúng ta làm gì?”-Darius hỏi.

John ngồi xuống ghế nói: “ chờ đợi thông tin từ Zed và Eve.”

Ba tiếng chờ đợi với tất cả mọi người ở đây cứ như là ba ngày vậy,quá nóng ruột, quá khó chịu...

“này sao trông cậu ta bình thản vậy nhỉ?”-Riven xoay sang nói với Sivist, hai người họ trước đây đều làm việc cho Noxus cho nên biết nhau.

Sivist lắc đầu đáp: “ chắc đây là phong thái của người đặc biệt,cậu ta là nhân vật thanh niên trong truyền thuyết mà, trước đây khi đi lang thang khắp nơi tôi có nghe rất nhiều về truyền thuyết của cậu ấy, bây giờ gặp rồi thực sự nghĩ lại những gì người ta đồn thổi chỉ đúng có một chút xíu mà thôi.”

Riven mỉm cười nói: “ Sivist, cô chưa từng làm đối thủ với cậu ấy nên cô không hiểu rõ đâu, một khi cậu ấy đã quyết làm chuyện gì thì tuyệt đối là một con quái vật...những thứ cậu ấy nghĩ ra không phải là của con người bình thường.”

“hai cô đoán xem, cậu ta lần này sẽ tìm ra cách gì để công phá thành Vuncan?”-Dr.Mundo tiến lại hỏi.

“không rồi!”-cả hai đều lắc đầu.

“vụt”-như hai cái bóng ma xuất hiện chớp nhoáng, Zed và Eve xuất hiện giữa lều chỉ huy, bọn họ lập tức nói: “ John, chúng tôi đã về đây.”

“sao rồi, thông tin do thám thế nào?”

Zed tiến lại bàn cầm một cây bút sau đó đến bản đồ vạch lên trên đó vài đường rồi nói: “ như mọi người thấy đây, tòa thành Vuncan này chỉ có hai lớp tường thành, đúng như những gì Jarvan đã nói lại, tuy nhiên mọi người thấy các dấu chéo màu đỏ này chứ? Đây đều là những trụ quan sát của kẻ địch, những cái trụ này được thiết kế cao hơn cả tường thành, vậy nên một khi bên ngoài thành có động tĩnh gì thì trong này đã biết cả rồi.”

“ghê gớm thật, bọn chúng đặt các trụ quan sát bên trong lớp thành thứ hai, vừa công vừa thủ thế này quả không dễ gì đối phó.”-Swain trầm trồ khen ngợi.

John gật đầu nói: “ thế tôi anh và Eve có tìm ra nơi giam giữ những người kia chứ?”

Zed gật đầu nói: “ tìm ra, nó nằm ngay đây,tuy nhiên muốn cứu được họ chúng ta không còn cách nào khác là phải đột nhập vào trong đó, mà không thể đột nhập chỉ với vài người được, bọn chúng canh phòng không chỉ nghiêm ngặt mà còn rất đông nữa, phải khó khăn lắm tôi và Eve mới tìm ra được.”

“John giờ cậu tính sao đây? Làm cách nào để vượt qua hai lớp tường thành kia?”-Vi này giờ lắng nghe bây giờ mới lên tiếng.

“à đúng rồi!”-Eve như nhớ ra điều gì đó. Mọi người lập tức tập trung ánh mắt vào cô, Eve nói: “ trong lúc tôi đi tìm nơi giam giữ những người kia, tôi phát hiện bên trong thành có rất nhiều người đang hồi hã chuẩn bị rất nhiều đồ dùng, giống như bọn chúng sắp tổ chức tiệc gì đó đấy.”

“chỉ là tổ chức tiệc thôi mà, có gì đâu mà quan trọng.”-Một số người thở dài nói.

“chắc bọn chúng mở tiệc vì đã bắt được đám người Garen đây mà”-Shen nói.

“tiệc à!”-John lăm lăm.

“John, xin hãy cứu lấy bọn họ, Poppy là người bạn tốt với tộc chúng tôi, chúng tôi không muốn mất cô ấy”-Te emo nói, Kennen tiến lại an ủi nói: “đừng lo, cậu ấy sẽ nghĩ ra cách để mà công phá tòa thành ấy mà!”

“nghĩ gì mà nghĩ, làm luôn thôi!”-John đứng dậy nói một câu khiến cho cả đám giật cả người, hẳn là cái quái vật gì thế, chưa gì đã nghĩ ra cách tấn công thành rồi sao?

“John...cậu đừng đùa...tấn công thành này không đơn giản chút nào đâu.”-Swain vội nói.

John chỉ mỉm cười rồi nói: “mọi người cứ làm theo những gì tôi nói...chúng ta sẽ làm thế này....thế này....”

John xoay sang nói với Ezreal và Taric: “ Ezreal , Taric lần này tôi giao nhiệm vụ cho hai cậu, hai cậu có chắc chắn sẽ hoàn thành tốt chứ?”

Ezreal và Taric nhìn nhau khó khăn nói: “ John à, chuyện này cậu làm khó chúng tôi quá, chúng tôi cũng muốn giúp cậu nhưng mà chuyện này....”

“ấy”-John đưa tay ngăn hai người phản nản rồi nói: “ cứ làm theo những gì tôi nói, chuyện này tôi thấy hai cậu rất phù hợp đó.”

“vậy để tôi giới thiệu cho cậu một người, tôi nghĩ cô ấy rất thích hợp nhiệm vụ lần này”-Leona tiến lại cười nói.

“ồ”-John ồ lên kinh ngạc, Leona vỗ tay nói: “ Thera vào đây”

Từ bên ngoài, một cô gái chiến binh trẻ đẹp tiến vào, trên người cô ấy khoác một bộ giáp màu vàng của tộc Solari. Leona nói: “ Thera là người mà tôi tin tưởng nhất, cô ấy không chỉ là một chiến binh dũng cảm của tộc mà còn là một cao thủ trong việc hóa trang...tôi nghĩ cô ấy sẽ giúp được cậu đấy.”

“Thera cố gắng đừng làm John thất vọng.”-Pantheon ở bên cạnh nói.

“rõ”-Thera gật đầu nói.

John cười hì hì đầy âm hiểm nhìn Ezreal và Taric sau đó vung tay nói: “ mọi người về chuẩn bị đi, còn Thera ở lại đây, tôi có vài chuyện muốn nói với cô.”

Mọi người mặc dù không biết hẳn đang nghĩ gì nhưng cũng không dám cãi lại, lập tức rời đi. Ở trong lều chỉ còn mỗi Thera và John.

Thera mỉm cười nói: “ hôm nay được gặp ngài thật là vinh hạnh cho Thera, Thera đã nghe nói về ngài rất nhiều và hâm mộ ngài từ lâu. Được biết trước đây ngài có ghé qua bộ tộc của chúng tôi nhưng vì lúc đó Thera đang bận làm nhiệm vụ bên ngoài...thật là tiếc.”

John đưa tay nói: “ đừng có xưng hô như vậy, cứ gọi ta là John được rồi, Thera ta muốn gặp riêng cô vậy cô biết là liên quan đến chuyện gì chứ?”

Thera lắc đầu.

John tiến lại nói nhỏ vào tai của Thera chỉ thấy mắt cô trợn to...đầy kinh ngạc...

“John...cậu làm thế thật sao? Như vậy....”-Thera lắp bắp.

“muốn đột nhập vào trong đó chỉ còn cách ấy mà thôi”-John cười ha hả...

142. Q.5 - Chương 32: Công Thành Vuncan (phần 2)

“thủ lĩnh...thủ lĩnh”-một tên lính hư không từ bên ngoài chạy vào cúi người nói với Facon: “ thưa thủ lĩnh ở bên ngoài cổng thành có một nhóm người tự xưng là sứ giả của quân kháng chiến, bọn họ đến để thỉnh cầu gặp ngài.”

“gặp ta?”-Facon có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra mục đích của bọn người đó nên nói: “ đuổi chúng đi, nếu chúng còn không chịu đi đừng nương tay cứ giết thẳng, nếu không phải trong chiến tranh có quy luật không giết sứ giả của bên kia thì ta đã giết bọn chúng từ lâu rồi, rõ phiền phức.

“nhưng thưa chỉ huy, bọn chúng còn đưa đến một bức tượng gỗ,bảo là muốn tặng cho ngài”-Người lính kia tiếp tục nói.

“ồ! Bức tượng gỗ gì?”-Facon kinh ngạc.

“là bức tượng gỗ tạc ngài đang cưỡi trên lưng một con chiến mã”-tên lính nói tiếp: “ bọn họ còn bảo rằng, bức tượng này thể hiện sự uy vũ của ngài ngoài xa trường, chắc chắn khi ngài thấy sẽ rất thích.”

“hừm, bọn chúng tặng quà cho ta như vậy chắc chắn không ngoài lý do muốn ta thả đám người kia ra...”-Facon suy nghĩ trong đầu rồi nói: “ người ra ngoài đó nhận món quà ấy rồi nói rằng ta sẽ suy nghĩ lại chuyện gặp bọn chúng.”

“rõ”-Người lính ấy lập tức rời đi.

“chỉ huy có lệnh, mau đưa bức tượng của ngài vào bên trong, còn đám người sứ giả kia cứ mặc kệ”-lệnh được truyền ra nhanh chóng.

“này này...chúng tôi muốn gặp ngài chỉ huy, cho chúng tôi gặp đi”-những người sứ giả bên quân kháng chiến (tức bên liên minh) tỏ ra khó chịu nhưng họ vẫn không thể nào làm được gì.

Ầm-cánh cổng lập tức đóng lại ngay khi bức tượng được chuyển vào.

“giờ sao...?”-một người trong số họ lên tiếng.

“còn sao nữa, về bẩm báo lại thôi, không hiểu ngài ấy nghĩ gì lại đi tạc tượng của tên kia nữa, không phải chúng ta đang là kẻ địch của nhau sao?”-Một người khác thắc mắc nói.

.....

Lúc này bức tượng đã được chuyển vào bên trong thành Vuncan, nó được đặt ngay trung tâm của thành, Facon đứng trước bức tượng ấy ngắm nhìn rồi tự cười nói: “bức tượng này đúng là miêu tả rất đúng phong cách của ta mà...uy phong lắm liệt...ha..ha...”

“thưa thủ lĩnh, bữa tiệc đã chuẩn bị xong rồi à, các tướng quân đang đợi ngài.”-Một người lính chạy lại báo.

Facon gật đầu sau đó lại nhìn bức tượng ấy cười nói: “bức tượng này đến đúng lúc thật, sau bữa tiệc nhất định cho bọn thuộc hạ ngắm nó mới được...phải thể hiện phong thái của một chỉ huy như ta chứ. Ha...ha...”

Nói xong Facon xoay người rời đi, hẳn ta cứ cười ha hả sung sướng... bức tượng vẫn còn sừng sững đứng yên tại chỗ.

.....

Cạch....cạch.....-tiếng xe ngựa.

Một cỗ xe ngựa từ bên ngoài đang đi đến cổng thành Vuncan...nó vẫn cứ đi...một cách bình thường....

“cái gì thế kia? Quân địch à?”-những tên lính đang canh gác trên thành nghi hoặc nói.

“nhìn không giống lắm, xuống kiểm tra.”-một đám lính nhanh chóng di chuyển xuống bên dưới để kiểm tra. Cổng thành được mở ra một chút, năm tên lính lập tức bước ra ngoài đưa tay nói lớn: “dừng lại.”

Cỗ xe ngựa kia lập tức dừng lại, người lái xe lập tức bước xuống dưới...

“các người là ai? Đến đây có việc gì?”-Tên lính canh cổng hỏi.

Người lái xe ngựa vội đáp: “dạ thưa, chúng tôi được chỉ huy Facon thuê đến đây để mua vui trong bữa tiệc.”

“mua vui? trên xe có thứ gì?”-tên lính canh kia đảo mắt quan sát cỗ xe ngựa tiếp tục hỏi.

“trên xe có gì à? Thực ra là một chút bất ngờ nho nhỏ”-Người lái xe kia cười hì hì sau đó vén tấm vải che lên, những cô gái nóng bỏng bắt đầu lộ ra...

“một món quà nho nhỏ mà chúng tôi chuẩn bị cho ngài Facon và các vị tướng quân ấy mà.”

“hò...hò...nhìn này toàn mấy em xinh xắn...”-Tên lính canh gác kia cười ha hả, những tên đằng sau cũng ham hố chồm đến xem xét.

“nhìn này em tóc vàng này xinh thật, da trắng mịn...”-Một tên lính vút ve đôi chân của cô gái tóc vàng kia...

“ấy đừng mà...nhột”-cô gái tóc vàng kia lập tức tỏ ra kiêu mị giọng nói đầy quyến rũ.

“bốp”-ở phía bên kia, một tên lính cũng ham hố sờ vào chân của một cô gái tóc nâu nhưng ngay lập tức bị cô gái này gõ cái bốp vào tay, thế nhưng hẳn ta không hề tức giận mà ngược lại còn rất thích thú: “em này ngon nha, ta thích những cô gái bạo lực như thế.”

“nào để ta được ngắm nhìn các cô gái kia xem sao...”-Bọn lính canh ấy đúng là lũ hám gái mà, cứ muốn ngắm hết người này đến người khác, người lái xe ngựa lập tức hạ tấm vải che xuống cười nói: “không được đâu a, những cô gái này đều là những cô gái tốt nhất chung tôi chuẩn bị để phục chỉ huy Facon, chúng tôi sợ ngài ấy sẽ trách tội lắm.”

“tức thật, mấy cô em ngon thế này mà chúng ta không được hưởng”-một tên lính bên cạnh tiệc nuôi nói.

“hay mấy anh cho em qua đi, sau khi phục vụ các vị tướng quân trong ấy xem em sẽ ra đây phục vụ mấy anh”-Cô gái tóc vàng thò đầu ra kiêu mị nói, giọng nói mới quyến rũ làm sao.

“thật nhé, thật nhé, đi đi vào đi, đừng tốn nhiều thời gian nữa”-Tên lính kia lập tức cho đi qua mà không chút suy nghĩ.

“được rồi, đi thôi nào”-người lái xe ngựa lập tức leo lên xe thúc ngựa tiến vào bên trong thành.

“hắc hắc, chúng ta cũng có số hưởng rồi.”-đám lính kia vẫn tưởng bở.

Bên trong xe ngựa, cô gái tóc vàng kia thở dài ra một hơi, giọng nói ngọt lịm lúc này nay đã chuyển thành giọng đàn ông, mà cái giọng này là giọng của Ezreal mà: “thật là nguy hiểm, không ngờ cậu ta lại nghĩ ra cái trò biến thái này để đột nhập vào thành.”

“cậu nghĩ tôi khỏe lắm sao? Thằng khốn vừa nãy sờ soạn chân tôi này”-giọng của Taric vang lên đầy bất mãn, ô, hóa ra cô gái tóc nâu kia là Taric hóa trang thành sao? Quả thực tài hóa trang của Thera làm người ta không thể nào nhận ra được Ezreal và Taric vốn là đàn ông.

“vẫn còn một cổng thành nữa, chúng ta vẫn phải sử dụng cách cũ”-Giọng Thera vang lên, trong xe ngựa có năm cô gái à thực ra là chỉ ba cô gái thôi đó là Sivir, Akali, và Thera.

Ở cổng thành thứ hai cả lại nhờ vào khả năng diễn xuất của Ezreal và Taric xe ngựa dễ dàng đi qua cánh cổng cuối cùng này tiến vào bên trong.

Xe ngựa lập tức đi vào một con hẻm nhỏ vắng vẻ dừng lại, Sivir, Thera, Akali cùng với Ez và Taric bước xuống xe, ngay lập tức Zed và Evelynn hiện ngay bên cạnh họ, Zed nhìn sang người lái xe ngựa nói: “Shen, chúng ta sẽ như kế hoạch mà làm.”-

“bùm”-một tiếng nổ nhỏ vang lên, người lái xe ngựa kia lập tức biến thành Shen.

“đi thôi!”-Sivir lên tiếng nói.

Kế hoạch công phá thành Vuncan- bước thứ 1: Tối nay bên trong thành Vuncan tổ chức tiệc vậy nên việc canh phòng sẽ có chút lơ đãng, tận dụng cơ hội hiếm có này, Sivir, Thera, Akali, Taric và Ez, Shen tìm cách đột nhập vào bên trong thành, Zed và Eve nhờ có khả năng đặc biệt của mình nên sẽ đột nhập vào trong trước chờ đợi họ. Việc đột nhập vào trong của đám người Ezreal là khó khăn nhất, cho nên John đã nghĩ ra kế sách là nhờ Thera hóa trang cho hai người họ thành những cô gái nóng bỏng, giả dạng được chỉ huy Facon thuê đến mua vui...Ban đầu Ezreal và Taric nhất quyết không muốn làm, nhưng vì nghĩ đến việc trọng đại nên cả hai đành chấp nhận giả gái, tất nhiên muốn thành công phải nhờ nhiều vào khả năng diễn xuất của bọn họ. Sau khi đột nhập thành công đám người của Shen và Zed dựa theo bản đồ, tiến đến nơi giam giữ tù nhân, tuy nhiên không được hành động nếu chưa có tín hiệu từ John.

.....

Cùng lúc này tại trung tâm của thành Vuncan, hay nói đúng hơn chính là nơi đặt bức tượng gỗ Facon ngồi trên lưng ngựa.

“cạch cạch”-bức tượng gỗ to lớn kia đột nhiên có những rung động....

“xoạt”-kế tiếp đó từ dưới bụng của con ngựa gỗ, một cánh cửa lập tức được mở ra, John là người ra đầu tiên, kế tiếp đến Katarina, Shaco, Talon, Yi và TF.

“không ngờ dùng cách này lại đột nhập vào bên trong dễ dàng đến thế”-Katarina hứng thú nói.

John mỉm cười nói: “được rồi, bây giờ chúng ta tiến hành nhiệm vụ, như mô tả của Zed ở trong thành này có tổng cộng năm trụ quan sát, năm người hãy chia nhau ra bí mật tiếp cận và khống chế năm trụ quan sát này.”

“thế cậu làm gì John?”-TF hỏi.

“tất nhiên là đi chào hỏi tên chỉ huy kia chút rồi.”-John mỉm cười sau đó biến mất không tung tích, hẳn cứ như một cái hồn ma vậy lúc ẩn lúc hiện không biết đường nào mà lần.

“được rồi, chúng ta như kế hoạch làm thôi”-Talon nói.

Năm người kia lập tức tản ra năm hướng di chuyển thật nhanh.

Bước thứ 2: John trước đó đã cho người gấp rút tạo ra một bức tượng gỗ Facon ngồi trên chiến mã tuy nhiên phần bên trong của con chiến mã và bức tượng Facon này lại rỗng ruột, mục đích là để John cùng với Kata, TF, Talon, Shaco, Yi nấp ở bên trong đó, sau đó phái người đem bức tượng lớn này đến tặng cho tên Facon kia, qua vài lần gặp gỡ và giao chiến dễ dàng nhận ra tên Facon này vô cùng mưu mẹo nhưng hẳn cũng rất đề cao bản thân, và rất háms lợi vậy nên khi thấy bức tượng này hẳn sẽ vô cùng thích thú nghĩ rằng bên Liên Minh đang cố gắng cầu xin để cho hắn thả đám tù nhân. Tất nhiên với cái tính lưu manh sẵn có,

hắn không bao giờ làm chuyện đó, chỉ lấy bức tượng mà thôi, nhiều đó là đã đủ lắm rồi. Kế tiếp, sau khi bữa tiệc bắt đầu John và đám người ẩn náu bên trong bụng ngựa gỗ kia sẽ ra bên ngoài thực hiện kế hoạch tiếp theo, không chế toàn bộ các trụ quan sát của đối phương, đây là lí do vì sao hắn chọn những người đi theo hắn lần này đều là những sát thủ siêu cấp, có khả năng tiêu diệt mục tiêu nhanh nhất.

Trụ quan sát thứ 1: Kata như một cái bóng ma di chuyển trong đêm vượt qua hai đoàn lính canh gác tiến đến trước trụ quan sát đầu tiên, kế tiếp đó, đôi chân thon của cô đạp tường trèo lên nhanh chóng. “xoạt xoạt”-hai âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong đêm vắng yên tĩnh, dưới chân cô là hai cái xác không hồn nằm bất động. Kata rút từ trong người ra một cái đèn pin chớp nháy qua bên các trụ quan sát kia để báo là đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lập tức bốn trụ còn lại xuất hiện bốn ánh đèn pin chớp nhoáng báo hiệu lại. Năm trụ đã bị khống chế một cách nhanh chóng.

“John...chúng tôi xong nhiệm vụ rồi”-Talon thông qua một cái máy đặc biệt do Vikto chế tạo ra báo cho John biết.

Lúc này John mặc một bộ đồ người phục vụ trên tay cầm một chiếc khay đựng rất nhiều các bình rượu, ngay khi nhận được thông tin từ Talon, John chỉ cười khổ nghĩ: “ họ làm việc còn nhanh hơn cả tính toán của mình.”-Sau đó John sử dụng khả năng truyền âm của mình thông báo cho đám người của Shen đã chuẩn bị sẵn trước nơi giam giữ tù binh: “ Thực hiện kế hoạch.”

“Rõ”-Shen và những người khác đang ẩn nấp trước nhà tù lập tức nhận lệnh.

Những cái bóng đêm nhanh như gió lao đến trước cổng nhà giam....

John tiếp tục công việc định làm, đem khay rượu ấy vào sảnh đường đang tổ chức yến tiệc, ở trong này thật là náo nhiệt,tiếng nhạc, tiếng cười la vang lên khắp nơi...

“nào nào uống đi, nay mai thôi ta sẽ được thăng chức, các người sẽ không còn cơ hội để được uống cùng ta nữa đâu”-giọng Facon vang lên.

“Phải phải, lần này chỉ huy lập được đại công nhất định được thưởng lớn, nào chúng ta chúc mừng chỉ huy thêm một lần nữa nào.”-Một tên tướng quân cầm ly rượu đứng lên nói, lập tức cả đám xung quanh nâng ly nịnh nọt hô to.

“chỉ huy, rượu của ngài đây.”-John cầm khay rượu đến bên cạnh Facon, rất bình tĩnh rót rượu vào ly cho hắn, Facon vẫn không hề nhận ra John, hắn ta cứ như thế uống liền mấy ly rượu.

“tên kia, mau đến rót rượu cho bọn ta”-Một tên tướng quân gần đó hét to nói với John.

John chỉ cười thầm trong bụng sau đó lập tức vâng lời chạy lại rót rượu cho tất cả các tên tướng quân gần đó.

Lúc này ở nhà giam tù nhân.

“xoạt xoạt”-những âm thanh chém giết vang lên không ngừng, từ bên ngoài cổng cho đến tận sâu bên trong chỗ nào cũng có xác của lính canh Hư Không.

“cạch cạch”-cuối cùng đám người của Shen đã tìm ra chỗ giam giữ đám người Xin Zhao và Garen, Shen dùng kiếm chặt đứt xích khóa bên ngoài nói nhỏ: “ mọi người theo tôi rời khỏi đây.”

“Shen!?”-Garen và những người khác kinh ngạc, nhưng ngay lập tức họ đã hiểu ra vấn đề, John cuối cùng cũng đã hành động, cho người đến cứu.

“có ai bị thương nặng không?”-Sivir hỏi.

Garen nói lại: “ tất cả chúng tôi ai cũng bị thương cả, tuy nhiên chỉ có ngài Xin Zhao là không thể đi được.”

“được rồi, tể tướng, vậy ngài trèo lên lưng tôi, chúng ta phải rời khỏi đây ngay.”-Taric tiến lại công lấy Xin Zhao trên lưng.

Ezreal lo lắng chạy đến cạnh Lux nói: “ Lux, em không sao chứ?”

“không sao? Mà sao Ezreal, sao người anh toàn mùi nước hoa thế? Đã vậy trên mặt còn đánh phấn nữa. Không lẽ anh...”-Lux chớp chớp đôi mắt hoảng hồn nói.

“đừng nhiều lời nữa, rời khỏi đây thôi”-Evelynn hồi thúc.

“muốn nói gì thì về trách cái tên John hết tiết ấy đi, hấn hại đời trai của anh đấy”-Ezreal đỡ Lux đứng dậy hậm hực nói.

“Akali, John đâu? Anh ấy không đến đây cùng mọi người à?”-Sona được Akali đỡ đi hỏi.

Akali liền đáp: “cậu ấy cũng đột nhập vào đây, mọi kế hoạch đều là do cậu ấy vạch sẵn ra đấy.”

Zed nói với Shen: “ mau thông báo cho John biết kế hoạch giải cứu đã thành công.”

Ở buổi tiệc lúc này.

Sau khi John nhận được thông báo từ Shen, một nụ cười giảo hoạt hiện lên trên mặt của hấn, John tiến ra giữa đại sảnh làm bộ cung kính nói: “ thưa chỉ huy Facon, được biết ngài sắp được thăng chức cho nên bọn thuộc hạ đã chuẩn bị một món quà nho nhỏ để tặng ngài.”

“quà sao?”-Facon kinh ngạc, nhưng do hấn đã uống khá là nhiều rượu cho nên không thích suy nghĩ nhiều liền nói: “ quà gì nói nghe.”

“mời chỉ huy và các vị tướng quân ra bên ngoài sẽ thấy.”-John liền dẫn đường ra bên ngoài, hấn đưa bọn họ đến trước bức tượng gỗ của Facon.

Facon kì lạ nói: “ đâu món quà của người đâu?”

John cười ha hả, rút từ trong túi áo ra một cái nút điều khiển nói: “ đây là món quà của thuộc hạ dành cho người”-nói xong hấn nhấn nút màu đỏ trên điều khiển kia lập tức bức tượng Facon kia nổ tung, từ bên trong bức tượng ấy bắn ra thật nhiều pháo hoa, nổ sáng cả bầu trời.”

“người! sao người dám cho nổ bức tượng của ta?”-Facon điên lên hét lớn.

John cười ha hả nói: “ món quà của Liên Minh dành cho các người mà lại.”

“hấn là kẻ đột nhập, chỉ huy hấn là kẻ đột nhập.”-Một tên người hầu trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần ngắn chạy lại hối hả nói.

“người...người là ai?”-Facon và những vị tướng quân kia như tỉnh hấn ra, hấn ta chỉ thẳng vào mặt của John mà hét lớn

“John, một vị tướng lông nhông bình thường...”-John cười ha hả đáp.

Bước thứ 3: “ ngay khi thấy tín hiệu từ bên trong thành, đội quân hơn bốn mươi ngàn người do Darius và Irelia chỉ huy từ bên ngoài sẽ tấn công trực diện vào thành Vuncan.”

Cuộc tấn công chính thức bắt đầu.

143. Q.5 - Chương 33: Chữa Thương

“toàn quân thẳng tiến tấn công thành Vuncan”-Darius đưa cao rìu lên trời hô lớn.

“ầm ầm ầm”-mặt đất như rung chuyển kịch liệt.

“Tấn công...tấn công”-Tiếng hô hào của những người lính.

“gì thế kia?”-những tên lính Hư Không đang canh cổng bên ngoài chăm chú nhìn đám bụi đang bay lên từ đằng xa.

Đôi mắt của bọn chúng neoh lại... rồi sau đó mở bừng ra hốt hoảng.

“là quân địch tấn công...quân địch tấn công...”-đám lính Hư Không cuồng cuồng hô lớn.

“mau đóng cổng thành, khóa chặt cổng thành lại...mau lên...mau lên...”

“tại sao không có thông tin báo từ bên trong...tại sao?”-đám lính kia thực sự không hề hay biết rằng năm trụ quan sát bên trong đã bị khống chế, không có năm trụ này xem như thành Vuncan hai lớp cũng không khác gì một lớp cả.

“đội cung thủ, bắn”-Irelia hô lớn.

Phía sau cô, năm hàng lính cưỡi ngựa lập tức kéo căng cung bắn ra, một cơn mưa tên không ngừng vang lên.

“phập phập”-những tên lính Hư Không ở phía trên tường thành hoàn toàn không có cơ hội để trốn thoát.

“phá cổng”-Swain hô lớn, lập tức một chiếc xe bọc thép chuyên để phá cổng thành lao đến.

“ầm ầm ầm”-cánh cổng bằng sắt kia tuy chắc chắn nhưng cũng không thể nào ngăn cản được sức mạnh ào ạt của quân Liên Minh lúc này, nó nhanh chóng bị phá vỡ, quân đội Liên Minh tràn vào như sóng biển....

Bây giờ trên tường thành thứ nhất kia số quân lính không quá một trăm, chúng có thể làm gì với sức càn lướt từ quân đội Liên Minh đây, năm trụ quan sát, năm cái trụ quan trọng nhất điều khiển khả năng ứng biến của hai lớp tường thành nay đã bị khống chế, lực lượng chủ lực ở bên trong thành Vuncan không thể nào nhận tin kịp để ra đây ứng cứu.

“tấn công...tấn công...”-tiếng hô hét của quân lính liên minh vang lên không dứt.

“ầm ầm ầm”-tiếng vó ngựa làm rung chuyển cả mặt đất, khói bụi bay tứ tung.

“đội cung thủ, đội xạ thủ đầu, mau phòng thủ...mau phòng thủ”-một tên lính đứng trên tường thành thứ hai hô lớn thể nhưng “phập”-một viên đạn lập tức xuyên qua đầu kết liễu hắn.

“bắn hay lắm Caitlyn”-Vi cười nói, hóa ra cú bắn vừa rồi là từ chính Caitlyn, xạ thủ của thành phố Piltover với biệt tài “bách phát bách trúng”.

“Đóng chặt cổng thành không cho quân địch tiến vào, tại sao năm trụ quan sát không hề phát ra tín hiệu báo động?”-Đến lúc này bọn chúng còn chưa nhận ra chuyện gì đã xảy ra trên năm trụ quan sát kia.

“he he he”-một giọng cười đầy đáng sợ vang lên.

“xoạt”-một con dao găm lập tức đâm thẳng vào lưng của tên lính kia, Shaco xuất hiện một cách bất ngờ, thần không biết quỷ không hay.

“lập tức mở cổng thành cho quân chủ lực tiến vào”-Katarina nói lớn.

“ầm ầm ầm”-cổng thành thứ hai nhanh chóng được TF và Talon mở ra trong sự bất lực của vài tốp lính canh gác, nói đúng hơn toàn bộ quân lính đang canh gác trên cổng thành lúc này đều đã bị giết dưới tay năm tên sát thủ khủng khiếp nhất, quân đội chủ lực của thành Vuncan vì không được thông báo có kẻ địch tấn công từ sớm cho nên không thể nào phản ứng kịp, hay nói cách khác, với cái chiến thuật không chế năm trụ quan sát của kẻ địch sau đó trong ứng ngoại hợp mà công kích này, quân đội hư không, không có nửa điểm để mà phòng bị.

“người...”-Facon lúc này tức như muốn điên cả lên hắn hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, những đám khói bốc cao lên bầu trời, tiếng la hét của những binh sĩ...âm thanh mặt đất rung động.

“báo...”-một tên lính Hư Không người đầy máu hổt hoảng chạy đến: “ chỉ huy, quân địch đã tràn vào trong thành, quân chủ lực của chúng ta vì đến muộn cho nên đang mất dần lợi thế, chúng ta sắp không cầm cự được rồi.”

“khốn kiếp”-Facon vung tay chưởng vào tên lính kia khiến hắn ta nổ banh xác, đôi mắt của Facon đỏ ngầu, trước đây hắn chưa bao giờ bị người khác làm cho nhục nhã đến thế.

“ta sẽ giết người”-Facon lao lên nhưng vừa bước đc hai bước hắn đã thấy toàn thân uể oải sức lực không biết từ lúc nào đã biến mất hoàn toàn.

“chỉ huy..á...”-những tướng quân cạnh bên cũng nhanh chóng nằm xuống đất, sức lực không còn, mệt mỏi, chân tay như rã rời...

“cái gì thế này, tại sao ta lại như thế này...”-Facon kinh ngạc cực độ, sắc mặt của hắn xám lại nhanh chóng, cả người ngồi bệch xuống mặt đất... “độc! không lẽ ta đã bị trúng độc?”

“đoán ra rồi à?”-John cười ha hả nói: “ thứ độc mà các người trúng không phải là độc bình thường đâu, đây là một loại độc được một nhà khoa học cực kì nổi danh của liên minh chúng ta chế tạo ra, không màu không mùi, không vị, chỉ cần uống vào trong vòng một giờ sức lực sẽ giảm về 0, không thể nào vận dụng được sức mạnh phép thuật trong người.

“khốn kiếp, không ngờ người lại chơi bỉ ổi như thế!”-Facon sắc mặt trắng bệch quỳ trên mặt đất, bộ dáng uể oải vô cùng, hắn thậm chí còn không thể nào hấp thụ được một tí gì sức mạnh từ trong không khí xung quanh nữa.

John bước lại gần Facon vỗ vào vai hắn cười nói: “ đối đầu với một tên bỉ ổi thì tất nhiên phải sử dụng cách bỉ ổi, nếu hắn là kẻ bỉ ổi thì mình càng phải bỉ ổi hơn, hi vọng người xuống dưới đó nhớ những lời nói này của ta.”-từ lòng bàn tay của John một luồng năng lượng cực mạnh tuôn ra bắn vào trong người của Facon, luồng năng lượng ấy có sức mạnh ghê gớm, lần lượt xương, lục phủ ngũ tạng trong người Facon bị chấn nát ra,máu từ mắt hắt, mũi hắn, miệng hắn chảy ra....

“hừ”-không kịp hét lên một tiếng trong đau đớn, đôi mắt tròn tròn vì cái chết không cam tâm, như sự thật vẫn là sự thật Facon đã bị giết.

“Chỉ huy...chỉ huy...”-Những tên tướng quân cạnh đó thấy Facon như một một da không xương nằm trên mặt đất, bọn chúng vừa đau lòng cho cái chết của chỉ huy mình, vừa kinh sợ cái cách mà John ra tay. Hắn ra tay tàn độc như vậy cũng dễ hiểu, bởi Facon đã khơi dậy nỗi căm thù của hắn trong quá khứ, kẻ đã giết vợ hắn Du Couteau.

“Các người đừng lo, lần này sẽ đến lượt các người”-giọng nói của John thật đáng sợ, toàn bộ những tên tướng quân gần đó đều cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, da nổi cả lên.

“á á á”-đơn giản sau đó là những tiếng kêu la thảm thiết vang lên.

“tấn công”

“tấn công”

Ở ngoài kia cuộc chiến giữa quân liên minh và quân hư không đang dần có kết quả, quân hư không vì bị tấn công dồn bắt ngờ không kịp ứng biến nay đã bị dồn vào thế chân tường.

“bằng bằng”-Miss với hai khẩu súng ngắn của mình liên tục bắn hạ những tên lính hư không đang ngồi trên ngựa.

“đến đây”-Thresh quăng sợi xích trên tay kéo một tên lính hư không đang cưỡi con ma thú đến cạnh mình, hắn cười ha hả nhìn tên lính đó, khuôn mặt đáng sợ của Thresh khiến mặt hắn ta trắng bệch.

Đám người của Shen đưa những người Demacia bị thương nhanh chóng tiến đến cổng thành, khi thấy quân liên minh đang tràn vào với khí thế mạnh mẽ không gì cản nổi bọn họ cười ha hả khoái chí: “ ta biết mà, ta biết ngay là chỉ có John là có khả năng làm được mà.”

“rút quân, chỉ huy chết rồi, các vị tướng quân cũng chết cả rồi, chạy mau chạy mau”

“hay quá, chúng ta công phá được thành Vuncan rồi”-Sona cười tươi như hoa nói.

“tấn công, kẻ nào đầu hàng sẽ được sự khoan hồng từ Liên Minh...”-những tiếng hô lớn vang lên liên tiếp.

“keng keng”-tiếng binh khí va vào nhau.

“phùng phùng”-những ngôi nhà bị các đuốc lửa đốt cháy sáng rực.

“rồng”-những con ma thú lần lượt gã gục trên chính đồng máu của mình.

“cuộc chiến này đã kết thúc”-John đứng trên một mái nhà lớn nhìn xuống tràng cảnh bên dưới, quân đội của Liên minh hầu như có mặt tại khắp các ngõ ngách trong thành.

“ầm”-một tiếng pháo nổ vang lên như báo hiệu rằng thành Vuncan nay đã thất thủ.

Kết thúc lần công kích này quân Liên Minh cũng thiệt hại không ít khi mà bốn mươi ngàn người thì đã hi sinh hết tám ngàn người. Bên quân hư không, nếu không tính những toán lính may mắn trốn thoát được thì tổng cộng số binh sĩ hư không chết là hơn hai mươi ngàn, khoảng 7 ngàn tên bị bắt sống.

“...thành Vuncan đã thất thủ, chúng ta thắng rồi”- binh sĩ hò reo sung sướng.

“thắng rồi! thắng rồi!”

Ngay sau đó John lại tiếp tục thực hiện công việc như hồi ở thành Throw đem chôn toàn bộ số xác các binh sĩ Liên Minh đã ngã xuống, và dành một phút mặc niệm cho những gì họ đã làm được, bên phía Demacia và Noxus trước giờ chưa từng làm qua chuyện này nhưng họ lại cảm thấy việc hân làm rất có ý nghĩa.

Những binh sĩ còn khỏe mạnh nhanh chóng nhận được lệnh bắt tay vào việc thu dọn thành Vuncan, chào đón những người dân trước kia sinh sống tại thành này nay đã bỏ trốn quay trở về.

Đồng thời John cũng bảo Diana dẫn một đội quân nhỏ chừng một trăm người quay trở lại thành Fullox báo tin cho Jarvan biết đồng thời thông báo với dân chúng nên đến thành Vuncan để sinh sống giảm tải việc sinh sống quá đông tại các tòa thành kia.

Dân chúng di cư đến thành Vuncan khá là đông vậy nên phải chia ra làm hai nhóm, nhóm đầu tiên do Jarvan dẫn đầu, nhóm thứ hai là do Diana.

Hai ngày sau Jarvan cùng toán quân của mình và những người dân đã đến thành Fullox...Diana thì một ngày sau mới đến. Khi Jarvan thấy những người bạn của mình như Garen,Shynvana, hay lux vẫn còn bình an hân tỏ ra vô cùng vui sướng, lao đến ôm chặt họ.. mà khóc.

“John...”-Nami hốt hoảng chạy lại kéo tay John nói: “ anh mau đi với em đến chỗ cứu thương, có chuyện rồi.”

John không biết chuyện thế nào nhưng cũng không chút chậm trễ nhanh chóng đi theo Nami. Khi đến trại cứu thương, đây là nơi điều trị cho các binh sĩ bị thương trong lần công phá thành Vuncan trước đó, dù đã trải qua hai ngày nhưng số người ở đây không hề giảm.

“John...mau giúp Soraka cô ấy kiệt sức mất”-Karma nhanh chóng chạy lại nói.

John lập tức tiến lại gần Soraka thấy sắc mặt cô vô cùng nhợt nhạt, vội hỏi: “ chuyện gì xảy ra vậy?”

Nami liền đáp: “ hai ngày này Soraka liên tục chữa trị cho các binh sĩ, cô ấy sử dụng sức mạnh phép thuật của mình để chữa thương cho họ, bây giờ cô ấy gần như kiệt sức rồi”

“tôi không có sao đâu, việc gì phải gọi cậu ấy đến đây.”-Soraka đưa tay cố gắng cười nói.

“nguy rồi, bên kia có một binh sĩ mất quá nhiều máu”-Akali khoắc lên mình bộ đồ cứu thương chạy lại gấp rút nói.

“để ta...”-Soraka cố gắng đứng lên tiến lại chỗ người lính ấy, máu từ bụng của anh ta liên tục chảy ra, máu mất rất nhiều, nếu cứ để y như thế này e rằng anh ta sẽ chết vì mất máu mất.!

Soraka đặt hai tay của mình lên chỗ miệng vết thương một luồng sức mạnh màu vàng nhạt tỏa ra, chỉ có điều luồng sức mạnh ấy cứ chập chờn không ổn định...

John nheo mắt vội ngăn lại nói: “ Soraka, không lẽ với tất cả các vết thương cô đều làm cách này sao?”

Soraka chớp chớp mắt khó hiểu: “ không dùng cách này thì dùng cách nào? Sử dụng phép thuật để khóa miệng vết thương lại là cách tốt nhất.”

“không được”-John vội nói: “ nếu cô cứ làm liên tục cô sẽ chết vì kiệt sức đấy.”

Akali hỏi: “ John cậu biết cách nào khác sao?”

John gật đầu nói: “ tất nhiên là biết, Karma cô có kim khâu không?”

“có”-Karma khó hiểu: “ cậu cần kim khâu làm gì?”

“cứ đưa đây”-John gấp rút nói.

Karma nhanh chóng chạy đi lấy kim khâu đưa cho hắn, John bắt đầu làm cái việc mà trước giờ chưa ai từng thấy, sau khi khử trùng kim khâu xong hắn sử dụng luồng chỉ vào một đầu kim sau đó khâu lại vết thương...mũi kim khâu cứ lên xuống, xuyên qua da để khâu kín lại vết thương hở.

“cậu ấy làm gì thế? Cứ như đang khâu quần áo vậy”-Karma kinh ngạc nói.

Kĩ thuật khâu vết thương này John đã thấy rất nhiều trên tivi lúc hắn còn ở thế giới trước, đồng thời vì sống chung với bà của mình hắn vẫn thường xuyên thấy bà khâu các chỗ áo quần rách ỉnh vậy nên cũng nắm ít nhiều các kiến thức.

“đây là cách thức để chữa các vết thương hở mà tôi biết được từ một vị thầy thuốc trước kia, cách này rất hữu hiệu...mọi người cũng mau chóng học nó để sau này còn sử dụng, tránh sử dụng sức mạnh phép thuật quá nhiều ảnh hưởng đến sức khỏe”-John sau khi khâu lại vết thương liền cắt chỉ rồi nói.

“cách này hay thật”-Akali trầm trồ, và cũng chính cô sau này là người thực hiện việc khâu vết thương tốt nhất, có thể xem như Akali rất có năng khiếu trong chuyện này. Đó là sau này, còn bây giờ vẫn cứ tiếp tục.

John nói: “ bây giờ vết thương của người lính này đã được xử lý nhưng vì anh ta mất quá nhiều máu cho nên chúng ta cần phải truyền thêm máu cho anh ta.”

“truyền bằng cách nào?”-Nami hỏi, cô thực sự rất có với số kiến thức của John.

John đáp: “ mọi người có biết cách truyền nước vào trong cơ thể của họ không?”

“biết, a, cậu muốn nói cách truyền máu cũng tương tự như vậy”-Akali giật mình nói.

“không được đâu”-Soraka nói: “ trước đây tôi cũng đã từng thử nghiệm cách này có điều nếu chúng ta không xác định được chính xác máu của mỗi người thì khi ta truyền máu khác loại người nhận máu ấy sẽ gặp nguy hiểm.”

John vỗ đầu nhận ra, ở thế giới này họ đa phần là dựa vào phép thuật vậy nên các khoa học về y tế không được chú trọng, cách để xác định loại nhóm máu chưa được nghiên cứu ra, John nói: “ Dem cho tôi bốn bát nước.”

Nami lập tức chạy đi lấy bốn bát nước đặt trước mặt John, sau đó John lấy một ít máu từ người lính đang bị thương kia nhỏ vào bốn bát, hắn nói: “ hãy lấy máu từ những người khỏe mạnh sau đó nhỏ vài giọt máu vào bốn bát này, nếu máu hòa cùng vào nhau có nghĩa họ cùng nhóm máu, và ngược lại.”

“điều này là thật?”-Soraka kinh ngạc, cô nhìn John với ánh mắt đầy vẻ thần thánh, rõ ràng bọn họ còn chưa biết hết về John, hắn đâu chỉ có mỗi có khả năng đánh giặc, ngay cả đến chuyện này hắn cũng biết thì tuyệt đối không phải ‘con người’ rồi.

“cứ làm theo lời tôi đi, sau này cũng áp dụng cách này, đừng lạm dụng sức mạnh của mình”-John đứng dậy nói.

Soraka liền nói: “ John, có thể cho tôi biết những thứ này cậu biết được từ đâu không? Chúng tôi bây giờ thấy như có một đám mây mù xung quanh người của cậu.”

John cười đáp: “ từ một người thầy thuốc rất giỏi.”

Mọi người hình như cũng không tin hắn cho lắm, nhìn là biết khả năng nói xạo của hắn quá tệ rồi. John rời đi Karma lập tức hỏi Nami: “ Nami, cô biết nguồn gốc của cậu ấy chứ? Ngoài việc cậu ấy đến từ Shadow Isles chúng tôi không hề biết nguồn gốc trước đây của cậu ấy, những gì cậu ấy làm tuyệt đối không thể là con người bình thường được.”

Nami lắc đầu nói: “ đúng là những chuyện anh ấy làm quá mức tưởng tượng được nhưng dù Nami rất được anh ấy yêu mến nhưng cũng như các cô gái khác, không ai biết thân phận thật sự trước đây của anh ấy cả.”

“hài”-tất cả thở dài rồi bắt tay vào công việc của mình, làm như cách mà John đã chỉ.

Bước đi trên đường, John xoa đầu nghĩ: “ xem ra ta đã làm quá nhiều cho thế giới này rồi, không biết ta đã đi quá xa rồi hay chăng?”

“John...John...”-Syndra bay đến với dáng vẻ gấp rút nói.

“hử”-John hơi kinh ngạc với bộ dáng của Syndra liền hỏi: “ có chuyện gì vậy?”

Syndra liền đáp: “ đội quân thứ hai hộ tống người dân di cư đến thành Vuncan đã trở về rồi.”

“về rồi thì tốt, nhưng sao em lại tỏ ra hốt hoảng vậy?”-John chớp mắt khó hiểu.

“Diana, cô ấy...cô ấy toàn thân đầy thương tích...rất nặng”-Syndra nói ra khiến John giật bắn người, ngay lập tức hóa thành một cơn gió lao thẳng đi

144. Q.5 - Chương 34: Quả Báo

“Diana...Diana...”-John gấp rút từ bên ngoài tiến vào phòng, ở đây cũng có khá đông mọi người đang lo lắng đứng đợi.

“John...John...bình tĩnh lại”-Jayce liền ngăn lại nói: “ hiện giờ Diana đang ngủ, các vết thương đã được Sona và Janna các cô ấy băng bó lại rồi, Diana không còn nguy hiểm nữa.”

John lo lắng hỏi: “ chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với cô ấy?”

“kết”-từ trong phòng Sona và Janna bước ra ngoài nói: “ John, anh đừng lo, bây giờ Diana đang ngủ, cô ấy sẽ khỏe sớm thôi.”

“Sona, nói cho anh biết rốt cuộc là có chuyện gì?”-John hỏi.

Sona liền đáp: “ không rõ lắm trông như cô ấy bị tấn công...anh hỏi Jayce đi, anh ấy là người đầu tiên phát hiện ra Diana đây.”-Nói xong Sona quay sang nhìn Jayce.

Jayce hiểu ý liền đáp: “sáng nay lúc đi tuần trên thành tôi phát hiện những người dân di cư đến thành Vuncan đang hồi hả chạy về đây, điều này rất khác so với đoàn người trước đó đi với Jarvan, tôi liền hỏi một người trong số đó, họ bảo: “ đoàn người của họ bị tấn công bởi một nhóm người Hư Không, bọn người này mạnh vô cùng, Diana phải ở lại để ngăn cản bọn chúng.”

“ực”-Jayce nuốt nước bọt nói tiếp: “sau khi thu xếp cho những người di cư vào thành tôi lập tức cùng với một số binh lính rời thành để xem tình hình của Diana, nhưng đi được một đoạn ngắn thì thấy Diana mình be bét máu, thương tích rất nặng nằm gục trên lưng ngựa quay trở về...”

“rắc”-mười ngón tay của John nắm chặt vào nhau, để ý kĩ có lẽ nghe những tiếng rắc rắc vang lên.

“thế giờ bọn chúng ở đâu anh có biết không?”-John hỏi.

Jayce lắc đầu nói: “ khi thấy Diana như vậy tôi lập tức đưa cô ấy về thành không kịp nghĩ gì khác.”

“được rồi!”-John thỏ vào vai củ Jayce vài cái thật nhẹ.

“John, bây giờ anh tính sao?”-Sona hỏi.

John nở nụ cười đầy sát khí nói: “ anh đã từng nói, anh sẽ là người bảo vệ những người mà anh yêu, nếu kẻ nào dám làm hại đến một người nào trong số họ, kẻ đó đừng mong sống yên bình.”

Nói xong John biến mất ngay lập tức.

Sona và Janna nhìn nhau thở dài: “ có phải là chuyện của cô gái tên Sally không?”

.....

Lúc này John vừa mới đi đến cổng thành Vuncan thì bắt gặp Caitlyn, cô nhận ra trên người hắn đang tỏa ra một luồng sát khí cực kì đáng sợ.

“John...ta nghe nói về chuyện của Diana, người định đi đâu?”-Caitlyn vội hỏi.

“đi trừng phạt những kẻ dám động đến người phụ nữ của ta.”-John liền đáp sau đó bay vút đi.

“nếu có một ngày ta như thế, người có làm như vậy không?”-Caitlyn giọng nói có phần nhỏ dần, hầu như không nghe rõ được, ánh mắt cô chăm chăm nhìn về phía chân trời kia.

John rời khỏi thành Vuncan, hắn y theo hướng từ thành Vuncan đến thành Fullox mà bay. Đi được một đoạn cách thành Vuncan cũng khá xa, John ngửi thấy có mùi máu tanh đang thoang thoảng trong không khí, lập tức lần theo mùi này.

Nơi này nằm hơi chếch về hướng đông của thành Vuncan, ở trên mặt đất vô số các thi thể binh lính khoắc trên người trang phục của Liên Minh đang nằm ngổn ngang. Trong đó có cả thi thể của dân chúng, bình thường cũng gần một trăm người. John lắc mình tiến lại gần các thi thể, hai mắt của John phát ra từng luồng hàn quang lạnh buốt, hai nắm tay siết chặt lại. Những cái xác ở đây ngoài dân thường và lính của liên minh ra không hề có lấy một cái xác nào của quân lính Hư Không, vậy có nghĩa mọi chuyện ở đây chỉ do duy nhất 1 kẻ làm.

“không ngờ kẻ ra tay lại tàn độc đến thế, không hề buông tha cho bất cứ ai”-John thầm nghĩ, nhớ lại những vết thương của Diana hắn càng thêm tức giận, nếu như Diana bản lĩnh không cao e rằng cô ấy đã không thể nào bảo toàn được mạng sống.

“ư ư”-đột nhiên John nghe được tiếng rên nho nhỏ của một người đang nằm gần đó, John lập tức chạy lại đỡ người đó lên hỏi: “ người anh em, chuyện gì xảy ra ở đây? Là kẻ nào làm?”

Người lính kia đôi mắt không thể nào mở ra được, cố gắng nói: “ Trả...trả thù....đội trưởng đội 10.”-nói đến đó anh ta lập tức tắt thở mà chết.

“Đội trưởng đội 10, muốn trả thù chuyện ta chiếm thành Vuncan? Kẻ mạnh nhất trong đội 10, một trong mười tên đầu não...”-John nghĩ một lúc sau đó nở nụ cười tàn ác nói lớn: “Nếu hắn muốn ăn miếng trả miếng với ta thì đừng trách ta tâm địa ác độc, ta sẽ giết bọn chúng cho đến khi quỷ khóc sói tru, không cách nào đặt chân vào Valoran này. Phạm là người của quân Hư Không, ta thấy một giết một, thấy một trăm giết một trăm.”-John nhìn những thi thể xung quanh, trong đó có cả người già và trẻ em, tất cả đều không được buông tha, đôi mắt hắn bắn ra hàn quang mãnh liệt, khí tức hủy diệt trong người bộc phát ra xung quanh, trong nháy mắt đã trải rộng khắp hiện trường. Nhìn bốn phía khóe mắt John trở nên đỏ rực, miệng nhếch lên tàn khốc.

“chuẩn bị đón nhận sự trừng phạt của ta đi, đội trưởng đội 10”-Nói xong John phóng người lên cao bay đi, tốc độ nhanh đến mức chắc chỉ có tốc độ âm thanh mới so sánh được mà thôi. Loáng cái John đã xuất hiện trước một doanh trại nhỏ của quân đội Hư Không, cái doanh trại này không giống như doanh trại quân đội bình thường, nó chỉ giống như được dựng nên để mà nghỉ chân mà thôi.

John liếc mắt một cái đã nhận ra bên trong doanh trại này ước chừng có ba trăm người, trong đó không ít người có thực lực khá mạnh. Tuy nhiên John lại hoàn toàn chưa phát hiện ra tên đội trưởng đội 10 đang ở trong doanh trại này, thế nhưng trước đó hắn đã nói: ‘ gặp một giết một, gặp trăm giết trăm...cái doanh trại này hắn không có lý do gì để mà bỏ qua cả.’

Dứt lời John lập tức hạ độ cao, lơ lửng ngay trước cổng doanh trại, một khí thế tung hoành ngang dọc xuất hiện, đem toàn bộ doanh trại bao bọc trong cái sát khí này, chấn động vào tâm lý của mỗi tên đang ở trong đó.

“kẻ nào dám đến đây giương oai? Còn không mau bước ra đây nhận cái chết!”-lời còn chưa dứt đã thấy xuất hiện tám người lơ lửng song song với John, nhìn hắn với ánh mắt ngạt nhiên.

John nhìn tám người, hiểu ngay đây là tám kẻ mạnh nhất tại đây, tất nhiên tên đội trưởng đội 10 không có trong đó. Ánh mắt dừng lại người đứng giữa, đó là một lão già chừng bảy mươi, mặc trên mình bộ đồ trông rất bình thường màu tím nhạt, bên hông đeo một thanh Kiếm rất bắt mắt. John nhận ra thực lực của lão

già này hơn bảy tên còn lại. Ánh mắt của John đầy lãnh khốc, nhìn tám tên như nhìn những cái xác đã chết.

Lão già kia nhìn John, ánh mắt lạnh lùng, trong lòng có một chút bất an vô cùng. Đây là một cảm giác mà chưa bao giờ lão cảm nhận được. Nhìn John lẳng không đứng giữa không trung chứng tỏ thực lực của hắn cũng không hề thấp, đây là chưa nói cái sát khí mà hắn phát ra ấy thật khủng khiếp đầy bá đạo, cứ như cái khí thế của một vị thần chấn nhiếp cả thiên hạ.

Lão già kia mở miệng nói: “ kẻ này là ai, có ai biết hắn không?”-lời vừa nói ra, một trung niên áo trắng đứng cạnh đó cung kính đáp: “ nếu như thuộc hạ nhớ không nhầm thì khuôn mặt này có in trên lệnh truy nã mà đội trưởng đã đưa về cho chúng ta cách đây không lâu, hắn tên là John.”

Lão già kia nghe vậy, sắc mặt thay đổi, nhìn John với ánh mắt đầy cảnh giác, lão ta mở miệng nói: “John, không biết người đến đây có chuyện gì? Nhìn dáng vẻ của người không hề có chút ý tốt nào”

John lạnh lẽo nhìn đối phương, trầm giọng nói: “ Trí nhớ của mấy người hình như không được tốt đúng không? Vừa mới giết hơn hai trăm người (hơn một trăm người dân và toàn bộ số binh lính đi theo hộ tống là hơn 200 nhé) của ta mà đã vội quên rồi sao? Xem ra lão đã già nua lắm lắm rồi, nên về nhà dưỡng lão đi. Ta đến đây làm gì các người phải tự hiểu chứ?”

Lão già kia biến sắc, không nghĩ ra John lại đến đây nhanh như vậy, hiện tại Đội trưởng đang ra ngoài không có ở đây, thực sự là nằm ngoài dự đoán của lão mà.

“Như vậy là người đến đây là để báo thù? Người đi một mình không sợ bị giết sao?”-Lão già kia cười lạnh đáp.

John liền đáp: “ thực ra nếu người giết binh sĩ và người dân thì có thể ta không phải đích thân ra tay, tuy nhiên cái sai lầm nhất của các người chính là đụng vào người con gái của ta...cái giả phải trả cho hành động ấy khá là đắt đấy.”

“càng tốt! không phải giết được người là chúng ta sẽ được cấp trên ban thưởng rất nhiều sao... bởi vậy kết cục của hành động ngu ngốc này sẽ được đổi bằng cái mạng của người đấy John à.”-Lão già càng nói càng âm hiểm.

“hừm”-John nhếch môi khinh miệt: “ta đương nhiên biết đây là đâu, đây sẽ là nơi chôn xác các người, ngày này năm sau cũng chính là ngày giỗ của các người. Nếu ta đã ở đây thì đừng mong bất cứ ai trong doanh trại này có thể chạy. Ta sẽ nói cho các người biết chuyện này, và hi vọng những kẻ chưa gặp ta cũng sẽ nhớ lấy câu nói này: ‘ Một khi gương vua trong tay ta đã xuất, quỷ gào thóc, thần tru diệt, thiên hạ sẽ phải vĩnh viễn cúi đầu.’, tốt nhất là hãy gọi tên đội trưởng đội 10 ấy ra đây gặp mặt ta, nếu không ta sẽ phải xuống tay giết từng người một của hắn. Từ giờ phút này cứ bất cứ ai trong quân đội Hư Không động đến những người bạn của ta, các cô gái của ta...bất kể kẻ nào đội trưởng đội 1,2,3 hay đến 100 đi chăng nữa tất cả đều sẽ chết, bởi vì Gương Vua vẫn nằm trong tay ta.”

Lời vừa nói ra, đám người kia phần nộ vô cùng, Lão già kia cả giận nói: “ thẳng nhóc miệng còn hôi sữa mà đã dám mạnh miệng như thế, lão già ta thân là người đứng đầu hàm Nhất Phẩm, dưới quyền của đội phó làm việc gần cả trăm năm nay, chưa bao giờ thấy một kẻ nào dám to mồm như người. Hôm nay ta sẽ cho người biết hậu quả của việc mạnh miệng. Người đâu bắt lấy hắn.”-Dứt lời, bên cạnh lão đã phóng ra hai bóng người, tốc độ rất nhanh, hai kẻ này mang hàm nhất phẩm, tất nhiên thực lực không hề kém.

Thông tin khái quát:

Tên: D

Chức vụ: Người đứng đầu trong đám nhất phẩm (thuộc hạ của Đội Phó)

Cấp độ: Nhất Phẩm (mạnh nhất trong nhất phẩm)

Tính cách: nóng nảy và rất dễ bị kích động

Khả năng: không rõ.

Bảy tên còn lại tất cả đều ở cấp độ nhất phẩm.

John cười lạnh nói: “đám người các ngươi không ai có thể chịu nổi một kích từ ta, tất phải chết”-ngữ khí của hắn đầy cao ngạo tàn nhẫn, trực tiếp nói thẳng đám người trước mặt không đáng một xu.

John nhìn hai kẻ đang lao đến, ánh mắt lộ ra sắc thái tàn nhẫn, tay trái vung về phía trước, hai gã kia lập tức cảm nhận được một thứ lực lượng cường đại đang tràn đến, không thể cưỡng lại! Trong nháy mắt cả hai thân thể như bị đóng băng, đứng yên bất động. Ngay khi những kẻ đang quang sát xung quanh còn chưa kịp nhận ra hay suy nghĩ điều gì thì lập tức hai cái thân thể kia nổ tung, máu me, chân tay một phen bay loạn, tình cảnh hoàn toàn chấn động toàn bộ quân lính Hư Không đang có mặt.

Lão già kia cấp độ chỉ dưới mỗi đội phó và đội trưởng của đội 10 tên D kia cùng với năm tên thuộc hạ bên cạnh một phen chấn động, sắc mặt đại biến, hai con ngươi toát ra sự sợ hãi khôn cùng. Hai cao thủ có thực lực nhất phẩm nhưng lại không đến một chiêu đã bị John giết chết, quá đáng sợ, không có một từ gì để tả nổi. Tình cảnh chiến đấu lúc này khác xa so với lúc trước hắn đấu với ba anh em kia, bây giờ hắn đang rất điên cuồng, việc bọn chúng dám làm bị thương Diana đã khiến hắn không hề muốn đấu quá nhiều thực lực.

Sắc mặt D sa sầm xuống quát lớn: “tên đứng trước mặt chúng ta chính là mối họa cho toàn quân đội Hư Không, hôm nay không thể để hắn sống được, tất cả chúng ta phải vì đại cuộc mà chiến đấu, hắn ta chỉ có một còn chúng ta có đến cả trăm người. cho dù hắn mạnh thế nào cũng không thể chống lại chúng ta, cùng đồng lòng giết hắn.”

Lập tức năm người bên cạnh D nhất thời tản ra, John nhìn sáu kẻ đó như nhìn những cái xác chết, ánh mắt của hắn là ánh mắt của tử thần chứ không phải của con người nữa rồi.

“xoẹt”-loáng cái John đã xuất hiện ngay trong đám đông trước mặt, như những luồng điện di chuyển trong không khí xoẹt qua xoẹt lại, những tiếng la hét kinh hoàng vang lên không dứt. Máu văng khắp nơi trong doanh trại, thoáng chốc hơn ba trăm người ở đây nay chỉ còn hơn 80 mười người, John giết người cực nhanh cái cảm giác giết người này sao giống cái hồi hắn náo loạn Piltover quá!

Đám người của đội 10 kia lần trốn trong đám quân lính, hồng quang trong mắt của John bạo xạ, trông hắn bây giờ như một ác ma cái thế, tuy nhiên động tác và tư thế giết người của hắn lại vô cùng đẹp mắt, mỗi chiêu tung ra lại có thể lấy đi hai, ba mươi cái mạng, kinh lực thật kinh khủng.

Nếu quan sát từ trên cao có thể nhận thấy cơ thể John cứ y như một cơn gió lốc, lúc biến sang đông, lúc lại sang tây, cứ mỗi lần hắn dừng lại là y như rằng vài cái mạng đã được lấy, tốc độ giết người của John thực sự khiến cho đám người kia kinh hãi tột độ, nếu so với việc giết gà giết heo thì cũng không khó là bao. Nếu chuyện này mà được truyền ra ngoài e rằng khó có ai tin được.

D trong lòng vừa sợ vừa giận, chính mình cứ nghĩ ba trăm người là đủ sức giết hắn nhưng ai ngờ rằng chưa xong một ‘bữa ăn’ quân số đã giảm đi hơn nửa...không...bây giờ đúng hơn là chỉ còn chừng hai mươi người, nếu tính cả sau kẻ mạnh nhất.

“chúng ta cùng liều mạng, kẻ này không chết, chúng ta sẽ chết”-D gầm lên, Kiếm trên tay gã, một cỗ Kiếm khí cong vút hiện lên chém thẳng về phía John. Năm gã kia không phải thẳng ngu, bọn chúng biết nếu tình huống này mà còn để yên cơ hội sống sót là cực thấp, vậy nên chỉ còn một cách: đồng loạt liều mạng, toàn lực tấn công John. Nhất thời sáu bóng người bao vây John: Kiếm-chưởng-Kiếm-thương-chỉ-quyền cứ liên hoàn tấn công tới tấp, chưởng lực mạnh mẽ, kiếm khí lăng lệ, cứ tấn công vào John.

Thân thể John nhao cái đã xuất hiện trên không cách mặt đất ba mươi mét, nhìn xuống sáu người dưới kia cười lạnh nói: “với tốc độ hiện giờ của ta, chỉ cần vài lần xuất chiêu là có thể tiêu diệt hết toàn bộ các ngươi, vậy nên các ngươi nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa, ta không có nhiều thời gian ở lại đây chơi đùa với các ngươi.”-Nói xong cơ thể John được bao bọc bởi một hào quang bảy sắc kì lạ, trong hắn bây giờ vừa giống một cái thể ma vương vừa giống một vị thánh, khiến người khác cảm thấy vô cùng dị thường.

Sáu người D kia tỏ ra vô cùng căng thẳng, thời khắc sinh tử đã đến, chỉ biết vận dụng toàn lực hồng chưởng đỡ John. Toàn thân D bắn ra một luồng năng lượng màu xanh thân thể cũng theo đó nhảy vọt lên đứng đối diện với John. Kiếm trên tay của lão cũng chậm rãi tỏa ra những luồng ánh sáng màu xanh hết sức đẹp mắt, năm người còn lại chia ra năm phía, vung văng bao vây John ở bên trong chuẩn bị hợp kích.

John đứng yên giữa không trung, bây giờ hắn mới thực sự gọi gươm của mình ra, thanh gươm ấy thật to, thật chắc, đây sao gọi là thanh gươm được, nó giống một tấm sắt thì đúng hơn. Gươm trên tay của John

nhANH chóng được một luồng năng lượng màu đỏ sậm bao bọc nó trôi bồng bềnh ngay trước mặt hắN ... John vung tay chưởng về phía trước một cái thật mạnh, ngay lập tức gương vua đang lơ lửng ấy phát ra khí thể hủy diệt thiên địa chém xuống, D và năm gã kia cảm thấy toàn thân như căng cứng, cử động một chút cũng khó khăn.

D hét lớn một tiếng, Kiếm trong tay điên cuồng chém về phía trước. Chỉ thấy mấy Kiếm ảnh màu xanh rít gió ập về phía John. Năm gã kia cũng nhanh chóng nhảy vọt lên, thân thể phóng về phía John, hai tay điên cuồng công kích hắN. Chỉ trong tích tắc, bóng đen loang loáng trên không, Kiếm quang, kiếm ảnh mịt mù.

John nhìn sáu người ánh mắt sa sầm xuống, hắN không hề tránh né, thân thể đứng im chờ công kích của đối phương. Mắt thấy công kích của đối phương đã đến gần, John khẽ chuyển động trên người hắN, hào quang bảy sắc cứ như có sự sống chuyển động xung quanh cơ thể, ngăn chặn toàn bộ sát chiêu của kẻ địch. Ngoại trừ D bị chấn bay ra ngoài hơn mười mét thì năm tên kia lại không may mắn như thế, cả năm tên bị chính những đòn tấn công của mình dội ngược lại, chấn nát như tương, chết không kịp ngáp. Doanh trại bên dưới sớm đã bị cuồng phong thổi bay đi xa.

Hai mắt của D mở to đầy kinh sợ, đây là sức mạnh gì mà lại bá đạo đến thế, thật không thể tưởng tượng nổi, đây là sự thật sao? D không dám tin vào mắt mình nữa, hắN đã bị chính thứ sức mạnh của John chấn nhiếp cả cơ thể. D sợ vãi cả linh hồn, cả người cứ như một pho tượng không nhúc nhích. Lão ta lập tức xoay người cong đuôi bỏ chạy. Đáng tiếc, đối thủ của lão là John, hắN đã từng nói “gặp một giết một, gặp trăm giết trăm”, chuyện lão định làm sợ rằng không thể nào xảy ra như ý muốn được.

D tháo chạy, John lạnh lùng cười nhạt, thân thể trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt D, vừa vặn ngăn chặn lão. Nhìn cái vẻ mặt sợ hãi đến mức không còn tí máu kia, những nếp da nhăn nhúm lại trông lão thật tội nghiệp, tuy nhiên kẻ mà lão chọc vào là John, lão không có ngoại lệ nào.

D kinh hoàng Kiếm trên tay chém như điên về phía trước, đột nhiên John cười lạnh thân thể đã xuất hiện cách đó hơn mười mét, hai mắt bắn ra thứ ánh sáng kì ảo.

“ẦM”-cơ thể của D nổ banh sa-lông máu me văng tứ tung.

Đột nhiên mắt John nheo lại thân thể biến mất một lần nữa xuất hiện ngay trên mặt đất. Ngay khi John rời đi thì một cỗ kinh lực lập tức xuất hiện, lập tức chấn nát không gian xung quanh nơi hắN vừa đứng. Cỗ khí lực ấy thật mãnh liệt, đáng tiếc không thể nào làm gì được John....

John ngẩn đầu nhìn hai người vừa xuất hiện, môi hắN nhếch lên, một nụ cười xuất hiện...

145. Q.5 - Chương 35: Giao Chiến Với Đội Trưởng Và Đội Phó

“hừm, không ngờ mới vừa ra ngoài một lúc đã thế này?”-Người đàn ông thân hình đầy cơ bắp kia nhìn tròng cảnh trước mặt tức giận nói.

Thân phận của hai người trước mặt John, hắN đại khái đoán được: người đàn ông có cơ bắp cuộn cuộn kia rất có thể chính là đội trưởng đội 10, còn người thanh niên trông bình thường bên cạnh thực lực không kém người đàn ông kia là bao, rất có thể đây là đội phó của hắN. Đứng bất động trên không nhìn hai địch nhân vừa đến, ánh mắt hắN cao thâm khó lường, không ai biết hắN đang nghĩ điều gì.

Bốn phía đột nhiên tĩnh lặng lạ thường, một cơn gió cũng không có, chỉ duy nhất có ba bóng người đang đứng trên không đối diện nhau, khí tức của ba người này toát ra vô cùng cường hãn, vô cùng quái dị.

Rốt cuộc cuộc chiến này ai thắng ai thua ngay cả đến John cũng không dám khẳng định, bởi vì kẻ địch lúc này khác với đám hồi nãy, hai đại cao thủ của quân đội Hư Không, một tên đội trưởng đứng đầu một đội trong mười đội quân chủ lực, tên kia lại là đội phó, có nghĩa hắN chỉ dưới mỗi đội trưởng mà thôi.

“xem ra hai vị không phải là kẻ bình thường, không biết có thể khai đánh tính ra cho ta biết được không? Để tránh việc ta giết phải kẻ vô danh rất tốn thời gian. Mà ta hi vọng danh tính cách vị cao ột chút, ít ra

nếu ta giết được hai người ta cũng được thơm lây chút ít, ha..ha....ấy đừng có tức giận, ta là người thắng, có gì nói vậy...”-John đang muốn chọc tức đối phương, làm đối phương điên lên như vậy khi giao đấu sẽ dễ dàng chiếm thượng phong hơn.

Người đàn ông đầy cơ bắp kia nghe vậy sắc mặt có chút khó coi. John mở miệng nói quả thực cực kì ngoan độc, rõ ràng hắn đã nhận ra thân phận của mình vậy mà lại nói những điều đó.

Người thanh niên bên cạnh cười nhẹ một tiếng đáp: “ rất tuyệt! lần đầu tiên ta gặp một thanh niên như người mà xuất khẩu ngôn ngữ cuồng đến thế, nếu tính ra tuổi tác thì ta hơn người cả chục tuổi, nhớ lại năm xưa khi bằng tuổi người , ta cũng không có ngôn ngữ cuồng như người được...ha...ha...thật sự là tuổi trẻ ngôn ngữ cuồng thật...”

“cảm ơn lời khen, nhưng sao chưa ai trả lời câu hỏi của ta nhỉ? Ta thực sự không muốn ra tay với mấy tên vô danh đầu à.”-John vẫn làm ra bộ đáng yêu chọc.

Người đàn ông kia liếc mắt nhìn sang người thanh niên ý bảo hãy trả lời hắn. Lập tức người thanh niên kia nhìn John nói: “ nếu người muốn biết thì ta sẽ nói ra, nhưng hi vọng người chuẩn bị tâm lý bởi một khi bọn ta đã nói danh tính ra thì mạng của người sẽ không còn đâu...ha...ha....nghe cho kĩ đây ta là Joe đội phó đội 10, còn người đứng bên cạnh ta chính là đội trưởng đội 10-Tony chỉ huy tối cao của quân đội Kỳ Bình thiết giáp, lần này người chết chắc rồi, thế nào vừa ý của người chứ hả?”

“ừm”-John gật đầu lên xuống cười ha hả đáp: “ rất tốt, mạng của một đội trưởng và một đội phó rất có giá trị

Thông tin khái quát:

Tên: Joe

Chức vụ: Đội phó đội 10

Cấp độ: Đội Phó

Tính cách: không rõ

Kĩ năng: không rõ

Thông tin khái quát:

Tên: Tony

Chức vụ: Đội Trưởng đội 10

Cấp độ: Đội trưởng

Tính cách: Cực kì bá đạo.

Kĩ năng: Được mệnh danh là Quyền Vương, với tuyệt kĩ đâm phát chết luôn!

John nhìn đội trưởng đội 10 Tony, trông hắn ta cũng chỉ chừng bốn mươi tuổi nhưng đó là không biết chứ thật ra ông ta đã hơn cả trăm tuổi rồi, phàm những ai tu luyện đến cảnh giới cao đều có thể giảm sự lão hóa trong cơ thể mà có thể sống cực lâu. Về mặt hồng hào trắng kiện, đôi mắt đầy lạnh lùng, từ đôi mắt có thể cảm thấy khí thế của ông ấy không hề nhỏ. Còn cái tên đội phó bên cạnh, trẻ hơn Tony một chút, tuy nhiên từ ánh mắt của hắn có thể nhìn ra hắn ta là một tên cực kì ngoan độc, giống như sói già đội lột cừu non vậy. Khiến người khác nhìn vào thực sự không thoải mái chút nào.

John mỉm cười nói: “nhìn xem! Các người mở to mắt trâu như vậy chắc rất muốn ăn thịt ta đây mà? nhưng làm sao để giết được ta đây? Ha...ha...lại đây nào, ta đang đứng đây này, một kẻ là đội trưởng đội 10 một kẻ thì vô dụng, ta sợ mười chiêu cũng không thể chống nổi đây, chân thành khuyên các người nên biết trọng mạng sống ha ha ha”-ngữ khí của John càng lúc càng ngôn ngữ cuồng, thẳng mặt xem hai cao thủ trước mắt không đáng một xu, cái khí thế coi thường thiên hạ kia thực sự khiến cho đội trưởng đội 10 và đội phó của lão như tức điên lên.

Tony cả giận nói: “nhãi con, đừng có ở đó nói lời ngông cuồng, ta đến đây thứ nhất là giết người để trừng phạt những gì người đã làm với quân đội Hư Không chúng ta từ trước đến nay. Thứ hai là để báo thù cho những anh em trong đội 10 mà người đã xuống tay. Người có lời gì trần chối trước khi chết hay không?”

“câu này ta nói các người mới đúng, dựa vào hai người các người đợi thêm 60 mươi năm nữa rồi hẳn làm đối thủ của ta”-giọng điệu của John thực sự khiến cho đội trưởng Tony cảm thấy như phát điên lên.

Tony tức tối quát lớn: “Không cần nhiều lời với hắn nữa, bây giờ xuất thủ giết chết hắn, báo thù cho người đã chết. Chờ sau khi giết hắn xong thì chúng ta hãy giết sạch bọn người đi cùng với hắn, diệt cỏ tận gốc. – Nói xong thân thể vụt xuất hiện trước mặt John, một quyền tung ra. Nhất thời một luồng sấm sét xuất hiện, uy lực kinh người, quyền đầu đỏ sẫm vụt đến ngực John. Tony quả nhiên không thẹn là đội trưởng đội 10, biệt danh quyền vương không phải hư danh, mỗi cú đấm của hắn ta tuyệt đối có thể phá nát cả một ngọn núi lớn.

Tony công kích trước mặt, Joe lách mình ra sau lưng John tung ra liên hoàn chương đầy uy lực, chỉ thấy mấy luồng chương ẩn bày sắc, cực kì bá đạo xuất hiện phía sau lưng John, khóa chặt đường lui của hắn.

Sắc mặt John sa sầm xuống, miệng hắn khi này nói quàng nói xiên nhưng thực ra đối phương đều là cao thủ hạng nhất, không thể tiếp tục đùa giỡn như lúc này nữa, John đương nhiên phải cẩn thận tuyệt đối. Chỉ thấy thân thể hắn nhoáng lên, huyền hóa thành hai John, chia ra hai phương hướng vọt đi, đây là tuyệt kĩ Ninja mà hắn đã học được trước đó, cho dù bất cứ hoàn cảnh nào vẫn có thể vận dụng.

Tony lộ ra vẻ kinh ngạc trên mặt, tựa hồ ngạc nhiên trước đòn này của John. Vừa xuất thủ thì hắn đã hiểu được kĩ năng của John hết sức kỳ bí, không thể nhìn ra lai lịch. Nghĩ thế nhưng hắn không hề hoảng sợ, quyền ảnh mạnh mẽ tung ra nhắm thẳng vào một cái ảnh của John. Đáng tiếc, Tony chỉ cảm nhận được sự trống rỗng của hư không. Joe bên kia cũng tương tự như vậy, một chương tung ra cũng chỉ đánh vào không khí.

John đột nhiên xuất hiện ngay trên đầu hai người, ánh mắt tàn khốc, tay phải phóng ra một chỉ, kinh khí vô thanh vô tức vạch ra một đường vòng cung mỹ lệ. Tony và Joe kinh ngạc hét lớn một tiếng, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên. John xuất thủ quả nhiên vô tình, không hề nương tay.

Giữa không trung, John cả người như biến đổi hoàn toàn, khí thế bá đạo trên người cuộn cuộn tuôn ra, bá tuyệt thiên hạ. Tony và Joe mặc dù một đòn vừa rồi không làm họ bị gì nhưng cũng khiến họ bị đẩy lùi lại sau đó khí thế đối phương lại tăng ảnh liệt thì đều cảm thấy chấn động.

Tony lúc này đã nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với John. Sức mạnh của John quá mức quái đản, vừa này hai người đang tức tốc quay trở lại, họ đã đại khái quan sát được cuộc chiến của John, chỉ cần một chiêu đã có thể giết được D, loại sức mạnh như vậy thực sự kinh khủng. Nhìn Kiếm ảnh đỏ sẫm của John phát ra, Joe đứng cách xa đó cũng mang theo vẻ sợ hãi. Hai gã cao thủ thực lực cao nhất trong 1 đội chủ lực quân Hư Không, tựa hồ phát sinh cảm giác đồng cảm với người kia.

Sắc mặt Tony sa sầm xuống, mở miệng hỏi: “John, người là truyền nhân của ai thì mau nói ra. Nói không chừng bọn ta sẽ nể mặt mũi sư phụ của người mà tha cho người.”

John lộ ra thần sắc cuồng ngạo, thân thể hệt như một pho tượng Ma Thần cuồng hoành tuyệt thế, cười lạnh nói: “Bây giờ lão có hỏi cũng vô dụng, lai lịch của ta thế nào thì ta với lão cũng ở thế đối lập, lão không cần hỏi nhiều. Nếu có bản lĩnh thì lão có thể tự đoán được, nếu không thì mặc kệ lão.” – Ánh mắt John lúc này sắc bén, bá đạo vô cùng, lộ ra ý tứ tuyệt không chừa đường sống cho đối phương.

Tony cười lạnh một tiếng: “John, người không cần cần rõ, người sẽ không thể nào hoành hành được đâu. Nữ nhân của người đông như vậy cũng chính là nhược điểm chí mạng của người. Các ả ta sớm muộn gì rồi cũng trở thành gánh nặng cho người mà thôi.”

John nghe vậy, ánh mắt trở nên lạnh lẽo hẳn nghĩ: “bọn chúng biết bên cạnh ta có rất nhiều cô gái chắc chắn chúng đã điều tra ta khá kĩ, khôn kiếp thật.”, hắn làm vẻ mặt hồ hững, gằn giọng nói: “Người nói cho ta biết chuyện này cũng chỉ khiến cho cái chết nhanh đến với người mà thôi, chuẩn bị chết đi.” – Dứt lời, Kiếm trong tay xoay tít, một luồng sức mạnh phép thuật mạnh mẽ trong nháy mắt rạch xé không khí tứ phương, Kiếm khí cuồng bạo rít lên ập thẳng đến người Tony và Joe. Thân thể John biến mất, trong nháy mắt huyền hóa thành chín cái phân thân, từ chín phương hướng tấn công Tony và Joe.

Tony vận sức mạnh toàn thân, Bạo Lôi Thần Quyền (thực ra thằng này gọi là quyền thần nhưng lại chưa nghĩ ra cái tên nào oách oách cho skill của hắn nên chém đại vậy thôi) mang theo sét đánh ngang trời bổ thẳng về phía John, quyền lực mạnh mẽ khiến cho không khí như ngưng kết lại, chấn vỡ Kiếm khí đỏ sẫm của John. Nhìn thấy thân ảnh John phân thành nhiều cái, Tony nhắm hai mắt lại, dùng tai thay mắt phán đoán động tĩnh của John. Joe phía bên kia tung ra Hư Không Đoạt Hồn Quyền cũng dễ dàng phá được Kiếm khí của John, không hề tỏ ra thua kém Tony. (Thằng đội phó này cũng thế nhé, đi theo đội trưởng thì ít ra cũng học được chút ít chiêu quyền của lão).

John đột nhiên ở phía trên đầu Joe, tay phải nhắc Kiếm chém xuống, một luồng Kiếm khí đỏ sẫm tinh thuần vô cùng, mang theo sức mạnh cương mãnh ập xuống. Sắc mặt Joe sa sầm hẳn xuống, tay phải vỗ thẳng một chưởng lên trên tạo thành một luồng chưởng ấn bầy sắc nghênh tiếp với Kiếm ảnh của John. Hai luồng sức mạnh phép thuật cường đại va chạm sinh ra tiếng nổ mạnh, chấn bay cả hai ra xa. Joe bị chấn rớt xuống đất, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên một Kiếm của John không hề nhẹ.

Thân thể Tony lúc này đã tiến gần đến John, phát ra hơn mười quyền, quyền phát ra đều đánh trúng Kiếm của John, dùng cương đối cương. Ánh mắt John lạnh lẽo vô cùng, Kiếm xoáy tít, một luồng ánh sáng xán lạn bùng phát, mang theo không khí hủy diệt xoay tròn. Chỉ nghe vô số tiếng nổ vang lên, không khí điên cuồng gào rống, Tony bị sức mạnh phép thuật John chấn bay ra ngoài vài mét, trang phục rách nát tả tơi, thân trên hoàn toàn lộ rõ ra ngoài.

Thân thể John nhanh vô cùng, nhoáng lên đã xuất hiện trước mặt Tony, không để cho đối phương có giây phút ngơi nghỉ, Kiếm như long lân giỡn nước, Kiếm khí tạo thành vô số tầng lớp, hắn cười lạnh nói: “Tạm biệt thế gian đi!” – Luồng khí lạnh lẽo như phá núi ngăn sông, như quỷ lệ dưới địa ngục gào thét, cuồng phong ào ào rút lên bao vây hoàn toàn thân thể Tony.

Đỉnh đầu John đỏ lên, hai luồng Kiếm khí thập phần tà dị dung hòa vào nhau như hai con giao long phun ra khí tức hủy diệt chém xuống. Tony tập trung toàn thân sức mạnh, phía sau hình thành một thân ảnh tựa như lôi thần xuất hiện, sấm sét xuất hiện dày đặc, điện quang chớp lóe. Luồng điện trước đây màu vàng đậm bình thường thì nay lại biến thành máu tím quỷ dị.

Tay phải Tony giơ lên cao đón lấy một luồng sét, sau đó giáng thẳng về phía Kiếm khí của John. Một quyền ảnh to lớn va chạm với hai luồng Kiếm khí. Một thanh âm như hủy thiên diệt địa vang lên, dư chấn vụ nổ đẩy cả hai ra xa, uy lực thực khiến kẻ khác kinh khiếp.

Hệ thống sức mạnh phép thuật của Tony bị phá vỡ, thân thể như lá rụng bay đi, phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên trọng thương không nhẹ. Tình huống của John thì bất đồng, chỉ thấy quanh thân thể bộc phát một ánh sáng màu bầy sắc chói sáng cả thiên địa. Nhìn John lúc này hết như một thiên thần đứng giữa không trung, ngay cả Joe cũng bị khí thế của John tỏa ra khiến cho thối lui lại phía sau, kinh hãi cực kỳ.

John lạnh lùng nhìn Tony nằm trên mặt đất, âm trầm cất lời: “Xem ra cao thủ của quân đội Hư Không cũng chỉ như thế, ta còn tưởng rằng tiến vào hàm 10 đội chủ lực thì sẽ lợi hại lắm. Hóa ra chỉ là hư danh. Bây giờ các ngươi có còn mạng sống hay không thì còn phải trông vào bản lĩnh và vận may của các ngươi.

“chiêu thứ 1” - Dứt lời, Kiếm trong tay lấp lóe tạo thành trên một trăm ảo ảnh kiếm, trong nháy mắt hội tụ thành hình chiếc quạt, vệt Kiếm dài đến vài mét, khiến cho người ta sợ hãi cực kỳ. Toàn bộ mặt đất bị rạch nát.

Thân ảnh Tony và Joe tụ lại một chỗ, toàn lực né tránh Kiếm khí của John, trong mắt hai người đều mang theo vẻ hoảng sợ vô cùng. Tony rốt cuộc mở miệng nói: “John, [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] là gì của ngươi? Người có đúng là truyền nhân của ông ta?” Thanh âm run run, hiển nhiên sợ hãi vô cùng.

“Sephiroth? John hoàn toàn không biết đến cái tên này, nhưng hắn ta nói ra như thế hiển nhiên là có lý do.”-John trầm nghĩ.

Joe ở bên cạnh không hiểu hỏi: “ đội trưởng Sephiroth là ai?”

Tony liền đáp với giọng đầy vẻ tôn kính và chất chứa ít nhiều sự sợ hãi: “ ông ta là đại thống lĩnh của quân đội Hư Không năm xưa, là người mạnh nhất thế giới Hư Không chỉ sau mỗi chúa tể, nắm giữ toàn bộ binh quyền trong tay. Kể mà chỉ cần nghe đến tên thôi cũng đủ để run sợ suốt mười ngày mười đêm, đại thống lĩnh Sephiroth.”

“ông ta thực sự lợi hại vậy sao?”-Joe cũng kinh ngạc tột độ, hẳn chưa hề nghe ai nhắc đến cái tên này trước đây.

Tony nhìn John với ánh ngập tràn nỗi sợ hãi nói tiếp: “ trong lần xâm chiếm Valoran trước kia, ông ấy chính là người chỉ huy quân đội Hư Không đánh thắng hết trận này đến trận khác, lập được rất nhiều đại công cho thế giới hư không. Có thể nói nếu trong thế giới Hư Không, Chúa Tể là một vị thần thánh, thì Sephiroth chính là một vị vua.”

“vậy bây giờ ông ta sao rồi? ông ấy có còn sống không? Tại sao thuộc hạ không ai nhắc đến nhân vật đáng sợ đến như thế?”-Joe tỏ ra khản trương, bởi lẽ hẳn sắp được biết đến một nhân vật đã làm chao đảo khắp các thế giới.

Tony lắc đầu nói: “ Năm đó khi ta chỉ còn là một đứa trẻ, ta nghe sư phụ kể lại rằng, trong cuộc xâm chiếm Valoran, không hiểu vì lý do gì Sephiroth lại bị cho là phản bội và toàn bộ quân đội Hư Không chùng với 10 đội trưởng và Đại đội trưởng phải ra tay để tiêu diệt ông ấy. Sư phụ ta lúc ấy là đội trưởng đội 7 ông ấy kể lại với ta rằng: sức mạnh của Sephiroth thực sự vượt ngoài những gì bọn họ tưởng tượng chỉ với một thanh gươm trên tay, ông ấy không chỉ chiến đấu với hơn trăm vạn binh mã và mười một người mạnh nhất của đội chủ lực mà không hề bị dồn vào thế hạ phong, đã thế mười một người kia nhiều lúc tưởng rằng mình sẽ bại trận nữa. Bọn họ chiến đấu 3 ngày 3 đêm, cuối cùng phải nhờ đến Chúa Tể bí mật ra tay mới khiến cho Sephiroth bị trọng thương nặng, có thể sau chuyện đó ông ấy đã chết rồi. Cũng từ đó về sau không ai nhắc đến cái tên ấy nữa.”

“chiến đấu với 100 vạn binh mã, đã thế còn với mười đội trưởng và đại đội trưởng mà không hề ở thế hạ phong nhiều lúc còn gần như bắt họ phải nhận thua, ông ta là quái vật mất rồi!”-Joe toát cả mồ hôi hột, hẳn mà đối đầu với người này e rằng chết trong vài giây.

Tony tiếp tục nói: “ Sau trận chiến đó sư phụ kể lại với ta rằng, ngoài việc sở hữu sức mạnh tuyệt thế ra ông ấy còn sở hữu khả năng sử dụng kiếm cực kì bá đạo, có cảm tưởng như chỉ cần ông ấy cầm được kiếm thì không có thứ gì có thể chống lại. Thật không ngờ, những gì ta nghe được ấy bây giờ lại xuất hiện trước mắt của ta. Ta cũng không ngờ rằng ngày hôm nay ta lại được đối đầu với chính truyền nhân của ông ấy. Có lẽ Chúa Tể đã sớm biết điều này cho nên mới muốn bắt sống hẳn thay vì giết.”

“đó cũng là lý do vì sao cho đến giờ vị trí thống lĩnh toàn quân đội vẫn để trống!”-Joe đột nhiên nhớ đến chi tiết này liền giật mình.

John nghe cuộc đối thoại của hai người lập tức hiểu ra, người đàn ông à không phải nói là linh hồn còn sót lại của người đàn ông bên trong thanh Gươm Vua vô danh kia chính là Sephiroth, John cũng đại loại tưởng tượng ra một thời oanh liệt của ông ấy nhưng bây giờ nghe Tony kể mới kinh ngạc muôn phần, không ngờ ông ấy còn khủng khiếp hơn những gì hẳn tưởng tượng.

“Sephiroth, cuối cùng tôi cũng biết được tên ông, ông hãy yên nghỉ đi, lý tưởng trước khi chết của ông tôi sẽ thực hiện, một thế giới không có chiến tranh...một thế giới tươi đẹp...”-John nhìn vào thanh kiếm đang lơ lửng trước mặt mà nói.

146. Q.5 - Chương 36: Tàn Cuộc

John nhìn hai địch thủ trước mặt mỉm cười nói: “ xem ra người cũng có chút kiến thức, có thể nhìn ra chiêu thức của ta vốn có nguồn gốc từ đâu, nhưng thật đáng tiếc, các người nhận ra quá muộn. CHIÊU THỨ 2”-John gầm lên một tiếng thật lớn.

Kiểm khí lần lượt tung hoành cắt vụn không gian, vô số Kiếm khí xuất hiện khiến cho Tony và Joe đều biến sắc, hô hấp bị đình trệ.

Tony thấp giọng thốt lên: “Không nghĩ ra hẳn chính là truyền nhân của lão quái vật năm xưa. Con bà nó,ta chửi mười tám đời lão ông trời, hôm nay gặp ai không gặp, lại gặp phải truyền nhân của Vua thế giới hư

không. Thực là tức chết mà. Xem ra hôm nay nếu không liều mạng giết được hắn thì tất hắn cũng sẽ trở thành Sephiroth thứ 2. Bây giờ chỉ còn cách liều mạng đánh bừa, ta không tin hai ta liên thủ lại không giết được hắn.”

Joe tỉnh táo hơn một chút: “thuộc hạ nghĩ không nên liều mạng, cho dù liều mạng thì cũng đã chưa chắc chiếm được thượng phong. Sức mạnh của hắn ngài cũng đã thấy. Thượng sách lúc này là tránh né, liều mạng chỉ có một đường chết mà thôi. Kiểm thuật của Sephiroth như ngài kể năm đó có thể chống lại trăm vạn binh mã và mười một người mạnh nhất trong đội chủ lực, không ai có thể làm gì được. Bởi vậy chúng ta nên cẩn thận một chút, nhanh chóng rời khỏi đây mới là thượng sách.”

John lạnh lùng nhìn hai địch thủ, Kiểm trong tay xoay tròn cực nhanh, Kiểm ảnh bao phủ lấy thân thể đối phương, ngăn cản, không cho đối phương đào tẩu, chiêu thứ 3 phát xuất! – Kiểm ảnh lập tức biến thành chín tầng, trong nháy mắt đè nén xuống, khiến địch nhân vô phương tránh né.

Tony hét lớn một tiếng, cùng Joe liên thủ kháng kích. Chỉ thấy một quyền ảnh thật lớn và một chưởng ẩn bảy sắc chia ra một phải một trái. Bạo Lôi Thần Quyền và Hư Không Đoạt Hồn Chưởng hai đại tuyệt kĩ đồng thời công kích, năng lượng lớn mạnh vô cùng, bốn phía đều sinh ra tiếng sét nổ, đè nén không khí. Một tiếng nổ rung trời vang lên, hai thân ảnh nhanh như chớp dồn lực rút lui, nhân lúc này đào tẩu.

Tony vừa chạy vừa rít lên: “John, cả đời này ta sẽ không buông tha cho ngươi. Ngươi cứ chờ đó mà xem.”

Hồng quang bạo xạ từ ánh mắt của John, thân thể nhanh như chớp xuất hiện ngoài trăm trượng, thu ngắn khoảng cách với hai bại tướng. Tốc độ của John cực nhanh, thậm chí có cảm tưởng rằng tốc độ của hắn gần đạt đến cả tốc độ ánh sáng, Kiểm trong tay không ngừng vung tới, lạnh lùng cười nói: “Muốn sống ư? Không thể nào dễ dàng như vậy. Xem chiêu thứ tư của ta!” -Dứt lời Kiểm ảnh xuất hiện đầy trời, liên miên bất tuyệt như mây trời, sông chảy, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ phạm vi ba trăm mét.

Tony và Joe thần sắc đại biến, Kiểm ảnh của đối phương rít lên bén gót sau lưng, nguy cơ đã lại tiếp cận. Hai người không có thời gian suy nghĩ nhiều, đồng thời phản thủ tung ra phòng vệ, năng lượng phép thuật hộ thân được đề cao tột bậc. Cả hai đều vô tình liếc mắt nhìn nhau, đều phát hiện ra vẻ kinh hãi trong mắt nhau. Đây cũng là lần đầu tiên trong nhiều năm qua hai cao thủ có thực lực trong đội chủ lực Hư Không cảm nhận được hơi thở của tử thần kẻ sát như vậy.

Ánh mắt John lúc này trở thành tàn nhẫn vô cùng, thân thể như thiên thạch rơi vào trái đất vụt bay, chỉ trong chớp lát đã xuất hiện trước đối phương một trăm mét, ung dung chờ đối phương đến. Tony và Joe lúc này đã bị Kiểm ảnh của John phá vỡ năng lượng phép thuật hộ thể, thân thể đầy vết thương, máu huyết tung tóe, quần áo nát bét. John nở một nụ cười âm trầm nhìn thăm cảnh của đối phương.

Tony đã trọng thương nặng, thân hình chậm hẳn lại, về phần Joe thì sắc mặt xanh mét, kinh hãi vô cùng. Không nghĩ ra hai người vừa bắt đầu nhận lệnh ngăn chặn bước tiến của quân đội kháng chiến đã gặp ngay phải truyền nhân của Thống Lĩnh toán quân Hư Không năm xưa- John.

Đang lúc Tony và Joe kinh hãi thì lại phát hiện ra đối thủ đang đứng phía trước, hắn cười lạnh nói: “Gặp một giết một, gặp trăm giết trăm. Muốn sống sót từ tay của ta ư? Nếu không có bản lĩnh thì đừng hòng mơ tưởng sống sót. Chiêu thứ 5”

Chỉ thấy tay phải của John vung lên chuyển động không ngừng, mỗi lần chuyển đổi lại chém ra chín Kiểm, chuyển đổi chín lần chín tám mươi một Kiểm, từ chín phương hướng bất đồng giáng thẳng vào mặt đối phương. Trong nhất thời cả thiên địa đều như biến sắc, khắp không gian xung quanh đều là cuồng phong gào thét, Kiểm ảnh chói lòa. Không khí bị bóp nghẹt, mặt đất bên dưới sớm đã thành bình địa không bằng phẳng.

Đối mặt với sinh tử tồn vong, Tony và Joe phần hện gầm lên, đồng loạt vận dụng toàn bộ lực lượng. Bạo Lôi Phá Trời đã phát ra, Hư Không Luyện Hồn -sát chiêu mạnh nhất của Hư Không Đoạt Hồn Chưởng ngay lập tức xuất hiện.

Một nắm đấm cực lớn được bao bọc bởi vô số các tia điện màu tím và một bàn tay chưởng ẩn bảy sắc xi xuất hiện, mang theo khí thế phô thiên cái địa vụt ra, không khí tứ phía như ngưng kết lại, hiện trường biến thành một tràng cảnh vô cùng quỷ dị. Tầng tầng lớp lớp nắm đấm đầy sấm sét và chưởng ẩn nghìn

tiếp với Kiếm ảnh của John. Vô số thanh âm rung chuyển đất trời vang lên, chấn động tứ phương, kiến trúc xung quanh đều sụp đổ, mặt đất xuất hiện vô số hố sâu.

Thậm chí ngay cả những người đang ở thành Vuncan lúc này cũng cảm thấy sự áp bức đến khó chịu, viện trưởng cùng những người khác đang đứng trong đại sảnh sau khi cảm nhận được sức mạnh này liền kinh hãi chạy ra bên ngoài, sắc mặt ông tái xanh kinh hoàng nói: “đây là thứ năng lượng, tại sao lại khủng khiếp đến thế kia? Rốt cuộc ở xa kia đang xảy ra chuyện gì?”

“sức mạnh này thật đáng sợ”-Leblanc cũng kinh ngạc không kém, sức mạnh này khiến tim cô như đau nhói.

Quay trở lại với John.

Thân thể John lúc này dày đặc hào quang bảy sắc, năng lượng phép thuật của bảy loại nguyên tố cổ ngữ đang tạo thành một lớp áo giáp hộ thể cho hắn, dễ dàng ngăn cản phản chiêu của đối phương ra ngoài mười mét. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn dung nhập được hai thứ sức mạnh trong người, John sử dụng đến sức mạnh phép thuật cổ ngữ, sức mạnh lần này hắn có cảm tưởng như còn mạnh hơn cả trước kia nữa, đúng như những gì Ryze đã nói trước đó, bây giờ hắn mới thực sự kích phát tối đa khả năng của sức mạnh phép thuật cổ ngữ.

Tony và Joe toàn lực phá được công kích của đối phương nhưng vẫn bị chấn rơi xuống đất, khí huyết nhảy lộn tung phèo, thở hồng hộc không thôi. Hai cơ thể tạo thành hai cái lỗ trên mặt đất trông thật tức cười. Tony trong lòng phần uất vô cùng, nghĩ không ra với sức mạnh của lão và Joe liên thủ mà không những không thể báo thù cho đám thuộc hạ, bây giờ còn rơi vào thảm cảnh, thật là đáng hổ thẹn!

John trong lòng nhớ đến cảnh Diana bị thương tích đầy mình, lúc ấy Diana gần như phải đứng trên ranh giới của sống chết, nếu Diana chết hẳn sẽ không khác gì một kẻ vô dụng, hắn đã mất đi Sally chỉ vì mình quá yếu đuối, nay nếu mất đi cả Diana nữa hẳn thực sự...thực sự không muốn sống nữa, bây giờ John muốn tốc chiến tốc thắng, sớm giải quyết hai đại địch này, quay về chăm sóc Diana, nghỉ lại từ khi Diana gia nhập liên minh đến giờ, hắn ít khi trò chuyện cùng cô, hắn cảm thấy cực kỳ hối hận. John lạnh lùng cười, khí thế cường đại tỏa ra bao trùm khắp phạm vi trăm mét, âm trầm nói: “Khá lắm, có thể chống đỡ được năm chiêu của ta. Bây giờ là chiêu thứ sáu”

Kiếm rung lên, một luồng Kiếm khí gầm lên, mệnh mông như sóng biển ập đến, mặt đất rung chuyển chấn động, năng lượng phép thuật hội tụ lại như một chiếc lồng khí úp lên đầu hai người Tony.

Sắc mặt Tony xám như tro, ánh mắt kinh hoàng, toàn thân gãy gập, miệng gào thét, song quyền tung ra như mưa. Joe lúc này cũng chỉ có thể toàn lực phản kháng, liều mạng đánh bừa, hy vọng có thể toàn mạng.

Thân thể Tony bị chấn bay ra ngoài mười mét, lục phủ ngũ tạng đảo lộn, “ọc ọc”-máu từ miệng phun ra liên tục, nhưng vẫn miễn cưỡng ngượng dậy được. Thân thể Joe dội thẳng xuống đất ba trượng, chưa kịp phản ứng đã thấy một Kiếm ảnh sáng bạc, trong trẻo giáng xuống. Đây là John đã dung nhập sức mạnh thần thánh của năng lượng ánh sáng vào bên trong, sức sát thương và phá hủy của nó là không thể bàn cãi.

John tàn khốc nhìn Joe, lạnh lùng nói: “ Tony vận may tốt nên ta chưa giết hẳn ngay. Nhưng người lại không thể trốn thoát, vậy thì chịu chết đi! – Dứt lời, Joe chỉ cảm thấy áp lực đè xuống như thái sơn áp đỉnh, hai chân run lấy bầy, thân thể như không còn chút sức lực để gánh chịu.

Nhìn Kiếm khí màu trắng đang dần dần ép xuống, Joe gầm lên một tiếng, xương cốt toàn thân phát ra tiếng lách cách, năng lượng phép thuật trong nhất thời tràn ngập toàn thân, hai tay chống lên. Chỉ thấy Joe hét lên một tiếng thảm thiết, kiếm ảnh chấn nát thân thể Joe, xương cốt tung bay tán loạn!

Nhìn về phía kia nơi Tony đang cố gắng đứng dậy, sắc mặt lão bây giờ trắng đến mức phải gọi là ‘trắng không tì vết’, một tí máu hay gân xanh gì cũng chẳng thấy, Tony thấy John đang nhìn mình cả người lão run lên, nỗi sợ hãi kinh khủng hiện lên, trong mắt lão John như một thần chết, một thần chết cực kỳ đáng sợ.

John nở nụ cười đầy tàn nhẫn, “phụ”-hắn biến mất ngay tại vị trí sau đó xuất hiện ngay lưng của Tony, cái tốc độ nhanh đến nỗi Tony không kịp phản ứng, John nói : “ ta đã bảo, gặp một giết một, gặp trăm giết trăm, ta lấy người làm cảnh cáo cho cái đám kia, nếu kẻ nào dám đụng đến bất cứ một người phụ nữ nào của ta, kẻ đó kết cục sẽ không hay ho gì đâu, giống như người vậy. Vĩnh biệt đội trưởng đội 10.”

Nói xong kiếm trên tay của John chém mạnh xuống, đường kiếm sắc bén vô cùng, một đường thẳng tuyệt mỹ vạch ra, chỗ đôi cơ thể của Tony....máu phun ra...nhưng chưa hết, ngay khi John rời đi chừng năm mét thì hai nửa thân thể kia nổ tung...đội trưởng đội 10 đã bị giết, tin tức này mà truyền ra e rằng lòng quân Hư Không sẽ không yên, còn bên liên minh không nói cũng hiểu.

John khôi phục dáng vẻ vốn có của mình, nhìn bộ đồ trên người đầy máu me trông thật bẩn, hắn lập tức sử dụng sức mạnh phép thuật tạo ra một bộ đồ khác mới mẻ mặc vào.

John lao thân đi về phía thành Vuncan, để lại một hiện trường tang thương, một bình địa rộng gần năm trăm mét, mặt đất chỉ chút vết rạch, hố sâu đủ chỗ. Gió nhẹ thổi qua làm bốc lên mùi vị máu tươi của nơi chôn xác hơn ba trăm mạng.

.....

“John...cậu đã về, cậu đi đâu cả ngày hôm nay vậy?”-Kennen phát hiện ra John đang từ bên ngoài đi vào,cậu ta lập tức chạy lại hỏi gấp.

John chỉ mỉm cười rồi nói: “ tình hình Diana thế nào rồi?”

Kennen đáp: “ cô ấy tỉnh lại rồi...cậu nên vào thăm cô ấy đi.”

“được”-John lập tức đi thật nhanh đến căn phòng Diana đang nghỉ ngơi. Đẩy cửa bước vào bên trong, ở đây có rất đông các cô gái của John đang quây quần trò chuyện cười đùa cùng với Diana, thấy cảnh này John chỉ nở nụ cười trong lòng, mặc kệ cho sau này có thể nào hắn vẫn sẽ bảo vệ tất cả.

“A...John...anh ấy đây rồi...”-Janna mỉm cười chạy lại nắm lấy tay hắn kéo đến bên cạnh Diana.

“sáng giờ anh bỏ đi đâu vậy John? Bọn em rất lo lắng cho anh”-Ahri nắm lấy tay hắn nũng nịu nói.

John chỉ cười đáp: “ đi giải quyết một số công việc.”

“được rồi, có thể cho ta ở riêng với Diana một chút được không?”-John nhìn quanh nói.

“được rồi, chị em mình đi thôi.”-Sona gật đầu sau đó cùng tất cả các cô gái khác rời khỏi phòng, căn phòng lúc này chỉ còn mỗi John và Diana.

“vết thương của em sao rồi?”-John lo lắng hỏi.

“không sao cả, được Sona và mọi người chăm sóc bây giờ đỡ nhiều rồi.”-Diana mỉm cười nói.

John thở dài nói: “ Diana, em không trách anh chứ? Từ khi em vào liên minh đến nay anh ít quan tâm đến em hơn...và rồi...”-John nói đến đây thì ngón tay thon của Diana đã che miệng hắn lại, cô cười nói: “ đừng nói thế, Diana hiểu công việc của anh mà, Diana không giận anh chút nào...vả lại bây giờ bên cạnh Diana luôn có đám người Sona trò chuyện, em không hề cảm thấy cô đơn như trước.”

“Diana”-John ôm Diana vào lòng rồi nói: “ ta muốn ta là người bảo vệ tất cả, những ai dám làm tổn thương đến em nhất định anh sẽ không tha thứ.”

Diana tựa sát lồng ngực hắn chớp đôi mắt hỏi: “ John, anh nói cho Diana biết, rốt cuộc sáng giờ anh đã đi đâu?”

“anh đi trừng phạt những kẻ dám làm em ra nông nổi này...”-John vừa nói ra đã khiến Diana giật cả người, cô vội nói: “ John...anh thật là, bọn chúng là những tên mạnh nhất trong quân đội Hư Không đấy, sao anh có thể hành động đại dốt như thế, nếu lỡ như Diana mất anh...”

John cười cắt ngang nói: “ đừng lo, anh sẽ không để ai tổn thương đến những cô gái của anh cả, bọn chúng cũng không thể nào lấy anh khỏi các em được...đấy là lời thề của anh.”

Diana lấy hai lòng bàn tay vuốt ve mặt hắn nói: “ có phải liên quan đến cô gái tên Sally?”

“Sally”-cái tên này vừa nói ra đã khiến John giật mình, hắn nhìn chằm chằm vào Diana hỏi: “ sao em biết cô ấy?”

Diana buồn bã nói: “ là Lissandra đã nói, cô ta đã kể lại mọi chuyện...John...em không muốn nhắc lại chuyện buồn này nhưng em mong anh không phải vì chúng em mà đối đầu những nguy hiểm...”

“cốc cốc”-Tiếng gõ cửa vang lên.

John xoay đầu hỏi: “ có chuyện gì?”

“John...có vài người lạ đến tìm cậu, họ bảo là người quen cũ...”-Giọng của Shen vang lên.

John suy nghĩ mãi nhưng không biết người quen cũ ấy là ai, hắn đành rời khỏi giường rồi nói với Diana: “ chuyện này tạm thời đừng nói,anh ra ngoài có chút việc, em nghỉ ngơi đi.”

John rời khỏi phòng Diana cùng với Shen tiến vào đại sảnh, ở đó có vài người đang đợi gặp mặt hắn.

Người đấy là ai? Chưa ai biết, nhưng chắc chắn một điều rằng người đến kia mang theo rất nhiều điều thú vị.

147. Q.5 - Chương 37: Đảo Ngược Thời Gian

John cùng Kennen tiếng đến căn phòng đại sảnh, nơi đó có vài người đang muốn gặp hắn, mà theo như Kennen nói lại thì đó đều là người quen cũ hắn biết.

Ở bên trong phòng đại sảnh lúc này, hầu như toàn bộ các tướng lĩnh chủ chốt của liên minh đều có mặt, tất cả đều chăm chú nhìn về bốn người đang đứng giữa đại sảnh, họ khoác trên mình một chiếc áo to lớn, che cả mặt, giống như không muốn để ai nhận ra vậy.

“John kia, cậu ấy đến rồi”-khi thấy John đang tiến đến, mọi người liền chỉ về phía hắn.

Bốn người kia quay lại, John kì lạ nhìn bốn người đang che kín mặt mũi kia, hắn hỏi: “ Không biết các người là ai? Đến tìm ta có việc gì?”

“xoạt”-lần lượt bốn chiếc áo choàng được cởi ra, để lộ ra khuôn mặt thật, John kinh ngạc sau đó cười ha hả, bởi bốn người kia thì có đến ba người là John đã từng gặp mặt qua: Nasus, Ryze và Jax.

Trong những người đang có mặt tại đây có Renekton là quen biết với Nasus, tuy nhiên giữa bọn họ có chút hiềm khích nên không nhìn mặt nhau, ngoài ra còn có Ez và Taric trước đây họ đã gặp qua Jax cho nên nhận ra ông ta ngay. Còn Ryze, khỏi phải nói, hầu như tất cả những người ở Bigewater city và Ionia đều đã gặp qua ông ta, riêng người thứ tư kia, đấy là một ông già, sau lưng đeo thêm một chiếc đồng hồ to lớn, trông thật kì quái.

“ha...ha...Ryze....Nasus, mấy người làm cái gì mà vào tận trong này rồi mà còn trùm kín người không để ai nhận ra vậy?”-John cười ha hả nói.

“John...cậu biết bọn họ sao?”-Sivir đứng gần John liền hỏi.

“tất nhiên là quen biết rồi, vì ta chính là sư phụ của thằng nhãi này mà”-Ryze ba hoa nói, lão ta cười ha hả như đúng rồi.

John không để tâm đến những lời của lão ta lắm, hỏi lại: “ sao đến hôm nay mấy người mới đến vậy? mà tại sao lại phải trùm kín đến thế?”

Ryze đáp: “ chuyện này không phải do người sao? Người giết chết đội trưởng đội 10 của quân đội Hư Không, chuyện này đã tạo một làn sóng phản nộ cực lớn trong quân đội Hư Không, bọn chúng phái những cao thủ giỏi nhất ra tay, bọn ta phải cải trang thế này để tránh ánh mắt của bọn chúng mới tiến vào đây được.”

“cái gì?”-John thì không có chút sắc thái biểu cảm nào nhưng toàn bộ số người còn lại khi nghe Ryze nói đến chuyện John giết chết đội trưởng đội 10 đều kinh ngạc đến ngất người, ai trong số họ không biết thông tin căn bản là phạm những ai được phẩm hàm đội trưởng tất nhiên người đó là kẻ mạnh nhất trong mười đội chủ lực Hư Không, vậy mà John đã giết một kẻ trong số đó, thật là đạo người mà.

John kì lạ nói: “ quái lạ thật, việc tôi mới giết tên Tony kia chỉ cách đây chừng một giờ là cùng, làm sao mấy người biết được?”

Ryze thở dài đáp: “vì khi bọn ta trên đường đến đây đã cảm nhận được sự dao động sức mạnh khủng bố trong không khí cho nên mới bí mật quan sát, bọn ta đã chứng kiến mọi việc, chỉ có điều hình như nó còn chưa kinh khủng bằng lúc ở sa mạc nhỉ.”-Nói xong Ryze cười ha hả.

John hiểu ra vấn đề thở dài, vốn dĩ hắn không muốn ai biết chuyện này nhưng đến lúc này thì đành chấp nhận vậy, mọi người xung quanh nhìn nhau với ánh mắt đầy kinh ngạc và ngưỡng mộ đối với John, giờ họ đã hiểu vì sao John lại đột nhiên mất tích gần nửa ngày trời, đột nhiên trong đầu của tất cả họ hiểu ra nguyên nhân dẫn đến hành động lần này, tất cả thán nhủ rằng dù có bất cứ hoàn cảnh nào tốt nhất đừng đụng đến những cô gái của hắn.

John nhìn sang Jax hỏi: “ ông cũng đi theo mấy người này sao?”

“không?”-Jax lắc đầu đáp: “ ta chỉ tình cờ gặp họ ở ngoài cổng thành mà thôi.”

John gật đầu cười nói: “ được rồi, đã lâu chúng ta không gặp, đi uống chút ít coi như mừng gặp lại.”

Nasus cười nói: “ cậu không muốn biết lý do vì sao bọn ta lại không theo cậu sau khi rời khỏi sa mạc Shurima sao?”

John chợt nhớ đến điều này gật đầu hỏi: “ đúng rồi, lý do là vì sao đấy?”

Nasus đáp: “ là bọn ta đi mời người này.”-nói xong chỉ tay ông lão mang chiếc đồng hồ lớn sau lưng, xếp bằng lơ lửng trên sàn nhà.

Lúc này mọi ánh mắt mới thực sự chú ý đến ông lão kì lạ kia, Kennen kéo kéo ống quần của hắn hỏi: “ John...cậu có biết tài đoán được tên người khác đúng không? Đoán tên ông ta đi.”

John mỉm cười nhìn ông lão kia nói: “ ngài đây có phải là Zilean không?”

Ông lão kia xếp bằng ngồi lơ lửng trên không khi nghe John ra tên mình đột nhiên mở bừng mắt kinh ngạc nói: “ cậu biết ta sao? Ta nhớ trước giờ chưa từng gặp qua cậu mà.”

“há há vậy là cậu lại đoán đúng rồi John...”-Kennen cười phá lên sung sướng xem ra cứ mỗi lần John thể hiện tài năng đặc biệt này là cậu ta tỏ ra cực kì hứng thú.

John cười đáp: “ chỉ là một khả năng được biệt của tôi mà thôi.”

Nasus bên cạnh nói: “ John...bọn ta phải mất rất nhiều thời gian và công sức để mời ông ấy gia nhập liên minh đây, ông ấy được mệnh danh là người Giám Hộ Thời Gian, có thể điều khiển thời gian theo ý muốn, có ông ấy giúp cậu việc đánh lui quân Hư Không sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Ryze nói thêm: “ bọn ta phải mất rất nhiều sức lực mới có thể mời được ông ấy đây.”

Zilean nhìn John một cách đầy chăm chú rồi nói: “ quả là người đặc biệt, thông thường khi ta nhìn qua một ai ta có thể nhìn ra tuổi thọ của người đó, thế nhưng cậu rất đặc biệt, ta không thể nhìn ra tuổi của cậu.”

Điều này nói ra khiến mọi người lại một lần nữa kinh ngạc.

Nasus nhìn quanh sau đó nói với John: “ John....nếu linh giác của ta không sai thì hình như trong liên minh này có một vị tướng rất quan trọng vừa qua đời.”

Câu này nói ra thực sự khơi dậy nỗi buồn của tất cả, đặc biệt là Jarvan đang ở gần đó, tim hắn ta như muốn tan nát thêm lần nữa.

John thờ dãi không trả lời.

Zilean cười nhẹ nói: “ nếu có thể, cho ta gặp mặt người đã chết, ta có thể xoay ngược thời gian để cứu sống người đó.”

“điều này là thật sao?”-Jarvan lao đến bộ dáng hấp tấp hỏi.

Zilean lắc đầu nói: “ việc này không chắc chắn hoàn toàn, việc cứu sống một người nào đó còn tùy thuộc vào thời gian người đó chết, hay nói cách khác, nếu người đó chết trong vòng năm ngày trở lại đây thì ta có thể xoay ngược thời gian và cứu được người đó và ngược lại. Thế nhưng ta cũng nói thẳng luôn việc làm này vốn là một trò chơi cá cược, có hai điều đáng nói nhất ở đây. Thứ nhất: bất kì một ai sinh ra cũng đều

có linh hồn, khi một người chết đi linh hồn của họ cũng sẽ rời khỏi thân xác và phiêu bạt đi khắp nơi, rồi bị các con quỷ dưới địa ngục hoặc các thiên sứ phán quyết mà lên thiên đường hay xuống địa ngục, tất nhiên vẫn không loại trừ khả năng việc một linh hồn lưu luyến thế gian này mà không chấp nhận đi đâu cả. Thứ 2: như ta đã nói đây vốn là công việc của sự cá cược, cho nên nếu như linh hồn ấy đã gia nhập vào thiên đường hoặc địa ngục ta không thể nào sử dụng khả năng của mình xoay ngược thời gian để lôi kéo linh hồn ấy về được. Tuy nhiên nếu như linh hồn đó vẫn còn ở thế giới này việc đó sẽ thành công, mặc dù vậy, có một chút khó khăn ở đây, nếu như người đó chết lâu hơn ba ngày nhiều khả năng linh hồn người đó sẽ khó lòng nhập lại thân xác, lúc đấy ta chỉ có thể bó tay mà thôi.”

Zilean nói ra khiến tất cả rơi vào trầm tư, Jarvan thì không vậy, bởi đây là cơ hội duy nhất cứu Quinn, hẳn không muốn bỏ lỡ cơ hội này, lẩm bẩm một lúc rồi nói: “ nếu tính ngày hôm nay thì cô ấy đã chết được 5 ngày rồi, làm ơn hãy cứu cô ấy.”

Jarvan quỳ xuống cầu xin Zilean...

John cũng cúi người nói: “ Zilean, cầu xin ông hãy cứu cô ấy, Quinn là một vị tướng giỏi, chúng tôi không muốn mất cô ấy.”

“Cầu xin ông”-tất cả những người đến từ Demacia cúi người cầu xin sự giúp đỡ của Zilean.

Zilean thở dài rồi nói: “ được ta sẽ giúp, dù sao ta cũng chấp nhận lời mời để đến đây giúp đỡ mọi người chống lại quân Hư Không, chỉ có điều cô ấy đã chết cách đây 5 ngày, việc linh hồn của cô ấy có nhập lại xác hay không...ta không dám chắc.”

“ha...ha...”-giọng cười quái đản của Thresh vang lên, hẳn ta bước đến trước nói: “ việc xử lý linh hồn ấy, cứ giao cho ta.”

“thresh ngươi không định tận dụng cơ hội lấy đi linh hồn luôn chứ?”-Lucian dựa lưng vào cột giọng nói đầy ý giễu cợt.

“đừng lo, tôi tin ông ấy không làm chuyện đó đâu”-John tỏ vai Thresh cười nói với Lucian.

“vậy chúng ta bắt đầu ngay chứ? Ngài cần những gì xin cứ nói, ta sẽ đáp ứng tất cả.”-Jarvan hồi thúc nói.

Zilean vẫn điềm tĩnh nói: “ không cần gì nhiều, chỉ cần cậu đưa xác của cô ấy vào một căn phòng được cách ly biệt lập với không gian xung quanh là được rồi.”

“được được...ta sẽ làm ngay...ta sẽ làm ngay”-Jarvan lập tức chạy đi chuẩn bị, Lux và Garen cũng chạy theo giúp đỡ hẳn.

.....

Một căn nhà gỗ được xây dựng ở một bãi đất trống, xung quanh ngôi nhà gỗ ấy được Zilean vẽ một trần đồ phép thuật kì lạ, mặc dù người đứng ngoài không hiểu gì về trận pháp nhưng cũng đại loại đoán được thứ đó dùng để thực hiện nghi thức đảo ngược thời gian. Lúc này ở bên trong căn nhà gỗ ấy, chỉ có duy nhất một chiếc giường nằm trên đó là Quinn. Khuôn mặt cô vẫn như thế, dù có trắng bệch không tí máu nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp vốn có của mình.

Sau khi Quinn chết, Jarvan vì vẫn còn rất yêu cô cho nên sai người bảo quản xác của cô cực kì cẩn thận, hẳn không muốn chôn Quinn, cũng may nhờ cái suy nghĩ này mà bây giờ xác của Quinn vẫn còn y nguyên, đúng là trong cái rủi lại có cái may.

Bên cạnh Quinn lúc này chỉ có ba người: Jarvan, Thresh và Zilean.

Zilean nhìn sang Jarvan nói: “ Jarvan, tôi cần cậu luôn ở bên cạnh cô ấy trong khi tôi thực hiện nghi thức đảo ngược thời gian, lúc còn sống, cậu là người quan trọng nhất với cô ấy nên khi linh hồn cô ấy trở về có thể vì tình cảm với cậu mà sẽ nhập lại thân xác.”

Sau đó ông ấy lại nói với Thresh: “ Thresh tôi biết ông là một kẻ chuyên đi thu thập các linh hồn, công việc lần này của ông là đi ngược lại với những gì ông đã làm, nhưng lão già này tin lời của cậu thanh niên tên John kia, cậu ấy bảo ông sẽ không làm những điều ngu ngốc. Vậy nên tôi muốn nói ông thế này, khi nào

linh hồn của cô gái này gặp khó khăn trong việc nhập lại thể xác, tôi rất muốn ông sử dụng khả năng đặc biệt của mình để giúp linh hồn ấy, được chứ.”

“biết rồi, nói hoài điếc tai”-Thresh xoay xoay chiếc lồng đèn trên tay bộ dáng không quan tâm nói.

“được vậy ta bắt đầu đây.”-Zilean bước ra khỏi căn nhà gỗ, ông đứng xoay mặt về phía căn nhà sau đó xếp bằng lại, trôi lơ lửng trên không, hai tay bắt đầu múa lung tung, vẽ lên không khí những hình thù quái lạ, miệng râm ran đọc thứ gì đó. Chỉ thấy trận đồ do ông ấy vẽ trước đó bắt đầu sáng lên, một cỗ không khí áp bức nhanh chóng tràn đến, gió thổi lên cực kì mãnh liệt, bầu trời đầy mây đen.

“đáng sợ quá”-Sona và những cô gái khác phải cố gắng hết sức mới trụ được trên mặt đất, những người xung quanh cũng gần như tương tự, sức gió ngày một mạnh lên, John vẫn đứng vững như ngọn núi, hần chằm chú nhìn vào tràng cảnh trước mặt. Trận pháp sáng lên thứ ánh sáng màu xanh nhạt rất thần thánh, nó bắt đầu chuyển động theo chiều kim đồng hồ, ngày một nhanh hơn.

“tích tắc tích tắc”-chiếc đồng hồ to lớn mà Zilean luôn đeo sau lưng lúc này đột nhiên rời khỏi lưng ông ấy, nó bay lên lơ lửng trên mái căn nhà gỗ, những cây kim trên đó bắt đầu xoay vòng...

“ầm ầm”-sấm chớp đột nhiên nổ lên.

“tích tắc tích tắc”-tiếng kêu từ bên trong chiếc đồng hồ đang lơ lửng giữa căn nhà.

“ầm ầm ầm”-sấm chớp nổ liên hồi, gió thổi mạnh đến mức những cây cối xung quanh gần như gãy đổ.

“John...”-Miss và Ahri gần như không thể bám trụ trên mặt đất, cả hai gần sắp bị thổi bay đi, đúng lúc này một cỗ lực lượng cực đại từ trong người John trào ra bao bọc toàn bộ những người xung quanh khỏi cơn gió mạnh mẽ kia, tất cả đều kinh ngạc trước sức mạnh này của John, viện trưởng nhìn hần mỉm cười nói với viện phó bên cạnh: “cậu ta ngày một mạnh lên, như thế hi vọng của chúng ta ngày một cao.”

“Đảo ngược thời gian”-Zilean hô lớn một tiếng, ngay lập tức bao bọc xung quanh ông ấy là hàng chục các ảo ảnh hình đồng hồ với những cây kim giờ kim phút liên tục xoay ngược...

“ú...á...ú...á...”-trong tiếng gió có những tiếng kêu quái lạ đầy đáng sợ.

“liệu có thành công không?”-Garen đứng bên ngoài lo lắng tự nói.

“trước đây có nghe nói về thuật cấm này, nhưng cứ nghĩ nó chỉ có trong truyền thuyết, thật không ngờ hôm nay đã được thấy tận mắt”-Leblanc lẩm nhẩm kinh ngạc nói.

“ầm”-một tia sét từ trên trời cao đánh thẳng xuống dưới căn nhà gỗ

148. Q.5 - Chương 38: Những Vị

Lúc này đây, tại mảnh đất rộng lớn sát thành Vuncan, một hiện tượng cực kì hiếm gặp đang xảy ra, gió vẫn thổi rất mạnh, sấm sét vẫn liên tục rền vang, thế nhưng kì lạ thay, căn nhà gỗ trông có vẻ yếu ớt thế kia vẫn đứng vững, bao quanh nó là vô số cách hình ảnh đồng hồ với kim giờ kim phút liên tục di chuyển.

“ú...á...ú...á...”-Những oan hồn bắt đầu từ khắp nơi bay về phía ngôi nhà này, bọn chúng liên tục hò hét, kêu la đầy ghê gớm, cảnh tượng này đập vào mắt những cô gái đang đứng gần đó, tất cả đều sợ hãi đến mức không dám nhìn.

Ở bên trong căn nhà kia, thông qua cánh cửa sổ nhỏ nhìn ra bên ngoài, Jarvan nắm chặt lấy cánh tay lạnh như băng của Quinn mà nói: “Quinn ta biết em đang ở đâu đó ngoài kia, ta biết em sẽ không từ bỏ thế gian này để đến thiên đường, em còn rất nhiều người bạn tại đây, em còn rất nhiều ước vọng chưa thực hiện được, và đặc biệt nhất em còn ta, ta không thể sống thiếu em được Quinn. Em nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ? Lúc ấy em đang miệt mài luyện tập tại công viên để được gia nhập vào đội quân trinh sát của Demacia mà không để ý anh đang đứng đằng sau nhìn lén, đến khi phát hiện ra em lại bảo anh có ý đồ đen tối với em, rồi lao vào tấn công anh tới tấp, trước giờ chưa ai dám làm điều này cả. Mà nghĩ lại lúc đó

thật tức cười, em đâu hay biết anh là hoàng tử của Demacia đâu chứ, bộ dáng lúc đó của em anh không bao giờ quên được...Quinn, anh đã yêu em ngay từ lần đó, cho đến nay tình cảnh anh dành cho em không hề thay đổi, em có nghe được những gì anh nói không, nếu em đang ở đây xin hãy quay về thể xác này anh và tất cả những người trong Liên Minh đều muốn em quay trở lại, đừng để anh ở lại một mình trên thế gian này cô đơn nữa...Quinn..em có nghe anh nói không?”-Jarvan nắm chặt lấy tay của Quinn nhìn lên bầu trời, nơi đó có rất nhiều linh hồn đang bay qua bay lại.

“ú á...ú á...”-đám linh hồn bên ngoài kia không thể nào vượt qua được trận đồ mà Zilean đã tạo ra, cái trận này chỉ dành riêng cho linh hồn cũ, chủ nhân của thân xác đang nằm bên trong mà thôi.

“Quinn...ta biết em còn giận ta rất nhiều, ta biết ta sai gì rồi...hãy quay trở lại đi... đừng để ta mất đi hi vọng cuối cùng này...hãy trả lời ta đi, ta biết em vẫn còn trên thế gian này mà, hằng đêm ta đều mơ thấy em cả...Quinn xuất hiện đi...”-Jarvan nói như gào thét đầy mê sảng.

“ú á...ú á...”-một linh hồn len lỏi qua đám linh hồn kia bước ra ngoài, linh hồn ấy chính là linh hồn của Quinn, cô ấy thực sự vẫn còn trên thế gian này.

“á...Quinn kìa”-Zyra kinh ngạc chỉ tay lên trời nói.

“đảo ngược cực đại”-Zelian hô lớn, vòng tròn trận pháp kia bắt đầu xoay nhanh đến mức tối đa, linh hồn của Quinn như bị vòng xoáy trước mặt hút vào, gần một chút, một chút, cuối cùng linh hồn của Quinn cũng xuất hiện trước mặt Jarvan đang quỳ rạp xuống bên trong căn nhà gỗ, ánh mắt vô hồn của Quinn nhìn thẳng vào hắn cô không nói gì, cũng không có ý định nhập lại vào thân xác.

Jarvan nhìn vào Quinn, hai dòng nước mắt chảy dài, bộ dáng oai phong trong chiến giáp bây giờ mất sạch, trông hắn ta không khác gì một người bình thường, Jarvan nói: “ Quinn, ta biết em nghe những gì ta nói, tất cả là lỗi của ta, ta đã sai rồi là ta đã hại chết em, Quinn hãy tha thứ cho ta...ta cầu xin em...hãy tha thứ và cho ta cơ hội...ta yêu em Quinn...ta không muốn mất em...”

Linh hồn Quinn bay đến gần Jarvan, miệng cô lâm râm gì đó chỉ tiếc rằng âm thanh của linh hồn thì người thường vốn không thể nào nghe được.

“cô ấy tha thứ cho người rồi đấy”-Thresh đứng bên cạnh nói, tất nhiên một tên quái nhân như hắn việc nghe được âm thanh của các linh hồn vốn rất bình thường.

Linh hồn của Quinn tiến lại thể xác của mình, cô bay lên sau đó hạ xuống thể xác của mình, Jarvan nhìn như vậy cực kì vui mừng, hi vọng Quinn sống lại sắp thành hiện thực, thế nhưng, có những thứ không dễ gì đạt được, ngay khi linh hồn của Quinn chạm vào thể xác của mình đột nhiên như có một thứ gì đó ngăn cản cả hai hợp lại. Linh hồn của Quinn bị bắn ra bên ngoài, bộ dáng cực kì sợ hãi nhìn chằm chằm vào Jarvan.

Jarvan quay đầu gấp rút nói với Thresh: “ chuyện gì xảy ra vậy?”

Thresh hừm một tiếng rồi đáp: “ Linh hồn của cô ta đã cách ly với thể xác trong một thời gian dài cho nên cả hai bắt đầu có sự phân ly liên kết với nhau.”

“vậy làm cách nào, mau giúp cô ấy quay lại với thể xác đi”-Jarvan giữ chặt hai vai của Thresh nói.

“đừng chạm vào ta”-thresh tỏ ra không thích thú với việc Jarvan chạm vào người mình, gạt tay hắn ra sau đó bước lại nhìn chằm chằm vào linh hồn của Quinn cười khà khà nói: “ đem linh hồn cô ta quay trở về thể xác cũng không khó lắm.

“xoạt”-đột nhiên Thresh quay người lại, lưỡi hái trên tay cắt vào da của Jarvan một vết thương lớn, máu chảy ra rất nhiều, Jarvan vừa bất ngờ vừa kinh ngạc, hắn ta ngồi bệt xuống đất chỉ tay vào Thresh nói: “ người...người...”

“đừng nhiều lời, lấy máu của người bôi vào khắp cái xác kia đi.”-Thresh gầm gọng nói, trước giờ lão ta có nguyên tắc làm việc chính là hành động trước giải thích sau.

Jarvan không muốn chút chậm trễ ngay lập tức lấy máu của mình bôi khắp thể xác Quinn, khuôn mặt có chút nhợt nhạt do mất máu quá nhiều, Jarvan sau khi hoàn thành quay đầu hỏi Thresh: “ rốt cuộc ông định làm gì?”

“đứng ra ngoài, đừng có nhiều lời”-Thresh đặt lồng đèn của mình lên giường ngay cạnh Quinn, ngay sau đó ánh sáng từ bên trong chiếc lồng đèn kia phát lên mãnh liệt, như có một lực hút kì lạ, linh hồn của Quinn như bị điều khiển bay đến, ngay lúc này, tay phải của Thresh thò vào bên trong chiếc lồng đèn, khi tay hắn rút ra được bao bọc bởi một thứ ánh sáng màu xanh huyền ảo, tay phải nhanh như chớp chớp lấy cổ của linh hồn Quinn kéo vào bên trong thể xác của chính cô. Kế tiếp đó từ miệng của hắn tuông ra một luồng không khí quái dị tràn đến bao bọc lấy cơ thể của Quinn và Linh hồn chính cô....

“vù vù”-một thứ ánh sáng xanh nhạt tỏa ra từ cơ thể của Quinn.

“tích tắc tích tắc”-những chiếc đồng hồ ảo ảnh đột nhiên xuất hiện khắp căn phòng, những cây kim dài và kim phút xoay ngược...Thời gian đảo ngược, sự sống đảo ngược...

“ầm ầm”-một tiếng nổ lớn vang lên, trên bầu trời.

Những đám mây đen bắt đầu tan biến,gió bắt đầu ngừng thổi, không gian xung quanh yên tĩnh trở lại.

“thành công chưa?”-Ryze liền hỏi.

“tôi thấy linh hồn của Quinn tiến vào bên trong, không biết thành công hay không?”-Draven vuốt râu nói.

“bịch”-Zelian ngã bịch trên mặt đất, bộ dáng vô cùng mệt mỏi, trông cứ như ông lại già thêm vài chục tuổi nữa vậy, nếp chân chim hai bên mắt hiện rõ cả lên.

“ông không sao chứ?”-Nasus tiến lại đỡ Zilean đứng dậy.

“bịch”-Cánh cửa gỗ mở tung ra, mọi ánh mắt lập tức tập trung vào nó.

Thresh bước ra trước, đi sau lưng gã là Jarvan đang hai tay bế Quinn

“mau đến xem cô ấy thế nào”-Lux là người đầu tiên chạy lại gần Jarvan, kế tiếp đó là Poppy, Garen và tất cả những người khác.

“Jarvan, cô ấy sao rồi?”-Poppy lo lắng nói.

Jarvan mỉm cười nhìn mọi người xung quanh rồi nói: “ Quinn sống rồi...”

“oa...”-Tiếng hô lớn đầy sung sướng của mọi người xung quanh.

“thật là thần kì, không nghĩ được cô ấy đã sống lại”-Xerath lắc đầu cảm thán.

“Oa...oa...cảm động quá”-Amumu đột nhiên khó òa lên, nước mắt chảy ra tứ tung.

“Ha...ha...về ăn mừng thôi...tối nay chúng ta sẽ mở tiệc thật lớn.”-Xin Zhao vô cùng hứng thú nói.

“Mọi người...tôi có một chuyện muốn công bố.”-Jarvan nhìn những người xung quanh cực kì trịnh trọng.

.....

Sảnh đường bên trong tòa nhà chủ chốt đóng quân của quân đội Liên Minh.

Lúc này tại đây có rất nhiều người đang tập trung, không biết Jarvan có việc gì cần tuyên bố.

Jarvan đứng trên cao nhìn mọi người xung quanh, hầu hết đều có mặt đủ trừ Quinn và Diana sức khỏe còn chưa phục hồi hẳn nên không có mặt. Hắn nói: “ Mọi người, hôm nay ta muốn nói một chuyện, hi vọng mọi người sẽ tán thành chuyện này.”

“Jarvan, có chuyện gì cậu cứ nói thẳng”-Darius đứng gần đó nói.

Jarvan hít một hơi thật sâu nói: “ ta muốn từ bỏ chức chỉ huy Liên Minh.”

“cái gì?”-Garen và những người khác tỏ ra kinh ngạc.

“Hoàng tử, đang lúc dầu sôi lửa bỏng thế này sao ngài có thể đưa ra một quyết định động trời đến như vậy được?”-Viện trưởng học viện ma pháp can ngăn.

Jarvan lắc đầu nói: “ trong thời gian qua, ta cảm thấy rằng chức vị này của ta không hề xứng đáng,không đủ bản lĩnh để chỉ huy mọi người, những quyết định của ta chỉ mang ý kiến và suy nghĩ riêng cho bản thân

, căn bản không nghĩ cho những người xung quanh, vì những quyết định sai lầm ấy ta đã khiến cho nhiều người gặp nguy hiểm, ta thực sự không xứng đáng với ngôi vị này.”

“thực ra ngài cũng đừng quá quan trọng chuyện ấy, trong chiến tranh sai lầm là lẽ thường tình bây giờ ngài sai nhưng ngài sẽ rút ra được những bài học ỉn, không ai hoàn hảo cả, không phải bây giờ tất cả đều ổn cả rồi sao?”-Wayne đứng gần đó nói.

Jarvan lắc đầu nói: “ mọi người đừng nói gì thêm nữa, trước đây ta đã làm nhiều điều sai trái, suýt chút nữa đã mất đi người còn gái mà mình yêu, mọi người nghĩ xem, đến cả người con gái mà mình yêu còn không giữ được thì làm sao xứng đáng vị trí này? Nhưng mọi người đừng lo, trước khi từ chức vụ này ta xin tiến cử một người khác, ta tin người này sẽ rất xứng đáng.”

“Jarvan, nếu cậu đã quyết định như vậy thì tôi không có ý kiến gì thế nhưng cậu không làm chỉ huy của chúng tôi thì ai sẽ làm đây?”-Garen hỏi.

“mọi người đừng lo, chuyện mọi người đang lo lắng tôi cũng đã tính trước, không ai ngoài John đủ khả năng đảm nhiệm vị trí này.”-Jarvan nhìn John, bây giờ trong mắt của hắn ta không hề còn chút gì hận thù trước kia, Jarvan bây giờ đã nhận ra mục tiêu quan trọng nhất chính là đánh bại quân đội Hư Không đang chiếm đóng Valoran, mối thù cá nhân nhỏ bé ấy sao có thể so sánh được.

“tôi sao?”-John có chút kinh ngạc, thực ra với hắn việc ai làm chỉ huy không quá quan trọng, miễn sao có thể đoàn kết toàn bộ binh tướng bên dưới cùng nhau chống lại quân Hư Không là được rồi.

Jarvan gật đầu nói: “đúng vậy là cậu, hiện tại không ai xứng đáng hơn cậu cả, từ việc công phá được thành Throw cho đến thành Vuncan này, cậu đều lập những chiến công lớn, những kẻ sách mà cậu nghĩ ra thực sự quá tuyệt hảo, tất cả chúng tôi chưa ai được đọc hay được thấy những chiến thuật như thế trước đây, cậu nghĩ xem nếu cậu không xứng đáng thì ai đây?”-Jarvan nói đầy chân thật.

Swain gật đầu nói: “ Jarvan nói có lý, nếu như Jarvan đã quyết định nhường lại chiếc ghế chỉ huy cho John, thì ta không hề có ý kiến gì, ngài thì sao Darius?”

Darius gật đầu nói: “ John là thanh niên trẻ tuổi, trước giờ ta luôn ao ước có một thuộc hạ như thế, chỉ tiếc rằng cậu ấy không phải người Noxus mà thôi, để cậu ta làm chỉ huy liên minh ta vô cùng tán thành.”

“chúng tôi cũng thế”-Đại diện cho Ionia là Irelia và Bigewater city là Miss gật đầu đồng ý.

Jarvan nhìn sang bên những người Demacia và các bộ tộc , thành phố liên minh của Demacia nói: “ Ta thân là Hoàng tử của một đất nước nhân danh cho công lý, một hoàng tử của một đất nước như thế phải là một tấm gương cho những thuộc hạ của mình, thế nhưng ta lại để hận thù che đi đôi mắt, ta thực sự không dám tự nhận mình là hoàng tử của Demacia, ta chỉ mong mọi người cho ta một cơ hội chuộc lại lỗi lầm, hãy cùng nhau đưa John lên làm Chỉ huy của Liên Minh.”

Mọi người nhìn nhau, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Jarvan như vậy, có lẽ sau sự việc của Quinn Jarvan đã thay đổi, Garen và những người khác nhìn vào Xin Zhao, ông ấy là tể tướng của Demacia, lời nói cực kì có cân lượng, quyết định của ông ấy chính là quyết định của bọn họ, Xin Zhao trong đội mắt hiện lên vẻ sung sướng, ông vốn đã biết tất cả những chuyện Jarvan làm trước đây nhưng không muốn nói ra, ông biết với cái tính cách cứng đầu của hắn dù có nói cũng không ăn thua, phải để cho hắn tự nhận ra, sự việc thế này chính là điều mà Xin Zhao mong muốn, ông tiến lại vỗ vai của Jarvan nói: “ làm người quan trọng nhất là biết nhận lỗi và sửa chữa, Jarvan, con đã trưởng thành rồi, được ta xin thay mặt cho tất cả các tướng của Demacia đồng ý đưa John lên thay thế vị trí của Jarvan trở thành chỉ huy của Liên Minh.”

“được lắm! vậy tối nay mở tiệc đi, ta sẽ đem những loại rượu ngon nhất ra chiêu đãi”-Gragas cười ha hả, vác cái bụng phệ tiến đến nói.

“được! chuẩn bị tiệc thôi”

“hôm nay thật sự có quá nhiều việc trọng đại mà”

“tối nay không say không về nhé”

.....

Đêm buông xuống trong thành Vuncan, ở trung tâm của thành, đang tổ chức một buổi tiệc vô cùng lớn, John cầm trên tay một ly rượu đứng trước toàn thể các tướng trong liên minh nói lớn: “lời đầu tiên tôi xin cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi tất cả đều đồng ý để tôi làm chỉ huy của Liên Minh chống lại quân đội Hư Không, đây cũng là mục tiêu mà tôi cũng như mọi người đứng ở đây đều muốn hướng đến, đánh lui quân hư không dành lại hòa bình cho khắp Valoran, tôi xin thề với mọi người rằng tôi John quyết đem hết sức mình để thực hiện điều đấy. Thứ hai, mặc dù tôi là người đứng đầu liên minh và sẽ là thủ lĩnh của mọi người nhưng hi vọng mọi người đừng vì điều đó mà cảm thấy trở ngại, một khi đã gia nhập liên minh thì chúng ta không khác gì những anh em trong một nhà, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, sinh tử có nhau.”-Nói xong John liền uống ngay ly rượu trên tay.

“rắc”-John đập nát ly rượu xuống mặt đất như thể hiện ý chí của bản thân.

“hay cho câu sinh tử có nhau”-Darius vô cùng thích thú cầm ly rượu uống một ngụm hết sạch sau đó ném mạnh xuống mặt đất.

“rắc rắc rắc”-Irelia, Shen cho đến Darius, Xin Zhao cũng làm theo, tất cả đều trở nên vô cùng hứng thú, buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Tiếng đàn của Sona bay bổng điều luyện khiến lòng người xao xuyến.

Tiếng hò hát nhộn nhịp cả thành Vuncan.

Cùng lúc này đây tại lâu đài nơi ở của Chúa tể, việc Tony đã chết tất cả đều biết, 9 vị đội trưởng lúc này đều trầm mặc không nói gì, Du Couteau nhìn vào chúa tể hỏi: “chúa tể, có phải ngài đã biết chuyện John chính là truyền nhân của Sephiroth không?”

Chúa tể gật đầu nói: “nhớ lại năm xưa vì một chút tức giận nhất thời ta đã mất đi một chiến tướng mà có lẽ chờ cả ngàn năm cũng không thể có được, khi hay biết John chính là truyền nhân của ông ấy, ta vô cùng muốn bắt hắn về phục vụ quân đội chúng ta như cái cách mà Sephiroth đã làm.”

“vậy tại sao người không nói ngay từ đầu để bọn thuộc hạ tính kế sách?”-Du Couteau khó hiểu.

“nếu nói ngay từ đầu thì các người liệu có dám đối mặt với hắn hay không? Vả lại bây giờ sức mạnh của các người đã mạnh hơn xưa rất nhiều, lại được sự hỗ trợ từ ta, nếu so với Sephiroth năm xưa các người cũng không kém bao nhiêu, Tony, hắn là kẻ yếu nhất trong mười người các người mà thôi, không cần lo lắng, vị trí đội trưởng đội 10 người tự thu xếp đi Du Couteau”- Chúa tể bình thản nói.

“rõ”-Du Couteau không biết nói gì hơn đành gật đầu.

Chúa tể nói tiếp: “bây giờ ta nghĩ 9 người các người cũng nên xuất quân đi, cho chúng thấy thế nào là sức mạnh của 10 đội quân chủ lực.”

“thuộc hạ đã rõ”-Chín đội trưởng lập tức đứng dậy rời đi.

E rằng cuộc chiến bây giờ mới thực sự bắt đầu, 10 đội quân chủ lực của Hư Không lúc này mới thực sự lộ diện, không biết thế nào nhưng cam đoan 1 điều, sức mạnh từ 10 đội chủ lực này mạnh gấp mấy lần những đội quân thông thường.

149. Q.5 - Chương 39: Cầu Hôn

Ở thành Vuncan lúc này một bữa tiệc đầy sôi nổi đang diễn ra, có lẽ sau bữa tiệc này những ngày tháng tiếp theo của họ sẽ chẳng thể nào bình yên được.

“nâng ly”

“uống đi”

“uống đi”

“John, không phải ta đã từng nói rồi có một ngày chúng ta gặp lại sao?”-Jax tiến lại chỗ của John trên tay cầm một ly rượu cười nói.

John nhìn Jax cười đáp: “ phải, cái hôm chúng ta gặp nhau ấy có lẽ là cái duyên, nếu không gặp được ông chắc tôi cũng chẳng thể nào có được thanh Gươm của vị vua vô danh ấy.”

“ha....ha....”-Jax cười ha hả nói: “ là thanh gươm ấy chọn cậu mà, vả lại lúc tìm được thanh gươm ấy ta đã biết nó không phải thứ tầm thường gì rồi, à, lần này gia nhập liên minh ta có đem theo vài thứ vũ khí cậu có muốn xem không?”

“được, dẫn ta đi xem”-John tỏ ra vô cùng thích thú.

Jax nhanh chóng dẫn John đến nơi đặt xe ngựa của mình, dừng thấy cỗ xe ngựa ấy nhỏ mà cứ nghĩ bên trong đựng không nhiều, thực chất bên trong ấy là cả một núi vũ khí mà Jax đã chuẩn bị. Chả là trước khi gặp John, đúng hơn là lúc ông ấy có được thanh gươm của vua vô danh đã vô tình biết được tương lai sắp tới thế nào cũng có chiến tranh rất lớn sẽ xảy ra, vì vậy đợi đến sau khi trao thanh gươm cho người được chọn sẽ lập tức đi đến những nơi mình đã nghiên cứu trước đó để thu thập nguyên liệu và chế tạo các loại vũ khí. Hôm nay chính là cái ngày ông ấy đem những thành quả của mình đến Liên Minh trao lại cho những người cần đến nó, giúp họ chống lại quân đội Hư Không hiểu chiến và tàn ác.

“thật là nhiều, không ngờ ông cũng có loại không gian chứa đựng cực kì quý hiếm này”-John kinh ngạc nhận ra, cỗ xe ngựa của Jax được bao bọc bởi một trận pháp không gian, trận pháp này cực kì hiếm và rất ít người biết, sau khi thi triển trận pháp này không gian xung quanh sẽ trở nên rộng hoặc hẹp tùy theo người tạo ra nó, tất nhiên đã là không gian trận pháp cho nên nhìn từ bên ngoài vẫn không khác gì bình thường.

“ồ, đây là thứ gì vậy?”-John kinh ngạc nhìn vào một cây cung đang treo trên vách xe ngựa.

“cuồng cung Runnan!”-Jax liền trả lời.

“còn đây là gì?”-John hứng thú nhìn vào một dây chuyền hình cây thánh giá.

“dây chuyền chữ thập, một loại trang sức mang trong mình sức mạnh phép thuật cực kì đặc biệt, phải vất vả lắm ta mới chế tạo ra được thứ đó đấy”-Jax cười đáp.

“Jax, ông thật tuyệt, không ngờ những thứ thế này một mình ông có thể tạo ra được những thứ này đấy.”-John vô cùng ngạc nhiên nói.

“không hẳn mọi thứ ta đều tạo ra đâu, trong này hơn một nửa là ta đi thu thập được trong suốt thời gian đi phiêu bạt khắp nơi, ví dụ cuốn Di Thư Cổ này, ta vô tình kiếm được nó dưới một gốc cây cổ thụ ngàn tuổi.”-Jax cầm lên một cuốn di thư nói.

John gạt đầu rồi xem một vòng, ánh mắt dừng lại tại một chiếc hộp gỗ, bên ngoài hộp gỗ ấy được thiết kế vô cùng tinh xảo, nét chạm khắc phải nói là không chút sai sót.

Jax thấy John đang chú ý đến chiếc hộp gỗ đầy cũ kĩ kia ông ấy liền tiến đến cầm lên nói: “ cậu biết bên trong chiếc hộp gỗ này đựng thứ gì không?”

John lắc đầu cười nói: “ cho dù bản lĩnh có cao những tôi cũng không có khả năng nhìn xuyên vật thể được đâu hì hì”

John liền nói: “ bên trong này đựng tổng cộng 10 chiếc nhẫn, ta tìm được nó bên trong một chiếc hang nằm sâu trong một khu rừng sương mù, xung quanh chiếc hộp ấy là vô số các bộ hài cốt ta đoán tất cả họ trước khi chết đã chiến đấu với nhau vô cùng kịch liệt chỉ để chiếm được những chiếc nhẫn bên trong chiếc hộp này.”-Nói xong Jax mở chiếc hộp gỗ ấy ra, mười chiếc nhẫn sáng chói hiện ngay trước mặt John, mười chiếc nhẫn ấy không khảm những viên đá quý giá, cũng không được làm bằng vàng hay kim cương gì tuy nhiên những họa tiết trang trí trên chiếc nhẫn ấy thực sự quá tuyệt, có thể nói người tạo ra 10 chiếc nhẫn chắc chắn là một bậc thầy trong việc thiết kế. Những đường cong điêu khắc, những chi tiết dù cho nhỏ nhất cũng không thể nào tìm ra lỗi, John cầm lấy chiếc hộp đôi mắt sáng ngời đầy thích thú.

Jax thở dài nói: “ từ sau khi có được 10 chiếc nhẫn này ta liên tục nghiên cứu chúng nhưng đến nay vẫn không thể nào tìm ra được cái gì đặc biệt bên trong, không biết nó chứa thứ gì mà nhiều người phải bỏ cả mạng sống chỉ để có được nó nhỉ?”

John cười nói: “ Jax, ông cho tôi những chiếc nhẫn này nhé?”

“ừm, nếu cậu thích thì cứ lấy, à tôi còn có nhiều thứ muốn cho cậu xem lắm, ủa đâu rồi...”-Ngay khi Jax vừa quay người lại thì cũng là lúc ông nhận ra John đã không còn bên trong cỗ xe ngựa được nữa rồi, Jax thở dài nói: “ tên này bỏ đi cũng nhanh thật, không biết hắn có hứng thú gì với mấy chiếc nhẫn ấy nhỉ?”

John cầm chiếc hộp gỗ chạy thẳng về phòng của mình, hắn đã quyết định rồi, hắn sẽ trao những chiếc nhẫn ấy cho những cô gái của hắn, tạm thời chưa nói đến sức mạnh ẩn chứa bên trong 10 chiếc nhẫn kia nhưng mỗi việc mười chiếc nhẫn ấy rất giống nhau về bên ngoài và được điêu khắc thiết kế vô cùng tinh tế cũng đủ để hắn thích thú rồi. Bây giờ chỉ cần có cơ hội hắn sẽ trao nó cho các cô gái kia mà thôi.

“cốc cốc”-Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên khiến John giật cả mình lập tức lấy vài chiếc nhẫn cất vào người sau đó bỏ chiếc hộp gỗ ấy vào tủ áo, tốt nhất là đừng để ai nhìn thấy đặc biệt là mấy cô gái kia, ai không biết chứ hắn thì biết rất rõ tính cách của bọn họ, cứ thấy thứ gì đẹp đẽ là quyết tâm có cho bằng được, nếu để phát hiện quá sớm như vậy đâu còn gì thú vị nữa.

John cố gắng tỏ ra như không có việc gì, nói lớn: “ vào đi.”

Người bước vào bên trong chính là Nami chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn hắn cười nói: “ John...sao anh không tiếp tục tham gia buổi tiệc cùng mọi người?”

John ờ ờ vài tiếng rồi nói: “ tại vì anh đã là chỉ huy của liên minh rồi từ nay về sau sẽ đảm nhiệm những công việc vô cùng khó khăn cho nên quay về phòng suy nghĩ những chuyện sắp tới sẽ xảy ra.”

“anh vất vả quá Nami không giúp gì được”-Nami tỏ ra hơi chút buồn rầu.

John tiến lại vuốt mái tóc của Nami rồi nói: “ đừng nói thế, không phải hiện giờ em đang làm rất tốt mọi việc hay sao? Em đã giúp anh rất nhiều rồi, à..em giấu gì sau lưng vậy?”

John nhận ra hai tay của Nami đều đang để ở phía sau lưng, giống như cô ấy đang che giấu điều gì đấy.

Nami cúi đầu đưa tay về phía trước, trên tay cô cầm một chiếc áo khoác vải, trên đó thêu khá đơn giản, Nami đỏ mặt nói : “ Nami mới học được từ Sona chút ít khả năng may áo, không đẹp lắm nhưng muốn tặng anh John nhân ngày anh lên làm Chỉ Huy Liên Minh.”

“tặng ta sao?”- John cực kì kinh ngạc trước giờ có ai tặng những món quà thể này cho hắn đâu cơ chứ, John thực sự vô cùng cảm động.

John cười nói: “Nami, giúp anh mang vào xem, áo của em may chắc chắn rất đẹp.”

Nami nhìn hắn, hai má đỏ ửng nói: “ Nami may áo cho anh nhưng chưa đo kích thước sợ rằng sẽ không vừa.”

John không bận tâm chuyện đó cười nói: “ đừng lo, Nami may cho ta nhất định sẽ rất vừa, nào giúp ta mang vào đi.”-John hai tay đang rộng.

Nami gật đầu sau đó cầm chiếc áo khoác mặc lên người hắn, chiếc áo ấy thật sự rất vừa vặn với thân hình của John lại vô cùng thoải mái khi mặc nữa, John hứng thú nói: “ nó vừa thật, Nami, em thật giỏi,”-John nắm lấy tay của Nami đột nhiên sắc mặt Nami có chút nhẫn lại, chi tiết nhỏ này không thể nào thoát khỏi mắt của John, hắn lập tức đưa tay của Nami lên xem, lòng bàn tay của Nami có vô số các vết thương nhỏ nhỏ chỉ chút, những vết thương này là do trong quá trình may áo cô vô tình để những mũi kim đâm vào tay.

Nami rút tay lại nói: “ không có gì đâu, mai mốt sẽ hết ngay ấy mà.”

John nhìn Nami,việc làm của cô thực sự khiến hắn cảm động vô cùng khuôn mặt của Nami vẫn ửng đỏ nhưng nhìn dáng vẻ của cô có lẽ cô không muốn cho John biết chuyện cô bị thương thế này, nhưng cô càng làm như thế John càng cảm động hơn, hắn nắm nhẹ lấy tay cô nói: “ Nami, em đối với anh thật tốt...”

Nami lắc đầu nói: “ không có gì đâu, các chị em khác rồi cũng sẽ làm việc này như Nami thôi, Nami chỉ muốn tặng anh một món quà gì đó thôi mà. John hứa với Nami một chuyện!”

“mười chuyện cũng hứa, em nói đi”-John mỉm cười nói.

“đừng bao giờ rời xa Nami.”-Nami chân thật, đôi mắt long lanh như mặt nước mùa thu nhìn vào hắn, câu nói này sao quen quá, John cả người như run lên, hắn không đáp, chỉ tiến đến ôm chặt lấy Nami phóng thẳng lên bầu trời đầy sao và ánh trăng tỏa sáng đêm nay.

John ôm Nami đứng giữa không trung, hắn sử dụng sức mạnh của mình phủ dưới chân hai người một lớp màn năng lượng vô hình giúp cả hai có thể đứng vững như đứng trên mặt đất, Nami vô cùng sợ hãi, vốn dĩ trước giờ cô chưa bao giờ bay cao như thế này.

John đột nhiên quỳ nửa người xuống trước mặt Nami, hành động này khiến cô giật mình, hai mắt ngơ ngác nhìn hắn, miệng còn chưa nói ra được câu nào thì John đã từ trong người lấy ra một chiếc nhẫn được điêu khắc và trang trí vô cùng tinh xảo.

“Nami, em sẽ làm vợ của anh chứ?”

Mặt trăng đêm nay như một đĩa ngọc trên không trung. Ánh trăng như những giọt nước rắc xuống những ngôi nhà tầng tầng lớp lớp sương trắng như những chuỗi ngọc.Những căn phòng,mái nhà được tưới gội dưới ánh trăng vạn vật đều yên tĩnh,thình thoảng có vài tiếng kêu của thú vật.....

Lúc này trên mặt của Nami đầm đìa nước mắt cô vừa kinh ngạc vừa sung sướng, John nhìn cô một cách đắm đuối nói: “ đây là một chiếc nhẫn đặc biệt chỉ có duy nhất John ta sở hữu, những ai đeo chiếc nhẫn này vào sẽ trở thành vợ của ta, Nami em muốn làm vợ của ta chứ?”

“John...anh anh...”-Nami thực sự không nói nên lời.

Dưới ánh trăng ấy,Nami khuôn mặt đầm nước mắt,những giọt nước mắt dưới ánh trăng phản chiếu trông cô thêm phần diễm lệ,môi mấp máy run run,một hồi lâu mới nói được một câu: “ anh nói là thật chứ? Nami sẽ trở thành vợ của anh John”

Ánh mắt mông lung ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào John ,hắn mỉm cười chỉ tay lên trời đáp: “Trên có ông trời chứng giám,ta John thực lòng muốn lấy Nami làm vợ.”

Một cảm giác xúc động không gì tả nổi trào dâng,cái cảm giác này không biết dùng ngôn từ nào có thể diễn đạt được. Nami trả lời trong hạnh phúc: “ Em đồng ý”.

John nở nụ cười nhìn Nami, nâng bàn tay trái của cô lên sau đó đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út, đứng lên nhẹ nhàng ôm Nami vào lòng John nhẹ nhàng nói: “ Nami, từ này về sau em đã trở thành vợ của anh, anh sẽ bảo vệ và bên cạnh em suốt đời, không ai có thể tách rời chúng ta cả.”

Đến bây giờ Nami vẫn chưa thoát ra được cái cảm giác lâng lâng kia,cô bị động “ừ” một tiếng.

“Nami giờ đã trở thành vợ của anh rồi, anh nói gì Nami cũng nghe theo...”-Nami hạnh phúc ôm chặt hắn, dựa vào bộ ngực ấm áp kia nói.

(thử tưởng tượng đi, một người thanh niên trao nhẫn cho 1 người con gái ngay dưới ánh trăng tròn sáng cả bầu trời...đẹp nhỉ)

“ Năm tháng trôi qua thật nhanh, ánh sao băng bay qua bầu trời không để lại dấu vết. Dưới ánh trăng chúng ta đã từng cùng khóc cùng cười, dưới ánh trăng em từng nói rằng em yêu anh. Sóng gió to lớn đến đâu anh cũng sẽ luôn nắm lấy tay em, bảo vệ em, không để em rời đi.”

150. Q.5 - Chương 40: Khổ Chiến

Một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay hứa hẹn sẽ là một ngày đầy vất vả với tất cả mọi người.

John rời khỏi giường xoay đầu nhìn Nami vẫn đang ngủ say bên cạnh, hắn mỉm cười nhẹ chỉnh lại chiếc chăn đang đắp trên người cô sau đó nhanh chóng mang đồ và rời khỏi phòng tiến đến sảnh hội nghị, sáng hôm nay là ngày đầu tiên hắn trở thành chỉ huy của liên minh, chắc chắn mọi người sẽ hỏi hắn rất nhiều chuyện, đại loại như mục tiêu tiếp theo là đâu v.v.v...

Bước vào bên trong phòng, ở đây từ sớm đã có đông đủ mọi người có mặt bọn họ hiện đang bàn tán nói chuyện với nhau. Khi thấy John bước vào tất cả đều cúi đầu hô lớn hai chữ: “Chỉ huy”. Điều này thực khiến hắn không quen chút nào nên chỉ cười trừ đáp trả.

John tiến thẳng lên trên chiếc ghế đặt ở giữa phòng ngồi xuống đó, cười nói: “ hôm nay mọi người có mặt sớm nhỉ, còn chưa đến giờ cơ mà.”

“chẳng là bọn tôi đang phân vân không biết mục tiêu tiếp theo của quân chúng ta là ở đâu cho nên mới muốn đến sớm để bàn luận ấy mà”-Garen cười nói.

John đáp: “ vậy mọi người có những mục tiêu gì xin hãy nói ra xem.”

Darius đứng dậy ra lệnh cho thuộc hạ cầm bản đồ hiện tại trên đất Demacia đặt giữa phòng rồi nói: “ Hiện tại chúng ta đã chiếm được thành Vuncan, một tòa thành nằm ở vị trí vô cùng thuận lợi cho việc di chuyển bằng đường sông, từ đây chúng ta có đi đến ba hướng là thành Tera, Xican và Legacy, cả ba thành này đều có những đặc điểm riêng biệt mang lại rất nhiều lợi ích ví dụ như thành Xican này, xung quanh có rất nhiều loại hải sản sẽ giúp chúng ta tăng nguồn lợi về mặt thủy sản.”

Xin Zhao tiến lại nói thêm: “ thành Tera được phù sa bồi đắp cho nên đất ở đó rất tốt cho việc trồng các loại cây lương thực, còn thành Legacy, đây là một tòa thành đặc biệt ở đó có một bến cảng khá lớn, nếu như chúng ta chiếm được nơi đây nhất định chúng ta có thể đủ điều kiện để củng cố và chiêu mộ thêm hạm đội thủy quân của chúng ta, như cậu thấy đấy, hiện tại ngoài những người đến từ Bigewater City và số tàu thuyền của họ ra chúng ta không hề có lực lượng thủy quân nào khác cả.”

“đấy là chưa nói hầu hết chúng ta ở đây đều không giỏi thủy chiến trừ những người đến từ Bigewater City”-Garen thở dài nói.

John suy ngẫm thật kĩ những gì Darius, Xin Zhao và Garen nói vô cùng có lý ngoài những người đến từ Bigewater City vốn trước đây là cướp biển quen với việc sống trên đại dương ra thì chỉ có hắn và Nami là biết cách thủy chiến còn lại hầu hết đều không thể, sau này khi đưa quân ra Ionia và Bigewater City để chiếm lại những nơi đó chắc chắn không thể tránh khỏi thủy chiến như vậy thật là bất lợi.

John nói: “ như vậy ý của ngài Xin Zhao là chúng ta nên đánh chiếm thành Legacy để có thể có các bến cảng phát triển lực lượng thủy quân! Còn ý của ngài Darius là muốn chúng ta tấn công thành Tera hoặc thành Xican để có thể khắc phục việc lực lượng còn thiếu thốn lương thực.”

John nói ra khiến cả Xin Zhao và Darius hài lòng gật đầu, nói chuyện với người thông minh thật dễ chịu, nói một hiểu mười.

Jarvan tiến lại hỏi: “ John, vậy cậu tính sao? Tấn công thành nào là quyết định của cậu.”

“vậy lực lượng cả ba tòa thành kia thế nào?”-John hỏi.

“theo như đoàn trinh sát báo cáo về thì cả ba tòa thành kia đều có lực lượng quân khá là tương đồng, nếu chúng ta tấn công thì chỉ có thành Legacy sẽ gây khó khăn bởi nơi đó có bến cảng và rất nhiều tàu chiến.”-Teemo, một trong những thành viên ưu tú nhất của đội trinh sát bước ra nói.

John suy ngẫm, Swain tiến lên nói ra ý kiến của mình: “ John, ta thấy chi bằng chúng ta cứ tấn công hai thành Tera và Xican trước đi, có được lương thực vững chắc rồi chúng ta sẽ tấn công thành Legacy.”- Ý kiến của Swain đưa ra lập tức được tất cả mọi người đồng ý, đây là cách an toàn và thuận tiện nhất.

“tấn công hai thành luôn à?”-John lẩm bẩm, sau đó đứng dậy tiến đến trước bản đồ quân sự đang đặt giữa phòng, những người khác cũng nhanh chóng tiến lại gần đó quan sát, John chỉ tay vào thành Tera, Xican, Legacy rồi cười nói: “ chúng ta sẽ tấn công cả ba thành một lần.”

“tấn công cả ba thành luôn sao?”-Swain giật mình, không chỉ có mình ông ấy mà những người khác cũng không ngoại lệ.

Nhưng một khi John đã đưa ra quyết định chắc hẳn hắn đã tính toán từ trước, thành Tera và Xican không quá lo ngại nhưng thành Legacy mới thực sự là tòa thành rắc rối nhất, hướng duy nhất tấn công vào tòa thành này cũng chính là bến cảng của tòa thành đó, ở đây tụ tập rất nhiều các tàu chiến được trang bị vũ khí cực mạnh, chỉ cần thấy lực lượng địch tiến đến là lập tức hạm đội này sẽ xuất bến lao ra tấn công.

Ngày 20 tháng 9 năm thứ 23 CLE.

(lời của người dẫn truyện-By TG)

John đưa ra quyết định táo bạo chia lực lượng liên minh ra làm ba cánh quân tấn công vào ba thành Tera, Xican và Legacy. Trong đó lực lượng tấn công thành Tera bao gồm những người Noxus và Zaun cùng một nửa những người đến từ Bilgewater city như Fizz, Nautilus bọn họ quen với việc thủy chiến cho nên sẽ giúp ích được rất nhiều, về phía tấn công thành Xican bao gồm những người Demacia, tộc Yordle, tộc Iron Solari, (gồm cả Leona và Pantheon) và số nửa còn lại đến từ Bilgewater city như Miss, Gangplank và Graves. Ở thành Legacy, gồm tất cả các tướng còn lại và John sẽ đích thân chỉ huy tấn công trận này.

Có hai điều kì lạ trong quyết định này của John đầu tiên là việc John phân chia các tướng như thế đồng nghĩa với việc khi hấn tấn công thành Legacy chỉ có duy nhất hấn và Nami là biết bơi và thông thuộc thủy chiến còn lại đều không biết cùng với đó John sẽ không có được lực lượng thủy binh vì thủy binh của Liên minh chủ yếu đến từ sức mạnh của Bilgewater City và lực lượng này đã được phân chia qua hai lực lượng công phá thành Tera và Xican cả rồi, đáng nói ở đây chính là thành Legacy so với hai thành kia là một thành cực kì khó tấn công sử dụng thủy chiến là cách duy nhất ít ra là cho đến hiện tại. Nhưng trước nay John toàn đưa ra những kế hoạch tiến công thuộc dạng quái dị không ai biết được vậy nên chẳng ai có ý kiến gì dù có cảm thấy lạ đến đâu đi chăng nữa. Điều thứ 2 chính là việc John yêu cầu Vikto ở lại cùng quân đoàn của hấn tấn công Legacy không biết hấn làm vậy là có mục đích gì. Chúng ta cứ chờ xem rốt cuộc một chiến thuật kinh thiên nào sắp được John sử dụng.

Hai cánh quân tấn công thành Tera và Xican được John phân chia đều có những chuyên gia thủy chiến như Fizz Nautilus hay Miss và Gangplank cho nên việc tiến công tương đối thuận lợi, một mặt bởi vì hai thành này tương đối mỏng manh không có gì quá khó khăn với sức mạnh quân đội của Liên Minh hiện giờ cả, chỉ trong ba ngày thành Tera và thành Xican lần lượt bị chiếm đóng tất nhiên đó là chuyện của những ngày sau, còn bây giờ là hiện tại.

Thành Vuncan.

Đoàn quân của John khởi hành chậm hơn hai đoàn quân kia một ngày, lý do hấn khởi hành chậm hơn là bởi vì hấn bảo muốn có sự chuẩn bị thật chắc chắn, lúc này ngoài phòng nghị sự có rất đông các tướng lĩnh đang đứng đợi.

“không biết cậu ấy nghĩ cái gì mà không muốn ai vào thế nhỉ?”-Malphite khó hiểu hỏi.

“không rõ”-Rummuus liền đáp.

Bên trong phòng nghị sự lúc này John đứng trước tám bản đồ quân sự nhìn bốn người được hấn giữ lại bao gồm : Jayce, Vikto, Heimerdinger, và Corki.

Jayce kì lạ hỏi: “ John này, cậu có kế sách gì chưa? Mặc dù tôi không am hiểu lắm về mặt chiến thuật và đánh giặc nhưng nhìn qua bản đồ quân sự này tôi biết muốn tấn công thành Legacy bắt buộc phải tấn công bằng đường thủy, trong khi quân đội thủy binh của chúng ta cậu lại chia làm hai cho hai đoàn quân của Noxus và Demacia rồi, hai thành Tera và thành Xican đâu nhất thiết phải dùng thủy chiến?”

“đúng vậy, Jayce nói rất có lý, John cậu nghĩ thế nào vậy?”-Heimerdinger gật gù nói.

John đáp lại bọn họ chỉ là cái cười nhẹ nói với Jayce: “ Jayce, sao anh nghĩ rằng thành Legacy chỉ có thể tấn công bằng đường thủy?”

“Ờ”-Jayce chỉ vào bản đồ nói: “ không phải ở đây đã nói hết cả rồi sao! Đường đến thành Legacy tổng cộng có hai đường, nếu đi đường bộ thì chúng ta sẽ phải đi qua những địa hình không bằng phẳng việc vận chuyển lương thực và xe thiết giáp sẽ gặp khó khăn, đây là chưa nói trước cổng thành Legacy này đều là những vách núi rất khó mà để quân lính có thể giao chiến tốt được vả lại nếu công thành Legacy bằng đường bộ thì những tàu chiến đang neo đậu trên các bến cảng gần đó sẽ lập tức bắn ra yểm trợ, vậy nên chúng ta chỉ có thể tấn công bằng đường thủy mà thôi.”

“John, ta chỉ là một nhà khoa học suốt ngày cắm đầu vào đồng máy móc, thực sự ta cũng không hiểu dụng ý của cậu trong lần tấn công thành Legacy này là gì”-Vikto bây giờ mới lên tiếng nói.

“vậy mọi người còn chưa nhận ra mục đích của ta sao? Chúng ta không có thủy binh vậy nên đâu thể dùng thủy chiến với quân địch được.”-John cười nói.

“John...cậu điên rồi...điên hơn cả ta...”-Heimerdinger giật mình.

“John suy nghĩ kĩ lại đi, nếu tấn công bằng đường bộ chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn đấy.”-Corki nói.

“bởi vậy nên tôi mới gọi riêng bốn người ở lại đây.”-John nhìn Vikto nói: “ngài Vikto ngài có biết vì lý do gì mà tôi lại giữ ngài ở lại đây không?”

“không?”-Vikto lắc đầu.

“bởi vì tôi muốn sử dụng khả năng của một nhà khoa học như ngài trong trận chiến lần này.”-John nói tiếp: “Jayce, Vikto và ngài Heimer tôi biết ba vị là những nhà khoa học nổi tiếng nhất Valoran này, vậy tôi muốn hỏi liệu ba người có thể chế tạo ra được một loại máy giúp một vật tàng hình được hay không?”

“tàn hình à?”-Heimerdinger khó hiểu, trước giờ ông ấy có bao giờ nghĩ đến việc chế tạo ra một thứ gì đại loại như thế đâu.

Vikto liền nói: “John cậu nói như vậy thật là làm khó chúng tôi quá, thứ như vậy phải nghiên cứu cả chục năm còn chưa ra nữa là.”

John lập tức giải thích: “mọi người nghe đây nguyên lý để đôi mắt có thể nhìn thấy một vật là cảm nhận các [Chỉ có thành viên mới thấy được link.], thường thuộc vùng phổ [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] gần đến [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] gần, đến từ môi trường chung quanh, các tia sáng sẽ được hội tụ vào đúng võng mạc từ đó đưa đến não để phân tích. Tôi muốn mọi người chế tạo một loại máy có khả năng phát ra một loại sóng điện bao bọc thiết bị được nó gắn lên, làm cho người khác không thể nhìn thấy được vật thể đó.”

“vậy ý cậu là tạo ra một loại thế bị đi ngược lại với cơ chế thu nhận ánh sáng từ đôi mắt”-Jayce bắt đầu hiểu ra vấn đề.

“Đúng vậy!”-John gật đầu, Vikto kinh ngạc nhìn John chẳng là chế tạo một lại thiết bị có khả năng tàng hình trước đây ông ấy đã từng nghĩ đến thế nhưng nghiên cứu hoài vẫn không thể nào ra được cách thức lần này nghe John gợi ý là phải chế tạo loại máy phát sóng điện từ ảnh hưởng thẳng đến đôi mắt của kẻ địch khiến cho cơ chế thu nhận ánh sáng của đôi mắt bị đảo ngược.

(giải thích thêm: cái thiết bị này nói nôm na dễ hiểu là 1 thứ đánh lừa thị giác, ví dụ thiết bị này được gắn lên trên mộ cỗ xe ngựa nó sẽ tạo ra xung quanh cỗ xe ngựa kia một sóng điện từ. Khi tầm nhìn của mắt lại gần cỗ xe ngựa kia lập tức ánh sáng chỗ đó sẽ bị bẻ cong tạo nên một điểm mù ngay tại đó. Cỗ xe ngựa kia vẫn ở vị trí cũ nhưng người đứng trước nó lại không thể nhìn thấy, nói nôm na nguyên lý nó là vậy.)

“được rồi tôi sẽ về nghiên cứu, nhưng không thể có ngay được.”-Vikto, Jayce và Heimerdinger gật đầu rồi khỏi lều chỉ huy, tiến thật nhanh về xưởng chế tạo, bắt tay vào nghiên cứu.

John nhìn sang Corki nói: “ngài Corki, xem ra chiến dịch lần này cần có sự giúp đỡ của ngài nữa rồi.”

“được giúp đỡ cậu là niềm hạnh phúc của tôi mà, có gì cứ nói”-Corki vuốt râu cười nói.

John gật đầu đáp: “tôi muốn ngài...”

.....

Ngay ngày hôm sau đội quân do John chỉ huy chính thức rời khỏi thành Vuncan tiến thẳng về thành Legacy theo đường bộ, điều kì lạ là trong đoàn người khởi hành lần này không hề có Corki, Vikto, Jayce, Heimer. Những người khác liên tục dò hỏi nhưng John vẫn không nói thẳng ra hẳn cứ bảo rằng: “khi nào thời cơ chín mùi rồi sẽ nói.”

Khoảng cách từ thành Vuncan đến thành Legacy chừng hai ngày đường, trong suốt hai ngày đường này quân đội của John phải di chuyển trên những đoạn đường vô cùng xấu, lúc thì vượt suối, lúc thì băng qua đường đá lởm chởm...nhưng tuyệt đối không một ai chịu bỏ cuộc hay than vãn lấy 1 lời.

Đến ngày thứ hai quân đội của John đã nhìn thấy thành Legacy ngay ở trước mặt, John ra lệnh dừng trại trước cổng thành một khoảng khá xa để tránh quân địch biết mà tập kích bất ngờ, đơn giản cũng là vì quanh đây đều là vách núi nếu quân địch bí mật tấn công trong đêm thì thật là rắc rối.

Tại lều chỉ huy lúc này tất cả các tướng dưới trướng của John đã có mặt đông đủ.

Irelia là người đầu tiên phá bỏ sự yên lặng nói: “ John, không lẽ chúng ta phải tấn công bằng đường bộ ư?”

John gật đầu nói: “ vậy ngoài đường bộ ra chúng ta có thể tấn công bằng đường nào nữa? mọi người ở đây liệu có ai dám tự tin khi thủy chiến sẽ dành phần thắng không?”

Câu này vừa nói ra thực sự khiến cho tất cả phải yên lặng, đúng là họ phải thừa nhận rằng bọn họ không hề có khả năng thủy chiến tốt, thậm chí rất nhiều người trong số đó còn không biết bơi nữa, nếu đánh nhau trên mặt nước lỗ như thuyền bị chìm thì cũng không biết cách làm thế nào.

“Nhưng John này, việc tấn công bằng đường bộ xem ra không khả quan lắm, ta thấy trên bản đồ có vẽ các bến cảng nằm rất gần các cổng của thành Legacy, một cách bố trí rất đặc biệt, nếu chúng ta tấn công bằng đường bộ buộc phải tấn công vào cổng thành này, như vậy những tàu chiến ở những bến cảng bên trong nhất định không để yên cho chúng ta đâu.”-Ryze tiến lại chỉ vào bản đồ quân sự rồi nói.

Tất cả gật đầu tán thành.

John tiến lại gần bản đồ rồi nói: “ ai bảo mọi người rằng ý định của tôi sẽ tấn công vào cổng thành này?”

“ý cậu là sao?”-Nidalee khó hiểu hỏi.

John xoay lại nhìn viện trưởng và viện phó đang ngồi gần đó nói: “ lần này buộc lòng phải nhờ vào khả năng của hai vị rồi...”

“ha...ha....cuối cùng cậu cũng chịu nhờ hai lão già ta giúp đỡ sao? John cứ nói đi”-Viện trưởng cười ha hả vuốt râu nói, bộ dáng của ông và viện phó không hề như những người xung quanh, cả hai vô cùng bình thản, có lẽ họ hoàn toàn tin tưởng vào John chẳng?

John cười nói: “ dựa vào sức mạnh phép thuật của hai người, liệu có thể tạo ra một lớp lá chắn năng lượng trong bao lâu?”

“quân đội lần này cậu đem theo gần ba mươi ngàn người, với sức của hai chúng ta thì tuyệt đối không thể nào bảo vệ hết được rồi, nhưng cậu có nhớ chuyện ta cho toàn bộ người dân thành phố “không tên”di tản từ rất sớm không, đơn giản vì toàn bộ người dân tại thành đều là những pháp sư cả đấy.”-Lời vừa nói ra khiến John thực sự rất Sốc!

“đều là pháp sư cả sao?”-John lắp bắp nói, cái chuyện này trước giờ có nghe 2 người này đề cập đến bao giờ đâu.

Viện phó gật đầu nói: “Phải, toàn bộ những người ở thành ‘Không Tên’ đều biết sử dụng phép thuật, chẳng qua là họ ít sử dụng mà thôi, tuy nhiên phép thuật mà học viện dạy cho họ chỉ là những loại phép thuật dùng để tự bảo vệ bản thân là chính.”

Nhắc đến chuyện này John đột nhiên nhớ lại cô gái tên Rose cái cô gái đã khiến hấn phải....hài...thực sự không muốn nhắc đến 1 chút nào.

“Này John...”-Viện trưởng thấy John có chút phân tâm liền nói.

“à à ngài cứ nói tiếp”-John cười trừ.

Viện trưởng tiếp tục nói: “ ý của ta muốn nói chính là nếu mình ta và viện phó chắc chắn sẽ không thể nào tạo ra lá chắn phép thuật chống đỡ cho gần 30 vạn quân được, nhưng nếu có sự giúp đỡ của toàn bộ người dân thành “không tên” thì sẽ có khả năng, chỉ có điều...”

“chỉ có điều gì vậy?”-John vội hỏi.

Viện phó trả lời thay: “ chỉ có điều là để duy trì lá chắn năng lượng kia trong 1 thời gian dài e rằng rất khó, tối đa bọn ta chỉ có thể cầm cự trong 10-15p mà thôi.”

“ngắn vậy à!”- John sờ cằm suy nghĩ rồi nói: “ vậy cũng được, tạm thời không còn cách nào khác.”

“John vậy khi nào chúng ta tấn công?”-Elise vội hỏi.

John cười đáp: “ chưa đến lúc, cứ ngồi đợi mà thôi.”

151. Q.5 - Chương 41: Nhanh, Bất Ngờ, Dữ Dội

Lúc này bên trong thành Legacy thông tin từ quân do thám báo về cho biết quân đội của John đang đóng phía trước mặt, có thể trong thời gian sớm nhất sẽ tấn công. Một cuộc họp khẩn đã được triển khai, chỉ huy đứng đầu của thành Legacy tên là Tirez hẳn ta nổi tiếng hung hãn, một kẻ khi đã nói thì không ai cấp dưới dám trái lời. Bên trong phòng họp lúc này hẳn ta cười ha hả khi biết tin quân đội của John đang đóng quân ngay trước thành Legacy, hẳn nói: “ bọn đó đúng là một lũ ngu mà, chúng không biết nếu tấn công bằng đường bộ bọn chúng nắm đến 9 phần thua sao, đúng là một lũ ngu...ha...ha....”

“chỉ huy, có khi nào bọn chúng tấn công bằng đường bộ này có ý gì không? Bọn thuộc hạ tìm hiểu được người lãnh đạo đội quân này chính là kẻ mà cấp trên truyền lệnh xuống nếu bắt được sẽ được thăng liền 5 cấp đấy, tuyệt đối không thể xem thường.”- một vị tướng quân ngồi cạnh nói ra khiến Tirez có chút kinh ngạc.

Một vị tướng quân khác lại nói tiếp: “ không những thế, hẳn ta còn là kẻ đã chỉ huy quân đội của mình tấn công và chiếm đóng thành Vuncan của chỉ huy Facon đấy, xin chỉ huy đừng xem thường.”

Tirez nghe vậy cũng không dám quá lỗ, hẳn giả vờ ho khan vài tiếng nói: “ vậy theo các người hẳn ta tấn công bằng đường bộ có mục đích gì?”

“tạm thời thì chưa biết được.”-Những vị tướng quân khác lắc đầu.

Tirez xoa cằm nói: “ theo ta nghĩ hẳn biết dùng tàu chiến để tấn công thành Legacy này là điều không thể, vậy nên mới quyết định tấn công bằng đường bộ, thứ nhất là giải quyết vấn đề bọn chúng không thông thuộc thủy chiến, thứ hai nếu chúng tấn công bằng đường bộ nhất định sẽ làm chúng ta sinh ra nghi ngờ thông qua đó để lộ sơ hở bởi tất cả chúng ta ai cũng nghĩ: không có ai điên mà đi tấn công bằng đường bộ vào thành Legacy cả. Các người thấy đúng chứ, chúng tấn công đường bộ không loại trừ cách suy nghĩ muốn chúng ta tưởng rằng bọn chúng đang có ý đồ nào khác mà thôi.”

“lời nói của chỉ huy rất có lý”

“phải nghe rất có lý, có thể bọn chúng dùng cách này để đánh lạc hướng suy nghĩ của chúng ta mà thôi.”

Các tướng quân bên cạnh đều gật đầu tán đồng.

“vậy chỉ huy người tính thế nào?”-vị tướng quân ngồi bên trái vội hỏi.

Chỉ huy Tirez đứng dậy nói: “ phải khoảng ba đến bốn nhóm lính nhỏ nửa đêm lên trên vách núi từ trên đó phóng hỏa đốt toàn bộ doanh trại địch, ta sẽ chúng thấy đánh thành Legacy bằng đường bộ sẽ phải trả giá thế nào.”

“rồi!”

.....

Doanh trại của quân liên minh do John chỉ huy, lều chỉ huy.

“John...rất cuộc chúng ta phải chờ bao lâu nữa, đã hai ngày kể từ khi chúng ta đóng quân ở đây rồi”-Irelia sốt ruột nói.

“phải chờ đợi, cơ hội chưa đến chưa thể tấn công được.”-John liền đáp.

“John...nếu chúng ta cứ chờ đợi như thế này lương thực đem theo nhất định không đủ, rốt cuộc là cậu đang chờ đợi điều gì vậy?”-Vi lên tiếng hỏi.

“chờ đợi điều tốt lành từ thành Vuncan.”-John đáp.

“có phải cậu đã ra lệnh cho bốn người Jayce, Corki, Heimer và Viktor làm việc gì đó phải không? “-Ziggs là người chơi thân với Heimer nhất, nhưng đến cả cậu ta cũng không thể nào hỏi ra được rốt cuộc John đã ra lệnh gì cho bọn họ thực hiện.

“mọi người đừng lo, đến đúng thời điểm ta sẽ nói ra, được rồi về nghỉ đi.”-John vẫy tay ý bảo mọi người rời đi, còn hắn thì ngồi một mình trong phòng nhìn chăm chăm vào bản đồ quân sự, thở dài nói: “ Dù thế nào cũng phải đặt niềm tin vào bọn họ, nhưng cũng không thể không lường trước được những chuyện không may, lương thực không còn quá nhiều để cầm cự nữa, phải tính thêm kế hoạch B thôi.”

.....

“xoạt xoạt xoạt”-trong đêm tối yên tĩnh, một ngọn gió cũng không thấy vậy mà những cành lá, bụi cây trên núi lại liên tục xào xạc.

“xoạt”-một bóng đen nhanh như cắt lướt qua,

“xoạt xoạt”-lại tiếp theo là hai, ba rồi cả chục bóng người lướt quan rất nhanh.

Tổng cộng khoảng 30 bóng đen bất thành linh xuất hiện trên núi, những bóng đen này di chuyển không nhanh không chậm nhưng cách di chuyển của bọn họ cực kì nhẹ nhàng không để lại những tiếng động lớn. Trên tay cầm cung hướng đến bên trên doanh trại của quân Liên Minh.

“dưới kia là doanh trại phe kháng chiến, mười người các ngươi đốt kho lương thực, mười người các ngươi đốt lều của quân lính, số còn lại cùng ta đốt những nơi trọng yếu còn lại.”-một tên ra dáng chỉ huy lập tức phân công công việc cho đám thuộc hạ.

“rõ?”-những tên kia sau khi nhận lệnh lập tức xoay người bước đi tiến về vị trí tốt nhất, nhưng..... ngay đúng lúc này đột nhiên từ trên thân những cây cổ thụ gần đó những bóng người trong trang phục Ninja lao xuống, kiếm trên tay sáng loáng chém đến.

Chỉ nghe : “hự”, “xoạt” vang lên, năm tên trong số chúng nhanh chóng ngã gục xuống mặt đất tắt thở. Đám người còn lại kinh ngạc hoảng sợ lùi lại đôi mắt như lửa đốt nhìn đám người trong trang phục Ninja trước mặt, tên chỉ huy nói: “ khôn kiếp, chúng ta bị mắc bẫy rồi.”

Giọng của Shen vang lên: “ đúng như John dự đoán, sớm muộn gì bọn chúng cũng mò đến đây quấy phá mà, ...”

“đám đốt doanh trại của bọn ta à? Đâu có dễ!”-Kennen giọng nói như một đứa con nít đùa cợt nói.

“Giết luôn chứ? Ta đang ngứa ngáy mấy ngày nay đây!”-Evelynn và Thresh nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Shen, ngoài họ ra còn có Akali nữa, tất cả đều đã mai phục ở trên này cách đây vài ngày rồi.

“giết”-Shen hô lớn một tiếng, ngay lập tức đám Ninja thuộc hạ gần đó lao vào, nhãn thuật Ninja liên tục thi triển, phân thân thuật, phi tiêu, độn thổ, tất cả được sử dụng.

“không còn đường thoát nữa rồi, liều chết thôi”-Đám người bị mặt hô lớn một tiếng sau đó lao vào, những cây dao găm trên hông nhanh chóng rút ra chém đến.

“đừng có mơ mà làm tổn hại đến bất cứ một người nào của Liên Minh chúng ta”-Akali cầm hai cây lưỡi liềm lao đến tấn công cực nhanh, cô hét đánh tên này lại qua tên khác, cứ cảm tưởng như cô đang thực hiện một ‘ vũ điệu’ nào đó đầy cuốn hút.

“phụ”-ở bên kia, Evelynn bộ dáng cực kì thanh thoi, cô dậm chân xuống mặt đất ngay lập tức một loạt các cây gai nhọn hoặc trôi lên đâm xuyên qua cơ thể của ba tên đang tấn công cô.

“phụt”

“xoạt”

Tiếng chém giết vang lên liên tục, chừng mười phút, tất cả đã được giải quyết, gần 30 tên bịt mặt đã bị tiêu diệt, bên ta không tổn thất một ai.

“hồ hô, sướng thật sướng thật”-Thresh cầm lồng đèn đi thu nhặt những linh hồn của bọn quân lính hư không mà cái miệng không ngừng cười ha hả, Evelynn cảm thấy cực kì khó chịu vội nói: “ người có im đi không?”

“im sao được mà im, từ ngày đi chung với thằng nhãi John ấy ta liên tục thu nhặt được các linh hồn, há há số lượng thu nhặt 1 ngày bằng cả một năm trước kia của ta, sướng quá...há há”-Thresh cười ha hả tiếp tục thu nhặt cho đủ 30 cái linh hồn.

“làm gì thì làm nhưng đừng quên cậu ấy có dặn là không được thu nhặt các linh hồn người chết bên phía Liên Minh”-Evelynn đáp.

“biết rồi, thu thập cái lũ này đủ xài rồi”-Thresh cười ha hả.

“các người ở lại đây tiếp tục canh gác, ta đi về báo cáo lại với chỉ huy”-Shen phân phó cho đám thuộc hạ sau đó nhìn sang hai người Thresh và Eve nói: “ chúng ta mau về báo cáo lại cho John biết thôi.”

“được”

Doanh trại chỉ huy quân liên minh.

“bọn chúng hành động rồi sao!”-John mỉm cười nghe những gì Shen thuật lại diễn biến trên đỉnh núi.

“phải nhưng tất cả đã bị xử cả rồi.”-Shen đáp.

Kennen hỏi: “ John này tại sao chúng ta vẫn chưa tấn công? Hay là chúng ta dùng lại mấy cách trước kia đi, tôi thấy mấy cách ấy hay đấy chứ?”

John lắc đầu đáp: “ không được, những cách đó chỉ có thể sử dụng 1 lần mà thôi, nếu dùng lần thứ 2 nhất định bị bắt bài, chờ đợi cần phải kiên nhẫn.”

“báo!!!”-từ bên ngoài một người lính truyền tin chạy vào quỳ xuống nói: “ chỉ huy, có thư gửi từ thành Vuncan.”

John lập tức tiến đến cầm lấy bức thư ra đọc khuôn mặt của hắn thay đổi liên tục, đột nhiên hắn cười to nói: “ 5 phút, không sao, Shen mau gọi toàn bộ các tướng đến đây, ngay sáng mai chúng ta sẽ tấn công.”

Shen có chút ngạc nhiên anh ta không biết rốt cuộc bên trong lá thư ấy viết gì nữa nhưng cũng không dám chậm trễ lập tức chạy ra bên ngoài triệu tập các tướng đến lều chỉ huy.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, ba mươi vạn quân của John đã chuẩn bị sẵn sàng tiến thẳng đến thành Legacy.

“keng keng keng”-những tiếng chuông báo động vang lên bên trong thành.

“phát hiện quân địch đang hướng đến thành, toàn quân vào vị trí”

“pháo tầm xa và trung chuẩn bị đạn.”

“đội cung thủ và xạ thủ vào vị trí”

“quân địch tấn công sao? Bọn chúng đúng là một lũ ngu mà”-chỉ huy Tirez thân mặc giáp tiến lên đứng trên tường thành, trực tiếp chỉ huy cuộc chiến.

“phịch phịch phịch”-tiếng bước chân dồn dập vang lên từ đội quân của John, mặt đất như rung chuyển.

“chỉ huy, quân địch đã vào tầm tấn công”

“khai hỏa”-Chỉ huy Tirez lập tức vung tay nói.

“ầm ầm ầm ầm”-hoàng loạt tiếng pháo nổ lớn giòn vang bắn ra.

“gì thế?”-Tirez nhận ra những đạn pháo bắn ra không hề gây chút tổn thương nào quân đội địch, đôi mắt tinh tường của hắn dễ dàng phát hiện, giờ khắc này toàn bộ quân đội của John gần ba mươi vạn đại quân đang được bao bọc bên trong một lớp lá chắn phép thuật.

“khốn kiếp, bọn chúng dám xài cả cách này để đối phó à? Để xem lá chắn ấy chịu đựng được bao lâu, thông báo với tàu chiến triển khai hỏa lực tấn công”-Tirez bực tức ra lệnh.

Ngay lập tức hơn năm mươi tàu chiến được trang bị tối tân với những loại pháo tầm xa hỏa lực cực mạnh đã sẵn sàng, toàn bộ các nòng pháo đều chỉa về phía tường thành.

“ầm ầm ầm...”-loạt pháo đầu tiên đã khai hỏa.

“bùng”-ở ngoài này, quân đội của John dưới sự bao bọc của lá chắn năng lượng đang từng bước tiến đến, thế nhưng có vẻ như lá chắn này sắp không thể cầm cự lâu hơn được nữa.

“John...không ổn rồi, hỏa lực của bọn chúng quá mạnh ta e rằng không phải 15p mà chỉ có thể 5-10p là bọn ta cầm cự được thôi”-Viện trưởng đầu đầy mồ hôi cố gắng nói, ông là người mạnh nhất của học viện mà đã như vậy thì những người còn lại sao chịu đựng nổi kia chứ.

“mọi người cố lên, bọn họ sắp tới rồi, chúng ta cần phải cầm cự”-John cố gắng nói.

“tại sao họ còn chưa tới”-John lo lắng.

“ầm ầm ầm”-thêm một loạt pháo nữa bắn đến, những viên đại pháo với sức công phá cực kì ghê gớm bắn trúng vào lá chắn phép thuật kia khiến cho cả lớp lá chắn rộng lớn rung lên kịch liệt.

“biệt đội Alpha thông báo với chỉ huy, chúng tôi đã có mặt”

Phía tây của thành Legacy.

Gần trăm chiếc máy bay lao nhanh trên bầu trời, chiếc máy bay dẫn đầu đoàn bay chính là phi công Corki.

“đội hình A lập tức xuất phát”-Corki ra lệnh.

Ngay lập tức ông cùng với 75 chiếc máy bay khác lao nhanh với tốc độ chóng mặt, tiếng động cơ như hòa cùng tiếng gió...

“khai mở hệ thống tàn hình”

“tối đa 5p”

“mục tiêu, bến cảng thành Legacy”

Kế hoạch tấn công thành Legacy:

Bước thứ 1- chuẩn bị : trước khi lên đường tiến đến thành Legacy John đã yêu cầu ba nhà khoa học nổi tiếng nhất Valoran chế tạo ra một loại máy giúp đánh lừa thị giác, và trong thời gian sớm nhất phải có. Đồng thời hắn cũng yêu cầu Corki huấn luyện ngay năm mươi phi công giỏi nhất tham gia kế hoạch lần này ngay khi thiết bị được chế tạo ra lập tức gắn lên năm mươi chiếc máy bay sau đó thực hiện kế hoạch tấn công bến cảng Legacy bằng đường hàng không.

Bước thứ 2-Chim mồi: John biết việc tấn công bằng đường bộ vốn không hề mang lại chút kết quả nào, tuy nhiên hắn biết khi dồn toàn quân tấn công kết hợp với một thứ gì đó điển hình như một lá chắn phép thuật để phòng thủ chắc chắn quân địch sẽ nghĩ rằng chúng ta sẽ dồn toàn lực tấn công bằng đường bộ chứ không phải bằng đường nào khác, hạm đội ở bến cảng gần đó nhất định sẽ được đưa sang bắn phá quân đội của hắn ngay trước cổng thành , như vậy việc đánh lạc hướng toàn bộ tàu chiến của địch bước thứ nhất đã hoàn thành.

Bước thứ 3- tấn công bất ngờ: Ngày 30 tháng 9 năm 23 CLE , một phi đội đặc nhiệm dưới quyền chỉ huy của Corki đã lên đường rời thành Vuncan để tấn công vào cảng Legacy. Cuộc tấn công dự định được chia làm hai đợt với 100 chiếc dành cho hai đợt tấn công.

Đợt thứ nhất sẽ là đòn tấn công chủ lực, trong khi đợt thứ hai sẽ hoàn tất những công việc còn sót lại. Đợt thứ nhất mang theo phần lớn vũ khí, chủ yếu là ngư lôi, để tấn công các tàu chủ lực. Dựa vào hệ thống tàn hình mới được chế tạo ra sẽ giúp 75 chiếc máy bay đợt tấn công đầu tiên sẽ không bị phe địch phát hiện trong năm phút, như vậy khi kẻ địch kịp phát hiện thì số phi cơ đã vào tầm bắn của mình cả rồi.

“này, người có nghe âm thanh gì không?”-một tên lính đang ở trên đài quan sát nói với tên bên cạnh.

“có, nghe giống tiếng phi cơ chiến đấu.”-tên kia đáp.

“gì thế kia?”-cả hai tên kinh ngạc phát hiện ở phía trước mặt rất gần có tới 75 chiếc phi cơ đang lao đến với tốc độ cực nhanh....

“bà nội cha nó, là kẻ địch...khốn kiếp tại sao bây giờ chúng ta mới phát hiện ra...báo động báo động...”-ha kẻ kia luôn cuốn liên tục bấm chuông báo động nhưng đã muộn.

“khóa mục tiêu”-Corki nhe răng cười ha hả, thiết bị tàn hình hết công dụng vừa lúc ông ấy cùng lực lượng tiến đủ vào tầm bắn của các quả ngư lôi và tên lửa định hướng.

“bắn”

“phụt phụt phụt”-những quả tên lửa và ngư lôi đầu tiên rời khỏi máy bay.

Đúng 6 giờ 50 phút, trái bom đầu tiên rơi xuống cảng Legacy.

Hai quả ngư lôi đầu tiên đã đánh trúng thiết giáp hạm Oklahoma. Hai giây sau, thêm 2 quả nữa đập mạnh vào sườn tàu và nổ tung. Tàu không bị chìm ngay, nhưng nước vẫn vào. Vài phút sau nó lại nhận thêm một chùm bom nữa. Loạt ngư lôi tiếp theo đánh trúng chiếc Void Utah, vốn là một thiết giáp hạm được trang bị các loại súng máy bắn tự động và các loại tên lửa đất đối đất. Tiếp đó các thiết giáp hạm North Virginia và Satana bắt đầu bị trúng ngư lôi (riêng thiết giáp hạm Satana trúng phải hai bom và hai ngư lôi). Khối đen cuộn cuộn bốc lên từ những chiếc tàu bị ngư lôi đánh trúng. Quân đội Hư Không cho rằng độ sâu của vịnh biển chỉ 10m không thể phóng ngư lôi được, cho nên họ chỉ để phòng máy bay ném bom và tàu ngầm mà không thả lưới ngăn ngư lôi quanh các chiến hạm. Quân Hư Không không hề biết rằng bên phía Liên Minh có một chuyên gia nhất nổ, chế tạo vào quả Ngư Lôi đặc biệt kiểu này không có gì khó khăn cả và bọn chúng đã phải trả giá trước phát minh mới về cách dùng ngư lôi ở vùng biển nông: ấy bay bay sát mặt biển với tốc độ chậm để phóng ra những quả ngư lôi lướt trên mặt nước với tốc độ cũng rất chậm, chỉ khoảng 30-40 hải lý/giờ.

Tám phút sau khi bị quả ngư lôi đầu tiên đánh trúng thiết giáp hạm Oklahoma đã bị lật nhào. Hơn 400 binh sĩ và thủy thủ mắc kẹt bên trong chết chìm cùng với tàu. Tiếp theo đó, thêm một loạt bom và ngư lôi đánh trúng chiếc Satana khiến nó bốc cháy dữ dội và chìm tại chỗ chỉ còn nhô mấy cột buồm lên khỏi mặt nước.

Chiếc Zoma bị ngư lôi đánh hụt, nhưng các máy bay ném bom đã ném trúng nó 5 trái bom cùng một lúc. Một trong 5 trái bom chui vào ống khói xuống bên dưới nổ ngay ở hầm chứa đạn. Chiếc tàu phát nổ long trời lở đất với một cột khói và lửa cao 300m rồi gây làm đôi trong 9 phút. Cả hai phần tàu chúi xuống biển rồi từ từ chìm dần làm 1.102 người chết theo tàu.

Thiết giáp hạm Void North Virginia trúng phải bảy ngư lôi, quả thứ bảy xé rách bánh lái của nó. Trong giây lát, chiếc North Virginia bốc cháy và chìm xuống biển khi vẫn giữ thăng bằng.

Cuộc tấn công đầy bất ngờ và dữ dội đã phá hỏng hầu như toàn bộ các tàu chiến của thành Legacy.

“Khốn kiếp...khốn kiếp...chúng ta bị chúng lừa rồi”-Chỉ huy Tirez điên cuồng hô lớn.

“cơ hội của chúng ta, toàn quân nhanh chóng phá cổng thành”-John tận dụng cơ hội tuyệt vời này lập tức ra lệnh tấn công, gần ba mươi vạn quân lao đến như vũ bão, lớp lá chắn phép thuật đã mất, giờ đây không có gì bảo vệ họ nữa cả.

“Zyra, Maokai, thiết lập dây leo và thang dây cho quân đội trèo thành”

“Trundle, Rummus, Malphite phá cổng thành.”

“tấn công...tấn công...”-quân lính của Liên minh khí thế như vũ bão, còn bên phía hư không việc hàng chục chiến hạm của họ bị tấn công bất ngờ đã khiến sĩ khí của toàn quân tụt dốc không phanh.

152. Q.5 - Chương 42: So Tài

“ầm ầm ầm”-tiếng cồng sắt vang lên dữ dội trước sự tấn công của người đá Malphite, những cú nện nặng như quả tạ của Trundle hay những cú húc mạnh của Rummus.

“rắc rắc...cồng thành bắt đầu xuất hiện những vết nứt chạy dài.

“cút cút hết, kẻ nào cản đường ta kẻ đó đừng mong sống sót”-Rengar hung tợn cực độ, bộ móng vuốt của ông ấy cứ tấn công liên tục đám lính hư không không hề thương tiếc.

“đội cung thủ, xạ thủ đầu mau ngăn bọn chúng lại, ngăn lại”-Tirez liên tục hối thúc đám quân lính của mình bằng mọi giá phải ngăn cản việc quân Liên Minh phá cồng thành nhưng xem ra mọi cố gắng cho đến bây giờ chỉ là vô nghĩa.

“phụp phụp”-Từ trên không hàng trăm cọc bằng nhọn hoắc như một cơn mưa rơi xuống tường thành, quân đội Hư không không kịp tránh né kẻ thì bị đâm xuyên người kẻ thì bị dọa sợ cho đến mức cầm vũ khí không nổi.

“ầm”-cồng thành Legacy đã bị phá vỡ.

Quân lính bắt đầu tràn vào, thế như vũ bão không gì cản được, quân đội Hư Không tại thành Legacy trước đây luôn dựa vào nguồn sức mạnh là những tàu chiến, nhưng nay số tàu chiến ấy đã bị phá hủy hầu như toàn bộ bọn chúng lấy gì để thắng đây.

‘Khốn kiếp’-Tirez rút kiếm lao đến, bây giờ đánh cũng chết mà không đánh cũng chết, chi bằng liều mạng vậy, hắn ta như một con mãnh sư bị trọng thương điên cuồng tấn công, kiếm trên tay liên tục chém đến.

“còn chưa chịu buông vũ khí đầu hàng?”-Sivir thấy Tirez vẫn còn ngoan cố chống trả, công ngay lập tức lao đến, chiếc bumerang trên tay của cô được ném ra, bay với một quỹ đạo không thể lường trước.

“xắt”-Chiếc bumerang ấy chém qua cắt đứt một vết thật sâu trên lưng của gã máu bắn ra một vệt thật dài, hắn ta ngã xuống, sắc mặt trắng bệch.

“bụp”-Sivir tiến lại chân phải đạp lên người của hắn cười nói: “kết thúc rồi”

“phập phập”-lá cờ liên minh đã bay trên thành Legacy.

Lại một trận đánh khiến nhiều người phải kinh ngạc đến ngỡ ngàng, bằng những cách tấn công không giống ai thành Legacy đã bị chiếm.

Ba ngày sau khi thành Legacy bị chiếm, sau khi thu xếp mọi việc tại hai thành Tera và Xican, hai đoàn quân do Darius và Jarvan chỉ huy tiến đến thành Legacy. Mọi thứ sau trận chiến đã được thu xếp đầu vào đấy. Hôm nay chính là buổi họp đầu tiên sau khi công phá thành Legacy.

Ngồi ở ghế chính giữa John nhìn tất cả các tướng bên dưới hắn nở nụ cười nói: “bây giờ căn cơ của chúng ta đã vững, mục tiêu tiếp theo chính là giải phóng toàn bộ lãnh thổ của Demacia sau đó là đến những nơi lân cận và cả Valoran này.”

“John, chiến thắng lần này công lớn thuộc về cậu, càng ngày chúng tôi càng khâm phục cậu hơn.”-Swain cười đáp.

Heimerdinger hỏi: “John, có điều này ta muốn hỏi.”

“ngài cứ nói”-John đáp.

“là kế hoạch tấn công thành Legacy lần này, giải sử như bọn ta không tìm ra cách chế tạo ra loại máy giúp tàn hình kia thì cậu làm cách nào để tấn công thành Legacy?”-Heimerdinger hỏi.

John liền đáp: “thực ra khi lên kế hoạch này vốn từ đầu đã là một cuộc đánh cược rồi, nhưng tôi tin với khả năng của ba vị chắc chắn sẽ làm ra được loại máy mà tôi muốn. Giải sử như các vị không thể làm ra tôi cũng chuẩn bị sẵn kế hoạch khác đề phòng.”

“kế hoạch gì vậy, nói cho chúng tôi nghe được chứ?”-Jayce liền hỏi.

John đáp: “thực ra tôi chia đôi số lực lượng thủy quân của chúng ta ra cho hai cánh quân Noxus và Demacia là có lý do, như vậy sẽ giúp sức mạnh của hai cánh quân này được gia tăng nhanh chóng chiếm lấy hai thành này, được biết khi chiếm hai thành này chúng ta sẽ không còn quá lo lắng về mặt lương thực nữa như vậy cho dù kế hoạch của tôi có thật bài và lương thực của quân đội khi đang đóng quân trước cổng thành Legacy có hết thì tôi chỉ cần gửi thư thông báo viện trợ là lập tức có ngay, sau đó chúng ta không còn cách nào khác ngoài việc sử dụng thủy chiến với bọn chúng cả.”

“vậy khi sử dụng thủy chiến thì cơ hội chiến thắng của chúng ta chỉ chừng 50% mà thôi!”-Vikto phân tích nói ra.

“đúng vậy, bởi thế mới nói khi đưa ra kế hoạch này chúng ta đã chơi một trò cá cược lớn. Bây giờ thành Legacy đã được công phá mà chúng ta tổn thất không nhiều đây là điều đáng mừng đã thế quân đội chúng ta có một hậu phương cực kì vững chắc, những cuộc chiến sau này sẽ không còn gặp nhiều khó khăn về lương thực nữa.”-John trả lời.

John nhìn quanh một vòng sau đó nói tiếp: “ được rồi chắc mọi người đã thấy công lớn nhất trong chiến thắng lần này chính là nhờ vào ngài Heimer, Vikto, Jayce và Corki, điều đó đủ cho thấy sức mạnh của khoa học lớn đến mức nào. Nhân tiện có đông đủ mọi người ở đây tôi sẽ thông báo về việc lập các đội/nhóm đặc biệt riêng, chuyên một công việc nhất định, như vậy những người không có sở trường chiến đấu sẽ không phải ra chiến trường.”

“người đầu đem vào đây!”-John nói lớn, ngay lập tức từ bên ngoài hơn mười người lính cầm trên tay những xấp giấy đem vào phân phát ổi vị tướng. trên đó viết cụ thể như sau:

Đội Trinh sát: Shen và các Ninja hội Kinkou, Quinn, Teemo.

*nhiệm vụ: chuyên đi thu thập tin tức, truyền tin hoặc nguy hiểm hơn là nằm vùng (tức làm gián điệp)

*Đội sát thủ: Evelyn, Katarina, Talon, Nocturne, Rengar, Shaco, Zed, Akali.

nhiệm vụ: chuyên thực thi các nhiệm vụ bí mật...

*Đội cứu thương: Soraka, Sona, Karma, Nami, Akali, Nidalee, Janna, Lulu, Taric.

nhiệm vụ: cái tên của đội đã nói lên tất cả.

*lực lượng Thủy Binh: Miss, Gangplank, Fizz, Nautilus, Nami

nhiệm vụ: Sẽ là những chỉ huy huấn luyện quân đội thủy binh của liên minh và sẽ là người đứng đầu các cuộc chiến trên biển.

*Đội Khoa học: Heimer, Jayce, Vikto, Jax

Nhiệm vụ: chế tạo ra các loại máy móc hoặc vũ khí trong các cuộc chiến.

*Đội hóa chất: Mundo, Singed.

Nhiệm vụ: nghiên cứu và chế tạo các chất hóa học.

*Lực lượng không quân: Corki, Anivia, Galio, Kayle, Morgana, Aatrox.

Nhiệm vụ: huấn luyện các đội không quân thực thi các nhiệm vụ và trận chiến trên không.

*Lực lượng bộ binh : sẽ do các tướng còn lại thay nhau huấn luyện, trong đó bộ binh được chia ra làm nhiều loại như Thiết kỵ binh do Hecarim chỉ huy, Kiếm sĩ do chính Fiora và Master Yi. Hoặc đội xạ thủ do Caitlyn, Graves, hay Tristana thay nhau huấn luyện. Đội cung thủ thì có: Ashe và Varus, Vayne.

Ngoài ra còn một đội không thể thiếu chính là lực lượng các pháp sư: đội này sẽ do đích thân viện trưởng học viện ma pháp tuyển chọn.

Những người còn lại không có tên nghĩa nghĩa là sẽ trở thành những vị tướng cùng với John ra ngoài chiến trường.

Ở bảng danh sách trên có hai cái tên là Akali và Nami hai người này ở cả hai đội lý do rất đơn giản, đội cứu thương chính là một trong số những đội quan trọng nhất của liên minh, nếu như không có những người có khả năng ra vào những nơi nguy hiểm như thế liệu làm cách nào để cứu những người đang bị thương đây?

John nhìn xuống dưới hỏi: “mọi người đọc xong không có ý kiến gì chứ?”

“không!”-Darius lắc đầu nói: “bảng danh sách này rất chi tiết, quan trọng nhất là nó đã phân chia chính xác các sở trường riêng của từng người, tên ta không có trong này có nghĩa ta sẽ ra chiến trường đánh giặc, như vậy rất hợp với ý ta.”

John nói: “trong các đội này có 3 đội là đội cứu thương, đội khoa học và đội Hóa chất, cả ba đội này không nhất thiết phải ra chiến trường chiến đấu nhưng trong nhiều hoàn cảnh không thể ngồi không được...mọi người hiểu ý ta chứ?”

“John...cậu yên tâm, tất cả chúng tôi đều hiểu điều đó mà.”-Jayce cười đáp.

“được rồi, vậy bây giờ mọi người đã có công việc riêng của mình, thời gian sắp đến sẽ rất bận rộn đây, về nghỉ ngơi đi.”-John cười nói.

“vậy chúng tôi về trước”-Darius, Garen và tất cả những người khác nhanh chóng rời đi, Kayle liếc nhìn hắn, trong mắt hiện lên đôi chút u buồn sau đó xoay người rời đi.

Lúc này ở bên trong phòng chỉ còn có một người ở lại, chính là Fiora. John thắc mắc hỏi: “Fiora, cô có việc gì sao?”

Fiora nhìn hắn nói: “John tôi nghe nói kiếm thuật của cậu rất lợi hại đúng chứ?”

“người ta đồn bậy thôi, nói về kiếm pháp thì ngài Master Yi hơn tôi nhiều”-John xoa tay cười nói.

Fiora lắc đầu nói: “tôi đã thử so tài với ông ấy rồi, đúng là kiếm pháp của ông ấy rất giỏi nhưng đó không phải là thứ tôi cần tìm.”

“ồ”-John kinh ngạc nói: “vậy hai người đã so tài rồi à? Ai thắng vậy?”-John tỏ vẻ hứng thú.

Fiora đáp: “không ai thắng cả, chỉ có điều kiếm pháp của ngài ấy không phải là thứ tôi cần tìm, John, tôi muốn được so tài cùng cậu, tôi muốn tìm ra được hướng đi mới trong kiếm pháp của mình.”

“cô muốn vậy sao?”-John cười nói.

“đúng vậy, chúng ta thử tài ngay tại đây luôn đi”-nói rồi Fiora rút kiếm lao đến, tốc độ ra đòn của cô nhanh đến mức khó mà tưởng tượng được, kiếm trên tay cứ y như một con măng xà uống lượn tấn công đủ mọi phương hướng, thể tấn công thì tuyệt mỹ không kém.

“vụt”-John xoay người tung ra một cước sau đó lùi lại vài bước tiện tay rút lấy thanh gươm đang treo trên tường được dùng như vật trang trí. John biến trận so tài này đơn thuần chỉ là trận so tài kiếm pháp chứ không hề có tí sức mạnh phép thuật gì trong đó cả, đồng thời hắn cũng không muốn làm tổn thương Fiora.

“tôi đến đây”-Fiora lại một lần nữa lao đến, kiếm thuật của cô không chỉ mạnh mẽ uy lực mà còn đầy đẹp đẽ, mũi kiếm vẽ trên không khí những quỹ đạo khó nắm bắt.

“keng”-John vung kiếm chặn lại kiếm của Fiora, nhưng ngay lúc này đây kiếm của cô cứ như một con măng xà uốn lượn nó vòng quanh thân kiếm sau đó đâm đến cổ tay của John, sắc mặt John có chút kinh ngạc lập tức vung chân đạp Fiora sau đó mượn lực bắn ngược về phía sau tránh được một kiếm nguy hiểm.

Fiora cười nói: “John, nếu cậu không đánh hết sức thì sẽ thua tôi đấy.”

Fiora, đầu sĩ tay đôi lừng danh nhất Demacia, nổi danh nhờ thanh kiếm bén nhọn và cái lưỡi còn sắc sảo hơn. Cô có được sự cao quý nhờ lớn lên trong một gia đình quý tộc, và một quyết tâm sắt đá vươn tới sự hoàn hảo. Khi đã vượt qua tất cả những kẻ đồng trang lứa, giờ đây Fiora tìm kiếm những đối thủ xứng tầm hơn. Cô sẽ không dừng lại cho đến khi nào cả thế giới công nhận tài năng của mình.

Là con út của gia tộc Laurent, một gia tộc nổi danh với truyền thống đầu tay đôi, Fiora tâm niệm rằng mình sinh ra để làm những điều vĩ đại. Cô khao khát có được tài năng của cha mình, một tay kiếm huyền thoại, và tài năng của cô nhanh chóng vượt qua anh chị em mình. Những kẻ đồng trang lứa xem sự tự tin

của Fiora là kiêu ngạo, nhưng cô chẳng đoái hoài mà còn cố gắng hơn nữa để trở thành một người kế thừa xứng đáng của cha mình. Ngờ đâu lòng tin của cô đã đặt nhầm chỗ. Vào đêm diễn ra một cuộc đấu tay đôi đã hẹn trước, chính quyền bắt gặp cha Fiora bỏ thuốc độc vào thức uống của đối thủ. Sự thật ê chề của ông ta đã hủy hoại thanh danh cả gia tộc, và chính danh dự của Fiora cũng bị đặt nghi vấn. Giận dữ và quyết tâm lấy lại thanh danh, cô thách đấu cha mình. Dù ông ta đã chiến đấu dũng mãnh, Fiora nhận ra rằng người đàn ông này đã lãng quên những điều tiên quyết của một đấu sĩ tay đôi thực thụ. Cô tức vũ khí ông ta, và với lưỡi gươm của mình, cô yêu cầu quyền lãnh đạo gia tộc Florent. Cha cô đầu hàng, nhưng ngay cả trong chiến thắng, Fiora biết rằng cái bóng nghi ngờ vẫn đeo đuổi thanh danh của mình. Khát khao định đoạt số mệnh mình, Fiora thề sẽ vượt qua huyền thoại giả tạo của cha mình và chứng minh rằng cô không chỉ là đấu sĩ tay đôi vĩ đại nhất của Demacia mà trên khắp Valoran. (Trích từ truyền thuyết Fiora)

“việc khiêu chiến với John chính là điều mà cô đã ao ước từ bấy lâu nay”

“keng keng keng”-kiếm pháp tuyệt hảo của Fiora đang dần lấn lướt John, từ hồi đấu đến giờ John cứ liên tục ở thế thủ, chỉ cần hấn tấn công một chiêu là Fiora đã đáp lại hai chiêu, nói chung không để cho John có quá nhiều thời gian để chuyển đổi giữa công và thủ.

“keng”-một tiếng kiếm lớn va chạm đầy thanh thúy, John bị Fiora bức phải lùi lại liên tục hấn xoa xoa cổ tay của mình cười nói: “ Fiora, kiếm pháp của cô thật tuyệt, nếu có cơ hội ta rất muốn được cô chỉ giáo thêm về nó.”

“John, cậu thua chưa? Nói thực ước muốn của tôi là được so tài cùng cậu nhưng hôm nay tôi rất thất vọng, tôi cứ nghĩ chỉ cần đánh với cậu tôi sẽ tìm ra chân lý thực sự của bộ kiếm pháp này nhưng giờ đây tôi không thể nào làm được điều đó..tôi rất thất vọng.”-Fiora khó chịu nói.

John nhìn Fiora trông cô không giống như đang đùa giỡn John thở dài nói: “ Fiora, cô xem kĩ đây, có lẽ khi cô xem những thứ này cô sẽ nhận ra điều gì đó.”

Vừa nói xong John đột nhiên biến mất tại vị trí, không phải hấn sử dụng sức mạnh phép thuật hay tuyệt kĩ gì đến biến mất mà đơn giản tốc độ của hấn quá nhanh, nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn ra.

“Fiora nhìn cho kĩ đây”-giọng của John vang lên khắp căn phòng.

“vụt”-John xuất hiện ở bên trái lao, kiếm vung lên lao đến như nhanh như cắt.

“ha”-Fiora lập tức đưa kiếm đỡ nhưng khi mũi kiếm của John gần chạm đến kiếm của Fiora thì đã biến mất.

“vụt”-lần này John lại xuất hiện bên phải, mũi kiếm lại lao đến tấn công. Fiora lại vung kiếm chặn lại nhưng khi mũi kiếm vừa đến gần lại biến mất.

“gì thế này?”-Fiora hoảng hốt nhìn khắp căn phòng nơi đâu cũng là hình bóng của hấn, không phải hấn dùng phân thân mà đây là những tàn ảnh do hấn tạo ra, những tàn ảnh để lại do hấn di chuyển quá nhanh. Bốn phương tám hướng đâu đâu cũng có hấn.

“xoạt...vụt...xoạt....vụt...”-John thực và những tàn ảnh kia lập tức lao đến tấn công vào Fiora, kiếm trên tay của hấn múa lên những đường cong tuyệt mỹ, giống như hấn đang múa kiếm chứ không phải là đánh kiếm vậy, một ‘điệu nhảy kiếm thuật’- đó là những gì Fiora kịp nghĩ trong đầu, bởi vì khi cô vừa mở mắt ra đã thấy kiếm trên tay mình rơi từ lúc nào không biết, còn cô được cánh tay của John đỡ lấy. Hấn cười nói: “ Fiora, ta có nghe nói về quá khứ của cô, quả thực ta hiểu tâm trạng bị xúc phạm của cô là như thế nào, lòng tự trọng của một đấu sĩ tuy quan trọng nhưng tính mạng của cô càng quan trọng hơn, cô nghĩ xem nếu như ngày hôm nay không phải là tôi mà là một người nào khác, hấn có kiếm thuật giỏi hơn cô, lúc đó cô sẽ ra sao? Hi vọng cô đừng đặt tính mạng của mình lên bàn cân như thế, thật không đáng.”

Fiora cố gắng đứng dậy nói: “ tôi đã thua cậu John, như tôi mong đợi cuối cùng tôi cũng tìm ra chân lý của mình.”

John mỉm cười nói: “ Fiora, phải nói sao nhỉ, cô là một thiên tài kiếm thuật, chiêu vừa rồi tôi dùng đã khiến cô ngộ ra kiếm pháp mới, chúc cô luyện thành công.”

Fiora mở tròn mắt kinh ngạc nhìn hấn, cô ngộ ra chiêu thức mới là đúng nhưng làm sao hấn biết được, và lại vừa rồi hình như hấn ta cố ý để dạy mình chiêu đó thì phải.

John xoay người rời đi để lại câu nói: “ nhớ đi ngủ sớm nhé.”

153. Q.5 - Chương 43: Thư Giãn

Hôm nay, một ngày mới lại bắt đầu, không biết phía trước còn bao nhiêu khó khăn gì nữa nhưng tin chắc rằng những người trong liên minh không ai muốn bỏ cuộc, họ sẽ đương đầu với tất cả và tiến lên trên con đường mình đã chọn.

John lúc này đang trên đường đến trại tập luyện của quân đội, trên thân hắn mặc một bộ áo giáp rất phổ thông, tiến nhanh vào doanh trại.

“chỉ huy”-những binh lính canh gác thấy John liền cúi đầu chào.

“John”-Garen và Darius đang đứng huấn luyện quân đội thấy John tiến lại lập tức chào hỏi.

“tất cả tập hợp”-Garen ra lệnh, ngay lập tức toàn bộ quân lính đã xếp thành những hàng ngay ngắn.

John xoay người nhìn xuống những binh lính tràn đầy sĩ khí bên dưới nói lớn: “ các chiến sĩ của Liên Minh quân, đánh trận nhất định có chết chóc, ta cũng biết, trong các người có thể sẽ có người không về nhà được, nhưng mà ta tin là với một tướng sĩ của Liên Minh quân, chết đi nhất định sẽ làm liệt sĩ, còn sống chính là anh hùng. Vậy ta hỏi mọi người, có ai sợ hãi cái chết không?”

“không”-Tiếng binh sĩ hô lớn.

“cái chết có đau đớn không?”-John hô lớn.

“Chết nhẹ tựa lông hồng”-binh sĩ bên dưới tiếp tục hô lớn.

“tốt, mọi người giải tán.”-John nói xong liền xoay người nhìn Garen và Darius nói: “ có được hai vị huấn luyện quân sĩ tôi thực sự rất yên tâm.”

“binh sĩ có được sĩ khí cao như vậy một phần là nhờ những chiến thắng trước đây của chúng ta, những chiến thắng ấy đã lấp đi nỗi sợ hãi sức mạnh quân đội hư không trước đây.”-Garen cảm thán nói.

Darius ở bên cạnh hoàn toàn đồng ý gật đầu.

John vừa đi vừa nói: “ sắp tới e rằng quân đội Hư Không sẽ không để yên cho chúng ta nữa đâu, nếu tôi đoán không nhầm thì có thể một trong mười đội chủ lực sẽ xuất chiến nhằm ngăn chặn bước tiến của chúng ta.”

“vậy John, cậu có thông tin gì về các đội chủ lực ấy chưa?”-Darius đi bên cạnh nói.

John thở dài lắc đầu: “ đến giờ vẫn chưa có lấy 1 chút tin tức nào, hầu như những tên chỉ huy hoặc tướng quân cấp thấp không hay biết chút thông tin gì về những đội chủ lực cả, nếu như mai này giao chiến với bọn họ nhất định chúng ta sẽ gặp rất nhiều bất lợi.”

“John à...dù thế nào thì chúng tôi cũng đặt niềm tin vào cậu, trước đây khi ở tại Noxus ta nghĩ về mặt bày binh bố trận không ai quan được ngài Swain nhưng bây giờ ta đã nghĩ khác, ngay đến ngài Swain cũng thần phục cậu.”-Darius chân thành nói, những gì ông nói cũng là những gì Garen định nói, hai người cứ như thế vừa đi vừa nói về vấn đề quân sự.

“hự hự”

“cố lên”

“hây a...hây a...”

“ồ”-John nhìn những người binh lính đang hân say tập luyện thể lực cảm thấy vô cùng hứng thú, bởi lẽ những thứ họ tập luyện rất lạ như: xà đơn, tạ, ghế tập cơ bụng, bao cát, người gỗ....

Garen cười nói: “John sau khi cậu sáng tạo ra những hình thức tập luyện mới này, sự nhiệt tình tập luyện của mọi người đã nâng lên cao rất nhiều.”

“phải, thấy cảnh tập luyện tích cực như vậy làm ta nhớ đến các cuộc thi Olympic trước đây”-John cười đáp.

“Olympic? Đó là thứ gì vậy?”-Garen và Darius khó hiểu hỏi lại.

John lập tức nhận ra mình đã bị hớ hẩn cười trừ vài tiếng nói: “ nếu hai người biết thì hay, đó là một hội thao cực kì nổi tiếng ở chỗ tôi sống trước kia, ở đó hai người có thể gặp được những con người siêu phàm nhất như tia chớp đen Usain Bolt, hay siêu kinh ngư Micheal Phelps...cho anh biết người có biệt danh tia chớp đen kia còn chạy nhanh hơn cả ngựa đấy.”

“chạy nhanh hơn ngựa sao? Cậu không giỡn chứ?”-Garen và Darius nhìn nhau kinh ngạc.

“này này, chuyện qua đây, chuyện qua đây”

“tôi ở đây này, chuyện cho tôi chuyện cho tôi.”

“đây đây chuyện bên này, chuyện bên này.”

John dừng lại trước một nhóm quân sĩ đang chơi một trò chơi mà ở thế giới hắc gọi là bóng ném, John vô cùng thích thú.

“ha..ha...”-Garen và Darius nhìn binh sĩ đang chơi trò đó liền cười thích thú.

“hự”-Trái bóng kia rơi trúng vào người John, hắc cầm lấy trái bóng nhìn đám quân lính trước mặt cười nói: “ Này tiểu đội trưởng, cái này là cái gì?”- lý do John hỏi thế là bởi vì trái bóng ấy mặc dù tròn nhưng lại không làm bằng chất liệu giống như những trái bóng mà hắc đã biết trước đây.

“chỉ huy thứ này gọi là cầu hơi”-Người được gọi là tiểu đội trưởng kia cười nói.

“cầu hơi sao?”- John xem xét kĩ nhận ra bên trong được bơm đầy khí, trái bóng lại có độ đàn hồi không quá cao nữa.

“Garen, Darius, ta vừa nghĩ ra một trò chơi, hai người muốn chơi không?”-John xoay người hỏi Garen và Darius, cả hai nhìn nhau lắc đầu nói: “ John, bọn tôi làm gì biết chơi các trò chơi gì chứ, cứ để chúng tôi ở ngoài xem là được rồi.”

“này các người lại đây”-John vẫy tay gọi đám lính đang chơi đùa kia tiến lại, hắc cầm lấy quả bóng rồi nói: “ bây giờ các người kiếm cha ta sáu cây gỗ dài, đóng thành một thứ như thế này cho ta....John lấy ngón tay vẽ lên mặt đất một hình chữ nhật nhưng thiếu mất 1 cạnh, bên cạnh mỗi cạnh tam giác có ghi rõ số đo cụ thể”

“chỉ huy, thứ này là gì vậy?”-Tiểu đội trưởng khó hiểu hỏi.

“cứ làm rồi sẽ biết”-John cười ha hả đáp.

Đám binh sĩ nhanh chóng tản đi kiếm những cây gỗ về làm như hình vẽ của John, rất nhanh hai cái khung đã xuất hiện và được cấp ở hai bên sân. Tiểu đội trưởng nói: “ chỉ huy, chuẩn bị xong rồi, giờ làm gì nữa?”

“tuyển cho ta 21 người, có thân thủ càng cao càng tốt”-John đáp.

“được thuộc hạ biết rồi”

“Ồ”-John nhìn thấy Ezreal, Kata, Akali, Blitzcrank đang ở gần đó lập tức gọi ba người lại rồi nói: “ ta có một trò chơi, không biết mấy người có muốn tham gia không?”

“trò gì?”-Blit hơi chút khó hiểu, cậu ta vốn là 1 người máy hơi nước mà làm sao chơi được trò gì.

John cởi bộ áo giáp trên người sau đó cầm trái bóng xuống dưới sân nói: “ ngày hôm nay ta sẽ giới thiệu với mọi người một trò chơi mới, quy tắc rất đơn giản, thứ nhất, chúng ta chia làm hai phe, mỗi phe mười một người, trong đó có mười người làm vai trò cầu thủ trên sân điều khiển trái bóng sao cho lọt vào khung thành của đối phương làm được như vậy bên ghi bàn sẽ ăn được 1 điểm, nên nhớ mười người này chỉ có thể sử dụng chân không được sử dụng tay, riêng người thứ 11 sẽ là người đóng vai trò thủ môn, là chốt chặn cuối cùng bảo vệ khung thành, người này có thể sử dụng tay lẫn chân, miễn sao không để trái bóng lọt vào

bên trong khung thành mình bảo vệ là được. Thứ 2, mỗi hiệp thi đấu chỉ kéo dài 45p, và chúng ta có hai hiệp nghĩa là 90p, cứ hết 90p đội nào ghi được nhiều điểm hơn là thắng, mọi người đã rõ chưa?”

“rõ”-các binh sĩ hiểu rõ luật lập tức gật đầu.

“John, bọn tôi ở phe nào?”-Ez hỏi.

John cười đáp: “Kata, cô sẽ làm trọng tài nhé. Akali, cô chơi ở vị trí tiền vệ, Ez cậu chơi ở vị trí tiền đạo cùng với tôi, Blitz cậu chơi ở vị trí thủ môn, cứ thấy trái bóng nào bay đến là đẩy hết ra, được chứ?”

“John...mà trọng tài là làm thế nào?”-Katarina khó hiểu cái nhiệm vụ này.

John giải thích ngắn gọn: “là người điều khiển trận đấu.”

“được rồi tất cả vào vị trí”

Bên phe kia mười một người choàng tay nhau hội ý, tiểu đội trưởng nói: “mọi người lập trận thế, không được để bọn họ ghi bàn.”

“bắt đầu”-Tiếng hô của Kata vang lên, một trận bóng đá lần đầu tiên xuất hiện tại thế giới này đã bắt đầu, và e rằng cái trò chơi này của John sẽ cực kì phát triển tại thế giới này mãi về sau.

“cố lên,cố lên”-tiếng hô hào cổ vũ từ các bên sĩ đứng bên ngoài.

“Garen, cậu có nhận ra không, cái trò chơi này...”-Darius như nhận ra điều gì đó.

Garen gật đầu nói: “ngài cũng nhận ra rồi à, nhìn thì đây là một trò chơi cực kì hứng thú nhưng lòng trong đó là có cả chiến thuật bày trận hình nữa, một trò chơi quá cao thâm, không nghĩ John lại nghĩ ra được. Có khi nào những thứ này đều có ở cái nơi mà cậu ấy sống trước đây không?”

“không rõ, nhưng rất có thể là vậy”-Darius nói.

“Ez chuyên đây”

“chuyền qua bên đây, có chỗ trống”

“ngăn họ lại, không được để họ ghi điểm”

“chặn lại, theo chặt vào...”

“vào!!!!”-Ezreal ghi bàn đầu tiên....

“cố lên...cố lên...”-tiếng hô cổ vũ ngày một cuồng nhiệt hơn.

Đội của tiểu đội trưởng lập tức xúm lại bàn kế hoạch: “lần này chúng ta chơi năm người phòng ngự,ba người ở giữa sân, hai người ở trên cao nhận nhiệm vụ ghi điểm.”

Được!

“chuyền qua đây..mau lên...đừng để bị bắt”

“chuyền đây chuyền đây.”

Một trận bóng vô cùng sôi nổi! chỉ có thể nói là như vậy, kết thúc 90p đội của John chiến thắng với tỉ số 3-0, Ezreal lập cú đúp và Akali ghi 1 bàn.

“thắng rồi, thắng rồi”-Ezreal hứng khởi nhảy tung tung như 1 đứa con nít.

“chỉ huy...chỉ huy...”-một người lính từ bên ngoài chạy vào lập tức đến trước mặt John nói: “ chỉ huy, Shen tướng quân muốn gặp ngài gấp.”

“gặp ta gấp sao? Có chuyện gì à?”-John lăm bằm.

“John xem ra chúng ta nên đến đó xem thế nào.”-Darius tiến lại nói.

“được vậy chúng ta đến đó”- John gật đầu rời đi. Darius, Garen, Ez, Blitz, Kata và Akali cũng đi theo sau.

.....

Phòng đại sảnh, Shen, Quinn, Teemo tất cả đã có mặt ở đây, khi thấy John tiến vào lập tức tiến lại nói: “John, tình hình không hay rồi.”

“có chuyện gì vậy?”-John thắc mắc.

“theo thông tin từ các trinh sát báo về, một đội quân cực kì hùng hậu của Hư Không đang tiến về thành Legacy, theo như tìm hiểu thì người cầm đầu đội quân này chính là một vị đội trưởng trong mười đội chủ lực, không loại trừ khả năng đội quân hấn dẫn theo chính là 1 trong số mười đội chủ lực kia.”

“cái gì?”-Garen, Darius và toàn bộ những người khác kinh ngạc đến tròn cả mắt.

154. Q.5 - Chương 44: Đại Chiến (phần 1)

John nhận thấy tình thế vô cùng cấp bách, lần này một trong những đội quân chủ lực bên Hư Không đã xuất hiện, không chỉ thế, đích thân một vị đội trưởng chỉ huy nhất định quân đội Hư Không đã bắt đầu hành động mạnh tay hơn.

John lập tức ra lệnh: “Shen, Quinn, Teemo tiếp tục trinh thám động tĩnh của toàn bộ quân địch đang tiến đến, tối mai tôi muốn có thông tin chính xác về lực lượng quân địch tiến công lần này.”

“Rõ”-Shen, Quinn và Teemo nhanh chóng rời đi, phân phó thuộc hạ nhanh chóng tiếp tục công việc.

John nhìn Garen và Darius đứng bên cạnh nói: “Nhờ hai người thông báo với toàn bộ tướng lĩnh Liên Minh, tối mai chúng ta sẽ họp gấp, đồng thời ngay từ bây giờ hai vị hãy đi chuẩn bị lại lực lượng chiến đấu, chúng ta sẽ xuất quân bất cứ lúc nào.”

“Rõ”-Garen và Darius lập tức rời đi.

John xoay người tiến lại chiếc bàn lớn đang đặt giữa phòng, hần nhìn vào địa hình trên đó, suy nghĩ: Bây giờ quân địch tấn công thành Legacy cũng chỉ có hai đường, một là đường bộ hai là đường thủy, có khi nào bọn chúng biết được cách ta công phá thành Legacy mà sử dụng thêm cả đường hàng không không?. Phải phân tích thật kĩ mới được, giả sử như lần này quân địch tấn công bằng đường thủy thì...”

Thông tin việc một trong 10 đội chủ lực của quân đội Hư Không đã lộ diện và được dẫn dắt bởi một người mang hàm đội trưởng đã được truyền đi khắp thành Legacy, hiện tại mọi thứ đang được chuẩn bị vô cùng khẩn trương, không ai cho phép mình được nghỉ vào lúc này.

.....

Tối hôm sau, cuộc họp diễn ra tại phòng hội nghị, một bầu không khí cực kì căng thẳng hiện lại trên nét mặt của hầu hết những người tại đây.

“Shen, mau nói đi”-John phá vỡ bầu không khí trầm lặng nói với Shen đang đứng giữa phòng.

Shen liền nói: “theo những gì quan sát được thì quân địch lần này hơn 100 vạn quân, trong đó bao gồm ba trăm chiến hạm bọc thép được trang bị các loại pháo tầm trung và tầm xa cực kì mạnh mẽ, đồng thời hơn ba trăm tàu chiến khác dùng để chở quân lính tuy nhiên trên mỗi tàu thể này vẫn được trang bị các loại vũ khí chiến đấu, có thể chống lại bất cứ một loại tàu chiến nào. Mỗi binh sĩ trong đó đều được huấn luyện cực kì kĩ lưỡng có thể chiến đấu trong mọi điều kiện thời tiết khác nhau.”

John nhìn Garen hỏi: “Tướng quân Garen, lực lượng của chúng ta nếu tính đến hiện tại khoảng bao nhiêu người?”

“60-70 vạn người”-Garen liền báo.

“John...chưa hết đâu!”-Quinn liền nói, lập tức sắc mặt mọi người sa sầm xuống, Garen giật mình nói: “còn gì nữa sao? Không lẽ quân địch còn nhiều hơn.”

Quinn gật đầu nói: “ theo như các thành viên trinh sát của đội tôi và đội Teemo báo lại thì vẫn còn một cánh quân khác của quân địch di chuyển bằng đường bộ tiến đến thành Legacy này.”

“vậy đội quân đó như thế nào? Bao gồm bao nhiêu?”-Jarvan hỏi.

Quinn nhìn sang Jarvan trong chốc lát sau đó nhìn John nói: “ gần 50 vạn quân, bao gồm kỵ binh, cung thủ, xạ thủ, thiết binh...v....v.... Một đội quân mạnh mẽ có thể tiêu diệt bất cứ một đội quân nào dám ngăn cản.”

“vậy tổng cộng là hơn 150 vạn quân tấn công chúng ta, bọn chúng tấn công lần này nhất định muốn tiêu diệt hẳn liên minh đây mà.”-Swain chau đầu nói, quả thực con số kia đã nói lên tất cả, sự chênh lệch về quân số quả thực quá lớn.

“John, anh tính sao? Hay là chúng ta rút quân khỏi thành Legacy đi, nếu đối đầu với lực lượng Hư Không ngay bây giờ chúng ta nhất định gặp nhiều bất lợi.”-Irelia lo lắng nói.

“Rút? Chúng ta rút đi đâu đây?”-John thở dài nói, quả thực bây giờ hẳn cũng chưa nghĩ ra kế sách gì, nhìn vào số lượng quân số mà quân địch đang có hẳn hiểu rằng quân địch chỉ có thể tấn công vào hai đường Thủy-Bộ, có thể quân địch sẽ không tấn công như cách hẳn đã từng sử dụng, thứ nhất cách này do chính hẳn nghĩ ra, quân địch không ngu đến mức dụng lại chính cách đó đối đầu với người đã nghĩ ra nó, thứ hai, với lực lượng hùng hậu như thế không có lý do gì quân địch lại phải sử dụng thêm con đường thứ 3 để công phá thành làm gì, bởi chúng biết với hơn 150 vạn quân đủ sức càn quét cả thành Legacy rồi.

“John, giờ tính sao?”-Xin Zhao lo lắng nói, trước đây ông cũng hay cầm quân chinh chiến khắp nơi nhưng chưa lần nào ông lại cảm thấy sức ép lớn như thế, 150 vạn quân đối đầu với 60-70 vạn quân, gấp đôi, một con số quá lớn.

John vội nói với Heimer: “ ngài Heimer, việc sửa chữa các chiến hạm đến đâu rồi?”

Heimer lắc đầu nói: “ ở lần công kích thành Legacy trước, chúng ta đã phá hủy hầu như toàn bộ những chiến hạm tại bến cảng,hơn 50 chiến hạm vừa và nhỏ nay chỉ có thể tu sửa lại được ba chiếc mà thôi. Tính luôn những tàu chiến của chúng ta thì có 15 chiếc.”

Gangplank lên tiếng: “ trong 15 chiếc đó chúng ta chỉ có ba chiếc là chiến hạm bọc thép, số còn lại đều là những tàu cướp biển được trưng dụng lại mà thôi, chúng đều được làm bằng gỗ...”

Mọi thứ đều bất lợi.

John lấy hai tay xoa đầu nghĩ: “ khốn kiếp thật, trước giờ mình chưa lần nào trải qua tình trạng thế này, phải đối đầu hơn 150 vạn quân tinh nhuệ của kẻ địch đã thế xét về chiến hạm ,tàu chiến và quân lính chúng ta đều thua...cách nào đây cách nào đây?”- Swain đứng dậy tiến lại chiếc bàn đặt bản đồ rồi nói với Shen: “ Shen, hiện tại vị trí hai cánh quân ấy đang ở đâu?”

“ở đây, ở đây”-Shen cầm hai lá cờ nhỏ gắn vào bản đồ, từ vị trí cắm của Shen dễ dàng nhận thấy quân đội từ cánh quân đường bộ có vẻ di nhanh hơn cánh quân đường thủy, ít nhất là 1 ngày đường. Swain sờ cằm suy nghĩ nói: “ John, theo như tình hình hiện tại thì chúng ta có thể tấn công đội quân bằng đường bộ trước, tuy nhiên quân địch có đến hơn 50 vạn quân, gần bằng số quân của chúng ta...nếu như đánh trận này thì e rằng quân ta cũng sẽ tổn thất không nhỏ.”

“khốn kiếp thật, tiến không được, mà chạy cũng không xong, không lẽ chúng ta chịu thua bọn chúng sao?”-Brand tức giận đến mức lửa trên người cháy phừng phực.

“Shen, còn thông tin gì nữa không?”-John hỏi.

Shen lắc đầu đáp: “ hết rồi, bây giờ tôi sẽ đi trinh sát tiếp, có gì quan trọng lập tức quay về báo cáo.”

“ừ”-John gật đầu, rồi nói với mọi người: “được rồi, mọi người mau về đi, chuẩn bị mọi thứ thật kĩ, tôi cần thời gian suy nghĩ.”-Giọng nói của John đầy vẻ mệt mỏi.

“được, vậy chúng tôi đi đây, cậu đừng suy nghĩ quá ảnh hưởng đến sức khỏe”-mọi người nhanh chóng rời đi, trong phòng lúc này chỉ có mỗi mình John, đôi mắt hẳn chăm chăm nhìn vào bản đồ quân sự trước mặt,

đầu óc liên tục xoay chuyển, những kiến thức mà hắn đã biết trước đây hiện lên, hắn đang cố gắng lùng xục một cách nào đó để phá gỡ thế bế tắc này.

.....

Tàu chỉ huy của quân đội Hư Không lúc này vẫn còn cách khá xa thành Legacy tuy nhiên, với tốc độ di chuyển này việc tiến đến thành Legacy chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, trên đường đi, lực lượng thủy binh này hoàn toàn bỏ mặc những tòa thành mà quân Liên Minh đã chiếm đóng trước đó, đơn giản kẻ chỉ huy của đội quân này chỉ muốn nhắm vào John, và lực lượng liên minh của hắn mà thôi.

Phòng chỉ huy trên tàu chủ.

“Chỉ huy”-hơn ba mươi tướng lĩnh ngồi bên dưới cúi đầu nhìn một người đàn ông da hơi ngăm đen, khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng từng trải, bộ râu bạc ngắn của ông ta càng khiến ông ta tỏ ra đầy bản lĩnh, khoắc trên mình một bộ giáp màu tím, người chỉ huy ấy không ai khác chính là đội trưởng đội 3-Lucas đứng đầu quân đội thủy binh trong mười đội chủ lực.

Thông tin khái quát:

Tên: Lucas

Chức vụ: Đội Trưởng đội 3

Cấp độ: Đội trưởng

Tính cách: chưa rõ

Kĩ năng: Chưa rõ, nhưng là một người cực kì giỏi trong việc lên chiến thuật và chiến đấu trên mặt nước.

“tình hình động tĩnh thế nào?”-Lucas nói.

“bên đó vẫn chưa có động tĩnh gì cả?”- một vị tướng quân lên tiếng nói.

“tình hình quân lính thế nào?”-Lucas lại hỏi.

“Chỉ huy, quân lính đang rất sung sức, họ còn bảo với thuộc hạ rằng rất muốn được ra trận để lập công”-một tên tướng quân khác báo cáo.

“tốt”-Lucas hỏi tiếp: “ở trong đây có rất nhiều các vị tướng đã đi theo ta từ rất lâu, trong đó có vài người cũng đã ở nơi này một thời gian, vậy ta hỏi, món nào ở đây là ngon nhất?”

“ha...chỉ huy, ở vùng sông chảy ra biển lớn thế này thì tất nhiên món cá là ngon nhất rồi”-Một người tướng quân đứng dậy nói, trước đây hắn đã từng ở lại khu vực này một thời gian nên rất am hiểu.

“vậy, món tệ nhất là gì?”-Lucas hỏi điều này tất có dụng ý.

“ờ, là thời tiết, vào mùa này gió ở đây thường hay có gió ngược, nếu như chúng ta đi theo hướng này đang là gió thuận đó thưa chỉ huy.”-Người tướng quân kia tiếp tục nói.

.....

Trở lại phòng hội nghị, bây giờ đã khuya, ai ai cũng đã đi ngủ, chỉ có mỗi John vẫn thức ngồi tại đây vận óc suy nghĩ kế sách chống lại lực lượng quân địch lúc này.

“John...”-Miss từ bên ngoài đi vào thấy John vẫn còn thức, cô lo lắng nói: “John, anh đi ngủ đi, thức như thế sẽ có hại cho sức khỏe đấy, kế sách gì thì để ngày mai suy nghĩ không được sao?”

John cố gắng cười nói: “ mọi thứ đang cấp bách thế này em nghĩ anh ngủ được sao? Mà sao em không ngủ đi?”

“tại em lo cho anh thôi, biết thế nào anh cũng còn ở đây mà.”-Miss tiến lại ngồi lên đùi hắn nói.

John thở dài nói: “ Miss, chắc em đã nắm rõ tình hình hiện tại rồi, xem ra sắp đến việc thủy chiến là không thể tránh khỏi, Miss lần này em ra trận ta thực sự rất lo.”

“John...anh không tin vào em sao? Nhất định Sarah sẽ thay anh đánh bại toàn bộ quân địch.”-Miss cười đáp.

“Miss, ta có thứ này tặng cho em”-John lấy từ trong người ra một chiếc nhẫn đeo vào ngón tay của Miss hân nói: “những ai đeo chiếc nhẫn này trên người chính là vợ của ta, Sarah, em đồng ý làm vợ ta chứ?”

“John...”-Sarah hai tay che miệng, cô kinh ngạc cực kì sau đó không kiềm được ôm chặt lấy hân nói: “ Sarah tất nhiên đồng ý, em đã chờ ngày hôm nay rất lâu rồi, cuối cùng Sarah đã trở thành vợ của anh, John...Sarah hạnh phúc lắm.”

Miss nói: “chiếc nhẫn này thật đẹp, Sarah nhất định sẽ giữ kĩ nó như một báu vật vậy, Sarah sẽ không làm mất như món quà mẹ đã tặng Sarah trước đây, hi hi.”-Miss xoa xoa chiếc nhẫn trên tay vui sướng nói.

John thích thú hỏi: “ món quà gì vậy? có thể kể ta nghe được chứ?”

“à lúc Sarah còn rất nhỏ, vào sinh nhật của Sarah, mẹ của em tặng cho em một con rùa nhỏ, mẹ bảo phải chăm sóc nó thật cẩn thận, nhưng trong một lần vì quá ham đùa nghịch với đám bạn, Sarah đã để nó bò xuống biển, lần ấy Sarah khóc quá trời luôn, mẹ của em phải dỗ rất nhiều đấy.”

“ha...ha...thú vị thật đấy, không ngờ trước đây em lại ham chơi như vậy, để mất một con rùa...”-John cười nói, như một dòng điện chạy ngang qua đầu, hân như nhớ ra điều gì đó....

“John...John...anh sao vậy?”-Miss thấy John đang ngẩn người ra lo lắng hỏi.

“ha...ha...”-John cười to vài tiếng, xoay người ôm lấy Miss thật chặt nói: “ Sarah em đúng là vị cứu tinh của anh mà...cuối cùng anh cũng đã nghĩ ra cách đối phó với lực lượng quân đội Hư Không rồi.”

“thật sao? Là cách nào vậy?”-Miss vô cùng phấn khởi nói.

John cười đầy vẻ quái dị nói: “ mai sẽ biết, còn bây giờ đi ngủ đã, đi thôi, đi ngủ nào”-John nắm lấy tay của Sarah đứng dậy.

Sarah đột nhiên đỏ mặt cúi đầu

155. Q.5 - Chương 45: Đại Chiến (phần 2)

“John, cậu bảo rằng đã nghĩ ra cách đẩy lui quân địch, đó là cách gì vậy?”

Sáng hôm sau một cuộc họp nhanh chóng diễn ra, John khi nghe mọi người hỏi về điều này thì nhanh chóng gạt đầu đáp: “ đúng vậy, tôi đã nghĩ ra cách, nhưng cần phải chuẩn bị thật kĩ, mọi người nhìn đây, từ vị trí cánh quân đường bộ và cánh quân đường sông đang tiến đến đây ta có thể ước đoán được quân cánh quân đường bộ phải mất bốn ngày đi đường, còn cánh quân đường thủy sẽ là năm ngày, đây chính là điểm yếu mà chúng ta có thể tận dụng.”

Swain liền nói: “ John, tôi hiểu ý của cậu rồi, những gì cậu đang nghĩ cũng giống tôi nghĩ vào tối qua, chúng ta mặc dù có thể tận dụng địa hình cực kì phức tạp bằng đường bộ nhưng như thế không có nghĩa rằng chúng ta sẽ không bị tổn thất gì? Trong khi đó về quân số chúng ta thua xa lực lượng của chúng...như vậy...”

John gạt đầu nói: “ Swain, tôi biết điều ngài lo lắng, và điều ấy chắc hẳn ai ở đây cũng như vậy, nhưng nếu như chúng ta không ngăn cản việc cánh quân đường bộ này tiến công chúng ta sẽ chẳng thể nào chống lại được sức mạnh của quân Hư Không hiện tại.”

Swain gạt đầu đáp: “ John, hiện tại chúng ta đang ở thế gọng kiềm, đúng là nếu không ngăn cản việc cánh quân đường bộ này tiến công, chúng ta nhất định gặp bất lợi, vậy cậu có kế sách gì, có thể nói rõ cho chúng tôi biết được không?”

John đứng dậy nói: “ đầu tiên chúng ta sẽ...”

John bắt đầu nói toàn bộ kế hoạch tấn công cánh quân đường bộ, lần này người chỉ huy tấn công chính là Irelia, cô sẽ đích thân chọn các vị tướng thực hiện nhiệm vụ lần này cùng với mình, ngay sau khi nhận

lệnh Irelia lập tức rời đi trước để chuẩn bị mọi thứ, và lên danh sách những vị tướng sẽ tấn công cánh quân đường bộ lần này.

John cho gọi Nami bước lại gần hắn rồi nói: “ Nami, lần này ta muốn nhờ em một chuyện, em hãy...”

Nami nghe xong những gì John nói lập tức gật đầu sau đó xoay người rời đi rất nhanh.

John nhìn xuống đám người Garen và Darius nói: “ hai vị hãy chuẩn bị lực lượng, lần này không thể tránh khỏi một trận thủy chiến khốc liệt.”

“rõ”-Garen và Darius lập tức rời đi.

John nhìn sang Gangplank nói: “ Phiên ngài quay về đội thủy quân của mình xem xét lại mọi thứ, thành bại lần này đều phụ thuộc rất nhiều vào thủy quân do ngài và Miss đào tạo.”

“cứ để ta”-Gangplank rời đi.

“được rồi mọi người mau quay trở về cứ như kế hoạch mà làm, riêng hai hai đội Khoa học và hóa chất hãy ở lại, tôi có việc muốn nói.”-John nói.

Tất cả rời đi chỉ riêng đội khoa học gồm: Heimer, Jayce, Viktor, Jax. Cùng với đội hóa chất gồm Mundo, Singed ở lại, Mundo hỏi: “John, cậu muốn chúng tôi làm gì sao?”

“đúng vậy?”-John đáp: “ đội hóa chất , không biết hai vị có thể chế tạo ra một loại chất gì đó có thể khuếch đại sức công phá của các quả bom pháo được không?”

“tất nhiên là được, nhưng cậu cần bao nhiêu?”-Singed hỏi.

“rất nhiều, chừng 5 tấn? liệu có đủ?”-John xoa cằm nói.

Mundo và Singed nhìn nhau lắc đầu nói: “ nhiều như vậy trong thời gian ngắn không thể nào hoàn thành kịp, 3 tấn, chỉ có thể làm được chừng đó mà thôi.”

“thôi được, vậy phiên hai vị nhanh chóng chế tạo.”-John nói.

Mundo và Singed gật đầu rời đi, huy động toàn bộ thủ hạ của mình bắt tay chế tạo.

John xoay người nói với đám Heimer rằng: “lần này lại nhờ các vị chế tạo ra một thứ nữa rồi.”

“John cứ nói, những thứ mà cậu nghĩ ra thực sự rất kích thích với chúng tôi.”-Heimer cười nói.

Được, vậy tôi muốn mọi người chế tạo ra một loại máy khoan cỡ nhỏ có thể hoạt động trong nước.

“quá đơn giản”-Heimer cười nói, Jayce hỏi: “ thể cậu muốn bao nhiêu?”

“Gần ba trăm cái, liệu có kịp?”-Viktor gật đầu đáp: “ nếu chúng tôi làm việc ngày đêm và sử dụng hết nguồn nhân lực hiện tại thì có thể miễn cưỡng đáp ứng được.”

John mỉm cười hài lòng nói: “ tốt, nhưng mọi người nên nhớ, loại máy khoan này tuy nhỏ nhưng phải thật mạnh mẽ...”

Jax liền đáp: “ Tôi thực sự rất tò mò không biết cậu dùng thứ này vào việc gì nhưng tôi sẽ không hỏi chúng cho đến khi thấy tận mắt, như thế mới thú vị, à còn nữa tôi có một món quà muốn dành tặng tất cả các vị tướng ở đây.”

“quà gì vậy?”-Heimer nghe đến quà là vô cùng hứng thú.

Jax nói: “ là một thứ mà tôi vô tình tìm được, nhưng hiện tại chưa thể đem đến đây được, nhưng tôi cam đoan trước khi quân đội lên đường chiến đấu tôi sẽ đem đến tặng cho từng người.”

“được, tôi thực sự rất muốn xem món quà mà ngài muốn tặng là thứ gì?”-John cười đáp, đội Khoa học nhanh chóng rời đi.

John xoay người ngồi xuống ghế, lấy từ trong người ra một lá thư, đây là lá thư mà bên phía quân đội Hư Không vừa phải sứ giả đưa đến, trong thư có nói cho dù hắn có làm gì thì cũng không thể nào ngăn cản được sức mạnh hủy diệt mà đội quân Hư Không đang đem đến, bla bla về những sức mạnh của bọn chúng,

cúi thư là một câu nói của chính chỉ huy-Lucas: ‘nếu người có thể đánh bại sức mạnh quân đội hư không này bằng chính khả năng của người chứ không phải bằng sức mạnh mà Sephiroth đã truyền lại, ta sẽ chấp nhận để người muốn giết muốn chém tùy ý.’

Một bức thư để đe dọa đến toàn quân Liên Minh, cũng may John kịp thông báo với người chuyển thư giữ kín chuyện này không để ai biết tránh việc làm lòng quân không yên. Đồng thời hắn cũng kịp đáp trả lại sự khiêu khích ấy bằng 1 bức thư khác.

“nếu đã muốn đấu trí thì ta đây quyết chơi đến cùng, đội trưởng đội 3”

.....

Đêm hôm đó trên tàu chỉ huy của cánh quân đường thủy, một buổi tiệc nhỏ đang được tổ chức, những ca sĩ múa hát, tiếng đàn được ngân lên, Lucas say mê nhìn ngắm những điệu múa trước mắt, những tướng lĩnh xung quanh cũng tỏ ra vô cùng thích thú.

“Báo”-Một người lính từ bên ngoài chạy vào cúi người nói: “ chỉ huy, có sứ giả của bên quân Kháng chiến mong được gặp ngài.”

“quân kháng chiến sao?”-Lucas nheo mắt nghi ngờ nhưng ông ta cũng không từ chối lập tức ra lệnh: “ cho hắn ta vào đây?”

“rõ!”-người lính kia xoay người chạy đi đưa người sứ giả của quân kháng chiến tiến vào.

“chỉ huy của các người chắc đã nhận được thư của ta? Hắn ta trả lời thế nào? Muốn đầu hàng để nhận được cái chết nhẹ nhàng nhất hay muốn nhận được cái chết thảm khốc nhất.”-Lucas lạnh lùng nói.

Người sứ giả kia chỉ mỉm cười rút từ trong người ra một lá thư đưa chưa Lucas, một tên thuộc hạ tiến lại cầm lấy bức thư đem đến chỗ Lucas đang ngồi, hắn ta mở bức thư ra, chỉ có điều bên trong không hề có một dòng chữ nào, một tờ giấy trắng tinh.

“thế là thế nào? Tại sao? Lại đưa một tờ giấy trắng, các người định giỡn với chúng ta hay sao?”-Những vị tướng xung quanh thấy vậy vô cùng tức giận, họ nghĩ hành động này là đang sỉ nhục họ.

Lucas đưa tay cười nói: “ hắn đã nói tất cả trên lá thư này rồi, ‘muốn chiến ta sẽ chiến, giữa ta và người không có gì để nói cả’ ý hắn là như thế, ha...ha...quả không hổ danh là truyền nhân của Sephiroth rất có bản lĩnh.”

“lời hắn xuống, giết!!!!”-Lucas lạnh lùng nói.

“ha...ha...ha...các người rồi sẽ bại tướng dưới tay của chỉ huy bọn ta...hôm nay ta chết cũng chỉ là đi trước các người một bước để chuẩn bị vài bữa ăn thịnh soạn dưới đó cho các người mà thôi...ha...ha...”-người sứ giả kia bị quân hư không lôi đi nhưng không hề tỏ ra sợ hãi, giọng điệu đầy vẻ quật cường.

“phập”

“Không ngờ, hắn dám chống lại sức mạnh của chúng ta như vậy, không lẽ hắn không biết so sánh tương quan lực lượng sao?”

.....

50 vạn binh mã tiến đánh bằng cánh quân đường bộ di chuyển cực nhanh, ngay khi trời vừa hừng sáng thì đã cho nhổ trại và di chuyển, dù cho đường có lồi lõm khó đi thế nào vẫn không thể nào giảm được tốc độ của đoàn quân này, đầy đều là những binh sĩ được chui rèn kĩ lưỡng, sức khỏe của họ khó ai bì kịp.

“rầm rầm rầm” (tiếng bước chân khiến mặt đất như rung chuyển)

Bước chân của đoàn quân đi đến đâu cây lá hoa cỏ chết đến đó!

“dừng lại”-chỉ huy cánh quân đường bộ này chính là đội phó đội 3- Fonga, nhận lệnh của Lucas hắn chính là người chỉ huy cánh quân này tấn công thành Legacy bằng đường bộ.

“Báo cáo”-một tên lính hư không cưỡi ngựa nhanh chóng chạy đến nói: “ phát hiện cách đây 2km có quân địch, bọn chúng đang muốn chặn đánh đội quân của chúng ta.”

“hừm, một lũ không biết suy nghĩ”-Một vị tướng cười ngửa ở bên cạnh Fonga khinh thường nói.

“phập”-một viên đạn được bắn từ rất xa phải hơn 2km bắn đến xuyên qua đầu tên lính kia hắn ta lập tức rơi xuống đất chết.

Cách đó 2km người bắn viên đạn kia không ai khác chính là Caitlyn với khả năng bắn bách phát bách trúng của mình, cô không thể nào bắn hụt được.

“khốn kiếp, dám giết người ngay trước mặt ta sao?”-Fonga cực kì phẫn nộ.

“toàn quân chuẩn bị tấn công”-Fonga hô lớn ngay sau đó hắn rút kiếm ra hô lớn: “ tấn công...giết toàn bộ kẻ nào dám cản đường chúng ta.”

“tấn công...tấn công”-quân lính hô lớn, lao đi, tiếng vó ngựa, tiếng thú gầm vang lên không ngớt.

Bụi bay lên tứ tung.

Ở phía kia, Varus, Sivir, Vayne, Ashe, Draven, Ezreal, Tris, Urgot, Lucian, Twitch và Caitlyn, Vi đang ngồi trên ngựa, phía sau lưng họ là chừng năm ngàn binh sĩ.

“bọn chúng đến đây”- Vayne có đôi tai cực kì nhạy cảm có thể nghe tiếng động ở cách đó rất xa.

“Mọi người, đã sẵn sàng chưa?”-Caitlyn hô lớn.

“sẵn sàng”-Năm ngàn binh lính hô lớn.

“xạ thủ, cung thủ, chuẩn bị”-Vi xoay ngựa 1 vòng hô lớn, lập tức gần 5 nghìn cung thủ và xạ thủ ngồi trên lưng ngựa đã cầm vũ khí trên tay, cung và đạn có thể bắn ra bất cứ lúc nào.

“rầm rầm rầm”-tiếng động rung chuyển cả mặt đất kia càng ngày càng tiến lại gần.

Ngày một gần...

“bắn”-Caitlyn ra lệnh, khi phát hiện quân địch đã vào tầm bắn, ngay lập tức năm ngàn người đồng loạt tấn công, mưa tên, mưa đạn bắn ra tới tấp.

“phập phập phập”-liên tục quân lính Hư Không bị trúng tên và đạn nhưng đoàn quân của bọn chúng vẫn mạnh mẽ tiến đến.

“tấn công”-Fonga hô lớn.

“phụp phụp phụp”

“bằng bằng bằng bằng”

Súng trên tay Caitlyn, cung trên tay của Ashe và Varus hay những cú phóng lưới đao cực kì bá đạo của Draven...liên tục bắn ra không dứt.

“rút quân, rút quân...”-Caitlyn lập tức ra lệnh, gần năm ngàn binh xoay người cùng với các vị tướng quân nhanh chóng bỏ chạy....

“đuổi theo bọn chúng, không được để bọn chúng thoát”

“đuổi theo, một tên cũng không tha...”

Caitlyn cùng những người khác và toàn bộ quân lính vừa rút chạy vừa xoay lại tấn công liên tục.

“xem đây”-Ezreal xoay người lập tức từ tay của cậu một cây cung ánh sáng to lớn xuất hiện xé gió lao đi đâm thẳng vào giữa đội hình quân đội hư không, hàng trăm tên ngã xuống.

Tiếng thú gầm, ngựa kêu vang lên liên tục.

“huýt”-Vi lập tức huýt sáo thật lớn, ngay lập tức hơn ba mươi người cưỡi ngựa kéo theo những đám cây lá được cột chặt lại lê trên mặt đất để tạo nên thật nhiều bụi bặm che mắt tầm nhìn, quân đội Hư Không do Fonga dẫn đầu bắt đầu chui vào đám bụi kia, tầm nhìn bị giảm đi rất nhiều.

“bọn chúng đâu? Bọn chúng đâu?”-những tướng quân xung quanh liên tục hỏi.

Phụp,phụp,phụp

Từ dưới mặt đất, hàng ngàn những mũi dao, mũi kiếm, xuyên đất thò lên chặt đứt chân của đám ngựa và đám thú cưỡi của bọn chúng.

“rồng”

“hí”

“bịch bịch”

Kế tiếp đó, khi những binh lính Hư Không rơi xuống đất thì từ dưới mặt đất những cánh tay thò lên chụp lấy bọn chúng rồi kéo xuống dưới, chỉ nghe vài tiếng xột xoạt vang lên, máu bắn lên tứ tung.

“á”

“á”

Tiếng la hét vang lên liên tục, tay chân, được chặt ra tứ tung rơi vương vãi trên mặt đất.

“xột xoạt”-những cánh tay cứ từ dưới đất chui lên chụp lấy ai là lòi xuống bên dưới....

“chuyện gì vậy? chuyện gì vậy?”-Fonga bị bụi làm che mất tầm nhìn nên không thể nào biết được mọi chuyện đang xảy ra xung quanh.

Kế hoạch tấn công cánh quân đường bộ:

Bước 1-Dụ Định: Caitlyn sẽ dẫn đầu toàn bộ những vị tướng và binh sĩ có khả năng tấn công tầm xa ra tấn công phủ đầu quân đội Hư Không, kế tiếp đó cô cùng những người khác sẽ cố gắng dẫn dụ quân đội Hư Không đuổi theo mình, dẫn họ vào nơi đã chuẩn bị từ trước đó.

Bước 2-Tấn công từ dưới lòng đất: Nhờ vào sự giúp đỡ của Skarner, rất dễ dàng để tạo ra những cái hang và đường hầm ngay dưới mặt đất, Yi, Wukong, Ls, Ww,Kennen, Shen sẽ phục kích ở bên dưới này, ngay khi có tiếng huyết sáo của Vi họ sẽ biết quân địch đã được dẫn dụ vào nơi bị tập kích và khi đó chỉ cần từ bên dưới, họ cùng với những binh sĩ khác bất ngờ chui lên tấn công vào những quân lính cưỡi ngựa hoặc không. Nhờ có bụi được tạo ra trước đó để che mất tầm nhìn cho nên việc này được thực hiện vô cùng dễ dàng.

“bọn chúng ở bên dưới lòng đất, giết...giết...”

“đưa ma thú xuống dưới lòng đất giết toàn bộ bọn chúng”

Một tình cảnh hỗn loạn vô cùng, quân đội hư không nhanh chóng biết được kế hoạch này cho nên bọn chúng chủ động chui xuống bên dưới để tấn công, tiếng vũ khí vang lên liên tục....

“tuyệt kĩ Alpha”

“sóng âm, vô ảnh cước”

“bão sấm sét”

Những tuyệt kĩ chói lóa được sử dụng liên tục nhằm tiêu diệt quân đội Hư Không.

“rút quân, rút quân”-Shen lập tức hô lớn, toàn bộ quân đội và những vị tướng khác đang ở dưới hầm lập tức bám theo một cái đường hầm bí mật khác đi Skarner bí mật tạo ra từ trước.

“bọn chúng kia rồi! mau đuổi theo, các người tướng giết thuộc hạ của ta là có thể bỏ chạy đơn giản vậy sao?”-Fonga nhanh chóng chỉnh đốn lại lực lượng rồi đuổi theo đám người của Shen....

50 vạn quân, bây giờ đã mất đi 5 vạn qua hai lần bị tập kích.

156. Q.5 - Chương 46: Bát Quái Trận

“rộc rộc rộc”-Shen và những người khác nhanh chóng trèo lên lưng những con ngựa được đặt sẵn chạy đi.

“bọn chúng kia rồi, mau đuổi theo, không được để mất dấu”-Lúc này sự tức giận của Fonga đã lên đến đỉnh điểm, hắn ta cùng các tướng khác của mình ngay khi vừa thấy bóng lưng của Shen chạy đi là đã ra hiệu lệnh đuổi theo.

Shen vừa chạy vừa xoay đầu nhìn lại giống như là anh ta đang cố ý để cho đối phương nhìn thấy bóng lưng mình vậy.

“hây...”-Shen vẫy tay với những người xung quanh lập tức đám người Yi và Kennen chạy nhanh về phía trước còn mình thì bị bỏ lại phía đằng sau.

“mau lên...bọn chúng vì quá sợ hãi chúng ta nên không dám đánh trực diện, chỉ cần bắt được bọn chúng, ta sẽ báo thù cho những anh em đã hi sinh..”-Những tên tướng quân liên tục kích động lòng quân.

Đám lính Hư Không đuổi theo Shen, lớp bụi bắt đầu nhạt dần....

Phía trước mặt, một hàng dài những binh sĩ cầm khiên to lớn và những xe bọc thép đầy gai nhọn chặn đầu, khi thấy Shen đang lao đến, lập tức tách ra để cho anh ta đi vào bên trong rồi sau đó đóng lại, quân hư Không vừa thoát ra khỏi đám bụi kia, chưa kịp quan sát hay phản ứng gì thì từ bên trong, giọng Caitlyn hô lớn: “bắn”.

Phụp...phụp

Bằng...bằng...bằng...

Ba hàng cung, Ba hàng súng xếp theo thứ tự đồng loạt khai hỏa, sau khi bắn xong liền lùi lại rồi từ phía sau những hàng súng và cung khác lên thay, cứ như thế, cung, đạn cứ bắn liên tiếp như mưa không hề ngừng nghỉ.

“phập phập”-hàng trăm, hàng ngàn binh sĩ hư không liên tục trúng đạn và những mũi tên, lập tức ngã xuống đất.

“rồng”-một con ma thú bị mũi tên đâm vào mắt đau đớn ngã xuống đất, sức nặng của nó đè nát cả tên lính đang cưỡi.

Quân đội Hư Không căn bản chưa chạm đến lớp ‘tường thành’ kia đã phải ngã xuống cả rồi.

“tách ra...tách ra...”-Fonga nghĩ rằng nếu cứ dính lại gần nhau thế này trước sau gì cũng bị đám cung thủ và xạ thủ của kẻ địch bắn chết hết, cho nên hắn lập tức ra lệnh cho lực lượng của mình chia ra làm hai tấn công vào hai bên cánh, nơi đó sức phòng thủ của kẻ địch cực yếu.

Quân lính ở hai bên cánh khi thấy quân hư không tiến đến không hề có chút phản ứng, cố gắng cầm khiên phòng thủ, kiếm, giáo trên tay của những tên hư không cứ liên tục tấn công đến nhưng không thể nào làm gì được trước những lá chắn to lớn và chắc chắn.

“rộc rộc”- hai cánh quân đội Hư Không đã bắt đầu tiến sâu vào bên trong, lập tức những người lính cầm khiên chạy ra chặn đứng đường lùi của kẻ địch

“vù”-một cơn gió thổi nhẹ làm bay đi bớt bụi trên không trung, ở bên trong lớp tường của những quân lính cầm khiên kia chính là một trận pháp, một trận pháp nếu nhìn từ trên cao có thể dễ dàng nhận ra nó được tạo thành từ những binh sĩ liên minh, và chưa dừng lại ở đó trận pháp này lại đang liên tục xoay vòng với tốc độ lúc nhanh lúc chậm, lực lượng hư không vừa mới lọt vào là lập tức một hàng binh sĩ cầm khiên và giáo nhọn lao ra chặn đường lùi, cứ như thế 100 người đi qua thì bị cắt đôi thành 50 người, lực lượng hư không liên tục bị xé nhỏ.

Bước thứ 3-Bày trận Bát Quát Dịch Xoay Chuyển: John dựa theo những gì hắn biết được về trận pháp này lúc còn ở thế giới trước cộng thêm chút sự sáng tạo của bản thân hắn lập tức nâng cấp trận pháp bát quái này trở nên linh động hơn,cố ý tạo ra điểm yếu từ hai bên cánh, ngay khi buộc quân hư không tiến vào trận pháp, nhờ vào lớp khói bụi liên tục được tạo ra từ bên trong, những binh sĩ sẽ liên tục di chuyển chặn

đường lùi của mỗi đợt lính tiến vào cứ như thế xé nhỏ đội hình bọn chúng ra rồi tiêu diệt, có thể 100 tên ta giết không được nhưng chỉ với vài chục tên chuyện đó không phải khó.

Trong trận lấy 5 người làm 1 nhóm, 55 người thành 1, 8 đội thành 1 trận, 8 trận thành 1 bộ (3.520 người) là trận tiểu thành. 8 bộ thành 1 tướng (28.160 người) là trận trung thành. 8 tướng là 1 quân (225.280 người) là trận đại thành. Từ bát quái biến ra trùng quái, lấy 8 làm cơ sở mà nhân lên.

Bát trận gồm 4 loại binh chủng: Quân kỵ, quân bộ, quân cung/xạ thủ và quân chiến xa phối hợp tác chiến, phân chia thành dọc ngang 64 đơn vị chiến đấu, hợp thành một trận lớn, trong trận lớn đó lại phân thành nhiều trận nhỏ tựa lưng vào nhau tác chiến, trận lớn bên ngoài trận nhỏ bên trong bao bọc lẫn nhau. Khi chiến đấu, quân chiến xa cùng với những thiết binh dùng khiên cỡ lớn làm chướng ngại vật ngăn cản sự xung kích của kỵ binh đối phương, tiếp đó quân cung/xạ thủ sẽ bắn tên, cuối cùng là bộ binh, kỵ binh tràn lên cận chiến. Tất nhiên phải có thêm điều kiện làm giảm tầm nhìn của đối phương thì bước đầu mới thành công bởi quân Hư Không vô cùng hiểu chiến và tàn độc bọn chúng có thể sử dụng đám ma thú ủi thẳng vào bức tường mà ta cố gắng tạo ra. Sau trận luôn có 24 đội kỵ binh được trang bị vũ khí mạnh mẽ nhất có thể cơ động phối hợp tác chiến giải vây các trận nhỏ bên trong hoặc tiến hành đánh đột kích hoặc bao vây. Khi quân địch vào trong trận, các tiểu trận sẽ phát huy công năng xé lẻ binh lực địch, biến hóa tùy theo thế công của địch, các đội đều có thể tiếp ứng lẫn nhau, tuy động mà không loạn, từ trận vuông biến thành trận tròn bọc lấy quân địch, đầu đuôi tiếp cứu nhau như rắn. Ở đây John còn yêu cầu các tiểu trận liên tục di chuyển đổi phương vị để làm kẻ địch cảm giác như bị rơi vào một trận mê cung không có đường ra, cứ chạy qua chạy lại để rồi lực lượng liên tục bị xé nhỏ và tiêu diệt dần. John nghĩ ra ý tưởng này chính là nhờ hắn đã từng lạc vào 1 cái mê cung tương tự như thế.

“hí...hí...”-khắp nơi những tiếng ngựa kêu lên liên tục.

“rống”

“á”- các âm thanh cứ như hòa cùng vào với nhau, một bản giao hưởng đầy biến tấu.

“phóng lao”-Pantheon đứng trong một trận nhỏ hô lớn, ngay lập tức những tiếng trống vang lên khắp nơi, xột xoạt liên tục vang lên, những trận nhỏ vừa di chuyển liên tục để chia cắt lực lượng địch đồng thời những binh lính bên trong cầm những mũi lao sắc nhọn phóng ra liên tục tiêu diệt đám quân lính Hư Không đang cố gắng tìm đường thoát.

“khốn kiếp thứ này là thứ gì? Tại sao chúng ta lại bị bao vây như thế này.”-Fonga kinh ngạc đến mức mặt mày trắng bệch, những binh sĩ sau lưng của hắn ta cũng không khác gì mấy, Fonga cố gắng thúc ngựa lao vào những binh lính cầm khiên hai bên nhưng khi vừa đến gần thì từ bên trong những mũi giáo lập tức thọt ra ngăn cản ông ta tiếp cận.

“Chỉ huy, làm sao đây?”-những vị tướng quân gần đó lo lắng nói, những con ngựa, con ma thú cũng đang hoang mang không chịu đứng yên.

“Ép!”- Lần này là Giọng nói của Xin Zhao vang lên, hai bức tường được tạo từ những lá chắn vững chắc kia lập tức thu hẹp diện tích bên trong, ngựa, ma thú và quân hư không hoàn toàn rơi vào thế bị động.

“Phụp phụp”-giống như một cái máy ép đầy đáng sợ, những mũi giáo từ bên trong đâm ra xuyên qua bụng những con thú cưỡi, những binh sĩ rơi xuống đất lập tức bị kéo vào bên trong trận để tiêu diệt.

“phá đi, đám quân lính cầm khiên ấy chính là vật cản duy nhất, mau phá toàn bộ chúng đi”-Fonga hô lớn, lập tức kiếm trên tay liên tục chém đến, những đường kiếm mạnh mẽ với uy lực cực mạnh.

“ầm”-một đám lính cầm khiên bị Fonga chém trúng lập tức ngã ra khiên trên tay vỡ nát, nhưng ngay khi những binh lính ấy bị đánh ngã lập tức những binh lính bên cạnh tiến sát lại vào nhau lấp đi khoảng trống đó.

“phá đi, phá hết cho ta...khốn kiếp, cái thứ này là gì kia chứ, phá đi”-Fonga vô cùng nóng vội, bây giờ đám quân sĩ của hắn ta đã bị chia nhỏ ra, mình bên này căn bản không biết bên kia thế nào.

“xông lên”-Đám quân hư không nghe lệnh của Fonga lập tức lao đến tấn công những binh sĩ cầm khiên thế nhưng chưa chạy đến nơi thì đột nhiên từ dưới chân của bọn chúng xuất hiện hàng chục sợi dây xích được ném ra, trên đầu mỗi sợi dây xích có gắn một cái lưỡi móc.

“phập phập”-lưỡi móc, móc trúng một tên nào lập tức kéo vào bên trong sau đó chỉ nghe vài tiếng phập phập vang lên, kết quả tự hiểu.

“cung thủ đầu, cung thủ, mau bắn bắn vào bên trong mấy trận ấy cho ta”-Fonga ra lệnh cho đám cung thủ kia bắn vào bên trong, chắc chắn hẳn đã nhận ra điều gì đó.

“phụp phụp”-những mũi tên bay lên trời sau đó hạ xuống bắn vào bên trong các trận nhỏ, nơi đó có các binh sĩ liên minh ẩn náu, thế nhưng tất cả đã nằm trong dự liệu.

“bày trận, lập khiên”-Pantheon tiếp tục ra lệnh, ngay lập tức những binh sĩ cầm khiên đưa lên cao người này đứng sát người kia, những cái khiên lập tức dính sát vào nhau tạo thành một lá chắn khổng lồ chặn cơn mưa cung đang đổ xuống, chưa dừng lại ở đó những binh sĩ vốn đứng bên trong lập tức để những mũi giáo đâm ra bên ngoài tạo thế phòng thủ để phòng quân địch nhân cơ hội tấn công ngay mặt.

“không được hỗn loạn, không được hỗn loạn, mau phá trận, gặp trận sát trận, để những ma thú mạnh mẽ dẫn đầu, phá trận đi...”-Fonga hô lớn, ngay lập tức những con ma thú như gấu đen, khủng long lập tức được cho đi đầu tiên để càn quét những binh sĩ cầm khiên chặn đường.

“rống...rống”-những con ma thú điên cuồng càn quét những binh sĩ cầm khiên chống, những tiếng rầm rầm vang lên không ngớt...

“bùm bùm bùm”-tiếng trống một lần nữa nổi lên, những binh sĩ cầm khiên tách sang một bên không cố gắng ngăn chặn đám ma thú dữ tợn kia nữa, từ phía sau Malphite-Mảnh vỡ thiên thạch lao ra, đôi tay bằng đá to lớn, tiếng gầm như sấm, đôi mắt đáng sợ cứ tỏa ra màu vàng nhạt.

“gầm”-Malphite gầm lên thật mãnh mẽ, đôi tay kia quật ngã hai con ma thú gấu đen một cách dễ dàng.

“rống”-Một con khủng long đỏ điên cuồng lao đến như muốn xé nát Malphite ra nhưng ngay lập tức Malphite đã đáp trả bằng tiếng hét của mình, hẳn ta chạy thật nhanh rồi nhảy lên, đôi tay to lớn kẹp chặt cổ của con khủng long đỏ sau đó quật nó ngã xuống mặt đất, rầm rầm rầm, từ đôi tay to lớn kia liên tục đập vào đầu của con khủng long đỏ khiến nó phụt máu mà chết.

“rống”-Malphite gầm lên đầy vẻ mãnh mẽ, những con ma thú lúc này còn tỏ ra điên cuồng uy hiếp thì bây giờ sợ Malphite như sự thứ gì đó khủng khiếp.

Ở một chỗ khác trong trận đồ bát quái.

“rộc rộc rộc”-Xin Zhao cười bạch mã uy phong lao ra khỏi trận hình, cầm trên tay ngọn giáo nhọn, khoắc trên mình bộ chiến giáp màu trắng, nhắm về phía trước mà xông đến.

“rộc rộc rộc”- trước mặt Xin Zhao là năm kỵ binh của quân hư không, bọn chúng lao đến tấn công ông ấy, một mũi giáo đâm đến, Xin Zhao nghiêng người tránh được một kích nhưng chưa hết, ngọn giáo trên tay cùng lúc đâm xuyên qua người của tên kỵ binh kia khiến hắn lập tức ngã xuống ngựa.

“tướng quân”-Một binh sĩ đứng ở trong ném ra một cây giáo khác cho Xin Zhao.

“bộ tam kích”-Xin Zhao hô lớn một tiếng, ông phóng ra khỏi ngựa, giáo trên tay đâm đến.

“phập”-một tên.

“phập”-hai tên

“phập”-ba tên

Liên tiếp ba tên bị ma mũi giáo của Xin Zhao đâm ngã ngựa chết không kịp ngáp.

Khi trên tay không còn giáo ông rút từ bên hông ra một thanh kiếm, tên kỵ binh cuối cùng lao đến, mũi lao đâm ra nhanh như gió, Xin Zhao xảo diệu ngã người về phía sau tránh né, vận mình rất nhìn, kiếm trên tay cắt ngang bụng tên kỵ binh kia khiến hắn chết ngay lập tức.

Ở những nơi khác, Yi, Ls, Wk, Fiora và nhiều người nữa cũng đang chiến đấu với cách này để hòng giảm thiểu số quân địch.

“Khốn kiếp, không lẽ không có điểm yếu nào để thoát khỏi đây sao?”-Fonga nhìn xung quanh không có cách nào để thoát cả, hắn trở nên sợ hãi vô cùng, trước giờ có lẽ trận này chính là trận khó khăn và đáng sợ nhất mà hắn từng trải qua.

“chỉ huy, quân ta hi sinh quá nhiều”-Một viên tướng chạy lại sợ hãi nói.

“không được hoãn loạn, không được hoãn loạn, cùng ta lấy ma thú làm mũi nhọn, kỵ binh làm hộ binh xuyên qua vòng vây phá vỡ trận pháp”-Fonga không còn cách nào khác đành làm liều, bây giờ hắn chỉ còn biết cách sử dụng số đông để mở đường máu trốn thoát.

“hướng đông, phá theo hướng đông”-có vẻ như Fonga đã nhận ra hướng đông là hướng quân lính liên minh tập trung ít nhất, hắn ta lập tức ra lệnh cho toàn bộ lực lượng xuyên phá vào vị trí đó...

“rầm rầm rầm”-những con ma thú đầy điên cuồng cắn xé những binh lính liên minh ở vị trí đó.

Những kỵ binh thì cầm giáo liên tục tấn công hai bên để giải tỏa áp lực cho đám ma thú, những bộ binh thì cầm khiên bảo vệ kỵ binh và những vị trí chủ lực di chuyển, rất nhanh một thế trận phòng ngự di chuyển được Fonga và binh lính Hư Không tạo ra, như một mũi khoan đục khoét vào vị trí hướng đông của bát quái trận.

“tấn công, mở đường máu, nhanh lên...nhanh lên.”-Fonga cảm thấy kế hoạch của mình đang dần thành công.

“ầm”-Lớp lính cuối cùng đã bị phá, quân đội Hư Không nhanh chóng tràn ra chạy như điên thoát khỏi bát quái trận đáng sợ kia.

Xin Zhao và những người khác như biết trước việc này sẽ xảy ra liền nhìn về hướng quân hư không vừa thoát kia thầm nói: “ công việc còn lại nhờ cả vào cô Ireliia.”

Bát Quái trận không đơn giản chỉ là trận thế giam và chia rẽ đội hình địch, nó còn có 1 tác dụng khác, tác dụng này phụ thuộc vào người bày ra nó, chính là có tình tạo ra đường sống nhưng thực ra đây chính là đường chết.

Điểm yếu nhưng không phải điểm yếu.

Đường sống nhưng không phải đường sống.

Vô tình thực ra là cố tình.

Đây mới là Bát quái trận mà John đã bày ra.

157. Q.5 - Chương 47: Fonga Tử Trận

“tình hình quân lực của chúng ta thế nào?”-Fonga sau khi cùng với binh lính của mình mở đường máu thoát khỏi trận bát quái kì dị kinh khủng kia, hắn liền chọn một nơi mà hắn xem là an toàn để nghỉ chân lại.

Một viên tướng tiến đến, sắc mặt của hắn ta vẫn chưa hết bàng hoàng đáp: “ bấm bấm chỉ huy...quân ta thiệt hại gần 25 vạn quân, chưa tính số đông những binh sĩ thoát ra lần này bị thương không ít. Vậy nên...vậy nên...”

“có gì mà phải ấp úng, cứ nói”-Fonga quát lớn.

“vậy nên chỉ khoảng 15 vạn quân lính là có thể chiến đấu được mà thôi.”-Viên tướng kia hoảng sợ quỳ xuống nói.

“khốn kiếp!”-Fonga tức giận vô cùng chưa bao giờ trong sự nghiệp cầm quân đánh trận của mình hắn lại cảm thấy bất lực như thế này?

“xe lương thực của chúng ta sao rồi?”-Fonga vội nhớ đến điều này nên hỏi ngay.

“không còn một chiếc, vì chúng ta liên tục trúng kế của kẻ địch cho nên xe lương thực đi theo không thể nào bám kịp, e rằng bây giờ đã bị quân địch tấn công và chiếm đoạt hết rồi.”-Viên tướng kia đau khổ nói.

“làm sao đây? Cứ nghĩ với lực lượng mạnh và hoàn hảo thế này chúng ta có thể công phá thành Legacy một cách nhanh chóng rồi lập công với đội trưởng, khôn kiếp thật”-Fonga nghĩ như thế trong đầu.

“chỉ huy, hiện tại mỗi người chúng tôi có mang theo ít thức ăn, có thể cầm cự được 1-2 ngày, ngài tính sao đây? Không lẽ chúng qua quyết định tiếp tục tấn công thành Legacy sao?”-viên tướng bên cạnh lo lắng nói.

“vậy các người nghĩ chúng ta còn đường lùi sao? “-Fonga liền đáp

“lỡ như chúng ta lại bị phục kích nữa thì sao? Quân địch biết mình không đủ lực lượng để chống lại quân ta nên đã giăng ra thiên la địa võng liên tục bắt ép chúng ta vào thế khó khăn, nếu cứ tiếp tục đi chúng ta nhất định sẽ chết.”-Viên tướng kia tỏ ra sợ hãi.

“xoạt”-Fonga nhanh như chớp rút kiếm bên hông chém bay đầu viên tướng kia, một màn này đủ hăm dọa bất cứ ai đang có ý định trái lệnh. Fonga xoay xuống nhìn đám binh sĩ nói: “ các người nghe cho rõ đây, bây giờ chúng ta không còn đường lùi nữa, ta hỏi các người, thân là binh sĩ của quân hư không liệu các người sẽ chọn cái chết như thế nào? Chết ngoài chiến trường hay chết trong tư thế của một kẻ hèn kém?”

“chết ngoài chiến trường”-Toàn bộ binh sĩ hô lớn.

Fonga cầm kiếm chỉ vào cái xác của tên tướng quân kia rồi nói: “ các người lấy hân ta làm gương, những kẻ ham sống sợ chết như hân không xứng đáng đứng trong hàng ngũ của quân đội hư không.”

“toàn quân nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta sẽ xuất quân.”-Fonga ra lệnh.

Ngày hôm sau, quân đội Hư Không đã rời đi từ rất sớm, mặt trời còn chưa lên quân đội đã di chuyển rồi. Fonga nghĩ, việc đi sớm như thế này sẽ là đòn bất ngờ với những kẻ đang có ý định tập kích quân đội của hân.

Đi qua hết thung lũng này sẽ thấy thành Legacy, Quân đội hư không đang di chuyển một cách nhanh chóng và vô cùng nhịp nhàng.

“này chúng ta không bị tập kích tiếp chứ?”

“làm sao ta biết được, sau cái lần bị giam trong cái trận pháp quái dị kia đến bây giờ ta còn chút sợ hãi.”

“hi vọng không còn bị tập kích nữa.”

Binh sĩ dèn trên đường không ngờ bàn tán thì thãm với nhau, và cuối cùng những thứ họ lo sợ đã đến.

“hây...a....hây...a..”-Từ trên hai bên vách núi hàng loạt những ngọn đuốc được thắp sáng, những tiếng hô lớn liên tục vang lên uy hiếp tinh thần của quân Hư không bên dưới.

“chúng ta bị tập kích, nhanh chóng thoát khỏi thung lũng, mau lên...di chuyển nhanh”-Fonga thúc ngựa chạy đầu tiên, tiếp đến là những viên tướng và toàn bộ binh lính, bọn chúng chạy thực mạng với hi vọng thoát khỏi thung lũng này, qua khỏi nó sẽ không còn chỗ nào để quân kháng chiến chơi chiến thuật tập kích được nữa cả.

“Bắn”-Một tiếng hiệu lệnh vang lên, ngay lập tức từ hai bên vách tường hàng trăm các khẩu súng mini tự động được đặt sẵn bắn ra những cơn mưa đạn xối xả vào những binh sĩ quân Hư Không.

Đạn bắn rất đến mức binh sĩ hư không ngã xuống chồng chất lên nhau trên con đường đi qua thung lũng chật hẹp kia.

“Ụ súng H-28G một trong những phát minh tuyệt vời nhất của ngài Heimerdinger thật là có ích”-Riven và Sibir đứng trên cao nhìn xuống cười nói.

Sau khi thoát khỏi thung lũng quân Hư Không bây giờ chỉ còn lại chừng 10 vạn quân, một con số vô cùng ít ỏi, sĩ khí của quân địch đã xuống đến mức thấp nhất.

âm âm âm âm- tiếng trống nổi lên giòn giã.

Trước mặt của quân hư không lúc này là một đội quân Liên Minh hùng hậu dưới sự chỉ huy của Irelia, bên cạnh Irelia còn có Fiora và đám người Elise.

“chỉ huy, là quân địch...là quân địch...”-những viên tướng may mắn trốn thoát trận phục kích ở thung lũng lúc này khi thấy quân đội Liên Minh do Irelia cầm đầu thì trở nên sợ hãi, cái khí chất bạo tàn trước kia nay đã biến đâu mất tiêu.

“toàn quân mau sắp xếp đội hình chuẩn bị chiến đấu”-Fonga vùng kiểem ra lệnh, quân sĩ Hư Không dù rất sợ hãi nhưng cũng không dám trái lệnh, ngay lập tức đứng vào vị trí, vũ khí trên tay đã chuẩn bị sẵn.

“Tấn công, tiêu diệt quân địch”-Irelia là người đầu tiên ra hiệu lệnh tấn công, toàn bộ quân lính Liên Minh nhất thời hô lớn, khí thế lay động cả trời cao, kỵ binh, bộ binh, hùng dũng lao lên.

“tấn công”-Fonga bên này khi thấy quân địch lao lên cũng lập tức ra lệnh tấn công, những con ma thú hung tợn lao lên đầu tiên, những chiếc răng nanh sắc nhọn, liên tục nhe ra hăm dọa.

“xoạt xoạt”-Irelia cầm kiểem trên tay liên tục tấn công quân địch hư không, mỗi đường kiểem của cô vùng lên là lấy được mạng của một tên. Ở bên kia, Elise tỏ ra cực kì đáng sợ, bộ dáng bốc lửa vừa nãy nay đã thay vào là một con nhện to lớn đầy đáng sợ, con nhện Elise ấy lập tức lao vào cắn xé những con ma thú không chút thương tình.

“ầm ầm ầm”-ở bên này Hecarim mạnh mẽ cầm ngọn thương trên tay liên tục càn quét quân địch, đám kỵ binh hư không hoàn toàn không có cửa để chiến đấu với hắn ta.

“Á Á”-những tiếng thét thảm thiết vang lên, những vị nổ đáng sợ do Kathus tạo ra khiến những kẻ trúng đòn bị banh xác, hay những hồn ma mà Yorick gọi lên liên tục tấn công và gieo rắc nỗi sợ hãi vào đám lính hư không.

Trong trận chiến này có lẽ người rảnh rỗi nhất chính là Thresh khi ông ta chỉ làm mỗi việc là đi vòng vòng nhặt các linh hồn quân lính hư không ngã xuống, kẻ nào dám đến gần thì ông ta ném sợi xích ra lôi đầu đến rồi rút lấy linh hồn một cách đơn giản.

“khốn kiếp, các ngươi chết đi.”-Fonga cầm kiểem quét ngang thật mạnh mẽ, một lúc giết chết 10 binh sĩ liên minh, sau đó hắn thúc ngựa lao thẳng vào Irelia, những kiểem ảnh từ thanh kiểem trên tay Fonga bắt đầu xuất hiện ra, hàng chục cái kiểem ảnh lao đến cắt xé.

“hí”-ngựa của Irelia bị chặt thành nhiều khúc, cô nhanh chóng nhảy lên cao, sử dụng tuyệt kĩ kiểem thuật của mình, gọi ra các tinh linh kiểem bay lượn trên bầu trời tấn công vào Fonga.

“hãy nạp mạng đi”-Fonga thân là một đội phó của quân đội chủ lực, là kẻ chỉ xếp sau mỗi đội trưởng không có lý gì hắn là một kẻ yếu được.

“ầm”-một luồng năng lượng cực đại chém thẳng ra về hướng của Irelia, những tinh linh kiểem lao vào cản phá ngay lập tức bị chấn nát.

“keng”-Irelia đưa kiểem lên trước ngực đỡ lấy, nhưng sức mạnh của một đòn này là quá lớn khiến cô lập tức rơi xuống mặt đất, phun ra một búng máu.

“Irelia, cô không sao chứ?”-Elise nhanh chóng hóa về lại hình dạng người tiến đến bên cạnh đỡ Irelia đứng dậy quan tâm nói, Irelia lắc đầu nói: “hắn ta mạnh lắm, mình tôi e rằng không thể đánh lại.”

“vậy chúng ta cùng lên”-TF từ phía xa lập tức sử dụng kĩ năng của mình, những lá bài vô thanh vô tức xuất hiện quanh người của Fonga, kẻ tiếp đó không biết từ lúc nào TF đã đứng sau lưng hắn, mười lá bài ma thuật đủ loại màu sắc xé gió bay đến.

“ngươi tưởng một đòn đơn giản như thế là có thể đánh bại ta sao?”-Fonga đang định vùng kiểem chặt nát hết các lá bài đang bay đến nhưng thật bất ngờ, tay cầm kiểem của hắn không thể cử động. Lý do là bởi vì ở bên dưới kia Elise nhanh chóng phóng tơ giữ chặt tay hắn ta lại.

“phập phập phập”

Mười lá bài đâm vào cơ thể của Fonga xuyên qua áo giáp bên ngoài của hắn, mỗi lá bài phép thuật đều mang một sức mạnh riêng, một tiếng nổ đinh tai vang lên, một trong số những lá bài trên người Fonga nổ tung khiến hắn rơi xuống mặt đất chân tay không thể di chuyển.

“để xem người sống bằng cách nào?”-Evelynn nhanh chóng xuất hiện ngay bên cạnh hắn, những chiếc móng tay sắc hơn dao liên tục cứa bộ da của Fonga, máu bắt đầu chảy ra liên tục, Fonga điên cuồng gầm lên một tiếng, sức mạnh mà hắn bộc phát khiến Evelynn lập tức bị bắn bay ra ngoài, ngã nặng nề trên mặt đất.

“các ngươi phải trả giá cho hành động này....”-Fonga xoay người đứng dậy, TF mở tròng mắt kinh ngạc: “hắn ta mạnh vậy, không ngờ có thể cử động lại nhanh đến thế.”

“ta bảo mày nằm xuống...âm”-Mordekaiser không biết từ đâu, cầm cây chùy sắt trên tay nện thẳng lên người của Fonga khiến hắn vừa mới đứng dậy đã bị đập cho nằm bệt xuống mặt đất.

Ở xung quanh thế trận gần như đã an bài, quân lính hư không mất toàn bộ sĩ khí không thể nào chống lại được sức mạnh của quân lính liên minh, kết quả đang dần được thể hiện rõ rệt.

Ở bên này Fonga như vừa ăn được một quả ‘nhục’ cực kì lớn, hai lòng bàn tay hắn nằm chặt lại gầm lên một tiếng cực kì mạnh mẽ, cơ bắp trên người đột nhiên phình to ra, một Fonga bình thường lúc này bây giờ đã biến thành một con quái vật mìn đầy cơ bắp vô cùng đáng sợ.

Rống!

Mordekaiser đứng gần đó không kịp phản ứng với sự biến hóa kinh người này ngay lập tức, một cú đấm còn nặng hơn cả núi xuyên qua bộ giáp của hắn ta...

“Mordekaiser!”

“Mordekaiser!”

Những người khác kinh hoàng trước cảnh cánh tay to lớn kia đâm xuyên qua bộ giáp đầy cứng cáp.

“rầm”-Mordekaiser ngã rầm xuống mặt đất đầy nặng nề.

“các ngươi sẽ là đứa tiếp theo”-Fonga cười đầy đáng sợ nhìn đám người Irelia và Elise đang ở gần đó, đôi mắt hắn đỏ như máu, cả cơ thể cơ bắp nổi đầy, gân xanh hiện hết lên da, trông hắn giống Gorilla thì đúng hơn.

“vù”-đột nhiên cả cơ thể của Mordekaiser sáng lên, từ bên trong người của hắn một quả cầu ánh sáng hiện lên, à không, đúng hơn đây chính là một chiếc áo giáp có đôi cánh thiên sứ phía sau đang tỏa sáng rực rỡ.

Tạm thời quay lui thời gian lại, đến lúc trước khi quân đội của Irelia xuất quân.

Jax dẫn đầu tiến đến trước mặt toàn bộ tướng lĩnh đang tiễn đội quân của Irelia xuất binh. Từ trên những chiếc xe ngựa mà Jax đem đến, những binh sĩ lấy từ trên đó xuống những chiếc rương đặt trước toàn bộ các tướng lĩnh.

John tiến lại cười hỏi: “đây có phải là món quà mà ngài bảo sẽ tặng mọi người?”

Jax gật đầu, tiến lại mở một chiếc rương ra, nắp rương vừa mở, những tia sáng chói lòa bắt đầu xuất hiện, Jax thò tay vào bên trong cầm ra một chiếc áo giáp có đôi cánh thiên sứ nhỏ như một quả tim vậy, tỏa ra ánh sáng chói lòa trôi lơ lửng trên tay của ông ấy.

“đây...đây là”-toàn bộ mọi người kinh ngạc.

“Tâm Giáp Thiên Thần”-Jax còn chưa kịp mở miệng nói thì Kayle đã nói trước, mọi người đưa ánh mắt về nhìn cô, Kayle nhìn chăm chăm vào Jax, bộ dáng xem ra khá khó chịu vội hỏi: “ông lấy được thứ này ở đâu? Nếu tôi nhớ không nhầm, những thứ này không thể có tại Valoran, và con người như ông cũng không thể chế tạo ra được.”

Jax cười đáp: “đúng vậy, đúng như cô nói đây chính là lõi tâm bên trong những bộ giáp thiên thần mà các thiên sứ chiến binh vẫn thường mặc. Lý do ta có được nó, cũng chỉ là tình cờ mà thôi, một lần ta đang truy tìm những vật cổ bị chôn dấu dưới một ngọn núi lửa thì vô tình phát hiện ra ở nơi đây có xác của hơn một trăm thiên sứ, trên người họ mặc những bộ áo giáp thiên sứ này lúc ấy ta đã nghĩ đem những bộ giáp này về nghiên cứu chắc chắn sẽ có ngày dùng đến, đồng thời ta cũng chôn cất toàn bộ những người đó.”

“sự thật là vậy?”-Kayle nói.

John tiến lại vỗ vào vai của Kayle nói: “ Kayle, ta tin Jax không phải là người xấu, chắc chắn ông ấy không có làm chuyện gì để cướp đoạt những món đồ này đâu?”

Kayle nhìn vào John sau đó gật đầu nói: “ thực ra trước đây tôi cũng có nghe nói về chuyện có một nhóm quân lính thiên sứ tuần tra tiến vào Valoran để truy bắt những thiên thần sa ngã, nhưng từ sau đó họ không trở về, một người cũng không, chúng tôi đã nghĩ họ đã gặp chuyện gì đó bất trắc. Hóa ra là bị nhốt tại dưới chân một ngọn núi lửa.”

“Mà những bộ giáp này có công dụng gì thế?”-Swain tiến lại thắc mắc hỏi.

“chúng sẽ giúp người mang nó hồi sinh lại một lần nếu như bị giết.”-Morgana lập tức trả lời, trước đây cô từng là một thiên sứ tất nhiên những kiến thức thế này cô không thể không biết.

“tuyệt vậy sao?”-mọi người kinh ngạc.

“nhưng mà thứ này vốn không thể sử dụng trên người chúng tôi được”-Morgana lắc đầu nói: “ phàm những ai sử dụng sức mạnh của bóng tối hoặc những thiên thần sa ngã như chúng tôi sẽ chẳng thể nào sử dụng được thứ này.”

“không không”-Jax lắc đầu nói: “ mọi người để ý thấy đó, đây chỉ là tâm của bộ giáp thiên sứ, khi đem những bộ giáp này về ta đã nghiên cứu và tìm cách sao cho để cho những người luyện phép thuật bóng tối vẫn có thể sử dụng nó, ta đã lấy tâm năng lượng bên trong bộ giáp ra bên ngoài sau đó sử dụng vài cách để nó trở nên đa dụng hơn, có thể sử dụng lên nhiều người hơn trước đây.”

“như vậy là tất cả các vị tướng ở đây ai cũng sẽ có cơ hội hồi sinh một lần mạng sống!”

“ha...ha...ta đang rất muốn thử cái cảm giác một lần được chết rồi hồi sinh nó như thế nào đây.”

.....

Quay lại hiện tại.

Tâm giáp thiên sứ trôi lơ lửng trên người của Mordekaiser sau đó đột nhiên vỡ vụn rồi hóa thành bột rơi xuống miệng vết thương trước ngực của hắn ta, tiếp theo đó vết thủng trên ngực của hắn lập tức liền lại, đôi mắt mở ra, Mordekaiser đứng dậy sờ đầu nói: “ hay thật, cảm giác được hồi sinh đúng là thú vị..”

“nhìn người không sao là ngon rồi”-Yorick cầm chiếc xẻng quen thuộc tiến lại nói.

“xử lý hắn thôi”-Elise lập tức hóa thành một con nhện đầy dữ tợn, miệng phun ra một đồng tơ cực kì dai nhắm vào cái thân thể to lớn của Fonga, lập tức trói hai tay hai chân của hắn lại.

“các ngươi đứng nghỉ có thể thắng được ta trong hình dạng này”-Fonga gồng lên, từ miệng của hắn phát ra từng luồng năng lượng mạnh mẽ.

“giữ hắn lại”-Thresh phóng ra sợi xích trên tay giữa chặt tay của Fonga,TF, Eve và những người khác lao đến giữa chặt lấy tay chân còn lại.

“để tôi xử lý hắn”-Fiora cầm kiếm lao đến, những bước chạy nhẹ như gió, đôi mắt của cô đột nhiên sáng lên.

“vụt”- Fiora biến mất ngay trước mặt Fonga, kế tiếp đó một vũ điệu tử thần được cô ngân lên, những ảo ảnh Fioran xuất hiện khắp bầu trời, với thanh kiếm trên tay cô như đang múa với nó.

Fiora lao đến-một cánh tay bị chặt đứt

Fiora xoay người-một cái chân bị chặt

Fiora múa với kiếm-vô số các vết thương trên cái thân thể to lớn của Fonga.

“rống”-những tiếng thét đau đớn làm rung động cả một vùng.

“ầm”-Fiora đáp xuống mặt đất, kiếm cắm vào vỏ, Fonga ngã rầm trên mặt đất, nằm trên chính vũng máu của mình, một tên đội phó đã bị giết trong một điệu vang tử thần của Fiora.

“chỉ huy của các ngươi đã bị giết, còn không mau đầu hàng?”-Irelia chỉ thẳng kiếm lên trời hô lớn.

158. Q.5 - Chương 48: Chiến Thuật Đục Tàu

John đứng trên cao nhìn xuống hàng vạn binh sĩ bên dưới, người nào người nấy sắc mặt nghiêm chỉnh, ánh mắt của họ hiện lên chiến khí ngút trời.

John nhìn xuống toàn thể binh sĩ và tướng sĩ nói lớn: “ hôm nay, chúng ta sắp phải xuất chinh. Các vị tướng sĩ của Liên Minh quân, có thể sau ngày hôm nay, ta hoặc ai đó trong mọi người không thể tiếp tục đứng ở đây, nhưng ta bảo đảm với mỗi tướng sĩ của Liên Minh Quân ở đây, tuyên thệ với mỗi trung hồn binh sĩ của Liên Minh đã hi sinh.....chỉ cần là John còn, thanh kiếm này sẽ vẫn đánh giặc tan tã, Liên Minh quân sẽ mãi mãi là đoàn quân toàn thắng.’ Kiên-Trung-Nghĩa-Đảm, Dũng Võ Truyền Đời’ mọi người hãy nhớ đến những từ này, nó sẽ giúp mọi người có thêm sức mạnh.”-John rút kiếm trên tay chỉ thẳng lên trời.

*giải thích: Kiên: kiên cường, Trung: trung thành, Nghĩa: nghĩa khí, Đảm: can đảm.

Swain quay xuống nói: “ những anh em, người thân của mọi người không hề đi, họ vẫn đứng đây và theo dõi cổ vũ mọi người hằng ngày.”

(ý Swain nói ở đây là muốn nói đến những người thân các binh sĩ đã ngã xuống)

“John chỉ huy...John chỉ huy”-Swain hô lớn, tiếp theo đó là toàn bộ quân đội và các tướng sĩ khác hô theo.

“Kể từ hôm nay, người sẽ bước đi trên con đường đầy chông gai, người sẽ đối diện với trận chiến lớn nhất trong lịch sử Valoran, người gánh trên mình sinh mạng của không biết bao nhiêu người, niềm tin của họ đặt cả vào người.”-John tự nói với bản thân.

“Kiên-Trung-Nghĩa-Đảm”-John đặt tay lên tim nói.

“Dũng Võ Truyền Đời”

“Kiên-Trung-Nghĩa-Đảm”-John.

“Dũng Võ Truyền Đời”

Ba mươi vạn binh sĩ cùng nhau hô lớn bốn chữ, khí thế tỏa ra khiến những người yếu đuối nhất cũng muốn được đầu quân đánh giặc.

John nhìn sang Nami đang đi đến liền nói: “ mọi chuyện thế nào rồi? có thành công không?”

Nami cười đáp: “ chuyện anh John bảo Nami làm thì làm sao Nami có thể không hoàn thành được chứ, hi hi”

John gật đầu nói với Heimer đang đứng gần đó: “ ngài Heimer, cứ theo những gì đã nói mà tiến hành.”

“được”-Heimer gật đầu 1 tiếng sau đó cùng với Nami rời đi trước.

“Toàn bộ binh sĩ xuất phát”-John hô lớn một tiếng lập tức ba mươi vạn binh sĩ xoay người chỉnh tề bước đi, đây sẽ là một chiến lịch sử, ba mươi vạn quân sẽ đối đầu với 100 vạn quân địch.

.....

Phía Quân Liên Minh.

Bên trong căn phòng chỉ huy lúc này gồm có: John, Jarvan, Darius, Garen và Teemo.

John nhìn Teemo hỏi: “ cách bố trí quân đội của bên Hư Không thế nào?”

Teemo đáp: “ theo như Quinn nói lại thì lực lượng chiến thuyền hư không được sắp xếp rất bài bản, ở đây, đội tàu thiết giáp sẽ đi đầu, hơn ba trăm tàu này sẽ làm mũi nhọn tấn công, sức công phá là không thể nói bằng lời được, phía sau ba trăm tàu này là ba trăm chiến thuyền khác dùng để vận chuyển binh lính trên đó, tổng cộng là hơn sáu trăm chiến thuyền.”

“Ba trăm tàu thiết giáp này không chỉ là những tàu chiến đấu mạnh mẽ nó còn là một lá khiên vững chắc cho những tàu phía sau.”-Swain nhận xét.

“mọi người cứ y như theo kế hoạch mà làm, trận chiến này chúng ta phải thắng.”-John gật đầu nói.

Bên Phía quân Hư Không

Đoàn tàu quân Hư Không tiếp tục di chuyển, tốc độ của họ không nhanh không chậm, binh lính trên tàu vẫn không rời mắt khỏi phía trước, bất cứ một động tĩnh kì lạ nào cũng không thể lọt qua tầm mắt của bọn họ được.

“chỉ huy”-Một binh sĩ hốt hoảng chạy vào bên trong quỳ xuống trước mặt Lucas nói: “ chỉ huy, có tin không tốt rồi.”

“tìn gì?”-Lucas nheo mắt lại nói.

“toàn bộ binh sĩ theo cánh quân đường bộ đã bị tiêu diệt, đội phó Fonga đã chết rồi...”-Người lính đó bẩm báo.

“rầm”-Lucas tức giận đập tay lên bàn nói: “ người nói cái gì? Tiêu diệt hết là thế nào? Hắn ta cầm theo gần 50 vạn quân tinh nhuệ vậy mà bị tiêu diệt hết,thế là ý gì?”

“chỉ huy, xin bình tĩnh, đừng kích động”-những vị tướng quân gần đó vội khuyên ngăn.

“chỉ huy, thuộc hạ nghĩ việc bọn chúng tấn công quân đường bộ mà dẫn đến kết quả như thế không ngoài khả năng đã sử dụng hết toàn bộ binh lực của mình rồi, có thể đường thủy này sẽ không có ai dám ngăn cản chúng ta đâu.”-một tên tướng quân vội nói.

“phải đấy chỉ huy, ngài nhìn xem, ở phía trước, con sông rộng lớn như vậy mà không phát hiện ra một con tàu nào của kẻ địch, chắc hẳn bọn chúng đã tập trung lực lượng qua cánh quân đường bộ cả rồi.”

“ta không cần biết, dám làm tổn hại đến uy danh của ta nhất định không thể tha thứ, thông báo toàn quân, đẩy cao tốc độ di chuyển, sáng mai nhất định phải đến trước thành Legacy, ta muốn xé xác những tên chỉ huy ở đó cho hả cơn giận này.”-Lucas đứng dậy vung tay nói

“chỉ huy có lệnh đẩy cao tốc độ di chuyển”

“roạt...”-tiếng rẽ nước vang lên từ hơn 600 chiến thuyền.

“không phát hiện chiến thuyền của địch phía trước”-những binh sĩ làm nhiệm vụ quan sát trên cao nói.

1h13p rạng sáng.

Lúc này binh sĩ trên hầu hết các chiến thuyền của quân hư không đã chìm vào giấc ngủ, những binh lính canh gác cũng không thể nào chống lại cơn buồn ngủ của bản thân, đầu cứ gục lên gục xuống.

Trong lúc này đây, ở bên dưới mặt nước một đội người cá gần 300 người bắt đầu di chuyển đến dưới các thân tàu, những người cá ấy trên thân mặc chiếc áo giáp đặc trưng của bộ tộc mình, lưng đeo những cây đinh ba tay cầm một loại vũ khí rất lạ, vừa giống máy khoan, vừa giống một cây súng trường. Dẫn đầu đám người cá đây chính là Nami, Fizz và Nautilus, trong gần 300 người cá kia có một người cá rất quen thuộc, chính là cậu ta Aqualis.

Nami lập tức đưa tay ra hiệu nói: “ tất cả vào vị trí, ngay khi có hiệu lệnh toàn bộ hành động.”

“rờ”-những người cá khác gật đầu hiểu rõ

Khi thấy tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Nami lập tức vung tay ra hiệu, ngay lập tức, cô, Fizz, Nautilus cùng với gần ba trăm người cá đồng loạt khởi động thứ vũ khí kì lạ trên tay, một chiếc máy khoan do chính đội khoa học sáng chế theo yêu cầu của John, cái máy khoan này có thể sử dụng được dưới nước và năng lượng chính của nó chính là sức mạnh phép thuật, chỉ cần truyền vào đó một lượng sức mạnh phép thuật là có thể sử dụng được.

“rù rù”-chiếc máy khoan xoay chuyển cực nhanh dưới mặt nước, có vẻ như nước không thể nào làm ảnh hưởng đến tốc độ quay của mũi khoan và động cơ bên trong.

Bên trong các khoang tàu, đúng hơn là tại căn phòng nhiên liệu, ở đây có gần mười người vẫn còn thức, họ nhận được lệnh của cấp trên là đứng sáng mai phải đến trước thành Legacy vậy nên các con tàu cũng phải di chuyển liên tục không ngừng nghỉ.

“rột rột”-một người trong số họ đang làm việc đột nhiên như nghe âm thanh gì đó kì lạ.

“này mấy người có nghe âm thanh gì không?”-người đó lập tức hỏi.

“âm thanh gì?”-Những người khác dừng lại thắc mắc hỏi.

“rột rột”-cái âm thanh kia lại một lần nữa vang lên, lần này to hơn một chút.

“rời rồi, tôi nghe thấy rồi, không lẽ bình năng lượng có trục trặc?”-những người khác dần dần nghe được cái âm thanh kì lạ kia bọn họ xoay đi xoay lại kiểm tra các bình năng lượng xem có hư hỏng hay gì không, nhưng kiểm tra một lúc vẫn không thấy có gì khả nghi.

“rồ...rồ...”-âm thanh kia to dần, và rõ ràng hơn.

“nghe giống như tiếng miếng sắt bị khoan thủng ấy nhỉ?”-Một người trong số họ nói đùa nhưng không ngờ đây chính là sự thật.

“kiểm tra xem, âm thanh ấy phát ra từ đâu?”-mười người bắt đầu kiểm tra khắp căn phòng,cái âm thanh kia một lúc một to dần.

“này lại đây xem, cái này là cái gì?”-Một người trong số họ sau khi lấy một chiếc thùng ra khỏi vị trí thì phát hiện thân tàu đang có hiện tượng lạ, một mũi nhọn đang dần trôi lên...

“cái gì thế?”-mười người nhìn nhau khó hiểu.

“xì”-đúng ngay lúc này, một chùm nước bắn cực mạnh vào bên trong, chùm nước ấy mạnh đến nỗi khiến cho những tấm thép nối các phần tàu bắt đầu nứt toát ra.

“nước vào....nguy rồi...mau chặn lại, mau chặn lại”-mười người kia hết hoảng nhanh chóng kiểm mọi thứ để chặn nước tràn vào, thế nhưng đã quá muộn, nước tràn vào không chỉ nhanh mà còn rất mạnh, sự chênh lệch về áp suất đã khiến nước bắn vào với một sức mạnh không thể tả, những cây đinh sắt nhanh chóng bung lên, tiếp theo đó là những mấu nối giữa những phần thân tàu.

“ầm ầm”-nước tràn vào khoang nhiên liệu khiến hệ thống điều hòa năng lượng gặp sự cố lớn, áp suất thay đổi đột ngột làm các bình nhiên liệu lập tức phát nổ.

“chạy khỏi đây ma..chạy mau....tàu sắp chìm rồi...sắp chìm rồi”

Không phải chỉ có mỗi con tàu này, mà toàn bộ những chiếc tàu thiết giáp xung quanh cũng gặp tình trạng tương tự.

“ầm ầm ầm”-những tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Khói bay nghi ngút khắp nơi.

“bùm bùm”-hàng chục, hàng trăm binh sĩ trên những chiếc tàu bọc thép vì muốn giữ lấy mạng mà nhảy xuống nước nhưng khi vừa nhảy xuống, ngay lập tức bọn họ đã bị đám người của Nami mai phục sẵn, lôi xuống dưới giết.

“ọc...ọc...”-tiếng binh sĩ đang dần chết ngạt.

“á”-con sông bắt đầu nhuộm đầy máu, những binh sĩ hư không rơi xuống nước lúc này không khác gì một con cá rơi vào dầu đang sôi cả, chết là kết quả tất yếu.

“Aqualis cậu xử lý đám người bên kia, Fizz bên này, còn lại theo tôi”-Nami ra dáng chỉ huy, ra lệnh ọi người, những người cá liên tục sử dụng những cây đinh ba sắc nhọn của mình đâm vào những binh sĩ hư không. Đám Binh sĩ ấy mặc dù biết bơi nhưng bọn chúng vẫn không thể nào bằng được đám người cá, họ có thể thở dưới nước, còn đám lính hư không thì không thể.

Kế Hoạch Tấn công đội tàu thiết giáp: John bảo với Nami quay trở về tộc Barai của mình nhờ những người ở đó đến giúp đỡ, mặc dù biết trong liên minh có khá là nhiều người biết bơi và lặn nhưng chắc chắn một

điều rằng họ vẫn là con người và không thể bằng với những người cá của tộc Barai anh dũng. Theo như kế hoạch của John. Những chiến binh người cá sẽ cầm theo loại máy khoan mà Heimer và những người khác đã chế tạo ẩn mình dưới đáy sông, vì đây là con sông rất trong cho nên nếu tấn công vào ban ngày chắc chắn họ sẽ bị lộ diện, vậy nên chờ đến đêm khuya, khi mà màn đêm chính là tấm màn chắn hữu hiệu nhất, những người của tộc Barai cùng với Nami, Fizz, Nautilus từ dưới đáy sông tiến vào dưới các thân tàu bọc thép, sử dụng loại vũ khí máy khoan kia, liên tục tạo các lỗ thủng trên thân tàu để nước tràn vào. Một tàu thiết giáp bằng sắt một khi để nước tràn vào thì không khác gì một cục sắt cả.

“bước đầu tiên phá hủy tấm lá chắn của kẻ địch xem ra đã thành công”-John đứng trên mũi tàu nhìn vào biển lửa trước mặt nói.

Darius đứng bên cạnh nói: “ John này, bọn họ sẽ không sao chứ?”

John vung tay nói: “ bước thứ 2 triển khai”

Trở lại với đám quân Hư Không, lúc này đây Lucas đã bị những âm thanh đinh tai nhức óc kia làm cho tỉnh giấc, hắn ta lập tức bước ra ngoài, đôi mắt tròn tròn kinh hãi, ba trăm chiến thuyền thiết giáp đang tằm trong biển lửa, hơn phân nửa bắt đầu có dấu hiệu chìm.

“chuyện quái gì thế này? Thế này là sao? Thế này là sao?”-Lucas điên tiết hét lên liên tục.

“chỉ huy, không hay rồi, không hay rồi, ba trăm tàu thiết giáp của ta đã bị đục thủng phần dưới nước tràn vào và bắt đầu chìm cả rồi.”-Một tên tướng quân hốt hoảng chạy lại nói.

“ngươi nói cái gì? Làm sao bọn chúng có thể chọc thủng thuyền được chứ?”-Lucas kinh hãi không thôi, đây là sự việc mà có nằm mơ lão cũng không mơ ra được.

“ở dưới nước, ở dưới nước có người, mau đem súng đến đây, đem súng đến đây”-có một số chiến hạm mặc dù nước tràn vào nhưng vẫn chưa chìm ngay, những binh sĩ trên đó phát hiện những người nhảy xuống nước lập tức bị lôi xuống tận đáy sông, ngay lập tức những khẩu súng liên thanh, súng ngắm đủ loại được lấy ra bắn xối xả dưới nước.

“phụp..phụp...”-những viên đạn xuyên qua mặt nước bắn xuống bên dưới.

“á”-một người cá không may bị viên đạn bắn trúng vào vai, máu chảy ra, anh ta ôm vai của mình bơi đi.

“bùm”-một pháo hiệu màu đỏ bắn thẳng lên bầu trời.

Nami vừa trông thấy pháo hiệu lập tức ra lệnh: “ toàn bộ rút quân, mau đem những người bị thương đi trước đi.”

Nautilus xoay người nói: “ đi trước đi, để ta chặn hậu cho.”- nói xong từ chiếc mỏ neo của mình hắn ta đập một cách thật mạnh vào trong mặt nước, sóng lực phát ra khiến mặt sông rung chuyển, những chiến thuyền chưa chịu chìm trở nên chao đảo, binh lính Hư Không, không giữ được thăng bằng ngay lập tức rơi xuống như rạ.

“cho các ngươi ăn Ngư Lôi thủy Lực của ta”-Một quả ngư lôi bằng nước được Nautilus tạo ra bằng chính sức mạnh của mình, quả ngư lôi ấy sức mạnh không thua kém gì so với ngư lôi bình thường.

“ầm”-một chiếc tàu thiết giáp lập tức nổ tung.

“Ầm...ầm”- hai rồi ba chiếc khác cũng nổ theo.

“tàu chìm rồi, chạy thôi...”

“nhảy khỏi tàu mau lên, tàu chìm rồi”

“cứu....cứu....ọc ọc...”-những binh sĩ không kịp thoát ra khỏi tàu hay những người không may bị mắc kẹt trên tàu khi tàu chìm chỉ biết cầu cứu trong vô vọng.

Lucas hai mắt đỏ hoe, hắn đang cực độ căm phẫn, lực lượng của mình, lực lượng chiến thuyền thiết giáp mà hắn tự hào nay đã bị quân địch phá hủy toàn bộ, một quả đấng thế này sao hắn có thể nuốt trôi cho được.

“John...ta viết giết người...ta phải băm người thành trăm mảnh”-Lucas thét lên đầu phẫn uất.

“vụt vụt”-từ đằng xa chừng mười chiếc tàu chiến phe liên minh bắt đầu xuất hiện, những tàu chiến này được trang bị những khẩu pháo tầm xa uy lực cực mạnh, đây đều là những chiến thuyền mà các cướp biển trước kia vẫn thường dùng.

Miss đứng trên boong tàu vung tay nói: “dồn toàn bộ hỏa lực, dọn dẹp đám tàu thiết giáp kia đi.”

Đây chính là bước thứ hai trong kế hoạch của John, nó có tên là Dọn Dẹp, sau khi nhóm người Nami thực hiện thành công bước đầu, ngay lập tức mười chiến thuyền được trang bị pháo tầm xa do Gangplank và Miss chỉ huy sẽ xuất hiện, nhắm vào những con tàu còn chưa chìm kia, bằng mọi cách phải triệt tiêu hoàn toàn sức mạnh của kẻ địch. Đối với John, Thủy binh của Hư Không lần này khó đối phó nhất chính là những chiếc chiến thuyền thiết giáp này, bây giờ có cơ hội nhất định phải phá toàn bộ bọn chúng.

“bắn”-Gangplank và Miss đồng loạt ra lệnh.

“bùm bùm bùm”-gần trăm khẩu pháo từ mười tàu chiến đồng loạt khai hỏa, mùi thuốc súng bay khắp mọi nơi, ở đằng xa kia, những tiếng nổ vang, những tiếng hét cứ thay nhau vang lên.

“cho tàu lùi lại, cho tàu lùi lại”-Lucas lập tức ra lệnh cho ba trăm chiến thuyền chở binh lính của mình lập tức lùi lại, nếu tiến thêm nhất định sẽ bị loạt đạn pháo của kẻ địch bắn trúng, đây là chưa nói đến có thể bị chính những chiếc tàu bọc thêm gần đó phát nổ, gây cháy sang đây. Những tàu chở lính này đều là tàu gỗ cả, chỉ cần 1 mìn lửa tất cả sẽ kết thúc.

“triển khai bước thứ 3”-John vung tay nói.

.....

6 giờ sáng.

Quân đội Hư Không bây giờ đã cho lui quân tiến vào bờ cạnh đó để đóng quân và kiểm tra lại những tổn thất của mình.

“tình hình sao rồi?”-Lucas ngồi bên trong lều chỉ huy nhìn những tướng quân vừa mới kiểm tra mọi thứ tiến vào hỏi.

“chỉ...chỉ huy...chúng ta tổn thất quá mức nặng nề”-Những viên tướng kiểm tra tình trạng hiện tại của quân đội đau khổ nói.

“nói”-Lucas đập bàn thúc giục bọn chúng nói.

“ba trăm tàu thiết giáp, không có lấy một tàu nào còn nguyên vẹn, tàu không bị chìm thì cũng bị hư hỏng quá nặng, chỉ huy, bây giờ chúng ta làm sao đây?”

Thế còn binh sĩ thì sao?”-Lucas lập tức nói.

“Chỉ huy, binh sĩ của chúng ta tổn thất không hề nhỏ, gần hai mươi vạn binh sĩ của chúng ta trên ba trăm chiến thuyền đã hi sinh, người thì vì cuộc tập kích bất ngờ của kẻ địch mà không kịp phản ứng khi tàu chìm thì bị mắc kẹt bên trong, người thì bị giết khi cố gắng thoát khỏi tàu, người thì bị loạt pháo oanh kích của kẻ địch...”

Lucas đứng dậy bước ra bên ngoài, binh sĩ hiện tại trông cực kì uể oải, chỉ với một cuộc tập kích nhỏ bọn họ đã tổn thất lớn đến mức này, nếu bảo không suy giảm ý chí thì đó là nói xạo. Cũng may bọn họ chưa biết chuyện cánh quân đường bộ bị tiêu diệt toàn bộ, chứ nếu biết không biết lòng quân sẽ ra sao đây.

Lucas tiến lại giữa doanh trại, hô lớn một tiếng, giọng nói của hắn như tiếng sấm oanh oanh bên tai, ngay lập tức mọi ánh mắt của binh sĩ hư không đã đổ dồn vào hắn.

“Trước lúc hành quân đến đây, ta có thể rằng, nhất định phải quét sạch đám rác rưởi quân kháng chiến, chúng ta nhất định phải công phá Legacy, đánh bại những kẻ cầm đầu quân kháng chiến, dám chống lại sức mạnh của đế chế Hư Không chúng ta. Sau đó đem đầu của những tên chỉ huy bên đó quay về, đứng trước mặt chúa tể tôn kính và nói rằng: ‘thuộc hạ đã hoàn thành sứ mệnh, tất cả vì chúa tể tôn kính, chỉ cần có thể, thuộc hạ nguyện nhảy vào dầu sôi lửa bỏng vì ngài.’ Sau đó chúng ta sẽ đứng trước mặt những binh lính của 9 đội còn lại kia mà tự hào hô lớn: ‘thủy binh đội 3 thắng rồi. Vì vậy các người phải mạnh mẽ lên, không phải các người luôn muốn đứng trên cái đám ô hợp của các đội khác sao? Không phải các người

luôn bỏ ra nhiều sức lực để rèn luyện cho đến ngày hôm nay sao? Các người có thể từ bỏ những gì mình đã bỏ ra đây ư? Đương nhiên ta cũng cần phải vậy! Các người nghĩ khi thấy thuộc hạ của mình lần lượt ngã xuống ta không đau lòng sao? Ta đau lòng chứ, vì mỗi người trong bọn họ đã cùng kề vai sát cánh với ta chiến đấu kia mà. Ta phải mạnh mẽ, để có thể bảo vệ những thuộc hạ của mình, đưa mọi người trở về và đứng trước mặt những tên trong 9 đội còn lại với bộ mặt đầy niềm kiêu hãnh.”-Lucas nói với giọng điệu đầy tâm trạng, hẳn ta nói xong lập tức xoay người hướng vào lều của mình, những tướng lĩnh, binh sĩ đều thần thờ và suy nghĩ những gì Lucas vừa nói.

“thắng lợi!”-một binh sĩ lập tức đứng lên vung kiếm chỉ thẳng lên trời hô lớn hai chữ.

“đúng, chúng ta sẽ chiến thắng”

“đúng,những người anh em ngã xuống sẽ giúp chúng ta mạnh mẽ hơn”

“thắng lợi, thắng lợi thắng lợi”-Toàn quân đột nhiên sĩ khí tăng lên nhanh chóng,những gì Lucas nói đã đọng đến tận sâu trong tâm can họ, bây giờ họ cảm thấy khí thế và sức mạnh của mình lúc này không khác gì mới xuất quân.

“chỉ huy, binh sĩ...”-Một vị tướng cạnh đó vui mừng khôn siết, trong chiến tranh lòng quân luôn là thứ đóng vai trò to lớn nhất, bây giờ Lucas chỉ với vài câu nói đã có thể vực dậy lòng tin của mọi người thì sao không vui cho được...

Lucas mỉm cười nhìn những binh sĩ đang hô vang hai chữ “thắng lợi”.

“chúng ta sẽ chiến thắng, chúng ta sẽ đè bẹp bọn kháng chiến...”-Lucas rút kiếm trên tay chỉ thẳng lên trời hô vang.

159. Q.5 - Chương 49: Thực Lực Của Lucas

Doanh trại của Quân Liên Minh, bên trong phòng chỉ huy. Teemo từ bên ngoài chạy thật nhanh vào bên trong, lấy từ trong chiếc túi đeo bên cạnh ra một cuộn vải thật lớn, trải ra trên mặt bàn, rồi nói: “ John, như lời cậu nói, hiện tại quân Hư Không đã lui binh và đóng quân ngay cạnh bờ sông, đội trinh sát của tôi đã bí mật vẽ lại doanh trại của địch, đây cậu xem đi.”

“đây là lều trung tâm, là nơi mà chỉ huy Lucas cùng với những tướng quân cấp cao khác họp bàn, xung quanh đều có các binh đoàn tinh nhuệ nhất hộ vệ. Binh trại lính nằm phía ngoài, đồng tây đều có, từ đây đến các con thuyền neo đậu chỉ mất vài phút chạy bộ, như vậy bọn họ sẽ linh hoạt trong việc phòng thủ lẫn tấn công. Còn nữa, mặc dù chúng tôi không thể tiếp cận được các con tàu còn lại xem nó thế nào nhưng có một điều chúng tôi khẳng định là ba trăm con tàu còn lại đều sẵn sàng để chiến đấu bất cứ lúc nào”-Teemo vừa nói vừa chỉ lên bản đồ mình đã vẽ.

“không ngờ bị dồn vào thế này mà quân đội Hư Không vẫn có thể sắp xếp đội hình đầy cẩn thận và tinh vi đến thế.”-Swain tán dương nói.

Teemo nói tiếp: “ John...trong lúc do thám tôi phát hiện ra tinh thần binh sĩ Hư Không đang lao dốc nhưng không ngờ rằng chỉ với vài câu nói của Lucas bọn họ lại có sĩ khí trở lại, cậu cần để ý chuyện này.”

“vậy à, Lucas quả nhiên không tầm thường”-John thở dài nói.

“được rồi, cậu có việc gì nữa sai tôi làm không?”-Teemo nói.

John lắc đầu đáp: “ không, à Teemo này, cậu không sợ nước chứ?”-John nhớ đến Kennen cực kì sợ nước cho nên hứng thú hỏi điều này với Teemo.

Teemo lắc đầu đáp: “ không sợ, mặc dù hầu hết người trong tộc Yordle đều sợ nước nhưng riêng tôi lại không sợ...mà có việc gì sao?”-Teemo khá thắc mắc với câu hỏi này.

“à không, chỉ là tôi biết Kennen rất sợ nước, cậu ấy cũng như cậu là người của tộc Yordle, tôi sợ rằng chiến dịch này sẽ ảnh hưởng đến cậu mà thôi.”-John cười trả lời.

“vậy cậu yên tâm, tôi không sợ nước đâu”-Teemo nhe răng trắng cười nói.

Teemo rời đi, John nhìn lên bản đồ quân sự nói: “ theo trận thế hiện tại, e rằng quân đội Hư Không ắt có sự chuẩn bị, có thể đêm nay bọn chúng sẽ hành động. Báo với Janna, chuẩn bị mọi thứ cần thiết.”

Bên phía quân Hư Không.

“nếu ngươi là tên chỉ huy bên đó ngươi sẽ làm cách gì để tấn công chúng ta?”-một vị tướng hỏi những người bên cạnh.

Ngay lập tức một tướng quân khác liền đáp: “ lực lượng bọn chúng yếu hơn chúng ta vậy nên chắc chắn chúng sẽ nhắm vào tàu chiến của chúng ta rồi.”

Lucas ngồi phía trên cười nói: “ ta đoán bọn chúng sẽ sử dụng hỏa công.”

“hỏa công, không thể nào”

“sao lại không? Binh lính của bọn chúng không đủ để tấn công chúng ta, nhất định bọn chúng phải mượn sức mạnh từ lửa mới có hi vọng đẩy lùi được quân đội Hư Không.”

Lucas nhép môi nói: “ ta e rằng kế hoạch ấy không thể nào thành công được,bởi vì bây giờ hướng gió mà chúng ta đang đứng là hướng gió thuận, nếu quân địch sử dụng hỏa công đồng nghĩa bọn chúng sẽ tự hại chính bản thân mình. Vậy nên chúng ta mới chính là những người chủ động sử dụng hỏa công. Ra lệnh cho binh sĩ chuẩn bị thật nhiều chất nổ và gây cháy lên thuyền, ta sẽ cho chúng tắm trong biển lửa như những gì chúng đã làm với ba trăm chiến thuyền bọc thép của ta.”

9 giờ 8 phút tối.

“chuẩn bị mọi thứ, chúng tối nay sẽ là trận đánh cuối cùng của chúng ta, nhanh lên”-Bên phía quân Hư Không những binh sĩ đang chuẩn bị vào vị trí chiến đấu, chuẩn bị nhổ neo tiến đánh quân kháng chiến.

“báo...phát hiện tàu địch đang tiến đến”-những binh lính làm nhiệm vụ quan sát ngay khi thấy lực lượng quân Liên minh đang tiến đến liền cấp báo.

Một đội quân gồm 15 chiếc tàu chiến được trang bị những khẩu đại bác cực mạnh bên phía quân liên minh bắt đầu tiến quân về phía doanh trại của quân Hư Không.

“vù...vù...”-gió bắt đầu thổi mạnh, cơn gió này đối với quân lính hư không là gió thuận còn với quân lính Liên Minh là gió ngược.

“chuẩn bị hỏa pháo.”-John hô lớn, những quả đại pháo đặc chế đã được nạp vào trong những họng pháo.

“John, tiếp theo chúng ta làm gì?”-Garen bên cạnh nói.

John liền đáp: “đúng 9 giờ 30 phút, dẫn đầu cùng với mười chiếc hỏa thuyền xung kích thuyền trận của quân Hư Không, tới chính diện châm lửa, thuyền trận bị phá, quân đội do Jarvan chỉ huy từ hướng đông sẽ tấn công vào cánh cửa doanh trại địch nhằm chuyển hướng chú ý của địch. Tryndamere,Sejuani,Lissandra và những người khác thuộc vùng đất Freljord sẽ dùng trọng binh công kích vào phía tây doanh trại quân hư không.”

Xuất phát.

Đoàn quân mười tàu nhỏ do Brand chỉ huy bắt đầu khởi hành, mười chiếc thuyền nhỏ này chứa trên đó rất nhiều chất nổ và các loại chất đặc chế do chính Singed và Mundo chế tạo ra, một khi đã cháy thì sẽ cháy cực kì mãnh liệt.

Lucas đứng trên bờ nhìn về phía trước, hần cười khinh thường nói: “ đúng như ta nghĩ, bọn chúng định sử dụng hỏa công, ha...ha...bọn chúng thật ngu ngốc khi không biết rằng gió này đang có lợi cho chúng ta.”

“vù vù...gió vẫn thổi.”

“vụt”-đột nhiên gió dừng lại trong sự ngỡ ngàng của Lucas, hắn ta kinh hoảng hô lên: “ chuyện gì vậy? tại sao gió lại đứng lại thế này.”

“vù vù”-gió lại thổi nhưng lần này là gió thuận với quân đội Liên Minh. Nguyên nhân ư? Đó là bởi vì bên kia, trên thuyền chính của quân Liên Minh, Janna đang lơ lửng giữa không trung, cô sử dụng sức mạnh của mình điều khiển các dòng chảy không khí, thay đổi hướng gió, việc này rất tốn nhiều công sức và năng lượng phép thuật vậy nên ở bên dưới, Karma sử dụng đến kính Mantra của mình kết nối tinh thần với Janna giúp cô gia tăng tinh thần lực để không bị kiệt sức quá sớm.

“chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Tại sao gió lại đổi chiều chứ? Tại sao?”-Lucas vẫn không tài nào hiểu được nguyên nhân.

“lên đi...lên đi...”-Brand ngay khi nhận ra gió đã đổi chiều thì vô cùng hứng thú, hắn ta hô lớn ra lệnh ười thuyền tiến nhanh về phía trước.

“pháo, chuẩn bị.”-Trên những tàu chiến Hư Không, vũ khí đã được chuẩn bị, sẽ bắn bất cứ lúc nào khi có lệnh.

“giăng buồm”-Brand hô lớn.

“kong kong...bùm bùm”-tiếng chuông và tiếng trống vang lên khắp doanh trại quân hư không.

“báo”-một binh sĩ chạy thật nhanh đến trước Lucas nói: “ chỉ huy, phát hiện mười tàu địch đang tiến đến, tất cả đều là tàu nhỏ không phải tàu chiến.”

“mau ngăn bọn chúng lại, bắn ngay khi vừa vào tầm.”-Lucas gấp rút nói.

“châm lửa”-Brand lập tức ra lệnh, lửa từ miệng hắn phun ra đốt vào đồng gỗ và những thứ dễ cháy được đặt sẵn trước mũi tàu.

“phùng phùng”-chín tàu còn lại cũng nhanh chóng cháy rực,

“đội xạ thủ, cung thủ, pháo tầm trung, bắn hạ toàn bộ các con tàu đấy cho ta.”-Các tướng quân trên những con tàu chiến lập tức ra lệnh.

“bùm bùm”-những quả đại bác bắn vào mười chiếc thuyền lửa đang di chuyển với tốc độ cực nhanh lao đến.

“a...”-những binh sĩ Liên minh một khi đã đứng trên con tàu này đều là những người đã chuẩn bị trước tâm lý sẽ phải chết, họ xem cái chết nhẹ như tơ, họ quyết xả thân bằng cả mạng sống này để hoàn thành nhiệm vụ.

“ầm ầm”-Brand đứng trên tàu liên tục bắn ra các quả cầu lửa ngăn chặn những quả pháo bắn đến.

“bùng”-chiếc tàu lửa đầu tiên của quân liên minh đâm vào tàu của quân đội Hư Không, những chất nổ trên tay ngay lập tức được ném lên trên...” “ầm ầm”-những tiếng nổ khủng khiếp bắt đầu vang lên.

“a..ta liều chết với các người”-một người lính Liên Minh liều mình cầm trên tay rất nhiều boom lao thẳng lên tàu nhảy vào biển lửa trước mặt, “ầm”-một tiếng nổ lớn vang lên.

“ầm ầm”-những chiếc tàu lửa khác nhanh chóng đâm vào các vị trí hướng đông và tây của đội quân địch, lửa bốc lên nghi ngút, kết hợp với gió thuận, lửa lan nhanh hơn bao giờ hết, đội quân ba trăm chiến thuyền đang dần tắt trong biển lửa.

“rầm”-Brand nhảy lên một con tàu hư không, hắn gầm lên, điên cuồng phóng hỏa ra khắp cả con thuyền, lửa cháy càng mạnh hắn ta càng thích thú.

“cháy đi...cháy mạnh lên, đốt hết thuyền của bọn chúng...cháy đi...”-Brand nói.

“á...”-những binh sĩ trên thuyền không ngừng cầm những quả boom phát nổ lao vào những tàu chiến quân hư không, họ chính là những binh sĩ cầm tử quân, tên của họ sẽ được truyền mãi sau này.

Lửa đang lan đến đây, rút khỏi tàu...rút khỏi tàu.

Những binh sĩ hư không vẫn cố sức bắn tên, bắn súng vào những chiếc hỏa tàu đang lao đến nhưng chừng đó vẫn không thể nào ngăn cản được tốc độ của những con tàu ấy.

“á”-tiếng la hét diên đảo.

“á”-tiếng la hét trong nỗi tuyệt vọng.

Những tàu chiến còn lại của quân hư không đang dần chìm trong biển lửa.

“tấn công...tấn công”-đang trong lúc binh lực của Hư Không dồn về phía biển lửa trước mặt thì từ hai bên cánh Tây-Đông quân đội do Jarvan cùng với những người Freljord tấn công với khí thế vô cùng vũ bão, Jarvan khoác trên mình bộ giáp đỏ rực như lửa, cưỡi ngựa xích thố, tay cầm trường thương anh dũng lao đến phá nát hàng rào của kẻ địch.

Bên cánh phía Tây, Sejuani với sức mạnh của thú cưỡi của mình lập tức húc bay hàng rào quân địch mở đường cho quân đội phía sau cô tiến vào.

Ở phía đường sông, sau khi thấy toàn bộ các chiến thuyền đang ngập tràn trong biển lửa, John lập tức ra lệnh cho 15 thuyền chiến với gần 10 vạn quân tiến lên tấn công trực diện.

Quân Hư Không lúc này bị dồn vào thế gọng kiềng, trước, trái, phải đều có quân Liên Minh tấn công.

“mọi người theo ta”-Garen cầm kiếm nhảy xuống sông mạnh mẽ lao lên đầu tiên, tiếp theo đó là Darius.

“tấn công...tấn công”-mười vạn binh sĩ liên minh nhanh chóng tiến theo sau

“phóng tiễn, bắn pháo, chặn bọn chúng lại”-binh sĩ quân đội Hư Không ở bên trong doanh trại vẫn cố sức ngăn cản bước tiến của quân liên minh, mưa cung bắn ra dù có nhiều đến đâu vẫn không tài nào ngăn cản được sức mạnh của họ hiện tại.

“chỉ huy, đại sự không ổn rồi, quân địch đã kéo đến cổng doanh trại rồi”-Một tên tướng quân kinh sợ chạy đến.

“ngươi sợ gì chứ? Đừng quên ngươi là một đại tướng”-Lucas nộ lớn.

Ở bên ngoài cổng thành, một cuộc chiến khốc liệt vẫn đang diễn ra.

“Ziggs làm đi”-John hô lớn, ngay lập tức Ziggs cùng với gần trăm binh sĩ khác trên tay cầm rất nhiều lựu đạn và boom đặc chế ném mạnh lên cổng doanh trại, boom và lựu đạn vừa phát nổ lập tức những mồi lửa bay ra tứ tung đốt cháy những khẩu đại pháo và binh sĩ đang đứng trên đó.

“cơ hội, tấn công”-Darius cầm cây rìu trên tay vung lên hô lớn.

Ở phía cổng doanh trại phía Đông, Jarvan với trường thương trên tay một chập mười đánh tan những binh sĩ hư không đang lao đến.

“tiêu diệt toàn bộ”-Jarvan một thương đâm xuyên bụng ba tên lính rồi hô lớn.

Ở phía Tây, kết quả không có gì khác khi sức mạnh của bọn họ gần như lấn áp toàn bộ binh lính Hư Không tại đây, Tryndamere như một chiến binh đầy mạnh mẽ liên tục tiêu diệt quân đội hư không.

Ở cổng chính của Doanh trại, Lulu chạy lon ton lên đến bên cạnh Nautilus nói: “ Nautilus, ông biến thành khổng lồ phá cổng nhé, tôi sẽ giúp.”-Ngay lập tức Lulu hóa phép cho Nautilus biến thành một gã khổng lồ to lớn, hắn ta nhanh chóng lao đến phá nát cổng thành.

“tấn công...tấn công...”-cổng thành bị phá không có lý do gì quân đội Liên Minh không tràn vào.

“chỉ huy, doanh trại chúng ta bị tấn công từ cánh phía đông và phía tây...”-một tướng quân chạy đến cố gắng nói, trên người của hắn ta đầy thương tích, các mũi tên cắm đầy trên người,vừa nói xong lập tức gục xuống đất tắt thở.

“khốn kiếp,ta sẽ giết hết các ngươi”-Lucas lao đến trước đáp quân lính Liên Minh hai tay diên cuồng chém giết, khả năng giết người của hắn đúng là cực kì đáng sợ, một kiếm chém ra là y như rằng ba bốn mạng sẽ phải ngã xuống.

“ầm”-một luồng nặng lượng bắn đến trước mặt Lucasc khiến hắn lập tức thối lui, đứng giữa không trung đối diện với Lucas lúc này chính là John, trên tay hắn đang cầm thanh gươm của Sephiroth, John cười nói: “ Lucas, trận chiến này ngươi thua rồi.”

“khốn kiếp, không ngờ ta lại thua trước một tên nhãi như ngươi, thật không ngờ.”-Lucas nghiêng rặng nói.

“trong chiến tranh không thể nói trước được điều gì cả, mặc dù ngươi sở hữu lực lượng mạnh nhưng không có nghĩa là ngươi sẽ thắng.”-John liền đáp, giọng điệu lạnh lùng.

“được lắm, ép ta đến bước này thì đừng trách ta độc ác”-Lucas gầm lên một tiếng, bộ giáp trên người lập tức vỡ nát thành nhiều mảnh, điều đáng sợ hơn chính là việc những thân thể binh sĩ đang nằm gần đó bỗng nhiên bị hút sạch máu...những dòng máu lũ lượt bị chính Lucas hấp thụ vào trong người.

John kinh hãi, “hút máu?”-nếu hắn nhớ không nhầm trong liên minh cũng có một người có khả năng này, nhưng anh ta không đến mức đáng sợ như thế này.

Lucas nhìn John, một tia thần quang lóe lên trong mắt hắn làm người ta sợ hãi. Hắn mở miệng nói: “John ngươi chớ có ngông cuồng. Giữa ta và ngươi rốt cuộc ai thắng ai bại, ai sống ai chết còn chưa thể nói. Bây giờ ngươi đã ép ta phải ra tay thì đừng trách ta độc ác...cho dù ngươi có là truyền nhân của Sephiroth đi chăng nữa ngươi cũng chưa chắc có thể chống lại bọn ta.”

John rất lạnh lùng nói: “Sephiroth là người thế nào lại để cho ngươi có thể tùy tiện gọi tên ông ấy? ngươi nghĩ ngươi sẽ xứng đáng làm đối thủ với ông ta sao?. Không cần ngươi phải nhiều lời đâu, ngày hôm nay ta cũng sẽ lấy mạng của ngươi, bởi vì trên người ngươi đã đeo quá nhiều tính mạng vô tội, ông trời cũng sẽ không dung tha ngươi.”

Dứt lời, Kiếm vừa chuyển trong nháy mắt phát ra một tiếng kiếm ngâm rung trời.

Kiếm ảnh huy động, kiếm ảnh đỏ rực chói mắt không một tiếng động xuất hiện trong không trung, chém thẳng vào đầu Lucas. Kiếm ảnh vừa hiện, thân hình John đã xuất hiện ở sau lưng người này, tốc độ cực nhanh đến độ làm người ta sợ hãi.

Lạnh lùng quát lên một tiếng, chỉ thấy cả người Lucas lóe lên một vàng sáng rực rỡ, trong làn sương máu đỏ sậm xuất hiện vô số đầu người. Tất cả đều há mồm, nhe răng trông vô cùng kinh khủng. Nhìn kỹ thì những đầu người đó đều do ma thuật tạo thành. Tất cả đều là những đứa trẻ, thanh niên, cụ già, vẻ mặt dữ tợn. Bộ dạng giống như muốn cắn nuốt tất cả các sinh linh, tràn ngập sự tà ác và quỷ dị.

Giữa không trung, Lucas được bao phủ trong làn năng lượng đỏ sậm. Những chiếc đầu lâu không ngừng lóe lên, mang theo khí âm tà khiến cho toàn bộ doanh giống như rơi vào một quỷ vực vậy. Từng cơn gió lạnh không ngừng thổi đến, vô số âm thanh quái dị giống như là vô số vong hồn đang gào khóc, vô cùng kinh khủng.

John nhìn xuống bên dưới, binh sĩ hai bên đang bị cổ sức mạnh này làm cho toàn thân run rẩy, nếu đánh nhau tại đây chắc chắn sẽ có người bị thương, ngay lập tức hắn vọt thẳng lên cao, bay ra thật xa doanh trại, Lucas làm gì có chuyện để John rời đi như vậy, hắn lập tức bám theo.

John và Lucas mặt đối mặt đứng trên không trung cách doanh trại một khoảng an toàn. John nghiêng rặng nói: “mặc dù ta không biết ngươi luyện loại ma thuật gì, nhưng từ những cái đầu lâu kia ta đoán rằng ngươi chính là lấy máu của những người dân vô tội để luyện loại phép thuật tàn ác này, trong đó có cả trẻ em và người già, người thật quá độc ác.”

“giờ nhận ra đã quá muộn rồi, John...để xem lần này Sephiroth mạnh hay ta mạnh.”-Lucas gầm lên lao đến.

Khi một kiếm của John bổ xuống, chỉ thấy từ bên trong cái lồng khí đó đột nhiên bắn ra một ảo ảnh bằng máu đỏ rực do hơn mười đầu lâu tạo thành, đón lấy một kiếm cực mạnh của John. Hai luồng lực lượng va chạm giữa không trung, lập tức sinh ra một vụ nổ cực mạnh. Chỉ nghe thấy vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên trong không trung, những chiếc đầu lâu kinh khủng bị chấn nát thành vô số điểm sáng. Mà kiếm ảnh chói mắt cũng biến mất trong vụ nổ.

Trong không trung, John đã xuất hiện phía sau Lucas, Kiếm ảnh đỏ rực liên tiếp đánh ra một trăm chín mươi sáu lần. Chỉ thấy chín trăm sáu mươi kiếm này bởi vì tốc độ quá nhanh nên không ngừng hợp lại trong không trung, cuối cùng hình thành một đạo Kiếm ảnh đỏ rực dài năm trượng trong không trung, đột nhiên chém xuống. Một kiếm vô cùng cường đại, kinh thiên động địa, chém thẳng xuống đầu Lucas này. (chém thôi, có quá không nhỉ)

Một tiếng cười lạnh vang lên, chỉ nghe thấy Lucas ở trong lồng khí mở miệng nói: “Nếu chỉ như thế này mà có thể làm ta bị thương thì ta đã không luyện loại phép thuật này rồi. John, kiếm pháp của ngươi mặc dù lợi hại nhưng lại không thể làm ta bị thương. Hôm nay ngươi chết chính là ngươi. Ta vốn cũng không muốn giao chiến với ngươi, đáng tiếc đây là do ngươi tự mình chuốc họa.”

Dứt lời vô số đầu lâu hình thành một thanh cự kiếm đỏ sậm trên đỉnh đầu hắn, nghênh đón một kiếm bá đạo của John đang chém xuống.

Lần giao tranh thứ hai này, Kiếm ảnh của John trong nháy mắt đã chấn vỡ toàn bộ đầu lâu. Ngay sau đó nó hung hăng chém thẳng vào lồng khí đỏ rực. Một tiếng nổ lớn truyền đến, luồng khí lưu cường đại bay vọt ra bốn phía chấn vỡ vô số gạch ngói trên đỉnh đại viện. Hét lên một tiếng thật lớn, hai tay John nắm chặt trường đao, đao Kiếm ảnh dài năm trượng hung hăng chém vào lồng khí đỏ rực. Không có tiếng nổ nào vang lên, hai luồng lực lượng cường đại giằng co lẫn nhau. Chỉ thấy, John ở giữa không trung đang không ngừng dùng toàn lực khổng lồ chế ngự sức mạnh phép thuật của Lucas phóng ra ép xuống dưới. Nhưng lồng khí này lại rất kiên cường, vô số đầu lâu từ trong đó bay vọt lên, toàn lực chống lại công kích của John.

160. Q.5 - Chương 50: Giao Tranh

Về mặt của John trở nên lạnh lùng, hắn cảm nhận được khí âm tà ở xung quanh, hắn biết loại phép thuật này rất tà ác, phải cẩn thận đề phòng. Từ lực phản chấn cường đại truyền lại, John cũng không thể không thừa nhận loại năng lượng này rất bá đạo. Ánh mắt trở nên lạnh lùng, John đột nhiên kéo kiếm lên, lại vung tay đánh xuống một kiếm. Kiếm thể lúc này càng thêm mãnh liệt, Kiếm ảnh chói mắt dài hơn mười mét điên cuồng công kích lồng khí đỏ rực đó.

Chỉ thấy lồng khí không ngừng rung lên, không ngừng co rút lại, song trong nháy mắt lại bắn ngược lên toàn lực ngăn cản một kiếm này của John. John chợt quát lên một tiếng. Sức mạnh ở tay phải John tăng thêm, một tiếng nổ lớn vang lên. Lồng khí vô cùng chắc chắn cuối cùng đã bị John mạnh mẽ phá vỡ. Luồng khí lưu mạnh mẽ đã đánh bay John ra ngoài ba mét.

Trong mắt Lucas lộ ra một tia kinh ngạc, có lẽ hắn không nghĩ ra được rằng John có thể mạnh mẽ đột phá lồng năng lượng của mình. Liếc nhìn John một cái, ánh mắt Lucas trở nên lạnh lùng, trong nháy mắt vận chuyển năng lượng toàn thân. Một đoàn năng lượng đỏ rực vô cùng quý dị từ từ hội tụ xung quanh thân thể hắn, trong nháy mắt đã bao phủ hắn ở bên trong. Đứng trong không trung, khắp người Lucas có vô số đầu lâu vây quanh, trông vô cùng đáng sợ khiến người ta e ngại.

Bên này, mặt John khê biến. Nhìn Lucas, John âm trầm nói: “Lucas, ngươi nghĩ cứ trốn mãi trong cái lồng đó là ta không thể không giết được ngươi sao?”

Dứt lời, quần áo trên người John không gió tự bay. Năng lượng của hắn lập tức biến thành bảy sắc cầu vòng lung linh huyền ảo. Đồng thời, một luồng khí mạnh mẽ trong nháy mắt truyền ra từ trên người John, trong nháy mắt đã tràn ngập bốn phía, bao phủ hoàn toàn trong phạm vi vài chục mét.

Ở doanh trại quân hư không lúc này hai bên vẫn đang chiến đấu cực kỳ kịch liệt nhưng xem ra kết quả sắp có rồi, lực lượng Liên Minh mặc dù ít nhưng do có chiến thuật đúng đắn cùng với việc liên tục sử dụng cách đánh tập kích đã khiến lực lượng Hư Không hao mòn dần, bây giờ quân hư không càng lúc càng bị dồn vào thế dưới. Ahri lao qua lao lại sử dụng quả cầu ma thuật của mình liên tục tấn công vào đám binh thiết giáp hư không, chín chiếc đuôi đỏ rực lửa của cô càng tôn thêm vẻ đẹp gợi cảm của mình, sức mạnh Hỏa hồ ly này là cô có được từ sau cái đêm hôm đó với John, cô rất muốn cho John thấy sức mạnh mới này của mình nhưng hiện tại hắn không có ở đây.

“vù”-Một luồng sóng năng lượng bắt đầu tràn đến, những người yếu ớt chút, ngay lập tức ngã xuống đất đứng không vững.

“đây là sức mạnh của anh John”-Ahri kinh ngạc nhìn về hướng đằng xa.

Ở phía khác, Aatrox liên tục vùng kiếm tiêu đám lính cười ma thú, mỗi kiếm của hắn ta chém đến là y như rằng kẻ địch sẽ nằm xuống, thanh kiếm trên tay được phủ một lớp sương máu cực kì khủng khiếp.

“xoạt”-Kayle vùng đôi cánh thiên sứ cực đẹp của mình liên tục hét chém tên này lại chém tên khác, ngọn lửa của các vị thần cháy phừng phừng trên thanh gươm báu của cô, đột nhiên Kayle tròn mắt nhìn về phía đằng xa, cô lẩm bẩm: “đây...đây là sức mạnh của Thiên sứ...không...nó còn mạnh hơn nữa”

“John...không lẽ cậu ta cũng sở hữu sức mạnh Thiên sứ sao?”-Morgana bay lại gần Kayle kinh ngạc nói.

Kayle lắc đầu, cô lập tức vùng cánh bay đi hướng đến chỗ của John, cô đang rất muốn làm rõ điều gì đó, điều này đúng thật là khá nguy hiểm, khi mà John và Lucas sắp sửa đại chiến...

Giữa không trung, John từ từ bay lên, từng tầng, từng tầng năng lượng bảy màu như những đám mây bảy sắc cuộn cuộn không ngừng chuyển động xung quanh thân thể hắn. Hai con người đen láy của John lập tức được thay bằng hai con người bảy sắc xoay chuyển liên tục, trông rất quái dị và thần bí. Thanh kiếm Sephiroth trong tay hắn cũng nhanh chóng được phủ lên một lớp năng lượng bảy sắc.

“transform”-John hô nhẹ một tiếng, ngay lập tức một bộ áo giáp bảy sắc nhanh chóng xuất hiện, từ phía sau lưng một đôi cánh trắng tung bay. Đôi cánh trắng kia tỏa ra tầng tầng lớp lớp các luồng năng lượng thần thánh. John lúc này cứ y như một Chiến thần Thiên sứ oai phong lẫm liệt, chính khí ngút trời.

Hoàn ngang thanh kiếm trên tay, toàn thân John bộc phát ra khí thế khiến người ta sợ hãi, hân lạnh lùng nhìn Lucas.

Bên này, Lucas chấn động trong lòng. Một điềm xấu nổi lên khiến cho Lucas vô cùng cẩn thận. Lúc này hắn không dám ẩn tàng chút gì nữa, hắn bộc phát toàn bộ công lực, năng lượng đỏ rực đang lưu chuyển quanh người hắn trong nháy mắt đã mạnh lên gấp mấy lần. Vô số đầu lâu không ngừng rống giận, giống như ma quỷ địa ngục muốn uống máu John. Lucas lạnh lùng quát một tiếng nói: “John chịu chết đi.”

Dứt lời, hai tay hắn đẩy về phía trước, thân thể theo sát sau đó vọt về phía John.

Nhìn Lucas đang lao tới tấn công, John lúc này giống như một bức tượng thánh thần, toàn thân tỏa mát ra khí thế vô cùng thần thánh và kinh khủng. Kiếm vùng lên, một tiếng rú xé ngang bầu trời, khiến những loài thú ở khu rừng bên dưới rung động. Thân kiếm rung lên, không khí xung quanh như muốn bị xé toạt cả ra.

John bổ thẳng kiếm nhằm về phía Lucas. Nhất thời một luồng kiếm ảnh mang theo khí thế thần thánh phát ra. Cùng lúc đó, hai tay Lucas cũng được vùng lên, vô số năng lượng đỏ sậm lập tức đã bao phủ John ở bên trong. Chỉ thấy cả người John trong nháy mắt đã bị vàng sáng đỏ sậm che khuất, hoàn toàn không nhìn thấy đầu.

Giữa không trung, một kiếm của John khi gặp phải lồng năng lượng đỏ rực của Lucas lại bộc phát ra uy lực không thể tưởng tượng nổi. Chỉ thấy kiếm ảnh bảy màu khi gặp gỡ những chiếc đầu lâu đã chấn nát vô số đầu lâu. Khiến cho không ít âm thanh hoảng sợ truyền ra từ lồng khí đỏ rực đó. Lucas ở bên trong lồng khí rống lên một tiếng thật lớn, trong âm thanh người ta có thể nghe ra sự sợ hãi tột độ.

Vàng sáng bảy sắc chợt lóe lên, lại một đạo kiếm ảnh xuất hiện. Thân hình đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người. Nhìn Lucas, John lạnh lùng cười nói: “Bây giờ đã đến lúc chúng ta kết thúc tất cả. Lucas hãy vận dụng hết bản lãnh và dũng khí của ngươi, chúng ta một chiêu phân cao thấp. Xem xem ai trong số hai chúng ta lợi hại, người nhận lấy cái chết đi.”

Kiếm khí chuyển động không ngừng, thanh gươm Sephiroth phát ra ánh sáng bảy sắc không ngừng xoay tròn trong tay John. Mũi kiếm nhắm thẳng về phía Lucas, Kiếm khí kéo theo một cổ khí lưu kỳ dị trong không trung, phát ra những âm thanh giống như tiếng ‘thần hô’.

Đồng tử Lucas không ngừng co rút lại, tất cả lực lượng tập trung vào song chưởng, rất nhanh đánh ra một chưởng. Chỉ thấy vô số chưởng ấn hợp lại tại một chỗ, hình thành một long ảnh đỏ rực trước người hắn. Chỉ thấy cự long há cái miệng khổng lồ phun ra vô số đầu lâu bay thẳng về phía John. Điên cuồng hét lên một tiếng, Lucas đột nhiên xông tới, hắn hóa thành một tia sáng chói mắt bắn thẳng đến John.

John đứng yên bất động, Kiếm khí trên tay phải đột nhiên tăng tốc gấp ba lần. Ngay sau đó chỉ thấy tay phải hắn vờ một chưởng lên chuỗi kiếm. Một luồng kiếm khí bảy sắc mang theo lực lượng hủy diệt đánh

thăng về phía long ảnh. Chỉ thấy kiếm ảnh bảy sắc vừa bắn vào trong miệng cự long lập tức phát ra vô số tiếng nổ mạnh, giống như sấm sét không ngừng vang lên trên bầu trời. Chỉ thấy một kiếm John phát ra đã mạnh mẽ đánh nát con cự long, sau đó lao về phía Lucas ở ngay phía sau.

Một tiếng sấm rung trời vang lên, một vụ nổ mạnh cuốn bay bốn phía. Trong nháy mắt toàn bộ rừng cây xung quanh bị đốn ngã hoàn toàn khi hai cổ lực lượng va chạm với nhau.

Kayle đang tức tốc bay đến bị lực phản chấn từ vụ nổ thổi lùi lại, nhưng cô vẫn cố sức xuyên qua nó, cô đang muốn chứng kiến cái gì đây? Cái sức mạnh mà cô nghĩ là của một Đại thiên sứ sao?

Kayle đứng bên người nhìn thấy tình trạng của cả hai, thân hình Lucas nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở bên ngoài ba mét, mặt mày tái nhợt, miệng rỉ máu. Mà John cũng bị đánh bay ra ngoài ba mét, mặt mày nhàn nhó.

Trong mắt Lucas hiện lên một tia kinh hãi, cảm giác sợ hãi giờ phút này đang dấy lên trong lòng hắn. Nhìn John một cái, Lucas biết lúc này thời gian rất cấp bách. Hắn không suy nghĩ nhiều nữa. Chỉ thấy thân thể Lucas hơi nghiêng nghiêng, cả người đột nhiên xoay tròn một vòng. Chỉ thấy hai tay hắn duỗi về phía trước, đầu quay về phía John. Cả người nhìn như một cơn gió lốc đỏ rực cuốn về phía John.

John tay phải nắm chặt thanh kiếm, quát lên một tiếng: “Chịu chết đi, Lucas.”

Hắn vừa dứt lời thì đồng thời cả người đã xoay tròn hơn mười vòng trong không trung. John cứ xoay được một vòng liền chém ra chín kiếm. Bởi vì tốc độ rất nhanh cho nên một trăm chín mươi sáu kiếm nhìn qua lại giống như một kiếm, chém thẳng về phía Lucas đang lao tới. Chiêu thức này chính là chiêu cuối cùng của bộ kiếm pháp mà hắn được thừa hưởng từ Sephiroth, cũng là chiêu thức có uy lực cực đại nhất. Chỉ thấy một luồng kiếm ảnh bảy sắc chém thẳng lên người Lucas.

Lucas đang lao vọt tới trước đang dùng làn năng lượng hộ thể không ngừng ngăn cản kiếm khí cường đại mà John phát ra. Nhưng cho dù tốc độ nhanh đến đâu thì cũng không có cách nào hóa giải hoàn toàn lực lượng cường đại đó. Trong nháy mắt hai cổ lực lượng cường đại va chạm với nhau phát ra tiếng nổ mạnh, những điều này không thể tránh khỏi. Lúc này khí lưu cường đại đã đánh bay Kayle rơi xuống mặt đất, cô phun ra một ít máu, đôi mắt kinh hãi nhìn John, đôi cánh kia, nó là đôi cánh thiên sứ? không lẽ John cũng là một thiên sứ giống mình?.

Giữa không trung truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đầy đau đớn. Lucas toàn thân te tua như thăng ăn xin, hắn trôi nổi giữa không khí, đôi tay đầy máu, ngực đầy vết chém, đầu tóc rối bù, đôi mắt thì nhắm nghiền nhìn về phía John, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau...

Trong không trung, mặt John tái nhợt, khoe miệng trào máu. Hắn nhìn về phía Lucas trầm giọng nói: “Được lắm...có thể cản được một chiêu đó xem ra ngươi mạnh hơn cái tên đội trưởng đội 10 kia nhiều.”

“John ta phải giết ngươi”-Lucas vẫn chưa bỏ cuộc, hắn ta lao lên nhưng vừa lao lên một đoạn thì đột nhiên một bóng người lạ mặt xuất hiện giữ hắn lại rồi nói: “Dừng lại đi, ngươi muốn chết sao?”

John hơi chút kinh ngạc nhìn người mới đến, hắn ta đến lúc nào John cũng chưa kịp nhận ra, tốc độ này e rằng nếu hắn không nâng sức mạnh của bản thân lên cao hơn thì khó lòng nhận ra được.

“Antolos, ngươi đến đây có việc gì? Dừng ngăn cản ta....để ta giết hắn...ta phải giết hắn...”-Lucas điên cuồng gào rống.

Người đàn ông vừa đến kia chính là đội trưởng đội 4 Antolos, sự xuất hiện của hắn thực sự rất bất ngờ à. Antolos cười nhếch môi nói: “Nhìn ngươi xem, thậm chí thể này mà đòi giết được ai.”

John hoàn toàn không biết thân phận của kẻ này nên trầm giọng nói: “Không hồn thì giao hắn cho ta, nếu không đừng trách ta độc ác.”

Antolos nhếch môi khinh thường đáp: “John...ta nghĩ ngươi nên lo cho cô gái đằng kia thì hơn...”-nói rồi từ tay của hắn một đòn năng lượng cực mạnh bắn ra nhắm ngay vị trí Kayle đang ngồi trên mặt đất, đôi mắt cô trợn tròn đầy vẻ hoảng sợ.

“Khốn kiếp”-John hét lên một tiếng rồi biến mất ngay tại vị trí, nhân lúc này Antolos lôi Lucas theo biến mất.

“ầm”-John nhanh như chớp xuất hiện ngay trước Kayle, kiếm đặt trước ngực chặn lại một đòn này.

“phụp”-John phun ra một búng máu, mặc dù chặn được đòn này nhưng vì vết thương lúc này vẫn chưa kịp giảm đi, lại phải lãnh thêm cú này nữa khiến hấn ói máu.

Kayle lo lắng tiến lại lấy tay mình lau đi vết máu trên miệng của hấn nói: “ John...anh không sao chứ?”

“không sao!”-John nở nụ cười sau đó nhìn lên trời, ở đó không còn ai cả.

“Lần sau gặp lại, người chắc chắn sẽ phải chết. Ta sẽ không cho ngươi cơ hội bỏ chạy nữa đâu.”-John đã nghĩ như thế.

John nhìn Kayle cười nói: “ hiện tại tạm thời ta không thể đi được, cô giúp ta chứ?”

Kayle má hơi ửng đỏ nhưng cô cũng gật đầu sau đó tiến lại ôm lấy hấn bay lên, đôi cánh thiên sứ sau lưng John sớm đã biến mất rồi, hấn vẫn chưa muốn mở hết giới hạn của mình, hấn còn dẫu bài bởi thế hấn mới trả giá thế này đây!

Lúc này ở doanh trại, trận chiến đã kết thúc, toàn bộ lực lượng của quân Hư Không kẻ đầu hàng kẻ thì bị tiêu diệt, ngay khi thấy Kayle đang cố gắng đưa John quay trở về, Ahri, Janna, lập tức tiến đến đầy lo lắng, hai mắt Ahri đầm lệ, lớn tiếng nói: “John, anh không sao chứ. Cho Ahri xem, anh có bị thương ở đâu không.” -Vừa nói, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Trong mắt Janna cũng ngân ngấn nước, nhưng cố nén không khóc. Trong mắt những người khác đều lộ ra vẻ quan tâm và lo lắng.

Jarvan xuất hiện bên cạnh John. Nhìn John, trong mắt Jarvan đầy sự quan tâm: “ người anh em, cậu không sao chứ. Tốt nhất cậu nên ngồi xuống điều hòa lại sức mạnh của mình đi.”

“đúng đấy, để Ahri truyền sức mạnh phép thuật cho anh John”-Ahri nắm lấy tay hấn vội nói.

“Janna cũng muốn”

John nhìn bàn tay nòn nà đó, trong lòng không khỏi cảm thấy cảm động. Hấn dùng sức nắm chặt. Mặt Ahri và Janna đỏ bừng lên, Kayle đứng bên ngoài nhìn tình cảnh này cô cảm thấy có chút gì đó khó tiếp nhận liền xoay người bước đi.

“mọi người có thể cho ta được ở lại cùng với các cô gái một chút được chứ?”-John mỉm cười nhìn những người khác nói.

“được, vậy chúng tôi lo công chuyện thu dọn nơi đây.”-Mọi người nhanh chóng tản đi, ai làm việc của người ấy, John móc từ trong người ra hai chiếc nhẫn đeo lần lượt vào trên tay của Janna, Ahri.

Ahri kì lạ nói: “chiếc nhẫn này rất giống với chiếc nhẫn trên tay của Miss và Nami nhỉ.”

“phải, tôi cũng từng hỏi họ về chiếc nhẫn này nhưng họ chỉ bảo rằng trước sau gì cũng có nên không nói ra được. Anh John rốt cuộc chiếc nhẫn này là sao?”-Janna liền nói.

John cười đáp: “ là chiếc nhẫn đặc biệt chỉ riêng ta có, chỉ có vợ của John này mới có chiếc nhẫn trên tay, Ahri, Janna, ta đã muốn trao cho 2 em chiếc nhẫn này từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội, hai em đồng ý làm vợ anh chứ?”

“em đồng ý”

.....

Cuộc chiến ngăn cản lực lượng thủy binh Hư Không đã kết thúc với phần thắng nghiêng về lực lượng kháng chiến, sau trận chiến này uy danh của quân kháng chiến trở thành đề tài bàn tán sôi nổi ở tất cả mọi nơi trên khắp Valoran, những người dân của Valoran bị quân Hư Không bắt làm nô lệ bắt đầu ngấm ngấm tụ tập lại bàn kế hoạch nổi dậy. Từ trong tất cả các thành bị chiếm trên khắp Valoran, một tinh thần đấu tranh đang dần nổi lên cực kì mạnh mẽ.

Sau trận chiến này quân Liên Minh được thế tiến tới, liên tục công phá nhiều tòa thành bị quân hư không chiếm đóng trong lãnh thổ Demacia. Với những chiến thuật quái dị cùng với sự giúp đỡ của một bậc thầy

chiến thuật Swain, đội quân do John chỉ huy liên tục thắng trận này đến trận khác, trong đó có 1 số trận đáng chú ý như: Trận ngăn chặn đường hành quân của quân đội Hư Không qua cửa sông Dianz, ở trận đó John đã cho quân liên minh sử dụng toàn các tàu thuyền nhỏ ra làm mồi nhử dụ quân địch vào khúc sông có mai phục, từ hai bên cánh trái và phải liên tục tấn công quân hư Không, đánh chìm tàu địch. Hay trận công thành Gaoxin- khu đồn trú của quân Hư Không tại núi Earth, bị quân liên minh bắn pháo liên tục. Tin tình báo và do thám cho rằng có rất nhiều binh lính của quân đội Liên Minh đang kéo về nơi này. Vì vậy chỉ huy trưởng của thành Gaoxin tỏ ra lo sợ và cho toàn bộ lực lượng rút khỏi thành, thế nhưng lường trước sự việc này khoảng 3 giờ chiều cùng ngày, tiểu đội 11 của trung đoàn 6 của quân đội Liên Minh được John bố trí mai phục sẵn đường rút lui và tiêu diệt toàn bộ quân địch.

161. Q.5 - Chương 51: Chiến Dịch

Hướng Tây Bắc, thuộc lãnh thổ Demacia và vùng phụ cận.

Trung tuần tháng 11, theo kế hoạch, lực lượng mang mang tên “quân đoàn thép” do Garen chỉ huy, từ địa điểm trú quân tại thành GaoXin tiến lên hướng Tây Bắc. Từ đầu tháng 11, bộ phận chuẩn bị chiến trường của “quân đoàn thép”, do tham mưu trưởng Swain dẫn đầu, đã lên đường. Ngày 15 tháng 11 năm 23 CLE, Đội quân “quân đoàn thép” vượt sông Rasip . Thực hiện nhiệm vụ giải phóng toàn bộ vùng đất mà quân Hư Không chiếm đóng.

Đồng thời vào thời gian này, Một lực lượng khác do Jarvan với tên gọi “Vinh Quang”, Xinzhao với tên gọi “biệt Kích” và Darius với tên gọi “Đặc Nhiệm Đỏ” cũng lần lượt theo các hướng Đông bắc, Tây Nam, Đông nam giải phóng những phần lãnh thổ bị chiếm đóng.

Đến ngày 6 tháng 12, quân Hư Không được tin quân chủ lực Liên Minh đã xuất hiện trước Thành Lighting , trực tiếp uy hiếp Thủ Đô của Demacia. Chỉ huy thành Lighting Conhi lập tức ra lệnh cho tướng quân Trancart thực hiện cuộc hành binh Pollux, đưa toàn bộ lực lượng từ những thành nhỏ khác về đây ứng chiến. Lực lượng chính quy của vùng tác chiến Tây Bắc, Đông Bắc, Tây Nam, và Đông nam của quân đội Liên minh nhận được lệnh sau khi giải phóng toàn bộ những nơi quan trọng lập tức quay trở về cùng nhau hợp lực công phá thủ đô của Demacia.

Ngày 7 tháng 12 năm 23 CLE, lực lượng tình báo của Shen và Quinn báo cáo quân Hư Không đang rút các lực lượng quân đội tại các thành nhỏ lân cận để tăng cường cho thành Lighting. Ngay lập tức John đã ra lệnh cho Pantheon,Leona, Riven, Kata và Talon dẫn theo binh lực nhanh chóng chiếm đóng các tòa thành này, vì lực lượng đã bị rút đi nên sức phòng ngự của những thành này vô cùng yếu.

Lực lượng “quân đoàn thép” trải qua 20 đêm hành quân liên tục. Chỉ Huy Garen và Chỉ huy phó Lux quyết định đưa 5 tiểu đoàn và 1 trung đoàn do Fiora chỉ huy tiến nhanh về phía bắc nơi họ nhận được tin rằng một đội quân hư không đang từ đó tiến đến thành Lighting để ứng cứu. Ngay lập tức Fiora với khả năng của mình đã ngăn chặn thành công sự tiếp viện của quân đội Hư Không tại hướng này.

Liên tục những ngày tiếp theo những lực lượng tiếp viện của quân hư không bị lực lượng của quân liên minh chặn đánh tập kích, mặc dù quân đội Liên Minh không nhiều nhưng họ sử dụng cách đánh du kích tiêu diệt dần dần số lượng quân hư không.

7 giờ ngày 30 tháng 12, binh đoàn chủ lực Liên Minh đã tập hợp đông đủ. 11 giờ 30, John lập tức ra lệnh cho toàn bộ lực lượng quân chủ lực công phá thành Lighting, bởi đây là một tòa thành lớn và quan trọng nhất trên lãnh thổ Demacia, chỉ cần chiếm được tòa thành này thì con đường dẫn đến thủ đô Demacia sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Với chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh và tận dụng sức mạnh từ cả ba đường: ‘đường không, đường bộ, đường ngầm’ quân đội liên minh khí thế như vũ bão công phá thành Lighting trong sự bất lực của chỉ huy Conhi, ngay khi cổng thành bị phá chỉ huy Conhi lập tức kêu gọi binh lính cố mở đường máu thoát khỏi thành Lighting theo hướng bắc tháo chạy . Thế nhưng một đội quân do Swain bố trí bao gồm, Sona, Riven,Aatrox,Ryze ,Renekton và Ahri đã chặn đầu đường rút lui của Conhi, kế hoạch đáng lẽ đã thành công nếu như không có sự xuất hiện bất ngờ của một đội quân thám sát của quân đội Hư Không,

đội quân này nổi tiếng di chuyển rất nhanh và ẩn náu rất kĩ vậy nên thông tin do thám không hề biết động tĩnh hay hướng di chuyển của họ.

Đám người mai phục của Sona bị quân đội Hư Không phản công chớp nhoáng, hai bên giao chiến kịch liệt, số người bị thương không thể đếm hết, lực lượng bên Sona bắt đầu hao hụt dần, cuối cùng toàn bộ binh sĩ Liên Minh phải bỏ mạng chỉ còn 6 người gồm Sona, Riven, Ryze, Ahri, Renekton, Aatrox chạy thoát, quân hư không được thể lần tới, tiếp tục truy sát.

Buổi trưa, mặt đất khô nóng, ánh mặt trời chói chang tản ra hơi thở nóng rực. Trên đường một nhóm mười người đang khẩn trương chạy đi.

Phía sau không xa, hơn trăm người tay cầm binh khí gắt gao truy đuổi.

Phía trước không xa xuất hiện một ngọn núi nhỏ, ngọn núi này bốn phía bằng phẳng, tựa như một khối đất bình thường, hai bên đường cây cối rậm rạp.

“Chúng ta tiến đến ngọn núi kia, chiếm quyền kiểm soát trước, sau đó sẽ nghĩ biện pháp” -Tất cả mọi người nghe Sona nói, đều chạy về phía ngọn núi.

Ahri, Aatrox cùng Ryze, ba người người, chia ra vây quanh, bảo vệ ba người không có khả năng phòng thủ ở giữa.

Hiện tại bây giờ, Renekton và Riven đang bị thương khá nặng, còn Sona thì đang cố sức cứu chữa hai người kia, Ahri và Ryze mặc dù cũng bị thương nhưng không đến mức quá nặng, Aatrox nặng hơn hai người kia một chút nhưng vẫn có thể cầm cự được.

Ryze và Ahri đảo mắt xung quanh, liên tục đề phòng nguy hiểm đang tiến đến với bọn họ.

Lúc này, tất cả mọi người ánh mắt đều đổ hồng sát khí, duy nhất còn bình tĩnh chỉ có Sona.

Riven nằm trên mặt đất cầm tay Sona, nhẹ giọng nói: “Không phải sợ, mặc kệ như thế nào, chúng ta cũng phải dũng cảm đối mặt. Cho dù có chết, chúng ta cũng sẽ chết cùng một chỗ. Lúc này đây, chúng ta thân lâm vào tuyệt cảnh, cũng chỉ có thể là do kẻ địch quá gian xảo, chúng ta lại không có nhiều người. Đội John nhận được tin, chắc chắn sẽ đến đây cứu chúng ta, cậu ấy không bỏ rơi ai đâu.”

“bọn chúng đến rồi”-Ryze trầm giọng nói, vừa dứt lời, từ trước mặt hàng trăm bóng người lao đến đằng đằng sát khí hướng về phía bọn họ.

Sona nhìn bốn phía quân địch đang điên cuồng tấn công, khẽ thở dài: “Ngay lúc này, vấn đề lớn nhất của chúng ta là không thể ngờ tới quân địch có thể đông như vậy. Những kế hoạch kế tiếp cũng hoàn toàn thất bại, không có ý nghĩa thực tế. Quan trọng nhất lúc này là phải trốn khỏi đây. Hiện tại tôi là gánh nặng ọi người, nếu lúc đầu mọi người bỏ lại tôi thì bây giờ đã có thể thoát thân được rồi. Với tình cảnh bây giờ, muốn trốn thoát cũng không thể. Chúng ta đúng là đã lâm vào tuyệt cảnh.” - vừa nói Sona vừa nhìn về phía chân trời, như đang chờ đợi hoặc đơn giản hơn là cô đang tưởng tượng ra khuôn mặt của ai đó.

Đúng lúc này, đám người của quân đội hư không thấy thời cơ đã đến, cũng đột nhiên phát động công kích, ngay tức khắc, Ryze, Ahri và Aatrox lao xuống chiến đấu với bọn chúng. Hơn một trăm tên này không đơn giản chỉ là những tên lính bình thường, bọn chúng đều là những chiến binh trong đội quân thám sát đặc biệt của quân đội hư không được cử đến thành Lighting để ứng cứu, nhưng đã đến quá muộn, thực lực của mỗi tên tuyệt đối không nên xem thường, đó còn chưa nói trong số này có Conhi, chỉ huy của thành Lighting, gã ta hiển nhiên rất căm hận quân đội Liên Minh vì đã tiêu diệt lính của gã và công phá thành mà mình chỉ huy.

Giữa không trung, Ahri cùng tên phó chỉ huy quân thám sát có cấp độ nhất phẩm càng đánh càng xa, dần dần rời đi chiến trường, Ryze vì đuổi giết chỉ huy quân thám sát cũng dần bị hấn ta dụ ra xa. Đến lúc này chỉ còn lại Cohin cùng với hàng trăm binh lính thám sát của quân hư không đang giao chiến với Aatrox. Kiểm lực của Aatrox giăng khắp nơi, kiếm của hắn ta phát ra từng trận sóng máu hình thành tầng tầng lớp lớp ngăn cản, đem toàn bộ hơn một trăm tên bao bọc bên trong, một địch một trăm Aatrox mặc dù rất mạnh nhưng bọn kia đều là cao thủ cả, không có tên nào tép riu, nên rất nhanh đã thấy Aatrox xuống sức rõ rệt.

Dưới chân Aatrox máu tươi dần chậm chậm hội tụ thành một vũng, máu đỏ càng ngày càng nhiều, nhìn lóa mắt, giống như một đóa hoa hồng bằng máu nở tại nơi hoang dã. Thân thể hắn ta lay động, vô số lần ngã xuống, lại dựa vào kiên cường ý chí đứng lên, vũng vàng đem tánh mạng bảo vệ cho những người phía sau.

“lũ khốn chúng bây có ngon nhào hết vô đây!”-Aatrox gầm lên một tiếng sau đó lại vung kiếm lao đến, mặc kệ máu trên người đang chảy hắn ta vẫn kiên cường chiến đấu.

Phía sau, Riven cũng Renekton cũng không nhịn được mắng to những người đó, đồng thời họ cũng tự chữa bản thân mình vô dụng, để đồng đội gặp nguy hiểm trong khi mình lại nằm ở đây, Sona nhìn tình cảnh trước mặt nhưng cô không khóc, ánh mắt thể hiện sự cứng rắn. Sona hiểu nếu đã là người con gái của John thì có thể chảy máu, nhưng không thể khóc trước mặt kẻ thù.

“á”-Đột nhiên một tiếng thét vang lên.

Bên kia, Ahri rơi xuống mặt đất chỉ thấy ngực lưng hai tay, chân, khắp thân máu tươi chảy ròng ròng, quả cầu ma thuật nay cũng bị phủ lên một lớp máu tươi, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt không còn chút máu, trong đôi mắt đẹp bắn ra ánh nhìn bất khuất, hai tay vẫn liều mạng huy động quả cầu ma thuật liên tục tấn công kẻ địch, bảo vệ những người phía sau.

Giữa không trung chỉ huy quân thám sát lãnh khốc nhìn Ryze, trong mắt hiện lên một tia ngoan hiểm. Ma sát trong mắt ẩn ẩn sát khí thân thể chớp động xuất hiện trên đỉnh đầu Ryze, một chuỗi ẩn màu đen, mang theo hơi thở âm trầm quỷ dị, vô thanh vô tức đánh về hướng Ryze.

Ryze trước đó đã trọng thương ông cố gắng chống đỡ công kích, một quả cầu năng lượng được phủ đầy các tia điện năng lập tức bắn ra liên tục tấn công vào chỉ huy quân thám sát.

Lúc này Ryze thấy Ahri và Aatrox đều bị thương, trong đó có Ahri và Sona là người con gái mà John yêu, nếu hắn biết việc lão không thể bảo vệ được cô ấy chắc chắn sẽ không dễ yên, nghĩ vậy Ryze tâm thần phần nộ lãnh khốc nhìn thoáng qua kẻ địch phía trước, thân thể trong nháy mắt hội tụ toàn thân năng lượng, cả người ông nhanh chóng tỏa ra năng lượng chói lóa, những dòng điện ma pháp cứ chạy qua chạy lại liên tục, quyền sách cổ mà ông hay cầm trên tay từ này giờ vút xuống đất, đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ hồng ghê rợn. Một quả cầu năng lượng được ông tạo ra tỏa ra khí thể cực kì khủng khiếp khiến cho tên chỉ huy quân thám sát giật mình.

Cùng lúc đó, tiếng Sona hoảng hốt truyền đến: “ Ryze, cẩn thận trên đỉnh đầu, mau tránh ra !” Đáng tiếc, lúc này chuỗi lực đã tới gần, tránh né không còn kịp nữa.

Ryze cũng không ngờ rằng có một tên trong số quân lính thám sát hư không đột nhiên xuất hiện ngay trên đầu, một luồng năng lượng cực mạnh từ tay hắn bắn ra nhắm ngay đỉnh đầu Ryze mà phóng đến. Áp lực mạnh mẽ sinh ra trong nháy mắt, đem thân thể của Ryze rơi xuống đất, hai chân cũng đều hãm sâu trong đất. Thân thể run lên, há miệng phun máu, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, cả người cực kỳ suy yếu.

Ahri bắn ra ba quả cầu lửa đẩy lùi tên phó chỉ huy sau đó lách mình tới bên cạnh Ryze, tay phải đỡ ông ấy đến bên cạnh Sona để cứu chữa. Đến đây, 6 người ngoại trừ Sona thì Ahri và Aatrox vẫn còn chiến đấu được, nhưng e rằng cũng không thể kéo dài lâu.

Ryze nhìn qua hai người bị thương trên mặt đất, nụ cười có vẻ cay đắng đau đớn, ông không ngờ rằng bọn người trước mặt này kẻ nào cũng mạnh ngang ngửa nhau, đã thế cách thức chúng tấn công vô cùng quỷ quái, cho dù ông tinh thông nhiều lại phép thuật nhưng giờ phút này những thứ đó đều vô dụng.

Sona nhìn bốn phía một chút, đột nhiên mắt cô tròn tròn, đằng xa lại có thêm hai tốp địch nữa đang kéo đến, nếu bọn chúng kéo đến đây quân địch cũng phải hơn 300 người, đến lúc đó họ lấy gì để chống trả đây?

“khốn kiếp, sớm không đến, muộn không đến, lại đến ngay lúc này”-Ryze tức giận muốn đứng dậy đánh nhau tiếp, nhưng thương tích quá nặng khiến đôi chân của ông không còn tí sức lực.

Sona cố gắng bình tĩnh lớn tiếng nói: “ Dừng tay, tất cả mọi người dừng tay.”- Lời vừa hét ra, mọi người đều thu tay lại lui về phía sau, kỳ quái nhìn Sona, trong lòng nghĩ xem cô định làm gì.

Aatrox cùng Ahri vất vả lùi lại bên cạnh đám người Sona. Renekton hai chân khê nhúc nhích một chút, đáng tiếc không thể cử động, trên bụng máu tươi vẫn chảy ra không ngừng.

Aatrox hai tay cứng ngắc, kiếm chống xuống đất đỡ lấy thân thể, cẩn thận nhìn những kẻ địch đang tiến đến.

Lúc này, mọi người đều nhận ra, tuyệt cảnh đang ở trước mặt. Người có thể chiến đấu được lúc này là Aatrox và Ahri cũng đã bị thương nặng, Renekton bụng trúng dao, lúc này vẫn còn chảy máu, Riven toàn thân đầy vết thương. Lúc này bọn họ có thể trụ vững chỉ là dựa vào ý chí kiên cường chống đỡ. Sona không biết đánh nhau, cô cũng là một gánh nặng ọi người.

Nhìn Sona, Conhi cười lạnh nói: “ Các người còn không chịu đầu hàng sao? Chúng ta sẽ không dễ dàng giết chết các người, chúng ta sẽ dùng các người như John lại, chỉ cần các người trong tay chúng ta, vậy John có lợi hại đến thế nào cũng vô dụng thôi, ha ha, bây giờ các người không thể tái chiến nữa, hãy chịu thôi đi.”

Chỉ huy đội thám sát âm hiểm cười: “ Đám người các người, nếu trách chỉ có thể trách mình đi theo John, gia nhập liên minh quái quỷ đó chống lại sức mạnh hư không của bọn ta, các người sẽ phải hối hận vì điều đó.” Nói xong chậm rãi tới gần chúng nữ.

Sona nhìn đối phương cười lạnh: “ Ngu ngốc, các người nghĩ nhiều người có thể thành công sao. Đạo lý Xa Luân Chiến, các người đã hiểu chưa? Các người hiện tại dùng phương pháp chính là Xa Luân Chiến, các người đã làm được, nhưng kết quả là cái gì, các người nghĩ tới chưa ?”

Lời nói kỳ quái, vô số người đều nhìn Sona, trong mắt mang theo sự khó hiểu.

Conhi cười cười nói: “ người bao nhiêu tuổi rồi, còn tỉnh hay không, vậy mà cũng hỏi chúng ta. Xa Luân Chiến là mưu kế đơn giản nhất trong các mưu kế, cái này ai cũng biết, còn nhờ người nói sao?”

Sona mắt lạnh lùng nhìn Conhi như đang nhìn thấy một đầu heo, Sona không để ý cười lạnh nói: “ Xa Luân Chiến là mưu kế thường thấy, nhưng các người chỉ nhìn thấy chỗ tốt mà không thấy được chỗ xấu. Xa Luân Chiến chỗ tốt lớn nhất là biến người công kích, lấy nhiều thắng ít, tới khi đạt được mục đích thì thôi. Nhưng chỗ tốt cũng chính là chỗ xấu. Bởi vì nó lấy nhiều thắng ít, cho nên mỗi một người tham dự theo một ý nghĩa nào đó thì cũng đã chấp nhận chịu chết. Vì thắng lợi, cần vô số người phải chết. Các người hôm nay cũng là những người chịu chết, đáng tiếc người còn ở chỗ này đắc ý, một điểm cũng không nghĩ ra, thật sự cảm thấy đáng tiếc cho các người.”-Đi theo John một thời gian dài Sona đã học được từ hắn rất nhiều, từ kiến thức quân sự cho đến cả giọng điệu, không khác hắn là mấy.

Mọi người vừa nghe nói thế, trong lòng đều có cảm giác nói không nên lời. Lời Sona nói tuy rằng phiến diện nhưng cũng có chút đạo lý.

Bốn phía, những người chết đi ai cũng là người xông lên trước? Nghĩ lại mình, không biết có bị lợi dụng chết thay cho người khác hay không.

Conhi cười lạnh nói: “ Con nhãi kia chớ nói hươu nói vượn, người nói như vậy là muốn phân tán lòng tin chúng ta mà thôi, người cho là chúng ta ngu như vậy sao? Bây giờ các người lâm vào tuyệt cảnh, cho nên mới nói như vậy, mọi người nói có đúng hay không, Mọi người đừng nghe cô ta nói nhảm, trước tiên bắt giữ được bọn họ nhất định chúng ta có thể lấy công chuộc tội.” Mọi người nghe vậy, lại bắt đầu hướng về phía trước.

Sona nghiêng chặt răng, đúng như Conhi nói, những lời nói vừa nãy của cô không ngoài mục đích muốn đả kích tinh thần của bọn chúng, thế nhưng đã thất bại rồi.

Bên cạnh Ahri, Aatrox và Ryze cũng đã hồi phục được chút chút đều chuẩn bị tinh thần một lần nữa chiến đấu.

Chiến trường lại một lần nữa tái phát, đám người trong đội quân thám sát bên hư không điên cuồng công kích về phía trước, kết hợp với hai tốp đội vừa tiến đến, quân địch bây giờ hơn 300 người.

Sona nhìn mọi người, bi phẫn nói: “ Sinh tử tồn vong tới rồi, bất kể chúng ta không thể chờ được John thì chúng ta đều phải dũng cảm đối mặt, tuyệt không cúi đầu. Hôm nay cho dù chết hết, thì John nhất định sẽ là người sẽ báo thù cho chúng ta, mọi người cố gắng lên cùng bọn vô sỉ toàn lực đánh một trận đi, chúng ta chết cũng vinh quang.”

“Phải, ta không thể nào nằm đây mà để những cô gái bảo vệ được, ta phải giết bọn chúng, có chết cũng lười được vài mạng theo lối đường...”-Renekton cầm lấy vũ khí bên cạnh cổ gượng đứng, dậy, mặc áo trên bụng vẫn chảy, từ đôi mắt đỏ kè kia vẫn cho thấy sự cứng đầu của mình.

Bên cạnh Riven cũng thế, cô chống kiếm đứng lên, mặc dù còn chao đảo nhưng vẫn có thể đứng vững.

Tất cả đưa ánh mắt đầy cảm phần nhìn đám quân Hư Không trước mặt....

“á”-Tất cả hét lên một tiếng thật lớn, lao vào giữa 300 trăm tên mà điên cuồng chiến đấu, Sona ở bên ngoài nước mắt chảy dài, cô cảm thấy mình thật vô dụng, cô không như những người kia, có thể mặt đối mặt chiến đấu, chỉ có thể đứng ở bên ngoài sử dụng đàn của mình liên tục tấu lên các khúc nhạc giúp đỡ đám người Riven đang chiến đấu.

Rốt cuộc, Riven cũng bị một đao đánh văng ra, hai tay ôm chặt trước lồng ngực, cả người đều lui về phía sau rồi ngã xuống.

“ọc”-cô phun ra một búng máu, hai má đã nhợt nhạt còn nhợt hơn.

Sau đó đến lượt Renekton cũng trọng thương ngã xuống đất. Đến lúc này, Ahri, Aatrox, Ryze, ba người hình thành một tam giác, cố sức che chở mọi người sau lưng.

“á”-Ahri và Aatrox vì sức cùng lực kiệt bị đánh bay kéo lê một đoạn trên mặt đất, Sona lập tức chạy đến đỡ hai người dậy.

“Ahri cô không sao chứ?”-Sona lo lắng.

Ahri lắc đầu nói: “ Sona, tôi không ổn rồi, có lẽ không thể cầm cự thêm chút nào nữa.”

Sona nhìn Ahri, hai hàng nước mắt của cô chảy dài, nhẹ giọng nói: “không kể sinh tử, chúng ta cũng cùng nhau trải qua vậy là đủ rồi”.

Ahri cười nói: “ Không sai chỉ cần cùng nhau trải qua, tuyệt đối không hối hận, chúng ta ở chỗ này mất đi tất cả, tương lai John sẽ thu hồi lại gấp trăm lần. Ở nơi này các người sẽ vì chuyện này mà hối hận cả đời. Một khi các người đã chọc giận John, anh ấy nhất định sẽ cho các người biết thế nào là sức mạnh của gươm vua vùng lên, quỷ thần điều diệt” (chém phát cho đỡ nóng)

Ahri nói xong, cả người phát ra sự tự tin, ngạo nghễ đối mặt tất cả kẻ thù trước mặt.

“chúng ta lên trên kia”-Ryze chân bước xiên xẹo, cố gắng đưa tất cả lên trên ngọn núi nhỏ vừa này.

Gió nhẹ, dưới mặt trời chói chan có vẻ mỏng manh, mùi máu tanh nhàn nhạt hướng xa xa phiêu tán. Nơi hoang dã, vòng vây chậm chậm nhỏ lại, vô số người trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng cùng đắc ý, từng bước hướng tới gần đám người Sona.

Trên ngọn núi nhỏ, 6 người ngồi trên mặt đất, lúc này chỉ có mỗi Ryze là có thể cầm cự được, nhưng xem ra ông ấy cũng sắp không trụ vững rồi, chỉ là nhờ vào một loại phép thuật giúp kéo dài sức mạnh của bản thân lên tí chút mà thôi.

Xa xa,mặt trời di chuyển dần về hướng tây, một một bóng người lấy tốc độ nhanh nhất điên cuồng nhất hướng bay đi. Đám mây màu lam nhạt, tựa hồ cũng cảm giác được nguy cơ, đang lấy tốc độ nhanh nhất mà đuổi theo.

“Sona, Ahri, mọi người, hiện tại mọi người đang ở đâu?”-John vừa bay trên trời vừa không ngừng nghĩ đến họ, sau khi nhận được tin đám người Sona gặp nạn ngay tức tốc John đã lao đi tìm theo dấu vết tại nơi đánh nhau trước đó, nhưng truy theo một đoạn thì tất cả dấu vết đột nhiên biến mất, bây giờ tâm trí John vô cùng hoảng loạn, hắn đang lo sợ rằng Sona và những người khác lành ít dữ nhiều.

Sona không có khả năng chiến đấu như Aatrox hay Ahri, cô lại dựa vào sự kiên cường, vững vàng đứng ở nơi này.

Trên ngọn núi nhỏ, gần trăm bóng người càng ngày càng tiến gần. Ahri đưa lưng về phía Sona nhẹ giọng nói: “ Sona, cô hãy giúp tôi giảm đau các vết thương này đi. Khi John đến đây thấy chúng ta giết nhiều người như vậy, anh ấy nhất định tự hào và vinh quang khi có những cô gái tuyệt vời như vậy yêu mình.”

Sona thân nhiên cười, nhẹ giọng nói: “ Phải, Ahri, cô nói rất đúng, chúng ta là đều là những người con gái mà John đã yêu, chúng ta thà chết chứ không bao giờ làm gánh nặng cho anh ấy cả. Bọn chúng cũng không biết John lúc này đây so với John lúc trước thì khác xa nhau.”

Bên kia, quỹ kiếm của Aatrox giống như câu hồn kiếm của địa ngục, kiếm xuất ra là máu chảy, ra tay là chết người. Trong nhất thời những tên đi ở phía trước đều chết thảm.

“Ta, nợ thằng nhãi đó một mạng, xem như lần này xả thân bảo vệ các cô là trả nợ cho hần”-Aatrox tiếp tục lao đến tấn công, cánh của anh ta lúc này đã rách nát cả ra, nhưng vẫn không ngừng cuồng chém.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết giống như oan hồn ở địa ngục đang khóc, không ngừng hủy hoại lòng người.

Sona lặng lẽ đứng im, cô đối với sinh tử của chính mình đã hoàn toàn không để ở trong lòng. Không có quay đầu, bởi vì cô không dám quay đầu.

Cô sợ mình nhìn thấy tỷ tỷ cùng những người khác, nhìn không được sẽ khóc. Cô là thủ lĩnh của đoàn người, cho nên dù thế nào cô cũng không thể khóc.

“á...”-những tiếng la hét kinh thảm vang lên...

“ầm ầm”-lần lượt Ryze rồi Ahri và Aatrox đã nằm trên mặt đất, kiếm đã gãy, không ai còn nhúc nhích, chỉ có là những hơi thở yếu đuối của họ mà thôi.

Sona ánh mắt lộ ra một tia cay đắng, lắc đầu, Sona chậm rãi ôm cây đàn trong ngực nhìn phía chân trời, ánh mắt không hề lo lắng lảng lảng xuyên thấu bầu trời bay về nơi xa. Nơi nào đó, John có thể cảm thấy hay không?

“John...Sona đi trước đây...”-Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

162. Q.5 - Chương 52: Bản Nhạc Cuối Cùng

Sona nhìn mọi người, nhẹ giọng: “ Một đường truy kích, cuối cùng không ai chạy thoát, thật bi ai, có lẽ là ý trời. Hiện tại mọi người cũng đã tận lực ai cũng bị thương, đều mệt mỏi, chỉ có ta là hoàn hảo ta thật là thẹn với mọi người.”

Ahri nhìn Sona, nói: “ Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta bây giờ còn có người có thể đứng dậy, chỉ như vậy đã khiến chúng ta kiêu hãnh, chúng ta 6 người đối mặt mấy trăm người, có thể cầm cự đến bây giờ, coi như là không tồi, phải không? Cho nên cô cũng không cần áy náy. Lúc này hết thấy đã trễ, chúng ta chỉ sợ là không đợi được John đến cứu.”

Cùng lúc đó, bên ngoài đám người của Hư Không đang từng bước tiến lại đây, bọn họ không cần vội vã bởi biết rằng trước sau gì đám người Sona cũng rơi vào tay.

Conhi nhìn thoáng qua đám người Sona, lạnh lùng nhìn những người còn lại, thân thể nhoáng lên xuất hiện trước mắt bọn họ.

Conhi lơ lửng trước mặt đám người Sona cười lạnh nói: “Trong các ngươi mỗi người, ta đều hết sức rõ ràng, lúc này con bé hồ ly và cái tên cầm kiếm quỹ trong tay kia đang trọng thương, còn cô gái tóc bạc kia cùng với tên cá sấu ấy không còn lực phản kháng, tên pháp sư khắp người đầy các hoa văn kia cũng như thế Các ngươi 5 người đã xong rồi. Hiện tại còn lại một người không võ công, Sona, cũng xem như là không có một chút năng lực.”- Conhi ngửi khí âm lãnh, ánh mắt lóe ra huyết sắc quang mang.

Renekton nổi giận nói: “ Cầm mồm, cho dù bọn ta có còn lại một người thì cũng sẽ liều chết đến cùng...”

Sona cười khinh miệt đáp: “ bây giờ bọn ta chết thì có làm sao? Nhưng một khi John biết kẻ đã giết bọn ta là ai nhất định anh ấy không bao giờ để yên, giống như cái cách mà anh ấy giết tên đội trưởng đội 10 đây...người nên cân nhắc trước hành động này.”

“Ha....ha...”-đội trưởng đội thám sát liền đáp: “ các người bây giờ còn nói nhăng nói cuội gì thế? Các người nghĩ bọn ta sẽ dễ dàng để các người chết hay sao? Bây giờ bọn ta sẽ bắt các người làm tù binh, sau đó đem ra uy hiếp John, các người nghĩ hẳn sẽ làm thế nào?”.

Trong không khí, bốn phía lúc này đều mang theo hào khí khải trương. Vô số ánh mắt tham lam âm ngoan, đều dừng lại tại trên người đám người Sona.

Sona nhìn kẻ địch tới gần, ánh mắt lộ ra một tia phần nộ, khóe miệng khẽ nhếch, một vẻ mặt bất đắc dĩ, rõ ràng xuất hiện ở bên miệng. Nhẹ nhàng đứng dậy nhìn đám thuộc hạ của Conhi , Sona không có một chút kinh sợ. Hai tay ôm đàn, mở miệng nói: “ Chỉ còn có ta, ta sẽ không cho các người thương tổn những người đứng phía sau. Mọi người không cần phải sợ, mọi người đã không thể cử động được thì đừng có cố, Sona sẽ bảo vệ mọi người.” Những người kia nghe vậy, trong mắt đều toát ra một loại thương cảm. Sona không có võ , tay không có lực,thậm chí sức mạnh phép thuật trong người cô cũng không phải loại có thể chiến đấu được, đây là tất cả mọi người biết, nhưng lúc này, cô đối mặt với gần 200 trăm tên lính, tên nào cũng có trong người sức mạnh không thể xem thường, vậy mà trong mắt của Sona không có một chút khiếp đảm. Tại sao? thật ra đây chính là dũng khí, vì bảo vệ mọi người mà không để ý hết thảy.

Conhi cười nhạo nói: “ con bé kia, không nghĩ ra người vừa xinh đẹp lại rất có dũng khí, đáng tiếc người hai tay vô lực như thế nào bảo vệ mọi người đây?” Lời vừa nói ra, đám thuộc hạ đều cười ha hả xem thường.

Quay đầu lại, nhìn qua Ahri, Sona nhẹ giọng: “ Ahri, nói sao nhỉ, tôi thật ghen tị với cô và những cô gái đã được John trao chiếc nhẫn ấy, tôi biết John có nhiều công việc giải quyết và đang đợi cơ hội để làm thế với tôi nhưng e rằng Sona này không có phúc để hưởng nó.”

Sona lại quay đầu về phía Ryze cười nói: “ Ryze, ông luôn miệng bảo mình là sư phụ của John, thực ra tôi biết ông không phải, à mà không phải ông luôn muốn nghe được tiếng đàn của tôi sao? Hôm nay tôi sẽ đàn ọi người nghe một bài.”

Ryze nghe vậy, khóe miệng cười khổ gật đầu, thanh âm yếu ớt nói: “ Cũng tốt, hiện tại nếu không nghe, từ nay về sau chỉ sợ cũng không có cơ hội.

“Bây giờ, cô đàn một khúc, xem như tiễn đưa chúng ta. Đáng tiếc John vắng mặt, nếu không sẽ cùng chúng ta đồng thời nghe cô đánh đàn, thật là tốt biết bao.”-Riven cười khổ nói.

Sona cay đắng nói: “ Khúc này John đã nghe qua, hy vọng tương lai mọi người còn có thể nghe được.” Sona vừa nói, một bên ngồi xếp bằng trên mặt đất, đem đàn đặt ở trên hai chân. Hai tay nhẹ nhàng đặt ở trên cây đàn gỗ, đây là cây đàn mà trước đây John đã liều cả mạng sống để giải khai lời nguyền trên đó, giúp cô có thể nói chuyện lại, chiếc đàn ấy chứa biết bao nhiêu kỉ niệm của hai người , liên tiếp khảy nhẹ phóng thích tiếng nhạc, trong nháy mắt đã truyền khắp nơi hoang dã này.

Sona hơi hơi nhìn phía chân trời, nhẹ giọng nói: “ mẹ nuôi đã từng nói với mình rằng, trong làng âm thanh trước đây của cô vốn có một bản nhạc tên là Khúc Cao Trào, và bản nhạc ấy được chính bà truyền lại cho Sona thế nhưng bà ấy còn nói một điều rằng bản nhạc ấy rất đặc biệt, nó được viết bởi 10 vị trưởng lão của làng âm thanh và ba người khác bên ngoài làng rất đam mê âm nhạc, trong đó có bà, bản nhạc ấy không đơn giản chỉ là một bản nhạc hay để người khác nghe mà bên trong bản nhạc ấy còn chứa một điều bí ẩn khác, hay nói đúng hơn nó có một cái tên khác” Cái tên gì đó là gì? Bà ấy không hề nói ra.

Sona lạnh lùng nhìn thoáng qua đám kẻ địch, mười ngón tay nhẹ nhàng lướt trên chiếc đàn gỗ, từng âm thanh tuyệt vời, giai điệu động lòng người, lắng lắng phiêu tán nơi hoang dã. Cầm khúc nhu hòa động lòng người, tràn ngập bi thống cùng ai oán thật sâu hấp dẫn chú ý của mọi người. Mấy người Ahri lắng tai nghe giai điệu tuyệt vời nọ, trên mặt mỗi người lộ nhân nhật ý cười, ẩn ẩn thương cảm đã chậm rãi trở nên phai mờ.

Ahri thân run khẽ, nhẹ giọng than: “ tiếng đàn thật du dương, những vết thương trên người tôi bây giờ cảm thấy không hề có chút cảm giác nào nữa, linh hồn tôi như đang bay vậy!”

“vụt”-đột nhiên lúc này một bóng người xuất hiện trên không một cách đầy bí ẩn, không ai biết hẳn ta đã xuất hiện ở đây, đôi mắt nhìn Sona đánh đàn kinh ngạc nói: “ Không thể tưởng được cô gái kia, có cảm kỹ thần diệu như thế, thật là một nhân tài hiếm có, đáng tiếc cô ấy không có cơ hội sống lâu.”

Sona khoe miệng lộ ra một nụ cười kỳ dị, ánh mắt ở một khắc này trở nên lạnh lùng. Nhìn tất cả địch nhân, đều chìm đắm trong tiếng đàn của mình, trong mắt bắn ra ánh mắt cừu hận. Hai tay đột nhiên gia tốc, vốn giai điệu tuyệt vời êm tai, trong nháy mắt nhịp điệu đã chuyển biến. Bốn phía, âm luật vừa chuyển, vô số sát khí liền tràn ngập trong vòng mấy trăm trượng, giai điệu nhu hòa trong chớp mắt biến thành thập diện mai phục, vô số tiếng đàn chói tai, mang theo năng lượng chấn thiên liệt địa, ngay lập tức đem màng nhĩ của không ít người đánh thủng. Giờ phút này “etwahl” (tên chiếc đàn của Sona) rốt cuộc phát huy uy lực vốn có.

Sona ánh mắt lạnh lùng, hai tay mười ngón huy động, vô hình âm sát khí bao phủ tại cả hoang dã. Bốn phía, tiếng kêu thảm thiết tràn ngập tại hoang dã. Mọi người lúc này mới đột nhiên hiểu được, tại sao Sona bắt đầu lại nói như thế.

“mẹ nuôi của Sona đã từng nói: Đừng bao giờ để Cao Trào thành Định Mệnh, một khi để điều đó xảy ra, Định Mệnh của kẻ nghe và người đánh đàn sẽ được quyết định...”

Đám người Ahri vẻ mặt đều kinh hãi, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới Sona dĩ nhiên còn có tuyệt kỹ này. Nhìn kẻ địch bốn phía đều bịt tai, không ít người đau đến lăn lộn trên đất, thống khổ bức tức ôm đầu, nhìn bộ dáng mà thấy giạt mình, làm cho chúng nữ trong lòng chấn động.

Nhìn bóng lưng Sona, mọi người đều trợn mắt kinh ngạc không thôi, hy vọng hiện ra trong tuyệt vọng, thật đáng quý, chấn động lòng người.

Conhi cùng chỉ huy quân thám sát đều là chấn động toàn thân, trong ánh mắt để lộ ra một tia kinh hãi. Đặc biệt Conhi, hẳn như thế nào cũng không nghĩ ra, đứa con gái trông chân yếu tay mềm này lại lợi hại như thế. Nhìn bốn phía, nghe tiếng đàn đột linh hồn kia, Conhi trong lòng cả kinh liền nghĩ trước hết phải sử dụng toàn bộ sức mạnh phép thuật trong người tạo một vòng hộ thân.

Âm sát lực càng ngày càng mạnh, âm thanh chí mạng, từng thời khắc ăn mòn đại não thần kinh từng người, Những người có sức mạnh phép thuật yếu kém, đều bị âm sát càng ngày càng lợi hại phá hủy, một lát đã tử vong hơn ba mươi người, càng ngày càng nhiều người chết.

“Bản nhạc này chính là bản Khúc Cao Trào mà Sona vẫn thường hay đàn cho John nghe, nhưng khi nghĩ đến những gì mẹ nuôi cô đã từng nói, một cái tên khác của bản nhạc này, cô liền nghĩ đến chuyện tấu bản nhạc này theo chiều ngược lại, bình thường ai cũng tấu nhạc theo giao điệu ghi chép từ đầu đến cuối, nhưng lần này Sona làm ngược lại tức bắt đầu từ đoạn nhạc cuối cùng trở lên và thật kinh ngạc sức mạnh của bản nhạc này được gia tăng kinh khủng, bản nhạc này có tên gọi là Khúc Định Mệnh”

Một hồi biến cố ngoài ý muốn, một lần phản kích cuối cùng; một đoạn chém giết đầy mùi máu, một kết cục chưa biết kết quả. Hết thảy đều phát sinh tại một nơi hoang dã, ở một gò núi nhỏ, Sona dùng một cây đàn etwahl, có thể hay không chống đỡ hơn một trăm người công kích? Cô ra sức đánh cuộc, có thể đợi được John hay không? Trên bầu trời, mặt trời đang tỏa nắng nóng, vào thời khắc này đột nhiên ẩn giấu một mảnh mây đen. Bầu trời bốn phía âm u, đến tận cùng ám chỉ điều gì đây?

“Sona, rốt cuộc em và mọi người đang ở đâu?”-ở một nơi khác John trong lòng như muốn nổ tung, vận dụng sức mạnh toàn thân thăm dò xung quanh nhưng vẫn không thể nào tìm thấy được dấu vết gì...hắn lo lắng như phát điên lên, đột nhiên từ trong đầu hắn, xuất hiện liên tục các hình ảnh đang diễn ra của đám người Sona, tìm hắn cơ thất lại...hai mắt kinh ngạc, miệng lắp bắp: “chiếc nhẫn, là chiếc nhẫn trên tay Ahri nói với ta vị trí của họ...không ngờ nó có khả năng này....Sona...đợi ta....ta sẽ đến cứu mọi người.”-John lập tức xoay người phóng như điên về hướng tây bắc...

Gió thổi nhẹ, mùi máu tanh tràn ngập trên gò núi, Sona ngồi trước mọi người, hai tay đang toàn lực thi triển Khúc Định Mệnh.

Âm thanh câu hồn đoạt phách, bao phủ toàn bộ vùng gò núi, đồng thời công kích đám người Conhi.

Ahri cùng những người khác ngồi bên cạnh Sona, mặc dù thấy uy lực tuyệt cường của âm thanh từ tiếng đàn kia, nhưng quá lạ là 5 người vẫn không cảm thấy gì, bởi trong tiềm thức, Sona luôn muốn bảo vệ các bọn họ, cho nên dù tiếng đàn vô cùng khủng khiếp cũng không gây nguy hiểm đến họ được.

“Giết hết đi, giết hay lắm Sona...giết hay lắm”-Renekton mặc dù thương tích đầy mình nhưng vẫn cố gắng ngồi dậy, mở cho bằng được đôi mắt để nhìn đám người hư không lần lượt ngã xuống, lăn lộn trong đau đớn.

Trong mắt mọi người Sona không phải là một chiến binh hay một pháp sư mạnh mẽ gì nhưng lúc này cô đang dùng hết sức mình toàn lực chống đỡ.

Tại nơi hoang dã, vang lên tiếng kêu thảm thiết và sợ hãi, không ít người đều lựa chọn vận dụng sức mạnh trong người để chống lại âm thanh kia. Những tên yếu kém chỉ có thể bị hai tai, lăn lộn điên cuồng trên mặt đất, lấy đau đớn của thân thể nhằm làm giảm bớt đau đớn của đại não.

Không khí bốn phía tràn ngập mùi máu tanh, một tầng nhàn nhạt sương máu chậm rãi dâng lên bốn phía. Số người tử vong tăng lên, đám sương máu cũng ngày càng đậm, bao phủ mặt đất trong phương viên mấy trăm mét.

Không ít người sau một lúc cũng không chống cự nổi, điên lên đứng dậy tiến về phía Sona. Hành động của những người này làm dẫn phát ý chí chiến đấu của mọi người, những tên còn sống đều hướng tới gần Sona, muốn giết chết kẻ đã gây ra sự thống khổ này. Sona ánh mắt lạnh lùng, không một tia tình cảm nhìn kẻ địch bốn phía. Đám người về mặt thống khổ, cố nén đau đớn nơi đại não, giận dữ bước tới gần.

Sona ánh mắt lạnh lẽo, tay phải xếp thành hình hoa sen, nhất thời một luồng âm sát vô hình từ cây đàn trong nháy mắt bắn ra giai điệu chói tai, bên trái một loạt hơn mười người liền điên cuồng gào thét, thân thể bị âm thanh chấn vỡ.

Giữa không trung máu tươi lập tức biến thành sương máu nồng đậm, xoay quanh Sona, bao phủ cô ở bên trong. Sona vung tay giết hơn mười người, uy lực của etwahl thật sự làm ọi người sợ hãi. Lúc này cô đang thi triển Khúc Định Mệnh. Nơi hoang dã yên bình tràn ngập mùi máu. Âm thanh câu hồn mạnh mẽ chói tai, đem tất cả tiếng kêu thảm thiết đè xuống, lúc này nơi này giống như địa ngục nhân gian, tràn đầy máu tanh.

Khúc Định Mệnh, như đúng tên gọi, một khi ngân lên định mệnh của những kẻ nghe ấy như đã được báo trước....

Conhi cả giận lớn tiếng nói: “ Mọi người cần phải nhanh chóng giết chết con ả đánh đàn kia, âm lực của nó càng lúc càng lợi hại, ta sợ cuối cùng mọi người cũng đều bị trúng âm điệu trong đó. Bây giờ mọi người liền hợp lại công kích, nhất định phải giết chết cô ta.”

Chỉ huy phó bên cạnh không nói một lời, lắc mình nhắm hướng đông vọt tới. Giữa không trung, chỉ huy phó quân thám sát toàn lực bảo vệ thân thể, song chưởng đánh ra phía sau, mượn lực lấy tốc độ cao nhất phóng tới, trong thời gian ngắn nhất phải thoát khỏi nơi này.

Sona nhìn chỉ huy phó quân thám sát giữa không trung, ánh mắt vô cùng tàn nhẫn, chính hắn đã làm Ahri bị thương. Hai tay Sona lại gia tốc, tiếng đàn dồn dập mang theo lực lượng hủy diệt tất cả, đột nhiên đánh trúng chỉ huy phó quân thám sát ở giữa không trung. Chỉ huy phó toàn thân chấn động, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt biến thành một đám sương máu, hòa vào sương máu ở bốn phía.

Lúc này chỉ thấy chỉ huy phó sắc mặt tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đồng thời lúc đó, một nhóm bốn người cùng nhau vận dụng toàn bộ sức mạnh toàn thân tạo ra một cái lồng chắn bên ngoài, tức tốc lao đến tấn công Sona.

Sona trong mắt hiện ra một tia cười lạnh, hai tay cấp tốc huy động cây đàn, sức mạnh phép thuật toàn thân trong nháy mắt xoay tròn. Sau khi John phá giải lời nguyên trên cây đàn, thì cũng là lúc sức mạnh ẩn chứa bên trong nó được Sona kích hoạt giờ đây sức mạnh phép thuật bên trong đó đang theo tiếng đàn, điên cuồng phóng thích ra ngoài, công kích kẻ địch. Sona tay phải dừng lại dùng sức gây một tiếng, chỉ thấy một luồng lực lượng mạnh mẽ tuyệt thế, trong nháy mắt bắn về phía bóng người đang lao tới.

Giữa không trung, Khúc Định Mệnh uy lực cường đại cùng những đòn tấn công của đối phương gặp nhau, sinh ra nổ mạnh, đem người nọ nổ nát bấy, chỉ còn lại nhè nhẹ sương máu, phiêu tán giữa không trung. Sona thân thể hơi rung nhưng trong nháy mắt liền khôi phục. Nhìn còn lại không còn mấy người, Sona trong mắt lạnh lùng.

Sona lần đầu tiên thi triển khúc nhạc mạnh mẽ này, xem như trước khi chết cô đã được chứng kiến sức mạnh của nó.

Nơi hoang dã, người còn sống đã nhanh chóng giảm bớt, chỉ còn lại có hơn mười người, trong nháy mắt liền chết hơn chín phần.

Sona khoe môi xinh đẹp nhếch lên một tia cười lạnh, tay phải nhắm ngay gã chỉ huy đội thám sát phát một cái, một hồi tiếng đàn cao vút trong nháy mắt hội tụ thành một luồng lực lượng cường đại mà vô hình, hung hăng đánh trúng gã giữa không trung. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, hẳn ta cả người bị tiếng đàn mạnh mẽ xé nát bấy giữa không trung. Một luồng máu tươi giữa không trung rơi vào trước người Sona, nhưng chưa kịp dính lên người cô thì ngay lập tức bị tiếng đàn làm cho bốc hơi thành sương máu.

Vì những người Ahri đang ngồi sau lưng Sona nên không nhìn thấy, miệng và mũi của Sona đang liên tục chảy máu, mười ngón tay cũng dính đầy máu, cô như đang đi quá giới hạn của chính bản thân mình.

Sona sức mạnh toàn thân tự động vận chuyển, sức mạnh phép thuật mạnh mẽ từ chiếc đàn liên tục chảy vào trong người cô, giúp cô thi triển Khúc Định Mệnh. Bốn phía cây cỏ đều bị đánh rách tả tơi, cường đại âm sát lực chậm rãi hướng đến Conhi, kẻ cuối cùng còn gượng lại được. Đến lúc này, Conhi toàn thân run rẩy dữ dội, trên miệng máu chảy không ngừng, hai tai cũng bị tiếng đàn đánh rách, máu tươi từ hai tai chảy ra, ôm lấy đầu tóc, bộ dáng thê thảm vô cùng.

Conhi không ngừng đánh vào đầu, muốn làm giảm bớt đau đớn của đại não, đáng tiếc âm lực mạnh mẽ vô cùng, không phải làm như vậy là có thể hóa giải, nếu không đã không gọi là Khúc Định Mệnh rồi. Conhi thân thể đột nhiên đứng thẳng lên, chỉ thấy hai mắt đều là màu đỏ hung hăng nhìn Sona, trong miệng phát ra tiếng kêu không giống của con người, toàn thân đột nhiên bay lên, hung hăng đánh về phía Sona.

Conhi đột nhiên biến mất tại vị trí sau đó xuất hiện ngay trước mặt Sona, khiến cô hết sức bất ngờ. Conhi điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay toàn lực phát ra một chưởng. Một bàn tay khổng lồ được tạo nên từ những luồng phép thuật cực mạnh xuất hiện trước mặt Sona đánh lên ngực cô.

Ngay lúc thân thể Sona run lên. Conhi tận dụng cơ hội lao vào định đập nát chiếc đàn, hẳn nghĩ rằng một khi chiếc đàn bị vỡ thì sẽ không còn tiếng đàn nữa, như vậy Sona sẽ không có cách nào bảo vệ được đám người ở phía sau.

Sau khi bị trúng một chưởng, Sona thân thể rung lên há miệng phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào trên Cây đàn. Trong nháy mắt, chiếc đàn trên đùi cô đột nhiên phát sinh dị biến. Chỉ thấy máu của Sona rơi vào Cây đàn, trong nháy mắt bị hấp thu, liền phát ra một luồng ánh sáng đỏ đậm, một luồng ánh sáng màu hồng đậm phát ra đem Sona bao phủ. Dị biến xảy ra làm mọi người đều sắc mặt đại biến, ai cũng không đoán trước được là tốt hay xấu, chỉ có thể trông chờ tạo hóa.

Conhi cũng lộ ra vẻ kinh hãi, bọn họ hoàn toàn không dám tin tưởng vào mắt của mình. Ngay lập tức thu lại chiêu thức cố gắng lùi lại, hẳn không dám tấn công nữa, sợ rằng có chuyện gì đó không ổn.

Sona nhìn cổ cầm của mình, giờ phút này một ý niệm trong đầu đột nhiên hiện lên. Sona chỉ cảm thấy trong đàn có một hơi thở kỳ dị, hóa ra nó có linh tính, từ bên trong cây đàn kia, nó như đang nói muốn nói điều gì đó, Sona sắc mặt có chút biến đổi rất cuộc cô cũng hiểu. Khúc Định Mệnh, nguyên lai là lấy máu người đánh đàn làm vật dẫn, như vậy mới có thể đạt được uy lực mạnh mẽ nhất.

Sona quay đầu lại nói với Ahri: “ Ahri nếu cô gặp lại được anh John, xin cô nói với anh ấy, Sona yêu anh John...mãi mãi...”

Tiếng đàn mạnh mẽ phát nhanh ra phía ngoài, nơi tiếng đàn lướt qua toàn bộ mặt đất bằng phẳng như gương, tất cả cây cỏ, tảng đá đều bị chấn nát hóa thành bụi phiêu tán trong không khí.

Sona trong mắt hồng quang chợt lóe, hai tay đàn ra đoạn cuối cùng của Khúc Định Mệnh trong nháy mắt âm phong cuồng nổ, cuồng phong nổi lên bốn phía, trời đất một mảnh u ám. Mặt trời đã lặn sau đám mây đen. Giờ phút này trời đất cũng bởi vì Sona mà biến đổi, bởi vì tiếng đàn của Sona mà thay đổi hết thảy.

Tiếng kêu thảm thiết, toàn thân Conhi bị âm lực của cây đàn xé ra thành ngàn mảnh...máu bắn ra tứ tung.

Phía chân trời, một tiếng đàn sâu thẳm, dần dần vang xa. Mang theo mấy phần trầm thống, mấy phần bất đắc dĩ; vài phần tan nát cõi lòng, vài phần bi ai, theo gió bay xa.

Tiếng gọi nhẹ, như là mơ hồ, lại như quen thuộc, đáng tiếc Sona đã nghe không được, không khí tràn đầy máu tanh, vài luồng thở nhẹ yếu ớt cùng tư niệm, nhàn nhạt phiêu tán khắp bốn phía, như kể lại một hồi cảm động mà chưa xốt.

Mặt trời lại từ mây đen nhô đầu ra, mang theo kiêu ngạo, mang theo đắc ý, tản ra ánh nắng chói chang. Dưới ánh nắng, tại nơi hoang dã một cảnh tang hoang kinh khủng nhưng cũng chứa đầy đau khổ, chỉ tiếc rằng không ai nhìn thấy.

“Phịch”-Sona ngã gục trên chiếc đàn của chính mình, tiếng đàn đã dừng, tất cả đã dừng, và có lẽ mạng sống của cô cũng thế.

“Sona....Sona....tĩnh lại đi....Sona....Sona....”-tiếng gào thét liên tục....

Giáp thiên thần ư? Đúng là giáp thiên thần có thể hồi sinh 1 mạng cho người mang nó nhưng đây là đối với những vết thương tác động vào thể xác. Chứ những vết thương tác động vào tận sâu trong linh hồn thì nó không thể nào hồi sinh lại được, đó là lý do vì sao khi xưa hơn một trăm thiên sứ bị giam dưới chân núi lửa đã phải chết, họ chết dần chết mòn vì không có thức ăn, không có nước uống, linh hồn và cả tinh thần dần bị hủy hoại. Nếu không bây giờ những người trong liên minh đã không có những bộ giáp thiên thần mặc trên người rồi....

Sona không phải là một pháp sư mạnh mẽ gì, cô không có nhiều sức mạnh phép thuật trong người, cái cô có chính là tinh thần bền vững của mình, một khi thi triển Khúc Định Mệnh, đồng nghĩa người đàn nó cũng phải đem cả tinh thần lẫn linh hồn của mình hòa cùng với bản nhạc....Đó là Định Mệnh.

Gió nhẹ đi qua, mang đi bụi bặm, đáng tiếc vẫn không mang đi hết mùi máu tanh nồng nặc. Mặt trời chói chan, mang theo hỏa diễm nóng rực, đáng tiếc vẫn không thể nào đánh bay được mùi máu tanh....quanh đây...

163. Q.5 - Chương 53: Ân Hận

“...cô gái kia thật thú vị...”-Người đàn ông bí ẩn đang đứng giữa không trung nhìn đám người Sona bên dưới, một cơn gió nhẹ thổi qua làm chiếc mũ trùm đầu hở lên một chút, hắn không phải là đội trưởng đội 4 Antolos sao? Hắn đến đây làm gì? Còn nữa, từ đầu hắn đã xuất hiện ở đây nhưng tại sao lại không ra tay? Mục đích của hắn là gì thực sự còn quá bí ẩn.

“chúng ta rồi sẽ gặp lại, cô gái đánh đàn...à hắn ta đến rồi...ta đi trước đây”-Antolos để lại 1 câu nói nhẹ sau đó biến mất như chưa từng xuất hiện.

Xa xa một tia sáng trong nháy mắt thoáng hiện, lấy mắt thường khó có thể nhìn rõ tốc độ, đang bay nhanh về hướng này.

Bóng người kia trong chớp mắt liền xuất hiện tại cách đó không xa, tốc độ cực nhanh. Giữa không trung, John đang toàn lực chạy về, trong lòng hắn có một dự cảm xấu, làm cho hắn lòng như lửa đốt, liều mạng chạy tới nơi này.

Vô tình nhìn thoáng qua ở phía trước, John trong lòng tức thì hiện lên một tia kinh hãi, nhìn không được lao đến nhìn phía trước. Từ không trung nhìn xuống, một cảnh tượng khủng khiếp hiện ngay trước mắt. John bay nhanh đến thân thể đột nhiên chấn động, cả người trong nháy mắt run rẩy dữ dội. Từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra.

Một tiếng hét to, trong nháy mắt xuyên thấu tận trời, tiếng hét mang theo bi phần cùng đau buồn, lan truyền ra thật xa. John hạ xuống trước mọi người.

“John...tại sao bây giờ anh mới đến...tại sao...hu hu...Sona...Sona cô ấy đã vì mọi người...”-Ahri ôm lấy Sona mà gào khóc...

Nhìn thấy bộ dáng của Sona, trong lòng John bắt đầu xuất hiện sự sợ hãi, hấn phát hiện, thật ra hấn sợ hãi rất nhiều chuyện. Nếu Sona có chuyện gì hấn cả đời cũng sẽ không tha thứ cho chính mình, John lập tức lao đến bên cạnh Sona, ôm lấy cô liên tục gọi.

“Sona...Sona...nghe anh nói gì không? Sona...tĩnh lại đi Sona...”-John liên tục gọi tên cô, nhưng đáp lại chỉ là sự yên tĩnh đến tan nát con tim.

“ha”-John đột nhiên nhận ra, Sona vẫn còn thở, nhưng hơi thở ấy quá yếu, nếu không có bản lĩnh cao thì không thể nào nhận ra được....

“John...mau đưa Sona về doanh trại, ở đó có Soraka và những người khác, đi mau lên, nếu không sẽ không kịp mất.-Ryze lập tức nói, thực lực ông cũng rất cao cho nên nhận ra hơi thở rất yếu của Sona.

“vậy còn mọi người...”-John hỏi.

“Đừng lo cho bọn ta...cứ đưa cô ấy về trước sau đó đưa người đến đây đón sau cũng được, mạng sống của cô ấy quan trọng hơn.”-Ryze liền nói.

“đúng đây John....anh mau đưa Sona về trước đi, nếu cô ấy có mệnh hệ gì Ahri nhất định không tha thứ cho anh”-Ahri khóc lóc nói.

“được, vậy tôi đưa cô ấy đi trước”-John lập tức ôm Sona vào lòng bay thẳng lên trời nhắm hướng thành Lighting, nơi đó Soraka, Karma vẫn đang làm công việc của mình.

.....

“Soraka...Soraka....”-từ bên ngoài tiếng kêu gọi của John vang vọng đến tận sâu bên trong thành, Soraka và những người khác lập tức chạy ra bên ngoài, kinh hoàng phát hiện Sona đang bất tỉnh trên tay hấn,

“đưa cô ấy vào bên trong mau lên...”-Soraka vội vàng nói.

Ngay lập tức John đưa Sona vào bên trong căn phòng đặt cô nằm trên giường rồi nói: “ Soraka, bằng mọi giá phải cứu sống cô ấy, cô ấy không thể chết, không thể chết...”

“John cậu bình tĩnh đi...để Soraka xem xét”-Garen đứng bên cạnh trấn an hấn, bây giờ John không thể nào giữ được bình tĩnh, nếu Sona mất hấn không bao giờ tha thứ cho bản thân mình....

“Karma, lại đây mau lên...”-Soraka lập tức kêu gọi Karma, sau đó xoay người nói: “ Mọi người ra ngoài đi, không có yêu cầu của tôi không ai được vào”

“được được”-Garen và những người khác lập tức ra khỏi phòng, John cũng đi theo.

Ở ngoài phòng Darius vội hỏi: “ John...chuyện gì đã xảy ra cho Sona vậy? còn những người khác đâu.”

“chuyện dài lắm....Darius phiền ngài cử người đến một ngọn núi nhỏ cách đây chừng 70km về hướng đông tây, đám người Ryze vẫn còn bị thương ở lại đó.

“được ta sai người đi ngay”-Darius lập tức gọi Draven dẫn quân đến đó đón đám người Ryze.

John đứng ngồi không yên đi quan đi lại liên tục trước cửa phòng.

1 giờ trôi qua

2 giờ trôi qua....

Cứ như thế đến khi mặt trăng thay vị trí của mặt trời.....trước cửa phòng lúc này ngoài John và những cô gái khác thì không còn ai, những người khác đã lo quay trở về giải quyết công việc của mình từ sớm rồi.

“John....Soraka vẫn chưa ra sao?”-Giọng nói của Swain vang lên, ông tiến lại hỏi thăm.

John lo lắng lắc đầu nói: “ vẫn chưa!”

“kết”-đúng lúc này cánh cửa phòng vang lên, Soraka bước ra ngoài bộ dáng mệt mỏi nhưng cũng không giấu nổi sự đau buồn.

“Soraka, có cứu được cô ấy không...có cứu được không?”-John vẫn cố giữ lại một chút hi vọng mong manh trong lòng.

Soraka không nói gì, cô chỉ cúi đầu tay lau nước mắt....

“không thể nào...không thể nào...”-John lao vào bên trong phòng, tiến lại bên cạnh Sona, nắm lấy tay cô nói: “ Sona, tỉnh lại đi...đừng bỏ ta...Sona đừng bỏ ta...ta cầu xin em đấy...hãy mở mắt ra đi...”-Hai mắt John đã đỏ ngầu, nước mắt đang từ từ chảy dài trên hai má.

Khuôn mặt của Sona vẫn thế, cô thật xinh đẹp, cho dù thương nặng đến đâu thì nét đẹp ấy vẫn không hề biến mất.

“Sona...cô không được bỏ chúng tôi...cô không thể ra đi như thế...”-Miss và những người khác bắt đầu khóc lóc nói.

“thương tích của cô ấy quá nặng, nếu chỉ là bị thương bên ngoài thì đã không có vấn đề gì nhưng đây là cô ấy bị thương cả trong linh hồn của mình, không có cách nào cứu được cả, Karma cho dù cố gắng hết sức nhưng cũng chỉ có thể níu kéo lại được mạng sống của cô ấy thêm 1 ngày nữa thôi...sau 1 ngày cô ấy sẽ ra đi vĩnh viễn...”-Soraka buồn bã nói.

“không...cô đang nói dối tôi đúng không? Soraka không thể nào chết được...cô ấy không thể chết...”-John đứng lên giữ chặt hai vai của Soraka, nhưng cô chỉ lắc đầu đau buồn...

John quay sang hỏi Karma: “ Karma, tôi biết cô rất giỏi trong việc điều trị những thương tổn về linh hồn, không phải cô đã từng cứu tôi 1 mạng sao? Cô mau nói đi, Sona có thể được cứu sống đúng chứ? Có đúng chứ?”-John bắt đầu đánh mất sự bình tĩnh của mình, nhưng ai cũng hiểu cho tâm trạng của hắn, Karma lắc đầu đáp: “ John...ta xin lỗi nhưng ta đã cố hết sức, linh hồn của cô ấy đã bị thương tổn quá mức...ta không có cách nào để khôi phục lại được.”

“Anh John...”-Syndra và những cô gái khác như muốn nói với hắn điều gì đó có thể là vài câu an ủi nhưng họ cảm thấy lúc này lời nói ấy có vẻ quá thừa...

“đúng rồi.... Zilean...ông ấy có thể cứu Sona như cách đã cứu Quinn đúng chứ? Đúng chứ?”-John vội nhớ đến điều này.

Soraka lắc đầu nói: “ sau lần cứu Quinn sống lại, sức mạnh của Zilean đã bị giảm đi rất nhiều, ông ấy không còn đủ sức để đảo ngược thời gian 1 lần nào nữa.”

Hi vọng cuối cùng đã vụt tắt, giống như ngọn đèn cầy đang đứng trước gió bão bị những cơn gió mạnh thổi tắt không thương tiếc.

“đi hết đi...đi hết đi...”-John hét lớn một tiếng, lúc này hắn chỉ muốn ở bên cạnh Sona...một mình.

Mọi người nhìn nhau rồi thở dài rời khỏi phòng...

Irelia ra khỏi phòng thở dài nói: “ lần đầu tiên tôi thấy John mất bình tĩnh như thế...có lẽ cái chết của Sona sẽ là cú sốc rất lớn với anh ấy.”

“phải...hay là chúng ta đến thăm Ahri rồi tiện thể hỏi cô ấy luôn...nghe nói thương tích của cô ấy đã bình phục chút rồi.”-Janna nói.

“được đi thôi...biết rõ mọi chuyện chúng ta sẽ dễ dàng tìm cách giúp John vực dậy tinh thần”.

“ngài Swain!”-một người binh sĩ chạy đến trước mặt Swain vội nói: “ ngài Swain, ở bên ngoài có một người thanh niên đến đây muốn được gặp chỉ huy John...”

“gặp John? Hắn ta là ai? Gặp John có việc gì?”-Swain hỏi.

“thuộc hạ không rõ, nhưng nghe hắn ta nói rằng mình là một người trong tòa thành Slithing mà chúng ta sắp công phá, và muốn đến để hiến kế giúp chúng ta công phá tòa thành này...”-người lính đó nói.

“lúc này John không thể nào tập trung ấy chuyện này được...”-Swain nghĩ vậy nên nói: “ người dẫn ta đi gặp hắn đi.”

“rõ”

.....

Lúc này bên trong phòng....John ôm chặt Sona ngồi trên giường, nói trong nước mắt: “ Sona...em nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ? Lần ấy, ta chỉ vì muốn cứu em mà đã sử dụng cách thức mà trước giờ không ai biết, họ bảo ta là lợi dụng em đã bất tỉnh mà làm chuyện bậy bạ cơ đấy...Sona, có lẽ lần gặp nhau ấy chính là số mệnh của chúng ta, ông trời đã sắp đặt cho chúng ta đến bên nhau...tối hôm sau, ta được chính tai nghe những bản nhạc do em đàn...rồi được em dạy cách đánh đàn nữa chứ...Sona em còn nhớ lời hứa của chúng ta không? Sau khi mọi chuyện kết thúc, ta và em cùng những cô gái khác sẽ kiếm một nơi nào đó yên bình mà sinh sống,rời bỏ những thị phi tranh đấu trên vùng đất này, sau đó chúng ta sẽ ngày ngày tấu nhạc...giết thời gian...sống cuộc sống tiêu diêu tự tại như cách mà chúng ta mong muốn, vậy mà..tại sao Sona? Sao em lại nở đi trước mà không giữ lời hứa...”

“chiếc nhẫn này...ta đã định trao cho em ngay khi có cơ hội, nhưng có lẽ ta đã sai, ước gì thời gian quay ngược trở lại để ta có thể trao cho em sớm hơn...Sona chắc em rất hận ta đúng chứ? Ahri, Miss, Janna,Nami và rồi gần nhất là Elise những cô gái ấy đều có chiếc nhẫn này trên tay vậy mà em lại không có...”-John nâng tay của Sona lên đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô....

Hắn ôm chặt Sona vào trong lòng, ôm thật chặt, khuôn mặt trắng bệch ấy vẫn không hề có chút phản ứng...

Căn phòng lúc này chỉ còn lại những âm thanh hối hận của John...hắn hối hận vì sao không trao chiếc nhẫn này cho Sona sớm hơn mà lại phải đợi có cơ hội kia chứ? Hắn hối hận vì đã để Sona ra trận lần này...hối hận rất nhiều nhưng không thể cứu vãn.

“Sona, em rất thích ngắm trăng đúng không? Được, anh sẽ cùng em ngắm trăng, nếu Sona thích mặt trăng, anh cũng sẽ lấy xuống cho em...Sona em muốn không? Em không trả lời nghĩa là đồng ý đấy nhé”- Giọng nói của John như nghẹn lại, nước mắt của hắn rơi xuống hai má của Sona, đôi môi xinh đẹp kia nay đã tái xanh, hai má ửng hồng thường thấy nay đã trắng bệch, Sona đã đi như John thì vẫn cố gắng níu kéo đôi chút hi vọng mỏng manh.

Có quá nhiều đó kị, cũng quá nhiều trối buộc

Âm thầm chịu đựng,hi vọng không phải khổ đau

Khi yêu thương sâu nặng, đã đến hồi kết thúc

Sự lạnh lẽo lấp đầy những khoảng trống

Có quá nhiều vết thương không thể bù đắp

Chỉ có thể ôm hồi ức khóc thầm.

.....

Phòng tiếp khách.

Swain tiến nhanh vào bên trong, ở đây từ sớm đã có một người thanh niên trông khá là trẻ tuổi đang đứng đợi, khi thấy Swain bước vào người thanh niên kia vội cung kính cúi chào nói: “ chắc đây là ngài Swain, trăm nghe không bằng một thấy, được gặp ngài đúng là niềm vinh dự của tôi.”

“cậu là...”-Swain liền hỏi

“xin ngài cứ gọi tôi với cái tên Losto”-Người thanh niên trẻ kia đáp.

Swain ngồi lên ghế giữa phòng nói: “ nghe nói người muốn hiến công thành Slithing? Làm sao người biết chuyện bọn ta sắp công phá thành này?”

Losto đáp: “ không dám dấu gì ngài, tôi vốn là 1 người bên trong thành Slithing, bị lực lượng hư không chiếm đóng, trong một lần lính canh gác cổng thành bất cẩn, tôi đã trốn thoát ra được, sau khi các ngài công phá được tòa thành Lighting này thì thành Slithing chỉ cách đây không quá 2 ngày đường, tôi rất muốn các ngài công phá thành Slithing để giải cứu những người dân vô tội bị quân Hư Không bắt làm nô lệ, cầu xin ngài hãy vì những người dân hiền lành vô tội như chúng tôi mà đánh lui quân Hư Không.”-Losto quỳ

xuống nói. Swain nhìn qua bộ dáng của hắn, không nhìn ra một chút gì giả dối, liền tiến lại đỡ Losto lên rồi nói: “ chàng thanh niên trẻ, cậu thực sự là một người biết nghĩ cho người khác, được rồi, ta nghe nói cậu có cách công phá thành này đúng chứ? Vậy mau nói cho ta nghe...”

Losto gật đầu rồi móc ra từ trong người một mảnh vải trắng, trên đó vẽ toàn bộ sơ đồ và cách sắp xếp đội quân phòng ngự của binh lính Hư Không bên trong, thậm chí ngay cả ngày giờ binh sĩ giao ca trực trên đó cũng viết tỉ mỉ.

Swain kinh ngạc lắc đầu nói: “ không ngờ rằng, cậu lại làm tỉ mỉ đến thế, có thứ này việc công phá thành Slithing sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Losto mỉm cười nói: “ vì tôi đã bị giam trong thành Slithing được một thời gian dài, cho nên việc sắp xếp binh sĩ canh phòng bên trong đó cũng nắm rõ đôi chút...ngài Swain liệu có thể công phá thành và giải cứu được những người dân bên trong được không?”

“cậu yên tâm, bọn ta sẽ không để bất cứ một người nào chịu khổ dưới sự áp bức của quân Hư Không đâu.”-Swain vỗ vai của Losto nói.

Losto gật đầu mỉm cười sau đó nhìn quanh kì lạ hỏi: “ ngài Swain tôi muốn hỏi chỉ huy John đâu rồi ạ? Tôi rất muốn gặp người anh hùng trẻ tuổi này, ngài không biết đấy thôi, những người dân bị bắt làm nô lệ bên trong thành Slithing ai ai cũng truyền tai nhau những chiến công của chỉ huy John, bọn rất thần tượng ngài ấy.”

Swain lắc đầu nói: “ ta nghĩ cậu không nên nhắc đến chuyện này, hiện tại John đang có chút việc không tiện gặp ai cả.”

Losto ờ ờ mấy tiếng rồi như chợt nhớ ra điều gì đó vội nói: “ ngài Swain không biết ta có chuyện này có nên nói không?”

“có gì người cứ nói”-Swain liền đáp.

“chả là trước khi vào đây, tôi có nghe nhiều binh sĩ bàn tán nhau về việc một cô gái trong Liên Minh bị thương rất nặng, hình như là thương tổn về linh hồn thì phải, không biết có phải như vậy không?”-Losto nói.

Swain có hơi chút kinh ngạc, không ngờ chuyện này lại để nhiều người biết đến thế, ông cảm thấy mình thật bất trách, không kịp phong tỏa tin tức từ sớm, nếu binh sĩ biết thêm thông tin vì việc này mà John mất tinh thần chắc chắn sĩ khí quân đội sẽ tụt giảm không phanh.

Losto thấy Swain dăm chiêu không đáp, hắn liền biết chuyện mình vừa nói đến 8-9 phần là đúng, Losto liền nói: “ ngài Swain nếu không ngại có thể cho tôi gặp cô gái ấy được chứ? Không dẫu gì ngài, gia đình tôi mười đời làm nghề thầy thuốc, có thể giúp được gì đó.”

“người sao? Đừng có nói bậy, ngay đến cả Soraka thần y trong Liên Minh bọn ta cũng bó tay nữa mà...”-Swain có chút kinh ngạc với lời đề nghị của hắn nhưng nghĩ đến việc Soraka còn bó tay thì một người như hắn sao có thể?

Losto năn nỉ nói: “ ngài Swain xin hãy cho tôi 1 cơ hội, 10 đời làm nghề thầy thuốc của gia đình tôi đã nghiên cứu ra một loại thuốc có thể chữa trị thương tổn linh hồn rất tốt...”

“người nói sao?”-Swain giật bắn người kinh ngạc.

164. Q.5 - Chương 54: Sona Được Cứu Sống

“John...John...”-Swain chạy như bay quay trở lại căn phòng kia với hi vọng có thể nói cho hắn biết được chuyện mà lão vừa nghe, thế nhưng ngay khi vừa đến phòng thì ở đó không có một bóng người, cả căn phòng trống trơn.

“John đâu? Cậu ta đi đâu rồi? cả Sona cũng không thấy.”-Swain cuống cuống chạy quanh tìm kiếm nhưng vẫn chưa thấy John ở đâu.

“ông làm gì vậy Swain?”-Soraka và Karma bắt gặp Swain bộ dáng vội vã lập tức tiến lại hỏi.

“John...hai người có thấy cậu ta đâu không?”-Swain vội vàng nói.

“mà có chuyện gì trông ông gấp gáp vậy?”-Soraka nhìn Karma tỏ ra khó hiểu vội hỏi.

“đừng nói nhiều, hai người có thấy cậu ấy đâu không?”-Swain lặp lại câu hỏi.

“ở khu vườn phía sau, chúng tôi vừa gặp cậu ấy bế theo Sona đến đó.”-Karma liền trả lời.

“bịch bịch...”-Swain quay người chạy thật nhanh về phía khu vườn, Soraka và Karma nhìn nhau, họ lập tức nhận ra có điều gì đó bất thường vội đuổi theo, vừa chạy Soraka vừa hỏi: “ Swain rốt cuộc có chuyện gì vậy? nói chúng tôi nghe được không?”

Swain vừa chạy vừa đáp: “ chuyện dài dòng lắm tôi sẽ kể sau, bây giờ phải tìm John, chúng ta có hi vọng cứu được Sona rồi.”

“cái gì?”-Karma và Soraka kinh ngạc đến trợn mắt nhìn nhau.

Bước chân của ba người nhanh chóng được tăng cao.

Khu vườn phía sau, lúc này John đang ôm chặt Sona ngồi trên một chiếc ghế đá...Swain vừa chạy vào lập tức thấy John,ông ấy liền hô lên: “ John...mau đem Sona quay về phòng, tôi có cách để cứu Sona sống lại...mau lên...”

John tỏ ra thờ ơ đáp: “ Swain, ông không cần làm cách đó để an ủi tôi đâu, Sona không thể cứu sống, ngay đến Karma và Soraka còn bó tay thì ông làm sao cứu được chứ?”

Swain không quan tâm những gì John nói, ông ấy quát tay nói: “ John, tôi không phải là người cứu Sona, tôi đã tìm ra một người có khả năng cứu cô ấy, không phải cậu rất muốn Sona sống lại sao? Cho dù có 1% cơ hội thì cũng nên thử chứ.”

“Sao?”-John xoay đầu nhìn Swain vội hỏi: “ ông tìm ra người có thể cứu được Sona sao? Không lẽ người này y thuật còn cao hơn cả Soraka và Karma?”

“cao hơn thì không biết chắc, nhưng người này bảo có loại thuốc có thể khôi phục lại linh hồn cho cô ấy, John, đây là cơ hội, chúng ta phải thử.”-Swain nói lớn.

“được, mau gọi người đó đến.”-John nói không cần suy nghĩ, hiện tại chỉ cần một chút hi vọng cứu sống Sona là hẳn đã vui lắm rồi, ngay tức khắc, John bế Sona quay trở về phòng, còn Swain thì lập tức phái người gọi Losto đến.

Chỉ 10 phút sau, tại căn phòng kia, John, Swain, Karma và Soraka đã có mặt trong đó, đối diện với họ chính là người thanh niên mang tên Losto.

“ngài chính là John đúng không? Thật vinh dự khi được gặp mặt ngài...”-Losto tươi cười hứng khởi nói.

John đưa tay nói: “ tạm thời khoan nói chuyện đó đã, ta nghe Swain nói lại, cậu biết cách cứu chữa cho Sona đúng không? Cậu làm cách nào?”

“cứu thì không dám chắc, nhưng tôi có một loại thuốc có khả năng chữa trị linh hồn, đây cái này”-Losto móc từ trong túi áo ra một bình thuốc, đổ từ trong đó ra một viên thuốc hình tròn màu đỏ nói.

“Có thể cho tôi xem qua được chứ?”-Karma tiến lại nói, Losto gật đầu rồi đưa cho Karma kiểm tra.

Swain lập tức nói: “ Cậu ta bảo, gia đình của mình hơn mười đời làm nghề thầy thuốc, và họ đã bỏ cả cuộc đời của mình để nghiên cứu và chế tạo ra loại thuốc để chữa trị linh hồn, John, chúng ta cần phải thử...biết đâu...”

“loại thuốc này rất lạ, không có mùi gì cả, cũng chưa từng thấy trước đây, nhưng cũng không thấy có gì bất thường cả.”-Karma trả lại viên thuốc cho Losto nói.

John nhìn Losto, người thanh niên trước mặt trông chừng cũng chạc tuổi hắn, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt cả, hắn gật đầu nói: “được rồi, cậu mau cho cô ấy uống thuốc đi, dù là cơ hội nhỏ nhất chúng ta cũng phải thử.”

Losto cầm viên thuốc đến bên cạnh Sona, đôi mắt hắn ta nhìn Sona một lúc sau đó mới cúi người đặt viên thuốc lên môi của Sona, viên thuốc kia vừa chạm vào môi của cô lập tức hóa thành một dòng khí trôi vào trong người Sona.

“bây giờ làm gì tiếp?”-John đứng bên cạnh lo lắng hỏi.

Losto liền đáp: “bây giờ phải chờ đợi thôi.”

Karma tiến lại cạnh Sona, tay đặt lên đỉnh đầu của cô kiểm tra sau đó sử dụng tinh thần lực của mình điều khiển kính Mantra bên người bay lơ lửng giữa giường, từ chiếc kính Mantra bắn ra một luồng sáng chiếu vào đỉnh đầu của Sona, đôi tay của Karma phát ra thứ ánh sáng màu lục bảo dịu nhẹ liên tục đảo qua lại điều khiển chiếc kính Mantra.

“hả”-Đột nhiên Karma há lên kinh ngạc, những người xung quanh tinh ý nhận ra điều này, Soraka liền hỏi: “có chuyện gì vậy? Karma, Sona làm sao à?”

“linh...linh hồn của Sona đang hồi phục, thật không thể tin được”-Karma lắp bắp nói.

“sao!”-Soraka kinh ngạc chạy đến nắm lấy tay của Sona bắt đầu xem xét, sắc mặt của cô kinh ngạc không kém Karma là mấy, mạch của Sona đang bắt đầu đập trở lại, máu đang từ từ điều hòa, tim đang từng bước co bóp....

“Sona...Sona cô ấy được cứu rồi đúng chứ?”-John liền hỏi, đôi mắt đỏ hoe...

“John...thật không thể tin được, viên thuốc ấy đã cứu Sona...cô ấy đang dần khôi phục sự sống, linh hồn cũng đang bắt đầu được chữa trị...”-Karma liền đáp.

“ha...ha...”-John cười như điên, một cảm xúc khó tả trào dâng, Sona được cứu sống thì còn cái điều gì tuyệt vời hơn, John lao đến giữ chặt lấy vai của Losto cười nói: “Losto, ta nợ cậu một ân huệ, cậu muốn gì, tôi cũng sẽ cố gắng giúp cậu...cậu cứ nói.”

Losto mỉm cười nói: “được giúp ngài là niềm vinh hạnh của tôi rồi, tôi đâu cần đòi hỏi gì.”

“thực ra Losto vốn là người dân của thành Slithing, trong một lần may mắn cậu ấy trốn thoát ra khỏi đó được,sau đó cố gắng đến đây đưa ra sơ đồ và vị trí chốt chặn của binh lính hư không tại thành Slithing với mong muốn chúng ta mau công phá thành Slithing để giải cứu những người dân đang bị giam trong đó.”-Swain liền nói.

“được, Losto, cậu cứ yên tâm bọn ta nhất định sẽ giải phóng những người dân đang bị bắt tại thành Slithing đúng như mong ước của cậu, Swain ông mau chuẩn bị binh lực, ba ngày nữa chúng ta sẽ đưa quân đi công phá thành Slithing.”-John nói như đinh đóng cột.

Losto vội nói: “John, liệu ngài có thể cho tôi tham gia trận chiến này được không? Tôi muốn mình đóng góp gì đó trong việc giải cứu những người thân quen của mình.”

“được”-John lập tức đáp ứng.

“John, bây giờ mọi người ra ngoài được chứ? Chúng tôi cần trị liệu cho Sona, để cô ấy mau chóng hồi phục.”-Soraka tiến lại nói.

“được được”-John mỉm cười sau đó cùng Swain và Losto rời khỏi phòng.

Ngay lập tức ngày hôm sau, John đích thân chỉ huy lực lượng cùng với Losto công phá thành Slithing như đúng những gì mà Losto mong muốn, với khí thế, sức mạnh quân đội hiện tại, cộng với những ghi chép chính xác mà Losto cung cấp việc công phá thành Slithing không quá khó khăn và càng kì lạ hơn những binh sĩ hư không bên trong thành không hề có chút phản kháng quá mức, giống như họ chấp nhận buông xuôi vậy.

“Ngài John, ơn giải cứu thành Slithing này Losto tôi không biết lấy gì báo đáp....”-Losto đứng bên cạnh John cười nói.

John liền đáp: “Losto, ta nợ cậu một ân huệ, thực ra hành Slithing này không sớm cũng muộn ta sẽ cho quân đội chiếm lại nó, ta vẫn còn nợ cậu một món nợ...”

“ngài đừng nói thế....”-Losto cười hì hì gãi đầu.

“John...John...”-Karma chạy vội vã đến bên cạnh John nói: “ Sona, cô ấy tỉnh lại rồi, cậu mau đến ngay đi...”

“sao! Sona tỉnh lại rồi à?”-John lập tức chạy như bay đến phòng Sona đang chữa trị.

Losto nhìn theo bóng lưng của John mỉm cười rồi xoay người rời đi.

Lúc này Sona đã tỉnh lại, cô nằm yên bất động trên giường, bên cạnh là Soraka...John chạy vào lập tức đến bên cạnh Sona nắm chặt lấy tay cô vui mừng nói: “ Sona, cuối cùng em cũng tỉnh lại, thật là ta mừng quá...”

Thế nhưng hành động của Sona thật kì lạ, cô nhìn John như nhìn một người lạ mặt, cánh tay lập tức rút lại, đầu quay về hướng khác...

John kinh ngạc nhìn Soraka bên cạnh hỏi: “ Soraka, chuyện gì vậy? sao Sona..cô ấy..”

Soraka cũng kinh ngạc không kém nhưng tạm thời chưa tìm ra đáp án nên cô suy luận nói: “ có thể việc linh hồn của cô ấy bị tổn thương nặng mới vừa khôi phục nên nhất thời không nhớ cậu là ai, có thể trong vài ngày nữa thông qua việc chữa trị của Karma trí nhớ của cô ấy sẽ khôi phục lại cũng nên.”

“ừ”-John gật đầu, bây giờ chỉ có cách giải thích đó là chấp nhận được, nhưng việc Sona nhìn hẩn với ánh mắt như với người lạ mặt khiến hẩn cảm thấy có chút gì đó rất khó chịu.

.....

Những ngày tiếp theo, sau khi cùng những tướng quân trong Liên Minh bàn bạc kế sách công phá những tòa thành tiếp theo và các chiến dịch sắp tới, John lại cố gắng đến bên cạnh Sona để trò chuyện cùng cô, nhưng thật kì lạ, Sona như không thể nói được, cô nhìn hẩn với ánh mắt như người lạ mặt, không chút tình cảm, không chút thân quen. Điều này khiến John cực kì đau khổ, những người khác trong liên minh khi đến thăm Sona, cô cũng tỏ thái độ như thế, cực kì lạnh nhạt.

Đồng thời trong khoảng thời gian đó, John nhận ra Losto rất có tài quân sự vậy nên phong cho hẩn làm một chức vị tướng quân đội quân tiên phong, tài cầm quân của hẩn cũng thực sự khiến John và nhiều người trong doanh trại rất kinh ngạc, hẩn đánh đâu thắng đó, được lòng tin của rất nhiều người.

Vào một đêm trăng tròn....

John đang ngồi làm việc tại lều chỉ huy của mình, hẩn đang cố gắng vạch ra kế hoạch cho lần chiến dịch tiếp theo của mình, lần chiến dịch này John muốn công phá thủ đô của Demacia, chính thức dành lại toàn bộ lãnh thổ.

“John...”-Một giọng nói thân quen mà trước giờ hẩn vẫn rất muốn nghe đột nhiên vang lên...

“ha...”-John giật mình đứng dậy khỏi ghế nhìn người bước vào, bởi người đó chính là cô gái mà hẩn quan tâm nhất lúc này-Sona.

“Sona...em nói được rồi...em nhớ được anh là ai rồi sao?”-John rời khỏi bàn chạy đến cạnh Sona, nắm lấy tay cô vui mừng nói.

Sona mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu đáp: “ Sona đã nhớ lại rồi, John..Sona cảm thấy rất có lỗi khi để anh lo lắng cho em như vậy.”

“không...không...em không có lỗi gì cả, người có lỗi là ta đây...Sona...ta thật vui mừng quá...được thấy em có thể nói chuyện lại bình thường thật sự khiến ta không thể nào diễn tả cảm xúc lúc này.”-John ôm chặt Sona nói.

Sona cười nhẹ sau đó thoát khỏi người John tiến lại bên bàn làm việc của hắn nói: “ John, sao anh còn chưa đi nghỉ?”

John tiến đến đáp: “ nghỉ sao được khi công việc còn nhiều thế này, Sona em xem này, đây là kế hoạch sắp tới của ta, ta muốn thông qua chiến dịch lần này công phá thủ đô của Demacia giải phóng toàn vẹn lãnh thổ Demacia.”

“cho Sona xem được chứ?”-Sona mỉm cười nói.

John gật đầu rồi nói tất tần tật chiến dịch lần này cho Sona nghe....

Hai người nói chuyện với nhau chừng hơn một giờ thì Sona bảo mệt và muốn quay về nghỉ ngơi, John lập tức gật đầu và tỏ ý muốn đưa Sona quay trở về nhưng cô lại từ chối...

Sona rời khỏi lều chỉ huy tiến về phòng của mình....

Giữa đêm khuya yên tĩnh, đêm nay Lux là người làm nhiệm vụ tuần tra mọi nơi, đột nhiên cô dừng lại , đôi mắt nhìn chăm chăm về phía trước, hai tròng mắt mở to kinh ngạc....rất cuộc cô đang kinh ngạc điều gì? Chuyện gì khiến Lux lại giật mình đến thế.

Chưa hết, sáng ngày hôm sau, mọi người thấy Lux đang bất tỉnh bên cạnh một gốc cây, khi kiểm tra thì không thấy trên người của cô có bất cứ vết thương gì cả, như Karma nói lại thì có vẻ như Lux bị suy nhược về thể chất nên mới bất tỉnh như vậy, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.

165. Q.5 - Chương 55: Thảm Bại

Từ thành Slithing đến thủ đô Demacia chỉ cách khoảng 4 ngày đi đường, trên đường đi không hề có các tòa thành cũng như doanh trại quân hự không nào cản trở nên cuộc hành quân của binh sĩ Liên Minh từ thành Slithing đến thủ đô Demacia không gặp bất cứ trở ngại nào, chiến dịch tấn công thủ đô giải phóng toàn bộ vùng đất Demacia đã được mở.

Theo kế hoạch mà John vạch ra, quân đội Liên Minh sẽ chia ra làm ba cánh quân tấn công thủ đô, cánh quân thứ nhất do John, Irelia chỉ huy sẽ tấn công trực diện vào thủ đô. Hai cánh quân còn lại, một cánh sẽ vòng theo hướng đông do Garen chỉ huy, cánh quân còn lại vòng theo hướng tây do Darius chỉ huy, hai cánh quân Đông-Tây sẽ bí mật tập kích từ hai mạng sườn của thủ đô. Hai cánh quân này mới thực sự là cánh quân chủ lực công phá thủ đô Demacia, cánh quân do John chỉ huy thực chất chỉ là mồi nhử mà thôi!

Sử dụng kế dương đông kích tây để làm kẻ địch bị tấn công bất ngờ không kịp ứng phó. Lấy cái bất ngờ để trị cái chắc chắn, đây là phương châm của chiến dịch công phá Thủ đô Demacia.

6 giờ sáng ngày 1 tháng 1 năm 24 CLE.

Đội quân với hơn 30 vạn quân do John chỉ huy đã xuất hiện trước cổng thủ đô, khí thế của binh sĩ hiện rõ hết trên mặt, những tiếng hô hét liên tục vang lên như muốn uy hiếp tinh thần của toàn bộ binh sĩ hự không bên trong.

Hai cánh quân kia xuất phát trước quân của John một giờ, vì họ phải đi đường vòng cho nên cần phải đi sớm hơn đội quân của hắn mới mong bắt kịp kế hoạch.

Irelia cưỡi ngựa bên cạnh John nhìn thủ đô Demacia trước mặt, những kí ức hiện về, cô còn nhớ trước đây khi mình còn bị thương nặng đám người của Shen đã đưa cô đến đây cầu cứu sự giúp đỡ từ triều đình Demacia. Irelia mỉm cười nhìn John nói: “ xem ra đây là trận chiến cuối cùng trên đất Demacia rồi, sau trận chiến này chúng ta có thể giải phóng toàn bộ lãnh thổ Demacia và người dân đang bị bắt làm nô lệ.”

Từ phía đối diện, cổng thủ đô đã mở, từ bên trong hàng ngàn hàng vạn binh lực của quân đội Hư Không tràn ra, ma thú gào thét, binh sĩ sẵn sàng chiến đấu, xem ra quân đội hư không đang muốn mặt đối mặt với lần tấn công này.

“Các binh sĩ hư không nghe đây, hôm nay dù có chết chúng ta cũng phải tiêu diệt cho bằng được những kẻ dám ngăn cản ước mơ của chúa tể tôn kính, mỗi sự hi sinh của các người đều được Chúa Tể ghi nhận, có chết cũng phải lôi vùi tên đi theo, các người nghe chưa?”-Một tên tướng quân Hư Không, và có lẽ cũng là tên chỉ huy toàn bộ binh sĩ Hư Không tại đây đang cố gắng khơi dậy lòng quân.

Quân đội Hư Không ra ngăn chặn sự tấn công của Quân đội Liên Minh do John chỉ huy lần này ước chừng khoảng 30 vạn quân, tính ra hai bên khá là cân bằng, nếu giao tranh không nắm chắc ai sẽ dành chiến thắng.

“Tấn công....Tấn công...”-John vung kiếm hô to hai chữ “Tấn Công” ngay lập tức toàn bộ 30 vạn quân hét lên binh khí trên tay ở tư thế tấn công như vũ bão lao về phía trước.

“Tấn Công”-Bên phía quân đội Hư Không cũng nhanh chóng đáp trả gần 30 vạn quân cùng với ma thú hung hãn điên cuồng lao lên tấn công.

Một trường đẫm máu lại xuất hiện.

Tiếng binh khí vang lên liên tục...

Tiếng la hét, tiếng gào rống cứ hòa vào như...

.....

Cùng lúc đó tại cánh quân hướng đông do Garen chỉ huy, quân đội Liên Minh vẫn đang bí mật hành quân tiến đánh phía Đông của thủ đô, Garen là một người con của vùng đất Demacia này nên không thể nào có chuyện anh ta không nắm rõ đường đi ở đây, đoàn quân vẫn đang di chuyển rất suôn sẻ mà không nhận phải một sự ngăn cản nào...có thể là chẳng có ai ngờ được vẫn còn hai cánh quân khác của Liên Minh đi theo hướng này.

“Garen, sau khi giải phóng được thủ đô và lãnh thổ Demacia anh định làm gì?”-Katarina cười ngửa bên cạnh nhìn Garen hỏi.

Garen liếc nhìn cô một cái sau đó đáp: “ thì cố gắng giúp đỡ những người dân của Demacia xây dựng lại cuộc sống vốn có trước kia, sau đó là trở thành hậu phương cho quân đội Liên Minh. Hậu phương vững chắc thì kháng chiến mới thành công.”

“hài...”-Kata có chút gì đó hơi thất vọng, cô nói: “ quê hương của anh được giải phóng còn của tôi...Noxus...”

“cô đừng lo, nếu cô muốn có thể xem Demacia là quê hương thứ 2 của mình”-Garen cười đáp.

Kata hơi chút kinh ngạc nhưng sau đó cũng bật cười. Garen liền hỏi: “ à Kata này, Talon anh ta với cô có quan hệ gì?”

“Talon à? Sao anh lại hỏi về anh ấy?”-Kata liếc hỏi.

“à..à không có gì”-Garen gãi đầu ngó lơ sang chỗ khác...Kata cười nhẹ một tiếng rồi đáp: “ Talon vừa là một người bạn vừa là thầy của tôi...”.

“thầy?”-Garen kinh ngạc.

Kata gật đầu nói: “ chắc anh cũng biết ở Noxus Talon và tôi là hai sát thủ nổi tiếng nhất, nhưng đa phần các kĩ năng và kinh nghiệm ám sát của tôi đều được anh ấy chỉ dẫn, có thể nói Talon là một chiến binh mà tôi rất tôn trọng. Anh ấy còn là một người bạn của tôi nữa, những nhiệm vụ khó hay những lúc tôi gặp khó khăn anh ấy luôn sẵn sàng giúp đỡ...”

“ờ”-Garen gật đầu, sau đó thở dài, không rõ lắm nhưng hình như anh ta nghe Kata nói Talon là một người bạn thì có vẻ yên tâm điều gì đó.

“tất cả dừng lại!”-Kayle đang đi bên cạnh đột nhiên dừng lại hô lớn, ngay lập tức Garen và những người khác cũng dừng lại, Garen vội hỏi: “ có chuyện gì vậy?”

“Sát khí! Ta cảm nhận được sát khí”-Aatrox ở bên vội đáp.

“Sát khí ở đâu? ở nơi này vắng vẻ thế này lấy đâu ra sát khí?”-Katarina kinh ngạc nhìn quanh một vòng nhưng vẫn không thể nào nhận ra điều gì bất thường.

“để an toàn tôi sẽ cử vài người đi trước kiểm tra”-Garen tỏ ra vô cùng cẩn thận, ngay lập tức phái ba binh sĩ cưỡi ngựa chạy về phía trước kiểm tra tình hình.

Chỉ 15 phút sau ba người lính được cử đi đã quay trở về, bọn họ báo cáo không phát hiện ra điều gì bất thường ở phía trước cả. Kayle lắc đầu đáp: “ thật lạ rõ ràng là cảm nhận có điều gì đó bất thường.”

“có thể là do mấy con thú hoang trong rừng đấy thôi”-Xin Zhao từ nãy giờ yên tĩnh ở bên lúc này mới nói.

“có thể là vậy.”-Garen gật đầu nói với Galio và Fiora ở phía sau: “ Galio, Fiora, hai người cảnh giác phía sau, dù sao chúng ta cũng cần phải cẩn trọng, đây là trận chiến cuối cùng, tuyệt đối không được để có sai lầm gì.”

“được, cứ để chúng tôi lo”-Galio gật đầu sau đó bay về phía cuối hàng quân đội, Fiora cũng đi theo.

Đoàn quân của Garen lại tiếp tục tiến lên phía trước.

“Xoạt xoạt xoạt”-đột nhiên từ hai bên trong rừng hàng ngàn mũi lao phóng ra nhắm ngay hai bên sườn đội quân của Garen mà đâm...

“Phập phập phập”-binh sĩ liên tục dính các mũi lao vào nơi chí mạng, chết ngay tức khắc.

“tập kích...có tập kích”-Garen lập tức rút kiếm ra hô lớn.

“vù vù vù”-Lại từ trong rừng hàng trăm các quả chông gắn đầy gai sắt nhọn được ném ra, tốc độ bay cộng thêm những cái gai bằng sắt kia không một chiếc áo giáp nào chịu nổi..

“á”-Binh sĩ liên tục ngã xuống, những tiếng la hét đau đớn vang lên khắp nơi.

“không được loạn, không được loạn..”-Garen liên tục nói...

“tấn công, tấn công”-Từ hai bên rừng, hàng ngàn quân lính Hư Không chui đất đứng lên, từ phía trước, phía sau đều có quân lính Hư Không, là “thập diện mai phục”- quân đội Liên Minh đã bị rơi vào cái bẫy mà quân Hư Không giăng sẵn.

“chuyện này là sao? Không phải cuộc hành quân này rất bí mật sao? Tại sao...tại sao...”-Morgana không thể nào hiểu được.

“không còn đường nào thoát rồi, tấn công...”-Garen hô lớn vùng kiếm lao đến tấn công. Ngay lập tức toàn bộ binh sĩ phía sau cũng lao lên, thà chết cho anh hùng còn hơn chưa làm gì đã chết.

“keng keng...”-tiếng vũ khí vang lên khắp nơi.

“đội xạ thủ bắn.”-Từ trong rừng hàng trăm mũi tên tẩm độc được bắn ra, nhắm về phía binh sĩ liên minh.

“phập...phập...”-Binh lính chết như rạ, bốn phía đều bị bao vây, quân đội Liên Minh đang dần bị tiêu diệt dần.

“Kata cẩn thận”-Garen vùng kiếm lao đến đánh bay ba mũi tên nhắm đến Kata từ phía sau lưng, Kata xoay đầu nhìn ba mũi tên tẩm độc dưới đất, không biết khi cô dính phải thì sẽ ra làm sao đây.

“cẩn thận, chúng ta phải mở đường máu rút lui thôi.”-Garen liền nói với cô.

“za...”-Năm tên lính hư không cầm giáo lao đến tấn công Garen ngay tức khắc...

“khốn kiếp”-một kiếm của Garen lập tức chặn lại năm cây giáo, sức của năm tên lính khiến Garen bị đẩy lùi, chân trượt trên mặt đất một đoạn....nhưng chưa dừng lại ở đó, ngay lập tức từ phía sau hai tên lính khác lại cầm kiếm lao đến.

“xoạt xoạt”-Katarina đột nhiên xuất hiện giữa hai tên lính kia một dao cắt cổ hai tên, sau đó cô hét lớn: “ cúi đầu xuống”- Garen như theo quán tính lập tức cúi đầu, Kata lộn ngược người, hai tay lấy đầu Garen làm điểm tựa lập tức nhào một vòng tuyệt đẹp trên không, mười cây dao trong người như biết múa xung quanh cơ thể của cô, một chiêu lấy đầu năm tên...

“coi như chúng ta hòa nhé”-Kata mỉm cười nhẹ nhàng nhìn hấn.

“Garen, mở đường máu rút mau, quân của chúng ta không thể nào cầm cự nổi”-Fiora ở phía sau, cả bộ áo giáp dính đầy máu địch, la lớn nói.

“bùm bùm bùm”-đột nhiên từ trước mặt hàng chục chiếc xe pháo xuất hiện, những loạt pháo đầu tiên bắn đến, nổ vang giòn giã, mặt đất như rung chuyển, binh sĩ Liên Minh như những tảng đá, bị những khẩu pháo bắn cho tan xác.

“thế là sao tại sao bọn chúng lại biết mà tập kích chúng ta, tại sao?”-Garen hai mắt đỏ hoe nhìn binh sĩ của mình đang từng người từng người một ngã xuống...

“ầm”

“á”-ở bên kia, Katarina suýt nữa bị một quả pháo bắn trúng, nhưng uy lực của vụ nổ vẫn khiến cô bị đánh bay ra, ngã nặng nề trên mặt đất, cả người đầy vết thương, miệng thấm đầy máu...

“Kata..”-Garen kinh hoảng chạy đến nhưng ngay lúc này “ ầm”- một quả pháo nữa bắn đến, sức nổ và sự tàn phá của nó khiến cho bộ giáp trên người Garen hoàn toàn nát vụn, hắn bị bắn đến ngay bên cạnh Kata, cả người đầy máu, Garen vẫn cố gắng cầm kiếm ở phía trước mặt Kata để bảo vệ...

“tên ngốc này...không sợ chết à?”-Kata hai mắt đỏ hoe nói.

“chết một mình thì đâu có vui...”-Garen cười đau khổ đáp...

Kata mỉm cười nói: “ hôm nay tôi thấy anh không như mọi ngày, bộ dáng khờ khạo khi đứng trước mặt tôi đâu mất rồi?”

“vù”-một quả pháo nữa lại bay đến, nhưng lần này, Kayle đã đến kịp sức mạnh thiên sức của cô đã phá hủy quả pháo ấy trước khi nó kịp nổ.

“Kayle, chúng ta không chạy được rồi...bị bao vây thế này thì không còn cách nào khác”-Morgana ở gần đó đang ra sức chiến đấu, giết xong một tên lính cô lại điên cuồng hét lên.

Binh lính Hư không ngày một đông mà binh sĩ Liên Minh ngày một ít, có thể thấy tất cả đã được bên Hư Không chuẩn bị rất kĩ lưỡng, mọi thứ đều nằm trong sự sắp đặt của chúng.

“phập phập”-hàng trăm mũi tên vẫn bắn, hàng chục quả pháo vẫn cứ thế oanh tạc không thương tiếc, quân lính liên minh hiện tại chỉ chừng vài ngàn người, Fiora, Xin Zhao, Aatrox, Morgana, Kayle, Kata và Garen đã bị thương rất nặng.

Có thể nào đây là dấu chấm hết cho bọn họ?

“ầm ầm ầm”-hàng loạt tiếng pháo nổ vang lên liên tục, những quả pháo đang đồng loạt bay về phía Kayle, Garen và Kata...

Kata nhìn Garen nói: “ Garen...ngươi chết có cảm thấy hối tiếc không?”

“việc gì phải hối tiếc khi lần này ta được chết cạnh cô?”-Garen lúc này tỏ ra rất khác, anh ta không còn khờ khạo như khi đứng trước mặt Kata nữa, những gì anh ta nói lúc này xuất phát từ chính lòng mình.

“hì...nếu vậy tôi cũng không có gì hối tiếc nữa rồi”-Kata nắm lấy tay của Garen nói.

“Tạm biệt”-Kayle nhắm chặt mắt như chuẩn bị cho cái chết của mình....

“ầm ầm ầm ầm ầm ầm”

Những tiếng nổ vang lên....hoa lửa xuất hiện...nhưng nó không phải nổ trên mặt đất...mà là nổ trên bầu trời...

“Kayle...con yếu đuối quá đấy...”-Một giọng nói vang lên từ trên bầu trời....

Kayle kinh ngạc mở mắt nhìn lên trời, hai mắt cô mở to hết cỡ, toàn bộ binh sĩ liên minh, Fiora, Kata, Garen và những người khác cũng trợn mắt hết cỡ...trên bầu trời hàng trăm thiên sứ xuất hiện, đôi cánh trắng muốt tỏa ra hào quang chói lòa...một cảnh tượng mà dù có mơ họ cũng không thể nào mơ ra được....

“thiên...thiên sứ kia..không phải một là cả trăm người”-những binh sĩ kinh ngạc thốt lên.

“trưởng..trưởng lão...sao người đến đây?”-Kayle lắp bắp nói.

“Kayle, con chiến đấu bảo vệ những người khác vậy con nghĩ nhưng thiên sứ như chúng ta lại không thể chiến đấu sao?”-Thiên sứ mà Kayle gọi là trưởng lão là một bà lão có khí thế cao quý, đôi mắt thể hiện sự tinh tường kinh nghiệm cả trăm năm, và điều làm mọi người kinh ngạc hơn là bà ấy có đến tám cánh, một thiên sứ được phân chia cấp độ tùy thuộc vào số cánh của người đó, bà ấy có tám cánh chứng tỏ là một thiên sứ có cấp độ không tầm thường, và xin nói thêm, trên “thiên đường”, bà ấy chính là thiên sứ có cấp độ cao nhất, Thiên Sứ 8 cánh.

“Không ngờ lại gặp bà ấy!”-Morgana cười nói.

“Morgana, chúng ta có rất nhiều chuyện cần nói, cái tên Sclos kia cũng đã gia nhập trận chiến lần này rồi”-Trưởng lão thiên sứ nhẹ nhàng nói.

“Sao? Sư phụ cũng xuất hiện rồi?”-Morgana kinh ngạc...

“rút lui mau đi..chúng ta sẽ bọc hậu”-Bà ấy vội hô lớn, ngay lập tức những chiến binh thiên sứ gần đó đập cánh lao xuống tạo thành một bức tường ngăn cách quân đội Liên Minh và quân đội Hư Không.

“Garen, mau bắn pháo hiệu báo cho John biết chúng ta rút lui mau”-Xin Zhao hét lớn.

“bùm”-Garen rút từ trong người ra một cái pháo bắn thẳng lên trời, pháo nổ ra một đám khói xanh lá trên bầu trời.

.....

Ở cánh quân phía Tây, tình cảnh cũng không khác gì ở phía đông, quân đội Liên Minh do Darius chỉ huy bị quân Hư Không tập kích và tiêu diệt gần như nửa đội hình....

“ầm”-một quả pháo bắn đến trước mặt Darius, ông lập tức nhảy về phía sau tránh né, nhưng ngay lúc này một mũi tên độc từ phía sau bắn đến....

“canh”-Pantheon lao nhanh như cắt, dùng lá chắn trên tay chặn lại mũi tên vừa rồi, anh ta nói: “ Tướng quân Dariusm ngài ổn chứ?”

Darius gật đầu đáp: “ ổn, nhưng quân đội của chúng ta...ta vẫn không thể nào hiểu được, kế hoạch vốn rất hoàn hảo tại sao lại bị quân hư không tập kích được chứ?”

“tôi nghĩ chúng ta có nội gián”-Talon xuất hiện bên cạnh Darius, kiểng để trước ngực phòng thủ.

“nội gián? Không thể nào!”-Darius khó lòng mà tin được.

“Không có gì là không thể cả, ngay cả đến thống đốc Du Couteau cũng là một kẻ phản bội thì có gì không thể chứ?”-Draven cả người đầy máu thở dốc nói.

“cẩn thận”-Darius hô lớn một tiếng lập tức nhảy sang một bên.... “ầm”- một quả pháo bay đến và phát nổ ngay vị trí mà họ vừa đứng.

“tấn công thì không được, mà rút cũng không xong, không lẽ bỏ mạng nơi này sao?”-Draven nghiêng răng nói.

“chết thế này ta cũng không cam tâm”-Talon gật đầu nói.

“giết”-hàng trăm binh lính Hư Không lao đến, bọn ma thú nước dãi chảy ròng ròng điên cuồng cắn xé các binh sĩ Liên Minh, mặt đất được nhuộm đầy màu đỏ, xác chết như rạ...

“vù vù vù”-đột nhiên từ trên trời, hàng trăm các quả cầu hắc ám lao xuống nhắm đám lính Hư Không đang lao đến mà oanh tạc...những tiếng nổ làm rung chuyển cả mặt đất...

“chúng ta có viện binh sao?”-Darius và những người khác kinh ngạc ngược đầu lên trời nhìn, ở trên đó hàng trăm các thiên thần sa ngã với chiếc cánh đen xuất hiện...người nào người nấy mặc giáp cầm vũ khí, khí thế khiến lòng người sợ hãi...

“các vị là ai?”-Darius lập tức nói lớn.

Người đứng đầu thiên thần sa ngã, cũng chính là sư phụ của Morgana, kẻ mà Trưởng lão Thiên sứ đã nói đến với cái tên Sclos, một thiên thần sa ngã 8 cánh, mạnh nhất trong cách thiên thần sa ngã. Sclos đáp: “tướng quân, bọn ta là đồng minh, bây giờ các người mau chóng rút lui, chúng ta sẽ chặn hậu...”

“Darius mọc từ trong người ra một quả pháo bắn thẳng lên trời, đám khói xanh lá xuất hiện nhanh chóng”

Ngay sau đó toàn quân bắt đầu rút lui với sự hỗ trợ từ các thiên thần sa ngã.

.....

Lúc này tại nơi trung tâm, cuộc chiến của John và bên quân đội Hư không vẫn rất cân bằng...

“Tại sao lúc này vẫn chưa có tín hiệu gì? Không lẽ có chuyện gì sao?”- Ireliia chạy đến bên cạnh John lo lắng nói...

“John nhìn kia...”-Riven chỉ tay về hướng đông ở đây có một đám khói màu xanh xuất hiện.

“bên này cũng có”-Leona chỉ về hướng tây, ở đây cũng có một đám khói xanh.

Sắc mặt John tái mét, hai tay run lên, lẩm bẩm: “ không thể nào? Tại sao lại thất bại được chứ? Không thể nào..”

“John...hai cánh quân....chúng ta làm sao đây?”-Ireliia lo lắng nói.

“rút quân...rút quân ngay”-John lập tức ra lệnh, toàn bộ quân liên minh nhanh chóng rút quân quay trở về...Quân Hư Không được thể lần tới bắt đầu điên cuồng lao lên tấn công, truy sát quân đội Liên Minh....

“chiến dịch tấn công thủ đô Demacia đã thất bại hoàn toàn...binh sĩ đã hi sinh tạm thời chưa thể thống kê... Một thất bại đau đớn nhất trong thời gian John cầm quân, nguyên nhân của nó vẫn là một bí ẩn.”

166. Q.5 - Chương 56: Phần Nộ

“đau!!!”

“á”

“nhẹ thôi...nhẹ thôi”

Bên trong doanh trại quân liên minh lúc này, đâu đâu cũng thấy binh sĩ bị thương, số lượng nhiều đến mức những khu trại riêng biệt vốn được dựng lên trước đó dành cho việc chữa trị binh sĩ nay đã không còn 1 chỗ trống, nhiều người buộc phải ra bên ngoài để ngồi, để nằm bất cứ nơi nào có chỗ trống là phải tận dụng triệt để.

Đội ngũ Y tế có lẽ là đội ngũ bận nhất vào lúc này, họ liên tục chạy từ khu phía đông rồi sang khu phía nam, để kịp thời chữa trị cho các thương tích nặng nề, những binh sĩ khỏe mạnh cũng ra sức giúp đỡ đội ngũ y tế...Trong cái rủi cũng có cái may, cái may này chính là những chiến binh thiên sứ và thiên thần sa ngã đều mang trong mình những thuật trị thương vậy nên nhờ có sự giúp đỡ của họ áp lực lên đội ngũ y tế bị giảm đi rất nhiều.

Lúc này bên trong lều chỉ huy.

“rầm”-John tức giận đập bàn đứng dậy nghiêng rằng nói: “ rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao kế hoạch lại thất bại?”

Darius trên người không mặc giáp, ông chỉ khoác một bộ quần áo vải bình thường, đầu, và hai cánh tay đều quấn đầy băng trắng đáp: “ John, kế hoạch này chúng ta chỉ mới phổ biến ra trước khi hành động 1 ngày, không có lý gì quân do thám của kẻ địch lại nhận ra nhanh như thế được, theo kinh nghiệm của ta, e rằng trong Liên Minh có nội gián.”

“Nội gián”-lời này vừa nói ra khiến toàn bộ mọi người đang đứng kinh hoàng, việc liên minh có nội gián từ quân Hư Không là việc cực kì lớn, nếu không mau chóng tìm ra kẻ nào thì hậu quả của nó là điều ai cũng dự đoán trước.

“chuyện này không đơn giản đâu, liên minh chúng ta đông như vậy, muốn tìm ra được nội gián còn khó hơn lên trời.”-Lissandra khoanh tay nói.

John đi qua đi lại vài vòng để tìm cách, Swain như nghĩ ra điều gì đó vội nói: “mọi người thử nghĩ xem, kế hoạch này chúng ta chỉ vừa mới đưa ra vào tối hôm qua điều đó cũng có nghĩa kẻ nội gián kia cũng chỉ mới biết được kế hoạch này vào tối qua. Như vậy hẳn ta có hai cách để đưa thông tin ra bên ngoài, thứ nhất là sử dụng một loại phương tiện hoặc hình thức nào đó đưa ra bên ngoài, thứ hai là tự thân mình rời khỏi doanh trại...”

Nói đến đây Quinn cắt ngang: “ về cách thứ nhất khó lòng mà thực hiện được, hệ thống phòng thủ của chúng ta rất dày đặc, lòng đất có Skarner, trên không có Anivia, đây là chưa nói Valor của tôi có giác quan cực kì nhạy bén, tôi giả sử tên nội gián kia sử dụng bồ câu đưa thư hoặc một hình thức nào đó đại loại như vậy nó cũng không thể nào thoát khỏi giác quan bao quát và rộng lớn của Valor. Thế mà từ đêm hôm qua cho đến nay Valor không hề thông báo cho tôi biết về bất cứ chuyện gì kì lạ cả, cho nên tôi nghĩ phương thức thứ nhất này xem ra khó lòng thực hiện.”

Anivia và Skarner gật đầu, họ cũng cho rằng trong lúc canh gác không hề phát hiện ra bất cứ thứ gì bất thường cả.

Swain vuốt cằm nói: “ nếu vậy chỉ còn cách thứ hai, kẻ nội gián kia đã tự thân rời khỏi doanh trại, như vậy chỉ cần kiểm tra xem vào đêm hôm qua ai đã rời khỏi doanh trại, lúc đó chúng ta có thể thu hẹp phạm vi những kẻ tình nghi lại.”

“Ngài Swain không biết tôi có thể nói điều này hay không?”-Một giọng nói vang lên, đây là giọng nói của trưởng lão thiên sứ, bà ấy còn được biết đến cái tên Riva.

John nhìn trưởng lão thiên sứ và thủ lĩnh thiên thần sa ngã cạnh đó vội nói: “ xin lỗi vì này giờ không đón tiếp hai vị, tôi thật có lỗi, đến một lời cảm ơn hai người cứu viện hai cánh quân tôi còn chưa nói được, thật hổ thẹn.”

Thủ lĩnh của thiên thần sa ngã tên là Sclos, bà ấy nếu so về độ tuổi với Riva thì cũng gần như bằng nhau, Sclos phát tay nói: “ đừng bận tâm về chuyện đó, bọn ta không để ý lắm mấy cái lễ tiết ấy đâu, dù sao cũng vừa đến, giúp một chút ít cũng là việc nên làm.”

John mỉm cười xấu hổ, sau đó nói: “ trưởng lão Riva, người có gì xin cứ nói.”

Trưởng lão Riva gật đầu đáp: “ điều ta muốn nói cũng không có gì dài, chẳng là các vị có từng nghĩ, kẻ làm nội gián trong liên minh vốn có sức mạnh đặc biệt lớn, việc đi ra đi vào doanh trại đối với hắn không khác gì ăn một tô cháo không?”

“nếu như điều người nói là đúng thì e rằng cho dù có kiểm tra cũng không thể nào tìm ra được tung tích của tên nội gián.”-Swain liền hỏi.

Trưởng lão Riva lắc đầu nói: “ ta cũng chỉ phỏng đoán vậy thôi, ai mà không biết bên trong quân đội Hư Không có chứa nhiều kẻ quái dị, sức mạnh đến từ Hư Không thực sự là một ẩn số, hài...”

“tôi biết nội gián là ai...”-giọng nói của Lux vang lên, cô ấy từ bên ngoài bước vào, sắc mặt có chút nhợt nhạt, bước đi loạng choạng. Ezreal đứng gần đó lập tức tiến lại đỡ lấy Lux nói: “ Lux, em còn đang rất yếu, sao lại đến đây?”

“Lux con nói rõ cho chúng ta biết, làm sao con biết nội gián là ai?”-Xin Zhao xoay người hỏi. Mọi người cũng tập trung mọi ánh mắt vào Lux.

Lux liếc nhìn Losto đang đứng gần đó, chỉ thẳng vào mặt hắn rồi nói: “ hắn...chính hắn là nội gián...”

“sao? Losto ư?”-Mọi người kinh ngạc...

“Lux không được nói vậy? đêm hôm qua chính ta cùng với cậu ấy thức cả đêm đi tuần tra khắp doanh trại, cậu ta lấy đầu ra cơ hội thể trốn ra đưa thông tin cơ chứ?”-Xerath lên tiếng.

“Đúng vậy đấy Lux, đến 3 giờ sáng ta cùng với ngài Mundo và Zac giao ca canh gác với bọn họ, sau đó chính mắt ta nhìn thấy Losto quay về lều của mình, từ thời gian đó nếu đưa thông tin về thủ đồ thì e rằng khó lòng chuẩn bị kịp các trận mai phục công phu như thế.”- Urgot lên tiếng.

Urgot ông ấy cũng từng là một tướng quân ngang quyền với Darius tại Noxus nhưng sau trận chiến định mệnh với Garen ông ấy đã chết dưới tay của anh ta, sau đó nhờ được khoa học công nghệ tại thành phố Zaun ông ấy lại được hồi sinh chỉ có điều trong hình hài xấu xí hơn. Thực ra Urgot rất căm thù Garen nhưng vì lợi ích của Noxus ông ấy đã gạt bỏ mối thù cá nhân này sang một bên, cùng với Garen bắt tay làm hòa để đánh quân Hư Không, lý trí của một tướng quân không bao giờ để thù cá nhân lấn át lợi ích chung của quốc gia.

“Lux, cô có nhìn nhầm không? Như mọi người ở đây đã nói Losto không thể nào là nội gián được”-John lên tiếng.

“đúng vậy Lux, tôi không thể nào là nội gián cho quân hư không được, ai ở đây cũng biết tôi căm thù bọn hư không đến mức nào mà...”-Losto lên tiếng thanh minh.

“Losto ơi là Losto...đến bây giờ mà người vẫn không chịu nhận tội sao?”-Lux nhếch môi nói: “ Mọi người, tôi có có nói là Losto đã biết kế hoạch của chúng ta từ tối hôm qua đâu?”

“Lux, em nói vậy là sao? Mọi chuyện cứ rối tung hết cả lên”-Garen vò đầu nói.

“hắn ta đã biết kế hoạch này cách đây 5 ngày kia.”-Lux vừa nói ra khiến mọi người kinh hãi không thôi, bốn ngày trước, đâu ai trong liên minh biết kế hoạch này, vậy sao Losto biết, không lẽ hắn ta có khả năng tiên tri trước tương lai? Nếu đúng như vậy thì bọn họ lấy gì để chống lại quân hư không?

“5 ngày trước sao?”-John có lẽ là người kinh ngạc nhất nếu hắn nhớ không nhầm bốn ngày trước hắn...đúng là vừa mới nghĩ ra kế hoạch này và lúc ấy chỉ có một người biết được...không lẽ...John liên tục lắc đầu phủ định ý nghĩ ngu ngốc ấy.

Lux nhìn John nói: “ John, tôi biết nếu tôi nói điều này ra sẽ khiến mọi người rất kinh ngạc và đau buồn, cả tôi cũng thế, trong đó có lẽ cậu là người đau buồn nhất, nhưng vì Liên Minh, vì lợi ích của những người khác tôi phải nói, thực ra có một người khác đã tiếp tay giúp hắn ta biết được kế hoạch của chúng ta lần này”

“là ai...Lux mau nói rõ đi.”

“là ai vậy?”

Mọi người liên tục hỏi...

Lux hít một hơi thật sâu nói : “Sona”

Cái tên vừa nói ra thực sự khiến mọi người rất sốc, mọi ánh mắt tập trung vào Sona đang đứng một góc, cô vẫn bình thản, ánh mắt không hề có chút dao động. Sona ư, làm sao có thể có chuyện ấy được, ai trong Liên Minh mà không biết Sona là con người như thế nào kia chứ. Ireliia vội lên tiếng: “ Lux, em không được nói vậy bạ, Sona không thể nào đi theo bên quân đội Hư Không được, không thể nào..”

“đúng vậy, Lux em nhìn nhầm đúng không? Sona không thể nào...cả Losto nữa, em không có chứng cứ.”- Ezreal đang đỡ Lux bên cạnh liền nói, thật sự mà nói thì cái thông tin này khiến hầu hết mọi người không tài nào nuốt trôi được. Losto thì vẫn để nhiều người nghi ngờ ít nhiều, nhưng còn Sona...cô ấy đã đi theo Liên Minh ngay từ những ngày đầu thành lập không thể nào là một kẻ nội gián như lời Lux nói.

“John...anh mau nói một lời gì đi chứ, Sona tuyệt đối không thể nào là kẻ nội gián được...”-Ahri và những cô gái khác vội lên tiếng, nhưng lúc này John mang bộ mặt thất thần ngồi trên ghế, hắn xoay đầu nhìn Sona..hắn đột nhiên thấy trong mắt Sona một cái gì đó rất lạ, sự lạnh lùng, đúng đấy chính là ánh mắt lạnh lùng vô cảm mà hắn thường thấy ở những thủ lĩnh quân đội hư không...

Losto nói lớn: “Lux, nếu cô không có bằng chứng thì không được vu oan cho tôi và cả Sona. Giả sử như tôi là nội gián, vậy việc gì tôi lại phải cung cấp thông tin để quân liên minh công phá thành Slithing rồi những cuộc chiến sau đó nữa, việc gì tôi phải ra trận rồi tiêu diệt chính thuộc hạ của mình. Tôi nghi ngờ chính cô mới là kẻ nội gián mà quân hư không phải đến, sau khi tiết lộ bí mật cuộc tấn công lần này cô lại cố gắng chia rẽ niềm tin giữa các thành viên trong liên minh đúng chứ?”

“cầm mồm”-Garen tức giận đập ghế đứng lên chỉ thẳng vào mặt Losto nói: “ta thách người dám nói lại điều đó một lần nữa đây, kiếm trên tay của ta sẽ không buông tha cho người...”

“Garen bình tĩnh”-Jarvan đứng bên cạnh giữ vai của anh ta lại.

Lux nhép môi nhìn Ezreal nói: “Ez, anh tin em chứ...”

Ezreal cảm thấy vô cùng khó xử, khoang nói đến Losto, Sona vốn là người mà John yêu quý, hẳn lại là bạn thân của John nay nghe Lux-cô gái mình yêu lại nói Sona là một trong số những nội gián mà quân Hư Không cài vào, hẳn không biết phải nói thế nào đây, Ezreal nhìn sang Taric như cầu cứu một sự góp ý nào đó, nhưng ngay đến cậu ta cũng nhăn mặt lắc đầu.

“Ezreal...”-Lux nhìn hẳn...

Ezreal hít một hơi đáp: “tôi tin Lux nói là sự thật...”- John nghe những lời này ngẩn đầu nhìn hẳn...trong tâm của John xem ra cũng đã có sẵn câu trả lời rồi, nhưng vì một lý do nào đó John không thể nào chấp nhận được.

“mọi người bình tĩnh lại...”-Swain đưa tay nói: “Lux, bây giờ cô có thể kể lại mọi chuyện được không? Ta muốn nghe thử kĩ càng mọi chuyện.”

Lux gật đầu rồi kể lại: “buổi tối 5 ngày trước, trong lúc đi tuần tra, tôi vô tình bắt gặp Sona và Losto đang nói chuyện cùng với nhau, sau đó Sona lấy từ trong người ra một mảnh vải trao cho hẳn. Ngay sau đó Losto đột nhiên biến thành một người khác, kẻ đó khoác trên mình một bộ áo bào rất giống với những chỉ huy của quân hư không...sau đó không hiểu sao tôi đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng rồi ngã ra bất tỉnh.”

“đấy, mọi người thấy có vô lý không? Cô ấy bảo thấy tôi và Sona gặp nhau nhưng rốt cuộc lại không hề có chứng cứ, sau đó lại bảo rằng mình bị choáng váng và bất tỉnh. Ai trong chúng ta cũng biết nguyên nhân cô ấy bất tỉnh, là do suy nhược, biết đâu lúc ấy cô ta hoa mắt nhìn nhầm thì sao?”-Losto nói.

Swain liền nói: “Lux...nói thật ra trong mọi chuyện cô kể rất khó mà tin được nếu không có chứng cứ.”

Lux gật đầu nói: “tôi biết, nếu nói miệng chắc chắn không thể nào vạch mặt của tên gian xảo này nhưng mọi người yên tâm, tôi có cách để chứng minh hẳn chính là nội gián.”

“cách gì?”-Darius và mọi người chăm chú nhìn Lux.

Như làm ảo thuật, Lux biến ra một quả cầu pha lê trên lòng bàn tay, John nhìn quả cầu pha lê kia lập tức nhận ra nó, những kí ức năm xưa lại xuất hiện.

“Kí ức thủy tinh cầu!”-Viện trưởng và Viện phó này giờ yên tĩnh ngồi bên xem xét ngay khi thấy Lux móc ra quả cầu thủy tinh này lập tức giật mình.

“hai vị biết thứ này là gì sao?”-Xin Zhao quay sang hỏi.

Viện phó lập tức đáp: “đấy là một loại thủy tinh cầu do học viện ma pháp bọn tôi chế tạo, nó có thể lưu giữ lại toàn bộ những hình ảnh và hoạt động nếu muốn. Những hình ảnh được lưu trong đó tuyệt đối là những hình ảnh đã xảy ra, không thể nào làm giả được.”

Lux truyền vào trong đó một chút ít sức mạnh phép thuật, ngay lập tức quả thủy tinh cầu ấy phát sáng, những hình ảnh đầu tiên bắt đầu hiện lên...những hình ảnh xuất hiện trong đó và cả những gì Lux nói vừa nãy đều trùng khớp. Lux nhìn Losto nói: “người không ngờ phải không? Lúc ta bắt gặp hai người đang gặp nhau ta đã bí mật sử dụng kí ức thủy tinh cầu này để ghi lại toàn bộ hình ảnh, trong đó có cả hình ảnh người bắt ngờ xuất hiện sau lưng ta và đánh lên ta nữa. Quả thực người rất cao siêu a....có thể nguy trang vết thương trên người ta thành một loại bệnh được đấy...”

Những hình ảnh ấy vẫn tiếp tục diễn ra, hai mắt John kinh ngạc đến khó tin, ngay khi đến đoạn Losto biến thành người khác hẳn lập tức nhận ra khuôn mặt kia, hẳn đã từng gặp khuôn mặt ấy một lần, chính là cái kẻ đã cứu đội trưởng đội 3 Lucas.

“khốn kiếp, bây giờ thì người lòi đuôi chuột rồi nhé.”-Garen này giờ kiểm nén Losto ngay khi mọi thứ đã phơi bày ngay trước mặt, anh ta lập tức vung kiếm lao đến....

“bụp”-Một thân người thướt tha lao đến, xoay người đập Garen một cước khiến anh ta lập tức lùi lại, Sona tiến đến bên cạnh Losto đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn toàn bộ những người xung quanh.

“Sona...cô làm gì vậy?”-Garen phẫn nộ quát.

John đứng bật dậy nói: “ Sona, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao em lại đi theo quân đội hư không? Mau cho ta một lời giải thích...”

Sona không đáp.

“ha...ha...”-Losto đột nhiên cười lên ha hả, giọng cười của hẳn khiến cho toàn bộ lều chỉ huy bị thổi bay. Losto nói: “ tiếc thật...tiếc thật...cứ nghĩ sẽ ở lại đây thêm vài hôm nữa cơ đấy...ai ngờ lại lộ mất rồi...Lux...ta thật sai lầm khi cái đêm hôm ấy không một tay giết chết cô, bởi ta lúc ấy ta cứ nghĩ rằng nếu giết cô nhất định sẽ khiến mọi kế hoạch của mình đổ vỡ. Nhưng mà thôi, khiến các người bị tổn thất như thế này cũng là thành công lớn của ta rồi.”

“Losto thực ra người là ai?”-Jarvan chỉ thẳng ngón thương trong tay vào mặt của Losto nói...

Lúc này toàn bộ mọi người đã ở trong tư thế chiến đấu...

Losto hít một hơi, khuôn mặt rồi hình dáng của hẳn bắt đầu biến đổi, ngay sau đó một thanh niên có gương mặt âm trầm nham hiểm, đôi mắt như mắt rắn độc, mái tóc tím dựng đứng, khoác trên mình bộ áo bào màu tím. Losto cười vang vài tiếng nói: “ để ta tự giới thiệu, ta là Antolos, đội trưởng đội 4 của quân đội Hư Không.”

“đội trưởng đội 4”-mọi người đều kinh ngạc....

John như nhớ ra điều gì đó, hai bàn tay nắm chặt nghiến răng nói: “ Antolos...thứ thuốc mà người có Sona uống, nó thực chất là thứ gì? Sona không thể nào đi theo quân Hư Không phản bội lại lòng tin của mọi người và quốc gia được.”

“ha...ha...John...người rất thông minh, và rất mạnh mẽ nhưng người không phải hoàn hảo, điểm yếu của người chính là những cô gái mà người yêu, chỉ cần nắm được cái ‘đuôi’ này nhất định sẽ đánh bại người. Đúng như người nói Sona không thể nào theo quân Hư Không bọn ta được, nhưng nhờ ơn phước mà Chúa tể đã phù hộ, cơ hội của ta đã đến khi phát hiện Sona bị thương tích nghiêm trọng đến linh hồn, sau đó một kế hoạch tuyệt hảo đã hiện lên trong đầu của ta, thứ thuốc mà ta cho Sona uống vốn là một loại thuốc trị thương trộn với thuốc độc. Hai loại thuốc này độc lập cho nên không thể hòa tan vào nhau khi uống. Hai loại ấy bao gồm một loại có khả năng khôi phục linh hồn bị tổn thương, một loại khiến linh hồn người uống sẽ bị người cho uống khống chế tất nhiên thứ thuốc này chỉ có ở thế giới Hư Không bọn ta mà thôi. Bây giờ Sona đã trở thành người của bọn ta rồi, John...lần này người thăm rồi...”-Antolos cười ha hả nói.

“khốn kiếp, sao người giám đối xử với cô ấy như thế”-Karma và Soraka là hai người trực tiếp cứu chữa cho Sona, vậy mà để Antolos qua mặt như vậy thực sự đã đụng chạm nặng đến lòng tự trọng của cả 2.

Karma và Soraka lập tức huy động sức mạnh phép thuật trong người chưởng một luồng cực mạnh về phía Antolos, nhưng luồng sức mạnh ấy chưa đến thì ngay lập tức Sona đã đứng chắn trước mặt, chiếc đàn của cô xuất hiện trên tay, một khúc nhạc mang đầy sức mạnh vang lên, tạo thành một luồng sóng lực ngăn chặn luồng công kích kia của Karma và Soraka.

Antolos tay trái đặt lên vai của Sona, tay phải vuốt ve má của cô cười nói: “ Sona, mau nói cho bọn chúng biết, cô là gì của ta?”

“Sona là vợ của ngài, Antolos...”-Sona trả lời rất nhanh.

Lời vừa nói ra khiến tim của John như tan nát, những người xung quanh cũng phẫn nộ không kém.

“thằng bỉ ổi”-Lux nghiêng răng.

“đồ khốn nạn, sao ngươi dám đối xử với Sona như thế”-Các cô gái như Miss hay Ahri lúc này mắt như bốc hỏa....

“Antolos...mày là thằng khốn...sao mày dám....sao mày dám...”-Khuôn mặt của John lúc này biến thành cực kì đáng sợ, mái tóc ngắn màu đen lúc này đột nhiên hóa thành một màu tím và dài ra đến bụng....hai hai con ngươi đen nhanh chóng thay thế bằng con ngươi tỏa ra tám loại màu sắc tượng trưng cho 8 loại sức mạnh: Hỏa-Thủy-Phong-Lôi-Địa-Quang-Ám-Hư Không....

“xoạt”-chiếc áo trên người của John biến thành tro bụi....từ sau lưng mười chiếc cánh tỏa ra tám loại hào quang....chiếu rọi khắp cả doanh trại....

Sephiroth đã được triệu hồi.

167. Q.5 - Chương 57: John Hóa Điên

“John....”-mọi người lúc này vô cùng kinh hoàng trước sự biến đổi của John, đây là lần đầu tiên họ được tận mắt nhìn thấy John thể hiện sức mạnh của mình....

“Thật khủng khiếp, rốt cuộc cậu ta có phải con người không?”-Dr.Mundo kinh ngạc thốt lên.

“lần trước gặp thằng nhãi này nó cũng đâu khủng khiếp đến thế”-Vikto lắc đầu kinh ngạc.

“mười...mười cánh...không thể nào”-Kayle, Morgana, và nhất là hai người Sclos và Riva, mắt chữ O mồm chữ A kinh ngạc tột độ, sắc mặt họ sa sầm xuống...

“chuyện này là sao? Tại sao cậu ta có tới mười cánh...”-Sclos thốt lên...

“Trưởng lão, anh ấy cũng là một thiên sứ như chúng ta, mặc dù không chắc chắn nhưng Kayle có thể cảm nhận được sức mạnh bên người của anh ấy có nhiều nét tương đồng với thiên sứ chúng ta.”-Kayle liền nói, trước đây khi John cứu cô, lúc đấy Kayle cũng đã nhận ra điều này rồi.

“không đúng, cậu ta là thứ gì vậy? tại sao trong năng lượng đang tuôn trào kia lại có cả sức mạnh tương đồng với Thiên Sứ và Thiên Thần Sa Ngã...”-Riva kinh hoàng lắp bắp nói.

“bà già, ta thấy hình như cánh của cậu ta không giống với cánh thiên sứ...”-Sclos xoay đầu nhìn Riva nói.

“ầm”-sức mạnh của John tiếp tục tuông ra như thác chảy, từng luồng năng lượng như những con rắn khổng lồ uốn mình xung quanh cơ thể hắn.

“Mọi người mau lui ra”-Vi và Caitlyn đột nhiên nhớ đến cái hôm John náo loạn Piltover, tinh thần hắn lúc ấy cũng như lúc này, không thể nào kiềm chế được bản thân, một khi có ai đó ngăn cản, tuyệt đối hắn sẽ không chút nương tay.

Mọi người xung quanh lập tức lùi lại mười bước, sức mạnh của John lúc này đủ sức bức cho bọn họ cảm thấy khó thở.

“từ đầu tôi đã nghi ngờ cậu ấy không phải người bình thường rồi mà”-Soraka nói.

“Taric, John....cậu ấy có cánh sao?”-Ezreal đỡ lấy Lux nhìn sang Taric nói.

“làm sao tôi biết được, đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy như vậy...John...rốt cuộc cậu còn bao nhiêu bí mật giấu chúng tôi?”-Taric lẩm bẩm.

“mười cánh à...cậu ta vẫn chưa chịu tung hết sức sao?”-Ryze lẩm bẩm...những lời này ngay lập tức lọt vào tai của hai người Sclos và Riva.

“ngài nói thế là sao? Không phải tối đa của cậu ta là mười cánh à?”-Riva thốt lên.

“Ta đã từng chứng kiến tận mắt, một lần duy nhất, sau khi tạo ra kì tích dung hợp toàn bộ sức mạnh trong người, lúc ấy cậu ta tổng cộng có 12 cánh, khoắc trên mình bộ giáp cực kì lộng lẫy...giống như một cái thể thần vương vậy...”-Nasus đứng gần liền đáp.

Xerath gần đó nghe được cũng thêm vào: “ Là giới hạn cực đại, sau lần đó cậu ấy vẫn chưa thể nào phá được giới hạn cực đại của mình để có thể đem ra đến 12 cánh...cậu ta nói vậy với tôi”

Nasus xoay người hỏi Ryze: “Ryze, ông biết Malzahar và John là hai cha con vậy ông biết được thể giới trước kia của cậu ta là ở đâu không?”

Ryze lắc đầu, Nasus cũng lắc đầu theo: “ xem ra hai cha con họ vẫn còn dấu chúng ta rất nhiều bí ẩn.”

“Ồ...mạnh thật”-Antolos kinh ngạc không thôi, hẳn đang ngầm so sánh, nếu đem sức mạnh này so sánh với thống đốc của bọn chúng không biết ai hơn ai.

“Antolos, ta phải bằm người thành ngàn mảnh”-John gầm lên một tiếng mạnh mẽ, lao lên phía trước, mũi kiếm sắc nhọn xé gió đâm đến, sắc mặt của Antolos vẫn bình thản, hẳn mỉm cười đứng tại chỗ nhìn John đang lao đến.

“vụt”-như một cơn gió, Sona đột nhiên đứng trước mặt Antolos chắn ngay đường tấn công của John, một kiếm đâm đến, dừng ngay trước mũi của cô, John nghiêng rằng quát lớn: “ tránh ra!”

“nếu muốn giết thì giết ta trước, ta không cho người làm hại đến ngài ấy.”-Sona quát.

“Ha...ha...John...người sao thế....chém đi chứ...sao hôm nay trông người yếu đuối như vậy?”-Antolos trêu chọc.

“rắc rắc...thằng khốn”-Tiếng rắc rắc từ hai hàm răng của John nghiêng chặt vang ra, chém? Hẳn dám chém Sona sao?

“đồ bỉ ổi, người nghĩ cứ bắm váy đàn bà là một một thằng đàn ông sao?”-Lux ở sau khinh bỉ quát lớn.

Antolos liếc cặp mắt sắc lạnh nhìn về phía Lux, ngay lập tức như có một dòng điện cao thế truyền đến cả người của cô, khiến đôi chân như mềm ra không thể nào đứng vững.

“Tránh ra!”-John lại quát lớn.

Sona lạnh lùng nhìn John, cô đáp trả: “ đừng hòng làm tổn thương đến ngài Antolos của ta.”

“á”-John gầm hét như điên, khí lực từ miệng của hắn xuyên qua chín tầng mây, xuyên thủng cả bầu trời, doanh trại xung quanh bị thổi bay, những binh sĩ cũng phải cố gắng lắm mới trụ được trên mặt đất...

Antolos vòng tay phải qua eo của Sona sau đó nhấc bổng cô lên trên không, từ trên cao nhìn xuống cười nói: “ John...suốt đời này người cũng chỉ là bại tướng của ta...bây giờ ta sẽ đưa Sona về thủ đô, sau đó sẽ tổ chức lễ cưới với cô ấy, ha...ha....người cứ tấn công thủ đô để rồi nhận xác của cô ta...à đúng rồi không biết mùi vị của Sona sẽ thế nào nhỉ...chắc rất tuyệt hảo....à..đừng lo...vào buổi tổ chức lễ cưới ta sẽ cho người đến đưa thư mời người...ha...ha...”

Nói xong Antolos cùng Sona lập tức tiến vào một khe nứt hư không rồi biến mất.

John gần như không thể nào làm gì được, Sona liên tục đứng trước mặt Antolos, khiến hắn không thể nào xuống tay, chưa lúc nào như lúc này hắn cảm thấy mình thật vô dụng, thật yếu đuối.

“á”-John điên cuồng vùng kiếm chém ngang dọc xung quanh, mặt đất bị những nhát chém của hắn chẻ ra làm nhiều khúc...những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên khắp nơi. John gần như hóa điên...hắn cuồng loạn vùng kiếm chặt chém vào trong không khí

Ầm ầm ầm

Mặt đất, rồi không khí xung quanh va chạm kịch liệt với kiếm khí John phát ra hàng loạt tiếng nổ.

“mau ngăn cậu ta lại..nếu không cậu ta sẽ làm hại đến những người xung quanh...”-Nasus lập tức hô lớn...nhưng căn bản lúc này không ai dám đến gần John...sức mạnh của hắn hiện giờ khiến bọn họ quá dè chừng.

“viện trưởng người có cách gì ngăn cậu ta lại không?”-Swain cầu cứu đến sự giúp đỡ của viện trưởng nhưng ông ấy cũng lắc đầu, sức mạnh của John lúc này đã vượt hơn ông ấy rồi, làm cách nào để mà ngăn cản hắn đây.

“trưởng lão, có cách nào không?”-Kayle lo lắng nói.

“Kayle, ta thấy con rất quan tâm cậu ta đấy, nhưng thật tiếc ta vẫn chưa nghĩ ra cách gì cả, sức mạnh bộc phát của cậu ta hiện tại quá lớn, chỉ cần tiến lại gần lập tức tan xương nát thịt ngay...”-Riva liền nói.

“nếu như có cách tiếp cận được cậu ta sau đó truyền một luồng sức mạnh vào trong tâm thức xoa dịu cơn thịnh nộ kia, ta nghĩ sẽ thành công”-Sclos lên tiếng, nhưng chung quy vẫn cần tìm cách tiếp cận được John, mà làm việc này không ai đủ can đảm để làm cả.

“Hãy để chúng tôi, John nhất định không làm hại đến chúng tôi đâu”-Syndra lên tiếng, cô và những cô gái khác cũng đồng ý, bản thân mình sẽ là người tiến lại giúp John thoát khỏi cơn điên loạn này.

Riva nhìn đám người Syndra bà ấy lắc đầu nói: “ không được đâu, bây giờ cậu ta như thế không thể nhận ra ai được cả, các cô tiến lại chỉ...hả...chiếc nhẫn kia”-Đột nhiên Riva phát hiện thấy những chiếc nhẫn mà Miss rồi Syndra đang mang trên tay, bà ấy lập tức tiến lại nâng tay họ lên xem xét.

“chiếc nhẫn này? Làm sao cô có được nó?”-Sclos cũng nhận ra những chiếc nhẫn kia, khuôn mặt kinh ngạc cực kì lập tức hỏi.

Ahri kì lạ không kém, lập tức đáp: “ là John trao nó cho tôi, các vị biết nó sao?”

Kayle tiến lại hỏi: “chiếc nhẫn này người biết lai lịch nó sao?”

Riva và Sclos thở dài, đôi mắt như nhớ về điều gì đó xa xưa, Riva nói: “đây là một loại trang sức cực kì đặc biệt do chính tay một vị thiên sứ cấp cao và một thiên thần sa ngã chung tay tạo ra.”

Sclos nói thêm: “ Thiên sứ cấp cao ấy là một trong những vị trưởng lão trên thiên giới, còn vị thiên thần sa ngã kia chính là em trai của ta. Cả hai lúc đó đã vì áp ử chế tạo ra những chiếc nhẫn này nên đã phá bỏ luật lệ của hai phe thiên sứ và Thiên thần sa ngã để hợp tác cùng nhau. Cả hai sau đó đã bị trừng phạt.”

“thế rốt cuộc chiếc nhẫn này có sức mạnh gì?”-Ahri lên tiếng.

Riva móc từ trong người ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, bên trong có chứa một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này thoạt nhìn trong rất khác với chiếc nhẫn trên tay ahri và các cô gái khác, nhưng để ý kĩ thì hoa văn trên đó rất giống.

“đây là!”-Các cô gái kinh ngạc.

Riva liền đáp : “ đây là chiếc nhẫn chủ, hay nói cách khác, chiếc nhẫn này là chủ nhân của những chiếc nhẫn trên tay các cô, năm xưa khi hai người đó tạo ra chiếc nhẫn này mục đích là tạo ra một đội quân có thể tâm ý tương thông, thành lập ra một đội quân mạnh mẽ nhất để lật đổ chính quyền và luật lệ trên thiên đường. Tuy nhiên khi họ mới chế tạo ra được 1chiếc nhẫn chủ và 10 chiếc nhẫn kia thì đã bị chúng ta phát hiện và tiêu diệt.”

“Riva, ta vừa nghĩ ra một ý này, không biết có nên mạo hiểm hay không?”-Sclos như có một luồng điện chạy ngang qua bà ấy nói.

Riva liền hiểu ra ý của Sclos bà ta đáp: “ có lẽ đây là ý của Chúa...chúng ta chỉ biết cách làm theo mà thôi, ta tin John sẽ biết cách sử dụng những chiếc nhẫn này vào mục đích tốt.”

“hai người có gì xin cứ nói, nguy hiểm đến đâu tôi cũng sẽ làm.”-Janna khấn cầu hai người Riva và Sclos.

“thôi được, vậy mấy cô nghe đây”-Riva nói: “ sức mạnh của những chiếc nhẫn các cô đang mang trên tay kia là rất lớn nhưng hiện tại nó vẫn không thể nào phát huy toàn bộ sức mạnh vốn có được nguyên nhân thì ta sẽ nói sau. Bây giờ ta sẽ dạy cho các cô một câu thần chú, đây là câu thần chú giúp kích hoạt một trong những sức mạnh đang ngủ sâu bên trong chiếc nhẫn kia, một khi sức mạnh của nó được kích hoạt sẽ khiến tâm ý của các cô tương thông lẫn nhau, các cô có thể hợp nhất toàn bộ sức mạnh của mình lại rồi cố gắng tiếp cận cậu ta, sau đó cầm chiếc nhẫn chủ này đến cạnh John, cố gắng đeo nó vào tay của cậu ấy, những việc tiếp theo như thế nào các cô sẽ tự rõ. Nhưng nên nhớ việc này rất nguy hiểm.

“chúng tôi không sợ nguy hiểm,hãy để chúng tôi thử”-Elise lập tức nói, Riva gật đầu sau đó nhanh chóng truyền lại câu thần chú cho bọn họ, chỉ những ai đeo chiếc nhẫn trên tay mới có thể thực hiện công việc này.

Ngay khi đám người Elise đọc xong thần chú, tâm thức của bọn họ ngay lập tức tương thông lẫn nhau, sức mạnh của Miss, Janna,Elise, Syndra, Ahri,Nami,Diana nhanh chóng hợp lại vào nhau, một chiếc lồng phép thuật hiện lên bao bọc lấy người bên trong...

Riva quát lớn: “ Mọi người mau cố gắng phân tán sự tập trung của John để cho những cô gái này tiến lại giúp cậu ta bình tĩnh, nếu cứ để tình trạng này kéo dài e rằng John sẽ phá nát nơi này mất.”

Những người xung quanh nghe vậy lập tức tán thành, Viện trưởng viện phó cùng với Riva và Sclos lập tức bay lên không đứng bốn góc bao lấy John, bốn luồng sức mạnh phép thuật cực đại từ họ lập tức bắn ra nhắm thẳng vào người hắn.

John như điên loạn, đôi mắt như già thú, lúc này hắn không thể nào làm chủ được ý thức của mình, kiếm trên tay liên tục chém phá xung quanh, kiếm khí mạnh mẽ lạng lẹ đến mức, không khí như bị xé toạt ra...

“a”-John hét lớn một tiếng, mái tóc tím dài rối xù, theo phản xạ, John lập tức đưa kiếm lên trước ngực, chặn lại bốn luồng năng lượng đang tấn công đến.

“mau lên, không chế cậu ta mau lên”-Riva quát lớn...

“Ryze, lên!”-Nasus lập tức nhảy đến, Ryze một đầu, ông một đầu, hai tay liên tục bắt các ẩn chú, sau đó cả hai cùng đập tay lên mặt đất, một đồ hình ma thuật hình tròn lập tức xuất hiện, xoay phòng xung quanh cơ thể John...từ bên dưới đồ hình ma thuật kia, lập tức trồi lên rất nhiều sợi xích màu đen khóa lấy chân của John, tiếp theo đó, hàng loạt các kĩ năng được xem là mạnh mẽ nhất của những người xung quanh lập tức tung ra.

“Hầm Mộ Hàng Băng”-Lissandra

“Trói Hồn”-Morgana

“sợi xích tội lỗi”-Varus

“Bể cong không gian”-Veiga

Rất nhiều các kĩ năng của những vị tướng đã được tung ra để nhằm khóa chặt John. Ngay lúc này đám người Elise được sự bảo vệ mới lồng năng lượng kia xuyên qua tầng tầng lớp lớp ma thuật được giảng ra nhằm không chế John, đến trước mặt John, khuôn mặt của hắn lúc này mang đầy vẻ căm hận cùng sự thống khổ, bấy cô gái nhìn thế chỉ khiến lòng đau hơn, Elise cầm lấy chiếc nhẫn mà Riva đã giao đeo vào ngón tay của hắn...ngay khi chiếc nhẫn được đeo vào dị biến bắt đầu xuất hiện, một luồng năng lượng lấy John làm trung tâm lập tức bành trướng, chấn bay toàn bộ mọi người xung quanh ra xa hơn mười mét, ngã nặng nề trên mặt đất.

Ở trung tâm của vụ chấn động lúc này chỉ còn duy nhất John và bấy cô gái...bấy người đứng yên bất động đối diện với John, cơ thể John lúc này cũng bất động theo. Bởi lúc này đây, linh hồn của bấy cô gái kia đang xâm nhập vào tâm thức của John, bọn họ đang cố gắng lôi John thoát khỏi sự mất kiểm chế...

Bên trong “biển ý thức” (Tâm thức)

“John...tỉnh lại đi...nếu anh còn như thế này anh sẽ làm hại mọi người mất”

“John tỉnh lại đi....Janna tin anh có thể không chế được cảm xúc của bản thân mà...John...mau tỉnh lại.”

“John anh quên mất lời hứa của mình rồi sao? Anh phải giúp mọi người giành lại sự tự do trên khắp Valoran...anh không được thất hứa...”

“John...em tin Sona cô ấy vẫn còn giữ đầu đó trong ý thức của mình tình yêu của mình dành cho anh...em tin sẽ có cách cứu thoát cô ấy khỏi sự không chế của tên đê tiện kia.”

“John...mau tỉnh lại và thoát khỏi đó...anh không muốn rời xa bọn em đúng chứ...một John mạnh mẽ mà mọi người thường thấy ở anh đâu mất rồi?”

“Tỉnh lại đi John...bọn em sẽ luôn ở bên cạnh anh dù có gặp khó khăn thế nào...”

“chúng ta sẽ vượt qua mọi khó khăn hiện tại...không phải anh đã từng nói với Nami rằng...thất bại cũng chỉ là sự khởi đầu của thành công sao? Chỉ có những người chấp nhận thất bại mới là kẻ thất bại thật sự mà thôi...John...anh hãy mạnh mẽ lên...”

Bảy câu nói của bảy cô gái cứ liên tục vang lên trong biển ý thức của John...ở đâu đó trong cái gọi là biển ý thức kia John nghe được những câu nói ấy, hần như tỉnh lại, một tiếng hét mạnh mẽ vang lên....cả biển ý thức lập tức chấn động kịch liệt...

Ở bên ngoài này....từ John phát ra một luồng sóng năng lượng cực mạnh...mười chiếc cánh trên lưng lập tức biến mất, mái tóc dài màu tím nay cũng đã trở lại bình thường, đôi con người màu đen thay thế con người tám màu kia...John cảm thấy toàn thân mềm nhũn ra ngã về phía sau bất tỉnh nhưng ngay lập tức đã được các cô gái lao đến đỡ lấy...

“hay quá, anh ấy đã trở về bình thường rồi...”

“mau đưa cậu ấy đến chỗ nào đó nghỉ ngơi đi...”-Soraka lập tức chạy lại, hiện tại toàn bộ doanh trại đã bị John cho thổi tung cả lên, họ buộc phải tìm một nơi nào đó trú tạm lại...rồi mới bắt đầu dựng lại toàn bộ doanh trại.

“Hiện giờ John như thế này chúng ta nên làm sao đây?”-Veiga tỏ ra lo lắng nói.

“Swain, nếu nói về chiến thuật và cầm quân thì dưới John chính là ông, xem ra trách nhiệm của ông hiện tại sẽ rất lớn đấy”-Garen tiến lại nói với Swain.

Trong chuyện này Swain cảm thấy mình là người có lỗi nhất, người giới thiệu cho John về Antolos chính là ông, hay nói cách khác ông chính là tác nhân cho hậu quả này, vậy nên Swain cảm thấy vô cùng có lỗi, ông như muốn chuộc lại lỗi lầm này, bằng cách thay thế John công phá cho bằng được thủ đô.

168. Q.5 - Chương 58: (không Tiêu Đề)

Tại tòa lâu đài nơi ở của Chúa Tể Hư Không, bên trong một căn phòng khá bình thường có hai người đang ngồi ở đây. Hai người đó, một là đội trưởng đội 1 Marvelous, người kia là đội trưởng đội 2 Kwan.

Marvelous sắc mặt bình thản nói: “ Antolos hình như hẳn phụ trách quản lý thủ đô của Demacia thì phải, người thấy hẳn ta là con người thế nào?”

Kwan cười đáp: “ một kẻ đầy nham hiểm và thâm độc, chỉ cần sơ xuất là sẽ nhận ngay kết cục không hay ho gì...”

“lần này hẳn đối mặt với John...theo người kẻ nào nắm trong tay tỉ lệ chiến thắng cao hơn?”-Marvelous đáp.

“Antolos...”-Kwan trả lời: “ tên này rất nham hiểm, hẳn có đôi mắt của rắn độc, bản tính của già thú...nhưng lại là kẻ rất thông minh, hẳn luôn biết lúc nào cần tiến lúc nào cần lùi. Bởi vậy không có lý do gì mà hẳn ta không nhận ra được điểm yếu của tên John kia cả, mà có khi bây giờ hẳn đã bắt đầu thực hiện âm mưu của mình nữa kia.”

Marvelous đứng dậy nói: “ chúa tể có vẻ như rất hứng thú với John, không biết ngài ấy nghĩ điều gì nữa, nhưng dù sao đây cũng chỉ là trò chơi mà ngài ấy bày ra...kẻ chiến thắng chỉ có một...”

Kwan đứng dậy xoay người rời đi để lại câu nói: “ Antolos rất thâm hiểm, nếu như một cô gái nào của John mà lọt vào tay gã ta thì xem như...ha..ha...”-

.....

Căn phòng bên trong thủ đô Demacia...

Sona đang ngồi một mình trên giường, cả người cô như bất động, đôi mắt vẫn như cũ đầy mơ màng, đôi con người không chút tí sắc thái.

“két két”-tiếng mở cửa vang lên, Antolos với bộ mặt đầy dâm đãng bước vào nhìn chăm chăm Sona, hần nộ nụ cười tiến lại ngồi cạnh cô.

Antolos nắm lấy tay Sona nói: “ Sona...cô cảm thấy thế nào? Nơi này thoải mái chứ?”

“thoải mái”-Sona trả lời rất nhanh.

“nhìn ta.”-Antolos nói, lập tức Sona xoay đầu lại nhìn hần ta, tay phải Antolos vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của Sona, hần sung sướng nói: “ thật là tuyệt mỹ, không nghĩ ra được trên đời này lại có một cô gái tuyệt vời đến thế. Sona, cô có biết khi ta lần đầu tiên thấy cô ta đã bị chính những âm thanh trong tiếng đàn của cô mê hoặc rồi, đây là lý do ta không thể để cô chết được, cô là phải của ta...cái tên John kia hần làm sao sánh bằng ta được, đúng chứ.”-Vừa nói Antolos kê mũi đến gần cổ của Sona hít lấy hương thơm trên người của cô.

Sona sắc mặt bình thản gật đầu nói: “ những gì ngài nói đều chính xác, Sona là của ngài, ngài nói gì Sona không dám cãi lại.”

“ha...ha...”-Antolos cười phá lên gật đầu nói: “Sona, ta càng ngày càng thích cô...mặc dù những người mang trong mình sức mạnh hư không không thể có con nhưng không vì thế bọn ta không phải đàn ông...Sona cô bảo chỉ cần ta nói gì cô cũng nghe lời đúng chứ.”

“phải”-Sona đáp ngay tức khắc.

“tốt lắm, vậy cởi áo ra cho ta xem đi...”-Antolos hiện lên là một kẻ cực kì dâm đãng, nụ cười, đến đôi mắt rồi cả khuôn mặt đầu đầu cũng hiện 1 chữ : “Dâm”

“nếu ngài muốn Sona sẽ làm theo”-Sona liền đáp, sau đó tay phải đặt lên chiếc khóa áo, bắt đầu mở ra, từng chiếc khóa một....

“Đội trưởng”-ngay lúc chiếc áo bên ngoài chưa được cởi ra thì lúc này đây, từ bên ngoài một giọng nói vang lên.

Antolos sắc mặt khó chịu nói: “ chuyện gì?”

“chỉ huy và toàn bộ các tướng quân của thủ đô đã có mặt, bọn họ đang đợi ngài.”-giọng nói của người hầu kia lại vang lên.

“được rồi, ta ra đó ngay”-Antolos ra lệnh cho Sona dừng lại việc làm của mình hần tiến lại, tay phải nâng cằm cô lên nói: “Sona, đợi ta nhé, bây giờ ta sẽ đi bàn bạc với đám thuộc hạ chuẩn bị tiệc cưới cho chúng ta...rồi cô sẽ trở thành người phụ nữ của ta mà thôi...ta đang rất trông chờ khuôn mặt của thằng John kia khi trông thấy người mình yêu đã bị ta chiếm đoạt...ha...ha...”

Antolos xoay người rời khỏi phòng, Sona ngồi một mình lặng lẽ trên giường...

Antolos đi một mạch tiến đến đại sảnh, các tướng quân và chỉ huy tại thủ đô đang đứng đợi hần, ngay khi Antolos bước vào lập tức những cái miệng tươi cười, những lời chúc tụng vang lên dồn dập

“Đội trưởng Antolos...chúc mừng người đã lập đại công đánh bại quân đội kháng chiến”

“Đội trưởng ngài là tấm gương mà chúng tôi phải noi theo học hỏi”

“ha...ha...các người ngồi..ngồi đi”-Antolos tiến thẳng đến chiếc ghế đặt giữa phòng rồi ngồi xuống, tươi cười bảo những người khác ngồi. Antolos hô lớn: “ Đem thức ăn đến đây”

Một bữa tiệc để ăn mừng chiến thắng đã bắt đầu...bầu không khí ở đây vô cùng sôi nổi, đa phần đều là những câu từ nịnh hót từ đám tướng quân dành cho Antolos...

“đội trưởng, bọn tôi nghe nói ngài còn đem về một cô gái rất xinh đẹp đúng chứ? Vậy định khi nào giới thiệu cho chúng tôi biết đây?”-Một tên tướng quân cười ha hả nói.

“đừng vội...đừng vội...”-Antolos uống một ngụm rượu rồi đáp: “ bây giờ các người giúp ta chuẩn bị một buổi tiệc lớn, ta muốn lễ cưới với cô gái ấy...sau khi cô ấy trở thành người của ta...ta sẽ cho các người thấy mặt...”

“Vậy ngài cũng phải cho chúng tôi biết tên và mặt mũi cô ấy trông thế nào chứ, anh em chúng tôi rất tò mò đấy.”-Một tên tướng quân khác nói vào.

“cô ấy tên Sona, rất xinh đẹp...vậy được chưa...các người đúng là rách việc mà...”-Nói xong hắn ta cười ha hả đầy hứng chí.

“nào...nào...chúng ta cùng cạm ly chúng mừng Đội trưởng Antolos kiếm được một người phụ nữ xinh đẹp...”-Đám tướng quân bên dưới như náo động cả lên.

“à trước giờ ta chưa từng tổ chức lễ cưới cả, các người có rõ những việc cần phải làm là gì không?”-Antolos hỏi đám thuộc hạ bên dưới.

Câu hỏi này tưởng chừng như đơn giản nhưng thực chất lại cực kì khó với đám người bên dưới, bởi bọn chúng sống tại thế giới hư không ở đây làm gì có cái gọi là lễ cưới kia chứ, đám tướng quân cứ xoay qua xoay lại một lúc rồi một tên lập tức đứng lên nói: “Đội trưởng, theo như thuộc hạ có nghe nói thì ở đây lễ cưới tại Valoran này được mọi người rất xem trọng, à..còn nữa nghe nói trước khi làm lễ cưới phải chọn ngày giờ cho thật đẹp và người đàn ông không được gặp cô gái sẽ lấy làm vợ trong 2 ngày.”

“cái gì mà có cái thứ rắc rối ấy thế?”-Antolos tỏ ra khó chịu...

Tên tướng quân kia bắt đầu nói: “hình như có cái luật này là để tránh việc sau khi hai người lấy nhau sẽ gặp nhiều điều suôi sẻ thì phải, cái này thuộc hạ cũng không rõ lắm.”

Antolos vẫy tay nói: “cái chuyện định ngày tốt ấy đẹp qua một bên đi, dù sao vài ngày tới ta cũng cần thông báo chuyện này ấy lão già kia cho nên cũng không thể gặp mặt cô ấy được...thế này đi...ba ngày sau sẽ tổ chức lễ cưới giữa ta và Sona, các người cứ liệu mà chuẩn bị đi, đúng rồi...các người nhớ chuẩn bị thiệp gửi qua bên liên minh mời John đến đây, ta thực sự rất muốn hắn chứng kiến cảnh ta và Sona lấy nhau...ha...ha...”

“Đội trưởng yên tâm bọn thuộc hạ nhất định làm theo lời người.”-đám tướng quân bên dưới đồng loạt nói.

Buổi tiệc vẫn tiếp diễn, tại phòng của Sona lúc này một cô hầu gái đẩy cửa bước vào, cô hầu gái này thật kì lạ, cô mất đi một tay, trên má bị một vết sẹo dài....tay cầm theo một chiếc khay đựng đầy thức ăn ngon, cô gái ấy đặt khay thức ăn trên bàn, sau đó xoay đầu lại nhìn Sona nói: “tối rồi, cô mau ăn đi...”

Sona như một cái xác không hồn, đứng dậy tiến lại cạnh bàn, ngồi xuống rồi bắt đầu ăn...á...chờ chút...cô hầu gái kia...cô ta...cô ta không phải là Rose sao? Nếu không phải có ánh đèn rơi qua mái tóc rối kia thì khó lòng mà nhận ra được. Tại sao cô ta lại ở bên trong thủ đô của Demacia mà không phải là ở cùng với những người dân thành “không tên”, còn nữa tại sao cô ta lại làm người hầu?

“Sona...tôi biết hiện giờ cô không còn là chính cô nữa, những gì tôi nói cô cũng chẳng thể nào tiếp thu được, hài...thực sự tôi có rất nhiều điều muốn hỏi cô...tôi muốn biết hiện giờ John thế nào rồi...sau cái ngày hôm đó thực sự tôi cảm thấy rất áy náy, tôi biết John yêu tôi thật lòng nhưng tôi lại phụ anh ấy...Sona cô yên tâm...tôi sẽ cố gắng bảo vệ cô với toàn bộ khả năng của mình, hi vọng John sẽ kịp đến và giải cứu cô khỏi đây...”

Đột nhiên Sona quay đầu nhìn chằm chằm vào Rose khiến cô ấy giật mình thốt lên: “Sona....cô....cô nghe hiểu những gì tôi nói sao?”

“cơm...”-Sona đưa chén cơm đã bị ăn hết lên trước mặt Rose, thở ra một hơi dài, cô cứ sợ rằng những gì mình nói lúc này sẽ bị Sona nghe và hiểu được, bây giờ cô ấy đã bị Antolos khống chế, nếu nói những chuyện này cho hắn biết chắc chắn cô sẽ chết...

Hai ngày sau, Antolos không hề đến gặp Sona, trong thời gian này, Rose liên tục chăm sóc cho Sona một cách chu đáo. Đến ngày thứ ba, khắp nơi tại thủ đô được trang trí lộng lẫy để tổ chức lễ cưới cho Antolos và Sona.

.....

Quay trở về lại với Liên Minh, sau khi sự việc John hóa điên đã được giải quyết, Swain lập tức ra lệnh cho binh sĩ làm lại doanh trại. Có một điều may mắn là sau sự việc này những binh sĩ của liên minh không hề có chút gì cho thấy sĩ khí bị giảm cả mà ngược lại sĩ khí của binh sĩ lại tăng lên rất nhiều, bọn họ đều là những người đàn ông, là nam nhi gánh vác trên vai trọng trách rất lớn và họ đã đặt bản thân mình trong

hoàn cảnh của John, họ hiểu nỗi khổ mà John đang trải qua cho nên hầu hết mọi người đều nung nấu ý định trả thù, như là một cách để trả ơn những gì John đã làm cho họ và gia đình họ.

“John sao rồi?”-Garen cùng những người khác đang ở trong lều chỉ huy sau khi thấy Soraka tiến vào lập tức hỏi ngay.

Soraka thở dài nói: “ Cậu ấy tỉnh lại rồi, bề ngoài thì cứ tỏ vẻ không có gì nhưng thực chất bên trong rất đau khổ, Nami và những cô gái khác đang thay phiên nhau trò chuyện cùng cậu ta.”

“Hài...xem ra trận chiến quan trọng này John không thể góp mặt rồi.”-Darius thở dài nói.

“thực ra cậu ấy không góp mặt lại càng tốt, mọi người không thấy chúng ta quá dựa vào cậu ấy hay sao? Đây là cơ hội để chúng ta chứng tỏ cho John thấy rằng, khi cậu ấy gặp khó khăn thì chúng ta vẫn có thể gánh vác trọng trách to lớn này”-Jarvan nói.

Swain đứng dậy nói: “ chung quy chuyện này cũng là lỗi 1 phần từ ta, vậy mọi người hãy để ta được chỉ huy trận này, bằng mọi giá chúng ta phải chiếm được thủ đô, và cứu lấy Sona khỏi tay Antolos kia.”

“vậy, cuộc chiến lần này ngài Swain sẽ làm chỉ huy.”-mọi người lập tức tán thành.

Sau cuộc họp tất cả đều nhanh chóng rời khỏi doanh trại, giờ phút này chỉ còn mỗi Swain và Leblanc ở bên trong, Leblanc nhìn Swain cười nói: “ Xem ra lần này lão rất quyết tâm muốn chiếm cho được thủ đô Demacia nhỉ.”

Swain xoa đầu ảo não nói: “ trong chuyện này ta là người có lỗi, ta phải lấy công chuộc lại lỗi lầm của mình, Leblanc, dạo này ta không còn thấy cô đeo bám John như hồi còn ở Noxus nữa nhỉ.”

Leblanc cười ha hả nói: “ bên cạnh cậu ta có cả đồng phụ nữ như thế lão nghĩ ta có thời gian sao? Được rồi, nếu lão cần gì cứ gọi ta, ta sẽ cho người giúp.”

“được rồi!”-Swain gật đầu sau đó trở về lều của mình, ông bắt đầu lấy ra rất nhiều sách chiến thuật cổ để xem xét, sau đó lại nghiền cứu những chiến thuật mà trước đây chính John đã thực hiện.

Đến ngày thứ 3.

Garen và quân tuần tra lúc 5 giờ sáng bất ngờ phát hiện ra một người lính liên minh đang nằm bất tỉnh, trên ngực anh ta có một thiệp mời đã được bóc vỏ giống như có người đã đọc nó trước rồi vậy.

Garen sau khi đọc xong nội dung bên trong lập tức đem về lều chỉ huy nói lại cho Swain và những người khác.

Đến 6 giờ.

“nguy rồi...nguy rồi...”-Nami gấp gấp chạy vào lều chỉ huy nói: “ John...anh ấy mất tích rồi...anh ấy mất tích rồi...”

“cái gì? Không lẽ người đọc được thiệp mời này trước đó là John sao?”-Garen kinh ngạc.

Irelia lo lắng nói: “ vậy bây giờ sao? Chúng ta có tiếp tục thực hiện kế hoạch hay không?”

Swain gật đầu nói : “ vẫn tiếp tục, mọi việc đã được tiến hành rồi, chúng ta không thể rút lui được nữa. Garen và Jarvan hãy đi chuẩn bị đi...còn những người khác, lập tức theo ta chuẩn bị xuất binh công phá thủ đô Demacia.”

169. Q.5 - Chương 59: Giải Bùa Chú

Bên trong thủ đô Demacia lúc này, đường xá được phủ đầy cờ và hoa có in hình hư không, đám binh sĩ hư không được tăng cường canh gác dọc trên khắp các tuyến đường bên trong thủ đô, có thể thấy mặc dù bên ngoài miệng Antolos liên tục bảo gửi thư mời John đến dự buổi lễ hôm nay nhưng thực chất hẳn lại bí mật

cho quân đội tăng cường chốt chặn khắp các con đường vừa đề phòng những điều bất trắc vừa giảng ra một cái bẫy để bắt lấy John.

Lính canh gác trên cổng thành cũng được gia tăng thêm không ít, bọn họ được trang bị các loại dụng cụ giúp phát hiện quân địch từ xa, mà ở đây chính là đề phòng John, một khi John vì chút nóng giận không giữ được bình tĩnh mà bay thẳng đến đây chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Thế nhưng tất cả bọn chúng đều đã đánh giá quá thấp John, phải nói rằng tốc độ của John đã đạt đến mức mắt thường không thể nào nhìn thấy được, ngay cả có được trang bị những loại vật dụng hiện đại hơn thì cũng khó lòng phát hiện ra.

Sau khi vô tình đọc được bức thư mời kia, John lập tức bay thật nhanh đến thủ đô Demacia, hần dễ dàng đột nhập vào bên trong thủ đô, lúc này quân đội được tăng cường rất đông trên các tuyến đường cho nên việc hần đi lại bên trong này không hề đơn giản, hạ một tên lính hư không rồi nhanh chóng dò ra nơi tổ chức lễ cưới, John như một mũi tên hòa cùng với gió lao nhanh về nơi đó.

Tại đây từ rất sớm không khí xung quanh đã vô cùng náo nhiệt, đâu đâu cũng thấy các tướng quân cấp cao của quân đội Hư Không trên tay cầm rất nhiều quà, tươi cười tiếng vào tòa nhà sa hoa lộng lẫy trước mặt, tòa nhà ấy trước đây chính là nơi ở của hoàng đế Demacia-Jarvan III.

John không trực tiếp tiến vào bên trong và xoay người tìm con đường khác, hần cứ chạy lòng vòng để tìm kiếm, nhưng đâu đâu cũng có lính canh gác, có thể thấy Antolos vô cùng cẩn thận dù là tổ chức lễ cưới của mình nhưng cũng không quên căn dặn thuộc hạ tăng cường quân bị.

“chúc mừng đội trưởng...”

“chúc mừng ngài đã có được một cô vợ xinh đẹp”

“chúc ngài sẽ lập thêm nhiều đại công nữa cho đế chế Hư Không chúng ta...”

Bên trong tòa nhà kia, Antolos đang nở nụ cười tươi rói liên tục nhận quà và những lời chúc mừng nọ từ đám thuộc hạ tiến vào...

“mấy lão kia vẫn chưa đến hay sao?”-Antolos quay sang nói với một người thuộc hạ của mình, hần ta tên là Sai chính là đội phó dưới cấp của Antolos, Sai lắc đầu nói: “ thuộc hạ đã gửi thư mời cho các vị đội trưởng rồi, nhưng không thấy ai hồi âm báo sẽ đến cả.”

“mấy tên này không đến lại càng tốt”-Antolos cười nói.

“vậy thuộc hạ ra ngoài kia tiếp đón thêm khách đây”-Sai nói.

Antolos gật đầu sau đó xoay người bước lên bục cao giữa phòng nhìn xuống dưới nói: “ Mọi người, hôm nay là ngày trọng đại của ta, ta thật vui khi thấy rất đông mọi người đến đây chúc mừng ta, nào không để mọi người đợi lâu nữa chúng ta mau nâng rượu uống nào.”

“phải phải...mau nâng rượu uống để ngài ấy có thể sớm biến cô gái kia thành người phụ nữ của mình nào”-Đám tướng quân bên dưới cười ha hả nâng cao ly rượu lên chúc mừng...

Buổi tiệc bắt đầu từ rất sớm, lúc ấy khoảng chừng gần 8 giờ.

Bên trong phòng của Sona, bây giờ Sona trông không khác gì một tiên nữ hạ phàm cả, cô khoác trên mình bộ váy trắng vừa lộng lẫy vừa hút hồn, khuôn mặt xinh đẹp kia được trang điểm son phấn lên trên đó càng tôn thêm vẻ đẹp trên người cô.

“woa...cô dâu của đội trưởng thật đẹp nha...ta cảm thấy ghen tị với cô ấy thật đấy.”-

“phải...ta cũng thế.”

“phụp...phụp...”-Rose bất ngờ xuất hiện từ đằng sau hai con bé người hầu kia, một dao giết chết cả hai. Rose tiến lại cạnh Sona gấp gáp lôi tay cô rồi nói: “ Sona...chúng ta mau rời khỏi đây mau...nếu cô còn ở lại đây nhất định sẽ bị tên Antolos kia hãm hại mất...”

Sona vẫn ngồi bất động như một bức tượng đá, cô nói lạnh lùng: “ hôm nay Sona sẽ lấy ngài Antolos, tôi không đi đâu cả.”

“khốn kiếp thật, bây giờ cô ấy bị Antolos điều khiển thì làm sao chịu nghe lời mình đây”-Rose đã nghĩ như thế trong đầu, ngay sau đó một cú đập thật mạnh của Rose lên cổ Sona khiến cô lập tức lảo đảo ra bất tỉnh, Rose đỡ Sona tiến ra khỏi phòng, nhắm hướng tây mà chạy đi, ở nơi đó cô đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa để đưa hai người tiến đến chỗ bí mật rồi khỏi thủ đô Demacia. Nhưng Antolos hẳn ta đâu phải là kẻ dễ dàng để người khác chọc mũi mình như thế. Ngay từ đầu hẳn đã phái những thủ hạ có thực lực lớn bí mật canh gác xung quanh căn phòng Sona ở, đề phòng John đột nhập vào bên trong thủ đô rồi tìm được đến đây.

Ngay khi Rose đưa Sona đang bất tỉnh ra khỏi phòng thì từ trên mái nhà bốn phía hơn mười tên đeo mặt nạ, khoác trên mình bộ quần áo màu tím xuất hiện...

“con người hầu kia...dám cả gan đem theo cô dâu của ngài Antolos bỏ trốn sao?”-Một tên trong số đó nói.

Rose giật mình kinh hãi, sắc mặt cô trắng bệch, cây dao trên tay nắm chặt, cô cũng không ngờ rằng xung quanh đây lại có nhiều cao thủ ẩn náu đến như thế...

“NÓI...người đang có âm mưu gì?”-Một tên trong số đó gầm gọng quát lớn.

Giọng nói của hắn quả thực rất có uy lực, khiến cho tim của Rose như muốn nhảy ra bên ngoài...

“Ta sẽ đưa Sona đi...cô ấy là của John...không phải của tên đội trưởng thối nát các ngươi...”-Rose nghiêng rằng lấy hết dũng cảm nói.

“ha...ha...ha...”-hơn mười tên cười ha hả, một tên trong đó nói: “ với sức của ngươi mà nghĩ rằng có thể đem cô ấy rời khỏi đây hay sao?”

“đừng nói nhiều nữa, giải quyết cô ta sớm đi, rồi chúng ta còn đi uống rượu mừng của đội trưởng nữa.”

Một tên trong số đó bước đến trước vừa đi hắn vừa nói: “ các ngươi cứ để ả cho ta xử lý...”-kiếm trên tay của hắn rút ra, sau đó lao đến chém thật mạnh về phía trước.

Rose miệng lắp bắp đọc thứ gì đó, chỉ thấy cây dao trên tay lập tức phát sáng, ngay sau đó cô vung lên chém thẳng về phía trước, kiếm trên tay của tên bị mất kia va chạm với con dao trên tay của Rose, một cỗ kinh lực phát ra đẩy lùi cả hai người lại, tên bị mất kia kinh ngạc thốt lên: “ ả ta biết sử dụng phép thuật sao?”

“nếu không có chút tài nghệ, ngươi nghĩ ả ta dám cướp vợ sắp cưới của đội trưởng hay không?”-đám bị mất bên ngoài reo chọc...

“được được....vậy để ta giải quyết sớm ả ta luôn.”-tên bị mất kia vung kiếm, lại một lần nữa chém đến. Như đã biết Rose vốn sinh sống tại thành cổ “Không tên”-như lời của viện trưởng nói trước đây, tất cả những ai ở tòa thành cổ này đều biết chút phép thuật trong người, đó là lý do vì sao vừa nãy Rose có thể chống lại một kiếm của tên bị mất kia. Tuy nhiên lúc này lại khác, không phải đơn giản mà Antolos lại sắp xếp đám người này đứng canh gác bên ngoài phòng Sona, kẻ nào cũng có thực lực rất cao, ít nhất là nhất đẳng, Rose làm sao là đối thủ kia chứ.

Một tay cầm dao cố gắng chống đỡ, cô hết đỡ bên trái rồi lại đỡ bên phải...những tiếng rít gió vù vù do kiếm chém vang lên liên tục, nhưng sức cô có hạn và cuối cùng không thể nào chịu đựng nổi...một dòng máu văng lên tung tóe, kiếm trên tay của tên bị mất kia độc ác chém ngang lưng Rose, khiến cô ngã bịch xuống mặt đất...

“ồ còn sống à? Dai dẳng...”-Hắn ta nói ra những lời lạnh lùng, xem mạng của Rose không đáng một xu.

“ta...ta...bằng mọi giá ta cũng không thể nào để các ngươi làm hại đến Sona...cô ấy là người phụ nữ của John và ta sẽ bảo vệ cô ấy.”-Rose mặc kệ máu vẫn chảy trên lưng rồi thối ra cả mặt đất, cô cố sức gượng dậy, Rose bây giờ thật mạnh mẽ, cô ấy không còn yếu đuối và nhút nhát như trước kia...

“phập”-tên bị mất kia thật ác độc, hắn lập tức đâm một kiếm và ngược của Rose.

“bụp”-Rose lấy tay của mình nắm chặt cây kiếm vẫn còn đang găm trên ngực...cô cảm hận nhìn đám người trước mặt nghiêng rằng nói: “Ken...anh ấy đã chết trong tay đám tàn độc các ngươi, ta vốn dĩ rất muốn chết theo anh ấy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu chết như vậy thật vô ích, ta đã cố gắng trà trộn vào trong này làm người hầu của đám người các ngươi nhằm mục đích kiếm cơ hội báo thù, đến khi gặp được Sona, ta biết

rằng mục đích trước kia của mình là điều khó lòng làm được, nay ta chỉ muốn bảo vệ Sona, người phụ nữ của John, người đàn ông mà ta cảm thấy có lỗi nhất...các người đừng mong làm hại cô ấy.”

“lắm mồm”-Tên bịt mặt kia hừ một tiếng lạnh nhạt kéo mạnh kiếm khỏi ngực của Rose, một dòng máu đỏ tươi bắn ra thành một chiếc cầu giữa không trung....đôi mắt mờ lung như nhớ về những chuyện trước kia, Rose xoay đầu nhìn về Sona đang nằm bất tỉnh cạnh đó, cô nở nụ cười đau khổ: “ Sona...ta...ta không thể bảo vệ cô...ta thật có lỗi.”

“còn nói nữa à”-tên bịt mặt kia cảm thấy cực kì cái thái độ bướng bỉnh của Rose hấn vùng mạnh kiếm nhắm ngay cổ của Rose chém xuống....

“bụp”-mũi kiếm dừng lại ngay trước cổ của Rose chừng 1cm, đôi mắt của tên bịt mặt kia tỏ ra kinh hãi, cả đám người bịt mặt đang đứng gần đó cũng thế...tất cả đều tỏ ra kinh hãi....

“John...hắn...hắn đến rồi”-Một tên lắm mồm nói.

Đúng...là John đã đến...sau khi loay hoay tìm đường vào bên trong hắc thông qua các giác quan cực nhạy của mình tìm được đến đây, vừa lúc thấy Rose bị tên bịt mặt kia ra tay tàn độc...tay của John nắm chặt lấy cổ tay của tên bịt mặt kia, đôi mắt như già thú nhìn hắn nói: “ dám đụng đến người quen của ta người tới số rồi”

“bùm”-Từ lòng bàn tay của John một luồng năng lượng cực đại lập tức phóng xuất chấn nát cơ thể của tên bịt mặt kia, một đòn làm chấn động toàn bộ đám người xung quanh, bọn chúng đã được nghe sự đáng sợ của John nhưng tận mắt nhìn thấy thế này thì đúng là quá khủng.

John cúi người đỡ lấy Rose lên, nhìn khuôn mặt đầy các vết sẹo...rồi cô còn bị mất một cánh tay nữa, cả người cô đâu đâu cũng toàn vết thương, máu nhuộm đỏ cả bộ quần áo đang mặc. Rose giữ chặt lấy vai của John cố nặn ra nụ cười nói : “ John, cuối cùng tôi cũng được gặp cậu...John trước khi đến với Ken ở thế giới kia, tôi muốn được nghe cậu trả lời câu hỏi này...ợc”—Rose ho ra búng máu lớn...

John gật đầu nói: “ được, Rose mau nói đi...”

“cậ...u có gh..ét t..ôi kh..ôngggg?”-Rose khó khăn đánh vần từng chữ, gắng gượng nói.

“không..không hề”-John trả lời ngay tức khắc,

“vậy cậu nói cho ta biết, cậu có từng yêu ta không?”-Rose nói (giọng nói lúc này của Rose rất khó nghe cho nên phải viết bình thường để mọi người dễ biết.)

“Rose, vĩnh viễn trong tim ta”-John liền đáp....

Rose nở nụ cười nhẹ sau đó tắt thở...trước khi nhắm mắt cô nhớ lại kí ức trước kia, cái ngày John biến mất khỏi thành cổ “không tên” vì cảm thấy có lỗi với hắn cho nên Rose quyết định cùng Ken chuyển đến sống tại thủ đô Demacia, nhưng cô không ngờ rằng chính quyết định đó đã khiến Ken phải bỏ mạng dưới sự càn quét của quân Hư Không.

“á”-John hét lên một tiếng thật lớn, cả khu vực xung quanh rung động kịch liệt...

John xoay đầu nhìn đám người bịt mặt, nghiêng rằng nói: “ các người đừng mong kẻ nào được sống sót rời khỏi đây.”

“xoạt”-đúng lúc này Sona bị những chấn động quanh đó làm thức tỉnh, cô ngồi dậy đảo mắt xung quanh khi thấy John đột nhiên Sona cả người rùng động, khuôn mặt sợ hãi hiện ra...cô cầm lấy cây dao của Rose cạnh đó đặt trước người...

John nhận ra Sona vẫn chưa thể nào thoát khỏi sự kiểm soát của Antolos, hắn nghiêng rằng cảm hận cho cách thức nham hiểm này...lập tức tiến đến bên cạnh Sona thật nhanh, sử dụng sức mạnh phép thuật không chế toàn bộ tay của của Sona lại, John vác Sona lên vai nhìn đám người bịt mặt kia đầy cảm hận, nếu hắn giết cả đám đó nhất định sẽ gây ra các chấn động lớn làm Antolos chạy đến đây, hiện tại Sona còn chưa thoát khỏi khống chế của hắn nữa, không còn cách nào khác John đánh phải đưa Sona đi trước.

“Rose cô yên tâm, nhất định ta sẽ báo thù cho cô”-John xoay người biến mất như một làn gió.

“mau đi báo với đội trưởng đi”-Một tên trong số đó lập tức nói.

.....

John tìm đại một nơi kín đáo để đưa Sona đến đó, đây là một căn nhà gỗ trông cũng khá bình thường...căn nhà nằm trong những cái hẻm quanh co, quân hư không muốn tìm được ra đây cũng mất khá nhiều thời gian.

Đặt Sona dựa vào vách tường, đôi mắt Sona vẫn mở, ánh mắt lạnh nhạt đầy vẻ căm hận nhìn John, cô nói: “ mau thả ta ra, ta phải quay về tổ chức lễ cưới với ngài Antolos...mau thả ta ra..”

John mặc dù cảm thấy rất đau đớn trong lòng nhưng vẫn cố giải thích: “ Sona...không lẽ em quên ta rồi sao? Ta tin tận sâu trong tâm trí của em vẫn còn lưu giữ hình ảnh của ta...Sona...hãy nhớ lại đi...đừng để Antolos kia điều khiển em nữa...”

Hắn tiến lại giữ chặt lấy vai của Sona, nhưng những việc này lại làm cô cảm thấy sợ hãi hơn rất nhiều, Sona liên tục giãy giụa cố gắng thoát khỏi bàn tay của John...

“buông ra...buông ra...ngài Antolos sẽ không tha cho người...buông ra...”-Sona nói lớn.

John giữ chặt lấy vai Sona không buông nói với cô: “ Sona...nhìn vào mắt ta...nhìn vào mắt ta...hãy cố nhớ lại đi...ta là John...chính ta mới là người trong tim em chứ không phải Antolos...Sona...”

“John...người có nói gì cũng vô ích mà thôi...”-Ngay đúng lúc này giọng nói của Antolos vang lên, từ bên ngoài Antolos bước vào nở nụ cười âm hiểm nhìn John.

Ngay khi vừa thấy Antolos, sắc mặt John lập tức thay đổi, hắn trở nên vô cùng đáng sợ, hai nắm tay nắm chặt lại nói: “ Antolos, không ngờ người lại tìm được đến đây sớm như thế.”

“Sona bị ta điều khiển cho nên việc tìm ra cô ấy cũng không có gì quá khó khăn cả...ha...ha...”-Antolos cười ha hả nói.

Antolos nhìn sang Sona nói: “ Sona...qua đây, chúng ta cùng về tổ chức tiệc cưới nào...”-hắn vẫy tay gọi Sona lại, ngay lập tức Sona như một hình nhân bị điều khiển bước từng bước tiến lại.

“Sona...không được qua đó”-John cố gắng giữ cô lại, ngay lúc này Antolos ném về phía Sona một đoản kiếm nói với cô: “ Sona...mau giết hắn ta đi...hắn ta chết rồi sẽ không còn ai có thể ngăn cản chúng ta nữa.”

Sona cúi người nhặt lấy đoản kiếm mà Antolos ném về phía cô, John thần thờ, lúc này hắn không hề biết cách nào để giúp cô thoát khỏi bùa chú tà độc kia...

“Sona không lẽ em định giết ta thật sao? Những ngày tháng chúng ta bên nhau thật tuyệt vời biết bao...em không nhớ điều gì hay sao? Sona ta cầu xin em, hãy nhớ lại những gì trước kia, thoát khỏi sự kiểm soát của hắn ta.”-hai mắt John đỏ kè, nhìn thấy Sona cầm kiếm chỉ thẳng vào ngực của mình, đôi mắt thì lạnh lùng, hắn không còn để ý đến Antolos nữa.

“được...Sona...nếu em còn nhớ ta hoặc vẫn còn lưu giữ chút hình ảnh nào của ta trong tâm trí của mình thì em sẽ không làm như thế này...nào giết ta đi...Sona giết ta đi...”-John giang rộng hai tay ra hết lên.

“a”-Sona hét lên một tiếng, kiếm đâm mạnh về phía trước...”phập”-một âm thanh nhẹ nhàng nhàng nhưng đầy đau thương vang lên, mũi kiếm nhọn hoắt đâm xuyên qua ngực của John, máu bắt đầu thấm ra áo, chảy xuống đất...những giọt máu đỏ cứ từ từ rơi...

“sao...sao người không tránh?”-Sona kinh ngạc.

“ha...ha...ha...hay lắm Sona...đâm hay lắm...em đã lập đại công cho chúng ta rồi đấy...ha...ha...”-Antolos đứng phía sau cười như điên.

John hai mắt đầy vẻ kinh ngạc nhìn mũi kiếm đâm xuyên qua ngực mình, cả người của John lập tức tiến đến sát Sona, mặc kệ kiếm có đâm xuyên qua cơ thể của mình hắn vẫn tiến đến. Lấy tay nắm chặt lấy thanh kiếm, bây giờ John không hề sử dụng chút sức mạnh nào trong người, hắn muốn lấy chính tấm lòng của mình để giúp Sona thoát khỏi sự kiểm soát của Antolos, nắm tay cầm chặt thân kiếm mặc áo thấm đầy trên tay...những dòng máu của John bắt đầu chảy ra...thấm lên chiếc nhẫn mà hắn đang đeo...từ lúc tỉnh lại

đến giờ John vì chuyện của Sona mà không hề nhận ra chiếc nhẫn mình đeo trên tay có từ lúc nào, đến khi máu của hắn thấm đầy trên chiếc nhẫn kia, đột nhiên chiếc nhẫn tỏa thứ ánh sáng thần thánh bao bọc lấy cơ thể John và cơ thể Sona, chiếc nhẫn mà John trước kia trao cho Sona lúc này cũng phát sáng theo...

“cái gì vậy?”-Antolos ngừng cười, hắn giật mình kinh ngạc sự việc đang diễn ra trước mắt.

“á”-Sona bắt đầu ôm đầu của mình hét lên đầy đau đớn, cô ngã lún ra mặt đất giãy giụa kịch liệt....

“Sona...”-John vô cùng lo lắng nhưng hắn lập tức nhận ra lúc này hắn có thể đọc được suy nghĩ của Sona, nhìn thấy được linh hồn đang bị xiềng xích của cô bên trong, ngay tức khắc John sử dụng sức mạnh trong người mình chấn nát toàn bộ xiềng xích đang trói chặt lấy linh hồn cô.

“phụt”-Sona phun ra một búng máu lớn lên mặt đất, trong đồng máu cô phun ra kia có một con bọ trong đó, ngay khi tiếp xúc với không khí nó lập tức hóa thành bụi, chết ngay tức khắc...

“Sona...tỉnh lại Sona...”-John liên tục lay gọi Sona, đôi mắt xinh đẹp kia mở ra, đấy không còn là đôi mắt lạnh nhạt trước kia mà là ánh mắt tràn đầy vẻ yêu thương...

“John...sao Sona lại ở đây?”-Sona nhẹ nhàng nói.

“Sona...em trở lại bình thường rồi...thật tốt quá, em đã thoát khỏi sự không chế của hắn ta.”-John sung sướng nói.

“Không thể nào...không thể nào có chuyện này được, làm sao người có thể...”-Antolos như không tin vào mắt của mình.

John nhìn Antolos nói: “ta bảo rồi, thứ bùa tà ác kia sẽ chẳng thể nào ngăn cách được tình cảm của ta dành cho Sona cả, Antolos, lần này là đến lượt người, chuẩn bị nạp mạng đi.”

“Antolos ta trước giờ chưa bao giờ chịu thua ai, John...ta sẽ băm người thành trăm mảnh để rửa mối nhục này.”-Antolos gầm lên lao đến, từ trên tay của hắn hàng chục những con rắn độc màu tím được sức mạnh phép thuật của hắn hóa ra liên tục lao về phía trước tấn công John.

“đội trưởng....đội trưởng...”-ngay lúc này một tên bị mặt chạy đến, sắc mặt hắn vô cùng hốt hoảng.

“có chuyện gì?”-Antolos tức giận quát.

“quân kháng chiến công phá thủ đô...”-tên bị mặt kia nói.

“công phá thì ngăn bọn chúng lại, không phải ta đã cho tăng cường lực lượng rồi sao?”-Antolos đáp.

“ồm”-ngay lúc này một tiếng nổ lớn từ phía cổng thủ đô vang lên...tức khắc một tên bị mặt khác chạy đến, bộ dáng hốt hoảng quỳ xuống nói: “đội trưởng, quân kháng chiến đã công vào bên trong thủ đô rồi.”

“con mẹ nó, chúng bây làm gì mà để bọn chúng tấn công vào thủ đô dễ dàng như thế?”-Antolos gầm lên nói.

“xem ra Swain đã thay ta làm việc này...Antolos, số phận của người hôm nay đã định rồi, chết! dưới kiếm của ta!”-John mỉm cười nói

170. Q.5 - Chương 60: Trận Chiến Cuối Cùng Trên Đất Demacia

Cách cổng thành thủ đô Demacia một khoảng an toàn, Swain ngồi trên lưng ngựa nhìn chằm chằm về phía trước, ở bên cạnh Irelia lo lắng nói: “ngài Swain...nếu tấn công thể này John ở bên trong sẽ...”

Darius ở bên cạnh liền nói: “Irelia, cô đừng lo, tất cả đều nằm trong sự sắp xếp của ngài Swain cả rồi. Thực ra chuyện John tìm thấy lá thư kia cũng do ngài Swain sắp đặt cả.”

Irelia giật mình hỏi: “ngài Swain như vậy là sao ? tôi không hiểu”

Swain đáp: “Irelia ta xin lỗi và đã dấu mọi người chuyện này, nhưng để kế hoạch thành công ta không thể không sử dụng John được. Thực ra thiệp mời kia được gửi đến đây vào tối hôm qua, sau đó ta cố tình để một người lính cầm lá thư ấy một cách lộ liễu cho John thấy. Ta biết chắc rằng một khi cậu ta đọc được lá thư kia sẽ không suy nghĩ lao thẳng đến thủ đô, cái ta cần chính là sự náo loạn, và người làm được chuyện này không ai khác chính là John.”

“ngài Swain...sao ngài lại làm như vậy? lẽ như John...”-Irelia lo lắng, Swain lập tức đáp: “ thực ra trước khi thực hiện kế này ta đã hỏi qua ý kiến của Ryze và Nasus, hai người họ bảo rằng sức mạnh hiện tại trong người John là rất lớn, nếu cần thì vẫn có thể mạo hiểm nhưng về tính mạng của cậu ta thì không cần lo, cậu ấy chắc chắn sẽ sống sót.”

Nghe Swain nói vậy Irelia cảm thấy yên tâm hơn chút ít, Darius xoay đầu nói với Swain: “ xem ra đã đến giờ rồi, chúng ta hành động thôi.”

Swain gật đầu sau đó vung lên một lá cờ hiệu màu đỏ hô lớn: “ toàn quân vào vị trí, ngay khi có tín hiệu lập tức xuất phát.”

.....

Bên trong thủ đô, sau khi thông tin John đột nhập vào bên trong được lan ra ngay lập tức quân đội Hư Không được tăng cường lên gấp đôi, khắp các đường xá đâu đâu cũng thấy lực lượng hư không chia nhau lục soát, chính vì điều này mà ở hai khu phía Đông và phía Tây lực lượng canh phòng giảm đi đôi chút. Hai khu này trước kia là những khu phố sầm uất của thủ đô Demacia nhưng bây giờ nó đã bị quân đội Hư Không biến thành những bãi tập trung nô lệ. Phải, đây chính là nơi giam giữ các nô lệ Demacia, những người dân Demacia kém may mắn không trốn thoát được đều bị bắt làm nô lệ, ngày ngày làm những công việc nặng nhọc như khai thác mỏ, đào núi.... cho đám Hư Không.

Ở khu phía Đông, ngay khi thấy hai toán lính canh rời đi ngay lập tức những người nô lệ này nhìn nhau, mắt của họ như thầm nói một điều gì đó... “anh em tấn công...”-một cô gái đứng dậy hô lớn, chiếc áo choàng rách rưới rách ra làm lộ diện hình dáng bên trong, Evelynn, chính xác là Evelynn rồi, không thể nào nhầm được...ngay sau tiếng hô lớn của Evelynn những người nô lệ ở cạnh đó cũng đồng loạt đứng dậy hô lớn: “cuộc, xêng, búa, dao, kéo...tất cả những thứ có thể dùng chiến đấu đều được đem ra sử dụng.”

“bọn nô lệ bạo loạn...báo động...nô lệ bạo loạn...”-quân đội hư không đang canh gác ở bên ngoài giật mình kinh hãi, hai tên lính canh còn chưa kịp nhận ra trời trắng gì thì đã bị mười ngón tay đầy sắc nhọn của Evelynn cướp đi mạng sống.

“Zed...mau bắn pháo hiệu”-Evelynn nhìn Zed nói.

Tại khu phía Tây, một cuộc nổi dậy tương tự cũng diễn ra, người cầm đầu chính là Vayne và Rengar...những người dân Demacia bị bắt làm nô lệ được cơ hội cầm vũ khí đứng dậy chiến đấu, họ như những chiến binh thực thụ lao vào sống chết với đám binh lính hư không. Một chiếc xêng bình thường bây giờ trở thành một thứ vũ khí đáng sợ, một chiếc búa nhỏ cũng đủ để hạ liên tục ba bốn tên địch.

“Xoạt xoạt”-Rengar như một chiến binh mãnh thú hung hăng, hét lao đến giết tên này lại lao đến giết tên khác, hắn ta gầm lên đầy uy lực hô lớn: “ tất cả các người đều là mồi săn của ta...”.

“bùm bùm”-từ hai khu đông và tây hai quả pháo hiệu nhanh chóng được phóng lên trời nổ tung thành nhiều mảnh.

Kế hoạch tấn công thủ đô- Bước 1: Tận dụng màn đêm buông xuống, Swain biết được sức mạnh đặc biệt của mỗi người trong liên minh, ông lập tức phái Zed, Evelynn, Rengar và Vayne xâm nhập vào bên trong thủ đô tìm ra hai khu giam giữ nô lệ, sau đó nói lại toàn bộ kế hoạch của ông ấy cho những người đó với sự giúp đỡ của Vayne-vốn là 1 công dân của Demacia nên việc tìm kiếm đường đi sẽ không quá khó khăn. Đến sáng ngày hôm sau, ngay khi thấy dấu hiệu quân đội Hư Không tại các khu vực canh gác nô lệ được phân đi nơi khác thì ngay lập tức nổi dậy, gây náo loạn ở những khu vực đó, rồi nhanh chóng chiếm đóng, gây sự chú ý của lực lượng phòng vệ bên trong.

Bước thứ 2: Ngay khi nhìn thấy pháo hiệu, lực lượng không quân do bao gồm Corki, Anivia, Galio cùng với lực lượng Thiên sứ và Thiên thần sa ngã lập tức từ chỗ tập trung gần đó xuất phát tiến thẳng về phía thủ

đô. Anivia, Galio các thiên sứ chiến binh và thiên thần sa ngã có thể dễ dàng tăng độ cao ẩn nấp bên trong các đám mây để tránh tầm nhìn của quân canh phòng Hư Không, nhưng những chiếc máy bay chiến đấu do Corki dẫn đầu thì không làm được như vậy. Vì lý do đó Swain đã nghĩ ra kế sách gắn trên thân toàn bộ máy bay chiến đấu rất nhiều gương phản chiếu, sau đó sử dụng sức mạnh của Leona kêu gọi ánh sáng mặt trời chiếu vào những chiếc gương kia tạo ra một điểm mù nếu như quân hư không thể nhìn lên trời. (ở đây vận dụng sự chói ánh sáng, tạo điểm mù). Để đề phòng quân hư không có trang bị các thiết bị phát hiện quân địch từ xa, Swain cũng sử dụng lại loại máy giúp cho những chiếc máy bay của Corki và cả trên người những thiên sứ và thiên thần sa ngã được tàng hình trên các thiết bị đó. (xem lại trận đánh thành Legacy).

“ôi”-hôm nay mặt trời chói vậy nhỉ, không tài nào nhìn lên trên đây được?”-một tên lính canh cảm thấy kì lạ, cứ mỗi lần hắt ngấn đầu lên là có vô số ánh sáng chói mắt làm hắt ta không thể nào mở mắt ra để nhìn lên được.

“có cảm thấy quân địch đang tiến lại không?”-tên bên cạnh nói.

“không hề, nếu có quân địch tiến lại chắc chắn bên kia sẽ phát hiện ra và nói cho chúng ta biết rồi. Khốn kiếp thật, hôm nay là ngày vui của đội trưởng Antolos mà mình lại phải đứng đây canh gác.”

“bùm bùm”-ngay khi trên bầu trời nổ ra hai tiếng pháo thì cũng là lúc trong tai của những tên lính canh gác cổng thành bắt đầu nghe được những tiến động cơ, trong lúc bọn chúng còn chưa kịp nhận ra điều gì thì từ trên bầu trời hàng trăm các thiên sứ và thiên thần sa ngã trên tay cầm kiếm lao nhanh qua cổng thành tiến vào bên trong thủ đô...

“quân địch...là quân địch...mau mau chặn bọn chúng lại...mau lên”-tiếng la hét của đám binh sĩ trên thành.

“ầm ầm”-hai quả tên lửa từ máy bay Corki được bắn ra lập tức thổi bay mười tên lính....

“tấn công...”-Corki hứng thú hô lớn một tiếng, đội không lực của ông ta như những tia chớp lượn lơ trên khắp bầu trời thủ đô Demacia, những quả tên lửa liên tục oanh tạc khắp nơi.

Lúc này lực lượng bên trong thủ đô đã nhận ra quân Liên Minh đang tấn công, ngay khi bọn chúng còn chưa kịp kéo quân đến cổng thành để viện trợ thì trên mặt đất hàng trăm các hồ bất thành linh xuất hiện. từ dưới những chiếc hồ kia, những binh sĩ liên minh bắt đầu bò lên, đầu tiên là Malphite, rồi đến Rummus, Tryndamere, rồi đến Garen, Xin Zhao rất rất đông lực lượng liên minh từ bên dưới các hồ kia chui lên.

“cái gì thế này”-đám quân lính bên trong thành hoàn toàn bị động trước tình thế này, lực lượng Liên Minh như cá gặp nước liên tục lao đến tấn công như vũ bão.

Bước 3: từ đêm qua hôm Swain đã ra lệnh cho nhóm khoa học cùng với nhóm chế được hợp tác chế tạo ra những chiếc máy khoan cỡ lớn kết hợp cùng với Skarner đào ra hàng trăm chiếc hang động bên dưới lòng đất dẫn từ doanh trại quân Liên Minh đến thủ đô, chỉ khi nào có tiếng động ầm ĩ do lực lượng không quân gây ra thì lực lượng bên dưới lòng đất này sẽ ngay tức khắc chui lên tấn công bất ngờ trên khắp thủ đô...

Trên không có Corki và những thiên sứ, thiên thần sa ngã, bên trong thủ đô thì có lực lượng liên minh ở khu đông, khu tây và tất cả những chỗ còn lại. Và bước thứ 4 bước cuối cùng chính là lực lượng quân đội do chính Swain, Darius và Irelia dẫn đầu tấn công trực diện vào cổng thủ đô...một khí thế mạnh mẽ không gì cản nổi.

Những câu như: “ tấn công...tiến lên...”-cứ liên tục hô vang, binh sĩ liên minh đầy mạnh mẽ, tấn công vào cổng thủ đô.

“mau chặn bọn chúng lại, mau chặn lại...”-đám lính bên trên thành vẫn cố gắng cầm cự, những khẩu pháo liên tục nạp đạn để tấn công lực lượng Liên Minh đang lao đến, thế nhưng những quả pháo ấy lúc này như trở nên yếu đi trước sức càn lướt của quân đội Liên Minh. Rất nhiều binh sĩ đang trên chiến trường kia chính là người dân Demacia, cứ nghĩ đến việc giải phóng được Demacia là họ quên đi sự đau đớn, mệt mỏi và cả cái cảm giác sợ chết kia...

“ọc ọc”-hai quả pháo nhắm thẳng vào đoàn kỵ binh quân Liên Minh nhưng ngay tức khắc Zac từ phía sau một cú búng người cực mạnh núp trọn hai quả pháo, cái cơ thể cao su kia ngay khi núp trọn hai quả pháo thì như có một sự phản lực cực mạnh, cơ thể hắt ngược hai quả pháo kia nhằm về lại phía cổng thành.

“ầm ầm ầm”-những tiếng nổ liên tiếp vang lên, cả thủ đô chìm ngậm trong âm thanh chém giết...

“boong”-Trundle cầm trên tay chiếc chùy bằng đánh bay một quả đại pháo bảo vệ những binh sĩ đang lao đến.

Zyra , Maokai tạo ra vô số các thang bằng dây leo để quân liên minh trèo lên cổng thành.

“Lulu biến lớn Tibbers của em”-trên chiến trường thế này không ai nghĩ rằng lại có một cô bé xuất hiện, nhưng đừng xem thường cô bé ấy, khuôn mặt dễ thương đột nhiên hóa ra đáng sợ, đôi mắt như bốc lửa, con gấu bông trên tay hóa thành một con gấu rực lửa to lớn, Lulu bên cạnh nghe Annie nói thế ngay tức khắc sử dụng sức mạnh của mình hóa Tibber thành một con gấu khổng lồ, nó cao phải gần bằng tường thành thủ đô ấy chứ!

“phá cổng đi Tibbers, chúng ta sẽ lập công và được thưởng rất nhiều đồ ăn...”-Annie nhảy cẫng lên hô hào.

Một tên lính Hư Không cầm giáo lao đến, nhưng chưa kịp làm gì đã bị những luồng lửa nóng rực từ tay cô đốt cho cháy thành tro.

“ầm ầm ầm”-cổng thành bị Tibbers đâm vài cái đã nổ tung, quân liên minh bắt đầu tràn vào...

“tấn công...vì hòa bình...vì tự do...tấn công...”

“anh em tấn công, không được để tên nào chạy thoát.”

.....

Lúc này Antolos sắc mặt tái mét nhìn thủ đô đang chìm trong biển lửa, hắn cắn hận nhìn John hét lên chỉ vào mặt hắn nói: “ John...tất cả chuyện này là do người...”

John nói với Sona: “ mau tìm chỗ an toàn để trốn đi, ta phải giải quyết chuyện này với hắn.”

Sona gật đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên môi của John nói: “ cẩn thận...”

John xoay người bay lên đứng đối diện với Antolos, hắn nói: “ kế hoạch lần này không phải do ta nghĩ ra, ta nghĩ đây là Swain...ông ấy đã nghĩ ra kế hoạch tấn công thủ đô.”

“không thể nào có chuyện đó được, trong cái liên minh nhảm nhí của các người kia làm gì có ai hơn được người mà nghĩ ra kế sách công phá thủ đô?”-Antolos vẫn chưa tin vào sự thật, hắn hét lớn.

John lắc đầu nói: “ Antolos, người nhầm to rồi, trong Liên Minh của ta có rất nhiều người tài giỏi, từ bậc thầy chiến thuật-Swain, rồi thiên tài chế tạo chất nổ-Ziggs, thiên tài khoa học-Jayce,Vikto ,bậc thầy trong chế tạo vũ khí-Jax, cho đến những tướng quân kiêu hùng ngoài chiến trường như Garen, Darius, Xin Zhao đã trải qua trăm trận chiến. Và còn rất rất nhiều những người khác nữa, tất cả bọn họ đều rất tài giỏi...ta đơn giản chỉ là một người bình thường trong những người bình thường mà thôi, chẳng qua người đã đánh giá ta quá cao Antolos ạ, đây chính là sai lầm của người khi dám xem thường những chiến binh trong Liên Minh Huyền Thoại của ta.”

“khốn kiếp, ta không muốn nghe những lời sáo rỗng ấy của người, chết đi”-Antolos gầm lên lao đến, hai tay của hắn lúc này đã biến thành một màu đen, da hắn lúc này thấm đầy độc tố cực mạnh, chỉ cần dính một chút thôi cũng đủ để chết không kịp ngáp.

“Transform”-John hô nhẹ một tiếng, lập tức mái tóc dài ra hóa thành màu tím, đôi con ngươi đã biến thành con ngươi tám màu, một bộ giáp thần thánh xuất hiện khoắc lên người hắn, phía sau lưng 8 cánh xuất hiện vũ động trong không trung.

“ầm”-Sephiroth trên tay John vừa xuất hiện ngay lập tức đã chém về phía trước một kiếm cực mạnh, kiếm khí xé gió lao đi nhắm thẳng hướng Antolos, từ hai cánh tay màu đen kia một luồng ma lực toát ra lập tức hóa thành hai cây đao bắt chéo chặn lại một kiếm của John, tiếng nổ vang lên thật lớn, khói bụi bay đầy trời, Antolos xuyên qua lớp bụi kia trực tiếp tấn công John.

“Ta phải giết người để rửa mối nhục này...”-Antolos vừa điên cuồng chém tới tấp về phía John vừa hét lớn.

“Antolos...người thật ngu ngốc...”-John nhếch môi cười, xoay người đạp cho Antolos văng ra xa, lập tức Sephiroth trên tay John rời khỏi tay hắn trôi lơ lửng giữa không trung, hắn sắp dụng tuyệt chiêu. Chỉ có

điều lạ là lần này thanh Sephiroth không hề được bao bọc bởi sức mạnh màu đỏ như trước kia mà lần này là màu vàng.

John nói: “Antolos, tội lỗi của người, những điều gây ra cho Sona ta sẽ giải quyết tất cả trong lần này. Antolos, nạp mạng đi...”

“John người mau nạp mạng đi! Ta muốn nợ máu phải trả bằng máu!” Antolos dùng sức mạnh hư không trên hai cánh tay hóa thành một đôi song đao chém đến, tại không trung phong cuồng hét lớn.

“Bớt nói lời thừa đi! Đến đây!” Kiếm trong tay John hướng lên trời, chém một xuống một kiếm thật mạnh, kiếm ảnh hiện lên như một con mãnh thú xé gió lao đến. Nhất thời trên không trung vô số các thanh âm keng keng do binh khí vang lên.

“Ầm”-John tung ra một chưởng mạnh, Antolos cũng tùy tay tung chưởng đáp trả, cả hai chưởng va chạm với nhau tạo ra một sức mạnh chấn lụi cả hai bay đi.

Antolos xoay xoay cổ tay, chưởng lực vừa rồi hần tung ra tuy không mạnh nhưng cũng không thể xem là yếu được, lời đồn về John quả không sai, hần nhớ lại kết quả mà Lucas đã nhận trước kia, Antolos quyết đem hết bản lĩnh ra để chiến đấu với John.

“John...để ta cho người thấy sức mạnh của thể giới Hư Không bọn ta mạnh mẽ và phong phú như thế nào.”-Nói xong Antolos gầm lên một tiếng, từ phía sau lưng hần một con quái thú to lớn, hình thù quái dị hiện ra, điều đáng nói ở đây chính là con quái vật vừa xuất hiện kia có thân rồng đầu rắn, đôi mắt của nó đỏ ngầu như máu. Giữa bầu trời thủ đô, một con quái thú to lớn bằng cả tòa nhà hai tầng được Antolos sử dụng sức mạnh Hư Không gọi ra.

John nheo mắt, hần nhớ là mình đã từng gặp cái loại này một lần rồi, đây là lần hần đánh nhau với ba anh em chỉ huy hư không kia, bọn chúng cũng có khả năng gọi thú như thế này.

“Rống!” Tiếng rống vang vọng toàn thủ đô. Một con quái thú hình thù kì dị dài mười mấy mét từ không trung quật đuôi một cái, lao thẳng xuống dưới. Một cỗ cuồng phong mãnh liệt thổi dậy, làm cho cát bụi bay mù mịt.

Quái Thú to lớn kia, giữa cái đầu rắn hổ mang kia có một cái sừng giống như một cây cự đao sắc nhọn vô cùng. Trong cái miệng rộng đỏ lôm là hai hàm răng trắng nhọn to khiếp người, hệt như những thanh kiếm sắc bén. Nó hung ác hướng về John bổ nhào đến.

Thấy đầu rắn cự đại đó càng lúc càng đến gần, John tay nâng kiếm, chân nhún nhẹ lập tức lùi lại, tại chỗ cũ chỉ lưu lại một cái tàn ảnh ảo ảo.

“Hống!” Quái Thú chụp hụt, rống một tiếng giận dữ, lại bay lên, nhưng cái đuôi to lớn dài đến tám mét của nó vẫn đang quét mạnh về hướng John. Trên không trung lưu lại một chiếc bóng đuôi rồng khổng lồ, quấy động lên trận trận cuồng phong.

Đối diện với thể công kích hung mãnh này, John lách người né qua. Cái đuôi khổng lồ của Quái Thú hung bạo đập xuống mặt đất. Mặt đất lập tức rung chuyển, vết nứt lan rộng ra bốn phía.

Vừa tránh cái thể quét đuôi “hoành tảo thiên quân” của Quái Thú xong, hần liền như tia chớp khoát tốc tiến tới. Trước khi cái đuôi to lớn chắc khỏe kia của Quái Thú rời khỏi mặt đất, thân thể hần đã hóa thành một đạo hư ảnh mờ mờ. Hần vọt theo khúc đuôi đang bay lên, tay phải vung kiếm đâm vào lân giáp của nó, nhảy vọt lên, tiến về phía trước khoảng ba mét nữa.

Lúc này John đã ở trên độ cao khoảng năm, sáu mươi mét so với mặt đất. Chóp đuôi của Quái Thú đã rời khỏi mặt đất, hần không dám lên cao nữa, sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Kiếm trong tay hần tỏa ra ánh sáng tám màu mãnh liệt, sau khi được hần truyền vào sức mạnh phép thuật của bản thân,. Hần chuyển người lao xuống như một thiên thạch, mũi kiếm đâm mạnh vào sâu bên trong đuôi rồng, đến mức gần như không tiến vào sâu được, sau đó hần đạp lên trên đuôi rồng một đạp, hai tay dụng lực rút kiếm ra, nhanh chóng hạ xuống mặt đất.

Máu vọt ra ngoài xa ba mét, Quái Thú phát ra một tiếng bi hống, đuôi rồng quấy mãnh liệt. Tuy nhiên lúc này nó đã rời khỏi mặt đất, căn bản khó có thể lao ngay xuống để gây tổn thương gì cho John được.

Mọi chuyện chỉ phát sinh trong một chớp mắt. Một loạt những động tác của John vô cùng nhanh nhẹn liên lạc, vô cùng thu hút.

Antolos sắc mặt tái xanh, không ngờ được vừa mới vào trận chiến đã mất lợi thế. Điều này làm hắn tức giận vô cùng.

John thấy miệng vết thương ở đuôi của Quái Thú máu đã nhanh chóng đông lại, , thầm than cái giống sinh vật này quả nhiên là khủng khiếp, nếu có thể hắn cũng muốn bắt một con thể này đem về dùng làm thần thú để bảo vệ đám phụ nữ bên cạnh.

“Hống!” Quái Thú hống lên một tiếng lớn, tiếp tục lao xuống, hai chân trước vừa thô trảng vừa mạnh mẽ hướng phía John chụp tới, móng vuốt sắc nhọn cũng dài gần tới một mét, làm người ta sợ mất cả hồn vía.

Hai mắt của John xuất ra hai luồng điện, kiếm trong tay chém liên hồi 7 bảy bốn bốn bốn mươi chín kiếm, mỗi kiếm lại hóa thành hơn mười đoản kiếm khác nhắm vào con quái thú trước mặt.

Trên không trung xuất hiện hàng loạt tia chớp sáng.

Một tiếng hống đau đớn của quái thú vang lên, từng dòng từng dòng máu bắn ra trên người con quái thú, bộ vảy giáp cứng như đá của nó bị kiếm của John chém nát.

“rầm”- một tiếng, quái thú ngã bịch xuống dưới đất, đè nát những căn nhà cạnh đó.

Antolos trong lòng kinh hãi, con ma thú này thuộc dạng có tiếng tại thế giới hư không, thể mà đấu với John chưa đầy vài chiêu đã lăn ra chết thảm....

“người sẽ phải trả giá”-Antolos gầm lên trực tiếp lao đến tấn công John, sức mạnh của hắn đột nhiên tăng vọt, song đao như vũ bão chém ra hàng chục ảo ảnh tấn công về phía John.

“chiêu thứ 1” - Dứt lời, Kiếm trong tay lấp lóe tạo thành trên một trăm ảo ảnh kiếm, trong nháy mắt hội tụ thành hình chiếc quạt, vệt Kiếm dài đến vài mét, khiến cho người ta sợ hãi cực kỳ. Toàn bộ mặt đất bị rạch nát.

Kiếm ảnh kia lao vào những ảo ảnh do Antolos tạo ra, sức mạnh chênh lệch, uy lực cuồng bạo từ kiếm ảnh của John tạo nên khiến khuôn mặt Antolos trắng bệch.

“vù vù”-hơn mười kiếm ảnh của John xuyên qua lớp ảo ảnh dày đặt kia trực tiếp nhằm thẳng hướng Antolos mà đâm đến.

“ầm ầm ầm”-những tiếng nổ liên tiếp vang lên, khi khói bụi tan đi, John có chút kinh ngạc, da trên người của Antolos hóa thành một màu đen xỉ, chính lớp da màu đen kia đã ngăn chặn toàn bộ kiếm ảnh của John đâm đến.

“nguy hiểm thật, nếu như không nhờ có lớp da độc tố bảo vệ này e rằng ta đã trọng thương nặng rồi.”-Antolos nhép môi nói.

Nhưng chưa kịp để hắn chuẩn bị gì John lại tiếp tục sử dụng chiêu thức tiếp theo, chỉ thấy tay phải của John vung lên chuyển động không ngừng, mỗi lần chuyển đổi lại chém ra chín Kiếm, chuyển đổi chín lần chín tám mươi một Kiếm, từ chín phương hướng bất đồng giáng thẳng vào mặt đối phương. Trong nhất thời cả thiên địa đều như biến sắc, khắp không gian xung quanh đều là cuồng phong gào thét, Kiếm ảnh chói lòa. Không khí bị bóp nghẹt, mặt đất bên dưới sớm đã thành bình địa không bằng phẳng.

Không gian xung quanh như bị kiếm của John xé rách, từ miệng Antolos phun ra rất nhiều độc dịch, độc dịch này vừa tiếp xúc với không khí ngay tức khắc hóa thành một chất cực kỳ cứng chắc. Một lá chắn nhanh chóng được Antolos tạo ra.

“chết đi”-John gầm lên, 8 cánh trên lưng John tỏa ra thứ ánh sáng thần thánh, giang rộng hết cỡ, hào quang trên thanh gươm Sephiroth tỏa ra mãnh liệt, trực tiếp tăng cường sức mạnh cho 1 chiêu vừa rồi.

“ầm”-tiếng nổ lớn chấn động cả thủ đô, những ngôi nhà yếu lập tức bị đổ sập.

“không”-Một tiếng hét thất thanh của Antolos vang lên....

Khói bụi dần bay đi, cả người Antolos thê thảm đến cùng cực, quần áo rách nát, đầu đầu cũng toàn các vết cắt do kiếm gây ra....

“người...người...ợc”-Antolos ho ra máu run run chỉ tay vào John.

John lạnh lùng bước trên không tiến lại gần hắn nói: “bây giờ hãy chịu quả báo mà người đáng phải nhận đi.”

“phập”-John đâm một kiếm vào giữa ngực của Antolos,hắn nói: “ kiếm này dành cho Sona.”

“phập”-hắn rút kiếm ra rồi lại đâm vào ngực Antolos một nhát nữa, hắn nói: “ kiếm này dành cho Rose.”

“Bùm”-John giơ cao kiếm lên trời sau đó chém mạnh xuống trực tiếp chấn nát toàn bộ cơ thể Antolos.

“kiếm này dành cho những người bị người hãm hại.”

“John”-Ở dưới kia Sona ngẩn đầu lên mỉm cười nhìn hắn.

John lập tức xoay người bay xuống bên cạnh Sona, bộ giáp và cánh trên lưng hắn lập tức biến mất, John ôm Sona vào lòng nói: “ tất cả đã qua rồi, bây giờ đừng nghĩ gì cả, hãy cố gắng sống thật tốt, được chứ?”

Sona gật đầu nhìn vào chiếc nhẫn trên tay mình, cô biết bây giờ mình đã chính thức trở thành vợ của hắn.

Thủ đô Demacia ngay sau đó cũng được quân đội Liên Minh nhanh chóng chiếm quyền kiểm soát, cuộc chiến giải phóng lãnh thổ Demacia hoàn thành.

“cuộc chiến bây giờ mới bắt đầu thôi!”-Malzahar đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời thủ đô Demacia cười nói

171. Q.6 - Chương 1: Trận Chiến Vực Gió Hú

Sau khi chiếm lại toàn bộ lãnh thổ Demacia từ tay của quân đội Hư Không, John chính thức trao lại toàn bộ quyền kiểm soát lãnh thổ cho những người Demacia cai quản. Đồng thời dưới sự giúp đỡ của những người trong liên minh, người đứng đầu Demacia hiện tại Hoàng tử Jarvan bắt đầu bắt tay vào công cuộc khôi phục lại đất nước của mình. 143.000 ha ruộng đất bị bỏ hoang, hàng trăm ngàn gia đình không có nhà ở, hàng chục vạn người không có việc làm, một khó khăn rất lớn đang đè nặng lên đôi vai của Jarvan và những người đứng đầu Demacia.

Nhưng với sự giúp đỡ của John, một kế hoạch đã được vạch ra, với mục tiêu biến Demacia thành một hậu phương vững mạnh cho quân đội Liên Minh giải phóng toàn bộ Valoran, hắn đã đề ra kế hoạch 3 năm trong đó bao gồm các công việc chính như: Khôi phục kinh tế, hàn gắn vết thương chiến tranh, trên cơ sở đó phát triển sản xuất, nhằm giảm bớt khó khăn cho nhân dân. Phần đầu phục hồi mức sản xuất.

Chủ trương khôi phục nông nghiệp là trọng tâm. Ban hành nhiều chính sách khuyến nông. Xác định cuộc kháng chiến với quân Hư Không là cuộc chiến lâu dài và đầy vất vả, thế cho nên lương thực là điều không thể thiếu.

Đề ra chính sách khôi phục công nghiệp và công thương nghiệp. Ban hành nhiều chính sách bảo hộ cho các xưởng sản xuất, góp phần giúp công nghiệp được phát triển, sản xuất để phục vụ nhu cầu người dân.

Yêu cầu sự giúp đỡ từ những nhà khoa học trong liên minh, sáng chế ra những loại máy giúp nâng cao năng suất trong việc trồng các loại cây lương thực. Nhờ vậy mà nền kinh tế của Demacia bắt đầu khôi phục trở lại, cuộc sống của mọi người dân bắt đầu ổn định hơn, quân đội Liên Minh cũng dần có một Hậu Phương vững chắc.

Rất nhiều người dân thi nhau phong trào ghi danh tham gia vào liên minh, họ hi vọng rằng có thể giúp được một phần sức mình để đánh đuổi được quân đội Hư Không, giải phóng khắp Valoran khỏi sự đàn áp. Như vậy quân đội Liên Minh càng lúc càng trở nên mạnh mẽ hơn, quân số hùng hậu, tinh thần cao vút, khả

năng chiến đấu cũng theo đó mà tăng lên rất nhiều, có thể thấy mặt bằng chung của quân đội Liên Minh đang dần ngang ngửa với quân đội Hư Không.

Sau khi giải phóng được Demacia và thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, khoảng chừng 1 tháng sau, Lá cờ ghi bốn chữ : “ Liên Minh Huyền Thoại”- lại tiếp tục tung bay trên khắp các mảnh đất mà quân đội đi qua. Mặc dù quân đội Liên Minh nhiều lần gặp sự chống trả quyết liệt của quân đội Hư Không nhưng bằng vào ý chí của mình họ đã vượt qua tất cả. Trong chiến tranh, có thắng có thua và quân liên minh nhiều lúc cũng phải đổi mặt sự việc này nhưng không vì thế mà những người lính chịu bỏ cuộc, họ vẫn dũng cảm tiến lên chiến đấu vì độc lập tự do cho cả vùng đất Valoran.

Theo sự chỉ huy của John, Elise cùng những người đến từ đảo Shadow Isles sẽ dẫn theo một đội quân quay trở về lại chính hòn đảo này để đánh đuổi quân đội Hư Không. Ashe cùng với những người đến từ vùng đất băng giá Freljord cũng sẽ dẫn theo 1 đạo quân hướng về chính quê hương của mình, đánh đuổi toàn bộ quân đội Hư Không để dành lại quyền kiểm soát nơi này. Những người còn lại sẽ cùng với John và quân đội chủ lực vượt Serpentine River rồi tiếp tục hành quân vượt qua dãy Ironspike Mountains tiến thẳng đến thành phố Piltover.

Lúc này tại doanh trại của quân đội chủ lực Liên Minh, rất nhiều người trong liên minh đang ngồi quây quần bên đồng lửa trước mặt, đây có thể xem như là một chút thời gian rảnh rỗi hiếm hoi của họ để mà ngồi lại cùng nhau tán dóc.

John từ xa thấy rất nhiều người đang cười nói vui vẻ liền tiến lại nói: “ mọi người nói chuyện gì vui vẻ vậy, cho ta tham gia với được chứ?”

Lux ngồi gần đó nói: “ John, cậu ngồi xuống đây đi, bọn họ đang kể rất nhiều chuyện về quê hương của mình đấy.”

“ồ”-John ồ một tiếng sau đó ngồi xuống bên cạnh Lux. Giọng ồm ồm của Malphite vang lên: “mọi người biết không, thực ra quê hương của ta không phải ở Valoran này đâu, tôi đến từ một nơi gọi là Monolith, đây được xem là tinh hoa của tất cả vạn vật, và những cư dân của nó là đều là những cá thể tồn tại bên trong. Vẻ đẹp của nó đến từ sự cân xứng, từ sự thiếu vắng gần như hoàn toàn của tính thiếu ổn định. Những sinh vật hóa thạch sống nơi đó biết rõ vị trí và công việc của mình để hoàn thành nhiệm vụ một cách tối đa, hoạt động như một xã hội hữu cơ hay một tổ ong vậy. tôi luôn cố gắng hết sức để hoàn thiện tiềm năng của mình. Bất thành lình vào ngày kia, một vết nứt thứ nguyên xuất hiện, và tôi bị đưa đến với thế giới Runeterra. Trải nghiệm đó thật vô cùng đau đớn và đáng sợ, nỗi đau bị chia cắt khỏi đồng loại và quê hương Monolith – những thứ đã luôn tồn tại trong tôi kể từ khi được sinh ra. Tôi bắt đầu thích nghi dần với cuộc sống tại đây, tôi tìm ra lý tưởng mới ỉnh bảo vệ công lý trừng trị những cái ác ẩn chứa bên trong con người ở đây và rồi tôi tìm đến với Liên Minh Huyền Thoại này để cùng với mọi người chiến đấu.”

“nói vậy ông là người ở một thế giới khác đến rồi”-Lux vuốt mái tóc nói.

Ezreal ngồi cạnh Lux nhìn sang Taric nói: “ Taric không phải cậu cũng đến từ thế giới khác sao?”

John giật mình, những chuyện này đúng là lần đầu tiên hắn nghe thấy, không lẽ họ cũng như hắn...John nhìn sang Taric nói: “ Taric, sao trước đây cậu chưa từng kể tôi nghe về chuyện này?”

Taric cười gãi đầu nói: “ thực ra thì sau khi gia nhập liên minh tôi rất muốn nói cho cậu biết, nhưng khổ nỗi cậu quá tập trung vào việc dẫn dắt mọi người từ trận chiến này đến trận chiến khác cho nên không có cơ hội để nói...”

“Vậy Taric, cậu đến từ đâu?”-Renekton ngồi gần đó nói sang.

Taric nói: “ tôi đến từ một thế giới ở đó chỉ có phép thuật của đất, hấp thụ sức mạnh từ sự cộng hưởng giữa những tinh thể và đá quý. Ở quê nhà, cha của tôi là một vị thầy thuốc nổi danh tại thành phố. Tôi vẫn luôn cảm thấy hứng thú với sự nghiệp của cha mình ngay cả từ khi còn bé. Đầu có một sự am hiểu sâu sắc về các vị thuốc từ thảo mộc và thú vật nhưng chính sức mạnh của ngọc quý mới là thứ hấp dẫn tôi nhất. Chẳng mất bao lâu tôi đã ngón hết sạch những tri thức từ thư viện của cha mình rồi bắt đầu lên đường du hành một mình. Tôi muốn giúp đỡ mọi người, nhưng không phải chỉ bằng cách chữa trị những vết thương vụn vặt của họ. Tôi không muốn chỉ là một người thầy thuốc, mà là một người bảo hộ - người sử dụng sức mạnh của đất mẹ để bảo tồn và che chở. Và rồi tôi trở thành một hiệp sĩ lang thang, nổi danh trên khắp

quê hương với danh nghĩa một người bảo hộ công lí cho đến một ngày, tôi bị một vết nứt thứ nguyên hút mình vào bên trong, khi tỉnh dậy tôi thấy mình đã đến với thế giới Runeterra.”-Taric vừa nói vừa cười.

“thú vị thật, không ngờ trong Liên Minh của chúng ta lại có những người đến từ vùng đất khác cơ đấy”-Tristana ngồi giữa Teemo và Rumble thốt lên nói.

“John...John...”-Lux ngồi bên cạnh thấy John đang trầm tư vội lay động hấn hỏi, John giật mình cười ngượng nói: “ không có gì...”

“à”-Malphite như nhớ ra điều gì nói: “ thực sự tôi không biết có nên nói điều này hay không, John...có phải trước đây chúng ta đã từng gặp mặt nhau đúng không?”

John cảm thấy những điều Malphite nói rất khó hiểu hấn lắc đầu phủ nhận, Malphite liền nói: “ lạ nhỉ, mặc dù không nhớ rõ lắm, nhưng sao tôi cứ nhớ mang máng rằng đã từng gặp cậu trước đây rồi.”

“nói đến chuyện này mới nhớ, John, do sau khi đến Valoran này tôi có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ, nên quên mất rất nhiều chuyện trong quá khứ, dù không nhớ rõ lắm nhưng hình như lúc ở thế giới của mình tôi đã từng gặp cậu thì phải...”-Taric nhìn John nói.

Nasus ngồi gần đó nói thêm: “ ở hồi chiến tranh cổ ngữ xa xưa kia, ta nhớ trong một lần Renekton bị thương và đang bị kẻ thù truy đuổi, nó đã được 1 người cứu sống, người đấy sau khi cứu Renekton đã rời đi ngay tức khắc, ta ở phía sau nhìn bóng lưng của người đó thấy có rất nhiều đặc điểm giống cậu John à.”

Skarner nhìn John nói: “ John, có phải cậu từng cảm thấy kì lạ khi tôi liên tục gọi cậu là chủ nhân của mình chứ, cậu xem cái này đi.”-Skarner hóa phép ra một mảnh thủy tim, trên đó có vẽ một cái hình trông rất giống John...Skarner nói tiếp: “ đây là người từ thời còn xảy ra chiến tranh cổ ngữ đã ra tay cứu sống toàn bộ tộc chúng tôi, từ đó về sau những người đứng đầu bộ tộc luôn xem người này là chủ nhân của mình...”

John nhìn vào hình vẽ trên viên thủy tim, hấn kinh ngạc đến đơ cả người, mặc dù hình vẽ trên đó không đẹp nhưng nhìn trước nhìn sau vẫn thấy rất giống hấn...rốt cuộc chuyện này là sao đây, tại sao bọn họ lại nói những chuyện quái lạ đến thế, hấn không hề biết bất cứ thứ gì cả...một chút cũng không.

“thật kì lạ nhỉ, sao rất nhiều người ở đây đều nói rằng đã gặp John trước kia?”-Rumble lên tiếng.

“John, sao bọn họ đều bảo là từng gặp cậu trước đây thế?”-Lux keo tay áo hấn noi.

John lắc đầu đáp: “ tôi cũng không rõ, tôi thực sự không biết mọi người đang nói gì nữa, rõ ràng trước đây tôi chưa từng gặp qua Malphite, hay thậm chí là chưa từng đặt chân đến thế giới của Taric nữa...”

“Thôi thôi, vậy chúng ta mau bàn chuyện khác đi, mọi người nghĩ xem sự việc tại Shadow Isles và Frejlord thế nào rồi, liệu bọn họ có thể đánh lui được quân đội Hư Không và làm chủ lại chính vùng đất của mình không?”-Ezreal là người giải vây.

John đứng dậy nói: “ mọi người cứ nói chuyện tiếp, tôi mệt rồi, về đi ngủ trước đây, à ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục lên đường đấy, nhớ giữ sức khỏe.”-John xoay người tiến về lều của mình, nằm thẳng cẳng ra trên giường vác tay lên trán suy nghĩ thật lâu, hấn cũng chỉ là người được cha hấn, nhà tiên tri hư không Malzahar đưa đến đây, trước đó hấn cũng chỉ là 1 người bình thường mà thôi, làm gì biết có thể đến các thế giới khác như bọn họ nói, nghĩ mãi thực sự không thể nào thông được.

Tại vùng đất Frejlord lúc này, quân đội liên minh đang từng bước công phá các thành trên khắp vùng đất đầy tuyết trắng này, và sau 1 thời gian chiến đấu ác liệt, cuối cùng trận chiến quyết định đã đến.

Vực gió hú là một khe nứt không đáy tọa lạc tại vùng hiểm khốc và lạnh giá nhất của vùng Frejlord. Truyền thuyết kể rằng lâu rất lâu về trước, một cuộc chiến vĩ đại đã diễn ra tại đây, ngay trên chiếc cầu hẹp bắc ngang qua khe vực. Chẳng ai nhớ các chiến sĩ đấy là ai hay lý do của cuộc chiến nhưng lời đồn vẫn truyền nhau rằng, nếu để tâm nghe tiếng gió hú bạn sẽ nghe được tiếng gào thét, tiếng rống xộc lên từ dưới khe vực. Ngày hôm nay ngay trên chính chiếc cầu đá bắc qua khe vực kia, một trận chiến lịch sử mang tính quyết định tương tự như truyền thuyết kia sắp xảy ra.

Ngày [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] tháng 2 năm 24 CLE, lực lượng [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] đã đổ bộ lên dãy núi Lunga Point -là những dãy tuyết nhỏ nằm gần Vực Gió Hú, Lợi dụng sự bất ngờ của quân Hư Không, quân Liên Minh đã hoàn thành cuộc đổ bộ và chiếm được Lunga Point

cùng một số thành trì phòng vệ gần đó. Đến ngày 1[Chỉ có thành viên mới thấy được link.], để phản kích lại cuộc đổ bộ của Liên Minh lên Lunga Point, Bộ Tổng tư lệnh quân đội Hư Không được đóng quân tại Frejlord đã lệnh cho [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] đang đóng tại thành Guadalcanal dưới quyền chỉ huy của tướng quân [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] nhiệm vụ tái chiếm lại khu vực này.

Đánh giá thấp sức mạnh của Lực lượng Liên Minh trên đảo tại Lunga Point, đơn vị của Mariox thực hiện một cuộc tấn công trực diện ban đêm vào vị trí đóng quân của Liên Minh. Nhưng thật không may, với sự tuần tra liên tục từ Anivia và những chiến binh trong tộc Đại Hùng cuộc tấn công của Mariox đã bị phát hiện. Kết quả cuộc tấn công của Mariox bị đánh bại với tổn thất nặng cho quân Hư Không. Lúc trời sáng, các lực lượng từ hai tộc băng vệ và tộc khiên băng phản công vào các lực lượng của Mariox còn sống sót, tiêu diệt thêm nhiều người trong đó có chính Mariox. Những người sống sót quay trở về Rabaul- Tòa thành trọng yếu đặt làm trụ sở chính của quân Hư Không kiểm soát tại Frejlord, báo cáo cho Bộ chỉ huy sự thất bại của họ, chờ đợi tăng viện và lệnh từ Rabaul.

Đến ngày 23 tháng 2, Toàn bộ lực lượng mạnh nhất tại Rabaul cùng các thành lân cận được cử đi lên đường chặn đánh và tiêu diệt toàn bộ quân đội Liên Minh, đích thân tướng quân Simon- người đứng đầu quân đội Hư Không tại vùng đất Frejlord này sẽ là người chỉ huy trận đánh mang tính quyết định này.

Cùng lúc đó trinh sát từ liên minh cũng báo về thông tin này, Ashe cùng những người khác nhận thấy nếu chiến đấu tại Lunga Point này chúng ta nhất định sẽ gặp nhiều bất lợi vậy nên tất cả cùng đồng thuận cho quân di chuyển, chặn đầu quân địch ngay tại chiếc cầu đá đầy truyền thuyết của vùng đất này, chiếc cầu đá bắc ngang qua Vực Gió Hú.

Simon, cùng với tướng quân thân cận nhất của mình Gerald Thomas dự đoán rằng cuộc tấn công của quân Liên Minh và Quân Hư Không sẽ được thực hiện tại Vực Gió Hú cụ thể là trên chiếc cầu đá dài khoảng 1.000 m ở đây thường có những cơn gió lớn rất bất ngờ chắc chắn sẽ khiến quân đội cả 2 gặp rất nhiều khó khăn. Nhờ có vị trí thuận lợi cho nên Simon cùng với lực lượng Hư Không đã đến Vực gió Hú trước quân Liên Minh, một phòng tuyết dày đặc được lập ra nhanh chóng.

Vực gió hú bao vây xung quanh là những ngọn núi đá lởm chởm phủ đầy tuyết, ở đây chiếc cầu đá kia là con đường duy nhất bắt qua cái vực không nhìn thấy đáy này, trận chiến tại đây ai thắng cũng đồng nghĩa với việc sẽ dành quyền kiểm soát toàn bộ vùng đất rộng lớn Frejlord.

Ngày [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] tháng 2, quân liên minh đã đến trước Vực Gió Hú, phát hiện quân Hư Không đã đến đây trước và tạo ra thế trận phòng thủ, quân Liên Minh không thể nào quá mạnh động được.

Ashe và những người khác tuyệt đối không hề manh động, ở bên cạnh John cùng Swain 1 thời gian cô nhận ra được phạm làm việc gì quá gấp tất sẽ thất bại. Nắm được bước tiến của quân Hư Không thông qua lính trinh sát bản địa và lính trinh sát của họ nhưng không biết chính xác cuộc tấn công sẽ diễn ra tại thời điểm nào.

21 giờ 30 phút tối ngày 26 tháng 2, quân Hư Không được lệnh pháo kích vào phòng tuyến quân liên minh dựng trước cầu đá trong 20 phút và bắn Hỏa Pháo rực sáng cả vùng đồi. Các khẩu pháo của quân Hư Không cũng bắt đầu nã đạn vào vị trí đóng quân của Liên Minh, nhưng không gây được nhiều thiệt hại. Cùng thời điểm đó, một nhóm quân đặc biệt của quân Hư Không men theo bên dưới cây cầu di chuyển sang phía bên kia, tập kích bất ngờ và phá hủy hai kho lương thực của quân Liên Minh, có thể nói 1 điều rằng, quân Hư Không dưới sự chỉ huy của Simon đã tính toán rất kĩ thời điểm nào vực gió hú sẽ nổi gió mà cho quân tràn bên dưới cây cầu đá này.

Dưới sự chống trả quyết liệt từ quân Liên Minh, cuối cùng cuộc tấn công bất ngờ này cũng bị dập tắt. Tạm thời quân Liên Minh đang chịu thiệt hại nặng nề hơn.

Rạng sáng ngày 27 tháng 2, Quân liên minh quyết không để lực lượng Hư Không được thỏa mãn trong thắng lợi, một đội quân do Anivia dẫn đầu từ trên không liên tục bắn các quả cầu băng cùng các mảnh băng sắc nhọn vào ngay doanh trại địch, dưới cơn bão tuyết đột nhiên thổi tới, các khẩu pháo chống không quân của bên Hư Không hoàn toàn bị vô hiệu hóa. Tạm thời cuộc trả đũa này quân Liên Minh dành thắng lợi.

Đoán trước quân Hư Không sẽ tấn công đáp trả vào ban đêm, Ashe cùng Lissandra chỉ đạo binh sĩ củng cố

phòng tuyến ở phía trên và xung quanh doanh trại. Khi mặt trời đã lặn, một màn đêm đen kịt bao trùm trận địa do đêm đó không có trăng. Lúc 21 giờ, bảy khẩu pháo hạng nặng tầm xa bắt đầu pháo kích vào doanh trại Liên Minh.

Cuộc tấn công bắt đầu ngay trước lúc nửa đêm.

Tiếng còi xung phong lẫn tiếng hò hét của quân Hư Không vang rền cả phía triền đồi. Lần này quân Hư Không quyết tâm đập tan lực lượng liên minh, toàn bộ quân chủ lực bắt đầu tràn lên chiếc cầu đá kiên cố lao đến Doanh trại Liên Minh. Nhưng như đã dự đoán từ trước, quân đội Liên Minh để tại doanh trại vô cùng ít, vậy số còn lại ở đâu?

Ngay khi lực lượng quân Hư Không tràn qua hơn nửa cây cầu đá thì từ hai bên cầu hàng ngàn binh sĩ trèo lên tấn công bất ngờ quân Hư Không. Đúng vậy tất cả quân Liên Minh đã được lệnh của Ashe sớm nấp bên dưới cây cầu đợi quân Hư Không tiến đánh thì sẽ từ hai bên lao lên tập kích. Vì Vực Gió Hú nổi tiếng có những cơn gió đầy bất ngờ vậy nên Ashe ra lệnh cho những binh sĩ ẩn nấp bên dưới cầu đá tự dùng các cây đinh to lớn đóng dính mình ngay trên vách tường đợi khi thời cơ đến hãy tháo dính ra. Ashe chính là dùng cách thứ “gậy ông đập lưng ông” để đánh với Quân Hư không.

Quân Hư Không bị tập kích bất ngờ từ hai bên vô cùng hoảng loạn, cộng với việc quân Liên Minh có thêm lực lượng không quân do Anivia chỉ huy từ trên cao tấn công xuống khiến quân Hư Không càng thêm loạn.

“Tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, dành lại Frejlord.”-Ashe cầm cung đưa cao lên trời hô lớn.

“Tận thế Ragnarok”-Olaf gầm lên một tiếng, cả người ông ta đột nhiên đỏ rực như lửa đốt, không một thứ binh khí gì có thể làm ông ấy bị thương, hai chiếc rìu cứ liên tục càn quét đám binh lính Hư Không trước mặt.

“Nhà ngục băng giá”-Sejuani phóng ra chiếc Bola đang cầm trên tay về phía trước, ngay lập tức một tốp lính Hư Không bị đóng thành một cục băng to lớn không thể nào nhúc nhích được, chính lúc này từ phía sau Sejuani, Nunu cùng người bạn willump của mình lao đến, cánh tay khổng lồ mạnh mẽ của người tuyết khổng lồ kia dễ dàng đánh nát tảng băng trước mặt tiến ngay tốp lính hư không kia về thế giới bên kia.

“đại Băng tiễn”-Một mũi tên băng to lớn bắn ra từ phía Ashe nhắm ngay vào Simon, khiến hắn ta không kịp tránh né, chỉ cần như thế, Tryndamere điên cuồng lao đến, cây đao trên tay chém mạnh về phía Simon, một đao chặt đôi cơ thể của tên chỉ huy.

“tấn công, đánh đuổi quân đội Hư Không khỏi Frejlord”-Lissandra hô lớn.

“tấn công...tấn công”-quân Liên Minh bắt đầu tràn lên, sức càn lướt không gì có thể ngăn cản....

Trận chiến trên vực gió hú đã quyết định toàn bộ kết cục của vùng đất Frejlord...cả cây cầu đá thấm đầy máu...những cơn bão tuyết cứ liên tục thổi, những tiếng hét, gào rống từ bên dưới vực cứ liên tục vọng lên.

172. Q.6 - Chương 2: John Và Caitlyn

Đội quân chủ lực Liên Minh do John chỉ huy lúc này đã băng qua dãy Ironspike Mountains và đang dừng trại tại một mảnh đất rộng lớn cách Piltover chừng 2 ngày đi đường nữa. Sau khi doanh trại dựng xong John lập tức cử Caitlyn cùng với quân trinh sát, dẫn theo một đội quân nhỏ thám thính tình hình xung quanh thành Piltover, vì cô là người ở đây cho nên mọi địa điểm xung quanh thành phố chắc hẳn cô nắm rất rõ.

Lều chỉ huy quân Liên Minh.

“mọi người thấy ở đây thế nào? Nếu chúng ta tấn công vào đây thì lực lượng quân đội bên trong thành phố nhất định rất bất ngờ.”-John lúc này chỉ tay vào tấm bản đồ đang được treo lên giữa lều để hỏi ý kiến của những người xung quanh.

“Hiện tại chúng ta chưa nắm rõ lực lượng bên trong thành phố Piltover thế nào vậy nên tôi nghĩ rằng chỉ bằng chúng ta cứ đợi quân thám thính quay về báo lại đã”-Vi liền nói.

Mọi người cũng gật đầu đồng ý, John nhìn ra bên ngoài kì quái nói: “ lạ thật, đáng lý ra bây giờ họ phải trở về rồi chứ, đã hơn trưa rồi...”

“đúng vậy....sao bây giờ họ còn chưa quay về nhỉ.”-Janna gật đầu nói.

“bụp”-đúng lúc này Shen đột nhiên xuất hiện ngay giữa lều chỉ huy, bộ dáng trông khá thảm hại, John và những người khác lập tức đứng bật dậy tiến lại lo lắng nói: “ Shen rốt cuộc có chuyện gì thế? Tại sao anh lại ra nông nổi này?”

Shen lập tức đáp: “ John...mau đi giải cứu Caitlyn đi, cô ấy bị quân Hư Không bao vây rồi.”

Vi lo lắng nói: “ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao Caitlyn bị bao vây còn anh lại quay về đây?”-Vi lo lắng đến mức nắm chặt lấy cổ áo của Shen, ai mà không biết tình cảm giữa Vi và Caitlyn không khác gì hai người chị em.

John vỗ vào vai của Vi ý bảo cô bình tĩnh rồi nói với Shen: “ hiện tại Caitlyn đang ở đâu?”

Shen đáp: “ hướng Tây Bắc cách đây nửa ngày đi đường.”

John xoay đầu nhìn mọi người nói: “ bây giờ mà phái quân đến ứng cứu e rằng không kịp, mọi người cứ ở đây tôi sẽ trực tiếp đến đó cứu Caitlyn.”-Nói xong John lao ra bên ngoài phóng thẳng lên trời biến mất.

Garen lập tức hỏi Shen: “ Shen cậu kể cho chúng tôi nghe mọi chuyện đầu đuôi thế nào đi.”

Shen thở dài đáp: “ khi chúng tôi vừa hoàn thành nhiệm vụ thám sát quanh thành phố Piltover, đang lúc chuẩn bị quay trở về thì đột nhiên có một người đàn ông toàn thân mặc giáp, ông ta đeo mặt nạ rất quái dị, trên tay cầm một thanh kiếm màu tím, mọi người còn nhớ cái người đã xuất hiện trước doanh trại chúng ta để truyền thông tin về việc Quinn bị bắt không? Hôm nay tôi đã gặp lại hắn, lão ta thực sự rất mạnh, một mình lão dư sức đánh bại toàn bộ quân lính mà chúng tôi mang theo. Ngay khi tôi và Caitlyn đang tìm cách trốn thoát khỏi tay hắn ta thì một toán lính hư không đột nhiên xuất hiện và truy sát, Caitlyn đã cố ý đánh lạc hướng bọn chúng mở đường cho tôi rút lui quay về báo lại cho John biết. Trong hai người chỉ có duy nhất tôi có đủ sức chạy nhanh về doanh trại này mà thôi, đó là lý do vì sao tôi là người có mặt ở đây chứ không phải là Caitlyn.”

.....

John theo hướng mà Shen đã chỉ bay thật nhanh trên bầu trời, hắn sử dụng tầm mắt cực nhạy của mình nhìn xung quanh hòng tìm ra chỗ Caitlyn đang ẩn nấp...cuối cùng John cũng tìm ra. Hiện tại Caitlyn đang trốn bên trong một chiếc hang trên vách núi cao, không biết bằng cách nào cô trèo được lên đây nhưng ở bên dưới chân núi, có rất đông quân Hư Không lùng xục. Không chút chậm trễ John lập tức bay về hướng hang động trên vách núi kia.

“ai”-Caitlyn ở bên trong ngay khi nghe tiếng động kì lạ lập tức đưa súng lên sẵn sàng chiến đấu...

“là ta..là ta đây”-John liền hồi đáp.

Caitlyn thấy John đang bước vào thở dài một hơi rồi đặt súng xuống, cô nói: “ cuối cùng cậu cũng đến...”-Caitlyn ngồi trên mặt đất cố nặn ra nụ cười.

John nheo mắt, nhận ra điều gì đó kì lạ từ Caitlyn hắn lao ngay đến bên cạnh cô, tay trái của Caitlyn đang giữ chặt bên hông,máu từ đó chảy ra rất nhiều, sắc mặt John kinh hãi vội đặt tay mình lên tay của Caitlyn hòng giữ chặt không ấu tiếp tục chảy ra nữa, nhìn sắc mặt đang xuống sắc của Caitlyn, John vô cùng lo lắng.

Caitlyn lắc đầu nhìn John nói: “ lo tôi làm gì? Không phải cậu ghét tôi lắm sao...tôi không có sao đâu, máu nhiều quá mà ! dư nên nó chảy ra một ít thôi.”

“đồ ngốc, để ta cầm máu cho cô.”-John đặt Caitlyn nằm thẳng lên mặt đất, tay trái vẫn cố gắng giữ chặt miệng vết thương tay phải truyền một luồng phép thuật vào vết thương đang chảy máu kia hòng giúp cô cầm máu.

“việc gì phải tốn sức cho tôi như vậy...nếu như bọn chúng kéo lên đây cậu sẽ không đủ sức đánh lại bọn chúng đâu. Còn nữa, lần này tôi gặp phải một địch thủ vô cùng mạnh, cậu còn nhớ kẻ tự xưng mình là sứ giả Hư Không chứ? Hẳn chính là kẻ làm tôi ra nông nỗi này.”-Caitlyn nghiêng rằng chịu đau nói.

“Kassadin? Ông ấy xuất hiện rồi sao?”-John kinh ngạc.

“á”-Cố vẻ như 1 chút lơ là của John đã khiến sức mạnh phép thuật hắn sử dụng bị phân tán, làm vết thương của Caitlyn trở nên đau hơn, cô không thể nào kìm được đành hét lên. Tiếng hét của cô đã khiến cho bọn Hư Không bên dưới chân núi bắt đầu để ý.

“cô hét như vậy không sợ bọn chúng nghe thấy mà kéo lên đây sao?”-John nói.

Caitlyn đáp: “ đừng lo, vách núi này cao lắm, bọn chúng không nghe được đâu, vả lại trên vách núi tôi đặt rất nhiều các bẫy do ngài Heimer chế tạo, ít nhất là phải đến sáng sớm mai bọn chúng mới nghi ngờ đến trên này.”

Ba mươi phút trôi qua, cuối cùng John đã cầm máu được trên vết thương của Caitlyn, hắn thở một hơi dựa lưng vào tường. Caitlyn nhìn vòa khuôn mặt mệt mỏi đầy mồ hôi của John cô đột nhiên mỉm cười nhẹ nói: “ sao mệt rồi à? Ta đã bảo từ đầu không cần tốn sức cứu ta đâu mà, chẳng qua máu nhiều quá cho chảy bớt ra thôi.”

John chồm đến cú một cái vào đầu Caitlyn rồi nói: “ cô là thân là cảnh sát trưởng của một thành phố lớn như vậy mà lại nói một điều thật ngốc nghếch như vậy sao? Vả lại ta cũng không muốn làm trái tâm ý của bản thân, ta không muốn cô có mệnh hệ gì cả.”

Caitlyn cố gắng ngồi dậy, dựa lưng vào tường ngồi ngay bên cạnh John, cô nói: “ Cậu biết không, từ trước đến giờ, không có ai đối xử tốt với tôi hết, Vì thì không nói, cô ấy là một cộng sự tốt, cha tôi ư, ông ấy suốt ngày chỉ lo công việc của mình mà không hề quan tâm đến tôi.”-Caitlyn càng nói càng tỏ ra buồn bã.

John nhìn sang Caitlyn, hắn nhận ra lúc này đây mình còn chưa hoàn toàn hiểu cô tay phải của John nhẹ nhàng cầm lấy tay của Caitlyn nói: “ Nếu cô muốn, tôi có thể chăm sóc cho cô, đối xử với cô không khác gì những cô gái khác.”

Caitlyn nhìn vào mắt hắn mỉm cười rút tay lại nói: “ đừng có nói vậy, chẳng qua tôi cảm thấy bây giờ cậu giống như một người bạn của mình mà thôi, định lợi dụng xem tôi như là cô gái của cậu à?”-Caitlyn xoay đầu sang hướng khác, hai má của cô hơi ửng đỏ.

“hì”-John cười trừ ngượng ngùng nói: “ tôi nói rồi, sức mạnh càng lớn, trách nhiệm càng nhiều, tôi muốn sử dụng sức mạnh của mình để bảo vệ những người tôi yêu quý...cô cũng là một trong số đó. Lúc này, tôi chỉ muốn nghe theo trái tim của mình, muốn nói gì thì nói cái đó, nếu cô cảm thấy những điều tôi nói quá vậy bạ hay nhầm nhứ thì tôi xin lỗi.”-giọng nói của hắn đầy chân thành.

Hai con mắt của Caitlyn không hiểu sao lại đỏ hoe lên, cô không dám để John thấy, cô sợ khi hắn thấy mình yếu đuối thế này hắn sẽ cười vào mặt cô...

“cô nghỉ ngơi đi, ta ra bên ngoài xem tình hình bọn chúng thế nào, bây giờ vết thương của cô mới vừa được cầm máu, không thể di chuyển được, chắc đến sáng mai mới đưa cô rời khỏi đây.”-John đứng dậy xoay lưng về phía Caitlyn.

“bụp”-Caitlyn như không kìm nén được hành động của bản thân, cô xoay người từ phía sau ôm chặt lấy John khóc nói: “ tại sao vậy? tại sao cậu lại nói với tôi những điều đó? Tôi đã rất kiềm chế bản thân, tôi không muốn cùng cậu phát triển bất cứ quan hệ gì, tôi không muốn làm tổn thương cho bất cứ cô gái nào, đặc biệt là Janna.”

John lặng lẽ xoay đầu nhìn Caitlyn...

Cô tiếp tục nói: “ từ cái ngày đầu tiên tôi gặp cậu, rồi đến những chuyện cậu làm với tôi, trái tim tôi lúc ấy như rơi xuống một hố sâu, dứt không được trốn không thoát. Trong lòng luôn muốn ở bên cạnh cậu...”-Caitlyn rút tay lại, John từ từ xoay người nhìn vào đôi mắt xinh đẹp đang thấm đầy nước mắt kia.

“có người đã nói với tôi, cảm tình là không thể miễn cưỡng cũng không thể kềm chế, nhưng kể từ khi tôi gặp cậu, tôi không còn là chính mình nữa, suốt ngày tôi cứ nói muốn bắt cậu nhưng thực ra trong thâm tâm tôi

chỉ muốn được gặp cậu, được ở gần cậu, dù chỉ cần thấy thôi là đủ rồi. Tôi...”

Nhìn những giọt nước mắt đang lăn dài trên hai má Caitlyn những từ nói ra từ tận sâu trong con tim luôn đóng khép cửa của mình, John lập tức ôm chặt cô vào lòng, vuốt ve tóc của Caitlyn chậm rãi nói: “đừng nói nữa, đừng nói nữa”

“John...cậu là 1 tên chết tiệt, tại sao chứ? Tại sao bên cạnh cậu có rất nhiều các cô gái xinh đẹp nhưng tôi lại không thể nào bỏ được hình ảnh của cậu ra khỏi tâm trí của mình...tôi hận cậu...tôi hận cậu John à...cậu là kẻ xấu xa, cậu cướp đi nụ hôn đầu tiên của tôi, cướp đi luôn cả trái tim của tôi...híc...”-Caitlyn khóc, nhưng cô cảm thấy rất hạnh phúc, John đang ôm chặt cô, điều mà cô không hề nghĩ đến.

“Caitlyn...là ta sai...ta thật xấu...ta đã không nhận ra tình cảm của cô...ta cảm thấy mình còn hiểu quá ít về cô, Caitlyn cho ta xin lỗi...hãy để ta được đền đáp những lỗi lầm của mình có được không?”-John đẩy nhẹ Caitlyn về phía trước lấy từ trong người ra một chiếc nhẫn rồi nói: “ Caitlyn...ta muốn trao cho em hạnh phúc...ta muốn được trọn đời chăm sóc cho em, em đồng ý làm vợ ta chứ?”

Caitlyn nhìn chiếc nhẫn kia, cô biết nó là gì, cũng biết cả ý nghĩa của nó nữa, Caitlyn nhìn John đáp: “ John...Cait...”-Hai tay cô nắm chặt lấy áo của John mà khóc, giờ phút này cô không biết nên nói điều gì...cảm xúc đã chặn mọi ngôn ngữ trong cô.

John rất hiểu tâm ý của Caitlyn, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào tay của Caitlyn cúi đầu đặt một nụ hôn thật ngọt ngào, thật nhẹ nhàng lên đôi môi mỏng kia, cả người Caitlyn như run lên, một dòng điện chạy qua người, cơ thể cô mềm nhũn ra không có sức chống cự, cứ để mặc John tận hưởng đôi môi của mình...John đặt Caitlyn nằm xuống tay phải nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại...

Một đêm ngọt ngào của cả hai người...mối thù tưởng như thật hóa ra chỉ để che mắt cho tình yêu ở phía sau...

Cả đêm hôm đó quân Hư Không cứ liên tục lùng xục khắp cánh rừng bên dưới nhưng vẫn không tài nào tìm ra dấu vết của Caitlyn, nhưng chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, vài tên phó tướng đã kịp nhận ra trên vách núi cao nơi Caitlyn đang trốn là nơi duy nhất bọn chúng chưa tìm được. Rạng sáng ngày hôm sau, hai đội hư không bắt đầu trèo lên trên vách núi, nhưng khi trèo đến nửa đoạn thì đột nhiên những chiếc bẫy mà Caitlyn đặt được kích hoạt, những tiếng nổ liên tục vang lên khiến cho đám lính hư không rơi xuống như mưa.

“chắc chắn ở trên kia, tập tũn toàn bộ lực lượng tiến lên trên vách núi, phải bắt sống cô ta”-Tên đứng đầu hét lớn.

Sáng sớm, ánh bình minh tỏa sáng, mặt trên phiến lá, giọt sương trên đóa hoa chiếu xạ trong suốt long lanh, như là một viên trân châu chảy xuống, không khí thanh tân mang theo làn gió mát.

Lúc này bên trong hang động, John và Caitlyn sau 1 giấc ngủ đã tỉnh lại, hẳn nghe được tiếng nổ rồi nhìn Caitlyn đang nằm bên cạnh cười nói: “ xem ra bọn chúng mò lên đây rồi, chúng ta đi mau thôi...không được chậm trễ.”

Caitlyn gạt đầu sau đó ngồi dậy, cô giật mình khi thấy John xoay lưng về phía mình, cô hỏi: “ John...anh làm gì thế?”

“leo lên lưng đi, ta công...”-John cười nói.

Caitlyn lắc đầu nói: “ không sao đâu, Caitlyn có thể đi được mà.”

“lên đi, ta biết em không thể đi được ngay đâu.”-John đáp, hàm ý của hắn muốn nói điều gì thì chỉ có Caitlyn biết, sắc mặt cô đỏ như trái gấc, miễn cưỡng trèo lên lưng hắn, miệng cứ liên tục lầm bầm: “ chết tiệt.”

Caitlyn cô chưa nhận ra rằng vết thương bên hông của mình đang hồi phục với tốc độ cực nhanh, tất cả đều là nhờ những chiếc nhẫn mà hai người đeo kia. Có một sức mạnh ẩn chứa bên trong chiếc nhẫn chủ và 10 chiếc nhẫn còn lại chính là phạm ai đã trở thành vợ của hắn đều được thừa hưởng ít nhiều sức mạnh trong người John.

Lúc này John nhận ra tâm trí của mình cùng với Caitlyn như thông suốt lẫn nhau, hắn còn cảm thấy rằng cơ thể của mình và của Caitlyn như hòa làm một vậy. Cơ thể của mình hình như cũng nhẹ nhàng hơn, khỏe

mạnh hơn bao giờ hết...có lẽ là tác dụng của chiếc nhẫn...

“đi thôi”-John nói nhẹ một tiếng sau đó lao vút ra bên ngoài hang động, đúng lúc này từ bên dưới rất nhiều binh lính hư không sau khi phá toàn bộ bẫy do Caitlyn tạo ra đã lao gần đến nơi, John cười nhẹ một tiếng nhún chân bay lên trời.

“không cho hấn thoát”-Một tên cao to cầm trên tay cây đao phóng thẳng về phía trước chặn trước đầu của John, hấn gầm lên: “ bỏ cô gái kia ra ta sẽ cho người đi.”

John cười nhẹ khinh thường nói: “ người nghĩ người là ai mà ta phải nghe lời?”

“Ta là Cale, thủ lĩnh của quân đội thám sát số 8, nếu đã từng nghe qua uy danh của ta thì đừng có chống lại những gì ta nói.”-người đàn ông cao to kia tên Cale hô lớn.

John lấy ngón út ngoáy ngoáy lỗ tay làm bộ đáng xem thường đáp: “ tiếc quá, ta chưa từng nghe qua cái tên này.”

“John...hình như xung quanh không có tên sứ giả kia, chúng ta đi mau thôi, nếu gặp hấn thì phiền phức lắm.”-Caitlyn được John công trên lưng nói.

Cale dùng cặp mắt như hổ báo nhìn John nói: “ xem ra nói chuyện bình thường người không muốn rồi, đã thế phải dùng vũ lực thôi”

“giải quyết hấn đi, đừng mất thời gian nữa”-một người thanh niên khác từ bên dưới bay lên đứng bên cạnh Cale.

John nheo mắt hấn cảm thấy được sức mạnh của 2 cái tên này ít nhất cũng phải hàng nhất đẳng rồi, Caitlyn còn bị thương nếu đánh nhau lúc này e rằng không hay lắm, thế là John xoay người bay đi với tốc độ cực nhanh.

Bỗng nhiên cảm giác phảng phất có dã thú hung mãnh nhanh chóng tiếp cận, vừa mới quay đầu, thì phát hiện phía sau một gốc cây đang bay đến. “Oanh” - xoay người đâm ra một cú chấn nát gốc cây cổ thụ to lớn kia.

Ngay khi gốc cây kia bị đâm nát, thì từ trên cao Cale lao xuống, cây đao trên tay hấn chém về phía trước, kinh lực mạnh mẽ đến mức một tảng đá to bự cũng dễ dàng bị chấn nát.

Cale quả thực tựa như dã thú, càn quét tất cả những gì cản trở, hết thấy các loại cây lớn, đều bị thân thể phát ra hào quang màu tím nhàn nhạt của hấn quét cho nát bấy. Hấn như một quái thú đánh về phía John. Khuôn mặt hấn, rồi cả cơ tay cơ chân nữa đang dần dần giống với 1 con mãnh thú !

Đã không thể tránh. Vậy thì tóm lại là đánh! Nguyên tắc của hấn bảo thế.

Hai tay John bắt đầu kết rất nhiều chú ấn, miệng cứ lầm rang đọc thần chú. Một vòng ma thuật, hai vòng ma thuật, tổng cộng bảy cái vòng ma thuật xoay chuyển quanh người John với bảy loại màu sắc. từ trong bảy cái vòng tròn phép thuật kia bắn ra bảy luồng sáng cực mạnh nhắm vào Cale.

Cale nhảy bổ tới hiển nhiên cảm giác được tử vong đang uy hiếp, bèn hét vang một tiếng đoạn xuất ra hào quang hai màu xanh, vàng bùng lên từ thân thể, loáng thoáng thấy Sói tím khổng lồ và Hổ hai đầu khổng lồ xuất hiện cạnh gã, phát ra tiếng gầm trầm trầm, những con thú hoang trong rừng gần đó đều run rẩy.

John trợn mắt kinh ngạc, tên này sao lại giống với Antolos và cả ba anh em trước kia vậy? không lẽ sức mạnh hóa hình ma thú này là một tuyệt kỹ phổ thông tại thế giới hư không sao?

Thực ra suy nghĩ của John cũng gần đúng, khi một thanh niên trưởng thành tại thế giới hư không có quyền lựa chọn tuyệt kỹ riêng mình để mà học, trong đó tuyệt kỹ hấp thụ sức mạnh của những con ma thú sau đó nhập vào người mình là được nhiều người luyện nhất, thế nhưng dung nhập cả 2 con ma thú vào cơ thể thì trước giờ rất hiếm, có thể thấy Cale không phải kẻ tầm thường.

John nhìn Caitlyn đang ở trên lên cười khổ nói: “ xem ra không thể về ngay lập tức được rồi.”

Caitlyn nhăn mặt đáp: “ xử hấn mau đi rồi quay trở về...”

173. Q.6 - Chương 3: Tấn Công

Hai con hung thú thoát ần thoát hiện vô cùng hung hãn, há miệng nuốt chửng những luồng ma pháp bắn ra. John cả kinh.

Cale sau khi biến hình cao gần 5 mét đáp xuống khu rừng, mái tóc tím sẫm buông rối bởi xuống vai, hai mắt ánh lên thú tính, lúc này gã khác nào thú vương vô cùng đáng sợ, phát ra sát khí vô tận.

Không cần hoa hòe, hắn trực tiếp dùng sức mạnh nghênh tiếp sức mạnh của Cale, “ầm” một tiếng vang vọng, hào quang chói lòa như làn sóng ngập trời tràn ra, va chạm với hai con ma thú Sói Tím và Hồ Hai Đầu từ thân thể Cale nổ ra. Sức mạnh hùng hồn lan tràn, hào quang chói mắt gầm gào tựa ba đào cuốn khắp bốn phương tám hướng.

Trong tiếng nổ, một vạt rừng lớn tan tành, lá vụn bay cuồng loạn, cây cỏ thụ ngoài xa cũng đua nhau đổ rạp, như thể đang có thượng cổ man thú tranh đấu, trực tiếp hủy diệt rừng rú.

Khí tức cuồng bạo lan khắp bốn phương, Cale nổi danh về sức mạnh cũng không đứng vững, thân thể vắng đi. Thể phách cường tráng phát ra hào quang hai màu đánh gãy từng hàng cây. Gã bị năng lượng thuần túy đánh gục.

Bên ngoài John phảng phất cháy lên bùng bùng, lúc này hắn trông còn đáng sợ hơn cả Cale nữa, hai mắt sáng lên cuồng dại, mái tóc đen nhánh không gió mà dựng đứng, rảo bước tiến tới, mỗi bước đều khiến núi rừng rung chuyển như có người khổng lồ di động, uy lực phát ra vô cùng đáng sợ khiến người khác rùng mình.

Rừng núi an tĩnh xuất kỳ, dã thú đều ngừng gầm rú, chỉ còn lại tiếng bước chân của John cuộn.

Đám thuộc hạ ần mình trong rừng sâu đều tỏ vẻ chấn kinh, không ai hiểu Cale đáng sợ đến thế nào hơn họ. Nhưng lúc này gã lại bị một thanh niên dùng sức mạnh thuần túy áp chế, cuồng mãnh hất văng, thật không thể tin nổi, xét về sức mạnh cường bá, man tộc xếp đầu kia.

“ọc”-Cale phun ra một búng máu nằm trên mặt đất, cú va chạm vừa rồi đã trực tiếp làm sưng chân và sưng sườn của hắn gãy cả, từ đôi mắt của Cale phát ra từng nỗi sợ hãi, trong đầu hắn luôn vang lên 1 câu hỏi: “ tên này là ai? Tại sao một mình hắn lại dễ dàng đánh bại mình, thậm chí cả 2 con ma thú mạnh mẽ thế kia lại không thể nào làm hắn bị thương.”

John không muốn tốn quá nhiều thời gian ở đây nên lập tức xoay người bay đi, không ai dám ngăn cản hắn nữa, cảnh trước mặt đủ để bọn chúng sợ đến tè ra quần rồi.

Sau khi đưa Caitlyn về doanh trại, lập tức Soraka cùng đội y tế bắt đầu xem xét lại vết thương trên người Caitlyn, còn riêng với John hắn tiến vào trong lều chỉ huy và xem xét những thông tin quân thám sát đem về.

Sau khi bàn bạc thật kỹ chiến thuật với các tướng truong liên minh, John chia quân làm 5 đạo: tiền quân, hậu quân, tả quân, hữu quân và trung quân. Hắn phân quân cho các tướng tiến hành theo kế hoạch còn tự mình chỉ huy chừng 10 ngàn quân.

Đạo quân do [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] chỉ huy có [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] và Nautilus làm tiên phong, có cả thiết giáp binh và kỵ binh đánh vào chính mặt nam thành phố Piltover.

Đạo quân do [Chỉ có thành viên mới thấy được link.] quân Garen chỉ huy theo đường thủy tiến vào sông Tiamat (sông này chảy ngang qua thành phố Piltover sau đó đổ ra biển), đánh một chốt quân của quân Hư không ở khu vực này.

Đạo quân khác do Tướng quân Darius chỉ huy đi gấp xuống hạ lưu sông Tiamat mai phục ở đây chặn đánh quân rút lui của quân Hư Không.

Đạo quân do Irelia chỉ huy, cũng có thiết giáp binh và kỵ binh theo đường phía đông, phối hợp với cánh quân John đánh đồn Fican (một đồn trú tập trung nhiều binh lính hư không đặt phía bên ngoài thành phố).

Sau khi thực hiện xong nhiệm vụ các cánh quân tập trung với quân chủ lực cùng tiến thẳng về phía thành phố Piltover.

Đêm ngày 25 tháng 2, quân Liên Minh xuất phát.

Quân của John thần tốc tiến lên bắt gọn đám quân Hư Không do thám và tiêu diệt các đồn trú quân quanh thành phố Piltover. Do đạo quân của John hành quân nhanh và các đám quân do thám bị bắt, quân Hư Không bên trong thành phố Piltover hoàn toàn không nhận được bất cứ thông tin gì báo về.

Sau nhiều ngày tổ chức tấn công liên tục cuối cùng các chốt phòng vệ bao quanh thành phố Piltover đã bị quân Liên Minh chiếm đóng, mục tiêu cuối cùng chính là thành phố Piltover. Theo thông tin quân thám sát báo lại thì lực lượng bên trong thành phố Piltover đã được tăng cường gấp đôi, điều đó đồng nghĩa việc quân liên minh bất ngờ tấn công và tiêu diệt nhanh các chốt phòng vệ bên ngoài đã được phía Piltover biết được.

Lúc này bên trong thành phố Piltover, tại một tòa nhà nằm ngay chính giữa trung tâm thành phố.

Malzahar một mình đứng trên nóc nhà nhìn về phía cổng thành phố ánh mắt thể hiện sự khó lường của mình, phụp 1 tiếng Kassadin bất thành linh xuất hiện phía sau ông chừng 5 mét cười khà khà nói: “ Malzahar, người đang mưu tính điều gì vậy? quân Liên Minh đã đến gần nơi này rồi mà người vẫn chưa có chút động tĩnh gì sao?”

Malzahar không xoay đầu lại, đáp: “ Kassadin, người đến đây chắc cũng chỉ để theo dõi hành động của ta thôi đúng không? Hay là còn lý do gì khác?”

“không không”-Kassadin nói: “ ta tiện đường muốn xem xem nhiệm vụ mà chúa tể giao cho người người sẽ xử lý thế nào thôi. Ngài ấy rất muốn có John cho nên quyết định sai người đến thuyết phục hẳn, dù sao người cũng là cha của hẳn mà...ha ha ha.”

“có vẻ như người không tin ta?”-Malzahar xoay đầu, ánh mắt trông vô cùng đáng sợ nhìn Kassadin.

Ngay lập tức Kassadin đã đáp trả lại cái cặp mắt đó bằng một cái nhìn đầy rùng rợn, giọng điệu của Kassadin cũng không còn mang tính đùa cợt nữa: “ Malzahar người nghe cho rõ đây, ta và người có một mối thù không thể nào giải quyết được, chuyện người bắt cóc con gái ta sau đó đem thứ sức mạnh khốn kiếp kia đặt vào trong người nó đã khiến nó phải mất mạng, cả con trai người nữa, nếu không có lệnh của chúa tể nhất định ta sẽ băm vằm hai cha con người ra để báo thù cho đứa con gái yêu quý của ta...”

Malzahar vẫn vô cùng bình tĩnh đáp: “ bây giờ chúng ta đều là thuộc hạ của chúa tể, chuyện ấy có còn quan trọng sao? Ta nghĩ con gái người sẽ cảm thấy rất vui khi được hi sinh để đưa chúa tể đến thế giới này. Còn về John, nhất định ta sẽ thay người giết nó, dù nó là con trai ta nhưng không đi theo phụng sự cho chúa tể thì không khác gì một kẻ địch cả.”

“được...ta sẽ ghi nhớ những điều này của người Malzahar...ta xem xem người làm cách nào đánh bại quân đội của thằng nhãi kia.”-Nói xong Kassadin lập tức hóa thành một luồng sáng biến mất ngay tại chỗ.

“phụp”-Đôi mắt của Malzahar phát ra hai luồng sáng màu tím lập tức ngay bên cạnh ông, một cánh cổng hư không nhỏ được mở ra, từ trong đó một con bộ hư không thật lớn bò ra đứng trước mặt của Malzahar....

Sáng sớm ngày hôm sau, quân đội Liên Minh đã xuất hiện trước thành phố Piltover, tại nơi này có biết bao nhiêu là kỉ niệm đối với những người đã từng sống tại đây như Vi, Caitlyn.....John xoay ngựa nhìn xuống binh sĩ bên dưới, ánh mắt của ai cũng hiện lên ý chí quật cường, sau đó hẳn lại nhìn sang Caitlyn hiển nhiên cô đang hồi tưởng lại thời gian mình từng sống ở đây.

“Mọi người, thành phố Piltover là một nơi vô cùng quan trọng trong những nơi chúng ta cần phải chiếm lại khỏi tay quân đội Hư Không, nhiều người ở đây ta biết đã từng sinh sống tại đây hoặc đã từng đến đây, chắc mọi người đều nhớ về đẹp tại thành phố này đúng không, ta muốn dành lại vẻ đẹp vốn có của nó dưới

bàn tay dơ bẩn và tàn bạo của quân đội hư không.”-John sử dụng chiến thuật tâm lý để khơi dậy sĩ khí trong quân đội.

Ở Phía đối diện, 20 vạn quân Hư Không tại thành phố Piltover đã xếp thành từng hàng phía trước cổng vào thành phố, binh sĩ hư không vũ khí trên tay, đôi mắt hung tợn vốn có.

“Vì để chế Hư Không, vì niềm kiêu hãnh của những chiến binh bất bại, chúng ta không thể nào đầu hàng đám con người tầm thường này được.”-Một tên tướng quân đứng đầu một đội quân, vùng thương lên nói....uy danh của quân đội Liên Minh do John chỉ huy đã lan đến tận sâu trong những binh sĩ Hư Không trên khắp Valoran, bọn họ tuy sợ nhưng lại có lòng tin vào chúa tể của mình, quyết tâm hi sinh mạng sống để phục vụ ông ta.

“Chỉ huy xin để tôi lên trước”-Một tướng quân mặc áo giáp xanh cười trên lưng một con khủng long tiến lên nói, sau khi nhận được cái gật đầu của tên chỉ huy, hắn ta lập tức thúc chiến kỵ của mình tiến về phía trước vùng thương hô lớn: “ Kẻ nào trong các người dám đánh với ta.”

John nhìn sang những vị tướng đang ở bên cạnh mình, qua ánh mắt hiển nhiên ai cũng muốn lên ứng chiến nhưng John lập tức chọn Jayce. Được lệnh, Jayce tức tốc vác cây búa Thủy Ngân đầy kiêu hãnh của mình tiến lên phía trước.

“Rống”-con khủng long chiến kỵ của tên tướng quân kia gầm lên một tiếng đáng sợ, nó lao thẳng vào người Jayce, hai hàm răng sắc nhọn dính đầy nước bọt cứ nhe ra hù dọa.

Jayce không chút nao núng, cây búa trên tay lập tức đập đến, những luồng điện chạy dọc theo thân búa đến đầu búa phát ra từng đợt sóng điện mạnh mẽ, một cú đánh vào đầu của con khủng long khiến nó choáng váng lùi lại về phía sau. Tên tướng quân kia vùng thương đâm tới tấp về phía trước, hắn quét mạnh một thương, sóng lực từ mũi thương chém ra khiến một mảng đất bị chém nát.

“Ầm”-Jayce lùi lại liên tục năm bước mới có thể giữ vững được cơ thể khỏi chấn động.

Ở bên dưới Vi, Caitlyn và những người khác vô cùng lo lắng, Viktor vội hỏi: “ John, sao cậu lại để Jayce lên ứng chiến, trận chiến kiểu này liên quan rất nhiều đến sĩ khí của quân ta, phải để Garen hoặc Darius lên chứ?”

John nhìn vào Jayce đang nỗ lực chiến đấu với tên tướng quân kia rồi đáp: “ đừng xem thường anh ta, thứ vũ khí anh ta tự hào nhất kia sẽ ọi người thấy sức mạnh thực sự.”

“Ầm”-vừa nói đến đây một tiếng nổ đinh tai vang lên, cả người Jayce được bao phủ trong một lớp từ trường điện tử màu vàng chói lóa, mặt đất bán kính 5 mét xung quanh bị những luồng điện phát ra từ người Jayce làm cho cháy đen...

“tên này là cái giống gì vậy chứ? Hắn chiến đấu không giỏi nhưng thứ vũ khí trên tay kia lại rất quái dị.”-Tên tướng quân kia nghĩ vậy trong đầu.

Và chỉ cần 1 phút lơ là thôi, Jayce đã trừng phạt tên tướng quân kia, cây búa trên người anh ta đột nhiên biến đổi thành một khẩu pháo cầm tay, biến hóa bất ngờ này khiến những người đang xem giật cả mình.

“Cầu Sấm”-Jayce hô lên một tiếng, ngay tức khắc một cánh cổng điện từ được Jayce ném ra một quả cầu năng lượng bắn ra từ cây pháo thủy ngân anh ta cầm trên tay quả cầu năng lượng kia nếu mới vừa được bắn ra chỉ to bằng cái đầu người thì khi đi qua cánh cổng năng lượng kia quả cầu năng lượng ấy đột nhiên phình to ra. Nơi quả cầu bay qua để lại trên mặt đất một vết cháy xém....

“Ầm”-Con khủng long mà tên tướng quân đang cười kia lĩnh trọn quả cầu sấm mạnh mẽ vào người cả cơ thể nó lập tức bị bắn nổ thành trăm mảnh, tên tướng quân mặc dù kết cục không quá bi thảm nhưng bộ giáp trên người cũng vỡ vụn, hắn nằm trên mặt đất, khắp người là các vết thương chí mạng.

“Tấn công”-Ngay lúc này John vùng kiêu hô lớn hiệu lệnh tấn công...

“Ầm ầm ầm”-tiếng trống vang lên, những lá cờ in bốn chữ vàng: “Liên Minh Huyền Thoại” liên tục vũ động trong gió....

“rộc rộc rộc”-tiếng vó ngựa vang lên dồn dập làm cả mặt đất rung chuyển.

“tấn công, tấn công, tấn công”- Binh sĩ hô hào mãnh liệt.

“Jayce làm tốt lắm, tấn công thôi”-Vi chạy đến bên cạnh Jayce cười nói sau đó cả hai lao lên về phía trước.

20 vạn binh sĩ hư không thấy quân đội Liên Minh đang mãnh liệt lao đến, bọn chúng có đôi chút sợ hãi, nhưng ngay lập tức đã được tên chỉ huy khích lệ: “ kẻ nào giết được 5 tên trở lên sẽ được tăng 1 cấp, giết được tướng đối phương được tăng 3 cấp. Vì chúa tể của chúng...tấn công...”-Hai bên quân đội Liên Minh và Hư Không bắt đầu lao vào nhau.

“rồng rồng”-những con ma thú liên tục gào rồng giữa trận chiến, bọn chúng đúng là xứng danh 2 chữ “ma thú”, những cái răng sắc nhọn, những bộ móng vuốt kinh khủng cứ liên tục cắn giết các binh sĩ Liên Minh.

“Zac xử nó”-Nautilus tung ra mỏ neo của mình kéo một con khủng long đỏ khạc lửa lại ngay lập tức từ phía sau Zac như một ngọn núi nhảy đến đè nát cơ thể của con khủng long đỏ kia.

Katarina lao đến những cây dao trên người cô liên tục phóng về phía trước tiêu diệt đám binh sĩ hư không, Katarina nhìn sang Garen cười nói: “ thì không? Xem xem ai là người tiêu diệt nhiều kẻ địch nhất...”

Garen tiện tay chém bay một tên lính hư không xoay đầu đáp: “ được thôi, nhưng người thắng phải có phần thưởng đấy. Cô muốn gì?”

“bịch”-Katarina và Garen xoay người dựa lưng vào nhau Katarina hỏi lại: “ vậy anh muốn gì?”

“ta muốn cô thành bạn gái của ta, được chứ?”-Garen nói ra những từ rất nhanh giống như anh ta đang sợ điều gì đó, Kata trợn mắt kinh ngạc hết mức sau đó cô cười ha hả thật to nói: “ Có phải Garen tôi biết không? Anh trở nên gan như vậy từ khi nào vậy?”

“là do cái tên John chết tiệt kia bày bày tôi”-Garen nghĩ vậy trong đầu nhưng không dám nói, ngay khúc anh ta định rút lại những lời mình nói thì Katarina đã nói: “ được thôi, cứ như thế mà làm”-Katarina không để tốn chút thời gian quý báu, hai tay hai con dao sắc nhọn lao lên phía trước, một vũ điệu bông sen tử thần quen thuộc hiện lên.

Garen không hiểu sao trở nên vô cùng sung sức, hần cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, “a” anh ta gầm lên một tiếng, kiếm trong tay vung như gió lốc tấn công những kẻ địch phía trước.

“rút quân rút quân”-Quân hư không cuối cùng cũng không thể nào chống nổi sức mạnh của quân Liên Minh, chỉ huy của bọn chúng lập tức ra lệnh cho binh sĩ của mình rút quân vào bên trong thành phố.

Bao vây thành phố Piltover là một con sông nhỏ, từ bên ngoài tiến vào thành phố phải đi qua cây cầu bắc qua con sông này, và cây cầu ấy cũng chính là cổng thành, ngay khi quân hư không rút vào bên trong cánh cổng ấy đã được đóng lại. Trước mặt là hồ nước sâu quân Liên Minh không còn đường nào để tiến công.

“thực hiện kế hoạch đi”-John hô lớn.

Varus cùng với Vayne và Quinn chỉ huy hàng trăm cung thủ tiến lên, những mũi tên được thể kế đặc biệt có thể dễ dàng đâm xuyên qua đá, thân mũi tên cũng được làm từ loại gỗ chắc hơn và dày hơn tên bình thường. Hàng loạt mũi tên bắn về phía trước nhưng không hề nhắm đến bên trên mà chỉ nhắm vào tường thành.

“a”-từ phía sau hàng trăm binh sĩ cầm theo một cây sào lao đến, chống xuống đất sau đó mượn lực dùng cả người bắn thẳng lên tường thành...(giống bộ môn nhảy dùng sào nhảy đấy mà).

Binh lính hư không như quá bất ngờ với cách tấn công này nên lập tức rơi vào thế bị động, cung, đạn, pháo cứ liên tục bắn ra nhằm ngăn cản quân đội Liên Minh đang lao đến.

“Corki, tiến lên”-John phát lá cờ hiệu triệu ra lệnh cho Corki tiến lên, lập tức một đội máy bay từ phía xa bay với tốc độ khủng khiếp lao đến, mưa đạn, mưa tên lửa bắn đầu oanh tạc lên tường thành.

“a”-những binh sĩ liên minh liên tục dùng những cây sào đưa cơ thể của mình tiến sát lại tường thành, ngay khi họ tiếp cận được tường thành thì tay họ nắm chặt vào những mũi tên đã được găm sẵn trên đó, từ đó liên tục leo lên bên trên.

“bắn!”-Một tiếng thét vang lên từ trên tường thành bảo vệ thành phố.

Lập tức từ trên tường thành hàng loạt tiếng pháo nổ vang lên...

“tấn công tấn công...”- Binh sĩ liên minh liên tục sử dụng những cây sào dẻo dai có độ đàn hồi cao giúp họ có thể búng người ra thật xa áp sát được tường thành, bên dưới tường thành là con sông rất sâu và nước ở đây được bên hư không phù phép chỉ cần rơi xuống là khó lòng có thể nổi lên được, rất nhiều binh sĩ liên minh đã không thể nổi lên.

“ầm”-một quả pháo nổ đến bắn văng 4-5 binh sĩ nhưng những người phía sau không hề vì thế mà sợ hãi, họ vẫn tiếp tục lao đến.

“á”- những tiếng la hét liên tục vang lên không ngừng.

“phá cổng, mau lên phá cổng”-những binh sĩ liên minh trèo lên được tường thành lập tức vừa chém giết vừa hô lớn.

Đội không quân do Corki chỉ đạo liên tục từ trên không bắn yểm trợ những binh sĩ áp sát tường thành.

“mau lên chặn bọn chúng lại chặn lại”-một tên tướng quân trên tường lo lắng nói. Dầu sôi, đá tảng, tất cả lập tức được đổ xuống bên dưới tường thành nhằm ngăn chặn những binh sĩ liên minh đang trèo lên...

“đưa ta”-Vi lao đến giật lấy cây sào và một tấm khiên của của binh sĩ gần sau đó búng người bắn mạnh về phía trước, cô như một con mãnh thú ngay khi chạm vào tường đã dựa vào những mũi tên được găm sẵn trèo lên.

“ọc ọc”-một đồng dầu sôi được đổ xuống, Vi lấy khiên chắn ở sau lưng đặt lên trên đầu, dầu rơi xuống đều bị lá chắn kia chặn lại...

“ầm ầm ầm”-Vi điên cuồng càn quét nguyên đội hình hư không trên tường thành, đôi găng tay sắt của cô liên tục đâm bay những tên dám tiến lại gần....

“mở cổng thành...mau lên”-Vi hét lớn, sau đó cô tự mình khởi động cánh cổng thành được hạ xuống, cô là người Piltover cô mà không biết cách mở cổng thì ai biết đây chứ.

“ầm ầm ầm”-cổng thành phố cuối cùng cũng được hạ xuống, quân liên minh hú hét gầm rống điên cuồng thúc ngựa lao vào bên trong.

“chiếm lấy thành phố, đánh đuổi quân Hư Không”-John vừa thúc ngựa vừa hô lớn, những tướng quân như Garen và Darius cũng theo phía sau.

Thế nhưng có một điều kì lạ đó là sau khi quân liên minh tràn vào bên trong thành phố thì khắp mọi đường không hề có quân hư không...trong khi mọi người còn chưa kịp nhận ra điều gì thì từ bên trong những ngôi nhà hai bên đường, hàng trăm, hàng ngàn những con bọ khổng lồ gớm ghiếc phá cửa bò ra, bọn chúng lao vào binh lính liên minh điên cuồng cắn xé.

“á...Á”-Những tiếng la hét vang lên liên tục.

“John...mấy thứ này....chúng đông quá...”-Irelia vất vả chém giết những con bọ hư không kia.

“John...đầu hàng đi, không thể nào chống lại lũ bọ hư không của ta đâu.”-Malzahar xuất hiện trên bầu trời thành phố Piltover ông ta nhìn xuống bên dưới nói.

Nasus và Ryze nhìn thấy Malzahar lập tức giật mình, Ryze sử dụng phép thuật của mình tiêu diệt một đám bọ hư không sau đó ngẩn đầu lên hét lớn: “ Malzahar...mau tỉnh lại đi, ta biết ông đang bị sức mạnh hư không trong người khống chế, không lẽ ông muốn chính tay mình giết chết bọn tôi sao?”

Malzahar vung tay, ngay lập tức một đám bọ khác lao vào tấn công Nasus và Ryze...

174. Q.6 - Chương 4: Cha Và Con

“rít rít rít”-tiếng kêu của lũ bọ hư không vang lên khắp nơi trên đường phố Piltover khiến người nghe cảm thấy lạnh cả sống lưng. Những binh sĩ Liên Minh vừa mới tiến vào bên trong thành phố đã nhận ngay sự tấn công bất ngờ và cực kì mạnh mẽ từ lũ bọ này, bọn chúng không chỉ mạnh mẽ mà còn cực kì nhanh nhẹn nữa, 6 cái chân cứ liên tục bò từ bên này đến bên kia bu vào cắn xé các binh sĩ, những bộ giáp sắt chắc chắn đến đâu cũng bị lũ bọ cắt nát bấy.

“ta đập..ta đập...ta đập”- Rumble ngồi trên cỗ máy tự chế của mình, liên tục điều khiển cánh tay chùy sắt đập hết con bọ này đến con bọ khác, nhưng số lượng của nó quá đông khiến hắn ta muốn vả cả mồ hôi.

“Ầm ầm ầm”-Ziggs như diên móc hết quả boom này đến quả boom khác từ trong túi ném về phía trước, lũ bọ vẫn không ngừng lao đến tấn công cậu ta. “xoạt”-ngay khi một con bọ sắp đến gần và cắn cậu ta một phát thì ở phía sau Janna đã kịp thời tạo ra một cơn lốc cuốn bay nó cùng với đám bọ trước mặt.

“tam bộ kiếm”

“kiếm khí”

“vũ điệu bóng đêm”

“Hồng”-thậm chí Shyvana buộc phải hóa rồng mới mong giảm được áp lực từ những con bọ kia mang lại.

“khốn kiếp bọn chúng ở đâu mà ra nhiều thế này, đã thế còn diên cuồng hơn trước nữa...”

“chỉ huy, chúng ta làm sao đây, đối phó với lũ bọ này còn khó hơn với đám binh lính hư không”

“nếu cứ để thế này e rằng quân ta sẽ bị lũ bọ này cắn chết cả.”

Binh sĩ bắt đầu bị lũ bọ làm lung lạc ý chí, ở bên này John ngược đầu nhìn Malzahar đang đứng giữa không trung, hắn nghiêng chặt răng hét lớn: “ đủ rồi, dừng lại việc này đi...đừng làm hại những người vô tội nữa, cha, con biết con người của cha không phải như thế này, đừng làm hại bọn họ nữa”

“Cha!?”-Mọi người đang có mặt tại đây trừ Nasus và Ryze ra hoàn toàn kinh ngạc đến trợn mắt, họ dừng tấn công những con bọ mà nhìn chằm chằm vào John nói: “ John...cậu vừa nói gì vậy? có phải chúng tôi nghe nhầm không? Ông ấy là cha cậu?”-Swain nói.

“John, chuyện là sao vậy? tại sao cha của anh lại là một người của quân đội Hư Không? Không lẽ...”-Irelia giật bắn người nói.

John xoay đầu lại nhìn mọi người hắn biết trước sau gì họ cũng sẽ biết chuyện này, hắn đáp: “ Mọi người, xin đừng nghĩ bậy, đợi sau khi mọi chuyện ở đây kết thúc ta hứa sẽ nói ọi người rõ mọi chuyện...”-John nói xong liền phóng lên trên cao, đứng đối diện với Malzahar và nói: “ Cha...cuộc chiến này không nên diễn ra, con đã nghe hết toàn bộ chuyện từ Ryze và Nasus rồi, hãy thoát khỏi sự khống chế của tên chúa tể đó đi...con tin cha có thể làm được mà...”

“đừng nói những điều ngu xuẩn đó nữa, John, ta đi theo chúa tể là hoàn toàn tự nguyện, nếu ngươi còn xem ta là cha thì hãy mau giải tán đám ô hợp kia sau đó cùng ta quay về bên cạnh chúa tể để nhận được sự trừng phạt từ người.”-Malzahar nói không chút cảm tình.

John nhăn mặt, lắc đầu nói: “ không đúng...không phải những điều con làm đây đều là những gì cha mong muốn hay sao? Chính cha mới là người cần phải dừng lại mọi chuyện, hãy cố gắng chiến đấu thoát khỏi sự khống chế của Chúa Tể đi...”

“Malzahar...đừng để thứ sức mạnh đó chi phối lý trí của ông...ông không thấy con trai của mình đang đứng trước mặt sao? Những gì nó làm đều là những việc ông luôn mơ ước...thoát khỏi sự khống chế đó đi Malzahar...”-Nasus vừa đánh nhau với lũ bọ hư không vừa ngẩng đầu hét lớn.

“cầm mồm hết cho ta”-Malzaha phần nộ hét lớn, ông chỉ thẳng vào mặt John nói: “ John...kể từ ngày ngươi chống lại chúa tể, ngươi đã không còn là con trai của ta nữa rồi...nếu ngươi đã không chịu đầu hàng thì hãy chịu chết đi.”

Những lời này của Malzahar có sức sát thương còn cao hơn bất kì một chiêu thức nào đánh vào người John...từ nhỏ hắn không có được tình thương cho cha mẹ, quanh năm chỉ lủi hủi trong nhà cùng với người bà của mình. Nhìn bạn bè ai ai cũng có cha có mẹ để gọi hắn vô cùng ganh tị, khi đến với thế giới này hắn cũng thể ngờ rằng cha của mình lại còn sống và đang ở thế giới này, thế nhưng tận hưởng tình cảm ruột thịt kia chưa được bao lâu thì đã bị chia cắt bất chính sức mạnh hư không trong người ông ấy. Ngày hôm nay chính miệng ông ấy nói rằng mình không còn là con ông ta nữa...quả thực rất đau...tim hắn như muốn nát ra...

“lão ta điên rồi...ngăn lão ta lại”-Ryze tức giận hô lớn một tiếng sau đó cùng với Nasus phóng người bay lên tấn công Malzahar.

“phù”-từ hai lòng bàn tay của Malzahar, hai luồng năng lượng hư không mãnh liệt bắn ra nhắm thẳng về phía Nasus và Ryze đang bay đến. Tránh người qua một bên Nasus thoát được một đòn của Malzahar, cây quyền trượng trên tay dừng mãnh đập về phía trước. Phía bên kia Ryze cũng tránh được đòn tấn công của Malzahar, những quả cầu năng lượng cuộn cuộn ma pháp điện năng liên tục được ông ấy thi triển...

“rồng”-Malzahar không chút sợ hãi, ông ấy gầm lên một tiếng, sức mạnh hư không trong người bộc phát phá nát đòn tấn công của Ryze, còn Nasus thì bị đẩy lùi ngã nặng nề trên mặt đất.

“vù”-một quả cầu sắt đột nhiên bay đến bám vào người của Ryze ngay sau đó một lớp năng lượng tỏa ra từ quả cầu sắt kia giúp Ryze an toàn đáp xuống mặt đất, lau đi vết máu ở miệng Ryze nhìn sang Orianna cảm ơn rồi lại nhìn sang Malzahar, sức mạnh của ông ấy hình như mạnh hơn trước kia.

“á”-những tiếng hét của binh sĩ liên minh vẫn tiếp tục vang lên...

Malzahar đảo ánh mắt xuống bên dưới, quân Hư Không bị tổn thất mặc dù rất nhiều nhưng điều đó với ông ấy không quan trọng, quan trọng nhất là dành chiến thắng, điều đó những con bọ hư không đang làm...

“trận chiến này là trận chiến giữa ta và người...bọn chúng không nên nhúng tay vào chuyện này”-Malzahar vừa nói vừa vung tay ngay lập tức toàn bộ binh lính Liên Minh và những người khác như chìm vào cảnh tượng gì đó cực kì khủng khiếp...bao bọc xung quanh họ là một lớp sương tím bám mãi không tan...

Miss Fortune: Cô đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp trước kia, cái ngày cả làng của cô, mẹ cô bị giết... rồi cô vô ý thức ôm đầu rên lên sợ hãi...

Caitlyn: Cô nhìn thấy trước mặt mình, cha cô đang bị một con rồng nhai ngấu nghiến đôi mắt ông đầy sự sợ hãi, liên tục đưa tay kêu gọi cô cứu mình...Caitlyn gào lên, nước mắt chảy liên tục...cô khóc vì sợ hãi...vũ khí trên tay rơi xuống lúc nào không hay...

Không chỉ có hai người kia mà toàn bộ những người khác đều chìm vào một cơn ác mộng kinh hoàng, những nỗi ám ảnh tận sâu trong tâm thức của họ được gọi ra...

“á...không...á...”-những tiếng gào thét thất thanh vang lên liên tục không ngừng nghỉ...

John run lên vì sợ hãi, hắn nhìn cảnh tượng phía dưới thực sự quá kinh khủng, toàn bộ binh lính và tướng sĩ đều mất đi khả năng chiến đấu, bọn họ liên tục gào thét không thôi, những lũ bọ thì bắt đầu tràn đến tấn công...nhưng khi chúng gần tiến đến thì lập tức như nhận được tín hiệu gì đó liền lùi lại.

Malzahar nhìn John lạnh lùng nói: “muốn cứu bọn chúng chứ? Vậy hãy đánh bại ta đi...nếu người còn không dám đối mặt với ta thì ta lập tức gọi lũ bọ kia cầu xé toàn bộ bọn chúng...hiện tại thuộc hạ của người đang chiếm vào ám ảnh kinh hoàng do ta gieo rắc...sẽ không thể nào phản kháng được đâu.”

“tại sao..tại sao lại như vậy chứ, mình thực sự không muốn điều này”-Hai nắm tay John nhắm chặt lại, những chiếc móng tay của hắn như muốn đâm xuyên qua da thịt trên tay...

“chết đi”-Malzahar rút cây dao bên hông sau đó lao nhanh như cắt đâm đến...

“Phập”-John không hề tránh né, một mũi dao đâm thẳng vào bụng của hắn...đôi mắt của Malzahar đầy kinh ngạc, ông ta hét lên: “tại sao không chống trả, người đang xem thường ta đúng không?”

“rút”-Malzahar rút cây dao khỏi bụng của John lùi lại ba bước nhìn chằm chằm vào hắn, John không nhăn nhó hay bất cứ gì tỏ ra đau đớn, hắn mỉm cười nhìn Malzahar nói: “Cha, muốn đâm muốn chém gì cứ tự

nhân, thân thể này của con là do cha, con đến được đây cũng do cha...con không có lý do gì để mà làm tổn thương cha cả, bây giờ cha đang bị sức mạnh hư không trong người điều khiển...con lại càng không thể trách cha được...”

“không lẽ người không nghĩ đến những người bên dưới hay sao? Nếu người không tấn công, ta sẽ ra lệnh cho lũ bộ cận xé toàn bộ bọn chúng”-Malzahar gầm lên nói.

John lắc đầu nói: “ Cha không làm được điều đó đâu, sức mạnh của con đủ để bảo vệ tất cả bọn họ, không tin cha cứ thử để lũ bộ tấn công họ xem, lũ bộ không thể nào đụng đến họ được.”

Malzahar không tin vào những gì John vừa nói, ông ta vung tay ra lệnh cho lũ bộ lao đến tấn công toàn bộ binh sĩ và những người khác, thế nhưng lũ bộ lao đến cách khoảng chừng 20cm thì bị một lá chắn năng lượng cản lại, không thể nào tiếp cận được. Mười mấy vạn binh sĩ và tướng quân đều được bao bọc bởi lớp năng lượng này.

“người...từ bao giờ?”-Malzahar hết sức kinh ngạc, trán ông ta đổ đầy mồ hôi...

Sắc mặt John tái dần đi, một phần vì dùng quá nhiều sức, một phần vì máu trên bụng đang chảy, hắn đáp: “ sức mạnh của con rất lớn...đây là sức mạnh mà cha đã trao cho con, không phải cha đã từng dạy con rằng, sức mạnh càng lớn trách nhiệm càng cao sao? Trách nhiệm của con chính là bảo vệ bọn họ, dành lại tự do cho vùng đất Valoran này...Cha...đừng để sức mạnh trong người mình khổng chế nữa...”

“im đi”-Malzahar bắt đầu mất đi sự bình tĩnh vốn có, ông lại một lần nữa lao đến, cây dao trên tay đâm hơn mười nhát vào người John...máu bắn ra xối xả...nhưng trên môi hắn vẫn hiện nụ cười...

“phập”-Cây dao đang găm trên ngực của John, miệng hắn dính đầy máu, máu từ miệng chảy thấm đẫm lên cả tay Malzahar, đôi tay của ông ta bắt đầu run lên cảm thấy như không còn chút sức lực...

“bụp”-tay phải John nắm lấy cổ tay của Malzahar sau đó dùng sức kéo nó xuống đặt trên tim mình nói: “ Cha...cha có nghe thấy nhịp tim con đang đập không...cha có nhớ cái ngày mà cha thấy con chào đời không? Quả thực lúc đấy con không biết cảm xúc của cha thế nào...nhưng nghe lời bà kể lại, cha đã rất vui...cha...”

“à, người còn nhớ vết bộp này chứ, vết bộp đầu sói ấy...hà hà”-John xé áo của mình để lộ cái bộp nhỏ giữa xương sườn thứ 4 và thứ 5.

“ọc”-John nôn ra một búng máu...

Hai con người của Malzahar lay động kịch liệt, sức mạnh hư không trong người ông ta bắt đầu nao loạn...

“á”-ông ấy hét lên đau đớn, ôm đầu lùi lại năm bước thở dốc nói: “ chuyện gì thế này...tại sao đầu ta lại đau như thế...tại sao...á”

“cố lên cha...chiến đấu và chống lại nó...hãy vì con trai duy nhất của mình, hãy vì mục đích mà cha đưa con đến đây...chiến đấu đi...”-John lắp bắp nói.

“á”-Malzahar như phát cuồng, hai lòng bàn tay liên tục bắn ra hàng loạt các luồng năng lượng hư không lung tung khắp mọi nơi, binh lính hư không bị bắn trúng, đám bộ bị bắn trúng...lúc này Malzahar như đang đối mặt với sự đau đớn cực độ...

“tại sao...con trai ta...John...á...”-Malzahar ôm đầu đau đớn, cả người ông ta được bao phủ bởi sức mạnh hư không, nhưng thứ sức mạnh này vô cùng bất ổn, lúc mạnh lúc yếu.

“vụt”-ở sâu bên trong ý thức của Malzahar, có hai con người Malzahar đang đứng đối mặt nhau, một bên là tượng trưng cho cái ác, một bên chính là cái thiện của ông...cả hai bắt đầu lao vào tấn công điên cuồng.

Malzahar cái ác đôi mắt nhìn vô cùng hung dữ gầm lớn nói: “ thằng ngu xuẩn...người việc gì phải để tâm những lời của thằng kia nói? Nó đã không còn là con của người rồi...giết nó đi, chắc chắn chúa tể sẽ trọng dụng người...”

“câm miệng đi, nó là con trai duy nhất của ta, ta không thể để nó chết, nó đang làm theo những gì ta muốn, thậm chí là tốt hơn...sức mạnh hư không..người không thể nào khổng chế được ta...không bao giờ”-Malzahar cái thiện cũng chính là bản chất của cha John lúc này như điên cuồng hơn, liên tục tấn công vào tên Malzahar cái ác kia, sức mạnh bộc phá tột độ kia có lẽ là thứ sức mạnh của tình cảm cha con chăng?

“không hề nào...ngươi không thể nào thắng được ta...không thể nào”-Malzahar cái ác bị đánh một chưởng khiến cơ thể bắt đầu tan chảy, hân gằm liên không phục...

“ầm”-ở bên ngoài, cả cơ thể Malzahar như phát ra một luồng sóng năng lượng cực đại, lấy ông làm trung tâm lan rộng ra khắp cả thành phố Piltover. Lũ bọ hư không nhanh chóng rút lui, những cánh cổng hư không được mở ra để bọn chúng quay trở về cái nơi mà mình đã đến. Binh sĩ hư không thấy lũ bọ rút lui, biết mọi chuyện đã kết thúc, quân sĩ hư không tại trấn thủ tại thành phố Piltover đã thất thủ...bọn chúng bắt đầu bỏ chạy...

Những đám sương màu tím đang bám vào những binh sĩ và những người khác bắt đầu biến mất, Caitlyn, Vi, Jayce, Miss và những người khác dần lấy lại ý thức, họ thoát khỏi cái ám ảnh khủng khiếp kia...

John nhìn Malzahar nở nụ cười nhẹ, đôi mắt khép lại rồi rơi từ trên cao xuống như một cái bao tải...

“vụt”-Malzahar lao đến đỡ lấy John rồi đáp xuống cạnh Ryze và Nasus nói: “ mau đưa nó đi chữa trị, vết thương nặng lắm...”

“Mal...Malzahar...ông”-Ryze và Nasus kinh ngạc.

“đừng lo, ta đã thoát được sự khống chế rồi...mau đưa nó chữa trị đi.”-Malzahar liền đáp.

“được được”-Nasus tiến lại đỡ lấy John rồi hô lớn: “ đội cấp cứu, mau đến đây...mau lên...”

“John...anh đừng bỏ Nami...đừng bỏ mọi người...”

“cố lên John...đừng bỏ bọn tôi”

“chúng ta cần cậu để giải phóng toàn Valoran mà...đừng bỏ chúng tôi...”

“John...tĩnh lại...tĩnh lại..”

175. Q.6 - Chương 5: Sự Thật

“John...đừng bỏ bọn em...”

“hì vọng anh ấy không sao...”

Trước cửa phòng lúc này có rất đông người đang đứng ở đây, ai ai trên mặt cũng đầy vẻ lo âu...đám người Ahri thì lo lắng đến mức đứng ngồi không yên, bọn họ cứ đi qua đi lại chờ đợi tin tức từ bên trong.

“cách”-Tiếng cửa phòng vang lên, Soraka và Nami cùng nhau bước ra ngoài, Ahri và các cô gái khác chạy lại hỏi Nami: “ Tình hình của John sao rồi, anh ấy đã qua cơn nguy hiểm chưa?”

Những người khác cũng hỏi câu tương tự như thế với Soraka, cô lập tức đáp: “ mọi người có thể yên tâm, nhờ sự giúp đỡ từ Malzahar, Ryze và Nasus, bây giờ John đã hết nguy hiểm rồi.”- Phải nói rằng nếu không có sự giúp đỡ từ 3 người này e rằng mạng sống của John đã không còn. Hân cam tâm tình nguyện nhận toàn bộ nhất đâm chí mạng của cha mình vào cơ thể, trong đó cơ hơn mười nhất đao đã đâm sâu vào các chỗ yếu hại.

“bây giờ chúng tôi có thể vào thăm cậu ấy được chứ?”-Garen liền nói.

Soraka gật đầu sau đó lại lắc đầu đáp: “ tôi nghĩ bây giờ cậu ta mới vừa qua cơn nguy hiểm, nếu mọi người cùng vào lúc này sẽ không tốt lắm, chỉ bằng để sáng mai hãy đến thăm cũng được...”

“thôi được”-Garen gật đầu sau đó rời đi, Darius và Swain và nhiều người khác cũng rời đi theo ngay sau đó, cuối cùng ở đây chỉ còn lại Irelia ...cô có vẻ không muốn rời đi, sắc mặt khá là lo lắng. Nami nhận ra điều đó.

Nami nắm lấy tay Irelia nói: “ Irelia...cô vào trong đi, John chắc cũng sắp tỉnh lại rồi đấy.”

Irelia gật đầu rồi bước vào cùng với Nami và Soraka, ở bên trong Malzahar ngồi trên ghế, ánh mắt quan tâm theo dõi John, Nasus và Ryze thì đứng cạnh đầu giường. Irelia bước vào thấy Malzahar liền cảm thấy có chút sợ hãi, cô vô cùng dè chừng ông ấy. Malzahar cũng nhận ra được điều này liền nói: “ cô là Irelia phải không? Cảm ơn cô trong thời gian này đã chăm sóc John...”

Irelia gật đầu đáp: “ ông đúng thực là cha của anh ấy?”

“không sai”-Malzahar lập tức đáp.

“ừ”-Giọng của John vang lên, kế tiếp đó hắn bắt đầu mở mắt ra...Malzahar, Ryze, Nasus, Nami và Irelia lập tức tiến lại cạnh hắn hỏi nhiều câu đại loại như: “thấy sao rồi? có còn đau ở đâu không?”

John cười khổ đáp: “ hỏi nhiều quá sao trả lời kịp đây! Mọi người yên tâm, mạng ta cao lắm, khó lòng mà chết được.”

“John...”-Hai mắt Irelia đỏ kè ngồi bên cạnh nắm lấy tay hắn. John mỉm cười nhìn cô sau đó nhìn sang cha của mình nói: “ Cha...cuối cùng cha cũng thoát được khỏi sự khống chế của sức mạnh hư không trong người.”

Malzahar gật đầu đáp: “ Johconon chính là người đã giúp ta thoát khỏi bóng tối...ta phải cảm ơn con mới đúng.”

“hai cha con mấy người đừng có nói qua nói lại nữa được không? John này chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là việc có rất nhiều người biết chuyện cậu là con trai của một trong những người đứng đầu của đội quân Hư Không, nếu không giải quyết sớm chuyện này ta e rằng.”-Ryze nói.

John gật đầu sau đó nhìn sang Irelia nói: “ Irelia, em tin anh chứ?”

“có”-Irelia đáp mà không cần phải suy nghĩ gì.

John gật đầu sau đó quay sang nhìn những người khác nói: “ Mọi người có thể để ta cùng với Irelia ở riêng chút được chứ?”

“được rồi, cố gắng nghỉ ngơi đi...”-Malzahar gật đầu đứng dậy rồi đi, Nasus và Ryze lập tức đi theo, hai lão ta có rất nhiều chuyện muốn nói cùng với Malzahar.

“có chuyện gì anh muốn Irelia ở riêng với anh vậy?”-Irelia sau khi thấy mọi người rời đi liền hỏi.

John móc từ trong người ra chiếc nhẫn cuối cùng rồi đeo vào tay của Irelia cười ngượng nói: “ Irelia...ta thật là có lỗi khi không đưa chiếc nhẫn này cho em từ sớm...em biết không lúc ta đứng trên bờ vực sống chết ta đã rất hối hận, ta hối hận vì còn có em là người con gái duy nhất ta chưa trao chiếc nhẫn cuối cùng này để chứng minh thân phận của mình. Irelia em có trách ta không?”

“hì...sao lại phải trách anh chứ?”-Irelia lắc đầu nói: “ thực ra Irelia khi nhìn các chị em khác đều có nhẫn đeo trên tay irelia cũng có chút ganh tị với họ, nhưng nghĩ lại những gì anh đã nói trước đây, Irelia biết rằng anh đang chờ đợi 1 cơ hội nào đó mới tặng nó nên không hề trách anh.”

“lại đây”-John vẫy tay, Irelia lập tức tiến lại chui vào lòng hắn, John ôm chặt lấy Irelia nói: “ sau khi ta khỏe lại, ta sẽ nói cho em cùng với mọi người biết tất cả về thân phận của mình, sự thật này ta cũng không hề muốn dấu diếm mọi người quá lâu, chẳng lẽ chưa có cơ hội để nói ra mà thôi.”

Irelia nói: “ John à, thực ra đến giờ phút này Irelia không hề quan tâm đến thân phận thực sự hay anh đến từ đâu cả, chỉ cần được ở bên cạnh anh, được sống cùng anh hạnh phúc là Irelia đã thấy rất vui rồi, không chỉ có mình Irelia đâu mà cả 9 người chị em kia cũng nghĩ như vậy.”

.....

Năm ngày sau, cái ngày John đã hoàn toàn hồi phục được vết thương, hắn ngay lập tức triệu tập một cuộc họp đến toàn bộ tướng lĩnh của liên minh đang có mặt tại Piltover.

Tại căn phòng lớn lúc này, John ngồi trên chiếc ghế dành cho chỉ huy nhìn mọi người đã có mặt đông đủ nói: “ mọi người chắc cũng đoán được ta gọi mọi người đến đây là vì mục đích gì rồi chứ?”

“John...tất cả chúng tôi đều tin tưởng cậu, cho nên cậu có gì cứ nói ra đi, đừng lo lắng gì cả.”-Heimerdinger nói.

John gật đầu nhìn quanh một vòng sau đó dừng lại cha của mình một chút rồi dừng dậy nói: “ Mọi người thực ra sự thật về thân thể của ta, ta vốn dĩ muốn nói ọi người biết từ sớm rồi, nhưng đáng tiếc rằng hết lần này đến lần khác ta vẫn chưa tìm ra được cơ hội thích hợp. Hài.”

“thực ra ta đến từ một thế giới khác, và người đưa ta đến thế giới này không ai khác chính là cha của ta-Malzahar.”-Những gì John vừa nói ra khiến toàn bộ mọi người trợn mắt ngây người...

“Giống với Malphite và Taric sao?”-Ezreal kinh ngạc.

“vậy cậu đến từ một thế giới khác sao? Đây có phải là thế giới hư không? Vì cha của cậu cũng là một người của Hư Không mà.”-Darius hỏi.

John lắc đầu nói: “tôi không phải là người đến từ thế giới Hư Không. Để kể ra thì rất dài dòng nhưng thế giới mà tôi sống trước kia khác rất xa với thế giới này. Ở nơi đấy con người đối xử với nhau bình đẳng, luôn tôn trọng nhau và luôn đặt hòa bình, tự do và hạnh phúc của con người lên hàng đầu. Đồng thời ở đấy cũng không có cái gọi là phép thuật hay quái thú như ở đây...ở đấy chỉ có công nghệ khoa học mà thôi...”

“thực sự có một nơi như vậy sao? Con người đối xử với nhau bình đẳng, được sống tự do hạnh phúc...”-Mọi người bắt đầu bàn tán...

“Thực ra nhìn qua những gì cậu đã làm tôi cũng nghi ngờ rằng cậu đến từ một nơi rất khác với bất cứ một nơi nào trên Valoran này...thật không ngờ cậu lại đến từ thế giới khác.”-Soraka nói.

“thế Malzahar đưa cậu đến đây với mục đích gì?”-Jarvan hỏi.

Điều này hãy để ta trả lời, Ryze tiến lên 1 bước nói: “ thực ra cha của John và cậu ấy đều sống tại cái thế giới kia, nhưng trong 1 lần tình cờ ông ấy đã sở hữu sức mạnh hư không trong người và được đưa đến sa mạc Shurima. Nhờ có sức mạnh hư không kì lạ ấy ông ấy có thể sở hữu khả năng tiên tri, ông ấy nhìn thấy được tương lai và vận mệnh của Valoran cùng toàn thể Runeterra này trong tương lai. Từ đó ông ấy cùng ta và Nasus bắt đầu kế hoạch tìm cách cứu thoát Valoran cùng toàn thể Runeterra khỏi đại nạn. cuối cùng hơn 100 năm chuẩn bị, những gì cần làm ông ấy đã làm xong cả. Việc cuối cùng là mở ra cánh cổng Hư Vô gọi đưa con trai của ông từ thế giới bên kia đến đây và giao cho nó trọng trách gánh vác giải cứu toàn bộ Valoran này.”

Malzahar nói tiếp: “sau khi đưa John đến thế giới này, ta vì không thể nào gặp mặt nó trực tiếp được vì sợ rằng điều đó sẽ khiến ọi kế hoạch của ta bị đổ vỡ, cho nên ta cứ để nó tự bước trên con đường của mình, còn ta cứ ở phía sau thầm bảo vệ nó mà thôi. Khi đưa John vào thế giới này ta cũng đã truyền vào trong người nó một loại sức mạnh vừa giống sức mạnh Hư Không nhưng bản chất lại không phải. Đây chính là sức mạnh do 7 đại thần từ thời cổ ngữ trước khi chết đã tạo ra nhằm mục đích tiêu diệt chúa tể. Sona, cô có nhớ rằng John đã từng hấp thụ năm loại phép thuật cổ ngữ trong cây đàn của cô không?”-Malzahar vừa nói vừa nhìn sang hỏi Sona.

Sona gật đầu.

“đây là vì trong người John có chứa sức mạnh mà ta đưa vào, thứ sức mạnh ấy cùng với 5 loại sức mạnh cổ ngữ trong cây đàn cô đều có cùng nguồn gốc, đây là lý do tại sao từ hôm đó và cả sau này nữa nó có thể hấp thụ tổng cộng 7 loại sức mạnh phép thuật.”-Malzahar giải thích.

Nasus nói: “ Sau thời gian dài theo dõi John từ phía sau, bọn ta nhận ra rằng con đường John đang đi mặc dù rất đúng nhưng những gì hắn có được đều nằm ngoài sự tưởng tượng của chúng ta, từ việc hắn ta quen các cô gái rồi lãnh đạo Ionia chống lại Noxus và nhiều sự việc khác, ta thực sự bị ấn tượng mạnh những gì John đã làm được. Chỉ có điều mọi chuyện đã rẽ theo 1 hướng khác khi có một cô gái xuất hiện.”

“Là Sally đúng chứ?”-10 cô gái của John đồng loạt nói, John giật mình một chút sau đó gật đầu nói: “ phải, là Sally...cô ấy chính là cô gái ảnh hưởng đến ta nhiều nhất. Sau cái chết của Sally ta hoàn toàn muốn từ bỏ mọi thứ, ta cảm hận người đã đưa ta đến thế giới này...nhưng sau đó nhờ có cha, ta đã nhận ra được sứ mệnh của mình. Ta còn nhận ra rằng với sức mạnh hiện tại không thể nào ngăn cản được chúa tể cho nên ta quyết định dung hợp hai loại sức mạnh trong người lại làm một.”

“vậy có phải sức mạnh trông khác giống thiên sứ chúng tôi là do cậu dung hợp hai loại sức mạnh kia lại.”-Trưởng lão thiên sứ vội hỏi.

John gật đầu.

John nhìn quanh một vòng hỏi: “ vậy mọi người còn có câu hỏi nào nữa không? Có gì mọi người cứ hỏi, ta nhất định trả lời không dấu điểm gì cả.”

“John...thực ra chuyện muốn biết về thân phận của cậu cũng chỉ bắt nguồn từ lòng hiếu kỳ của chúng tôi mà thôi. Ai ai trong chúng tôi đều tin tưởng cậu, những gì cậu đã làm khiến chúng tôi tin điều đó, cậu không phải là kẻ xấu...chúng ta là gì? Chúng ta là một liên minh, đã là người trong liên minh thì phải xem nhau như anh em...người thân trong một gia đình, chính cậu đã nói những điều này mà...chúng tôi đều tin tưởng cậu.”-Jarvan khăng khái nói to, mọi người lập tức gật đầu.

John nhìn mọi người mỉm cười, lòng tin của bọn họ thực sự khiến hắn rất phấn chấn.

“Được”-nếu đã như vậy thì mọi người mau quay về chuẩn bị, ba ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát tấn công và chiếm lại Zaun.

“rõ”-mọi người lập tức rời đi, ở lại đây lúc này chỉ còn Malzahar và John. Malzahar nhìn John nói: “ Con trai của ta giờ đã lớn rồi, những gì con làm được đều vượt xa những gì ta mong đợi.”

John tiến lại gần Malzahar nói: “ cha, con có chuyện này muốn hỏi.”

“là chuyện gì?”

“con nghe Nasus và cả Ryze nói lại, người mang trong mình sức mạnh hư không thì không thể sinh con, điều này đúng chứ?”-John trước giờ luôn lo lắng về điều này nhưng không biết hỏi ai, bây giờ cha hắn trước mặt không phải quá tốt để giải đáp thắc mắc trong lòng này hay sao?

Malzahar gật đầu nói: “ đúng thế, người sở hữu sức mạnh hư không thì không thể sinh con được. John, con thì khác, sức mạnh hư không trong người con vốn dĩ không phải là sức mạnh hư không từ thế giới ấy, tuy nhiên đã nói là mang đặc điểm hư không cho nên vẫn còn lưu giữ ít nhiều khả năng ấy. Tuy nhiên, việc con dung hợp được sức mạnh hư không và 7 loại nguyên tố phép thuật cổ ngữ kia đã gián tiếp khiến khả năng không sinh con từ sức mạnh hư không bị triệt tiêu đi. Bây giờ con có thể sinh con như những người bình thường.”

“vậy thì tốt quá.”-John cuối cùng cũng gỡ được gánh nặng trong lòng

176. Q.6 - Chương 6: Chuẩn Bị Trước Trận Chiến

Sau khi mọi chuyện đã được giải quyết xong, lòng quân cũng đã ổn định lại, từ bây giờ liên minh bắt đầu chào đón thêm một thành viên mới, người này không ai khác chính là cha của John, Malzahar. Cũng trong thời gian này, John và những người khác nhận được thư từ chiến trường tại Frejlord và Shadow Isles báo về rằng quân liên minh ở đó đã dành được chiến thắng và đang trên đường quay về tập hợp cùng với quân đội chủ lực.

Ba ngày chuẩn bị nhanh chóng trôi qua, với sức mạnh của quân đội liên minh hiện tại, thành phố Zaun nhanh chóng bị chiếm đóng, mục tiêu tiếp theo cũng chính là một trong số những mục tiêu quan trọng nhất. Thủ Đô của Noxus. Thế nhưng để tiến đến thủ đô Noxus quân đội Liên Minh bắt buộc phải đi qua một nơi gọi là “thung lũng tử thần”- thung lũng xuyên qua dãy Ironspike Mountains phía nam.

Theo thông tin báo về và từ những người của Noxus cung cấp thì “tử thần” là một thung lũng lòng chảo rộng lớn nằm ở phía tây vùng núi rừng Noxus, cách thủ đô Noxus khoảng 300km đường chim bay. Thung lũng này có chiều rộng khoảng 8km, chiều dài khoảng 18km.

Xung quanh thung lũng là một vùng núi rừng trùng điệp bao bọc. Núi có độ cao trung bình 500m, có mỏm đột xuất cao tới 1461m. Thung lũng “tử thần” là cánh đồng bằng phẳng, đồng ruộng khô ráo về mùa khô. Nhưng ngay sát thung lũng về phía đông bắc có một dải địa hình đặc biệt gồm một số điểm nổi lên cao hơn

mặt cánh đồng trên dưới 30m và hình thành một bức bình phong che chở cho thung lũng. Trong thung lũng còn có sông nhỏ tên Narom chảy theo hướng bắc nam đổ xuống sông Nahu.

Thời tiết tại thung lũng chia làm 2 mùa rõ rệt. Mùa khô từ tháng 10 đến tháng 3, mùa mưa từ tháng 4 đến tháng 9. Vào mùa khô sương mù dày đặc từ 3 giờ chiều hôm trước tới 9 giờ sáng hôm sau. Về mùa mưa, mưa kéo dài, nhiều lũ, độ ẩm lớn. Địa hình ở đây phức tạp như vậy nhưng đây mới chỉ là mở đầu mà thôi, sau khi chiếm được khu vực này, quân đội Hư Không đã biến nó thành một tập đoàn cứ điểm cực kì mạnh mẽ lấy tên Invincible (có nghĩa là bất bại) , giống như tuyên bố của bọn chúng: “thách quân đội Liên Minh có thể tấn công vào đây, bọn chúng sẽ phải trả bằng chính mạng sống của mình.”

Lực lượng phòng ngự ở đây có 20 tiểu đoàn và 10 đại đội, 2 tiểu đoàn pháo phòng không, 2 tiểu đoàn pháo ma thuật (một loại vũ khí lần đầu tiên quân hư không áp dụng, sức công phá còn mạnh hơn cả những khẩu pháo thông thường) , 1 đại đội trọng pháo, 5 đại đội thiết giáp chiến xa, 5 đại đội xe vận tải, 5 quân đội không quân, bao gồm các ma thú biết bay với sức chiến đấu cực cao. Cùng với nhiều quân đội bộ binh, kỵ binh, thiết giáp binh, và ma thú binh v.v... Tổng số quân lên tới 160.200 tên. Điều đáng nói ở đây chính là việc Teemo sau khi do thám biết được tại căn cứ này được phụ trách của 3 đội trưởng của 3 quân đội chủ lực quân Hư Không.

Tập đoàn cứ điểm Invincible có 49 cứ điểm, mỗi cứ điểm đều có hệ thống công sự, hàng rào vật cản, hỏa lực để độc lập chiến đấu, đồng thời những cứ điểm gần nhau lại được tổ chức thành trung tâm đề kháng. Địch đã xây dựng 8 trung tâm đề kháng chia làm 3 phân khu theo hình tam giác ba góc nhọn, hai góc hướng về phía bắc, góc còn lại hướng về phía nam tạo nên một hệ thống phòng ngự vừa mang tính logic vừa có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Phân khu trung tâm còn gọi là phân khu A (vị trí chính là góc hướng về phía Nam- hay đỉnh của tam giác), tập trung gần 2/3 lực lượng của địch, có nhiều trung tâm đề kháng ủng hộ lẫn nhau và bao bọc lấy cơ quan chỉ huy. Chúng có sẵn một lực lượng pháo binh và cơ giới đủ sức đánh chặn mọi cuộc tiếp cận qua cánh đồng bằng phẳng; có sẵn một hệ thống công sự, dây thép gai và hào chiến đấu đủ sức tiêu hao và đánh lui mọi lực lượng tiến công; có sẵn một lực lượng pháo binh cơ giới và không quân đủ sức ngăn chặn và tiêu diệt các căn cứ pháo binh dễ phát hiện của quân ta.

Phân khu Tây Bắc còn gọi là phân khu B gồm các căn cứ liên kết với nhau dày đặc. trong đó tại ngọn đồi Free có nhiệm vụ án ngữ phía bắc, ngăn chặn cuộc tiến công của quân ta từ hướng Tây Bắc vào Invincible

.

Phân khu Đông Bắc còn gọi là phân khu C, có nhiệm vụ ngăn chặn quân ta tiến công từ phía Đông Bắc, ở đây tức là đánh từ biển đánh vào, đồng thời giữ đường liên lạc với các phân khu và cứ điểm lân cận.

Ngoài ra Invincible có 2 địa điểm tập trung đội ma thú biết bay : địa điểm chính ở Ngoại phạm phân khu A chừng 500m, khu phụ ở gần phân khu C. Hai địa điểm này được nối liền với thủ đô Noxus bằng một cầu hàng không. Trung bình hàng ngày khoảng 100 lần quân đội tiếp tế từ 200 đến 300 tấn hàng và thả dù khoảng 100-150 tấn hàng xuống Invincible.

Với lực lượng hùng hậu và cơ cấu phòng ngự như vậy, Invincible đã thực sự trở thành một tập đoàn cứ điểm khổng lồ mạnh nhất Valoran. Đội trưởng đội 1, 2, 6, 7, 8, 9 tất cả đều rất tâm đắc và cho rằng Invincible là một “pháo đài bất khả xâm phạm”, một “con nhím” giữa thung lũng, thậm chí là “chiếc cối xay thịt” đối với quân đội Liên Minh.

Thực tế, cách thức phòng ngự mới này của địch đã trở thành một thách thức lớn đối với quân đội Liên Minh. Nhưng nếu chúng ta không tiêu diệt được tập đoàn cứ điểm này thì không đánh bại được hình thức đối phó mới nhất, cao nhất của địch, không đánh bại được sự cố gắng lớn nhất của chúng và không thể tiến tới kết thúc chiến tranh. Đây là chưa nói tạm thời thông tin báo về thì có 3 quân đội chủ lực của Hư Không được chỉ huy của cả 3 đội trưởng đang có mặt tại đây hùng chi viện cho Invincible, có thể thời gian đến sẽ có thêm vài đội chủ lực nữa sẽ tiếp tục đến đây. Xem ra lần này quân Hư Không quyết tâm đánh tan nát lực lượng Liên Minh sau những thất bại cay đắng trước đây.

Mười ngày sau, quân đội Liên Minh được phân đi chiếm lại hai vùng Shadow Isles và Frejlord đã hợp quân lại với quân chủ lực.

Lúc này doanh trại của quân đội Liên Minh đã được đóng cách lối vào thung lũng “Invincible” một khoảng không xa, tại lều chỉ huy lúc này, một bầu không khí căng thẳng tràn ngập xung quanh.

“quả thật trước giờ, ta chưa lần nào gặp phải trận địa phòng ngự vừa tinh vi vừa mạnh mẽ đến mức độ này, thật là khủng khiếp”-Swain lắc đầu cảm thán khi ông nhìn vào bản đồ khái quát trận địa trên bản đồ.

Những người khác cũng đồng quan điểm, Xin Zhao lên tiếng: “ trước đây khi cùng với hoàng đế Jarvan III ra trận chiến đấu, ta cũng chưa từng thấy bất cứ đối thủ nào xây dựng một tập đoàn quân sự như thế, không hề có chút sơ hở nào trong này, xem ra trận chiến lần này sẽ còn khó khăn hơn gấp trăm lần những trận chiến trước đây.

Sau hai ngày liền cố gắng phân tích địa thế của trận địa kẻ địch, John và những người khác đồng ý điều đầu tiên cần làm nhất chính là mở ra những con đường mới đi qua những đồi núi liên tiếp, nhiều dốc cao và vượt qua gần 100 con suối lớn nhỏ để vận chuyển pháo vào trận địa. Địa hình xung quanh đều là rừng núi vậy nên cần có sự chung tay đồng lòng của quân binh từ trên xuống dưới.

Với sự giúp đỡ tận tình của những người dân đang lưu lạc khắp nơi đổ về, việc mở đường bí mật tạm thời trôi chảy nhưng đến một ngày, trong lúc các cỗ xe pháo được quân đội Liên Minh di chuyển trên các con đường bí mật bị một đội quân trinh sát hư không phát hiện, bọn chúng ra sức tấn công không thương tiếc lực lượng ta.

Tại một chỗ bí mật nằm sâu bên trong rừng xanh, quân đội Liên Minh đang tập trung rất đông ở đây, người đứng đầu chỉ huy chính là Ww và Singed...

“chỉ huy, chúng ta làm thế nào đây? Lực lượng quân hư không đang lục tung cả ngọn núi này lên, chúng ta không thể nào sử dụng những con đường kia để đưa các cỗ xe pháo tiến lên trận địa được.”-một binh sĩ mặt mày nhem nhuốc nói.

Ww suy nghĩ một lúc rồi đáp: “ bằng mọi giá chúng ta cũng phải đưa những cỗ xe pháo này vào trận địa, như vậy mới mong chiếm lại được Noxus...nếu đi không được bằng đường kia thì chúng ta sẽ mở con đường khác.”

Lời Ww nói ra lập tức được thực thi, ngay trong đêm toàn bộ binh sĩ liên minh vừa đi vừa hạ những cây gỗ trong rừng, tự thân mở đường kéo các cỗ xe pháo, suốt bảy ngày bảy đêm...quân đội do Ww và Singed chỉ huy phải băng qua những chiếc đèo cao đầy lởm chởm, xe pháo đi lên một chút thì ngay lập tức có hai binh sĩ canh sẵn phía sau chèn các khúc gỗ để tránh xe pháo rơi lùi lại.

“ầm”-đột nhiên mặt đất rung chuyển nhẹ, một khoảng đất ngay bên dưới một khẩu pháo bị sụp xuống, những khúc gỗ chèn phía sau bánh lúc này không có tác dụng, khẩu pháo như mất đà bắt đầu lăn ngược xuống bên dưới đồi...

“chặn lại, mau giữ khẩu pháo lại...”

“mau lên”-tiếng binh sĩ hô lớn liên tục, nhưng khẩu pháo nặng đến mấy trăm kí, một khi đã rơi thì khó lòng giữ lại được.

“bằng mọi giá không được để những khẩu pháo này rơi mất”-một binh sĩ hét lớn, anh ta nhảy đến, lấy cả thân mình chèn lại bánh xe pháo đang trượt lùi.

Bánh xe pháo bị cả cơ thể người binh sĩ giữ lại...tận dụng lúc đó những người binh sĩ khác nhanh chóng giữ lại được chiếc xe pháo.

Ww và Singed hốt hoảng chạy lại bên cạnh người binh sĩ kia.

“chỉ huy...phải đưa được những khẩu pháo đến chiến trường, phải giải phóng được Noxus”-người binh sĩ kia trước khi tắt thở đã nói.

Ww và Singed nhìn nhau, hành động này của người binh sĩ thực sự không thể diễn tả bằng lời cảm xúc của họ lúc này, Ww thở dài nói: “ mau chôn cất anh ta...người binh sĩ này xứng đáng là một anh hùng.”

“rõ”-binh sĩ bắt đầu tiến lại chôn cất anh ta một cách đàng hoàng nhất. Cả đội lại tiếp tục kéo pháo bằng chính sức của mình vượt đèo.

Tiếp đó, John ra lệnh mở thêm năm con đường mới để vận chuyển pháo binh bằng xe hơi. Đây là những con đường được mở qua các sườn núi và ngọn đồi ở xung quanh Invincible, trong tầm hỏa lực pháo binh của địch. Những con đường này được ngụy trang kín đáo, giữ được bí mật trong suốt chiến dịch góp phần tạo nên yếu tố bất ngờ. Song song với đó, John ra lệnh thiết kế trang phục của những binh sĩ tham gia chiến dịch lần này phải toàn màu xanh lá, trên lưng những người lính luôn luôn được ngụy trang bằng rất nhiều tán lá xanh, như vậy quân sĩ có thể di chuyển hoặc ẩn nấp trong rừng sâu mà không bị quân Hư Không phát hiện.

Trong lúc đó, tại tập đoàn cứ điểm của quân đội Hư Không, Phân Khu A.

Phòng chỉ huy.

Lúc này trong phòng có tổng cộng năm người đang ngồi ở đây, bao gồm: đội trưởng đội 7-Kha'zix, Đội trưởng đội 8- Chorank , Đội trưởng đội 9-Kog'Maw, cùng với đội trưởng đội 1 Marvelous và sứ giả Hư Không-Kassadin.

Marvelous nhìn quanh một lượt nói: “ các người nghe cho rõ đây, thống đốc Du Couteau đã có lệnh, bằng mọi giá trong trận chiến lần này các người phải đánh bại quân đội Liên Minh, quyết tâm nhổ đi cái gai trong mắt của lực lượng Hư không chúng ta. Nếu các người không làm được thì đừng đem xác về gặp ngài ấy nữa.”

Kha'zix liền đáp: “ đừng lo, bọn chúng đến đây nhất định ta sẽ chặt nát đầu tất cả...”

Kassadin cười hà hà đáp: “ Malzahar đã phản bội chúng ta, Chúa tể cũng bảo ta thông báo lại với các người...nếu gặp Malzahar cứ thẳng tay giết hắn...không được ngại gì cả.”

“được”-Chorank gật đầu nói.

“các người mau về đi, đội trưởng đội 2 sẽ dẫn theo quân cứu viện đến đây sớm nhất có thể đồng thời ta nghe nói hắn ta được sự chấp thuận của Chúa tể cho phép đem theo Đại Ma Thú của thế giới Hư Không tiến đến trận chiến lần này.”-Marvelous nói.

“ý người nói là Quái thú Baron”-Kog'Maw kinh ngạc thốt lên.

“phải”-Marvelous gật đầu...

Kassadin xoay hỏi Marvelous nói: “ đội trưởng đội 1, sao lần này ngài không dẫn theo quân đội đến đây? Mà lại đến 1 mình thế kia.”

Marvelous liền đáp: “lực lượng do ta chỉ huy là lực lượng chuyên ở bên cạnh chúa tể và bảo vệ ngài mọi lúc mọi nơi, không phải dùng để chiến đấu nhằm nhí như thế này.”

“vậy à, mà mấy người đừng xem thường cái thằng John ấy, hắn là con trai của Malzahar, đồng thời cũng là đứa đàn ông duy nhất con gái ta yêu, chắc chắn thằng nhãi đó không tầm thường”-Kassadin cười hà hà.

Marvelous liếc sang Kassadin một cái sau đó nhìn tấm bản đồ treo trên tường chỉ tay vào đó nói: “ Các người có nhìn thấy địa thế quanh các khu cứ điểm của ta không? Tất cả đều là rừng núi với nhiều dốc núi rất cao, quân liên minh không thể vận chuyển bất cứ một loại vũ khí hạng nặng nào để tiến đến những cứ điểm này được. Nếu vận chuyển bằng đường bộ thì không thể sử dụng xe cơ giới vì địa hình quá nhiều dốc núi hiểm trở. Hơn nữa, nếu quân liên minh có hành động di chuyển các loại vũ khí hạng nặng bằng xe cơ giới thì chúng ta hoàn toàn có khả năng sử dụng các phương tiện quan sát hiện đại để phát hiện và dùng pháo binh, không quân để oanh tạc ngay lập tức.”- các suy đoán của Marvelous hoàn toàn đúng nhưng chính hắn ta cũng không thể ngờ rằng quân đội Liên Minh của chúng ta không hề sử dụng đến xe chuyên chở hay bất cứ gì khác, bọn họ toàn bộ đều dùng chính sức mình kéo pháo, kéo tên lửa, vượt đồi vượt suối.

Sau khi thông tin báo về việc các đội binh lực vận chuyển vũ khí đã vào đến nơi an toàn thì ngay lập tức John cùng với rất nhiều binh sĩ và tướng dưới trướng của mình chia lẻ ra tiến đến các cứ điểm bí mật kia, mục đích chia lẻ ra là để tránh lực lượng hư không phát hiện dễ dàng. Sau khi tiến đến cứ điểm bí mật, John lập tức thông qua các thành viên trong đội Ninja và hội bóng đêm để truyền tin qua các cứ điểm khác. Yêu cầu các căn cứ bí mật phái các nhóm nhỏ tạo ra các căn cứ giả nhằm đánh lạc hướng quân địch khi cần thiết.

Tại một căn cứ bí mật của quân đội Liên Minh, John ở cùng với những tướng lĩnh bao gồm: Sivar, Veigar, Nunu, Ziggs, Orianna và Riven.

“Bước tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?”-Riven nói.

John lập tức đáp: “ bây giờ việc quan trọng nhất của chúng ta chính là cố gắng ẩn náu để quân đội Hư Không không phát hiện ra, nếu chúng ta cứ ở trong những túp lều thế này e rằng khó lòng mà trốn quân đội Hư Không quá lâu được.”

“vậy cậu có ý kiến gì sao?”-Sivar đáp.

John gật đầu nói: “ chúng ta sẽ đào ra những cái hầm và các chiến hào, giao thông hào ngay bên dưới mặt đất, sau đó sẽ sinh hoạt ngay bên dưới đó, nhằm tránh lực lượng quân hư không phát hiện ra.”

“sao được? nếu sống ở dưới đó, chúng ta lấy đâu ra không khí mà thở?”-Veigar kinh ngạc thốt lên.

John móc ra một bản thiết kế rồi nói: “ hiện tại tôi đã đưa bản thiết kế này đến các căn cứ khác rồi, bọn họ sẽ thực hiện theo như bản thiết kế này, đào những đường hầm bên dưới mặt đất xuyên quan núi, tạo nên một hệ thống giao thông liên lạc giữa các căn cứ.”

“không thể tin được, chuyện này cậu cũng nghĩ ra sao?”-Nunu nhìn vào bản đồ thốt lên.

“mọi người thực hiện đi, việc tấn công vào Invincible là chuyện không đơn giản, chúng ta cần phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.”-John nói xong xoay người rời khỏi doanh trại, tiếp tục đi xem xét địa hình xung quanh.

177. Q.6 - Chương 7: Bế Tắc!

Mười ngày chuẩn bị trong bí mật,những binh sĩ liên minh ngày đêm thực hiện kế hoạch của John đào hầm dưới lòng đất để sinh hoạt bí mật, tránh mọi tầm mắt của quân địch. Trong thời gian này, có hai vấn đề lớn cần giải quyết, thứ nhất là việc nấu thức ăn, thứ hai là liên tục đưa quân do thám mọi động tĩnh của quân hư không trong các siêu căn cứ phía trước.

Về vấn đề thứ 2, đội Do thám cùng với những người từ Shadow Isles đã làm rất tốt họ liên tục đem các thông tin quý giá về cho John cùng những người khác, trong chiến tranh việc hiểu rõ kẻ địch là điều vô cùng quan trọng. Còn vấn đề thứ hai chính là nấu ăn. Vì mọi binh sĩ phải sinh sống bên dưới đường hầm cho nên khi nấu ăn sẽ phải có khói bốc lên thông qua các lỗ thông hơi được ngụy trang bí mật, thế nhưng một khi khói được bốc lên nhất định quân Hư Không sẽ dễ dàng phát hiện ra. Từ khó khăn đó, John đã nghĩ ra cách thiết kế một loại bếp đặc biệt. Loại bếp này có nhiều đường rãnh thoát khói, nối liền với lò bếp, bên trên rãnh đặt những cành cây và phủ một lớp đất mỏng được tưới nước để giữ độ ẩm. Khói từ trong lò bếp bốc lên qua các đường rãnh chỉ còn là một dải hơi nước tan nhanh khi rời khỏi mặt đất. Do đó, có thể nấu bếp ban ngày, ngay cả khi đội trinh sát của đối phương bay trên đầu. Đây cũng như 1 phần nào làm theo khẩu hiệu trong trận chiến mang tính quyết định lần này: “đi không dấu, nấu không khói, nói không tiếng”.

Mọi thứ chuẩn bị đã xong, bây giờ chỉ còn là việc suy nghĩ ra đối sách để tấn công vào các khu căn cứ quân Hư Không nữa mà thôi. Vì chuyện này John đã phải mất ba ngày ba đêm liên tục suy nghĩ các cách đối phó, phải nhớ rằng cả 3 khu A B C của địch đều có thể liên lạc và hỗ trợ nhau bất cứ lúc nào, đây là chưa nói xung quanh luôn túc trực hàng trăm các căn cứ nhỏ để trinh sát.

Hầm bí mật, nơi tập trung của toàn bộ tướng quân và chỉ huy đội quân Liên Minh.

Swain lên tiếng nói: “ tạm thời mọi chuyện đã được giải quyết, vấn đề quan trọng là làm cách nào có thể tấn công và phá vỡ phòng tuyến của kẻ địch, ở đây ta có thể thấy, mặc dù trận địa do quân Hư Không bày ra rất là chặt chẽ nhưng bọn chúng không hề biết rằng, địa hình này cũng có nhiều bất lợi. Thứ nhất, nếu như thời tiết xấu đi, trời mưa nặng hạt chừng 2-3 ngày thì con đường giao thông vận chuyển giữa các khu sẽ bị tắc nghẽn do chủ yếu đây là đường cát đá, khi mưa xuống sẽ làm đường lầy lội rất khó đi. Thứ hai là

nếu như quân viện trợ bị chặn lại thì Khu B và Khu C này ngay lập tức bị rơi vào tình thế cô lập, chúng ta có thể tận dụng được sơ hở này.

“mặc dù biết là vậy, nhưng không phải để có thể đạt được điều kiện đó chúng ta lại phải phụ thuộc vào thời tiết sao? Giả sử như thời tiết không mưa liên tục trong 2-3 ngày thì làm thế nào?”-Jarvan IV hỏi.

“về việc này tôi cũng có nghĩ đến, nhưng ngoại trừ cách này ra chúng ta không còn cách nào khác cả.”-Swain lắc đầu nói.

“à, không phải Janna có thể kêu gọi sức mạnh của bão tố sao? Cô ấy có thể kêu gọi được mưa đấy”-Irelia ngồi gần đó nói, lời vừa nói ra khiến mọi người tập trung mọi ánh mắt vào Janna, nhưng Janna lắc đầu nói: “đúng là tôi có thể gọi mưa được, nhưng sức tôi có hạn, chỉ có thể làm phép trong 1 vùng nhỏ mà thôi, không thể cùng một lúc khổng chế cả 2 khu được.”

“hài...xem ra đúng là hết cách rồi”-Darius thở dài.

“không, chúng ta sẽ không đầu hàng...”-John cương quyết nói: “bây giờ căn cứ của kẻ địch rất nhiều, nếu đánh 1 lần không được thì đánh nhiều lần, mưa dầm thấm đất, cứ liên tục tấn công các căn cứ nhỏ trước sau đó chúng ta sẽ dần tiến công các căn cứ lớn hơn.”

“đây cũng là một cách, nhưng nếu chiến đấu với cách này chúng ta xác định phải đánh lâu dài...”-Xin Zhao gật đầu nói.

“được rồi, mọi người mau về quản lý các nhóm quân do mình phụ trách đi, cuộc họp hôm nay tạm thời kết thúc ở đây.”-John đáp.

Mọi người gật đầu rồi mau chóng rời đi, các cuộc họp cứ diễn ra liên tục nhằm tìm cách đánh tập đoàn cứ điểm của quân Hư Không nhưng đến nay vẫn chưa thể nào làm được...

Ngồi một mình trong phòng của mình John nhìn dọc nhìn lui tấm bản đồ quân sự trước mặt, những dòng suy nghĩ cứ liên tục chạy qua đầu hắn...John đã nghĩ: “Cha mình mặc dù là một nhà khảo cổ nổi tiếng, một kho lịch sử nhân loại của ông đúng ra rất có ích nhưng thật không may rằng, từ lúc ông ấy bị đưa đến thế giới này đến nay cũng đã vài trăm năm, ông ấy gần như quên sạch rồi, có hỏi cũng vô ích. (vì mốc thời gian giữa thế giới thực và thế giới Runterra này khác nhau).”

Ngày 1 tháng 3. John quyết định ột đội quân do đích thân Garen chỉ huy tấn công vào căn cứ điểm Saxmin của quân đoàn hư không, đây là một trong những căn cứ điểm khá là quan trọng thuộc quyền quản lý của phân khu C. Nửa đêm hôm đấy lực lượng Liên Minh do Garen dẫn đầu bất ngờ tấn công vào căn cứ khiến quân đội Hư Không trở tay không kịp, một trận chiến khốc liệt diễn ra, lực lượng quân đội Hư Không ra sức chống cự đội viện binh.

“ầm ầm ầm”-những tiếng boom nổ vang lên không ngớt, toàn thân Garen đầy vết bụi bắn do boom đạn gây ra.

“chỉ huy, không được rồi, chúng ta không thể nào chiếm nhanh khu căn cứ này của quân Hư Không được, lực lượng ở đây phòng thủ quá quyết tâm.”-Một binh sĩ mình đầy máu chạy lại nói.

“tấn công tấn công”-từ phía xa, nhưng tiếng hô hét của đội quân viện binh Hư Không từ khu căn cứ gần đó. Garen nheo mắt lập tức hô lớn: “rút quân mau, đội quân viện binh của kẻ địch đã đến, không nên ở lại đây, rút quân..rút quân.”

“ngay tức khắc toàn bộ binh sĩ liên minh đã phải rút lui thật nhanh trong sự truy đuổi của quân đội Hư Không và quân viện binh, kế hoạch đánh nhanh chiếm lấy căn cứ Saxmin đã hoàn toàn thất bại.

Thông tin nhanh chóng được báo về sở chỉ huy, John nhận được thư báo vô cùng lo lắng cho tình trạng của Garen hiện tại. Lux gần đó lo lắng nói: “John...hãy để tôi dẫn theo một đội quân đến cứu viện anh ấy.”

John đưa tay đáp: “tạm thời dừng mạnh động, quân đội do Garen chỉ huy tạm thời vẫn ổn, chỉ là nếu để lâu sẽ không hay chút nào, thế này đi...Lux cùng với Ezreal và taric dẫn theo một đội quân lập tức lên đường giải cứu quân đội Garen. Trong thời gian quân đội lên đường ta sẽ đến đó trước để xem có việc gì có thể giải quyết được hay không.”

“rõ”-Lux, Ezreal và taric lập tức rời khỏi phòng chỉ huy.

John nhìn sang mọi người nói: “ xem ra cách này của chúng ta nhận phải thất bại rồi, mọi người ở lại đây án binh bất động, đừng làm gì quá vội vàng.”

“được”-Những người khác lập tức gật đầu.

John tức tốc lên đường tiến đến chỗ đóng quân tạm thời của lực lượng quân đội do Garen chỉ huy, hiện tại lực lượng của Garen đang bị quân Hư không bao vây, không có lối thoát. Nhờ vào khả năng của mình John dễ dàng đột nhập vào bên trong doanh trại gặp Garen, hai người ngồi xuống rồi bàn bạc kế sách giải quyết chuyện hiện tại.

“tình hình là vậy đó, John, hiện tại căn bản chúng ta không có đường thoát...cậu xem khi nào quân viện binh mới đến đây kịp.”-Garen nhìn John nói.

John lập tức đáp: “ ít nhất là phải hết đêm nay, quân đội do Lux dẫn đầu mới đến đây kịp để phá vòng vây.”

“nếu vậy thì không ổn rồi, quân Hư Không rất hiểu chiến, bọn chúng chắc chắn đoán được quân đội ta hơn nữa đang bị thương, chắc chắn đêm nay bọn chúng sẽ dẫn quân tấn công. Lực lượng bọn chúng cũng chừng 2000-3000 người, nếu tấn công vào đây nhất định chúng ta thua chắc.”-Garen thở dài não nề nói.

“nếu đã thế thì chúng ta cứ mời bọn chúng vào”-John vừa nói ra khiến Garen xúng sốt mở tròn đôi mắt lấp bắp đáp: “ John...cậu...cậu nói cái gì vậy? mời tất cả bọn chúng vào là sao?”

John cười nói với Garen toàn bộ kế hoạch của mình, lúc đầu Garen không dám tin lại có thứ kế hoạch quái đản như thế nhưng trong tình huống này không còn cách nào khác nên đành nghe theo.

Tối hôm đó, đúng như Garen dự đoán, lực lượng quân đội Hư Không chừng 2-3 ngàn người đã xuất hiện phía trước doanh trại quân Liên Minh không xa, chỉ huy của đám lính này là một tên tướng quân trông khá là dày dạn kinh nghiệm, hắn ta xoay lại nhìn binh sĩ hô lớn: “ các anh em, thời cơ đã đến, quân đội Liên Minh đã không còn đủ sức chống lại sức mạnh của chúng ta, nào, cùng ta tiến vào lấy đầu của bọn chúng về dân cho các thủ lĩnh.”

“ô ô ô ô”-tiếng binh sĩ hô lên sung sướng.

“tấn công...”-tên tướng quân kia vùng kiếm hô lớn, lập tức dẫn đầu đội quân tiến nhanh về phía doanh trại của quân đội Liên Minh.

“khoan đã!”-như đã phát hiện điều gì đó thất thường, tên tướng quân kia ngay lập tức cho quân đội dừng lại, hắn ta nheo mắt nhìn về phía trước,giật mình nhận ra doanh trại trước mặt sáng bừng bừng đèn đuốc, tiếng reo hò ca hát vang lên khắp nơi.

“chuyện gì thế này? Tại sao bọn chúng lại tỏ ra vui vẻ như không có chuyện gì thế kia?”-Một tên phó tướng quái lạ nhìn tướng quân hỏi.

Thế nhưng tướng quân kia cũng không hề có đáp án hắn thận trọng nói: “ chắc chắn có âm mưu gì đây, bọn chúng nổi tiếng bụng đầy dao găm...ngươi...mau bí mật tiến lên trước xem xét động tĩnh cho ta.”-tên tướng quân chỉ vào một tên lính ra lệnh.

Tên lính kia tức tốc xuống ngựa bí mật lên đến trước cổng doanh trại nghe ngóng tình hình, chỉ có điều hành động của hắn ta không thể thoát khỏi những giác quan siêu nhạy bén của John. John mỉm cười nhìn Garen bên cạnh, lúc này hắn đang trong bộ dáng như một người lính liên minh, khuôn mặt được bôi đầy bùn đất khó ai nhận ra. John nốc một cốc rượu rồi giả bộ nói lớn: “ các người cứ uống thoải mái đi...không có việc gì lo lắng cả...các người có biết đội quân siêu đặc biệt của quân đội Liên Minh đã bí mật mai phục quanh cái doanh trại này rồi không? Chỉ cần quân đội Hư Không dám tiến vào đây nhất định đội quân siêu đặc biệt ấy sẽ xuất hiện tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.”

“người anh em, đội quân siêu đặc biệt ấy có thể tin tưởng được không?”-Một người lính khác gặm cái đùi gà đóng kịch cùng John.

“Đương nhiên là bọn họ có thể tin tưởng được rồi, các người có biết, đội quân ấy là do chính tay chỉ huy của chúng ta đào tạo không, mỗi người trong số họ ít nhất cũng phải có được 5-6 phần sức mạnh của ngài...đừng nói 1 đội quân hư không, mà 10 đội quân cũng chưa chắc làm gì được họ.”-John làm ra bộ dáng say xỉn nói.

“a...tướng quân Garen...người đây rồi...”-Garen lúc này đi đến thấy thuộc hạ của mình đang uống rượu ăn nhậu nhưng không hề tỏ ra khó chịu mà ngược lại còn ngồi xuống chung vui.

Một người lính khác nói: “ tướng quân, những gì cậu ta nói là thật chứ?”

“tất nhiên là thật rồi, bây giờ chúng ta cứ ăn uống no say,lỡ là phòng thủ thể này chắc chắn quân đội Hư Không sẽ tưởng rằng chúng ta đầu hàng mà lao vào tấn công, đến lúc đó bọn chúng sập bẫy...ha...ha...”-Garen nốc một chai rượu rồi cười ha hả.

“ngay cả đến tướng quân của bọn chúng mà còn như vậy...không lẽ có quân đội siêu đặc biệt gì đó đang mai phục quanh đây? Chết...phải về báo lại cho tướng quân, nếu không quân đội ta sẽ nguy mất.”-tên lính Hư Không kia nghe được toàn bộ câu chuyện lập tức hoảng sợ chạy ngay về phía tướng quân của hắn.

“sao rồi có thu thập được thông tin gì không?”-Tên tướng quân kia thấy tên lính ấy quay trở lại lập tức hỏi.

“tướng quân không ổn rồi, đây là một cái bẫy.”-tên lính kia gấp rút nói.

“mau nói rõ cho ta.”-Tướng quân Hư Không.

Tên lính kia bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện mà hắn nghe được không sót 1 chữ, nghe xong tên tướng quân kia sắc mặt tái mét nhìn xung quanh khu rừng lo lắng nói: “ đúng như ta đoán, bọn chúng lơ là phòng ngự như thế chắc chắn có dụng ý, cũng may ta không dính phải cạm bẫy này.”

“tướng quân, vậy giờ tính sao? Chúng ta có nên tấn công hay không?”-Phó tướng bên cạnh hỏi.

“người bị ngu à? Người biết chỉ huy của quân đội Liên Minh là ai không? Hắn ta có sức mạnh ngang ngửa với các đội trưởng tôn kính đấy...đội quân do hắn đánh thân đào tạo nhất định không tầm thường...rút quân thôi, cứ về trước để nhận chỉ thị từ cấp trên sẽ tính tiếp.”-Tên tướng quân kia xoay ngựa rồi đi.

Toàn bộ binh sĩ cũng theo gót rút quân quay trở về. Vậy là kế hoạch đánh lạc hướng kẻ địch đêm nay đã thành công tốt đẹp. Sáng ngày hôm sau, quân đội do Lux, Ezreal và Taric tiến thẳng vào phá vòng vây và đưa toàn bộ quân đội Garen an toàn rời khỏi đó. Sau lần này John rút ra kinh nghiệm tuyệt đối không nên quá hấp tấp mà để lỡ đại sự, đặc biệt là trận đánh này, thế trận mà quân Hư Không bày ra không phải đơn giản để phá.

Từ hôm đó về sau, John cứ tự nhốt mình ở trong phòng hắn quyết tâm tìm ra cách phá giải thế trận này của kẻ địch...

Năm ngày sau....

“triệu tập cuộc họp khẩn mau lên”-John đá tung cánh cửa rời khỏi phòng hô lớn...

Một cuộc họp khẩn cấp lập tức được ban ra, toàn bộ tướng quân đã có mặt đầy đủ, John nhìn mọi người nói : “ nghe đây, ta đã nghĩ ra cách đánh sập trận địa phòng ngự của kẻ địch.”

178. Q.6 - Chương 8: Liên Hoàn Kế (phần 1)

“vụt vụt”-một bóng người mặc đồ đen đang chạy thật nhanh xuyên qua những tán lá lớn trong rừng, bộ dáng của người kia rất hấp tấp, trên lưng anh ta mang theo một gói đồ nhỏ.

“chóp chóp”-trên những gốc cây cổ thụ cao trong rừng, bốn đôi mắt trong đêm sáng lên một màu tím quỷ dị, chăm chú nhìn người thanh niên đang chạy kia, bọn chúng nhìn nhau sau đó đôi mắt quỷ dị kia lại chớp động như ngầm ra hiệu. “vụt”- một tiếng vang lên, cả bốn tên đồng loạt lao xuống, những thứ binh khí sáng bóng được ánh trăng mờ phản chiếu cứ lấp lánh giữa màn đêm tịch mịch trong rừng.

“á”-một tiếng la thất thanh vang lên, người thanh niên kia lập tức ngã xuống, bốn kẻ kia khoắc trên mình trang phục của quân do thám Hư Không, một tên trong số đó bắt đầu cúi xuống lục trên người thanh niên vừa bị bọn chúng giết, hắn ta mở chiếc túi sau lưng người thanh niên kia ra, bên trong đó không có gì ngoài trừ 1 lá thư...

“xem trong đó viết gì?”-một tên đứng gần vội nói.

Tên cầm lá thư lật đầu sau đó mở ra xem, đôi mắt hắn bắt đầu lướt qua từng dòng từng dòng chữ trên đó đột nhiên hắn kinh ngạc thốt lên: “ đây là lính truyền tin của quân Liên Minh, mau đưa lá thư này về cho chỉ huy, mau lên...”

Bốn tên lập tức biến mất tại vị trí...chừng năm phút sau khi cả bốn tên rời đi, xác người thanh niên bị giết kia hóa thành một cái bóng đen và biến mất không tung tích.

Khu B, căn phòng chỉ huy.

Người chỉ huy và cũng là người đứng đầu cai quản khu B này chính là đội trưởng Kha'zix, sau khi nghe tin đội quân do thám của hắn có tin quan trọng muốn bẩm báo ngay lập tức Kha'zix đã gọi bọn chúng vào. Bốn tên vừa nãy xuất hiện bước vào bên trong, khom người rút từ trong người ra một lá thư đưa cho Kha'zix nói: “ Đội trưởng, bọn thuộc hạ trong lúc tuần tra phát hiện ra 1 tên lính đưa thư của quân Liên Minh, ngay lập tức bọn thuộc hạ tiêu diệt hắn và tình cờ tìm được lá thư này trên người hắn, theo như những gì thuộc hạ đọc được trong này viết toàn bộ kế hoạch tấn công của quân Liên Minh vào Khu C, nên lập tức đem về đây cho ngài.”

“Kha'zix đọc qua lá thư đôi mắt hắn như nở hoa cười khà khà kinh dị nói: “ quả không hổ danh là chỉ huy quân Liên Minh, có thể vạch ra kế hoạch lợi hại như vậy, được lắm....chúng ta sẽ tương kế tựu kế, chặn đầu tiêu diệt toàn bộ lực lượng bọn chúng.”

“người đâu?”-Kha'zix hô lớn, ngay lập tức một binh sĩ ở bên ngoài bước vào cúi đầu nói: “ Ngài có việc gì cần dặn ạ?”

“đưa bốn người này đến chỗ nhận thưởng...”-Kha'zix nhìn bốn tên lính do thám nói: “ nếu lần này tiêu diệt được John ta nhất định sẽ cân nhắc các người được thăng chức.”

“cảm tạ đội trưởng, cảm tạ người...”-Cả bốn tên mừng rỡ như điên cúi người rời khỏi phòng.

Theo như những gì trong lá thư kia ghi, đúng hai ngày nữa, sau khi những khu căn cứ bí mật của quân Liên Minh nhận được chỉ thị lập tức thực thi theo những gì đã ghi bên trong, lựa chọn ra những binh sĩ tốt nhất của mình hóa trang thành binh sĩ Hư Không, sau đó tận dụng lúc đêm khuya tấn công vào khu căn cứ quan trọng tại phân khu C sau khi thực hiện xong nhiệm vụ lập tức rút quân theo hướng đông để thoát, quân Hư Không sẽ không thể nào nghĩ rằng chúng ta chạy về hướng đó vì đây là con đường dẫn đến Phân Khu B. Kha'zix biết trước việc này nhưng không muốn báo cho người đứng đầu bên Phân khu C là Chorank , bởi sợ rằng hắn ta sẽ dành hết chiến công của mình, bởi lẽ trận chiến lần này được ngài Du Couteau và cả Chúa tể rất để tâm, nếu như chiến công này mà chia đôi thì còn gì để nói, nhưng nếu 1 mình hắn nhận toàn bộ chiến công thì chắc chắn hắn sẽ được cân nhắc và được hưởng nhiều sự ưu đãi từ chính chúa tể, thế cho nên Kha'zix đã cho quân chuẩn bị sẵn sàng tìm nơi mai phục, ngay khi thấy quân Liên Minh đi qua sẽ đánh úp tiêu diệt toàn bộ.

Hai ngày sau đó, Kha'Zix cho quân mai phục trên một vách núi đá, đây là con đường rút lui mà trong lá thư đã viết.

.....

Giữa đêm khuya tĩnh mịch, một đám người mặc trên mình trang phục của quân đội Hư Không từ trên các ngọn cây bất thành linh nhảy xuống, chiếc mũ trùm đầu của một người trong số đó mở lên để lộ khuôn mặt của John...Những người phía sau cũng mở mũ lên, tất cả đều là người của Liên Minh đang đóng giả thành quân Hư Không.

John xoay lại nhìn mọi người nói tất cả theo kế hoạch mà làm.

“rõ”-những binh sĩ và tướng quân phía sau lập tức gật đầu.

John cùng với toàn bộ quân đội của mình bắt đầu di chuyển về phía trước, chỉ có điều hướng di chuyển của quân đội Liên Minh không hề đi qua vị trí mà quân hư không đã cho người mai phục, bọn họ tiến đến một hầm bí mật được đào sẵn sau đó tất cả chui xuống đó và di chuyển, địa đạo này được quân Liên Minh bí mật đào ngày đào đêm để dẫn đến trước các khu căn cứ quan trọng của quân đội Hư Không, tuyệt nhiên quân đội của Kha'zix đang mai phục không hề hay biết.

Đúng 12 giờ đêm.

John dẫn đầu binh sĩ liên minh đã hóa trang thành quân Hư Không bắt đầu tiếp cận các điểm căn cứ của kẻ địch, tận dụng lúc đêm khuya kết hợp với việc quân đội đã cải trang thành binh sĩ Hư Không, việc đột nhập vào bên trong các căn cứ vô cùng dễ dàng. Sau khi đột nhập vào căn cứ John bắt đầu cho quân của mình hành động theo kế hoạch.

Kế hoạch bước đầu tiên: Sau khi John cùng với gần 100 thuộc hạ của mình trà trộn vào căn cứ quan trọng nhất phòng ngự bên ngoài của quân đội Hư Không, ngay lập tức kế hoạch mà hắn đã giao ọi người sẽ lập tức được thực thi, 5 người một nhóm, bắt đầu bí mật tìm đến các kho lương thực và kho vũ khí của quân đội Hư Không tại các khu căn cứ đó, đặt các quả boom hẹn giờ để phá hủy các kho này.

“này các người đang làm gì thế?”-Trong lúc John và những người trong nhóm của mình đang thực hiện kế hoạch thì đột nhiên bị một nhóm binh sĩ tuần tra phát hiện ra, tên đứng đầu tiến lại chỉ tay vào John hỏi.

John nhìn những người khác nháy mắt ra hiệu sau đó xoay đầu lại cười khề khề nói: “ muốn biết bọn ta đang làm gì sao? Nhìn đi...”-John chỉ tay vào quả boom đặt gần đó sau đó hô một tiếng lập tức phóng người đi.

Cả đám binh lính tuần tra miệng há hốc, mắt tròn xoe nhìn những quả boom được gắn trên khắp các kho lương thực. Bón chỉ kịp hét lên một tiếng: “ Chạy mau, boom”

“ầm ầm ầm”-ngay lập tức những quả boom kia phát nổ, đám binh sĩ hư không bị lực phản chấn hất tung tứ phía, không chỉ có ở chỗ này mà những chỗ khác tại khắp khu căn cứ đều vang lên tiếng nổ lớn...

“chuyện gì? Chuyện gì vậy?”-Những kẻ đứng đầu tại các căn cứ kia hốt hoảng chạy khỏi phòng mình, bọn chúng kinh hãi phát giác các kho lương thực và vũ khí đang chìm trong biển lửa.

“là quân Liên Minh, bọn chúng đột nhập và phá toàn bộ lương thực cùng vũ khí của chúng ta...”-tiếng hét lên inh ỏi của đám binh sĩ hư không gần đó chỉ vào đám người John. John xoay đầu nhìn những người khác nói: “rút mau nếu không muốn bị bắt sống.”

“rồ”-Ngay lập tức hơn một trăm người mà John đem theo tập hợp lại rồi rút chạy khỏi căn cứ Hư Không.

“mau chặn bọn chúng lại, mau chặn lại”-Những tên tướng quân nhanh chóng hô lớn, binh sĩ canh gác ở những chốt cửa căn cứ lập tức lao ra ngăn cản nhưng vì tình thế quá đổi bất ngờ khiến bọn chúng không tài nào ngăn cản được sức mạnh rút lui của John và những người khác.

“bắt lấy bọn chúng...bắt lấy...nhất định là quân Liên Minh đã trà trộn vào trong doanh trại của chúng ta, giết hết, giết hết”-Một tên tướng quân lập tức leo lên lưng một con ma thú gầm lên dẫn theo một đội quân hùng hậu lao đến tấn công.

John nhìn sang Ashe và Varus bên cạnh nói: “ bắn hạ những thú cưỡi của bọn chúng.”

Ashe gật đầu ngay lập tức cô vừa chạy vừa xoay người bắn ra một loạt các mũi tên chuẩn xác lần lượt hạ toàn bộ ma thú của đám lính truy đuổi.

“rống”-những con ma thú bị Ashe cùng với những người khác lần lượt triệt hạ, bọn chúng gầm lên điên cuồng đau đớn.

“ầm ầm ầm”-tiếng bước chân truy đuổi của quân đội Hư Không như khiến cả mặt đất phải rung động theo.

“không ột tên nào sống sót, bằng mọi giá phải đem đầu bọn chúng về đây.”-Những tên tướng quân Hư Không quyết tâm không để John và thuộc hạ của mình được bình yên rời khỏi.

“hướng bắc...bị chặn...”-Master Yi chạy lại nói.

“hướng Tây cũng bị chặn”-Zed như một bóng đêm chạy đến báo.

“hướng Nam cũng bị chặn rồi”-Talon chạy lại.

“vậy thì chạy về hướng còn lại, hướng Đông”-John cười nhẹ một tiếng sau đó thúc giục mọi người gia tăng tốc độ.

“ba hướng, Bắc, Tây, Nam đều có quân đội Hư Không từ các đồn căn cứ gần đó kéo quân sang chi viện, chỉ có mỗi hướng đông là không có đồn căn cứ nào vì đây là con đường đèo núi dẫn sang phân khu B. Nếu John cứ chạy tiếp con đường theo hướng đông này thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ rơi vào ổ mai phục của quân đội Hư Không do Kha'zix chuẩn bị sẵn mất.

“phụp phụp”-những mũi tên của Ashe và Varus cứ liên tục bắn ra nhằm ngăn cản khả năng truy đuổi của quân Hư Không nhưng, số lượng cung là có hạn cho nên chưa đầy 5p số cung tên đã sử dụng hết.

“oắc oắc”-Những con ma thú biết bay xuất hiện rất đông trên bầu trời liên tục gào rú, từ miệng bọn chúng phun ra hàng loạt các quả cầu lửa nóng bỏng.

“John sắp đến nơi rồi”-Kata tiến lại cạnh John nói. Lập tức John vung tay bảo Ashe: “ Ashe, chuyện còn lại nhờ cô đây.”

Ashe gật đầu, ngay tức khắc một mũi tên băng cực đại được cô tạo ra bắn thẳng xuống mặt đất phía sau lưng mình, mặt đất bị đóng băng cấp tốc, quân đội hư không tạm thời bị giữ chân trong vài giây.

“làm thôi”-John hô một tiếng, chiếc áo giả dạng thành quân hư không đang khoác bên ngoài lập tức được lộn ngược lại, ở mặt bên trong của chiếc áo kia là vô số các cành cây được gắn lên, bây giờ toàn bộ đám người của John bỗng chốc từ quân đội Hư Không đã trở thành những người lính được ngụy trang trong những cành lá được gắn đầy trên áo.

“bọn chúng đâu?”-Những tên binh lính hư không cười ma thú biết bay ở trên trời đột nhiên không thấy bất cứ kẻ địch nào chạy bên dưới nữa, bọn chúng nhìn nhau đến ngơ ngẩn.

“đi thôi”-Khi gần đến địa điểm nơi quân đội của Kha'zix mai phục thì bất thành linh từ dưới đất mười chiếc nắp hầm được mở lên nhanh chóng, John cũng những người khác như đã tập luyện hàng ngày lập tức chui xuống bên dưới rất nhanh, chưa đầy 10s tất cả đã chui hết xuống đường hầm, những chiếc nắp nhanh chóng được đóng lại, bên trên những chiếc nắp kia là vô số các cành lá, cây cối ngụy trang, quân Hư Không hoàn toàn không thể nào phát hiện được.

“bọn chúng đâu? Bọn chúng đâu?”-lúc này quân hư không từ phía sau đã đuổi kịp đến nhưng lúc này bọn chúng đã hoàn toàn bị mất dấu của đám người John, một tên tướng quân mặt như phát hỏa hét lên: “ bọn chúng chạy chưa xa đâu, mau tiến lên, phía trước dẫn đến khu căn cứ của phân khu B, nhất định bọn chúng không hề có đường thoát.”

“bịch bịch”-tiếng bước chân vang lên liên tục...toàn bộ lực lượng của quân Hư Không truy đuổi lần này chừng 5-6 ngàn người, lập tức tiến thẳng về phía trước, quyết tâm truy quét John, bọn chúng không hề biết rằng, John và những người khác hiện tại đang ẩn nấp bên dưới chân bọn chúng.

.....

Lúc này tại nơi mai phục của quân đội Kha'zix tất cả đã vào vị trí sẵn sàng chiến đấu, Kha'zix có vẻ nôn nóng, hắn đã cho quân chờ ở đây gần 2 giờ nhưng hiện tại vẫn không hề thấy bất cứ kẻ nào khả nghi đi qua đây.

“rốt cuộc bọn chúng có thực sự đi qua đây hay không? Hay là những gì ghi trên thư kia là giả.”-Kha'zix lo lắng nói.

“báo!”-đúng lúc này một tên thuộc hạ của Kha'zix chạy đến quỳ xuống nói: “ đội trưởng, phát hiện có rất đông quân đội trong trang phục quân đội Hư Không của chúng ta đang chạy tức tốc về hướng này, bọn chúng đều cưỡi ngựa không hề có ma thú, ở trên không là quân đội ma thú biết bay, có vẻ như đang truy đuổi theo bọn chúng.”

“vậy là đúng rồi, lập tức nghe lệnh ta, vào vị trí chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ quân đội Liên Minh đang cải trang thành quân Hư Không chúng ta.”

Kế hoạch bước thứ 2: Ngay từ đầu, việc để quân do thám hư không có được bức thư ghi kế hoạch bên trong đều nằm trong kế hoạch của John đề ra. Cố ý để lộ ra thông tin mật nhằm dẫn dụ quân Hư Không dính bẫy (ở đây là quân đội hư không tại phân khu B), mục đích của hắn không ngoài bốn chữ: “mượn đao giết người”. Đúng, mục đích của hắn quá rõ ràng, muốn chính quân đội hư không tự tiêu diệt lấy quân đội Hư Không, có như thế hắn mới có thể thực hiện tiếp tục các kế hoạch tiếp theo được. Sau khi dẫn dụ quân hư không ở phân khu C tiến lại gần nơi quân Kha'zix mai phục, ngay lập tức John và những người đi theo hắn sẽ trốn xuống các đường hầm đã được chuẩn bị sẵn, sau đó chờ đợi và thực hiện bước thứ 3.

Hắn ghi kế hoạch trong đêm này ra trong lá thư kia nhưng thực chất chỉ làm theo trong đó 1 nửa mà thôi, nửa còn lại hắn không hề viết, dụng ý muốn tương kế tựu kế. Lúc thực hiện kế hoạch này, hắn không hề lo sợ việc chỉ huy của phân khu B sẽ báo tin cho phân C để phòng, đơn giản hắn chỉ đem theo chừng 100 người mà cả cái căn cứ của quân hư không đến hàng chục ngàn người, muốn đề phòng cũng khó lòng thực hiện được. Đây là chưa nói trong lá thư hắn chỉ viết sơ sài kế hoạch và những bước bình thường thực hiện kế hoạch mà thôi, những bước chính và quan trọng hắn không hề ghi.

Và đúng như dự đoán của John, ngay sau khi quân Hư Không đang truy đuổi kia vào tầm mai phục của chính quân Hư Không tại phân khu B, ngay lập tức từ 2 bên sườn núi hàng trăm hàng ngàn mũi tên và các loại vũ khí gây sát thương cực mạnh được bắn ra nhắm vào chính quân đội Hư không bên dưới. Nhưng vì trời tối cho nên cả 2 khó lòng nhận ra nhau được.

“mau tiêu diệt toàn bộ cho ta”-Kha'zix đứng ở trên vách núi điều khiển quân đội hô lớn.

“là quân đội liên minh đang mai phục chúng ta, mau tiêu diệt bọn chúng”-Đám binh sĩ hư không bên dưới kia cứ ngỡ rằng kẻ tấn công mình chính là quân Liên Minh đang mai phục, những tên tướng quân lập tức ra lệnh cho quân lính của mình dùng cung tên, đạn pháo bắn lên hai sườn đồi.

“ầm ầm, bang bang”-những tiếng nổ vang lên khắp nơi, hai bên đang tự giết lẫn nhau mà không hề biết rằng đang rơi vào bẫy của John, một cái bẫy quá thâm hiểm.

“Oác oác”-những binh lính cười ma thú biết bay thấy quân đội của mình bị quân mai phục hai bên sườn núi tấn công tới tấp, bọn chúng lập tức lao xuống, bắn ra những quả cầu lửa về phía đám lính đang ở trên sườn, những tiếng la hét “á á”-vang lên liên tục.

“thế là sao? Tại sao quân hư không ở phân khu C lại tấn công chúng ta?”-Kha'zix khi thấy đám lính cười ma thú bay kia liên tục tấn công thì vô cùng kinh ngạc.

“đội trưởng, những con ma thú kia cứ liên tục tấn công chúng ta...rốt cuộc chuyện này là sao?”-một binh sĩ lập tức chạy lại báo.

“tấn công, tấn công”-đám lính bên dưới bắt đầu trèo lên vách núi tấn công quân đội của Kha'zix đang mai phục ở trên này.

“để ta”-Kha'zix hô lớn một tiếng, chiếc cánh sau lưng lập tức rung lên liên tục, hắn ta nhún người thật nhẹ bay lên không trung với một tốc độ khủng khiếp, đôi mắt phát ra từng đợt hàn khí lạnh đến thấu xương, những con ma thú khi nhìn thấy ánh mắt của Kha'zix ngay tức khắc run sợ cầm cập...

“xoạt”

“rồng”-hai cái móng vuốt sắc bén hơn cả gươm dao lập tức cắn con ma thú trước mặt thành bốn mảnh, Kha'zix tiện tay nhắc bổng cả cơ thể tên lính đang cười con ma thú xấu số kia lên hỏi: “Người là lính của quân Hư Không? Rốt cuộc chuyện này là sao?”

Tên lính kia ngay khi thấy Kha'zix liền sợ đến đái cả ra quần, lắp bắp nói: “đội....đội trưởng Kha'zix chuyện này...chuyện này bọn thuộc hạ cũng không hiểu...tại sao quân mai phục lại là các ngài chứ?”

“dừng lại cho ta”-Kha'zix quay đầu xuống bên dưới gầm lên một tiếng thật to, binh sĩ hai bên đang điên cuồng chiến đấu bị tiếng hét đó làm cho hoảng sợ phải dừng lại.

“nói...chuyện này là sao? Tại sao các người lại chạy đến đây mà không phải là quân Liên Minh?”-Kha’zix ném tên lính trên tay xuống mặt đất sau đó lao đến túm lấy cổ tên tướng quân hỏi.

Sắc mặt tên tướng quân kia tái xanh, hân sợ hãi nhìn Kha’zix kể lại toàn bộ sự việc.

‘khốn kiếp..khốn kiếp...ta đã bị lừa.”-Kha’zix điên cuồng hét lên, những cái gai hư không trên người của hắn bắn ra xung quanh, không biết vô tình hay cố tình đã tức khắc giết hơn trăm kẻ đang đứng gần đó.

“nguy...nếu như quân đội các người ở đây thì ai canh gác các khu vực phòng tuyến kia.”-Kha’zix lúc này đã nhận ra điều gì đó bất ổn, ngay lập tức hắn cùng với những kẻ còn sống sót tức tốc chạy đến những khu căn cứ xung quanh phân khu B...

Thế nhưng đã muộn....toàn bộ căn cứ xung quanh phân khu B đã bị quân Liên Minh phá sạch và rút quân không còn một dấu vết.

“rống”-tiếng rống giận của Chorank vang lên giữa màn đêm u tịch.

Bước thứ 3: chính là lợi dụng quân hư không vì truy đuổi mình mà để lộ sơ hở, theo đó John cũng những binh sĩ trốn dưới các đường hầm lúc này lao lên đánh úp vào các đồn căn cứ kia, đồn căn cứ mà không có quân chủ lực canh gác thì có khác gì đồn bình thường, toàn bộ binh sĩ Liên Minh đã càn quét nhanh và phá nát toàn bộ các khu căn cứ ấy, mặc cho sự chống trả của chính Chorank hay những binh sĩ hư không còn sót lại.

Liên Hoàn Kế vẫn chưa kết thúc!

179. Q.6 - Chương 9: Liên Hoàn Kế (phần 2)

Sau sự việc tấn công các đồn căn cứ quan trọng ở phân khu B còn chưa kịp lắng xuống thì ngay tức khắc John đã tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch. Lợi dụng chuyện quân đội Kha’zix tấn công quân của phân khu B, John lập tức ra lệnh cho toàn bộ lính do thám đang phân tán khắp các nơi trong thung lũng tử thần loan tin này ra, đồng thời cho thêm chút mắm muối vào đó tạo thành một tin đồn đại loại thế này: “ vào ngày...tháng....quân đội ở phân khu C do Kha’zix chỉ huy vô tình biết được kế hoạch tấn công vào phân khu B của quân đội Liên Minh nhưng vì tư lợi cá nhân nên không thông báo thông tin này cho bên phân khu B biết để đề phòng, kết quả để nhiều binh sĩ quân Hư Không ở phân khu B bị giết và nhiều chốt căn cứ bị phá hủy. Còn nữa, vì sợ rằng quân đội ở phân khu B sẽ tiêu diệt quân đội Liên Minh tấn công căn cứ và dành hết chiến công nên Kha’zix cùng binh sĩ của hắn đã cố ý mai phục chặn đánh quân truy đuổi.”

Khi thông tin này được loan truyền ra lập tức toàn bộ binh sĩ hư không tại phân khu B mất như bốc lửa, bọn họ kéo đến trước lầu chỉ huy là Chorank đòi hắn ta đứng ra lấy lại công đạo, yêu cầu quân đội tại phân khu C phải giải thích rõ mọi chuyện.

Thế nhưng đáp lại việc này Kha’zix chỉ nói rằng mình cũng bị lừa và không hề biết trước chuyện này. Một câu trả lời như thế tất nhiên những binh sĩ tại phân khu B hoàn toàn không hề tin tưởng. Bất giác từ trong lòng của họ có một mối hận lớn đối với phân khu C, những người đã ngã xuống kia có không ít trong số đó là những anh em của họ, là những người bạn chiến đấu nhiều năm. Hai phân khu B và C cũng bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt từ đây.

Người hưởng lợi nhiều nhất từ vụ này không ai khác chính là John cùng những người trong liên minh, hai phân khu B và C khá là gần nhau, nếu một trong hai phân khu bị tấn công thì phân khu kia chắc chắn sẽ gửi quân qua tiếp ứng nhưng tình thế này, bằng vào chiến thuật chia rẽ lòng địch, John đã phá vỡ thế trận hiện tại, hai phân khu B và C vì mâu thuẫn nên sẽ không đưa quân cứu trợ lẫn nhau.

Tận dụng tình thế có lợi cho quân Liên Minh, ngay tức khắc John đã đưa quân dốc toàn lực tấn công toàn bộ các đồn căn cứ ở phân khu C, với sức mạnh tấn công quyết liệt và mạnh mẽ, cộng với việc các đồn căn cứ thuộc phân khu B gần đó vì có mâu thuẫn từ trước cho nên không thêm đưa quân qua ứng cứu. Quân đội Hư Không tại phân khu C thiệt hại nặng nề, mối thù hận giữa binh sĩ hai phân khu bắt đầu chống chất,

Kha'zix nổi cơn thịnh nộ vì Chorank không cử quân sang cứu viện, còn Chorank ngược lại viện cớ không nhận được bất cứ thông tin gì.

Phân khu A...

Sau khi đội trưởng đội 1 Marvelous biết được tình thế cấp bách hiện tại ngay lập tức triệu tập Chorank và Kha'zix lại đây để nói chuyện, cả hai ngồi đối diện với nhau đôi mắt sắc lạnh như muốn ăn tươi nuốt sống.

Marvelous nhìn cả hai sau đó nói: “các người có thôi ngay không? Nếu hai phân khu B và C bị triệt hạ thì phân khu A này cũng sẽ đối mặt nguy hiểm, cả ba phân khu này khi được lập nên tuyệt đối không được có mâu thuẫn để bị chia rẽ, ta nghĩ rằng tất cả chuyện này là do chỉ huy bên kia-John bày ra,nếu các người còn như thế này sẽ tiếp tục lún sâu vào bẫy của hắn ta mất.”

“Kha'zix ta hỏi người, tại sao người biết kế hoạch tấn công phân B do ta chỉ huy lại không hề thông báo cho chúng ta biết?”-Chorank nói.

Kha'zix lập tức đáp: “ lúc đó là bên ta vô tình biết được, không biết có phải thật hay không nên không nói cho các người biết.”-Một câu trả lời đến từ Kha'zix nhưng Chorank không hề tin đó là sự thật.

“đủ rồi”-Marvelous vội nói: “ bây giờ ta ra lệnh cho hai người các người lập tức dẹp chuyện này sang một bên, quay về lại nơi quản lý của mình nói với toàn bộ binh sĩ bỏ ngay các suy nghĩ không cần thiết, tập trung chống lại lực lượng Liên Minh. Kog'maw lần này người dẫn theo đội quân cảm tử của mình đến phân khu B đi, chắc chắn quân Liên Minh sẽ tận dụng cơ hội này để tấn công một trong hai phân khu.”

Kog'maw ở gần đó gật đầu.

“Đội quân Ma thú và Đội quân sát thủ của hai người đã chuẩn bị chưa? Bất cứ khi nào cũng sẵn sàng ra quân”-Marvelous nói.

Kha'zix và Chorank gật đầu.

Kha'zix hỏi: “ Marvelous ta có thể hỏi chuyện này không?”

“hỏi đi”-Marvelous đáp.

“Đội trưởng đội 2 và quái thú Baron lúc nào mới đến đây?”-Kha'zix nói.

“10 ngày nữa, chỉ cần quái thú Baron xuất hiện thì chúng ta coi như đã dành chiến thắng rồi, đến lúc đó các người phải phòng thủ cho bằng được các phân khu, nhớ, khi quái thú Baron còn chưa đến mà các người đã thất thủ thì lập tức tự sát đi...đừng có về đây nữa...đây là lệnh từ ngài Du Couteau đưa xuống đây.”-Marvelous giọng nói đầy lạnh nhạt.

“được, vậy bọn tôi quay về chỉnh đốn lại quân đội”-Kha'zix đứng dậy rời đi, Chorank và Kog'Maw cũng rời theo sau đó.

.....

Căn cứ bí mật của quân đội Liên Minh.

Tại phòng họp lúc này ai ai cũng tỏ vẻ hứng khởi, thông tin báo về việc hai phân khu bị chia rẽ rồi cả những chiến thắng gần đây khiến lòng quân và sĩ khí của các tướng lĩnh tăng lên rất cao.

“nếu cứ giữ tình hình này thì sớm muộn gì pháo đài không thể phá này cũng sẽ bị chúng ta phá thôi..ha...ha....”-Tryndamere hứng chí nói.

“phải phải...mọi chuyện thực sự quá tuyệt, quân Hư Không hoàn toàn bị rơi vào thế bị động, không biết chúng ta sẽ làm gì tiếp theo để mà đề phòng cả.”-Zac nói.

“mọi người trật tự đi, cuộc chiến này vẫn chưa kết thúc đâu...”-John lập tức yêu cầu mọi người yên lặng sau đó nói tiếp: “ mọi người nghỉ bên phía Hư Không sẽ để chuyện này dễ dàng xảy ra vậy sao? Ta nghĩ bây giờ đây bọn họ đang ra sức để hai phân khu không còn bị những lời đồn mà chúng ta loan ra gây chia rẽ nữa rồi.”

“nói vậy, bây giờ hai phân khu B và C ấy sẽ lại liên kết với nhau 1 lần nữa sao?”-Nami vội nói.

John gật đầu.

Darius nói: “cứ cho là hai phân khu kia liên kết lại đi, thì các căn cứ quan trọng bên ngoài đã bị chúng ta phá cả rồi, sức phòng thủ của bọn chúng cũng đã giảm đi rất là nhiều, cũng không phải lo lắng lắm.”

“phải phải...”- mọi người gật đầu cảm thấy hợp lý.

John lắc đầu nói: “chưa chắc đâu.”

“John..ý anh là sao?”-Caitlyn vội nói.

John nhìn vào bản đồ sau đó nói: “mặc dù hiện tại quân đội hư không tại 2 phân khu B và C đã bị giảm đi rất nhiều, nhưng mọi người đừng quên là vẫn còn phân Khu A, đây mới chính là phân khu đầu não của phòng tuyến không thể phá này,rất có thể, sắp đến phân khu A sẽ tăng cường viện binh cho cả hai phân khu B và C để chống lại chúng ta.”

“đúng rồi, theo sơ đồ trận địa hiện tại thì phân Khu A là nơi chúng ta không thể nào tiến vào được, trừ khi chúng ta phá được 1 trong hai phân khu B hoặc C.”-Garen gật đầu.

“nếu nói vậy thì bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp đây? Em sợ rằng nếu cứ để lâu quân Hư Không sẽ cho quân viện binh đến, lúc ấy chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn.”-Irelia nói.

John gật đầu nói: “tất nhiên chúng ta sẽ không để quân đội Hư Không làm điều bọn chúng muốn, chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch tiếp theo trong Liên Hoàn Kế...”

.....

Các chốt canh gác của quân Hư Không tại phân khu C.

“nghe nói sự việc hai phân khu mất đoán kết đã được giải quyết rồi, xem ra cấp trên rất quyết tâm đánh bại quân Liên Minh lần này nên lập tức có phương pháp xử lý.”-Một tên lính gác trong lúc làm việc nói chuyện với tên bên cạnh.

“ờ...nghe đâu hai vị đội trưởng Chorank và Kha'zix cũng đã gạt chuyện cá nhân này lại rồi, à thêm cả đội trưởng Kog'Maw lần này đến hỗ trợ nữa, quân đội Liên Minh dù có mạnh đến đâu cũng đừng mơ đánh bại được ba đội quân chủ lực.”-Tên kia đáp.

“rầm rầm rầm”-này các người có nghe thấy tiếng gì không?- một tên lính đứng cạnh đó tiến lại nói.

“xột xoạt...xột xoạt”-rừng lá cây cối xung quanh đột nhiên rung động liên tục.

“là tiếng bước chân, không phải ít đâu...chừng mấy chục ngàn người lận...”-tên lính đứng bên cạnh nó.

“trong số bọn ta người là kẻ có đôi tai thính nhất, người không nghe nhầm chứ? Là tiếng bước chân đúng không?”-Tên lính kia hoảng sợ.

“phải, không nhầm đâu, là tiếng bước chân, ta đã nghe tiếng động kiểu này cả trăm ngàn lần rồi, không phải ít đâu mà cả ngàn người đấy....quân Liên Minh đang trên đường tiến đến đây...mau lập tức thông báo cho đội trưởng Kha'zix.

.....

Đội quân trinh sát trên không của quân đội Hư Không lúc này vẫn làm việc rất chăm chỉ, bọn chúng liên tục cuối ma thú di chuyển khắp nơi trên bầu trời để quan sát động tĩnh bên dưới.

“oác”-đột nhiên ma thú đầu dơi mình báo kia hét lên một tiếng, tên lính kia kì lạ nhìn xuống bên dưới, đôi mắt hần mở to tròn hết cỡ, ở bên dưới một đại đội quân Liên Minh đang di chuyển, mục tiêu chính là hướng về phân khu C.

Vì bị các tá lá cao che khuất nhiều chỗ nên hẳn không thể nhìn rõ nhưng từ trên cao quan sát cộng với tiếng động bên dưới tuyệt đối quân đội bên dưới phải đến hơn cả chục ngàn người.

“hồ...hồ.....hây hồ...hây hồ”-vừa đi các binh sĩ hư không vừa liên tục hô lớn hư muốn gửi lời thách thức đến quân đội Hư Không.”

“1...2...3...phải hơn cả chục ngàn quân lính mất, phải về báo lại cho chỉ huy ngay”-tên lính kia lập tức thúc giục ma thú của mình bay thật nhanh về phía căn cứ trung tâm.

“báo...báo...”-Từ bên ngoài một tên lính canh phòng chạy vào phòng chỉ huy, cúi người trước Kha’zix nói: “đội trưởng, lính canh phòng phát hiện tiếng động của quân đội Liên Minh đang tiến đến đây, bọn chúng ước chừng phải có hơn chục ngàn người chứ không ít.”

“bọn chúng cuối cùng cũng chịu hành động rồi sao...nhưng các người không nghe nhầm chứ? Có thể đây là 1 cái bẫy khác của bọn chúng.”-Kha’zix sau lần bị lừa đầu tiên, lần này hẳn ta tỏ ra vô cùng cẩn trọng.

“Báo...”-từ bên ngoài một tên lính khác chạy vội vào cúi người nói: “đội trưởng, quân do thám trên không của ta phát hiện có một lực lượng cực kì hùng hậu đang tiến quân về phía căn cứ của chúng ta, vừa đi bọn chúng còn liên tục hô hào như muốn thách thức.”

“thế quân lực thế nào? Có điều tra được không?”-Kha’zix liền nói.

“theo như thông tin báo về thì do các cành cây cao che nên không nhìn rõ nhưng những binh sĩ không quân do thám của ta cũng cố gắng quan sát và phát hiện quân địch cũng phải hơn chục ngàn người”-tên lính kia nói một mạch.

“đúng là bọn chúng bắt đầu hành động rồi, tận dụng các căn cứ chủ chốt của chúng ta bị phá hủy để mà tấn công, lựa đúng thời cơ lắm...”-Kha’zix nghĩ vậy trong đầu sau đó hẳn lập tức nói lớn: “ mau chuẩn bị lại quân đội, lập tức triệu tập đội quân sát thủ của ta đến đây, đồng thời đưa tin báo với hai đội trưởng tại phân Khu B lập tức qua ứng cứu.”

“rõ”-2 tên lính lập tức lui đi.

Sau khi nhận được tin ngay tức khắc, Chorank cùng với Kog’maw dẫn theo quân chủ lực của mình tiến đến phân khu C để cứu viện. Vì sợ rằng đây cũng có thể là 1 cái bẫy khác của John cho nên lần này Chorank quyết định để lại toàn bộ quân đội ở lại phân khu B của mình để phòng thủ chỉ dẫn theo đội quân chủ lực dưới trướng của mình mà thôi.

“quân địch hiện tại đang ở đâu?”-Ngay sau khi đến phân khu C Chorank và Kog’maw lập tức tiến đến phòng chỉ huy gặp Kha’zix.

Kha’zix nói: “ hiện tại quân đội Liên Minh đang ở đây, theo như quân ta do thám được thì quân địch rất đông...phải hơn chục ngàn người.”

“các người xác định bằng cách nào?”-Kog’maw hỏi.

“vì quân ta không dám lại quá gần cho nên thông qua quan sát từ trên cao và tiếng động phát ra mà đoán, các người đừng nghi ngờ binh sĩ của ta, mỗi kẻ trong số thuộc hạ của ta đều được huấn luyện có đôi tai cực thính, có thể nghe âm thanh xa cả ngàn dặm, không thể nhầm lẫn được.”-Kha’zix nói.

Lúc này đây tại doanh trại của quân đội Liên Minh, Ireliu sau khi cho quân đội hành quân trong đêm, ban ngày để mọi người nghỉ ngơi.

Shen bước vào bên trong lều chỉ huy lập tức nói: “ theo thông tin thuộc hạ ta báo về thì hai đội quân của phân Khu B đã đến phân khu C rồi, chúng ta thực hiện tiếp kế hoạch chứ?”

Ireliu cầm trên tay một cái máy trông như chiếc loa mỉm cười nói: “ không ngờ John lại nghĩ ra cái ý tưởng thú vị này, ghi âm tiếng bước chân và tiếng hô của binh sĩ vào sau đó phát qua những chiếc loa có tần số âm thanh lớn thế này. Một binh sĩ đeo bên mình chiếc loa này không khác gì cả một trăm người cả... Shen ... chúng ta tiếp tục kế hoạch thôi, xem ra cách quân do John chỉ huy đã sẵn sàng rồi.”

180. Q.6 - Chương 10: Giao Chiến

“John...khi nào chúng ta bắt đầu hành động?”-Darius đứng bên cạnh John nhìn về căn cứ cuối cùng và cũng là căn cứ quan trọng nhất của phân Khu B.

“sắp rồi, ngài mau thông báo với mọi người chuẩn bị.”-John liền đáp.

Darius lập tức quay trở lại doanh trại gần đó để thông báo. John nhìn về phương xa ánh mắt hiện lên sự lo lắng, bởi lẽ kế hoạch lần này của hắn vô cùng mạo hiểm, Ireliia và những người Ionia theo hướng tấn công phân Khu C thực chất chỉ là cái bẫy, sử dụng kế “dương đông kích tây” mà thực hiện kế hoạch lần này. Lực lượng đem theo cũng chừng gần 7-8 ngàn người mà thôi, nếu như toàn bộ lực lượng ở phân khu C và cả ba tên đội trưởng kia đồng loạt tấn công liên tục vào lực lượng do Ireliia cầm đầu thì e rằng cô ấy và đội quân của mình sẽ không thể cầm cự được lâu. Bởi vậy nên “tốc chiến tốc thắng”, cánh quân của John sau khi bí mật tập hợp trước phân Khu B đã đề ra yêu cầu cương quyết bằng mọi giá phải trong thời gian nhanh nhất chiếm được phân khu B này, sau đó tạo áp lực cho phân Khu C có như thế mới mong cứu được Ireliia.

“đúng 12 giờ trưa cùng ngày, quân đội Liên Minh bất ngờ tràn ra lao nhanh về phía căn cứ trung tâm của phân khu B.”

“Đội cung thủ...bắn”-John chạy dẫn đầu đội quân, vung kiếm lên trời hô lớn.

“đội xạ thủ”

“đội pháo binh, tấn công”

“phi đội 1 tấn công hướng bên trái, phi đội 2 tấn công hướng bên phải, tiêu diệt toàn bộ quân đoàn bay của kẻ địch”-Corki chỉ huy không quân với những chiến cơ tối tân nhất lao đến tấn công, những tên lính Hư Không cười ma thú rống chống trả vô cùng quyết liệt.

“lập tức ngăn bọn chúng lại, bằng mọi giá phải chặn lại...đội các đội trưởng dẫn quân đến cứu viện...chặn lại.”-những tên lính Hư Không ở bên trên các chòi canh gác sử dụng tất cả các loại vũ khí mà bọn chúng có để chặn bước tiến của quân Liên Minh nhưng chừng đó vẫn chưa đủ.

‘ầm ầm ầm’-Corki từ trên không bắn liên một lúc ba quả tên lửa, làm nổ tung ba cái chòi...

“Hú...”-một tiếng hú dài của Warwick...hắn ta lao lên như một con soi hoang, những chiếc móng còn sắc hơn cả dao liên tục cào xé đám lính hư không....

‘bùm bùm bùm’-những quả đạn Axit bắn ra từ Urgot khiến đám kỵ binh hư không liên tục la lên thất thanh vì bị axit ăn mòn.

“chết đi...chết đi...”-Darius cầm chiếc rìu nặng cả chục ký cứ như chỉ vài gram vung lên gió chặt 1 lần bay năm cái đầu của đám ma thú khát máu.

“phập...phập...”-những chiếc dao phay không biết từ đâu ném ra cực kì chuẩn sát liên tục tiêu diệt những tên lính hư không đang cố gắng bảo vệ cánh cổng căn cứ.

“hây a....a...”-Từ bên ngoài, Mundo như một lực sĩ đẩy cơ bắp hắn ta lao thẳng đến cánh cổng, “ầm”-một tiếng vang lên, cả cánh cổng bị Mundo tông nát, đôi tay to khỏe rắn chắc cảm tưởng như có thể phá nát mọi thứ, khuôn mặt nhăn lại trông cực kì đáng sợ, kết hợp với cách ăn mặc quái dị...thật đúng không có cách gì để diễn tả được hắn ta...cuồng nhân sứ Zaun...ngày hôm nay hắn ta đã ọi người thấy vì sao mình có cái biệt hiệu đó.

“cổng đã bị phá...mau lên...mau lên...”

Quân đội Liên Minh bắt đầu tràn vào tấn công vào toàn bộ quân đội Hư không đang phòng ngự ở bên trong....

“đã cho người đưa tin đến các đội trưởng chưa?”-một tên tướng quân mình đầy máu nói.

“rồi”-tên tướng quân ở bên cạnh cũng không khá hơn là mấy gật đầu.

“dù có chết cũng phải cầm chân bọn chúng cho đến khi quân đội của các vị đội trưởng quay trở về...”

“tấn công...tấn công...”

Ầm ầm ầm-tiếng pháo nổ.

Cùng lúc đó ở phân khu C.

Sau khi xác định được vị trí của quân đội Irelia, Chorank , Kha'zix, Kog'maw dẫn theo ba mươi ngàn quân cùng với gần 5000 quân chủ lực của mình bắt đầu tấn công vào nơi đóng quân của Irelia.

“Phập...phập...”-ngay khi quân đội Hư Không còn chưa kịp tiếp cận doanh trại của Irelia thì ngay tức khắc những binh sĩ đi đầu đã rơi xuống những hố chông được tạo trước đó và được nguy trang vô cùng tinh tế...hàng chục à không, phải đến hàng trăm binh sĩ và cả ma thú đi đầu lần lượt rơi xuống những hố chông kia.

“bắn”-Irelia cùng toàn bộ quân đội của mình và những người Ionia đứng trước doanh trại quan sát hết thấy sự việc trước mắt, ngay khi thấy quân Hư Không đã vượt qua phòng tuyến phòng ngự đầy hố chông kia, cô lập tức vung tay ra lệnh, từ trên những gốc cây hai bên hàng chục, hàng trăm các cỗ máy bắn tên được khởi động, một loạt mưa tên như liên miên không dứt bắn vào đám quân lính Hư Không đang lao đến.

“đội sát thủ của ta, xử sạch các máy đó đi”-Kha'zix tốc độ phải nói là nhanh không tưởng, đừng nói mưa tên e rằng cả một cơn bão cung tên quét qua cũng khó lòng trúng được người hấn ta.

“rầm rầm rầm”-đám thuộc hạ của Kha'zix những sát thủ trong đội quân hư không, những kẻ được huấn luyện trong môi trường nặng nhất của quân chủ lực, bọn chúng không có kẻ nào có hình dáng con người cả, đều là những con bộ ngựa hư không trông khá giống kha'zix, tốc độ thì miễn bàn, không có một mũi tên nào có thể gây tổn thương được cho bọn chúng. Những cái vuốt sắc nhọn liên tục chặt nát các cỗ máy bắn cung.

Khuôn mặt của Irelia cũng cho thấy sự căng thẳng, sức mạnh của quân chủ lực hư không là đây ư? Quá mức đáng sợ...

“Bắn”-Irelia lại một lần nữa vung lên chiếc cờ lệnh trên tay, ngay tức khắc những khẩu pháo cùng với những máy bắn đá phía sau lưng đồng loạt khai hỏa.

“á”-những tiếng hét thảm của quân đội Hư Không vang lên không dứt, những sát thủ dưới trướng Kha'zix mặc dù có thể tránh né được nhưng viên đá to lớn kia nhưng không phải là tất cả, nhiều tên trong số đó vì những tảng đá quá lớn chúng muốn dùng đôi vuốt sắc của mình để chặt nát những tảng đá kia nhưng không thể, và kết quả là bị đè cho nát bét.

“ầm ầm ầm”-những quả pháo nổ cực mạnh cứ như muốn cày xéo nát bấy mặt đất phía trước.

“tiến lên, chặn những tảng đá ấy lại ngay”-Chorank gầm lên một tiếng kinh thiên, từ phía sau hơn trăm con ma thú khủng khiếp, con thù to lớn đầy xương loài ra ngoài, con thù to lớn, đầy cơ bắp màu đỏ cứ như từng thớ thịt trên da vậy...nói bọn chúng là ma thú e rằng đã dùng từ hơi nhẹ, đúng ra phải nói là quái vật mới đúng.

“rống”-bọn quái vật kia rống lên điên cuồng, bao nhiêu đạn pháo, bắn vào người bọn chúng gần như không hề thương tổn gì nhiều.

“rầm rầm”-một tảng đá bị bắn đến, một con quái vật hình gấu toàn thân đầy các xương đỏ đâm xuyên qua da lao đến, nó đâm một cái thật nhẹ nhàng tảng đá đã bị chấn nát thành chục mảnh.

“chỉ huy...bọn chúng khủng khiếp quá”-Một người lính lo lắng chạy lại nói với Irelia.

“không được hoảng sợ, bằng mọi giá phải cầm chân được bọn chúng, mọi người chuẩn bị chiến đấu.”-Irelia hô lớn.

“cuối cùng cũng được chiến đấu rồi sao....thật ngứa tay”-Urduy bẻ mấy ngón tay kêu rắc rắc hứng thú nói.

“tấn công...”-Irelia hô lớn một tiếng, ngay tức khắc toàn bộ quân đội cùng với những vị tướng khác lao lên tấn công...

“rống...rống...”-Những con quái vật kia trở thành những tấm bình phong che chắn cho cả quân đội Hư Không phía sau, bọn chúng như điên há mồm nhe răng lao đến...

“Ầm”-Malphite như một chiến binh thực thụ, hấn ta lao vào giữa đám quái thú, đôi tay bằng đá cứng chắc kẹp lấy hai con quái thú đang lao đến rồi quật ngã xuống mặt đất.

“hổng”-Zac cả người đột nhiên to lớn, cái cơ thể cao su ấy muốn to ra bao nhiêu mà chả được...đám quái thú lao đến cắn vào người của cậu ta như cắn vào một cái đồng gì đó khó nuốt...Zac hô lớn một tiếng, cái nắm đấm cao su to tổ chẳng nền xuống lập tức đập gãy toàn bộ xương của một con quái thú.

“Vô ảnh bộ”-Shen liên tục để lại sau lưng mình chiếc bóng của mình, anh ta lao nhanh đến nỗi những tàn ảnh cứ xuất hiện liên tục, kiếm trên tay cứ liên tục chém đến với tốc độ cực cao...

“phân thân bóng tối, mười bóng...”-Zed hô một tiếng, ngay tức khắc mười chiếc bóng đen xuất hiện xung quanh anh ta, những chiếc bóng như có sự sống và sức mạnh riêng liên tục lao vào đám lính hư không tấn công không thương tiếc...

“vũ điệu bóng đêm”-Akali liên tục thi triển kỹ năng mạnh nhất của mình, cô như một cái bóng trong đêm (mặc dù đang là ban ngày) hết bên đông rồi lại bên tây, liên tục nhảy giữa các đơn vị lính, hai cái lưỡi hái có tên Kai của mình liên tục múa lên tiêu diệt những tên lính Hư Không xấu số.

“Akali..cẩn thận...”-Zed tinh mắt nhìn thấy một tên lính Hư Không đang trốn sau một gốc cây dùng súng bắn vào cô, ngay tức khắc, anh ta xuất hiện trước mặt Akali, kiếm trên tay chém ra phía trước chỗ đôi viên đạn đang lao đến.

“đánh lén sao?”-Shen bất thành linh xuất hiện sau lưng tên bắn lén kia, một kiếm đoạt mạng.

“cảm ơn”-Akali nhẹ giọng nói....

Zed quay lại nhìn cô trong mắt như có chút gì đó là lạ, trong thoáng chốc vẻ lạnh lùng trong đôi mắt biến mất, nhưng chỉ 2-3 giây sau đã khôi phục, Zed nhìn về đám lính hư không trước mặt nói: “ cẩn thận.”

“lũ người các người nghĩ đủ sức ngăn cản chúng ta sao?”-Kog'Maw lúc này đã ra tay, hấn ta trông thật kinh tởm, cái ngoại hình như con sâu kia...không có gì bàn cãi...từ miệng hấn phun ra những thứ nước bọt ăn mòn cực mạnh, đến những gốc cây gần đó bị thứ nước kia bám vào lập tức thối rữa...

“đội quân của ta đâu, xử chúng”-Kog'maw hô một tiếng, ngay tức khắc, những con ma thú yếu ớt gần đó đột nhiên lăn ra chết, ngay sau đó từ bên trong cơ thể của những con ma thú kia những cái con quái vật như những cục thịt di động bắt đầu chui ra, cơ thể bọn chúng chảy đầy máu.... “ầm”-ngay khi bọn chúng lao đến vị trí đã chọn thì lập tức nổ tung, sức nổ phải nói là hơn cả một quả boom, binh sĩ hư không lẫn Liên Minh đều bị nổ cho banh xác.

“ây ha”-Irelia cầm trên tay thanh kiếm đặc trưng của mình lao ngay về phía Kha'zix, một vũ điệu kiếm linh được tung ra, những mũi kiếm bay lượn xung quanh người cô theo sự điều khiển của cô mà tấn công vào Kha'zix đủ mọi góc độ.

“Xi...”-Từ miệng Kha'zix phát ra một thứ âm thanh quái dị, tiếp theo đó hấn ta nhảy lên rất cao, từ hai cái vai của mình những cái gai hư không được bắn ra tới tấp về phía Irelia.

“keng keng keng”-những mũi kiếm đang bay xung quanh Irelia lập tức lao đến chặn lại toàn bộ những cái gai hư không sắc nhọn kia, Irelia phóng mình lên cao, cô đâm kiếm về phía trước, kiếm khí mạnh mẽ bạo phát từ mũi kiếm tạo thành một luồng năng lượng cực đại và sắc bén nhắm ngay hướng Kha'zix.

“tầm thường”-Kha'zix hung hấn hô lên một tiếng, hai cái vuốt sắc chém ra hình chữ X, sức mạnh hư không được hấn truyền vào nhát chém này, một kích đánh lui Irelia rơi xuống mặt đất cái rầm.

“Oác...oác...”-một tiếng kêu như loài chim, Kha'zix quay đầu lại thì thấy udyr toàn thân bốc lửa, ở sau lưng ông ta như ẩn hiện một con phượng hoàng , đôi tay đỏ rực lao đến đánh liên tục về phía Kha'zix, những luồng lửa nóng rực liên tục thiêu đốt về phía trước....

“chết đi”-Udyr gầm lên thật mạnh mẽ, cả người của ông ta như thay đổi hẳn, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, một con mãnh hổ huyền hóa ngay sau lưng ông ấy, nắm đấm của Udyr lúc này cứ như được bọc trong những móng vuốt hổ sắc nhọn bằng năng lượng, rầm rầm rầm....Udyr liên tục đâm vào người Kha'zix không thương tiếc.

“xoạt”-Kha’zix lúc này đã tức giận,hắn ta rít lên một tiếng cực kì đáng sợ ngay sau đó , hai chiếc vuốt chém đến với tốc độ cực nhanh, một âm thanh nhẹ vang lên, đôi tay của Udyr thấm đầy máu, hai vết cắt cực sâu đang tuông máu ra như mưa...

“udyr ông bị thương rồi”-irelia ở dưới hốt hoảng nói.

“chừng này thì nhầm nhò gì!”-Udyr đáp xuống cạnh Irelia, sau đó từ người ông ấy phát ra từng đợt năng lượng dao động, lá cây xung quanh rung lên liên tục, những linh hồn muôn thú không biết từ đâu xuất hiện quần lầy đôi tay đang chảy máu, chừng vài giây sau, máu trên tay đã ngừng chảy.

Irelia hơi chút kinh ngạc, sau đó lại nói: “ tên này mạnh lắm, hắn là một trong số những đội trưởng của quân đội Hư Không....đừng xem thường.”

“giết...giết...”-ở xung quanh, hai quân đội Hư Không và Liên Minh điên cuồng tấn công lẫn nhau, đao kiếm, súng đạn, giáo cung tên cứ va vào nhau liên tục không dứt.

“rầm rầm”-Chorank thực sự quá khủng khiếp, hắn ta mạnh mẽ đến mức không một đội quân nào có thể ngăn cản, hắn ta như điên lao về đám xe pháo và máy bắn đá phía sau, liên tục phá hủy nó trong sự bất lực của những quân lính cạnh bên.

“rống”-hắn ta rống lên một tiếng, khiến lỗ tai như muốn toát ra...cú hét kia quá khủng khiếp...

“giết sạch bọn nó....”-Kog’maw hô lớn, những cái linh hồn báo oán (cục thịt di động) điên cuồng lao vào giữa lòng quân Liên Minh rồi tự mình nổ tung,đội quân cảm tử...đúng với cái tên gọi...

“á...”-Hai người lính Liên Minh liếc mình cảm giáo lao đến tấn công Kha’zix nhưng hắn ta chỉ đơn giản dung hai cái vuốt sắc chặt đôi cây giáo rồi sau đó một đám kết liễu cả hai...

“bịch”-Kha’zix đảo mắt nhìn thấy một thứ kì lạ rơi ra từ tên lính bị hắn giết, đó là một chiếc loa và chiếc loa ấy vẫn đang phát ra âm thanh la ó hô hào của binh sĩ...như hiểu tất cả Kha’zix biết mình đã bị lừa hắn gầm lên hét lớn: “ khốn nạn, thật là khốn nạn...”

“Irelia, quân ta không thể cầm cự nổi nữa rồi, phải mau rút quân ngay”-Yi trên ngực có một vết cào đang chảy máu nhưng anh ta vẫn có thể đứng vững...chạy đến nói.

Irelia nhìn tình hình xung quanh sau đó gật đầu hô lớn: “ rút quân...mau chóng rút quân...”

Toàn bộ quân đội Liên Minh nghe theo lệnh của Irelia nhanh chóng rút quân....

“xơi xích tội lỗi”-Varus bắn ra một sợi xích hắc ám bám vào bóng của tất cả binh sĩ hư không rồi trói toàn bộ bọn chúng lại, tạo cơ hội cho quân mình rút lui...

“đuổi theo...mau đuổi theo...”-Chorank hô lớn.

“đội trưởng, các vị đội trưởng...”-từ trên không một lính đưa tin bộ dáng vội vã lao đến: “ các vị đội trưởng phân khu B bị quân Liên Minh tấn công rồi...e rằng không thể cầm cự lâu được...”

“ngươi nói cái gì? Không phải đã để lại toàn bộ quân đội để phòng ngự rồi sao? Quân Liên Minh lấy đâu ra lực lượng lớn như vậy để tấn công vào phân khu B trong khi toàn bộ lực lượng của bọn chúng ở đây?”-Chorank gầm lên nói.

‘cái này...cái này’-tên lính đưa tin cũng thực sự không biết trả lời sao.

“chúng ta đã bị lừa, thực chất quân đội của bọn chúng ở đây chỉ là mồi nhử mà thôi, chúng đã dùng thứ này để lừa chúng ta....khốn kiếp”-Kha’zix vứt chiếc loa xuống đất rồi giẫm lên nó nát bét, cảm hận nói. Chorank và Kog’maw nhìn vào chiếc loa kia bắt đầu hiểu mang máng sự việc, cả hai vô cùng phẫn nộ.

“bây giờ có quay về e rằng đã muộn, chi bằng càng quét tất cả bọn chúng sau đó sẽ chiếm lại phân khu B sau.”-Kha’zix nói.

“đuổi theo bọn chúng...gặp 1 giết 1, gặp 100 giết 100 tuyệt đối không để tên nào sống sót”-Kog’Maw hô lớn... Những thuộc hạ của Kha’zix, những sát thủ hư không là những kẻ bắt đầu phóng đi trước tiên....

Cả khu rừng đột nhiên nổi gió, cây cối rung động mãnh liệt, không một con thú hoang nào dám ra khỏi hang của mình, chúng co rúm người ở bên trong sợ hãi và run cầm cập...

“rỗng”

181. Q.6 - Chương 11: Đối Mặt Cái Chết

“cắt đuôi được bọn chúng chưa?”-Irelia và những người khác tìm được một nơi khá là kín đáo nghỉ chân lại, mọi người ai nấy cũng đều dính phải các thương tích nặng nhẹ khác nhau, không thể di chuyển xa hơn được nữa.

Khuôn mặt Irelia tỏ ra chút mỗi một nhìn binh sĩ xung quanh rồi nhìn đám người như Yi, Varus hay Udyr đang được Soraka ra sức chữa trị, cô cảm thấy có chút gì đó lo lắng...bây giờ quân Hư Không phát hiện ra chỗ này, ập vào tấn công thì tỉ lệ sống sót của tất cả không biết bao nhiêu nữa đây.

“Irelia cô có cần tôi chữa các vết thương không?”-Akali tiến lại nói, vốn dĩ cô cũng là một trong những thành viên của đội y tế mà cho nên khi dừng chân tại đây cô cũng phải san sẻ bớt gánh nặng với Soraka.

Irelia lắc đầu nói: “ các vết thương nhẹ mà thôi, Akali, cô mau đi xem các binh sĩ ở kia đi, có vẻ như họ bị thương nặng lắm đây.”

“được”-Akali gật đầu.

“Tình hình sao rồi?”-Zed nhìn Ahri vừa từ bên ngoài trở về nói: “ Em đã bố trí lính quan sát xung quanh đây rồi, nếu quân Hư Không xuất hiện nhất định không thể qua được tầm mắt của họ.”

“Bây giờ chúng ta chỉ còn cách cầm chân quân Hư Không đợi lực lượng của John đến giải cứu mà thôi.”-Ahri nói tiếp.

Bầu trời bắt đầu tối dần, cái không khí lạnh lẽo và đáng sợ của màn đêm bắt đầu tràn về cái doanh trại nhỏ của quân đội Irelia. Rất nhiều binh sĩ ở đây đứng canh gác còn đứng không vững nữa, họ quá mệt mỏi với những cuộc truy đuổi của quân Hư Không, họ bị thương và họ đói.

“lương thực đem theo không đủ sao?”-Irelia lo lắng nhìn Karma nói.

“phải! trong lúc bị quân Hư Không truy đuổi, rất nhiều bao lương thực đã bị rơi trên đường”-Karma nói.

“tình hình này thật là tiến thoái lưỡng nan, quân ta vốn dĩ cũng chỉ khoảng 10 ngàn người mà thôi, suốt mấy ngày nay bị quân Hư Không ráo riết truy giết bây giờ cũng chỉ còn chừng 3-4 ngàn, ai nấy cũng đều mệt mỏi cả rồi...tại sao John lại chưa cho quân đến cứu chúng ta kia chứ...”-Shen sầu não nói.

“mọi người đứng nóng vội, có thể quân đội viện binh đang trên đường đến đây, nhưng do chúng ta thường xuyên đổi địa điểm nên họ chưa thể đến kịp mà thôi”-Akali nói.

“hừ”-Đột nhiên Zed, Shen, Kennen và Akali, cả Leesin đều đứng bật dậy...mọi người ngơ ngác nhìn cả 5 không hiểu lý do...

“vụt”-Shen và Zed phóng thẳng lên xuyên thủng túp lều, kiếm trên tay nhanh chóng rút ra quét ngang dọc, những âm thanh xột xoạt vang lên, ngay tức khắc những người bên dưới hiểu ngay có chuyện gì.

“quân hư không tấn công, mau chuẩn bị chiến đấu”-Irelia hô lớn.

“bịch bịch”-hai cái xác rơi xuống mặt đất, hình dạng kia không thể nào nhằm được chính là lũ thuộc hạ của Kha'zix, những sát thủ hư không.

“có thể phát hiện được bọn ta, các người không đơn giản nhỉ.”-Một tên bộ ngựa màu xanh lá nhảy xuống trước mặt Shen và Zed, đám binh sĩ xung quanh lập tức gươm giáo trên tay bao vây hấn ta. Irelia và những người khác cũng nhanh chóng rời khỏi lều tiến đến cạnh Shen và Zed.

“nơi này của các người đã bị chúng ta phát hiện rồi, khôn thì tự sát, còn không thì để chúng ta ra tay...”-Tên đó nói.

“Bằng vào một mình người sao?”-Kennen chỉ thẳng vào mặt của hắn ta nói lớn.

“nói cho các người biết, quân đội sát thủ của ta đã bao vây xung quanh nơi này rồi, chỉ cần ta ra lệnh bọn chúng sẽ lập tức xông vào giết sạch các người...sao quyết định chưa, tự chết hay để ta giết?”-Tên bộ ngựa màu xanh lá kia cực kì cuồng ngôn.

“người nghĩ mình là ai mà dám nói những điều đó?”-Zed hai nắm tay nắm chặt vào nhau, gân cổ nổi cả lên.

“ta là Trio'zic đội phó của đội 7, thuộc hạ trung thành nhất của đội trưởng Kha'zix”- Tên bộ ngựa màu xanh lá kia nghe cái hàm răng nanh ra mà nói.

“đến nước này thì đánh liều mạng thôi, chúng ta chết nhưng đã đóng góp rất nhiều cho vùng đất Valoran này...nhất định John sẽ thay chúng ta làm những việc còn lại.”-Irelia hét lớn.

“giết”-Tất cả đồng loạt lao đến tấn công Trio'zic.

“lũ ngu”-phun ra hai chữ, Trio'zic nhìn người phóng lên cao hú lên một tiếng, ngay tức khắc, từ bốn phương tám hướng hàng loạt sát thủ hư không lao vào tấn công...một cuộc đâm máu nổ ra.

“Để tên đội phó này cho chúng tôi”-Shen, Akali, Kennen, Zed lao lên tấn công.

“Phân thân bóng tối”-Zed lao vào Trio'zic, chiếc bóng liên tục sao chép lại động tác của chính mình, những cú đâm kiếm trên hai tay nhanh đến mức không tưởng, kiếm khí tạo ra phát ra những tiết rít tai chói đến tận não.

“rít”-Trio'zic để lại cái bóng của mình tại chỗ cũ, hắn lùi lại cực nhanh tránh né được những chiêu thức của Zed, miệng lập tức hét lên một tiếng quái dị, lực sóng âm phát ra đủ sức phá nát mọi cái màng nhĩ người nghe nào.

Zed chấn động toàn thân, lập tức sử dụng sức mạnh bóng tối để kháng lại cái âm thanh khủng khiếp kia.

“Ầm ầm ầm”-bầu trời không có mây đen nhưng âm thanh sấm sét không biết vang lên từ đâu, nhìn lại thì thấy Kennen toàn thân được bao phủ bằng điện cực mạnh, cả người cậu ta như một tia chớp cao thế, bắn thẳng đến Trio'zic...ầm một tiếng, vụ nổ lớn làm chấn động cả bầu trời. Khói bụi bay đi Trio'zic không hề bị chút thương tích, còn Kennen thì toàn thân đầy mồ hôi, điện trên người cậu ta đang một lúc một yếu hơn...

Trio'zic đặt hai chiếc vuốt trước ngực chặn lại một đòn tấn công trực tiếp từ Kennen, hắn mỉm cười độc ác, rồi gầm lên một tiếng lập tức chấn bay Kennen xuống mặt đất, cả người lún sâu chừng 1 mét.

“Vô ảnh bộ”

“vũ điệu bóng đêm”

Shen và Akali ngay khi thấy Kennen bị đánh rơi lập tức lao vào tấn công như vũ bão về phía Trio'zic, vô ảnh bộ của Shen cộng với vũ điệu bóng đêm của Akali khiến khung cảnh xung quanh đầy các cái tàn ảnh hư hư thực thực...

Ở bên này, quân đội Liên Minh cùng với những người khác cũng ra sức chiến đấu với lũ sát thủ hư không kia, khoan nói đến sức mạnh của bọn chúng, đến cả tốc độ di chuyển cũng là một vấn đề lớn, một tên có thể dễ dàng chống lại hai người, cách ra đòn rồi né đòn của bọn chúng quả thực nhanh đến mức những binh lính bình thường không phải là đối thủ.

“á”-một người lính không may bị một tên sát thủ cắt đứng cổ ngã bịch trên mặt đất.

“vụt”-ngay tức khắc, Irelia đã xuất hiện ngay sau lưng tên sát thủ kia, một kiếm đâm xuyên qua bụng hắn ta.

“rống...”-một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên, kế tiếp đó là mặt đất rung chuyển nhẹ, cây cối lay động kịch liệt...

“rồng”-tiếng rồng kia ngày một tiếng lại gần, và rồi cái gì đến cũng đã đến, đội quân của quái thú và cảm tử của Chorank và Kog'maw và những kẻ còn lại đã xuất hiện.

Chỉ có điều kẻ dẫn theo hai quân đội kia không phải là Chorank và Kog'Maw mà là một kẻ khác, kẻ này bộ dáng vô cùng đáng sợ, khuôn mặt đầy những vết cạo, đôi mắt lạnh lẽo không sự sống, chiếc mồm rộng lớn đến nỗi những chiếc răng nhọn lòi hết cả ra ngoài...hai tay của hắn là hai chiếc càn của thật to, trên càn của kia là đầy rẫy các gai nhọn, đôi chân và cả thân hình của hắn ta cứ y như một con gorila khổng lồ vậy, kẻ này chính là đội phó dưới trướng Chorank tên là Chorank. Riêng với Kog'maw dưới hắn không hề có đội phó, có lẽ đặc thù đội của hắn mà đội phó là chức vụ không cần thiết.

Lần này theo lệnh của các vị đội trưởng, 2 đội phó dẫn theo 3 quân đội chủ lực truy lùng quân Liên Minh, nay đã phát hiện và lập tức lao vào càn quét không thương tiếc, binh sĩ Liên Minh liên tục ngã xuống dưới sức mạnh của lũ quái thú.

“giết sạch bọn chúng, ta phải ăn tươi nuốt sống tất cả.”-Chorank điên tiết, cái thân hình to lớn như một tảng đá khổng lồ kia bắt đầu lao đến tấn công, phàn những binh sĩ liên minh nào cản đường đều bị hắn càn hoặc chặt ra làm đôi.

“khốn kiếp”-Yi và Varus thấy quá nhiều binh sĩ của mình bị tên quái vật Chorank kia giết, cả hai vô cùng tức giận lao lên tấn công, những mũi tên chất chứa đầy sự phẫn nộ cùng hận thù của Varus bắn ra nhưng không một mũi tên nào xuyên qua được lớp vảy dày trên người hắn.

“Mưa tên”-Hai con mắt Varus đột nhiên đỏ lên, cánh tay phải cầm cung cũng bắt đầu có hiện tượng lạ, anh ta hét lên một tiếng, một mũi tên đỏ như máu bắn lên trên trời, sau đó 1 phân thành 2, 2 thành bốn, cuối cùng gần một trăm mũi tên rơi xuống găm khắp người Chorank, các vết thương trên người hắn ta bắt đầu bị chất độc trên mỗi mũi tên ăn mòn dần dần. Chorank găm lên đau đớn, đôi mắt lạnh lẽo đến đáng sợ nhìn chằm chằm vào Varus.

Chưa dừng lại ở đó, nhân lúc Chorank đang phân tâm, Yi tung kiếm lao đến, tuyệt kỹ Alpha được tung ra, cả người ông ấy lướt theo cơn gió biến đổi phương vị liên tục xung quanh Chorank, “kiếm sắc chói lòa dưới bóng trăng” mỗi nhát chém đều mang đầy sức mạnh của tuyệt học Wuju, thanh kiếm như thấm nhuần triết lý kiếm pháp tuyệt diệu trong đó, cả thân kiếm sáng bừng bừng lên ngọn lửa màu xanh lam nhẹ nhẹ thiêu đốt mọi bóng tối và tà ác.

“cút”- Chorank phẫn nộ gầm lên, hắn giậm chân xuống mặt đất ngay lập tức một vụ nổ lớn vang lên, lực chấn khiến Yi phải phóng mình lên cao tránh né.

“chết đi”-mượn lực rơi xuống, Yi tung kiếm chém thật mạnh về phía trước, kiếm khí và toàn bộ sức mạnh được dồn cả vào trong mũi kiếm, cả người của Yi như hòa cùng với thanh kiếm trên tay...thế nhưng Chorank đâu phải hạng tầm thường, hắn hét lên một tiếng thật lớn, sóng âm ba động trong không khí cực đại được tạo ra khiến Yi cả người run lên chao đảo giữa không trung, chiêu thức nhanh chóng được rút lại, Yi cố gắng vận dụng toàn bộ sức mạnh trong cơ thể để kháng lại cái âm thanh khủng bố kia.

“á”-Yi chịu được, Varus chịu được nhưng những binh sĩ gần đó thì không, họ ôm chặt tai lẫn lộn trên mặt đất vô cùng đau đớn, cuối cùng màng nhĩ nổ tung, đầu óc bắn loạn...rồi bị đám sát thủ hư không dễ dàng giết chết.

“khốn kiếp”-Yi đáp xuống mặt đất, chân quét trên mặt đất một hình bán nguyệt, một thanh kiếm khổng lồ ảo hóa xuất hiện trên không...Yi hét lớn một tiếng, thanh kiếm ấy chém về phía trước, sức mạnh quá mức bá đạo, không khí như bị xé toạc, mặt đất dù thanh kiếm ấy chưa tiếp xúc nhưng cũng bị chẻ ra làm đôi sâu chừng 2 mét.

“đừng có xem thường ta...”-Chorank gầm một tiếng, ngay sau đó cái thân hình to lớn lẽ mề kia đột nhiên biến mất ngay tại vị trí, tránh được một kiếm. Yi kinh ngạc ngơ ngác, nhưng sự nhạy bén trong phản xạ ngay lập tức được phát huy, Chorank bất thành linh xuất hiện phía sau lưng Yi, cái miệng to lớn kinh khủng kia vỗ đến định đánh lén, nhưng Yi đã kịp xoay người đưa kiếm chặn lại....

“người khá đấy”-Yi nhếch môi.

“chưa hết đâu”-Chorank vung hai chiếc càn của của mình tấn công Yi, buộc ông phải lùi lại về phía sau

để tránh né nhưng chính lúc này, Chorank như một tia chớp vồ đến những cái răng nhọn hoắc kia cắn vào tay cầm kiếm của Yi nhấc bổng cả người ông lên. Một đòn tấn công nhanh đến nỗi Yi không kịp phản ứng gì...những tiếng rắc rắc do răng và xương va chạm

“á...a...Á....tay ta...á....”-Yi hét lên thê thảm và đầy đau đớn....

“Yi”-Varus kinh hoàng nhìn miệng của Chorank đang cắn vào tay của Yi....

“nghe”-Yi nghe thấy răng hàm của mình...

“phập”-Yi đưa cao chân mình lên rút lấy thanh kiếm trên chân rồi một đường kiếm quyết đoán tự chặt đứt cánh tay phải của mình, máu bắn ra sôi sủ, ông rơi xuống mặt đất, Chorank vứt cánh tay của Yi sang một bên, tiện chân đá ông một cái thật mạnh, chiếc mũ đặc biệt mà Yi hay đội văng ra để lộ khuôn mặt vốn có của mình, một khuôn mặt của người đàn ông từng trải, trông Yi cũng độ khoảng 30 tuổi mà thôi.

“Yi...”-Varus bắn ra một loạt các mũi tên để cản đường Chorank sau đó lao đến đỡ lấy Yi đang rơi, Varus nhanh chóng cởi chiếc áo bên ngoài đang mặc ra, vò lại 1 cục rồi đặt vào chỗ cánh tay bị cụt đang chảy máu liên tục kia, sắc mặt của Yi trắng bệch....

“phải...phải...cầm cự...quân cứu viện sắp đến rồi...phải cầm cự...”-Yi nói.

Varus: “ Yi, ông đừng nói nữa, càng nói máu càng chảy...”

Yi cố nở nụ cười tiếp tục chống kiếm đứng lên, đôi chân run run như không thể đứng vững: “ ta còn sống thì còn có thể chiến đấu...”

“rống”-Chorank sau khi thoát khỏi cái đám cung tên chết tiệt của Varus hắn ta bắt đầu gầm rống lao vào, từ miệng hắn, những cái gai hư không bắn ra liên tục...

“keng...keng...”-Yi vùng kiếm chặn lại toàn bộ các gai hư không bắn ra rồi xoay đầu nói với Varus: “chúng ta sẽ cùng nhau bảo vệ Ionia...”-Vừa nói xong Yi đã đẩy Varus sang một bên, dưới chân của ông ta đột nhiên xuất hiện một quần sáng màu xanh lá, Yi như một cơn gió phóng đến Chorank .

Ông ta đã thi triển tuyệt kỹ mạnh nhất của mình: “ chiến binh sơn cước”-Yi nhanh hơn bất cứ ai có mặt tại đây, tất cả xung quanh ông ta cứ như chậm lại, thời gian chậm lại...nhưng thực tế là do ông ấy quá nhanh.

Yi hòa cùng cơn gió, ông và gió đã hòa làm một

“phập”-Yi xuất hiện bên hông của Chorank một kiếm đâm xuyên qua lớp da chần chẫn...Chorank gầm lên đau đớn, xoay người tấn công vào Yi nhưng quá chậm, Yi đã rời khỏi vị trí đó.

“phập”-Yi một lần nữa xuất hiện phía sau lưng Chorank kiếm trên tay lại đâm và chém...cứ như thế Yi điên cuồng đâm chém khắp cả người Chorank ...bốn phương tám hướng, Yi như một u linh không nhìn thấy thân thể, ông đẩy tốc độ lên mức cao nhất di chuyển liên tục, chém liên tục...

“Xoạt”-Yi trượt người xuống bên dưới thân của Chorank , kiếm trên tay đâm mạnh vào bụng của hắn ta, Yi xoắn kiếm một vòng để vết thương mở rộng hơn, máu từ bụng trào ra như suối...

“rống...rống...”-Chorank đau đớn gầm lên điên cuồng, hắn ta giẫy giụa liên hồi...

“khốn kiếp thật, chân mình không có cảm giác gì nữa rồi!”-Yi đã kiệt sức, đôi chân di chuyển liên tục nay đã vượt quá giới hạn của mình, bây giờ nó đã cứng như một tảng đá, Yi nằm yên bất động dưới mặt đất nhìn thanh kiếm đâm xuyên qua bụng của Chorank .

“Yi”-Varus hoảng hốt la lên.

Chorank cảm hận nhìn Yi đang nằm bất động trên mặt đất. cái còng nhọn hoắc kia đâm mạnh vào bụng của ông ta, một tiếng phập vang lên, Yi không hề cảm thấy đau đớn...mọi cảm giác trên cơ thể lúc này đã mất...

“Yi...”-Varus hét lên, cung trên tay của anh ta liên tục bắn về phía trước nhưng không hề có chút tác dụng...

“đồ quái vật khốn kiếp, ta sẽ giết ngươi...giết ngươi”-đôi mắt Varus đỏ lên như máu, mái tóc dài không gió tự động bay tứ tung, cung trên tay bắn liên tục, mặc kệ các ngón tay đang rướm máu hắn vẫn cứ bắn....

“rồng”-Chorank lao vào Varus chiếc cày to lớn quét mạnh đánh Varus ngã cái rầm trên mặt đất, cả người đầy máu...

“ọc...”-Varus phun ra một miệng máu...cố gắng gượng dậy nhưng không thể, xương sườn đã gãy đến 4-5 cái rồi...có muốn cũng bất lực...

“hãy bảo vệ Ionia...”-Yi phun ra một búng máu....trước khi chết nói ra 1 câu.

“chết đi...chết đi...”-Chorank giơ cao chân chuẩn bị đạp vào người Yi cho nát bét nhưng ngay lúc này một đám mây không biết ở đâu lao đến kéo lấy Yi thoát khỏi bàn chân khổng lồ kia...

“Master Yi!”- Wukong nhìn Yi cả người đầy máu đau khổ hét lớn...

182. Q.6 - Chương 12: Hi Vọng Trong Tuyệt Vọng

“không...Yi...không...”-Irelia thấy Yi đã “ngã” xuống, cô đau khổ la lên, xung quanh những người đang chiến đấu cũng thấy sự hi sinh của Yi, bọn họ như muốn khóc nhưng không thể khóc, họ không muốn để kẻ thù đang đối diện nhìn thấy những giọt nước mắt yếu đuối.

“chúng ta sẽ chiến đấu thay phần của ông ấy”-Giống như mang đầy lòng thù hận, Irelia và những người khác đột nhiên khí thế dân cao, bao đau đớn đã biến mất.

“Á”-Wukong gầm lên một tiếng đầy bi phẫn, bầu trời đêm đột nhiên nổ ầm ầm từng tiếng sấm bi thương như muốn xé toạc cả cái màn đêm đáng sợ này.

“chết đi...”-Wukong điên cuồng cầm cây thiết báng của mình lao đến, những cú đập nặng tựa ngàn cân giáng xuống đầu Chorank, thể nhưng dù trên người đầy thương tích do Yi gây ra nhưng Chorank vẫn cho thấy hắn ta không phải kẻ dễ bị bắt nạt, ngay khi thấy cây thiết báng của Wukong đánh đến thì Chorank đã nhanh chóng lùi về phía sau tránh né... hắn ta gầm lên một tiếng định hù dọa Wukong thể nhưng giờ đây Wukong không còn là Wukong trước kia nữa, cậu ta đang bị cơn thịnh nộ che mắt, sát ý của cậu ta đã khiến bầu trời phải nổ sấm.

“đền mạng Master Yi lại đây”-Wukong một lần nữa cầm thiết báng lao đến, cậu ta bắt đầu phân thân ra thành năm Wukong, năm hướng cùng lao vào tấn công tới tấp...

Chorank rất nhanh nhưng không thể nào một chớp mắt, đã thể trên người lại bị thương rất nghiêm trọng ảnh hưởng lớn đến khả năng di chuyển...hắn ta gầm lên một tiếng, sóng âm phát ra cực đại bắn thẳng vào Wukong...

“vù vù”-Wukong thậm chí không thềm bận tâm, hai mắt đỏ rực như phát ra lửa, thiết báng trên tay đột nhiên biến to. “To, to to”-Wukong hô lớn, đến khi cây thiết báng cứ y như một cây đại thụ thì Wukong lập tức cầm nó đập xuống đầu Chorank.

“ầm”-Một tiếng nổ vang lên, khói bụi bay tứ tung.

Khói bụi dần bay đi, đôi mắt lạnh lẽo kia đầy nỗi sợ hãi, “cái giống khí này là gì đây?”-Chorank đã nghĩ thể. “rồng”-Hai cái cày của to lớn kia đưa lên đỡ lấy cây thiết báng khổng lồ, đôi chân hắn bắt đầu lún từ từ xuống mặt đất.

Những tiếng kêu rắc rắc từ hai cái cày của Chorank bắt đầu vang lên...”á”-Wukong hét lên một tiếng, cây thiết báng đập mạnh xuống dưới lập tức đè không thấy thể xác của Chorank đâu cả. Hắn ta đã bị giết?

“hà hà hà...”-Wukong đứng giữa không trung thở dốc, cây thiết báng đã trở lại như cũ, đôi mắt đỏ rực nhìn xuống bên dưới, đám khói bụi kia vẫn chưa tan, Wukong không thể nào nhìn rõ được Chorank thực sự đã chết hay chưa...?

“ầm”- một tiếng nổ vang lên ở trận chiến gần đó, Shen, Kennen, Akali và Zed như 3 thiên thạch rơi từ trên cao xuống, đập mạnh xuống mặt đất, khói bụi bay lên tứ tung, cả bốn người mình đầy thương tích, đầu đầu

cũng thấy, Akali và Kennen có lẽ là thảm nhất khi đôi tay của Akali không thể nào cầm được vũ khí, còn Kennen thì tệ hơn, chân của cậu không thể đứng được, sức lực cũng không còn.

“Xi”-Trio’zic toàn thân trông cũng không hề ổn chút nào, sáu cái cánh thì đã bị chặt đứt hết 5 cái, hẳn ta bây giờ không thể bay được, đứng trên mặt đất cảm hận nhìn 4 người trước mặt.

“ọc”-Trio’zic phun ra một cục máu màu xanh cực kì kinh tởm, đôi mắt vàng kè cảm hận...hắn nói: “ không bầm 4 tên các ngươi ta quyết không phải là đội phó của đội quân sát thủ.”

“A”-Akali đau đớn khẽ rên lên một tiếng, Shen và Zed xoay đầu lại nhìn cô, ánh mắt của cả hai đều tỏ ra lo lắng, Zed nói: “ Shen...bảo vệ cô ấy, ta sẽ tiêu diệt con bọ ngựa kia.”

“một mình người làm được sao?”-Shen lúc này trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần dài, chiếc áo từ sớm đã bị sức mạnh của Trio’zic thổi nát, trên ngực của Shen có rất nhiều các vết cắt sâu đến tận xương.

Zed xé toạt chiếc áo rách của mình, những cơ bắp cuộn cuộn lộ hết cả ra, Zed đứng dậy xoay đầu lại nhìn Shen sau đó lại nhìn Akali, anh ta nói với giọng từ tốn: “ Akali, ta biết em thích Shen...nhưng giờ phút này đây phải đối mặt với ranh giới sống chết, ta không muốn giữ điều này trong lòng mình nữa...Ta thích em...ta bắt đầu để ý tới em khi còn là một cậu bé, hàng ngày ta đều lên nhìn em tập luyện bên lão sư, ta cũng luôn âm thầm bảo vệ em mặc dù em luôn có Shen ở bên cạnh, bởi ta tin rằng ngoài ta ra không có ai đủ sức để bảo vệ em cả. Ngoại trừ sự việc em và Shen đi làm nhiệm vụ và bị nạn do quân Noxus tấn công...từ trước đến nay ta đều âm thầm bảo vệ em từ phía sau...bởi vì ta thích em...nhưng thật buồn rằng người đàn ông mà em chọn lại là Shen, hài. Cũng đúng thôi, vì trước giờ ta có bao giờ thẳng mặt đối diện và nói chuyện với em đâu!”-Zed nhắm chặt mắt lại, giống như mọi gánh nặng trong người đều bị trút bỏ.

Akali ngơ ngác nhìn Zed, đây có phải Zed mà cô biết không? Sao bây giờ trông anh ta khác quá vậy? hay là từ trước đến giờ cái mình biết chỉ là cái vẻ bề ngoài giả tạo của anh ta, còn con người và bản chất thực phía bên trong thì mình hoàn toàn không rõ.

Shen nhìn chằm chằm Zed, sau đó Shen nói: “ nếu người thích Akali thì hãy cố gắng sống sót...nếu người chết Akali sẽ rất buồn, thậm chí Ahri, cô gái mà người xem là em gái của mình cũng sẽ rất buồn.”

“xoạt”-hai cây kiếm trên tay của Zed được rút ra, Zed bước từng bước đến gần Trio’zic.

“thay ta chăm sóc Akali”-Zed để lại câu nói sau đó lập tức như một cái bóng hòa cùng màn đêm lao thẳng vào Trio’zic.

“Zed...dừng lại...”-Kennen hô lên một tiếng, cậu ta nhận ra chiêu mà Zed đang sử dụng, Kennen nghiêng chặt rằng nói với Shen và Akali: “ ngăn anh ta lại, ngăn lại mau, đấy là đòn tự sát...Zed sẽ dùng mạng sống của mình để đổi với mạng của hẳn ta.”

“Shen và Akali kinh ngạc hốt hoảng nói: “ Kennen, làm sao cậu biết được? tuyệt kĩ bóng đêm vốn là thứ ngoài tầm hiểu biết của cậu mà.”

Có một lần ở bên cạnh John, em đã nghe Zed đề cập đến tuyệt kĩ này, đây là cấm thuật trong tuyệt kĩ bóng đêm, một khi tung ra phải đánh đổi bằng cả mạng sống.”-Kennen bây giờ không thể đứng dậy, cậu đau khổ nằm một chỗ nói.

Nhưng tất cả đã quá muộn!

Tuyệt kĩ cấm kĩ bóng tối của Zed đã được thi triển,Zed như hư hư thực thực hòa cùng vào màn đêm...Trio’zic không hiểu sao dâng lên một sự sợ hãi không tên, những cái bóng của Zed cứ hiện ra rồi lại biến mất ngay tại cùng một vị trí.

“khốn kiếp! có gan thì ra đây mặt đối mặt với ta đừng có trốn giả ma giả quỷ”-Trio’zic bực tức quát lớn.

“tầng 1, phá”-Giọng của Zed vang lên.

Xung quanh Trio’zic đột nhiên bị một màn đêm cực kì đậm đặc bao phủ, cái màn đêm này không giống bình thường, Trio’zic chạy đến đâu nó cũng bám theo đến đó. Da của hắn ta bắt đầu xuất hiện những sợi gân, cảm giác sợ hãi kia lại tiếp tục xuất hiện...

“tầng 2, phá”-Giọng của Zed tiếp tục vang lên...

Lần này bốn phương tám hướng bên trong cái màn đêm đậm đặc kia xuất hiện rất nhiều các bóng đen không rõ mặt, bọn chúng mặc đồ Ninja, tay cầm kiếm, đầu hướng về phía Trio'zic....

“mẹ kiếp chúng bây, chết hết đi”-Trio'zic hét lên như điên, hắn đang dần mất bình tĩnh, những chiếc vuốt sắc nhọn cứ liên tục chém vào các cái bóng đang lơ lửng trên đầu, nhưng thật quái lạ, móng vuốt của hắn xuyên qua những chiếc bóng mà không hề làm nó bị tổn thương gì.

“hộc..hộc...chuyện này là sao...chuyện này là sao?”-trio'zic thở gấp liên tục.

“kết thúc, tầng 3, phá...Tử Thần bóng đêm trời dậy...”-Giọng nói của Zed nhẹ nhàng vang lên, không to không nhỏ đủ lọt tai Trio'zic. Ngay khi giọng nói ấy kết thúc thì cũng là lúc mà những chiếc bóng đang đứng bất động trên đầu hắn ta cầm kiếm chém đến. Một tên chém thẳng, một tên chém vào tay, một tên khác lại chém vào bụng, hàng chục tên như thế thay nhau chém đến, tốc độ không thể thấy được...

“phụt...phụt...”-khắp người của Trio'zic những vết chém đang xuất hiện liên tục, máu trên người hắn bắn ra tung tóe...

“há”-như một tử thần bóng đêm huyền hóa bên trong cái màn đêm đậm đặc kia, hàng chục các mũi kiếm đâm xuyên quan bụng của Trio'zic khiến hắn chết ngay tức khắc.

“Bùm”-bóng đêm đậm đặc đột ngột nổ tung, từ bên trong Zed toàn thân be bét máu bị bắn ra bên ngoài rơi phịch xuống mặt đất, anh ta nằm im bất động.

“Zed...Zed...”-Akali, Shen, Kennen, cố gắng bò đến cạnh Zed, hai mắt của Akali đỏ kè, vì chiếc mặt nạ mà Zed hay mang đã bị phá nát, giờ phút này cô mới được nhìn thấy khuôn mặt thật sự của Zed, một khuôn mặt điển trai nhưng đầy băng giá...

Akali òa lên khóc, nước mắt của cô chảy dài, còn Shen, tâm trạng của anh ta lúc này đây là 1 mớ hỗn độn, kẻ thù, đối thủ, duy nhất của mình đã chết, hắn ta chết chỉ để bảo vệ họ...

“ầm ầm ầm”-ở xung quanh liên tục vang lên những chấn động kịch liệt, Irelia rời Udyr, Syndra, Leesin, Karma, Soraka toàn thân đầy thương tích...

“John...tại sao anh chưa đến? tại sao...”-Irelia và Syndra liên tục chiến đấu, trong đầu của cả 2 người liên tục vang lên câu nói này.

“khéc...”-Một tiếng la thảm vang lên khiến cả chiến trường đột ngột dừng lại...Irelia và những người khác xoay đầu nhìn về phía tiếng thét vang lên, đấy là tiếng thét của Wukong, cậu ta đang rơi tự do từ trên trời xuống.

“Hộ thể!”-Leesin tức tốc lao đến giữ chặt lấy Wukong giúp cậu ta tiếp đất an toàn, Leesin kinh hoàng phát hiện sau lưng của Wukong đang bị một thứ chất dịch khủng khiếp ăn mòn, may là cậu ta mặc giáp cho nên thứ chất dịch này chưa làm gì đến xương cốt.

“đến muộn 1 chút mà đã tan nát thế này rồi à? Hai tên đội phó của các ngươi thật vô dụng”-Kog'Maw xuất hiện tại trận chiến, kế tiếp đó là Kha'zix và Cho'gath.

Quân cứu viện liên minh chưa thấy đến vậy mà những kẻ đầu sỏ của quân Hư Không đã đến, liệu đây có phải là dấu chấm hết cho những người ở đây?

Tất cả đều thấy ba đội trưởng của quân Hư Không đã tới, quân Liên minh còn lại ít ỏi tạm thời tập trung lại chỗ đám người của Shen, Leesin đỡ Wukong, Varus mang theo Yi đến cạnh bọn họ.

“bây giờ chúng ta làm sao đây, ba tên kia là đội trưởng của quân Hư Không, đã thế quân ta đã bị tiêu diệt gần như toàn bộ...”-Leesin nói.

“bọn chúng bị mất 2 tên thì phải”-Kha'zix bốn cọt nói.

“bọn khốn kiếp”-Varus, và những người khác nhìn 3 tên đội trưởng cực kì tức giận, hận không thể nào lao đến để xé xác bọn chúng ra ngay được.

“vù vù”-đúng lúc này đây đột nhiên cơ thể của Yi và Zed phát sáng, một vòng hào quang chói lòa thần thánh bao phủ lấy cơ thể của cả hai...

“chuyện gì thế? Zed và Yi...”-Irelia kinh ngạc...cái hình ảnh này hình như cô đã được nhìn thấy một lần rồi.

Từ giữa ngực của cả hai một chiếc giáp thiên thần nhỏ đột ngột xuất hiện, chiếc giáp thiên thần ấy tỏa ra thứ ánh sáng thần thánh bao phủ lấy cơ thể của họ, sau đó cả hai chiếc giáp đồng loạt vỡ nát những mảnh vụn của chiếc giáp rơi xuống người của Yi và Zed sau đó thấm vào người của họ...

“là giáp thiên thần, họ được cứu rồi”-Kennen cười ha hả nói...

“a”-Zed và Yi bắt đầu thở lại, cả hai mở mắt, kinh ngạc nhận ra mình chưa chết, Yi và Zed ngồi dậy nhìn xung quanh hỏi: “ta vẫn sống sao?”

“Ha..ha...Zed, Yi hai người đã sống lại thật mừng quá...”-Irelia tiến lại giữ chặt vai của cả hai vừa khóc vừa cười nói.

“thật không thể tin được, bọn chúng sống lại kìa”-Kha’zix kinh ngạc thốt lên.

“thế lại càng tốt,ta lại có thêm 2 cái mạng để ăn”-Cho’gath không chút gì lo lắng.

Đám người Irelia cố gắng đứng dậy đối mặt với 3 tên đội trưởng và một số thuộc hạ của bọn chúng còn sót lại, họ biết lúc này chạy cũng không thể nào được nữa rồi.

“mọi người nghe cho kĩ đây, có thể quân đội cứu viện sẽ không đến đây kịp và chúng ta sẽ phải bỏ mạng, nhưng thân là một chiến tướng bảo vệ hòa bình của Valoran chúng ta phải chết sao cho thật oanh oanh liệt liệt, trong người của chúng ta mặc dù còn có giáp thiên thần nhưng như vậy thì sao? Có hồi sinh lại cũng bị bọn chúng giết thêm 1 lần nữa, mọi người hãy cố gắng chiến đấu, chết cũng phải gây ra vài thương tích chí mạng để những người khác có đến sau khi chúng ta chết cũng sẽ trả thù được cho chúng ta.”-Irelia nói với giọng điệu vô cùng cứng rắn, lúc này đây từ người cô phát ra một cái khí thế của một chỉ huy...người ta bảo gặp khó mới biết mặt anh hùng, trong hoàn cảnh này Irelia thực xứng đáng với câu nói ấy.

“Irelia...cô còn nhắc chuyện này nữa sao, từ đầu bọn ta đã chẳng tiếc mạng này rồi, chết thì phải chết cho thật oanh liệt, như vậy đời sau mới ngưỡng mộ chúng ta...”-Udyr cười ha hả nói.

Những người khác cũng cười theo, không khí của đám người Irelia khiến cho ba kẻ đội trưởng kia vô cùng kinh ngạc.

“giết ngay và luôn đi, còn chờ gì nữa”-Kog’maw hô lớn sau đó từ cái miệng kinh tởm to lớn của mình bắn ra hàng chục các chất dịch ăn mòn vào đám người Irelia... nhưng tất cả họ đều đã tránh kịp.

“còn muốn tránh sao?”-Kha’zix hô lên một tiếng, hai chiếc vuốt đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu tím nhẹ, hắt tung cánh nhảy lên không tấn công như vũ bão.

“để ta ném xem thịt các ngươi ngon đến đâu...”-Cho’gath cũng lao vào tấn công.

Một cuộc chiến thảm khốc một lần nữa trời dậy, lần này cả 3 tên đội trưởng lệnh cho thuộc hạ không được nhúng tay vào, bọn chúng muốn tự mình giết hết tất cả.

“cắt”-Kha’zix nhanh như chớp xuất hiện ngay trước mặt Leesin, hai chiếc vuốt sắc nhọn tạo thành một hình chữ X chém đến, sức mạnh hư không khủng khiếp bắn ra như con dao sắc bén cắt phẳng mọi thứ.

“tinh tú hộ thể”-Soraka ở phía sau lập tức niệm chú ngữ hàng loạt các vì sao phép thuật bao bọc lấy Leesin ngăn lại một đòn chí mạng vừa rồi.

“chết đi, con bọ ngựa khốn kiếp”-Shen sử dụng vô ảnh bộ của mình di chuyển cực nhanh, kiếm trên tay liên tục chém đến, kiếm khí lăng lệ như xé toạt mặt đất khiến Kha’zix phải lùi lại.

“khà”-Kha’zix bắn hàng loạt các gai hư không sắc bén về phía Shen, nhưng ngay tức khắc, Malphite đã xuất hiện chặn lại toàn bộ những cái gai kia, cái cơ thể bằng đá ấy thực sự quá cứng...

Ở bên kia, Kog’maw đang chiến đấu với Irelia và Karma, một bên thì liên tục sử dụng các tinh linh kiếm để tấn công đủ mọi yếu điểm trên người Kog’maw một bên thì sử dụng kính Mantra của mình bắn ra các luồng năng lượng khủng bố.

Kog’maw không biết do hay hay là hên hấn ta tránh né các đòn tấn công của cả 2 vô cùng ảo diệu, cái cơ thể tưởng chừng như tốc độ không cao ấy lại lách lách không khác gì một con cá.

Từ miệng hắn bắn ra hàng loạt các chất độc khủng khiếp về phía cả hai người, Irelia lộn người ra sau né được một mớ chất dịch kia, cái chất dịch ấy thực khủng khiếp, nó chạm vào mặt đất ngay lập tức khiến phần đất đó trở nên cằn cỗi, thiếu sức sống.

“khệt khệt khệt”-Kog'maw liên tục nhổ hàng tá nước dịch khủng khiếp ấy vào hai người, Irelia là con gái nhà võ nên dễ dàng tránh né nhưng Karma thì không, cô phải liên tục sử dụng đến kinh Mantra tạo lớp hộ thể phép thuật mới an toàn được.

“á”-một tiếng thét thảm vang lên, ở bên kia Yi, Varus, Wukong cùng với Udyr bị Cho'gath dùng sức mạnh đánh bật ra và đập cực mạnh vào mặt đất, cả bốn người phun máu đau đớn.

“ha...ha...lũ yếu đuối các người...nap mạng đi.”

183. Q.6 - Chương 13: Viện Binh

“Ha...ha...ha....các người yếu thế này sao...ha...”-Cho'gath liên tục phun ra những lời nhạo báng vào đám người Irelia trước mặt.

“khốn kiếp!”-Irelia nghiêng chặt răng tức giận, quả thực cô và những người khác không thể nào làm được gì con quái vật Hư Không Cho'gath kia, lớp da của hắn không chỉ dày mà còn cứng hơn cả đá, đã thế sức mạnh của hắn cũng thật không thể nào tưởng tượng được, cỡ như Malphite mà còn bị hắn hất văng đi nhẹ nhàng là hiểu.

“ầm ầm”-Ở phía bên kia, Leesin đang ra sức chiến đấu cùng với Kog'maw, những chất độc khủng khiếp từ miệng hắn ta vẫn cứ không ngừng bắn ra, dù Leesin liên tục đẩy tốc độ của mình lên cao nhất có thể để tránh thứ chất dịch khủng khiếp kia nhưng nhiều lần ông vẫn bị dính phải.

“ha..ha...một tên mù mà đòi đánh lại ta sao...”-Kog'maw cười ha hả nói.

Leesin vô cùng bình tĩnh, ông không hề tỏ ra tức giận hay chút cảm xúc nào, dù đôi mắt đã mất nhưng ông còn lỗ tai của mình mà...người xưa có nói rằng nếu ông trời đã lấy đi của họ một thứ gì đó thì sẽ đền lại một thứ khác quý giá không kém. Leesin đã mất đi đôi mắt của mình nhưng bù lại ông luyện được ình thánh giác và cảm giác cực kì nhạy bén, thậm chí một cái lá sắp rơi ông cũng có thể cảm nhận được, đây là điều mà dù người có mắt cũng không thể nào làm được.

“khech”-Kog'maw phun ra một dòng chất dịch xanh lè đậm đặc về phía Leesin, thế nhưng ông vẫn đứng yên bất động, đôi tai của ông giật giật...”vụt”-một tiếng, Leesin nhanh như điện lướt mình sang bên trái ảo diệu tránh được một chiêu. Kế tiếp đó từ lòng bàn tay của mình, một quả cầu năng lượng tích tụ nhanh chóng bắn thẳng về phía Kog'maw, quả cầu năng lượng ấy bay song song với mặt đất, quét lên trên đó một vết rách cực lớn.

Kog'maw khinh thường há miệng núp quả cầu năng lượng kia, ngay khi quả cầu vừa chạm vào người của hắn ta lập tức một tiếng nổ lớn phát lên, Leesin kinh hoàng nhận ra sau một đòn vừa rồi Kog'maw không hề bị thương, gã ta đúng là quái dị mà, ăn nguyên quả cầu năng lượng kia vào mồm vậy mà không hề có chút xây xước gì. Không để Kog'maw kịp chuẩn bị, Leesin lập tức lao đến, chân đã ra liên tục. Mỗi cước vừa tung ra lại đột nhiên biến mất ngay trước mắt Kog'maw. Đây chính tuyệt chiêu mà Leesin dày công khổ luyện, “vô ảnh cước”-Cước tung ra tuyệt đối không thể nào nhìn bằng mắt thường được.

Ngay khi Kog'maw còn chưa kịp hiểu là chuyện gì thì khắp người của hắn ta bắt đầu mếu mớ, giống như có cả trăm người cùng đập vào hắn vậy.

“rồng”-Kog'maw rồng lên đau đớn, ngã bịch xuống mặt đất....

Leesin thở hồng hộc cả người ướt đẫm mồ hôi...

“Xoạt”-Đôi tai của Leesin giật giật, lỗ mũi của ông ấy hít lấy vài hơi, ông cảm thấy Kog'maw không hề thở nữa, điều này làm Leesin vô cùng kì lạ. ông ấy bước lại bên cạnh Kog'maw tay đưa xuống dưới định xem

xét tình trạng của Kog'maw thế nào...thì ngay lúc này một tiếng hét lớn của Soraka vang lên: “ Leesin...chạy ra khỏi đó mau lên...chạy mau...”

Leesin giật mình nhận ra Kog'maw trước mặt mình đang phát ra dao động năng lượng ngày một mạnh hơn...

“không hay rồi”-Leesin xoay người lại nhưng đã quá trễ, Kog'maw đột nhiên nổ tung, một cỗ lực cực mạnh từ cái thân xác kia bắn ra khiến Leesin không thể nào tránh né được, ông ngã bịch trên mặt đất, tay chân, bị mất đi một nửa...

“ộc...”-Leesin phun ra một búng máu trên mặt đất, hơi thở của ông dừng lại...

Cũng như Yi và Zed trước đó, chiếc giáp thiên thần một lần nữa xuất hiện khôi phục lại mạng sống của Leesin, chân và tay bị vụn vỡ vừa nãy chấn nát nay đã mọc lại...thật là kì diệu...

“Leesin...ông không sao chứ?”-Soraka và Karma chạy lại đỡ lấy Leesin...

“tôi...tôi không sao...”-Leesin cố gắng tỏ ra vẻ mình không có việc gì, nhưng ông biết bây giờ giáp thiên thần trong người đã mất, nếu ông sai lầm như vừa rồi thì cái mạng này nhất định sẽ biến mất vĩnh viễn.

“Ha..ha...ha...”-Kog'maw lúc này trông như một cục thạch, cả người hấn vô cùng gớm ghiếc, hấn cười vài tiếng sau đó chạy lại một con quái thú đứng gần đó, nhảy vào miệng rồi chui vào trong bụng của con quái thú kia, ngay tức khắc, bộ da bên ngoài của con quái thú kia biến đổi, Kog'maw lại một lần nữa trở về hình dạng như lúc trước.

“con quái vật kia là cái thứ gì đây? Hấn...hấn....thật khủng khiếp”-Karma che miệng kinh hoàng.

Kog'maw thực chất là 1 con quái thú không có hình thù nhất định, hấn ta sống bằng cách chui vào các con ma thú sau đó hấp thụ lấy da của bọn chúng và biến thành da của mình, như một lớp vỏ bọc vậy, khi gặp nguy hiểm hấn chỉ cần phá vỡ lớp da ấy rồi lại nhập vào một con quái thú khác là xong.

“ầm ầm ầm”-hàng loạt những tiếng nổ vang lên liên hồi, Soraka, Leesin, Karma giật mình quay lại thì thấy Đám người Irelia và Shen đã hoàn toàn bị Kha'zix và Cho'gath đánh bại, bọn họ cả người đầy các vết thương lớn nhỏ, nếu không nhanh chóng cầm máu thì sẽ chảy máu quá nhiều mà chết mất.

“Cứ tưởng các người thế nào, hóa ra lại yếu đến thế”-Kha'zix nhìn đám người Shen và Zed đều bị thương nghiêm trọng không thể đứng lên khinh thường nói.

“khốn kiếp, nếu tay em không bị thương thì hấn đừng hòng phách lối”-Akali nghiêng chặt răng nói, hai tay của cô bị những chiếc vuốt sắc của Trio'zic trước đó cắt đứt gân bây giờ không thể nào cầm được vũ khí nữa rồi.

“Mọi người!”-Irelia cố gắng lách về phía đám người Shen và Zed, những người khác cũng cố gắng tụ lại một chỗ...

“ọc”-Irelia phun ra một búng máu nắm chặt thanh kiếm trên tay nhìn cả ba tên đội trưởng trước mặt nói: “các người nhớ cho kĩ đây, bây giờ các người giết bọn ta thì sau này John và những người khác cũng sẽ trả thù cho bọn ta mà thôi...đừng có tự cao.”

“hừm...ta e rằng sau khi giết các người bọn kia cũng sẽ chẳng còn cơ hội để giết được chúng ta đâu.”-Kha'zix nhe răng nhợn cười kha kha nói.

“tại sao?”-Shen cố gắng hỏi.

Cho'gath đáp: “thôi thì các người sắp chết để ta nói cho các người biết nhé, đại ma thú của thế giới hư không đang trên đường đến đây, một khi ma thú ấy đến thì các người cho dù biết phân thân đi nữa cũng đừng mong đánh lại nó, đừng nói là John sợ rằng có 10 tên như thế cũng chả làm được gì nó.”

Lời vừa nói ra khiến cả đám như chết ngất, ma thú mạnh nhất thế giới hư không sắp tham gia vào cuộc chiến này, họ hận..hận rằng không thể sống dài hơn để đem tin này về báo ọi người...

“được rồi, vậy chết đi...”-Kha'zix hô lớn 1 tiếng rồi nhảy đến, hai cái vuốt sắc tung ra....

“toàn bộ nhìn hai chiếc vuốt sắc nhọn kia, bọn họ nhắm chặt mắt như đã chuẩn bị từ trước, cánh cổng tử vong đã mở!”

“gầm”-Đột nhiên một tiếng gầm như chất nát không gian xung quanh vang lên, đánh văng Kha'zix quay ngược trở về...

Một thân hình to lớn xuất hiện trước đám người Irelia, một chiến binh mang trong mình dòng máu của một tên thợ săn khát máu, một kẻ ham chiến đấu hơn bất kì ai, bề ngoài như một con sư tử, sự khao khát săn mồi của hắn đã hiện cả lên cái đôi mắt lạnh như băng kia...

“Rengar???”-Irelia thốt lên.

“xin lỗi đã đến trễ, mọi người không việc gì thì may quá”-kế tiếp đó từ trên cao, Nasus nhảy xuống trước mặt đám người Irelia, câu nói của ông ấy ngay lập tức xua đi cái không khí bức bách từ nãy giờ.

“các người...”-Kha'zix, Cho'gath, Kog'Maw kinh ngạc...nhưng sự kinh ngạc ấy vẫn chưa kết thúc.

Từ trên cao, lần lượt Malzahar, Ryze và Nidalee đáp xuống trước mặt đám người Irelia...Malzahar nhìn ba tên đội trưởng hừ không trước mặt, giọng nói trở nên đôi chút đáng sợ: “ba tên các người kẻ nào muốn chết trước?”

“khốn kiếp! hắn nghĩ mình là ai thế”-Cho'gath bắt đầu chửi thề...

“mọi người mau theo tôi rút lui khỏi đây, mọi chuyện ở đây cứ để cho bọn họ giải quyết”-Nidalee tiến lại đỡ lấy Irelia nói.

Irelia liền đáp: “Nidalee, quân cứu viện đâu? Tại sao chỉ có năm người vậy?”

Ryze đỡ lấy Kennen không thể đứng dậy rồi vội giải thích: “Quân cứu viện sắp đến rồi, chẳng qua vì lo lắng cho tình trạng của mọi người cho nên bọn ta mới đến đây trước, đi mau, chúng ta cần phải đến chỗ quân cứu viện để chữa thương cho bọn họ nữa.”

“Ba tên kia mạnh lắm, liệu họ có thể đánh bại bọn chúng không?”-Malphite khó khăn nói.

“yên tâm, mấy người cứ đi đi”-Nasus quay lại nói.

Nidalee cùng với Ryze nhanh chóng giúp tất cả rời khỏi nơi đây...Kha'zix và Cho'gath thấy thế liền vung tay ra lệnh cho đám thuộc hạ phía sau lao lên ngăn cản, thế nhưng chưa đi được nửa đoạn đường thì đám thuộc hạ kia đã bị Nasus niệm chú nổ banh xác tất cả.

“để bọn chúng chạy vậy sao?”-Kog'maw quay sang hỏi Kha'zix.

“đương nhiên là không, nhưng gặp ba tên ngán đường này thì chỉ còn cách giết cho xong rồi đuổi theo mà thôi.”-Kha'zix liền đáp.

“muốn giết bọn ta sao? Khó lắm đấy”-Rengar nhe răng cười khà khà, ánh mắt của hắn hoàn toàn chú tâm vào Kha'zix tuyệt nhiên không thèm để ý hai tên còn lại.

Những ánh mặt trời đầu tiên bắt đầu xuất hiện ở phía đông, ngay tại đây và ngay lúc này, trận chiến khùng khiếp của những kẻ được xem là kẻ thù truyền kiếp và những kẻ được xem như là quái vật sắp được diễn ra đầy kinh thiên.

“lên!”-Kha'zix tất nhiên nhận ra Rengar, cho nên ngay khi cả ba lao lên tấn công thì hắn ta chọn ngay Rengar làm đối thủ của mình, hắn nhớ lần giao chiến của cả hai trước đây, kết quả là hòa và lúc ấy hắn cũng bị thương không nhẹ...đây chính là cơ hội để giải quyết chuyện ngày hôm đó.

“Nhớ ta chứ, KHÀ KHÀ”-Rengar đối diện với Kha'zix không hề có chút gì lo lắng hay sợ hãi, mà ngược lại, hắn ta đang rất vui...vui hơn bao giờ hết, có lẽ đây là ngày hắn vui nhất từ khi gia nhập Liên Minh.

“nhớ! thế nào hả con mèo nhỏ kia, cái cảm giác mất đi con mắt ấy thế nào...”-Kha'zix châm chọc Rengar.

“Khà khà, hôm nay sẽ trả đầy đủ cho người con bộ ngựa hôi hám kia...”-Rengar vừa nói xong lập tức nhảy sổng vào Kha'zix những cái móng vuốt đeo trên tay lập tức đánh đến, tiếng xé gió mà những cái móng vuốt kia tạo nên khiến tóc gáy người nghe như dựng đứng cả lên.

“Ồ mèo hoang, không biết sống chết”-Kha'zix gầm lên một tiếng sau đó lao vào tấn công...

Ở trận đánh khác, Malzahar đối đầu với Kog'maw, cả hai dường như có sự quen biết nhau từ trước Malzahar nói: “ Kog'Maw người đã thay đổi nhiều rồi, hãy bỏ hết tất cả trở lại như trước kia đi.”

Kog'Maw bỏ ngoài tai những điều Malzahar nói, hắn đáp: “ Malzahar, kẻ thay đổi nhiều là người mới đúng, năm xưa khi người giúp ta thoát khỏi sự xiềng xích của giam cầm, ta rất biết ơn người và xem người là bạn, nhưng càng về sau ta nhận ra rằng có một thứ còn cao hơn cả tình bạn kia, đấy chính là sự ham muốn. Ta ham muốn nuốt chửng mọi thứ, cái hành động mà người cho rằng kinh tởm ấy chính là bản chất của ta, và người không ngừng khuyên ta từ bỏ nó. Malzahar, người không hề hiểu ta, chỉ có mỗi chúa tể là hiểu ta, ngài ấy cho ta mọi thứ ta muốn, ta có thể nuốt những thứ ta thích...người có làm được điều đó cho ta hay không?”

Malzahar lắc đầu thất vọng đáp: “ vậy xem ra chúng ta không còn điều gì để nói với nhau nữa rồi, Kog'maw trận chiến ngày hôm nay giữa ta và người sẽ có kẻ sống và người chết, hi vọng khi người nằm xuống không oán trách gì ta cả.”

Vừa nói xong cặp mắt của Malzahar đột nhiên phát ra hai luồng ánh sáng màu tím đầy quỷ dị, kế tiếp đó, từ lòng bàn tay của mình Malzahar bắn ra một đốm lửa màu tím nhắm thẳng về phía Kog'maw.

Kog'maw không hề tránh né, hắn ta mở miệng ra thật to nuốt trọn đốm lửa đó vào bên trong...

“khà khà, lửa hư không, mùi vị vẫn như vậy!”-Kog'Maw nói ra vài tiếng sau đó đột nhiên cảm thấy có điều gì đó bất thường, mắt hắn trở nên mờ hơn bao giờ hết, đầu cứ lún lún choáng váng....

“chuyện gì thế này...đầu ta..đầu ta...”-Kog'maw chao đảo hô lớn: “ đây không phải là lửa Hư Không...nó là cái gì...là cái gì...”

“Ngọn lửa của sự ám ảnh...”-Malzahar nói nhẹ nhàng.

“khốn kiếp”-Kog'maw lập tức phát nổ, đúng hơn là hắn tự động khiến cho lớp da bên ngoài của mình phát nổ còn bản thể thật bên trong hắn thì lập tức chui ra và nhập vào một con quái thú ở phía xa...nói thì dài dòng nhưng thực chất cũng chỉ diễn ra chưa đầy 3 giây. Sau khi Kog'maw khoắc lên mình bộ da mới hắn cảm thấy cơn đau đầu cũng giảm đi đôi chút.

“Malzaha...r...r...”-Kog'maw cảm hận nhìn Malzahar....vừa nói xong từ miệng của hắn hàng chục các thứ nước dịch khủng khiếp bắn ra liên tục.

Malzahar liên tục bay lên tránh né, đồng thời từ lòng bàn tay cũng không ngừng bắn ra các luồng năng lượng hư không để đáp trả.

“rồng”-một tiếng rồng diên cuồng vang lên, gió đột nhiên thổi mạnh cực kì, cát bụi bay tứ tung...ở gần đó Nasus và Cho'gath đang kịch chiến thảm khốc, cây quyền trượng của Nasus liên tục vung lên hạ xuống đánh vào người của Cho'gath nhưng Cho'gath cũng không hề tỏ ra thua kém khi những cái càn cùng với những cái vuốt sắc nhọn trên người hắn liên tục đánh đến khiến Nasus thương tích đầy mình.

“chết đi”-Nasus nhảy lùi về phía sau vài bước, tay của ông ấy bắt đầu bắt các ẩn chú kì lạ, miệng thì lâm lâm đọc một tràng chú ngữ, rất nhanh, mặt đất bên dưới chân Cho'gath rung động mãnh liệt, một đồ hình trận phát ngời sao sáu cánh rực cháy trong biển lửa xuất hiện bao lấy Cho'gath ở bên trong, những ngọn lửa phép thuật ấy quả thực có sức sát thương vô cùng lớn nhưng tiếng rắc rắc từ cái lớp da cứng hơn cả đá của Cho'gath bắt đầu vang lên.

“rồng...rồng”-Cho'gath kêu lên đau đớn, âm thanh phát ra của hắn to đến nỗi những tảng đá xung quanh đều bị nó chấn nát thành cám...Nasus cố gắng sử dụng sức mạnh phép thuật của mình để khống chế âm thanh kia, tránh để hai lỗ tai bị thủng...

184. Q.6 - Chương 14: Kết Liễu!

“Ghào...”-Nasus gầm lên một tiếng, quyền trượng trong tay liên tục nện xuống đầu Cho'gath.

Những tiếng rống lên đau đớn vang lên không dứt, cả người Cho'gath bị một phủ lớp bùa chú của Nasus khiến đôi chân nặng như cả trăm tấn, mọi cử động đều tỏ ra vô cùng chậm chạp.

“chết đi”-Nasus xoay người đá một cước thật mạnh vào Cho'gath khiến hắn ta văng lui ra sau từ miệng chảy ra một dòng máu màu tím quái dị.

“Tên khốn”-Cho'gath đã thực sự tức giận, Nasus đúng là đối thủ mạnh nhất mà hắn từng đối đầu.

“đồ chó hoang, ta sẽ cắn nát ngươi...”-Cho'gath vùng dậy vô cùng mạnh mẽ, sau đó hắn ta đột nhiên xoay người chạy lùi về phía đám ma thú phía sau, hành động tiếp theo của hắn khiến Nasus ngây người, kinh hãi, Cho'gath bắt lấy đám ma thú kia bắt đầu cắn xé và nuốt bọn chúng vào bụng, một con, hai con, Cho'gath ăn liền một lần 6 con ma thú to lớn vào bụng, máu của bọn chúng vọt đầy trên mặt đất.

“rống”-Cho'gath rống lên một tiếng cực lớn, cái cơ thể của hắn bắt đầu thay đổi, những cái gai trên người mọc dài ra, những cái răng bắt đầu lớn hơn và sắc hơn, đặc biệt chính là cái thân thể kia, nó đang ngày một to lên...Cho'gath khổng lồ...không sai, Cho'gath sau khi ăn thịt 6 con ma thú lập tức hóa thành một con quái vật khổng lồ đúng nghĩa, cái cơ thể kia phải nói là to hơn cả một tòa nhà hai tầng, Nasus bây giờ cùng lắm chỉ đứng đến bắp chân của Cho'gath mà thôi.

“Con chó hoang kia, nạp mạng đi”-Cho'gath lao vào tấn công Nasus, cái thân hình khổng lồ kia thật sự quá mức đáng sợ, Nasus buộc phải lùi lại cả chục bước để tránh những cú dẫm đạp của con quái vật kia.

“rống”-Cho'gath một lần nữa hét lên cái âm thanh khủng bố ấy, sức mạnh sóng âm lần này còn mạnh hơn trước gấp chục lần, Nasus phun ra một ngụm máu, ngã lăn ra mặt đất đau đớn bịt chặt hai lỗ tai lại.

Rengar, Malzahar ở gần đó cũng bị ảnh hưởng, thứ sóng âm ấy quá mạnh, cả hai bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng lùi lại về phía sau vài bước. Đây chính là cơ hội không thể tốt hơn đối với Kha'zix và Kog'maw. Ngay khi thấy Rengar lùi lại thì Kha'zix đã chớp lấy thời cơ, hai cái móng vuốt sắc nhọn liên tục chém đến khiến Rengar vừa phải ngăn cản cái âm thanh khiếp kia vừa phải đỡ lấy đòn tấn công của Kha'zix.

“gầm”-Rengar bị Kha'zix chém một nhát trên ngực máu bắn ra tứ tung, Rengar đau đớn lấy tay chặn máu chảy cảm hận nhìn Kha'zix. Ở gần đó vì cái âm thanh khiếp kia Malzahar cũng bị dính một ít chất dịch ăn mòn từ miệng của Kog'maw một phần cánh tay phải bị thương khá nặng.

“khá đấy, con quái vật kia...có thể làm ta bị thương đến mức này ngoài thằng em trai của ta ra thì không có ai đủ sức làm điều đó.”-Nasus chống gậy đứng dậy lau đi vết máu trên miệng, nhìn chằm chằm vào Cho'gath khổng lồ cười nói. Đột nhiên đôi mắt của ông ấy sáng bừng lên như lửa đốt, xung quanh ông ta nhanh chóng được bao bọc bởi một lớp bụi cát quái dị. Chưa hết, ma pháp nguyên tố bên trong không khí bắt đầu dao động kịch liệt, toàn bộ chúng dường như bị đám không khí đang bao phủ xung quanh Nasus hút hết cả vào bên trong...

“bùm”-cánh tay phải của Nasus bắt đầu phình to ra.

“bùm”-đến lượt cánh tay trái...

Liên tục như thế chân trái, chân phải, rồi cả người của Nasus bắt đầu hóa thành khổng lồ. Nasus đột nhiên trở nên vô cùng hung tợn, đôi mắt đến khuôn mặt của ông ấy đều toát nên sự đáng sợ trước giờ chưa từng thấy. Cái cơ thể to lớn kia được bao phủ bởi một lớp áo giáp ma thuật trông Nasus lúc này không khác gì một vị thần trong các truyền thuyết ngày xưa.

“rống”-Nasus gầm lên một tiếng thật lớn, ông lao thẳng vào tấn công Cho'gath, cây quyền trượng trên tay rực sáng một luồng năng lượng phép thuật cực mạnh.

“ầm”-Quyền trượng đập xuống, Cho'gath ngay tức khắc cảm thấy có điều gì đó không ổn nên tránh sang một bên, một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, mặt đất bị chiếc gậy của Nasus đập trúng bị thổi tung, một cái hố cực sâu xuất hiện ngay tại vị trí đó.

“Nasus, kết thúc ngay thôi... ..”-Malzahar hô lớn một tiếng, ngay tức khắc xung quanh ông hàng loạt các dòng ma thuật hư không bắt đầu dịch chuyển ngày một nhanh, từ người của Malzahar những đám không khí màu tím quỳ dị bắt đầu tràn đến Kog'maw...

Những tiếng la hét thảm khốc bắt đầu vang lên bên trong, Kog'maw đau đớn lẫn lộn, hẳn ta giống như đang gặp những ám ảnh kinh hoàng nhất trong cuộc đời.

“chết đi”-Malzahar hít lâu một hơi thật sâu, ngay tức khắc từ đôi mắt của mình một luồng sức mạnh Hư Không cực đại được bắn ra nhắm ngay chính diện của Kog'maw mà phóng đến, cả người Kog'maw đang giãy giụa đau đớn đột nhiên bất động, hẳn chỉ biết la lên trong đau đớn, cơ thể hẳn bị chính thứ sức mạnh mà Malzahar gọi là “Âm Ti trời buộc” kia khống chế, sinh lực của Kog'maw ngày một bị sức mạnh hư không của Malzahar ăn mòn....những tiếng la hét thất thanh cứ vang lên liên tục, thậm chí bây giờ Kog'maw muốn tự nổ trốn thoát cũng không thể.

“ầm ầm”-ở gần đó cuộc chiến của Nasus và Cho'gath cũng gần kết thúc, sức mạnh của nhà thông thái Sa Mạc này quá mức khủng khiếp, ông không chỉ biến mình thành khổng lồ ngang ngửa với Cho'gath mà còn làm gia tăng chính sức mạnh trong người của mình, bộ giáp bên ngoài của Cho'gath bị Nasus dùng quyền trượng trên tay đập cho nát bét, cả người con quái thú ấy đều be bét máu.

“rồng”-Cho'gath gầm lên lao đến, nhe răng như định ăn tươi nuốt sống Nasus nhưng hẳn đâu làm được điều mình muốn. Nasus lập tức niệm cho ắt đất bên dưới chân Cho'gath bị thiêu đốt trong những ngọn lửa ma thuật đầy sức mạnh. Những bùa chú quái dị sau đó Nasus niệm lên người Cho'gath khiến hẳn ta như vác cả quả núi trên người nặng nề không thể di chuyển.

“kết thúc ở đây con quái vật kinh tởm.”-Nasus nhảy lên cao, đầu quyền trượng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hàng trăm hàng ngàn linh hồn kêu gào ở trên đầu quyền trượng.

“ầm”-một tiếng nổ vang lên, quyền trượng một đòn đánh nát nửa phần cơ thể của Cho'gath, hẳn ta đau đớn kêu gào liên tục, cơ thể cũng nhanh chóng biến nhỏ lại...

Ba trận đánh thì có lẽ trận chiến giữa Kha'zix và Rengar là tỏ ra cân bằng nhất nhưng cũng không kém phần đẫm máu nhất...sau một hồi ăn miếng trả miếng thì giờ lúc này đây Rengar toàn thân đầy vết thương, trên người của hẳn ta lông trắng bị nhuộm thành màu đỏ không biết từ lúc nào, máu chảy xuống chân, thấm cả trên mặt đất. Còn phía Kha'zix cũng không khá hơn là bao, khi đôi cánh của mình bị Rengar xé rách, trên người đâu đâu cũng là vết cào xé đang chảy máu...

“đồ mèo hoang, ngươi không tiếc mạng sống đúng không? Cách ngươi chiến đấu không khác gì một kẻ điên đại cả.”-Kha'zix phun ra một búng máu rồi nói.

Rengar cười khà khà, có vẻ như hẳn ta không hề cảm thấy đau đớn gì cả: “ phải...chiến đấu với một kẻ như ngươi thì đâu cần giữ mạng làm gì, đặt mạng sống lên ranh giới sẽ cho ta sức mạnh hơn lúc nào hết.”-Nói là làm, Rengar lại tiếp tục lao đến, hai tay của hẳn ta vươn ra, những cái móng sắc nhọn chém đến.

“phập”-Kha'zix cũng lao lên, vuốt đâm xuyên qua một phần vai của Rengar, máu bắn ra tung tóe, nhưng Rengar không hề nhăn mặt hay tỏ ra đau đớn, giống như việc để Kha'zix đánh trúng mình chính là điều hẳn ta dự tính từ trước vậy.

“gầm”-Rengar gầm lên, miệng đầy răng sắc nhọn cắn đến, những cái răng của Rengar đâm xuyên qua vai của Kha'zix, không hề thương tiếc, cắn thật mạnh, bản năng của một con thú lúc này trỗi dậy, Rengar xem Kha'zix không khác gì con mồi, và bây giờ hẳn ta đang xé xác nó.

“khezzzzz”-Kha'zix hét lên đau đớn,hai cái vuốt hư không liên tục đâm vào người của Rengar khiến hẳn đau đớn mà nhả vai của mình ra, nhưng Rengar rất “cứng đầu” không chịu buông vai của Kha'zix.

“xoạt”- Rengar một chớp mắt phần bả vai của Kha'zix khiến Kha'zix không thể nào chịu đựng được, bả vai bị mất thì không khác gì cánh tay ấy cũng bị mất, Kha'zix liên tục kêu lên đau đớn căm hận nhìn Rengar.

“Rít...Khezzzzzzzzz”-Kha'zix đau đớn, lẫn lộn trên mặt đất, máu chảy ra liên tục, nhuộm màu cả mặt đất...

“khà khà”-Rengar thật đáng sợ, hẳn nhả phần vai vừa cắn đứt ấy của Kha'zix lên mặt đất, máu của Kha'zix trong miệng Rengar chảy dài dài giống như nước dãi của con thú hoang vậy. Rengar trừng mắt nhìn Kha'zix, cả người đầy vết thương do Kha'zix gây ra, để ý kĩ có thể thấy cả ruột gan bên trong...

Kha'zix nhìn Rengar, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, cũng vì chút khinh thường bây giờ Kha'zix đã trả cái giá quá đắt.

“ầm ầm ầm”-những tiếng nổ liên tiếp vang lên, Kha'zix xoay đầu nhìn lại, thì vô cùng kinh hoàng phát hiện, Cho'gath và Kog'maw đã bại trận, cả hai đang bị thương cực kì nghiêm trọng.

“mèo hoang, mối thù này ta sẽ tính sổ với ngươi lần sau!”- Kha'zix lập tức tàn hình, mặc dù trên người liên tục chảy máu và hiện cả lên trên mặt đất và Rengar thấy điều đó nhưng hắn ta không đuổi theo, đúng hơn là Rengar không thể đuổi theo, đôi chân của Rengar lúc này giống y như hai gốc cổ thụ đã bám chặt vào đất, Rengar đã bất tỉnh, Rengar đứng như vậy là nhờ vào ý chí của mình...

“đi mau”-Kha'zix lao đến tấn công Malzahar khiến ông ấy buộc phải ngừng phép của mình lùi lại về phía sau tránh né, Kha'zix mục đích không phải là tấn công Malzahar, mà là cứu lấy Kog'maw, tiện thể Kha'zix bắn ra hàng chục các gai hư không vào mặt đất để nó phát nổ tạo nên khói bụi, sau đó lùi theo Cho'gath đang thoi thóp trên mặt đất phóng đi...dù Kha'zix đang bị thương rất nặng nhưng dù sao hắn cũng là một sát thủ, tốc độ di chuyển cộng với khả năng tàn hình của mình Nasus và Malzahar cũng không muốn đuổi theo ắt công.

“Rengar...”-Malzahar phát hiện tình trạng nguy kịch của Rengar cho nên bay đến bên cạnh hắn ta...

“Mau lên, đưa cậu ta đến gặp Soraka”-Nasus gấp rút nói.

Malzahar và Nasus nhanh chóng đưa Rengar đến chỗ quân đội cứu viện.

.....

“hờ hờ hờ”-Sau khi thoát khỏi đám người Malzahar và Nasus, Kha'zix đã kiệt sức không thể nào một mình kéo theo cả hai được nữa, hắn gục ngã dưới một gốc cây...thoi thóp nói: “ chúng ta bại trận rồi...thật là nhục nhã...”

“hà hà hà”-Cho'gath không thể nói được điều gì chỉ biết thở khà khà, cơ thể ngày một yếu dần...

“vù vù...”-một cơn gió thổi lên...

Kha'zix nằm trên mặt đất ngược mắt nhìn, một cánh cổng hư không được mở ra, người bước ra chính là Kassadin.

“Kass...mau đưa chúng tôi về...mau cứu chúng tôi.”-Kog'maw khó khăn mới nói được vài câu.

Kassadin không đáp nhìn cả ba với ánh mắt xem thường...một lúc sau Kassadin mới nói: “ ba kẻ bại trận mà đòi sự cứu giúp từ ta sao?”

“Kass...ngươi...”-Kha'zix nghiêng chặt răng nói.

“các ngươi chắc cũng biết hậu quả của việc thảm bại là gì rồi chứ?”-Kassadin quơ quơ thanh gươm trên tay giọng điệu bốn cọt.

“ng.. dám giết bọn ta...sa...o?”-Cho'gath đánh vắn từng chữ nói.

“ngươi dấmmmmmm”-Kha'zix hét lên một tiếng, dồn toàn bộ sức lực còn lại phóng đến.

“phập”-Mũi kiếm của Kassadin lập tức đâm xuyên qua bụng của Kha'zix, Kass cười nhẹ nói: “ bại tướng thì không nên sống...”

“tên khốn”-Kha'zix chỉ kịp nói lại hai chữ sau đó ngã gục xuống đất lập tức tắt thở.

“đến lượt hai người”-Kassadin lạnh lùng bước đến, Cho'gath và Kog'maw bây giờ có khác gì kẻ tầm thường đâu, làm sao cản được ý định của Kassadin đây. Hai âm thanh nhẹ vang lên. Mũi kiếm của Kass đâm xuyên qua cơ thể của Kog'maw và Cho'gath,kết liễu đi hai mạng sống.

“trông chờ vào ba kẻ này đúng thật là sai lầm mà.”-Kassadin xoay người nhẹ giọng nói, hắn bắt đầu bước đi quay trở lại cánh cổng hư không trước đó mình đã đi ra.

Đột nhiên bước chân dừng lại. Kassadin xoay đầu lại ngẩng đầu lên trời nhìn, đôi mắt hắn nheo lại....

“Người đến đúng lúc thật đấy...”- Từ đôi mắt của Kassadin toát ra từng đợt cảm hận khủng khiếp. Kiếm trên tay lập tức sáng rực một màu tím đặc trưng của thế giới hư không, lấy Kassadin làm trung tâm, một luồng áp lực cực kì khủng khiếp bắt đầu bành trướng...cả người Kassadin bay lên không đứng đối diện với người vừa đến kia.

“ông ác độc thật đấy Kassadin...”-Giọng nói người đối diện kia vang lên.

185. Q.6 - Chương 15: Hận Thù Nên Chấm Dứt

Đôi mắt của Kassadin tràn đầy thù hận khi đối diện với kẻ vừa đến, kiếm trên tay liên tục tỏa ra sức mạnh hư không áp bức đến ngạt thở, chìm chóc, thú vật ở trong khu rừng bán kính 50 dặm lập tức bỏ chạy.

“không nghĩ ra, người tự mình đến đây nạp mạng đấy thẳng nhãi, cũng hay, tâm trạng hôm nay của ta không tốt, một lũ phế vật không thể cản được quân đội của người thì để chính tay ta giết kẻ cầm đầu.”-Kassadin giọng nói cực kì ác độc nói với người đối diện.

Chắc đến đây không ai còn nghi ngờ gì nữa rồi, người đứng đối diện với Kassadin chính là John. Sau khi phái đám người Nasus đến cứu viện hắn cảm thấy vẫn còn rất lo lắng cho nên quyết định đi theo, không ngờ khi vừa đến nơi thì cuộc chiến đã kết thúc, John liền đuổi theo ba kẻ Kha'zix, Cho'gath và Kog'maw kia hồng moi móc thêm chút thông tin về phân khu A.

John lắc đầu nói: “ Kassadin, ông thật ác độc, ba kẻ kia không phải cùng hội cùng thuyền với ông sao? Ông giết bọn chúng như thế không sợ rằng Chúa tể Hư Không và những kẻ cấp trên sẽ tức giận à!”

“ha..ha...”-Kassadin cười ha hả đáp: “ John...người giả ngu hay là không biết? ba kẻ kia không hoàn thành nhiệm vụ của mình, mạng sống của chúng liệu có xứng để tiếp tục tồn tại? ta thân là sứ giả của Hư Không, là người nhận lệnh và thi hành lệnh mà chúa tể giao cho, giết ba tên kia chỉ là chuyện cón con mà thôi.”

“Nhìn qua ánh mắt của ông ta thấy ông vẫn còn rất hận ta.”-John lắc đầu ngao ngán nói.

Kassadin chỉ thẳng kiếm vào mặt John quát lên : “ Trên đời này, người biết ta hạnh phúc nhất là điều gì không? Kassla...niềm hạnh phúc duy nhất của ta chính là nó. Còn nhớ năm xưa khi ta vô tình hấp thụ được thứ sức mạnh Hư Không này vào người, cơ thể ta bắt đầu biến đổi, hung tợn hơn, khủng khiếp hơn và ta biết những hậu quả xấu khi sở hữu thứ sức mạnh này cho nên ta không hề muốn con gái của mình giống như cha nó. Ta đã bảo vệ nó khỏi thứ sức mạnh Hư Không đáng ghê tởm này.Vậy mà, cha người ! Malzahar đã cướp đi nó khỏi tay ta...hắn ta bắt cóc con bé, đưa vào người nó thứ sức mạnh Hư Không, thứ sức mạnh mà ta vĩnh viễn không bao giờ muốn xuất hiện bên trong người của nó...thứ sức mạnh ấy bắt đầu biến đổi con người của Kassla, làm nó không còn nhận ra ta là cha của mình, con bé bắt đầu đi theo Malzahar nhận hắn ta làm sư phụ. Từ đó về sau, niềm hạnh phúc duy nhất còn sót lại của ta đã bị chính cha người cướp đoạt...”

John nhớ những gì cha hắn đã từng nói, đúng thật trước đây ông đã làm việc này, nhưng tình huống lúc đó là do ông bất đắc dĩ mà thôi. John vội nói: “ Kassadin tôi hỏi ông, có phải lúc cha ta bắt cóc Kassla, cô ấy đang bị bệnh rất nặng đúng không?”

Kassadin hơi chút kinh ngạc nhưng nghĩ lại chuyện này có thể do Malzahar kể lại nên hắn ta gật đầu.

John nói tiếp: “ Cha ta đã nói toàn bộ chuyện này cho ta, ông ấy nói, việc bắt Kassla thực chất là việc bắt đắc dĩ của ông ấy. Ông ấy đã tiên đoán trước được tương lai biết rằng sẽ có một ngày Chúa tể Hư Không sẽ quay trở lại và thôn tính thế giới. Lúc ấy trong tay của ông ấy đang sở hữu thứ sức mạnh Hư Không thuần khiết mà chúa tể trước khi bị bắt quay lại thế giới của mình đã cố ý bỏ lại. Nếu để thứ sức mạnh này rơi vào tay của thuộc hạ chúa tể, nhất định bọn chúng sẽ lại mở cánh cửa thông giữa hai thế giới lúc ấy sẽ chẳng còn ai có thể ngăn cản được dã tâm của ông ta. Cho nên cha ta đã đưa thứ sức mạnh ấy giấu vào bên trong cơ thể của Kassla. Thứ nhất, là với sức mạnh hư không ấy cha ta có thể cứu lấy mạng sống của Kassla, thứ hai là cha ta đã nhìn ra được Kassla chính là người có thể trạng hiếm có trăm vạn người mới

có một người như thế để có thể chứa lấy thứ sức mạnh này trong người.”-John kể lại toàn bộ những chuyện mà cha hắn đã nói cho hắn biết.

“nói dối, nếu hắn đã có ý tốt như vậy? thì tại sao hắn lại để Kassla rời khỏi ta? Cướp đi đứa con gái duy nhất của ta?”-Kassadin không tin vào những gì John nói.

“vì cha ta sợ ông sẽ giết chết đứa con gái của mình”-John thở dài nói.

“người nói sao?”-Kassadin khó hiểu.

John liền trả lời: “ cha ta sợ rằng, khi để Kassla quay lại gặp ông, với cái tính cách trước đó của mình, ông nhất định sẽ tìm mọi cách để sức mạnh hư không trong người cô ấy biến mất hoặc ít nhất là phong ấn nó lại. Nếu làm như thế mạng sống của Kassla nhất định sẽ không còn...cho nên cha ta đã phong ấn lại kí ức của cô ấy, giữ cô ấy rời khỏi ông và bắt đầu nhận cô ấy làm học trò của mình dạy cô ấy cách sử dụng sức mạnh hư không bên trong.”

“nói dối, tất cả đều là nói dối..a....a....”-Kassadin gầm lên điên cuồng ông không tin những gì John nói.

“Kassadin, ông phải nghe tôi, Kassla à không phải gọi cô ấy là Sally mới phải, cô ấy chính là người con gái mà tôi yêu và cũng là vợ của John này, tình cảm của tôi dành cho cô ấy tuyệt đối không kém gì tình cảm của ông đâu...những gì tôi nói đều là sự thật...kẻ giết cô ấy, kẻ thực sự cướp đi niềm hạnh phúc duy nhất của ông chính là thống đốc quân đoàn Hư Không Du Couteau kia kia.”-John quát lớn.

“người câm đi!”-Kassadin lao đến đâm thẳng kiếm vào người John, cả người ông ấy di chuyển cực nhanh, đến độ cứ đi qua đâu là tàn ảnh của ông ta vẫn còn vụt lại đến đó.

John lập tức rút kiếm chống đỡ, hắn chỉ thủ chứ không công.

Kassadin liên tục tung chiêu liên hoàn vào người của John, cú sau mạnh hơn cú trước, ông ta vừa đánh vừa nói: “ nếu như không phải vì cha con người cướp lấy nó khỏi tay ta thì nó đã không bị giết, Vì các người quá yếu đuối nên không thể bảo vệ nó...nếu nó ở bên cạnh ta thì chuyện ấy đâu thể xảy ra. Sau khi giết hết hai cha con người nhất định mối thù với Du Couteau ta sẽ tự mình giải quyết.”

“ầm”-Kassadin vung kiếm chém mạnh về phía John, ngay lập tức kiếm trên tay hắn đưa cao lên đỡ lấy, một tiếng nổ vang lên, John bị sức mạnh của Kassadin chấn cho bay lùi lại.

“dừng lại đi, Kassadin, ông nghĩ Kassla trên trời nhìn thấy chúng ta đánh nhau như vậy cô ấy có vui hay không?”-John quát lớn.

“câm ngay, người không có tư cách nói tên con bé”-Kassadin bắn ra một quả cầu hư không cực kì to lớn tiến thẳng đến John, quả cầu kia không khác gì một cái lỗ đen vũ trụ thu nhỏ vậy, đi qua đâu nó cũng hút hết mọi thứ vào bên trong.

“Chém”-John hét lớn, kiếm trên tay lập tức được bao bọc bởi hai luồng sức mạnh phép thuật hỏa-lôi. Sấm điện chớp giật, lửa cháy đỏ rực hòa cùng vào nhau, thanh kiếm trên tay của John lập tức hóa thành một thanh cự kiếm, chém thẳng về phía quả cầu hư không đang điên cuồng phóng đến kia.

“ầm”-một tiếng nổ kinh thiên vang lên, quả cầu hư không và Hỏa-Lôi cự kiếm va chạm vào nhau cùng nhau biến mất.

Ngay khi John còn chưa kịp chuẩn bị cho lần tấn công tiếp theo thì từ phía sau đám khói kia Kassadin đã vụt đến. Ông ta nhanh chóng di động, Hư Vô Bộ Pháp tuyệt kĩ mạnh nhất của mình được sử dụng đến cực hạn, vô số bóng ảnh ngang dọc đan xen nhau trùng trùng điệp điệp. Giữa không trung hình thành nên tấm lưới như thiên la địa võng rồi từ từ thu nhỏ lại, kinh lực cường đại đáng sợ như lưới kiếm âm ti địa phủ không ngừng ăn mòn lớp hộ thể phép thuật bên ngoài cơ thể John.

Cảm thấy đòn tấn công mãnh liệt của Kassadin, John khê quát lên, đẩy tốc độ của bản thân lên đến cực hạn, quanh người của John, ánh sáng bảy màu cuộn cuộn lưu chuyển. Thân ảnh hóa thành muôn vạn bóng bảy màu, từng điểm từng điểm ánh sáng giao nhau trùng điệp. Trong nháy mắt, trên bầu trời đã hình thành một bông hoa sen bảy sắc vô cùng huyền diệu, cùng với nó, John đứng hiên ngang trong gió như Đại chiến thần tướng quân, giáp chiến bảy sắc tỏa ra thứ ánh sáng thần thánh.

Song phương vô cùng tập trung, sức mạng được dồn nén đến cực hạn rồi phóng ra. Lực xung kích không ngừng ma sát tạo ra những tiếng động như sấm rền khi vang khi trầm. Cuối cùng một âm thanh chấn thiên kinh địa phát ra, hào quang như mưa tủa ra đầy trời, bầu trời đột nhiên sáng rực lên những màu sắc sắc sỡ. Trong tiếng nổ kinh hồn đó, song phương đều thối lui nhưng vẫn không quên đề phòng quan sát đối thủ, sắc mặt vô cùng cảnh giác.

Đứng giữa không trung hét lên một tiếng, Kassadin thấy qua hai lần giao tranh mà vẫn không chiếm được chút ưu thế nào. Hắn đảo mắt nhìn quanh rồi đột ngột lộn nhào liên hoàn đánh ra một trăm bảy mươi sáu kiếm, mỗi kiếm đều mang đầy sức mạnh hư không xuyên quá mục tiêu. Lực xoáy theo hình xoắn ốc tạo thành một cơn lốc tím, trên dưới cùng lúc nhắm John đánh tới.

Thấy luồng lực khủng khiếp tiến đến gần ngay một cường mãnh, John không hề nao núng. Kiếm trong tay hắn rung lên, nhanh chóng phát xuất một luồng kiếm khí với khí thế hủy thiên diệt địa, tạo thành một lưỡi sáng vô cùng kiên cố. Đồng thời thân ảnh hắn cũng phân ra làm chín, với một thể nghịch chuyển bay vọt lên trên. Liền khi đó, ở giữa cơn lốc tím của Kassadin xuất hiện một cái đầu sói được kết hợp bởi chín lần chín tám mươi một kiếm khí được bao phủ bởi sức mạnh phép thuật của John đâm thẳng về phía trước.

Đang tấn công giữa chừng, sắc mặt Kassadin bỗng đại biến, cảm nhận được nguy hiểm, hắn hét lên một tiếng, tay phải đánh ra một chưởng dựa vào phản lực mạnh mẽ tránh ra xa ba thước. Vừa lùi lại thì cũng là lúc một cái bóng ảnh khác của John cầm kiếm từ phía sau đâm đến. Tưởng rằng đã thoát khỏi một kiếm huyền ảo đó, hắn chợt nghe tiếng gió rít gào vang lên.

Thanh kiếm trên tay của John dưới sự điều khiển của hắn đang bay thẳng nhắm giữa ngực của Kassadin...đột nhiên mắt John mở to...hắn hốt hoảng tức tốc thu lại kiếm ý, bị sức mạnh của chính mình phản ngược, John phun ra một búng máu, kiếm đang bay cũng thế mà rơi xuống mặt đất.

“Cả người John run lên”

“cả người Kassadin cũng run lên.”

“Đôi mắt của John đỏ kè”

“đôi mắt của Kassadin cũng thế, sự hận thù biến mất từ lúc nào, thay vào đó là một đôi mắt đầy tình cảm.”

Một cô gái giang rộng hai tay chắn trước mặt Kassadin, cô gái ấy thật đẹp,mái tóc dài óng mượt màu tím tung bay trong gió, cô ấy khoác lên trên mình bộ váy toàn một màu tím trên đó có thêu vài đóa hoa màu vàng kim phối hợp với làn da trắng nõn càng thêm mỹ lệ.Cái miệng nhỏ nhắn hé mở,đôi môi đỏ mọng gợi cảm lộ ra hàm răng trắng muốt đều đặn,trên khóe miệng cô luôn lộ ra một nụ cười quyến rũ “chết người”. Y phục được may rất khéo phối hợp với dáng người thon dài động lòng càng thêm tôn vinh vẻ đẹp hoàn mỹ của mình. Hai đóa hoa sen màu vàng kim thêu trước ngực càng làm tăng lên vẻ đẹp mê người,thánh khiết.Nhìn xuống dưới đường cong tuyệt mỹ kia,đôi chân thon dài như ẩn như hiện trong chiếc váy dài.Khuôn mặt đầy mỹ lệ không thể dùng từ ngữ gì để có thể diễn tả, môi hồng nhẹ nhàng nói: “ John...đừng làm hại cha em...”

“Sa...Sally là em...thực sự là...là em sao?”-John lắp bắp nói, hai hàng nước mắt lăn dài trên má...

“con gái...Kassla của ta...”-Kassadin cũng không kiềm được nước mắt.

Sally đích thị là Sally đang xuất hiện trước mắt John và cả Kassadin, không gian xung quanh như dừng lại...gió cũng ngừng thổi...

Sally mỉm cười nhẹ nhàng với John sau đó xoay người lại nói với Kassadin: “ Cha...cha cũng không được làm hại anh ấy, bởi vì anh ấy chính là chồng của Sally...mọi việc trong chuyện này anh John không hề có lỗi gì cả...Cha à...cha không được đánh anh ấy nữa.”

“Sally...con gái ta...a...a...”-Kassadin lúc này như một đứa trẻ ông khóc rống lên, cả người run lên từng đợt

Sally mỉm cười nói: “ những gì John nói đều là sự thật, anh ấy và cha anh ấy không có lỗi trong chuyện này, cha à, đừng sai lầm nữa, Chúa tể hư không mới chính là kẻ thù mà chúng ta cần phải chiến đấu. Cha !, Sally là đứa con gái bất hiếu...không thể ở bên cạnh cha để chăm sóc...kiếp này Sally không thể làm đứa con có hiếu nhưng xin ở kiếp sau nhất định Sally là đền đáp.”

“Sally...em...không phải em đã...”-John lắp bắp nói.

Sally xoay lại nhìn John cô nở nụ cười như hoa nở mùa xuân, cực xinh đẹp cực dịu dàng nói: “ John...Sally luôn ở bên cạnh anh, sát cánh cùng anh...Sally mãi mãi chỉ yêu có một người đàn ông chính là anh John...hì hì....”-Vừa nói xong thì cả cơ thể của Sally lập tức hóa thành những hạt lân tinh lấp lánh tan vào trong không khí...

“Sally....”

“Con gái ta...Kassla....”

“Tại sao vậy? tại sao em vừa đến đã vội đi ngay như thế....chúng ta còn rất rất nhiều chuyện để nói với nhau cơ mà...á....”-John hét lên thật lớn, nước mắt chảy đầm đìa trên mặt.

Kassadin nhớ lại những gì con gái mình đã nói, ông hít một hơi thật sâu kiềm chế mọi cảm xúc của mình, ánh mắt cương nghị nhìn John...không còn là ánh mắt đầy hận thù nữa.

“John...con gái ta...vừa nãy chính là linh hồn và ý thức của nó...cả hai đều vẫn tồn tại...không phải trong không gian này mà là trong tâm trí của ta và người...điều đó đủ để thấy rằng trong tâm trí và cả trái tim của người vẫn còn nó...Kassla con gái ta cuối cùng cũng chọn được người đàn ông thực sự rất tốt...”-Kassadin nói ra những điều tận sâu trong trái tim mình.

“là linh hồn và tâm trí của Sally sao? Nó đang tồn tại trong này sao?”-John bóp chặt lấy ngực của mình.

Kassadin thở dài nói: “ Xem ra trận chiến này thật vô ích...John...ta sẽ làm theo lời con gái ta...mỗi hận thù của chúng ta sẽ chấm dứt...nhưng đây là khi người có thể đánh bại chúa tể Hư Không...từ nay về sau ta sẽ không nhúng tay vào chuyện này nữa.”

Nói xong Kassadin xoay người bay đi...nhưng bay được một đoạn thì John vội hỏi: “ Kassadin, ông cho tôi biết ông đã đưa thân thể Sally đi đâu được không?”

Kassadin đáp: “ta đưa nó đến một nơi mà ta nghĩ ở đó nó có thể được yên nghỉ...người không cần biết nhiều à người nên cẩn thận, trận chiến sắp đến của người e rằng sẽ là trận sinh tử đấy...quái thú Baron sắp đến rồi...sống hay chết là duyên số của người và những kẻ kia.”

John giật mình nhìn lại thì không hề thấy Kassadin đâu cả, ông ấy đi thật nhanh...John lầm bầm: “ quái thú Baron sao?”

John xoay người đáp xuống mặt đất nhìn trên đó có ba cái xác của Cho'gath, Kog'maw và Kha'zix hẳn không biết nên làm gì với ba cái xác này...đột nhiên đôi mắt John nhú lại hẳn tiến lại bên cạnh Cho'gath quan sát, rồi lầm bầm: “không ngờ bọn chúng sống dai thật, mặt dù hơi thở rất yếu nhưng xem ra vẫn có thể cứu chữa được.”

John lập tức đem theo cả ba bay lên trời, nhắm thẳng hướng doanh trại của quân Liên Minh.

186. Q.6 - Chương 16: Tái Tạo Cơ Thể Và Giao Kèo

“a John kìa”-Nasus ở bên ngoài doanh trại thấy John từ trên cao đang bay xuống đây vội hô lên. Lập tức Ryze và Irelia từ bên trong doanh trại tiến ra bên ngoài...cả ba niềm nở tươi cười đón John nhưng khi ánh mắt nhìn thấy ba cái xác mà hẳn đang vác theo lập tức sắc mặt của cả ba ngưng trọng đầy căng thẳng.

“John...ba cái xác kia...”-Irelia không nói nên lời.

John đáp xuống thả ba cái xác trên mặt đất rồi cười nói: “ mọi người đừng lo, ta đem bọn chúng về là có lý do cả...Irelia thương tích của em sao rồi?”

Irelia đáp: “ không nặng lắm, chỉ cần bôi thuốc và cầm máu là ổn, những người khác mới nghiêm trọng.”

“ừm, Nasus, Ryze phiền hai người ở lại đây chăm sóc bọn họ...”-John thấy Irelia và những người khác vẫn ổn thì cảm thấy vô cùng yên tâm.

Ryze nói: “ John cậu định làm gì với ba cái xác này?”

John nhìn xuống ba cái xác dưới đất sau đó cười nói: “ bọn chúng chưa chết đâu, nhưng tôi sẽ đưa ba cái xác này về căn cứ trung tâm để làm một việc..”

Đến khi Nasus hỏi việc gì thì John chỉ cười khà khà vài tiếng, hiển nhiên hắn chưa muốn nói cho bọn họ biết vội.

Irelia vội tiến đến cạnh hắn, sắc mặt cô rất nghiêm trọng nói: “ John, trong lúc giao chiến với ba tên đội trưởng kia, em và mọi người vô tình biết được thông tin, quân Hư Không đang phái một lực lượng cực kì mạnh tiến đến đây để cứu viện, nghe đâu trong đội quân ấy có một con quái thú Baron, đây là quái thú mạnh mẽ và hung tàn nhất thế giới Hư Không đấy.”

John suy nghĩ một lúc, những điều Irelia nói đến cũng giống những điều Kassadin đã nhắc nhở hắn...xem ra con quái thú này không phải là thứ tôm cua gì...John gật đầu vuốt mái tóc của Irelia cười nói: “ cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe, sau khi chiếm được phân khu C hãy tập trung lại với quân đội chủ lực, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau đánh bại quân Hư Không tại căn cứ cuối cùng...còn về phần Baron...ta cần phải tìm hiểu thêm thông tin từ ba tên này...”

“ừ”-Irelia gật đầu nói: “ dù thế nào Irelia cũng sẽ chiến đấu cạnh anh mà...”

“à đúng rồi, nói lại với cha tôi phiền ông ấy chỉ huy trận chiến lần này tấn công vào phân khu C...hiện tại phân Khu C như rắn mất đầu sẽ không thể làm khó chúng ta được”-John vác ba cái xác bay lên trời rồi để lại lời nhắn.

“cái thằng nhãi này, hắn định làm gì với ba cái thân xác ấy chứ?”-Ryze vô cùng khó hiểu.

Irelia mỉm cười nói: “ trước giờ anh ấy làm điều gì cũng điều tính trước cả, trước sau gì chúng ta cũng sẽ rõ cả thôi.”

.....

Vác theo ba cái xác cực nặng này bay trên trời đúng là chuyện không đơn giản tí nào, phải mất cả giờ đồng hồ John mới có thể đưa ba cái xác này về căn cứ chính...tất nhiên khi hắn đem ba cái xác này về không ai không kinh hoảng, không ai không trở mắt ra mà kinh ngạc, rất nhiều người đã hỏi hắn đem ba cái xác này về với mục đích gì và tất cả đều được đáp trả bằng cái mặt cười dễ ăn đắm.

John bí mật gọi Viktor, Mundo, Singed và cả Warwick đến gặp mình...cả bốn người ở trong phòng của John tất cả đều khó hiểu, Warwick lên tiếng nói: “ giữa khuya cậu gọi chúng tôi đến có chuyện gì vậy?”

John đáp: “ chắc bốn người biết việc tôi đem ba cái xác của ba đội trưởng hư không về rồi chứ?”

“phải, chúng tôi còn đang thắc mắc không biết cậu đem ba cái xác ấy về làm gì đấy?”-Mundo trả lời.

John cười nhẹ nói: “ tôi nghe nói ở Zaun có một công nghệ đặc biệt có thể đưa sức mạnh phép thuật vào trong máy móc, Urgot ông ấy chính là một ví dụ...mọi người hiểu ý tôi nói gì chứ?”

Viktor và ba người còn lại kinh ngạc nhìn nhau, Viktor vội gật đầu đáp: “ John...ý cậu là sử dụng đến công nghệ đó để hồi sinh lại ba tên kia sao? Cậu có điên không? Nếu bọn chúng sống lại nhất định tất cả chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

John lắc đầu đáp: “ đừng lo, có gì tôi sẽ ra tay áp chế bọn chúng, tôi biết trong việc hồi sinh tướng quân Urgot bốn người đều là những thành viên quan trọng trong lần đó...cho nên bốn người chắc chắn sẽ biết cách để phục sinh lại ba kẻ kia như đã làm với Urgot vậy.”

“John, việc này không đơn giản đâu...lần đó khi chúng tôi tái tạo tướng quân Urgot trong hình dạng nửa người nửa máy, mặc dù thành công nhưng chúng tôi cũng phải bỏ ra rất nhiều sức lực, đây là chưa nói, người đứng đầu cho lần chế tạo ấy là giáo sư Stanwick Piddly, chỉ tiếc rằng sau khi quân Hư Không vào tấn công Noxus ngài ấy đã bị giết.”-Mundo lắc đầu nói.

John nói: “ vậy bốn người cảm thấy không thể nào làm được việc này? Thôi thì đành vậy, trình độ cả bốn người đều thua lão già kia thì ta không còn cách nào. Để ta vứt ba cái xác ấy cho xong.”-John bắt đầu khích tướng.

“John...cậu đang xem thường chúng tôi?”-Warwwick nói.

John làm bộ đáng vô tội nói: “ làm gì có, nếu bốn người không thể làm được thì thôi, tôi đâu có ép”

“để chúng tôi thử”-Vikto lên tiếng, ba người còn lại cũng gật đầu.

John cười tươi nói: “ được...được...vậy mới xứng đáng là những nhà khoa học hàng đầu Zaun chứ...Bốn người cứ lo công việc của mình, nếu cần gì cứ gọi, tôi sẽ ra tay hỗ trợ.”

Singed thở dài nói: “ thế ba tên kia, bọn chúng còn sống chứ?”

John gật đầu đáp: “ nào vẫn còn hoạt động, chỉ có điều khá yếu thôi.”

“thế là đủ rồi”-Vikto và những người khác bắt đầu rời khỏi phòng của John...

.....

Ba ngày tiếp theo xảy ra rất nhiều chuyện: thứ nhất là việc phân khu C bị quân đội Liên Minh do Malzahar và Irelia dẫn đầu tấn công, sức phản kháng của quân Hư Không tại căn cứ là có, nhưng vô cùng yếu, không có đội trưởng, cả phân khu C như rã nát đầu, rất nhanh chóng đã bị chiếm lấy, sau khi chiếm lấy toàn bộ phân khu C, quân Liên minh ở đó cũng bắt đầu tập hợp lại với lực lượng chính để chuẩn bị cho những đợt tấn công tiếp theo.

Thứ hai, theo thông tin từ quân do thám báo về, phân khu A sau khi nhận được tin cả phân khu B và C đã nằm trong tay của quân đội Liên Minh thay vì lập tức đưa quân đến đoạt lại hoặc có một hành động gì đó để phản kháng lại nhưng không, Phân Khu A đột nhiên án binh bất động, quân sĩ Hư Không ở bên trong cũng không còn thường xuyên ra bên ngoài thám thính tình hình liên tục như trước, điều này khiến cho rất nhiều người trong doanh trại Liên Minh cảm thấy vô cùng kì lạ. John cũng chưa biết rõ nguyên nhân của hành động là gì nhưng hắn có dự cảm rằng, mọi việc đều xoay quanh 1 chữ: “Baron”.

Thứ 3, việc phục sinh và tái tạo lại cơ thể cho cả ba tên đội trưởng Hư Không đang thu được kết quả khả quan, sau khi John bí mật cho bốn người làm việc này chừng 2 ngày thì hắn mới nói cho những người khác về những dự định của mình. Khi hắn nói ra đã khiến không ít người kinh ngạc và hoang mang, họ sợ với việc kết hợp giữa ma thuật và máy móc vào cơ thể ấy sẽ khiến bọn chúng trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng John đã đứng ra đảm bảo rằng bọn chúng sẽ không thể làm gì với những người của Liên Minh được, và nếu có chuyện gì xảy ra hắn sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Vì phân Khu A đột ngột án binh bất động, John không thể nào biết được bên trong đang làm gì cho nên không dám manh động, hắn biết nếu cứ để lâu nhất định viện binh của quân Hư Không sẽ đến và lúc ấy bên Liên Minh sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng không còn cách nào khác, Phân Khu A là phân khu khó đánh nhất và cũng đầy bí ẩn (chủ yếu là lực lượng do thám không thể đột nhập vào trong được), thế cho nên nếu muốn tấn công vào phân A hắn chỉ còn mỗi một cách là cứu sống ba tên đội trưởng kia rồi sau đó moi móc chút thông tin từ bọn chúng.

Tất nhiên đám người Vikto đã không để John phải thất vọng, chừng năm ngày sau, Vikto đã cho người báo việc tái sinh lại cơ thể cho cả 3 đã hoàn thành...

John chạy thật nhanh đến căn phòng đặc biệt được thiết kế cho lần tái sinh đặc biệt này, bước vào bên trong, Mundo đã đứng ngay tại đó chờ hắn.

“ngài Mundo, mau dẫn ta vào xem.”-John nói.

“cậu đi theo ta”-Mundo đi trước dẫn đường.

Ở sâu bên trong căn phòng, Singed, Warwick và Vikto đang đứng trước ba “tác phẩm” Kha'zix, Cho'gath và Kog'maw toàn bộ thân thể bên ngoài của bọn chúng đã được thay thế mà máy móc, cánh tay đã mất của Kha'zix cũng được thay bằng một cánh tay máy. John hào hứng nói: “ Vikto, kết quả thành công chứ?”

Vikto đáp: “ thành công, John cậu xem đi...”-Vikto cầm chiếc điều khiển trên tay lên bấm vào nút màu đỏ trên đó.”

Sau khi ấn xong cái nút màu đỏ kia, lập tức cả ba cái cơ thể máy móc ấy bắt đầu phát ra những tiếng ro ro, những dòng điện bắt đầu chạy khắp cơ thể của bọn chúng...những luồng ma pháp chảy qua các dây dẫn sáng nên trông thật kì dị.

“Xẹt xẹt”-Tiếng điện va chạm vào nhau kêu lên.

Vikto nói tiếp: “ sau nhiều ngày làm việc cuối cùng bọn ta cũng đã thành công tái tạo lại được thân thể cho cả ba tên này, tất nhiên tất cả chỉ là tái tạo thể xác còn trí não bọn ta vẫn không thể làm gì được...John bây giờ cậu định làm gì tiếp theo.”

“Phụp”-Kha’zix là kẻ đầu tiên mở mắt, đôi mắt đỏ như máu của hắn trông thật đáng sợ.

“phụp”

“Phụp”-Đôi mắt của bọn chúng như cái đèn vậy, chiếu ra hai hàng ánh sáng màu đỏ nhạt trông còn đáng sợ hơn cả trước kia.

Tiếp theo đó Cho’gath và Kog’maw bắt đầu mở mắt, Kha’zix mở miệng nói đầu tiên : “ chuyện gì thế này? Không phải ta đã bị Kassadin giết rồi sao? Đây là đâu?”- Hắn liếc sang nhìn Cho’gath đôi mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng hoảng sợ, Kha’zix hét lên: “ Cho’gath...cơ thể người...cơ thể người sao thế kia..”

“á...cơ thể của ta sao thế này? Hả..Kha’zix cơ thể người...cũng như ta...tại sao các bộ phận lại toàn sắt thép thế này?”-Kog’maw ở bên cạnh nhìn sang thấy Kha’zix hình dáng máy móc cực kì hoảng sợ.

“cơ thể ta...chuyện này là sao...bộ vuốt của ta...những cái gai của ta...cánh của ta...”-Kha’zix, Cho’gath và cả Kog’maw đều kinh hãi trong hình dáng mới, bọn chúng thậm chí còn không để ý đến đám người đang đứng trước mặt mình nữa kia.

“các người mới tỉnh lại mà đã náo loạn như thế rồi à? Cũng khỏe nhỉ”-John đứng gần đó cười nói.

Ngay khi nghe thấy giọng nói này Kha’zix, Cho’gath, Kog’maw đều giật bắn người nhìn lại, lúc này bọn chúng mới nhận ra rằng cả ba đang ngồi trong một căn phòng chứa đầy các đồ dùng khoa học và thuốc hóa học. Tay chân của cả ba tên đều bị còng lại rất kĩ, bọn chúng muốn làm gì cũng không thể nào làm được. Kha’zix, Cho’gath và Kog’maw đều đã được nhìn qua bức họa vẽ khuôn mặt của John nên khi vừa thấy hắn, Kha’zix tỏ ra cực kì phẫn nộ quát lớn: “ thằng khốn...mày đã làm gì với cơ thể của bọn ta? Nói mau.....”.

John đáp lại một cách chậm rãi: “ là ta đã cứu các người đấy? Bằng không bây giờ các người đã trở thành thức ăn cho lũ thú hoang trong rừng rồi.”

“người cứu bọn ta? Tại sao? Người không phải là thủ lĩnh của quân Liên Minh sao? Chúng ta là kẻ thù của nhau, tại sao lại cứu bọn ta.”-Cho’gath rất khó hiểu.

John trả lời một cách cực kì thản nhiên: “ ta thích thế...”

“khốn kiếp...cứu bọn ta mà khiến cho thân thể của bọn ta trở thành thế này? Người đã bôi nhọ thân thể của những chiến binh Hư Không...cứ giết chết chúng ta có phải hơn không?”-Kog’maw nói với giọng điệu đầy tức giận.

John cười đáp: “ để các người chết cũng đơn giản thôi, nhưng suy đi nghĩ lại, các người đều là những chiến binh mạnh nhất của quân đoàn Hư Không, để các chết thì thật đáng tiếc...Vikto ngài mau mở còng cho bọn chúng đi.”

“như vậy sẽ nguy hiểm lắm đấy”-Mundo đứng bên cạnh lo lắng nói.

“không sao!”-John liền đáp.

Vikto cầm điều khiển bấm vào vài cái nút lập tức những cái còng khóa tay chân của Kha’zix Cho’gath và Kog’maw lập tức được mở ra. Với cái bản tính nóng như lửa của mình ngay khi còng được mở, hắn ta nhanh như chớp phóng đến, hai cái vuốt thép nhắm thẳng giữa ngực của John đâm đến. Thế nhưng vừa bay được nửa đoạn thì đột nhiên cả cơ thể hắn giống như không còn chút sức lực, ngã bịch lên mặt đất, nằm sõng xoài không thể nhúc nhích....

“kha’zix!”-Cho’gath và Kog’maw thấy Kha’zix nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích liền tức giận lao đến tấn công John nhưng cũng giống như Kha’zix trước đó, cả 2 đột nhiên cảm thấy cả cơ thể không hề có chút năng lượng nào ngã bịch trên mặt đất.

“các người...các người đã làm gì bọn ta...”-Kha’zix quát lớn.

Vikto cười ha hả nói: “ trong lúc tái tạo thân thể cho cả ba tên này, ta đã đề phòng việc bọn chúng sau khi thức tỉnh sẽ trở nên điên loạn cho nên có gắn vào trong đây một thiết bị có thể tùy ý ngắt các mạch điện trên cơ thể, dù chúng có muốn cũng không thể làm hại gì ai được.”

John nhìn sang Vikto rồi lại nhìn sang ba tên Kha’zix, Cho’gath và Kog’maw đang nằm trên mặt đất thở dài nói: “ các người thấy cái điều khiển đó chứ? Với cái đó bọn ta có thể dễ dàng điều khiển sức mạnh các người. Tốt nhất là các người từ tốn lại chút à...trả lời một số câu hỏi của ta.”

“khốn kiếp! Giết chết bọn ta đi, chết còn hơn là sống thế này...làm tù binh cho đám con người yếu đuối các người.”-Cho’gath gầm lớn nói.

John thở dài ra một hơi nói: “ các người còn chưa cảm ơn ta vì đã cứu mạng các người kia mà, sao lại để các người chết được.”

“người muốn gì ở bọn ta? Bây giờ bọn ta đều không có mặt mũi trở về với quân đội Hư Không, nhưng cũng không có nghĩa là bọn ta vì ơn cứu mạng mà giúp đỡ người.”-Kog’maw nói.

John mỉm cười nói: “ tất nhiên ta biết chuyện đó, ta cũng không muốn các người vào liên minh của ta làm gì, đơn giản vì trong liên minh ta có rất nhiều người căm thù các người, chắc chắn sẽ không để các người yên ổn được.”

“vậy người muốn gì ở bọn ta?”-Kha’zix nói.

John biết nên nói vào vấn đề chính liền nói: “ ta cũng không cần các người làm điều gì to lớn, chỉ cần các người trả lời chính xác những gì ta hỏi là được.”

“có thật là như vậy người sẽ thả bọn ta?”-Cho’gath hỏi.

“đừng có bị hấn lừa Cho’gath...cho dù hấn có thả chúng ta ra thì sao? Cái điều khiển kia vẫn nằm trong tay của chúng, giết hay điều khiển chúng ta chỉ là điều gì đó cực kì đơn giản với hấn.”-Kha’zix tỏ ra vô cùng thông minh.

“ha...ha...”-John cười ha hả nói: “ người thật lo xa quá Kha’zix à, được rồi thế này xem người có an tâm không nhé, nếu các người làm cho ta ba việc nhất định ta sẽ tự tay phá nát cái điều khiển kia...thả tự do hoàn toàn cho các người. Các người nghĩ kĩ xem, ta chắc chắn rằng ba kẻ các người có rất nhiều kẻ thù và nhiều việc cần làm, nếu các người chết thì không phải những kẻ thù đối thủ và cả công việc mà mình muốn làm đều không thể hoàn thành sao?”

“người nói thật sao? Người sẽ để bọn ta sống?”-Kog’maw giật mình nói.

“tất nhiên”-John gật đầu.

“kha’zix ta muốn sống..ta còn muốn được ăn...ta không muốn chết...”-Kog’maw nói với Kha’zix

Cho’gath cũng nói: “ ta còn có mối thù với tên chó cầm gậy kia...ta không thể chết được...”

“cậu ta là chỉ huy của Liên Minh, những lời cậu ta nói ra đều rất có giá trị, các người không cần phải nghi ngờ”-Warwick nói.

Kha’zix nhìn Cho’gath, Cho’gath lại nhìn Kog’maw cả ba nhìn nhau suy nghĩ một lúc, sau đó Kha’zix nói: “ chỉ cần việc người bắt bọn ta làm không phản bội lại chúa tể là được.”

“tất nhiên”-John cười nói: “việc đầu tiên ta muốn hỏi các người, quái thú Baron và quân tiếp viện ngày nào sẽ đến đây?”

Kha’zix lập tức trả lời: “ nếu như trên đường đi thuận lợi thì hai ngày nữa.”

John xoay sang hỏi Vikto: “ ông có máy nào kiểm tra xem hấn nói thật hay nói dối không?”

Vikto lắc đầu, Kha'zix quát lớn: “khốn kiếp, những gì ta nói là thật.”

Vừa rồi thực ra là John cố ý thử lòng của Kha'zix thấy phản ứng của hắn như vậy John cũng hiểu rằng những gì Kha'zix nói là sự thật. Hắn gật đầu hỏi tiếp: “chuyện thứ hai ta muốn các người làm hãy vẽ lại toàn bộ sơ đồ của phân Khu A cho bọn ta...các người làm được chứ?”

“không thể được, nếu làm như thế có khác gì bọn ta đã phản bội lại Chúa tể”-Cho'gath lập tức từ chối.

John thở dài gật đầu, hắn biết từ trước, ba tên này nhất định không dễ gì nói ra chuyện này cho nên John đành sử dụng biện pháp khác: “Thế cho ta biết, trong phân khu A có nhiều thuộc hạ của các người không?”

Kog'maw đáp: “cũng có một số, nhưng không nhiều.”

“vậy là được rồi”-John cười tươi nói tiếp: “Ta muốn các người làm hai việc, chỉ cần làm được hai việc này, ta sẽ thả các người ra, đồng thời chiếc điều khiển khổng lồ các người kia ta cũng sẽ tự tay phá hủy trước mặt các người...thế nào đồng ý chứ?”

“đến nước này người nghĩ bọn ta còn có thể lựa chọn gì khác sao?”-Kha'zix hừ lạnh.

“điều thứ nhất, ta muốn các người bí mật truyền tin cho đám thuộc hạ của mình ở bên trong phân Khu A rút toàn bộ ra bên ngoài. Làm được chứ?”-John xoa xoa cằm nói với giọng điệu gì đó khá mờ ám.

Kha'zix, và ba tên còn lại nhìn nhau khó hiểu...sau đó cả ba liền gật đầu, Cho'gath nói: “hiện tại bọn ta không hoàn thành nhiệm vụ, đám thuộc hạ chắc cũng không thể yên ổn gì, ta đồng ý với việc này.”

“việc thứ hai là gì?”-Kha'zix hỏi.

John đứng dậy nhìn thẳng vào cả ba nói: “ta muốn các người cùng toàn bộ thuộc hạ của mình từ bỏ cuộc chiến này, rút lui và từ nay về sau không tham dự vào bất cứ trận đánh nào khác. Đồng thời không được tấn công toàn người của quân đội Liên Minh. Sao các người làm được chứ?”-lời John nói ra khiến không chỉ Kha'zix cho gath và Kog'maw kinh ngạc mà còn làm cho bốn người Vikto phía sau kinh ngạc không kém, Vikto tiến lại nói nhỏ: “John...cậu định làm gì thế?”

John đáp nhỏ lại: “yên tâm”

Kha'zix thở dài nói: “bây giờ bọn ta có khác gì tử tội của quân đội Hư Không, bây giờ có vẻ chắc chắn chúa tể cũng không thể nào tha thứ được...ta đồng ý.”

“tốt”-John gật đầu.

“hai việc của người ta đã làm theo, bây giờ người có thể cho bọn ta cử động và thực hiện lời hứa chứ?”-Kog'maw nhìn thẳng vào John nói.

“Vẫn chưa được”-John lắc đầu nói lý do: “ai biết được rằng sau khi các người hoàn thành mọi công việc mà ta đưa ra, rồi ta phá đi chiếc điều khiển kia thì các người không lật lọng phản lại những gì đã nói.”

“vậy người muốn sao?”-Cho'gath hỏi.

“Ta muốn cả ba phải lập lời thề...là lời thề của Hư Không...”-lời vừa nói ra khiến Kha'zix, Kog'maw và cả Cho'gath sợ đến xanh cả mặt...lời thề Hư Không không giống với những lời thề bình thường khác. Một khi đã thề là phải thực hiện theo đúng ý như thế, nếu làm trái lập tức sẽ hóa thành tro bụi...linh hồn bị thiêu đốt vĩnh viễn.

Đám người Vikto thì không hiểu lời thề ấy là gì nhưng nhìn qua sắc mặt của ba tên Kha'zix Cho'gath và Kog'maw kia là bọn họ hiểu, đây không phải là lời thề dễ chịu gì.

“Thế nào? Đồng ý chứ?”- John nói.

“vậy người cũng phải lập lời thề, sau khi bọn ta hoàn thành nhiệm vụ sẽ thả bọn ta ra.”-Kha'zix cũng gian xảo không kém.

John suy nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu. Hai bên bắt đầu thủ tục lập lời thề...cách thứ cực kì đơn giản, chỉ cần đưa sức mạnh hư không ra phía trước mặt mình rồi sau đó tuyên thệ là được. Sau khi mọi chuyện được giải quyết xong John liền nói với Vikto: “cho bọn chúng hoạt động lại đi”

Vikto bấm vào cái nút vàng lập tức cơ thể của Kha'zix, Kog'maw và Cho'gath lại hoạt động lại bình thường....John nói với cả ba: “ bây giờ các người đi thực hiện công việc ấy đi, khi nào hoàn thành nhất định ta sẽ thực hiện lời hứa. À ta cảnh cáo các người, nếu các người có ý định quay về phân khu A để báo tin thì tự động cái cơ thể máy móc ấy sẽ nổ tung, sợ rằng thông tin thì chưa nói ra được gì mà cơ thể đã không còn rồi đấy.”

Lời vừa nói ra khiến Kha'zix và Cho'gath, Kog'maw cảm thấy vô cùng sợ hãi, mỗi việc chỉ cần bấm một cái nút đã khiến cả ba không còn tí sức nào đã khiến cả ba kinh hãi rồi. Kha'zix không nói gì lập tức phóng thẳng ra bên ngoài bay thật nhanh, Kog'maw và Cho'gath lập tức bám theo.

John xoay lại nói: “ cảm ơn mọi người, lần này chúng ta cần phải tấn công Phân Khu A thật nhanh trước khi quân cứu viện của Hư Không kéo đến.”

“ta hiểu rồi, để ta đi thông báo lại ọi người...cậu về nghỉ đi”-Vikto và những người khác gật đầu sau đó rời khỏi phòng.

187. Q.6 - Chương 17: Tổng Tấn Công

Đêm tối ngày 30 tháng 3 (tức đêm hôm sau của buổi nói chuyện kia) năm thứ 24 CLE. Phân Khu A đột nhiên có biến động cực lớn, những tiếng hô vang phát lên liên tục không ngừng nghỉ.

“chỉ huy...chỉ huy...không hay rồi...không hay rồi...”-Một tên lính hốt hoảng đứng trước cửa phòng đội trưởng đội 1 Marvelous nói.

Ở trên giường của mình Marvelous nghe tiếng động bên ngoài lập tức choàng dậy, khoác áo mở cửa phòng hỏi: “ có chuyện gì?”

Tên lính kia nuốt một ngụm nước bọt rồi trả lời: “ binh lính canh phòng phát hiện ra rất nhiều binh sĩ đột nhiên bí mật trốn khỏi doanh trại, điều quan trọng là tất cả bọn chúng đều từng là thuộc hạ của ba vị đội trưởng Cho'gath, Kha'zix và Kog'maw.”

“đào ngũ sao?”-Marvelous hơi chút giật mình, theo thông tin báo lại thì Kha'zix, Cho'gath và Kog'maw đã bị quân Liên Minh giết chết rồi, vậy nên bọn thuộc hạ của chúng mới quyết tâm đầu quân dưới trướng của Marvelous để mong có cơ hội trả thù cho chỉ huy của mình trước kia. Thế mà lần này cả đám cùng nhau đào ngũ...thực sự quá mức kì lạ.

Marvelous vội hỏi: “tình hình doanh trại thế nào?”

“loạn lắm thưa chỉ huy”-tên lính kia nói tiếp: “ Sau khi bị phát hiện, những binh sĩ đào ngũ đã chống trả quyết liệt với binh sĩ canh gác, buộc các tướng quân phải điều động thêm lực lượng để ứng phó. Theo thông tin cấp báo thì không chỉ có doanh trại trung tâm xảy ra tình trạng này mà hầu hết ở các doanh trại khác đều cũng xảy ra điều tương tự.”

“mau triệu tập lực lượng đến các nơi xảy ra bạo loạn...ta sẽ đích thân đến...đồng thời thông báo lệnh của ta, kẻ nào dám tự ý rời bỏ đội ngũ lập tức chém đầu”-Marvelous quát lớn sau đó xoay vào bên trong phòng thay đổi y phục.

Cùng lúc đó, một diễn biến gần như tương tự tại khắp các doanh trại bên trong phân khu A.

“ngăn bọn chúng lại...không để bọn chúng rời khỏi doanh trại”-Một viên tướng có khuôn mặt xấu xí hô lớn, binh sĩ hư không lập tức lao đến ngăn cản đám lính đào ngũ, để ý thì bọn chúng chính là thuộc hạ của Kha'zix và Cho'gath.

“cản ta sẽ chết...”-Một tên trong số đó đe dọa.

“tự ý rồi bỏ quân đội, tôi không thể tha thứ, mau bắt bọn chúng lại giao cho Chỉ huy xử lý”-tên viên tướng kia ra lệnh, lập tức từ đông tây nam bắc, bốn hướng, quân hự không với những cây trường thương sắc nhọn ập đến...

“chúng ta quyết sống chết cùng với các vị đội trưởng...anh em...mở đường máu thoát khỏi đây”-một tên ma thú to lớn hét lên sau đó hấn ta dùng mãnh sử dụng đôi tay to lớn đầy cứng rắn của mình mở đường máu ở hướng đông...

“a”- Binh sĩ hự không hô vang tấn công không ngừng nghỉ....

Tình cảnh này không chỉ diễn ra ở 1-2 doanh trại mà diễn ra ở rất nhiều doanh trại bên trong phân khu A, có thể tóm gọn một chữ ở đây: “loạn”.

Ở cách phân khu A không xa, một lực lượng hùng hậu của quân đội Liên Minh đã xuất hiện không biết từ lúc nào, người nào người nấy tay nắm chặt vũ khí.

“John...lúc nào chúng ta tiến công?”-Darius thúc ngựa tiến đến cạnh John nói.

“đợi tín hiệu”-John lập tức đáp...

Mọi người bắt đầu chờ đợi...10 phút....20 phút....một giờ trôi qua...

“ầm”-một tiếng nổ lớn vang lên từ phía bên trong phân khu A khiến toàn bộ quân đội Liên Minh ở bên ngoài giật mình, John mỉm cười hô lớn: “ mọi người, giờ khắc quyết định đã điểm...trận đánh này sẽ mở ra tương lai cho cả Valoran...hãy cùng ta...tấn công.....”-John vùng kiếm thúc ngựa lao dẫn đầu đoàn quân.

“tấn công...tấn công”-kế tiếp đó là hàng chục ngàn binh sĩ liên minh lao theo, tiếng la hét, tiếng bước chân khiến cả khu rừng chao đảo...

“vù..vù...”-ở trên không mười hai đội không quân dưới sự chỉ huy của Corki, đội quân thiên thần sa ngã và thiên sứ dưới sự chỉ huy của Sclos, Riva ,Morganavà Kayle hướng về phía Phân khu A gấp rút tấn công, từng đoàn từng đoàn nối đuôi nhau cứ như một tấm lưới khổng lồ phủ kín cả bầu trời.

“xoạt...xoạt”-ở dưới đất với sự hỗ trợ của Skarner và các thiết bị đào hầm một đội quân đang theo con đường này di chuyển rất nhanh đến phân khu A.

“ầm ầm”-một cánh quân khác với những vị tướng “trâu bò” hơn như Alistar, Mordekaiser, Nautilus, Hecarim dẫn theo một đội quân đặc biệt phá hủy toàn bộ cây cối chắn trước mặt tiến theo lộ trình không ai nghĩ đến tấn công bất ngờ vào phân khu A.

Bốn mũi tấn công chia ra làm bốn hướng đồng loạt tấn công vào phân Khu A...cuộc tổng tấn công đã bắt đầu.

Lúc này ở bên trong các doanh trại của Phân Khu A, hai bên quân đội vẫn đang giằng co liên tục, những con mãnh thú thuộc hạ của Cho’gath chiến đấu với những con mãnh thú dưới trướng của chỉ huy phân Khu A liên tục diễn ra...cuộc chiến diễn ra ác liệt đến nỗi, các viên tướng tại các doanh trại buộc phải sử dụng đến pháo ma pháp nhằm nhanh chóng tiêu diệt đám phản quân này.

Marvelous như một sao chổi bay thật nhanh đến nơi diễn ra bạo loạn, theo thông tin báo về bạo loạn diễn ra tại hầu hết các doanh trại ở phân khu A, Marvelous không thể giải quyết hết tất cả được, hấn ta chỉ có thể giải quyết ở doanh trại trung tâm, cũng là doanh trại đầu não của phân Khu A mà thôi.

“dừng lại ngay cho ta!”-Một tiếng gầm vang lên còn hơn cả tiếng sấm nổ phát ra. Toàn bộ binh lính hai bên đang chiến đấu kịch liệt lập tức dừng lại...

“là ngài Marvelous, ngài ấy đã đến...ha...ha...đám phản binh các ngươi chết chắc rồi”-tên tướng quân đứng đầu doanh trại nhận ra giọng của Marvelous cười ha hả nói.

“nguy rồi, ông ấy đã đến...xem ra chúng ta khó lòng mà thoát khỏi đây để gặp đội trưởng.”-một tên thuộc hạ của Kog’maw nói.

Marvelous đứng lơ lửng giữa doanh trại nhìn một vòng xung quanh, trên mặt đất số binh sĩ tử trận không thể đếm ngay được, khuôn mặt đầy vẻ tức giận, hấn ta dùng ánh mắt đầy đáng sợ nhìn đám thuộc hạ của

Kha'zix, Cho'gath và Kog'maw, giọng nói lạnh lùng vang lên: “ ta cho các người 1 cơ hội trước khi chết để nói lý do vì sao bí mật muốn trốn khỏi đội ngũ.”

Một tên thuộc hạ của Kha'zix liền đáp: “ bọn tôi không thể nói cho ngài biết được, đây là yêu cầu bí mật từ cấp trên.”

“cấp trên?”-Marvelous nhướn mày, tay trái liền vung lên...ngay tức khắc tên lính kia chưa kịp hiểu chuyện gì đã nổ tan xác...Marvelous lại hỏi: “ bây giờ các người đã chịu nói rồi chứ?”

Đám thuộc hạ của Kha'zix, Cho'gath và Kog'maw chứng kiến cảnh tượng vừa diễn ra hết sức kinh hãi, cả đám nhìn nhau với ánh mắt đầy vẻ lo sợ...cuối cùng một tên trong số đó vội nói: “ là lệnh của ba vị đội trưởng Cho'gath, Kha'zix và Kog'maw, các vị ấy bảo chúng tôi trong đêm nay bí mật rời khỏi doanh trại, nhưng thật không may trong lúc chúng tôi rời khỏi đã bị quân đội canh gác phát hiện.”

“Kha'zix, Cho'gath, Kog'maw? Không phải bọn chúng đã chết rồi sao?”-Marvelous hết sức khó hiểu.

“rầm rầm rầm”-những chấn động vang lên liên tục trên mặt đất, một đội trưởng như Marvelous không thể nào không nhận ra điều này.

“báo...báo....chỉ huy...tin khẩn cấp từ các chốt phòng ngự bên ngoài phân khu A...toàn bộ các phòng tuyến phòng ngự bên ngoài của chúng ta đều bị quân Liên Minh bất ngờ tấn công phá hủy toàn bộ”-Một binh sĩ báo tin cấp tốc chạy đến.

“báo...”-lại thêm một binh sĩ nữa chạy lại nói : “ tin khẩn cấp từ các doanh trại phòng ngự, quân Liên Minh chia quân ra làm bốn hướng bất ngờ đánh úp vào cả doanh trại...lực lượng chúng ta tử thương vô số.”

“báo...”-Một binh sĩ nữa bộ dáng hốt hoảng chạy đến: “ chỉ huy..không hay rồi...vì các doanh trại đang xảy ra bạo loạn nên khi quân đội Liên Minh bất ngờ tập kích chúng ta không thể nào trở tay kịp, hiện tại đã mất đi hơn một nửa phòng tuyến rồi.”

Tốc độ tiến công của quân Liên Minh quả thực nhanh hơn cả gió, mạnh hơn cả bão...chưa đầy 1 giờ đã liên tục phá hủy các phòng tuyến phòng ngự bên ngoài phân khu A. Mặc cho các phòng tuyến này được xây dựng theo một sơ đồ trận pháp cực kì tinh vi, thế nhưng dù tinh vi đến đâu mà các doanh trại trọng điểm của các phòng tuyến đang tập trung giải quyết bạo loạn thì cũng không thể nào kịp trở tay.

“á”-Marvelous gầm lên đầy giận giữ quát lớn : “ hóa ra là thế...tất cả đều là mưu kế của người...khốn kiếp....John....người lợi hại lắm...”

“chúng ta nên rời khỏi đây”-Đám thuộc hạ của Cho'gath, Kha'zix và Kog'maw nhận thấy tình hình lúc này đang rất loạn cho nên quyết định nhân cơ hội mà trốn đi...thế nhưng....

“còn muốn chạy?”-Marvelous quát lớn một tiếng, tay phải thu lại chém ra thật mạnh, sức mạnh hư không từ bàn tay phải bắn ra huyền hóa thành một thanh đại đao khổng lồ, một chiêu chém đôi toàn bộ đám thuộc hạ của Kha'zix, Cho'gath và Kog'maw...Một cảnh tượng khiến cho toàn bộ binh sĩ đáng đứng gần đó không khỏi rùng mình.

“lập tức chuẩn bị lực lượng chiến đấu, sai người thông báo đến các doanh trại, cố gắng cầm cự...”-Marvelous ra lệnh, hẩn nghĩ: “ phải cầm cự, ít nhất là một ngày, quân viện binh sắp đến rồi, một khi Baron đến nhất định bọn chúng sẽ không thể nào chống lại.”

“keng keng keng”-tiếng chuông báo động vang lên, binh lính canh gác trên cao hô lớn: “quân địch tấn công, quân địch tấn công...”

“bùm bùm”- hai tháp canh lập tức ăn ngay hai quả tên lửa bắn ra từ đội quân phi cơ của Corki.

Chỉ 15 phút sau khi Marvelous ra lệnh, đội quân đầu tiên của Liên Minh đã tiến đến doanh trại trung tâm.

“thả boom”-Corki ngồi trên máy bay ra lệnh.

Hàng loạt quả boom từ các máy bay khác liên tục được thả xuống doanh trại bên dưới, những tiếng nổ ầm ầm vang lên không dứt, thân xác của các binh sĩ hư không văng qua văng lại không khác gì những cái bao tải.

“Tất cả chuẩn bị chiến đấu...đội kỵ binh, thiết giáp binh, pháo xa, xạ thủ, ma thú, không binh, tất cả vào vị trí chuẩn bị chiến đấu...”- Marvelous xoay người hô lớn một tiếng, thế nhưng tất cả mệnh lệnh lúc này đều đã quá muộn.

“oác oác”-những con thú bay tấn công vội đội không quân Liên Minh, những thiên thần sa ngã và thiên sứ lập tức đáp trả, hỏa cầu thần thánh, năng lượng bóng đêm liên tục được thi triển.

“ầm ầm”-cổng doanh trại bắt đầu bị phá hủy, toán quân thứ 2 Liên Minh thế như vũ bão bắt đầu tràn vào tấn công....

“gầm”-Alistar vô cùng sung sức, những con ma thú to hơn hẳn gấp đôi liền bị sức mạnh của hắn ta hất văng đi cả chục mét.

“sát...sát...sát”- Hecarim lao nhanh như một cơn gió, cây thương trên tay liên tục quét ngang, liên tiếp 3-4 rồi 5 cái đầu bị hắn chém bay.

Phụp phụp

Từ dưới đất hàng loạt những cây móc câu sắc nhọn thọt lên kéo quân lính hư không ở bên trên xuống dưới, những tiếng xột xoạt vang lên, máu bắn tứ tung nhuộm đỏ cả mặt đất. Toán quân thứ 3 cuối cùng cũng đã đến.

“tấn công...tấn công...”-quân liên minh liên tục la hét , cung, kiếm, giáo, súng cứ tấn công liên tục không ngừng nghỉ...

“Vì Valoran...tấn công...”-Cuối cùng đội quân dưới sự chỉ huy của John cũng đã đến nơi, khẩu hiệu quen thuộc lại một lần nữa vang lên...toàn quân Liên Minh sĩ khí tăng đến cực hạn.

Darius và người em trai Draven dẫn đầu đội quân thiết giáp kỵ binh xông thẳng vào doanh trại phía đông của quân đội Hư Không, hai thanh đao trên tay Draven liên tục vung lên, tấn công tới tấp vào đám quân lính Hư Không đang điên cuồng lao đến.

“1 tên...2 tên...3 tên...ha...ha...các vị đang được chiêm ngưỡng màn biểu diễn có một không hai của ta...”-Draven xem trận chiến này như một trò chơi, hắn ta liên tục đếm những kẻ đã ngã xuống dưới đao của mình.

“rống”-Một con sư tử đen hai đầu cực kì hung tợn vồ đến tấn công Draven, hắn ta nhanh như chớp lộn người tránh né được, những bộ móng vuốt của con sư tử đen kia quả thực rất sắc bén, nó liên tục tấn công hắn ta với tốc độ nhanh đến mức chóng mặt...

“mèo hoàng...mèo hoang...”-Draven vừa tránh né vừa rửa con sư tử ấy, hai cây đao trên tay liên tục ném về phía trước nhưng sát thương gây ra không lớn.

“ầm”-đột nhiên từ phía trên đầu của con sư tử đen kia, một người đàn ông to lớn khoác áo giáp sắc, trên tay cầm một chiếc rìu cực to ,nhắm ngay giữa đỉnh đầu con sư tử đen kia mà bổ.

“phụt”- máu từ đầu con sư tử đen kia bắn ra tung tóe, nó chỉ kịp gầm lên một tiếng đau đớn rồi ngã bịch xuống mặt đất.

Draven dơ cao hai tay lên tung hô: “ anh trai...kha kha...”

“bớt sàm ngôn lại đi”-Darius bực tức, sau đó xoay người lại hô lớn: “ hạ toàn bộ các tháp canh của quân đội hư không, chiếm các kho lương thực.”

“giết hết bọn chúng”-Marvelous khuôn mặt đỏ bừng như lửa đốt, sự tức giận đã đạt đến cực điểm, hai cánh tay huyền hóa thành đôi xong đao đỏ như máu phát ra từng đợt sóng giao động cực kì khủng bố...

“chết...chết hết đi...”-Marvelous lao đến, đôi tay của hắn trở thành đôi binh khí cực kì bá đạo, chém trúng kẻ nào thì xác định chỉ có 1 chữ: “chết”.

“á”-những tiếng hét thảm của binh sĩ cả hai vang lên không dứt.

“người khá lắm...khá lắm...”-Marvelous dùng ánh mắt đáng sợ của mình nhìn vào John, tất nhiên John liền cảm nhận được cái ánh mắt ấy, hấn lao đến đứng đối diện với Marvelous nói: “ người chắc là đội trưởng đội 1”

“hừm...xem ra tất cả đã trong kế hoạch của người...rất tuyệt đến cả ta cũng không thể nào nghĩ ra được, người có thể sai khiến cả đám thuộc hạ của ba tên kia.”-Marvelous nghiêng răng nói.

John đáp: “ tất cả đến đây là kết thúc, quân đội Liên Minh đã tấn công mọi hướng vào phân khu A rồi, các người không thể nào thoát được...”

“không phải chỉ huy của quân liên minh đang đứng trước mặt ta hay sao? Chỉ cần giết người là chúng ta có thể dễ dàng lật ngược thế cờ.”-Marvelous cười ha hả, kế tiếp đó cả người hấn ta tỏa ra luồng năng lượng cực kì khủng bố, binh sĩ hai bên đứng gần đó nhanh chóng bị chấn lui hơn 20 bước, không thể tiến lại gần.

Ánh mắt John nheo lại, hấn cảm giác thứ sức mạnh này cực kì khủng khiếp, nó mang đầy hơi thở của tử thần chết chóc...

Marvelous đột ngột xuất hiện trước mặt John, ba luồng năng lượng hư không tụ thành một điểm rồi từ đó phát ra một quả cầu hư không đánh trúng thân thể John.

Giận dữ thét lên, toàn thân John hào quang chọi lóe, toát ra một luồng sức mạnh thần thánh chống đỡ một kích mạnh mẽ đó. Đồng thời tay phải John biến hóa khôn lường, một hỏa cầu rực cháy mãnh liệt như muốn thiêu đốt tất cả nhanh chóng bắn về phía Marvelous.

Marvelous thấy vậy, tay trái liền vung mạnh về phía trước, thanh trường kiếm ảo hóa từ sức mạnh hư không chém ra lập tức chế hỏa cầu ra làm đôi. Mũi kiếm vẫn không tan tiếp tục bắn thẳng về phía John.

John điểm nhẹ chân tung mình nhanh chóng tránh né, tay trái đẩy ra một chưởng, cơ thể mượn thể hai luồng sức mạnh đó đột nhiên quay tròn, toàn thân giống như một con quay, vô số bảy sắc kiếm khí loang loáng như khói hoa lan tỏa rồi đột ngột mạnh mẽ nhất tề phản kích. Marvelous gầm lên một tiếng, cơ thể do đã bị khống chế bởi lực li tâm xoay tròn, nên trong chốc lát không cách nào thoát khỏi trận mưa kiếm ấy.

188. Q.6 - Chương 18: Baron Xuất Hiện

Lúc này, một tên thuộc hạ của Marvelous dựa vào thực lực mạnh mẽ của mình đã xông vào trận chiến, đúng lúc gặp Marvelous đang nguy khốn, hấn liền lập tức tấn công John giải cứu chủ nhân. Nhưng vừa vào phạm vi chừng 5m thì lập tức bị hai lực xung kích phát ra từ Marvelous và John khiến cho thân thể nổ tung.

Mặc dù tên thuộc hạ kia không kịp làm gì nhưng sự xuất hiện của hấn cũng khiến John bị phân tâm, thân ảnh John bỗng rung lên, loáng một cái đã dời ra xa mười mét, thấy vậy Marvelous cười thâm nói: “ Không cần gấp rút tìm đến cái chết như vậy, ta đã đến đây thì nhất định sẽ thanh toán cho tất cả các người, hiện tại chẳng việc gì phải vội.”

Thần nhiên ngó qua Marvelous, John trầm giọng hỏi: “ đừng ở đó mà câu giờ, ta biết các người đang chờ đợi quân cứu viện và đặc biệt là quái thú Baron đến, nhưng chuyện đó sẽ không thể xảy ra được đâu...ít nhất tối ngày mai Baron và quân cứu viện mới đến...bây giờ còn quá sớm đấy....ha...ha...”

Marvelous từ đôi mắt thể hiện đầy vẻ kinh ngạc nhưng khuôn mặt lại không hề chút biến sắc, hấn ta hừ lạnh nói: “ xem ra người cũng moi không ít tin tức nhỉ, chỉ tiếc rằng, dù Baron và quân cứu viện không đến kịp thì mình ta cũng đủ sức để hạ người rồi.”

“người rất tự tin, chắc người cũng đã thấy những kẻ đối đầu với ta trước đây có kết cục thể nào rồi chứ?”-John xoay xoay thanh kiếm cười lạnh lùng nói.

“chính người mới là kẻ quá tự tin đấy John à? Tại sao người không nghĩ đến con số hiệu từng đội trưởng nhỉ? Không phải đơn giản mà bọn ta có được con số ấy đâu?”-Lời Marvelous nói ra khiến John hết sức đề

phòng, quả thực trước giờ hẳn cứ nghĩ đội 1 đội 2 gì gì đó đơn giản chỉ là đánh số để dễ phân biệt mà thôi, không ngờ bên trong lại có hàm ý khác.

“không sai! Trong mười vị đội trưởng của 10 đội quân Hư Không ta chính là người mạnh nhất, thế nào John...bây giờ ngươi đã mở rộng tầm hiểu biết của mình rồi chứ?”-Marvelous cười lạnh.

“rộng...cảm ơn ngươi đã cho thêm chút hiểu biết...nhưng thật buồn rằng điều này cũng chẳng thể nào cứu được cái mạng của ngươi đâu.”-John đột nhiên trở nên vô cùng đáng sợ, có lẽ vì biết đối thủ trước mặt là tên mạnh nhất trong 10 tên đội trưởng cho nên hẳn mới tỏ ra thái độ hăng máu như thế.

Thông tin khái quát:

Tên: Marvelous

Cấp bậc: đội trưởng đội 1

Khả năng: sử dụng kiếm cực kì khủng khiếp, có thể biến đổi đôi tay của mình thành bất cứ một loại vũ khí nào.

A- John hét lớn một tiếng, kiếm trên tay múa lên một vòng bán nguyệt kế tiếp đó hàng loạt kiếm khí huyền hóa mảnh liệt bắn thẳng về phía Marvelous với tốc độ nhanh không tưởng.

“Ngông cuồng”-Marvelous vừa lao lên phía trước, tức giận hét lên: “ Thật không biết cân nhắc thiệt hơn gì cả. Nếu đã vậy, ta sẽ tiêu diệt toàn bộ các ngươi, đến lúc đó không sợ chiến thắng không nằm trong tay ta hay sao? John, là ngươi ép ta ra tay.”

Ở bên ngoài chu vi mà John và Marvelous tạo ra từ xung lực sức mạnh, quân sĩ hai bên đang điên cuồng chém giết lẫn nhau, hàng loạt mũi tên, súng đạn bay qua bay lại loạn xạ, tiếng binh khí vang lên liên tục.

Syndra nhìn tình hình xung quanh...mặc dù quân đội Liên Minh tấn công bất ngờ nhưng quân Hư Không tại đây quả nhiên được huấn luyện vô cùng kĩ lưỡng, một tên có thể chấp 2 người lính Liên Minh, đã thế bọn chúng còn có rất nhiều Ma thú hung tợn.

Syndra thở dài nhìn một lượt tình hình xung quanh, biết có một số sự việc đã không thể tránh khỏi. Do vậy, sắc mặt cô thay đổi, toàn thân bỗng phát ra một luồng dững khí lao thẳng về phía trước với khí thế dù chết cũng không hối hận. Nhân thần lóe lên lạnh lẽo, u ám nhìn tên quái thú trước mặt, Syndra gầm lên một tiếng long trời lở đất, những quả cầu bóng tối xoay tròn quanh cơ thể cô, từng quả tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo mà sắc bén như rồng bay. Tiếp đó, tay phải của Syndra liền vẽ lên trước ngực một đồ hình kì dị rồi đột ngột đẩy ra, lập tức hàng chục quả cầu bóng đêm được tạo ra lao như những viên thiên thạch vào người tên quái thú, 1s sau cả cơ thể hắn đã bị những quả cầu bóng tối kia chấn nát không thấy gì.

“ghào”-một con quái thú khác thấy đồng bạn của mình bị tiêu diệt tỏ ra vô cùng phẫn nộ, nó liên tục gào thét, chuyển động với tốc độ cực nhanh, lao đến tấn công Syndra.

Nhưng Syndra nổi tiếng với việc sử dụng sức mạnh phép thuật của bóng đêm cô dễ gì để một con ma thú đánh bại, lập tức sử dụng ý lực của bản thân điều khiển mười quả cầu bóng tối lơ lửng xung quanh, sau đó điều khiển 10 cầu kia lao đến tạo thành một cái lồng giữ chân con ma thú đó lại.

Trong lúc nguy hiểm, tên quái thú điên cuồng hét lên, toàn thân co rút lại thành một cuộn tròn, liên tục chuyển động chóp nháy trong một khoảng không gian nhỏ hẹp, phát ra luồng ác khí mạnh mẽ với tốc độ kinh người, không ngừng va chạm với những quả cầu bóng tối đang bao vây xung quanh cơ thể mình.

“ầm”-một tiếng nổ chấn động vang lên, những quả cầu bóng đêm của Syndra đột ngột phát nổ, ma thú bên trong chớp lấy cơ hội lập tức phóng ra bên ngoài lao vào tấn công cô, nhưng tất cả đã nằm trong dự liệu của mình, Syndra hét lên một tiếng, một luồng lực cực mạnh tỏa ra từ người cô lập tức đẩy lui con quái thú lại, tiếp theo đó từ trên không hàng trăm quả cầu bóng tối khác lao xuống tấn công vào cái thân xác kia.

“bùm”-một tiếng nổ vang lên, con quái thú đã bị tiêu diệt.

“Vụt”-đột nhiên lúc này từ trên không lại một con quái thú hung tợn khác, lao xuống như một mũi tên tấn công Syndra, sắc mặt của cô trở nên tái xanh, chiêu mạnh nhất vừa mới tung ra, bây giờ cô chưa thể thi triển bất cứ một chiêu nào khác, kẻ địch đánh lên quá nhanh.

Cách đó không xa, John nét mặt lạnh lùng nhìn đòn tấn công bất ngờ đó, trong nháy mắt cơ thể đã dời đến trước mặt Syndra, tay phải vung kiếm chém mạnh, lập tức chế đôi tên quái thú kia.

John xoay lại nói với Syndra: “ cẩn thận...”-hai chữ ngắn ngủi nhưng đầy quan tâm, Syndra mỉm cười gật đầu đáp: “ anh cũng cẩn thận.”

Marvelous cười ha hả nói: “ Quả không hổ là chỉ huy quân đội liên minh, đích xác cũng có vài phần bản lĩnh. Đến lúc ta phải ra tay rồi, xem ngươi có thể chống đỡ ta được bao lâu?”

Vừa nói, cơ thể Marvelous lập tức xuất hiện trước mặt John , tay phải chuyển thành dạng trảo, một luồng sức mạnh tà độc như muốn nuốt chửng tất cả bao trùm lên đỉnh đầu hắn.

Cảnh giác nhìn Marvelous, thân thể John cấp tốc chuyển động, kiếm trong tay không ngừng phát ra vô số kiếm hoa bay phát phới trong không trung chặn đứng đòn tấn công của Marvelous.

Marvelous toàn thân rực lửa hư không bay lên cao, kiếm trong tay loang loáng như rồng phi, đang lúc giao chiến, đột nhiên cơ thể Marvelous nhoáng lên, cơ thể tự động phân ra chín cái, hình thành nên một vòng tròn bao vây xung quanh John. Chín luồng khí hư không liên kết với nhau tạo nên một phép thuật phong kín, co rút ép chặt lại một cách mạnh mẽ như muốn nuốt chửng tất cả.

Phát giác ý đồ của Marvelous, John hét to một tiếng, sức mạnh phép thuật toàn thân tăng đến mức tột đỉnh, trường kiếm trong tay hướng thẳng lên trời, những luồng ảo ảnh do thanh kiếm xoay tròn với tốc độ cao phát xuất không ngừng kéo dài, chỉ trong nháy mắt đã va chạm với lớp lửa hư không bên ngoài cơ thể của Marvelous, hai bên giao tranh quyết liệt với mong muốn đánh bại đối phương.

Song phương giằng co một hồi, bất chợt từ đôi mắt của John phát ra tám luồng ánh sáng cực mạnh, kế tiếp đó từ sau lưng hắn lập tức mọc ra đến mười chiếc cánh thiên thần tỏa ra tám màu sắc. Mái tóc ngắn cũng đột nhiên dài ra cả người của John được khoác lên một bộ chiến giáp tỏa ra tám màu thần thánh.

Marvelous trong lòng chấn động, vội vàng thi triển phép thuật phòng ngự bao phủ thân thể, đồng thời vung kiếm phản kích. Thế nhưng giao chiến ngang cơ ai nắm được yếu tố bất ngờ sẽ chiến thắng, chỉ trong chớp lát, luồng phép thuật phòng ngự của Marvelous đã bị phá tan, cả người bị bắn ra xa ba mươi mét.

Chân vừa chạm đất, Marvelous lập tức bay vút lên cao tránh đòn tấn công kế tiếp của John. Dừng thân giữa không trung, Marvelous vừa huy động toàn bộ sức mạnh của bản thân để nhanh chóng ngăn chặn luồng sức mạnh đang đảo lộn trong cơ thể , kế tiếp đó hai cánh tay của hắn một lần nữa huyền hóa thành một đôi song kiếm tỏa ra màu tím quý dị . Những luồng kiếm ảnh dày đặc loang loáng như vô vàn bông hoa tím nháy nhót bay lượn trong không trung, kéo dài ra theo một quỹ đạo kì lạ, hình thành nên một kiếm trận vô cùng đẹp mắt.

“vô dụng thôi, Sephiroth ở đây, kẻ nào dám cản...”-John vung thanh kiếm trong tay về phía trước, lập tức kiếm phân thân từ một thành hai, hai thành bốn cứ thế thành bốn mươi tám kiếm tạo thành một vòng xoắn ốc bắn thẳng về phía Marvelous.

“Sephiroth thì đã làm sao? Còn nhớ năm xưa ta với hắn cũng chỉ ngang ngựa nhau mà thôi”-Marvelous gầm lên một tiếng, cả người hắn ta cứ như biến thành một con mãnh thú, đôi mắt đáng sợ đến nỗi giống như chỉ với một cú nhìn là có thể giết người được.

“ầm ầm ầm”-kiếm ảnh của Marvelous và kiếm khí của John va chạm vào nhau, không bên nào chịu nhường bên nào, kiếm này phá kiếm kia, cứ như thế hàng loạt tiếng nổ vang lên liên tục.

“á”-Marvelous điên cuồng lao đến, song kiếm trên tay đánh ra 108 kiếm, kiếm sau mạnh hơn kiếm trước uy lực kinh người. John cũng không hề kém cạnh, tuyệt kĩ mà Sephiroth trước khi tan biến truyền lại cho hắn, chiêu kiếm thứ 5 với 136 kiếm hóa thành một cơn đại bàng uy mãnh lao đến tấn công vào Marvelous.

Vù

Uy lực từ trận chiến khiến cho toàn bộ binh sĩ hai bên không ai dám lại gần, những người sui xẻo thì bị uy lực kia thổi bay đi không dấu vết.

.....

Những tia sáng đầu tiên đã xuất hiện phía đông... trận chiến quyết liệt đến bây giờ vẫn chưa kết thúc, hai bên tử vong vô số...Marvelous toàn thân rách nát miệng không ngừng chảy máu đứng trên mặt đất, phía sau lưng hắn là toàn bộ những binh sĩ hư không còn sống sót, ước chừng khoảng 1-2 ngàn người.

Bên kia, mặc dù sắc mặt của John rất nhợt nhạt nhưng vẫn giữ được sự uy phong vốn có...

John chỉ kiếm về phía Marvelous nói: “đến đây chấm dứt được rồi, Marvelous ta thừa nhận ngươi là một đối thủ rất mạnh...trước giờ chưa có kẻ nào có thể đánh với nhau cả đêm mà vẫn có thể toàn vẹn như người...”

“chỉ huy, quân cứu viện của chúng ta rốt cuộc lúc nào mới đến?”-một tên tướng quân cả người rác rưởi tiến đến cạnh Marvelous hỏi.

Marvelous đau khổ thở dài: “e rằng không kịp rồi...”

“John...cậu nghỉ đi...mọi chuyện ở đây để tôi và những người khác lo”-Darius tiến lại thở vào vai của John, ai ở đây cũng nhận ra John đang bị thương không nhẹ, chẳng qua hắn đang cố thể hiện ra bên ngoài nhằm cổ vũ sĩ khí của những binh sĩ khác mà thôi.

John cười ngược nói: “chỉ huy bên kia bị thương không nhẹ, bây giờ hắn không thể làm nguy hiểm ọi người được nữa rồi...trận chiến này đã kết thúc.”

“phải, giải quyết xong bọn kia, thì ngày giải phóng Valoran sẽ không xa nữa”-Garen tiến lại cạnh John cười nói.

“mọi người...giờ khắc lịch sử của chúng ta đã đến, tiêu diệt những kẻ còn lại này chúng ta sẽ tiến gần hơn với mục tiêu giải phóng Valoran...tấn công”-Garen vùng kiếm hô lớn.

“tấn công”-Darius cùng với Garen lập tức tiến lên dẫn theo hàng loạt binh sĩ liên minh đang tràn đầy sĩ khí ở phía sau tấn công...

“có chết cũng phải lôi theo bọn chúng”-Marvelous hô lớn, toàn bộ binh lính Hư Không sẵn sàng vũ khí trên tay để chiến đấu.

“ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm”

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

“Rống....”-một tiếng gầm điên đảo cả khu rừng.

“rống”- hai tiếng gầm làm rung chuyển cả mặt đất.

Darius và Garen cùng toàn bộ binh sĩ phải dừng lại, bọn họ nhìn nhau sau đó lại nhìn John, sắc mặt ai nấy cũng tràn đầy sự kinh hãi.

“Baron đến rồi!”

“rùng rùng”-mặt đất dưới chân của Garen và Darius đột nhiên rạn nứt...

“ầm”-kế tiếp đó, một bóng đen lao nhanh lên trên với một tốc không thể nào tưởng tượng được...

“hai dòng máu đỏ được vẽ lên trên không trung...”

“cơ thể của Garen và Darius bị cắt làm đôi...”

“anh hai...”-Lux kinh hãi hét lớn...

“tướng quân”-toàn bộ binh sĩ Liên Minh ở gần đó rùng mình kinh sợ...

“anh hai...òà...anh hai...”-Lux chạy đến bên cạnh Garen...ôm chặt lấy anh ta mà khóc nức nở...

“ông già...đừng chết...ông già”-Draven đỡ lấy anh trai Darius của mình, hai mắt hắn ta đỏ ngầu...Draven đang cố kiềm chế cảm xúc...

“rống”-Một con quái vật cực kì đáng sợ xuất hiện trước mặt toàn bộ quân đội Liên Minh, nó khác với bất cứ một con quái vật nào mà bọn họ đã chạm mặt trước đây. Con quái vật này to lớn ít nhất phải hơn 30 mét đây là chưa tính phần thân còn lại đang nằm trong mặt đất, thân hình như một con sâu khổng lồ không có

chân, cái đầu của nó thật to, trên đỉnh đầu và xung quanh đều có những cái tua đáng sợ, cái miệng to lớn cảm tưởng như có thể nuốt mọi thứ vào bên trong.... để lộ ra những chiếc răng sắc nhọn hơn cả kiếm thép, đặc biệt là nó có rất nhiều mắt, mỗi con mắt lại to nhỏ khác nhau, chính điều này khiến nó trở nên đáng sợ vô cùng.

“là quái thú Baron...quái thú Baron đến rồi...”- Binh sĩ hư không khi nhận ra Baron tỏ ra phần khởi cực độ, giống như trận chiến này bọn chúng đã dành chiến thắng rồi vậy.

“đã để người phải chờ lâu Marvelous”-đội trưởng đội 2 Kwan từ trên không đáp xuống bên cạnh Marvelous cười nói.

Marvelous vẫn còn rất kinh ngạc nói: “ không phải đến chiều các người mới đến hay sao?”

“tất nhiên theo thời gian là như vậy nhưng lúc đi đường có gặp chút thuận lợi nên đến sớm hơn dự định, sao? Người không mừng về việc này à?”-Kwan cười ha hả nói.

“không không, có Baron đến giúp thì sao không vui được.”-Marvelous lắc đầu nói.

Kwan nhìn quanh thở dài nói: “ xem ra lực lượng chúng ta cũng nát thật a...chúa tể chắc sẽ rất tức giận về chuyện này.”

“vụt”-từ cơ thể của Garen và Darius hai chiếc giáp thiên thần lập tức xuất hiện, nửa phần cơ thể bị mất của cả 2 bắt đầu được giáp thiên thần khôi phục...Garen và Darius lại sống thêm một mạng nữa.

“Anh hai”-Lux thấy Garen sống lại ôm chặt lấy anh ta khóc lóc.

“ông già...sống lại rồi hả...”-Draven nhìn Darius sống lại cười ha hả...

“John..giờ sao đây? Baron đến sớm hơn dự định của chúng ta...”-Irelia lo lắng.

“bây giờ có rút quân cũng đã muộn rồi, chỉ còn cách chiến đấu với nó mà thôi”-John nghiêng chặt răng sau đó lập tức ra lệnh: “ toàn bộ binh sĩ, ai đang bị thương thì đứng phía sau...chúng ta sẽ cùng nhau tiêu diệt con quái thú này.”

189. Q.6 - Chương 19: Chiến Đấu Với Baron, Tử Thương Vô Số

John vùng kiếm lao lên tấn công đầu tiên, một thanh đại cự kiếm được tạo ra từ sức mạnh phép thuật của bản thân đâm thẳng về phía trước, Baron không hề tránh né, nó chỉ gầm lên một tiếng, ngay tức khắc thanh kiếm kia đã bị chấn nát không chút dấu vết.

“quả nhiên là quái thú mạnh nhất thế giới hư không...lợi hại..lợi hại...”-Marvelous không tiếc lời khen ngợi.

“tất cả chúng ta cùng lên”-Irelia hô lớn, sau đó cô và những người khác lập tức xông lên...

“đại băng tiễn”-Ashe bắn ra một mũi tên băng cực đại.

“hầm mộ hàng băng”-Lissandra.

“cung ánh sáng”-Ezreal.

“cầu vòng tối thượng”-Lux...

.....

Hàng loạt các tuyệt kĩ mạnh nhất được tung ra nhằm tiêu diệt Baron nhưng tất cả đều không thể nào làm gì được nó, chỉ khiến nó thêm tức giận mà thôi.

Rỗng

Baron gầm lên một tiếng thật lớn, từ trong miệng của mình hàng loạt các chất dịch độc bắn ra về phía John và những người khác...

“lập lá chắn năng lượng, chặn chất độc đó lại”-Viện trưởng và viện phó cùng với những pháp sư khác trong quân đội lập tức tạo ra những lá chắn năng lượng bảo vệ binh sĩ ở phía sau.

“xì xì xì”-những âm thanh ăn mòn kinh tởm bắt đầu vang lên, chất độc ấy thật đáng sợ, nó có thể ăn mòn cả lá chắn năng lượng.

“á...á”-một binh sĩ không may bị dính phải một giọt chất độc vào bàn chân, ngay tức khắc, từ chỗ bị dính ấy, da, xương của anh ta dần dần bị ăn mòn...và cứ tiếp tục ăn mòn ngày một rộng hơn...

“phập”-Soraka nhanh như cắt, lấy cây dao trong người chặt đứt bàn chân của của người lính kia, sau đó sử dụng phép thuật của mình để cầm máu.

“yên tâm, sẽ không bị ăn mòn nữa đâu”-Soraka nói.

“John...nó mạnh quá...chúng ta không thể nào làm gì được”-Ryze tiến đến cạnh John...

“cha...có cách nào đánh bại nó không?”-John xoay sang hỏi Malzahar, nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu bất lực, ông ấy quả thực cũng không có cách gì để có thể chống lại quái thú mạnh nhất thế giới hư không này cả.

“ầm ầm ầm”-đột nhiên từ bên dưới mặt đất hàng loạt những con quái thú hình rắn to lớn chui lên tấn công vào đám người Draven và Lux những con rắn này có màu rất giống với quái thú Baron. Những cái răng sắc nhọn liên tục cắn xé về đám người phía trước.

Phập

Draven dùng rìu của mình chặt bay một cái đầu nhưng quái lạ thay chỗ bị chặt đứt ấy lại mọc ra thêm 2 cái đầu khác.

“bọn chúng là thứ gì đây?”-ở bên kia Taric đang cố gắng chiến đấu, nhưng vẫn không thể nào làm gì được lũ quái vật này...

“á”-những tiếng hét liên tiếp vang lên, từ phía sau của quân đội hàng loạt những con rắn như thế này từ dưới đất chui lên tấn công vào binh sĩ.

“lập tức tiêu diệt bọn chúng...”-Elise lập tức hóa thành một con nhện lao đến cắn xé lũ rắn kia, thế nhưng kết quả vẫn như thế, cái đầu này mất thì hai cái đầu khác lại mọc ra.

“rống”-Baron gầm lên một tiếng, cái miệng to lớn kia lao đến như muốn cắn nuốt hết tất cả.

“đừng hòng đụng đến những người khác”-John xuất hiện trước mắt Baron, 101 kiếm chém ra trong 1s mỗi kiếm đều mang uy lực cực mạnh...

“ầm ầm ầm”-khi kiếm bắn trúng vào thân thể Baron, không một vết thương xuất hiện, nó gầm lên điên cuồng, từ bên trong cái miệng đáng sợ kia hàng loạt các luồng chất dịch bắn ra không dứt. Baron đã thực sự nổi điên, mục tiêu đầu tiên của nó muốn diệt chính là John.

John vừa liên tục đảo qua đảo lại cố gắng hết sức tránh né chất độc khủng khiếp kia vừa hô lớn: “mọi người lùi lại, ta đã đánh lạc hướng được nó rồi, hãy để Baron cho ta.”

“á”-John vừa nói xong thì một tiếng thét vang lên, Riven bị một cái đầu rắn cắn vào bụng từ phía sau, máu bắn ra tung tóe, cô ngã trên mặt đất, khuôn mặt trắng bệch...

“vù”-một lần nữa giáp thiên thần lại xuất hiện.

“á”-liên tục các tiếng la hét thất thanh vang lên, Jayce, Heimer, Poppy, Teemo, Warwick, Sion....và còn rất nhiều người khác lần lượt nằm xuống và phải nhờ đến giáp thiên thần họ mới có thể sống lại.

Sắc mặt John dần tái đi, không phải vì hắn sợ Baron mà là vì hắn sợ sẽ mất đi những chiến hữu cùng chiến đấu với mình.

“khốn kiếp lũ quái vật ấy ở đâu ra mà nhiều vậy?”-John nhìn cảnh tượng những người khác liên tục ngã xuống hết sức đau lòng, hắn căm hận nhìn Baron nhưng cho dù hắn đánh thế nào thì vẫn không thể xuyên qua được lớp da kia.

“gào”-bất thành linh từ dưới đất, mười cái đầu rắn chui lên lao đến cắn xé vào John.

“xoạt”-John lập tức xoay người một vòng chém ra mười kiếm chặt đứt mười cái đầu kia, nhưng thật đáng buồn, hai mươi cái đầu khác lại mọc ra, mỗi con đều trông cực kì đáng sợ, những chiếc răng nhọn đến mức lạnh cả xương sống.

“đuôi...hả....đúng rồi...tất cả bọn chúng đều là đuôi của Baron”-cuối cùng John cũng nhận ra điều này, hắn cực khổ tránh né những cú cạp của mấy cái đầu rắn đáng sợ kia, đồng thời cũng phải liên tục tránh né những chất độc từ miệng Baron.

“khè”-trong lúc tránh né, một số chất độc từ miệng Baron đã bắn trúng vào những cái đầu rắn kia, lập tức cả cái đầu bị ăn mòn, điều đáng nói ở đây chính là sau khi bị ăn mòn không hề có cái đầu nào khác mọc ra...John lập tức nhận ra xoay người hô lớn: “ là độc được...mọi người...sử dụng độc được có thể tiêu diệt những cái đầu kia.”

Nói về độc được thì trong Liên Minh không ai hiểu biết và giỏi hơn Singed, đây chính là lúc chiếc bình độc được hắn thường mang sau lưng phát huy tác dụng.

“mọi người hãy cầm lấy những bình độc được này, đây là loại độc có sức phá hủy cực cao, hãy cẩn thận”-Singed lập tức đem toàn bộ số độc được trên người ra đưa cho những người khác, vì số độc được Singed mang theo có hạn cho nên nếu có quá nhiều đầu rắn xuất hiện e rằng khó lòng chống lại.

Ở phía đối diện, Baron rống to một tiếng, âm thanh của nó mãnh liệt đến mức xé trời rẽ mây, âm ba to lớn chớp mắt đã khiến đỉnh núi rung chuyển lắc lư, phẳng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, thật sự là kinh thế hãi tục.

Tiếng rống đó kéo dài trong khoảnh khắc, Baron phẳng phất như đang phô diễn sự uy nghiêm của bậc đế vương, ép buộc John thần phục. John mặc dù kinh khủng, nhưng giờ phút này sự yếu đuối không được phép tồn tại.

Tiếng rống của Baron mặc dù hướng lên trời cao, nhưng âm thanh mạnh mẽ đã khiến những người đang giao chiến vốn đã có thương tích nay lại càng nặng hơn bởi sức mạnh âm thanh ấy vang lên.

Trên mặt đất, đá vụn loạn bay. Chỉ trong giây lát, toàn bộ ngọn núi đều bị thổi lún xuống ba mươi mét, khiến cho những người ở đó ai nấy đều kinh hãi.

Giữa không trung, Baron thấy John không chịu khuất phục, trong những con mắt đỏ máu có ánh sáng kỳ lạ lóe lên, miệng gầm lên một tiếng, chỉ thấy dưới lòng đất đột nhiên một luồng chất độc như suối kèm với uy lực phá thiên diệt địa bắn thẳng lên trời, chớp mắt đã đến trước mặt John.

Nhìn một chiêu công kích uy mãnh đó, John điên cuồng kêu lên tàn bạo, mười cánh dài phủ kín trời đất mau chóng múa lên kịch liệt, gió to cuộn cuộn hùng dũng phóng tới nghênh đón đòn thế kia.

Những luồng năng lượng lần lượt ma sát xung đột, sức mạnh không gì chống được đối chọi thẳng thắn mạnh bạo, khoảnh khắc đã sinh ra tiếng nổ vang cả trăm tầng trời, khiến cho chu vi trăm cây số quanh đó bị một lực lượng hủy diệt bao trùm.

Trong lúc sấm gió giao nhau, chớp điện không ngừng, dưới tầng mây xám xịt là đất trời u ám, cảnh sắc lạnh lẽo, các vị tướng của cả hai bên sắc mặt xám như tro, trong tâm sinh ra một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Bên liên minh thì sợ hãi vì sức mạnh của Baron, bên Hư Không thì sợ hãi về ý chí của John, nhìn sơ qua thì thấy John rõ ràng không thể chống lại được sức mạnh của Baron nhưng hắn vẫn liên tục tấn công hết chiêu này đến chiêu khác, thậm chí có nhiều lúc hắn lui về giải cứu những vị tướng khác.

Gầm lên một tiếng, âm thanh vang tới tận trời cao, phong ba cuồng loạn với tiếng rống của Baron chớp mắt đã lắng xuống. Baron khổng lồ không khí trong không gian phương viên cả trăm cây số quanh đấy, ngừng đầu lạnh lùng tàn khốc nhìn John, cảm thấy cực kì tức giận đối với sự phản kháng của hắn.

“phụt”-John đang đi quá giới hạn của bản thân, sau khi chiến đấu cùng với Marvelous hắn đã bị thương không nhẹ, lần này phải dùng hết sức để đấu với Baron khí huyết lộn nhào, hắn không kiềm được nên liên tục nôn ra máu.

“tính tang..tính tang”-những giai điệu nhẹ nhàng ẩn chứa sức mạnh trị thương vang lên, John sau đầu nhìn xuống bên dưới,đôi mắt đầy vẻ lo lắng của Sona đang chăm chăm nhìn hắn.

Cảm giác thấy sự phản nộ từ Baron, John giới bị cao độ, thân thể tỏa ra tám màu lấp lánh, tầng tầng lớp lớp khí thể bắt đầu tràn khắp không trung.

Rống nhẹ một tiếng, Baron phát xuất thông điệp cuối cùng, chăm chăm nhìn vào John, những con mắt bộc phát ra tia âm lạnh vô cùng, miệng phát ra tiếng kêu tàn bạo, một luồng năng lượng hư không đáng sợ từ miệng của nó, nhắm tới thân thể John.

Đồng thời, mười cánh của John dựng đứng sau lưng, mãnh liệt vỗ cánh hai ba lần, tạo nên lực đẩy ngược giúp John tránh khỏi một chiêu vừa rồi, thế nhưng một khi Baron đã quyết tâm lấy mạng kẻ nào nó sẽ không từ bỏ, những luồng độc dịch liên tục bắn ra từ miệng của nó

Ngạo nghễ đứng yên, Baron toàn thân phát ra khí tức của một quái thú mạnh nhất thế giới Hư Không uy hiếp trời đất, đối với sự phản kích của John, hiển nhiên coi thường vô cùng.

Gầm lên một tiếng, Baron thân thể xoay tròn tại chỗ, giữa lúc cấp tốc chuyển động sinh ra một luồng phong ba, nháy mắt đã nổi lên trời và đất, đánh vào thân thể John.

John muốn phòng ngự, nhưng đành bất lực, cơ thể của Baron quá lớn, tầm sử dụng kỹ năng của nó cũng khá rộng, John rất khó tránh né.

John tâm thần bất an. Phát hiện ra mắt của nó có sự biến hóa, nhưng chưa kịp nhận ra điều gì thì từ phía sau hàng trăm con rắn lao đến tấn công, John có thể tránh được vài chục nhưng không thể tránh được tất cả...

“á”-John hét lên một tiếng, cả cơ thể hắn bị thân những con rắn kia quấn chặt...tay không thể cử động...Baron đưa sát đầu mình lại gần John,những con rắn đáng sợ kia chớp chớp liên tục nhìn hắn...

“xì xì”- từ cái miệng to lớn đầy kinh tởm phát ra những âm thanh khó chịu.

“mau cứu lấy cậu ấy”-Xin Zhao hô lớn.

“John...bạn em sẽ cứu anh”-Sona tiến lên phía trước, đặt cây đàn lên trên đùi của mình, đôi mắt của cô bắt đầu thay đổi, “khúc định mệnh”- lại một lần nữa được tấu lên, âm luật mãnh liệt liên tục công kích vào Baron...

“Cuồng Phong”-Janna

“bách phát bách trúng”-Caitlyn

“quả cầu ma thuật”-Ahri

“bão đạn”-Miss fortune

“Trăng lưỡi liềm”-Diana

“tinh linh kiếm thuật”-Irelia.

“Bùng nổ sức mạnh”- Syndra

“tuyệt đỉnh băng giá” của Nunu, “lốc xoáy tử vong” của Draven, Bão tuyết của Anivia, “Lời nguyên xác ướp u sầu” của Amumu, “bão lửa” của Brand.....liên tục được tung ra nhắm vào Baron với hi vọng cứu được John....

“cứu chỉ huy...anh em...”-Những người lính ở phía sau mặc dù có chút run sợ trước sức mạnh của Baron nhưng khi thấy John đang lâm nguy, không ai trong số họ chịu để yên. Cung, súng, pháo hạng nặng toàn bộ được đem ra sử dụng, đồng loạt tấn công Baron để cứu John.

“rống”-Baron bị một loạt những chiêu mạnh nhất của các tướng Liên Minh tấn công, cuối cùng nó cũng cảm thấy đau đớn, hàng trăm con mắt căm hận nhìn đám người bên dưới.

“chúng ta cũng lên để giải cứu Baron”-Ở bên ngoài Marvelous thấy Baron đang bị oanh tạc từ phía quân Liên Minh trong lòng vô cùng lo lắng, đang lúc hắn ta định lao lên thì Kwan ở bên cạnh đã kịp ngăn lại

gần giọng nói: “ dừng hành động ngu xuẩn, trước khi được lệnh của chúa tể dẫn đường cho Baron đến đây, người đã căn dặn ta, tính khí của Baron rất nóng, nó gét nhất là kẻ nào dám xĩa mũi vào chuyện đi săn của mình, nếu người không muốn tan xương nát thịt thì đứng yên ở đây”

“nhưng Baron đang gặp nguy hiểm”-Marvelous biết việc này nhưng dù sao vẫn có cảm giác rất lo lắng.

“Marvelous người và ta đều là những thuộc hạ của Chúa tể, đứng đầu những đội quân bảo vệ người, chắc người phải biết rõ sức mạnh của Baron hơn bất cứ ai chứ hả...à còn chuyện này nữa”-Kwan như chợt nhớ ra chuyện gì liền nói: “ Chúa tể còn căn dặn, việc đưa Baron đến thế giới này khiến ngày tốn khá nhiều công sức, vậy nên khi nó đến đây thực sự không dễ sai khiến, nếu như nó quá lộng hành thứ cứ mặc cho nó muốn làm gì thì làm. Còn việc...”

“còn việc gì?”-Marvelous nhướn mày khó hiểu

“mặc dù không hiểu Chúa tể nghĩ gì nhưng người có bảo rằng, nếu như Baron bị hạ thì hãy lập tức rút quân...”-Kwan nói ra khiến Marvelous không những cảm thấy kinh ngạc mà ngược lại hắn ta cười ha hả, cho rằng Kwan nói đùa: “ Baron mà bị hạ sao? Người nên nhớ trên đời này chỉ có mỗi Chúa tể của chúng ta mới có thể thuần phục được nó mà thôi.”

“ầm ầm”-đúng lúc này, tại nơi diễn ra trận chiến không cân sức giữa Baron và toàn bộ quân đội Liên Minh đang xảy ra vô cùng ác liệt, hàng loạt các tuyệt kỹ mạnh nhất của các vị tướng, cùng với những loại vũ khí mạnh mẽ nhất đều được đem ra sử dụng, nhưng Baron vẫn là Baron nó là quái thú mạnh nhất Hư Không, những đòn tấn công kia chỉ khiến nó hơi đau chứ chưa đến mức có thể gây tổn thương cho nó được.

“Á”-John bị những con rắn kia cuộn chặt lại, những tiếng rắc rắc bắt đầu vang, John không kiềm được đau đớn hét lên.

“Khè”-từ miệng của Baron bắn ra hàng loạt các luồng năng lượng xanh lè chứa đầy độc chất, luồng năng lượng kia vừa chạm vào mặt đất ngay lập tức phát nổ, những ai đứng gần đó lập tức bị bắn văng đi.

“tấn công...tấn công...”-Đám người thiên sứ và thiên thần sa ngã liên tục sử dụng những ngọn lửa có mức sát thương khủng khiếp nhất để tấn công Baron nhưng chưa kịp để lại thương tích gì thì đã bị tiếng gầm rống của nó làm chấn động cả cơ thể, thiên sứ và thiên thần sa ngã rơi rụng như lá mùa thu.

“dừng lại gần đây...nguy hiểm lắm”-John bị những cái thân rắn kia cuốn chặt khó khăn lắm mới có thể mở miệng nói ra.

“John...cố gắng cầm cự, bọn ta sẽ cứu con”-Malzahar bắt đầu kêu gọi ra hàng loạt lũ bọ hư không lao đến, lũ bọ này bò lên người Baron, rồi bắt đầu cắn xé...một con không làm được gì thì 10 con, 10 con không được thì một trăm con, cứ như thế Malzahar gọi một lúc ra đến 1000 con bọ hư không tấn công Baron, cả người ông lập tức ngã quỵ xuống mặt đất, sắc mặt tái nhợt hiển nhiên là đã sử dụng hết sức của mình.

“rống”-Cả người Baron rung lên, những con bọ hư không kia cắn xé liên tục lên cái thân thể cứng như đá ấy, Baron đã cảm thấy đau đớn, nó liên tục gầm rống, cái đuôi kinh tởm toàn đầu rắn kia bắt đầu lao đến tấn công vào lũ bọ đang ở trên lưng của mình...

“ầm”-chỉ cần lúc này thôi, một chút sơ hở của Baron, John đã vùng dậy thoát khỏi những cái thân rắn kia, mười chiếc cánh sải rộng trên bầu trời bay lượn xung quanh đỉnh đầu của Baron, kiếm Sephiroth trên tay phải của John lập tức được phủ một lớp hào quang tám màu.....

“đánh đánh cực vào đòn này thôi”-John chỉ thẳng kiếm lên trên trời. Đột nhiên cả người hắn tỏa ra hào quang sáng rực rỡ, từ phía sau lưng, một đại thần không nhìn rõ mặt mũi đột nhiên xuất hiện, trên tay ông ta cầm một thanh kiếm trông rất giống với thanh kiếm John đang cầm trên tay....

Bầu trời đột nhiên biến sắc, mây đen kéo lại cuồng cuộn không ngừng, cả một vùng rộng lớn đột nhiên tối om, duy nhất ở vị trí thanh kiếm Sephiroth chỉ lên thì bầu trời vẫn sáng, cả người của John, và cả người đàn ông to lớn xuất hiện sau lưng của hắn đều tỏa ra thứ ánh sáng chói lòa, , một cảnh tượng khiến toàn bộ mọi người quan chiến bên dưới đều chấn kinh thần sắc.....

“tiến lên đi John...giết chết con quái thú ấy đi”-Sona phun ra một búng máu sau đó hét lớn, cô đã sử dụng toàn bộ sức lực của mình để tấu nên khúc nhạc mạnh nhất của mình công kích Baron.

“chỉ huy..tiến lên”-Những người lính khỏe mạnh lẫn đang bị thương rất nặng đều vô cùng phấn khích, họ đưa vũ khí lên cao hô lớn.

‘tiến lên’

“giết nó đi...”

“giết đi”

“ta đột nhiên có cảm giác bất an”-Kwan đột nhiên nói.

190. Q.6 - Chương 20: Hãm Nhập Tuyệt Cảnh

“a”-John hét lên thật lớn, cái bóng người bí ẩn đằng sau lưng hắn cũng bắt chước theo, há miệng làm như hét lớn nhưng kì lạ là không hề có âm thanh nào từ đó phát ra.

Thanh kiếm trên tay của bóng người phía sau lưng John ngày một tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo. Kiếm Sephiroth trên tay John bắt đầu lơ lửng trên đầu nó, từ thân thanh kiếm liên tục phát ra những âm thanh thanh thúy lạnh sống lưng.

“vù”-kế tiếp John xoay tròn liên tục như một cơn lốc xoáy lấy mũi kiếm trên đầu làm mũi nhọn của lốc xoáy ấy hắn lao thẳng từ trên trời xuống. Bóng người khổng lồ phía sau lưng mở miệng như gầm lên, sau đó thanh kiếm trên tay của nó được phóng về phía Baron

John hô to một tiếng: “chiều cuối cùng- Người và Kiếm hợp nhất”

Đúng như cái tên gọi, thanh kiếm khổng lồ kia lao đi cực kì mạnh mẽ, cả thân kiếm đâm vào người của John...à không...đúng hơn là cả người của hắn nhập vào bên trong thanh kiếm khổng lồ kia, hào quang lan tỏa mãnh liệt.

Gió đột nhiên nổi lên cực kì mãnh liệt

“ầm ầm ầm”-những tiếng sấm nổ lên liên hồi.

“rống”-Baron để ý thấy John đang xảy ra dị biến, những cơn mắt liên tục chớp nháy, nó rống lại một tiếng xem thường, từ miệng của Baron hàng loạt các độc chất chứa đầy sức mạnh với sự công phá khủng khiếp nhắm vào John đang lơ lửng giữa trên không...

“Vù vù vù”-thanh đại kiếm xé gió lao đi, những hào quang của nó để lại phía sau một vệt sáng dài...

“bùm bùm bùm”-những độc dịch va chạm vào mũi kiếm ngay tức khắc bị sức mạnh của nó thiêu đốt thành không khí...

Baron gầm lên điên cuồng, tiếng gầm ấy mang chút gì đó kinh hãi.

“phập”-Thanh đại kiếm và John đâm xuyên qua đỉnh đầu của Baron.....

“ầm”-một tiếng nổ to khủng khiếp vang lên, lấy Baron làm trung tâm, mặt đất bên dưới lập tức lún xuống hơn mười mét....dọc theo xương sống của Baron một màu ánh sáng rực rỡ liên tục di chuyển từ trên cao xuống bên dưới....

“Baron sao rồi?”-Marvelous, Kwan và những binh sĩ hư không đều bị lực hủy diệt từ đòn tấn công vừa rồi thổi bay đi hơn 20 mét. Bên phía Liên Minh cũng tương tự như thế.

Khói bụi dần bay đi....

Đập vào mắt mọi người là một bóng quái thú khổng lồ đứng sừng sững....đối diện con quái thú ấy là một người thanh niên tóc tai bù xù, bộ giáp trên người nát gần như một nửa....

“rống”-Baron đột nhiên rống lên một tiếng thật lớn.

“Baron còn sống, chúng ta thất bại rồi sao?”-Irelia và những người khác tuyệt vọng...

“không khoan đã...”-Veigar nhận ra điều gì đó thất thường ngay lập tức chỉ tay về phía Baron, mọi người cùng nhau nhìn...thân hình Baron đảo đảo...

“ầm”-cái thân hình khổng lồ kia ngã rầm xuống mặt đất, khói bụi bay lên mù cả một vùng rộng lớn, từ miệng của nó chảy ra rất nhiều chất dịch màu xanh....

“vút”-John vung kiếm chỉ thẳng lên trời xoay lại nhìn tất cả mọi người cười nói: “ chúng ta thắng rồi”

Không khí yên tĩnh đến cực độ...nhưng ngay tức khắc âm thanh tung “hô” đã phá toàn bộ bầu không khí kia...Những người lính ôm nhau ăn mừng..

“chúng ta thắng rồi, thắng rồi”

“Baron đã bị hạ...bị hạ rồi”

“chỉ huy muôn năm..chỉ huy muôn năm...”

“không thể nào, Baron quái thú mạnh nhất thế giới Hư Không lại bị tiêu diệt hay sao?”-Trái ngược với không khí của quân đội Liên Minh thì quân sĩ hư không lại vô cùng tuyệt vọng, khi Baron đến họ cứ tin chắc rằng trận chiến này họ đã thắng vậy mà...

“không thể được...Baron làm sao mà thua được chứ? Ta không tin...”-Marvelous không muốn tin vào mắt mình.

Kwan nheo mắt gấp rút nói: “ Marvelous, không biết người nghĩ điều gì nhưng đã hiểu vì sao Chúa tể lại bảo chúng ta rút lui ngay khi Baron bị tiêu diệt, rời khỏi đây mau thôi”- Lời vừa nói ra khiến Marvelous vô cùng sửng sốt, hẳn ta còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Kwan đưa vào đường hầm hư không biến mất, toàn bộ binh sĩ phía sau cũng như thế.

Ngay khi Kwan và Marvelous rời đi, cơ thể Baron bắt đầu xảy ra dị biến, những khối u không biết từ đâu bắt đầu xuất hiện khắp nơi trên cơ thể của nó, cái sau to hơn cái trước, cứ như vậy liên tục hàng trăm khối u như vậy xuất hiện...

“Mọi người cẩn thận”-Viện trưởng và Viện Phó hốt hoảng hô lên, kinh nghiệm nhiều năm của họ nói rằng đây là nguy hiểm.

“bùm bùm bùm”-Ngay tức khắc năm lớp lá chắn phòng ngự ma thuật được lập nên bảo vệ toàn bộ lực lượng Liên Minh ở phía đằng sau...

“ầm”-một tiếng nổ khủng khiếp pháp ra từ cái cơ thể khổng lồ kia....

Cả bầu trời lẫn mặt đất đều rung chuyển dữ dội

Một vụ nổ có thể so sánh với một vụ nổ của boom nguyên tử, toàn bộ cánh rừng hơn cả ngàn km vuông đều bị san phẳng thành bình địa....

Không một chim chóc, thú vật gì có thể sống được.

Một sự yên lặng đến đáng sợ tràn ngập bình địa.

“vù”-Một cơn gió bất chợt thổi qua thổi bay đi lớp cát bụi, để lộ ra trên mặt đất có rất nhiều người đang nằm, không biết họ còn sống hay đã chết.

“ự...”-những tiếng rên bắt đầu vang lên từ những người đang nằm kia...

“mình còn sống sao?”

“ha...ha...chúng ta còn sống...còn sống”

“ta cũng vậy...không hề bị gì cả...”

(tiếng reo hò sung sướng của nhiều người lính khi thấy mình vẫn lành lặn)

“không...viện trưởng...viện phó...không...”-thế nhưng đột nhiên, một tiếng thét lên đầy đau khổ của Lux và rất nhiều vị pháp sư bên trong quân đội...

Lux khuôn mặt đầm đìa nước mắt, đôi mắt đỏ ngầu đến đáng thương trên tay cô là một mảnh áo, mảnh áo này rất quen thuộc. Đối với những người trong liên minh loại vải này, loại hoa văn này là thứ đặc trưng mà những vị giáo sư cùng với viện trưởng và viện phó của học viện ma pháp hay mặc.

“bọn họ đã vì chúng ta mà hi sinh mạng sống này... ..”-Ryze hai mắt đỏ ngầu ngược nhìn lên trời, ông cố gắng kiềm chế cảm xúc. Khi Baron nổ, sức mạnh của vụ nổ ấy quá lớn, những tấm khiên năng lượng kia không thể nào ngăn cản được, thấy tình thế nguy cấp và đặc biệt là mọi người ai nấy đều thương tích rất lớn cho nên viện trưởng viện phó và hơn mười vị giáo sư đã hi sinh chính bản thân mình phóng thích toàn bộ sức mạnh phép thuật trong người để ngăn cản vụ nổ kia làm hại đến những người khác. Sự hi sinh quên mình này sẽ được tất cả những người ở đây và những người sau này luôn luôn tưởng nhớ.

“mọi người đứng buồn nữa...đây là quyết định của các ngài ấy...bọn họ tin tưởng vào chúng ta, hãy mạnh mẽ lên”-Garen tiến lại an ủi Ezreal và Taric, mặc dù hai bọn họ ở tại học viện không lâu nhưng dù sao cũng có ít nhiều kỉ niệm đẹp về những vị giáo sư tại đó.

“gì thế kia?”-Aatrox đột nhiên cảm giác thấy có sát khí đang ở trong không khí, hắn ta lập tức xoay đầu nhìn quanh. Kayle và Morgana cũng cảm nhận thấy điều tương tự. Ở phía đằng xa, đầu của Baron vẫn chưa hề nổ, nó đang rơi từ trên không xuống, miệng há thật to, từ bên trong cái miệng to lớn đầy găm ghiếc kia bắn ra một mũi tên độc màu xanh đậm lao vút thật nhanh về phía John...mũi tên ấy không giống như những mũi tên bình thường nó to gấp ba lần như thế.

Sau khi bắn ra mũi tên kia, đầu của Baron cũng lập tức nổ tung...rơi xuống mặt đất chỉ còn lại chiếc răng nanh của nó.

John xoay lưng lại về hướng ấy, cơ thể của bản thân sau trận chiến vừa rồi cũng đã trở nên vô cùng suy kiệt, không thể nào nhận ra sát khí ở đằng xa.

“John...tránh ra...”-Morgana, Aatrox hốt hoảng hô lớn, John nghe được tiếng hô kia lập tức xoay người, lại, mũi tên độc kia đập vào mắt của John, đôi mắt hắn mở to hết cỡ đầy kinh ngạc...

“John...”-Những người đứng gần đó thấy mũi tên đang lao đến với tốc độ cực kì khủng khiếp, không ai có thể phản xạ kịp vào lúc này...

“bịch”-một bóng đen lao đến đẩy John sang một bên.

John kinh hoảng nhìn lại, người vừa cứu hắn một mạng kia chính Kayle. “phập”-Mũi tên vẫn bay và rồi đâm xuyên qua cơ thể của cô...lực bắn của mũi tên ấy là quá mạnh, mạnh đến nỗi khi Kayle bị đâm trúng nó vẫn lúi cô bay theo.

“ầm ầm”-vài tiếng nổ lớn vang lên, một vết rách không gian đột nhiên xuất hiện, Hào quang xanh, đỏ lóe lên thật lâu, phản chiếu hình dáng của Kayle, tựa như một đóa hoa sen vàng trên trời hạ xuống, từ từ rơi vào lỗ hổng không gian. Một mũi tên chứa toàn bộ sức mạnh còn sót lại của Baron uy lực kinh trời. Kayle đã dùng thân mình đỡ lấy mũi tên, cuối cùng bị chính mũi tên đáng sợ kia lúi vào bên trong đấy.

“Kayle...không...ta phải đi cứu chị ấy...buông ta ra...ta phải đi cứu chị ấy”-Morgana liên tục gào thét đòi tiếng vào vùng không gian kia để cứu Kayle nhưng Aatrox đã kịp giữ chặt cô lại.

John sững sờ ngồi nhìn cái không gian kia, một cảnh tượng mà trước giờ hắn không hề muốn nó lặp lại. Chính là nụ cười...nụ cười của một người con gái sau khi xả thân cứu hắn...trước khi Kayle bị lúi vào trong cái không gian bí ẩn kia cô nhìn hắn và cười, cứ giống như cô hoàn toàn nguyện ý chết thay cho hắn vậy...

“không...không...”-John ôm đầu, sắc mặt đột nhiên tái xanh, cảnh tượng Sally hi sinh mạng sống cứu mình lại một lần nữa hiện về. Cảnh tượng ấy nay đã trở thành nỗi ám ảnh với chính bản thân mình...

“Kayle...sao cô lại làm vậy chứ?”-John đứng dậy, nhìn sang Morgana và những thiên sứ khác đang gào khóc...hắn hít một hơi thật sâu nói: “ta sẽ cứu Kayle...mọi người mau quay về doanh trại.”- Nói xong làm ngay John phóng như một mũi tên xuyên vào vết rách không gian kia, hắn hành động nhanh đến mức những người khác không thể nào kịp phản ứng gì.

“ầm”-ngay sau khi John tiến vào vết rách kia, miệng của nó lập tức khép lại, mọi thứ trở lại như cũ.

.....

Lần đó, chúng ta chỉ là những người xa lạ, khi em gặp nguy hiểm anh đã ra tay giải cứu. Và rồi anh đã từ chối đi tình cảm của em lúc đó, con tim em như muốn tan nát, em đã bỏ đi, nhưng kì lạ thay đi đến đâu hình bóng của anh vẫn cứ xuất hiện, em vẫn luôn ước rằng mình có thể mỗi ngày được nhìn anh, dù chỉ vài giây.

Mỗi khi nghe thấy tin tức của anh, em đều vì anh mà lo lắng vì anh mà thở phào, nhưng mọi chuyện chỉ dám lặng lẽ chôn chặt ở đáy lòng.

Từng ngày trôi qua, chờ đợi là một loại chua xót cũng là một loại mật ngọt. Ngay khi em biết anh gặp nguy hiểm, em lập tức nghĩ đến việc đến đó thật nhanh để cùng anh chiến đấu nhưng em đã không thể làm được điều đó. Khi chúng ta tình cờ gặp lại nhau sau một thời gian xa cách ngay trong khoảnh khắc anh xuất hiện, em nhìn không được muốn nhào đến phía trước, nhưng ánh mắt người đời làm cho em cố gắng duy trì sự chịu đựng của em.

Thân ảnh của anh làm rung động lòng em, an nguy của anh làm nghiêng ngã hồn em. Ngay khi nguy hiểm chết người đến gần, em không kịp nói ý nghĩ trong lòng, chỉ muốn dụng sinh mạng của em để đổi lấy bình an cho anh.

Trời cao thật tàn khốc, thời khắc cuối cùng đó, em ngẩng ngốc nhìn, chỉ muốn nhìn anh thêm một lần, dù chỉ là trong nháy mắt, chỉ muốn thấy anh bình yên, cho dù chết em cũng cam lòng.

Chớp mắt đó, không biết anh có nhìn thấy hay không, ánh mắt em đầy sự an ủi cũng như ngập tràn hối hận. Bình an của anh chính là tâm nguyện lớn nhất của em, ngạo khí của anh vĩnh viễn tồn tại trong tim em.

Đang giữa lúc ký ức đi xa, ưu thương nồng đậm mang theo lời cầu chúc nhàn nhạt, trong nỗi ân hận, em đã phát ra lời cầu nguyện chúc phúc cuối cùng trong cuộc đời, chúc anh cùng với những cô mình yêu được hạnh phúc!

Bóng tối, đến một cách đột nhiên như vậy, không cho em thêm nhiều thời gian.

Lạnh lẽo, giống như một cơn mưa tuyết đột ngột đến, làm đông kết những suy niệm của em.

Ý thức, chỉ còn lưu lại trong chớp mắt, não em chỉ một màn trắng trống rỗng, chốc nữa thôi cũng chỉ còn tro nhìn bóng tối bao phủ, âm thầm tan biến vào một không gian khác.

Sức nóng của sinh mạng, lúc này đã bị diệt rồi, nhưng còn một thanh âm cổ quái lại bồi hồi trong não của em. Đó là gì em nghĩ không ra, chỉ mờ mờ cảm nhận, có chuyện gì đó em không nên quên, lúc đó em đã bỏ qua mất rồi.

191. Q.6 - Chương 21: Tuyệt Địa

Sau khi tiến vào trong động thần bí, John gạt hết tâm tình đau thương, tinh thần tập trung cao độ, ánh mắt cẩn thận xem xét khắp xung quanh.

Trước mắt, mây mờ hồng tím không ngừng biến hóa huyền ảo, hoàn toàn không tuân theo bất cứ quy luật nào, không có tần suất lặp lại, mọi thứ đều hỗn loạn không chút trật tự khiến cho người ta rơi vào vòng mê man không tìm được đầu mối.

Bên thân, những tia chớp sáng có chút lấp lánh bất định, mắt thường nhìn không thấy được đường biên, tạo nên cảm giác như đang ở trong một dị giới.

John cố gắng phát xuất mọi giác quan trên cơ thể nhằm tìm kiếm Kayle. Chừng 5p tìm hiểu địa hình xung quanh, trên mặt hần đột nhiên hiện lên nét kinh hãi.

Lúc này, theo như kết quả tìm hiểu từ các giác quan siêu nhạy của mình, John phát hiện nơi này các xoáy ngầm cuộn cuộn nó giống như lỗ đen vũ trụ vậy, một khi bị hút vào thì không có cách nào thoát ra. Nơi đây nhìn thấy những đám mây mờ hồng tím lấp lánh trong mắt, nhưng ẩn chứa sâu bên trong những đám mây kia là những luồng năng lượng vô định, chỉ cần 1 kích thích nhỏ là nó sẽ nổ tung ngay lập tức.

Để đảm bảo an toàn, John bố trí lồng ánh sáng phòng ngự bên ngoài thân mình, sau đó mới bắt đầu từ từ hạ xuống, dùng ý thức dò tìm Kayle, hẳn vẫn hi vọng rằng cô vẫn sống. Hắn liên tục để ý đến hoàn cảnh xung quanh, hoàn toàn không phát hiện bất kỳ tung tích nào của cô. Điều này khiến cho hắn có phần kinh hãi, đồng thời cũng hiểu rõ nơi này rất quái dị, có một loại sức mạnh thần bí nhiều loạn suy nghĩ của hắn, ngăn cản hắn tra xét lĩnh vực nào đó.

Hơi ngừng lại, John do dự một thoáng, trong lòng hơi có cảm giác bất an. Điều này khiến cho hắn cảm thấy rất kì lạ, phẳng phất như một mình đi trong đêm đen, sau lưng dường như có một ánh mắt nào đó đang dõi theo. Cảm giác này rất rõ ràng, lại càng lúc càng xác định, vì thế cho dù John không sợ trời đất, trong lòng cũng có chút phát lạnh. Càng bất ổn hơn, hẳn lúc này không có một chút tin tức gì về Kayle, địa phương này lại không có người ở, vì thế biết rõ nơi này nguy cơ trùng trùng, lại không thể rời đi.

Trầm tư trong giây lát, John quyết định nâng cao sức mạnh của mình lên, thúc đẩy mọi giác quan đến cực hạn nhanh chóng tìm được Kayle, rồi sau đó rời đi. Nghĩ liên tục, thân ảnh John cấp tốc hạ xuống, đồng thời tập trung ý niệm cao độ dò tìm tình huống xung quanh.

Nhờ vào tốc độ, John nhanh chóng vượt qua cự ly ba trăm mét, tiến vào một địa phương kỳ diệu. Trước mắt là một lồng sáng trong suốt khổng lồ, đường kính vài trăm mét, bốn phía hào quang hồng tím đan xen lấp lánh, tương hỗ dung hợp, không ngừng ảo hóa ra một vài đám mây có hình dạng quái dị, hợp thành vô số hình dáng huyền diệu.

Ngẩng đầu lên, John liếc nhìn lại con đường vừa đi, chỉ thấy một vùng mênh mông, tựa như một tầng mây ngăn hẳn tầm nhìn của hắn. Đồng thời, hào quang lấp lánh do bởi ngàn vạn tia sáng đó, hệt như những ánh mắt tà ác, nhấp nháy liên tục.

Mây kiếm cau lại. Suy nghĩ cẩn thận, John chấn động trong lòng, hai màu xanh đỏ này được cho là đại biểu của hai khí âm dương, chúng có có quan hệ tương sinh tương khắc lẫn nhau, hoàn toàn phân chia, mà tại nơi đây lại xáo diệu dung hợp làm một, quả thật bất ngờ.

Khi ở học viện ma pháp hẳn cũng có đọc vài quyển sách nói về những loại năng lượng mang bản chất âm dương thể này tồn tại, nơi nào tồn tại nhiều loại khí này thì được xem chính là vùng đất thần tiên của những pháp sư, ở đây họ có thể dễ dàng nâng cao sức mạnh phép thuật của bản thân, tất nhiên có lợi cũng có hại, còn hại thể nào thì chưa ai kiểm chứng được vì trước giờ có ai tìm được đến đây đâu.

Ánh mắt lại nhìn về phía lồng sáng phía trước, hắn bắt đầu suy nghĩ: “ liệu có khi nào Kayle sau khi vào nơi này đã bị kéo đến đó hay không?”- đứng nghĩ cũng không giải quyết được việc gì, John hít lấy một hơi sau đó bay thật nhanh đến.

Lúc đến gần lồng sáng, hắn cảm nhận rất rõ, bốn bề hơi hơi dao động một chút, đồng thời khí âm dương trong cơ thể phát sinh chuyển biến liên tục. Quá trình này xảy ra rất ngắn, hầu như chỉ trong chớp mắt. Tuy nhiên, giác quan của John bén nhạy, liền phát hiện được một chút không tầm thường này.

Cảm giác được sự nguy hiểm, John lập tức bố trí chín tầng phòng ngự mạnh mẽ, sau đó mới bắt đầu tiến vài bước vào bên trong cái lồng sáng kia, đột nhiên hắn bắt đầu cảm giác được một luồng sức mạnh nhàn nhạt đây quen thuộc. John mừng rỡ trên mặt : “ là Kayle, đúng là sức mạnh phép thuật trong người của Kayle rồi, cô ấy còn sống”.

Hắn lập tức tiến sâu vào bên trong...

Từ từ giảm chậm tốc độ, lần này rõ ràng John vô cùng cẩn thận, truy theo sức mạnh nhàn nhạt mà các giác quan của hắn nhận ra được từ Kayle. Khi đã vượt qua tầng không gian thứ tư, cuối cùng hắn đã phát hiện được hình bóng quen thuộc bên trong. Trong lúc này, John lưu ý đến một điểm, càng tiến vào sâu, khí âm dương càng nồng đậm, hấp lực bên ngoài thân thể càng mạnh, sức mạnh hấp thu càng lớn.

Qua phân tích những gì tự thân cảm thụ trước đó, sau khi tiến vào lồng sáng đã liên tục xuyên qua bảy

tầng không gian rồi mới đến được nơi này. Điều này cho thấy bên trong lồng sáng này còn có bảy tầng năng lượng vô hình. Chỉ có điều những tầng năng lượng này có tác dụng gì, tồn tại của chúng có ẩn chứa bí ẩn nào?

Đang suy nghĩ, John chú tâm đến một nơi, ánh mắt bị hấp dẫn sâu sắc. Đó chính là chỗ bức tường ánh sáng giữa không trung, trên mặt nó có ánh sáng huyền diệu lưu động, hào quang hồng tím đan xen lấp lánh, lại không hề phát xuất một tia hào quang nào, ly kỳ vô cùng.

“ầm”- đầu hắn như nổ tung, đập vào mắt hắn lúc này là một cô gái thiên sứ với đôi cánh trắng như tuyết đang lơ lửng trước mặt, cô ấy xoay lưng về phía hắn, có vẻ như hoàn toàn không hề nhận ra John đang đứng sau lưng mình.

“Kayle”-John nhẹ nhàng nói.

Kayle quay đầu nhìn hắn, ánh mắt có chút kinh hãi, không hiểu sau nước mắt lại chảy dài...

“John...ừc...là John sao?”-Kayle khóc như một đứa trẻ khi nhìn thấy John đang đứng đối diện với mình. Kayle lao đến ôm chặt lấy hắn, John không hề có ý tránh né hay gì cả, hắn cứ để mặc cô ôm và khóc...tay phải chỉ nhẹ nhàng vỗ vào tấm lưng của Kayle.

“đừng khóc nữa...thấy cô không sao là tôi vui rồi”-John nói.

Kayle đột nhiên nhận ra điều gì đó liền rời khỏi người John, lấy tay lau đi nước mắt, cô cố gắng giữ lấy cảm xúc nói: “là giáp thiên thần, cũng may nhờ có nó nên tôi mới giữ được mạng sống. Thế nhưng sống rồi thì sao? Nơi này là nơi nào tôi cũng không biết, muốn thoát ra cũng không thể.”-giọng nói có chút thê lương.

“đừng lo, chúng ta sẽ tìm ra cách mà thôi...”-John an ủi...

Kayle trộm nhìn John một cái sau đó lại liếc sang nhìn chỗ khác, cô hỏi: “tại sao anh lại đi theo tôi vào đây? Lỡ như anh có việc gì không phải tôi đã uống công hi sinh một mạng của mình để cứu anh hay sao?”

John thở dài đáp: “tôi không muốn nổi ám ảnh năm xưa lại một lần nữa tái hiện, Kayle thực sự tôi không muốn ai phải vì tôi mà hi sinh cả. Cô cũng vậy, đừng làm điều dại dột ấy một lần nào nữa?”

Kayle lắc đầu không nói gì, cô cảm thấy vô cùng buồn bã...Kayle nói: “mạng sống của tôi có gì quý đâu...mạng sống của anh mới quan trọng John à, nếu anh chết cả Liên Minh sẽ gặp rắc rối, nhưng nếu chỉ để tôi chết thì đơn giản thiên giới mất đi một thiên sứ mà thôi.”

“Kayle”-John đột nhiên quát lớn, tiếng quát khiến Kayle sợ hãi nhìn hắn, John tiến lại nắm lấy tay của cô nói: “đừng bao giờ nói những điều ngu ngốc như vậy? cô có biết mạng sống quan trọng đến chừng nào mà, nếu cô chết không phải em gái cô Morgana thậm chí đến cả bà Riva cũng sẽ rất đau buồn...cô không được suy nghĩ như thế.”

Kayle rút tay khỏi tay của John thở dài: “anh không hiểu đâu...John...hãy để tôi ở lại đây một mình...”

“không...tôi đã tìm được cô rồi thì nhất quyết không thể để cô ở lại đây được”-John lắc đầu nắm lấy tay của Kayle kéo cô rời khỏi cái lồng sáng kia.

“ầm”-thật quái lạ, John sau khi kéo Kayle bay đi được chừng 10 mét thì giống như cả người bị đập vào một bức tường vô hình vậy, không thể nào bước đi tiếp được....

“chuyện gì vậy?”-John kinh ngạc...

“chúng ta không thể thoát khỏi đây được đâu? Một khi vào rồi sẽ không tài nào ra được.”-Kayle đau khổ, cô nhìn thẳng vào mắt John hỏi: “John...tại sao anh lại cố gắng cứu tôi như vậy? tôi chỉ là một thiên sứ bình thường thôi mà.”

John nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Kayle, không hiểu sao hai má hắn đột nhiên hơi nóng, John đáp: “là tôi không muốn cô chết vì tôi, không phải đã nói rồi sao?”

“không anh đang nói dối tôi đúng không?”-Kayle lắc đầu phản ứng.

John thở dài hít một hơi nói: “ là vì tôi luôn cảm thấy có lỗi với cô Kayle, tôi luôn muốn một lần đứng trước cô để nói những lời thâm kín nhất của mình nhưng hết lần này đến lần khác, tôi không có dũng khí làm điều đó...hôm nay khi cô xả thân cứu tôi, tôi lại cảm thấy tội lỗi của mình càng nặng nề hơn.”

“anh làm gì có lỗi với tôi”-Kayle lắc đầu.

“đừng giấu tôi, Kayle, cô còn nhớ những điều luật mà cô đã nói với tôi lúc ở trên tàu Miss Fortune chứ? Lúc ấy tôi cứ nghĩ cô chỉ đùa giỡn mà thôi. Sau này khi được hai người Riva và Scelos giải thích tôi đã hiểu, lần đó chính tôi đã cướp đi tương lai của cô...Kayle có thật là từ nay về sau cô không thể tìm được một người đàn ông nào khác?”-John nói ra những điều này đúng thực đã khiến Kayle giật bắn người, đây đều là những nỗi khổ mà cô chôn dấu sâu trong lòng không muốn nói ra.

Kayle xoay người lại cố gắng kiềm chế nước mắt nhưng không hiểu sao nước mắt vẫn cứ chảy?

“nếu để một người đàn ông nhìn thấy thân thể của một cô gái thiên sứ, có hai cách một là giết chết kẻ đó để rửa lại sự trong trắng của bản thân. Hai là cùng với người đó trở thành vợ chồng. Đây là những điều cô nói với tôi, nhưng tại sao cô lại không nói rằng, nếu người đàn ông ấy từ chối tình cảm của cô gái thiên sứ đồng thời cô gái ấy lại không hề muốn giết chết người đàn ông kia thì cô ấy vĩnh viễn sẽ không thể yêu hay chọn một người đàn ông nào khác?”-John đau khổ nói.

“im đi...đừng nói nữa...đừng nói nữa”-Kayle bịt lỗ tai lại như không hề muốn nghe những điều John vừa nói.

“Kayle nghe ta nói”-John nắm lấy hai cánh tay nhỏ nhắn của Kayle xoay người cô lại nói: “ ta muốn sửa chữa lỗi lầm ấy của mình...Kayle ta chấp nhận...ta thực lòng chấp nhận làm chồng của em...em có nghe hay không. TA CHẤP NHẬN”

“anh nói cái gì?”-Kayle ngược mắt nhìn thẳng vào John, cô sợ mình nghe nhầm.

“John lấy tay lau đi nước mắt trên hai má của Kayle nhẹ nhàng nói lại: “ Ta đồng ý làm chồng của em, Kayle từ này hãy làm vợ của ta...hãy để ta sửa chữa những lỗi lầm của mình, để ta bù đắp những gì em đã mất...”

“John....đây không phải là mơ chứ?”-Kayle nhào vào lòng của hắn mà khóc, cô đang cảm thấy rất hạnh phúc, những cảm xúc chôn chặt trong tim bấy lâu nay đã được giải phóng.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Kayle, John cười nói: “ ngoan nào, bây giờ chúng ta phải mau chóng tìm cách thoát khỏi nơi này trước đây.”

Kayle gật đầu.

John tiến lại gần bức tường vô hình kia, đặt tay lên đó thử bắn ra một luồng sức mạnh phép thuật thử xem có thể phá vỡ được nó hay không, kết quả là khi luồng sức mạnh của John bắn ra đi xuyên vào bức tường vô hình kia rồi cứ như bị một thứ gì đó hút mất không để lại bất cứ tung tích gì.

“nơi này đúng là quái dị”-John lắc đầu cảm thán.

Kayle đáp: “ xem ra chúng ta không thể nào thoát khỏi đây bằng cách thông thường được rồi.”

John vẽ mặt trầm trọng chứa nhiều tâm sự đáp: “ Anh vừa rồi đã liên tục thử mười tám lần, nhưng đều vô dụng. Xem ra địa phương này thật là quỷ dị. Hơn nữa ...

Thấy hắn ngừng lại không nói nữa, Kayle hỏi dồn: “Hơn nữa cái gì, anh đã phát hiện chuyện gì rồi?”

John từ từ gật đầu, xoay người nhìn xung quanh, lo lắng hỏi: “ em không phát hiện ra không khí ở đây ngày càng quỷ dị, ngày càng lạnh lẽo tà ác sao?”

Kayle cảnh giác liếc nhìn xung quanh, đang muốn lắc đầu nói không cảm giác thấy, nhưng đột nhiên một luồng khí mạnh mẽ xông đến làm cho thân thể cô rung lên, liền la lên thất thanh.

Tay trái John lập tức tỏa ra một luồng phép thuật dịu nhẹ ổn định cơ thể của Kayle, thở dài nói: “giờ đây đã cảm thấy được rồi?”

Kayle vẽ mặt thất kinh, sợ hãi nói: “Kỳ lạ thật, sao trước đó em không cảm giác thấy?”

John phán đoán: “ Điều này có lẽ liên quan đến thể trạng của em. Từ sau khi dung hợp được sức mạnh hư không và bảy lại nguyên tố, anh rất miễn cảm với mọi vật bên ngoài, có bất kỳ dị thường nào cũng cảm nhận được rất nhanh, đặc biệt là nguy hiểm.”

Kayle vẻ mặt thoáng hồng, nhẹ nhàng tránh khỏi ánh mắt của John, lo lắng nói: “ Anh nói chúng ta đã thật sự rơi vào tuyệt địa rồi phải không? Nếu đúng như vậy, chúng ta tự mình cũng không tiến lùi gì được.”

John cau mày, vẻ mặt nghiêm túc. lát sau, John nói với vẻ cổ quái: “ Đúng là đã tiến vào tuyệt địa.”

Kayle thân thể lúc này khẽ run lên, toàn thân xuất hiện hào quang thần thánh chói mắt, tầng tầng hào quang xoay quanh thân cô. Kayle toàn lực đựng thẳng vào những bức tường vô hình, vẻ mặt tái nhợt, thần sắc hơi hơi kinh hoàng nói: “ Năng lượng ở đây đang ngày càng dồn về đây, em cảm thấy ngày càng nguy hiểm, bây giờ chúng ta làm thế nào đây?”

John trầm mặc không nói, chỉ chăm chú ngắm nhìn phía trước, trong mắt hào quang tám màu chuyển động tựa hồ đang dò xét điều gì. Nhìn theo ánh mắt hắn. Kayle ngạc nhiên hỏi: “ John, anh sao vậy, biểu tình là lạ, đã nghĩ ra biện pháp rồi sao?”

John biểu tình có chút là lạ hỏi: “ Cuộc đời này em có gì hối hận hay không?”

Kayle gật đầu sau đó lại lắc đầu đáp: “ Người ta còn sống thì còn có hối hận, chẳng qua là giống nhau nhiều ít thôi. Trước đây em chỉ hối hận rằng vì đã gặp anh và từ đó không thể nào quên anh được, nhưng giờ thì không còn nữa. Chỉ còn một điều duy nhất hối hận chính là không giúp được đứa em gái của mình Morgana thoát khỏi con đường trở thành một thiên thần sa ngã. Còn anh thì sao?”

John nhìn lên trời, có chút lạnh nhạt nói: “ từ khi sinh ra, số mệnh của tôi đã được ông trời an bài cả rồi...hối hận hay không chỉ là nhất thời. Chỉ biết tranh đấu và chống lại nó, trời muốn ta chết ta phải sống...không bao giờ ta đầu hàng cả”

Kayle ngắm nhìn hắn kỳ quái, nhẹ giọng than: “ Có lẽ đây chính là điểm hấp dẫn của anh, cũng chính là vì nó mà đám người Sona và các cô gái kia lại một lòng một dạ đi theo anh.”

Trầm mặc giây lát, John dẹp bỏ tâm trạng cô độc vừa nhen nhóm, nghiêm túc nói: “ Ở đây càng lúc càng nguy hiểm, chúng ta thử một lần xem có khả năng quay về hay không.”

Kayle tần ngần một chút rồi gật đầu nói: “ Tốt, bắt đầu thôi.”

Nói rồi hai tay liền múa lên, ngay khi chuyển vừa xuất thì thân thể mượn lực xoay tròn, toàn thân hóa thành một cơn lốc thổi thẳng lên trên. John không động đậy, chỉ lưu tâm quan sát tình huống của cô, ánh mắt mờ ẩn nét sâu riêng.

Trong phép thuật thần bí, Kayle sử dụng hình thức xoay tròn phát xuất toàn bộ sức mạnh, phát ra hào quang vàng kim thần thánh, tựa như một cột sáng trong chốc lát bay thẳng hướng lên.

Khí thế đó thật kinh người, không hổ là một thiên sứ đứng đầu của thiên giới. Thế nhưng khi bay lên được khoảng mười mét thì cột sáng chói mắt đó liền dừng lại, bị lực lượng vô hình cản trở, cứ như vậy dừng lại giữa không trung.

Trong khi bay lên, Kayle vốn có chín phần tự tin, nếu sử dụng toàn lực của mình, cho dù gian khổ cũng không quá khó khăn. Nhưng đến lúc này, cô đã liên tục ba lần đẩy sức mạnh trong người lên đến cực hạn, thế mà tình thế lại không hề có chút chuyển biến. Điều này làm cô lạnh người, trong lòng mất đi hy vọng, khí thế ban đầu giảm đi rất nhiều, trong chốc lát lại rơi trở xuống.

Kayle tiến lại cạnh John thở hồng hộc nói: “ John sao anh không thử xem...sức mạnh của anh cao hơn em rất nhiều, có thể sử dụng toàn lực là có thể thoát ra được!”

John lắc đầu đáp: “ có những chuyện không phải sử dụng sức mạnh là được...”

Kayle ngẩn người chốc lát, hỏi lại: “ Anh đã biết được nguyên nhân rồi?”

192. Q.6 - Chương 22: Tuy Hai Mà Một

John cười cười, nụ cười có chút sâu, lạc giọng nói: “ Anh đã biết được nguyên nhân nhưng sợ em biết được sẽ càng thêm bất an.”

Kayle thần nhiên nói: “ Giờ này phút này còn có chuyện gì cần phải che giấu nữa?”

John không nói gì, sắc mặt phức tạp, thần tình thật kỳ quái. Một lúc sau, khi cảm nhận được lồng sáng phòng ngự bên ngoài thân thể bị chấn động kịch liệt, mới thu lại vẻ mặt phức tạp, liếc nhìn thần sắc đầy bất an của Kayle thở dài nhẹ nhàng nói: “ Tình huống của em đã ngày càng không tốt rồi.”

Trên khuôn mặt kiêu diễm của Kayle, cặp mày tú lệ khẽ nhíu lại, bộ dạng khiếp sợ nhưng càng tăng thêm phần kiêu diễm. Phát hiện cái chết đến gần, Kayle hơi nóng nảy nói: “ John, anh biết rồi sao còn không mau nói rõ ra.”

John đứng yên nhìn cô, thần tình có chút ngán ngại chần chờ trong chốc lát rồi nhẹ giọng nói: “ em thực sự muốn nghe chứ?”

Kayle gật gật đầu, ánh mắt theo dõi thần tình của hắn, chờ hắn hồi đáp. Trong lòng cô cảm thấy rất kỳ quái, trước giờ cô luôn thấy hắn rất tự tin trong những câu nói. Vậy vì sao đúng vào lúc này, vẻ mặt hắn lại xuất hiện do dự, giọng điệu trở nên ngán ngại?

John lại một lần nữa lắc đầu xoay người nói: “ chắc do anh tính toán nhầm, chúng ta thử cách khác vậy!”

Kayle vô cùng kì lạ, nhưng không dám hỏi nhiều, để cho hắn tiếp tục suy nghĩ.

Lúc này, vẻ mặt Kayle biến hẳn, lồng sáng vàng kim bao quanh thân bắt đầu bị phá hủy. Trực diện đối mặt với xâm thực của hai khí âm dương, cô phát hiện phòng ngự của mình đã hoàn toàn không thể chống cự lại được.

Đối mặt với cái chết, Kayle vừa kinh hãi vừa giận dữ, lại gia tăng năng lượng lần nữa ý đồ thử ngăn trở hai khí âm dương áp đến gần. Nhưng liên tục mười hai tầng phép thuật phòng ngự được bố trí đều bị hai khí âm dương dễ dàng đột phá, khiến cô hiểu rõ năng lượng trong người đã bắt đầu cạn kiệt.

Liếc nhìn John, Kayle đang muốn kêu lên đột nhiên ngừng lại, bởi vì cô phát hiện mình không cần phải liên lụy đến John. Nếu như mình chết lúc này, có lẽ John sẽ bớt đi lo lắng, đến lúc đó có thể tự mình rời đi.

Nghĩ đến đó, Kayle cố nhịn kinh hoảng trong lòng, thân thể nhanh chóng rời xa John. Nhưng khi cô bay đi chưa tới mười mét, một chuyện bất ngờ xảy ra khiến cô tức thì chấn động, miệng không nhịn được kêu to lên.

Kayle lúc này đang ở trong lồng sáng quỳnh dị, lại bị hai khí âm dương xâm thực cả nửa ngày, năng lượng hao tổn rất nhiều.

Điều này, Kayle giờ đây đã không còn sợ hãi, chỉ có một việc cô lại không hề nghĩ đến. Đó là sau khi lồng sáng phòng ngự bị vỡ tan, sức mạnh hủy diệt của âm dương còn chưa lập tức tiêu diệt được tính mạng của em, ngược lại trong chớp mắt lại biến toàn bộ quần áo kể cả áo giáo trên người cô trở thành tro bụi, cả tấm thân trần lập tức hiển lộ nơi đây.

Chuyện bất ngờ xảy ra, khiến cho tâm thần Kayle hỗn loạn vô cùng, cũng không kịp nghĩ đến điều gì, cả thân hình tựa như một cô gái chưa từng biết chuyện đời, lập tức kêu lên rất to.

Nhưng sau tiếng kêu, Kayle đột nhiên tỉnh ngộ, hai tay nhanh chóng cuộn lấy thân thể, còn nhanh chóng quay lưng đối với John, ngữ khí nóng nảy nói: “ Anh lập tức nhắm mắt lại không được nhìn, đợi sau khi em chết rồi anh hãy mở mắt ra, nghe không!”

John trước đó liên tục suy nghĩ tìm hiểu, nên không để ý những gì đang xảy ra với Kayle ở sau lưng, đến khi cô bắt đầu hét lên hắn mới giật mình nhìn lại...

Ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt John liền khựng lại, trong ánh mắt lộ ra mấy phần phức tạp.

Không hề né tránh, John cứ vậy lẳng lặng nhìn Kayle, trong nhất thời có chút lặng đi. Mãi cho đến khi Kayle mở miệng, hắn mới đột nhiên tỉnh lại, sắc mặt hơi hơi ửng hồng, bất quá vẫn giữ nguyên không dời ánh mắt đi nơi khác.

Ngắm nhìn Kayle xấu hổ, trong mắt John lóe lên vẻ tán thưởng. Lúc này, nhìn từ góc độ thẩm mỹ, John không thể không thừa nhận, cảnh tượng trước mắt thật là mỹ lệ.

Tuy Kayle quay lưng lại với mình, nhưng John không cần phải dụng tâm cũng lưu ý được, bởi vì các giác quan cực nhạy đã tự động truyền hình ảnh của Kayle vào trong não của hắn rồi.

Vì thế, cho dù John quay đi hoặc là nhắm mắt, tình huống xung quanh hắn đều hiểu rõ như trong lòng bàn tay, do vậy John cũng không né tránh.

Bỏ đi ánh mắt tán thưởng, John có chút bối rối nói: “Tình huống nơi đây anh cũng rất kinh ngạc, chỉ có điều em tin hay không, anh cho dù nhắm mắt thì cảnh tượng chung quanh vẫn hiện lên rất rõ trong não của mình. Vì thế em không cần phải bối rối, giữa chúng ta dù sao cũng đã là vợ chồng cho nên....”

Kayle thân thể run lên, cô nghĩ trước đây không phải hắn đã từng nhìn thấy thân thể của mình một lần rồi hay sao? Bây giờ hai người đã là vợ chồng thấy cũng có sao...nhưng Kayle vẫn rất ngại cho nên nhất quyết không quay lại.

John vội vàng tĩnh tâm trở lại, nghiêm túc nói: “ Anh không hy vọng chúng ta đều chết ở đây. Bây giờ em lập tức đến đây, chúng ta cùng tranh đấu với ông trời, xem thử ông trời có cần đến mạng sống của chúng ta hay không?..”

Đối với Kayle, đã từng được xưng tụng là thiên sứ đẹp nhất Thiên giới, hấp dẫn vô số người theo đuổi. Sau đó được chính trưởng lão của thiên sứ lựa chọn làm người kế nghiệp, cô được tắm và được bồi dưỡng cho những sức mạnh thuần khiết nhất của thiên giới cho nên dù có trăm năm trôi qua, dung nhan không hề mất đi, ngược lại còn thêm mấy phần xinh đẹp hơn xưa.

John thở dài bay lại gần Kayle nói: “ Kayle có muốn nghe suy nghĩ của ta không? Cái suy nghĩ mà ta luôn ngần ngại không muốn nói ra với em đấy.”

Phát hiện John tiến lại gần cả người Kayle run lên, cô không nói bất cứ câu nào.

Kayle không nói hiển nhiên là đồng ý, John liền lấy hết can đảm để nói: “ trước tiên là nói về sức mạnh âm dương ở nơi đây đang tiến về phía này, xem ra ước chừng khoảng 30 phút nữa thôi là tất cả các luồng năng lượng ấy sẽ kéo đến, lúc ấy cho dù thực lực của anh có mạnh đến thế nào cũng không thể nào sống được. Tuy nhiên trong lúc quan sát cũng như cố gắng nhớ lại những gì mình biết trước đây ta tìm ra một cách...”

“là cách gì?”- Kayle giật mình hỏi lại.

“chỉ có điều cách đó...nó...nó hơi không đẹp cho lắm...”-John gãi đầu, thực sự rất khó nói.

“Anh mau nói đi, chỉ cần có cách thoát khỏi đây là được” – Kayle hối thúc.

John hít một hơi rồi nói: “ trước đây lão già Ryze và Nasus thường hay lui đến phòng của ta, đêm nào cũng bảo rằng được sự phân công của cha ta đến để giảng về các nguyên lý phép thuật trong thế giới này, bài giảng thì nhiều mà ta lại rất ghét học những thứ đó. Duy chỉ có 1 thứ là ta nhớ rất rõ...chính là lý thuyết của thuật âm dương.”

“Âm sinh ra để bổ sung cho dương và ngược lại dương sinh ra là để bổ sung lại cho âm, ở đây sức mạnh âm dương luôn mất sự cân bằng, con người cũng thế. Giống như người đàn ông thì khí dương trong người luôn thịnh hơn khí âm, và người phụ nữ thì ngược lại. Khí âm dương nơi đây rất thịnh, nếu muốn sống sót hẳn phải làm sao chống cự lại được sự xâm thực của sức mạnh này. Nhưng mà sức người có giới hạn, nếu muốn chống lại uy lực của trời đất hẳn tự mình không có khả năng đó, vì thế chỉ có một phương pháp duy nhất chính là dung nhập vào bên trong, mà không chống đối thẳng thắn với nó. Nếu muốn dung nhập vào trong nó mà không bị hấp thu, điều kiện đầu tiên chính là hòa nhập thống nhất với hoàn cảnh bên ngoài, không chịu sự bài trừ của nó. Nhưng mà làm như thế nào, điểm này cũng cần rất nhiều yếu tố.”

Kayle nghe hắn nói nhưng không có cách nào hiểu được: “ Như thế nào mới không chịu sự bài trừ? Khí âm dương này thôn tính hết vạn vật, một khi dung nhập vào trong chẳng khác gì tự mình chịu chết sao?”

Nói đơn giản, nếu như là một người, hoặc là hai người cùng nam hoặc cùng nữ rơi vào nơi đây, kết quả đều giống nhau, chỉ một con đường chết. Cơ hội sống sót duy nhất chính là hai người vào đây là một nam và một nữ hai người này sau đó phải hợp thể âm dương, năng lượng cả hai giao hòa liền có thể đạt đến mức bão hòa. Đến lúc đó liền có thể dung hòa làm một với khí âm dương nơi đây.

Kayle hơi hơi gật đầu, thấy rằng lời của hắn có đạo lý. Nhưng giây lát sau, Kayle đột nhiên tỉnh ngộ, cô kinh ngạc thốt lên: “ John, không lẽ anh muốn?”

John đỏ bừng mặt đau khổ nói: “ chỉ có cách đó mới có thể thoát khỏi đây.”

“nhưng mà...em...”-Kayle có vẻ rất ngại chuyện này...

“chúng ta không còn cách nào khác sao?”-Kayle nói.

“không...”-John lắc đầu.

“ầm ầm”-những cái lồng phép thuật hộ thể đã bắt đầu bị ăn mòn dần, tình thế rất cấp bách.

“cơ thể của Kayle run lên, cô kinh hãi nhìn những lớp hộ thể của mình bị ăn mòn, cô hít sâu một hơi từ từ xoay người lại nhìn hắn, hai tay vẫn che trước ngực, hai má đỏ rực như trái gấc, miệng líu ríu nói: “ dù gì thì em cũng đã là vợ của anh rồi...”

Bộ quần áo trên người của John nhanh chóng hóa thành không khí, cả cơ thể trần trụi đứng đối diện với Kayle, cơ thể của John từ từ tiến lại gần, hắn đặt một nụ hôn thật nhẹ lên đôi môi của cô, cả cơ thể của Kayle run lên.

Kayle con người đảo lộn, ánh mắt tỏ ra vô cùng cấp bách, nhưng John hoàn toàn không để ý đến, ngược lại còn ôm cô vào lòng, Ngay khi thực sự đối diện với sự xâm nhập của John, cô không cách gì phản kháng, chỉ có thể làm một chuyện, chính là từ đôi mắt sống động chảy xuống dòng nước mắt đầy cảm xúc.

Phát hiện thấy Kayle chảy nước mắt, John hơi hơi dừng lại một chút, sau đó ép sát mặt mình vào khuôn mặt cô, ánh mắt có chút áy náy nhìn vào hai mắt Kayle, nhẹ nhàng môi nuốt đi những giọt nước mắt của Kayle.

Đối với sự nhẹ nhàng của John, Kayle thực sự không biết nên phản ứng thế nào.

Tuy nhiên do bởi tình thế, trong lòng John hiểu rất rõ ràng, hắn càng chậm trễ thì càng bất lợi cho cả hai người, nhưng quá gấp gáp cũng lại không được. John bắt đầu phủ lên cơ thể hai người sức mạnh phép thuật của bản thân, hào quang tám màu tỏa ra sáng chói nhanh chóng đẩy đi sự xâm thực của hai luồng năng lượng âm dương bên ngoài.

Thân thể ngọc ngà của Kayle trước đây hắn đã nhìn thấy, chỉ có điều lúc đó tâm lý còn muốn né tránh, vì thế không lưu ý hoàn toàn. Còn hiện tại, John chấn động kinh hãi phát hiện, vẻ đẹp của Kayle đúng là vô cùng kinh người.

Hắn ghé sát vào tai của Kayle nói nhỏ điều gì đó, chỉ thấy hai má của cô đã đỏ nay còn đỏ hơn, đồng thời Kayle còn gật đầu...

Sau đó chỉ thấy, đôi cánh của Kayle bắt đầu vươn lên mạnh mẽ, bao phủ xung quanh cô chính là một lớp hào quang thần thánh chói lóa. Cơ thể của John và Kayle bắt đầu dính chặt lại vào nhau, hai lớp hào quang, một của John, một của Kayle đang tỏa ra ánh sáng chói lòa kia cũng bắt đầu xảy ra dị biến, hai luồng khí Âm dương đang cố gắng ăn mòn bên ngoài ngày một bị đẩy lùi...

.....

“ầm ầm ầm ầm”-trong vùng không gian kì bí này đột nhiên phát ra hàng loạt các tiếng nổ cực kì mãnh liệt, nguyên do là tại sâu bên trong vùng đất này đang xuất hiện một quả cầu rực sáng hào quang thần thánh. Quả cầu hào quang này liên tục phát ra từng đợt dao động năng lượng khủng bố đẩy lui toàn bộ hai khí Âm dương đang tràn đến. Chính điều này đã khiến cho vùng không gian này trở nên mất ổn định.

“ầm”-một tiếng nổ vang lên thật lớn, quả cầu kia bỗng chốc nổ tung, từ bên trong quả cầu kia hai bóng người bay ra, một người con gái với đôi cánh thiên sứ trắng như tuyết, trên trán cô là kí hiệu thiên sứ đang

nhấp nháy. Còn người kia là một thanh niên tóc đen, trên lưng của hắn cũng có cánh thiên sứ nhưng có đến 12 đôi cánh, mỗi đôi cánh đều tỏa ra từng luồng sáng năng lượng khác nhau.

John dần mở mắt, giờ phút này hắn cảm thấy mọi gân cốt kinh mạch trong cơ thể đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Mức cực hạn 12 cánh cuối cùng hắn cũng có thể nắm vững. Trước đây mỗi khi hắn muốn đẩy đến cực hạn sử dụng đến 12 cánh buộc phải để cảm xúc chiếm lấy cơ thể bên trong, nhưng nếu làm như vậy không biết trong lúc mất kiểm soát hắn sẽ làm nên chuyện gì kinh khủng. Thế nên dù gặp đối thủ mạnh đến đâu hắn chỉ dám sử dụng sức mạnh của 10 đôi cánh mà thôi.

Kayle cũng nhẹ nhàng mở mắt, thấy John với 12 cánh trước mặt cô vô cùng sửng sốt, nhưng sau đó liền hiểu ra tất cả, khi hai người dung hợp lại làm một, cô đã đọc được mọi suy nghĩ trong đầu hắn, Kayle mỉm cười nhìn John nói: “ bây giờ chúng ta có thể rời khỏi đây được rồi, không gian đã trở nên bất định.”

John vung tay ngay lập tức biến ra hai bộ quần áo khoác lên người của hắn và Kayle, tiến lại vuốt nhẹ mái tóc của Kayle nói: “ Kayle về chuyện chiếc nhẫn...”

Kayle lấy ngón tay nhẹ nhàng che miệng hắn lại nói: “ không cần bận tâm, dù sao em cũng là một thiên sứ mà, vật đính ước mà em cần nhất chính là tình yêu của anh...bây giờ chúng ta tuy hai mà một, chỉ cần anh nghĩ gì em đều biết.”

“hì...vậy chúng ta rời khỏi đây thôi”-John cười nhẹ một tiếng sau đó nắm lấy tay của Kayle phóng thẳng lên cao, từ người của hắn nhanh chóng tỏa ra một luồng sức mạnh rất lớn lập tức xé đôi không gian trước mặt...

193. Q.6 - Chương 23: Chúa Tể Xuất Hiện

Sau khi rời khỏi không gian đặc biệt kia Kayle và John lập tức trở lại với vùng đất Valoran, tất nhiên mục tiêu đầu tiên hắn hướng tới chính là doanh trại của quân đội Liên Minh.

Ngay tiến vào doanh trại, lập tức mọi người đều chạy ra chào đón hắn và Kayle, ai nấy cũng mừng đến phát khóc, đặc biệt là các cô gái của John. Quan trọng hơn cả chính là Kayle, cô nhận ra rằng mặc dù cô em gái Morgana của mình rất hay chống đối lại cô nhưng thực sự sâu trong tim của cô ấy vẫn rất yêu người chị này.

Sau khi tập hợp mọi người và nghe thông báo về tổn thất sau lần đại chiến với Baron này, một tin tức không mấy vui vẻ khiến John tỏ ra vô cùng sầu não. Gần như toàn bộ các tướng trong liên minh đã mất đi giáp thiên thần của bản thân, chỉ còn vài người là giữ nó trên người điển hình như Taric, Ezreal, Lux, Soraka, Karma, Akali, Kennen, Anivia, Ashe....Nasus, Ryze , vợ của John....

Việc đầu tiên cần làm chính là hàn gắn lại các vết thương chiến tranh, trong lần tấn công phân Khu A này rất nhiều binh sĩ đã phải tử trận, gia đình của họ chắc chắn sẽ rất đau lòng về việc này. Cho nên theo như yêu cầu của John ngoài việc mỗi gia đình có binh sĩ tử trận sẽ được nhận huân chương ghi ơn ra sẽ được hỗ trợ miễn đóng thuế trong vòng ba năm... Tuy nhiên rất nhiều gia đình đã từ chối việc này, họ cho rằng con của họ hi sinh không vô nghĩa, mỗi giọt máu mà con họ nhỏ xuống chiến trường đều là vì tự do của cả Valoran, nghĩa vụ đóng góp thuế để củng cố binh lực là điều cần thiết hơn cả.

Một tuần nhanh chóng trôi qua, sau khi thu xếp xong mọi chuyện đội quân Liên thể như vũ bão trực tiếp tiến thẳng đến thủ đô của Noxus trong sự bất lực của quân đội Hư Không...cũng phải nói thêm trận địa Invincible chính là trận địa phòng thủ chủ chốt của thủ đô Noxus, một khi trận địa này bị phá hủy thì thủ đô xem như đã nằm trong tay của quân đội Liên Minh.

Ngày 10 tháng 4, năm thứ 24 CLE sau khi nhanh chóng ổn định lại thủ đô Noxus, quân liên minh bắt đầu dưới sự chỉ huy của Riven, Sion, Draven, Darius, Zac, Warwick, Blitzcrank, và nhiều vị tướng lĩnh khác được lệnh dẫn quân giải phóng những vùng lân cận, trong đó có thành phố Zaun, một thành phố trực thuộc của Noxus.

Trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt nhưng nhờ có sự dũng mãnh của đại tướng Darius mà quân Liên Minh nhanh chóng chiếm lại được thành phố.

Kế tiếp đó một cánh quân khác dưới sự chỉ huy của Garen, Xin Zhao và Jarvan, Tristana, Rumble, Kennen, Teemo hướng về thành phố Bandle....

Một cánh quân khác bao gồm Malphite, Nidalee, Ashe, Tryndamere v.v... hướng về phía Nam giải phóng toàn bộ lãnh thổ ở nơi đây.

Đến cuối tháng 4 hầu hết toàn bộ lãnh thổ tại lục địa đều đã được giải phóng...bây giờ tại Valoran chỉ còn duy nhất hai nơi chính là Bilgewater City và Ionia.

Nhờ sự giúp đỡ từ thiết bị cơ giới tại Noxus và các công nhân chăm chỉ của thành phố Bandle hơn ba trăm chiến thuyền đã được chuẩn bị.

Đến đầu tháng 6, sau khi mọi chuyện đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, quân liên minh bắt đầu xuất quân, hướng thẳng về phía Bilgewater City và sau đó là tiến thẳng đến Ionia. Chỉ có một điều khiến mọi người vô cùng kinh ngạc khi đặt chân đến Bilgewater City chính là nơi này không hiểu sao lại không hề có lấy một bóng dáng binh lính hư không, thậm chí lương thực hay bất cứ đồ dùng sinh hoạt cũng không hề thấy.

Mang theo nghi vấn ấy đến Ionia, mọi người lại một lần nữa bắt gặp tình cảnh tương tự, cả một hòn đảo rộng lớn không một bóng binh lính. Không doanh trại, không chốt phòng ngự...không có gì ngoại trừ những căn nhà cũ kỹ lụp xụp do bị phá hủy trước kia...

John đứng tại cửa biển nhìn vào bên trong, từ sau cái ngày hấn biển mất khỏi nơi này đây chính là lần đầu tiên hấn đặt chân trở lại đây, bao nhiêu cảm xúc đột ngột ùa về...

"John..."-Irelia tiến lại cạnh hấn mỉm cười nói: " mặc dù không biết vì sao quân đội hư Không lại biến mất toàn bộ nhưng xem ra Ionia đã được giải phóng rồi."

John mỉm cười gật đầu.

"Irelia...mau dẫn bọn tôi đến nhà của cô đi..."-Sona tiến lại nắm lấy tay Irelia, phía sau lưng cô là chính cô gái khác mỉm cười gật đầu. Nami tiến lại cạnh John nói: " John hay anh đi cùng với bọn em đi..."

"nhưng mà..."-John có vẻ lưỡng lự.

"không sao đâu John, dù sao quân Hư Không đã đi hết, mọi chuyện ở đây cứ để chúng tôi lo là được rồi"-Shen sau lưng nói.

"được rồi...đi thôi"-John cùng với những người vợ của mình bắt đầu tiến thẳng về phía nhà của Irelia.

Một căn nhà đơn sơ nằm khuất sau ngôi làng gần đó, căn nhà này trông không có gì quá đặc biệt, ngoại trừ những đường nét trạm trổ đầy nghệ thuật, một biểu tượng truyền thống tại vùng đất mang đầy tính tâm linh này. Xung quanh căn nhà của Irelia là một khu vườn với rất nhiều loại cây trái, John cùng những người khác bước vào đều choáng ngợp với số cây trái bên trong khu vườn này. Irelia mỉm cười nói: " thật không ngờ, sau khi Ionia bị quân Hư Không tới tấn công mà khu vườn này vẫn còn nguyên vẹn thế này."

"Irelia, cô có vẻ thích trồng cây nhỉ"-Syndra cười nói.

"không phải tôi trồng đâu, là do anh trai tôi đấy, khi còn sống anh ấy rất thích trồng cây"-Irelia lắc đầu nói, khi nhắc đến người anh trai đã mất của mình từ đôi mắt của cô thoáng qua nét ưu buồn nhàn nhạt.

"xin lỗi vì đã gợi lại chuyện ấy"-Syndra hơi buồn nói.

Irelia cười hì hì nói: " đừng lo, mọi chuyện qua lâu rồi..."

"mọi người ở đây chơi, ta đi vòng vòng xem sao"-John thực sự rất có hứng thú với căn nhà này của Irelia, nói thật đã khá là lâu rồi hấn mới có lại cảm giác thư giãn như thế này.

"Irelia...trái này là trái gì vậy?"-Diana chỉ vào một trái cây màu đỏ mọc trên cái cây gần đó...

Irelia liền nói: " đây gọi là trái Choru, một loại trái cây rất hiếm đấy, lúc xưa anh trai tôi đã may mắn mua được mầm của nó từ một thương nhân phương nam."

“phịch”-Diana nhảy lên hái một lần ba quả xuống cười nói: “ thế nó ăn được chứ?”

Irelia lắc đầu nói: “ vẫn chưa được đâu, trái này khi chuyển sang màu vàng mới có thể ăn được, vị rất ngọt, nhưng nếu có màu đỏ thế này sẽ chua lắm...”

“để tôi thử”-Nami cầm vào trái Choru cắn thử một miếng, ngay tức khắc khuôn mặt xinh đẹp kia bắt đầu nhăn nhó kinh khủng: “ ôi chua quá”

“rap”-Diana cũng thử cắn một miếng nhưng khuôn mặt của cô không hề tỏ ra nhăn nhó giống như Nami, cô bình thản nói: “ đâu có, tôi đâu thấy nó chua đâu, hơi ngọt thì phải.”

“không phải chứ?”-Nami cắn vào trái của Diana nhưng lại vẫn là một kết quả cũ, rất là chua, cô hoàn toàn không thể hiểu được tại sao Diana khi ăn vào lại bảo không chua.

“để bọn tôi thử xem”-lần lượt Elise, Irelia, Sona, Janna, Miss, Syndra, Kayle, Caitlyn, Ahri ném qua...kết quả là chỉ có Elise, Diana, và Syndra là cả thấy vị trái Choru này không chua mà ngược lại khá ngọt, những cô gái còn lại thì ai nấy cũng mặt mày nhăn nhó, hiển nhiên cảm thấy rất chua.

“sao lạ vậy nhỉ? tại sao chỉ có ba người là không cảm thấy chua?”-Sona khó hiểu.

“á”-Đột nhiên Caitlyn che miệng kinh ngạc, cô lập tức nói: “ tôi biết nguyên nhân rồi”

“là nguyên nhân gì?”-Diana lập tức hỏi, các cô gái khác cũng đưa mắt tập trung về phía Caitlyn.

“các...các cô đang có thai.”-Caitlyn vừa nói ra lập tức khiến toàn bộ các cô gái kinh ngạc cực độ, đặc biệt là Diana, Elise và Syndra. Tin này Caitlyn nói ra khiến cả ba người sững sờ không thôi, một cảm giác khó tả bắt đầu trào dâng trong họ.

“Diana, Elise, Syndra, chúc mừng các cô đã mang trong mình giọt máu của John...điều này thực sự quá tuyệt”-Sona mừng rỡ nắm lấy tay của cả ba người cười nói. Kể đến là Nami rồi Janna và các cô gái khác đến chúc mừng, bọn họ rất vui sướng, đây chắc chắn là tin tức mà John khi nghe được sẽ mừng đến phát điên lên.

“Trong người mình có...mình có con rồi sao”-Diana mừng đến phát khóc, cô lau đi nước mắt trên gò má, mỉm cười nhìn những cô gái khác, Elise và cả Syndra cũng không kiềm chế được cảm xúc lúc này.

Tất cả các cô gái bắt đầu ngồi xuống những chiếc ghế đá gần đó, bọn họ bắt đầu nói những chuyện trên trời dưới đất, nào là về cách nuôi dạy con rồi v.v..v.v.

Sau khi đi một vòng quan sát John quay trở lại khu vườn, thấy các cô gái đang cười đùa vô cùng vui vẻ, trong đầu hắn đột nhiên tò mò. Rốt cuộc là có việc gì vui , John thật đúng là không dám cam đoan có thể đoán được. John liếc trái liếc phải , phát hiện các cô gái đều chờ mong mà cười nhìn hắn , Một đôi mắt đối với nhiều đôi mắt đẹp như bầu trời thật sự là muốn loạn hoa một phen , thật mê người. Nếu khả năng chịu đựng kém một chút chắc đã sớm không biết tình trạng bây giờ ra sao rồi ...

John bắt đầu bước đến, trong lúc bước đi hắn cũng lơ mơ đoán mò trong đầu: “ nhìn qua vẻ mặt chắc là có chuyện gì rất vui đây? Không biết nó có liên quan đến mình không nhỉ?”

“Diana, Elise, Syndra à, ta nghĩ ba người nên tự nói với John biết chuyện này nha, bọn ta không thể nói thay các cô được đâu”-Caitlyn cười hì hì nói.

“nhưng mà...tôi sợ lắm...”-Syndra ngại ngần nói.

“có chuyện gì vậy?”-John mỉm cười bước đến, các cô gái lập tức đứng dậy, Janna tiến lại khoắc tay hắn cười nói: “ bọn em có một tin rất vui muốn báo cho anh biết.”

“tin vui? Là tin gì?”-John nhìn vào các khuôn mặt xinh đẹp trước mặt đang tỏ ra cực kì mờ ám, kế tiếp hắn thấy Diana , Elise và Syndra tiến đến trước mặt mình, Elise nói: “ em cùng với Diana và Syndra đã có trong mình dòng máu của của anh.”

” Ta được làm cha rồi ? Ta cũng có con rồi ?” John chợt thừa nhận trong lòng vui sướng điên cuồng , Chân tay luống cuống bước đi thông thả loạng choạng , hai cánh tay dang rộng ôm lấy cả ba người vào lòng nói lớn: “ cuối cùng ta cũng được làm cha rồi....ha...ha...”.

“nhìn anh ấy kìa, cứ như một đứa con nít vậy”-Miss fortune che miệng cười.

“ầm ầm ầm”-đột nhiên đúng vào lúc này, bầu trời trong xanh nhanh chóng chuyển sang một màu đỏ rực như máu...một luồng sát khí cùng với máu tanh bắt đầu thổi đến khiến John và những cô gái khác cảm thấy bất an.

“Có chuyện gì thế?”-Kayle ngược nhìn bầu trời lo lắng nói.

“xem ra, có chuyện không lành rồi, mau về doanh trại với mọi người”-John nói xong lập tức dẫn đầu cùng với các cô gái quay về thật nhanh chỗ doanh trại đóng quân.

Bước vào bên trong, John thấy tất cả mọi người ai nấy đều đang đứng bên ngoài ngược nhìn lên trời, bộ dáng 7 phần lo lắng, ba phần sợ hãi.

“John..cậu về đúng lúc lắm...”-Ryze chạy đến cạnh hắn nói.

“mọi người biết đã xảy ra chuyện gì hay không?”-John hỏi, nhưng tất cả đều lắc đầu.

Malzahar trầm ngâm một lúc đáp: “ luồng không khí này cực kì tà ác, ẩn chứa trong đó là một sức mạnh cực kì khủng khiếp, ta e rằng một kẻ rất mạnh đang đến đây...có thể đó là...”

“ha...ha....ha....Malzahar...đã lâu không gặp...”-Malzahar vừa nói xong thì ngay tức khắc một giọng nói âm trầm đầy khủng khiếp vang lên, không hiểu sao một nỗi sợ hãi tột độ dâng tràn trong tất cả những người ở đây...John buộc phải phóng xuất ra một lớp màng năng lượng mới có thể tạm thời ngăn cản luồng sức mạnh đang huy hiếp mọi người.

“ầm ầm”-đột nhiên trên bầu trời liên tục phát ra những tiếng sấm rền liên miên không dứt, nhưng quái lạ chính là trên bầu trời đỏ như máu kia lại không hề có một tia sét nào xuất hiện...Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“giọng nói này...”-Sắc mặt Malzahar đột nhiên tái đi, ông hô lớn: “ là chúa tể hư không, ông ta đến đây..”

Lời vừa nói ra mọi người còn chưa kịp đề phòng hay làm bất cứ điều gì, “ầm” một tiếng, một chấn động năng lượng cực mạnh trong không khí lập tức chấn ngã toàn bộ binh sĩ và các tướng của Liên Minh, ngay cả đến John dù cố gắng đứng vững nhưng cũng phải khụy mất một chân xuống dưới đất.

“xoạt”-trên bầu trời đỏ như máu kia, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt kì bí. Không thể nào nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt bên trong bởi vì chiếc mũ áo đã che mất gần như một nửa.

“chào những con người yếu đuối, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau nhỉ”-giọng nói ấy vang lên từ cái ảo ảnh khổng lồ trên bầu trời.

“người là chúa tể Hư Không?”-John đứng thẳng người dậy nói.

“ha...ha....”-đột nhiên hắn ta cười to vài tiếng nói: “ John...không lẽ cha ngươi không kể gì về ta sao? Oà, Malzahar, ngươi sao không kể cho con trai ngươi biết về ta vậy? có như thế tiếng tăm của ta sẽ lan xa hơn nữa...ngươi thật là...”

Malzahar đặt tay lên vai của John nói: “ John, cẩn thận, mặc dù đây chỉ là ảo ảnh do chúa tể tạo ra nhưng nó cũng chứa vài phần sức mạnh của hắn ta, đừng manh động.”

John nhẹ nhàng gạt đầu sau đó nhìn Chúa tể nói: “ Chúa tể Hư Không, cuộc chiến này đã đến hồi kết thúc rồi, quân đội của ông đã bị chúng tôi tiêu diệt gần như toàn bộ, ông không còn cơ hội để thực hiện âm mưu thâm độc toàn bộ các thế giới nữa đâu.”

“Ha...ha....”-Chúa tể lại một lần nữa cười ha hả nói: “ John, ngươi thật ngây thơ, ngươi nghĩ chỉ cần tiêu diệt quân đội Hư Không là có thể ngăn cản ước vọng làm bá chủ thế giới hay sao? Ta nói cho ngươi biết, ta sử dụng quân đội chẳng qua là vì không muốn tốn quá nhiều thời gian của bản thân vào việc chém giết với lũ yếu đuối các ngươi mà thôi.”

“nói vậy, chỉ cần tiêu diệt được ông thì cuộc chiến này sẽ kết thúc...”-giọng điệu của John bắt đầu lạnh lại, hắn trực tiếp bảo rằng: “ ta không hề sợ chúa tể”

“ồ rất có khí phách, thật là giống với Sephiroth a, không hổ danh là đệ tử nổi nghiệp của hắn ...chà chà...lúc đầu khi biết ngươi là truyền nhân của Sephiroth, ta thực tâm muốn ngươi đến phục vụ cho ta, chỉ cần ngươi

muốn gì ta cũng sẽ đáp ứng, chỉ tiếc rằng đôi mắt của người bị mù lòa, chọn nhầm con đường đã đi..thật đáng tiếc.”-Chúa tể nói với giọng điệu đầy tiếc nuối.

“đừng ở đó mà giả vờ này nọ, con đường ta chọn là con đường chính đúng nhất, đi theo chính nghĩa, bảo vệ những kẻ yếu đuối mới chính là con đường ta mong muốn. Chúa tể Hư Không, người hãy nhìn xem những gì người đã làm trên vùng đất Valoran xinh đẹp này, bao nhiêu người đã phải đổ máu, gia đình ly tán? Con đường của các người là con đường đi trên máu của kẻ khác, ta tuyệt đối không chọn.”-John lạnh lùng nói, những lời nói ra cực kì mạnh mẽ, khiến cho quân đội Liên Minh cùng với các tướng lĩnh phía sau cảm thấy vô cùng ấm lòng, họ chọn John làm chỉ huy của Liên Minh là điều vô cùng chính xác.

“được thôi, trước nay thắng làm vua thua làm giặc. Nếu như người bảo con đường người chọn là con đường đúng thì hãy chứng minh cho ta thấy. Ba ngày sau ta sẽ mở một cánh cửa hư không ở đây để người và quân đội của người tiến đến lâu đài của ta. Đến lúc đó ai làm vua ai làm giặc sẽ có kết quả.”-Chúa tể hư không cười ha hả nói.

“John, cẩn thận đấy là cái bẫy”-Nasus tiến lại nói.

“bẫy”-Đôi mắt ảo ảnh của chúa tể trên bầu trời đột nhiên sáng lên, ngay tức khắc Nasus không hiểu sao toàn thân cứ như một tờ giấy bị bắn đi xa đến hơn 100 mét, va đập liên tục vào các tảng đá, ông phun ra rất nhiều máu mới có thể gượng dậy được. Một cảnh tượng khiến cho những người khác sợ đến xanh cả mặt.

John nuốt một ngụm nước bọt nghĩ: “ đây mới chỉ là ảo ảnh của chúa tể vậy mà đã có sức mạnh khủng khiếp đến thế, không biết chân thật bản thân thì sức mạnh sẽ như thế nào?”

Chúa tể nói lại: “ Ta nhắc lại, ba ngày sau ta sẽ mở cánh cửa hư không dẫn đến lâu đài của ta. Đây chính là cơ hội cuối cùng để xem xem kẻ nào mạnh kẻ nào yếu. Trước giờ ta làm việc gì cũng rất rõ ràng, rất gét mờ ám, tuyệt đối sẽ không đặt bẫy các người. Chỉ có điều, trận chiến này không chỉ quyết định thành bại mà còn có cả mạng sống của các người nữa. Nhớ lấy, ba ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại. John ta rất muốn thử xem truyền nhân của Sephiroth rốt cuộc có hơn gì hần ta năm xưa hay không?”

Chúa tể nói xong lập tức biến mất, bầu trời nhanh chóng trong xanh trở lại...

Một không khí nặng nề bắt đầu tràn ngập khắp doanh trại.....

Trận chiến sắp đến, đích thân chúa tể hư không sẽ nhúng tay vào, liệu mọi chuyện sẽ diễn biến thế nào đây? Đón xem những chương cuối cùng của Hành Trình Huyền Thoại.

194. Q.6 - Chương 24: Đầy Mối Là Liên Minh

Ngay trong đêm hôm đó, một cuộc họp khẩn cấp đã diễn ra những người cấp cao trong quân đội, một bầu không khí nặng nề bao phủ toàn bộ mọi người. John bắt đầu phá tan bầu không khí kia, giọng nói của hắn đầy vẻ lo lắng: “ mọi người nghĩ sao?”

“thực sự rất khó nói, Chúa tể hư không bảo đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta để phân định xem kẻ nào mạnh kẻ nào yếu. Nếu chúng ta không đến đó để quyết đấu ta sợ rằng một khi Chúa tể đích thân ra tay và tiến đến đây, không biết bao nhiêu người sẽ phải đổ máu.”-Ryze lắc đầu nói.

Malzahar thở dài nói: “ ngay từ đầu cuộc chiến này đã là một trò chơi của chúa tể, hắn không muốn tự mình ra tay để làm những chuyện thế này cho nên những trận chiến trước chỉ đứng phía sau quan sát. Lần này hắn ta đích thân đến và đưa ra lời khiêu chiến chứng tỏ hắn đã không xem đây là trò chơi nữa rồi.”

“trò chơi sao? Hắn xem mạng của những người anh em của ta đổ xuống là một trò chơi sao?”-Tryndamere tức giận đập tay vào ghế nói.

“bình tĩnh”-Ashe ở bên cạnh lập tức giữ lấy vai của hắn ta.

“điều bọn ta lo lắng nhất là khi chúng ta đến tòa lâu đài kia, liệu ở đó có giăng bẫy nào hay không? Ai mà không biết những kẻ trong quân đội hư không vô cùng nham hiểm”-Nasus nói.

“nhưng cho dù ở đây có bao nhiêu cạm bẫy đi nữa thì chúng ta đều không hề lùi bước đúng chứ Nasus”-Ryze ở bên cạnh nói.

“ừ”-Nasus gật đầu.

“tôi nghĩ thế này”-John chần chờ một lúc rồi nói: “ ba ngày sau một mình tôi sẽ đến tòa lâu đài kia, không phải chúa tể hư không rất có hứng thú với tôi hay sao, vậy chỉ cần một mình tôi đi là đủ rồi. Mọi người đi sẽ rất nguy hiểm, đây là chưa nói đến rất nhiều người đang ngồi đây đã mất đi giáp thiên thần trong người, không có cơ hội thứ 2 để sống lại.”

“John cậu nói gì vậy? cậu nghĩ chúng tôi tham sống sợ chết để cậu đi một mình hay sao?”-Shen đứng bật dậy nói.

“đúng vậy đấy, cậu không thể làm như vậy được”-Leesin cũng gật đầu.

“mọi người bình tĩnh đi, John không có ý vậy đâu”-Sona lên tiếng trấn an mọi người.

John thở dài nói: “ tôi nghĩ mọi người không nên mạo hiểm, cuộc chiến này đã có quá nhiều người phải hi sinh rồi, tôi không muốn những người luôn sát cánh cùng tôi sẽ phải nằm xuống. Hãy nghe tôi, đừng đến lâu đài của Chúa tể, ở đó quá nguy hiểm.”

“John...cậu đừng khuyên chúng tôi điều gì nữa, cậu là chỉ huy của chúng tôi cậu nói gì chúng tôi sẽ làm theo, nhưng lần này tuyệt đối chúng tôi không thể tuân lệnh của cậu được, chúng ta là một Liên Minh, đã ở trong Liên Minh thì không khác gì những người anh em với nhau, không phải cậu đã luôn nói điều này ra sao? Trận chiến cuối cùng này, dù bên Hư Không có đặt bao nhiêu cạm bẫy đi chăng nữa chúng ta sẽ vẫn sát cánh cùng với nhau.”-Ezreal đứng dậy nói.

“Ezreal nói đúng đấy John à, hãy để chúng tôi được chiến đấu với cậu cho tới hơi thở cuối cùng.”-Lux đứng bên cạnh Ezreal nói.

“không được, mọi chuyện mọi người cứ làm theo vậy đi, trận chiến này quá nguy hiểm, một mình ta sẽ chiến đấu với Chúa tể...mọi người giải tán đi”-John nói xong lạnh lùng rời khỏi lều chỉ huy, mặc ọi người liên tục hô hoán.

“Mọi người cứ ở đây, để tôi nói chuyện với anh ấy”-Nami nói với mọi người sau đó nhanh chóng đuổi theo John

.....

“John...dừng lại...John...”-Nami từ phía sau chạy đến gọi hấn.

John dừng lại xoay đầu nói: “ đừng khuyên anh điều gì cả Nami, anh không thể để mọi người rơi vào nguy hiểm được.”

Nami lắc đầu nói: “ John, em không hề có ý gì can thiệp quyết định của anh cả, em biết anh đang lo sợ mọi người sẽ xảy ra chuyện gì, Nami cũng biết anh không muốn cảnh tượng mọi người liên tục ngã xuống giống như khi đối mặt với Baron. Nhưng liệu anh có bao giờ nghĩ đến cảm giác của em và những người khác không?”

“cảm giác?”-John hơi khựng lại.

Nami nói: “ John, em hỏi anh, khi anh lập ra liên minh này anh có mục đích gì?”

“đánh lui quân đội hư không, đem lại hòa bình cho Valoran”-John lập tức đáp.

“phải, thế qua bao nhiêu trận chiến khốc liệt thậm chí có nhiều lúc phải vào sinh ra tử, anh có bao giờ thấy một ai trong quân đội Liên Minh chúng ta sợ hãi trước cái chết hay không? Những người lính của ta, họ cũng chỉ là những con người bình thường vậy mà khi ra trận họ không hề sợ hãi trước quân đội hư không mà ngược lại trở nên vô cùng dũng cảm, họ cầm vũ khí của mình lao vào giữa lòng kẻ thù mà chiến đấu, lúc đấy anh có thấy họ sợ hãi không? ”- Giọng nói của Nami bắt đầu đanh thép.

“em đang cố gắng khuyên anh sao Nami?”-John hỏi.

Nami lắc đầu: “ em không khuyên anh, John, em tôn trọng quyết định của anh, tuy nhiên em đang nói cho anh những gì em nghĩ trong lòng của mình mà thôi.”

“nhưng anh không thể để mọi người gặp nguy hiểm được, Nami em biết mà, có rất nhiều người đã phải hi sinh, lâu đài của chúa tể hư không rất có thể đây là một cái bẫy...”-John nói.

Nami mỉm cười nắm lấy tay hắn nói: “ John, anh nghĩ mọi người không sợ bẫy do chúa tể đặt ra hay sao? Nhưng sao không ai muốn rút lui khỏi trận chiến này? Đó là bởi vì bọn họ tin tưởng anh, bọn họ muốn được chiến đấu bên anh dù đến hơi thở cuối cùng. Tinh thần liên minh của chúng ta là như vậy, không phải anh luôn nhắc đến nó hay sao? John hãy lắng nghe tâm nguyện của mọi người...”-Nami lấy tay hắn đặt lên trái tim của mình.

“những sẽ có rất nhiều người phải ngã xuống”-John nói.

Nami lắc đầu đáp: “ chiến tranh nào mà không có thương vong, những người trong liên minh chúng ta cũng sợ hãi cái chết vậy, nhưng với họ thì chết trong khi chiến đấu bảo vệ Valoran còn hơn chết đi khi không làm được việc gì.”

“Nami, anh rất sợ, cuộc chiến này chắc chắn sẽ không thể nào có kết cục tốt đẹp được, anh có một linh cảm rất xấu, anh sợ rằng chúng ta sẽ xa cách nhau”-John ôm chặt lấy Nami nói.

Nami mỉm cười trong lòng ngực hắn đáp: “ John, anh suy nghĩ quá nhiều rồi, tất cả chúng ta sẽ sống sót, không bao giờ xa cách nhau cả. Anh là chỉ huy của Liên Minh anh phải hiểu ước nguyện của mọi người chứ.”

“được, anh sẽ đi hỏi mọi người một lần”-John nắm lấy tay Nami sau đó cùng cô quay trở lại lều chỉ huy.

Mở tấm rèm cửa lên tiến vào bên trong, nhìn hàng trăm con mắt đang đổ dồn về phía mình, John nói: “ mọi người thực sự muốn đánh trận chiến cuối cùng này chứ? Mặc dù phải đổi mạng với cái chết?”

“John, có thể cho ta nói vài lời được không?”-Ông lão Zilean tiến lại nói.

John gật đầu đáp: “ ông nói đi”

Nếu nói về gia nhập liên minh chắc ta là người gia nhập sau cùng, và cũng là người ít ra trận chiến đấu cùng mọi người nhất. Ta không đóng góp được gì nhiều ọi người cả.....”

“không đâu”-John vội ngắt lời, nhưng Zilean đưa tay ý bảo cứ để ông ấy nói tiếp.

“thành thật mà nói, kể từ khi gia nhập liên minh đến nay ta cảm thấy mỗi con người trong liên minh này đều quả thực là những người dũng cảm với một trái tim sắt đá, hơn cả ta khi còn trẻ nữa. Khi ra trận, không ai tỏ ra run sợ, bọn họ biết mình yếu nhưng dám chống lại cả một đội quân hùng mạnh , cậu nghĩ từ đâu họ có được sức mạnh ấy. Là từ cậu đây John à, chính cậu đã trao cho họ niềm tin chiến thắng. Mỗi ngày nhìn những người trong liên minh cười đùa cùng nhau dù biết rằng có thể nay mai họ sẽ từ biệt cõi đời này nhưng họ vẫn cứ cười và lạc quan, ta thực rất hạnh phúc khi được đứng chung hàng ngũ này cùng với mọi người. Ba ngày sau có thể tất cả chúng ta sẽ không còn đứng tại đây nhưng ta vẫn rất mãn nguyện khi được gia nhập liên minh, được chiến đấu cùng với những con người tuyệt vời này.”-Zilean nói rất chân thật.

“lão già, thực sự lúc đầu gặp lão ta cảm thấy rất căm ghét khuôn mặt của lão nhưng những gì lão nói vừa rồi khiến ta rất hứng thú”-Volibear lần đầu tiên lên tiếng, hắn ta tiến đến trước mặt John nói: “ John, nói thật ta không ưa gì những con người và sinh vật đến từ bên ngoài vùng đất Frejlord, nhưng riêng cậu thì khác. Ta nhìn thấy ở bên trong cậu có chút gì đó điên cuồng, mạnh mẽ và gan lì giống tộc đại hùng của chúng ta. Một người mang trong mình những phẩm chất đó tuyệt đối không phải là một kẻ yếu đuối được, hãy chiến đấu và đá đít lũ hư không về lại nơi mà chúng trước khi đến đây. Đừng tước bỏ đi niềm kiêu hãnh khi được ra trận của tất cả chúng ta.”

“phải đấy, John đừng tước bỏ đi niềm kiêu hãnh ngoài chiến trường của chúng tôi.”-Darius nói.

“chỉ huy”- từ bên ngoài một binh sĩ già bước vào bên trong, John kì lạ xoay người lại hỏi: “có chuyện gì vậy?”

Người binh sĩ già kia tiến đến đưa cho hắn một tấm vải rất dày và khá nặng, John kì quái mở tấm vải ấy ra, hắn kinh ngạc khi thấy ở bên trong tấm vải kia viết rất nhiều cái tên bằng máu...

“cái này”-John kinh ngạc nhìn người lính già kia.

“phịch”-người lính già ấy lập tức quỳ xuống nói: “ chỉ huy, lão già đây là một người lính đã gia nhập quân đội cũng vài chục năm, trận chiến lớn nhỏ nào cũng đã từng trải qua, lúc trước cứ ra trận là chỉ biết chém giết mà không hề biết mục đích thực sự của bản thân là gì. Nhưng kể từ khi gia nhập Liên Minh đến nay, lão đã biết được thế nào là sự kiêu hãnh của một người con bảo vệ vùng đất thiêng liêng của đất nước mình, biết được sự hi sinh quên mình vì một niềm tin to lớn. Nay lão xin đại diện cho toàn thể binh sĩ Liên Minh bên ngoài khẩn cầu chỉ huy, cho chúng tôi được sát cánh cùng ngài chiến đấu với Chúa tể Hư Không và toàn bộ những kẻ đã cướp đi sự hòa bình trên vùng đất này. Tấm vải mà chỉ huy đang cầm kia, viết tên của tất cả các binh sĩ ở bên ngoài, bọn họ đã tự thề với bản thân rằng, chỉ cần được ra trận cùng chỉ huy và các tướng quân, được đóng góp sức mình để đánh bại kẻ thù thì sự hi sinh chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

“John, cậu thấy đó, mọi người không một ai sợ chết cả, hãy để chúng tôi được sát cánh cùng cậu.”-Garen nói.

“cầu xin chỉ huy đừng tước bỏ đi niềm kiêu hãnh của một người lính như chúng tôi, hãy để chúng tôi hoàn thành nghĩa vụ của một người lính, sống là phải bảo vệ Valoran, chết thì phải ở ngoài chiến trường. Hãy để con cháu chúng tôi được phép ngẩng cao đầu khi biết rằng ông, cha nó đã từng dũng cảm hi sinh ngoài chiến trường chống lại kẻ thù, bảo vệ tự do và hòa bình cho cả Valoran.”

“cầu xin chỉ huy, cho chúng tôi được ra trận”

“cầu xin chỉ huy, cho chúng tôi được ra trận”

“cầu xin chỉ huy, cho chúng tôi được ra trận”

“cầu xin chỉ huy, cho chúng tôi được ra trận”

(tiếng hô đồng thanh của toàn bộ binh lính ở bên ngoài)

“mọi người....”-John lúc này như nghẹn lại, hắn không thể nghĩ rằng mọi người lại như thế, nắm tay cầu chặt tấm vải viết tên toàn bộ binh sĩ Liên Minh, mỗi cái tên viết lên đó biểu tượng như một lời thề, họ thà từ bỏ mạng sống của mình ngoài chiến trường còn hơn là ngồi ở đây.

“nếu đã như vậy, toàn quân sẽ cùng nhau hướng đến Lâu đài của chúa tể”-John hô lớn, giọng nói của hắn chứa đầy cảm xúc.

.....

Ba ngày sau.

“ầm ầm ầm”-trước mặt mọi người, một cái cửa hư không ngay lập tức được mở ra, John trong trang phục chiến giáp nhìn toàn bộ mọi người đằng sau, ai nấy vẻ mặt cũng đầy quyết tâm. Chết? đối với họ chết chẳng quá là nhắm mắt lại là xong, không còn ai sợ cái chết nữa.

“John...giờ khắc quyết định đã đến, tất cả chúng ta sẽ cùng nhau kết thúc cuộc chiến này”-Malzahar nhìn con trai của mình nói.

“Đi”-John hô lớn một tiếng, trực tiếp là người đầu tiên tiến thẳng vào bên trong cánh cửa hư không kia, những người tiếp theo và hơn một trăm nghìn binh sĩ cũng nối đuôi theo phía sau.

Ngày hôm đó người đời sau gọi đó là ngày Đại Sinh Tử.

Trong ngày đó, toàn bộ binh lực Liên Minh bao gồm chỉ huy và những vị tướng mạnh nhất bắt đầu bỏ lại việc sống chết sau lưng, bước vào cánh cửa hư không.

Đó là thời khắc bi tráng cực độ, không ai chịu lùi bước.

195. Q.6 - Chương 25: Lâu Đài Chúa Tế

Cánh cổng dẫn John cùng toàn bộ quân đội Liên Minh đến một khu rừng có tên gọi là Summoner' Rift, đây là khu rừng chỉ có trong truyền thuyết cổ đại, tuyệt đối chưa ai thấy được nó.

Đập vào mắt của John và những người khác là một tòa lâu đài khổng lồ được xây dựng ngay trên ngọn núi duy nhất ở trong khu rừng này. Bao quanh tòa lâu đài kia là một màng khí hư không dày đặc liên tục đảo chuyển.

“ầm ầm ầm”-trên bầu trời đầy mây mờ kia là những tia sét cứ như những con giao long liên tục uốn mình gào rống.

“Tấn công”-John hô lớn một tiếng, ngay tức khắc dẫn đầu toàn bộ đội quân xông thẳng về tòa lâu đài trước mặt.

“Gào”

“rống”

Hàng loạt tiếng ma thú gào rống điên cuồng từ phía trước vang lên, một đại đội quân Hư Không mặc giáp lập tức đón đầu chặn đánh quân Liên Minh. Hai bên không hề chùn bước trực tiếp sắp lá cà.

John nhìn lên tòa lâu đài to lớn trước mặt, với con mắt tinh tường của mình hắn dễ dàng nhận ra tòa lâu đài này tổng cộng có chín tầng, và ở tầng thứ 9 đang phát ra một luồng năng lượng cực kì khủng bố, nguồn năng lượng này không thể sai được: chính là chúa tế hư không.

“Giết”-Jarvan vùng thương hô lớn, trực tiếp mở đường cho toàn bộ binh sĩ phía sau tiến đến lâu đài.

“Thiên thạch đen”

“bão lửa”

“bão quạ”

Mười vạn ma thú gầm lên thê thảm cùng cực, ánh sáng đỏ ngợp trên trời bùng lên, máu đỏ lôm nhuộm khắp mặt đất. Toàn bộ mười vạn ma thú tan nát, ngay cả linh hồn cũng bị hủy diệt.

Những pháp sư mạnh nhất của Liên Minh liên tục sử dụng các tuyệt kĩ mạnh nhất mở đường.

“giết!”

“các anh em, cho dù có chết thì phải chết sao cho oanh oanh liệt liệt nhất”

“xông lên...”

Binh lính Liên Minh như những con mãnh hổ đầy chiến ý. Vũ khí trên tay liên tục chém giết kẻ thù, mặc cho thân xác này có bị chia năm sẻ bảy nhưng ý chí vẫn không hề lay chuyển.

Mấy chục ma thú cầm đầu vội vàng thoái lui, định chạy về cửa lâu đài nhưng đã muộn, Nasus ém bùa lão hóa vào toàn bộ bọn chúng sau đó tức tốc biến thành khổng lồ, hai tay vươn ra rợp trời, mười ma thú gầm lên cuồng loạn nhưng không thể thoát được.

“Gào...”

“Ngao, ngao...”

Ma thú bị ép nát thành tương thịt, chết ngay lập tức.

“John tiếng vào đi, ở đây cứ để bọn ta lo”-Jarvan hô lớn, sau đó lại cùng với Veigar, Fidd, Brand, Garen, Poppy và vài người khác điên cuồng chém giết.

Quân Liên Minh cuối cùng cũng xông được vào bên trong lâu đài. Khác xa với những gì bọn họ nghĩ về kiến trúc bên trong một tòa lâu đài, ở bên trong lâu đài này cứ như một thế giới khác vậy, xung quanh là một vùng không gian rộng lớn, mây mù hỗn độn, lâu lâu lại có những tia sáng kì lạ vút qua vút lại. Đột nhiên

cuồng phong mãnh liệt thổi khiến những đám mây tan tác, mặt đất rung lên, vô vàn những tên khổng lồ đá xông tới như biển động, phảng phất khiến trời đất nứt toác, cả tầng đầu tiên như lắc lư điên cuồng.

“a”- Tiếng hô liên tục của binh lính Liên Minh

Mấy ngàn binh lính xông lên, định diệt nhóm người đá này nhưng thể làm gì nổi bọn chúng, mấy trăm người bị kiềm chế trên không rồi bị xé xác.

Darius vung rìu ra, hô lớn: “Không được manh động, bọn chúng không phải bọn tầm thường đâu.”

“Gào...”

Người đá gầm vang, càng lúc càng đông, sau cùng phải đến bảy, tám trăm con, thân thể đều như ngọn núi, nhìn mãi không thấy đuôi, trong mắt chúng lấp lánh hào quang, dệt thành một tấm lưới ánh sáng trùm lên toàn bộ binh lính.

Mọi binh sĩ đều hít một hơi khí lạnh, người đá yếu nhất trong đó cũng mạnh hơn họ gấp ba bốn lần. Dao động khủng khiếp lan tràn như sóng biển ngày bão khiến tất cả rung động tận linh hồn.

Đại rìu trên tay Darius rung lên, quất mạnh về phía trước, lập tức chém đôi ba tên người đá, khiến cho những con phía sau rung mình kinh hãi. Nhưng dao động lại càng kịch liệt, tất cả người đá thấy Darius liền lao vào quyết chí muốn xé xác ông ấy ra.

“ông già, ta đến giúp đây”-Draven liên tục sử dụng đôi đại đao đặc biệt trên tay ném ra rồi thu về một mạch giết hết mười tên người đá.

“ầm ầm”-Zac và Blitzcrank cũng nhanh chóng tiến đến trợ giúp, những cú bắn cao su từ cái thân hình kì dị kết hợp với những cú đâm móc như những quả tên lửa của Blitzcrank khiến đám người đá hết tên này đến tên khác bị hạ.

“Giết!” -Darius khê quát lên hai tiếng, thân thể cương kiện lập tức vung rìu xông vào chặt chém.

Ầm- người đá phải đầu với người đá, Malphite như một đại chiến binh sừng sững như một ngọn núi vững chắc lao vào tấn công lũ người đá kia, những nắm đấm chém đỉnh chặt sắt cực kì đau đớn của hắn khiến lũ người đá lũ lượt gục ngã.

“John...mọi người mau đi đi, ở đây cứ để ta cùng với những người khác lo”-Darius hô lớn nói.

“được, mọi người cẩn thận.”-John gật đầu sau đó dẫn theo binh sĩ lập tức tiến lên tầng thứ 2.

Năm. sáu trăm người đá như tuyết tan dưới ánh nắng, nhanh chóng tiêu tan, sụp đổ nhanh như bức tường xây trên cát. Tất cả cự nhân đều bị diệt trong giây lát, chỉ còn lại vô số năng lượng hư không bay qua bay lại bất định.

Darius vô tình thấy rõ, ông một mạch giết mấy chục tên người đá, hiển nhiên mục đích của ông chính là giết càng nhiều càng tốt, tuyệt đối không để lại hiểm họa về sau.

“Giết.” Những người còn lại bắt đầu xông lên tầng thứ 3.

John đi trước, vung kiếm bắt đầu tiêu diệt từng đợt từng đợt quân hư không ào ra,

“Diệt.”

Vô tận các luồng năng lượng phép thuật bắt đầu oanh tạc về phía trước, hỏa cầu, lôi điện, thủy kiếm, phong đao, quang ám năng lượng, địa chông....Cứ vậy, lực lượng Liên Minh do John dẫn đầu trực tiếp phá 5 tầng đầu tiên, tiến đến tầng thứ 6.

Lực lượng binh sĩ Liên Minh bên cạnh John bây giờ không còn nhiều, đa phần John đã để lại nhằm hỗ trợ những người bên dưới. Sau khi bước lên tầng thứ 6, có một điều lạ mà John dễ dàng nhận ra chính là nơi này rất vắng vẻ, cả một vùng không gian rộng lớn vậy mà từ khi họ đặt chân đến không hề có một binh lính Hư Không nào lao ra tấn công như những tầng bên dưới, liệu có cái bẫy nào ở đây không?

“các người đừng tìm nữa, ở tầng này chỉ có mình ta mà thôi”-một giọng nói vang lên, John cùng những người khác lập tức xoay người lại, một người thanh niên không biết từ lúc nào đang đứng khoanh tay mỉm cười nhìn họ, hắn ta khoắc lên trên mình một bộ đồ đặc trưng của những vị đội trưởng hư không.

Hắn ta nói tiếp: “ta xin tự giới thiệu, ta là Kwan, đội trưởng đội 2 của quân đoàn hư không.”

“Kwan?, hình như hắn là kẻ đã dẫn Baron đến chỗ chúng ta lần trước-Nasus nói với John.

“ở đây chỉ có một mình hắn trấn thủ thì chắc chắn không phải kẻ yếu gì. John cậu đi trước đi, tên này để chúng tôi lo.”-Ryze tiến lên đứng trước mặt John nói.

“hắn là một đội trưởng, liệu...”-John hơi lo lắng.

“Cậu xem thường chúng tôi quá đấy John à, cứ để hắn cho chúng tôi”-Nasus xoay cây quyền trượng trên tay mỉm cười nói.

John đành phải gật đầu, hắn biết Chúa tể đang ở trên tầng 9, mọi người không muốn hắn ra tay với những kẻ thế này mục đích là giữ cho hắn có nhiều sức lực nhất để quyết một trận sống còn.

“cẩn thận!” John gật đầu sau đó rời đi, tầng thứ 6 có sáu người ở lại quyết đấu với Kwan, bao gồm Nasus, Renekton, Ryze, Jax, Yi và Aatrox.

“tưởng đi dễ vậy sao?”-Kwan thấy đám người John đang chạy đến cánh cửa thông lên tầng bảy lập tức cả người nhanh như tia chớp phóng đến, từ hai tay của hắn bắn ra hai luồng điện màu tím uy lực cực mạnh.

“ầm ầm”-Nasus và Renekton nhanh không kém, lập tức ngăn chặn lại hai luồng điện kia, Renekton cười nói: “đâu cần vội vã vậy, đối thủ của người là bọn ta kia mà.”

“John, mọi người đi trước đi”-Jax chắn trước mặt bọn họ ngăn cản Kwan rồi nói.

John gật đầu sau đó cùng những người khác lập tức chạy lên tầng 7.

Trên tầng thứ 7 mây mù dày đặc, sát khí lạnh tanh, trên mặt đất đâu đâu cũng là xương của ma thú, trong đó nhiều bộ rất kì dị, tại chỗ một tảng đá to lớn John phát hiện được mấy chục bộ xương của loài rồng, con nào con nấy ước chừng cũng phải to bằng một tòa nhà 7-8 tầng.

“Ta đã đợi các người lâu lắm rồi”-Giọng nói của Marvelous vang lên, đứng chặn ngay lối lên tầng 8 chính là kẻ đã từng đấu với John trước đây, đội trưởng đội 1 Marvelous.

John nói: “xem ra tầng này cũng chỉ có mỗi mình người nhỉ.”

Marvelous gật đầu, khinh thường nói: “đối phó với các người, mình ta là đủ.”

“vậy tiếp tục trận chiến đang dang dở kia thôi”-John rút kiếm ý định nghênh chiến nhưng ngay lập tức Malzahar đưa tay ngăn cản: “hiện tại ở đây chỉ còn ta, con, Shen, Akali, Zed, Kennen và các cô gái của con mà thôi, hãy để ta cùng với đám người Shen xử lý hắn, con cùng các cô gái mau nhanh chóng tiến lên tầng 8 đi, đừng tốn thời gian ở đây.”

“Phải đấy John, cứ đi đi, chúng tôi có thể lo được”-Zed gật đầu nói.

“đi đi John, cậu nhớ đá đít tên chúa tể thay cho tôi đấy”-Kennen đưa ngón tay cái lên nói.

“đi đi”-Malzahar lập tức vung tay, một cánh cửa hư không nhanh chóng hiện ra rồi hút John cùng những người vợ hắn vào bên trong, sau đó cánh cổng ấy lại hiện ra trước cánh cửa thông lên tầng 8.

Marvelous không hề tỏ ra muốn ngăn cản, hắn nói: “các người làm gì cứ việc, sau khi giải quyết xong lũ tôm tép này ta sẽ lên đó xem xem các người chết thế nào.”-Vừa nói xong hai tay Marvelous lập tức hóa thành đôi song kiếm sắc nhọn được bao phủ bởi sức mạnh hư không mạnh mẽ, gió rít gào từng cơn.

“đi thôi”-John lập tức tiến lên tầng thứ 8.

“hắc hắc hắc”-Một giọng điệu kinh khủng bắt đầu vang lên ngay khi đám người John vừa đặt chân lên tầng 8. Đứng giữa hư không là một ngàn đàn ông mặt lạnh như đá, đôi mắt phát ra từng đợt giao động năng lượng khủng bố như muốn nuốt trọn những gì hắn nhìn thấy.

“ầm”-Không chịu lép vế, John lập tức phát ra một làn sóng năng lượng chống đối lại luồng năng lượng phát ra từ người đàn ông kia, sắc mặt John đột nhiên trở nên vô cùng đáng sợ, mái tóc hắc dựng đứng cả lên, một luồng sát khí nhanh chóng tỏa ra. John đang rất giận dữ.

“Du Couteau...”-John nghiêng chặt răng nói cái tên ấy ra, những cô gái bên cạnh hắc giật mình nhìn lên, hóa ra kẻ đang đứng giữa hư không kia chính là đô đốc của quân đội Hư Không- Du Couteau, kẻ đã giết chết Sally. Chẳng trách sao khi John vừa gặp hắn mà không tỏa ra sát khí cho được chứ.

Du Couteau tỏ ra hồ hởi nói: “ John, quả thực ta rất muốn tự tay giết người nhưng tiếc thay chúa tể lại không cho ta làm điều đó, người thực sự muốn tự tay mình giáo huấn, để người biết thế nào là kẻ mạnh thống trị kẻ yếu, thắng làm vua thua làm giặc, vậy nên người mau đi gặp chúa tể đi, ngài ấy đang đợi người đó”-Du Couteau vung tay, lập tức mặt đất dưới chân của John phát sáng, cả cơ thể hắn cũng theo đó biến mất không tung tích.

Sona và những cô gái khác hơi chút kinh ngạc nhưng sau đó họ lại mỉm cười nhìn nhau nói: “ Xem ra anh ấy đã đi gặp chúa tể rồi, vậy là mọi cố gắng của chúng ta đều đã thu được kết quả, đối thủ của chúng ta là tên đã giết đi Sally, cô ấy đối với John vô cùng quan trọng. Kẻ thù đã ở trước mắt chúng ta nên làm điều gì đây?”

“tất nhiên là báo thù cho Sally, chúng ta đều là những cô gái của John cả, mặc dù chưa gặp Sally nhưng đối với chúng ta cô ấy không khác gì một người chị em, hi vọng cô ấy ở dưới kia thấy chúng ta thay John báo thù, cô ấy sẽ mỉm cười hạnh phúc.”

“Lên”- Elise dẫn đầu lao đến tấn công Du Couteau. Khuôn mặt của hắn ta vẫn như thế, lạnh lùng đầy ác cảm.

“một lũ đàn bà ngu si”-Du Couteau khinh thường, tay hắn trực tiếp bắn ra mười quả cầu hư không với uy lực cực mạnh về phía đám người Elise.

“ầm ầm”-ngay tức khắc, mười quả cầu bóng tối do Syndra tạo ra đã lao đến va đập và mười quả cầu hư không kia, những tiếng nổ lớn liên tục vang lên, mặt đất rung chuyển dữ dội.

.....

Tầng thứ 9

John đứng đối diện với Chúa tể, khuôn mặt của hắn vẫn còn chút tức giận, trong lòng không khỏi lo lắng cho đám người Elise, đặc biệt là Diana, Syndra và Elise trong bụng họ đang mang trong mình cốt nhục của hắn.

“sao vậy? trông người không được tập trung tinh thần lắm, người lo sợ các cô vợ của mình sẽ bị Marvelous làm hại sao? Đừng lo, hắn sẽ không giết bọn họ ngay đâu...”-Chúa tể hư không mỉm cười nói. Cái mũ trùm đầu vẫn che kín, John rõ ràng không thể nào nhìn ra được khuôn mặt thật sự của hắn.

“đến đây! Cũng nhanh chóng kết thúc trò chơi này lại rồi”-Chúa tể hư không vẫy vẫy tay khiêu khích John.

196. Q.6 - Chương 26: Chiến! Chiến! Chiến!

Kwan lúc này đứng đối diện với Nasus, Jax, Ryze, Renekton, Yi và Aatrox thanh lôi kiếm trong tay chỉ thẳng vào bọn họ, một một luồng kiếm ảnh lóa mắt ẩn hiện trên thân kiếm, khiến người ta kinh sợ.

Đám người Nasus thật bình tĩnh, nói: “Ra tay đi”.

“Oanh oanh oanh”

Tầng thứ 6, hàng loạt tiếng nổ vang lên, cát bụi mù trời, năng lượng ma thuật tung hoành ngang dọc. Kwan cùng sáu người Nasus như những tia điện quang, liên tục lao vào tấn công, chốc lát lại lùi ra sau đó lại tiếp tục lao vào.

Ryze dừng giữa không trung, mười quả cầu điện tích cùng xuất ra bay quanh người Kwan, không ngừng va đập, những tia điện bắn ra tung tóe đến lóa mắt. Kinh khí giao tranh xung đột kịch liệt khiến toàn bộ mặt đất rung chuyển. Một vòi rồng khủng khiếp điên cuồng tàn phá xung quanh khu vực 7 người giao chiến

Cát vàng cuộn cuộn, khói bụi mù trời.

Năng lượng khủng khiếp điên cuồng lan tỏa, như sóng cả vỗ bờ, tựa loạn thạch xuyên không (đá bay xuyên qua bầu trời), muốn cuốn đi mọi thứ trong trời đất.

Oanh

Một tiếng nổ vang, một đụn cát bị luồng khí sinh ra giữa cuộc chiến của Kwan và Đám người Nasus lập tức bị phá tan, một suối cát bị bắn lên cao trăm mét, dưới sự dẫn động của Ryze, biến thành một con rồng cát lao thẳng đến tấn công Kwan.

Uỳnh

Lại một tiếng nổ vang lên, Kwan không cho thấy mình là một kẻ dễ bắt nạt, từ lòng bàn tay của hắn từng tia điện màu tím uy lực cực mạnh được bắn ra, phá tan con rồng cát đó. Sau đó dùng Hư Không năng lượng trong người dẫn động, từ bốn phương tám hướng, cát vàng che phủ cả bầu trời hướng tới Ryze công kích.

Cát vàng như sóng cuốn ngang trời, nuốt chửng toàn bộ những thứ gì dám cản đường nó. Yi không chế kiếm trên tay, một luồng sức mạnh tinh thuần nhanh chóng nhập vào thân kiếm. “á”-Ông hét to một tiếng bay vào thẳng bên trong màn cát. Kiếm trên tay ông phát ra từng đợt ánh sáng chói lóa, Kỹ thuật Wuju được ông đẩy đến mức cực hạn. “vút vút”- Hàng trăm ảo ảnh kiếm khí to bằng cả một tòa nhà được Yi chém ra, làm toàn bộ khu vực đó không ngừng rung chuyển, đất cát sôi lên sùng sục.

Kwan và những người còn lại đồng thời từ trong cát lao ra, từ đầu đến giờ bọn họ chưa hề rời nhau, không ngừng điên cuồng công kích lẫn nhau.

“chết đi”-Lần này đến lượt Aatrox, tận dụng Kwan vừa mới thoát khỏi đám cát kia, thanh huyết kiếm trên tay lập tức tỏa ra từng luồng sát khí lạnh run người, đôi mắt đỏ rực phát sáng. Tám lần tám sáu mươi tư kiếm được Aatrox chém mạnh về phía trước, mỗi kiếm lao đi cứ như biến thành một con quái thú hưng tợn gào rống, uy lực như muốn tê liệt cả bầu trời, ánh sáng từ những chiêu thức phát ra đến lóa mắt.

“Kwan cười nhạt”-Hai tay của hắn lập tức xì xèo, hàng loạt các tia điện chạy dọc khắp cơ thể, từ những tia điện hư không kia, hai thanh đại kiếm nhanh chóng được tạo ra. Cả hai thanh kiếm kia ngâm lên một tiếng thanh thủy sau đó vọt đi, nhắm đến tám mươi sáu sát khí kiếm mà Aatrox đánh đến.

“rầm rầm rầm”-Những tiếng nổ vang lên không dứt.

Tám mươi sáu kiếm của Aatrox bị hai thanh kiếm khổng lồ do Kwan tạo ra phá hủy hoàn toàn, “rít”-bất thành hình một thanh kiếm khác phủ toàn thân là lôi điện hư không, như một mũi tên bay xuyên qua lớp bụi khí dày đặc phóng thẳng đến chỗ Aatrox.

“cẩn thận”-Jax nhanh như cắt xuất hiện trước mặt Aatrox, cây gậy trên tay lập tức phát sáng, từ nó tỏa ra một luồng năng lượng cực mạnh trực tiếp đánh vỡ thanh kiếm đang bay đến.

“ha..ha...cũng tốt đấy”-Kwan cười khà khà nói.

Không để Kwan được rảnh tay, Ryze lại tiếp tục công kích đến.

Hàng loạt quả cầu điện ma thuật bay vòng xung quanh Ryze sau đó theo sự điều khiển của ông ta bắt đầu lao đến tấn công. Kwan nhếch mép cười nhạt, hai tay lập tức phùng phùng những luồng ma thuật hư không cực kì mạnh mẽ, hàng loạt những thanh kiếm điện được tạo ra liên tục công phá những quả cầu điện mà Ryze phóng đến, các mảnh kiếm điện rơi đầy trên cát.

“gào”-đột nhiên, một tiếng gầm uy mãnh vang lên, Nasus đột ngột hóa thành khổng lồ, thần khuyển trong truyền thuyết hiện ngay trước mắt Kwan, bão cát xung quanh lại một lần nữa nổi lên.

“nguy”-Kwan nhận ra được âm mưu của Ryze, đòn đánh vừa rồi chỉ là màn che mắt, mục đích thực sự là đợi khi hắn đang mãi mê chống trả các quả cầu kia thì Nasus bất thành hình tấn công từ đằng sau.

“rầm rầm rầm”-từ tay Nasus phóng ra hàng loạt các hỏa cầu bắn về phía Kwan, tuy nhiên Kwan rất thông minh hắn đã đoán trước được 1 bước cho nên chân đạp mạnh vào không khí, từ hai lòng bàn chân tỏa ra một lực đẩy khiến hắn bắn lùi lại phía sau tránh được những hỏa cầu ém đầy bùa chú kia của Nasus.

“bịch”-Kwan đáp xuống đất nhìn lại đám người Nasus đang ở trước mặt, bỗng dưng đôi mắt mở to tròn đầy vẻ kinh hoàng: “ 1,2,3,4....hả sao lại chỉ có 5 tên, còn một tên nữa đâu?”

Ngay khi Kwan còn chưa kịp tìm ra câu trả lời thì ngay tức khắc từ đồng cát dưới chân hắn, Renekton trong hình dáng khổng lồ với cái binh khí sắc nhọn đặc trưng trên tay vồ lên.

“phập”- Kwan không kịp trở tay ngay lập tức bị chém một đường ngay trước ngực, máu bắn ra tung tóe, hắn tức tốc lùi lại về phía sau giữ khoảng cách với con cá sấu kia.

“khốn kiếp”-Kwan nghiêng răng cắn hận.

“đội trưởng của đội 2 xem ra cũng đâu mạnh gì”-Renekton khinh thường nói.

“ha..ha...kẻ ngu mới là các người đấy, nhìn lại trên mặt đất đi”-Lời Kwan vừa nói khiến đám Ryze lập tức nhìn xung quanh, kế tiếp đó sắc mặt Ryze hiện lên một nỗi kinh hãi. Yi không hiểu chuyện gì vội hỏi: “ Ryze chuyện gì vậy?”

Ryze đáp: “ chúng ta đánh bầy hắn rồi, những vụn kiếm điện mà hắn nãy giờ tạo ra thực chất là nguyên liệu để bày lên một trận pháp, chúng ta đang đứng giữa trận pháp đó.”

“ông nói sao?”-Aatrox kinh ngạc.

“nổ”-Kwan đứng thẳng người, ngón tay khẽ búng lên một cái thật nhẹ, ngay tức khắc 6 người đang đứng bên trong trận pháp cả thấy toàn thân tê dại, một giây sau toàn bộ mặt đất phía bên trong trận pháp kia được phủ đầy lôi điện hư không, uy lực cực kì khủng bố.

“Á”-những tiếng hét thảm của đám người Nasus, Ryze, Aatrox, Yi, Jax, Renekton vang lên, bọn họ đồng loạt tắm trong một màn mưa điện kinh khủng.

“ha...ha...”-Kwan cười một tràng dài nói: để ta nói cho các người biết, có thể trong mười người đội trưởng ta là kẻ có thực lực kém nhất nhưng các người có biết tại sao ta lại leo lên được tận vị trí này không? Đó là bởi vì ta là kẻ thông minh nhất trong số bọn chúng. Trong chiến đấu, sức mạnh không là chưa đủ, cần phải có sự mưu mô trong đó nữa, về vấn đề này các người thua ta rồi...ha...ha...”

“Gừ...vậy hóa ra ngay từ đầu người đã có ý định tạo nên trận pháp này?”-Nasus toàn thân liên tục bị các lôi điện hư không oanh tạc vào cơ thể, ông ta nghiêng răng nói.

“không sai”-Kwan trả lời dứt khoát.

“hà...hà...”-Ryze đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của ông ta lập tức khiến Kwan cảm thấy khó hiểu hỏi: “ đang bị oanh tạc bởi những lôi điện hư không cực kì mạnh mẽ kia mà người có thể cười được sao?”

“không, ta cười là bởi vì người rất thông minh nhưng cũng đã phạm phải một sai lầm.”-Ryze nói.

“sai lầm gì?”-Kwan

“sai lầm đấy chính là, ta cũng là một pháp sư sử dụng lôi hệ..a....a...”-Ryze bắn đầu gằm lên điên cuồng, những hoa văn quái dị trên cơ thể bắt đầu tỏa ra ánh sáng xanh dương huyền ảo, kế tiếp đó, đôi mắt của ông ta như hai bóng đèn tỏa ra ánh sáng cực kì mãnh liệt.

“ầm ầm”-Trận pháp do Kwan tạo ra đột ngột rung chuyển kịch liệt.

“vù vù”-toàn bộ lôi điện bắt đầu tập trung vào người của Ryze, hai nói chính xác hơn là ông ta đang chuyển dịch sự tấn công của tất cả các tia lôi điện kia vào chính cơ thể của mình. Trong phút chốc Ryze đã trở thành một cột thu lôi.

“người điên rồi”- Kwan kinh hãi nhìn Ryze đang liên tục dịch chuyển toàn bộ lôi điện tập trung đánh vào cơ thể mình.

“Nasus, Renekton nhanh lên”-Ryze hét lên, ngay tức khắc Nasus với Renekton đang trong hình dạng khổng lồ liền tiến đến bên cạnh Ryze, cả hai đặt tay mình lên bả vai của ông ta, nhất thời những luồng điện từ trên cao đánh xuống kia truyền sang cơ thể của Nasus và Renekton, thế là Ryze, Renekton và Nasus trở thành ba cột thu lôi hấp thụ toàn bộ lôi điện trong trận pháp.

“Jax, Yi, Aatrox, việc còn lại nhờ vào 3 người”-Nasus vừa nói xong, lập tức một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ trận pháp lôi điện của Kwan bị nổ tung, bức màn chắn năng lượng biến mất, Aatrox, Yi và Jax tức tốc nhảy ra bên ngoài nhắm Kwan lao đến công kích.

“chết đi”-Cả ba thi triển toàn bộ tuyệt kĩ của mình với đầy đủ sát khí, quyết tâm lấy cho bằng được mạng của Kwan.

‘việc còn lại giao cho 3 người’-Cả người Ryze, Renekton và Nasus cháy khét, nằm dài trên mặt đất, một ngón tay cũng không thể nào cử động được, nếu có thì chỉ còn sót lại chút hơi thở yếu ớt mà thôi.

“tuyệt kĩ Alpha”

“Tuyệt Diệt”

“Sức Mạnh Bậc Thầy”

Kwan có phần lo lắng, hắn cũng nhìn ra được ý đồ của đám người Ryze, không ngờ lại muốn dùng chính bản thân mình cùng hai tên kia dẫn dụ toàn bộ lôi điện đánh vào người sau đó dẫn vào mặt đất khiến trận pháp bị phá vỡ.

“ầm ầm”-áp lực phát ra từ ba người Yi dồn đến khiến Kwan sắc mặt có chút ảm đạm, vừa rồi lập ra trận pháp kia hắn đã tốn không ít công sức, tạm thời bây giờ chưa thể phục hồi lại sức mạnh trong người được, cả ba cùng lao lên thế kia, hắn chắc chắn gặp nguy.

Không dám tiếp tục tham chiến lập tức chuyển thân bay đi, hai tay liên tục bắn ra hàng trăm mũi lôi kiếm nhằm chặn đường tiến của Yi, Jax và Aatrox.

“Keng”

Một tiếng kim loại rung động vang khắp trời đất, toàn bộ không gian tầng 6 lập tức xuất hiện một luồng không khí tử thần nồng nặc. Aatrox như biến thành một con quỷ thực sự, thanh kiếm trên tay như hóa thành một thanh huyết kiếm đầy máu tanh, đôi mắt đỏ rực như muốn ăn tươi nuốt sống Kwan, thanh kiếm trên tay lập tức chém về phía Kwan.

Kwan đại kinh biến sắc, thanh ma kiếm ảo ảnh hóa từ sát khí trong người Aatrox xuất hiện. Kwan tức tốc đẩy cao tốc độ liều chết hướng lên trời chạy trốn. Chỉ là, lần này một mình hắn phải đối đầu với cả ba người, họ đều là những bậc thầy trong chiến đấu làm gì để hắn thực hiện việc ấy dễ dàng đến thế.

Yi lập tức xuất hiện ngay trước mặt Kwan ngăn cản đường rút của hắn, tuyệt kĩ độc môn Alpha sử dụng liên tục, ông cứ như một cơn gió lúc đông lúc tây khiến Kwan nhìn đến hoa cả mắt, rồi đột nhiên ông ta xuất hiện ngay trước mặt, cách hắn chừng 5m, thanh kiếm trên tay rực cháy sức mạnh Wujū chém liên tục về phía trước.

“phụp”-một luồng máu được vẽ lên bầu trời, Kwan bị trọng thương tức khắc xoay người sang hướng khác để tránh, nhưng lần này là đến lượt Jax, ông cứ như một bức tượng sừng sững chặn đường rút của hắn, cây gậy trên tay như nặng tựa cả trăm kí nện thẳng vào người của Kwan, khiến hắn học máu ngã rầm trên mặt đất, cát bụi bay lên tứ tung.

“rồng”-Aatrox gầm lên điên cuồng.

Kiểm ma ảo ảnh giống như một tia chớp đen xé toạc không gian mà nó đi qua, lao đến Kwan. Một luồng khí tử vong bắt đầu lan tỏa. Kwan sợ run cả người, Lôi kiếm cực đại liên tiếp tung ra, cuồng lực cùng kiếm khí điên cuồng lan tỏa, vây lấy Kiểm ma ảo ảnh của Aatrox.

Thế nhưng, một chiêu này Aatrox đã sử dụng toàn bộ sức mạnh của bản thân vào bên trong nó, uy lực là cực kì mạnh mẽ không gì có thể ngăn cản.

“Aaaa...”- Một tiếng la thảm thiết vang lên, Một cánh tay của Kwan bị chém rụng, máu me tung tóe. Lăn lộn trên mặt đất mà gào rống trong đau đớn.

Một chiêu vừa rồi khiến Kwan hoàn toàn chấn kinh đến tận hồn vía, hắn không thể ngờ rằng một tên tướng của Liên Minh lại có độc chiêu mạnh đến thế, đủ sức đả thương được 1 đội trưởng của quân Hư Không. Thế nhưng nói đi thì phải nói lại, một kiếm vừa rồi Aatrox đã đem toàn bộ sát khí tích tụ cả ngàn năm bên trong thanh kiếm của mình, chính vì vậy nên uy lực của nó mới khủng khiếp đến thế. Chỉ tiếc rằng trong phút chốc Kwan đã dịch chuyển người đi khiến đường kiếm không xuyên qua tim như Aatrox muốn mà chỉ chặt đi một tay của hắn mà thôi.

Kwan tay phải xuất ra một luồng năng lượng hư không sắc bén lập tức chém đứt thêm một khúc ở tay trái, ngăn vết thương tiếp tục bị rỉa ra.

“Đây là kết cục cho những kẻ dám xâm chiếm và hủy hoại đi sự yên bình của Valoran”- Jax lạnh lùng nói.

“Ha...ha...ha” -Kwan cất tiếng cười thê lương, ánh mắt tràn đầy oán độc nói: “đi theo chúa tể là diễm phúc lớn nhất của bất cứ ai tại Thế Giới Hư Không, cho dù người có bảo ta nhảy vào dầu sôi ta cũng dám làm, xâm chiếm Valoran là cái gì? Mục tiêu của bọn ta là thôn tước toàn bộ thế giới kia”.

“Thực sự muốn chết”- Yi không thêm nhiều lời, lạnh lùng nhìn hắn.

“Hư Không thế giới rộng lớn bao la, kẻ mạnh như mây, còn các ngươi chỉ là những tên tầm thường bé nhỏ, bằng vào cái gì có thể đấu cùng chúng ta, sớm muộn các ngươi cũng sẽ chết thảm”. Kwan vẻ mặt đầy những tia oán độc, căm hận nhìn Aatrox, Yi, Jax .

“Vậy ngươi chết trước đi!”- Yi không chút do dự, huy động kiếm chém đến, thế nhưng Kwan này thật gan lì, dù biết mình đang rơi vào hiểm cảnh nhưng tuyệt đối không chút từ bỏ, từ lòng bàn tay của hắn ta hàng loạt những vòng ma thuật quái dị xuất hiện, những vòng ma thuật này vừa được tạo ra lập tức được ếm lên trên mặt đất, kế tiếp đó từ phía sau lưng, mười thanh lõi kiếm phủ đầy lõi điện hư không xi xèo xuất hiện.

“phập...phập...”-Mười thanh lõi kiếm kia cắm vào mặt đất thành hình vòng tròn.

“mau ngăn hắn lại, có thể đẩy lại là một trận pháp gì đó”-Jax hô lên, lao đến phá những thanh kiếm kia.

“Phụt” một tiếng, Yi nhanh như cắt xuất hiện cạnh Kwan, một kiếm chém rụng đầu hắn ta.

Kwan có chút không tin, hắn không nghĩ đối phương quyết liệt như thế. Thực sự vung đao chém người. Cái đầu bị chém xuống, khoe miệng nở nụ cười âm hiểm, cuối cùng hai mắt trợn trừng rồi mất ý thức.

Aatrox ngoảnh quanh một lúc rồi hỏi: “ vừa rồi hắn ta có kịp đặt ra trận pháp gì nữa không?”

Yi cũng nhìn quanh nhưng không nhận ra điều gì, cả ba cứ nghĩ rằng mình đã ra tay kịp nên vừa lúc ngăn cản Kwan kịp bày ra một cái bẫy như lúc này, thế nhưng cả ba đã nhầm, cái bẫy này Kwan quyết lấy chính mạng sống của mình để đặt, cái xác của hắn đột nhiên đầy những dòng điện hư không màu tím chạy qua lại. Kế tiếp đó, từng dòng máu của hắn như được vẽ sẵn chạy theo những đường kì lạ, một trận đồ hư không được tạo ra bằng chính máu của mình, những thanh lõi kiếm lúc này chỉ là đồ ngụy trang mà thôi.

“Ầm”- một tiếng nổ lớn vang lên, cả không gian tầng 6 rung chuyển kịch liệt, bầu trời xuất hiện hàng trăm vết rách.....khắp nơi là những tia điện cuồng loạn bắn tứ tung không mục đích.

197. Q.6 - Chương 27: Sức Mạnh Thực Sự Của Malzahar

Tầng 7, lâu đài chúa tể.

“A... mau bỏ Akali xuống.”- Shen cùng Zed đồng loạt hô lên.

Khắp nơi trên mặt đất tầng thứ 7, đâu đâu cũng thấy toàn những cái hố to nhỏ khác nhau, trên bầu trời, các luồng khí hư không liên tục bất ổn, chúng cứ va vào nhau rồi gây ra những giao động năng lượng theo nhiều mức độ.

Ở bên dưới, Marvelous giờ đây trông khá là “tan nát”, áo mặc trên người sớm đã bị xé ra làm ngàn mảnh từ trước đó, những cơ bắp cuộn cuộn cùng với những hình xăm quái dị trên da được hằn ta khoe cả ra. Cánh tay trái to lớn đang bóp lấy cổ Akali mà nhắc cô lên khỏi mặt đất.

Khuôn mặt Akali trở nên đỏ bừng vì bị Marvelous bóp chặt cổ.

Zed và Shen mặc dù đều là đối thủ của nhau (về nhiều mặt) nhưng đều có chung một điểm là yêu Akali nay thấy cô đang gặp nguy hiểm, mạng sống bị Marvelous nắm trong tay, máu huyết cả hai như muốn sôi cả lên.

“dám động đến sự uy nghiêm của quân đội hư không tất phải trả giá!” Marvelous cười lãnh khốc, máu nhuộm trên làn da khiến người ta có cảm giác như gặp phải hung thần.

Lúc này Akali rút cuộc cũng thấy hoảng sợ, hai tay liên tục vùng vẫy nhưng không thể nào thoát ra khỏi.

Kennen hô lên một tiếng thật lớn, kinh khí nổ vang, đan xen giao nhau, cả người của cậu ta được bao phủ bởi vô số các tia lửa điện liên tục bắn tứ tung, trong 1s Kennen đã biến thành một quả cầu điện lao nhanh về phía Marvelous, tốc độ liên tục được Kennen đẩy lên cao, máu mũi chảy ra liên tục.

“cậu ta định làm gì vậy?”-Malzahar hơi chút kinh ngạc về tốc độ của Kennen.

Shen và Zed không vội đáp hai người nhìn nhau, Shen hơi cúi thấp người nói nhẹ: “ đã sẵn sàng chưa?”

Zed lập tức đáp: “ cơ thể của ta luôn luôn trong trạng thái sẵn sàng”

“hừ”-Marvelous thấy Kennen sử dụng tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng được lao nhanh về phía mình, hừ lạnh một tiếng tỏ ý xem thường, cánh tay còn lại lập tức tích tụ một luồng năng lượng cực đại bắn về phía Kennen.

“Bảo Sấm Sét”-Kennen hét lớn, ngay tức khắc những luồng điện trên người tỏa ra xung quanh, bán kính 100 mét vuông lấy Kennen làm trung tâm được phủ đầy những luồng điện phép thuật đầy uy lực, các luồng năng lượng Hư Không do Marvelous bắn ra ngay tức khắc bị những tia điện kia phá không còn dấu vết.

“Vù vù”-xung quanh cơ thể Kennen đột nhiên được bao phủ bởi một luồng hào quang nhạt, luồng hào quang này càng ngày càng đậm sau đó trở thành một tấm lá chắn năng lượng cực đại. Hóa ra tấm lá chắn năng lượng này do chính Shen tạo ra với tuyệt kỹ “nhất thống”- Trong tích tắc Shen như có khả năng dịch chuyển xuất hiện ngay sau lưng của Kennen, vô ảnh bộ pháp sử dụng năm lần liên tục xuất hiện ngay trước mặt Marvelous khiến hắn giật bắn cả người.

Nói thì dài nhưng thực chất mọi chuyện chỉ xảy ra chưa đầy 2s.

“ầm ầm”-bão điện chạm vào cơ thể của Marvelous khiến hắn ta trở nên bị không chế, nhân cơ hội này kiếm từ sau lưng Shen được rút ra, một tiếng phập vang lên, một đường kiếm sắc nhọn cắt vào cánh tay phải của Marvelous khiến hắn hét lên đau đớn buông Akali ra. Shen không chút chậm trễ ôm lấy cô phóng người rời khỏi luồng bão điện mà Kennen tạo ra.

Á- ngay khi Shen vừa thoát ra thì Marvelous hét lên điên cuồng, khắp toàn thân trên cơ thể tức tốc bạo phát hàng loạt những rung động năng lượng kinh thiên, sức mạnh từ bão điện do Kennen tạo ra bị những luồng sức mạnh hư không kia chèn ép liên tục.

“phụt”-Kennen bật ngược lại phun ra một một dòng máu đỏ, đau đớn ngã trên mặt đất, bão điện nhanh chóng biến mất, một chiêu phản kích của Marvelous quá mạnh mẽ khiến cậu ta không thể nào chống lại được.

“thằng khốn, dám giỡn mặt với ta sao”-Marvelous lạnh lùng nhìn Kennen.

“vút vút”-ngay khi Marvelous còn chưa kịp có bất cứ một phản ứng gì từ Zed từ bên dưới cái bóng đen của Marvelous đang in lên mặt đất trôi lên, đôi mắt anh ta đỏ ngầu đờ đờ sát khí, hai thanh kiếm trên tay

liên tục vang lên những tiếng rít gió không ngừng, những bóng đen phân thân từ trên trời, từ hai bên trái phải đột ngột xuất hiện rồi lao đến tấn công Marvelous.

Những tiếng la hét thảm thiết của hắn ta vang lên không dứt, toàn bộ cơ thể đầy rẫy các vết thương chí mạng, máu không ngừng chảy ra.

“nổ”-Zed hô lên một tiếng, những dấu ấn bóng tối mà anh ta khắc lên người Marvelous lập tức phát nổ, cả không gian tầng bảy rung động theo từng tiếng nổ vang lên.

“bịch”-Zed tức tốc lùi lại bên cạnh Shen và những người khác, Akali ho khan vài tiếng hỏi: “diệt được hắn chưa?”

Malzahar nheo mắt lại sau đó mở bừng ra nói: “Vẫn chưa, hắn còn sống”

“các người làm ta điên lên rồi đấy”- Marvelous vùng lên mạnh mẽ, đất cát xung quanh lập tức cuộn dậy như sóng thần, năng lượng hư không bắt đầu trào dâng, áp lực khủng khiếp đè ép khiến Shen và những người khác khó lòng đứng vững.

“chết đi”-Marvelous toàn thân rực cháy sức mạnh hư không, hắn ta đột ngột biến mất tại vị trí, rồi bất thành linh xuất hiện ngay trước mặt Shen, một quyền cực mạnh đâm thẳng vào bụng của Shen khiến anh ta lập tức phun ra một búng máu bắn đi hơn 20m.

“Shen”-Akali hét lên, đôi tay vung đến định tấn công Marvelous nhưng giờ khắc này Marvelous như đã bị chọc tức, hắn ta hóa cánh tay trái của mình thành một chiếc búa sắt to lớn đập mạnh vào người Akali khiến cô đưa đòn bắn ra xa, xương tay và chân bị gãy toàn bộ.

“thằng khốn”-Zed điên cuồng lao đến, chiêu vừa rồi hắn thi triển trên người Marvelous là tuyệt kỹ mạnh nhất, âm hiểm nhất của nhẫn thuật bóng đêm vậy mà vẫn không thể nào lấy được mạng của hắn ta, điều này khiến Zed vô cùng tức giận, hai thanh kiếm trên tay liên tục chém đến, nhưng Marvelous còn nhanh hơn cả trước kia, từ miệng của hắn một luồng năng lượng hư không bắn thẳng ra, thiêu rụi cơ thể của Zed, quần giáp, áo giáp đều tức khắc bị thiêu đốt, Zed lăn trên mặt đất, đau đớn nhưng không muốn để kẻ thù biết, máu cứ liên tục chảy ra từ mũi, lỗ tai và từ miệng.

“còn người, chết luôn đi”-Marvelous tiện chân đá Kennen văng đi, không khác gì đá một cái bao cát cả. Kennen sau khi thi triển cực hạn bảo sắc thì toàn thân trở nên vô lực, nay bị một cước cực mạnh của Marvelous khiến cho cậu ta sống không bằng chết, học máu nằm trên mặt đất.

“Ầm.”- Lúc này Malzahar nhanh như cắt lao đến, tung ngay một chưởng cực mạnh về phía Marvelous nhằm giải nguy.

Marvelous tạm thời lùi lại vài bước nhìn Malzahar đang bảo vệ đám người Shen, Kennen, Zed và Akali phía sau gầm lên nói: “đồ phản bội, ta định sau khi xử xong bọn tép riu này mới đến lượt người nhưng không ngờ người lại chủ động nạp mạng sớm đến thế.”

Malzahar nheo mắt nói: “thực lực của ta và người quá chênh lệch, ta nghĩ người nên đầu hàng và nhanh chóng rời khỏi đây càng sớm càng tốt, có như thế mạng sống của người mới còn được.”

“hừ”-Marvelous hừ lạnh một tiếng khinh bỉ rồi đáp: “đừng có mở miệng ra là tỏ mình mạnh, chưa biết kẻ nào nằm dưới chân kẻ nào đâu, tiếp chiêu”-Hắn ta lập tức lao vào tấn công Malzahar một cách cực kỳ điên cuồng.

“Chết đi.”

“Chết đi.”

Hai người đồng thời gầm lên, hiện tại đã là cục diện không chết không ngừng tay, không ai có thể thoái lui.

Hai người di động nhanh như hai đại diện quang, năng lượng hùng hậu liên tục va nhau, khí lực màu tím tràn khắp mặt đất như cuồng phong gào thét, nơi nào cuốn qua là từng gò cát, đá tảng sụp xuống hoặc vỡ tan, cả vùng đất vô biên rừng rùng chuyển động.

“ầm ầm”

Malzahar và Marvelous từ dưới đất lao lên không, hai người đều dùng Hư Không tốc độ, liên tục chiến đấu ngay trên không, người ngoài nhìn cứ nghĩ họ biết bay.

Trên không lấp lánh hào quang, sấm chớp nhập nhòa. Sức mạnh của hai bên có thể xem là ngang ngửa nhưng Malzahar là một nhà tiên tri, bởi vậy bất cứ đòn thế nào Marvelous định tung ra ông đều đã thấy trước.

“á”-Một tiếng hét thảm vang lên, Malzahar ảo diệu tránh người sang trái né được một cước cực mạnh từ Marvelous, đúng lúc ấy từ lòng bàn tay của ông một quả cầu năng lượng hư không bắn ra ghim thẳng vào ngực của hắn.

Marvelous bị bắn đi, thổ máu đầm dề, Malzahar quyết không bỏ qua nhanh chóng bám theo, cây dao vốn hay đeo bên hông lập tức rút ra đâm đến .

Marvelous sắc mặt tái đi, hai tay liên tục bỏ ra hàng loạt năng lượng hư không mong ngăn cản lại. Nhưng Malzahar đã chém giết đến mức sa vào trạng thái cuồng bạo, kinh khí lan khắp toàn thân. Nếu như có Vi hoặc Caitlyn ở đây chắc chắn họ sẽ nhận ra rằng trạng thái lúc này của Malzahar rất giống với trạng thái điên cuồng khi John náo loạn tại thành phố Piltover khi trước.

“Bùng bùng,” hai chân của ông trực tiếp va chạm với hai tay của Marvelous. “Rắc, rắc”, hai bàn tay Marvelous bị đập vỡ, huyết nhục nhầy nhụa, nhìn rõ cả lớp xương trắng hếu bên trong.

Vừa đáp xuống, Malzahar lại tung tiếp một cú đá xoay vòng trúng ngay đầu vai Marvelous, “rắc”, cánh tay phải của gã gãy đến tận vai, máu phun ra ào ào. Nửa người Marvelous nhuộm đỏ, ngã phịch xuống đất, hồi lâu mới lắc lư bò dậy.

“nói ra những lời trần trối cuối cùng đi”- Lời lẽ Malzahar lạnh như băng, không hề mang theo chút tình cảm nào.

Sắc mặt Marvelous hung ác, đáp lại lạnh tanh: “ngươi muốn ta đầu hàng và chịu khuất phục trước ngươi? Không đời nào có chuyện đó, đội trưởng đội 1 như ta không bao giờ chịu cuối đầu trước ai ngoài chúa tể.”

“đánh nữa cũng vô ích, mọi cử động của ngươi ta đều có thể nhìn thấy cả”-Malzahar lắc đầu nói.

“vậy thì sao? Chưa giết được ta chưa biết kết quả đâu”- Marvelous búng người đá xéo ra, chân phải vung lên đập vào ngực của Malzahar nhưng ông ấy như đã đoán trước được, lập tức lùi lại ba bước tránh một đá đó.

“Grào...”

“Grào...”

Đột nhiên hai tiếng rống gầm vang vang, âm thanh cuộn cuộn lan khắp tầng 7, mặt cát như sóng biển tràn lên âm ỉm.

Từ hai cánh tay bị chấn nát của Marvelous hai cái đầu rồng được huyền hóa ra, giống như hai khẩu thần công, miệng rồng mở lớn lập tức hai luồng năng lượng hủy diệt mọi thứ bắn đến. Sắc mặt Malzahar có chút khó coi, hiển nhiên điều này ông ta hoàn toàn không đoán trước được.

Marvelous cười tàn nhẫn: “đến đây, ta sẽ ngươi tan thành bụi cát”

“rầm”-Malzahar bước chân trái về phía sau, hai lòng bàn tay được phủ nhanh một lớp hào quang màu tím nhạt, kế tiếp đó một cánh cửa hư không được ông tức tốc mở ra, hai luồng năng lượng khủng bố ấy đi xuyên qua cánh cửa vào cái thế giới hỗn độn bất định bên trong.

“Marvelous kết thúc rồi, chết đi”-Malzahar nhanh như một cơn gió nhùn người bay lên cao, đôi mắt của ông đột nhiên bùng bùng những luồng hào quang hư không nhàn nhạt, kế tiếp một luồng sóng năng lượng bắn ra từ đôi mắt của Malzahar trúng vào cơ thể của Marvelous.

“á...ta không thể thua thế này được”-Marvelous điên cuồng la hét, toàn thân của hắn bây giờ như không còn để hắn khống chế nữa, hai tay rồng, hay chân, đều bị Malzahar khống chế, không những thế, sinh mệnh trong người hắn đang bị chính thứ sức mạnh hư không của Malzahar ăn mòn từ từ.

“xột”-Marvelous ngã trên mặt đất, giống như một cơ thể không xương hoàn toàn bất động.

198. Q.6 - Chương 28: Các Cô Gái Gặp Nạn

“một lũ yếu kém”-Du Couteau khinh thường, hai tay liên tục tung ra hơn trăm chưởng đánh về phía những cô gái.

“quyền trượng đại thiên sứ”-Nami hét lên một tiếng, ngay tức khắc trên tay cô xuất hiện một cây quyền trượng tỏa ra những hào quang nhàn nhạt, cô vùng mạnh quyền trượng về phía trước, một lớp lá chắn năng lượng lập tức được tạo ra chặn đứng toàn bộ công kích từ Du Couteau.

“vù vù”-từ phía sau Janna kêu gọi một cơn cuồng phong mãnh liệt lao đến tấn công Du Couteau, cơn lốc gầm rú như một con thú hung tợn tấn công Du Couteau nhưng chỉ cần một cái phất tay ,cơn cuồng phong ấy đã biến mất không còn dấu vết.

“chưa hết đâu”- Diana như sao chổi lao thẳng đến Du Couteau, từ trên tay cô bắn nguyệt kiếm liên tục chém ra mười kiếm, mỗi kiếm lại chứa đầy sức mạnh tinh thuần của mặt trăng.

“Ầm”-Một đòn phối hợp quá nhanh, nhanh đến nỗi Du Couteau cũng không kịp phản ứng, hắn ta lĩnh trọn mười kiếm vào người, những tiếng nổ vang lên dồn dập.

Khói bụi dần tan, giữa không trung Du Couteau vẫn nguyên vẹn không hề trầy xước. “ mọi người, đồng loạt tấn công”-Sona ở phía sau hô lớn, những khúc nhạc chứa đầy phép thuật bắt đầu cất lên, 10 người còn lại được những giai điệu phép thuật kia hỗ trợ nên cảm thấy sức mạnh trong người như gia tăng cao hơn bao giờ hết.

“ầm ầm ầm”-hàng loạt các chiêu thức mạnh nhất của những cô gái tung ra tấn công Du Couteau.

“há”-Du Couteau há miệng hút thật mạnh, một cỗ hấp lực kinh khủng bắt đầu xuất hiện. Y như một tòa động không đáy, tham lam hút lấy toàn bộ các luồng năng lượng kia, đoạn giữa mặt hú vang tỏ vẻ hài lòng, cất tiếng tàn nhẫn: “Thoải mái, sức mạnh được lắm, ha ha... ta đã nói cho các người biết sức mạnh của ta có thể khắc chế toàn bộ sức mạnh phép thuật trên vùng đất Valoran này chưa nhỉ?”

Vừa nói xong, Du Couteau lập tức hóa ra một thanh đồng cổ mâu lao vào Irelia như sao băng, cổ mâu hung hãn ấn vào ngực cô.

Irelia vùng kiếm chặn trúng thanh đồng cổ mâu, không hiểu cây trường mâu rỉ sét này được rèn luyện bằng thanh đồng hay vật gì khác mà bị đánh trúng vẫn trơ trơ không hề hấn. Cổ mâu bùng lên hào quang như vàng thái dương, uy lực ấy không biết sử dụng từ ngữ nào để diễn tả, chỉ biết rằng sau khi cổ mâu bùng lên hào quang thì Irelia và 10 cô gái đang đứng gần đó đồng loạt bị bắn lùi ra sau hơn hai mươi bước ngã nặng nề trên mặt đất.

Cổ mâu kinh hồn ẩn chứa sức mạnh bất thường khiến Irelia và những cô gái khác kinh hãi, sức mạnh này chính là ... sức mạnh của tất cả các chiêu thức mà họ vừa đánh ra. Năng lượng bị Du Couteau hút lấy rồi trả lại toàn bộ.

Thế là sao? Đối phương dùng chính sức mạnh của họ đánh họ, đồng thời, năng lượng của Du Couteau như sóng biển cuộn cuộn đổ tới, hai luồng lực hùng hậu cực điểm cùng đánh vào bọn họ.

Giao chiến thế này, thắng bại đã rõ.

Irelia và các cô gái khác bị chấn bay đi, Du Couteau vượt nhanh hơn tốc độ ánh sáng, xuất hiện ngay cạnh bọn họ, thanh đồng cổ mâu như sấm sét xuyên qua sườn non của Miss, xâu cô lên không.

“á”-một tiếng hét thảm thiết phát ra từ cái miệng xinh đẹp của Miss Fortune.

“bỏ cô ấy xuống”-10 người còn lại hét lên kinh hãi, lập tức vùng dậy lao đến điên cuồng công kích Du Couteau. Caitlyn sử dụng súng bắn ra liên tục những viên đạn nhắm vào đầu của hắn ta, năng lượng bóng đêm, năng lượng mặt trăng, tinh linh, gió, nước v.v...v tất cả đều điên cuồng bắn đến hòng giải cứu Miss.

“hút hút”- Du Couteau xoay đầu há miệng tức hút lấy toàn bộ những đòn tấn công của các cô gái đang bắn đến.

Hai mắt Du Couteau lấp lánh hàn quang, cười tàn nhẫn: “Ta nói rồi, sức mạnh của các người bị ta khắc chế.”

Miss bị găm trên trường mâu, sườn non máu me đầm đìa nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, bình tĩnh đáp: “Chưa đến cuối cùng, chưa thể khẳng định.”

“Soạt.”

Cô thuận theo trường mâu lao xuống, mặc ừ mâu sắc bén xuyên qua thân thể, lao vào ngực Du Couteau, tất cả hành động diễn ra nhanh hơn điện. Rút cây dao sắc nhọn bên hông ra chém trúng cổ Du Couteau.

Máu tươi phun trào, Du Couteau cơ hồ bị chặt đứt đầu, hấn gằm lên tà dị, hất mạnh trường mâu khiến Miss bay xa mấy trăm mét.

“Miss...Miss”-Các cô gái khác sợ hãi lao đến bên cạnh Miss, ngay lập tức Sona và Nami sử dụng toàn bộ bản lĩnh của mình để cầm máu vết thương đang liên tục chảy máu.

Miss nở nụ cười nói: “ các chị em, xem ra lần này chúng ta khó lòng rời khỏi đây để gặp lại John, nhưng chúng ta không thể đầu hàng được, đã là vợ của John thì ít ra chúng ta cũng phải được như anh ấy, chiến đấu đến cùng.”

“Đừng nói nữa..máu cô đang chảy rất nhiều đấy”-Caitlyn vừa khóc vừa nói.

“vù vù”-vết cắt trên cổ của Du Couteau lập tức được bao phủ bởi một màng năng lượng hư không, tức khắc 3s sau vết thương đã lành như chưa từng bị gì, khuôn mặt của Du Couteau bắt đầu thể hiện sự tức giận của bản thân, hấn nhìn những cô gái trước mặt trầm nghĩ: “ có thể sức mạnh không lại ta nhưng nếu nói về độ làm liều thì nhất định sẽ không từ mọi cách.”

Du Couteau cười lạnh: “Đến đi, dùng hết khả năng, bằng không các người đâu còn cơ hội nữa.”

Kayle nắm kiếm trong tay, bùng lên hào quang trăm mét như cầu vồng, bất quá dải sáng không vươn dài tiếp mà càng lúc càng cường thịnh, sau cùng che hết bầu trời tạo thành một vầng thái dương treo trên không.

Sức mạnh dao động đáng sợ, sau khi cùng với John hấp thụ toàn bộ sức mạnh Âm Dương tại khu vực kì bí kia, kể từ đó về sau sức mạnh Thiên Sư trong người của Kayle được tăng lên một cách khủng bố, nếu mà so sánh thì e rằng cả hai vị đại thiên sư và thiên thần sa ngã cộng lại cũng khó lòng bằng cô.

Du Couteau cảm ứng được sức mạnh đáng sợ nhưng không hề hoảng loạn, ngược lại mỉm cười tàn nhẫn. Kayle nhận rõ thần tình của lão, ngầm triệt đi một nửa sức mạnh, rồi độc địa chém tới.

Kiểm lực như cầu vồng cắt ngang hư không, chém ngay vào Du Couteau .

Du Couteau cười lạnh, đưa cổ mâu nghênh đón kiếm ảnh, quái sự lại xảy ra, cổ mâu hút hết thần quang như cá kình hút nước, kiếm ảnh không tổn thương được hấn mà trở thành đồ cấp dưỡng cho hấn.

Cho dù mình xuất ra sức mạnh cỡ nào đều bị đối phương triệt để hấp thụ, quả nhiên không dễ chịu. Nhưng Kayle quyết không buông xuôi, cô nhớ lại lúc mọi người chiến đấu với Du Couteau, khi bọn họ tung ra những chiêu thức mạnh mẽ nhất, tình hình cũng thế này, mọi năng lượng đều bị y hút hết.

Liên tưởng với tình cảnh vừa rồi, cô đại ngộ, lúc đối phương công kích, tuyệt không có dao động năng lượng, kiếm khí hay bất cứ gì phát ra, hoàn toàn giống người thông thường, vung trường mâu trực tiếp tiến công, đòn đánh cực kỳ đơn giản.

“Phải như thế.”- Kayle đã nắm được bản chất của vấn đề nhưng vẫn nhú mày, nếu muốn phát huy sức mạnh cao nhất, tất phải dùng năng lượng tác dụng lên thân thể đối phương.

Lẽ nào cô và những người khác cũng phải như Du Couteau, chỉ múa kiếm, đánh tay, không phát ra sức mạnh đáng sợ trong thân thể, chỉ tiến hành vật lí công kích đơn thuần? Quả thực có sức không được dùng. Cùng lúc, Du Couteau lao tới, đâm mâu vào Kayle, cô đành vung kiếm chặn lại.

“Choang.”

Hoa lửa tung tóe, hào quang hư không đáng sợ từ cổ mâu phát ra hùng hổ cuộn về phía Kayle, là kiếm khí thần thánh cô đánh ra vừa nãy, giờ bị phản lại. Buộc phải bay lùi về phía sau, Du Couteau bám theo, hiển nhiên muốn cô xuất ra toàn bộ tuyệt kỹ của mình.

“Công Lý Thịnh Nộ”- Đang lùi lại, Kayle chợt quát vang, thanh gươm trên tay nhanh chóng phùng phùng những luồng hỏa diễm thần thánh. Lần này là cô quyết định vật lý công kích chứ không còn sử dụng năng lượng công kích như lúc nãy, mỗi kiếm chém ra đều mang theo những luồng hỏa diễm thần thánh cực kì nóng bức.

“phập phập”- chiếc áo Du Couteau đang mặc trên người nhanh chóng bị thiêu trụi.

Đại chiến tới giờ, Kayle cảm nhận được đối phương mạnh và đáng sợ cỡ nào, sức mạnh vượt trên cực hạn vẫn bị y hút mất, pháp tắc của tổ tiên cũng khó lòng diệt được. Nhưng cục diện đã thành sinh tử, nếu không diệt được đối phương sẽ bị đối phương diệt.

“Kayle, cô ổn chứ?”-Diana và Ireliu tiến lại cạnh Kayle nói.

Kayle lau đi mồ hôi trên trán đáp: “ có thể cầm cự thêm, Miss sao rồi?”

Ireliu nói: “ vết thương đã được Sona và Nami chữa trị, không còn chảy máu nữa, cô ấy qua nguy hiểm rồi.”

“vậy thì tốt”-Kayle thở phào nhẹ nhõm.

“để chúng tôi giúp”-Syndra và những người khác cùng tiến đến đứng cạnh Kayle nói.

“lên!”-Kayle hô nhẹ một tiếng lập tức 9 cô gái lao đến tấn công Du Couteau, Sona, Caitlyn, Miss ở phía sau yểm trợ, cách chiến đấu của họ không phù hợp với cận chiến, những tiếng đàn liên tục vang lên gia tăng tốc độ và khả năng chiến đấu của 9 cô gái kia, bây giờ không ai quyết định sử dụng đến phép thuật cả, chỉ là vật lý công kích bình thường mà thôi.

Du Couteau cười lạnh: “Các người tưởng thế này ta không hút được năng lượng sao? Trừ phi người không sức mạnh.”- Thanh đồng cổ mâu lại chạm vào vũ khí của các cô gái định hút một phần sức mạnh của họ.

Nhưng lần này không có tác dụng, vũ khí trên tay của Diana, Ireliu liên tục chém đến khiến Du Couteau kinh hãi lùi lại liên tục, tốc độ chiến đấu của những cô gái càng lúc càng được gia tăng mãnh liệt.

“A... người...” Du Couteau kinh nộ.

“bằng bằng”-từ phía sau Caitlyn với khả năng bách phát bách trúng của mình cùng với Miss bắn ra hàng loạt đạn chuẩn xác nhắm vào cơ thể của Du Couteau.

“bụp bụp”-không chậm trễ bên ngoài thân thể của Du Couteau lập tức hình thành một tấm lá chắn năng lượng cản lại những viên đạn chuẩn xác ấy.

“A...”

Du Couteau gầm lên giận dữ, phẫn nộ nhìn những cô gái nói: “Ta hơi coi thường các người, được lắm, vậy ta sẽ trả đầy đủ cả vốn lẫn lãi, chết hết đi!”

Vừa nói xong hắn ta gần như phát cuồng, lao tới như sao băng vạch ngang bầu trời, nhanh đến độ không ai nhận rõ bóng dáng.

“Giết.”

“Giết.”

Những cô gái hô lên đầy mạnh mẽ.

Du Couteau, đô đốc của quân đội Hư Không kể mà hiện tại sức mạnh chỉ xếp sau mỗi Chúa tể đã thực sự nổi điên lên thì ai có thể ngăn cản hắn đây?

Cuồng phong liên tục thét gào, cổ mâu trong tay Du Couteau vung lên hạ xuống, tốc độ nhanh đến mức khó lòng nhìn bằng mắt thường.

“một dòng máu đỏ tươi bắn lên trời”

“hai dòng máu, ba dòng máu rồi bốn năm sáu...”

Cuối cùng 11 cô gái kiên cường chiến đấu đã đến giới hạn khả năng, toàn bộ đều bị Du Couteau một mâu đâm xuyên qua ngực máu chảy ra đỏ thẫm cả mặt đất.

11 người thì chỉ có Kayle nhờ vào cơ thể đặc biệt của một thiên sứ và từ sau khi hấp thụ sức mạnh Âm Dương khả năng khôi phục của cô trở nên khủng khiếp hơn thế cho nên mạng sống vẫn còn có giữ được.

Du Couteau lạnh như băng xem những cái chết ấy không đáng một xu hừ một tiếng, đột nhiên hần hơi chút kinh ngạc khi thấy từ giữa ngực của 11 cô gái ấy xuất hiện một chiếc giáp thiên sứ tỏa hào quang lấp lánh, kế tiếp đó, 11 người sống lại. Một cảnh tượng khiến hắn ta kinh ngạc tột độ, cứ nghĩ là họ đã chết cả rồi vậy mà...

“chúng ta đã sống lại”-Sona ngồi dậy sờ trước ngực mình nói...

“Diana, Syndra, Elise, các cô...”-Nami lo lắng đỡ họ dậy hỏi.

“không sao cả...”-Elise cắn hận nhìn Du Couteau nếu vừa rồi không có giáp thiên thần cứu họ 1 mạng thì giờ đây, giọt máu của John trong người mình đã mất rồi.

“hồ hô, các người có món bảo vật thú vị thật đấy, nhưng cho dù sống lại rồi thì sao? Mạng các người vẫn nằm trong tay ta, không thể nào thoát khỏi cái chết được đâu”-Du Couteau cười lên một cách đầy điên cuồng.

“có thể bọn ta đã bị người giết 1 lần nhưng lần này bọn ta quyết không thể chết được, bọn ta phải quay về cạnh John,”-11 cô gái đứng thẳng người dậy, ánh mắt cương nghị nhìn về phía Du Couteau.

“đừng tỏ vẻ mạnh mẽ trước mặt ta”-Du Couteau hét lớn, từ hai lòng bàn tay của hắn một tràn năng lượng khủng bố như sóng thần bắn đến 11 cô gái. Sức mạnh như trời đất cũng có thể bị phá hủy.

“chúng ta không thể chết, chúng ta phải gặp lại được John”- 11 cô gái nắm lấy tay nhau, mắt nhắm chặt. Tâm ý của 11 người giờ khắc này tương thông lẫn nhau, cùng phát ra một ý niệm được sống, được gặp lại người mình yêu.

“ầm”-luồng năng lượng hư không kia bắn đến, một tiếng nổ kinh thiên động địa cả tầng 8 như nổ tung, cây cối, mặt đất, đá tảng xung quanh hầu như không còn nguyên vẹn.

“cái gì?”-khi khói bụi dần bay đi, Du Couteau sắc mặt sạm như tro kinh hãi nhìn về phía trước, ở đó 11 cô gái vẫn còn nguyên vẹn, bao lấy xung quanh bọn họ là một cái lồng năng lượng tỏa ra hào quang bảy sắc rực rỡ, 10 chiếc nhẫn trên tay 10 cô gái và dấu ấn thiên sứ trên trán Kayle đang tỏa ra hào quang sáng rực...

“chuyện này là sao?”-Du Couteau vẫn chưa thể nào hết kinh ngạc.

“không chỉ Du Couteau kinh ngạc mà đến cả 11 cô gái ấy cũng kinh ngạc không kém, họ nhìn nhau như không tin vào mắt mình, những câu hỏi liên tục vang lên “mình còn sống sao?”.

“ta không tin không giết được các người”-Du Couteau gầm lên một tiếng tung người lao đến.

“vút”-đột nhiên ngay lúc này một bóng đen bí ẩn xuất hiện chắn ngay trước mặt Du Couteau, thanh kiếm màu tím trên tay người này vung ra hai nhát chém chéo nhau thành hình chữ X. Uy lực cực mạnh trực tiếp đẩy lùi Du Couteau về phía sau hơn 30 mét.

“Đến lúc giải quyết ân oán rồi, Du Couteau”-Giọng nói ồm ồm của người đó vang lên.

Hai mắt Du Couteau tròn tròn kinh ngạc: “Kassadin? Người....”

199. Q.6 - Chương 29: Quyết Đấu

Người bí ẩn vừa xuất hiện chính là Kassadin, sự xuất hiện của ông ta thực sự quá bất ngờ, các cô gái ai nấy đều nhìn nhau họ đã từng thấy ông ta 1 hay 2 lần trước đây rồi, trong kí ức của họ ông ta cùng phe với Du Couteau nhưng không hiểu sau giờ này lại đối mặt nhau như vậy.

“ông là...”-Elise lên tiếng nhưng chưa nói hết câu thì Kassadin đã vung tay cản lại, ông ấy đáp: “ các cô lùi về phía sau đi, đây là ân oán giữa ta và hắn, cứ để ta giải quyết.”- Vừa nói xong Kassadin liền vung tay, một luồng năng lượng đủ nhẹ đẩy toàn bộ 11 cô gái lùi xa hơn 300 mét.

“Lại thêm 1 kẻ phản bội nữa sao?”-Du Couteau lạnh lùng nhìn Kassadin nói.

“Phản bội?”- Kassadin đột nhiên cười lên ha hả nói: “ ngay từ đầu ta vốn đã không về phe các người rồi, chẳng qua ta chỉ muốn mượn sức mạnh của các người để tiêu diệt John mà thôi, nhưng tiếc rằng mọi chuyện diễn biến không giống như ta đoán, giờ đây ta chỉ muốn lấy cái đầu của người- Du Couteau à, hi vọng con gái ta khi thấy cha mình tự tay giết chết kẻ đã giết nó thì nó sẽ mỉm cười ở ‘phương xa’ kia.”

“xâm ngôn”-Du Couteau quát: “ con gái người phải cảm thấy tự hào khi chính nó đã giúp chúa tể đến được thế giới này, cả người cũng nên tự hào vì đã có thể góp sức cho chúa tể. Một kẻ phản bội như người đâu có xứng đáng sống.”

“không cần nói nhiều, chết đi!”-Kassadin lập tức sử dụng hư vô bộ pháp thượng đẳng của bản thân lao đến tấn công, kiếm trên tay liên tục chém đến như cuồng phong.

“Ầm”-Cuộc chiến càng lúc càng khốc liệt, các cô gái đứng cách đó khá xa nhưng cũng dễ dàng cảm nhận được những dư chấn truyền lại.

.....

Cung thời điểm diễn ra các trận chiến kinh thiên ấy ở Tầng 9 của lâu đài chúa tể, một trận chiến khủng khiếp khác cũng đang diễn ra, có thể nói trận chiến này còn khủng của khủng khiếp gấp mấy trăm lần những trận kia.

Cả không gian tầng 9 lúc này không khác gì 1 mớ hỗn độn, sấm sét, cuồng phong, cứ thay nhau mà gào rống điên cuồng. Ma thuật thì tràn ngập khắp mọi nơi, nơi này vốn đã trở thành bình địa không biết từ khi nào nữa rồi!

“ầm”-Chúa tể bộ dáng tiêu diêu tránh né toàn bộ đòn tấn công của John, tiện chân tung ra liên hoàn 108 cước trực tiếp đá hắn rơi từ trên không đập mạnh xuống mặt đất. Mặt đất nơi John va đập tức khắc lún sâu hơn 10 mét, nứt toát cả ra.

“Sao vậy John? Sức mạnh của người không tụt đến vậy chứ? Mau đem hết ra cho ta xem đi nào”-Chúa tể giọng nói đầy vẻ trêu chọc.

“khốn kiếp!”-John cố gắng đứng dậy, “ầm”-nhưng chưa kịp giữ thăng bằng thì Chúa tể đã xuất hiện ngay trên đầu hắn, không biết tốc độ của hắn ta nên gọi bằng chữ cái gì nữa đây, ‘quá nhanh quá nguy hiểm’ chẳng? Một cước đạp thẳng đầu của John dính lên trên mặt đất, một mảng đất nhỏ xung quanh như sụp xuống vài cm, khuôn mặt của hắn đỏ bừng, cố sức thoát khỏi những không thể làm được.

Chúa tể tỏ ra vô cảm gãi đầu nói: “ à ta biết rồi, chắc người muốn để thuộc hạ của người xem được trận chiến này đúng không? Ta nghe nói con người các người nếu có sự cố vũ sẽ trở nên mạnh mẽ lắm, cũng tốt, cho chúng xem ha...ha...”-Chúa tể lập tức vung tay, phép thuật hư không tràn ra từ tầng 9 tiến đến các tầng bên dưới rồi cả bên ngoài lâu đài và xuất hiện trên khắp các nơi trên lãnh thổ Valoran, giống như một màn hình không gian, mọi hình ảnh của John và Chúa tể đang ở tầng 9 hiện lên trước mặt mọi người.

“cái gì thế?”-Garen cùng những khác đang cật lực chiến đấu với lũ binh lính hư không khi thấy những hình ảnh kia liền trở mắt kinh ngạc.

“John, cậu ta đang chiến đấu với Chúa tể”- Rumble bắn ra hàng loạt quả tên lửa ngăn cản đám ma thú hung tợn đang lao đến rồi nói.

Cứ như thế mọi tầng, mọi địa điểm xung quanh tòa lâu đài này hình ảnh của John và Chúa tể hiện lên rõ ràng.

“tên khốn”-John cảm hận nghiêng chặt rằng.

“sao? Đã muốn tung hết sức chưa? Người cũng không nên làm mất mặt Sephiroth chứ hả.”-Chúa tể lắc chân đá John văng đi như đá một tránh bóng.

“xoạt”-lộn một vòng trên không hấn cổ găng giữ thăng bằng, lau đi bụi cát trên mặt nhìn Chúa tể nói: “người mạnh lắm, nếu đã muốn xem toàn bộ sức mạnh của ta thì ta sẽ chiều”

“Vụt”-Cơ thể John bắt đầu xuất hiện dị biến, 12 chiếc cánh thiên sứ tỏa hào quang xuất hiện, trên người hấn tức khắc được khoác một bộ chiến giáp rực rỡ, thanh gươm Sephiroth cũng xuất hiện trên tay.

“Ha...ha...phải thế...phải thế...”-Như cảm nhận được sức mạnh của John đang tăng vọt và không ngừng dừng lại chúa tể không hề tỏ ra chút lo lắng mà ngược lại cảm thấy khá vui sướng.

“cuộc chiến mới bắt đầu thôi!”-John hét lớn ngay lập tức vung kiếm chém đến, tốc độ đầy cao đến cực hạn, 12 cánh đập mạnh trong không khí, bỏ lại đằng sau là những tàn ảnh hào quang rực rỡ, trông John lúc này không khác gì một đại chiến thần bất bại.

“Ầm”-kiếm khí mãnh liệt va chạm, gạch núi vỡ vụn.

“tiếp chiều”-John lùi lại vài bước rồi hét lớn, thanh kiếm Sephiroth tức khắc năng lượng bao phủ trở nên cường thịnh. “chiều thứ 1”- Kiếm trong tay lấp lóe tạo thành trên một trăm ảo ảnh kiếm, trong nháy mắt hội tụ thành hình chiếc quạt, vệt Kiếm dài đến vài mét, khiến cho người ta sợ hãi cực kỳ. Toàn bộ mặt đất bị rạch nát. Những mũi kiếm uy lực phá thiên không hung bạo lao về phía Chúa tể

“Phù”- Chúa tể thân thể bất động, tay lập tức vung ra một chưởng, cuồng phong gào thét, hư không năng lượng ào ào ra như sóng biển đại dương đối chiến với ảo ảnh kiếm hủy diệt của John đang bắn đến.

“ầm”-một tiếng nổ khủng khiếp vang lên hai luồng năng lượng mạnh mẽ va vào nhau, sức mạnh lan tỏa khiến ất đất xung quanh sụp xuống không gian bắt đầu vặn xoắn kịch liệt.

“tiếp”-John hét lớn một lần nữa tung ra chiều thứ 2. Kiếm trong tay xoay tròn cực nhanh, Kiếm ảnh bao phủ lấy thân thể của mình, kiếm thứ 2 phát xuất! – Kiếm ảnh lập tức biến thành chín tầng, trong nháy mắt đè nén xuống, khiến địch nhân vô phương tránh né.

Sau kiếm thứ 1 kia chúa tể vẫn tỏ ra vô cùng nguyên vẹn, hấn ta nhìn thấy tầng tầng lớp lớp các kiếm ảnh của John đang đánh đến, đôi mắt sáng rực bên trong cái mũ trùm nheo lại, một nụ cười nhẹ vang lên, hai tay đưa lên cao sau đó từ 2 lòng bàn tay bắn ra hai luồng năng lượng hư không. Giống như 2 khẩu pháo năng lượng, hai luồng năng lượng hư không kia trực tiếp đâm xuyên qua tầng tầng lớp lớp kiếm ảnh.

“ầm”- lại một tiếng nổ khủng khiếp nữa vang lên, cuộc chiến đang ngày một khốc liệt.

Giờ khắc này toàn bộ quân lính hư không và quân lính liên minh ở những tầng dưới đều đã ngưng chiến, ánh mắt của tất cả tập trung vào trận chiến của John và Chúa tể, không ai nghĩ được John lại có thể đấu ngang cơ với Chúa tể lâu đến như vậy. Nhưng chỉ những kẻ trong cuộc mới biết Chúa tể chưa tung hết sức của mình, giống như hấn ta còn đang chơi đùa cùng John vậy.

Xem chiều thứ tư của ta!” -Dứt lời Kiếm ảnh xuất hiện đầy trời, liên miên bất tuyệt như mây trôi, sông chảy, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ phạm vi ba trăm mét.

“Chiều thứ 5”- Chỉ thấy tay phải của John vung lên chuyển động không ngừng, mỗi lần chuyển đổi lại chém ra chín Kiếm, chuyển đổi chín lần chín tám mươi mốt Kiếm, từ chín phương hướng bất đồng giáng thẳng vào mặt đối phương. Trong nhất thời cả thiên địa đều như biến sắc, khắp không gian xung quanh đều là cuồng phong gào thét, Kiếm ảnh chói lòa. Không khí bị bóp nghẹt, mặt đất bên dưới sớm đã thành bình địa không bằng phẳng.

“bùm”-Liên tiếp tung ra 5 chiêu mạnh nhất trong tuyệt kỹ của Sephiroth tấn công Chúa tể, John cảm thấy có chút mệt mỏi, trước đây cho dù gặp đối thủ mạnh hấn cũng không tung chiêu một cách nhanh đến như vậy, việc này thật tốn sức.

“phù phù”-John liên tục thở dốc nhìn khói mù trước mặt, không biết chúa tể có bị mình làm bị thương hay gì không.

Khói bụi dần tan đi, một bóng người sừng sững đứng giữa không trung, đôi mắt lạnh lẽo nhìn hấn, chiếc áo khoác bên ngoài hoàn toàn bị thổi bay để lộ ra khuôn mặt của người đó. Chỉ biết bất cứ ai nhìn thấy khuôn mặt của người đó đều tỏ ra hoảng hốt, Sona, và các cô gái, toàn bộ người của Liên Minh và cả Hư Không đều sửng sốt trước khuôn mặt lộ ra của Chúa tể.

“làm sao có thể...làm sao có thể như thế được chứ?”-Cả người John rung lên kịch liệt, hấn không tin vào mắt mình nữa chuyện gì đang xảy ra vậy? rốt cuộc khuôn mặt của Chúa tể sau tấm áo khoác bấy lâu nay là gì?

“Cũng khá đấy, 5 chiêu vừa rồi uy lực cũng không kém gì Sephiroth năm xưa, thậm chí có phần mạnh hơn nhưng thật tiếc chừng đó vẫn chưa đủ để hạ được ta đâu”-Giọng nói của Chúa tể không còn có ý bỡn cợt như lúc đầu, có vẻ như hấn đang tập trung chuẩn bị tung hết sức.

Ở khắp nơi xung quanh lâu đài chúa tể, đám người Liên Minh nhìn vào gương mặt chúa tể đang hiện lên trên màn hình mà tắc lưỡi không thốt thành tiếng, bởi lẽ gương mặt ấy nó quá giống...à không phải nói là giống như đúc gương mặt của John....

“chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”-Malzahar nhìn vào gương mặt của chúa tể cũng hoảng hốt không thôi, trước đây và cả thời xa xưa đó nữa chưa một ai từng nhìn thấy khuôn mặt thực sự của Chúa tể, vậy mà giờ đây khi mọi người thấy được gương mặt ấy thì nó lại giống y như đúc gương mặt của thủ lĩnh Liên Minh-John.

“không ngờ đấy”- Du Couteau lắc đầu kinh ngạc, đến cả ông,thuộc hạ thân nhất bên cạnh chúa tể cũng không hề biết đến gương mặt thật của người.

Kassadin nheo mắt nói: “ ngay cả người cũng không biết gương mặt thật của chúa tể sao? Không ngờ 2 người họ lại giống nhau đến thế.”

“Chuyện này là sao? Tại sao chúa tể Hư Không lại có gương mặt giống John đến vậy?”- Sona và Nami cùng các cô gái nhìn nhau nhưng không ai biết câu trả lời.

Trở lại tầng 9.

John chỉ kiếm vào Chúa tể hét lớn: “ thế là thế nào? Người đã sử dụng ma thuật gì? Tại sao khuôn mặt của người lại giống ta đến vậy? mau biến lại hình dạng thật đi”

“hình dạng thật? Ha...ha...”-Chúa tể Hư Không cười một cách thống khoái đáp: “ đây chính là gương mặt thật của ta, giống người đúng không? Tất nhiên rồi, vì chúng ta vốn là một mà.”

“hả”-John kinh ngạc tập 2, những gì Chúa tể nói ra hấn 1 câu cũng không hiểu.

“xiết”-nắm tay xiết chặt thanh kiếm, đáp: “ chắc chắn là ma thuật, không thể nào có người giống ta đến như vậy được, chắc chắn là ma thuật...”

“tin cũng được, không tin cũng được, ta và người vốn là một...tuy nhiên đến nước này thì có ta sẽ không có người mà có người sẽ không có ta. John sức mạnh của ta hơn người rất nhiều, nể tình chúng ta đều như nhau hãy tự kết liễu mạng sống đi, ta hứa sẽ thả tất cả các người bạn và thuộc hạ của người quay về Valoran.”-Chúa tể chỉ tay vào người John nói.

“câm đi!”-John hét lớn: “ thả họ về rồi thì liệu họ có thoát khỏi tay người? Còn nữa, bọn ta đến đây là để tiêu diệt người-chúa tể hư không, để đem lại tự do cho toàn Valoran, đến khi nào chưa hoàn thành mục đích bọn ta nhất định không bỏ cuộc.”

“Ầm”-nói xong tay hấn lập tức vung mạnh, một thanh cuồng kiếm ảo ảnh chém đến, Chúa tể không hề tránh né để thanh cuồng kiếm kia chấn nát cánh tay trái của mình. Đám lính hư không thấy Chúa tể bị chặt đứt một cách tay thâm hô lên kinh hãi, bên liên minh thì vui tột độ. Thế nhưng mọi thứ đâu đơn giản đến vậy, máu thịt bị chấn nát trong không khí đột nhiên tụ lại rồi quay ngược trở lại, cánh tay bị John chấn nát ngay tức khắc được phục hồi.

“cái gì thế?”-Tất cả những ai đang quan chiến đều kinh ngạc giật mình, nhưng riêng với John thì không, từ sau khi hắn có thể điều khiển được 12 cánh thiên sứ sau lưng thì hắn đã cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, việc khôi phục lại một bộ phận đã mất trên cơ thể lúc này đối với hắn không có gì quá khó khăn cả.

“khi thực lực của người đạt đến một mức nhất định thì việc khôi phục lại bộ phận trên cơ thể không có gì quá khó khăn cả, các chiêu thức của người đối với ta không hề có ý nghĩa”-Chúa tể lắc đầu nói.

“nhưng khả năng khôi phục là có hạn, để xem người có thể khôi phục được bao nhiêu lần?”-John hét lớn vùng kiếm cực mạnh lao đến tấn công.

Chúa tể nhép môi khinh thường: “ người nghĩ ta để người thoải mái ra tay hay sao? Đến đây, để xem kẻ nào mạnh hơn”-Nói xong chúa tể cũng tức tốc lao đến, hai lòng bàn tay tỏa ra liên tục hào quang màu tím đậm.

Giờ khắc này đây con người ở khắp nơi trên Valoran, và bên ngoài lâu đài đều nhìn rõ cảnh tượng, vô luận là quái thú và lính hư không hay các tướng lĩnh và binh sĩ bên liên minh, ai cũng biết trận quyết chiến này thế nào. Họ cả kinh nhìn vào hình ảnh trong cái màn hình được chúa tể tạo nên ở trên đỉnh đầu.

Trận đại chiến tàn khốc trôi theo thời gian. Giáp của John gần như phá tan, hắn đã cởi ra, toàn thân là huyết tích, hào quang trên người cũng nhạt hơn rất nhiều.

Thân thể họ tan nát mấy lần nhưng thủy chung không thể thật sự diệt được đối phương!

John quăng thanh Sephiroth gần gãy đi, sát ý trong mắt hai người lao vào nhau.

“quyền, cước, chỉ, chưởng, trảo v...v...”-tất cả đều loạn xạ tranh đấu, những âm thanh bịch bịch vang lên liên tục khiến người ta nghe mà lạnh cả tóc gáy. Sự va chạm mạnh của hai cái cơ thể kia khiến không khí xung quanh như chao đảo, gió thổi giữa chừng rồi lại tắt, cát bay giữa đường rồi lại rơi...

Bất kể ai đang quan chiến đều thấy bất nhẫn, John và Chúa tể xé nát nhau. Tay chân gãy rời, tan nát lao vào không trung, thi triển đòn kịch liệt và tàn nhẫn nhất, máu đỏ lôm nhuộm cả bầu trời.

“Phong-Lôi-Hỏa-Thủy-Địa”-

John quát lớn, một hỗn hợp năm loại nguyên tố phép thuật trong người được xuất ra, thân thể Chúa tể biến ảo ra là năm hướng ảo diệu tránh né một chiêu cực mạnh, kế tiếp đó không biết từ đâu một phân thân của Chúa tể vòng ra phía sau lưng của John hai tay vùng mạnh đánh xuống, John không kịp phòng bị ngay tức khắc dính trọn một chiêu đau đớn phụt máu, lồng ngực như lòi ra đập mạnh xuống mặt đất, những chiếc lông cánh thiên sứ bay tứ tung khắp bầu trời.

“chết đi!”- Chúa tể hét lớn, từ hai lòng bàn tay điên cuồng bắn ra hàng loạt cầu năng lượng hư không về nơi John vừa rơi xuống, mặt đất nổ tung liên tục, chấn động khủng khiếp đến nỗi lan ra cả bên ngoài lâu đài.

“ầm”-một tiếng nổ kinh thiên nữa vang lên, từ dưới lòng đất John bộ dạng thảm hại phóng thẳng lên trên, một luồng hỏa diễm nóng rực từ lòng bàn tay hắn phóng đến. Nhưng Chúa tể chỉ cần một cú vung tay đã khiến luồng hỏa diễm ấy bị dập tắt.

“cuộc chiến này chấm dứt ở đây, người thua rồi”-Chúa tể cười nhẹ một tiếng, tay phải và trái đặt trước ngực hình chữ X ngay lập tức một luồng năng lượng cực mạnh được phóng ra đâm thẳng vào người của John khiến hắn cảm giác như toàn thân không thể kiểm soát rơi tự do xuống mặt đất.

“John...”-mọi người quen của hắn đều kinh hãi khi thấy tình cảnh này.

“John...đừng cố nữa...”-Các cô gái thấy John thê thảm như thế không khỏi rơi nước mắt đau xót, họ liên tục bảo John đừng đánh nữa, họ quá sợ hãi, sợ rằng nếu cứ tiếp tục như thế John sẽ chết trong tay của Chúa tể mất.

“ọc”-John phun ra rất nhiều máu cố gắng bò khỏi mặt đất, đôi mắt đỏ bừng đầy mạch máu hiện rõ ngược nhìn cái khuôn mặt giống hệt mình kia cố gắng nói: “ ta...ọc...ta sẽ không thua...”

“chết đến nơi rồi mà cũng không chịu thua sao?”-Chúa tể lắc đầu ngao ngán, ngay lập tức xuất hiện bên cạnh hắn chân đưa lên cao sau đó liên tục đập xuống lưng của John.

“bịch bịch bịch”-âm thanh vang lên thật náo lòng, John giờ phút này cảm thấy cơ thể mình thật yếu ớt, hào quang thần thánh bên ngoài nhạt nhòa, giáp trên người thì nát từ sớm, kiếm thì gãy, tất cả đã kết thúc rồi ư?

“chết đi!”- Chúa tể gầm lên vùng mạnh chân đạp xuống, cú đạp này chứa rất nhiều năng lượng hư không bên trong người hắn chỉ cần dính phải chắc chắn tan xác.

“ầm”- mặt đất bị thổi tung khi chân của chúa tể đạp xuống, thân thể John sau khi trúng một đòn khủng khiếp đột nhiên hóa thành không khí. Kế đó hắn như một hồn ma xuất hiện ngay sau lưng chúa tể hai tay tràn ngập năng lượng của 8 loại nguyên tố thần thánh đánh xuống.

“ầm”-lại một tiếng nổ nữa vang lên nhưng lần này người trúng chiêu là chúa tể, một pha xử lý nhanh đến mức thần không biết quỷ không hay khiến chúa tể không kịp phản ứng lãnh trọn một đòn cực mạnh vào lưng bắn đi hơn 50 mét.

“khốn kiếp”-Chúa tể vùng dậy tức giận nhìn John, thân thể hắn lúc này nhìn sơ qua thì không có gì nhưng phải nhớ rằng sức mạnh trong người của John chính là sức mạnh của bảy vị thần nguyên tố thời cổ ngữ, cộng với sức mạnh hư không do chính 7 người đó tạo ra mục đích là khắc chế sức mạnh trong người của Chúa tể. Nay hắn bị dính một chiêu đó dù chưa thấy gì hiện ra bên ngoài nhưng thực chất bên trong tổn thương không nhẹ

200. Q.6 - Chương 30: Đại Kết Thúc (phần 1)

“Chúa tể, ngươi có biết vì sao ta được chọn là kẻ sẽ tiêu diệt ngươi không?”- John lau đi vết máu trên miệng rồi nói.

Chúa tể thở hộc hộc hỏi: “ vì sao?”

“vì đó là số mệnh của ta tại thế giới này, ngươi nghĩ thử xem tại sao trong người ta lại có đến 8 loại nguyên tố sức mạnh, một chuyện mà từ thời cổ ngữ đến nay chưa một ai có thể làm được? Các vị thần thời cổ ngữ chắc đã dự liệu được rằng sẽ có ngày ngươi quay lại và thực hiện dã tâm thôn tính toàn bộ thế giới cho nên các ngài ấy đã tìm đủ mọi cách để có thể hoàn toàn tiêu diệt được ngươi.”-John bắt đầu nói ra những điều mà Chúa tể không hề biết.

Chúa tể đáp: “ ý ngươi bảo là sức mạnh của 7 lão già kia hợp lại mang trong mình sức mạnh hư không khắc chế sức mạnh của ta? Điều đó ta đã dự liệu từ trước, nếu như ta không phải đã tìm cách giải quyết điểm yếu đó thì lúc ngươi thi triển các chiêu thức của Sephiroth có kèm cả năng lượng kia thì ta đã chết chắc rồi.”

John thở dài gật đầu nói: “ ban đầu ta cũng cảm thấy rất bất ngờ, không biết tại sao ta dùng cả những chiêu mạnh nhất của Sephiroth kết hợp với sức mạnh 8 loại nguyên tố dung hợp vào đó mà không thể làm gì được ngươi. Nhưng cuối cùng ta đã hiểu mục đích dung hợp 8 loại nguyên tố này lại. Khả năng của nó không phải đơn thuần chỉ là đưa vào một chiêu thức để tấn công. ”

“ngươi đang nói cái gì thế?”-Chúa tể nheo mắt khó hiểu.

John bắt đầu bay lên, đứng lơ lửng giữa không trung, hai tay của hắn tỏa ra hào quang thần thánh 8 màu dữ dội: “ Chúa tể hư không, ngươi biết không 8 vị thần cổ ngữ thực sự đều là những người khiến ta vô cùng ngưỡng mộ, dù họ sống cách đây cả ngàn năm nhưng vẫn có thể tiên liệu được hiện tại. Mục đích để ta dung hợp lại 8 loại nguyên tố này thực chất chỉ nằm trong một chữ ‘bỏ’”

“Bỏ? không lẽ ngươi định từ bỏ mọi sức mạnh của mình?”-Chúa tể giật mình kinh ngạc.

“ầm ầm”-bầu trời xung quanh đột nhiên biến sắc, gió bắt đầu thổi một cách điên cuồng, những tiếng sấm vang lên không dứt.

John mỉm cười nói: “ không sai, là từ bỏ, ta sẽ từ bỏ mọi sức mạnh trong người.”- John đưa hai tay lên cao, lấy bụng hắn làm trung tâm của năng lượng toàn bộ sức mạnh của hắn bắt đầu truyền qua lòng bàn tay ở

trên xuất hết ra bên ngoài, John đang từ bỏ mọi sức mạnh của hắn. Một việc làm khiến tất cả những ai đang chứng kiến đều cảm thấy sợ hãi và khó hiểu.

“thằng ngu. Nếu làm thế ngươi sẽ thua đấy”-Kassadin vừa chiến đấu với Du Couteau vừa theo dõi cuộc chiến của John, thấy hành động điên rồ ấy ông không kiềm chế được chữ thề vài tiếng.

Trở lại với John, hắn đang liên tục đẩy toàn bộ năng lượng bên trong cơ thể thông qua hai lòng bàn tay ra bên ngoài, điều kì lạ chính là năng lượng bị hắn đẩy ra ngoài không hề phân tán tứ tung mà tụ lại một chỗ, một quả cầu năng lượng nhanh chóng được hình thành từ toàn bộ năng lượng bên trong cơ thể John.

“hả, đòn hủy diệt”-Chúa tể lập tức nhận ra điều không hay này, hắn ta gầm lên điên cuồng tức tốc phóng đến tấn công hòng ngăn cản chiêu này của hắn.

“ầm ầm”-từ trên bầu trời hàng chục các tia sét bắn xuống ngăn cản đường tấn công của Chúa tể.

“rồng”-một con rồng băng được kết hợp từ hai nguyên tố thủy và phong xuất hiện điên cuồng lao đến.

“ầm”-con rồng băng kia nhanh chóng vỡ tan với sức tấn công như vũ bão của Chúa tể.

“Trễ rồi”-John hét lớn, quả cầu năng lượng trên không nhanh chóng hình thành, nó to như mặt trời, tỏa ra ánh sáng chói lòa không thể tả. Hai tay của John lập tức ném mạnh về phía trước, quả cầu năng lượng to lớn lập tức lao theo nhắm hướng chúa tể. Diện tích của quả cầu năng lượng ấy là quá to khiến Chúa tể cho dù tránh né thế nào cũng không thể nào tránh được, chỉ có mỗi một cách là nghênh đón nó.

“ầm”-hai tay của Chúa tể đặt về phía trước, một luồng năng lượng cực mạnh được phóng ra, lần này chúa tể dùng hết toàn bộ sức mạnh bên trong người để ngăn cản quả cầu năng lượng mang sức mạnh hủy diệt này.

“không bao giờ ta để một tên thấp kém như ngươi hạ gục được”-Chúa tể toàn thân bộc phát cực độ sức mạnh, mái tóc màu tím dựng đứng lên, gân xanh nổi lên khắp cơ thể, răng nghiến chặt, hiển nhiên rất khó khăn để đỡ lại 1 chiêu khủng khiếp này.

Ở phía đối diện, John cũng không sung sướng gì hơn, máu chảy ra từ mũi và lỗ tai và miệng của hắn liên tục, thi triển một chiêu tối hậu này khiến cơ thể hắn chịu sức ép vô cùng lớn, nếu như không có những ngày tháng cực khổ rèn luyện, trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến thì giờ đây cái cơ thể này đã bị chính sức ép từ quả cầu năng lượng ép thành tương rồi.

“gập”-hai khủy tay của John nhùng như không thể chịu đựng được nữa, nó bắt đầu gập lại. Lợi dụng tình thế này Chúa tể dồn hết sức đẩy năng lượng của mình về phía trước hòng ép quả cầu năng lượng văng đi xa.

“John....ngươi yếu rồi, cho dù ngươi đem toàn bộ sức mạnh bản thân ra để thi triển đòn tối hậu nhưng cơ thể của ngươi không thể chịu đựng được nó, trận chiến này ta thắng rồi...Valoran sẽ là của ta...cả thế giới này sẽ là của ta...”-Chúa tể hét lớn.

“ọc..ọc...”-John liên tục trào máu, những dòng máu đỏ, thắm đỏ cả ngực hắn, đôi mắt lơ dờ mệt mỏi nhưng vẫn thể hiện được sự cứng cỏi, John cố gắng nói: “ Ta sẽ không thua, ta phải bảo vệ Valoran, bảo vệ những người ta yêu quý, đây là sứ mệnh của ta...Chúa tể, ngươi sẽ chẳng bao giờ hoàn thành được tâm nguyện của mình đâu, vì trước mặt ngươi luôn có một sức mạnh ngăn cản, một sức mạnh mà không có bất kì sức mạnh nào có thể chống lại, kể cả sức mạnh hư không, cổ ngữ hay bất cứ thứ gì...ọc...”-John lại ói máu, gắng gượng giữ quả cầu năng lượng tấn công Chúa tể.

“không bao giờ có thứ sức mạnh đó, John....ngươi bị đánh cho phát điên rồi”-Chúa tể hét lớn, tay đẩy mạnh cổ sức đẩy quả cầu năng lượng ép về phía John.

Một tràng cảnh kinh thiên hiện ra, một người cố sức đẩy quả cầu năng lượng có sức mạnh hủy diệt cả một hành tinh, một người thì cố sức chống lại nó, kết quả ai sẽ thắng?

John cố gắng nặn ra nụ cười nói: “ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh ấy là thứ gì.”

“hít”-John cố gắng hít một hơi lấy toàn bộ lực tàn trong người mà hét lớn: “ mọi người, Tôi là John, thủ lĩnh của quân Liên Minh, giờ khắc này đây tôi đang chiến đấu một trận sống chết cùng với Chúa tể hư không, tôi tin rằng mọi người đều rất muốn trận chiến này kết thúc, thế nhưng chúa tể quá mạnh và sức của tôi

cũng có hạn vậy nên tôi rất cần sự giúp đỡ của mọi người, làm ơn! Hãy trao cho tôi sức mạnh của mọi người để đánh bại hắn...tôi cần mọi người...”

Lời thỉnh cầu của John thông qua màn hình không gian vang lên khắp nơi trên khắp Valoran.

Bắc Frejlord.

“Là cậu ấy, thủ lĩnh của quân liên minh đang nhờ đến sự giúp đỡ của chúng ta, mọi người mau trao cho cậu ấy sức mạnh của chúng ta...”-Những người trong các bộ tộc tại Frejlord sau khi nghe lời thỉnh cầu của John liền đưa hai tay lên trời, như một luồng điện nhẹ lướt qua sức mạnh trong người tất cả bọn họ bay thẳng lên chín tầng mây hướng về phía lâu đài chúa tể.

Thủ đô Demacia.

“Thủ lĩnh đang cần chúng ta, mọi người mau giúp ngài ấy.”

“thủ lĩnh đánh bại hắn ta đi!”

Thủ đô Noxus.

“Thủ lĩnh, người anh hùng của chúng tôi, hãy lấy đi, chúng tôi quyết đem toàn bộ sức mạnh của chúng tôi trao cho ngài.”

Thành phố Piltover.

“thủ lĩnh đang vì chúng ta mà chiến đấu với Chúa tể, chúng ta không được kẻ vai sát cánh cùng ngài thì cũng nguyện đem toàn bộ sức mạnh trong người ra đóng góp cho ngài”

“John..”

“John...”

“John...”

Những tiếng hô vang lên gần như đồng loạt trên khắp mọi nơi, từ rừng xanh sâu thẳm, cho đến đại dương bao la...tiếng gọi vang lên khiến bầu trời cũng chấn động.

Bên ngoài lâu đài Chúa tể.

“lấy đi John, lấy hết sức mạnh của chúng tôi cũng được...”-Garen đưa tay lên cao, tức khắc năng lượng trong người của anh ta phóng thẳng lên trời như một chùm ánh sáng chói lóa.

“mau ngăn bọn chúng lại”-những tên thủ lĩnh của quân hư không thấy đám người Garen và binh lính Liên Minh trao năng lượng của mình cho John liền hô lớn tấn công.

“đập chết bọn chúng”-Vladimir hô lớn một tiếng sau đó lao vào cắn rồi hút máu liên tục, một cuộc chiến nữa lại nổ ra.

“vù vù vù vù”-từ khắp nơi trên vùng đất Valoran, hàng ngàn, không phải là hàng triệu các luồng sáng như thể lao về phía lâu đài. Cả bầu trời như được phủ bởi một tấm lưới đầy màu sắc lung linh.

Tầng 6.

“cậu ấy đang cần giúp đỡ mà chúng ta lại nằm đây sao?”-giọng nói yếu ớt của Ryze vang lên, cơ thể của ông chôn vùi trong mặt cát, chỉ còn mỗi cái đầu trồi lên, máu chảy đầy trán.

“làm gì có, chẳng qua chân tôi không thể đi được thôi”-Nasus toàn thân be bét máu bất lực nằm thẳng.

Jax, Yi, Aatrox và Renekton cũng như thế. Jax cười nói: “ chúng ta còn sống nghĩa là còn giúp được cậu ta, mấy lão già, mau trao cho cậu ấy năng lượng đi.”

“vù vù”-sáu luồng ánh sáng từ tầng 6 lập tức bay đi.

Tầng 9 lúc này là một quang cảnh lung linh đến cực độ, hàng ngàn những luồng ánh sáng li ti bay đến rồi nhập vào người John.

“hai dòng nước mắt của John chảy dài”-hắn cười nói: “ cảm ơn mọi người.”

“đấy là”-Chúa tể kinh ngạc với quan cảnh đang xảy ra.

“Chúa tể Hư Không, Ta sẽ cho ngươi thấy thứ sức mạnh ấy là gì, đó chính là sức mạnh của sự đoàn kết...Liên Minh Huyền Thoại của chúng ta dù không có sức mạnh về quân số và đầy rẫy các ma thuật như quân hư không, nhưng bọn ta có sự đoàn kết, đấy mới chính là sức mạnh khủng khiếp nhất.”

“John...lên đi”-Hình bóng của những tướng lĩnh trong liên minh bắt đầu xuất hiện xung quanh John. Từ Swain, Ryze, Nasus, Darius đến Ashe, Garen, Katarina, Poppy, Amumu...v.v.... tất cả hiện lên sau lưng hắn.

“John...bọn em luôn luôn ủng hộ anh”- hình ảnh Sona, Janna, Miss, Kayle, Diana, Elise, Caitlyn, Miss, Ahri, Nami, Syndra lần lượt xuất hiện bên cạnh hắn.

Tất cả họ cùng đặt tay vào lưng của nhau rồi thông qua 11 cánh tay của các cô gái đặt lên lưng hắn.

“ầm”-quả cầu năng lượng đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, hào quang tỏa ra liên tục thiêu đốt cả không gian xung quanh. Hai khủy tay của chúa tể bắt đầu cảm thấy sức ép cực kì lớn.

“ta không thua, ta là vô địch, ta không thua”-Máu liên tục trào ra từ các giác quan trên cơ thể của chúa tể, hắn điên cuồng dùng hết toàn bộ sức mạnh bản thân để ngăn cản quả cầu năng lượng kia...ý chí không thể thua của hắn cũng thật lớn.

“John...chúng ta cùng nhau kết thúc nó... Sally luôn ở cạnh bên anh...”-Linh hồn Sally đột nhiên xuất hiện bên cạnh John, cô mỉm cười nhìn hắn, cánh tay nhỏ nhắn xinh xinh đặt lên đôi tay của John.....

“ầm ầm ầm ầm ầm ầm”

“chúa tể, ta muốn ngươi khi qua thế giới bên kia nhớ một điều, đối thủ đánh bại ngươi không phải là Ta, mà là toàn bộ người của Liên Minh Huyền Thoại, nhớ cho kĩ là Liên Minh Huyền Thoại đã đánh bại ngươi!”

“không thể nào! Làm gì có thứ sức mạnh như thế chứ”- Chúa tể hét lớn, toàn bộ sức mạnh của hắn ta bị quả cầu năng lượng kia nút cứng, cả cơ thể hắn chìm trong quả cầu năng lượng hủy diệt.

Chúa tể có các giác mơ hồ, bản thân hình như lạc vào dòng thời gian, hai đoạn thân thể tách ra tuy chỉ cách mấy mét mà cảm giác như xa tận chân trời, phẳng phất như cách nhau một thế giới. Hắn không cảm ứng được nữa thân thể kia, nhất thời khó lòng tụ hợp.

“A...”- Hắn ngẩng lên gầm vang: “Ta là bá chủ.”

John quát lên, thời gian và không gian phẳng phất vĩnh viễn chia cách trong thoáng chốc.

“John...ta không thua...ta nhất định không thua...nếu ta chết nhất định sẽ không để ngươi y...ê...n...”- tiếng hét lớn cuối cùng của Chúa tể, ngay sau đó cả cái thân thể kia của hắn cũng bị chính quả cầu hủy diệt thiêu trụi. Cả tầng 9 rung động khủng khiếp, không gian xung quanh sụp đổ. John như một bao tải từ trên cao rơi xuống mặt đất...

Toàn bộ binh lính hư không sau khi chúa tể bị tiêu diệt liền hóa thành những đốm sáng màu tím lao qua các khe nứt hư không và biến mất vĩnh viễn.

Tiếng hoan hô quanh lâu đài vang lên, tiếng gào hét rung động khắp Valoran.

Thắng lợi không dễ dàng.

Ở tầng 8, Du Couteau toàn thân đầy máu đứng đối diện với Kassadin kinh ngạc nhìn lên bên trên, đôi mắt đỏ ửng cảm hận: “ chúa tể bị tiêu diệt rồi sao? Không thể nào? Không thể nào...”- Du Couteau như mất đi toàn bộ sức chiến đấu quý khấp xuống mặt đất mà thất thần.

“ầm ầm ầm”- những tiếng nổ khủng khiếp vang lên, cả tòa lâu đài chao đảo kịch liệt.

“đi khỏi đây mau...nơi này sắp sụp rồi”-Kassadin lập tức tiến lại chỗ các cô gái sau đó mở một cánh cửa hư không thông ra bên ngoài đưa tất cả rời đi mặc cho bọn họ liên tục đòi ở lại để cứu John . Còn Du Couteau, có lẽ cái chết của chúa tể Hư không khiến hắn hoàn toàn suy sụp, cả cơ thể bất động như tượng đá, mặc cho không gian xung quanh đang sụp đổ.

“bọn họ kia rồi, mau đến cứu họ mau”-Darius và những người ở các tầng dưới tiến lên tầng 6 thấy đám người Ryze nằm dài trên mặt đất tức khắc lao đến đưa ra khỏi lâu đài.

Rất nhanh chóng tất cả đã rời khỏi lâu đài chỉ trừ 1 người là John.

“mau cứu anh ấy, mọi người không thể bỏ mặc anh ấy như thế được...”-Sona liên tục gào thét muốn quay lại tòa lâu đài nhưng bị Soraka và Karma giữ lại.

“anh ấy còn sống chúng tôi anh ấy còn sống”-Nami khóc lóc nhìn tòa lâu đài đang nổ tung. Hoa lửa bắn ra tung tóe, năng lượng hư không bên ngoài hỗn loạn liên tục rồi biến mất.

“ầm”-một tiếng nổ kinh thiên vang lên vang lên, toàn bộ lâu đài chính thức nổ tung, chỉ còn lại đá và cát.

201. Q.6 - Chương 31: Đại Kết Thúc (phần 2)

“John...anh ấy không chết, nhất định John không chết...”-sau khi vụ nổ kết thúc các cô gái tức tốc lao đến đồng gạch vụn trước mặt để đào bới, mặc cho những cánh tay ấy bị chảy máu thể nào, mặc cho các vết thương trước đó đang liên tục chảy máu họ vẫn giữ niềm tin John còn sống và tiếp tục đào bới.

“mau giúp các cô ấy”-Taric và Ezreal cũng tức tốc chạy theo sau, bọn họ đối với John như một người anh em trong gia đình họ không muốn hắn chết, nhất định là thế.

“mau lên, mau tìm ra John,”-những người khác cũng nhanh chóng lao vào đào bới.

“John...anh đang ở đâu, làm ơn hãy xuất hiện đi...hức hức”-Irelia liên tục lấy các tảng đá ra đào bới liên tục trong đồng vụn nát của lâu đài.

“John...cậu ở đâu...cậu ở đâu...chúng tôi không tin cậu lại bỏ chúng tôi như vậy”-Ezreal đỏ ửng hai mắt tiếp tục đào bới.

“John...cậu phải sống, nếu không sống thì tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu, chúng ta còn nhiều trò chơi cùng chơi chung mà...John...hu hu”-Kennen khóc lóc quỳ trên mặt đất.

“Vút”-Một tia sáng hiện lên trong mắt Nami, trong thoáng chốc cô như nhìn thấy một cô gái xinh đẹp với mái tóc tím cô ấy đang chỉ tay xuống dưới chân mình. Nami chớp mắt cô gái ấy đã biến mất. Cô tức tốc tiến lại chỗ ấy, dùng quyền trượng đại thiên sứ trên tay phá toàn bộ đá vụn ở bên trên.

“John...tôi tìm thấy anh ấy rồi”-Nami kinh hô, cô lập tức dùng toàn bộ sức mạnh của bản thân phá đi lớp đất đá đang đè lên cơ thể của John.

“mau...cứu cậu ấy lên”-Darius lao đến dùng đôi tay chắc khỏe của mình bưng những tảng đá to lớn ra một bên.

Rất nhanh cơ thể John đã thoát khỏi đám đất đá ấy, Soraka lập tức tiến lại cạnh hắn, lấy từ trong túi ra một bao thuốc viên cho vào miệng hắn, sức mạnh của những vì tinh tú trên cao liên tục được đẩy vào cơ thể John, bằng mọi cách Soraka phải giúp John tỉnh lại.

“hự”-John rên lên một tiếng, ý thức dần trở lại.

“Ha...ha...cậu ấy tỉnh rồi...thật tuyệt”-mọi người vui mừng reo hò.

“John...anh thật biết làm người khác phải lo lắng...”-Sona lao đến ôm lấy hắn mà khóc lóc.

John mở mắt cười nhẹ nhưng đang định nói thì đột nhiên cảm thấy cơ thể như bị ngàn mũi kim đâm phải. “phụt”-một búng máu phun ra từ miệng của John, chỉ có điều máu của hắn không phải mà đỏ thông thường mà trở thành màu đen.

“John...anh sao vậy?”-Kayle và những người khác lo lắng.

Malzahar tức tốc lao đến kiểm tra trên cơ thể của John, phía trước, không có gì, nhưng khi ông quay ra sau lưng hai mắt mở tròn kinh hãi, ở đó một trái tim màu đen đậm bám rễ vào người của hắn, những cái rễ kia đâm xuyên qua da của John và đang liên tục dài ra.

“á..thứ này là gì?”-Miss phát hiện ra thứ đó kinh hãi thét lên.

“Là Ác Tâm của chúa tể”-Kassadin đứng bên ngoài nheo mắt nói.

“nó là gì?”-Mọi người lo lắng nhìn Kassadin hỏi.

“là ác tâm bên trong cơ thể của Chúa tể trước khi chết đã kịp bám vào người John, nếu như cứ để nó tiếp tục phát triển thì e rằng không bao lâu nữa John sẽ biến thành Chúa tể thứ 2.”-Kassadin liền đáp.

“không thể nào, tại sao lại có chuyện này kia chứ”-Leblanc che miệng hốt hoảng.

“mau lấy nó ra, không được để nó tiếp tục phát triển trên người của cậu ấy nữa”-Shen lập tức nói.

Malzahar thất thần một lúc rồi ngồi bịch xuống đất nói: “ không được đâu, ác tâm này một khi bám vào thì không thể nào lấy ra được, nó phát triển thông qua việc hút lấy sức mạnh phép thuật có trong không khí, sẽ chẳng có gì có thể ngăn cản được nó phát triển.”

“giết...giết ta đi...”-John nói một cách yếu đuối.

“John...anh đang nói cái gì thế?”-Diana liền nói.

John nắm lấy tay cô cố gắng nói: “ Diana, dùng kiếm của em, giết anh đi, anh không muốn trở thành Chúa tể thứ 2 đâu...”

“không em không làm được”-Diana khóc lóc từ chối.

“Janna, hay em làm đi...giết anh đi”

“Caitlyn, em là cô gái mạnh mẽ, hãy giết anh đi...nếu em còn yêu anh thì hãy tự tay giết chết anh trước khi anh biến thành một tên chúa tể ác độc...”

“Không, bọn em không thể, John....bọn em không thể làm điều đó...”-Janna và những cô gái khác khóc lóc từ chối.

“anh xin lỗi, nhưng...”-John đau khổ, giờ đây hắn không hề muốn biến thành một chúa tể thứ 2, hắn sợ rằng một khi trở thành chúa tể, hắn sẽ làm hại rất nhiều người có thể có vợ hắn và những người hắn yêu quý.

“không phải ác tâm phát triển nhờ hấp thụ sức mạnh phép thuật trong không khí sao? Vậy chỉ cần đưa cậu ấy đến một nơi không có sức mạnh phép thuật là được”-Teemo đứng bên ngoài nói.

“làm gì có nơi đó chứ...ở khắp nơi trên Valoran này nơi nào mà không có các nguyên tố phép thuật trong không khí.”-Lissandra lắc đầu ngao ngán.

“thực ra có một nơi đấy, là thế giới trước kia của nó...ở đấy không hề có một chút sức mạnh phép thuật gì trong không khí cả.”-Malzahar nói.

Lời vừa nói ra vừa khiến mọi người có một tia hi vọng nhưng cũng khiến mọi người có cảm giác mất mát. Nếu làm như thế không phải để John rời xa mọi người hay sao.

“thành thịch...thành thịch...”-tiếng trái tim ác tâm phía sau đập.

“Ọc...”-John phun ra thêm một búng máu nữa ngã trên mặt đất, khuôn mặt tái xanh...

Elise và các cô gái cực kì hốt hoảng vội đỡ hắn dậy, rồi nhìn nhau như thăm quyết định điều gì đó. Elise xoay sang nhìn Malzahar nói: “ hãy đưa John về thế giới trước kia của mình...chỉ có làm điều này mới có thể cứu lấy mạng sống của John mà thôi.”

“không...ta không thể bỏ lại mọi người được”-John giữ chặt tay Elise lắc đầu nói.

“John...anh phải sống, bọn em không muốn mất anh đâu...”-Miss nói.

“đúng đấy John, nếu cha anh đã đưa anh đến đây 1 lần thì có thể đưa anh đến lần thứ 2 mà...”-Elise nói.

“ọc...”-John liên tục ói máu đen ra, những cái rế đằng sau lưng hắn ngày một dài hơn, trái tim kia đang phát triển một cách nhanh chóng.

“Malzahar, mau đưa cậu ấy đi đi, nếu để lâu e rằng...”-Jarvan lo lắng nói.

Malzahar thở dài nói: “mọi người nghĩ ta không muốn làm ngay hay sao? nhưng hiện tại sức mạnh trong người của ta đã suy giảm rất nhiều, không đủ sức để mở nó được.”

“vậy phải làm sao đây? Không lẽ để John trở thành chúa tể thứ 2 sao?”- Lux đau khổ ôm chặt lấy Ezreal mà khóc lóc.

“Giết ta đi...giết ta...á”-John đột nhiên hét lớn, đôi mắt của hắn bắt đầu biến đổi, hai con người hóa thành một màu tím quý dị...mái tóc đen nay cũng bắt đầu dần hóa thành một màu tím đậm...

“thình thịch...thình thịch...”- tiếng trái tim ác tâm ở sau lưng John liên tục đập một lúc một nhanh...

“để ta giúp”-Kassadin tiến lại nói, Malzahar kinh ngạc nhìn ông ta hiển nhiên hai người vốn có chút bất hòa từ trước đến nay nhưng lần này Kassadin chịu giúp đỡ khiến Malzahar cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Kassadin nói tiếp: “Muốn mở cánh cổng ấy buộc lòng người phải sử dụng toàn bộ sức mạnh hư không trong cơ thể của mình, nhưng giờ sức mạnh của người không còn bao nhiêu cho nên ta sẽ cho người mượn.”-nói xong từ lòng bàn tay của Kassadin một luồng năng lượng hư không tinh thuần lập tức chảy vào người Malzahar.

Malzahar cảm thấy lúc này cơ thể cực kì mạnh mẽ, ông ấy đứng thẳng dậy nhìn Kassadin nói: “cảm ơn đã giúp”

“ta không giúp người, nên nhớ ta với người còn mối thù phải giải quyết, nhưng ta không phải trẻ con, ta biết lúc nào nên làm gì lúc nào không nên làm. John con trai người là chồng của con gái ta, để nó chết như vậy con gái nhất định không vui.”-Kassadin lạnh lùng nói.

Malzahar không đáp lại chỉ gạt nhẹ đầu, ông tiến về phía trước chừng 5 bước, hai tay bắt đầu vẽ lên không khí những chú pháp kì bí, một trận đồ quái dị lập tức xuất hiện, vô hạn nguyên tố trong không khí nhanh chóng bị trận đồ kia hấp thụ một cách điên cuồng, cùng với đó sức mạnh hư không trong người Malzahar liên tục trào ra như sóng biển để có thể giữ vững được trận đồ kia.

“vù vù vù”-Gió điên cuồng thổi, bầu trời lại một lần nữa biến sắc.

“ầm ầm ầm”-một cánh cổng bắt đầu xuất hiện, cánh cổng kia được điêu khắc đầy các hoa văn tinh xảo, hai cánh cổng mở rộng xuất hiện trước mọi người.

“đấy là cánh cổng đã đưa cậu ấy đến đây, bây giờ cũng đưa cậu ấy quay trở lại, có lẽ số phận của cậu ta đã định là không thể ở lại đây”- Yorick nghĩ lại, lần đầu tiên John đến với thế giới này ông ta là người đầu tiên gặp hắn.

“Phụp”-Malahar phun ra một búng máu nói lớn: “ mau đưa nó vào bên trong...”

Garen và Darius tiến lại đỡ lấy John tiến đến cạnh cánh cổng.

“John...hu hu...”-Sona và những cô gái khác bắt đầu khóc, họ hoàn toàn không nghĩ rằng sau cuộc chiến này bọn họ lại phải xa cách nhau như vậy.

“chờ đã!”-Khi Garen và Darius đưa John đi ngang qua Malzahar thì ông vội bảo dừng lại, lấy cây dao mà ông hay mang bên mình ra đặt vào người của John rồi nói: “con trai, có lẽ số phận của con không thuộc thế giới này, ta sẽ cố gắng thay con bảo vệ những người bạn và những người con yêu quý...”

Garen và Darius đưa John đặt vào bên trong cánh cổng ngay lập tức hai cánh cửa to lớn kia từ từ đóng lại.

Garen và cả Darius quỳ trước cánh cửa, toàn bộ binh lính Liên minh cùng các tướng khác cũng quỳ xuống. Garen và Darius hô lớn: “John, chúng tôi thay mặt cho toàn thể mọi người dân của Valoran và những thế giới khác cảm ơn những gì cậu đã hi sinh cho chúng tôi. Những gì cậu đã làm nhất định chúng tôi không bao giờ quên, tất cả đều nằm trong trái tim này. Chúng tôi xin thề sẽ giữ vững tâm nguyện của cậu, xây dựng một Liên Minh Huyền Thoại gắn kết như anh em. John hãy nhận của chúng tôi một lay.”

“vĩnh biệt Chỉ Huy”

“vĩnh biệt Chỉ Huy”

“vĩnh biệt Chỉ Huy”

.....

“đây là đâu? Nơi này là nơi nào?”-giọng nói đầy yếu ớt của John vang lên, hần chột mở bừng mắt nhìn khung cảnh xung quanh. Một căn phòng với những ánh điện sáng trưng, trên người thì khoác một bộ đồ bệnh nhân mà đã lâu lâu lắm rồi hần chưa được thấy lại.

“cậu ta tỉnh lại rồi sao?”-Một người đàn ông mặc chiếc áo khoác trắng mỉm cười tiến lại.

“Bác sĩ?”-John kinh ngạc trợn mắt, hần thầm nghĩ: “ không lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ thôi sao?”

“Cậu tỉnh lại rồi sao? ở bên ngoài có mấy anh công an đang đợi để vào hỏi chuyện cậu đấy.”-Vị bác sĩ kia nói.

“công an sao?”-John kinh ngạc, lần này thì đúng thật rồi, hóa ra là hần nằm mơ từ trước đến nay.

Người bác sĩ kia đáp: “ đúng vậy, họ phát hiện cậu bất tỉnh bên trong công viên 29/3, cả người quần áo rách rưới, trên người còn cầm theo một con dao nữa, cho nên họ muốn điều tra làm rõ chuyện này.”-Nói xong người bác sĩ kia đưa tấm hình chụp con dao mà họ đã nói kia cho John thấy.

“gì...gì...thế này...con dao này”-John kinh hãi nhận, ra con dao kia đây không phải là con dao mà cha hần hay đeo bên người sao? vậy mọi chuyện xảy ra trước đây đều là sự thật, không phải mơ....

“ác tâm...ác tâm...”-John loay hoay kiểm tra sau lưng, hoàn toàn không có gì cả, ác tâm đã biến mất.

“chào cậu, chúng tôi có thể nói chuyện với cậu một chút chứ?”-Hai anh công an từ bên ngoài đi vào nói.

Cuộc hành trình huyền thoại đầy màu sắc và mùi vị của John đến đây đã chấm dứt.

Đây là dành cho những ai thích có một kết cục đẹp và không muốn có kết cục bi thương.

Hơn ba năm sau khi John đưa quay trở về bằng cánh cổng kia, mọi người lúc này mới biết được chuyện Malzahar sẽ không thể nào một lần nữa gọi lại được cánh cổng thông đến thế giới của John một lần nào nữa, bởi vì cánh cổng ấy được gọi ra bằng một loại phép thuật cấm kỵ của thế giới hư không và nó chỉ có thể sử dụng trong 2 lần mà thôi. Khi mọi người biết việc này tất cả đều cảm thấy rất thất vọng, nhưng không ai dám trách móc gì cả, bởi với họ việc John còn sống là điều tốt nhất rồi.

Cũng trong một năm này, cuộc sống của mọi người dân trên Valoran trở nên vô cùng yên bình, Jarvan IV trở thành vua của Demacia và lấy Quinn làm vợ, Darius trở thành người đứng đầu của Noxus. Hai đế quốc này mặc dù vẫn có vài xung đột linh tinh nhưng thủy chung vẫn giữ tâm nguyện của John cố gắng đoàn kết cùng với nhau, và tất nhiên tình cảm của Garen và cô nàng Katarina ngày một phát triển cũng được xem là một trong số những nguyên do này.

.....

Tại một thung lũng hoang vu đầy hoa thơm cỏ lạ và chim chóc thú muôn, một căn nhà gỗ mộc mạc đơn sơ những không kém phần trang nhã được dựng tại nơi này, bên trong đó có một đám trẻ đang chơi đùa vô cùng vui vẻ, ở chiếc bàn đá gần đó, có thể nhận thấy khuôn mặt xinh đẹp của Sona đang nhìn lũ trẻ chơi đùa cùng với nhau.

“Isla...em không thoát khỏi anh đâu”-Một cậu bé kháu khỉnh nhảy từ trên mái nhà xuống, từ cổ tay bắn ra một sợi tơ trời cô bé xinh xắn vừa chạy vừa cười kia lại.

“anh Peter ăn gian...không chơi...không chơi”-Cô bé kia bị bắt lại nũng nịu lắc đầu.

“Isla để anh giải cứu cho em”-Một cậu bé khác lập tức lao đến, cậu ta nhanh như gió, tốc độ lao đi không khác gì một con hồ ly uốn éo. Hai tay lập tức xé toạt sợi tơ đang giữ chặt Isla lại.

“nào các con, có trái cây đây...mau đến ăn đi”-Từ trong nhà, Miss và Nami cùng các cô gái khác đen ra rất nhiều hoa quả nhìn lũ trẻ cười nói.

“mẹ Sona, papa khi nào quay về”-một cô bé xinh xắn nhìn khá giống Sona ngồi trên đùi của cô nói.

Sona xoa đầu cô bé đáp: “ Anna, papa của con sẽ sớm quay trở lại thôi, nhất định...”

“có thật vậy không mẹ Nami”-Con gái của Nami ngồi trên ghế nói.

Nami mỉm cười gật đầu.

“ừm...papa là một anh hùng, nhất định papa sẽ quay trở về thăm bọn con”-Cô bé Anna gặm trái táo cười nói.

“tiếc thật, sau khi John đi anh ấy không thể biết được tin chúng ta đã có thai cùng với anh ấy, không biết khuôn mặt của anh ấy sẽ như thế nào nhỉ”- Miss ôm một cậu bé tóc nâu đẹp trai cười nói.

“chắc sẽ rất ngộ đấy”-Syndra cười hì hì nói.

“Mọi người”-Kayle từ trên trời bay đến, bên cạnh cô là một cậu bé thiên sứ trông vô cùng kháu khỉnh.

“là Kayle, cô ấy đến rồi.”-Irelia cười nói.

“a, anh Max kìa....mau xuống đây chơi cùng với bọn em đi nào”-bọn trẻ thấy cậu bé thiên sứ kia xuất hiện tỏ ra vô cùng hứng khởi.

“các mama mau ra đây chơi cùng tụi con”-Một con cậu bé bay lơ lửng trên không kéo lấy tay Syndra cười nói.

Mười một cô gái cùng với 11 đứa trẻ bắt đầu chơi đùa cùng nhau...tất cả họ đều tin rằng sẽ có một ngày John quay trở về đoàn tụ cùng với họ...nhất định sẽ có ngày đó.

(thích có kết thúc mở chứ gì, quắt luôn, hóng cho chết)

Ở một hồ nước rộng mênh mông, mặt nước phẳng lặng và trong suốt như mặt gương. Ai biết được ở sâu bên trong hồ nước ấy có một cỗ quan tài thủy tinh trong suốt, bên trong quan tài kia là thân xác của một cô gái xinh đẹp với mái tóc tím. Đôi mắt nhắm chặt như đang ngủ một giấc ngủ dài...bỗng đột nhiên đôi mắt ấy mở bừng ra...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-trinh-huyen-thoai>